

Samuel presenterer

Bind 1

Den åndelige mannaen til de siste adventistene

**på vei til det himmelske Kanaan.
Ankomst onsdag 20. mars 2030.**

*« Hvem er da en trofast og klok tjener som hans
herre har satt over sitt hushold for å gi dem maten i
rette tid? »*

*Salig er den tjeneren som hans herre finner gjøre
slik når han kommer.*

*Sannelig sier jeg dere: Han skal sette ham til hersker
over alt han eier. »*

Matteus 24:45–47

Indeks over emner som dekkes på slutten av boken

Den åndelige mannaen til de siste adventistene

Utvivelse av guddommelige åpenbaringer mottatt siden

07/03/2020

Nye budskap som stadig er inspirert av Gud

Forfatterens meldinger

Som det står skrevet i Åp 2:26: « *Den som seirer og holder fast ved mine gjerninger inntil enden* », ham vil jeg gi makt over folkeslagene. » Jesus Kristus deler med sin tjener, sin profet, kunnskapen om sin dom over alle ting, slik som religiøse, politiske og økonomiske spørsmål. For han fullfører sine planer ved å handle på alle disse områdene som styrer menneskeheten.

Blant Jesu Kristi gjerninger er den konstante inspirasjonen av hans lys, like viktig for hans utvalgte åndelige liv som mannaen som hver dag ble gitt til hebreerne som Gud samlet i Sinai-ørkenen.

De som søker det, vil i artiklene som er skrevet i dette verket finne garantien for en autentisk guddommelig tanke, som engasjerer meg som vitne, og som gjør dem ansvarlige for Gud og hans høyeste hellige dom. For avvisningen av hans lys er årsaken til et brudd i forholdet mellom ham og hans skapning.

Inspirasjonen som åpenbares i disse linjene er kun oppfyllelsen av løftet Jesus ga til sine tjenere, i Matt. 28:18 til 20, hvor det, for å fjerne tvil fra sine samtalepartnere, står skrevet: « *Jesus gikk bort og sa til dem: Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende* . »

Etter å ha presentert den detaljerte studien, vers for vers, av disse guddommelige profetiene i «Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg», presenterer jeg i dette verket, i henhold til øyeblikkets guddommelige inspirasjon, syntetiske analyser av temaer som behandles i disse profetiene, men også av aktuelle hendelser. Dette omfattende synet er rikt og fremmer mestring av forståelsen som Gud tilbyr i Jesu Kristi navn. Disse nye vitnesbyrdene har like mye verdi for ham som de første og for hans utvalgte. De gjør det klart og forståelig hva som var kryptert og ugjennomtrengelig.

Jeg legger til at i de vanskelige tidene vi må gå gjennom, vil kunnskap om disse artiklene utgjøre hele forskjellen på om vi får, eller ikke får, fra Kristus, hans uunnværlige hjelp og guddommelige støtte til å seire slik han seiret. For hans

utvalgte er innbudt til å « bevare hans gjerninger inntil verdens ende », i « *tålmodighet og utholdenhet* » som kjennetegner Guds sanne « *helgener* ».

Merk: Siden oversettelser til fremmedspråk produseres ved hjelp av maskinoversettelsesprogramvare, er forfatteren kun ansvarlig for tekster på fransk, språket i den originale versjonen av dokumentene.

2020 – Begynnelsen på ulykker

Utover den ideelle oppførselen han godkjenner og velsigner, tolererer Gud en stund det han misliker; men bare i en relativt kort periode. Siden 2020 har vi hatt fordelen av å se ham reagere umiddelbart på overgrepene han lider under, hovedsakelig i det kristne Vesten.

I samsvar med dette verset sitert i Rom 2:9: « *Trenge og angst skal ramme hver menneskesjel som gjør ondt, først jøde og så greker!* » Den store skaperguden, vår store dommer, skapte året 2020, fra vårjevndøgn 2020 til vårjevndøgn 2021, etter sin ordre, et år preget av en forbannelse uten sidestykke i menneskets historie siden utvandringen fra Egypt. Og i tråd med ordren som er angitt i verset, var Israel det første landet som, i møte med den antatte «pandemien» som tilskrives Covid-19-viruset som dukket opp i Kina, og årsaken til omfanget av denne forbannelsen, vedtok den alvorlige avgjørelsen om å «inneslutte» hele landet, og dermed blokkerte hele det økonomiske apparatet. Ved å kopiere denne modellen har Italia (det første vestlige landet som ble berørt) og andre vestlige kristne folk i sin tur vedtatt det samme tiltaket med de samme katastrofale økonomiske konsekvensene siden våren 2020. Den vestlige verdens kollaps er lik den som er forårsaket av en verdenskrig.

Årsaken til denne guddommelige forbannelsen går tilbake til opprinnelsen til den jordiske skapelsen og til de siste overgrepene, som likekjønnet ekteskap, de nye flerkjønnede «kjønnsteoriene» og støtten til islam. Med denne reaksjonen har skaperguden til Adam og Eva og deres etterkommere nettopp bekreftet budskapet gitt i 1. Mos 3:22: « *Da sa Gud JaHWéH: Se, mannen er blitt som en av oss til å kjenne godt og ondt. La oss derfor forby ham å rekke ut sin hånd og ta av livets tre og ete og leve evig.* » Jeg har allerede spesifisert at denne « *en av oss* » refererer til Satan, djevelen.

Forklaring: I flere tiår har deler av den enorme profitten som den amerikanske finansgiganten «Google» har høstet, blitt reinvestert i vitenskapelig forskning, og et av målene er intet mindre enn å gjøre mennesket «udødelig». Med fremveksten av dødelige, smittsomme virus signaliserer den allmektige til jordens forskere at han ikke vil tillate dem å oppnå dette resultatet; døden vil forbli hans guddommelige våpen, og den vil slå til mot alle skyldige opprørere. Den enorme vitenskapelige fremgangen som følge av utviklingen av elektronikk og datamaskiner har forvandlet menneskenes sinn betraktelig, spesielt blant unge mennesker som er oppvokst i Vesten uten religion. I sannhet tilpasser menneskeheten seg bare programmet Gud designet for den. Ved å gi USA herredømme under andre verdenskrig, forberedte Gud veien for europeisk nedgang. Gjennom sitt «internett»-nettverk har Amerika gjort hele jordens

innbyggere avhengige av sin teknologi. Kapitalistisk grådighet har ført til at lokal produksjon er blitt ofret til fordel for produksjon flyttet til Asia, og spesielt til slutt Kina. Det krevde virus for at vestlige nasjoner skulle innse sin avhengighet av asiatiske produsenter og sin tilstand av ruin. Neste steg vil være deres ødeleggelse gjennom krig. Lederne i nasjoner i Vesten er ganske unge, og i likhet med vår tids unge mennesker, stoler de kun på vitenskapen, som frem til 2020 var i stand til å løse alle problemer. Vi kan derfor forstå forferdelsen til disse unge menneskene som oppdager at vitenskapen ikke har noe svar for å kurere ofrene for covid-19. Denne nye, urovekkende situasjonen har ført til at de har «stengt ned», «låst opp» og «stengt ned igjen» befolkningen sin, uten å mistenke at kuren til slutt ville være verre enn sykdommen, som dessuten ble rikelig forsterket i deres dom. Men ved å gjøre det har de bare oppfylt Guds plan, som løste ødeleggelsen av dem.

I løpet av året, fredag 16. oktober klokken 17.00 ved sabbatens begynnelse, ble historielæreren Samuel Paty halshugget av en tsjetsjensk immigrant etter at han på skolen hadde vist frem spottende og skurrende karikaturer av profeten Muhammed, publisert av den satiriske avisen «Charlie Hebdo».

6., 7. og 8. mars 2021 reiste pave Frans til Irak for å støtte forfulgte østlige «kristne». Han reiste til Mosul, den tidligere hovedstaden i det islamske kalifatet, og kalte muslimene han møtte for «brødre». Ved å gjøre dette gjorde han Jesus Kristus sint, som brukte sine «brødres» krigerske islam til å straffe ham. Ifølge Gud er «broderkjærlighet» en frukt av hans Hellige Ånd, som bare er virksom til fordel for hans trofaste utvalgte; og spesielt ikke for folk som fornekte og fremstiller Jesu Kristi sondød, grunnlaget for evangeliet (det gode budskap) om frelse, som en kristen løgn. Det bør bemerkes at det i de samme dagene fant voldelige sammenstøt mellom unge mennesker med innvandreropprinnelse og det franske politiet sted i flere byer, noe som bekreftet den muslimske religionens uforenlighet med det sekulære franske republikanske regimet.

Onsdag 19. mai 2021

35 000 politibetjenter samlet seg for å protestere mot slappheten i rettssystemet nær forsamlingen. De er ofre for angrep fra unge narkotikaforbrytere som også er islamister og ikke lenger nøler med å skyte på dem. Politiet teller sine døde og sårede. Volden blir stadig mer ukontrollerbar. Årsaken er republikkens manglende evne til å forhindre menneskelig umoral. Korrupsjon forekommer i alle yrker og alle religiøse, økonomiske, juridiske og politiske felt. Og forklaringen ligger i det faktum at republikken tildeler stillinger utelukkende basert på akademiske kvalifikasjoner. Folks moral blir aldri tatt i betraktning, og presidentkandidater blir etterpå oppdaget som løgnere og tyver. Avskåret fra Gud er den ute av stand til å løse sine problemer, og dens rettssystem, basert utelukkende på bokstaven i lovene, produserer den urettferdigheten som bare moral kan forhindre. I republikken, som i Bibelen, « *dreper bokstaven, men ånden gir liv* ». Som i begynnelsen kan republikken avskåret fra Gud bare produsere vold, ødeleggelse og død. Når det gjelder menneskelig rettferdighet, var Jesus

Kristus bare i stand til å presentere i lignelse typen på den urettferdige dommeren; Realiteten i 2021 oppfyller perfekt hans visjon og hans vurdering av tingene.

Nyheter per 25. september 2021

Det åndelige mennesket dømmer alt

Hele verset i 1 Kor 2,15 sier: « *Men den åndelige **dømmer alt**, men selv blir han ikke dømt av noen.* »

Jeg vil være ærlig og erkjenne at dette verset først og fremst er rettet mot religiøse spørsmål, men en som har guddommelig visdom til å bedømme åndelige spørsmål, kan, bedre enn noen andre, også bedømme det som hører denne verden til. Apostelen Paulus mente det slik, da han sa i 1. Kor 6,3: « *Vet dere ikke at vi skal dømme engler? **Hvor mye mer skal vi da dømme det som hører livet til ?*** »

Jeg vil derfor presentere det opplyste åndelige perspektivet på min vurdering av de politiske og økonomiske valgene i vårt franske samfunn, fordi det er det jeg kjenner best, ettersom jeg ble født ved slutten av andre verdenskrig og vokste opp i dette landet Frankrike. De første bildene jeg fikk var av et nabolag ødelagt av bombing. Under den fjerde republikken gjenoppbygde landet seg selv og gjenvant god velstand. Så kom tiden for avkolonisering, og den fjerde republikken brøt opp på grunn av Algeriekrigen, til det punktet at denne republikken i 1958 ble erstattet av den femte, foreslått av general de Gaulle. På det demokratiske nivået forhindret den fjerde, basert på flertall og proporsjonal representasjon av representanter, vedtakelse av overdrevne tiltak ved avstemning. Det var en svært nyttig beskyttelse. For å bli vedtatt, måtte prosjektet oppnå konsensus og støttes av regjeringspartiet og i det minste deler av opposisjonen. Prinsippet var virkelig verdig et demokrati og gunstig for det franske folket. Men da tiden var inne for at Gud skulle forberede straffen for det franske republikanske regimet, overga han Frankrike til det semi-monarkiske regimet til den 5. ^{republikk}, noe som ikke utgjorde noe problem under general de Gaulles styre. Mannen var rettskaffen, ærlig, men også utspekulert og 68 år gammel da han tok presidentskapet i landet. Dermed lyktes han med å få sitt diktatoriske regime, forkledd og maskert bak en offisielt demokratisk organisasjon, akseptert som et demokrati. Folket ville kunne bytte «konge» hvert syvende år. Dessuten, siden slutten av andre verdenskrig, den tiden jeg ble født, hadde Frankrike vært satt under press fra to ekstreme motstridende politiske påvirkninger: amerikansk kapitalisme og russisk sovjetisk kommunisme, noe som gjenspeiler den geografiske posisjonen som plasserer det mellom Amerika og Russland. General de Gaulle brukte sin makt til å gi Frankrike uavhengighet fra presset fra de to motstridende blokkene. Men etter hans pensjonering og død plasserte hans etterfølgere Frankrike tilbake under den forførende innflytelsen fra det velstående Amerika. Hans liberale ånd, som tok en religiøs form for liberalisme, vant over eliten blant general de Gaulles politiske arvinger. Liberalisme er virkelig den doktrinære formen for frihetens praksis. Men Gud har lært oss at sann frihet bare

finnes i Ham, i lydighet mot Hans lover, så ethvert annet ønske om frihet er i virkeligheten bare rettet mot å oppnå, på en egoistisk, egosentrisk måte, retten til å gjøre hva man vil. Fra da av, fra generasjon til generasjon, og fra presidentskap til presidentskap, var grådighetens frukt nødt til å føre ledere til å gjøre alle feilene som var skadelige for hele det franske folket. Blant disse feilene bemerker jeg først at de tillot sine muslimske fiender å bosette seg på sitt territorium, på jorden til sin metropol. Denne feilen skyldes direkte elitens religiøse forakt. Opplyst av Gud ville de ha forstått umuligheten av å få de kristne religionene til å sameksistere og "leve sammen" med islam. Men etableringen av islam var ment å forberede den endelige religiøse konfrontasjonen, som ville bane vei for tredje verdenskrig, denne gangen atomvåpen. Frankrikes lange erfaring med å bli suksessivt avvist av alle sine kolonier i Maghreb burde ha tjent som en lærdom, men i likhet med de blinde, døve og tåpelige, ble lærdommene ignorert. I et nærmest selvmordsaktig trekk nektet de franske myndighetene seg selv retten til å gjennomføre undersøkelser og tester av den sanne andelen utenlandsk innvandring, spesielt i utgangspunktet muslimsk. Sannheten kommer imidlertid frem, siden Frankrike offisielt har 63 millioner innbyggere, men merkelig nok har helsetjenestene 75 millioner mennesker under behandling. Kan de 12 millioner overskuddene i det minste delvis være illegale innvandrere som ønskes velkommen av lovlige innvandrere? Når man står overfor fare, blir det viktig å kunne måle dens intensitet; overlevelse krever det. Risikoen for dannelsen av en muslimsk "femtekolonne" på fransk territorium eksisterer og vil til slutt bli betalt dyrt. Årsaken til denne blindheten var villfarelsens makt som Gud kaster folk og deres herskende myndigheter inn i når de forakter Hans sannhet, som skrevet i 2. Tess 2:11-12: " *For Gud har sendt dem kraftig villfarelse, for at de skal tro løgnen, slik at alle som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdighet, skal bli dømt.* " Forholdet som Frankrike etablerte med islam var fra begynnelsen av konfliktfylt, og det var bare med makt at Maghreb-landene ble kolonisert. Hat og bitterhet finnes alltid hos offeret, ikke hos erobreren. Og her igjen, fullstendig blindet, forsto ikke franskmennene nivået av denne bitterheten, som likevel var godt berettiget. Evangeliene og brevene presenterer alle Jesus Kristus som **den eneste** universelle frelseren som **frivillig** ga sitt jordiske kjødelige liv til soning for syndene til sine utvalgte **alene** ; islam, som fornekte denne frivillige døden, kunne på **ingen** måte være forenlig med den kristne troen og dens inspirerende Gud. Han er ikke den lunefulle ånden som falske kristne religioner presenterer, men tvert imot den unike skaperguden som, ifølge Mal 3:6, « *ikke forandrer seg* », og tilbyr hele menneskeheten en enkelt frelsesplan som **utelukkende hviler** på den **sanne kristne troen** som Jesus personlig dømmer og evaluerer. Når dette er godt forstått, kan vi analysere islam som enhver annen ideologisk tanke som svarer på dette prinsippet: den vil alltid ha støttespillere, motstandere og de som er likegyldige eller nølende. Dette dårlige treet ifølge Jesus Kristus har to grunnleggende armer: de aktive støttespillerne og de inaktive støttespillerne. For å være enda tydeligere, la oss si at islam består av den aktive terroristarmen og den inaktive armen som offentlig eller i hemmelighet applauderer seirene som den aktive armen har oppnådd. Dette har blitt bevist siden, under ødeleggelsen av de amerikanske tvillingtårnene i New York 11. september 2001, de seirende

«youyous» av muslimske kvinner ga gjenlyd og uttrykte sin glede i forstedene og ZUP i Frankrike. Disse fiendtlige reaksjonene ble ikke lagt merke til eller sanksjonert av franske politikere, og som et resultat styrket den muslimske væpnede fløyen seg, organiserte seg og tok form av den islamske gruppen Daesh. Likegyldighet overfor guddommelig sannhet og sannheten om levde hendelser forklarer den islamske aggressiviteten som Gud har opprettholdt og vekket for å fullføre sitt straffende oppdrag mot det vantro og opprørske Vesten i endetiden. Frankrike forblir symbolsk målet for hans vrede, fordi det, etter Hellas og Roma, er opprinnelsen til alle moderne republikker. Og det republikanske regimet og dets utskielser skylder sin eksistens utelukkende Skaperguden som oppreiste dem for å styrte det monarkiske regimet som han anklaget og fordømte på grunn av dets støtte til den pavelige romersk-katolske tro, siden begynnelsen av dens etablering i 538. Denne anklagen kan leses i Åp 2:20 til 23 hvor Gud kaller den franske revolusjonens morderiske handling for « *den store trengsel* »: « *Likevel har jeg noen ting imot deg: Du lar kvinnen Jesabel, som kaller seg profetinne, lære og forføre mine tjenere til å drive hor og spise avgudsoffer. Jeg ga henne tid til å omvende seg, og hun vil ikke omvende seg fra sin hor. Se, jeg kaster henne på en seng, og dem som driver hor med henne, i stor trengsel, med mindre de omvender seg fra sine gjerninger. Jeg vil la barna hennes dø, og alle kirkene skal kjenne at jeg er den som ransaker hjerter og sinn, og jeg vil lønne hver og en av dere etter deres gjerninger.* » I dette verset refererer « *kvinnen Jesabel* » til den pavelige kirken hvis forfølgelser beordret av dens Inkvisitoriske dommere får Gud til å symbolsk sammenligne det med dronning « *Jesabel* », den utenlandske kvinnen som var gift med den jødiske kongen « *Akab* », som allerede hadde drept Guds profeter på profeten Elias' tid, ifølge 1. Kongebok 18 og 19. Et annet aspekt ved likheten deres gjelder anklagene mot ofrene fra falske vitner, fordi vitnesbyrdene fra de katolske prestene, like avskåret fra Gud som « *prestene i Astarte og Baal-prestene i Jesabel* » i den gamle pakt, ikke hadde noen verdi for ham. Vitnesbyrdene skrevet i Kongebøkene og Krønikebøkene ga bevis på jordiske monarkers manglende evne til å yte rettferdighet akseptabel for Gud. Ved slutten av hvert regjeringstid setter Ånden punktum ved å åpenbare sin dom i disse ordene: « *han gjorde fullstendig ondt, slik hans far hadde gjort før ham.* » Og etter denne typen styresett gjorde det republikanske regimet enda mer « *ondt* »; og dette av følgende grunner.

Prinsippet om fransk demokrati gir samme verdi til hver franske borgers stemme. Verdien av borgere er imidlertid ikke ensartet, fordi den varierer mellom de to ytterpunktene: de svært intelligente og de fullstendig sinnssyke. Mellom disse to ytterpunktene består derfor hele befolkningen av intelligente vesener og andre som er mindre intelligente, eller til og med nesten dumme. Intelligente vesener analyserer forslagene til kandidatene som stiller til president- eller lovgivende valg. Og i denne blandingen av intelligente og dumme stemmer er gjennomsnittet som oppnås nødvendigvis under det nødvendige og uunnværlige intelligensnivået. Flertallet av velgerne er i realiteten ute av stand til å analysere forslagene og sakene som står på spill i valgene. Følgelig er denne retten til å stemme, gitt til alle, dødelig og dømmer på mer eller mindre lang sikt regimet til fiasko, krise, ruin og katastrofe for alle, noe som fører til dødelig konfrontasjon.

Hvilken sjanse har dette egalitære prinsippet til å vedta lover som er gunstige og rettferdige for alle? Ingen, fordi den valgte lederen dessuten påtvinger sin karakter, sin natur og sin vilje. Hvis mennesket var perfekt, ville det være idealet, men akk, det er oftere enn ikke egoistisk og ambisiøst av stolthet, og alle general de Gaulles etterfølgere har dette til felles at de alle har ofret franske langsiktige interesser til fordel for kortsiktighet, det vil si varigheten av sitt personlige mandat. Dette blir tydelig når vi ser hvordan sosialistpresident François Mitterrand favoriserte kinesisk og asiatisk import for å gi franskmennene inntrykk av kjøpekraft, reell i den nærmeste fremtid, men ødeleggende for arbeidsplasser på lang sikt i den franske økonomien. Dessuten er etableringen av et samlet Europa utelukkende basert på handelsreglene. Blindet av humanistiske verdier fikk lederne Frankrike og dets folk til å betale prisen for denne konstruksjonen. Arbeidsplassene ble flyttet og transportert til europeiske land med lav levestandard, suksessivt Portugal, Polen, Romania og Bulgaria. Hvis Europa endte opp med 27 nasjoner, er det fordi kapitalismen som driver det bringer inn stadig fattigere land for å utnytte dem. Samtidig har Frankrike blitt helt avhengig av Kina, som nå har eksklusive rettigheter til produksjon av alle slags produkter. Fordervelsen har derfor flere årsaker, men først og fremst forbannelsen fra den levende Gud som kom til jorden i Jesus Kristus.

Det franske demokratiet har denne særegenheten: grunnloven baserer stemmene sine på to runder. Dette avslører franskmennenes perverse karakter. I motsetning til dette forteller det guddommelige prinsippet oss i Matteus 5:37: « *La deres ja være ja og deres nei være nei, og alt som kommer utover det, er fra det onde .»* Det er derfor « *det onde* » vi må tilskrive den andre runden som forvrenger valget. Opprinnelig, under den tredje ^{og fjerde} ^{republikken}, tillot enrundeavstemningen valget av kandidaten som kom først, uavhengig av antall stemmer som ble oppnådd. Men i den femte ^{republikken} gir den andre runden avstemningen muligheten til å uttrykke, i tillegg til støtte, hat og avvisning av nasjonalistiske kandidater; den selvmordstruede stemmen som vil drepe nasjonen blir dermed påtvunget. Jeg legger til dette spørsmålet: Hvordan kan vi velge den intelligente personen hvis velgeren stort sett er dum? Denne dommen er bekreftet av Gud siden hans utvalgte danner en « *liten flokk* » som **alene mottar sann intelligens** fra ham, svært forskjellig fra instruksjonen til nyutdannede. Men disse tingene er i samsvar med Guds vilje, som betyr at **folket har de lederne det fortjener.**

Teknologiske fremskritt innen informasjonsteknologi og etableringen av «internett»-systemet spiller også en viktig rolle i transformasjonen av vestlige økonomier. Mange spesialiserte yrker har blitt mulige for vanlige individer, takket være datamaskinene deres. Imidlertid avhenger folks økonomiske balanse av full sysselsetting og en balansert tilfredsstillelse av tilbud og etterspørsel. Ved å drepe ulike økonomiske sektorer etter hverandre, ødelegger internettets overdrivelser nasjonenes økonomier gjennom en fatal ubalanse i sysselsettingen.

I nyere tid bærer den forsterkede rollen til «internett»-systemet ansvaret for å la de intelligente og de tåpelige gjøre sine tanker og meninger kjent om mange emner. Siden flertallet av mennesker ikke er i stand til å dømme mellom godt og ondt, positivt og negativt, blir onde tanker kraftig avslørt og delt av

mengder, og nasjoner blir dermed vunnet over av ondskap, ute av stand til å forhindre spredningen. Ideologier, alle utopiske, kolliderer på «internett» før de kolliderer, fysisk, på bakken og i luften. Vi må ikke vente eller håpe på noen løsning for å løse disse problemene som kommer på den tiden den levende Gud har valgt for å forberede en stor brann som, ifølge Åp 9:13, vil utgjøre den « *sjette* » advarselsstraffen for hans store vrede, før hans tilbakekomst åpenbares for hans utvalgte våren 2030, som vil være timen da den « *syvende trompeten* » i Åp 11:15 vil lyde. Han vil vende tilbake og sette en stopper for opprørernes eksistens og alle deres utopiske drømmer, under det himmelske navnet Jesus Kristus, Mikael og den allmektige YaHWéH.

Å vite hvordan man lytter for å forstå

I Frankrike forberedes presidentvalget med sikte på å velge statsoverhodet som skal velges i april 2022. Debattene og utvekslingene mellom journalister og politiske eksperter gjør det mulig å identifisere de blant dem som skiller seg ut for sin evne til å lytte. Opplevelsen er svært lærerik, fordi den samme oppførselen gjelder det religiøse emnet. I valgkampen som pågår, tiltrekker én mann, en "bråkmaker", en mangeårig høyreorientert politisk polemiker og journalist, seg mediernes interesse på grunn av de 17 til 18 % anslagene meningsmålingsbyråene gir ham. Denne mannen er ikke offisielt erklært presidentkandidat, men han benytter seg av utgivelsen av boken sin, der han presenterer sin vurdering av situasjonen i Frankrike, som han anser som "marerittaktig", overbevist om at en fremtidig intern borgerkrig vil være den uunngåelige konsekvensen av den voksende muslimske befolkningen som bosetter seg i Frankrike. Denne posisjonen motarbeides logisk av alle som er orientert mot humanistisk tankegang og den universalistiske ånden, som representerer nesten alle mediejournalister. De bibelske profetiene i Dan. 11:40-45 og Åp 9:13 bekrefter at denne konflikten er nært forestående. Jeg kan derfor bare gjenkjenne en viss visdom og menneskelig intelligens i ideene som spres av denne mannen. Eric Zemmour projiseres dermed som et fyrtårn i denne valgkampen, og meningene som uttrykkes om ham og hans ord er ekstremt avslørende. Jeg peker på de som ignorerer hans forklaringer fordi de forblir døve for alle avklaringene han over tid gir til sine omstridte og misforståtte uttalelser. Som roboter blottet for menneskelig intelligens gjentar de utrettelig anklager som det partiske rettssystemet som var gunstig for den humanistiske leiren hadde støttet og bekreftet. Skjevheten avsløres i all sin betydning. De holder fast ved sin posisjon og hører ikke lenger fornuftens stemme. Denne oppførselen finnes blant de fleste journalister som jobber i offentlige og private medier. Noen som elsker « *hyggelige fabler* » (2 Tim 4:3-4), selv om konsekvensen av bedrag er dødelig, kritiserer ham for ikke å presentere sine løsninger eller et optimistisk og engasjerende budskap for å samle folkelig støtte bak seg. Men heldigvis skiller noen andre, noen få i antall, seg ut ved å vise at de er i stand til å analysere polemikerens uttalelser korrekt og ærlig.

Mennesker oppfører seg på samme måte i den sivile og religiøse sfæren, og det er derfor deres oppførsel i et sivil valg avslører hva de egentlig er. Og jeg legger merke til at Eric Zemmour i sin tale fordømmer franske herskers avståelse

fra modellen for assimilering av utlendingen som Frankrike ønsker velkommen. Subtelt bemerker han, i valget om å beholde eller forlate et utenlandsk fornavn, et tegn som avslører falsk tilhørighet til det franske folket eller ekte tilhørighet. Denne bebreidelsen er desto mer berettiget siden denne feilen først ble brukt i den religiøse sfæren. For det fragalne religioner ikke har forstått, er at Jesus Kristus "assimilerer" inn i sin modell og sine normer alle de han frelser og virkelig vil frelse. Når han kaller og engasjerer sine apostler, begynner han med å endre navnene deres og instruerer dem deretter: Simon blir Peter; Saul blir Paulus, men denne navneendringen kan avsløre behovet for en stor forandring, ettersom den første Simon vil bli omvendt etter å ha fornektet Jesus tre ganger. Og for den andre, Saul, var det den nidkjære lederen for forfølgerne av de første kristne. I motsetning til de andre, endrer ikke Johannes navn, som avslører en natur som virkelig er født av Gud fra fødselen av, slik navnet hans sier: Gud har gitt. For Gud og hans intelligente utvalgte er assimilering den nødvendige normen og samsvarer med ideen om dåp, hvorfra den dømte fremstår som et nytt menneske, som ikke lenger tilhører seg selv, fordi han nå tilhører Kristus som forløste ham. Falsk religion har gjort kristendommen til en enkel merkelapp klistret på pannen til den falskt dømte som logisk sett er djevelens slaver, og som vil fortsette å tjene ham, i et bedragersk håp om kristen frelse. Det samme gjelder modellen for assimilering av utenlandske innvandrere, som har blitt forlatt, og innvandreren sameksisterer med de innfødte franskmennene, men ønsker ikke å assimilere seg med ham fordi han ønsker å bevare all sin opprinnelige arv. Således, som i det religiøse, sameksisterer også det gode kornet med agnene i det sivile, og dette samlivet skaper problemer med aggresjon og nektelse av å underkaste seg nasjonale myndigheter; denne krigerske oppførselen er bare opptakten til mye mer alvorlige konfrontasjoner. For Gud, siden Klodvig, frankernes første konge, utgjør den franske modellen syndens samfunn hvis sivile og religiøse oppførsel han fordømmer. Inntil dens nært forestående ødeleggelse vil Frankrike ha hatt denne avslørende rollen for ham. Det er derfor bebreidelsene som presenteres av Eric Zemmour må lyttes til og høres, slik tilfellet er med det profetiske ordet i henhold til Åp 1:3: «*Salig er den som leser og de som hører profetiens ord, og som tar vare på det som er skrevet i dem! For tiden er nær .*» Dette verset viser koblingen mellom de påfølgende stadiene som leder sjelen mot den praksisen som er velsignet av Gud. Alt begynner med å lese «*salig er den som leser*» eller forståelse av et individ. Det andre stadiet er overføringsstadiet: «*de som hører*» eller mengden av dem som forstår det overførte budskapet. Og det tredje, «*og som tar vare på*», betegner muligheten til å sette normen for det overførte budskapet ut i konkret praksis.

Derfor fremhever det sin fordel, fordi det åndelige mennesket trekker frem åndelige budskap selv i en sivil valgsituasjon. For livet er en helhet som inkluderer det sivile og det religiøse, og gjennom sin oppførsel reproducerer mennesket sin dypeste natur på begge områder likt.

Siden sin oppstandelse har Jesus Kristus valgt ut sine utvalgte, som kan sammenlignes med mengder av mennesker som forbereder seg på å emigrere til et fremmed land, som er himmelriket. Nå krever Mesteren og Kongen i dette landet en kleskode som han har gjort obligatorisk; han kaller den: «*bryllupskledningen*

». Under dette uttrykket oppsummerer Gud standarden for hans karakter åpenbart i Jesus Kristus og foran ham, det som har blitt åpenbart gjennom hans gjerninger utført siden skapelsen av den jordiske verden. For rettferdighetens og kjærlighetens Gud stilte seg for kjærlighetens og rettferdighetens Gud. Falske kristne ser bare Gud i kjærlighetens aspekt på grunn av svakheten som Jesus Kristus bar i menneskelig kjød. De har ikke forstått at i løpet av sin tid på jorden hadde den mektige Mikael **frivillig gitt avkall** på å ikke bruke sin guddommelige allmakt. Likevel kunne Jesus når som helst ha gjenopptatt sin guddommelige tilsynekomst, akkurat som den var, strålende og forferdelig, og skremme hebreerne fra toppen av Sinai-fjellet, forvandlet til en brennende, rykende ovn.

Jeg priser og takker Herren Jesus Kristus som lar meg identifisere guddommelige lærdommer i denne valgkonteksten, fordi assimilering er grunnlaget for bibelsk lære, siden det kommer til uttrykk i 1. Mosebok når Gud sier til mennesket i 1. Mos 2,24: « *Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de skal være ett kjød* . » For å lykkes i sin nye forening med sin hustru, må mannen gi avkall på sin status som sønn for å bli sin hustrus ektemann; og samtidig må foreldrene hans gå med på å miste sin privilegerte status som foreldre, for å fremme sønnens forvandling og tilpasning til sin nye situasjon. Abram, født i en hedensk atmosfære i Ur i Kaldea, ble invitert til å forlate sin jordiske fars hus for å assimilere seg til den himmelske livsstandard han skulle motta fra Gud. Du kan dermed forstå at Gud er interessert i alle områder av menneskelig eksistens. Det er ikke han, men den ateistiske menneskeheten, som har valgt å skille sivile undersåtter fra religiøse undersåtter. For Gud eier begge, idet han er deres Skaper. Og som sådan dømmer han begge guddommelig. Det er derfor ingen grunn til å bedømme sivilisert oppførsel annerledes enn religiøs oppførsel. Og behovet for assimilering fremkommer i dette prinsippet som ble åpenbart av Jesus Kristus: « *Ingen kan tjene* (jeg spesifiserer: korrekt, til det punktet at jeg tilfredsstiller dem) *to herrer* »; to kvinner, to nasjonaliteter, to motstridende religiøse eller politiske tilhørigheter.

La oss nå anvende disse lærdommene på sivilisert oppførsel.

Det er ennå ikke et spørsmål om å godkjenne eller misbillige bemerkningene fra Eric Zemmour, men snarere om å forstå hva mennesket, det andre enn oss selv, ønsker å fortelle oss. De som forstår kan da posisjonere seg for eller imot, men her må det intelligente mennesket igjen etablere forskjellen mellom den mulige forklaringen og hva den som lytter ønsker. Livet gir ikke menneskene det de ønsker seg, men den uønskede verdenskrigen vil likevel være uunngåelig, fordi Gud har programmert den til å finne sted før 2030.

I talen sin fordømmer Eric Zemmour faren ved islam, og han har rett, fordi denne religionen dukket opp **først på slutten av** ⁵⁰⁰ -tallet . **å straffe** syndene til den falske pavelige katolske kristne religionen, som på sin side ble etablert i 538 på samme 6. ^{århundre} . Fredelige muslimer forsvaret ideen om at islam er en kjærlighetens religion, noe de krigerske handlingene ledet av grunnleggeren Muhammed motsier. Den eneste religionen som er basert på kjærlighet, er den hvis grunnlag er Jesus Kristus, som av kjærlighet til sine utvalgte ga sitt liv og utgjøt sitt blod, etter å ha spesifisert i Johannes 10:17-18: « *Faderen elsker meg, fordi jeg gir mitt liv for å ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg gir det av*

meg selv. Jeg har makt til å gi det, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette er budet jeg mottok fra min Far. » Hans oppstandelse, som ble synlig etter den tredje dagen, var bevis på dette. **Bare** den kristne troen har mening, fordi den oppfyller et guddommelig prosjekt som er profetert i Den hellige Bibel, og som **den sanne og eneste** Skaperguden gjorde seg kjent for menneskene gjennom skriftene til Moses, den hebraiske faren til det jødiske folket, 3500 år før vår tid.

Humanister forstår ikke hvorfor Eric Zemmour fordømmer faren ved islam, fordi de bare ser islam gjennom det fredelige aspektet som majoriteten av franske muslimer viser. Muslimenes oppførsel er identisk med vestlige kristnes. Dessuten har vantro blitt flertallet i Frankrike, og den falske troen hos resten danner, hos fredelige muslimer, en overveldende humanistisk tankegang som bare ønsker å leve i fred, sammen med hverandre. Akk for dem er skaperguden svært levende og aktiv i sin allmakt, og hans plan for de som ignorerer eller forakter ham påtvinger seg alle på en uunngåelig måte. I det siste, for å skille mellom fredelig og krigersk, har humanister kalt krigersk islam for "islamisme". Jeg vil derfor legge til de faste og overbevisende påstandene som presenteres av Eric Zemmour et argument som gjør fredelig islam til en fare for franskmennene. Tilstedeværelsen av fredelige muslimer i Frankrike gjør intervensjonen fra "islamister" nødvendig siden de må komme for å "rette opp" den vantro oppførselen til sine muslimske trosfeller. For en "islamist" er den fredelige muslimen den første som blir omvendt. Når det gjelder de vantro, anser de dem som «hunder» og behandler dem som sådan. Dermed, uansett hvor en muslim befinner seg, må islamisten gå dit og handle for å omvende den vantro. Dette behager ikke humanistene, men de de kaller «islamister» er i virkeligheten de rettskafne og lydige tjenerne, siden de bare ønsker å adlyde de krigerske direktivene som ble lært og praktisert av Muhammed. Problemet er derfor Koranens eksistens og dens aggressive lære. Hvis muslimer fordømmer vold og religiøs intoleranse, demonstrerer de mot Koranen, som oppmuntrer til og befaler disse tingene. La dem også fordømme forbudet mot å skifte religion som islam forsvarer selv i et fritt land hvis mottoer er «frihet, likhet, brorskap»; et vakkert motto som faktisk bare forblir et vakkert utopisk motto. Disse mange motsetningene er roten til at assimileringen av Koranens religion mislykkes og til sammenstøtene som bare kan øke. Og aggresjon skjer bare med Skapergudens samtykke og vilje, som åpent hevder det ved å inspirere disse ordene sitert i Amos 3:6: «*Blåser man i en trompet i en by uten at folket er redde? **Kommer ulykke over en by uten at YaHWéH er opphavsmannen?*** » Åndelig dom lar meg identifisere lignende situasjoner i den historiske utviklingen som er åpenbart i Bibelen. Det Frankrike, Europa og hele verden er i ferd med å oppleve, er bare den ultimate anvendelsen av straffende handlinger organisert av Skaperguden, menneskehetens store dommer og de himmelske englene. Etter flommen, som kom i 1656 etter Adam og Evas synd, slo Gud Egypt for å frigjøre og danne nasjonen Israel. Mellom 605 og 586 oppfordret han det kaldeiske folket til å straffe Israels utroskap. Så, i år 70 e.Kr., oppfordret han romerne til å straffe og ødelegge nasjonen Israel på grunn av dens avvísning av Messias Jesus. I vår tid, etter Nazi-Tyskland og de morderiske handlingene til dens rasende «fører», Adolf Hitler; islamismen blir i sin tur pisken og straffens sabel, et uttrykk for

guddommelig raseri. Islam er ikke frelsens religion, men straffens; sabelen vises på flaggene. Frelse er utelukkende knyttet til Kristus Jesus og hans jordiske soningstjeneste, og det er han som, idet han ser seg selv forrådt og hånet, sender den fanatiske islamske religiøse raseriet mot Vesten, og etter det den hevngjerrige, ondsinnede og opportunistiske russiske raseriet. For gjennom hele sin historie og frem til nyere tid har lederne i Frankrike og deres europeiske allierte tatt vanskelige valg overfor mektige og overvæpnede potensielle fiender.

Når jeg vender tilbake til det nåværende valget, vet jeg ikke om Eric Zemmour til slutt vil forplikte seg til presidentvalget. Men hans rolle er allerede, for Gud, en varslers, fordi menneskeheten, truet med døden, måtte advares; den individuelle intelligensen til hver enkelt er invitert til å bære sin frukt av intelligens. Og disse ordene sitert i Dan. 12:10 får da sin fulle betydning: « *Mange skal bli rensset, hvite og lutret; de ugudelige skal gjøre det onde, og ingen av de ugudelige skal forstå, men de som har forstand, skal forstå .»*

Valget av polemikeren eller ikke er ikke lenger temaet, for nå er terningen kastet. Forstå med dette at den etablerte situasjonen er irreversibel, den fryktede skaden er allerede skjedd. Hva er denne skaden? Det er umuligheten av å danne et flertall i Frankrike som er opptatt av å forsvare den. Fordi i løpet av de 40 årene med blindhet blant politiske ledere har den store utskiftningen som ble annonsert av Eric Zemmour allerede funnet sted. Frankrike består i dag av en blanding av personer med **dobbelt statsborgerskap** fra Italia, Spania, Portugal, Tyskland, England osv., som deler denne refleksjonen fra munnen til den nåværende justisministeren Dupont-Moretti, mellom de to rundene av valget i 2017: «Hvordan forventer du at jeg, som har **dobbelt statsborgerskap**, skal stemme på Front National? (nå Nasjonal samling).» Legitimert dobbelt statsborgerskap vender seg dermed mot de som legaliserte det. De ignorerte visdommen til den inkarnerte Gud, Jesus Kristus, som erklærte i Matteus 6:24: « *Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil være hengiven til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene Gud og Mammon.* »; ikke mer enn den sanne Gud og Allah i islam, som før Muhammed utpekte måneguden, den hedenske Astarte i Bibelen. Den virkelige faren er derfor ikke bare islam, men også mottakelsen av utlendinger fra Europa og verden som, nasjonalisert, med sin stemme, gjør det umulig å forsvare franske nasjonale interesser. Vi befinner oss i Frankrike i denne paradoksale situasjonen der den mest franske av franskmennene, den som bryr seg om Frankrikes overlevelse, er denne Eric Zemmour som hevder sin berberiske opprinnelse.

Dette andre verset fra Bibelen, sitert i Jer. 17:5, avslører et reelt onde i vårt århundre, styrt av intellektuelles tanker: « *Så sier Herren: Forbannet være den mann som stoler på mennesker, som gjør kjøtt til sin arm, og hvis hjerte vender seg bort fra Herren!* » » I medieutvekslinger refererer samtalepartnere ofte til forfattere som tradisjonelt har blitt berømte gjennom de republikanske valgene som ble tatt i løpet av fransk historie. Og nettopp i Frankrike har det republikanske regimet, gjennom sin erobring av frihet, favorisert en mangfoldiggjøring av uttrykk for de ulike betydningene av tanker. Vi refererer til forfatterne som kalles «opplysningstiden», hvorav den første var den geneverske Voltaire. Men uansett hva en manns tanke og mening er, forblir det bare hans

egen oppfatning av en modell. Hvorfor må en manns tanke bli en vanlig tanke som påtvinges som modell? Fordi mangelen på intelligens som deles av det overveldende flertallet av mennesker, betyr at denne folkelige massen må veiledes og læres opp. Mennesket vet ikke lenger hvordan det skal reflektere og dømme selv, og det finner i gruppen styrken som skaper enhet. I denne visjonen av menneskelivet har menneskeheten mistet synet på den sanne «menneskets rett»; den som Gud gir, individuelt, «til mennesker»; retten til å bestemme selv, å godkjenne eller motsette seg, basert på en strengt personlig analyse av de studerte emnene. Denne personlige oppfatningen må velge mellom de tingene som presenterer seg for vår refleksjon, og hva mennesket finner på sin vei? Menneskelige tanker og guddommelige tanker åpenbart **utelukkende** av Bibelen. Uten Bibelen kan alle ting legitimeres av mennesket, men denne legitimeringen forsvinner når standarden for godt og ondt **tydelig** indikeres og defineres av Gud. Slik får dette verset i Jeremia 17:5 sin fulle betydning. Gud « *forbanner den mannen* » som tar tankene til menneskelige forfattere som modell, og dermed forakter den guddommelige standarden som er innskrevet i Bibelen, Guds ord skrevet på ruller som har blitt til bøker.

Generasjonen som opplevde den fjerde ^{republikkens regime} er i ferd med å forsvinne, erstattet av generasjoner født etter at nordafrikanske arbeidere ankom Frankrike, det vil si etter 1976, datoen for familiegjengforening som ble legalisert. Denne generasjonen vokste opp med kulturen fra det multietniske samfunnet i USA som modell, bestående av skruppelløse eventyrere fra alle jordens folk. For det er der denne samfunnsmodellen av Babel-typen ble født og utviklet. Denne nye opplevelsen er preget av en volds- og drapsrate av høyeste kvalitet og av smertefulle demonstrasjoner av dens urettferdigheter. Merk at Gud selv fordømte denne modellen, ved å skille mennene forent av forskjellige språk, i den historiske Babel-tiden etter flommen. Dessuten, for å installere denne samfunnsmodellen fordømt av Gud, utslettet de amerikanske pionerene som kom fra Europa og verden nesten den opprinnelige innbyggeren for å erstatte ham. Det er derfor i det amerikanske eksemplet at det moderne Europa har funnet sin modell som favoriserer, nå på sin jord, denne praksisen med å erstatte befolkninger, erstatte arbeidere, erstatte familiebedrifter med bedrifter som beriker aksjonærer spredt over hele jorden, til skade for den lokale nasjonen og dens arbeidere. Opprettelsen av Det forente Europa er i seg selv en etterligning av den amerikanske modellen: USA. Disse USA er i ferd med global erobring, og den første av deres erobring er Europa, som har forlatt sin modell av frie og uavhengige nasjoner, og har tatt i bruk normene i amerikansk kultur, dens musikalske moter, dens ord og uttrykk. Fransk, tidligere diplomatiets språk, har blitt erstattet av engelsk. Merk at denne suksessen for Gud er reisingen av et Babels tårn der engelsk er det nye internasjonale språket. Nok en gang, og denne gangen til tross for fremmedspråk, kommer mennesker sammen med mål om å unnslippe den levestandarden som Gud har satt. Men det den opprørske mannen ikke har forutsett, er den endelige konsekvensen av disse sameksistensene av motstridende kulturer og religioner. Den store samlingen bærer i seg, som en enkel konsekvens, sin fremtidige straff. Aggresjonene fra den krigerske islam som utføres i vestlige samfunn bekrefter dette, og de er bare det dystre forspillet til en massiv ødeleggelse som forberedes i

den straffende oppfyllelsen som Gud ønsker og profeterer. Dermed vil skaperguden straffe denne siste formen for Babels tårn, og hans straff vil denne gangen ha definitive konsekvenser, fordi de er dødelige. Dette er imidlertid bare den første delen av denne straffen, som griper inn for å sette en stopper for nasjonenes tid. Den kommende tredje atomkrigen vil faktisk sette en stopper for de nasjonale systemene vi kjenner i dag. Den annonserte planetariske ødeleggelsen vil bare etterlate " overlevende " spredt over hele jorden. Ute av stand til å reise opp de gamle nasjonene, vil disse overlevende likevel omgruppere seg, på global skala, under ledelse av USA, og dermed danne en ny stat, en ny stjerne, som representerer resten av verden for sitt stjernespenne banner. Disse overlevende vil delvis være Kristi utvalgte, og resten opprørere som Åp 9:21 beskriver på denne måten: « *Resten av menneskene som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg ikke fra sine henders gjerninger. De tilba ikke onde ånder og avguder av gull, sølv, kobber, stein og tre, som ikke kan se eller høre eller gå. De omvendte seg ikke fra sine mord eller sine trolldomskunster eller sin hor eller sine tyverier.* »

Når jeg leser dette, kan jeg trekke den konklusjonen at den forestående krigerske ødeleggelsen ikke kommer for å forandre mennesker; dens eneste formål er derfor å gi den opprørske menneskeheten en høytidelig siste advarsel fra Gud til opprørske mennesker; noe som rettferdiggjør symbolet med den « 6. trompeten » i Åp 9:13. Jeg benytter anledningen til å minne om at den romersk-katolske søndagen, som har arvet fra Konstantin I siden 7. mars 321, er et tegn på den opprørske holdningen, og ^{er} årsaken til de påfølgende straffene symbolisert av de fem foregående « ^{trompetene} » . Advarselen antyder den kommende enda større straff: den siste. Den vil komme med oppfyllelsen av den « ^{7.} trompeten » , som symboliserer Kristi gjenkomst, og denne gangen vil utrydde mennesket fra jordens overflate. For den seirende Kristus Gud, som tar sine utvalgte til sitt himmelske rike for et midlertidig opphold på tusen år, vil gjøre den øde jorden, i løpet av denne samme tiden, til djevelens fengsel isolert midt i ruinene som hans ondskap vil ha forårsaket.

I 2020, forvandlet av teknologiske fremskritt, er menneskeheten lik fra den ene enden av verden til den andre. Medienes rolle har blitt overveiende. Overallt, når folk kommer hjem, blir de utsatt for reklamebombardementet som returnerer hvert 20. til 25. minutt på private TV- eller radiokanaler. Denne hjernevaskingen pålegges for å finansiere programmene som tilbys, og noen av disse kanalene, som spesialiserer seg på nyheter, organiserer debatter der stolte vesener, ivrige etter å bli kjent, kommer for å uttrykke sin dom over de ulike faktaene i nyhetene. Denne typen program leder lytteren mot svar som erstatter deres egne. Alt gjøres for å rive mennesket vekk fra dets personlige meninger. Jeg legger merke til at meningene som uttrykkes, fundamentalt sett, er knyttet til orienteringen av individers politiske valg. Vi kan også forstå hvordan disse debattene er uten reell interesse, og at de eneste grunnene til deres eksistens er noens stolthet og andres grådighet.

Valgtider vekker **bare** falske håp i menneskers hjerter og sinn fordi perfeksjon ikke er menneskelig eller jordisk, siden Gud forbannet jorden og dens innbyggere etter Adam og Evas synd. Jeg har fordelen fremfor mange av å ha

forstått Guds plan som fordømte planene til opprørske vesener, og sammen med meg inviterer jeg deg til å frigjøre deg fra falske menneskelige jordiske håp. Gud bestemte det selv, han skal ha det siste ordet, og hans utvalgte skal gå på kroppene til opprørerne som er blitt til « støv ».

Før denne tiden avsløres menneskelig ufullkommenhet i sine ekstreme kjennetegn, enten det er i ekstremisme; høyresidens og venstresidens, eller konservative og innovatørers, liberale og sosialisters, rike og fattige, eller mindre rike. I de østlige landene der kommunismen utviklet seg, manglet den bare Jesu Kristi guddommelige Ånd for å ligne den første kirken som besto av hans apostler og disipler. Men det perfekte forbildet, elsket og godkjent av Gud, går enda lenger i selvfornektelse, siden herren må gjøre seg selv til alles tjener og hans tjeneres; i likhetsspørsmål blir det republikanske konseptet beseiret og får bildet av typisk urettferdighet. Guddommelig visdom lærer oss å gå en smal linje midt i disse ekstremistiske valgene. Den vise mannen beholder fra høyre og venstre de tingene som er like under den levende Guds blikk. Og dette valget, som er preget av sin sneverhet, får karakteren av den smale religiøse veien som Jesus lærte i Bibelen til dem som ønsker å følge ham. Godt og rett finnes ikke i ekstreme posisjoner, men ondt, definert av Gud, finnes i begge. Og siden « bokstaven dreper » uten Guds Ånd, må den utvalgte la seg veilede i sine dommer av Ånden, som er Kristi Jesu guddommelige Ånd. I Tess 5,19–22 sier Ånden til oss: « *Slå ikke ut Ånden.* » *Forakt ikke profetier, men prøv alt, hold fast ved det gode, og avhold deg fra alt ondt.* » Men ha ingen illusjoner, uten Jesu Kristi hjelp er det umulig å sette disse tingene ut i livet, ifølge det han sa i Johannes 15:5: « *Jeg er vintreet, og dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, bærer mye frukt. **For uten meg kan dere ingenting gjøre.*** » Dette betyr at med ham viker grensen for det umulige, og alt som Gud anser som godt, kan bli mulig for et menneske, siden « *ingenting er umulig for Gud* » ifølge Lukas 1:37; Gud, som tilbyr ham sin uunnværlige hjelp i Jesus Kristus.

« De som Jesus ikke bor i » skinner med glansen av sin uvitenhet på grunn av sin uvitenhet om det religiøse emnet. Jeg la merke til blendende bevis på dette på eteren. En fredelig muslim protesterte mot sin tilknytning til kriger-islam, fordi han hevdet å være forankret i Koranen. Verken verten eller gjesten hans, en filosof, kunne finne svaret som burde ha blitt presentert for ham. Det var forferdelig, fordi svaret var enkelt. De måtte bare påpeke for den unge muslimen at Koranens dom hviler på det historiske vitnesbyrdet om gjerningene utført av forfatteren: Muhammed og hans omvendende sverd; som bare gikk forut for omvendelsessverdet utført av Karl den store til ære for det romerske pavedømmet. Hvor er da denne kjærlighetens religion som denne unge mannen tilskriver Koranen? Ikke i teksten, eller hos forfatteren, slik historien vitner om. Dette eksemplet fremhever konsekvensen av forakten for det religiøse emnet fra den opprinnelige franske befolkningen, gradvis vunnet over av agnostisisme og ateisme. For der Gud ikke lenger eksisterer, mister ordet religion sin betydning. Og når de konfronteres med religionens tilbakekomst, blir ateistiske intellektuelle plutselig tamme som karpe. For dem hadde religion blitt og forblir dette «folkets opium» som, ifølge dem, noen mennesker har blitt avhengige av. Og ikke-troende støtter dem, akkurat som de støtter og legitimerer bruken av ekte narkotika som i

fredstid dreper mer enn religion. Faktisk kan man bare beklage det, men den offisielle representasjonen av religion har alltid vært tilranet og misvisende. For det første mistet den jødiske religionen, kilden og grunnmodellen, sin guddommelige akkreditering til fordel for den gryende apostoliske kristendommen. Beordret av den romerske keiser Konstantin I' førte oppgivelsen av sabbaten 7. mars 321 til at Gud i 538 plasserte denne kristne troen under den harde og despotiske dominansen til de romerske pavene, hvis djevelske natur ble åpenbart av reformasjonen som Gud frembrakte fra 1170 og bekreftet av de bibelske profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. I 1863 fordømte syvendedagsadventismen den romersk-katolske søndagens forbannelse, og dermed også forbannelsen til protestantene som praktiserer den, som en arv fra den romersk-katolske kirke. Denne forbannelsen skyldes ikrafttredelsen av dekretet i Daniel 8:14 våren 1843. Men den er ikke over, for den syvendedagsadventistkirken ble « oppspytet » av Jesus Kristus, testet mellom 1991 og 1994 av de profetiske lysene som var tilgjengelige på den tiden. Vi måler deretter viktigheten av den profetiske åpenbaringen, forberedt av Gud, for å opplyse hans utvalgte, helt til verdens ende. Uten den blir det **umulig** å respondere positivt på hans spesifikke krav og forventninger i hver tidsalder. Jeg ønsker også å minne om disse versene som Ånden henvendte seg til alle sine tjenere; de fra den første og siste æraen av kristenlivet, i 2. Peter 1:19-21: « *Og vi har det profetiske ord enda fastere , som dere gjør vel i å gi akt på som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter. Vit først dette at ingen profeti i Skriften kan tydes av egen tolkning. For profetien er aldri fremkommet av et menneskes vilje, men hellige Guds mennesker talte drevet av Den Hellige Ånd. »*

« *Profeti er for de troende* », sa Paulus i 1. Kor 14,22. Den er derfor for en svært liten minoritet spredt blant menneskenes folkemengder. I Vesten aksepterer mennesker som har blitt vantro eller ikke-troende religion så lenge den ikke forfølger mennesker. Slik forblir religioner som er forbannet av Gud legitimert av menn som ikke forstår at den guddommelige forbannelsen kommer over troende og religioner som skader ham **ved å være ulydige mot hans lover** . Og ved å hevde å være hans etterfølgere i denne ulydigheten, forvrenger de hans fullkomment rettferdige, kjærlige natur og tilskriver ham sin modell av urettferdighet. Tidligere eller fremtidige forfølgelser er konsekvenser av , ikke årsaken til, den guddommelige forbannelsen. Vi kan også forstå at selv om den ikke lenger forfølger, har den pavelige romersk-katolske kirke forblitt i sin gudforbannede status siden etableringen i 538. Merk at denne avgudsdyrkende kirken ikke frivillig valgte å slutte å forfølge. De franske revolusjonærene påla den å opphøre forfølgelsene siden 1792. Siden den gang har de forskjellige erklæringene om anger og offentlige forespørsler om tilgivelse fra de siste pavene vært verdiløse for Gud, og har ikke noe annet formål enn å forføre og bedra den vestlige menneskeheten, som har blitt utelukkende "humanistisk". Merk også at dens økumeniske allianse forsoner den med dens fiender og religiøse motstandere fra fortiden: protestantene. Men denne bedragerske og bedragerske offisielle forsoningen tar kun sikte på å kvele dem, slavebinde dem og heve dens personlige prestisje. Dessuten har denne samlingen først blitt mulig siden 1843, datoen da

den protestantiske troen på sin side ble avvist og fordømt av Gud. Og etter protestantene, i sin tur, i 1995, sluttet syvendedagsadventistene seg til den frafalne økumeniske samlingen, og bekreftet dermed deres oppkast av Jesus Kristus, etter trosprøven vekket av Ånden mellom 1991 og 1994 i Frankrike, i Valence sur Rhône. Det er derfor en tid for å **frivillig frembringe** den sanne frukten av omvendelse; etter denne gunstige tiden er det for sent å **kollektivt gjøre krav på** Guds nåde; **individuell** vil tilbudet først opphøre ved slutten av tiden for kollektiv og individuell nåde. Fra apostlene og frem til Kristi strålende gjenkomst vil den sanne kristne troen derfor aldri ha opphørt å være denne « *smalne veien* », som « *få finner* », presentert av Jesus Kristus for sine utvalgte, forløst ved hans blod, slik at de følger ham etter og bak ham.

I utviklingen av sine erobringer av menneskesjeler, etter å ha satt religioner, kongedømmer, nasjoner, folk og menn opp mot hverandre, endte synden av stolthet og egoisme opp med å sette kvinnelige ligaer mot mannlige mennesker. Ingen kan benekte at kvinner har lidd urettferdig vold fra den dominerende mannlige menneskeheten som påtvunget kvinner, gjennom sin overlegne fysiske styrke, sin vilje og sine ideer. Men i erkjennelsen av denne feilen som kan tilskrives menn, var det nødvendig å legge til et kvinnelig opprør, hvis frukt bryter prinsippet om å leve sammen mellom mann og kvinne? Hvem skal dette opprøret tilskrives? Kvinner fri fra all plikt overfor Gud. Slik at denne kvinnelige protesten bare er den siste frukten skapt av menneskelig synd. Og dens konsekvenser er ødeleggende, fordi for Gud markerer de nødvendigheten av å stoppe forlengelsen av livet på jorden. Menneskeparet er skapt av Gud for dette eneste formålet som utgjør forplantningen av arten, seks tusen år eller nesten før vår tid.

Feilene som ble gjort blir bare tydelige etter hvert som tiden går, noe som bidrar til at konsekvensene utvikler seg. Dermed er situasjonen som ble etablert i 1962 ikke lenger den samme som i 2021. De algeriske krigerne, eller «harkiene», Selv om krigen ble mottatt med forbehold av det franske folket, som bare så ulempene med Algerie-krigen, skapte den i starten ingen umiddelbare problemer. Mange av dem ønsket bare å bli assimilert og anerkjent som Frankrikes sønner, etablert i Algerie siden 1830. Imidlertid hadde ingen lagt merke til at religionen allerede i Algerie sørget for at kristen tro og muslimsk tro sameksisterte uten å blandes, den ene på den ene siden, den andre på den andre siden. Landbefolkningen opplevde den franske tilstedeværelsen som en ulovlig okkupasjon på 128 år på tidspunktet for begynnelsen av fiendtlighetene ledet av FLN-gruppen, Front National Liberation. Franskmenenes virkelige feil overfor Frankrike var å ønske velkommen på fransk jord, etter 1962, datoen for avtalene som ble undertegnet i Evian av Frankrike og FLN, algeriske statsborgere som fortsatt var fulle av hat mot Frankrike, som emigrerte utelukkende på grunn av den økonomiske fiaskoen til den nye staten, et fritt og uavhengig Algerie. Konsekvensen viste seg i 1995 med angrepene fra GIA, den algeriske islamske gruppen, begått på fransk jord. Siden den gang har kall som favoriserer hellig krig, jihad, vært opphavet til gruppene al-Qaida og Daesh. Gjennom sin manglende interesse og forakt for det religiøse subjektet ble Frankrike vuggen til den muslimske oppvåkningen som ble reist i Iran av ayatolla Khomeini, som

hadde forberedt den på fransk jord fra Neauphle-le-Château, der han bodde. Frankrike er derfor fortsatt dette universelle revolusjonære ynglestedet, trofast mot sitt image og sin revolusjonære erfaring som førte dem mot nasjonal ateisme i 1792. For dem er tiden inne for å betale prisen for sine feilvurderinger. Glimtet av klarhet hos en intelligent minoritet synes meg ikke å være i stand til å få støtte fra de uvitende massene. Og dette forklarer hvorfor Frankrike vil lide den triste skjebnen som Gud forbereder for dem, og som han profeterer ved å gi hovedstaden Paris det symbolske navnet « *Sodoma* », hvis forferdelige ende åpenbares i Bibelen, truffet av Gud av et regn av brennende svovelsteiner.

Republikkens blinde og dumme aksept av dobbelt nasjonalitet, avskåret fra Gud, setter Frankrikes leder i en uløselig situasjon. Han må nå holde en tale mot staten Islam som er i opposisjon til Frankrike, mens representanter for denne opprinnelige fienden har blitt dens borgere, anerkjent av sin tilstedeværelse på egen jord. Problemet som stilles til Frankrikes president er følgende: hvordan skal man reagere på en krigstrussel før den er erklært og faktisk innledes? Og spørsmålet stilles til en mann som favoriserer humanisme. Pasifisme kan bare endres når den tvinges til det av situasjonen som pålegges den. Det er da det "humanistiske" mennesket forvandles til et blodtørstig villdyr for å gjengjelde slag for slag til aggressoren.

I dyrelivet vet det minste insekt hvordan det skal identifisere en trussel som vil ta livet av det; dette er i navnet på dets instinkt for selvbevaring. Jeg legger merke til at hos menneskearten fungerer ikke dette instinktet for selvbevaring lenger; mennesket har blitt mer blindt og bevisstløst enn et insekt. Etter å ha blitt ute av stand til å identifisere faren som truer det, kan det bare bukke under for den.

Mann og kvinne

Forakt for guddommelig orden angående dette spørsmålet er ansvarlig for de store avvikene som er observert i denne valgperioden. For fra de engelske «suffragettene» på 1900-tallet til 2021, og snart 2022 i denne oktobermåneden, nær den jødiske høytiden «forsoningsdagen», har feminismen blitt en politisk og sosial protestkraft. I sitt ekstreme uttrykk og i samme tidsalder søker den lenge kontrollerte tenkningen til LHBT-ligaene, i sin nye sans for mental perversjon, å trække på mannsdominans, å overgå den og etablere en æra med kjønnsvalg. Den store krigen og dens massive ødeleggelse vil raskt sette en stopper for disse overdrivelsene, men vi er vitne til demonstrasjonen av frukten av den umettelige friheten som Gud tilbød det moderne mennesket for, den lengste perioden med universell fred i hele menneskehetens historie.

For de som søker en plass med Jesus Kristus, i hans rike, himmelsk i starten, er en tilbakevending til de bibelske grunnprinsippene som Gud har foreskrevet, avgjørende. Jeg må også minne dere på at Gud først skapte mennesket i sin «mannlige» versjon av mannen. Deretter, med et dobbelt formål, profetisk og produktivt, skapte han en kvinne fra mannen for å gi ham en « *hjelper* ». Allerede dette begrepet « *hjelper* » plasserer henne på andreplass. Etter at Eva ikke adlød Guds befaling om å ikke spise frukten fra det eneste forbudte treet, og

Adam, av kjærlighet til Eva, spiste noe av frukten etter tur, ga Gud sin dom, og han talte disse ordene i 1. Mos 3,16: «Og til kvinnen sa han: *Jeg vil gjøre din fødselsveer stor, og med smerte skal du føde barn, og din lyst skal være til din mann, **og han skal herske over deg** .* » Denne feminine statusen er hugget inn i stein for menneskehetens evighet på jorden. Men før du hyler mot denne underlegne statusen, kvinne, hør hvilken betydning Gud gir denne herskeren. For den erklærte statusen har bare betydning for dem som tilhører den, det vil si vesener født på ny etter Jesu Kristi modell. Det er derfor Paulus, inspirert av Ånden, utviklet dette emnet i Ef 5,32, og han sammenligner mannen med Jesus Kristus, og kvinnen med Kirken, hans hjertes utvalgte.

« *Dere hustruer, underordn dere deres egne menn, som det var Herren. »*

« *For mannen er hustruens hode, liksom Kristus er hode for kirken, sitt legeme, og han er dens frelser.» »*

« *Likesom kirken underordner seg Kristus, skal hustruer underordne seg sine menn i alt. »*

« *Dere ektemenn, elsk deres hustruer, slik som Kristus elsket kirken og ga seg selv for den. »*

« *for at han skulle hellige henne med vannbadet, etter å ha renset henne med ordet »*

« *for å legge det frem for ham i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men hellig og uten lyte.» »*

« *Derfor skal menn elske sine koner som sine egne legemer. Den som elsker sin kone, elsker seg selv. »*

« *For ingen har noen gang hatet sitt eget kjød, men han gir det næring og pleie, slik Kristus gjør med kirken, »*

« *fordi vi er lemmer på hans legeme . »*

« *Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal bli ett kjød.» »*

« *Dette er et stort mysterium; jeg sier dette i forbindelse med Kristus og kirken.» »*

« *Til slutt skal hver av dere elske sin hustru som seg selv, og hustruen skal vise respekt for sin mann. »*

Han som talte i 1. Mosebok med all sin guddommelige kraft, plasserte sine forklaringer i apostelen Paulus' tanker for å åpenbare for oss hva herredømmet som er gitt til mannen innebærer. Men jeg gjentar, dette er et guddommelig ideal som tilbys menneskeheten. For å fullføre og lykkes med dette storslåtte prosjektet trengs en mann i Jesu Kristi bilde og en kvinne i hans utvalgtes bilde. Kjærligheten som fremkalles er den som elsker til døden; ofringen av sitt liv for den elskede.

Hva med jordiske par? Årsakene som fører til ekteskap er mange, og selv når kjærlighet spiller en rolle, må den fortsatt deles likt. Mange mennesker forhaster seg med å gifte seg av frykt for å være alene; som gamle ungarer eller gamle tjenestepiker. Andre er avhengige av svært jordiske interesser: penger, forretninger, berømmelse. Av alle disse grunnene, og de jeg glemmer, er et vellykket ekteskap en vare som har blitt like sjelden som gull eller olje. Hva kan et Guds barn gjøre i tilfelle et samliv som mislykkes? Ektefellen som oppfører seg

dårlig, handler under Guds blikk, mann eller kvinne, skal avlegge regnskap for sin Skaper. Paulus glemmer ikke denne risikoen, siden han sier i 1. Kor 7,28: « *Dersom dere gifter dere, har dere ikke syndet. Og dersom en jomfru gifter seg, har hun ikke syndet. Men disse menneskene skal ha trengsler i kjødet , og jeg vil gjerne spare dere for dem.* » Ifølge Paulus er problemet ikke nytt, men like gammelt som verden. Gud har imidlertid prioritet over alt, og i dette emnet om herredømme kommer han først. Enhver skapning har som sin prioritet plikten til å behage Skaperen Gud. Motstanden, til og med undertrykkelsen som påføres av en voldelig ektemann, er verdt forfølgelsene fra et religiøst eller antireligiøst regime. Sann tro vil alltid være gjenstand for angrep fra djevelen og demoner som tar på seg utseendet til en ektemann, en dommer eller en kristen prest eller andre. Sann jordisk fred eksisterer bare for sølibatet (det ideelle valget ifølge Paulus) som lever skjult, ignorert av alle. Det er situasjonen skapningen er engasjert i som favoriserer eller misfavoriserer skapelsen av problemer. Men plikten til å adlyde Gud pålegges i alle typer situasjoner, og når den har adlydt denne plikten, trenger skapningen bare å stole på sin Gud som ser alt, hører alt og registrerer alt.

Denne refleksjonen får meg til å huske ordene som er sitert i den kongelige bønningen som Jesus Kristus lærte: «... *skje din vilje på jorden og i himmelen .*» Så du kan be Gud om hva du vil, men ikke glem at bare hans vilje vil skje, hva enn du har bedt ham om. I bønningen sin i Getsemane hadde Jesus bedt Gud om å ta bort begeret han skulle drikke, men han sa umiddelbart: « *Likevel ikke min vilje, men din vilje .*» Akkurat som Jesus måtte drikke begeret som Faderen ga dem for å frelse sine utvalgte, må noen utvalgte lide prøvelsene til en ond ektemann eller en ond kone, fordi ondskap ikke er kjønnsbestemt.

I den gudløse verden angriper den anerkjente friheten som kvinner har vunnet, den mannlige aggressoren som ofte utnyttet sin overlegne fysiske styrke til å mishandle sin kone. Disse motbydelige og ofte dypt urettferdige handlingene får i dag den responsen disse overgrepene fortjente. I ekteskapet, som i religionen, pålegger den sterkeste sin lov på de svakeste, og det er dette som gir menneskene bildet av « *dyr* » som Gud tillegger dem i sine bibelske profetier. I vår tid med forberedelse til verdens ende, produserer de to veiene som Gud foreslår, gjennom valget av det gode, mennesker i Kristi bilde, og gjennom det ondes vei, « *dyr* » i djevelens bilde. Og skjebnen til hver enkelt er bygd på barndommens nivå av den instruksjonen som gudløse samfunn gir sine små barn. Dette fikk meg til å tilby dere denne refleksjonen som gjelder alle barn født siden 2018. Ifølge Gud går barnet inn i voksenlivet når det er 12 år gammelt. Dette er alderen da det, som voksen, ifølge Gud, blir ansvarlig for sine valg og handlinger; det er alderen som kreves for å avvise det onde og velge det gode. Men ved Kristi gjenkomst, våren 2030, vil ikke barnet som blir født i 2018 være 12 år gammelt, men bare 11 år gammelt, det vil si ikke nok til å ta det gode valget og bli frelst som den Utvalgte. Ville ikke barna som blir født allerede være den unyttige generasjonen som er ofret siden 2018? Viktigheten av denne datoen våren 2018 kommer fra Guds valg, fordi det er han som suverent bestemte seg for å gi meg en uavbrutt strøm av lys siden det øyeblikket; våren 2018, det vil si 12 år før våren 2030.

Gud og vitenskap

Mandag 4. oktober, som gjest på nyhetskanalen C-News, sjokkerte polemikeren EZ media ved å sammenligne transkjønnede intervensjoner utført i USA på 3- eller 4-år gamle barn med eksperimentene utført av nazilegen Josef Mengele i utryddelsesleirer under andre verdenskrig. EZ kritiserte utdanningsministeren for å ville fremme denne typen samfunn i Frankrike, etter et direktiv rettet mot franske lærere som så ut til å støtte denne ideen. For én gangs skyld var det mannen fra den republikanske høyresiden som fremkalte det grusomme spøkelset nazismen. Tar han feil?

Jeg tror han tar opp et tema for refleksjon som vil føre oss langt.

Det ser til og med ut til at man kan si at vitenskap anvendt på helse har ført til at Gud er fratatt hans guddommelige privilegier, som kan oppsummeres med makten til å føde og makten til å forårsake død. Men fra begynnelsen av tilhører en tredje makt utelukkende Gud, det er makten til å helbrede sine skapninger. Og for sine utvalgte er han fortsatt, i dag, den eneste og eksklusive legen for syke kropp og sinn.

I dag blir barn unnfanget i vitenskapelige prøverør eller av surrogatmødre for å la enhver kvinne, enten steril eller ikke, få et barn. Hva kan Gud, den som forårsaker at kvinner blir født sterile eller ikke, tenke om en slik situasjon?

I årtusener var bruk av naturlige planter den eneste medisinen som ble praktisert av menneskeheten. Kirurger har alltid sydd igjen sår forårsaket av skarpe våpen. Arrene og blåmerkene vitnet om krigernes mot. Men vitenskapen kunne ikke gjort det bedre.

Dette er hva Gud sier om døde kropp i 4 Mos 19:11-13 (den fullstendige lesningen frem til vers 22 anbefales): « *Den som rører ved et dødt lik, et menneskelik, skal være uren i sju dager. Han skal rense seg med vann på den tredje og den sjuende dagen, og da skal han være ren. Men hvis han ikke renser seg på den tredje og den sjuende dagen, er han ikke ren. Den som rører ved det døde liket av en person som er død, og ikke renser seg, **gjør Herrens tabernakel urent**. Den personen skal utstøtes fra Israel. Fordi renselsesvannet ikke er blitt stenket på ham, er han uren, og hans urenhet er fortsatt på ham.* »

« **Yahwes tabernakel** » er, individuelt, skapningens kropp, og samlet, det innsamlede folket. De dødes kropp besudler begge disse tabernaklene.

Disse forordningene ble foreskrevet for Israel for evig varighet, som vers 21 indikerer: « *Det skal være en evig forskrift for dem. Den som stenger renselsesvannet, skal vaske klærne sine, og den som rører ved renselsesvannet, skal være uren til kvelden.* » Disse sanitære forholdsreglene ble allerede beordret av den store Gud, Legen, fordi han ønsket å unngå forurensning fra mikrober, giftstoffer og dødelige bakterier som den døde kroppen produserer i store mengder. Løsningen var å vaske klærne og kroppen til alle som berørte eller nærmet seg en død kropp. Nedbrytningsprosessen krever at den døde kroppen begraves så snart som mulig for å beskytte de levende. I naturen skapte Gud spesialiserte vingede eller tannede arter for å fjerne råtnende kjøtt fra døde dyr. Men døde menneskekropp må forsvinne i henhold til regler satt av Gud, ved

menneskelig handling, oftest ved begravelse eller kremasjon. Og hvis dette ikke er mulig, i havet og på land, sørger renere dyr for å få dem til å forsvinne.

Rundt 1200 ^{-tallet} begynte de første kirurgene å studere menneskekroppen, og disseksjoner av døde kroppar tillot Ambroise Paré å publisere, i 1562, et verk med tittelen: «Universal Anatomy of the Human Body». Denne kunnskapen ble tilegnet ved å overtre et guddommelig forbud. Men hvem brydde seg? Ingen, og tvert imot har menneskeheten stolt på denne kunnskapen for å legitimere forskning og alle fremskritt innen medisin frem til vår tid. Og den vantro eller vantro menneskeheten ignorerer den allmektige Guds tankegang, som ikke endrer seg. Det er derfor legene, i ignorering av læren gitt av Gud, drepte pasientene de ønsket å helbrede. Vi husker deres remedier: åreladning, som anemiserer pasienten, og arsenikk, som forgifter ham. Og fremfor alt fjernet mangel på grunnleggende hygiene enhver mulighet for helbredelse. Først ble Louis Pasteur og den tyske legen Robert Koch klar over mikrobiell ondskap og behovet for at utøvere vasker hendene ofte og grundig. Dermed var det litt færre dødsfall, takket være denne rent helserelaterte handlingen, som allerede var lært av Gud. Men parallelt med dette fremskrittet introduserte fysisk og kjemisk kunnskap kjemi i sammensetningen av medisiner med irreversible konsekvenser for menneskekroppens naturlige beskyttende immunitet. Kjemisk blir et legemiddel hvis tilvenning skaper den infernalske syklusen av avhengighet av produktet. Når kroppens naturlige handling erstattes av et kjemisk hjelpemiddel, oppgir naturen sin kamp for alltid. Og kjemi har invadert alle sektorer – landbruk, mat og medisin – som bygger det moderne menneskets kropp.

I tillegg til dette fysisk og kjemisk degenerasjon, kommer det som skyldes seksuelle mentale perversjoner. Og på toppen av det hele, tegn på moralsk dekadanse, fra USA kommer de "røykfylte" ideene ifølge EZ, om den "transkjønnede" legitimiteten som bygger dens autoritet der. I frihetens navn, i USA, er alt tillatt, alt er mulig. Og den amerikanske modellen eksporteres til alle vestlige land. Vi har sett at vitenskapen overskrider forbudene satt av Gud; la oss si at den ignorerer det. Er moderne vitenskap, som forbyr seg selv noen grenser, forskjellig fra Joseph Mengele i Nazi-Tyskland? USA har ennå ikke bestemt "den endelige løsningen", men det vil de gjøre, det er bare et spørsmål om "timing" av programmet satt av Gud. Ved slutten av andre verdenskrig tok USA inn nazityske forskere for å utnytte deres kunnskap til egen fordel. Frukten av denne ubegrensede dominerende ånden som finnes i Adolf Hitlers Tyskland, finnes nå i tanken om det moderne Amerika. Og vitenskapen dens skyver alle moralske grenser tilbake, slik Joseph Mengele visste hvordan han skulle gjøre, ved å utnytte konteksten til utryddelsesleirene der han fant menneskelige forsøkskaniner, døde eller levende, for å teste grensene for det mulige. De to tingene som sammenlignes er ennå ikke på samme skrekknivå, men tilnærmingen er vanlig: vi skyver grensene for det mulige tilbake; hvor langt? Under det humanistiske dekket av veien til helvete dekket av gode intensjoner, hvor langt kan vitenskapen ta oss?

Gud er verken døv eller blind, og de forskjellige moderne sykdommene, kreft, aids, Alzheimers, covid, er straffene til arrogant og despotisk vitenskap. Hvis det er sant at forskere manipulerer sprøyter og reagensrør, og nå genomer, er

det Gud som gir liv og effektivitet til svulstene og virusene som dukker opp. « Kommer ulykke over en by uten at YaHWéH er opphavsmann til den?» (Amos 3:6). « Ja, så sier Herren YaHWéH : Selv om jeg sender **mine fire forferdelige straffer** mot Jerusalem , **sverdet** , **hungersnøden** , **ville dyr** og **pest** , for å utrydde mennesker og dyr derfra » (Esekiel 14:21).

Republikkens kompatibilitet med religioner

Kravene som den muslimske religionen, etablert i storbyområdet Frankrike siden 1962, reiser, forårsaker friksjon med det republikanske regimet. Hvorfor oppstår problemer bare med denne religionen? For å forstå de nye problemene som har oppstått, må vi først forstå hvorfor tidligere religioner ikke skapte disse problemene. Republikken er et ungt regime bygget på knusingen av det kombinerte regimet av romersk-katolsk papisme og monarki siden 1792. I utgangspunktet, ved å viske tavlen ren, adopterte revolusjonærene en kalender som utfordret den katolske arven. Trettidagersmånedene bestående av tre tidagersuker erstattet syvdagersuken arvet fra jødedommen. Men den revolusjonære kalenderen ble forlatt, og påfølgende republikker ble bygget på den katolske kalenderens tid. Dette forklarer den perfekte kompatibiliteten mellom katolisismen og det republikanske regimet, siden det ved å adoptere kalenderen var republikken som tilpasset seg den religiøse normen av guddommelig opprinnelse. Uten at noen led, flyttet søndagen i 1981 fra den første til den syvende plasseringen av ukedagene. Men denne endringen fikk ingen konsekvenser, verken for katolikker, protestanter eller agnostiske republikanere; heller ikke for «Guds sønner», for hvem søndagen i deres tanker fortsatt er den første dagen, og sabbaten også forblir den syvende dagen som er helliget av Gud siden verdens grunnleggelse. Da Napoleon I ^{etablerte} sitt konkordatregime, ble den katolske tidsstandard anerkjent som den offisielle standarden. Katolisismen fikk tillatelse til å utøve sin religiøse tjeneste, og bare den. Den sivile makten satte sine grenser. Protestantismen var svært svak og nesten ikke-eksisterende i Frankrike, hvor den var underlagt de samme rettighetene og begrensningene som den katolske troen. Organiseringen av tid ble pålagt og akseptert av alle religiøse grupper. De jødiske minoritetene slo seg sammen med denne gruppen, fritt til å organisere sin religiøse tid slik de ønsket. Individuelt og i fellesskap kunne de holde «sabbat» hver syvende dag, og ingen hindret dem. Så hvorfor fungerer ikke det som fungerte så bra med alle de monoteistiske kristne og jødiske religionene med islam? Det er bare én grunn: fordi Gud har bestemt noe annet.

Islam demonstrerte sin evne til å blande seg inn i den franske republikk i 33 år, mellom 1962 og 1995, datoen for det første algeriske jihadistangrepet på landets jord. I løpet av denne 33-årsperioden forble islam en religion som ble praktisert privat og ikke utgjorde noe problem. Men denne religionen, skapt av Gud for tvist, var ikke ment å forbli taus, og på det tidspunktet Han valgte, kom den ut av sin taushet og startet sitt aggressive eroblingsprogram ved å mangedoble sine provoserende gester. Plutselig dukket muslimske kvinner opp iført hodeskjerf, chador og burka som tilhører pakistansk muslimsk ekstremisme, på et tidspunkt da antallet deres hadde økt betraktelig. Enhver observatør kan

gjenkjenne en felle som lukker seg om det franske folket, et mål for Skaperguden siden tidenes morgen, og enda mer siden de adopterte republikansk ideologi. Traumatisert av rasismen i det nazistiske regimet, strevde det republikanske Frankrike med å overbevise menneskeheten om sin perfekte humanisme. Av frykt for å bli sett på som et rasistisk land, var lederne ute av stand til å straffe grusomhetene begått av innvandrerungdom av nordafrikansk opprinnelse på en rettferdig måte. Disiplinløshet ble dermed oppmuntret og utviklet til det punktet at områder av Frankrike ble forvandlet til ukontrollerte, og til i dag ukontrollerbare, soner; dette fordi berikelse gjennom ulovlig narkotikahandel ble lagt til nasjonal og religiøs opposisjon. Med slike interesser på spill, forvandlet kriminell ungdom av utenlandsk opprinnelse seg til splitterske grupper som ikke lenger nølte med å skyte på politiet. De nasjonale politistasjonene som ble opprettet i disse områdene ble angrepet og brent ned. Og her igjen, i frykt for å bli dømt som rasistiske, foretrakk lederne å gi opp forvaltningen av disse territoriene som var tapt for republikken.

Uten kunnskap om Guds plan har sekulære ledere vært i stand til å lære av de dårlige erfaringene fra det republikanske Frankrikes samliv med muslimske land. Og etter disse plutselige, påfølgende fiaskoene i samlivet med Tunisia, Marokko og Algerie, i utrolig blindhet, ga de politiske lederne etter for partimedlemmenes spesielle interesser og ønsket islam velkommen til fransk jord, uten å bekymre seg for risikoen som var involvert. Fortiden har fortalt oss hva fremtiden vil bli. Straffevåpenet vil nok en gang, og for siste gang, være uunnngåelig og fryktelig effektivt. Det franske folkets pasifisme forbereder dem dårlig på å reagere på en massiv krigersk aggresjon, spesielt når fienden allerede er i stort antall på deres jord, i reelt samliv og allerede i en ansikt-til-ansikt-konfrontasjon. Men den ekstreme faren ligger i den ytre intervensjonen fra de mest krigerske, hatefulle og bitre muslimske folkeslagene, fordi de lenge har blitt ydmyket av Frankrike. Det verste ble forutsagt i Dan. 11:40, hvor Gud profeterer om at det mektige Russland, « *kongen i nord* », skal bli et tillegg til angrepene fra muslimer, « *kongen i sør* ». Så hva kan vi si? Den som lever, vil se, for oppfyllelsen må skje umiddelbart, mellom 2022 og godt før 2030.

Jeg minner dere om at det å hevde at islam er en kjærlighetens religion er det samme som å sette Jesus på korset igjen, det samme som å frata ham fordelene av lidelsen som hans frivillige død førte til at han måtte utholde. Og uansett, siden all makt er gitt ham på jorden og i himmelen, vil ethvert angrep mot hans verk bli sonet for hans åsyn.

Fatima-fellen

Året 1917 ble preget av åpenbaringer av «Jomfruen» i Fátima, Portugal. Hun viste seg for tre svært unge gjeterer i alderen 7 til 10 år. I dag, i oktober 2021, vil dette eldgamle frøet bære frukt, for på kinoer, dette effektive propagandainstrumentet, vil en film som forteller fakta bli vist. De utvalgte er

beskyttet mot denne typen forførelse, men det samme gjelder ikke de uutdannede og uvitende menneskemassene. Siden slutten av andre verdenskrig i 1945, og frem til i dag, har troen avtatt, og samtidig har den materielle rikdommen vokst, men med krisen forårsaket av verdenshandelen mister menneskeheten sin retning og sin sikkerhet. En mengde risikerer derfor å bli følsomme for miraklene som er bekreftet og anerkjent av katolske myndigheter. Under flere møter, hver gang den 13. i måneden, har «Jomfruen» delt sin hemmelighet. Hovedbudskapene kan oppsummeres som følger: helvete er en virkelighet vist i syn for barn; Gud ønsker at Marias ubesmittede hjerte skal være gjenstand for alles hengivenhet; Kirken må omvende de kommunistiske landene, og den vil fortsatt ha martyrer. Men til slutt, med Maria, vil den seire. I 1917 tok kommunismen fotfeste i Russland. For å forklare suksessen til dette budskapet, er det et mirakel som ble bevitnet samtidig av 17 000 mennesker som var samlet. Jeg oppsummerer fakta: To tordenskrall, et lynnedslag, og en sky som senket seg mot bakken og stoppet på toppen av et tre som bøyde seg til den ene siden. Så danset solen, nærmet seg og vokste, og trakk seg tilbake, avtok; dette skjedde flere ganger. Den dagen var Maria ikke synlig, de visjonære barna ble holdt tilbake. Det er ingen tvil om at dette vitnesbyrdet, fornyet på film, vil ha en klar effekt. Tomrommet i folks sinn må fylles.

Jeg har lagt merke til at denne forførelsen er veldig lik slangens forførelse av Eva. Hver gang nevner djevelen sanne ting, men han forvrenger dem. Helvete er riktignok profetert, men ikke under dette navnet, og fremfor alt er det ikke helvete, men det vil bli det. Når det gjelder tilbedelsen av «Jomfruen», er det bare kunnskap om Bibelen som beskytter oss mot den, og for de uvitende er det som er synlig nødvendigvis sant. Sannheten er mye mer subtil fordi utseendet bedrar. Satan bruker barn fordi katolikker anser dem som uskyldige. I rettssaken Outreau anklaget imidlertid barn kollektivt falskt folk for pedofili; så er barna uskyldige? Fakta beviser det, deres sinn er manipulerbare av djevelen og hans demoner, akkurat som hos voksne som ikke er beskyttet av Jesus Kristus.

Ifølge Gud får de som ikke elsker Hans sannhet en kraft av villfarelse, slik at de tror på løgner. Disse forførende mystifiseringene utføres derfor av djevelen, men med Guds samtykke. Filmen «Fatima» vil derfor forføre folkemengder av vantro mennesker for å få dem til å føle seg fullstendig skyldige; før døden rammer dem.

I løpet av uken 17.–23. oktober 2021, forbannet av Gud, er det republikanske Frankrike offer for sine valg og feilvurderinger. I stadig mer anspente og fiendtlige forhold har den algeriske presidenten nettopp minnet sine statsborgere som bor i Frankrike om at deres plikt er å arbeide der for å forsvare Algeries interesser. Dermed vender forsvaret av prinsippet om dobbelt nasjonalitet seg mot landet Frankrike, som adopterte og forsvarte det. Tilstedeværelsen og organiseringen av en «femtekolonne» på fransk jord får dermed en levende og reell form. Jesus hadde rett i å advare sine hellige ved å si til dem: «*Ingen kan tjene to herrer...*» Frankrike har blitt lurt av den føyelige og forsonende oppførselen til den falske kristne religionen, som har forrådt Kristi tro i århundrer. Islam minner ham om at Gud er stor og har prioritet over alle ting, med sin brutalitet av begrenset og tvungen nasjonalreligion som preget den katolske

religionen, da den hadde støtte fra monarkiets væpnede fløy eller diktatoren i embetet. Profeten Muhammeds fødsel på slutten av det 6. ^{århundre}, etter etableringen av paveregimet i 538, hadde for Gud som mål å føre krig mot den falske kristne troen som han anser som skyldig. Og dette vil bli bekreftet i den store konfrontasjonen med apokalypsens « *sjette trompet* », det vil si den forestående «tredje verdenskrig».

Tidligere, etter å ha blitt avsatt, tydde kong Saul til spådommer fra en seer, noe som var forbudt av Gud. Hun kunne imidlertid bare forkynne sannheter inspirert av Gud selv, selv om arbeidet hennes var djevelsk. Som i dette eksemplet finner vi på 1500 ^{-tallet} profeten Nostradamus fra en jødisk familie som fikk nytt navn for å unnslippe datidens jødehat. Denne profeten ble verdsatt for sine talenter som alkymist og astrolog av dronningmoren Katarina av Medici. Blant hans «århundrer», navn gitt til kapitlene i mange profetiske kvarteder som han mottok inspirert og nedtegnet, finner vi dette 18. ^{kvartedage} fra det første ^{århundret} : « Ved gallisk uaktsomhet og splid skal passasjen til Mahommet åpnes, og blod vil landet og havet Senoise, den fokaiske havnen med seil og skip, bli dekket med blod. » Det kunne ikke sagts bedre. Profeten klandrer franskmennene, de gamle gallerne, for en ånd av splid og uaktsom oppførsel som vil favorisere etableringen av islam i Frankrike. Han fremkaller en massiv invasjon av denne religionen som ankommer i båter som dekker overflaten av havnen i Marseille og bloder denne sørlige regionen av landet. Denne profetien bekrefter den i Dan. 11:40-45 hvor islam er utpekt som « *kongen av Sør* ». I 2021 tar utviklingen av informasjonsmedier form av flere «nyhetskanaler» der programmer bestående av politikere eller essayister med motstridende meninger vises på en loop mellom reklamepausene. Profetens ord er dermed bekreftet; det er en uopphørlig strøm av motstridende ord som ikke fører til noen resultater; Frankrikes treghet fanget mellom motstridende interesser er dermed observerbar og dermed demonstrert. Konsekvensene vil derfor bli katastrofale og dødelige, og franskmennene vil innse, for sent, at «å styre er å forutse», som et gammelt ordtak lærer.

Frankrike forandrer seg av situasjonene det står overfor. I 2017 skapte valget av den unge presidenten, på grunn av avvisningen av Front National, demonisert av folket som var betinget av dens politiske eliter, en presedens hvis konsekvenser ingen la merke til. Inntil da representerte de valgte kandidatene politiske partier støttet av en rekke tilhengere. For første gang hadde den unge valgte presidenten ikke noe offisielt parti bak seg, og det var først når han var valgt og seirende at han rekrutterte sin lovgivende forsamling. Som et resultat utnyttet de som sluttet seg til ham seieren hans til å gå inn i den seirende politiske leiren. Inntil da ble representantene valgt og valgt ut fra sine politiske og økonomiske valg. I dette nye tilfellet er ikke dette tilfelle; personlig ambisjon alene var motivet for engasjementet. Presidenten hadde dermed føyeelig støtte, klar til å adlyde sin leder til punkt og prikke; det som kalles en representasjon av "godillot"-representanter som skulle favorisere den fremhevede dirigismen til dette nye presidentskapet, ungt, ambisiøst og uerfarent, slik kandidaten selv hadde hevdet og anerkjent.

Ved å ta i bruk de teknologiske fremskrittene som USA har funnet opp, faller jordens folk i fellene som disse forførende vidunderbarna utgjør. Internett og dets sosiale nettverk, som i begynnelsen av sin opptreden ble sett på som briljante oppfinnelser, fremstår som instrumenter som fremmer kontakt, indoktrinering og omgruppering av mennesker i mange former som gjør opprør mot all autoritet. Og etter å ha basert hele organisasjonen av land på disse tekniske midlene, står nasjonale myndigheter overfor uløselige problemer. Opprørere av alle slag finner internett som det ideelle instrumentet for propaganda og desinformasjon; nok til å tilfredsstille de mest krevende anarkister. USAs profeterte forbannelse er dermed bekreftet, og gjennom internetts sosiale nettverk sprer den seg over hele jorden. Disse eksemplene bekrefter også den eksepsjonelle utviklingen av den " opprørske " oppførselen til unge mennesker i den siste tidsalder, en " opprørsk " karakter arvet fra foreldrene sine, slik apostelen Paulus kunngjorde til sin unge bror i Kristus kalt Timoteus: 2 Tim 1,1-2: " ***Vit dette at i de siste dager skal det komme farlige tider. For menneskene skal ... selvkjærlige, pengekjære, skrytere, stolte, spottere, ulydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige, ukjærlige, troløse, baktalere, umåtelige, voldsomme, foraktere det gode, forrædere, egensinnede, hovmodige, elsker nytelsene mer enn de elsker Gud*** , idet dere ***har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft*** . Vend dere bort fra slike .

En TV-dokumentar får meg til å advare mot vitenskapsmenns forsøk på å ødelegge det bibelske vitnesbyrdet, det vil si troen på den levende Guds utsagn som er formidlet i Den hellige skrift. Dokumentaren som ble presentert, foreslo å gi forklaringer på flommen som opplevdes på Noahs tid. På slutten av argumentene kunngjorde en kvinnelig antropolog stolt at demonstrasjonen hennes hadde avmystifisert temaet flom. Jeg var vitne til en fullstendig nytenkning av den bibelske beretningen som ble åpenbart av Gud. Ifølge dokumentaristene ville beretningen om flommen ha sin opprinnelse i oppdagelsen av kileskriftvitnesbyrdet gravert på leirtavler på Gilgamesjs tid, en person som levde etter flommen. Dessuten benektes tildekkingen av de høyeste fjellene som er åpenbart i Bibelen fordi disse vantro anser det som fysisk umulig; flommen er ikke noe mer enn en oversvømmelse av Svartehavsregionen. Dette er resultatet som oppnås når ugudelige mennesker griper fatt i bibelske emner der Skapergudens uendelige allmakt, for hvem ingenting er umulig, er i arbeid, mens de ikke tror på hans eksistens. Jeg benytter anledningen til å si at oppdagelsen av Gilgamesjs vitnesbyrd langt fra å være nytteløs, forsterker og bekrefter oppfyllelsen av flommen i Bibelen. Det gir oss derfor gode grunner til å tro på den guddommelige inspirasjonen som ble åpenbart for Moses rundt 1500 f.Kr.

Menns helse

Jeg tar opp et svært religiøst tema her, fordi de første uttalelsene Gud ga etter at han skapte mennesket, gjaldt kostholdet. Du må forstå at menneskets helse først og fremst vil avhenge av kvaliteten på alt som kommer inn i kroppen gjennom munnen. Det er ingen tilfeldighet at munnen tillater utsendelse av lyder,

språkets lyder, og inntak av mat. På det åndelige nivået er disse to tingene nært knyttet sammen. Ved å ta Guds ord som mat, vil mennesket snakke som Gud. Og dette guddommelige ordet utgjør perfektjonen av akseptabel lære. For å gjenskape en tilnærming til denne perfektjonen, må mennesket lære å filtrere den tilgjengelige læren og bare la det som er godt og rett, etablert av Guds dom, komme inn i det. Det samme gjelder helsen. Blant alle matvalgene som er tilgjengelige for det, må det ansvarlig filtrere og bare beholde de som vil ha de positive effektene av godt og rett i kroppen og gjennom hele livet. Perfekt godt ble etablert i Edens hage, men en annen standard for godt og rett ble etablert etter flommen og åpenbart for Moses, som presenterer og utvikler den i 3. Mos. 11. Med all sin jødiske «kosher»-standard (kjøtt vasket i vann for å fjerne blod) var inntak av rent kjøtt tillatt.

Akk, hva ser vi i dag? De katastrofale konsekvensene av en menneskehet som, gjennom sine egne valg, har frigjort og separert seg fra Gud. Fra begynnelsen av 2020 var straffen fra Covid-19 dens svar på den voksende og dominerende ugudeligheten. Og det er oppbyggelig å merke seg at denne første kollektive straffen var rettet mot menneskeheten, som nekter å følge de kostholdsforskriftene den foreskriver fra verdens grunnleggelse, for lykke og helse for det første menneskeparet, Adam og Eva. Med utgangspunkt i en reell medisinsk praksis fra apostlenes tid, skildrer Jesus Kristus i Åp 22:2 « **helbredelsen** » av synden til de utvalgte som han frelser: « *Midt på byens gate og på begge sider av elven sto et livets tre som bar tolv frukter og ga sin frukt hver måned, og hvis blader ble brukt til **helbredelse** av folkeslagene .»* I samsvar med dette verset er de utallige variantene av tre- og buskblader, planter, grønnsaker og frukter medisinene som Gud har lagt frem for mennesket for å helbrede og gi næring til det. Guds herlighet hviler på perfektjonen av hans jordiske skapelse, hvor mennesket og naturen er avhengige av hverandre. Et annet talende bilde: naturen er grenen mennesket sitter på. Følgelig, hvis mennesket svekker naturen, er det det selv som faller og betaler prisen. Og det er her vitenskapen fremstår som skadelig og dødelig, til tross for at den tilskrives fremskritt. Det finnes riktignok fremskritt, men det er ondskapens fremskritt. Merk at Gud ikke ga Adam et mikroskop etter å ha skapt ham. Menneskets lykke og gode helse var ikke avhengig av oppdagelsen av det umåtelig lille som var usynlig for det blotte menneskelige øye, men utelukkende av respekten for reglene som Gud hadde satt, som sa om planter: « *Dette skal være deres mat .*» Så da tiden kom for at Gud skulle forberede utryddelsen av menneskelig tilstedeværelse på jorden, etter seks tusen år, stred to århundrer med vekkelser og vitenskapelig dominans mot hans guddommelige standarder. Av totalt seks tusen år favoriserte bare to århundrer døden på bekostning av livet. Vår moderne normalitet er den guddommelige ordenens abnormalitet. Moderne medisin ble født på Louis Pasteurs tid, den første mannen som motsatte seg guddommelige lover med en vitenskapelig behandlingsmetode som ødelegger sykdomsviruset og helbreder pasienten. Merk at sykdom og forbannelse har samme rot, og det er derfor Gud var stolt over at sykdommen ikke hadde rammet noen i løpet av de førti årene hebreerne oppholdt seg i ørkenen, under hans herredømme. På den annen side hadde opprørske menn blitt drept, eliminert fra folket, av hans destruktive dom over synd og syndere. I

løpet av disse førti årene var folkets eksklusive mat mannaen som Gud skapte spesielt for å mette de som var avhengige av ham. Med vannet fra kildene som han lot springe opp i ørkenen, kunne ikke mannaen, som smakte som en honningkake, gjøre dem syke. Nå er fravær av sykdom den første fordelene i menneskelivet, og målet er ikke uopnåelig, siden alt avhenger av hans valg. Det finnes ikke noe valg som er uviktig, fordi menneskets valg i dag forbereder hans fremtidige skjebne. I Åp 10:8-10 profeterer den guddommelige Kristi Ånd en konsekvens av valget av kjærligheten til hans profetiske sannhet, behagelig å motta, ettersom det profetiske lyset, med smaken av honning, gjør den utvalgte til et mål hatet og avskydd av de siste opprørerne som vil drepe ham. For ham vil smaken av honning på den dagen fra begynnelsen av ta form av "smerter" " i *innvollene* ", så mye vil prøvelsen kaste ham ut i " *bitterhet* ". Men er det ikke bedre å lide for vår tilhørighet til Skaperen Gud, enn å lide ved å bli slått av ham som hans fiende? Alle valg er frie, og de vil få sine uunngåelige konsekvenser. I vårt moderne liv har de positive valgene fra begynnelsen blitt snudd på hodet. Livet i byene har favorisert fremskritt innen renslighet, sanitærforhold, ting som forhindret sykdommer, og som et resultat har alderdommen steget. Men paradoksalt nok har denne gevinsten gått tapt, gjennom tilvenning til kjemiske medisiner, til de enorme menneskelige konsentrasjonene i store og mellomstore byer der vann av god kvalitet blir sjeldent og der forurensning av alle slag er konsentrert. Dette, slik at den rurale innbyggeren blir det privilegerte mennesket, selv om de er utsatt for et ugunstig og dødelig miljø forårsaket av plantevernmidler og kjemisk gjødsel brukt av lokale bønder og tredyrkere.

Kjemi dreper, kjemisk medisin som hevder å kurere, dreper også menneskeåndens kropp, og konsekvensen av disse drapene er døden av immunsystemet som ethvert menneske er utstyrt med fra fødselen av, bortsett fra i eksepsjonelle tilfeldige tilfeller utover normen. Dette immunforsvaret var våpenet Gud hadde gitt sine jordiske skapninger; noe som åpenbarer hans kjærlighet til dem. Derfor, med tanke på at sjelen som er forløst av Jesus Kristus tilhører ham, kropp og ånd, hele sjelen, har jeg valgt å vitne om min kjærlighet til Gud ved å følge det kostholdet han foreskrev for sine jordiske barn fra verdens grunnleggelse. Jeg skylder denne standarden, god helse, 55 kilogram for 1,68 meter, en standard som ble opprettholdt fra jeg var tretti år til jeg er 77 år nå. Jeg lærte å redusere måltidene mine (ett hovedmåltid per dag) og dermed opprettholde slankheten og fleksibiliteten som fremmer velvære og aktivitet. Resultatet vitner dermed om fordelene med kjærlighetens Guds ordinanser, som bare ønsker å lede sine utvalgte til den høyeste lykke for evigheten som utelukkende oppnås av Jesus Kristus. Siden Gud har drukket melk før Abraham, nekter jeg meg ikke dette dyrebare produktet, som jeg setter stor pris på for sin smak og næringsverdi, uansett hva spesialistene mener.

I motsetning til denne tilnærmingen, til dette personlige valget, blir menneskeheten forført av « *slangen* », djevelen, som igjen sier til ham, etter å ha sagt det til Eva: « *Dere skal bli som Gud* .» Til ære for « *slangen* », symbolet på moderne medisin, som presser grensene enda lenger, ønsker den vitenskapelige forskeren å skape liv og ødelegge døden, men han finner, uten å vite det, foran seg den allmektige Gud som vender sine oppdagelser mot ham, som dette Covid-19-

viruset, født i et kinesisk laboratorium, i et land som offisielt tilber « *dragen* » som Jesus identifiserer med « *djevelen* » i Åp 12:9. Nok en gang bekreftes privilegiet: « *det åndelige mennesket dømmes alt og blir selv ikke dømt av noen.* » Naturen har rett og mulighet til feilaktig å skape eksepsjonelle unormale krysninger hvis effekter oppløses i den levende massen. Men skapelsen av nye molekyler produsert industrielt av anvendt fysikk og kjemi har irreversible konsekvenser. Naturen angripes i luften, i vannet og i jordens dyp som forgifter menneskets mat; den er underlagt dominansen til et opprørsk og ondt menneske. Også den venter på sin befrielses dag, som aldri vil komme igjen, inntil fornyelsen som Gud skapte ved begynnelsen av et evig åttende årtusen. Gjennom Paulus' munn hadde Gud sagt i Rom 8,20–21: « *For skapningen ble lagt under nytteløshet, ikke frivillig, men på grunn av ham som la den derunder, i håp om at hun selv skal bli frigjort fra forgjengelighetens trelldom til Guds barns herlighetsfrihet* ».

I den desperate situasjonen vi befinner oss i, krever ikke Gud det umulige av sine utvalgte, men bare det kloke valget av det som fortsatt er mulig.

Tro, frukten av sunn fornuft

Slik det fremstår for oss, utgjør den menneskelige skapningen et uttrykk for perfektjon. Imidlertid oppnås ikke perfektjon uten en intelligens vilje. Menneskekroppens proporsjoner gir den, i tillegg til et behagelig utseende, flere handlingsevner som lar mennesker berøre, gripe og klemme gjenstander, høre lyder, lukte lukter og smake aromaer; alt som krever intelligente mentale konstruksjoner. Vi har bevis på guddommelig perfektjon representert i hans menneskelige skapninger. Når mennesket ønsker å oppfinne en ny skapning, kan det bare skape deformasjoner av virkelige ting som allerede eksisterer fordi Gud skapte dem. Og alle disse tingene unnfanget av det menneskelige sinn får uhyrlige aspekter. I grekernes fantasi finner vi "kyklopene" fra poeten Homers øy Kreta. Kjempen hans er utstyrt med bare ett øye plassert midt i pannen. Men Skaperguden gjorde ikke denne feilen da han skapte livet på jorden. Hans skapninger er alle utstyrt med to øyne fordi dette er den essensielle betingelsen for å håndtere situasjonen i rommet. Ett øye lar en ikke bedømme avstander riktig. På samme måte tar oppfinnerne av den moderne fiksjonens verden eksisterende liv og forvrenger det ganske enkelt ved å overdrive ørene, øynene og alle andre deler av eksisterende ting. Da Gud skapte det første mennesket, skapte han absolutt et sant mesterverk som gir ham all vår tilbedelse i ord og gjerning.

Det franske valget i 2022 og den guddommelige forbannelsen

I løpet av uken 13.–20. november 2021 ble jeg nesten sikker på at den nåværende unge presidenten vil bli gjenvalgt ved neste valg; dette av følgende grunner: I 2017 valgte franskmennene presidenten Gud hadde pålagt dem, noe som skapte en gunstig situasjon. For å oppnå dette ble kandidaten som forventes å vinne ekskludert fra løpet. Franskmennene stemte mot «Nasjonal Front», som i flere tiår ble presentert som et djevelsk fugleskremsel, og valgte ufrivillig den

unge mannen uten erfaring, som allerede var kjent som arrogant og ambisiøs. Vel vitende om at den guddommelige forbannelsen er årsaken til denne valgte unge mannens seier, har Gud ingen grunn til å fjerne ham fra makten. På grunn av den villede unge statsoverhodets klønnethet må den guddommelige forbannelsen føre landet til dets ruin og delvise ødeleggelse, noe dets interne og eksterne fiender vil oppnå i den nært forestående konteksten av den « *sjette trompeten* » eller «tredje verdenskrig». Det er for sent for Frankrike å endre sine valg. Presidenten sikter mot europeisk dominans, noe som fører til at han støtter og oppmuntrer til etnisk blanding mellom Frankrike og andre europeiske land. Dessuten, etter å ha lidd under konsekvensene av «andre verdenskrig», dyrker franskmennene en følelse av flere typer skyld. Støtte til Vichy-regimet, som samarbeidet med Tyskland, er det første. Det andre er Frankrikes kolonialistiske fortid. Anger og fortvilelse har drept folkets patriotiske ånd. Frykten for å bli ansett som rasister presser franskmennene til å akseptere hele verdens elendighet uten å klage. Og for å gjøre vondt verre, uttrykker de støttede minoritetene nå krav på flere områder, slik at fransk kultur og alle dens normer blir angrepet av ideer fra USA eller Canada. Frankrike og dets tradisjonelle verdier smuldrer opp. « *Babels* »-ånden bærer frukt av forvirring og separasjon, selv innenfor det stadig mer splittede folket i Frankrike.

Jeg husker veien som den guddommelige forbannelsen fulgte, som først angikk jødene i den gamle pakt, slik den guddommelige dommen som apostelen Paulus uttrykte beviste: i Rom 11: « *grenene ble hugget av (eller hugget av)*» *av kofferten* "; i Rom 2,9: " *Trengsel og angst over hver menneskesjel som gjør det som er ondt, jøde først og så greker!* «Denne dommen blir senere bekreftet av Jesus Kristus, som kaller jødene « *Satans synagoge* » i Åp 2:9 og 3:9. Denne guddommelige dommen mot hans folk gjør det klart at det å være det eksklusive oppbevaringsstedet for Guds hellige skrevne ord ikke er nok til å forbli i hans godkjennelse. Tvert imot, ettersom deres profetiske skrifter har vitnet og forkynt for jødene Messias Jesu komme, vender Guds skrevne ord seg mot dem og fordømmer deres jødiske nasjon; de dømmer dem og dreper dem; ting som bokstavelig talt ble utført av romerne i år 70. I den kristne tidsalder, etter at Konstantin I oppga sabbaten og erstattet den med «søndag», etablert som «solens dag» ' fra 538, er forbannelsen legemliggjort av den romersk-katolske religionen, som, støttet militært av Frankrike, vil dominere i lang tid på det europeiske kontinentet. Dens forfølgelser rettet mot reformatorene på 1500-^{tallet} vil tvinge sistnevnte til å gå i eksil til mer gjestfrie land, og blant disse landene, det nyoppdagede eller gjenoppdagede amerikanske landet. Den franske kongen, Ludvig XVI, tilbyr sin støtte til de amerikanske statsborgerne som har gått i opprør.» mot den engelske dominatoren. USA oppnår først frihet, og majoriteten er protestanter. Dette landet gir Bibelen stor betydning i sin grunnlov frem til vår tid. Amerikansk frihet etterfølges av friheten til det franske revolusjonsregimet, pålagt hele Frankrikes folk. Friheten strekker seg til andre folkeslag gjennom keiser Napoleon Is militære seire. Religion blir fri gjennom sitt "konkordat", men på den tiden gjelder det bare de kristne og jødiske religionene, som allerede var svært svekket av den ateistiske frie tanken som er i ferd med å få overtaket i menneskenes sinn. I 1843, i USA, på grunn av ikrafttreddelsen av dekretet i Dan

8:14, fordømmer Guds dom den protestantiske troen, og frukten av forbannelsen tar form av mottakelsen av den katolske latinamerikanske befolkningen. Som moderne filmer fra amerikansk kino vil vitne om, vil katolske prester erstatte protestantiske pastorer og pastorer. Forsoningen mellom de to fiendtlige religionene ble dermed bekreftet, og Amerika bærer da det utseendet som Gud vil gi det i sin profetiske rolle som " *dyret som stiger opp av jorden* " i Åp 13:11: " *et dyr som lignet et lam, som hadde to horn* "; " *to horn* ", det vil si, den protestantiske troen og den katolske troen. Ettersom historien tydelig har avslørt den jødiske forbannelsen, fremkaller og avslører profetien bare de protestantiske og katolske forbannelsene som ble ignorert av menneskemassene. Ettersom de to kristne religionene er rammet av Guds forbannelse, er det ateismen som først kom for å fylle det religiøse tomrommet som ble ledig. Situasjonen forverres nylig på grunn av at religionen islam har kommet inn på scenen. For denne utviklet seg i landene i Midtøsten i full frihet, atskilt fra den vestlige verden. Dens spesielle kjennetegn er å ikke ha noen religiøs leder, og dens makt hviler på medlemmenes eksklusive tilhørighet og arvelige forpliktelse. Islam er en oppfatning av religion der menneskets liv er fullstendig underlagt religiøst styre uten skille mellom profant og hellig; noe som dessuten samsvarer med modellen gitt av Jesus Kristus og hans apostler. Dette er hva Gud spør om når han sier til hebreerne og de kristne i 5 Mos 6:5, 11:1, 30:6 og Matt 22:37, Mark 12:30 og Luk 10:27: " *Han svarte og sa: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte. " hjerte, med hele din sjel, med all din styrke og med hele ditt sinn; og din neste som deg selv.* » Problemet med islam er at kjærligheten Gud krever er basert på anerkjennelsen av hans frivillige dødsoffer fullbyrdet i den menneskelige og guddommelige personen Jesus Kristus; noe islam ikke tilslutter seg. Sammenstøtet mellom to sivilisasjoner, hyperreligiøs islam og det falskt kristne og tydelig agnostiske Vesten, vil produsere, og produserer allerede, morderiske, krigslignende aggresjoner orkestret av den store skaperguden som dermed straffer forlatelsen av kristen iver og vantroen til falske vestlige kristne. Religion vil dermed lede verdens folk inn i forferdelige konflikter, for det er gjennom religion at Guds dom, som fordømmer dem alle, fullbyrdes. Som en forløper, ved å motsette konkurrerende religioner, serbisk-ortodoks, kroatisk katolisisme og bosnisk islam, minnet «Balkankrigen» Vest- og Øst-Europa om deres forferdelige og tragiske skjebne.

I den guddommelige planen for den endelige trostesten vil USA spille hovedrollen; den universelle herskeren som påtvinger sin vilje, etter sin mening, til alles beste. I apokalypsen dukker denne amerikanske enheten bare opp i Åp 13:11 under bildet av « *lammet med de to hornene* », som, i forening, representerer den protestantiske troen og den katolske troen og sammen vil utgjøre « *dyret som stiger opp av jorden* ». USA ble bygget fra 1776 på et land ukjent for mennesker frem til 1500^{-tallet}. Dette er det som rettferdiggjør at det ikke er nevnt som en nasjon i Daniels bok, hvis spesifikke særegenhet vi må forstå. I denne boken er referansefolket Israel i den gamle pakt, Daniels folk. Og spesielt gir Daniel 8 oss geografiske detaljer som er i samsvar med situasjonen til enhetene som profetien sikter mot, og dette alltid i forhold til Midtøsten der Israel står. Det er derfor Russland i Dan 11:40 fremstår som « *kongen av nord* (eller *nord*)», « *norden* » i forhold til Israel. På samme måte blir islam i Arabia kalt

«*kongen av sør* (eller *sør*)», noe som fortsatt er i samsvar med Israels posisjon. Og fordi eksistensen av det amerikanske kontinentet ignoreres på profeten Daniels tid, nevner ikke Gud det som «*konge*», dets eksistens holdes hemmelig, men han profeterer om dets straffende atomvåpenaksjon mot Russland hvis «*konge*» og dominans vil opphøre, ødelagt på Israels fjell, etter å ha, i et stort desperat sinn, blodiggjort hovedsakelig Vest-Europa som ble invadert og målrettet av profetien. Faktisk er Amerika, for Gud og historisk sannhet, bare en sen utvekst av de «*ti hornene*» eller «*kongene*» i Europa som er opptatt av søndagspraksisen arvet fra Konstantin I. Og dette gjelder også det store territoriet Australia og Sør-Amerika. For i Daniel 8 profeterer Gud faktisk et dominans som kommer fra det vestlige Israel; Romas. Det religiøse referansesenteret går dermed fra Midtøsten til Vesten. Og det er fra dette «kristne» Vesten at folk vil begynne å befolke de to amerikanske kontinentene; inkludert det nordlige som allerede dominerer hele jorden og kommersielt og kulturelt koloniserer alle nasjoner som er forført og utnyttet, men frivillig omvendt til sin livsmodell.

Uken 28.11. til 04.12.2021

Aktuelle hendelser dreier seg om to hovedtemaer som terroriserer media og det gamle franske folket. Disse er covid-viruset og viruset kalt nasjonalisme. Fordi, å dømme etter de hatefulle reaksjonene fra media og de de har manipulert i over femti år, ser det ut til at disse tingene er de to målene for deres sinn. Eric Zemmour turte å fordømme risikoen for en «stor erstatning», og hans eneste feil er ikke å si at denne «erstatningen» allerede er fullført. Han er sikker på at den fortsatt kan forsterkes i en borgerkrig eller den kommende verdenskrigen, men det viktigste er allerede fullført. Erstatningen er ideene og normene i sivil og politisk offentlig tenkning. La oss sammenligne de kontrasterende situasjonene fra begynnelsen og den nåværende æraen av den femte ^{republikken}.

I 1958, under general de Gaulles styre, bestod det frigjorte Frankrike hovedsakelig av to politiske partier: det republikanske katolske høyresiden, som støttet statsoverhodet, og overfor dette en sterk representasjon av franske arbeidere samlet under ledelse av det russisk-sovjetiske kommunistpartiet. Den nasjonalistiske ånden hersket i begge leire, og programmet for frigjøring fra det invaderende USA ble støttet av alle. Man må derfor ha levd i denne epoken for å legge merke til endringen, den autentiske reverseringen av disse verdiene sammenlignet med de som støttes av flertallet i dag. I 2021 er den nasjonale ånden demonisert, fordi de som lever i dag, verken i Frankrike eller i Europa, aldri har opplevd en krigskontekst i sitt eget land. Den lange freden, favorisert av Gud, produserte et prosjekt med universell forståelse som har sin opprinnelse i utformingen av konstruksjonen av «*Babels tårn*», født i kong Nimrods tanker. For menneskelig mening er denne livsoppfatningen, som tar sikte på å etablere fred, ... Trygghet mellom mennesker er edelt og uangripelig. For Guds barn er det like så, siden det er modellen Gud for evig vil tilby sine utvalgte seierherrer. Det er her Bibelen fremstår som verdifull, for å forstå hva vi lever, og hva som utgjør hele forskjellen i den endelige visjonen for de to leirene, ifølge hva Salomo, denne guddommelige visdommen inkarnert i mennesket, erklærer i Fork. 1:9-10: «*Det*

som har vært, skal bli, og det som har skjedd, skal skje. Det er ikke noe nytt under solen.» Hvis det er noe som folk sier: «Se, dette er nytt!», har dette eksistert siden tidene før oss .» Etter Nimrod har dette forsøket på å etablere universell fred blitt fornyet gjennom hele jordens historie. Det var motivet for historiens store herskeres erobringer, og blant dem må vi merke oss resultatet som ble oppnådd av den store kaldeiske kongen Nebukadnesar, hvis rike oppnådde fred fordi han personlig var underlagt og omvendt til den sanne Gud, skaperen av hele vårt jordiske univers. Det vantro eller vantro agnostikere ignorerer, er at det å oppnå fred, så dyrebart og ettertraktet av alle, er umulig og bare oppnås ved Guds gode vilje. Nå, i Jesus Kristus, forkynnte han ikke fred, men « sverd » og « kriger » i evig rekkefølge; Matt. 10:34: « Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden; **jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd**». » ; Matt.24:6: « **Dere skal høre om kriger og rykter om kriger** . Se til at dere ikke lar dere skremme, for dette må skje. **Men enden er ennå ikke** .» Dermed vil Gud alene lykkes med å skape en livskontekst med evig universell fred, for for å oppnå dette resultatet vil han på forhånd ha valgt ut, sortert og beholdt, blant representantene for menneskeheten, de sjeldne skapningene som finnes i samsvar med standardene som betinger muligheten for denne freden som utelukkende er vunnet av Jesus Kristus, den eneste universelle frelser. Vi må derfor ikke ta feil av betydningen av de 76 årene med fred som er gitt Vest-Europa til dags dato, siden slutten av «andre verdenskrig». Metamorfosen av menneskelige sinn som oppnås i løpet av denne perioden, bringer den demonstrasjonen som Gud forventer. Verken krig eller fred har tillatt opprørske mennesker å etablere delt lykke og varig fred. Illusjonene som skapes viker for virkelighet: rasemessige, etniske eller religiøse forskjeller fremmer ikke rikdom eller fred, men snarere motstand og krig. Innvandring blir en forbannelse etter hvert som den vokser over tid. Det er alt et spørsmål om proporsjoner. Når minoritet blir likhet, dukker det opp nye krav som påtvinger seg, og de skaper uutholdelige problemer for franskmennene av blod som ønsker å nyte sine nasjonale privilegier først. Dette avslører forbannelsen ved det republikanske valget som gir, selv til sine fiender, nasjonalitet ved fødsel på Frankrikes jord eller dets oversjøiske territorier. Dette skjer når det ikke gis av enkle grunner til selvtilfredshet, personlig eller ikke, av politiske ledere. Resultatet er eksplosivt. En krangel, sterkere enn de andre, vil antenne leirene fylt med gjensidig hat. Borgerkrig vil gjøre Europa skjørt og åpent for den russiske invasjonen som Gud profeterte i Dan 11:40. En profeti fra den obskure Nostradamus sier: «Romerske pave, pass deg for å nærme deg byen som vannes av to elver. Ditt blod skal spyttes der, du og dine, når rosen blomstrer.» Dermed, angrepet i Italia av krigersk islam, vil den nåværende romerske paven snart søke tilflukt og beskyttelse i Frankrike, i Lyon. En by som vannes av elvene Rhône og Saône. Profeten peker på to store vannveier med identisk utseende. I denne byen Lyon, som er dedikert til Mariakulten, blir det annonsert en massakre på katolske kristne (= dine) og paven «når rosen blomstrer». Denne rosen ble tatt som et politisk symbol av den sosialistiske presidenten François Mitterrand. i 1981. Den representerer derfor Frankrikes overgang under den sentrum-venstre filosofiske tankegangen om sosialisme som ble dannet og utvidet til skade for kommunistpartiet. De historiske suksessjonene av franske regjeringer har beholdt

denne sosiale karakteren, enten de var høyreorienterte eller venstreorienterte. Rosen er derfor fortsatt, i 2021, aktiv, siden den gir støtte til de muslimske innvandringene som forbereder sitt fall. Rosen er blomstersymbolet på denne kjærligheten som karakteriserer den blinde humanismen som Gud forbereder seg på å ødelegge. Men sa ikke Jesus selv: « *Elsk deres fiender!* » Ja, han sa disse tingene, men det er bare til hans trofaste folkevalgte at hans ord er rettet; ikke til vantro og opprørske humanister. Og la oss ikke glemme at denne Jesu ordre er ment å forsterke fiendens skyld ved å legge flere vedbunter på hodene deres, for den dagen da Gud vil dømme dem og utrydde dem. Målet som søkes med denne martyrkjærligheten er derfor ikke kjærlighet, men guddommelig rettferdighet.

Jeg beveger meg gradvis mot den alderen som vil gjøre meg til en åttiåring. Og så langt tilbake jeg kan se tilbake, fra barndommen min, husker jeg at jeg ble begeistret av tanken på broderlig vennskap som skulle forene hjertene til alle mennesker. Sjelen min vibrerte da jeg hørte ordene fra denne sangen som ble tittelen på en film, ord som sa: « **Hvis alle gutta i verden** ble gode venner og gikk hånd i hånd, ville lykken være for morgendagen.» Så jeg lærte av Jesus Kristus at i ham alene vil denne fantastiske universelle drømmen bli oppfylt. Fordi på den nåværende syndige jorden tillater ikke Gud det. Og for å forhindre det, arbeider djevelen og hans håndlangere effektivt. De inspirerer mennesker med hatefulle tanker som får dem til å misforstå andres. I min humanistiske ånd har jeg alltid oppført meg vennlig mot fremmede som jeg spontant har vært i stand til å tjene. Samtidig oppdaget jeg hvor lett de snudde seg og hvor lett hatet deres mot vertslandet våknet opp igjen. For å forstå deres sinnstilstand må vi innse at de i sin naturlige stolthet føler ydmykelsen av å ha returnert til det koloniserte landet for å blomstre. Og denne stoltheten fører til at de forakter enda flere vestlige som er underlagt kompromissene som er pålagt av deres langvarige republikanske regime. Selv om den franske republikkens begynnelse var morderisk og krigersk, fremstår den til slutt svak og foraktelig. Denne svært reelle svakheten utsetter den også for forakt fra sine fiender og europeiske konkurrenter som tjener og beriker seg på dens ruin. Jeg var lenge offer for ubehagelige hendelser som jeg feilaktig tilskrev en algerisk immigrant som kom for å bo i bygningen min. Privat la han ikke skjul på at han følte et sterkt hat mot Frankrike og franskmennene. Det var først i 2021 at installasjonen av videokameraer tillot meg å oppdage den virkelige synderen bak ugjerningene som ble begått og observert. Jeg hadde satt ham utenfor all mistanke på grunn av hans dumme, men åpenlyst vennlige oppførsel. Jeg oppdaget dermed at denne naboen, svært fransk, alvorlig dyspeptisk og delvis lam, hvis lyder jeg så vidt kan forstå fra munnen hans, egentlig, overfor meg, først og fremst, var en løgner, en tyv, en bedrager og en brannstifter. Disse psykisk utviklingshemmede menneskene blir av psykiatere dømt som skikket til å leve blant normale mennesker. I sannhet er de forsvarsløse vesener, ute av stand til å motstå inspirasjonene fra demonene som gjør onde gjerninger gjennom dem. På sin tid ville Jesus ha sagt til disse svake menneskene: «Demon, hva heter du?» I dag prøver humanvitenskapen å redusere, gjennom sine medisiner, deres voldsomme reaksjon når dette er tilfelle, og når det ikke er tilfelle, fortsetter demonene å handle i all ro. Dette eksemplet viser hvor skadelig rent vitenskapelig vurdering er, som ved sin blindhet bidrar til å intensivere ondskapen som rammer

den globale menneskeheten, troende, vantro eller ikke-troende. Med god grunn erklærte Paulus i Ef 6,12: « **For vår kamp er ikke mot kjøtt og blod , men mot fyrster, mot makter, mot verdensherskerne i mørket, mot ondskapens åndeherrer i himmelrommet .**» Beskyttet av deres usynlighet er det bare analysen av en opplyst tro som lar oss identifisere dem som de sanne gjerningsmennene til de begåtte ugjerningene. Frankrike har bare måttet lide konsekvensene av innvandring på grunn av de politiske og økonomiske valgene som er tatt av sine påfølgende presidentledere. De ødela landet sitt ved å utlevere det til utenlandsk konkurranse; først europeisk, og deretter, for å gjøre slutt på det, ved flyttingene som er gjort til fordel for Kina. Det er i denne sammenhengen av ruin at den utenlandske tilstedeværelsen har blitt en uutholdelig byrde og sydebukk for den observerte fattigdommen. Og den islamistiske saken måtte bare begrave en ugunstig situasjon for å rettferdiggjøre sine påtrengende handlinger mot Frankrike og den globale vestlige kristne verden.

I den svært barske etterkrigskonteksten som vil følge den kommende tredje verdenskrig, vil de overlevende opprørerne tro at de endelig kan etablere betingelsene for en enkelt universell regjering, som vil gjøre det mulig å oppnå det Babel ikke hadde klart å bevare. Den store erstatningen som fryktet og ble annonsert av Eric Zemmour, den offisielle kandidaten til presidentvalget i 2022, har allerede blitt signalisert og profetert av Gud i Åp 18:2-3, med disse ordene: « *Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon den store! **Hun er blitt et tilholdssted for onde ånder, et tilholdssted for alle urene ånder og et bur for alle urene og hatefulle fugler .** » fordi alle folkeslag har drukket av hennes utukts vredesvin, og jordens konger har drevet utukt med henne, og jordens kjøpmenn har blitt rike av hennes overflod av luksus .*» Det multikulturelle aspektet ved Frankrike og europeiske land understrekes av begrepet « **uren** » som er sitert to ganger. Etter Hitlers naziregjering sitt søken etter raserenhet, tok hele Europa, katolske og protestantiske, det absolutt motsatte synet på denne fordømte tilnærmingen ved å innlede en imøtekommende politikk som førte til katastrofen som fremstår i dag. Hvis økonomisk konkurranse kan ha alvorlige økonomiske konsekvenser, er den andre konkurransen, religiøs, enda mer skadelig. For den fører til at Gud personlig griper inn i historien og menneskelivet for å straffe de skyldige. De dødelige virusene og den kommende verdenskrigen er de smertefulle, konkrete synlige uttrykkene for dette. Og de sanne forskerne og deres støtte, bestående av utallige propagandistpapegøyer, har blitt de nye prestene i avkristnede vestlige samfunn og folk, alvorlig myknet, dekadent og underdanig, selv om de fortsatt er opprørske mot profan eller religiøs sannhet. Det vitenskapelige samfunnets diktater har erstattet de religiøse diktatene fra det romersk-katolske monarkiet. for å forlenge ulykken for de berørte folkene. Dette nye diktatet favoriseres av økningen i makten til lederne i de store samtidige nasjonene. Dette åpenbares i Åp 9:17, i et symbolsk budskap: « *Og slik så jeg hestene i synet, og **dem som satt på dem** , hadde brynjer av ild, hyasint og svovel . **Hestenes hoder var som løvehoder** ; og ut av deres munn kom det ild, røyk og svovel .*» Overalt på jorden, i landene som eier dem, er avgjørelsen om å bruke atomvåpen betrodd én enkelt person. Og denne situasjonen, med dens forferdelige, destruktive konsekvenser, er verdig å bli fremhevet og åpenbart av

Gud som skapte livene som vil bli massivt ødelagt av disse skremmende moderne midlene. I verset som er sitert, betegner ordet « *hode* », ifølge Jes 9:14, « *magistraten* » eller, i Åpenbaringen 9, statsoverhodene eller presidentene for nasjoner. Og ordet « *løve* » tilskriver dem kraften, ifølge Dommerne 14:18, i dette tilfellet, kjernekraft, antydning av begrepene « *ild, røyk og svovel* ». Dette bekreftes og støttes i det følgende verset. Gud tilskriver ordene, eller « *munnene* » til magistratene, avgjørelsen om å bruke atomvåpenet: « *Ved disse tre plagene, ved ilden, ved røyken og ved svovelet, som kom ut av deres munn, ble en tredjedel av menneskeheten drept.* » Ved å kalle atomvåpenaksjoner « *plager* », åpenbarer Gud sitt ansvar for de destruktive handlingene og presenterer dem som konsekvenser av sin guddommelige dom som angår alle mennesker som lever på jorden, uansett hvor de er og uansett hvilke religioner de bekjenner seg til og bekjenner. Hans unike frelsesplan basert på Jesus Kristus, som de forakter, avviser eller undervurderer, fordømmer dem alle til å lide og til slutt dø ensartet. Men fordi deres utroskap vil ha skadet selve frelsessaken som Gud tilbyr i Jesus Kristus, vil falske kristne, som anses for å være mer alvorlig skyldige, lide en hardere skjebne, ifølge Åp 19:20-21, hvor de er betegnet med symbolene det katolske « *dyret* » og den protestantiske « *falske profeten* ». Forskjellen som åpenbares i vers 21 med andre ikke-kristne folkeslag vil vise seg på tidspunktet for deres endelige ødeleggelse for deres definitive utryddelse i « *ildsjøen* » som gir den « *annen død* », ifølge Åp 20:14. Men dette, ikke før slutten av det «syvende årtusen» som vil begynne våren 2030.

Når Satan kaster ut Satan

Så overraskende som det kan virke, er denne typen handling en realitet. Alle må først stille og svare på dette spørsmålet: Hvorfor skulle Satan frata seg selv denne typen knep, han som ikke har noe igjen å tape, etter å ha mistet det evige livet han naturlig arvet som den første himmelske engelen skapt av Gud? Gav ikke Gud ham i forkammeret til den lovede død muligheten til å handle som han ville inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst?

For å overbevise deg om at Satan faktisk driver ut Satan, er her argumenter basert på logiske deduksjoner som er nødvendige etter å ha mottatt kunnskap om det profetiske budskapet kalt « *Jesu Kristi apokalypse* » eller «Jesu Kristi åpenbaring». For det er i Daniel og Åpenbaringen at Gud i Jesus åpenbarer den sanne dommen han feller over den romersk-katolske kirke og dens påfølgende paver. Aldri under sin virkelige identitet, men ved symboler, forbannet av Gud fra begynnelsen i 538 og til slutten i 2030, fremstår den romersk-katolske kirke der som hovedmålet for hans straffer og fordømmelser. Hjemme er Satan hjemme. I Åp 13:3 gir han, Satan, som under bildet av « *dragen* » i Åp 12:3 hadde blodbelagt de romerske arenaene med kristent blod gjennom sine agenter, keiserne av Roma, til den såkalte romerske og pavelige «kristne» kirken, jeg siterer: « *sin autoritet, sin makt og sin trone* ». Omvendelsen av Roma til pavelig kristendom fører Roma tilbake til en ny form for herredømme, denne gangen utelukkende religiøs, slik at denne suksesjonen er en form for djevelsk, bedragersk stafett.

Fra da av må fellen forbli ignorert av menneskene, og kirken må tilsynelatende se ut som om den kjemper mot djevelen, fienden som ble beseiret av Jesus Kristus. Slik etablerer djevelens organisasjon disse inkvisitoriske tribunalene, som skal kjempe mot djevelen og hans håndlangere. Målene er offisielt trollmennene og heksene som praktiserer okkulte vitenskaper, nettopp anklaget for å ha handel med djevelen, men utenfor disse berettigede målene forfølger kirken Guds sanne tjenere i Kristus, dette i navnet til kjetteri som kjennetegner alt som motsetter seg normen i den offisielle romersk-katolske læren definert av paven til tiden.

Menneskemengder blir dermed bedratt; disse demonjaktene maskerer hans djevelske identitet. Tilsynelatende utvider det handlingene til Jesus, som selv drev ut demoner under sin jordiske tjeneste. Og i dag, som på hans tid, er de som drar nytte av hans utfrielser gjennom eksorsistprestene hans første og effektive vitner. De har observert og følt i sitt kjød og sin ånd forandringen som forklarer deres nye tilstand. Det er derfor vanskelig for disse menneskene å akseptere ideen om at de har blitt befrikket fra djevelen eller hans demoner av djevelen selv eller en av hans demoner. I likhet med « *slangen* » i Eden er eksorsistpresten bare et mellomledd, det vil si et medium, som hevder en makt gitt av Jesus Kristus. Det er lett å forstå at Jesus ikke kan gi noen makt til en representant for fiendens kirke, som hans budskap alltid er adressert til i tredje person, fordi han aldri tiltaler den i andre person entall. Formelen «du» brukes bare for å tiltale sine sanne tjenere, selv om deres anerkjennelse av ham bare er foreløpig. Dette fremgår av Åp 3:1, hvor dette «dere» gjelder den protestantiske troen som ble fordømt av Jesus i 1843. I den foregående epoken, kalt Tyatira, gjelder budskapet om «dere» også protestantene på 1500-^{tallet}, hvis velsignelse bare var foreløpig mens de ventet på en «ny» «byrde» som betegner fullføringen av reformasjonen med gjenopprettelsen av sabbaten som Gud har helliget siden han skapte vår verden. Hans krav fra 1843 vil rettferdiggjøre Sardes krav, hvor han sier til ham: « *Du går for å være levende, men du er død* ». På 1500-^{tallet} var Jesu Kristi sanne tjenere mål for hat fra de katolske ligaene som tjente den « falske *profetinnen* », symbolsk kalt « *Jesabel* », sammenlignet med jødernes dronning, den utenlandske fønikiske kona som tilba Baal, og som kong Akab tok til kone. Hun hadde også rettet sitt morderiske hat mot JaHWÉHs sanne profeter og fått 400 av dem drept. Disse tingene blir forklart i detalj i denne boken, så jeg vil bare minne om hvordan Jesus nekter å henvende seg direkte til denne katolske religiøse trosretningen eller til noen av dens representanter. Tilfellet med katolisismen som ble avslørt, fra 1843, " den « *Mørket* » som tas for « *lys* » vil intensiveres, denne gangen når det gjelder den protestantiske troen i dens mange former og kirkesamfunn. I USA, etter denne datoen i 1843, viser fruktene av den guddommelige forbannelsen seg: den interne borgerkrigen kalt « *løsrivelse* »; den intense praktiseringen av okkultisme og spiritualisme. Og igjen, som blant katolikkene før dem, i de protestantiske kirkene, driver pastorene som er forlatt av den levende Guds Ånd ut sin ånd: «Satan driver fortsatt ut Satan.»

Lærdommen fra den åpenbarte historien er å forstå at ikke hvem som helst kan kaste ut Satan, men bare de som kan, avhengig av om Gud bekjenner ham som sitt barn og gir ham denne makten. Men for at dette skal skje, må eksorsisten

selv bli funnet « *verdig* » av Gud til en slik handling. Og i Åpenbaringen er det bare de «første adventistene», sortert og utvalgt etter testen fra 1843, som blir anerkjent som « *verdige til å vandre med Jesus kledd i hvitt* », ifølge Åp 3:4. Akk for dem sluttet ikke historien der, for den samme forbannelsen slo til, denne gangen offisiell adventisme, og siden 1994 har dens bønner sluttet seg til de andre falne som gikk forut for den. Siden den gang har ikke Satan blitt virkelig drevet ut av noen, noe som rettferdiggjør utvidelsen av hans mektige, onde innflytelse over alle jordens folk, inkludert det falskt kristne Vesten, siden hans « *trone* » ifølge Jesus Kristus er plassert i Roma, ifølge Åp 2,13: « *Jeg vet hvor du bor, jeg vet at Satans trone er der. Du holder fast ved mitt navn, og du har ikke fornektet min tro, selv ikke i Antipas' dager, mitt trofaste vitne, han som ble drept blant dere, der Satan bor.* » Bruken av det uformelle «tu» i dette budskapet er berettiget fordi Jesus har funnet sine trofaste disipler i Roma siden Paulus og Peter kom dit for å bringe frelsens evangelium. Men i 538, datoen knyttet til dette budskapet, blir den nye romersk-katolisismen utpekt og fordømt som bærer av « **Bileams lære** » i vers 14, som følger: « *Men jeg har noen få ting imot deg: Du har der noen som holder fast ved **Bileams lære**, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels barn, å spise avgudsoffer og å drive hor.* » For å bedre skille henne fra hennes tjenere sier han om henne i vers 15: « *På samme måte har du også noen som holder fast ved nikolaittenes lære.* » Det er derfor under navnet «nikolaittenes lære» at Jesus betegner det gryende pavelige regimet. Navnet nikolaitter er bygget på de greske ordene Nike og laos, som betyr seirende folk, noe som tydelig betegner for tiden styret til de siste seirende romerske keiserne før imperiets fall og kollaps. I 538^{er Vigilius I} en spennende skikkelse som benytter seg av et intimt forhold til Theodora, prostituerte gift med Justinian I' til å bli den første til å sitte på « *Satans trone* » i Lateranpalasset i Roma. Dette keiserlige paret som etablerer forbannelsen i den kristne troen, ligner merkelig nok på paret som også ble forbannet av Gud, Jesabel og Akab fra den gamle pakt. Og det er ikke uten grunn at navnet «Jesabel» vil betegne den forfølgende romerske kirken på 1500^{-tallet} i budskapet kalt Tyatira, som betyr «svin i brunst og å gi død med lidelse», det vil si timen for høydepunktet for «ødeleggelsens vederstyggelighet» som er profetert i Dan 9,27: «... *Ødeleggeren vil begå de mest avskyelige ting, inntil ødeleggelse og det som er bestemt faller over ødeleggeren.* » ; Ofte, fordi den bokstavelige oversettelsen tilbyr et budskap de ikke forstår, transformerer og forvrenger bibeloversettere den originale hebraiske teksten. Dette er tilfellet med dette feiloversatte verset, hvis bokstavelige oversettelse er: « **Og på én vinge skal det være ødeleggelsens vederstyggeligheter og til og med en utryddelse** (eller fullstendig ødeleggelse) , og **den skal bli brutt** , [i henhold til] *det som er bestemt, over det øde [landet]* ». Dette ordet «vinge» ble misforstått og derfor fjernet av Louis Segond i sin oversettelse. Nå er vinger symbolske for den himmelske karakteren og derfor for religion. Med dette «vinge»-symbolet betegner Ånden den katolske troen som dominerer Frankrike og Europa, selv organisert ved Roma-traktaten som ble undertegnet i 1957 og bekreftet i 2004. Det er derfor kunngjort at forførelsen av den pavelige romersk-katolisismen, som midlertidig ble dødelig såret av de franske revolusjonære mellom 1792 og 1798, skulle kureres av Napoleon Is konkordat.^{Den} skulle dermed forlenge dens fatale

forførelse inntil Jesu Kristi mektige og strålende gjenkomst, som ville avsløre og ødelegge den så vel som alle dens tilhengere og opprørske støttespillere, alle falskt kristne.

Siden hennes oppførsel overfor sine religiøse konkurrenter har endret seg fullstendig, og ikke lenger er forfølgende, fordi hun ikke lenger støttes av den franske royalistiske væpnede fløyen, er hennes sanne natur enda vanskeligere å oppdage. En bedragersk humanistisk kjærlighet karakteriserer henne, men feilen med denne kjærligheten er nettopp at den bare deler den med menn, mens bare kjærligheten som vises til Gud i Kristus betegner sann tro. I hans bud sitert i Matt 22:37-38 er kjærlighet til Gud utpekt som en prioritet: « *Jesu svarte ham: **Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn.**» Dette er det første og største budet* ». Så legger han til: « *Og det andre er likt dette: Du skal elske din neste som deg selv* .» Og denne bebreidelsen rettet mot jødene på hans tid angår i dag, siden 1843, alle religioner som ærer og religiøst praktiserer søndagshvilen i den romersk-katolske arven som har blitt tatt i bruk siden 7. mars 321, datoen da keiser Konstantin I ^{innførte} den i hele Romerriket. Denne søndagen har siden 1843 blitt tegnet på ufrivillig tilbedelse av djevelen. Jesu utvalgte kan bare sette pris på det faktum at identifiseringen av den kristne som er forbannet av Gud, har blitt så enkel og grei. Men vær oppmerksom på at en rent tradisjonell praktisering av den sanne sabbaten ikke er nok til å bli velsignet og frelst ved Jesu Kristi offer. I menneskers hjerter oppdager og identifiserer Gud den sanne kjærligheten til sin sannhet og sin person, i tanke og handling; dette er de eneste kriteriene som gjør en kalt til sine utvalgte. Vi leser i Matt. 15:3: « *Og han sa til dem: Hvorfor bryter også dere Guds bud for deres tradisjon?* » For de bebreidelsene Jesus rettet beholder sin verdi til verdens ende. Dette er også grunnen til at vitnesbyrdet om den gamle jødiske pakt ble skrevet. Det ble nedtegnet for å hindre at kristne i den nye pakt begikk de samme feilene og syndene etter tur. Akk! Denne bebreidelsen angående alle jordens religiøse organisasjoner, denne andre Jesu erklæring sitert i Lukas 18:7-8, kan allerede tragisk observeres i dag: « *Skal da ikke Gud hjelpe sine utvalgte til retten, de som roper til ham dag og natt, selv om han tåler dem? Jeg sier dere: Han skal hjelpe dem snart. Men når Menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?*» » Dette spørsmålet Jesus stilte, i det minste foruroligende, burde oppmuntre til forsiktighet og mistillit hos enhver leser av hans ord og la ham eller henne i det minste forstå at de store religiøse organisasjonene ikke representerer ham, i strid med hva de påstår. De virkelig utvalgte er skjult i anonymitet, og det er bare i en slags hemmelighet at Guds sannhetsbudskap når de menneskelige sinnene han anser som verdige til det.

I virkeligheten er den eneste måten å drive ut Satan på å motbevise ham ved å gå med på å underkaste seg Skaperguden og hans lover, som er perfekt æret av Jesus Kristus foran alle mennesker. Det er bare i dette tilfellet at han, Jesus, som tilbyr oss sin hjelp, kan, som en eksorsist-yppersteprest, drive ut Satan og hans demoner fra våre liv, og dette på en strengt individuell måte og på betingelse av at vi ikke spekulerer i den oppnådde nåden. Fordi en tilbakevending til synd kan gjøre det enda vanskeligere og til slutt umulig å oppnå tilgivelse.

Men for å bli overbevist av disse utledede lærdommene som følger etter hverandre, er det avgjørende å dele hans dom åpenbart av Jesus Kristus med Gud. Det er her profetiene fremstår som uunngåelige og uunnværlige, slik at den kalte tilpasser seg Guds krav i sin tid, for å oppnå, i Jesus Kristus, statusen som utvalgt som garanterer hans frelse. Bare lydighet mot guddommelige lover og prinsipper, levd i en kritisk ånd, i frykt for å mishage Gud som dømmer våre handlinger og våre tanker, bringer i vår ånd vitnesbyrdet om at han tar imot oss og at han er villig til å velsigne oss; noe som bekreftes av dette verset i Rom 14,22: « *Denne troen som dere har, skal dere holde for dere selv for Gud. Salig er den som ikke fordømmer seg selv i det han godkjenner!* » Vi må heller ikke bedra oss selv ved å dømme oss selv på en altfor selvtilfreds måte. Fordi Jesus er barmhjertig, krevende, men aldri selvtilfreds.

Jesus Kristus, kandidat til valg av hersker over universelle hjerter

Programmet hans

Det kan oppsummeres i ett enkelt vers: « *Gi Gud det Guds er, og keiseren det keiserens er.* » Tilpasset vår tids virkelighet blir denne teksten «og Roma det Romas er.» Fra da av trenger vi bare å liste opp den lange listen over ting som skylder ham.

1- Forlatelsen av den ukentlige sabbatshvilen på den sanne « *syvende dag* » som er helliget av Gud til hvilen av Gud og mennesket; dette siden verdens skapelse. I oppregningen av YaHWÉHs høytider i 3. Mosebok 23 kommer overholdelsen av den ukentlige sabbaten først blant de andre høytidene som fant sin oppfyllelse ved Kristi første komme. Dette er ikke tilfelle med sabbaten, hvis profeterte oppfyllelse ikke vil bli fullført før i 2030 ved inngangen til det syvende årtusen som den helliggjorte ukentlige sabbaten kunngjør. At kristne forlater den for å adlyde dagsskiftet som ble pålagt ved et dekret fra den romerske keiser Konstantin datert 7. mars 321, er den første synden som mange andre synder mot guddommelig lov vil følge av. Det er som sådan grunnlaget for alle formene for Guds forbannelse som Åp 8 og 9 presenterer under det symbolske navnet « *trompeter* ». Det vil være « *syv* » og den « *syvende* » vil bli fullført ved Jesu Kristi strålende inngripen.

2- Innføringen av søndag . Opprinnelig kalt «den ubeseirede solens dag» av hedningene i Romerriket, ble den innført av den falske keiserlige konvertitten, Konstantin I^{den} store, ved et dekret datert 7. mars 321. I en forvirring i sinnet inspirerte djevelen ham med ideen om at hans solgud og Jesus Kristus, den nye «Gud» til de kristne, var én og samme guddommelige person. Han er derfor opprinnelsen til denne nye kristne læren som Åp 2:13 kaller « *nikolaittenes lære* » eller, etter oversettelse: «den kristne læren om det seirende romerske folket ». I direkte og absolutt opposisjon til sabbaten vil «den levende Guds **segl** », romersk søndag, tidligere solens dag, senere omdøpt for bedre å forføre og skjule den sataniske fellen «Herrens dag», bli presentert av Gud med den åpenbarende tittelen « *dyrets merke* », i Åp 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4. Ved å akseptere denne overtredelsen av Guds fjerde bud, var den kristne tro skyldig i å synde mot ham, og denne handlingen brøt den nye pakten, som ble opprettet om forløsningen

av synder utført av Jesus Kristus. Denne synden som ble praktisert mot den bibelske teksten bar karakter av frivillig synd, som opphever fordelene av guddommelig nåde som tilbys i den nye pakten. Denne alvorlige feilen vil bli etterfulgt av «syv» gradvise straffende sanksjoner som Åp 8 og 9 kaller «*trompeter*». De «første seks», som har en advarende rolle, «*den syvende*», vil sette en stopper for menneskelivet på jorden. Det faktum at navnet «Solens dag» endres til «Herrens dag», utgjør i seg selv en ytterligere arrogant helligbrøde mot Herren Jesus Kristus. Det bør bemerkes at denne navneendringen bare fant sted i land i Latin-Europa, inkludert Italia der pavene sitter. Tilskrivelsen av dagen som er besmittet av soltilbedelse til Herren Jesus Kristus er derfor et rent romersk initiativ. Men i 1981 førte fransk agnostisisme til at ideen om at denne romerske «Herrens dag» skulle betraktes som den «*syvende dagen*» i våre uker, ble tatt i bruk i Europa. Dermed ble et nytt angrep rettet mot kalenderordenen som var etablert av Skaperguden.

3- Endringen i teksten i Guds dekalog. I Dan 7,25 hadde Gud profetert det på denne måten: «*Han skal tale ord mot Den Høyeste og tære på Den Høyestes hellige. Han skal tenke på å forandre tider og lover, og de hellige skal bli gitt i hans hånd for en tid og tider og en halv tid* .» Folkemassene var uuttannede, og religiøs lesning var utelukkende for prester, og den ble bare lest på latin, det romerske språket. Folket deltok derfor i forførende magi- og fortryllesesstunder, men hvis betydning de ikke forsto. De husket bare navnene på bibelske karakterer, Maria, Josef, Jesus, Sankt Peter presentert av Roma som grunnleggeren av den romerske kirken, Sankt Paulus, Sankt Jakob og en mengde andre virkelige eller fiktive helgener. Under påskudd av å gjøre det lettere å memorere ble også teksten til Guds ti bud i 2. Mosebok 20 omarbeidet av den romerske kurien og dens pavelige leder. I denne versjonen ble Guds andre bud fjernet slik at hjorden og prestene, uten motstand og i full lovlighet, kunne overtre Guds opprinnelige bud ved å kaste seg ned for avgudene som var erklært hellige av bispedømmet og Den hellige stol. For å maskere sin arrogante forbrytelse, delte den ugudelige romeren budet om utroskap, og ga dermed sin oppfatning av Guds ti bud en tilsynelatende tilnærming til kun å bekjempe kjødets synd. Imidlertid var det allerede til kjødets synd, den seksuelle handlingen, at den knyttet forestillingen om arvesynden; dette var bare enda en løgn, fordi arvesynden var en synd mot Ånden, med Evas og Adams valg av ulydighet som årsak; begge hadde tidligere blitt behørig advart av Gud om konsekvensene av sin ulydighet.

Hvis søndagen kom fra Roma, er derimot tilbudet om en hviledag som Gud opprinnelig knyttet og fastsatte utelukkende til den «*syvende dagen*», unikt guddommelig. Det er Guds godhet at vi skylder en ukentlig hviledag som er høyt verdsatt av alle arbeidere. Og paradokset er at Gud tillot djevelen å gjøre denne verdsatte hvilen til et forbannelsesobjekt og til støtte for en prøve på menneskelig tro. Derfor er valget veldig enkelt: gi Gud æren av å ære sin sabbat som profeterer den sanne befrielsen fra kjødet, og overlatt søndagen til opprørerne som han allerede har dømt og fordømt mens han venter på deres fullstendige ødeleggelse.

4- Mariakulten. Når menneskenes ånder er avskåret fra Gud, blir de overgitt av Gud til djevelen. Fra da av, forført av spirituelle visjoner, presenterte de himmelske demonene seg for dem som Guds utsendinger. Listen fungerte bra,

og for å krone denne mystifiseringer fikk djevelen alle til å ta i bruk Platons greske dogme om sjelens udødelighet, der de dødes tilsynekomst ville bli logisk og akseptabel. Og hvem dukker opp? Maria, Jesusbarnets surrogatmor. I tidligere kulturer av andre etniske grupper var denne karakteren allerede allestedsnærværende under navnene «Semiramis, Isis, Astarte, Diana, Artemisia, Tanit, Venus og Afrodite», som alle betegner den hedenske fruktbarhetsgudinnen: kvinnen som føder og holder barnet sitt i armene sine. Demonene kan fortsatt le av menneskelig dumhet når de ser at det lykkes hver gang.

For mennesket er imidlertid ikke temaet noe å le av, men noe å gråte over. For det å tro på denne sofismen som djevelen simulerer, utgjør en avgudsdyrkelse som kan straffes med døden av Gud. Avvis og ignorer også ethvert budbringer som motsies av dette budskapet i Jesaja 8:20: « *Til loven og til vitnesbyrdet; hvis man ikke taler slik, skal det ikke bli noen morgengry for folket .»* Denne teksten oversettes som følger: Sannheten som er godkjent av Gud, er kun foreslått i Bibelen fra A til Å. I loven som er hans eksklusive vitnesbyrd inntil verdens ende. Og de som ikke følger denne rent kristne veien, vil ikke dra nytte av den befrielsen Kristus vil bringe til sine utvalgte. Jeg husker at på Jesajas tid refererer loven til de fem første bøkene i Bibelen, skrevet av Moses under Guds diktat. Når det gjelder vitnesbyrdet, betegner det de to tavlene i hans lov om de ti bud, hvis originaltekst ble forkynt av Gud offentlig for det forsamlede jødiske folket, deretter diktert til Moses i hans skriving av boken Exodus.

5- Fortryllelsene i katolske messer . Katolske messer, som holdes høyt hellige i sine dogmer, fordømmes av Jesus Kristus med begrepet «fortryllelser» i Åp 18:23-24: « *Lampens lys skal ikke skinne i deg, og brudgommens og brudens røst skal ikke høres i deg, for dine kjøpmenn var jordens mektige, fordi alle folkeslag ble forført av dine fortryllelser .» og fordi i henne ble funnet blodet av profeter og hellige og av alle som ble drept på jorden* ". Under andre verdenskrig, i Kroatia, illustrerer en karakter ved navn Pavelic alene budskapet i dette verset. Denne romersk-katolske presten, leder av en serbisk fangeleir, la personlig hånden på verket i en slik grad at han, etter å ha torturert ortodokse serbere til døde, dukket opp for å feire den katolske messen i en prikkkjole rød av ofrenes blod. Men dette er bare en forsinket bekreftelse av handlingene som Gud tilregner den katolske kirken, fra Daniel til Åpenbaringen, og som dette verset i Åp 18:24 minner om og oppsummerer. Katolske messer bringer ikke syndere nærmere Gud, men distanserer dem. Ikke bare er de ubrukelige, de er også skadelige, fordi de forherliger djevelen, hans virkelige inspirator. I denne ugudeligheten saboterer han Kristi forløsende gjerning ved å gi den en magisk karakter som fornyes i hver messe i henhold til hva hans dogme om "transsubstansiasjon" lærer. I sannhet har synderen ikke behov for prester eller noen menneskelig mellommann, siden hans oppriktige bønn kan mottas direkte av Kristus, den himmelske doktrinære forbønnsmannen mellom synderen og Gud. Hvis Hans anger er oppriktig, det er nok for ham å frembringe frukter for Gud, i gjerninger, som er verdige omvendelse. Ulydighet erstattes av lydighet; uvitenhet erstattes av kunnskap om hans guddommelige bibelske åpenbaring.

6- Katolske religiøse høytider: jul; påske; pinse; himmelfart; alle sjelers dag.

Overholdelse av religiøse eller sivile høytider er viktig fordi det er tiden da likesinnede samles for å feire og bekrefte i festlig glede sin fullstendige overholdelse av emnet som feires. Gud observerer disse menneskelige atferdene; han dømmer dem og fordømmer dem. Høytider er lokkemidlene som dominatorene bruker for å fange støtten til folkemassene. De tilbyr dem det de ønsker.

- a- Jul betyr Guds fødsel, men opprinnelig var 24. desember viet til den hedenske guden Tammuz, representert av solskiven, som senere ble tilbedt under navnet Ra blant egypterne. Under påskudd av å feire Kristi fødsel gir de forvirrede folkeslagene ære til denne hedenske solguden i tillegg til den æren de har vist ham hver søndag siden 7. mars 321. I sannhet ber ikke Gud mennesker om å feire Jesu Kristi fødsel fordi han ikke etterlot seg noen anmodning som går i denne retningen, men han krever at de utvalgte anerkjenner hans sonende død og grunnen til at han aksepterer å dø torturert, for å oppnå en reell omvendelse fra dem som fører til konkrete kjødelige og åndelige forandringer.
- b- Påske. Den sanne påske i Guds plan fant sin oppfyllelse 3. april år 30 e.Kr. Siden den gang har høytiden blitt foreldet og ubrukelig. Tro på Kristus, den sanne troen, som bærer den frukten Gud forventer, er tilstrekkelig til å bære budskapet om påske og «forsoningsdagen», ettersom begge høytidene ble oppfylt i Jesu Kristi død.
- c- Pinse. Denne høytiden var punktlig, og oppfyllelsen var planlagt å finne sted 40 dager etter Kristi død. Det er uberettiget at den forlenges hvert år.
- d- Himmelfarten. Denne rent og utelukkende romersk-katolske festen feirer den plettfrie jomfru Marias himmelfart, akkurat som muslimer feirer Muhammeds himmelfart på hesten sin fra Jerusalems esplanade. Løgner dør hardt og støttes av folkemengdene som Kristi blod ikke vil frelse. Æren som gis til Jomfru Maria er uberettiget. Tilbedelse er utelukkende forbeholdt Gud. Vi ber og kaster oss ned for Jesus Kristus, hvis guddommelighet er blitt bekreftet av vitnene til hans oppstandelse. Men tilbedelse av enhver annen skapning, selv engleaktig, fordømmes av det andre av Guds ti bud. Maria, født utelukkende menneske, er arving til arvesynden; det er derfor uberettiget å tilskrive henne plettfri hvithet. Som engelen Gabriel erklærte suksessivt til sin kusine og til Maria selv, ifølge Lukas 1:25-28-30, ble det gitt dem « *en nåde* »; for Elisabet, den å føde Johannes, forløperen og forkynneren av Kristus, og for Maria, den å være surrogatmor til Guds Kristus. Dessuten er det himmelske hierarkiet i den katolske religionen snudd på hodet; den primære rollen gis til moren og den sekundære rollen til barnet Jesus, hennes sønn. Ofrene for disse tingene vil bli ubehagelig overrasket når den allmektige Gud i all sin guddommelige herlighet viser seg i Kristi skikkelse, som så lenge har blitt foraktet og frustrert. Han som erklærte: «All makt i himmelen og på jorden er gitt meg.» Hvor er Marias rolle? Den sanne Maria kjente sin mann Josef bibelsk i henhold

til Matt 1:25: « *Men han kjente henne ikke før hun hadde født en sønn, og han ga ham navnet Jesus .»* Etter Jesus fødte Maria Josefs sønner i henhold til Matteus 12:47: « *Noen sa til henne: 'Se, din mor og dine brødre er utenfor og vil snakke med deg .'»* Maria var derfor ikke lenger jomfru etter disse fødslene.

- e- De dødes dag . Den stammer direkte fra adopsjonen av dogmet om sjelens udødelighet, og konsekvensene er enorme. Det gjør mennesker bekymret for den avdødes blick, og for ikke å fornærme dem, må de hedre dem ved å plassere blomster på gravene deres, som bør dekoreres så godt som mulig i henhold til hver persons midler. Og dette dogmet er svært gunstig for « *jordens kjøpmenn* » som Jesus Kristus nevner i sitt siste kall, i Åp 18:11, før straffen til « *Babylon den store* », den katolske kirke som han illustrerer med bildet av en « *prostituert* ». For mennesker gjør dogmet om udødelighet dem til slaver og ofre for en økning i levekostnadene som er fullstendig forfengelig og unyttig. I sannhet vet de døde ingenting, og deres minne er glemt i henhold til det Gud lærte gjennom kong Salomos munn, og som alle kan lese i Fork 9:5-6. Dette er ikke Salomos menneskelige mening, men en ekte uttalelse inspirert av Gud: « *For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ingenting, og de får ingen lønn, siden minnet om dem er glemt.*» Og deres kjærlighet og deres hat og deres misunnelse er allerede forsvunnet, **og de skal ikke mer ha del i noe av det som skjer under solen.** ".

7- Den katolske troen og synd . Det minste man kan si er at hans syn på emnet er svært upresist og svært personlig. Hans konsept om forløsning av synder med penger fjerner enhver forbindelse med den autentiske kristne troen. Salget av «hans avlatsbrev» av munken Tetzl åpnet munkelæreren Martin Luthers sinn. Han var den første engasjerte katolikken som oppdaget og fordømte den djevelske naturen til den romerske paveorganisasjonen. Men saken slutter ikke der, for ifølge den kan synd sones av den skyldige gjennom kroppsstraff som synderen påfører seg selv. I dette tilfellet, hvorfor kom Jesus for frivillig å gi sitt liv? Loven endret seg, som vi har sett tidligere, standarden for forsoning endret seg ... hva er igjen av apostlenes tro? Ingenting, bortsett fra navnene deres som ble utnyttet til den avgudsdyrkelsen som Gud fordømte. De hun kaller de «syv dødssyndene» har ingenting av stor betydning i Guds øyne, som bare tukter og straffer ulydighet mot hans forordninger. Og som vi også har sett, stigmatiserer hun kjødets synd, som Gud fordømmer for dets synder begått mot hans Ånd. Ved å utnytte et bibelvers har hun utnyttet prinsippet om at syndere skal bekjenne synder til sine prester. Den som bekjenner på denne måten, setter seg under prestens og kirkens åndelige avhengighet, som dermed samler kunnskap om hans svakheter. Denne overherredømmet over sjeler forklarer de forførte og bedratte ofrenes føyelighet. Hva sier Bibelen egentlig om dette emnet i Jakob 5:6: « *Bekjenn deres synder for hverandre og be for hverandre, så dere kan bli helbredet! En rettferdig manns inderlige bønn er til stor nytte .»* I denne teksten handler det ikke om å bekjenne synder for et presteskap, men om å gjøre det likt mellom kristne, fra disippel til disippel. Fordi den beste måten å unngå tvister på,

ofte på grunn av misforståelser mellom den ene og den andre, består i å avgjøre forskjellene ved å tydelig angi klagene som er reist; dette, fra mann til mann. I den gamle pakten ble bekjennelsen rettet direkte til Gud, ifølge Esra 10:11: « *Bekjenn nå deres synd for Jahve, deres fedres Gud, og gjør hans vilje! Skill dere fra landets folk og fra fremmede kvinner .»*

USA

Temaene jeg nettopp presenterte gjaldt Roma , men i vår endetid lider menneskeheten under den skadelige påvirkningen av tanker som kommer til Europa fra USA og Canada . Og her er det igjen passende å «gi Gud det som tilhører Ham, og den nye amerikanske keiseren det som kommer fra Ham». Fordi i denne «nye verdenen» hvor presidenten offisielt forplikter seg med sin hånd på Bibelen, favoriserer hans grunnlov frihet, reist som en gudinne i New York-bukten. Individuell frihet har forrang over bibelsk lov, i den grad at vitenskapen er anerkjent som en religion; dette bevises av eksistensen av den mektige «Scientology». Det er også fra USA at normen for multietniske samfunn kom, hvis første form var forsøket som ble lansert av kong Nimrod ved å reise sitt «Babels tårn». Gud antyder koblingen mellom de to tingene ved å karakterisere New York som byen der det første moderne «Babels tårn», «skyskraperne», dukket opp. Dette navnet i seg selv avslører guddommelig tanke, og djevelens tankegang som oppfordrer mennesket til å irritere eller skrape Gud. Og innflytelsen fra denne «nye verden» er synlig over hele jorden, og overalt er utfordringen, eller trassen, å reise det høyeste tårnet, selv i det muslimske Midtøsten og Asia. USAs kulturelle dominans er ikke lenger i tvil, og denne nasjonens verk består mer og mer i å sabotere de religiøse og sivile verdiene som er etablert av Skaperguden; alt dette, i navnet til den hellige menneskerettighetsfriheten av fransk opprinnelse, så vel som statuen med navnet «Frihet». Det er ingen tvil om at ved å tilby denne statuen til USA har Frankrike faktisk gitt stafettpinnen videre til USA for å gjenoppta kampen mot den som Voltaire kalte «den beryktede», som utpekte Kristus og hans religion. Det må erkjennes at det utseendet den katolske troen hadde gitt ham, ikke beviste at han tok helt feil. Men sann tro lå i normen som er skrevet i Bibelen, og der hadde Voltaire ingen legitimitet til å rettferdiggjøre sitt antireligiøse valg. For den sanne Kristus og hans sanne disipler er ikke annet enn kjærlighet og tjeneste for sin neste; de har ingenting av det «beryktede», i alle tider og epoker av den kristne æra.

Moderne nyheter viser oss hvordan vitenskapen som er utviklet i USA beriker dem og bygger deres overtak over alle jordens folk. Den har på mistenkelig kort tid foreslått en ny type "messenger RNA"-vaksine, solgt for milliarder av dollar til rike vestlige land. Det fremtidige " *jordens dyr* " "plukker" sine ofre før det dominerer dem, når den kommende krigen har slått dem ned og ødelagt dem. Våre verdensledere har glemt at Amerika var befolket av grådige eventyrere som kom fra hele verden for gullet fra California og Rocky Mountains, at de oppfant spillet "Liar's Poker", og at før "Scrabble" var deres favorittfamiliespill "Monopol". Siden den gang har denne nye " *Satans trone* " gitt

opphav til avskyelige tanker som tar sikte på å utrydde alle dens grunnleggende prinsipper fra den århundregamle tradisjonelle europeiske kulturen. Den har fått navnet "Wokism". I denne nye libertarianske tanken er ikke mannen lenger en mann og kvinnen er ikke lenger en kvinne; det binære seksuelle aspektet grunnlagt av Gud er omstridt og må forsvinne. Takket være transformasjonene utført av den kirurgiske vitenskapens skalpeller, blir valget av kjønn individuelt. Til biseksualitet kommer transseksualitet. Etter de religiøse valgene som presenteres på en supermarkedshylle, er det valget av seksuell tilhørighet som drar nytte av dette kommersielle tilbudet. Siden legaliseringen av homoseksualitet har menneskeheten blitt revet med i en delirisk strøm av krav, hvert mer vanvittig og kontroversielt enn det forrige. Denne kulturelle gjæringen setter menneskelige sinn opp mot hverandre og gir næring til årsakene som skiller og fører menneskeheten til sivile og religiøse sammenstøt. Fordi for USA har "wokismen" alle rettigheter gitt til religiøs forpliktelse; siden det er mennesket som individuelt bestemmer hva som er religiøst eller ikke. Vi trodde vi hadde sett alt, men nei, det var fortsatt utenkelige overraskelser å oppdage. Men "Guds sønn eller datter", fremtidige aseksuelle himmelengler, gled dere, fordi spredningen av pervers tenkning bekrefter den nære forestående av den profeterte atomstraffen. Den vil slå til tilfluktsstedet for løgn og perversitet som fra Vesten sprer seg over hele jorden. Som Gud sa til profeten Habakkuk: « *Profetien skal ikke lyve, den skal bli oppfylt, den skal visselig bli oppfylt* », det vil si med absolutt sikkerhet.

Natur og vitenskap

Disse to subjektene er fundamentalt motsatte fordi naturen er guddommelig, mens vitenskapen er menneskelig. Naturen er underlagt og avhengig av den levende Gud; den er i stadig utvikling og endring. Vitenskapen hviler derimot på et fast og fortsatt begrenset grunnlag, og dens utvikling er langsam og motvillig til å stille spørsmål ved seg selv.

Roten til vår degenerasjon og vår mottakelighet for sykdom ligger i at vi har forlatt det kostholdet Gud foreskrev for det første menneskeparet; veganisme, for dem og alle dyr. Vi kan legge merke til den perfekte komplementariteten i dyrelivet, som puster oksygen fra luften og frigjør karbondioksid som er essensielt for plantenes næring, som igjen produserer oksygenet som er nødvendig for menneskers og dyrs liv. I denne permanente utvekslingen kunne livet på jorden forlenges. Med sykdom søkte mennesket å forstå sin egen funksjon for å finne midler for å helbrede seg selv så raskt som mulig. Og i moderne tid har medisiner blitt skapt, først ved kombinasjoner av naturprodukter, deretter av molekyler konstruert av kjemiske prosesser med mer eller mindre hyppige og mer eller mindre alvorlige bivirkninger. Skaperguden fortjener å bli mer forherliget enn forskere fordi det er urettferdig for mennesket, hans skapning, å skryte av sine egne tekniske kreasjoner, mens levende vesener selv representerer ekstraordinære animerte maskiner. Gud har naturlig utstyrt sine skapninger med komplekse og effektive immunforsvarssystemer. Mennesket har ennå ikke tangert ham, og han vil aldri tangere ham. Men naturlig immunitet er faktisk ekstremt skjør, og den kan ødelegges veldig lett. Hjernen vår fungerer fra fødselen av som en datamaskin. Den er programmert til å utføre funksjoner med søken etter svært høy presisjon. Ta øyet som eksempel. Det er programmert til å tilpasse seg det det ser på med best mulig fokus, og med mindre det er en defekt på grunn av foreldrenes arv, lykkes det så lenge det det ser på er definert av stabile og presise linjer. Men hva skjer når øyet ser på et uskarpt bilde med upresise linjer? Det prøver forgjeves å oppnå fokus, men hvis det ikke lykkes, gir det opp kampen, og hjernens styring av øyet blir avprogrammert. Det er da øyet vårt tyr til en korrigerende linse levert av optikernes vitenskap. Øyets fokus går da definitivt tapt, øyemusklene slapper av og reagerer ikke lenger på de nødvendige handlingene. Korrigeringen av linsene vil øke over tid, og naturlig fokus går definitivt tapt. Prinsippet er det samme for hørsel. Bruk av høreapparater fjerner enhver mulighet for å gjenvinne naturlig normal hørsel. Avprogrammering av hjernens normale funksjoner skjer hver gang mennesket påfører det en unormal situasjon som det ikke klarer å tilpasse seg. Har jeg kommet bort fra det religiøse emnet? Slett ikke, for å forstå disse tingene betyr å forstå livet Gud skapte. Å vite hvor skjørt det er, er nødvendig for å fremme dets forlengelse. Livet vårt er en gave fra Gud, vår sanne himmelske Far, og Han er følsom for hvordan vi behandler Ham, Hans gave. Lykken som avhenger av god helse, stammer fra denne bevisstheten. Respekt for vår fysiske kropp er et ekte trosverk. Paulus sier om kroppen vår at den er «*Den hellige ånds tempel*». Har du lagt merke til den helligheten jødene tilskrev det «*hellige tempelet*» i Jerusalem? Den samme helligheten kjennetegnet Kristi legeme og hans disiplers legeme, helliget ved hans blod. Imidlertid avslører

dagens medisinske utvikling et farlig paradoks. Munnbind som dekker nese og munn har lenge blitt pålagt av medisinske myndigheter for å dempe spredningen av Covid-19-viruset. Å bruke munnbind reduserer pustekvaliteten og fremmer innånding av karbondioksid. Oksygenet som er nødvendig for å rense blodet i lungene, reduseres derfor. Er ikke dette et paradoks i kampen mot en sykdom som angriper pustekapasiteten til berørte pasienter? Man må faktisk være veldig tålmodig for å tåle slike inkonsekvente direktiver. Og det verste må fortsatt fryktes, for det er fra USA at Pfizers laboratorievaksin kom, etter DDT som forgiftet europeisk jord på slutten av forrige verdenskrig, samt GMO-frøene fra Monsanto-produksjoner som sikter mot intet mindre enn monopol på salg av matfrø, og går så langt som å saksøke naboene til kundene sine fordi Monsanto-frøene flommet over og vokste på deres grenseområder. Dette landet fortjener vel uttrykket « *jordens kjøpmenn* » som Gud betegner det med i Åp 18:11. Det burde derfor ikke overraske oss at Gud profeterer hans dominans over den siste universelle koalisjonen som vil motsette seg hans helliggjorte sabbat. Grådighet og pengekjærhet er røttene til alt ondt. Ved hans strålende gjenkomst vil Jesus ødelegge den.

Det vitenskapen ikke tar hensyn til, er at selv om de tilsynelatende er like og like, er menneskenes sammensetning forskjellig, fordi hver skapning er virkelig unik. I den tiden vi lever i, handler ikke medisinsk vitenskap ut fra det individuelle tilfellet, men ut fra det generaliserte tilfellet til et stort antall mennesker som i virkeligheten alle er forskjellige i sin genetiske arv. Og avhengig av dette arvede genomet, kan det som kan kurere én person drepe en annen. Vitenskapen er i vanskeligheter fordi den går bak skaperverkene til Gud Skaperen, som kontinuerlig kan produsere, gjennom menneskelige handlinger eller de som er direkte forårsaket av ham, virus, katastrofer og alle slags naturlige eller overnaturlige fenomener. La oss derfor si at kampene deres er tapt fra starten av. Bildet er sammenstøtet mellom leirgryten og jerngryten. I laboratorier streber forskere etter å oppdage, ved prøving og feiling, elementet og metoden for helbredelse, uten å ta hensyn til effektene som følge av individuell betingning. Selv i naturen finner vi urter og planter som helbreder eller dreper avhengig av proporsjonene som brukes. I lette doser fremmer lindete søvn, men i høye doser opphisses og forhindrer den søvn. Naturen lærer oss vanskelighetene med medisinsk praksis. Som kristen, lyttende til Gud, legger jeg merke til at menneskeheten har klart seg uten fysisk og kjemisk vitenskap i omtrent 5800 år. Mennesker har levd på jorden under mer eller mindre sunne forhold knyttet til mer eller mindre skadelige og destruktive kostholdsvalg, og de har akseptert konsekvensene, noen ganger dødd yngre enn normalt. Men i løpet av disse 5800 årene har ikke naturen lidd for deres hender. Moderne vitenskap har fremstått som en djevelsk forgiftet kalk, og dens gift har spredt seg i og over hele jorden. Vi må være ærlige og legge merke til skaden som er gjort. Den har konsekvenser som for første gang setter spørsmålstegn ved forlengelsen av livet på jorden. Rettferdiggjør ikke denne enkle observasjonen anger eller fortvilelse for å ha latt vitenskapen kompromittere velvære og liv? Langt fra å bli anklaget, dominerer vitenskapen religiøst tankene til politiske ledere, og den påtvinger sin måte å se på den. I nyhetene siden 2020 er den opprinnelsen til den fullstendige lammelsen av

europiske og vestlige nasjoner. For dens beslutninger blir adlydt av statsoverhodene selv. Forbannelsen ved å forlate Gud og hans normer kommer med en svært høy pris, og dette er bare opptakten, forskuddsbetalingen på regningen for prisen som gjenstår å betale.

Samtidig, rundt 1843, kan man observere to forandringer med enorme konsekvenser. På den ene siden satte en trosprøve basert på interesse for Guds profetiske ord den protestantiske kristne troen i USA på prøve. På den annen side, etter det vanærefulle, til og med katastrofale, resultatet som Gud observerte, vil det samme USA og Europa sette i gang utviklingen av industriell fysisk og kjemisk vitenskap. I Frankrike ser vi den første dampvognen; i England dukker de første damptogene opp, skinner krysser kristne og koloniserte land. Så er det oljens tur til å drive bensinmotorer. I USA blir oljeborrigger reist i stort antall i fiendtlige områder som lenge har vært øde. Ved slutten av andre verdenskrig vil utviklingen av den første amerikanske atombomben bli etterfulgt av mer enn 2000 eksplosjoner for testing frem til vår tid. Bør vi se andre steder etter årsaken til global oppvarming? Hva representerer karbondioksidutslippene fra moderne motorvogner i sammenligning, vel vitende om at karbondioksid er planteverdensens mat? Mann, du høster i dag det som menneskehetens vitenskap har sådd i generasjoner, i ubevissthet og uforsiktighet. Temaet atomprøvesprengninger vakte først interesse hos de folkelige massene da disse testene fant sted i nærheten av menneskelige bosetninger. Over tid ble disse testene utført i ørken- eller underjordiske områder, eller til og med i hjertet av havet. Menneskeheten undervurderte også de alvorlige konsekvensene, fordi jorden er et lukket kar, enormt, men fortsatt begrenset. Jeg oppdaget på internett en video som i akselerert animasjon viser rekken av 2100 atombombep prøvesprengninger fra forskjellige makter. Saken er imponerende og svært avslørende for konsekvensene som er utført for jordens atmosfære og for jorden i bestrålte soner, fordømt fordi de ble gjort ubeboelige i årtusener. Den russiske tsarbomben ødelegger alt dyre- og planteliv i en ildring, over en diameter på 500 kilometer, og den vil bli brukt i den tredje verdenskrig, som kommer før 2030. Bryr Gud seg i dag om tilstanden til planeten sin? Nei, for han visste sin ende fra begynnelsen. Det er knyttet til menneskets skjebne og eksisterte bare for å føre ham til ødeleggelsen av sin art etter 6000 år. For å forstå denne Guds overgivelse til en ødeleggelse han selv programmerte, må man vite at mellom 533, datoen for Justinians dekret som etablerte det romerske paveregimet, og 538, datoen for hans effektive installasjon i Roma, i 535 og 536, spydde to enorme vulkaner suksessivt ut støv og giftige gasser i atmosfæren, hver i motsatte ender av spekteret; den ene i Mellom-Amerika, den andre i Indonesia. Støv spredte seg over hele jorden på begge halvkuler, og keiser Justinians keiserrike, konstant dekket av mørke, ble rammet av hungersnød og pest, og tusenvis ble drept. Dette var Guds måte å markere tiden for installasjonen av det mørke paveregimet. Han forsøkte ikke å skåne planeten sin. I vår moderne tid har mennesket lenge brukt havet og landet til å resirkulere avfallet sitt. Men ved å skape plast, gjennom sin vitenskap, ga han fisk og skaldyr mat som de ikke assimilerer, og det dreper dem. Tenk da på at dette bare bekrefter verdens undergang i 2030. For de akkumulerte feilene og skadene som vil følge av en atomkrig gir ingen sjanse for langsiktig

overlevelse for menneskearten som opprinnelig ble skapt i Guds bilde. Før denne ødeleggelsen vil problemet med rent vann, drikkelig uten å forårsake sykdom, oppstå. Fordi bruken av plantevernmidler og kunstgjødsel siden den første produksjonen i USA har forurenset jordbruksland og grunnvannsspeil, til det punktet at drikkevann begynner å bli mangelvare. Men vitenskapen er ikke den eneste synderen, ettersom veksten i bybefolkningen nå når nivåer som skaper en kjedereaksjon av problemer. Da de bodde på landsbygda, konsentrerte ikke folk avfallet sitt og hentet hver sin mat fra jorden. Og naturen led ikke av deres tilstedeværelse. Jorden regenererte seg naturlig år etter år. Oppgivelsen av denne typen liv markerte begynnelsen på en ond sirkel som til slutt ville føre til umuligheten av å overleve på jorden.

Falsk fromhet

Som dette uttrykket indikerer, er denne fromheten basert på en «falsk» oppfatning av kjærlighet. De berørte opplever ensidig kjærlighet. Deres tilfredshet er sentrert rundt dem selv; disse menneskene elsker Gud og den ideen de har om Gud, og det er nok for dem. Denne oppfatningen av kjærlighet er falsk fordi kjærlighet bygges gjennom et møte hvis mål er utveksling og deling av en felles glede. For en troende er det viktig og uunnværlig å være bekymret for hvordan Gud dømmer dem, for ikke å lure seg selv om arten av deres forhold til Gud, enten det er etablert eller ikke. Jesus sa til sine trofaste disipler: « *Min fred gir jeg dere* .» Dette er ikke en mirakuløs fred, men ganske enkelt den naturlige konsekvensen av hvilen i de utvalgte sjeler, hvile som oppnås når deres samvittighet ikke eller ikke lenger får dem til å føle seg skyldige. Og denne hvilen er derfor den naturlige frukten av lydighet mot forordningene i frelsesplanen som er definert og fullbyrdet av Gud i Jesus Kristus. Det er her Bibelens ord må oversettes riktig. I motsetning til hva noen oversettelser sier, sa ikke Paulus: « *Alt som ikke er overbevisning, er synd* », men: « *Alt som ikke er tro, er synd* ». « *Overbevisning* » kan referere til noe falskt; tvert imot refererer « *tro* » til Guds skrevne ord, som ikke kan være falskt, spesielt i de opprinnelige « *hebraiske og greske* » tekstene. Du kan dermed forstå at sann fromhet og falsk fromhet identifiseres og skilles fra hverandre gjennom den oppfatningen som hvert menneske gir til den bibelske skriften.

Under inspirasjon fra demoner kan det religiøse aspektet ta flere former i henhold til deres oppfinnelser; former som det universelle religiøse livet åpenbarer overalt på jorden. Det er derfor Gud i sin visdom har gravert en unik vei for å lede den angrende synderen til sitt fresestilbud, som utelukkende hviler på hans Kristi død. For at dette middelet skulle kunne presenteres for menneskene inntil verdens ende, fikk han sin plan skrevet i Bibelen. Det er derfor frelsen hviler på den sanne kunnskapen om disse hellige skriftene, fra de første ordene som ble skrevet av Moses under Guds diktat, til de siste, skrevet av apostelen Johannes, hvis ånd ble fanget av Gud, for å presentere for ham visjonene i hans åpenbaring, kalt Åpenbaringen.

Mennesket må lære å mistro sine egne tanker, for det er ute av stand til å skille mellom dem de som kommer fra det selv, de som kommer fra Gud eller en

av hans engler, og de som kommer fra djevelske demoner. Hjernen vår er «hakket», og i denne situasjonen er det bare Bibelen og dens lære som gir oss en guddommelig garanti. Som et eksempel, fra begynnelsen av hans jordiske tjeneste, ser vi Jesus avvise djevelens fristelser ved å sitere Skriften. Dette eksemplet er gitt oss slik at vi kan etterligne ham og forstå at sann fromhet bare kan være basert på perfekt samsvar med standardene for hellighet som er etablert og åpenbart av hele Bibelen. Husk dette samlende tegnet som karakteriserte den protestantiske troen på 1500-^{tallet}: «Sola scriptura», en latinsk formel som betyr «Skriften alene». Den har beholdt all sin verdi over tid, og i den endelige forventningen om Jesu Kristi strålende gjenkomst, utgjør den fortsatt hele forskjellen mellom sann og falsk fromhet.

Homoseksualitet

Dette emnet krever mye oppmerksomhet. I tråd med det forrige temaet er kunnskap om «hacking» av hjernen vår essensielt. De som mangler denne kunnskapen, tilskriver alt de føler til naturen og dens funksjon, og normaliserer den logisk nok. Jeg leser i Ordsp 29:18: « *Der det ikke er noe syn, går folket til grunne; lykkelig er den som holder loven!* » Uten tro og dens åpenbaring er det moderne vestlige mennesket ikke i stand til å forestille seg at det som skjer inni ham, kan være forårsaket av en enhet som er fremmed for ham. I likhet med Tomas, hvis de ikke ser, tror de ikke. Og der ligger problemet, tankene og følelsene i hjernen vår er ikke synlige. Men følelsen forblir individuelt ubenektelig. På samme måte som morderiske tanker er inspirert av demoner hos mordere, forekommer oppfordringer til å tro at man er en kvinne for en mann eller omvendt, en mann for en kvinne, og forklarer homoseksualitet og alle slags enda mer avskyelige perversjoner. Begrepet er ute: « *avskyelighet* ». Det er den Gud gir i Bibelen til de praksisene han dømmer og fordømmer. I den gamle pakt ble den guddommelige dommen fullbyrdet av folket som steinet menneskene som var skyldige i disse « *vederstygghetene* » til døde. I den nye pakt tok Jesus personlig ansvar for den fortjente gjengjeldelsen for syndene som ble begått mot Gud. « *Hevnen er min, gjengjeldelsen er min* », sa han. Likevel har ikke Guds dom over disse tingene endret seg, og hans fordømmelse av vederstyggeligheter fortsetter til verdens ende, siden han erklærer i Åp 21:27: « ***Ingenting urent skal komme inn i den , og ingen som driver med vederstyggelighet eller løgn ; bare de som er skrevet i Lammets livsbok skal komme inn.*** »

I uvitenhet kan enhver jordisk skapning bli bedratt av usynlige demoner, men denne unnskyldningen opphører fordi Guds forbud blir åpenbart og brakt til menneskenes kunnskap gjennom skriftene i hans hellige bibel. Det er derfor homoseksualitet og dens perversjoner utgjør sykdommer i den menneskelige sjel som den allmektige Jesus Kristus kan kurere når offeret er klar til å omvende seg og adlyde alle hans forordninger. For ham handler det om å fullstendig skifte herre. Mennesket er enten under Guds avhengighet, eller under djevelens eller hans demoner. Han har bare valget mellom frihet i lydighet mot Gud eller slaveri i underkastelse til demoner med døden som sin skjebne.

I den nye pakt er det bare denne teksten fra Paulus, fra Rom 1,26 til 32, som minner om Guds fordømmelse av seksuelle avvik: « *Derfor overga Gud dem til skammelige lidenskaper. For selv kvinnene deres byttet den naturlige bruken bort med noe som er imot naturen.*» og likeså forlot mennene den naturlige omgang med kvinnen og brente i sin lyst etter hverandre, **idet menn gjorde det som ikke sømmer seg med menn**, og tok på seg selv den lønnen for sin villfarelse som var rettferdig. Og likesom de ikke ville ha Gud i sin kunnskap, overga Gud dem til et fordervet sinn, så de gjorde det som ikke sømmer seg. De er fylt med all urettferdighet, ondskap, havepsyke og ondskap, fulle av misunnelse, mord, trettelyst, svik og ondskap, sladdermakere, baktalere, ugudelige, arrogante, hovmodige, skrytere, finner på onde ting, ulydige mot foreldre, uten forstand, uten tro, uten naturlig hengivenhet, uten barmhjertighet. Og de kjenner Guds dom, at de som gjør slikt, fortjener døden, de gjør ikke bare det samme, **men har også behag i dem som gjør det**. Høydepunktet av disse « vederstyggelighetene » nås i dag av det faktum at homoseksuelle hvis status er legalisert av menneskelige lover offentlig krever frelsen som tilbys av Jesus Kristus. Moderne menneskelige samfunn, som etter å ha fordømt disse tingene, i dag legaliserer og « godkjenner » dem, trekker over seg Guds rettferdige vrede. Godkjenning bærer derfor alvorlige og forferdelige konsekvenser selv for de som ikke praktiserer dem selv. Alle vil snart oppleve normen for hans rettferdige vrede. Men denne typen « vederstyggeligheter » er ikke hovedmålet for den guddommelige dommen som åpenbares i hans apokalypse, der begrepet « vederstyggelighet » refererer til de falske kristne religionene som rettferdiggjør, gjennom søndagspraksisen, forherligelsen av den hedenske dagen som er viet til solgudens ære. Denne typen avgudsdyrkelsesvederstyggelighet er knyttet, i Åp 21:27, til begrepet « **løgn** » eller det absolutte motsatte av dens « **sannhet** » som betegner normene for dens lover og den unike formen for dens frelsesprosjekt.

Gud og glede

Dette poenget er verdt å merke seg: nytelse ble skapt av Gud for å oppmuntre til handlinger som var nødvendige i hans plan for livet på jorden. I den seksuelle akten oppmuntrer nytelse til reproduksjon av arter. Dette gjelder for mennesker og dyr. Smaksnytelse eksisterer for å oppmuntre til næring og reproduksjon av våre levende celler. Begrepet nytelse lar mennesker trene dyr som knytter utførelsen av en handling til nytelsen som oppnås i form av et tilbud om behagelig mat. Gud handler på samme måte med sine utvalgte, som han erklærte til i Jesus, i Matteus 7:7: « *Be, så skal dere få; let, så skal dere finne; bank på, så skal det lukkes opp for dere .* » « Å søke » utgjør en anstrengelse, og « å finne » er dens belønning. Denne nytelsesloven, som gjelder på alle områder, demonstrerer eksistensen av Skaperguden fylt med kjærlighet til sine skapninger. Tilfeldighetene alene kunne ikke være opptatt av å tilby nytelse til vesener som lever på jorden. De fortjener derfor å bli kalt: jordiske skapninger av den levende Gud, og som sådan skylder de ham i det minste respekt, ære og ære. Tilbedelsen

og kjærligheten til hans person forblir det supplementet som kun hans utvalgte bringer. I likhet med Daniel, ifølge Dan 10,12, blir de som « *søker å forstå* » mysteriene som foreslås i form av guddommelige åpenbaringer, belønnet ved å få svar fra Gud. Belønningen for studiets innsats er kunnskap som forvandler vår personlighet. Det som gjelder for fysisk mat, gjelder like mye for åndelig mat. Derfor leser vi i Matt 4,4: « *Jesus svarte: Det står skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.* » ".

Men nytelse er knyttet til en strengt personlig individuell verdsettelse. En persons nytelse er ikke nødvendigvis en annens nytelse. Det må også forstås at den nytelsen som rettferdiggjøres av Gud, bare finnes i den livsstandarden han godkjenner. De utvalgte nytelse er ikke de falnes. Livet tilbyr uskyldige nytelser, men frukter av perversjon, andre typer nytelse er forbudt og fordømt av Gud. Det er disse som demoner favoriserer og oppmuntrer i sinnene til opprørske mennesker; de mest tallrike, representert i mengder.

Frankrike delt og splittet

Denne situasjonen, som ble anerkjent og bemerket på slutten av 2021, kunne vært unngått dersom lederne hadde visst hvordan de skulle dra nytte av de historiske lærdommene som er rapportert i Bibelen.

Den første lærdommen i Guds vitnesbyrd avslører forbannelsen ved uforenlige menneskelige blandinger. 1. Mosebok 6 forteller hvordan ekteskapene som forente mennesker fra den trofaste leiren, «Guds sønner», med «menneskedøtrene», den avgudsdyrkende, troløse leiren, resulterte i spredning av ondskap og, som straff, fullstendig ødeleggelse av flommens vann.

Den andre lærdommen tar oss med til tiden da Jakobs familie, eller Israel, slo seg ned i Egypt sammen med Josef, som hadde blitt faraos storvesir. Omtrent to århundrer senere, samlet i Gosen i den fruktbare Nil-regionen, begynte hebreerne å bli svært mange; mer enn en million menn, pluss kvinner og barn. Denne veksten bekymret med rette den nye faraoen, hvis klokskap vi må hylle. Denne veksten kunne når som helst utløse en indre krig i hans land Egypt. Denne faraoen ville vise seg å være opprørsk mot Gud, men han var ikke dum. Han brydde seg om sitt folks interesser. Samlivet mellom hebreerne og egypterne hadde nådd sin grense og tok form av en forferdelig forbannelse for det gjestfrie egyptiske folket.

Litt senere, etter Guds ti avskrekkende plager, skulle folket vandre i ørkenen i førti år, og på slutten av disse årene forpliktet Israel seg til å erobre Kanaan, amorittenes land, kjempenes, hvis synd hadde nådd sitt høydepunkt, 400 år etter at Gud kunngjorde Abraham i 1. Mosebok 15:16: « *I fjerde generasjon skal de vende tilbake hit, for amorittenes synd er ennå ikke full.* » Og der, for å sikre varig ro for Israel, sitt folk, forpliktet Gud seg til å utrydde landets innbyggere før hebreernes fremrykning. Han sendte vepser og giftige fluer mot kjempene som desimerte befolkningen deres. Guds befaling gitt til Israel var å aldri la fiendene deres overleve. Så forferdelig som denne befalingen kan virke for følsomme og humanistiske sjeler, kommer den fra den store skapergudens absolutte guddommelige visdom. Å la en fiende leve ville absolutt bane vei for

fiendtlighet blant hans etterkommere. Og Gud ønsket å skåne sitt folk fra å oppleve denne tragiske situasjonen. Israel var ulydig mot denne guddommelige befalingen og led til slutt de smertefulle konsekvensene. Etter at folket før syndfloden begikk, kan du forstå hvorfor Gud prøvde å unngå ytterligere blanding av mennesker for å beskytte sitt folk Israel mot de avgudsdyrkende religiøse praksisene til andre fullstendig hedenske folkeslag.

Guds advarsel var nytteløs. Ekteskap med utlendinger brakte Guds vrede over et Israel som til slutt sank ned i frafall og avgudsdyrkelse. Og den siste lærdommen finner vi i Jerusalem etter at det hebraiske folket vendte tilbake fra deportasjonen til Babylon i Kaldea, i en handling som tilskrives presten Esra; i Esra 9:1: « *Etter at dette var fullført, kom lederne til meg og sa: Israels folk, prestene og levittene, har ikke skilt seg ut fra folkene i disse landene, **men de etterligner deres vederstyggeligheter**, kanaaneernes, hetittenes, perisittenes, jebusittenes, ammonittenes, moabittenes, egypternes og amorittenes. **For de har tatt døtrene deres for seg selv og sine sønner og blandet den hellige rase med folkene i disse landene**. Lederne og magistratene var de første som begikk denne synden.* » For å gjenvinne Guds godkjennelse ble det tatt en beslutning; Esra 10:3: « *La oss nå slutte en pakt med vår Gud om å sende bort alle disse kvinnene og barna deres, etter råd fra min herre og fra dem som skjeller for vår Guds bud. Og la det skje etter loven.* » Og det ble gjort; Esra 10:17: « *På den første dagen i den første måneden gjorde de ende på alle mennene som hadde tatt utenlandske koner.* »

På sin tid åpenbarte profeten Bileam for kong Balak hvordan han ved å gifte sitt folks døtre med Israels sønner kunne forderve dem og frata dem Guds støtte. I den kristne æra ble denne handlingen gjengitt i større og mer åndelig skala. Gud tar symbolsk opp Bileams handling for å illustrere hedendommens inntreden i den kristne religionen i Åp 2,14: « *Men jeg har noe imot deg: **Der har du** noen som holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels sønner: å spise avgudsoffer og drive hor.* » Stedet det er snakk om er Roma, « *der Satans trone er* », som det foregående verset 13 spesifiserer; dette er fra år 538. Bruken av den kjente tiltaleformen ved Ånden er begrunnet med det faktum at det fortsatt finnes sanne tjenere for Jesus Kristus i Roma. Etter Jerusalem ble Roma stedet hvorfra Vesten ble kristnet snarere enn evangelisert. Fordi handlingen ble ledet av folket i « *Bileams lære* », og det var den romersk-katolske religionen som spredte seg, og ikke den sanne kristne troen.

Frankrike er selvfølgelig ikke Israel, men ved å gi sine lærdommer gjennom dette hebraiske folkets erfaringer, tilbyr Gud dem til enhver intelligent mann slik at han kan dra nytte av dem, uansett folk og opprinnelse.

Det er umulig å ikke legge merke til hvor skadelig det er for mennesker å ikke ha et godt forhold til Gud. For de ytterste konsekvensene er død og ødeleggelse.

Lærdommen vi nettopp har sett er basert på farene ved etnisk blanding, og dette gjelder hovedsakelig for to land: USA og Frankrike. Frankrike kjennetegnes av retten til jorden, som automatisk gir fransk statsborgerskap til ethvert barn født på dets territorium og dets oversjøiske besittelser. Denne nasjonens tragiske skjebne var bygget på nesten selvmordsmessige avgjørelser: å ønske sine fiender

velkommen, men også forbudet mot å registrere statistikk om befolkningens sammensetning. Problemet, som farao fryktet for sitt Egypt, vil ramme Frankrike og føre til dets morderiske ruin. I Åp 11:8 er navnet " *Egypt* " symbolsk gitt til hovedstaden Paris derfor godt begrunnet. Når man ser på historien, har dette landet blitt rammet av kjedeforbannelser. Siden Klodvig, den første kongen av Frankrike som ble forført av Roma, ble tilhenger av pavene. Så, på 1500-^{tallet}, markerte Paris sin tilknytning til katolisismen ved å kjempe mot den protestantiske reformerte troen. Så, etter revolusjonen og republikken, ble det en kolonimakt. Og det var her dets endelige ulykke ble forberedt. Det endte med å miste sine asiatiske kolonier og Maghreb-koloniene. Avkolonisering markerte begynnelsen på nedgangen, men globalisme og media førte til at afrikanske og nordafrikanske befolkninger immigrerte til Frankrike, så åpent og imøtekommande, for å dra nytte av landets frihetsregime og sosiale gavmildhet. Men blant disse ankomne er det muslimer fulle av bitterhet mot den tidligere kolonisatoren, og konfrontasjonen som drev Frankrike ut av landet deres, vil bli gjentatt denne gangen, på Frankrikes land som Gud vil overgi til dem. Dermed vil Europa med de " *ti hornene* " i Daniel 7:7-24 bli straffet av en tredje verdenskrig i Judas bilde, som ble slått av Gud tre ganger, av kong Nebukadnesar, ifølge 2. Krøn 36:5 til 21.

Sameksistensen av flere monoteistiske religioner innenfor samme nasjon skaper problemer på grunn av frustrasjonen over kompromissene som er nødvendige for å overholde standardene som er etablert av denne vertsnasjonen. Den ukentlige hviledagen alene skaper vanskeligheter med å organisere arbeidet, vel vitende om at hviledagen som kristne overholder er den første dagen, muslimenes er den sjette, og jøder og folkevalgte kristnes er den syvende. Før eller siden kommer muslimen til å kreve respekt for sin hviledag, den sjette; jøden gjør det samme for å adlyde sin Guds bydende ordre; landet der den første dagen er normen avviser disse kravene, og det er en kollisjon og religiøs konfrontasjon. For underkastelse til en standard som er i strid med den praktiserte religionen skaper en følelse av frustrasjon hos den misfornøyde tilhengeren. Faktisk var freden som ble oppnådd frem til vår tid basert på manglende bevissthet om denne frustrasjonen. Religion var ikke den primære bekymringen til innvandrere fra Maghreb; det var arbeid og penger for å overleve som tvang dem til å krysse Middelhavet for å bosette seg i Frankrike. Men i dag, bosatte, nasjonaliserte og i større antall, føler muslimer seg stadig mer frustrerte, og deres krav blir mer og mer presserende.

Blant befolkningen som Frankrike ønsker velkommen, finnes det svarte mennesker som fyller adventistkirkene i Paris og Lyon. Svarte mennesker har bedre motstått innflytelsen fra den sekulære ateistiske strømmen av vestlige hvite. Svarte mennesker, som ofte er animistiske i sin opprinnelse, har alltid vært klar over eksistensen av kroppsløse ånder, og de har opprettholdt forhold til dem preget av synlige manifestasjoner. Dessuten er det overnaturlige naturlig for dem, i motsetning til skeptiske eller vantro hvite. Tilnærmingen til sannhetens Gud blir dermed lettere for dem.

jul

Denne såkalte kristne høytiden er preget av kriterier som bare kan gjøre den hatet av sannhetens Gud. Basert på opphopningen av løgner og avgudsdyrkelse, kan du forstå at jeg ikke overdriver når jeg feller denne dommen.

Merk først at denne festen ikke ble organisert etter Guds vilje; Bibelen gir ingen presisjon for å fastsette en dato for Jesu fødsel, Guds Kristus. Årsaken til denne tausheten er at Gud gir betydning til Jesu død, ikke til hans fødsel. Ved å organisere denne festen som angivelig feirer Jesu fødsel, befester og rettferdiggjør den katolske religionen sin fremstilling av Kristus i tilstanden til et spedbarn holdt i armene til Maria, hans mor som selv er gjenstand for den viktigste tilbedelsen.

Datoen som Roma valgte, 25. desember, var opprinnelig fødselsdatoen til menneskeguden Tammuz, sønn av menneskegudinnen Semiramis, kone til kongen av Babel, den berømte Nimrod, også svært menneskelig. Tammuz ble representert ved bildet av en solskive. Ordet «jul» kommer fra det latinske «dies natalis» som betyr fødselsdag; den hedenske Tammuz-dagen. Blant romerne var denne perioden dedikert til Saturnalia-festivalene preget av orgiastiske praksiser. For å glede folk som elsket å feire og ønsket å bevare feiringen sin, endret katolisismen motivet. Dermed erstattet Jesu fødsel Tammuz eller Saturnalia. Koblingen mellom Tammuz og Jesus var solskiven, siden Kristus, for det pavelige Roma, er solguden som feires og tilbes 25. desember, og den første dagen i uken i den guddommelige orden ble plutselig, etter menneskelig beslutning, den « **syvende dagen** ». » siden 1981, i Larousse-ordboken; denne nye standarden ble innført gjennom ISO 8601-vedtaket fra Den internasjonale standardiseringsorganisasjonen.

USA, handelsmennene og « *jordens kjøpmenn* » i Åp 18:11, skapte den mytiske karakteren julenissen. De ga ham hans utseende og hans farger, hvitt og rødt, som allerede karakteriserte brusen deres «Coca-Cola». USA ga denne høytiden sitt utseende og sitt kommersielle formål ved å fornye prinsippet om å gi gaver til barn, slik hedningene gjorde for Tammuz. Dermed er høytiden som fortryller foreldre og barn i alle vestlige nasjoner ikke annet enn en konsentrasjon av avskyelige handlinger som bare er i stand til å gjøre sannhetens Gud, Jesus Kristus, sinte. Når de vet dette, bør hans utvalgte avstå fra å delta i den.

Bibelen vitner om « *Guds barns herlige frihet* ». Vi må ikke ta feil av betydningen av ordet « *frihet* », fordi det bare har betydning for Gud og hans utvalgte i motsetning til « *syndens slaveri* ». Klart og presist adlyder skapningen Gud eller djevelen. Lydighet mot Gud består i å anvende normene i hans lover, og lydighet mot djevelen består i å være ulydig mot Gud og gå i strid med ham. Hvis Bibelen likevel understreker fremveksten av denne « *Guds barns frihet* », er det fordi i Jesus Kristus, bortsett fra den ukentlige feiringen av den helliggjorte sabbaten, forsvinner alle de andre religiøse høytidene i den gamle pakt. Religiøst liv forenkles dermed til det ekstreme, og «Kristi utvalgte» nyter godt av en konkret og veldig reell frihet. Det er ikke behov for en jordisk mellommann, det kontinuerlige livet til hver enkelt blir en form for tilbedelse, og normen som skal følges er skrevet i Bibelen, som ifølge Åp 11:3 utgjør de « *to vitner* » om den levende Gud. Og fremfor alt tilbyr forholdet som opprettholdes med Gud Jesu Kristi hjelp og råd, som han bringer i Den hellige ånd til dem som virkelig tilhører

ham; og dette, inntil verdens ende, i samsvar med hans løfte som trofast skal holdes og æres.

I likhet med den falske julen består den gjentatte bruken av navnet «søndag» i å rettferdiggjøre dens karakter som «Herrens dag» når den faktisk bare er «djevelens dag», og sterkere siden 1981, da den ble tilskrevet standarden for «**syvende dag**» i våre uker. Som den «første dagen» kunne navnet «Herrens dag» historisk sett rettferdiggjøres som dagen da Jesus viste seg levende og oppsto for disiplene sine. Men denne oppstandelsen rettferdiggjorde ikke at den ble feiret med en ukentlig hvile på bekostning av «sabbaten» som Gud hadde helliget. For å vitne om vår tilknytning til sannheten som Gud hadde etablert, har vi sammen med mine brødre og søstre i Kristus omdøpt den romerske «søndagen» til «Soldi», noe som gjør at den samsvarer med navnet gitt på engelsk «Sunday», og på tysk «Sonntag». Ved å kalle denne dagen «Soldi» kan nysgjerrigheten til samtalepartnerne vekkes og gi muligheten til en nyttig forklaring. Det må bemerkes at navnet «Herrens dag», det vil si «søndag» oversatt fra det latinske «Dies Domenica», bare har blitt innført i Frankrike, «den eldste datteren» og historiske væpnede støttespilleren til den katolske kirke, i Spania, Portugal og Italia, hvor den bærer navnet «Domenica», som betyr «Herre»; i Italia, hvor den pavelige hellige stol ligger, er «*Satans trone*», dens inspirasjon. Høydepunktet av katolisismens arroganse ligger i at ordet «Sabato» på italiensk betegner **Guds hellige sabbat. som Roma plasserer på sjetteplass blant ukedagene**. I den franske standarden går denne handlingen ubemerket hen fordi ordet «sabbat» og roten av det er blitt erstattet av navnet «Samedi», der erstatningen av «b» med «m» gjør at navnet «sabbat» blir ignorert. Under dette obskure navnet «Samedi» kan det forveksles med det engelske «Saturday» som feirer den romerske guden «Saturn»s ære.

Kristi utvalgte, sannhetens Gud, må derfor, i kunnskap, revurdere disse standardene som er etablert av djevelen og bygge sitt forhold til Gud, ved å i sine sinn og sitt vitnesbyrd ta i bruk hans tidsstandard og hans ukentlige kalender, der den første dagen i uken er en vanhellig dag og til og med vanhelliget, det vil si besmittet, av romersk hedendom i likhet med de andre ukedagene, alle dedikert til de romerske astrale guddommene. Ifølge Gud begynner derfor uken med «Soldi», eller «falsk søndag», og den slutter på den syvende dagen, med «sabbaten helliggjort», av hans øverste autoritet, for hvile, fra begynnelsen av hans skapelse av verden; den evige hvilen i det syvende årtusen profetert ved slutten av hver uke og som bare «Kristi Jesu utvalgte» vil gå inn i den kommende våren 2030; datoen som vil bli markert av hans strålende gjenkomst.

Jeg husker den opprinnelige formen for uken som Gud skapte og etablerte: Dag én, dag to, dag tre, dag fire, dag fem, dag seks og dag sju, helliget for hvile og kalt sabbaten.

Som offer for en opphopning av overgrep erklærte Gud krig mot den opprørske menneskeheten. I begynnelsen av 2020 kunngjorde president Emmanuel Macron til det franske folket, i en alvorlig tone, og hamret dem inn: «Vi er i krig.» Han skyldte på aggresjonen på koronaviruset som dukket opp i Kina. Men han forsto ikke at denne handlingen ble initiert av Jesus Kristus, den allmektige Gud. Nå er det viktig å forstå dette: med denne straffen sier Jesus til

menneskene: «Fred på jorden er over, definitivt over.» Og når han leder mennesker til å skape et dødelig virus, er det fordi han ønsker å oppnå død i rekkene til opprørsleiren. Det må også forstås at uansett den tekniske effektiviteten til medisinerne og vaksinerne som er utviklet av menneskelig vitenskap, brukes disse menneskelige midlene til å hindre og redusere effektene av en guddommelig straff. Det er derfor Gud mangedobler formene for sine angrep mot de skyldige, som angitt i dette verset sitert i Esek. 14:21-22-23: « *For så sier Herren Gud: Selv om jeg sender mine fire forferdelige straffer mot Jerusalem, sverdet, hungersnøden, ville dyr og pest, for å utrydde mennesker og fe derfra, ... Likevel skal det bli en rest som skal slippe unna, som skal komme ut av den, sønner og døtre. Se, de skal komme til dere; dere skal se deres veier og deres gjerninger, og dere skal bli trøstet på grunn av den ulykken jeg fører over Jerusalem, for alt det jeg fører over den. De skal trøste dere når dere ser deres veier og deres gjerninger; og dere skal vite at det ikke er uten grunn at jeg gjør alt det jeg gjør med den, sier Herren, YaHWéH* ». Legg merke til at i dette skremmende budskapet som varslers en utryddelse, minner Gud om sin frelsesplan, som er å velge ut og bevare de menneskene som har forblitt mest trofaste mot ham. Etter « *Jerusalem* », i sin tid, i år 70, er det i dag de utro vestlige kristne folkenes tur til å bli målrettet av de formidable våpnene som brukes av Gud. Han vil gjennomføre sin dystre plan til enden og vil implementere midlene for å oppnå den. På global skala vil jordens innbyggere til slutt bli utryddet. Etter virus, hungersnød og borgerkrig vil universell atomkrig ytterligere redusere antallet overlevende mennesker. Så, i sammenheng med de « *syv siste plagene av Guds vrede* » beskrevet i Åp 16, vil de siste overlevende bli utsatt for den endelige trosprøven, som vil sette « *sabbaten* » opp mot «solens dag», den falske romerske «søndagen». Dødsstrusselen som vil ramme Kristi utvalgte, vil vende seg mot dem som forordner den, når Gud som frelser griper inn for å frelse dem som elsker ham i fullkommen trofasthet.

Marsjerer mot himmelen

Jeg ble døpt i 1980 og nådde derfor 40 års tjeneste for Jesus Kristus i 2020. Imidlertid kom en konstant strøm av lys i form av inspirasjon for å gi næring til min kunnskap om betydningen av hendelsene jeg opplevde. I Bibelen preget denne 40-årsperioden spesielt Moses' opplevelse. Han flyktet fra Egypt i en alder av 40 år og returnerte 40 år senere for å veilede sitt hebraiske folks eksil. I 2020 tok en tid med prøvet tro slutt, siden Gud etter flere tiår med fred og velstand gikk til de dominerende vestlige kristne folkeslagene, tok affære, på en måte som kunne identifiseres av hans utvalgte. Den økonomiske blokkeringen forårsaket av de **overvurderte effektene** av Covid-19 Coronavirus utgjør et synlig bevis på denne endringen i oppførselen til den store skaperguden, som er fornærmet, avvist og av nesten alle mennesker foraktet. En historisk detalj verdt å merke seg er at Covid-19-viruset dukket opp i Kina seks dager etter at lederne bestemte seg for å endre Bibelen, og fjernet sitater som ikke var i samsvar med "det kinesiske kommunistpartiets og dets leders visjon". Et slikt angrep på Guds hellige, skrevne ord kunne ikke gå ubesvart. Covid-19 har gitt uttrykk for det.

Etter utvandringen fra Egypt ventet en lang **marsj** i ørkenen det hebraiske folket. Også for oss har det siden 2020 begynt **en siste marsj** i en menneskelig relasjonell kontekst som forverres og vil forverres mer og mer. Tiden er inne for splittelse, på en måte analogt med hva Gud sa og gjorde, ifølge Sak 11:14: « *Da brøt jeg min andre stav, foreningen, for å bryte brorskapet mellom Juda og Israel.* » Referansen til « *Juda og Israel* » er ikke eksklusiv, fordi disse to navnene tjener som støtte for budskapene som Gud retter til sine tjenere inntil verdens ende. Denne « *andre* » « *Stav* » avslører den endelige konsekvensen av timen for Guds dom over nasjonene: separasjonen eller splittelsen av folkeslag som fører til morderisk, krigersk aggresjon. Nå innledes denne « *staven* » av bruddet av en første « *stav* » kalt « *Nåde* » ifølge Sak 11: « *Jeg tok min stav, Nåde, og jeg brøt den for å bryte min pakt som jeg hadde inngått med alle folk.* » Dette verset avslører at Gud fra begynnelsen av sitt kreasjonistiske prosjekt hadde unnfanget sin rolle som Messias, som skulle frelse sine utvalgte ved prinsippet om « *Nåde* » som ble tilbudt og foreslått for « alle folk ». Men som offer for universell menneskelig likegyldighet og forakt, som gir ham, i likhet med det jødiske presteskapet, verdien av « *tretti sekel sølv* » sitert i vers 12, ender Gud opp med å bryte denne « *staven* » i sitt prosjekt, og dermed sette en stopper for sitt tilbud om « *Nåde* ». Sak 11:12: « *Jeg sa til dem: Hvis det behager dere, så gi meg min lønn; hvis ikke, så gi ingen.* » Og de veide opp tretti sølvpenner for min lønn. «Bortsett fra anvendelsen på endens tid, oppfylles prinsippet om rekkefølgen av brytingen av stavene « *nåde og forening* » individuelt for ofrene som dør i tidene preget av « *trompetene* » og « *Guds plager* » . I en oppdatering for sabbaten 18. desember 2021 forklarte jeg viktigheten av ordet « siste » i uttrykket « **de syv siste plagene av Guds vrede** ». Fordi denne avklaringen antyder utøsingen av andre plager i tiden før den kollektive slutten av prøvetiden. Og jeg minner deg om at i mer enn 70 år med fred og velstand har guddommelige « *plager* » stadig rammet menneskeheten i form av mer eller mindre kurerbare moderne sykdommer: Kreft, AIDS, Alzheimers og andre; I tillegg kommer dødsfall til ofre for røyking, alkohol og kjemiske eller naturlige stoffer som desimerer ungdommen, trafikkulykker, ofre for flom, snøskred, branner, seismiske og vulkanske katastrofer, tsunamier, for ikke å nevne sykkloner og tornadoer som spesielt rammer Amerika, osv.; alt som følge av manglende overholdelse.» av normene som læres i guddommelige lover. Vi husker hvordan Gud, for å dekke det hebraiske folkets etterspørsel etter kjøtt, brakte vaktler i ørkenen. De spiste så mye og så overdrevent at tusenvis døde. Dårlige spisevaner som ikke samsvarer med normene fastsatt av Gud forårsaker fortsatt død og sykdom i dag. Anvendt på global skala kan disse dødelige matstandardene betraktes som straffende « *plager* » utformet av den ene skaperguden; sykdom er den uunngåelige konsekvensen av overtredelser av naturlovene fastsatt i hans jordiske skapelse.

I anonymitet og adskillelse har Jesu Kristi utvalgte vært engasjert siden 2020, i det siste steget, på veien til himmelen som vil åpne seg for dem våren 2030. Og alle disse skriftene som jeg presenterer og samler i dette verket, utgjør konkret denne åndelige næringen som er uunnværlig for å oppbygge og bygge det åndelige mennesket som alle hans utvalgte må bli. Å forstå Guds dom for å godkjenne den og dele den med ham er målet med denne åndelige næringen. Det

er i gjensidig godkjennelse og verdsettelse at fellesskap bygges mellom Gud og hans utvalgte; dette, ved den eksklusive «nåde » oppnådd ved aktiv tro, basert på Jesu Kristi navn og fortjenester alene.

Dette poenget er grunnleggende å huske. Jesu Kristi sanne utvalgte er ikke mål for Guds plager, og deres beskyttelse hviler på deres lydighet mot hans lover. Gud har forpliktet seg til å vise forskjellen i behandlingen av sine utvalgte og opprørske vesener. Men logisk nok, når solen overopphetes, føler hans utsatte utvalgte brannskadene akkurat som opprørerne. Behandlingen av de utvalgte er i hovedsak differensiert av næringen av deres ånd når den fysiske kroppens kostholdsvalg har blitt godkjent av Gud. Livet er en uatskillelig helhet, Gud har skapt den fysiske kroppen, ånden som kommer til live i den, og planteføden, idealet i Første Mosebok, som bygger de fysiske cellene som utgjør kroppen. Respekt for disse prinsippene beskytter de utvalgte mot sykdom fordi deres naturlige immunitet styrkes. I sann tro håner man ikke Gud ved å være ulydig mot hans lover og be om hans hjelp og bistand slik falske religionister gjør. Veien som Jesus Kristus har tegnet er sannhetens, alltid logisk, enkel og rettferdig. Ved slutten av denne veien velsignet av Jesus, etter å ha krysset de siste jordiske prøvelsene, vil vår **vandring** ende i Guds himmelske rike hvor han har beredt en plass for oss i henhold til Johannes 14:1 til 4: « *La ikke deres hjerte forferdes. Tro på Gud, og tro på meg! I min Fars hus er det mange boliger. Var det ikke slik, ville jeg ha sagt dere det. Jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere. Og når jeg har gått bort og gjort i stand et sted for dere, kommer jeg tilbake og tar dere til meg, for at også dere skal være der jeg er. Dit jeg går, og dere vet veien .»* Sannelig!

Fasene av helliggjørelse

Denne teksten sitert av Paulus i Hebr 12:14 avslører det sunne aspektet ved dens betydning: « *Jag etter fred med alle mennesker og etter helliggjørelse, for uten den skal ingen se Herren .»*

Hva er helliggjørelse? Paulus forteller oss i 1. Tess 4,17: « *For Gud har ikke kalt oss til urenhet, men til hellighet .»* « *Helliggjørelse* » er det absolutte motsatte av « *urenhet* », derav **renhet** .

helliggjørelse alene oppsummerer det guddommelige frelsesprogrammet som er bygget over flere stadier eller faser. Men allerede for å forstå dets betydning og formål, må vi ta hensyn til den første betydningen Gud gir det i 1. Mos 2,3, hvor denne **helliggjørelsen** er knyttet til den « **syvende dagen** » av hans skapelse: « *Gud velsignet **den syvende dagen** og **helliget den** , for på den hvilte han fra alt sitt verk, det han hadde skapt ved å lage den. »* Dette verset er grunnleggende, fordi det er på denne guddommelige erklæringen vi kan knytte sammen **den helliggjorte sabbaten av Gud** og **tallet «7»** , som numerisk vil betegne hans « **helliggjørelse** » i all hans åpenbaring. Som sådan blir den helliggjorte sabbaten « **den levende Guds segl** » i Åp 7,2, det vil si tegnet på hans guddommelige personlighet. Frem til i dag, fra «soldi»-morgenen 19. desember 2021, og tok en arvet tolkning, hadde jeg tilskrevet det betydningen av fyldens tall. Dette begrepet forekommer imidlertid ikke i denne teksten fra Genesis, i

motsetning til verbet « **helliget** ». Selv om denne fyllden kan beholdes for en sekundær betydning, har betydningen av **helliggjørelse** forrang over den. Derfor gjorde jeg umiddelbart denne modifikasjonen gjennom hele dette verket. Og jeg må gjøre det i alle mine dokumenter, fordi det guddommelige budskapet er betydelig endret og beriket. Analysen av Dan 8,14 blir lysende og ekstremt logisk og lett å forstå. Den korrekte oversettelsen, som Kristi Ånd ledet meg til å oppdage og gjenopprette, er: « *Inntil klokken 23:00 skal kveld og morgen bli rettferdiggjort, og helligheten skal rettferdiggjøres .*» Tidspunktet for ikrafttreddelsen av dette profetiske dekretet er våren 1843. På den tiden er den kristne troen hovedsakelig representert i Europa av den romerske pavelige troen hvis « *dødelige sår* » (Åp 13,3) som ble båret av den franske revolusjonære ateismen, deretter ble « *helbredet* » av Napoleon Bonapartes konkordat. I sin nye ydmyke og underdanige side gjenopptar den katolske troen sine saligkåringer, som mangedobler kanoniseringen av dens «helgener» som den tilbyr tilbedelse fra sine tilhengere. For den sanne Gud er denne handlingen avgudsdyrkelse og derfor avskyelig. Derfor, i ønsket om å «rette opp i tingene», det vil si å gjenopprette standarden for sann hellighet, forkynner Gud dette profetiske dekretet i Dan 8,14, der ordene « **rettferdighet og hellighet** » dukker opp. Muligheten for å tilskrive Kristi « **rettferdighet** » og statusen som « *helgen* » tilhører bare ham. Hans budskap kommer derfor for å bestride **den pavelige «arrogansen** » som fordømmes i Dan 7,8–20 og Åp 13,5. Dermed har den guddommelige Kristus siden våren 1843 gjenopptatt sin øverste autoritet, som han i århundrer med mørke har overlatt til den romerske pavelige religiøse makten. Men denne gjenopprettelsen viser seg bare for hans utvalgte, som han opplyser individuelt i henhold til deres kjærlighet til hans sannhet. Gjenopprettelsen av alle hans sannheter realiseres da i deres hjerters og sinns hemmelighet. Verden er fullstendig uvitende om eksistensen av disse koblingene som gjenoppretter dialogen med den høyeste Gud. Den falske helligheten, som først ble etablert på pavene, bedrar folkemengdene. For ikke alle som hevder å være hellige er hellige, men bare den som Jesus Kristus, den store guddommelige dommeren, utpeker som sådan fordi han finner ham verdig denne statusen. For å oppfylle denne standarden må først **praktiseringen av sabbaten , det guddommelige bildet og seglet for helliggjørelse** , tas i bruk og trofast overholdes av de sanne kristne utvalgte. Det er denne adopsjonen som får Jesus til å velsigne, spesielt, i 1873, **syvendedagsadventistenes tro** i budskapet rettet til « *Filadelfia* », den utvalgte på den tiden preget av en ekte «broderkjærlighet» betegnet med dette greske navnet, i Åp 3:7; og disse tallene betyr: 3 = fullkommenhet; 7 = helliggjørelse.

I 1. Kor 1,30 er ordene « **rettferdighet og helliggjørelse** » gruppert sammen og tilskrevet Guds Kristus alene: « *Nå er dere fra ham i Kristus Jesus, som fra Gud er blitt for oss visdom, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning .*» Han alene kan derfor tilskrive og la sine utvalgte nyte godt av « *hans rettferdighet* » og « *hans helliggjørelse* », det vil si hans renhet. Og det er fortsatt han, Jesus, som tilskriver disse tingene under bildet av Den hellige « **ånd** » i henhold til 2. Tess 2,13: « *Men vi skylder alltid å takke Gud for dere, brødre som er elsket av Herren, fordi Gud har utvalgt dere fra begynnelsen til frelse ved Åndens helliggjørelse og tro på sannheten .*»

En første definisjon består av å si at **Helliggjørelse** karakteriserer den perfekte **renheten** til Guds Ånd selv, noe som bekreftes i 1. Peter 1:16: « *Dere skal være hellige, for jeg er hellig* .» For hans skapninger, forvrengt av synd, vil **helliggjørelse** bestå i å gjenopprette og reprodusere Guds bilde i ånden til deres jordiske kropp. For i begynnelsen, i sin tilstand av perfekt uskyld og renhet, ble Adam (mennesket) skapt i Guds bilde, i henhold til 1. Mos 1:26-27: « *Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår likhet! De skal herske over fiskene i havet og over fuglene under himmelen og over feet og over hele jorden og over alt kryp som rører seg på jorden. Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, mann og kvinne skapte han dem* .»

Helliggjørelse er faktisk en prosess utformet av Gud for å oppnå, fra en angrende synder, et utvalgt, « *trofast og sant vitne* ». Denne forklaringen er basert på forståelsen av betydningen Gud gir til beskrivelsene han presenterer seg selv med i de 7 påfølgende æraene som fremkalles av navnene på de « *syv kirkene* » i Åp. 2 og 3. Det andre nye jeg bringer i Jesu Kristi navn i dette nye budskapet, er å forstå at disse forskjellige beskrivelsene avslører standarden for tjeneren som hver berørte æra må produsere for sin ære. Dette var allerede delvis forstått, men i dag er dette prinsippet uunnværlig og en prioritet for å forstå den guddommelige planen for helliggjørelse som oppnår evig frelse. I begynnelsen av dette avsnittet avslører og betegner uttrykket « *trofast og sant vitne* » tjeneren som Jesus kommer for å sette til side, altså å helliggjøre, på den tiden som kalles « *Laodikea* ». Denne æraen betegner, under datoen 1994, tiden for å sette troen til den offisielle institusjonelle adventismen på prøve. Jesus satte denne datoen da han ønsket å teste sin kjærlighet til sannheten som åpenbares av det profetiske ord, fordi hans opprinnelige helliggjørelse ble oppnådd gjennom denne typen test på adventistpionerernes tid. Var den fortsatt verdig å bli velsignet av ham? I sitt budskap profeterte Gud hva som faktisk ble oppfylt på denne datoen. I flere tiår fant han folket og deres ledere lunkne og formalistiske, og « *spyet* » dem ut etter 1994. Men i sitt budskap kunngjorde han at hans nåde og støtte ville bli individuelt bevart av de som, i vitnesbyrd om kjærlighet til hans sannhet og hans profetiske budskap, ville bli for ham og hans sak hans « *trofaste og sanne vitner* ». Det er i denne egenskapen at jeg, siden 1994, i dissidens, frigjort fra institusjonell veiledning etter en offisiell avskjedigelse i 1991, mottar og formidler den åndelige næringen som han trofast fortsetter å sjenerøst tilby sine utvalgte; de han elsker. Bevisene er udiskutable, denne maten jeg mottar og presenterer er det siste « *vitnesbyrdet om Jesus* » som fortsatt og alltid er « *profetiens ånd* », ifølge Åp 19:10. Denne maten kommer inn i meg, og den institusjonelle kirken mottar ikke bare ikke lenger noe fra Jesus, men den fornærmer ham ved å inngå en allianse med dem som hans profetier utpeker som hans fiender; tjenerne til en falsk kristendom brukt av djevelen til å bedra og miste forførte sjeler.

De suksessive fasene av **helliggjørelse** åpenbares for oss i montasjen av hans apokalypse. Disse fasene er, suksessivt, fasene av utvelgelse og renselse. I historisk anvendelse fremkalles utvelgelsen i Åp 3: 1, av æraen kalt « *Sardes* ». Hva gjør Jesus på dette tidspunktet? Han forteller oss på denne måten: « *Skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds sju ånder og de sju stjernene* : Jeg vet om dine gjerninger. Jeg vet at du regnes som levende, og

du er død. » Ved å anvende tallet « sju » sin primære betydning av **helliggjørelse** , forteller Jesus oss at i denne æraen kalt « *Sardes* », det vil si fra våren 1843 til høsten 1844, kommer han for å helliggjøre, ved sin guddommelige Ånd, sine budbringere som danner og bygger i tid hans evige Utvalgte som i det lange løp vil bli evig. Men logisk sett avslører testen vinnere og tapere, som Jesus, idet han trekker tilbake sin helliggjørelse, sier til: « *Jeg kjenner dine gjerninger. Jeg vet at du regnes som levende, og du er død.* » Det er han, den store og eneste dommeren, som sier dette. Bestridelsen av hans dom vil være fullstendig forgjeves og uten noen virkning. Prøvene av kjærligheten til sannheten, bygget på forventningen om Jesu Kristi gjenkomst i 1843 og 1844, har gitt effekter med definitive konsekvenser definert av nye standarder for lydighet mot de forlatte guddommelige lovene, inkludert først og fremst resten av « *syvendedags* »-sabbaten, hvis innføring utgjør den andre fasen av helliggjørelse; en andre fase som er renselse fra synd. Oppgivelsen av «soldi» til fordel for «sabbaten» er derfor denne renselsen, uten hvilken helliggjørelsesprogrammet avbrytes. Det er derfor avgjørende å forstå den progressive naturen til helliggjørelsesverket, fordi de berørte kristne, utvalgt for sin demonstrasjon av kjærlighet til kunngjøringen av Kristi gjenkomst, tradisjonelt praktiserte den katolske og protestantiske religiøse tilbedelsen av «soldi», «den ubeseirede solens dag» til Konstantin Is. ^{Fra} dette utvalget måtte de individuelt renses fra denne synden ved å gi avkall på denne tilbedelsen til fordel for sabbatsdyrkelsen som Åndens lys ville lede dem til mellom 1844 og 1863. Dette, for å oppfylle kravet i dekretet i Dan. 8:14, hvor korrekt oversatt, høytidelig og bydende i samsvar med sin øverste autoritet, erklærer Gud: « *Inntil klokken 23:00 skal kveld og morgen og hellighet rettferdiggjøres.* » Dette budskapet kunngjorde derfor behovet for å utføre et helliggjørelsesverk som ble gjort nødvendig på grunn av oppgivelsen av sabbaten siden 7. mars 321, datoen da keiser Konstantin fikk den oppgitt og erstattet av sin besmittede hedenske «den ubeseirede solens dag». Ifølge Dan. 8:14, i 1843, datoen for slutten av de foreslåtte 2300 årene, måtte « *hellighet* » « *rettferdiggjøres* ». Dette betyr at for Kristi disipler, de mest fredelige protestantene, ble denne tidligere oppnådde rettferdigheten satt i tvil og gjenerobret fra denne datoen 1843. Denne omtalen av rettferdiggjørelse minner om viktigheten av dommen Gud feller over hver kandidat som ønsker å dra nytte av sitt frelsestilbud. Og denne rettferdiggjørelsen er svaret Jesus Kristus gir på de renselsesbestrengelsene som manifesteres av det kalte vesenet. For etter Kristi rettferdighet som tilregnes den angrende synderen, kommer troens kamp som for ham består i å oppnå den meddelte rettferdigheten, det vil si å fullstendig oppgi syndens praksis, for å ligne Jesus Kristus, som Gud presenterer som det perfekte forbilde som skal etterlignes. La oss derfor beholde forbindelsen mellom renselse og rettferdiggjørelse som er nært knyttet sammen: uten renselse, ingen rettferdiggjørelse. Jeg insisterer på dette poenget, verdien som gis til hver enkelts tro tilhører bare Kristus og ham alene, men ved sin åpenbaring ga han disiplene sine muligheten til å forstå hva han forventer av dem; og derfor muligheten til å vite når de virkelig er mottakere av hans rettferdighet.

Med budskapet om « *Filadelfia* » presentert i Åp 3: 7 , samlet de rensede utvalgte seg i en strengt amerikansk institusjonell form mellom 1863 og 1873,

hvor de, offisielt velsignet og lansert i et universelt oppdrag, gikk inn i fasen av en **første helliggjørelse** som vers « 7 » i Åp 3 bekrefter. Jeg husker at denne datoen 1873 ble fastsatt i Dan 12:12. Der retter Jesus en saligprisning til de kristne som fortsatt vil vente på hans gjenkomst, på denne datoen som er fremkommet av beregningen han foreslår å gjøre, fra denne profetiske varigheten på « 1335 dager ». Fra 538, datoen for den historiske etableringen av det romerske paveregimet som satte en stopper for Jesu Kristi *evige prestedømme*, *sluttet denne perioden* 1335 år senere, i 1873, datoen da sabbaten allerede var blitt innført som et tegn på deres helliggjørelse av Jesus.

I 1873 helliggjorde og velsignet Gud syvendedagsadventismen, et uttrykk som oppsummerer de to uatskillelige sannhetene om Jesu Kristi gjenkomst og den helliggjorte sabbaten, som profeterer om gevinsten ved hans seier over synd. Men dette var bare den første fasen i adventistenes historie; den om « *dens begynnelse, dens begynnelse, dens Alfa* », som Jesus sterkt antyder i Åp 1:8 hvor han sier: « **Jeg er Alfa og Omega** , sier Herren Gud, han som er, og som var, og som skal komme, den allmektige .» Det er derfor Jesus i Åp 3:14 , under navnet « *Laodikea* », hvis presise betydning er «dømt folk», fremkaller den siste fasen, « *omega* »-fasen av de « *fem månedene* » eller 150 årene med institusjonelle aktiviteter som er programmert i Åp 9:5-10. Hva betyr tallet 14 i dette verset, om ikke en dobling av tallet «7»? Denne doblingen avslutter i den siste « *omega* »-fasen den tiden for godkjennelse på 150 år som Jesus profeterte i sin apokalypse. Opphøret av denne guddommelige godkjennelsen ble rettferdiggjort av en demonstrasjon av mangel på kjærlighet til profetisk sannhet da jeg, inspirert av Gud, presenterte for ham mellom 1982 og 1991 muligheten for Jesu Kristi gjenkomst i 1994, datoen som oppnås ved slutten av de 150 årene, eller « *fem måneder* » som er profetert i Åp 9:5-10.

Adventistenes historie tok ikke slutt i 1994, for etter den datoen mottok jeg, adventisten som ble foraktet og offisielt utvist av institusjonen i 1991, forklaringene fra himmelen som lot meg forstå hvorfor Jesus ikke hadde kommet tilbake i 1994. Nok en gang, men for siste gang, hadde Jesus nettopp lansert en falsk kunngjøring for å teste adventistenes tro i sin første historiske franske festning, byen Valence i Drôme (26). Opplevelsen tjente som et eksempel på situasjonen for universell adventisme. Overalt på jorden hvor han er representert, så Jesus bare formalisme og tradisjon, han som krever " *kokende iver* " og kjærlighet til sin person fremfor alt annet. Med tiden ble dette utbredte frafallet bekreftet i 1995, ved at den institusjonelle adventismen ble gruppert med de tradisjonelle observatørene av de besmittede romerske "soldiene". Offisiell adventisme har gått inn i den økumeniske alliansen.

Denne analysen har nettopp gitt mening til tallene 1; 7; 14. **1 = utvelgelse ; 7 = første helliggjørelse ; 14 = andre helliggjørelse** . Og vi må legge til disse tallene tallet **21** , som representerer **3 ganger 7** og betegner **helliggjørelsens fullkommenhet** , som deretter oppnår status som **herliggjørelse** . Konteksten til kapittel 21 i Apokalypsen er faktisk installasjonen av de utvalgte som er blitt himmelske, på den nye jorden, gjenfødt og herliggjort av Jesus Kristus, vår store og allmektige skapergud; selve uttrykket for den «allmektige Gud». Det er ikke uten grunn at han blir utpekt som den «tre ganger hellige» Gud på grunn av dette

verset fra Jes 6:3: « *De ropte til hverandre og sa: **Hellig , hellig , hellig** er JaHWéH, hærskaenes Gud! Hele jorden er full av hans herlighet!* » Bildet og dets budskap er tatt opp i Åp 4:8: « *De fire levende vesener hadde hver seks vinger, og de var fulle av øyne rundt omkring og inni. De holdt ikke opp med å si dag og natt: **Hellig , hellig , hellig** er Herren Gud, den allmektige, han som var og som er og som skal komme!* » Denne trefoldige helligheten vil Gud til slutt dele med sine utvalgte, sortert og utvalgt ved sin dom, rettferdige, perfekte og ufeilbarlige. Fordi tallet «3» symboliserer perfeksjon, noe som bekrefter det populære ordtaket: aldri to uten tre. Og tingen blir bekreftet flere ganger i fullføringen av programmet som Gud profeterte: 3 påfølgende deportasjoner til Babylon, 3 kongelige dekreter om å vende tilbake; 3 ganger 2000 år for tiden med jordisk synd; 3 guddommelige roller for å frelse syndere, hvor Gud suksessivt er Fader, Sønn og Helligånd; og 3 påfølgende adventistopplevelser i 1843–1844, i 1873 og i 1994 frem til 2030, datoen for slutten av den jordiske prøven.

Tallene 1, 7, 14 og 21 har nå en åndelig betydning for deg, som er i stigende rekkefølge: utvelgelsen og renselsen som oppnår rettferdiggjørelse; den første helliggjørelsen; den andre helliggjørelsen; og den tredje helliggjørelsen eller herliggjørelsen. Nå er denne helliggjørelsen grunnlaget for organiseringen av den første påsken i menneskets historie, slik den ble fullført for utfrielsen av det hebraiske folket som var slavebundet av egypterne. La oss derfor vende tilbake til denne konteksten og formen der Gud kunngjør organiseringen av denne påsken for hebreerne, som angir timen da Gud «går over» for å dømme mellom sitt folk og sine fiender. Denne guddommelige overgangen vil bli fullstendig fullført ved den jordiske inkarnasjonen av vår Frelser, Jesus Kristus. Hvem er hans fiender og hvem er hans folk? Svaret er enkelt og klart. Hans folk lytter til ham og adlyder ham; hans fiender lytter ikke til ham og adlyder ham ikke. Mellom disse to alternativene vandrer noen mennesker uten å kunne forplikte seg fordi de har redusert hele Jesu Kristi guddommelighet som ikke kan motsi den gamle paktens Gud, som han allerede selv var i person.

Vi leser i 2. Mosebok 12:1-2: « *Da sa Herren til Moses og Aron i Egypt: **Denne måneden skal være begynnelsen på månedene for dere , den skal være årets første måned for dere** .» Det er viktig og nyttig å forstå at denne « dere » ikke er begrenset til hebreerne i denne utvandringen fra Egypt. Denne « dere » gjelder alle de utvalgte av den gamle og den nye pakt, som har vært i ferd med å ta slutt siden 1843, gjennom syvendedagsadventistenes arbeid, utført av dens siste dissidente representanter etter 1994. De utvalgte i endetiden har desto større grunn til å holde helhjertet fast ved denne ideen, ettersom dette verset gir dem en avklaring som vil bestemme tidspunktet for Jesu Kristi sanne gjenkomst. I øyeblikket for vårjevndøgn, inngravert i naturen på en evigvarende måte, erklærer Gud for Moses at våren markerer begynnelsen på årets måneder i hans kalender og hans program. Og han insisterer og gjentar: « *Det skal være den første av årets måneder for dere* .» Gud valgte derfor vårdagen til å begynne og avslutte tiden for sitt jordiske frelsesprosjekt. Dette valget fra Gud er en prioritet fordi det angår hans visjon og hans tidsorden. Og dette valget er i samsvar med den ordenen han etablerte da han skapte vår jordiske verden. For før Adam og Evas synd, uten helning, roterte jorden om sin vertikale akse, og følgelig hadde dagene og nettene*

samme antall timer; 12 timer natt etterfulgt av 12 timer dag; som tilsvarer normen for den nåværende vårjevndøgn. På dagen for arvesynden var jorden helning, og tiden på 6000 år begynte med en vår, etterfulgt av den første sommeren, deretter av den første høsten og den første vinteren. Syklusen som hadde begynt skulle gjentas 6000 ganger. Derfor kan Jesus Kristus bare komme tilbake tidlig på våren i 2030. Vi kan fastsette og datere hans tilbakekomst til onsdag 20. mars 2030.

La oss gå tilbake til teksten i 2. Mosebok 12; denne gangen til vers 3 der Gud starter organiseringen av den første påsken: « *Tal til hele Israels forsamling og si: På den **tiende dagen i denne måneden skal de ta et lam for hver familie, et lam for hvert hus** .» Denne høytiden er bygget på helliggjørelsesprosessen som vi har sett. Denne fasen er den første, utvelgelsens.*

Så leser vi i vers 4: « *Det skal være et lam uten lyte, et årsgammelt hanndyr. Dere kan ta enten et lam eller et kje.* » Dette guddommelige kravet om renhet er berettiget fordi det utvalgte lammet eller kjeet vil symbolisere Jesu Kristi fullkommenhet, Guds lam uten lyte og synd. I dette kravet finner vi kriteriene for utvelgelsesprosessen for helliggjørelse.

Vers 5: « *Dere skal ta vare på det **til den fjortende dagen i denne måneden** , og hele Israels forsamling skal ofre det mellom de to kveldene .» Denne handlingen vil fullføre renselsesfasen av helliggjørelsen som har begynt. Gud knytter det til tallet 14, som, som vi har sett, betegner den doble helliggjørelsen. Læren som bæres av denne første påsken vil omhandle to etterfølgende helliggjorte pakter. Videre, plassert mellom tallet 7 og tallet 21, profeterer denne påsken knyttet til tallet 14 dens fullbyrdelse i Kristus, som vil komme mellom skapelsen der den helliggjorte sabbaten er knyttet til tallet 7 og verdens ende, som kan defineres som timen for fullkommenhetens helliggjørelse eller forherligelsens time representert av tallet 21. For å svare på et spørsmål jeg ble stilt om dette valget fra Gud om å holde sin første påske på den 14. ^{dagen} i stedet for den 7. ' fremkommer svaret i denne studien: dette valget er styrt av åndelige grunner som førte til at Gud tilskrev tallet 7 betydningen av helliggjørelsen av sabbaten. Derfor kan ikke dette tallet samtidig få en annen betydning. Men det nære forholdet mellom sabbatens 7 og påskens 14. eksisterer; sabbaten profeterer den evige hvilen som lammet på den 14. vant. Disse tallene vitner subtilt om Kristi og sabbatens uatskillelige natur. Spesielt siden 1843 har denne koblingen blitt bekreftet av Jesus Kristus, ved hans krav om at hans utvalgte skal overholde sabbaten. Dessuten har, i den kristne tidsalder, atskillelsen av sabbaten fra Jesus Kristus hatt og vil fortsette å ha forferdelige konsekvenser, oppnådd i form av de « *første seks trompetene* » i apokalypsen, det vil si suksessive morderiske forbannelser. Tallene fortsetter å tale, siden når vi legger sammen 7 og 14, får vi tallet 21 for helliggjørelsens fullkommenhet; som oversettes til følgende budskap: lydighet mot sabbaten (7) kombinert med nåden oppnådd gjennom Kristi død (14), hans påske, gir de berørte utvalgte statusen for helliggjørelsens fullkommenhet som Jesus vil forherlige (21) ved sin gjenkomst.*

I den opprinnelige jødiske påsken fremkaller 2. Mosebok 12:7 helliggjørelsesfasen ved å stenke lammets blod på dørstolpene i husene: « *De skal ta noe av blodet og stryke det på de to dørstolpene og på dørkarmen i husene der de skal spise det* .» Gud gir hebreerne muligheten til individuelt å manifestere

muligheten for å oppnå hans beskyttelse. Valget avhenger av hver skapning, fritt til å adlyde eller ikke adlyde den gitte ordren. Det er gjennom svaret som hver person fritt gir at helliggjørelsesfasen vil bli mulig eller ikke. Dette er det spesifikke kjennetegnet ved helliggjørelse: den hviler på det individuelle valget til mennesker som er frie til verdens ende til å søke og oppnå den. Enhver som ikke stenket dørstolpene i huset sitt, ville ikke være beskyttet på den tiden da den guddommelige døden var i ferd med å komme og drepe de førstefødte av de ulydige hebreerne eller egypterne. I denne leksjonen oppsummerer Gud frelsesplanen som ble unnfanget for hele menneskeheten, som to valg, to veier, stilles foran: lydighet og liv eller ulydighet og død. Derfor går betingelsen for forsoning med Gud, selv i Jesus Kristus, nødvendigvis gjennom lydighet og frembringelsen av omvendelse, det vil si endringen i oppførselen til menn og kvinner som ønsker å nyte godt av hans frelsende nåde.

Betydningen av påsken åpenbares i vers 12 og 13: « *I denne natt vil jeg dra gjennom Egypt og slå i hjel alle førstefødte i Egypt, både mennesker og dyr, og over alle Egypts guder vil jeg holde dommer. Jeg er Herren.* » *Blodet skal være et tegn for dere på husene hvor dere bor. Når jeg ser blodet, vil jeg gå forbi dere , og det skal ikke komme noen plage over dere som ødelegger dere når jeg slår Egypt.* «. I denne forklaringen anvender Gud prinsippet om rettferdiggjørelse ved tro. Overalt hvor han ser tegnet på lydighet, vil han tilby fordelene av den evige rettferdigheten til det plettfrie Lammet Jesus Kristus. Men der tegnet på lydighet, troens handling, er fraværende, vil han som en dag vil tilby seg selv som den « *førstefødte* » i frelsesplanen, drepe de « *førstefødte* » av de opprørske familiene. Og de første ofrene var de egyptiske familiene ved tiden for den første påsken.»

I 2. Mosebok 12:18 står tallet 21: « *I den første måneden, på den fjortende dagen i måneden, om kvelden, skal dere ete usyret brød, helt til kvelden på den tjuelførste dagen .* » I den historiske frelsesplanen representerer denne festen med usyret brød de utvalgte helliggjørelse fra Kristi død (nummer 14) til endetiden da de utvalgte vil nå fullkommenhetens helliggjørelse (nummer 21). Brødet hever seg gjennom en gjæringsprosess, et bilde på urenheter og synd. Forbudet mot syret brød betegner derfor forbudet mot denne urenheten og synden i livene til de trofaste hebreerne og Jesu Kristi sanne hellige.

I Dan. 9:27 er tiden for den sanne påske markert av « *en pakt for én uke med mange* ». Denne uken telles i år og faktiske dager. I år begynner den med Jesu dåp høsten 26 og slutter med diakonen Stefanus' død høsten 33, en handling som ble mottatt av Gud som en definitiv nasjonal avvisning av Messias Jesus av det hebraiske folket. Jesus som presenterte seg for folket som ba om og fikk fra den romerske prokuratøren Pontius Pilatus sin død ved korsfestelse. Midt i uken, 3. april 30, satte Jesus ved sin sondød en stopper for « *offeret og ofringen* » av dyr som symboliserte ham frem til ham. Denne onsdagen, 3. april 2030, ble påsken for Messias' død (nummer 14) oppfylt, noe som gir våren i år 2030 grunnlaget for begynnelsen av de siste 2000 årene som fører til slutten av jordens 6000 rotasjoner rundt solen, programmert av Gud til å utvelge og til slutt frelse sine utvalgte i Kristus.

Regnet i faktiske dager begynte denne « *uken* » i Dan 9,27 på den 10.^{dagen} i den første måneden og sluttet på den 17.^{dagen}. Midt i denne uken, det vil si onsdag

3., 30. og 14. april ⁱ den samme første måneden, ofret Jesus sitt liv og døde for forløsningen av syndene til sine utvalgte alene; de som han anser verdige til å nyte godt av hans nådetilbud, og som han rettferdiggjør ved å dekke dem med sin fullkomne personlige rettferdighet. I denne læren dukker tallene 10, 14 og 17 opp, og de bærer en betydning som allerede er sett for 10 og 14. Men 17 bringer et budskap som er i samsvar med den aktuelle situasjonen. Tallet 17 symboliserer dommen i Åp 17. I denne uken dømte Gud synd og han sonet for den for sine utvalgte. 6. april, den 17. ^{dagen} i måneden, sabbaten, sluttet den profeterte uken. Neste dag, om morgenen den 7. april, viste den oppstandne Jesus seg for sine utvalgte. Denne oppstandelsen forsterket skyldfølelsen til det vantro hebraiske folket, men det ble gitt en utsettelse til høsten 33, som den forrige leksjonen gjorde det klart. Vi har nettopp sett nytten av tallene 10, 14, 17 og 21, som alle bærer med seg lærdommer, men de har ikke prioritet i konstruksjonen av kalenderen i den tidsrekkefølgen som Gud har definert. Dette er utelukkende basert på hans uttalelse i 2. Mosebok 12:2, som vi ser i begynnelsen av denne studien: « **Denne måneden skal være for dere begynnelsen av måneder ; den skal være for dere den første av årets måneder .** » Dermed, i kontinuiteten av adventistarbeidet, der vi forfølger arbeidet med å bevare helliggjørelsen og rettferdiggjørelsen som Kristus krever, vil de siste utvalgte bli forvandlet og herliggjort for å gå inn i Guds rikes celestiale hellighet onsdag 20. mars 2030.

Paulus og den profeterte hvilen

Denne refleksjonen er basert på dette verset fra Hebr 3:11: « *Derfor sverget jeg i min vrede: 'De skal ikke komme inn til min hvile!'* » Veiledet av Ånden forsto Paulus at hvilen det var snakk om gjaldt den hvilen som ble oppnådd ved Kristi fred. Denne resonnementet var nødvendig fordi de som var opptatt av den guddommelige forbannelsen, fedrene, kjente til sabbatstiden og praktiserte den mer eller mindre trofast. Det var tydelig at Gud refererte til en åndelig hvile som de kristne utvalgte finner i tilgivelsen som ble oppnådd i Jesus Kristus. Logikken i dette argumentet var udiskutabel, og det ville sannsynligvis overbevise en jøde om å konvertere til Kristi tro.

Men på sin tid, omtrent 4000 år etter Adam, åpenbarte ikke Gud den profetiske naturen til våre syvdagersuker for ham. Han så derfor ikke sammenhengen mellom den ukentlige sabbaten og Kristi seier over synd. Denne kunnskapen er vårt forsinkede privilegium, fordi det før vår tid ville ha vært en årsak til motløshet for hans tjenere. Gud ønsket alltid at hans tjenere skulle håpe på Kristi gjenkomst i deres tid.

Hebr 4:1: « *La oss derfor frykte at så lenge det ennå er løfte om å komme inn til hans hvile, ikke noen av dere skal synes å komme for sent .* »

To tusen år etter Paulus' tid beholder dette verset all sin verdi, desto mer fordi tiden som er gitt til å forplikte seg til å benytte seg av Herrens tilbud denne gangen virkelig er kort i dag.

De himmelske « tusen år » som gikk tapt i Milano

Det var faktisk i den italienske byen Milano at forræderiet mot den kristne troen ble bygget, noe som førte til at den ble straffet av de « syv trompetene » i apokalypsen. Dette budskapet gjelder « Smyrna »-æraen der Kristi utvalgte i « ti år », under keiser Diokletians forferdelige forfølgelser, for siste gang vitnet modig og selvfornektende om sin tilknytning til den rene sannheten i læren om frelse i Kristus. Ved å peke på denne forferdelige prøvelsen retter Kristi Ånd vår oppmerksomhet mot de historiske omstendighetene som brakte den til en slutt.

Etter « ti år » hvor Diokletian delte makten sin med én, deretter to andre tilknyttede keisere, og dermed skapte «tetrarkiet»-regimet, kjempet og beseiret Konstantin I ' sønn av en av dem. Ved seieren i byen Milano satte han offisielt en stopper for forfølgelsen av kristne, med et dekret datert år 313, i hele Romerriket. Slik kan vi i historien se denne siste forfølgelsen på « ti år », mellom 303 og 313. I budskapet sitt kalt « Smyrna » skylder Jesus på denne forfølgelsen på djevelen, Satan, og bekrefter dermed sin tilknytning til de romerske keiserne, de virkelige opphavsmennene til fakta. Freden som ble oppnådd, ble verdsatt av de stakkars martyrene, men denne freden skulle snart føre til tragiske konsekvenser for den kristne troen.

^{utstedte} den samme keiser Konstantin I et nytt dekret fra byen sin, Milano, som gjorde den ukentlige hviledagen obligatorisk. Hva skjedde mellom disse to datoene? Djevelen påpekte for keiseren hvor skadelige og ugunstige individuelle valg av hviledagen var for imperiets velstand. Kristne hvilte på den syvende dagen for sabbaten som var helliget av Gud for dette formålet, og tilbedere av den hedenske romerske astralguden hedret den romerske «Sol Invictus», eller dagen for den «ubesvergede solen», den første dagen i den guddommelige uken som ble observert av den hedenske keiseren selv. Dette problemet dukker opp igjen gjennom tidene, og dominantenes begrensninger utjevner disse forskjellene ved å innføre en enkelt nasjonal hviledag, religiøs eller ikke. I religionshistorien gikk dette faktum ubemerket hen, fordi opphør av forfølgelser resulterte i en spredning av falske omvendelser til den kristne tro. Og da antallet falske kristne ble flertall, ble den konstantinske normen den dominerende modellen som skulle pålegges.

^{ga} Justinian I ved et keiserlig dekret den første regjerende paven, den spennende Vigilius, herredømmet over den universelle kristendommen, samtidig biskop av Roma. Biskopen av Roma, legitimt valgt av folket, ble ved denne anledningen forvist og erstattet. Men jeg minner deg om at tittelen biskop kun var en anerkjennelse av reell religiøs kunnskap og forståelse, noe som ikke ga ham makten til en leder. Med Vigilius endret normen seg, og den som satt i Roma ble leder for de andre biskopene og troende i imperiet. Dermed ble den falske romersk-kristne troen over tid normen, noe som ga falsk legitimitet til dagen for den «ubesvergede solen», som siden er omdøpt til «Herrens dag», eller på latin «dies» «Domenica» og på fransk «søndag».

Den romerske «søndagens» illegitimitet blir synliggjort gjennom praktiseringen av sabbaten, som tradisjonelt ble bevart og overholdt til alle tider og under alle omstendigheter av jødene spredt over hele jordens nasjoner.

Forstår du hvorfor Gud, i møte med denne religiøse usurpasjonen, mangedoblet straffene sine over skyldige mennesker? Det historien ikke har bemerket, understreker og åpenbarer Jesus i sine profetier i Daniel og Johannes'

åpenbaring. For den nåværende kristne religiøse normaliteten er ikke annet enn løgn for Gud. Og menneskeheten fortsetter å betale prisen, spesielt siden 2020 da Den Høyestes vrede rammet regionen «Milano»; selve stedet der dekretet av 7. mars 321 ble skrevet, noe som førte til at mange av dem som ble kalt mistet retten til å «*dømme de døde*» i «*tusen år*», i Guds rike hvor man bare kommer inn via sannhetens vei som ble lært av Jesus Kristus. 14. mars 2020 rammet den guddommelige plagen kalt Covid-19 byen Bergamo, som ligger nordøst for Milano, og utryddet de religiøse samfunnene i regionens klostre og forårsaket 6000 dødsfall bare i dette området. Innbyggerne i regionen har spurt hvorfor en slik tragedie har rammet dem. Svaret ligger i datoene: 14. mars 2020 var Guds svar på overgrepene 7. mars 321. Og for de berørte innbyggerne er tiden inne for å anvende dette kloke rådet fra Gud, som Salomo formidlet i Fork. 7:14: «*Vær glad på lykkedagen, og **tenk på motgangens dag** : Gud har skapt begge deler, for at ingen skal få vite hva som skal skje etter ham .*» Refleksjonen som oppmuntres til, bør lede ofrene til å innse at Gud for sin del ikke gir seg i kast med overgrepene som er blitt begått mot ham. Og på det tidspunktet han velger, reagerer han og uttrykker sin rettferdige vrede. Selv om de er dødelige, utgjør konsekvensene av hans plager dyrebare varselsignaler som han retter til syndere, men også til sine utvalgte selv. Med Covid-19s plage signaliserer Gud sin inntreden i handling. Den kommer ut av en stillhet som har tillatt vestlige mennesker å glemme selve dens eksistens. Dermed er dens «oppvåkning» preget av kraftige effekter. Men selv om den er dødelig, er ikke Covid-19-plagen ment å utrydde menneskeheten. Fremfor alt bekrefter den for folkevalgte at hendelsene som er profetert for «*endetiden*» nærmer seg. Og verdifulle lærdommer kommer fra denne opplevelsen av en global epidemi. Folk er livredde for den dødelige risikoen og anklager hverandre, og de som nekter å bli vaksinert av ulike personlige grunner, holdes ansvarlige. To helt logiske posisjoner står uforsonlig imot hverandre. Og la oss merke oss at denne motsetningen er religiøs tro kontra sekulær, ateistisk, humanistisk helsevitenskap. Gud inviterer oss til å se i denne oppførselen den typen reaksjoner som de siste opprørerne vil ha mot de trofaste overholdere av sabbaten, motstandsdyktige og imot lydigheten til den romerske hvilen på den «første dagen» som ble pålagt de overlevende fra den siste jordiske atomkrigen over hele verden. Individuell interesse må vike for kollektiv interesse. Og i denne siste konteksten vil de motstandsdyktige bli straffet med døden. Men ved sin strålende gjenkomst vil Jesus vende døden mot dem som ønsket å gi den. I sannhet! Og der, i 2030, på grunn av mangel på gravgravere, vil ikke likene til de siste døde bli begravet, de vil bli etterlatt som mat for himmelens fugler, rovfuglene, blant hvilke i Europa er de svarte «glentene». Dette begrepet «Milano» finner der en tredje «makaber» rolle som står i god kontrast til de «tusen år» med dom som fra våren 2030 er den delen av de utvalgte som klarte å unnsnippe de dødelige konsekvensene av dekretet som ble undertegnet i 321 i «Milano» av den falskt omvendte keiseren Konstantin I ' kalt den Store av alle dem som Gud dømmer, for små, til å gå inn i hans evighet.

"Herkules' arbeid"

Med dette uttrykket refererer jeg til den enorme vanskeligheten Gud står overfor i vår moderne tid med å gjenvinne menneskenes hjerter. De har glemt hans eksistens og stoler bare på synet sitt; de lever godt uten ham. Det er sant at ethvert problem kan ha årsaker, og spesialister er der for å forklare dem. Faktisk er menneskeheten julen 2021 i samme tilstand som de som var før syndfloden. Allerede i 1992 møtte åtte personer opp til en andre konferanse jeg holdt på et hotell om emnet «Åpenbaringen av den syvende time». Faktisk gikk bare åtte personer ombord i Noahs frelsesark. Forkynnelsen av det guddommelige lyset som kom for å tydelig forklare profetiene interesserte ikke lenger noen, verken innenfor eller utenfor adventistmenigheten. Siden den gang har dette lyset bare vokst, og samtidig har også urettferdigheten vokst i verden. Til det punktet at alle gamle verdier blir satt i tvil. Under det psykologiske presset fra virusangrep har det franske folket, så stolt av sine menneskerettigheter, blitt føyelige og manipulerbare, og adlyder de nye pliktene som er pålagt dem av deres ledere. Men her finnes det igjen en forklaring: Fra det gamle Frankrike er alt som gjenstår jorden, som i seg selv er tilsmusset av overdreven bruk av kjemisk gjødsel og plantevernmidler. Altfor sent organiseres biologiske forsøk, men som tapt tid kan feilene som er gjort aldri gjøres opp igjen. En kløft har åpnet seg mellom vestlige folk av kristen opprinnelse og Skaperguden. For å fornye dialogen og forholdet trenger vi ganske enkelt å vise stor interesse for ham, fordi han bare forventer én ting av synderen: at han søker ham. Gud lar seg finne av alle som søker ham. Likevel, hva observerer vi? Etter to år på rad med frykt for sykdom og død, hører vi ingen smerterop som stiger opp til Gud; alt håp hviler på medisinsk vitenskap. Kirkene tilskriver ikke den allmektige, som de skal representere, disse virusplagene som rammer mennesker over hele jorden. Og dette er et bevis på at ondskaperen er mye svakere enn de blinde lederne forestiller seg. Hvis millioner av menn, kvinner og barn plutselig skulle begynne å dø, ville himmelen bli beleiret av bønner og tryglende bønnfallelser. Ondskaperen er derfor egentlig ikke stor nok til å vekke sovende eller fraværende tro.

Den fenomenale tregheten i folks oppførsel forklarer hvorfor Gud forårsaket at gjenoppbyggelsen av kristne dogmatiske sannheter, som måtte gjenoppbygges etter den lange, mørke regjeringen til falsk pavelig katolsk kristendom, ble utvidet over flere århundrer. I mange århundrer fant en "menneskelig hjernevasking" sted i den vestlige verden. Dessuten kunne det grafiske inntrykket av bibelsk sannhet bare gjenvinne menneskelige sinn over tid. Bibelen var dyr og sjelden. Folkemengdene hadde ikke tilgang til den. Og reformasjonens arbeid var avhengig av velstående og utdannede mennesker. Tilfellet med Peter Waldo i 1170 bekrefter dette. Bortsett fra hans tilfelle, var kunnskapen i hendene på disse velstående, muligens grådige, grusomme og korrupte menneskene som Johannes Calvin. Vanlige folk måtte nøye seg med smulene av det de hørte. Fra begynnelsen, etter munken Martin Luthers handlinger, handlet det essensielle budskapet som ble beholdt om frelse av nåde, i motsetning til frelse ved unyttige gjerninger, som ble undervist av pavekirken. En sammenligning av skrivingen av "Guds ti bud", Bibelen og den reduserte formen som ble undervist av katolske prester, avslørte at Roma undertrykte det andre bud.

Den foreskriver forbudet mot å tilbe og kaste seg ned for skapninger; denne formen for tilbedelse skyldes kun Gud og Ham alene. Disse to sannhetene var grunnlaget for den reformerte troen. Men tregheten skapt av den århundregamle praksisen med den romerske hviledagen hindret reformatorene i å oppdage overtredelsen av den guddommelige sabbaten og, fremfor alt, dens betydning. De ignorerte dermed at denne overtredelsen av dagen helliggjort av Gud var årsaken til den religiøse forherdingen som fikk dem til å lide til det punkt at de ble drept. For uutdannede og uvitende mennesker ligner dagene som følger hverandre alle på hverandre, og det var bare på grunnlag av en tradisjonell skikk at romersk søndag ble overholdt som "Herrens dag". Og det må bemerkes at utdanning og uvitenhet ikke karakteriserer den moderne verden. Likevel, i dette utdannede samfunnet, reagerer folk med den samme likegyldigheten, men med forsterket skyldfølelse. Man må virkelig bli inspirert av Gud for å oppdage viktigheten av sabbaten. Før jeg ble «adventist», en praktiserende udøpt protestant, og etter å ha lest Bibelen i sin helhet, var jeg forbauset over at den kristne religionen ikke hadde beholdt den jødiske sabbaten som sin ukentlige hviledag. Denne forbauselsen var grunnlaget for min virkelige omvendelse til Jesus Kristus. Møtet med adventister ledet meg mot sabbaten og dåpen. Årsaken til forbauselsen forsvant dermed takket være adventistenes lys. Studiet av profetiene og svarene som Gud i Kristus ga meg, kvalifiserte meg for den handlingen jeg utfører for ham i dag. En rettferdig forbauselse er opprinnelsen til denne åndelige metamorfosen. Det skal svært lite til, det Jesus kaller tro, og som han illustrerer med et sennepsfrø, for at hele vårt liv skal nyte godt av dens fulle lys, frukten av hans frelsende nåde. På 1500^{-tallet} var kjærlighet til Kristus, som døde for våre synder, nok til å oppnå hans nåde. På den tiden krevde ikke Jesus noen annen «byrde», slik han sier i Åp 2,24: «*Til dere som er i Tyatira, dere som ikke har denne læren og ikke har kjent Satans dybder, som de kaller dem, sier jeg dere: Jeg legger ingen annen byrde på dere.*» Vi måtte elske ham mer enn vårt eget liv og vite hvordan vi skulle identifisere djevelens leir, hans fiende og vår. Disse guddommelige kravene gjelder fortsatt i vår siste tid, men vi har ikke lenger unnskyldningen av uvitenhet. Siden 1843, og spesielt 2018, er forklaringer på alle hans åpenbaringer og situasjonene i den nåværende verden tilgjengelige og perfekt forklart.

HVA HETER DU?

Dommerne 13:17–18: «*Manoah sa til Herrens engel: «**Hva er ditt navn**, så vi kan gi deg ære når ditt ord går i oppfyllelse?» Herrens engel sa til ham: «Hvorfor spør du ved mitt navn? Det er underfullt.*»

Den fremtidige Samsons far fikk ikke noe mer, men svaret på dette spørsmålet ble gitt til Moses av Gud som viste seg for ham i form av en brennende busk som brant, men ikke ble fortært. Opplevelsen er fortalt i 2. Mosebok 3. Jeg har ofte studert dette emnet, men Herrens Ånd fikk meg til å oppdage i dag, fredag 31. desember 2021, et svært viktig aspekt ved denne historien. Dette nye lyset er basert på den numeriske verdien av Guds navn som menneskene måtte

betegne i henhold til hans rekkefølge ved hjelp av tetragrammet "יהוה", som er sammensatt av fire bokstaver i det hebraiske alfabetet, som fra høyre til venstre, suksessivt, er "jod", hvis numeriske verdi er 10 fordi den inntar 10. ^{plass} i dette alfabetet; deretter kommer en første "Han", hvis verdi er 5 av samme grunner, og som er det symbolske tallet for mennesket; deretter "wav", hvis verdi er 6 og det symbolske tallet for engelen eller djevelen; og navnet slutter med et andre «Hei», som bringer det totale antallet addisjoner av disse fire bokstavene til 26; det vil si $10 + 5 + 6 + 5$. Jeg spesifiserer, 26 er antallet bokstaver i det franske alfabetet, det er også nummeret til det franske departementet der Gud fødte meg og bor. Men det er også i byen der jeg bor at han etablerte sin første adventistmenighet etter Sveits, for å spre sitt lys.

Når han skaper, begrenser ikke den store skaperguden seg til materien han bringer frem fra intetheten. Han er også, på en ubegrenset måte, opprinnelsen til de matematiske vitenskapene som i dag fascinerer spesialister som ikke nøler med å erklære at alt liv er analysert og bygget på matematiske formler. Jeg er ikke spesialist i denne vitenskapen, men jeg bifaller dem fullt ut. Jeg beklager rett og slett at de ikke tilskriver denne vitenskapen til dens briljante oppfinner, den øverste Gud. Min tilnærming til tall er utelukkende åndelig, og det er i studiet av hans «åpenbaring» at jeg var i stand til å oppdage budskapene som er skjult i tall og figurer. Gud konstruerte «sin åpenbaring», og han presenterer den for sine utvalgte. Dens forståelse er basert på bildene, bokstavene og tallene som utgjør den. Dette er tre komplementære tankeretninger som sammen danner en harmonisk perfektion som er unikt guddommelig og et tredimensjonalt konsept.

I denne sammenhengen med slutten av året blant mennesker i romersk tradisjon, projiserer TV-er på den lille skjermen filmer som fengsler både barn og voksne. Og i denne sammenhengen, som hvert år, har filmen om «De ti bud», filmet med et enormt budsjett som i stor grad er nedbetalt siden den første visningen, nettopp blitt tilbudt vårt forbløffede blikk. For det var ikke bekymringen for å forherlige sannheten som var årsaken til dens tilblivelse. De amerikanske produsentene forsto interessen i å utnytte denne historien, der det overnaturlige er konstant, til pengenes pris; kino lar, gjennom dyktig triks, gjengi fantastiske og imponerende scener som delingen av Rødehavet foran det hebraiske folket som er presset inn på kysten mot dette havet. Filmen lar deg ha det gøy, men jeg inviterer de som ser den til raskt å glemme den presenterte formen for å finne, i Bibelen, den tekstlige beretningen om den virkelige fullføringen av denne ekstraordinære opplevelsen. Siden Adam og Eva og etter Noah har Gud aldri manifestert seg så mye ved siden av én mann, Moses, med så mye kraft, effekter og resultater som gir menneskeheten vitnesbyrd om hans virkelighet. Jeg skal komme tilbake til dette emnet, men først vender jeg tilbake til dette Guds navn som Moses vil oppdage uten å måtte spørre ham: «Hva heter du?» For å forstå Moses' oppførsel må vi huske fra den bibelske teksten at han mottok i sitt sinn den motstridende innflytelsen fra to kulturer, den egyptiske og den hebreernes, som han alltid visste at han tilhørte, i motsetning til filmens scenario. Det er ingen mystikk rundt hans opprinnelse, faraos datter er i kontakt med Miriam, Moses' eldre søster, så snart han blir oppdaget i kurven sin som flyter på Nilen. Enda bedre, hun samtykker i å betro barnet til hans virkelige mor, slik at hun kan amme

ham og oppdra ham. Moses visste derfor alltid at han var hebreer og at hebreerne var « *hans brødre* ». Men da han vokste opp, i henhold til pakten som ble inngått med den egyptiske adoptivmoren, ga den sanne moren Moses tilbake til faraos datter, som passet på ham og oppdro ham « *som en sønn* »; det vil si, med all den kjærligheten og selvfornektelsen hun hadde vist ved midlertidig å betro ham til hans virkelige familie. Det er nettopp fordi han kjente sin personlige opprinnelse at han, førti år gammel, kom for å drepe en egypter som ville drepe en av « *sine hebraiske brødre* ». Moses var dermed splittet mellom sine følelser av kjærlighet til sine to uforsonlige bånd; en egyptisk mor verdig hans kjærlighet og en mor med det hebraiske blodet som rant i hennes årer, like verdig hans kjærlighet. Og det er nettopp utgytelsen av blod som tvang ham til å prioritere opprinnelsen til sitt eget blod. I sin utdanning mottok Moses hebreere og egyptere. Alle disse motstridende oppfatningene måtte sorteres og velges ut. Moses, som søker tilflukt i Midjan, etter å ha blitt vokter for flokkene til sin svigerfar Jetro, midjanitten, etterkommer av Abrahams siste ekteskap, oppdager ved Sinai en Gud som manifesterer seg i utseendet til en flammende busk. Jeg benytter anledningen til å vri på halsen på en offentlig løgn som plasserer denne Sinai sør på den egyptiske halvøya, mens den virkelige Sinai ligger nær Midjan øst for den østlige armen av Rødehavet, i Arabia, i et virkelig fjellrikt ørkensted; noe som bekreftes av Gal. 4:25: « *For Hagar er Sinai-fjellet i Arabia, og hun tilsvarende det nåværende Jerusalem, som er i trelldom med sine barn .»* Viktig detalj: Forbrytelsen begått av Moses ble oppdaget, og den ble tilskrevet ham av farao. Det er derfor for å unnsnippe denne egyptiske vreden at han flyktet fra Egypt. Handlingen førte til at han stolte på sin hebraiske opprinnelse og forberedte ham dermed til å virkelig møte sine fedres Gud. I sitt sinn stilte Moses seg selv mange spørsmål om denne usynlige og forvirrende Gud. Spørsmålet «Hva er ditt navn?» oppsummerer alle hans uformulerte mentale spørsmål. Det får deretter flere betydninger. I Egypt æret hans adoptivmors folk mange guddommer, om ikke ineffektive, så i det minste usynlige. Men hans brødres Gud var like usynlig. Dessuten talte det ikke til hans fordel å stole på ham, mens hans barn ble overgitt til trelldom av hardt og morderisk slaveri. Spørsmålene han stilte seg selv var de fra en mann som søkte forståelse, så foruroligende var den religiøse situasjonen. «Hvordan kan den sanne Gud overgi sitt folk til egyptisk hat?»

Fremhev i svarene dine hvordan Gud viser at han kjenner og utforsker de hemmelige tankene til levende vesener, enten det er engler eller mennesker.

Fra den første vokale kontakten beroliger Gud Moses, som han kaller ved navn, og presenterer seg for ham i henhold til sin formel, som « *sine fedres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud* ». Hans tro er dermed legitimert. Umiddelbart etter denne presentasjonen fremkaller Gud lidelsessituasjonen til sitt slavebundne folk. 2 Mos 3,7: « *Yahweh sa: Jeg har sett lidelsen til mitt folk som er i Egypt, og jeg har hørt klagene fra deres undertrykkere, for jeg kjenner deres smerte.* » Moses kan fortsatt beroliges; Guds passivitet frem til dette øyeblikket hadde derfor en betydning. Og en hensikt, som det følgende verset åpenbarer: « *Jeg er kommet ned for å utfri dem fra egypternes hånd og for å føre dem opp fra dette landet til et godt og vidstrakt land, til et land som flyter med melk og honning, til kanaaneernes, hetittenes, amorittenes, perisittenes, hevittenes og jebusittenes*

dømme; løpet av hans eksistens er en scene for permanent kollektiv og individuell dom over alle sine skapninger. Han har gravert denne sannheten inn i sitt hellige navn. Og dette navnet, som ikke kan uttales av mennesker, er det av flere grunner, og blant dem uforenligheten mellom de grammatiske reglene i hebraisk og våre språk av gresk-latinsk opprinnelse. I tidene av hebraiske bøyninger eksisterer ikke «presens». Bøyningen er basert på den binære hovedinndelingen av perfektum og imperfektum, det vil si fortid og fremtid. Men ved å bringe sin åpenbaring på gresk, kan Gud påkalle navnet sitt ved å bruke de tre tidene fortid, nåtid og fremtid, som foreslås i dette språket. Slik åpenbarer den store guddommelige dommeren navnet sitt, og sier på en måte tilpasset vårt franske språk av gresk-latinsk opprinnelse, i Åp 1:4: « *Johannes til de sju menighetene i Asia: Nåde og fred være med dere fra **ham som er, som var og som skal komme** , og fra de sju ånder som er foran hans trone !* » « **Han som er, som var og som skal komme** », fornyes formelen i Åp 1,8: « *Jeg er Alfa og Omega, sier Herren Gud, **han som er, som var og som skal komme** , Den Allmektige.* » Det uttalelige, men uoversettelige navnet er dermed oversatt og godt gjengitt. Når det gjelder det uuttalelige navnet, deler du dets skjulte hemmelighet med meg i dag: Gud er den eneste « **dommeren** » som menneskene må frykte og lære å elske. For hele prosjektet han har satt i gang har som mål å « **dømme** » mellom opprørske syndere og trofaste utvalgte, for til slutt å oppnå det han ønsket å oppnå: kjærlighet som fritt oppleves av hans trofaste utvalgte. Den store evige reisen vil da kunne fortsette uten skyggen av et problem. Han vil slutte å dømme og fordømme.

Og siden det hellige navnet uten sin «jod», men med «Aleph», åpenbarer Gud som den «øverste dommer», er det ikke overraskende at Daniels bok, et navn som betyr «Gud er min **dommer** », ble skrevet for å forberede oppdagelsen av den guddommelige « **dommen** » som åpenbares i detalj i hans apokalypse, hans aller helligste «åpenbaring». For det er i denne «åpenbaringen» at Gud åpenbarer nøklene til alle sine koder basert på bilder, ord og tall. Emnet i hvert kapittel er i harmoni med tallet det bærer i henhold til dets betydning i Guds krypteringskode. Det som dukker opp først er selvfølgelig tallet 7, som betegner guddommelig helliggjørelse, og i forlengelsen av dette den religiøse forbindelsen som er etablert, eller ikke, med det. I motsetning til leiren til den guddommelige «7» finner vi dermed den romerske leiren og dens «7 hoder» i Åp 12:3, 13:1 og 17:3. I Åp 13 blir dermed sann helliggjørelse midlertidig erstattet av den falske helliggjørelsen av det romerske paveregimet mellom 538 og 1798 og for alle dem som Gud overgir til sitt mørke, frem til 2030.

I Guds navn, YaHWéH, oppsummerer rekkefølgen av de tre siste bokstavene, bevart i de to formene av det hellige navnet, bokstavene HWH eller 5 + 6 + 5, programmet som Gud har unnfanget, fordi temaet i Apo. 5 handler om «Jesus Kristus, menneskesønnen». Mellom de to «5»-ene som handler om ham, symboliserer tallet 6 i bokstaven «wav» djevelens tilsynelatende midlertidige seier, som lenge har dominert de jordiske folkene. Men djevelen, som er bestemt til nederlag og død, har allerede blitt og vil til slutt bli beseiret av Jesus Kristus. Dette er hva som kunngjøres av den siste «5», som Guds hellige navn slutter med.

Når alle nødvendige demonstrasjoner er gjort, vil den kunngjorte guddommelige seieren være fullført.

På hebraisk er bokstaven «aleph» den første i alfabetet, og det første ordet som dannes av denne bokstaven er «ab», som betyr far. Tallet 1, som karakteriserer det, er derfor symbolsk for den perfekte enheten til Skaperguden, Faderens Ånd over alle livsformer. Uten noen overraskelse for ham dukket problemene først opp gjennom skapelsen av hans skapningers frie liv. Men løsningen på frihetsproblemet var også allerede klar og programmert, den ville ha et navn: Jesus Kristus. Og rekken av tallene 1 + 5 + 6 + 5 forkynner Faderens (1) komme til jorden, han som forlot « som en erobrer ». (5) og å overvinne (5) djevelen (6) og hans synder. Sannelig!

Veien, sannheten og livet

Jesus etterlot oss denne berømte uttalelsen, kjent for mengder av kristne, i Johannes 14:6: « *Jesus sa til ham: 'Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten gjennom meg. '»* I dette verset oppsummerer Jesus hele frelsesplanen som han unnfanger som Far, skaperen av alt liv. Han baserer den på tre stadier som er suksessivt 1 – **midlet** ; 2 – **normen** ; 3 – **det endelige målet** .

Er veien hovedmålet? Nei, men den er fortsatt **det essensielle middelet** for alle som ønsker å nå det endelige målet, som er evig liv.

Er sannheten målet? Nei, ikke mer enn veien, men å gå inn i dens **standard** , dens konformitet, er uunnværlig for alle som ønsker å oppnå det endelige målet om evig liv. Å forstå dette ordet sannhet blir derfor nyttig. Uten å gå inn på detaljer som kompliserer ting til djevelens store glede, forstå at sannhet er standarden Gud gir livet i alle dets aspekter. Sannhet er hans oppfatning av betingelsene som gir muligheten for delt lykke. Og den som utfordrer hans oppfatninger av livet, gjør seg selv til en synder og uegnet til å leve under hans blikk i evigheten. Det er ved å handle på denne måten at den første vis-à-vis Gud diskvalifiserte seg selv fra å leve evig i hans nærvær. Jesus sa også i Johannes 8:32: « *Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.* » Han mente at med hans hjelp, ved å adlyde den guddommelige loven, ville syndere i lydighet mot Gud finne frihet fra slaveriet av « **synd** » som er « **lovbrudd** » ifølge 1. Johannes 3:4. Derfor må betydningen av dette ordet frihet forstås godt, for for Gud eksisterer sann frihet bare i lydighet mot hans livsbegreper. Det finnes ingen tredje vei for et menneske som er en arvelig synder. I følge 5 Mos 30,19 har Gud lagt frem for seg to unike veier, hvorav den ene er den eneste, som fører til liv, og den andre, den uretferdige, som på mange måter fører til fortapelse og evig død, det vil si definitivt; hele vesenet, kropp og ånd, blir definitivt tilintetgjort.

I denne trefoldige assosiasjonen av « **vei** », « **sannhet** » og « **liv** » finner vi de tre fasene i Guds helliggjørende plan. Helliggjørelsen av de kalte ved **hjelp** av Jesu blod, hans helliggjørelse ved lydighet mot lovene og **prinsippene** som Gud har godkjent, og til slutt, som en endelig **lønn** eller **belønning** , helliggjørelsen av herliggjørelsen av de kalte som, etter å ha oppnådd statusen som utvalgte, kan gå inn i evig liv.

Rettferdiggjørelse ved tro glemt

Jesus Kristus kom selv med disse delvis foruroligende bemerkningene i Lukas 18:7–8: « *Skal ikke Gud hjelpe sine utvalgte rett, de som roper til ham dag og natt, selv om han er tålmodig med dem? Jeg sier dere: Han skal hjelpe dem snart. Men når Menneskesønnen kommer, vil han da finne troen på jorden?* » »

Jeg tviler ikke på at Jesus vil finne tro på jorden når han kommer, og dette er fordi han i vers 7 profeterer om urettferdigheten som vil forfølge hans siste utvalgte. Spørsmålet som imidlertid oppstår er: i hvilken kvalitet og i hvilken mengde? For det er med tro som det er med vinen som produseres av jorden: mange vingårder og vindyrkere, men av hvilken kvalitet? Gode viner er sjeldne og dyre, og sann tro er like mye det og derfor ekstremt verdsatt av Jesus Kristus, den allmektige Gud, dens fullbyrder. Jeg vender tilbake her til et emne som har blitt tatt opp mange ganger, nemlig « **rettferdiggjørelse ved tro** », og for å gjøre det enda mer forståelig, vil jeg gi det en annen definisjon parallelt: «rettferdiggjørelse ved visdom», den religiøse formen for intelligens. Dette er helt legitimt siden Gud erklærer i Dan 12,3: « *Og de vise skal skinne som hvelvingens glans, og de som har lært mange rettferdighet som stjernene for alltid og alltid .* » For det viser seg at i dette ordet «tro» legger alle alt som utgjør deres personlige overbevisning; som nettopp kjennetegner falsk tro, hjulpet i dette av dårlige oversettelser av de originale greske tekstene i Bibelen. Rom 14:23 er et eksempel som finnes i Louis Segond-versjonen: « *Men den som tviler på hva han spiser, er fordømt, fordi han ikke handler av overbevisning. Alt som ikke er et produkt av overbevisning, er synd.* » Den riktige oversettelsen tilbys oss i JNDarby-versjonen i formen: « *Men den som tviler, hvis han spiser, er fordømt, fordi han ikke handler av tro. Alt som ikke er av troens prinsipp, er synd.* » Tro er et prinsipp som er unikt definert av Gud for å uttrykke hans personlige guddommelige overbevisninger om hva den ideelle oppførselen til hans skapninger bør være. Og i tilfellet med dette verset foreskriver tro hva som er forbrukbart eller ikke i 3. Mos 11, men idealet ble allerede foreskrevet av Gud fra verdens grunnvoll ble lagt, i 1. Mos 1:29: « *Og Gud sa: Se, jeg gir dere hver plante som setter frø, som er på hele jorden, og hvert tre som har frukt av et tre som setter frø; det skal være til mat for dere.* » ; Jeg kan ikke uttrykke hvor mye mitt valg om å adlyde denne ordren fyller meg med glede og tilfredshet. Og min fysiske og mentale helse er de første som nyter godt av det. Sann tro omfatter alle verdiene som Gud godkjenner og velsigner. Men for å gjøre det, må et menneske lære å kjenne den, og for å oppnå dette målet, må man ikke ta feil om midlene. For under overskriften Den hellige skrift tilbys flere valg: de forskjellige versjonene av Bibelen og Koranen. Valget av intelligens, det sanne valget av tro, er til fordel for jødernes Bibel som Gud skapte ved å la den nedskrives over tid for å gjøre den til oppbevaringsstedet for sine orakler. Bevisene for dette valget finnes i selve de bibelske historiene. De bibelske « *to vitnene* », det gamle og det nye, vitner om hverandre. De er historisk sett opprinnelsen til troen på den ene Gud. Det er derfor ikke et spørsmål om å tro «på», men om å tro «på» denne Gud som alene besitter udødelighet; som betyr å tro på sannheten som bæres og legemliggjøres i den guddommelig-menneskelige personen Jesus Kristus. For troen «på» hans eksistens er bare en konsekvens av

den sanne intelligensen som er gitt til mennesker som er hevet over dyr, dyrene som på sin side bare har mottatt fra Gud selvbevaringsinstinktet som også mennesket drar nytte av. Utviklingen av hans intelligens kan imidlertid, i henhold til hans moralske karakter, paradoksalt nok frata ham fordelene av dette selvbevaringsinstinktet. Valget som djevelen har tatt og staheten i hans opprør mot Gud har gitt bevis på dette. I motsetning til dyr resonnerer, beregner, utleder og trekker lærdom fra mennesket av erfaringer. Og alle hans intellektuelle evner burde normalt føre ham til å forstå at intelligens ikke kan eksistere uten et intelligent vesen som skapte den. Kan tilfeldigheter skape god smak? Brydet han seg om å tilby behagelige lukter til menneskelige neser? Tenkeren Pascal sa det, ved å bruke bildet av et maleri, som nødvendigvis stammer fra en malers verk. Utover denne enkle og logiske resonnementet kan menneskelig og djevelsk tanke forestille seg mengder av filosofiske begreper som er like falske og løgnaktige som de er skadelige.

Den foruroligende kunngjøringen som Jesus kom med er i dag fullstendig bekreftet. Og det bemerkelsesverdige er at alle de siste lysene som er mottatt fra himmelen, ender opp i sinnet til en mann som bor midt i et land der ateismen dominerer: Det republikanske Frankrike, avledet fra Gud av skriftene til sine opprørske mestertenkere, sine humanistiske «lys». Slik at de siste sannhetene, gjenopprettede eller nye, som tilbys av Jesus Kristus, blomstrer i en åndelig ørken, der to lungeformede avdelinger, side om side, bærer de symbolske religiøse tallene «07» og «26». Begge drar nytte av vanningen av Rhône-elven, som renner mellom dem fra nord til sør. Regionen produserer fruktene fra sine mange frukthager, og i hjertet av byen ligger byen Valence, den første historiske franske adventistfestningen, hvor jeg ble døpt i fullstendig nedsenking i en alder av 36 år. Hellighet finnes bare der Gud plasserer den, og det var hans valg å la pave Pius VI dø som fange i denne byen i 1799, for å oppfylle det som er profetert i Åp 13:3: «*Og jeg så et av hodene hans som om det var slått i hjel , og hans dødelige sår ble leget , og hele verden undret seg over dyret. »* Og det var igjen hans valg å la den fremtidige franske keiseren Napoleon I bli der , *under hans trening som artillerioffiser; Napoleon I, «ørnen »* i Åp 8:13 : «*Og jeg så, og jeg hørte en ørn fly midt under himmelen og si med høy røst: Ve, ve, ve dem som bor på jorden, på grunn av de andre stemmene fra trompeten til de tre englene som skal blåse!*» » Hvem kan si at tallet «26», tallet i Guds navn «YaHWéH» (YHWH=10+5+6+5) uttalt av mennesker og tallet i departementet Drôme, ikke representerer noe i hans øyne? Men akk, for å felle «*dyret som stiger opp av havet »* i Åp. 13:1, «*dyret »* som betegner koalisjonen mellom det romerske pavedømmet og det franske monarkiet, dets viktigste væpnede støtte siden den første kongen Klodvig I ' kalte Gud på «*dyret som stiger opp av avgrunnen »* i Åp. 11:7; som betegner den franske revolusjonen og dens blodige ateisme i «terror»-årene 1793–1794. Som Åp. 13:4 hadde forutsagt, skulle «*dyrets dødelige sår »* bli «*leget »*, og den katolske troen, denne falske kristne troen, var i stand til å utvikle og formere sine tilhengere med desto større letthet fordi den skriver dem inn i vuggen deres og døver dem som «babyer» umiddelbart etter fødselen. Jeg takker Gud for at han har spart meg for denne opplevelsen som ble praktisert i den falske katolske troen og den falske protestantiske troen. For mange skapninger er fanget ved å gi denne

dåpen, selv om den ikke ble valgt, en reell verdi. Jeg minner dem om at bare de som tror og blir døpt, vil bli frelst. Og tro er en voksen sak og en frukt av visdom, slik Daniel lærte; «babyen» er derfor ikke kvalifisert til å demonstrere det. Dessuten, ved å gjøre det til frukten av et voksent valg, gjør Gud dåpen til et valg som forplikter og styrker den dømte. Fordi det å forplikte seg til Gud ikke er uten risiko, og jeg minner dere etter Jesus og Jakob, vil troende bli «*dømmet strengere*» enn ikke-troende. Matt 23,14: «*Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! For dere fortærer enkers hus og ber lange bønner for å få synd på det. Derfor skal dere bli dømt strengere* . » Jak 3,1: «*Mine brødre, la ikke mange av dere bli lærere! For dere vet at vi skal bli dømt strengere* . »

I en ørken av irreligiøsitet har derfor nidkjær islam siden 2018 rystet den ateistiske normen til det franske folket. Konkordatet som ble signert av Napoleon hadde ikke forutsett vanskelighetene som følge av dette nye scenariet. For på Napoleons tid hadde konkordatet som mål å etablere republikanske regler som var akseptable og tilpasset kun for de katolske kristne religionene, og de protestantiske, som var dårlig representert i Frankrike. En uforutsett kollisjon, som Titanics kollisjon mot et isfjell i 1912, har stilt den fanatiserte islam-troen opp mot ateisme. Siden disse to ekstreme representasjonene begge er avskåret fra den store skaperguden Jesus Kristus, forbereder universenes store dommer ødeleggelsen av mengder av sjeler hvis liv ikke er verdige å bli forlenget. De ubrukelige «*lerkarene*» vil bli nådeløst «*knust*». Men midt i dette blodbadet vil han vite hvordan han skal bevare integriteten til «*æreskarene*» som tilhører ham, fordi de er dyrebare for ham, og fordi de representerer hans herlighet. Og Guds ære er hans utvalgte sanne tro, det vil si deres fullkomne tilpasning til det ideelle mønsteret for hans guddommelige og menneskelige oppfatning.

Ingen kan si hvor høyt Gud individuelt setter nivået for sine krav etter sin dom, men vi står alle overfor hans bibelske vitnesbyrd der vi alle kan oppdage hva som er i hans øyne behagelig, godt og perfekt. Hvem vil bruke sin iver for å bli lydighetens forkjemper og den guddommelige Mesterens «kjære» i trofasthet i kjærlighet? Dette er troens kamp, den sanne troen, som Kristi apostler engasjerte seg i og gikk foran oss frem til denne dagen, 3. januar 2022.

«Rettferdiggjørelse ved tro» eller «rettferdiggjørelse ved visdom» identifiserer målene for de guddommelige plagene. Dette er alle de som forakter eller feilaktig utnytter Bibelens lære, som er representert ved dens «*to vitner*» om den gamle og den nye pakt, som angitt i Åp 11:3. De to har på en komplementær måte konstruert det profetiske budskapet som ble brakt til Jesu Kristi velsignede utvalgte, de siste syvendedags adventistene som er funnet ivrige og trofaste og som venter på hans strålende gjenkomst våren 2030.

«TIL TÅRER FOR INNBYGGERNE!»

Tiden for bekymringsløs moro og latter er forbi. Festene og overdådige festmåltider hørte fortiden til. Og for å få til denne forandringen, trengte den store Skaperguden bare å utnytte forførelsene til de nye slangene kalt «vitenskap» og «kultur» for å straffe det vantro og utakknemlige eller vantro samfunnet som er forført av dets undere og dyktighet. I Vesten, dominert av kald og kynisk

kapitalisme, okkuperte gleden ved uhemmet forbruk folks tanker. Men nå, siden begynnelsen av 2020, har alt forandret seg. Etter den dødelige «AIDS» har fremveksten av det smittsomme koronaviruset, Covid-19, satt en stopper for den vanlige livsnormen, som frem til da besto av utflukter og varme, vennlige eller romantiske møter. Distansering er nå pålagt, og etter å ha lidd konsekvensene av flere utroskap og utallige skilsmisser på grunn av egoisme, brister familien av mennesker i biter som beveger seg bort fra hverandre som eksplosjonen av en stjerne i kosmos. I Frankrike kunne imidlertid en slik endring bare oppnås ved at en ung president, født under den femte republikk, kom til makten, og denne detaljen er full av konsekvenser. I 1958 ble vedtakelsen av denne grunnloven, foreslått av general De Gaulle, fordømt som et forkledd diktatur av hele den politiske opposisjonen på den tiden. Det var virkelig et diktatur, fint organisert, der diktatet ble oppnådd med støtte fra et lovgivende flertall i tjeneste for den nyvalgte prinsen. Til tross for motstanden fra de sanne republikanerne i den fjerde republikk, ble den femte republikkens grunnlov vedtatt. I lang tid, i sin velstandstider, led ikke Frankrike av det. Det utgjorde ikke et problem, men mens det franske folkets tanker var oppslukt av ulike former for forbruk, har påfølgende presidenter ledet landet inn i beslutninger og retninger som er katastrofale på lang sikt. Og dette gjelder vår tid, der behovet for å bli enige med andre europeiske nasjoner fratar Frankrikes president muligheten til å iverksette tiltak til fordel for sitt land. I et samlet Europa, åpent for en rekke innvandringskilder, slår verdens vanskeligheter rot og øker byrden på folk som allerede er ødelagt av ødeleggelsen av arbeidsplasser etter intern og ekstern utflytting. Og i denne sammenhengen, der alle folk forsynes av Kina, hvorfra det også oppsto, forårsaker covid-19-viruset uforutsette bivirkninger: splittelse mellom de som blir vaksinert og de som ikke vil bli det. Som om ikke de religiøse og politiske spørsmålene var nok, splitter vaksinen nå nok en gang det franske samfunnet. Dette trengtes virkelig!

Alle finner grunner til å rettferdiggjøre sin posisjon. Flertallet, som jeg kaller «sauene», ignorerer dette verset fra Bibelen sitert i Jer. 17:5: « *Så sier Herren: Forbannet er den mann som stoler på mennesker, som gjør kjøtt til sin arm, og hvis hjerte viker fra Herren!* » Alle er overbevist av argumentene som presenteres av vitenskapsmenn og helseforskere. Likevel tar de feil fordi de ikke tar hensyn til Guds eksistens og tar feil på alle måter om livets sanne verdier. Jeg vet av erfaring at med den største vilje og all nødvendig forsiktighet har jeg ofte ødelagt ting jeg ønsket å reparere. Den samme risikoen gjelder menneskers helse. Og å injisere molekyler i kroppen som den ikke produserer selv er langt fra ufarlig og kan ha virkninger av gift på mer eller mindre lang sikt. Ofre for mobbingen som pålegges av vitenskapelig og politisk styring, de vaksinerte skylder på sin frihetsberøvelse på de som nekter vaksinen. De glemmer at situasjonen er skapt av beslutningene til de som har makten. Men ute av stand til eller uvillig til å kritisere dette politiske helsediktatet, og unngår å motsi myndighetene, foretrekker de å rette sin harme mot de som ikke deler deres mening. Sauer er også feiginger og fremfor alt lette å manipulere.

Fra et annet perspektiv, der de som analyserer og tenker selv, ser på problemet annerledes. Vaksinen tjener nå bare til å oppnå retten til å leve friere. Den beskytter ikke 100 % mot covid, den forhindrer ikke smitte, men den

reduserer risikoen for tilfeller forverret av alderdom og sykdommer forårsaket av dårlige vaner som har dukket opp i det moderne liv (tobakk, alkohol, narkotika osv.). Til tross for at 90 % av menneskene er vaksinert, kommer uvaksinerte inn på sykehus og dør der. Denne situasjonen minner meg om metoden som brukes i økologisk landbruk. På en hel sådd jorde er det store flertallet av overflaten svært lett behandlet med organiske insektmidler, og en liten del av det hele blir ikke behandlet i det hele tatt; den overlates til insektene. Og prinsippet fungerer utmerket fordi insektene ikke tar feil mellom det lett behandlede området og det ubehandlede området. De forlater det behandlede området og skynder seg å mette seg i det ubehandlede området. Vår covid-19 gjør det samme. Den invaderer den uvaksinerte kroppen og finner sjelden det naturlige immunforsvaret som er i stand til å nøytralisere det. Fordi dagens menneskehet lever under den kjemiske loven som ble oppfunnet av USA fra 1945 og frem til i dag. Foreløpig tiltrekker den uvaksinerte kroppen den, men denne tiltrekningen kan forsterkes av dens gradvise tilpasning til antistoffene som dannes hos vaksinerte personer. Prinsippet har blitt observert for antibiotika, hvis effektivitet har blitt svekket, og i noen tilfeller ikke lenger har noen effekt. I en humanistisk stahet mener president Macron at vaksinerer av hele hans folk kan avslutte virusets liv. Uten å ta feil, bekrefter jeg at dette er en illusjon, og dette av flere grunner. Forutsatt at alle mennesker er vaksinert, hva gjør Covid? Den muterer og tilpasser seg antistoffene som bekjemper den, og gjenopptar kampen i en ny, enda mer aggressiv og smittsom form. I denne krigen som føres mot ham, blir den unge presidenten utsatt for den destruktive kraften til den store Skaperguden, som alene er i stand til å sette en stopper for sin nåværende plage. Men etter å ha kjent sin plan, vet jeg at han ikke har noen intensjon om å gjøre det. For allerede, i anonymiteten av sin usynlighet, forbereder han følgende straffer. Flertallet av mennesker er ikke i stand til å akseptere ideen om å ha gått inn i en fase med progressiv ødeleggelse av alle menneskeliv spredt over hele jorden. Covid-19, og den lave dødeligheten, er bare tegnet på begynnelsen av denne programmerte universelle hekatomben. Hvor er menneskerettighetene? Hvor er ropene mot folkemordet organisert av Gud? Innser du hvor mye vår tid ligner denne konfrontasjonen mellom Farao og hans magikere, og Moses, Aron og Gud den allmektige?

Blant dem som nekter vaksinen, er mange avhengige av sin fysiske helse, uvitende om at det er Gud som bruker viruset som dreper og forstyrrer den økonomiske, sosiale og politiske situasjonen til hele menneskeheten. Det viser seg at verken naturlig immunitet, den beste fysiske tilstanden eller vaksiner beskytter mot Guds dom. Døden vil ramme alle som ikke virkelig er beskyttet av Jesu Kristi sonende blod. Etter latterens tid kommer nå tårenes tid, og allerede overalt på jorden sørger sørgende familier over sine døde som plutselig forsvant. På faraos tid gjorde egyptiske familier det samme, og hebreerne sørget i sin tur over sine døde som falt under ørkenpilegrimsreisen i 40 år, og hver gang straffet Gud dem for deres synder. Det er her jeg må vende tilbake til dette kriteriet, som er så grunnleggende for å forstå hva vi opplever. Alle våre ledere er unge og vokste opp i den 5. ^{republikk}, som ingen av politikerne som har etterfulgt hverandre noen gang har stilt spørsmål ved. Dette diktaturet forkledd som demokrati ble og blir fortsatt sett på som et eksemplarisk modell for demokrati utelukkende fordi våre

påfølgende monarker har gitt folket retten til å nyte sin frihet, i nytelse og utsvevelser. I dette klimaet av uforsiktighet kunne de rike bli enda rikere, og de fattige kunne prøve lykken i lotto og PMU. Den "makroniske" ungdommen (kvasi-anagram = min dumhet) er derfor ute av stand til å betrakte makt på annen måte enn i dens absolutte form av denne 5. ^{republikken}. For Gud er tallet 5 menneskets. Det markerer høydepunktet for denne humanistiske styringen av det republikanske Frankrike, og i den generelle likegyldigheten har det plassert det franske folket i forholdene til det gamle royalistiske regimet eller imperiet, autoritært, men åpent og imøtekommende. President Chirac myntet uttrykket "én tanke". Dette var tilfelle i omtrent 70 år etter andre verdenskrig. Folket, knust av Nazi-Tyskland, forble underdanig og føyeelig på alle områder, politisk og økonomisk, helt til våre siste dager, da den unge statsoverhodet konfronteres med uopphørlige og uløselige problemer som gjør ham irritabel og stadig mer aggressiv; i dag mer enn i går, men mindre enn i morgen, helt til han selv er knust og ødelagt, når Gud finner det passende å gjøre det. Og på samme måte, for folket i Frankrike og de i verden, har det verste ennå ikke kommet. Tårene har ennå ikke sluttet å renne. «Til tårer, borgere!» For den herskende ungdommens stolte oppførsel gjør det umulig å stille spørsmål ved de avgjørelsene de har tatt. Så lenge de ikke blir klar over handlingen ledet av Gud, kan de bare resonnerer på sitt vitenskapelige grunnlag og kunnskap. Motsetningen mellom de vaksinerte og de uvaksinerte har derfor en religiøs årsak som ignoreres av begge leire. Skaperen gir dermed en årsak til sitt splittende og disforenende verk. Folk for hvem « *lys bare er mørke og mørke er deres lys* » er utsatt for en falsk diagnose på grunn av deres totale blindhet forårsaket av deres ugudelighet og deres forakt for Gud og hans mektige åpenbaringer .

Vi leser i Amos 3:6: « *Blåser man i en horn i en by uten at folket frykter? Er det onde i en by uten at Herren har gjort det?* » Dette verset betegner to ting som dobbelt angår våre nåværende hendelser. Det første gjelder « *trompeten* » som snart skal lyde for «sjetten» gang i prosjektet som Gud åpenbarte i sin apokalypse, i Åp 9:13. Den skal lyde, denne gangen, ikke «i en by», men over hele Europa og over hele jorden. Denne eksplosjonen av vrede fra den universelt foraktede korsfestede Kristus illustreres av de « *fire hornene på gullalteret som står for Gud* ». Som svar på denne forakten slipper han løs de onde englene, demonene, som i henhold til Åp 7:1 til 3 har blitt holdt siden 1798, og igjen i 1843. Fordi det må forstås, sikter Gud seg inn på religiøs krigføring, som ikke er hovedårsaken til de to første verdenskrigene. For den tredje sier teksten: « *og så til den sjette engelen som hadde trompeten: Løs de fire englene som er bundet i den store elven Eufrat.* » Denne frigjøringen er imidlertid, og for tredje gang, fortsatt svært delvis, fordi de tre verdenskrigene følger etter hverandre med progressiv ødeleggende kraft. Dette er fordi de alle er **advarsler** rettet av Gud til jordiske syndere før deres utryddelse, som først vil komme etter at nådens tid er over. Antallet ofre er derfor redusert til « *tredjedelen* » av menneskene: « *Og de fire englene som var forberedt for timen og dagen og måneden og året, ble løslatt for å drepe en tredjedel av menneskeheten.* » Den andre delen av verset i Amos 3:6 sa: « *Skjer ulykke i en by uten at YaHWéH gjør det?* » Gud er ikke forpliktet til å lede handlingen selv, siden det er nok for ham å slippe løs de onde englene for at

skaden skal bli gjort mot de mennene hans vrede retter seg mot. Men legg merke til at han fullt ut tar ansvar for ondskaper som rammer i henhold til hans rettferdighet, menneskene som synder mot hans lover, hans forordninger og vitnesbyrdet om hans kjærlighet demonstrert og forstørret i Jesus Kristus.»

Sammenlignet med ondskaper som vil ramme menneskeheten med denne « *sjette trompeten* », er de små herjingene forårsaket av Covid-19 ubetydelige. Imidlertid lyder og bekrefter den endringen i den allmektige Guds oppførsel, hvis forferdelige herjinger gradvis vil intensiveres, inntil den endelige utryddelsen som er annonsert for hans utvalgte våren 2030. Forstå dette godt: verken mennesker eller demoner har makt til å skape liv. Men med hjelp av demoner har menneskevitenskapen lært hvordan liv kan gjennomgå modifikasjoner, ved å gripe inn i de levendes genom. Moderne trollmannslæringer anvendte denne praksisen på matvekster før de anvendte den på mennesker. Suksessen oppnådd med planter oppmuntret dem til å avansere videre, og i et vanvittig delirium produserte de i laboratoriene sine monsteret som dreper dem i dag. Er de ansvarlige for plagen best egnet til å befri menneskeheten fra den? Det ser ut til at svaret er ja, i henhold til valgene som er tatt av de blinde og skremte herskerne på hele planeten. Men Gud og hans utvalgte har en helt annen mening, og det er den eneste som til slutt vil seire og påtvinge seg alle andre.

La oss ikke tvile et øyeblikk på den ekte overbevisningen som driver og motiverer den unge presidentgarden, for der ligger problemet. Som ordtaket sier: «Veien til helvete er brolagt med gode intensjoner», og historien må lære oss at president François Mitterrand, drevet av de beste og mest sosialt motiverte motivene, for å forbedre de fattiges liv, ofret Frankrikes fremtid for å løse et umiddelbart problem. Etter å ha forlatt tekstilsektoren til fordel for Asia, ofret han også stålindustrien i øst, og fratok dermed Frankrike sin uavhengighet og skapte dermed enorm arbeidsledighet i Nord- og hele Øst-landet. Hvem som helst kan gjøre en feil, men når den som gjør en feil er et statsoverhode med nærmest absolutt makt, er konsekvensene for folket som ledes forferdelige og uopprettelige. Det er derfor utvelgelsen av statsoverhoder som kommer til makten, valgt av Gud, opplyser hans folkevalgte om fremtiden han projiserer over jordens folk og spesielt de i det troløse kristne Vesten, hans hovedmål som han utpeker under det symbolske navnet « *Eufkrat* » fordi det er plassert under forbannelsen av sin romersk-katolske arv, som han i samme bilde kaller « *Babylon den store* », den offisielle institusjonen som arving til Konstantin I^{den} store, etablert i år 538. Men uten den væpnede støtten fra kongene i Frankrike og byen Paris, som Gud symbolsk kaller « *Sodoma og Egypt* » i Åp 11:7, ville ikke dette herredømmet ha fortsatt frem til våre dager. Det er derfor Roma, Paris og Europa har blitt de privilegerte målene for den allmektige Skapergudens vrede, i samsvar med den kronologiske reiseruten for utviklingen av Covid-19. Men andre nasjoner, kristne eller ikke, er ikke mindre skyldige og deler allerede Covid-19 med dem og vil få sin del i den kommende ødeleggelsen.

En digital avsløring med uventede implikasjoner

Vi har bevis på at Gud i det han bygger, gir lite rom for tilfeldigheter; hele Bibelen hviler på tall som er åpenbart og demonstrert av den russiske matematikeren Yvan Panin. I min inspirasjon i dag, 7. januar 2022, ledet Ånden meg mot en bedre forståelse av hendelsene i Første Mosebok; dette ved å stole på den krypterte koden som er åpenbart i tallene i kapitlene som utgjør Apokalypsen (fullstendig forklaring i " **Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg** " side 156-157). Ved å redusere datoen 1656 som inntil da ble beholdt som året for vannflommen med én enhet, får vi datoen 1655, hvis totale tall er 17, det vil si det symbolske tallet for guddommelig dom. Og flommen var faktisk den første store dommen som ble fullbyrdet av Gud i hele menneskets historie. Men denne reduksjonen på ett år på datoene konstruert av slektsregisterene som er sitert i Første Mosebok, bringer andre åpenbaringer om forløpet av Adam og Evas tidlige liv. Denne reduksjonen på ett år innebærer følgende fakta. Adam og Eva levde et helt år, det vil si 12 måneder, i sin tilstand av uskyld og fullkommen renhet. I løpet av dette året bar og fødte Eva sin første sønn, Kain, og hun fødte ham **uten overdreven smerte** . Dette forklarer betydningen av ordene Gud henvender seg til henne i 1. Mos 3:16, etter hennes synd: « *Til kvinnen sa han: **Jeg vil gjøre din smerte stor i fødselen. Med smerte skal du føde barn** , og din lyst skal være til din mann, og han skal herske over deg.* » Det var først etter synden at Eva, denne gangen i smerte, fødte Abel, og han selv var en arving til synden, slik Kristus vil være, ved sin forløsende vilje, og hans disipler. I dette tilfellet er Kain som den første motsetningen skapt av Gud, den første perfekte engelen skapt kalt « *Stjerne eller Morgenstjerne* » i Jes 14:12: « *Hvordan er du falt fra himmelen, Morgenstjerne, datter av dagens morgenrøde? Du som trampet ned folkeslagene, du er hogd ned til jorden.* » Denne «Martin»-versjonen bevitner dette navnet « *Morgenstjerne* ». Ved å sammenligne det med «solen» i vårt system, vitner Gud om at skapelsen av denne første engelen hadde brakt ham glede. Jeg spesifiserer at bare Martin- og Jerusalem-versjonene respekterer navnet på den hebraiske teksten. De andre har tatt i bruk formen «Lysende stjerne» som ga djevelen navnet «Lucifer» i den katolske og protestantiske tradisjonen.

Kain er derfor profetisk bildet av djevelen som skal drepe sin bror, Jesus, avbildet av Abel. Og etter ham vil hans morderiske hat rettes mot hans åndelige arvinger, det vil si alle Jesu Kristi utvalgte. I sin lære sa Jesus om djevelen i Johannes 8:44: « *Han er en løgner og en morder fra begynnelsen av* »: « *Dere er djevelen til deres far, og det deres far vil dere gjøre. **Han var en morder fra begynnelsen av** , og han blir ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han fra sin egen sjel, for **han er en løgner og løgnens far** .* » Nå ble det første mordet i menneskets historie begått av Kain, noe som bekrefter hans bilde av djevelen. Og på grunn av denne profetiske rollen som avbildet djevelen, kan vi bedre forstå hvorfor Gud, etter at han drepte sin bror Abel, setter et tegn på Kain, slik at ingen skal drepe ham. Bildet av djevelen går så langt, for faktisk skulle djevelen heller ikke dø før verdens ende. I likhet med Kain nyter han spesiell beskyttelse fordi han bærer i seg en avslørende rolle som gjør ham til lederen for leiren som gjorde opprør mot Guds autoritet. Akkurat som forlengelsen av djevelens liv tillot omgruppering av demoner og mennesker som slutter seg til ham ved å imitere ham, skapte Kains overlevelse imitasjoner som

Lameks, den avskyelige spotteren og spotteren, sitert i 1. Mos 4:23: « *Lamek sa **til sine koner** : Ada og Silla, hør på min røst! **Dere Lameks koner** , hør på mitt ord! Jeg har drept en mann for mine sår og en ung mann for mine kvæstelser.* » For etter å ha skrytt av disse forbrytelsene og åpenlyst hånet Gud, legger han til i vers 24: « *Hevn Kain sju ganger, og Lamek syttisju ganger .*» Lamek var ikke bare en kriminell, han var også en utuktig og ekteskapsbryter, etter å ha tatt to koner i strid med budet gitt av Gud i 1. Mos 2:24: « *Derfor skal en mann forlate sin far og sin mor og holde seg **til sin hustru**, og de skal bli ett kjød.* »

I dette kapittel 4 i 1. Mosebok, der betydningen av tallet 4 er universalitetens karakter, projiserer Gud i bilde ondskapens utvikling på jorden, som tar form i Kain, og som vil ende ved Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, ved hans konfrontasjon med mengder av folkeslag som vil presentere kriteriene for den første «Lamek». I hans beskrivelse finner vi allerede bildet av menneskene som lever i vår tid. Selv om de ikke bærer navnet «Lamek», finner vi i dem den samme ugudelighet, den samme forakten for guddommelig herlighet og den samme smaken for sarkasme og hån. Til disse tingene må det legges til at de siste opprørerne for Gud vil være skyldige i å ha planlagt utryddelsen av de siste utvalgte. Opprørerne vil til slutt ha dømt dem til døden for deres nektelse av den romersk-katolske søndagen og deres stahet i å trofast overholde sabbatshvile helliget av Gud; noe som ytterligere bekrefter deres forbindelse til «Lamek» som myrdet de to mennene. I 1. Mosebok 4 fortsetter Gud å profetere om menneskehetens fremtid.

I dette nye blikket på begynnelsen av det jordiske livet, ser det ut til at den opprinnelige synden som ble begått, først av Eva og deretter av Adam, ble begått etter et år med perfekt liv. Og den fullførte synden, tiden på 6000 år, reservert for synd i Guds plan, begynte. Ett år etter Adam og Evas skapelse, vippet jorden om sin akse, og ble utsatt for endringene i de fire årstidene, der prosessene med liv og død veksler evig.

Reduksjonen på ett år, fra beregningene som ble etablert frem til da, gjelder også året 1948 som tilskrives Abrahams fødsel. Forkortet med ett år blir det 1947, og denne gangen utgjør årets tall totalt tallet 21, eller 3 ganger 7, som betegner helliggjørelsens fullkommenhet. Dette tallet er mer i tråd med guddommelig symbolikk for å markere fødselen til grunnleggeren av alliansene som ble inngått mellom Gud og hans skapninger. For i sitt symbolske bilde, i Romerne 11, « *roten av det tamme oliventre* », beskrevet av apostelen Paulus, er det han, Abraham, faren til de sanne troende som Gud virkelig « *tilregner* » sin rettferdighet i Kristus i henhold til 1. Mosebok 15:6: « *Abram trodde på JaHWéH, og han tilregnet ham det som rettferdighet .*»

Denne reduksjonen på ett år i beregningene etablert i Første Mosebok har ingen innvirkning på den endelige datoen våren 2030, som fortsatt er begynnelsen av det 2001. ^{året} siden Kristi død i påsken i år 30. Forklaringen er veldig enkel å forstå. Beregningene av slektsregisteret i Første Mosebok er i stigende form og gir oss muligheten til å lage datoer ved å akkumulere numeriske data. Konstruksjonen er logisk og ganske sikker, men denne konstruksjonen kan ikke fortsettes til verdens ende på grunn av mangel på bibelske numeriske data. I motsatt retning, som markerer begynnelsen av år 4001, er Kristi død etablert på grunnlag av vår

falske kalender i hans år 30, og det er ikke mulig å bruke denne falske kalenderen til å etablere forbindelsen med den stigende beregningen som tilbys i Første Mosebok. I denne falske beregningen, basert på den falske datoen for Jesu Kristi fødsel, er stigende og synkende datoer presentert, men ingen av dem tar hensyn til den faktiske tiden som Gud har telt siden arvesynden. Hans død i Kristus den 3. april 2030, fast forankret i vår falske kalender, utgjør også omdreiningspunktet for den siste tredjedelen av de seks tusen årene som er reservert for synd og utvelgelsen av de utvalgte som Gud har funnet blant syndere over hele jorden.

Den store dommerens lov

Det er åpenbart at enhver dom må være basert på juridiske tekster som, for å bli legitimert, må være kjent og anerkjent av de menneskene som blir utsatt for dommen. Mennesker har forstått dette godt, og for ikke å bli ofre for dette kriteriet, har de bestemt at ingen skal være uvitende om loven. I våre vestlige sivilisasjoner har sivile lover prioritet over religiøse lover; og etter å ha falt i frafall, aksepterte de store europeiske kristne institusjonene dette fullbyrdede faktum og godkjente det sekulære styret som ble innført av Napoleon I^{og} lederne som kom etter ham. Nå, som alle kan forstå, er det å sette Skaperens Guds lov under menneskelige lover et selvmordsvalg eller et ubevisst valg tatt av ikke-troende. Historien fra tidligere tider vitner om at Frankrike har arvet den revolusjonære ateismen som fortsatt i stor grad dominerer folkets sinn. Dens likegyldighet, til og med dens forakt for religion og dens erfaring, har forurenset mange folk på jorden. Imidlertid kan ateisme bare være egnet for mennesker som nekter å reflektere og ønsker å ignorere forstyrrende spørsmål. Etter å ha tatt det motsatte valget, ønsket jeg og fikk fra Gud svarene på de forskjellige spørsmålene som ble stilt overfor meg. I denne artikkelen vil jeg også presentere de påfølgende trinnene som gjør at et tomt kar kan fylles med hellig olje av Guds Ånd. Men denne guddommelige handlingen er basert på konkrete fakta, i motsetning til de falske hedenske religionene der guddommene vilkårlig påtvang sine avgjørelser overført av trollmannsmedier inspirert av djevelen og hans tilknyttede demoner.

Den sanne Gud kjennetegnes ved at han ikke tillater seg å overtre sine lover og prinsipper. Han gjør aldri unntak for noen. Loven blir systematisk anvendt under hans autoritet. Men som vist ovenfor, må den først publiseres for å bli anvendt. Dette er rollen til Den hellige bibel, som utgjør, fra 1. Mosebok til Åpenbaringen, den guddommelige loven. Religioner tar feil når de reduserer den guddommelige loven til dens ti bud. For uansett hvor dyrebare og viktige de er, representerer de ikke den guddommelige loven i seg selv. Jesus sa tydelig til djevelen i Matteus 4:4: « *Det står skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.* » Dette var hans svar til djevelen som oppildnet ham til å skape brød. Og dette guddommelige « *ordet* » er opprinnelsen til alle de hellige skriftene i den gamle og nye pakt. De numeriske tallene de inneholder vitner utelukkende om denne ultrahøye helligheten. De fem første bøkene, 1. Mosebok, 2. Mosebok, 3. Mosebok, 4. Mosebok og 5. Mosebok, ble skrevet av Moses, under Guds diktat, i møteteltet. De er derfor unikt « *ord fra*

Guds munn ». Og den numeriske koden som helliggjør dem, er uforfalselig. Omstendighetene de andre bøkene ble skrevet under er forskjellige, men enten de er til stede eller fraværende, er Guds inspirerende Ånd deres opprinnelse, fordi de også er helliggjort av hans numeriske kode. For å forstå at Skriftene i den nye pakt er like verdifulle som de i den gamle, sa Jesus i Johannes 12:48: « *Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, har en som dømmer ham; **det ord jeg har talt, det samme skal dømme ham på den siste dag** .* » Dermed ble den guddommelige loven utvidet gjennom evangelieskriftene og de forskjellige brevene til de bibelske forfatterne Paulus, Peter, Jakob, Judas og Johannes. Og i deres originale greske versjoner er den guddommelige numeriske koden fortsatt til stede.

I alle disse tekstene har Gud talt, han har uttrykt sin dom, alt som gjenstår for mennesket er å vise seg lydig for å behage ham. I 1 Kor 4,9 sier Paulus: « *For det synes meg at Gud har gjort oss apostler til de siste av alle, dømt til døden på en måte, ettersom **vi er blitt et skuespill for verden, for engler og mennesker***. ». Hva gjør disse mengdene av usynlige øyne som ser på oss? De bedømmer våre gjerninger og vårt vitnesbyrd. Og de utgjør vitner for Gud som observerer oss og selv dømmer oss gjennom hele vårt liv på jorden. Og hver gang dette blir mulig, etableres et forhold mellom skapningen og dens Skaper. Her er det igjen loven som etablerer betingelsen for denne muligheten, og i de to påfølgende paktene er det felles båndet lydighet. Dette avhenger av lyset menneskene mottar. Vi vet ikke i hvilken form Gud presenterte sin lov for menneskene før syndfloden, men standarden for « *godt og ondt* » var kjent, siden Guds dom først bemerket trofastheten til sin tjener Enok; en trofasthet som strakte seg over tre hundre år. Gud kunne ikke motstå og tok denne trofaste vennen til seg, levende. I den gamle pakt er de guddommelige lovene tydelig etablert. Den som bryter dem blir skyldig og fortjener den annen død. Men allerede kan Kristi fremtidige sondød gagne synderen, gjennom ofringen av et dyreoffer som forutser og forutsier, eller profeterer, denne døden som ofres for de utvalgte synder. I den nye I denne pakt er dyreofferet erstattet av Kristi frivillige død, og syndenes tilgivelse oppnås direkte gjennom den dømte synderens bønn, på betingelse av at sistnevnte oppriktig angret og angret på sin feil mot den guddommelige lov. Vi ser at måtene å oppnå tilgivelse på utvikler seg over tid, men behovet for tilgivelse er konstant, fordi anklageloven er evig aktiv. Dens rolle vil ikke opphøre før nådens kollektive og individuelle slutt, som går litt forut for øyeblikket for Jesu Kristi strålende gjenkomst.

Enhver som hører om denne ene Gud og ønsker å inngå i hans lydighet, vil bli ledet til ham av hans Ånd. Uansett hans opprinnelse, hans rase, hans nedarvede religion, kan Gud vende ham bort fra en dyster skjebne. Og hvis han ikke gjør det, er det fordi den aktuelle skapningen ikke er verdig den. Hans ufeilbarlige dom oppdager intensiteten av menneskelig oppriktighet, slik at det ikke er mulig å bedra ham. Når de ser bort fra denne makten, som bare tilhører Gud, dømmer mennesker ham urettferdig uten å innse at det er umulig for ham å praktisere urettferdighet; rettferdighet er standarden for hans guddommelige natur.

For å utdanne og forme sin standard i sine utvalgte liv, leder Gud dem til sitt skrevne ord, sin hellige Bibel. Hellig fordi han selv er hellig i standardens

fullkommenhet. Mens mange hører Jesu Kristi ord og lærer at frelse kommer gjennom ham, forstår få behovet for å lese hele Bibelen fra 1. Mosebok til Johannes' åpenbaring. Konsekvensen for dem er at de ikke forstår hvem Gud egentlig er. Ideen de har om ham er falsk fordi den er ufullstendig. Jeg må derfor påpeke hvordan de første kristne av hedensk opprinnelse ble undervist av Jesu Kristi første jødiske disipler. Lærdommen får vi i Apostlenes gjerninger 15. Et kirkemøte ble sammenkalt i Jerusalem på grunn av omskjærelsesritualet, som noen anså som obligatorisk for frelse. La oss allerede merke oss at tidens trend ikke var minimalistisk. Og at for disse menneskene var sabbaten normen som ble lært, siden den ikke var gjenstand for tvist fra noen av deltakerne i denne forsamlingen. Når det er sagt, overbeviste Paulus' vitnesbyrd om nytteløsheten av denne omskjærelsen, men det mest interessante finnes i rapporten gitt av Jakob, i vers 13 til 21, som er som følger:

Vers 13: « *Da de hadde holdt opp å tale, svarte Jakob og sa: Menn og brødre, hør på meg! »*

Hvor er Peter, grunnleggeren av Kristi kirke ifølge den romersk-katolske kirke? Denne pavelige løggen er tydelig her, siden Peter blir anklaget for å være falsk og hyklersk av Paulus i Galaterne 2:11–14, og i dette kapittelet er det apostelen Jakob som presenterer resultatet av konsilets diskusjoner.

Vers 14: « *Simon fortalte hvordan Gud først så til folkeslagene for å utvelge seg et folk blant dem for sitt navn. »*

Valget falt på Ur i Kaldea, der Abram bodde.

Vers 15: « ***Og med dette stemmer profetenes ord overens, som det står skrevet: «***

De tidlige kristnes tro var bygget på Guds ord, som forblir konsistent fra begynnelse til slutt. Uttrykket « ***det står skrevet*** », brukt av Jesus for å motstå djevelens fristelser, forblir gjennom tidene standarden og grunnlaget for sann tro, det vil si for guddommelig sannhet.

Vers 16: « *Etterpå vil jeg vende tilbake og bygge opp igjen Davids tabernakel, som er falt ned, og jeg vil sette dets ruiner i stand og reise det opp igjen. »*

Gud profeterer om de to påfølgende feilene i den hellige gamle pakt. Den første førte til deportasjon til Babylon, til Kaldea, hvorfra han hadde ført Abram. Den andre plasserte Israel under romersk okkupasjon. Det er derfor i Kristus at Gud vil reparere ruinene og gjenopprette sitt Israel, som fra nå av vil være åndelig; nasjonen blir ødelagt av romerne i år 70, i samsvar med den guddommelige profetiske kunngjøringen i Daniel 9:26.

Vers 17: « *For at **resten av menneskene skal søke Herren** , og alle folkeslag som mitt navn er kalt over, **sier Herren, han som gjør disse tingene** . »*

Med Kristi nåde kan andre menn inngå den nye pakten som Gud har foreslått. Dette verset taler om « *folk som **hans** navn er påkalt over* ». I Midtøsten, rundt Israel, hadde troen på den ene Gud allerede spredt seg, noe eksemplet med samaritanene som tilba ham på Garisim-fjellet beviser. Nabolandene var også underlagt den religiøse innflytelsen fra dette første folket, ledet av den ene Gud. Men omvendt favoriserte nære relasjoner også noen jøders adopsjon av hedenske ritualer.

Vers 18: « *Og de har vært kjent for fra all evighet .»*

Dette verset handler om de « *tingene* » Gud gjør. Han er den som « *kjenner dem fra all evighet* ». Han planla dem, profeterte dem og lot dem skje.

Vers 19: « *Derfor mener jeg at ingen skal forstyrre dem blant hedningene som vender seg til Gud. »*

Siden hedningenes omvendelse ble anerkjent som planlagt av Gud, har omskjærelsesritualet, som ga jødene et spesifikt tegn på tilhørighet til Skaperen Gud, ingen grunn til å bli pålagt resten av menneskeheten, som kan, hvis den ønsker det, inngå Guds pakt. Paulus vil forsterke denne ideen ved å si i Galaterne 3:28-29: « *Her er ikke jøde eller greker, her er ikke slave eller fri, her er ikke mann eller kvinne . For dere er alle én i Kristus Jesus.» Og dersom dere hører Kristus til, da er dere også Abrahams ætt og arvinger etter løftet .*

Vers 20: « *Men la dem skrive til dem at de skal avholde seg fra avgudsdyrs urenhet, fra seksuell utukt, fra det som er kvalt, og fra blod .»*

Valget av disse tre kriteriene er klokt fordi Gud i Israels historie straffet disse tre typene synder strengt. Besmittelsen av « *avguder* » minner om gullkalven som Aron bygde, « *urenhet* » fulgte denne avgudsdyrkende vederstyggeligheten, og inntak av « *kvalte dyr og blod* » gjør maten ufordøyelig og gjør dem til langsomme giftstoffer som fremmer døden til de som spiser dem.

Vers 21: « *For Moses har fra gammelt av hatt i hver by noen som forkynner ham, og hver sabbat blir han lest opp i synagogene .»*

Dette verset gir den viktigste avklaringen. Det bekrefter nødvendigheten av å studere Moses, selv for en konvertitt av hedensk opprinnelse. Og å studere Moses betyr å begynne Bibelen fra begynnelsen, med 1. Mosebok. Dessuten bekrefter dette verset den evige legitimiteten til Guds hellige sabbat, siden de første hedenske konvertittene ble invitert til å oppdage Moses' skrifter i synagogene der de ble lest hver sabbat.

Jeg inviterer deg til å innse hvor heldig du er som har Den hellige Bibel så lett tilgjengelig for deg , dette guddommelige ordet som de første konverterte hedningene kom for å «hakke» på i jødiske synagoger. For man kan lure på hvordan de ble mottatt av visse jøder som var misunnelige på sitt privilegium. Men de hadde ikke noe valg; bokrullene som det guddommelige ordet var skrevet på, var bare der. Og ifølge Matteus 15:27 var det som « *små hunder som spiste brødsmuler som falt fra bordet* » at disse første ivrige kristne skulle gi næring til sin tro og sitt umettelige ønske om å forstå.

I vår tid med utbredt frafall er åndelig føde tilgjengelig, men den blir neglisjert, og de fulle skålene tømmes ikke lenger. Mennesker lever av unyttige ting og kaster bort tålmodigheten Gud gir dem. Denne observasjonen burde hjelpe deg å forstå den intense vreden som snart vil komme over denne utakknemlige og dumme verden.

Ved å følge instruksjonene fra Jakob leder den levende Guds Ånd deg til den første Moseboken: 1. Mosebok. I begynnelsen er det en side så svart som blekk og mørket av intethet. For før han skapte jorden, er vår dimensjon denne intetheten av totalt mørke som bare blinde kjenner. Og fra denne intetheten, som en magiker, foran sine englers beundrende blikk, presenterer Gud et skue av

ubeskrivelig herlighet. På hans befaling, i dette mørket, beordrer Gud jordens tilsynekomst, og den viser seg i form av en enorm vannball.

Det første kapittelet i Første Mosebok er en monolog om Skaperguden. Ingen andre taler. Gjennom sine ord konstruerer Gud loven som han vil gi og pålegge materien, dyrene, og som han presenterer for menneskene som regler for deres liv. Han uttaler de første ordene som skriver hans hellige lov, som har til hensikt å **skille** i to leire, de utvalgte som skal leve evig, og de falne som ikke har vært i stand til å dra nytte av nådens tilbud og til slutt vil forsvinne for alltid inn i intetheten som Gud hentet og skapte dem fra.

Gud Faderen, læreren for åndelige nyfødte

Idealet Gud krever er perfektjon fordi han selv er perfekt på alle måter han blir undersøkt og bedømt ut fra; perfekt i kjærlighet og perfekt i rettferdighet. I hans øyne fremstår vi, hans skapninger, uansett alder, bare som «babyer» som har alt å lære. Derfor er hans bibelske åpenbaring bygget på det pedagogiske grunnlaget for livet til en «baby».

Fra unnfangelsesøyeblikket, når fødselen nærmer seg, kjenner ikke «babyen» betydningen av ordene han hører fra mors livmor, men han skiller allerede mellom den myke stemmen og den harde stemmen. Som barn åpner øynene hans seg, og han oppdager livets bilder, og umiddelbart er spørsmålene som presenterer seg for ham i tankene hans: «Hvor er jeg? Hva betyr det jeg ser?». Det er derfor Gud svarer til de voksne «babyene» som er de som søker svar i ham i 1. Mosebok 1: «Dere er på jorden som jeg skapte på seks dager, og dere er en etterkommer av mitt menneske, skapt på den sjette dagen.» Det er på denne informasjonsmåten at Gud ønsket å bygge den nye fødselen til sine utvalgte, som i likhet med babyer trenger å motta fra ham alle forklaringene som gir mening til eksistensen av behagelig godt og ondt som forårsaker lidelse. I en nylig studie demonstrerte jeg hvordan Guds navn, uttalt av ham selv, numerisk bar betydningen av Dommer. Nå, i 1. Mosebok dømmer Gud sine egne gjerninger etter hvert som dagene går. Hans første dom gjelder, i vers 4, « *lyset* » som han anser som « *godt* » i sammenligning med « *mørket* » som går forut for det. Han uttrykker videre sin dom i vers 10-12-18-21-25-31, på denne måten: « *Gud så at det var godt* .» Han formulerer denne dommen fra det øyeblikket han **skilte** « *jorden, det tørre landet* » fra « *havet* », de store vannene. Gjennom hele sin åpenbaring i 1. Mosebok åpenbarer Gud sin bekymring for renhet ved å etablere **skille** mellom elementene og de skapte levende artene. Blandinger mellom arter er forbudt og ansetter av ham som « *urene* ». Det som gjør denne **separasjonen** « *god* » avslører hans fremtidige dom over den protestantiske troen, den symbolske « *jorden* », **atskilt** fra dens dødsfiende, den katolske troen, det symbolske « *havet* ». Imidlertid er begge bestemt til å representere, suksessivt i kronologisk tid, to aggressive « *dyr* » som ikke respekterer den samvittighetsfriheten som Gud tilbyr mennesket. De utgjør de to temaene i Åp. 13. I begynnelsen av sin eksistens nøt den protestantiske « *jorden* » godt av Guds velsignelse frem til 1843, noe som aldri var tilfelle for det katolske « *havet* », som Gud aldri anerkjente som sitt eget. Den « *gode* » dommen som Gud uttrykte er basert på det faktum at det tørre landet

skal bære mennesket som den jordiske skapelsen er skapt for. På denne tredje dagen, fullkommenhetens tall, gjør denne første forbindelsen med den fremtidige Adam « *jorden* » til rommet og vuggen der den perfekte skapningen, mennesket, skal bli skapt over alle dyr, fordi « *skapt i Guds bilde* ».

Den tredje « *gode* » dommen som Gud utstedte i vers 12 gjelder skapelsen av planteføde som også vil være perfekt egnet mat for mennesket.

Den fjerde « *gode* » dommen gjelder, i vers 18, skapelsen av de lysende stjernene på den fjerde dagen. Gud nyter, fra denne skapelsen, menneskets fremtidige verdsettelse av varme og sollys. Han vet på forhånd hvor mye han vil sette pris på det når vinterkulden angriper ham etter synden. Og han utnytter skapelsen av disse stjernene til å gjøre dem til symboler som bærer verdifulle budskap å vite. Vitenskapen har endelig vunnet sin kamp mot katolsk religiøs obskurantisme ved å bevise at jorden dreier seg om solen, i strid med hva den mørke, djevelske, løgnaktige, forfølgende og morderiske romerske pavekirken lærte. Og denne sannheten illustrerer prinsippet om at Gud, i likhet med solen, er i sentrum av alle ting, omgitt av sine skapninger slik solen er omgitt av de fem hovedplanetene som kretser rundt den i baner som er svært forskjellige i vårt solsystem fra navnene som er gitt til dagene i den romerske uken. I bildet av ondskap og mørke skapte Gud også « *månen* » som, sett fra jorden, får samme størrelse som solsirkelen. Denne falske likheten profeterer den falske, tilsynelatende makten til ondskapens leir, som vil kjempe mot Gud og det gode i 6000 år, der dager vil følge netter. Vitenskapen i dag lar oss oppdage det sanne forholdet mellom de motstridende kreftene; det symbolske bildet av « *solen* » på Gud er i virkeligheten brennende, fortærende og 400 ganger større enn « *månen* », det symbolske bildet av hans religiøse fiender som Jesus navnga og fordømte som « *mørkets makter* » som djevelen hersker suverent over. « *Månen* » roterer ikke om sin egen akse, og når muligheten byr seg, som i tilfellet med en solformørkelse, går den så langt som å maskere og dekke « *solen* » fra synet til mennesket som bor på « *jorden* ». Dette er nettopp det djevelen prøver å gjøre gjennom sine jordiske religiøse agenter. Falske religioner arbeider for å skjule guddommelig sannhet for syndere, slik at lysstrålene ikke når dem, og de går til grunne av åndelig anemi. Men de er ikke klar over at de aktiveres av demoner og djevelen, som de alle falskt hevder å kjempe mot. Og denne blendende rusen oppfyller Jesu ord sitert i Matteus 6:23: « *Men dersom øyet ditt er dårlig, vil hele kroppen din være mørk. Er da lyset i deg mørke, hvor stort er da ikke mørket!* » » Mengder av forførte og bedratte mennesker forveksler det falske lyset, foreslått av djevelen, med et autentisk guddommelig lys. Uvitende om intensiteten av det sanne guddommelige lyset, er de tilfredse med den religiøse læren som er gitt dem. Og hvis kjærligheten til sannheten ikke vekker dem, vil de gå til grunne i sin ubevisste uvitenhet. Bildet er talende, « *månen* » skjuler baksiden av sitt aspekt for menneskene, som bor på jorden, fordi den ikke roterer om sin akse, men alltid viser menneskene sitt samme ansikt. Enhetene som Gud vil knytte den til har derfor, religiøst sett, en mystisk djevelsk natur som de skjuler for menneskene. Ved å følge dette månesymbolet oppdager de utvalgte den guddommelige dommen og identiteten til sine felles fiender. I Åp 6:12 symboliserer « *hale månen* » den djevelske koalisjonen mellom pavedømmet og det franske

monarkiet: « *Jeg så da han åpnet det sjette seglet, og det ble et stort jordskjelv. Solen ble svart som sekk av hår, og **hele månen ble som blod**.* » Dette er også tilfelle i Åp 8:12: « *Den fjerde engelen blåste, og en tredjedel av solen ble truffet, **en tredjedel av månen** og en tredjedel av stjernene. En tredjedel av dem ble formørket, og dagen skinte ikke i en tredjedel av sin lengde, og natten likeså .*» Disse to handlingene som utgyter « **blodet** » til Guds fiender, er de to påfølgende «terrorene» som ble utført av de franske revolusjonære i 1793 og 1794, fra en sommer til den neste. De utvalgte vet at den kristne troen er en unik og eksklusiv vei, og det er derfor symbolet med « **helimånen** » er knyttet til den falske kristne troen og ikke til islam symbolisert av «en halvmåne» hvis illegitimitet er logisk og klart forstått og innrømmet av dem.

Blant stjernene finnes det også « *stjerner* » som er soler eller planeter. Noen blinker, andre ikke, og de er alle forskjellige i utseende og lysstyrke. De er i bildet av Kristi utvalgte, også belastet med rollen å « *gi lys til jorden* » i henhold til 1. Mos 1:15, og i henhold til deres individuelle evne gitt av Gud til hver av dem. De utvalgte er alle forskjellige, men komplementære, i likhet med « *stjernene* », de skinner midt i det omgivende mørket som dominerer folkeslagenes liv. Og Gud bekrefter denne symbolikken i Dan 12:3: « *Og de kloke skal skinne som himmelens klarhet, og de som fører mange til rettferdighet skal skinne som stjernene for alltid og alltid* »; og i Åp 12:1: « *Og et stort tegn viste seg på himmelen: en kvinne kledd i solen, med månen under føttene og **en krone av tolv stjerner på hodet*** .» « *Kronen* » bekrefter Kristi seirende utvalgte. Men vær forsiktig, «én gang frelst betyr ikke alltid frelst». Guds dom, den evige dommer over våre gjerninger, overlater til djevelen de kalte som ikke holder ut i hans sannhet. Eksemplet er gitt i Åp 12:4: « ***Hans hale dro en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden*** . Og dragen sto foran en kvinne som skulle føde, for å sluke hennes barn når hun hadde født .» Dette « *barnet* » betegner den nye fødselen som gjør de som er kalt av Kristus til hans sanne utvalgte. Dette resultatet, som forherliger Jesus og hans offer, er hovedmålet for djevelen som arbeider for å forhindre de utvalgtes seier. Og i dette verset profeterer Gud at en tredjedel av kristne vil bli « *trukket bort* » av djevelen for å dele hans endelige tap. Ånden sikter seg inn på konsekvensen av at sabbaten ble forlatt, beordret av keiser Konstantin I ' siden 7. mars 321. Den resulterende forbannelsen tok form av etableringen av pavedømmet i 538. Pavedømmet legemliggjør dragens symbolske « *hale* », som betegner djevelen som handler under de romerske keiserens autoritet. Her er « *halen* », som betegner « *profeten som lærer løgner* » i Jes 9:14, knyttet til den keiserlige, djevleske « *dragen* », slik Åp 13:2 bekrefter og sier: « *Dyret jeg så var likt en leopard, og føttene hans var som en bjørns føtter, og munnen hans som en løves munn. **Og dragen ga ham sin makt og sin trone og stor makt.***» » Den forbannede historiske suksesjonen til Romerriket og paveregimet er dermed bekreftet.

I skapelsens dager erklærer Gud igjen det han skaper på den femte dagen for « *godt* ». Fisk og alle sjødyr, så vel som himmelens fugler, blir skapt og påvirket. Her viser Guds visdom seg igjen i denne skapelsen av forskjellige, men komplementære arter, for de utgjør leddene i en kjede som forbinder dem med hverandre, og hver av dem har en spesifikk rolle å fylle i den jordiske syndens tid.

Denne kjeden vil være ernæringsmessig, men også funksjonell, fordi noen av disse artene vil være ansvarlige for å rense havet og vannet for urenheter som alle levende arter produserer. Alle de som Gud vil forby mennesket, for mat, har en del i denne rollen med å rense filtre. Skalldyr, krepsdyr og bløtdyr er disse rengjøringsmidlene hvis forbruk setter menneskeliv i fare. Og takket være deres aktive komplementaritet vil havene forbli miljøer fulle av dyre- og planteliv inntil verdens ende, da mennesket, gjennom sin befolkningstetthet og kjemisk-teknologiske overdrivelser, vil sette overlevelsen til den marine faunaen i fare; noe som allerede er under forberedelse og allerede dukker opp i dag. Koraller mister fargen sin og forsvinner ned i havets dyp.

På denne samme femte ^{dagen} anser Gud det fortsatt som « *godt* » å ha skapt dyr på jorden som komplementerer hverandre som havets dyr. Noen, som griser, villsvin, frosker og rovfugler, er også rengjøringsmidler som er ansvarlige for å resirkulere avfallet som produseres av andre arter. Med all grunn vil Gud forby at mennesker som har blitt en synder spiser dem. I det utallige mangfoldet av disse dyreartene vil Gud velge blant dem noen som vil bære et symbolsk budskap, som lammets føyelighet, et bilde på rettferdighet, geitas stanken, som blir et bilde på synd, oksens trelldom, løvens styrke, bjørnens kraft, leopardens fart, et annet bilde på synd symbolisert av dens flekker. Alle disse symbolene vil bli brukt av Gud i hans profetiske budskap i Dan 7 og 8 og Åp 13,2.

Til slutt, på den sjette ^{dagen}, etter å ha skapt mann og kvinne og etter å ha foreskrevet deres og dyrenes kosthold, reiser Guds dom seg for å definere, denne gangen, « *meget godt* », hele verket som er utført i henhold til 1. Mos 1:31: « *Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var **meget godt**. Og det ble kveld og det ble morgen. Det var den sjette dagen.* »

Dermed forklarte Gud suksessivt for hans åndelige nyfødte hvor han er og hva som vil følge ham i livet på jorden. Disse forklaringene er nok til å leve, men de svarer ikke på et annet spørsmål: «Hvorfor, og for hvilken hensikt skapte du meg?»

Gud vil gi sitt svar i 1. Mosebok 2, ved å sette til side i dette kapittel 2 budskapet om **helliggjørelsen** av den « *syvende dagen* ». Vers 1: « *Slik ble himmelen og jorden fullført, med hele deres hær.* » Med dette verset bekrefter Gud fullføringen av den materielle delen av skapelsen sin, som gjaldt de første seks dagene. Ved å betegne levende arter med ordet « *hær* », minner Gud om sin dominans som en militær leder som leder og leder dem. Vers 2 sier deretter: « *På den syvende dagen fullførte Gud sitt verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dagen fra alt sitt verk som han hadde gjort.* » Denne doble repetisjonen understreker en verdi som Gud tillegger all sin herlighet. Skapelsen er « *verket han har gjort* », og han vil ikke tillate at denne strålende handlingen, frukten av sin skaperkraft, blir tatt fra ham for alltid. Den « *hvile* » som Gud observerte var reell og perfekt i dette øyeblikket av hans jordiske skapelse. Men den skulle ikke vare særlig lenge, maksimalt et år, før Eva og Adam syndet mot ham på sin side. Og denne hvilen var relativ til denne ene jordiske skapelsen som Gud skapte for å løse problemet med universell synd som tidligere ble praktisert av djevelen og hans engleaktige støttespillere; synden som forhindret Gud i å oppleve en sann og autentisk perfekt « *hvile* ». Øyeblikkets « *hvile* » var derfor

midlertidig og i virkeligheten ganske ufullkommen. Det er derfor Gud, ved å « hellige den syvende dagen », profetisk fremkaller den perfekte « hvile » som han vil oppnå for seg selv og sine utvalgte når deres utvelgelse avsluttes ved slutten av de 6000 årene som er forutsagt av de første seks dagene i uken, etablert av Gud. Ved begynnelsen av den syvende årtusen vil han vende tilbake i den herliggjorte Kristus for å sette en stopper for englenes og menneskenes opprør. De vil alle bli utryddet, og djevelen alene vil overleve dem i løpet av den syvende årtusen, isolert på jorden forvandlet til en ørken; jorden ble hans fengsel i « tusen år » ifølge Åp 20:2-3.

1. Mos 2:3: « **Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den** , for på den dagen hvilte han fra alt sitt verk, det som han hadde skapt og gjort . »

Denne læren er nøkkelforset i hele prosjektet som Gud har planlagt. Gud minner oss om at han « velsignet og **helliget den sjuende dagen** » på grunn av « det verk han skapte ved å gjøre den ». For å oppnå denne velfortjente perfekte « hvile », må han personlig konstruere de juridiske midlene som vil tillate ham å eliminere universelt opprør; dette vil være « **hans verk** ». Et « verk » som vil være basert på hans « soning for synd » og hans demonstrasjon av perfekt lydighet i et kjød identisk med hans skapningers; ting som Dan 9,24 lærer oss. Under sin jordiske tjeneste, dag etter dag, frem til sin død på korset, « **arbeidet** » Jesus Kristus for å overvinne synden, for å fordømme den til å forsvinne definitivt i det evige liv som var programmert til å ønske sine elskede utvalgte velkommen. Vi forstår bedre hvorfor Gud i dette verset insisterer så mye på « det verk han gjør », fordi det arbeidet som vil forløse hans utvalgte vil være spesielt grusomt og vanskelig å utholde. Og det er bare ved å oppfylle denne plikten inntil sin død at han vil oppnå seieren som vil tillate den sanne, endelige åndelige « hvile » for Guds Ånd og hans utvalgte, forløst ved hans blod.

For Gud har ordene en presis betydning. Ordet « helliggjørelse » er et tegn på evig liv for de utvalgte som han har valgt ut, den eneste dommeren, den eneste sonofferet, den eneste talsmannen for sine utvalgte; men også den eneste utrydderen av dem som hindrer guddommelig lykke.

På den « syvende dagen » av sin skapelse knyttet Gud til sin « helliggjørelse av den syvende dag » « gjerningene » som han skulle fullføre i Kristus, fordi det er disse seirende « gjerningene » mot synd som vil muliggjøre den evige « hvile » som er helliget og profetert hver helg, i 6000 år, av hans trofaste utvalgte. Legg derfor merke til det faktum at det fjerde av Guds ti bud bare har som mål å minne om « helliggjørelsen av den syvende dag » som er etablert siden hans skapelse av verden. Sabbaten ble etablert, ikke bare for jødene i den gamle pakt som ennå ikke eksisterte, men for alle de utvalgte som ble utvalgt i løpet av de 6000 årene som var programmert for dette formålet, fra Adam til de siste adventistutvalgte, i menneskehetens siste timer.

Covid-19 og synd

Denne tittelen kunne vært en fabel av Jean Lafontaine, men det er den ikke. Men i likhet med fablene til denne berømte franske historiefortelleren, er

denne tittelen en moralsk lekse som den store Skaperguden har gitt menneskeheten de siste 10 årene, en nedtelling som startet våren 2020.

Så her er forklaringen: Covid er en sykdom som i ekstreme tilfeller fører til døden for de som er rammet av den. Det første fellestrekket vi kan identifisere mellom synd og Covid er døden, siden det står skrevet i Rom 6:23: « **For syndens lønn er døden** , men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre. »

Andre felles poeng: de hellige bærerne. Mennesker som bærer dette viruset føler ingen effekt, og ved å gni skuldre med sine medmennesker, forurenses de hverandre og overfører ubevisst dette stille, usynlige viruset. Synd overføres også ved forurensning, ved den innflytelsen noen har på andre. Dette er også, la oss merke oss, gyldig for sannheten om himmelriket, men Jesus advarte sine utvalgte mot « *fariseernes surdeig* »; « *hykleriets surdeig* » ifølge Lukas 12:1; synden som « *forlater hele deigen* » ifølge Paulus i 1. Kor 5:6: « *Deres skryt er feil. Vet dere ikke at litt surdeig syrer hele deigen?* » Som betyr at den forurenses hele menneskeheten. Eksemplet med Kains synd som fører til Lameks synd bekrefter denne forurensningen og denne arvelige overføringen i 1. Mos 4.

Den tredje fellesnevneren er mer subtil, men ikke mindre åpenbart sann. Synd og covid angår menneskelig pust. Vi vet at de som dør av covid, dør fordi de ikke lenger kan puste; de dør derfor av kvelning. Og vitenskapen prøver, når det er mulig, å kompensere for denne mangelen ved å bruke kunstige åndedrettsvern. Nå var retten til å puste det første Gud ga mennesker slik at de kunne bli levende vesener. Pusting er derfor et emne som Gud hersker suverent over, og denne teksten fra 1. Mos 2:7 bekrefter dette: « *Og Gud Herren formet mennesket av jordens støv og blåste livspust i hans nesebor* , og mennesket ble et levende vesen .»

I Salme 39:5, gjennom David, minner Gud oss om denne viktige sannheten: « *Se, du har gjort mine dager til en håndsbredde, og mitt liv er som ingenting i dine øyne. Sannelig, hver den som står, er bare et åndedrag* .» – **Pause** . Instruksjonen om å « *ta en pause* » etter disse ordene inviterer oss til å meditere over emnet.

Og i denne refleksjonen må vi innse at all skapelse ble skapt etter en pedagogisk modell som gir en lærdom. Den avslører årsaken til eksistensen av det jordiske systemet; hele dets jordiske og himmelske dimensjon. Målet Gud setter seg selv er å løse problemet med « *synd* » skapt av prinsippet om frihet gitt til hans skapninger. Den himmelske dimensjonen av Guds rike er forurenset av « *synd* », og alle hans skapninger måtte « *renses* » fra den. Og dette renselsesprosjektet **skrev** Gud i sin skapelse av mennesket, der **renselsen** av blodet som sirkulerer i ham skjer ved at lungene puster. Vårt liv avhenger av denne **renselsen** , som utføres med hvert åndedrag bygget på dets to påfølgende grunnleggende sykluser som gjentas kontinuerlig på en evig måte: aspirasjon av oksygen fra luften som renser blodet, etterfulgt av utstøting av karbondioksid som bærer urenheten. På lang sikt, etter Kristi seier over « *synden* », vil det evige livet til alle overlevende, engler og mennesker, være fullstendig rent og derfor fritatt for all « *synd* ». Vi må derfor fremheve den grunnleggende betydningen av denne **renselsen** , som fra begynnelse til slutt står i sentrum for hans universelle livsplan. Dermed kan du forstå Jesu Kristi rettferdige krav om å se hans utvalgte bryte med

praktiseringen av « synd », gitt at han ga sitt perfekte liv i « soning » for dem han virkelig frelser, fordi de reagerer positivt på hans krav. Enten mennesker er klar over det eller ikke, sier Gud til dem med hvert av deres åndedrag: «Bli rene! Forkast det onde! Bli rene! Forkast det onde! Bli rene! Forkast det onde.» Under sin jordiske tjeneste mangedoblet Jesus mulighetene til å lære bort denne sannheten. Til de syke som han mirakuløst helbredet, sa han, ifølge Matteus 8:2-3: « *Jeg vil; bli ren !* » « *Og se, en spedalsk kom og tilba ham og sa: Herre, om du vil, kan du gjøre meg ren.* » Jesus rakte ut hånden og rørte ved ham og sa: « ***Jeg vil; bli ren .*** » « ***Og straks ble han renset for spedalskheten .*** » « *Spedalskhet* » er et symbol på urenheter, men det er ikke unikt. All sykdom skyldes synd, enten gjennom arv eller som en konsekvens av å bryte de gode livsprinsippene som Gud har definert. For sykdom taler: ondskap har talt. Og ondskap kvalifiserer synd, som viser seg i form av «komorbiditeter», som helsearbeidere kaller dem.

Ved å rette sin første plage mot menns og kvinners åndedrett, der menn er mer opptatt av å « *dominere* » over kvinner og dermed ta ansvar for synd, gir Gud Covid karakteren av en endelig straff som går forut for andre viktigere straffer, men som i ytterste motsetning er motsatt av prinsippet om verdens skapelse.

Fra begynnelse til slutt rammer covid-sykdommen menneskers respirasjon. For det første kunne ikke de døde lenger puste, men for det andre ble andre mennesker tvunget til å bruke en maske som reduserte pustekvaliteten. For helsemyndighetene er den ideelle masken den mest lufttette og vanntette. Problemet er at for å beskytte seg mot utsiden svekker individet rensingen av sitt eget blod. Den ideelle masken må derfor ikke feste seg til ansiktet, slik at nesen fritt kan utstøte den utåndede karbondioksiden, og for å lette innåndingen av oksygenrik luft. Med denne plagen bekrefter Gud for oss at målet hans denne gangen faktisk er hele menneskelivet; livet til de avskyelige samfunnene som har nådd nivået av umoral og ugudelighet som i tiden før syndfloden på Noahs tid.

Dømt etter den oppriktige forferdelsen til de mest ærlige virologene, som innrømmer at de ikke forstår hvordan dette viruset, som bare endrer dets natur og oppførsel, fungerer, har skaperguden virkelig gått i aksjon, han som kontrollerer, skaper og får alt som lever til å dø eller leve. Vi blir advart om konsekvensene av fravær av tro; mengden vil ignorere denne forklaringen, som også er uakseptabel for politiske ledere fulle av stolthet og arroganse. Det er derfor nok for Jesus Kristus, vår allmektige Gud, å la mennesker handle, overgitt til sin forsettlig blindhet, slik at de, i den tro at de kan kurere sine plager, fremmer dem til det verste. Det er dette Gud gjør når han sier i Salme 7:15–17 (eller 14–16) at han « *slår den ugudeliges ondskap tilbake på hans eget hode* »: « *Se, den ugudelige legger ondskap i verk, unnfanger urett, men bærer ingenting frem. Han åpner en grop og graver den, og faller i den gropen han har laget. **Hans misgjerning vender tilbake på hans eget hode** , og **hans vold kommer ned på hans panne** .* » Dermed uttrykkes straffen for synd ved at Gud trekker tilbake den pusten som Gud ga mennesket, slik at det kunne leve. Og de guddommelige åpenbaringene i Daniel og Åpenbaringen har tillatt meg å demonstrere at denne straffede synden gjelder overtredelsen av den sabbat som hele jorden, utenfor det nasjonale Israel uten Kristus, overtrer, ved å i stedet ære den første dagen som ble vedtatt under dens hedenske navn «dagen for den ubeseirede sol» på ordre fra keiser Konstantin

I ^{den} store. Denne menneskelige storheten våget å forlate praktiseringen av sabbaten som Gud hadde helliget siden han skapte verden. Så la den som leser denne meldingen forstå at denne første straffen for Covid bare er den første i en serie som vil ende med fullstendig utryddelse av menneskeheten på jorden. «Covid og synd» minner oss om forholdet Gud antyder mellom « *alfa* »-tid og « *omega* » -tid , « *begynnelsen og enden* », som han siterer i prologen til sin åpenbaring i Åp 1,8: « *Jeg er Alfa og Omega, sier Herren Gud, han som er og som var og som skal komme, Den allmektige.* » Han understreker dette enda sterkere i epilogen, i Åp 22,13: « *Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste, begynnelsen og enden.*» «. I « *Alfa* »-tiden gir Gud livets pust, i « *Omega* »-tiden trekker han det tilbake. Dette er fordi i « *Alfa* »-tiden rammes mennesker av synd og død inntil « *Omega* »-tiden når syndene angår hele menneskeheten, bortsett fra de utvalgte. På dette uutholdelige nivået slår Gud den kollektivt med døden for å utslutte den.»

Pusting, en livsviktig funksjon for mennesker, blir paradoksalt nok behandlet med likegyldighet av den syndige menneskeheten. Hvordan kan mennesket rettferdiggjøre den frivillige tilsmussingen av lungene på grunn av vanen med røyking, tobakk, cannabis eller andre rusmidler, som den enda mer dødelige opiumen? Menneskekroppen er et skjørt hylster der det lever en menneskelig ånd som Gud holder ansvarlig for alle dens handlinger. Det er derfor Gud, ved slutten av menneskets historie, krever de menneskelige ånder som er fordervet av ondskap i mengder til regnskap, slik han allerede har gjort ved mange anledninger, men allerede, ved å fordømme det globale livet med den universelle ødeleggelsen av vannflommen på Noahs tid, året 1656 siden Evas og Adams synd. På denne datoen betegner den numeriske koden for guddommelig gematria tallet 17 for guddommelig dom. Og jeg minner deg om at siden 7. mars 321 har det gått 17 århundrer frem til våren 2020 i Guds kalender, da den guddommelige plagen Covid-19 dukket opp, skapt i menneskelige laboratorier i Kina, hvorfra den spredte seg for å ramme hele den skyldige menneskeheten. Kina er offisielt folket som tilber « *dragen* », som betegner « *djevelen* » i Åp 12:9: « *Og den store dragen ble kastet ut, den gamle slangen, som kalles djevelen og Satan, og som forfører hele verden; han ble kastet ut på jorden, og hans engler ble kastet ut med ham .* » Djevelen er den første synderen og den første skapningen som Gud har oppreist. Det har seg slik at Kina, ved et valg gjort av vår Skaper, opprinnelig i 1. Mos 10:17, bærer navnet « *Synd* », og på det engelske språket, som dominerer den siste syndige menneskeheten i styrke, autoritet og kommersiell makt, betyr dette ordet « *sin* » nettopp « *synd* ». Som et resultat har straffen for « *synd* » kommet fra det typiske landet for « *synd* », som tilber « *dragen* », « *djevelen* ». Men det siste menneskelige ordet vil forbli i USA, det kraftige uttrykket for dette engelske språket. De vil legemliggjøre den ultimate skylden for « *synd* », ved å forsøke å pålegge de siste menneskelige overlevende resten av den første dagen som ble arvet fra Roma. Dermed vil frukten av det protestantiske frafallet, som dette landet har falt i siden 1843, synlig vise seg og legemliggjøre rollen til den siste opprørske faraoen i menneskets historie. Han vil på sin side underkaste seg den allmektige Skapergudens lov, som vil pålegge ham og Roma de « *syv siste plagene av sin vrede* », hvorav den første, merkelig nok, er « *en sår, smertefull og*

dødelig», ifølge Åp 16:2: « *Den første gikk og helte sin skål ut over jorden, og et sårt og smertefullt regn falt på menneskene som hadde dyrets merke og som tilba dets bilde.* »; og den siste, den syvende, **slutter** med et haglregn på én talent (omtrent 42 kg) ifølge Åp 16:21: « *Og **et stort hagl** , **som veide én talent** , falt fra himmelen over menneskene, og menneskene spottet Gud på grunn av haglplagen, for plagen var svært stor.* » Den progressive naturen til den destruktive handlingen som Gud har utført, fremgår tydelig i sammenligningen av det usynlige og aktive Covid-19-viruset eller ikke, med *det «ondartede smertefulle såret* », synlig og virkelig dødelig i sin kontekst av slutten på nådens tid og verdens ende. Det siste ordet i dette kapittel 16 som er viet til temaet «*de syv siste plagene av Guds vrede* », er adjektivet « *stor* ». Han alene representerer Gud, den største og mektigste, som ender opp med å ha det siste ordet over alle sine fiender, og spesielt over de som har trosset ham i navnet til en antatt menneskelig «storhet»; Den katolske «søndagen», tidligere solens dag, skyldes Konstantin I «den store» i 321, og Justinian I «den store», som etablerte det pavelige regimet i Roma av Vigilius I i 538, hvis ledere på en «^{frekk}» måte (Dan 8,23: « *Ved slutten av deres herredømme, når syndere er fortæret, skal det oppstå en **frekk** og listig konge.* ») tittelen «den helligste far» (Matt 23,9: « *Og kall ingen på jorden deres far! For én er deres far, han som er i himmelen* »). Vit at italienere, som er godt plassert til å dømme det, gir kallenavnet dette religiøse regimet «Saccra-mafiaen». Dermed er den «helligste far» i virkeligheten den «helligste gudfaren» til en religiøs mafia. Og det er ikke modellen til pave Alexander VI Borgia (1500^{-tallet}), den beryktede leiemorderen, som vil benekte denne påstanden.

I denne siste trostesten vil den opprinnelige helliggjørelsen av sabbaten for siste gang skille mennesker, for å helliggjøre og la de utvalgte overleve og lede til døden de falne tilhengerne av den romerske søndagen, « *dyrets merke* »; det vil si « *merket* » for dens menneskelige autoritet arvet fra Konstantin I ' og fra pave Vigilius I ^{og} hans etterfølgere frem til den siste paven i embetet.

Loven om gjengjeldelse

Ordet talion har sin rot i det latinske ordet «*talio*» som betyr: slik, derfor følelsen av gjensidighet.

Gjengjeldelsesloven har ikke forsvunnet i den nye pakt fordi Kristi ord ble misforstått. Gud holder fast ved denne loven og har ikke til hensikt å frata seg den, for det er på grunnlag av dette prinsippet at han lovlig kan ødelegge og utslette alle sine fiender. Denne loven må gjelde i løpet av de syv tusen årene som er reservert for behandling av universell synd.

Slik kan vi forstå at de utvalgte forløsning er basert på prinsippet om gjengjeldelsesloven: « *Du skal gi liv for liv, Øye for øye, tann for tann ...* I begynnelsen var det jordiske livet så perfekt at det var i stand til å vare evig. I sin opprinnelige renhet nøt Adam og Eva denne muligheten til å leve evig, fordi i denne renhetens tilstand var de begge « *i Guds bilde* ». Det er syndens tilsynekomst som forandrer situasjonen for hele skapelsen der mennesket mister sitt « *Guds bilde* ». Etter å ha blitt en synder, underkaster Gud ham gjengjeldelsesloven som gjelder for dyr og andre mennesker. I den gamle pakt

profeterer offerloven Kristi tilgivelse, uten å fjerne synden som fortsatt praktisk talt tynger den skyldige synderens hode. I den gamle pakt forblir synderen en synder til tross for de religiøse ritualene som er organisert av Gud. Mennesket kan ikke gjenvinne «*Guds bilde*» i denne situasjonen, og dets status er knapt over et dyrs. Når det myrder, fortjener det døden som er foreskrevet i det sjette^{bud} i dekalogen, som sier: «*du skal ikke myrde*». Når han dreper ved et uhell, skal han erstatte den fornærmede ved å erstatte eiendom tilsvarende det som er tapt, i henhold til prinsippet i gjengjeldelsesloven «*liv for liv*». «*øye for øye, tann for tann, ...*». Her er den nøyaktige teksten sitert i 2. Mosebok 21:23 til 25: «*Men hvis det skjer en ulykke, skal du gi liv for liv, øye for øye, tann for tann, hånd for hånd, fot for fot, brannsår for brannsår, sår for sår, blåmerke for blåmerke*».

La oss se på denne gjengjeldelsesloven under statusen av guddommelig nåde, brakt av Jesus Kristus. Gud er den fornærmede fordi det syndige mennesket er ulydig mot ham. Gjengjeldelsesloven gir ham tillatelse til å drepe den skyldige, siden syndens lønn er døden. Bortsett fra at Gud tilbyr mennesket muligheten til å erstatte seg selv med ham, å lide hans straff i hans sted. Slik tilbyr han livet til sin eneste Sønn, Jesus Kristus. Og hvem skal denne døden tilregnes? De som vil dra nytte av den: hans utvalgte. Den utvalgte er derfor den sanne morderen av Jesus Kristus, fordi hans synd krevde denne sonende døden. I denne prosessen mister Gud sin førstefødte Sønn, ofret som et offer, men åndelig drept av sine utvalgte. Denne døden krever oppreisning og erstatning av den forsvunne Sønnen. Det er da den utvalgte, mottaker og skyldig i denne døden, tilbyr seg selv til Gud for å kompensere for tapet av sin eldste Sønn. Denne tilnærmingen tar fra de frelste utvalgte hans juridiske rettigheter gitt til dyremennesket, og han blir frivillig slaven underlagt viljen til den som forløser ham. Det er derfor, i denne avskjed med sine menneskerettigheter, at den utvalgte finner i seg selv «*Guds bilde*» som er tapt siden Adam og Evas synd. Det er interessant å merke seg at i 2. Mosebok 21 siteres den frivillige slavens status foran normen i gjengjeldelsesloven. Vi har nettopp sett koblingen som forener disse to subjektene.

Kristi lære var derfor ment å lære at ved å gå under hans nådes status, ville den tilgitte synderen ikke lenger ha rett til å utøve prinsippene i gjengjeldelsesloven i motsetning til andre mennesker som forble i sine synder. Men for Gud gjelder heller ikke dette forbudet, og det er i denne lovens navn at hans utvalgte skal dømme de ugudelige døde, i løpet av det syvende årtusen, i Guds rike. For gjengjeldelsesloven representerer et rettferdighetsprinsipp som ikke kan forsvinne, fordi det er inngravert i selve karakteren til skaperen, lovgiveren, forløseren, gjenføderen, den rettferdige og gode i fullkommenhet.

I mørket som forblinder dem, trodde menn atskilt fra Gud at de kunne vise seg å være mer «gode» enn ham ved å gi avkall på dødsstraff mot mennesker. De ga dermed avkall på å yte sann rettferdighet, fordi Kristi komme for hans del ikke fikk ham til å gi avkall på å kreve de skyldiges død. Overtredelsen av hans lov vil frem til verdens ende forårsake «*synd hvis lønn er døden*», ifølge Rom 6:23. Og den eneste måten å unnsnippe denne fordømmelsen på er å komme inn i Kristi nåde. Men der, for å unngå døden, krever Gud en fullstendig livsforandring; synden må tvingende forsvinne, noe som menneskelige lover verken krever eller oppnår. Den overlevende opprørsmorderen kan derfor fritt vende tilbake til sin

ondskap inntil sin neste fordømmelse av menneskelige dommere. Konsekvensen av denne falske rettferdigheten er at den favoriserer ondskapens vekst i stedet for å redusere den. Dette er grunnen til at Gud, ved å opprettholde sin fordømmelse av synden han straffer med døden, demonstrerer all sin visdom som de gamle franskmennene spesifikt kalte hans «visdom», unikt guddommelig. Han tilbyr de utvalgte løftet om evig lykke som han virkelig vil være i stand til å tilby dem fordi han klokt vil ha organisert forholdene som gjør denne lykken mulig. Og for å sette disse forholdene på plass, vil prosjektet hans ha blitt bygget i løpet av de syv tusen årene som er profetert av våre syvdagersuker. Ved å gå inn i det åttende ^{årtusenet}, ved fornyelsen av alle ting, på den nye jorden, vil de utvalgte enstemmig dele denne guddommelige tanken sitert av kong Salomo i Fork. 7:8: « *Bedre er slutten på en ting enn dens begynnelse, bedre er en tålmodig ånd enn en hovmodig ånd.* »

Kort sagt profeterer gjengjeldelsesloven frelsesplanen som leder de utvalgte til å gi avkall på sine menneskerettigheter som dyr til fordel for Gud, som tar ansvar for dem og setter seg i deres sted for å yte dem rettferdighet, slik det står skrevet i 5 Mos 32,35: « *Hevnen er min og gjengjeldelsen når deres fot vakler! For nær er ulykkens dag, og det som venter dem, skal ikke vare lenge.* » og i Hebr 10,30: « *For vi kjenner ham som sa: Hevnen er min, og gjengjeldelsen er min! Og atter: Herren skal dømme sitt folk.* »

Den frivillige slaven har riktignok ingen rettigheter, men han har plikt til å adlyde sin Herre i alle ting. Og Jesus sa dette tydelig til dem som ønsker å følge ham, og spesifiserte til hver av dem: « *Han skal fornekte seg selv.* » Hele verset er sitert i Matt. 16:24: « *Jesus sa da til disiplene sine: Vil noen følge etter meg, må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg.* »

Noen nyttige detaljer

Historien om den gamle pakten ble skrevet for å gjøre det mulig for Guds tjenere i den nye pakten i Kristus å tyde betydningen av bildene, symbolene og de numeriske varighetene som Ånden bruker for å kode sine profetier om den spesielt mørke perioden mellom 538 og 1798 i den kristne æra. Hans fordømmelse av den djevelske naturen til den mektigste jordiske makten, basert på koalisjonen mellom det pavelige religiøse regimet og det franske monarkiet som har støttet det med våpen og kongelig autoritet, siden Klodvig I, ^{dens} første konge, krevde bruk av en koding som maskerer denne anklagen. Siden hovednøkklene er i denne gamle pakten, må den som tyder lese og la seg gjennomtrengte av stilen og måten de guddommelige uttrykkene åpenbart i disse gamle og nye tekstene. Det er imidlertid viktig å forstå at de viktigste åndelige nøklene har blitt skjult for mennesker på grunn av feil gjort av oversetterne av disse hellige skriftene. Men Gud vet om disse feilene, og akkurat som han la til rette for avsløringen av Bibelen for å opplyse den protestantiske reformerte troen på 1500-^{tallet}, lot han meg i 1991 oppdage mange feil i oversettelsene av Daniels bok.

Og Gud ga det profetiske året formen av 12 måneder à 30 dager. Denne standarden er ikke i samsvar med nøyaktigheten til soltiden, som er noe upresis 365 dager. Men vi må ta hensyn til at Israel brukte denne månekalenderen på 12

måneder à 30 dager. Da situasjonen oppsto, la hebreerne til en 13. måned for å kompensere for forskjellen i soltid. 360-dagersåret er derfor et format som allerede var kjent for jødene. Og siden kristendommen er en forlengelse av denne gamle pakten, er de guddommelige kodene som brukes i begge paktene de samme. Gud gir dermed all sin skriftlige åpenbaring en perfekt, logisk og sammenhengende enhetlig standard. De virkelige fellene som djevelen setter for mennesker, vil hvile på offentlig og vidt forkynnte religiøse løgner.

Profeti og historie er to sider av samme sak. Profeti forkynner historien gjennom bilder og symboler, og til gjengjeld, gjennom oppfyllelsene som er bemerket av flere etterfølgende historikere, av disse mer eller mindre anonyme vitnene, bekrefter historien tolkningen som er gitt til profetien. De to kildene til religiøs og sivil vitnesbyrd overlapper og bekrefter hverandre perfekt når tolkningsarbeidet styres av Gud. Og dette blir bare mulig hvis nøklene til tolkning er godt hentet fra den bibelske teksten, inspirert fra den ene enden til den andre av den ene skaperguden som besøkte oss i Kristi aspekt, døpt under navnet Jesus.

Nøkkelen til koden om at « *én profetisk dag er lik ett faktisk år* » finnes i 4. Mosebok 14:34 og Esekiel 4:5–6. I førstnevnte leser vi: « *I førti dager skal dere utforske landet, og dere skal bære deres misgjerninger i førti år, ett år for hver dag* . Dere skal kjenne hvordan det er å være uten mitt nærvær. » Dette eksemplet avslører og bekrefter Guds valg av denne koden, som han knytter dette viktige budskapet til: « *og dere skal kjenne hvordan det er å være uten mitt nærvær* .» Dette betyr at profetiske budskap fortsatt er den eneste forbindelsen med Gud når han trekker seg tilbake og tier. Dette var tilfellet for Israel da de ble deportert til Babylon, og det var igjen det som skjedde med dem etter at de avviste Messias Jesus. Men i den kristne tiden hadde oppgivelsen av sabbaten 7. mars 321 de samme konsekvensene for utro kristne. Gud plasserte dem deretter under det tyranniske herredømmet til det despotiske og grusomme paveregimet som ble etablert fra 538. Og dette, i en varighet på "1260" dagår som sluttet i 1798. Månestandarden for denne varigheten brukes dermed til å betegne et antall virkelige solår. For å overbevise deg om verdien av de to ekstreme datoene som er oppnådd, nemlig 538 og 1798, er det nok å vite at i 538 innsatte en sivil makt, den bysantinske keiseren Justinian I ' **den** første paven med tittelen universelt overhode for den kristne kirke, og at på den annen side, i 1798, sendte en annen sivil makt, denne gangen republikansk og fransk kalt «Directory», sin militære representant, general Berthier, til Roma for å **avsette** pave Pius VI fra hans pavesete. Offiseren førte ham deretter til fengselet i Citadellet i Valence i Drôme (26), hvor han døde av sykdom i 1799. I denne byen ligger dens historiske franske adventistfestning, hvor Gud lot meg døpe i 1980. Syntesen av læren i kapittel 7 og 8 i Daniels bok avslører hvorfor kristne dermed ble overgitt til romersk despotisme. Gud sier i Dan. 8:12: « *Hæren ble overgitt med det daglige offer-på grunn av synd* , og hornet kastet sannheten til jorden, og det hadde fremgang i det det satte seg fore å gjøre. » Ettersom den kristne åndelige « *hæren* » ble « *overgitt* » i 538 til den romerske katolisismen, må « *synden* » som tilregnes og fordømmes av Gud ha blitt praktisert før denne datoen 538. Denne resonnementet leder oss til datoen 7. mars 321, der sabbatstiden, som ble helliget dobbelt av Gud fra skapelsen av og i det fjerde av hans ti bud, ble overtrådt på ordre fra keiser

Konstantin I. ^{Ved} å åpenbare disse tingene deler Gud kunnskapen om sin dom over en menneskelig handling, urettferdig, opprørende og foraktelig for hans legitime herlighet, med oss. Han lar dermed dem han elsker identifisere årsaken til sin kontinuerlige vrede, som i den kristne æraen siden 321 tar form av de « syv påfølgende trompetene» i apokalypsen.

Nøkkelen til alle ulykkene som vil følge denne avskyelige ugjerningen ligger i denne forlatelsen av sabbaten som opprinnelig ble helliget og forordnet av Gud. Det er først nylig at grunnen til den viktigheten Gud gir den har blitt åpenbart for meg. For de fleste mennesker er den ukentlige hviledagen rett og slett et spørsmål om menneskelig valg. Men fordi den nye pakten kommer for å videreføre den gamle jødiske guddommelige pakten, kan ikke dens kristne tilhengere dele dette synspunktet. Sanne tilhengere av Jesus Kristus vet at deres tro er bygget på erklæringene som er åpenbart gjennom hele Bibelen, slik Jesus gjorde det klart i Johannes 4:22: « *Dere tilber det dere ikke vet; vi tilber det vi vet, for frelsen kommer fra jødene .* » Det gjenstår da bare for dem å harmonisere sine gjerninger med de tingene Gud lærer og helliggjør ved sitt ord. Hellighet er i sabbaten og i Jesus Kristus; sabbaten profeterer bare den store evige hvilen som bare hans utvalgte, gjennomsyret av sannhetens prøve, til slutt vil komme inn i.

Maria, agnet for avgudsdyrkere

Jeg har allerede fordømt fellen som Jomfru Marias åpenbaringer utgjør, men i dag kommer jeg for å forsterke argumentene mine.

Allerede betyr navnet Maria, oversatt fra hebraisk Myriam, bitterhet; et helt program med forbannelser pålagt av Gud. For Maria selv, i sin kunngjøring, forteller engelen henne i Lukas 2:35: " *en «sverd skal gjennomføre din sjel* », og dermed profetere om effekten av Jesu død, hennes korsfestede sønn. Men forbannelsen av avvisningen av Marias sønn vil også være årsaken til en definitiv forbannelse for det falske nasjonale Israel som Gud hadde ødelagt av romerne i år 70. Den tredje forbannelsen vil være for den avgudsdyrkende romersk-katolske religionen som vil falle i Satans felle, som viser seg for sine tilhengere under skikkelsen og navnet «Jomfru Maria». Mens hun venter på sin oppstandelse i jordens støv, har den sanne Maria ingenting å gjøre med dette religiøse svindelforsøket som er begått mot hennes navn.

I den katolske religionen er Jesus Marias sønn. Denne historiske sannheten ble anerkjent av den bysantinske romersk-katolske kirke, som adopterte den avgudsdyrkende Mariakulten ved konsilet i Efesos i 431, det vil si mellom 321 og 538. Efesos er det antatte stedet for graven til «Jomfru Maria», som dermed motsier det falske dogmet om himmelfarten (Jomfru Marias himmelfart), som ble vedtatt i 1954 av pave Pius XII. De virkelig utvalgte har bemerket avstanden Jesus var villig til å markere ved flere anledninger mellom sin guddommelige person og sin adopterte jødiske familie. De troende jødene, som selv ønsket Jesus velkommen som sin konge, utpekte ham som « *David's sønn* ». Og dette er den eneste grunnen til det guddommelige valget av Maria, fortsatt jomfru, og Josef, som hun skulle gifte seg med. Begge var etterkommere av kong Davids slektslinje, som Gud hadde åpenbart sin plan for, som skulle bli oppfylt i Jesus

Kristus. Den sanne Marias jomfruelighet var ikke ment å utføre et mirakel som egentlig bare Maria selv skulle kjenne til. For naboene i den utvalgte familien var Jesu fødsel bare nok en fødsel, blant annet av et jødisk barn. Men for Gud og hans utvalgte avslører denne detaljen oppfyllelsen av en global frelsesplan. Som jomfru kan Maria bare føde et barn unnfanget av Gud uten den minste genetiske kobling til moren, arving til Evas og Adams synd, i likhet med alle deres menneskelige etterkommere. For å gjøre opp for den feilen som den første Adam begikk, må Jesus, som ifølge 1. Korinterbrev 15:45 har tittelen «ny eller siste Adam », gjennomgå den jordiske prøvelsen med den samme renheten som karakteriserte den første Adam før synden. Dermed opprettholdt Jesus denne perfekte renheten fra unnfangelsen til sin død. Hans virkelige kamper var Skaperens Guds, fast bestemt på å overvinne synden på bekostning av stor lidelse, noe han selv profeterte i sin hellige bibel. Han kjempet og vant til slutt, og motsto de uopphørlige fristelsene til å forlate sin frelsesplan som var utviklet for å frelse sine utvalgte. Det var ingen mangel på grunner til å være motløs; Frafallet blant folket var enormt, mennene spottet og spottet som i dag, og dessuten forsto ikke hans utvalgte apostler hans lære. Heldigvis for oss stakkars syndere var hans beslutsomhet om å vinne den sterkeste, og han beseiret synd, død og djevelen, sin første motstander.

Fra han var 12 år gammel, og han gikk inn i voksenlivet, markerte Jesus avstanden mellom seg selv og sin jordiske adoptivfamilie. Etter at Jesus hadde vært alene i tempelet i Jerusalem i tre dager, irettesatte Maria ham og vekket hennes bekymring for ham. Jesu svar «satte ting i orden», for han svarte: « *Vet dere ikke at jeg må være i min Fars tjeneste ?* » Faktisk er det guddommelige svaret skarpt, men godt begrunnet, for denne menneskelige familien er bare nyttig for å gi Frelseren mennesker, rettfærdiggjorte og helliggjorte, en menneskelig standard, uten hvilken han ikke, juridisk sett, kunne frelse noen. Denne tilsynelatende hardheten var nødvendig for å bekrefte Jesu guddommelighet, som, bortsett fra denne opplevelsen, var et eksemplarisk barn, lydig og hengiven mot sine jordiske «foreldre». I løpet av de tre årene og seks månedene av sin tjeneste, ønsket Jesus fortsatt å markere sin guddommelige avstand fra Maria, sin adoptivmor og sine brødre. Dette poenget er viktig, det står skrevet i Matt 12:46 til 48:

Vers 46: « *Mens Jesus ennu talte til folkemengden, se, da sto moren hans og brødrene hans utenfor og søkte å snakke med ham. »*

Dette er virkelig hennes jordiske familie, og dessuten, ved å sitere « *hennes brødre* », bekrefter dette verset slutten på Marias jomfruelighet etter Jesu fødsel.

Vers 47: « *Noen sa til ham: 'Se, moren din og brødrene dine er utenfor, og de vil snakke med deg. ' »*

Vers 48: « *Men Jesus svarte ham som sa til ham: Hvem er min mor, og hvem er mine brødre? »*

I dette spørsmålet bryter og skiller Jesus seg fra alle sine jordiske familiebånd. I dette åpenbarer han sin sanne guddommelige natur, bæreren av en frelsesplan som han vil foreslå for hele menneskeheten spredt over jorden.

Vers 49: « *Og han rakte ut hånden mot disiplene sine og sa: Se, min mor og mine brødre. »*

Denne gesten fra Jesus unngår enhver misforståelse av historien. Han sammenligner tydelig sin jordiske familie og sin åndelige familie, som er disiplene hans.

Vers 50: « *For den som gjør min himmelske Fars vilje, han er min bror og søster og mor .»*

Lærdommen er vanskelig for hans jordiske familie, men Jesus er ikke sentimental; hans ord lærer prinsipper om liv og død. Han indikerer livets vei og definerer den ved å si: « *Den som gjør min himmelske Fars vilje .»* Og det som er sikkert og demonstrert av hele Bibelen, er at det avgudsdyrkende valget om å tilbe den bedragerske og forførende Jomfru Maria er bestemt fordømt av Gud i det andre av hans ti bud, som, selv om de ble undertrykt av Roma i katolsk lære mellom 321 og 538, forble skrevet i alle versjoner av Den hellige Bibel. Alle kan dermed forstå årsakene til hans religiøse kriger som ble ført tidligere mot Guds Bibel og dens trofaste støttespillere, i tider som var gunstige for ham; de da den sekulære armen til det franske monarkiet og utenlandske konger støttet ham. For det er viktig å ikke undervurdere denne detaljen, dens despotiske makt ble tatt bort av sivil militærmakt, og den har aldri, på den tiden og frem til vår, noen gang vist noen vilje til å angre sine kriminelle grusomheter begått mot Gud og hans menneskelige tjenere. Det er da at metodene Jesus anga for å identifisere og bedømme den åndelige naturen til religiøse enheter må anvendes. Han sa i Matteus 7:

Vers 15: « *Vokt dere for falske profeter! De kommer til dere i fåreklær, men innerst inne er de glupske ulver. »*

De « *falske profetene* » har i Jes 9:13–14–15 to symboler: « *halen* », og under spesielle omstendigheter « *røret* »: « *Derfor skal Jahve plukke ut av Israel hode og hale , palmegrenen og røret , på én dag. Eldste og hersker er hodet, og profeten som lærer løgn, er halen . De som leder dette folket , leder dem vill, og de som blir ledet, går fortapt. »* «Når vi kommer til Kristi disipler,» i «*saueklær* », slutter de seg til Kristi utvalgte og tar, bare i utseende, på seg det ytre utseendet til kristne religiøse mennesker. Dette for å oppføre seg som « *glupende ulver* », der « *ulven* » er rovdycet som dreper og fortærer « *sauene* ». I dette parabolske bildet kunngjør Jesus de falske kristne omvendelsene til agenter som ubevisst tjener djevelen. For det er nok at han ikke er i kjærlighet til sannheten, til at Gud lar dem falle under Satans og hans opprørske engledemoners herredømme. Jesus oppsummerer det fremtidige pavelige herredømmet over den universelle kristendommen som jordiske konger vil gjenkjenne, ved å si: « *De som leder dette folket, leder dem vill, og de som lar seg lede, er fortapt.* » «Denne guddommelige dommen gjaldt allerede det jødiske presteskapet på hans tid, men prinsippet skulle gjengis i den kristne troen som han kom for å bygge, og som han var « *hjørnesteinen* » i dens fundament. Historisk sett vet vi at djevelen i begynnelsen av sin kamp mot den kristne troen handlet ved å forfølge den **i åpen krig** , dette i tiden med keiserlig dominans over Roma, som Åp 12:3 symboliserer ved bildet av « **dragen** ». Men så endret djevelen taktikk og anvendte den « **list** » som Dan 8:25 tilskriver Roma: « *På grunn av sin velstand og sine listige angreps suksess skal*

han være arrogant i sitt hjerte. Han skal ødelegge mange som levde fredelig. Han skal reise seg mot fyrstenes fyrste, men han skal bli knust uten hånds anstrengelse.» «Strategien med « list » lykkes under bildet av « halen » med « dragen » i Åp 12:3. Og symbolene på « list » er knyttet til « dragen », den gamle slangen , « list » i 1. Mos 3:1, som er « djevelen og Satan » ifølge Åp 12:9. Å gå inn i Kristi kirke for å ødelegge den innenfra består i å gjenskape taktikken som tillot grekerne å erobre fiendens by Troja. Trojanerne selv hadde brakt inn i byen sin, mens den var bebodd av greske soldater, hesten som ble forlatt på stranden av den greske hæren etter dens avreise. Dette budskapet bekreftes dobbelt i Åp 2:12 av navnet « Pergamon », som betegner stedet for det historiske Troja, og hvis betydning betegner den « ekteskapsbryterske » handlingen som også var årsaken til krigen mellom grekerne og trojanerne. Og bak bildet av disse historiske referansene betegner Gud sin fiende fra den kristne tiden, det katolske pavelige Roma og dets presteskap bestående av kardinaler, biskoper, prester, munk og «gode søstre». eller, ifølge Jesus Kristus, de forskjellige tilsynelatende formene for djevelens « glupende ulver », hvis ledere suksessivt ble innsatt i Lateranpalasset, deretter i Peterskirken i Roma i Vatikanstaten.

Vers 16: « Dere skal kjenne dem på fruktene deres. Plukker man druer fra tornebusker eller fiken fra tistler? »

« Fruktene » er for trærne det gjerninger er for menneskene. Jesus betegner « fruktene », « druene », som er de fra « vingården » som Gud, « vingårdens herre », forvalter, ifølge Matt 20:8: « Da det ble kveld, sa **vingårdens eier** til forvalteren sin: Kall arbeiderne sammen og betal dem lønnen, fra de siste til de første .»; og 21:40: « Når **vingårdens eier** kommer, hva skal han gjøre med disse forpakterne? » De gode gjerningene som utføres av Guds sanne tjenere, skyldes den handlingen han utfører i dem. Og i likhet med de som Jesus viste i sin tjeneste, er disse guddommelige gjerningene preget av mildhet, godhet, men også av en stor, inderlig troskap mot alle aspekter av hans sannhet som uttrykker og oppsummerer hans vilje som vers 21 i denne studien vil minne om. « Torner og tistler » ble skapt av Gud på grunn av arvesynden, ifølge 1. Mosebok 3:17-18: « Til Adam sa han: Fordi du lyttet til din hustru og spiste av det treet jeg befalte deg om: Du skal ikke ete av det, **skal jorden være forbannet for din skyld** . Med sorg skal du ete av den alle ditt livs dager. **Torner og tistler skal den bære frem for deg** , og du skal ete markens planter. » Synden førte til store forandringer i skapelsen. Før synden produserte jorden ingenting skadelig, ikke den minste gift. Den siste setningen, « og du skal ete av markens planter », avslører menneskets endrede status. Skapt i Guds bilde blir han dyremennesket i den tilstanden kong Nebukadnesar, forbløffet av Gud, vil befinne seg i, ifølge Dan. 4:25: « De skal drive deg ut av menneskenes krets, og din bolig skal være blant markens dyr , og du skal få ete gress som okser . Av himmelens dugg skal du vætes, og sju tider skal gå over deg, inntil du vet at Den Høyeste hersker over menneskenes rike og gir det til hvem han vil. » Denne straffen ble forårsaket av stoltheten som kjennetegner « torner, tistler og opprørske skorpioner », alle symboler på « fruktene » som bæres av djevelens tjenere.

Vers 17: « Hvert godt tre bærer god frukt, men et dårlig tre bærer dårlig frukt. »

Jesus oppfordrer oss til å anvende dette helt logiske prinsippet for å bedømme den åndelige naturen til dem som hevder å være hans etterfølgere.

Vers 18: « *Et godt tre kan ikke bære dårlig frukt, og et dårlig tre kan heller ikke bære god frukt.* »

« *Fruktene* », det vil si gjerningene som utføres av mennesker eller en religiøs institusjon, avslører hans sanne natur, uten mulighet for feil. For « *fruktene* » som Gud oppnår, er tydelig etablert i åpenbaringene av hans guddommelige lover skrevet i Bibelen. Ethvert menneske vil bli tvunget til å erkjenne dette faktum når det konfronteres med Guds dom. Men djevelens nåværende bedrag hviler på den tolkningen mennesker gir til det Gud anser som «godt». Som en dyktig psykolog tilbyr djevelen opprørske menn definisjonen av ordet «godt» som de elsker og foretrekker fremfor den Gud gir ham i Bibelen sin. Og det de verdsetter gjelder «vennskap mellom folk som unngår kriger som ødelegger gods og mennesker». For mange er «godt» innenfor standardene som er fastsatt av universell humanisme. Dette er grunnen til at den katolske religionen, i sin nyeste forkledning som en bedragersk « *slange* », forsvarer disse humanistiske verdiene og viser total forakt for standarden for bibelsk sannhet som er fastsatt av Gud i Bibelen. For å unngå denne forvirringen betyr prinsippet som Jesus indikerte også at der hans hellige sabbat og hans kontinuerlige åpenbaringer er, der er leiren til hans sanne utvalgte helgener. Men på den annen side, der den romerske søndagen suksessivt arves fra keiser Konstantin I ⁱ 321, og fra pave Vigilius i 538, finnes djevelens leir, hans fiende og hans utvalgte. Den «gode frukten» er lydighet mot Guds vilje; den «dårlige frukten» er ulydighet mot denne guddommelige viljen som er åpenbart og skrevet i hans hellige Bibel.

Vers 19: « *Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hugget ned og kastet på ilden.* »

Djevelens forførelse av opprørske menn varer bare en tid. For når Jesus vender tilbake i herlighet, vil han frelse sine utvalgte, som han vil rive fra døden som opprørsleiren ville påføre dem. Den religiøse mystifiseringen vil dermed få en brå slutt for den djevelske leiren, som den allmektige Gud Jesus Kristus ødelegger med sitt åndedrag. Men denne ødeleggelsen er ikke den siste, fordi den guddommelige planen består i å gjenopplive dem ved slutten av det « *syvende* » årtusen, for den siste dommen. De vil deretter bli kastet levende i « *ildsjøen* » for å bli ødelagt der på en tid som er bestemt for hver av dem ved dommen som blir utført i « *tusen år* » av Kristus og hans utvalgte.

Vers 20: « *Dere skal da kjenne dem på fruktene deres.* »

Kristi budskap er enkelt og skarpt. Hans sanne tjenere vil identifisere seg ved de gjerningene de utfører. Og djevelens tjenere vil også gjøre det, til tross for alle sine pretensjoner og påstander om å tjene Gud.

Frem til dette punktet har vi fokusert på de onde fruktene som bæres av det jødiske presteskapet og den pavelige romersk-katolske tro. Men fra 1843, på grunn av dekretet i Dan 8:14 som trådte i kraft på den dato, falt den guddommelige forbannelsen på alle protestantiske religiøse grupper. Og for oss som lever i de siste årene av erfaringen med jordisk synd, tar denne universelle forbannelsen flere former. De følgende versene vil bekrefte den djevelske naturen

til visse falske etterfølgere av Kristus, katolikker eller protestanter, og til og med, senest siden 1994, syvendedagsadventister.

Vers 21: « *Ikke alle som sier til meg: Herre, Herre, skal komme inn i himmelriket, men bare den som gjør min himmelske Fars vilje.* »

Ved å tilskrive dem det faktum at de påkaller ham ved å kalle ham « *Herre, Herre!* », refererer Jesus til mange mennesker som hevder å være frelst ved hans frelse og hevder å tjene ham. Den doble gjentakelsen av ordet « *Herre* » antyder at denne tjenesten oppsummeres av denne ene religiøse formen. Jesus blir anerkjent som « *Herre* », men lydighetsgjerningene mot « *Faderens vilje* » ignoreres og er fraværende. Ved å minne om nødvendigheten av å gjøre « *Faderens vilje* » bekrefter Jesus nytten av Bibelen, der denne guddommelige « *viljen* » åpenbares på en eksklusiv og uforfalskbar måte, fra 1. Mosebok til Åpenbaringen i dens originale hebraiske og greske versjoner. Mellom de frelste og de fortapte vil Bibelen derfor utgjøre hele forskjellen. Og i våre senere år snevrer forståelsen av de kodede profetiske budskapene i denne Bibelen ytterligere « *veien* » som Jesus hadde kalt « *smal* ».

Vers 22: « *Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn? Har vi ikke drevet ut onde ånder i ditt navn? Og gjort mange mektige gjerninger i ditt navn?* »

Disse forbløffede tjenerne skal imidlertid ha « *profetert, drevet ut demoner og utført mange mirakler* », sier de. « *ved ditt navn* », Jesu navn.

Vers 23: « *Da skal jeg bekjenne for dem: Jeg har aldri kjent dere. Gå bort fra meg, dere som gjør urett!* »

Jeg understreker her viktigheten av ordet « **aldri** » i Jesu svar, noe som leder oss til dette legitime spørsmålet: Men hvem utførte da miraklene og alt dette? Djevelen og hans demoner, som har evnen til å gjøre det og kan gjøre hva som helst med Guds samtykke. Det Jesus her kaller « *urettferdighet* » består i å forakte og forvrengte Guds vilje, tydelig definert i Hans hellige bibel og Hans profetier som er forberedt for vår tid og Hans endelige trosprøve.

Når det gjelder disse profetiene, beundrer jeg Guds visdom, denne guddommelige visdommen som er hevet over alt vi kaller intelligens. For han konstruerte sine kodede åpenbaringer ved å gi dem et tilstrekkelig vagt aspekt slik at hver person kunne tolke dem på en måte som passet dem individuelt, i henhold til deres religiøse valg. Det er på denne måten han var i stand til å beskytte sine profetier som var ment å opplyse hans siste tjenere i en kontekst med gunstig religionsfrihet. Et budskap som var for åpenbart og for klart, ville blitt ødelagt av falske religioner. Den rene og enkle undertrykkelsen, av det andre av Guds ti bud, som fordømte dens avgudsdyrkelse, av den romersk-katolske kirken, ga eksemplarisk bevis på dette. Og ved sin vaghet og sine tilsynelatende tilpasninger tillot profetien den romersk-katolske kirke å gi seg selv rollen som «den utvalgte». Ved å bekrefte, for alle som vil høre det, sitt budskap «utenfor kirken finnes det ingen frelse», presenterer den seg som den eneste forsamlingen som er velsignet av Gud. I Apokalypsen finner hun i Åp 12:1 muligheten til å gi seg selv hovedrollen ved å gi « *kvinnen med 12 stjerner på hodet* » bildet av Jomfru Maria som hun tjener og tilber. Gud gjorde det til og med enklere ved å sitere guttebarnet hun fødte i smerte; Maria og hennes sønn Jesus er dermed

tilsynelatende fremkalt av Gud til fordel for den katolske tro. Men utseendet bedrar, for i sin profetiske kode gir Gud kvinnen hennes betydning av « *Kristi brud* », allerede profetert i 1. Mosebok 2:18 av kvinnen formet av mannen, med disse ordene: « *Jahve Gud sa: Det er ikke godt at mannen skal være alene. Jeg vil gjøre ham en hjelper som passer ham.* » I henhold til Guds plan må kvinnen, hans utvalgte, være lik Kristus, som hun vil bringe sin hjelp til for å forherlige lydighet mot den åpenbarte guddommelige vilje. I denne oppførselen er kvinnen virkelig Kristi utvalgte og denne seirende kvinnen som Åp 12:1 presenterer for oss. Og barnet som kommer til verden i fødselsveer, betegner frukten av lydighet som de utvalgte bærer i deres gjenfødelse i Kristus. For Jesu lære er formell, forsoning med Gud skjer bare gjennom den nye fødselen som oppnås suksessivt og i fellesskap av vann og Guds Ånd, ifølge Johannes 3:3-5: « *Jesus svarte ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at et menneske blir født på ny, kan han ikke se Guds rike...* Jesus svarte: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at et menneske blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike. « Vann » betegner omvendelsens dåp, som gir mening til den kristne forpliktelsen og symboliserer det gamle, syndige menneskets død. Deretter betegner « *Ånden* » den guddommelige handlingen som vil bli fullført i den nye konvertittens liv. Og det er der fruktene som bæres av de døpte, vil dele alle konvertitter fra den kristne religionen i dens mange former i to leirer. « *Fraktene* » som bæres av « *Ånden* » vil være lydighet mot « *Faderens vilje* », og djevelens vil føre til lydighet mot den pavelige « *allerhelligste fader* », og gjennom ham mot keiser Konstantin I ' og i spissen for hele opprøret mot djevelen selv, personlig.

Dåpen har blitt bedragersk, fordi få døpte viser interesse for å analysere sine gjerninger, for å finne samsvar med den levende Guds Ånds. Som et resultat blir den guddommelige Ånds handling undervurdert og får en rent teoretisk verdi. I dette tilfellet gjenstår altså bare vanndåpen, og selv denne har blitt devaluert av falsk tro ved å erstatte den fullstendige nedsenkingen av den døptes kropp med å stenke noen få dråper vann på hodet. Dermed blir hele omvendelsesseremonien gjort nytteløs og død.

Det rørende bildet av en kvinne som bærer barnet sitt i armene er strengt humanistisk og er basert på følsomheten, eller mer presist i dette tilfellet, på sentimentaliteten til mennesker som ikke respekterer guddommelige prinsipper. For det må bemerkes at i Jesus Kristus, i kjødet identisk med vårt, viste Gud verken sentimentalitet eller ulydighet mot sine guddommelige prinsipper. Han var følsom for menneskelig lidelse, og lindret den ofte ved å utføre mirakler, men hans lydighet mot sine lover var konstant, inntil hans korsfestelse, som var nødvendig for å sone syndene som hans utvalgte hadde bekjent.

Tilbedelsen av «Jomfru Maria» vitner mot den katolske kirke om at den kun er kristen i sin påstand om å være det. Hun er i sannhet bare arvingen til Konstantin I ' den avgudsdyrkende keiseren som grunnla synden på grunn av sin forveksling mellom Kristus og solen, hans skapning. Det har blitt antydnet at hun hadde en sen omvendelse til den kristne religionen. Dette var desto enklere fordi han selv hadde gitt den den avgudsdyrkende formen av dens hedenske opprinnelse, siden han sammen med sin mor var en tilbeder av «Sol Invictus», den ubeseirede solguden. Resten av den syvende dagen, helliggjort av Gud, var det

prioriterte offeret for krigen som ble ført mellom Jesus Kristus og Satan. Som reaksjon på at han forlot sin hellige sabbat, reagerte Gud, og han har provosert frem og vil fortsatt provosere frem gjengjeldelser som er tydeligere enn de sjeldne åpenbaringene av den falske «Jomfru Maria». Men menneskeheten har ikke identifisert de guddommelige straffene, og folkemengder blir forført av budskapene og åpenbaringene av «Jomfru Maria». I denne oppførselen demonstrerer denne menneskeheten rettferdigheten i dommen åpenbart av Jesus Kristus, som ga veien som fører til frelse utseendet til en « *smal port* », fordi den går gjennom de bibelske guddommelige kravene, og avgudsdyrkelsens utseende som fører til evig død, som får utseendet til en « *vid port og en bred vei* » . Matteus 7:13: « *Gå inn gjennom den smale port! For vid er porten og bred er veien som fører til fortapelse, og mange er det som går inn gjennom den.* »

Det gjenstår for meg å forklare hvorfor så mange mennesker blir forført av bildet av Jomfru Maria. Forklaringen stammer fra standarden Gud ga til sin skapelse av livet på jorden. Han ga mannen en fysisk styrke som er overlegen kvinnens, og han kan dermed fysisk dominere henne. Men til gjengjeld er han fascinert og dominert av kvinnen, psykisk, fordi hans etterkommere er avhengige av henne. Og dette prinsippet gjelder alle mennesker uavhengig av religion, rase, folk eller stamme, enten de er opplyst av Gud eller ikke. Det er lett å forstå at, atskilt fra Gud, vil mann og kvinne bli drevet til å guddommeliggjøre de undersåttene de elsker mest. Mannen vil guddommeliggjøre styrke og også bildet av kvinnen som bærer barnet som gir ham en arvefølge, en etterkommer og selvfølgelig vil guttebarnet, arving til styrke, bli favorisert av gutten. Denne prioriteringen av guttebarnet førte til at kong Henrik VIII av England fikk to av sine seks koner halshugget, noe som Gud gjorde ham ute av stand til å gi ham en mannlig arving for å sikre tronfølgen, bortsett fra ett barn (Edward VI), som døde i en alder av 15 år. Henrik VIII var ikke klar over at problemet lå hos ham og ikke hos konene hans. Denne forbannede grunnleggeren av den anglikanske religionen hatet Martin Luther og døde til slutt uten å ha fått denne tilfredsstillende fra Gud. Men overalt på jorden forårsaket fraværet av den mannlige arvingen tragedier. Den andre fasen av guddommeliggjøringen av kvinnen som føder, dateres tilbake til tiden med Babels tårn, etter at vannflommen ødela jordens ugudelige liv. Først spredte de overlevende seg og omgrupperte seg i familier, deretter i stammer, inntil Nimrod, kongen av en stamme, lanserte en revolusjonerende idé. Ut fra prinsippet om at enhet er styrke, overbeviste han menneskene om å samles på ett sted; deres felles språk favoriserte løsningen av relasjonsproblemer. Gud reagerte da denne samlingen tok form av en utfordring basert på å reise et tårn for å nå himmelen. På den tiden nøyte kong Nimrod, hans kone Semiramis og deres sønn Tammuz høy prestisje, anerkjent og glorifisert av alle innbyggerne i Babel. Akkurat som den romerske diktatoren Julius Cæsar ønsket å bli guddommeliggjort på grunn av den kvasi-dyrkelsen til et stort antall romere, dukket den samme avgudsdyrkende tanken opp blant tilbederne av kong Nimrod og medlemmer av hans familie. Ved å gripe inn for å skille dem med forskjellige, derfor fremmede, språk, spredte Gud disse befolkningsgruppene på jorden, men de tok med seg sine avgudsdyrkende praksiser med å tilbe falske guddommer, blant hvilke Nimrod, Semiramis og Tammuz var fremstilt. Semiramis og Tammuz ble representert ved

bildet av en kvinne som bar sin sønn i armene sine, og hun var fruktbarhetens gudinne, gjenstanden for den viktigste hengivenheten til menneskelige par. Styrke og fruktbarhet har forblitt overalt på jorden, undersåtter guddommeliggjort under forskjellige navn, i henhold til folkeslagene og deres stamme- eller nasjonalspråk. Siden Babel har denne hedenske kulten spredt seg over hele jorden og nord på det afrikanske kontinentet, hvor den hedenske byen Kartago (dagens Tunis), romernes ständige fiende, hersket med makt. Før de ble konvertert til islam, var folkene i Nord-Afrika, i likhet med folkene på hele det europeiske kontinentet, tilbedere av guddommene de arvet fra Babel. Over tid favoriserte likhetene mellom disse guddommene assimilering, og tilbedelsen av styrke og fruktbarhet kunne fortsette under flere navn. Denne hedenske arven vil tillate oss å forstå hvordan Jomfru Maria-kulten forførte de falskt kristne europeiske folkene og de muslimske folkene. For kristne og muslimer finner i Jomfru Maria bildet av fruktbarhet som har forført dem gjennom tidene. På slutten av det sjette århundre e.Kr. anerkjente profeten Muhammed den ene Gud som grunnlaget for monoteistiske religioner, gjennom læren om romersk katolisisme, som Gud hadde fordømt siden 7. mars 321. Oppreist av Gud for å straffe den katolske troen, distanserte Muhammed seg fra bysantinsk kristen innflytelse og grunnla, med et sverd, sin religion kalt islam, et navn som betyr underkastelse. Det neste spørsmålet er: underkastet, ja, men til hvem? Kunnskap om den guddommelige planen gir svaret som alle kan finne.

Den religiøse synkretismen til hedenske guddommer er derfor opprinnelsen til religiøs forvirring og blandinger. Blant grekerne tilskrives guddommelig kraft gudenes gud som de kaller Zevs, og som romerne kaller Jupiter.

Sitat funnet på internett om fruktbarhetsgudinner: I gresk religion, i den arkaiske og klassiske perioden, er det Demeter som representerer gudinnen for Moder Jord, men også Isis i Egypt, Kybele forlatt for Diana i Lilleasia, Astarte i Syria, Astarte i Fønikia, Tanit i Kartago. Under alle disse navnene finner vi den nøyaktige representasjonen av «Jomfru Maria» som bærer sitt barn Jesus.

I Bibelen åpenbarer Gud sin fordømmelse av disse avgudsdyrkende kultene, og denne fordømmelsen gjelder tilbedelsen av Jomfru Maria, som kun er den kristne formen for disse gamle fruktbarhetsgudene; formen som er tilpasset for tilhengere av den katolske religionen, men også for de av islam. I hedenske religioner er ikke ondskapens gud i motsetning til det godes Gud, slik Bibelen lærer. Falsk religion overfører bare til et oppfunnet guddommelig liv de verdiene som foretrekker menneskene selv. Det er derfor alle tilber styrkeguden og fruktbarhetsguden fremfor alle andre.

I virkeligheten tilhører styrke og fruktbarhet den ene Skaperguden, Far til alt som lever. Men siden han er skaperen av liv, bare ved hans ord, er hans rolle ikke en mors. For dette begrepet «mor» ble oppfunnet av ham, for den eneste gangen i løpet av de 6000 årene av forplantningen av menneskelige skapninger som ble invitert på jorden til å knytte seg til den ene sanne Gud. Og hans ubegrensede guddommelige skaperkraft tillot ham å bli født i livmoren til en ung jomfrupike som ble brukt som surrogatmor. Barnet Jesus som ble unnfanget av henne, tilhørte ikke Maria, og hun tok ikke feil da hun selv mente at Gud hadde gitt henne en « *nåde* », det vil si æren av å være valgt. Årsaken til dette valget var

utelukkende hennes avstamning fra kong David, slik at de guddommelige skriftlige løftene som ble gitt til denne kongen, ville bli oppfylt og æret.

Ydmykhet er vår styrke og vår frelse

Den store Skaperguden erklærte i Jakob 4:6 og 1. Peter 5:5 at han « *står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde* ». Ydmykhet begynner når mennesket innser hvor stor sin svakhet er. Så lenge han ikke blir klar over Skapergudens eksistens, med ubegrenset makt og autoritet, kan han ikke innse hvor svak han er i sin menneskelige natur. Men alt forandrer seg når han får bevis på sin levende virkelighet. Selv da må denne bevisstheten være sterk og dominerende i sin analyse av livet. Ydmykhet leder den menneskelige skapning til å forstå at han bare er et leirkar som Gud må fylle; dette krever av ham en føyelighet som oxen, på hvis hals Gud legger sitt åk for å betro ham en oppgave. Denne sinnstilstanden blir ikke forherliget av den gudløse verden, men nettopp fordi dens oppfatninger av livets verdier er i absolutt motsetning til hans egne. Tilsynelatende ekstremt svake, blir Guds utvalgte gjort sterke av hans guddommelige styrke, ettersom han gir dem alt de mangler. Å motstå djevelen og hans menneskelige representanter krever Jesu Kristi styrke. Bevisene på hans seier ligger nå bak oss. Ingen har rett til å tvile på det, for martyrene i den sanne tro ga sine liv for å overbevise deg om det ved trofast å følge eksemplet til den store troens Mester, Kristus Frelseren. Det krevde ekstraordinær karakterstyrke for at han skulle fullføre sitt oppdrag. Og til tross for bedragersk skinn, var det ved å ofre sitt liv til døden at han herliggjorde og helliget sitt navn for all evighet. I den tro at de straffet ham, løftet de opprørske jødene og romerne ham til den ypperste ære. For å modernisere bildet er den utvalgte en levende «postkasse» der Kristi Ånd fra tid til annen legger sine kjærlighetsbrev som utgjør hans advarsler om farer, og hans lys som lyser opp hans hemmeligheter åpenbart i hans bibelske ord.

For å illustrere sine utvalgte valgte Jesus å gi barn som eksempel. Ikke vår tids opprørske barn som er fruktene av den besmittede og grenseløst syndige republikanske ånd, men kloke, lydige og svært oppmerksomme barn, fordi de er på jakt etter den best mulige modellen. Humanismens fedre skuffer, og veldig tidlig legger barna deres merke til og dømmer deres egoisme og ondskap arvet fra djevelen, men de er fortsatt uvitende om denne årsaken. Barnet stiller mye spørsmål fordi det har alt å lære; det ønsker å finne svar på spørsmålene sine. Jesus Kristus, vår Skaper, forventer ikke mindre av dem det ønsker og kan frelse. Hele Bibelen inneholder fortsatt nok mystikk til å oppta vår tid frem til dens tilbakekomst våren 2030, og fordi tanken hadde streift meg, tok Jesus Kristus meg på ordet, og han gir meg hver uke studieemner som han gir sine svar på som intensiverer hans lys.

Bare himmelske vesener ser tingen, men i en tid hvor verden, avskåret fra Gud, er plaget av de dødelige risikoene knyttet til koronaviruset og internasjonale spenninger som vekker frykt for krig, i Kristi frelses fred, nærer hans elskede seg grådig av hans himmelske åndelige lære. Og denne kilden, kilden til levende vann, vil ikke tørke ut. Den kan likevel avbrytes, men bare når den ikke lenger verdsettes. Men så lenge den verdsettes av den som mottar den, kan den fortsette.

Eksemplet er for godt til at jeg ikke kan vitne om det. Ved slutten av sabbaten 22. januar 2022, mens vi forberedte oss på å avslutte Guds hellige dag med bønn, førte en siste utveksling med Joel, min bror i Kristus, om spenningen i forholdet mellom den vestlige verden og Russland, meg til å fremkalle profetien i Daniel 11:40-45 som beskriver den generelle strategien for den forventede tredje verdenskrig. Jeg ble så slått av en strålende idé, som bekrefter og utvilsomt gir meg tolkningen min i Daniel 11, i dokumentet «Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg». Jeg oppsummerer emnet her for å forstå betydningen av denne lille perlen. Daniel 11 omtaler to hoved« konger », som er « kongen i nord » og « kongen i sør ». I den første delen av kapittelet betegner disse to « kongene » de gamle egyptiske lagidiske og syriske selevkidedynastiene. Fra vers 21 og utover retter Gud seg mot den selevkideske « kongen i nord », Antiokos IV, som forfulgte jødene i 168 f.Kr. Fra vers 36 og utover tar han den kristne æraen og den forfølgende pavetroheten av de kristne som mål og kontekst, gjenstanden for hans hovedfordømmelser i Daniel 7:7 og 8:10–12. Kontekstendringen forplikter oss til å omfordele rollene, det vil si å tolke identitetene til de nye « kongene i nord og sør » som er sitert frem til slutten av kapittelet på nytt. I vers 40 iscenesetter Ånden militære aggresjoner som angår ikke to, men tre « konger » som utpeker: siden vers 36, det pavelige katolske Europa, organisert under Roma-traktatens ledelse, Guds mål, offer for de siste angrepene, deretter den nye « kongen i sør », det vil si kriger-islam som kom ut av Mekka siden 632, og den nye « kongen i nord », det nåværende ortodokse Russland. Etter at denne nødvendige påminnelsen er gjort, er dette hva den nye perlen på sabbaten 22. januar 2022 består av. Profetien presenterer, ved å navngi det tydelig denne gangen, « Egypt », som har gått over i den vestlige leiren siden Camp David-avtalene ble undertegnet i 1979. Det blir truffet av den nye krigeriske islamistiske « kongen av sør », *alliert med den nye* russiske « kongen av nord ». Siden det selv er omtalt som « kongen av sør » i begynnelsen av Daniel 11, blir « Egypt » i den siste verdenskrigen truffet av denne nye « kongen av sør » som først angriper det kristne pavelige Europa. **Beviset på kontekstendringen demonstreres dermed** . « Egypt » kan ikke være « kongen av sør » som angriper det kristne Vesten, siden det har blitt dets allierte og selv er plyndret av « libyerne og etiopierne », muslimer som dukker opp etter plyndringen av den russiske « kongen av nord ».

Guddommelig profeti er en ugjennomtrengelig festning, man kan bare komme inn i den ved å bli invitert og veiledet av Guds Ånd. Lille menneskelige åndedrag, du er ikke i stand til å se noe annet enn det Gud lar deg se. Han legger sin hånd og et slør blinder vår intelligens. Eksemplet jeg nettopp har gitt viser at han løfter sløret når han ønsker og finner det passende. Forståelsen av guddommelige åpenbaringer er alltid ekstremt enkel og logisk, men selv under disse gunstige forholdene oppfatter ikke menneskelig intelligens den enkleste av dens finesser. Å innse disse tingene fører mennesket til sann ydmykhet og aksept av å erkjenne at hans rolle virkelig er en enkel "postkasse" som stiller seg til Guds disposisjon i Jesus Kristus. Imidlertid, i denne ydmykheten og i demonstrasjonen av takknemlighet for hans åpenbaringer, blir den dyrebare for ham i den grad at han, for å rettferdiggjøre den, ofrer sitt liv for å forløse sine synder. Og slik, ved hans gjenkomst i herlighet, vil han være i stand til å tilby ham evig liv, i henhold

til den perfekte rettferdigheten i hans frelsesplan. "Postkassen" eller den "**ulønnsomme tjeneren**" vil da bli en engel som vil se og snakke direkte med Kristus som er gjort synlig. For ifølge Lukas 17:10 er det ingen ære for den som adlyder, og dermed bare gjør sin plikt, ifølge det Jesus sa: « *Slik skal også dere, når dere har gjort alt det som er befalt dere, si: Vi er **unyttige tjenere**, for vi har gjort det vi skyldte å gjøre.* »

Ydmykhet dyrkes og må beskyttes, fordi stoltheten som kan erstatte den, kan dukke opp i situasjoner med suksess og beundring fra de rundt dem. Foraktet og ignorert kan Kristi utvalgte lett opprettholde en ydmyk holdning, men ved den minste suksess er faren for stolthet reell. Derfor er det viktig for dem å forbli ydmyke overfor dem de underviser. For Gud våker over og overvåker stolthetens tilsynekomst, som gir djevelen og hans demoner deres endelige dødsdom. Og fordi de betaler dyrt for det, vet ondskapens engler hvor effektiv stolthet er i å miste en menneskesjel, og de gjør alt de kan for å forverre den stolte tendensen i sine sinn. For dette er nok en grunn til å rettferdiggjøre ydmykhet. I motsetning til hva de tror, er stolte mennesker manipulerte vesener. Kanskje klarer de å ikke bli manipulert av mennesker, selv om jeg tviler på det, men de er absolutt manipulert av Guds usynlige ånder eller Satan, og hans englebrødre. Sammenligner vi hjernen vår med en datamaskin, er vi ofre for åndelige "hackere". På avstand blir vi manipulert, enten av Gud for vårt beste og liv, eller av demoner, for vårt onde og den døden som følger med det, fra dette jordiske livet i alle aldre, og i verste fall, ved den endelige dommen, evig. Stolthet viser seg i det indre jeget hvor det gradvis vokser som en dårlig plante sådd av demoner, eller rett og slett som en frukt av den fullstendige friheten Gud har gitt oss. Mennesket kan få fra Gud at han opplyser sin intelligens, men også, når det gjelder de stolte, at han gjør dem åndelig blinde. Allerede når han avskjærer seg fra Gud, fratar mennesket seg fordelene av å kunne identifisere de virkelige årsakene til hendelsene som finner sted i hans tid eller i andre; årsaker som er skjulte fordi de er åndelige. Dette er en minimal naturlig blindhet som allerede er dødelig. Men sinnets blindhet kan ta ekstreme former, som å se fiender i sine beste venner; i kamp kan man kjempe mot sin egen leir, i den tro at de har å gjøre med fiender. På denne måten ga Gud seier til sitt hebraiske folk, som hadde blitt hans Israel. Fiendene hans drepte hverandre uten at Israel måtte gripe inn. Så la oss være virkelig **ydmyke i en slik menneskelig situasjon !**

Berøvet denne dyrebare ydmykheten, avskåret fra Gud, er menneskeheten avhengig av sine vitenskapsmenn, sine store menn, sine lærde menn, som skryter av å kunne forklare livet. Den har spesialister på alle sine forskjellige felt og emner, som den refererer til. Alle har nytt godt av, tror de, av vitenskapens og kunnskapens fremskritt. Men de ignorerer at denne teknologiske veksten bare er konsekvensen av en utbredt forbannelse som rammet hele menneskeheten i 1843, en dato konstruert av «adventist»-profetien i Daniel 8:14. Adventistprøvene i 1843 og 1844, som hovedsakelig ble opplevd i USA, preget dette landet, som bare har vokst i makt, og som vi skylder den nåværende teknologiske veksten. I sin tur fulgte jernbanen, utnyttelsen av olje og bilen med forbrenningsmotor, Mr. Edisons glødelampe, kino, sivil og militær luftfart, atombomben, romraketter, datamaskinen, internett og vår nåværende ultra HD-«smarttelefon». Det er ikke

denne « kunnskapen » Gud snakker om i Dan 12,4, fordi denne tekniske « kunnskapen » bare lar mennesket bygge de destruktive maskinene som vil ødelegge det. Tvert imot, for å favorisere livet til sine utvalgte, tilbyr Gud « kunnskap » om sitt prosjekt, åpenbart gjennom hans profetier: « *Du, Daniel, hold disse ordene hemmelige og forsegl boken inntil endens tid. Da skal mange lese den, og kunnskapen skal øke.* »

I dette verset ser vi tydelig Guds intensjon om å la den kristne troen stagnere inntil « *endens tid* ». Vi er nå i denne « *endens tid* », og som Gud profeterte for Daniel, har « kunnskapen » virkelig « økt » sterkt siden 1843, enda mer mellom 1980 og 1994, og på en uventet måte siden 2018. Alt som gjenstår er at den skal deles av de utvalgte som er spredt blant folkeslagene over hele jorden; og blant alle mennesker er de de mest **ydmyke** , i samsvar med Mesterens, Jesus Messias, forbilde.

Det finnes også en falsk, bedragersk religiøs ydmykhet basert på at folk erkjenner at Gud eksisterer. Men denne ydmykheten er falsk fordi de ignorerer hans eksistens ved å ikke underkaste seg hans vilje, som de ikke har bruk for. De utvalgte som besitter sann ydmykhet begår ikke denne ulogiske feilen. Hvis Gud eksisterer, gitt at han også er den allmektige, er det viktig å vite hvordan han dømmer mennesker og deres handlinger. I denne kunnskapen avsløres og forstås rollen han gir fakta. For den menneskelige hjernen skjelner og analyserer hendelser med stor presisjon, vitenskapen hjelper den med dette, men den kan ikke gjøre noe mer. Vi har sett hvordan den levende Guds hovedrolle er å kontinuerlig dømme sine skapninger og deres gjerninger. Det er derfor viktig å forstå betydningen han gir nyhetsinnslagene som skjer dag etter dag. Folk og familier blir bedrøvet av ulykker som kontinuerlig rammer hele den skyldige og syndige menneskeheten. Disse ulykkene kan være forårsaket av ofrenes mangel på forsiktighet, men det som er sikkert er at alle de som dør på annen måte enn av alderdom, dør fordi Gud ikke beskyttet dem. Og hvis han ikke gjorde det, er det fordi disse menneskene ikke ydmyket seg for hans strålende virkelighet. Blant dem ønsket de troende å ignorere hva han tenkte og hva hans dom var. Gud er de levendes Gud, ikke de døde, og det er derfor mens vi lever at vi må lære å kjenne ham. I Daniel og Johannes' åpenbaring åpenbarer Gud først og fremst for sine mest ydmyke tjenere hvilken betydning han ga de store dramaene som preget den kristne tids historie. Johannes' åpenbaring oppsummerer dem med de « *syv trompetene* » og de « *syv siste plagene* » som uttrykker den rettfærdige « *Guds vrede* ». Når det gjelder den « *første trompeten* », der sekulære historikere bare har bemerket barbariske invasjoner som satte fyr og blod i dagens Europa mellom 321 og 538, ser den utvalgte en første dom som ble påført av den fornærmede Skaperguden i 321 ved at han forlot sin helliggjorte sabbat. Og de seks andre « *trompetene* » og de « *syv siste plagene* » kommer, suksessivt, for å straffe den samme synden. Åp. 15:4 bekrefter betydningen av guddommelige « *dommer* » ved å si om de « *sju siste plagene* »: « *Hvem skal ikke frykte, Herre, og herliggjøre ditt navn? For du alene er hellig. Alle folkeslag skal komme og tilbe for deg, fordi dine dommer er blitt åpenbarete.* » I dette verset er uttrykket « *For du alene er hellig* » rettet mot den falske religiøse helligheten til de romersk-katolske pavelige og protestantiske religionene som dens « *dommer* » retter seg

mot og rammer. Fraværet av « frykten » « Guds » er det snakk om, og det skyldes stolthet og falsk, opprørsk menneskelig **ydmynhet**. Siden 1843, etter de mørke århundrene under pavestyrer, inviterer den første engelens budskap i Åp 14,7 de utvalgte til å skille seg fra falsk religion ved en **ydmyn holdning** som fører til « frykt for Gud »: « Og han sa med høy røst: **Frykt Gud** og gi ham ære, **for timen for hans dom er kommet**, og tilbe ham som skapte himmelen og jorden, havet og vannkildene. » « Den som inviterer de kalte til å « frykte » ham, kalles Jesus Kristus, den allmektige Gud, Skaperen av alt som lever og eksisterer, synlig eller usynlig. Guds sanne dom er fryktinnngytende og det motsatte av de forestillingene som behager menneskene, fordi den deler menneskeheten i kun to leirer, den av hans **ydmynke** utvalgte som Jesu blod frelser, og hele resten av menneskeheten som han ødelegger og til slutt definitivt vil utslette på grunn av stoltheten eller den falske **ydmynheten** til de rike og de fattige, alle opprørske og gjenstridige, som den egyptiske faraoen som forherdet sitt hjerte til døden som Gud ga ham i Rødehavets vann. »

Men verdsettelsen av ydmynhet og stolthet kan bare oppfattes ansikt til ansikt, og den eneste meningen som teller er selvfølgelig den store universelle dommerens. Det er å frykte at man viser for mye selvtilfredshet ved å dømme seg selv. La oss derfor ikke glemme at Gud verken er overbærende eller selvtilfreds, men bare rettferdig, krevende, men full av medfølelse for dem som virkelig gjør alt for å behage ham.

Jesus gir oss et eksempel på ydmynhet som alle som ønsker å følge ham på sannhetens vei, bør observere. Fra et menneskelig perspektiv er denne veien svært overfylt, fordi det er så mange som begir seg ut på den. Og hvis de er så tallrike, er det fordi den kristne standarden de anvender ikke er i samsvar med ydmynhetens regler som er velsignet av Gud. Mange falske kristne kjennetegnes av sin sterke beslutsomhet om å gjøre noe for Jesus Kristus eller for Gud. Disse menneskene konkurrerer i iver, forgjeves, fordi det er stolthet som driver dem. Det er for å fordømme denne typen falske tjenere Jesus spesifiserer i Lukas 14:8 til 11: « (8) Når du blir innbudt av noen til et bryllup, skal du ikke ta den første plassen, for at den innbudte skal være viktigere enn deg, (9) og den som inviterte dere begge skal komme og si til deg: 'Gi plassen for denne mannen.' Da ville du skamme deg over å gå. (10) Men når du blir innbudt, gå og sett deg på den laveste plassen, slik at han som har innbudt deg, kan si til deg når han kommer: « Venn, stig høyere opp! » Da skal du få ære for alle som sitter til bords med deg. (11) For hver den som opphøyer seg selv, skal bli ydmynket, og hver den som ydmynker seg selv, skal bli opphøyet .

Det er med denne enkle uttalelsen Jesus Kristus kan fordømme den sivile og religiøse verden som er avskåret fra ham. Faktisk åpenbarer Jesus i denne lignelsen grunnlaget for sin dom: ydmynheten som gjør evig liv med Gud og hans hellige engler mulig. Eksemplet med « bryllupet » betegner « *Lammets bryllupsmåltid* »; gjesten er den utvalgte som er forløst ved hans blod; den som inviterer er Gud Jesus Kristus. Gud profeterer at falsk iver vil bli avslørt og ydmynket.

I sin erfaring retter kong Nebukadnesar også et budskap om ydmynhet til de utvalgte. Etter å ha vært lamslått av Gud i « syv år » på grunn av sin « stolthet

», knust og ydmyket, ble han klar over sin uverdighet. Han krevde ikke selv å vende tilbake til den kaldeiske tronen, for han forteller oss i Dan 4:36-37: « *På den tiden vendte min fornuft tilbake til meg, mitt rikes herlighet, min majestet og min prakt ble gitt tilbake til meg; mine rådgivere og mine stormenn ba meg om å komme tilbake ; jeg ble gjeninnsatt i mitt rike, og min makt bare økte.*» *Nå priser, opphøyer og ærer jeg, Nebukadnesar, himmelens konge, for alle hans gjerninger er sanne og hans veier rette, og dem som vandrer i hovmod, kan han ydmyke.*

Hvis mennesker var mer oppmerksomme på budskapet som Jesus Kristus formidlet, i ord og gjerninger, ville mange forstått at standardene for et himmelsk liv ikke passer for dem: de glorifiserer stolthet og forakter ydmykhet; uflaks for dem fordi Gud glorifiserer ydmykhet og ødelegger stolthet. Hele hans plan er oppsummert i dette målet: å sortere mennesker, forkaste de stolte og helliggjøre de ydmyke for evigheten. Alle kan dermed beundre visdommen til den store skaperguden, som vet at etter denne sorteringen vil evig lykke være mulig og oppnådd.

Dødelige blandinger

I en alder av 30 år, et offer for arbeidsledighet, i grepet av stor nød og tap av yrkesaktivitet, vendte jeg meg til Bibelen, som jeg leste fullstendig fra begynnelse til slutt, fra 1. Mosebok 1 til Johannes' åpenbaring 22. Denne lesningen lot meg oppdage at om alt jeg ønsket å se oppnådd og som jeg kalte godt, hadde Gud en helt annen mening, og kalte det dårlig. Før denne bibellesningen var jeg humanist og ønsket å se fjerne grensene som ble etablert mellom mennesker; disse rasemessige og nasjonale grensene som skiller og forhindrer broderskapsrelasjoner. Men fra 1. Mosebok 1 oppdaget jeg at den sanne Gud i sitt skaperverk streber etter å etablere og fastsette standarder for **separasjon** . Jeg tok fullstendig feil, og han hadde fullstendig rett. Og menneskeheten betaler kontinuerlig konsekvensene av å ikke ta hensyn til hans kloke og perfekte dømmekraft. For å ta hensyn til hans mening er å stole på den som **aldri kan** feile i sin vurdering av ting og liv. Ved å skrive disse tingene innser jeg hvor velsignet Israel var ved å bli veiledet og ledet av Gud, siden utvandringen fra Egypt. Den hellige skyen fulgte dem under reisene deres i den arabiske ørkenen, men denne skyen beskyttet bare deres dødelige kropp; det mest dyrebare var for Moses alene, som Gud Ånd samtalte med i møteteltet. Ja, det er ikke nødvendig å se Gud for å tro på ham, for visdommen som demonstreres i all dens bibelske åpenbaring vitner om hans levende virkelighet.

Igjen vil jeg i denne meldingen vitne om viktigheten av denne første guddommelige erklæringen som er temaet i 1. Mosebok 1, en bok som jeg personlig ville ha gitt navnet « **separasjon** », ettersom det er temaet for hele boken. For å forstå viktigheten Gud gir denne **separasjonen** , må vi ta hensyn til at hans første skapninger, englene, arvet et udødelig liv fordi de gjenspeiler det grunnleggende målet Gud ønsker å oppnå for evigheten. Retten til å leve og dø tilhører alene Skaperguden, og han kan anvende den på engler og mennesker; noe han vil gjøre i sin tid. Den fullstendige friheten som er gitt til hans skapninger, gjør alt mulig: godt så vel som ondt. Gud visste dette før han skapte sin første frie

motpart, sin første engel. Og utsiktene til å skape opprørske liv fikk ham ikke til å forlate prosjektet sitt. Vel, det vil være opprørere og trofaste, så han må bare sortere og velge ut de skapningene som er i stand til å tilpasse seg hans livsoppfatning. Og dette programmet gjelder engler og mennesker. Ved å innse dette bringer Gud oss i ånden inn i sin åndelige verden; Han gjør oss oppmerksomme på eksistensen av en annen virkelighet som forblir for oss, den jordiske, fullstendig usynlig for våre øyne; men ikke for våre sinn. Alt han har gjort, gjør og vil gjøre, er basert på hans høyeste intelligens. Han har reflektert, analysert, komponert og realisert hele sitt program som tar sikte på å lovlig utslette ondskaper og dens støttespillere for å tilby sine troende et perfekt evig liv med kontinuerlig fred og lykke. Under dette åndelige blikket blir døden, som skremmer den opprørske menneskeheten i dag og til alle tider, den nødvendige, uunnværlige allierte for at de utvalgte skal oppnå det fredelige og evige livet som Gud ønsker å tilby dem. Døden er derfor mer enn nyttig, den er, sier jeg, uunnværlig. Den bringer den definitive " **separasjonen** ", fordi de avdøde aldri igjen vil ha sjansen til å endre sin skjebne. Mennesker dør enten i Kristus, for evig liv, eller de dør som djevler, for sin definitive utslettelse ved slutten av det guddommelige programmet. Valget er rent binært, som de to stiene som Gud legger foran menneskenes fotspor, men også foran dem, foran de himmelske englene. Og den seirende Kristi død har allerede hatt tragiske konsekvenser for disse himmelske englene for de onde som har mistet sin plass i himmelen, men fantastiske konsekvenser for de gode som har blitt frigjort fra sin onde innflytelse; dette er hele læren i Åp 12:9 til 12. Denne første himmelske renselsen vil i sin tid bli etterfulgt av en siste jordisk renselse. Da vil frelsesplanen som Gud har unnfanget, bli fullkomment fullført. For Gud og hans utvalgte av himmelsk eller jordisk opprinnelse vil åndens hvile ha blitt mulig.

Dette er årsaken til alle disse atskillelsene han beordrer i 1. Mosebok 1; det endelige målet er å **skille** « *godt og ondt* », slik det læres i dette verset sitert i Jes 7:15, hvor det sies om Kristus: « *Han skal spise rømme og honning, helt til han vet å forkaste det onde og velge det gode.* » Det som var sant for Kristus, er sant for alle mennesker; engler og mennesker har alle måttet velge mellom godt og ondt. Og det er fordi han fordømmer blandingen av godt og ondt i sine skapninger at Gud demonstrerer sin bekymring for å skille disse to livsalternativene. I 1. Mosebok **skiller han først** stedene for himmelsk liv fra de jordiske. Han setter dermed grensene som vil hindre mennesker i å se det engleaktige himmelske livet. Jorden må skilles fra himmelen og dens innbyggere. Så, i vår jordiske skapelse, tar ondskaper navnet mørke og tilsvarende natt. Det er dermed **atskilt** fra det gode, som er representert av dagslys. Allerede i disse handlingene åpenbarer Gud at hele formen han gir sin skapelse, formidler et åndelig budskap som profeterer hans hensikt om å skille godt fra ondt. Den skapte jordiske dimensjonen får dermed sin betydning som en slagmark som tilbys som en demonstrasjon for englene og verden, for en krig mellom Gud og Satan vil finne sted der. 1. Mosebok 1 lærer oss at det Gud skiller, ikke må gjenforenes, under straff av evig død. Himmelen og dens atmosfære ble gitt til fugler, ikke til mennesker, men drevet av synd, ønsket opprørske mennesker å erobre evnen til å fly. De lyktes, men til hvilken pris? Den ved å falle i økonomisk slaveri som førte dem til forurensende og

dødelig energiavhengighet for sin art og alle arter som lever på land og i havet. For turistfly forbruker enorme mengder parafin som transporteres på gigantiske tankskip som slipper ut til sjøs og noen ganger synker, og dermed forårsaker betydelige oljesøl på strendene der menn, kvinner og deres barn bor. Separasjonen som er etablert av Gud, er blitt overtrådt og bærer nå sine dødelige konsekvenser. Nye "ikaruser" blir drept under flyvninger på høyteknologiske flyvinger eller sofistikerte fallskjermmer. Man bryter ikke reglene som er fastsatt av Gud ustraffet. Disse risikoene er ikke forenlige med den ekstreme forsiktigheten som Jesus formaner oss til. De forblir derfor fruktene av en opprørsk menneskehet. I forlengelsen av sitt budskap om **atskillelse** ønsket Gud logisk nok å anvende dette prinsippet for å beskytte sitt hebraiske folk; noe som førte til at han forbød dem å gifte seg med hedenske utlendinger. Deres lykke var avhengig av det, for gjennom ekteskapet bringer utlendingen inn i Israel det som er helliget av Gud, hans kultur, hans religion, hele hans levestandard. Og akkurat som surdeig får hele brøddeigen til å heve, setter hans nærvær i Guds Israel hele folkets liv i dødelig fare; noe han ønsker å unngå for dem han elsker.

Siden Kristi død og tilbudet om hans nåde til hele det jordiske universet, har kristne feilaktig trodd at denne **separasjonen** av etniske grupper var over. For uvitenhet om eller forakt for dette prinsippet bærer fortsatt sine uheldige konsekvenser for alle moderne nasjoner som fornyer opplevelsen av «Babel». Og det må bemerkes at gjenforeningen av de som Gud **skilte** etter språk, favoriseres av den lange fredsperioden som Gud har gitt Europa siden 1945, året da andre verdenskrig sluttet. Jo lenger denne freden varer, desto mer alvorlige er og vil konsekvensene bli. Og å dømme etter fruktene som bæres, er dommen som Gud har fastsatt fullstendig berettiget. Vår verden har blitt akkurat det Gud ønsket at hans nasjonale Israel skulle unngå; et sted for utsvevende handlinger, nytelsessøk, falsk kjærlighet, hat, tyveri og mord, som kommer til de konkurrerende religiøse splittelsene som rettferdiggjorde de antikolonialistiske krigene og den «bosniske» krigen på Balkan. For mennesker som er avskåret fra Gud, fortsetter å ignorere de religiøse årsakene til disse sameksistensene som er gjort umulige fordi de ikke aksepteres av mennesker. Og hvis frukten av disse samboerskapene er så uutholdelig for dem, er det på grunn av forbannelsen Gud legger på overtredelsen av sine atskillelser. Siden Babel skulle de forskjellige språkene som Gud skapte, **skille** folk, men i dag har hele jorden blitt en liten landsby der informasjon sirkulerer i sanntid. Men den mest utviklede teknologien fjerner ikke menneskelivet fra den udødelige Guds makt. Og gjenforeningen av de som Gud har **skilt**, vil nok en gang ha konsekvensen av å sette jorden og dens innbyggere i brann. Noe som får meg til å si: For mye omfavnelse, for mye brannskader. Hensikten med den nye pakten var å spre det gode budskapet om frelse til alle jordens folk, men ikke å gjenforene de folkene som Gud har **skilt** ved språk. Dette er grunnen til at den tragiske opplevelsen som verden er i ferd med å oppleve, og som den allerede lever i mild form med smitten av koronaviruset, utelukkende skyldes dens forakt for den evige lærdommen som Gud ønsket å gi menneskeheten gjennom opplevelsen av «*Babels tårn*». Forakten som ble vist for Gud, fantes allerede i djevelens person, som ignorerte betydningen av verbet «å dø». Han trodde han kunne beseire Gud som skapte ham, helt til Kristi død,

som forble uten synd. Etter å ha forårsaket døden til mengder av mennesker, lærte han av Kristus at hans tur til å dø var programmert av Gud. Den frekke uvitenheten om guddommelige lærdommer vil dermed bære sine konsekvenser for alle engler og opprørske mennesker.

På sin tid gjorde kong Hiskia feilen å vise sine kaldeiske besøkende rikdommene i tempelet sitt. Som et resultat, men etter ham, vendte de tilbake for å beslaglegge disse tingene og hele nasjonen. Den vestlige verden gjør på sin side den samme feilen. Gjennom fjernsyn og internett vises overdådigheten i det vestlige livet foran det misunnelige blikket til folk som fortsatt lever i fattigdom og elendighet. Hvordan kan vi ikke forstå, i dette tilfellet, deres ønske om å komme og nyte også dette overdådige livet som vises frem? Konsekvensen av denne moderne teknologien er å provosere frem bølger av innvandring som forstyrrer balansen i den sosiale forvaltningen av folket i dette rike og utviklede Vesten. Men uansett nivået på denne rikdommen, finansieres kostnadene som representerer de nyankomne på bekostning av de opprinnelige innbyggerne. Det er da ustøttet innvandring igjen blir en årsak til konflikter og sammenstøt mellom de som godkjenner, og de som bestrider denne typen velkomst. « Fagforenings »-staben er brutt, og den **etniske og religiøse blandingen blir dødelig** . For det republikanske Frankrike ser mottoet sitt bli ødelagt: frihet, likhet, brorskap. Det er ingenting igjen annet enn slavens underkastelse til sin herre, sosial ulikhet og motgang som presser de som ikke deler de samme ideene til å konfrontere hverandre. Men de andre nasjonene som ble bygget etter dens modell er også dømt til å leve de samme smertefulle opplevelsene. Og til slutt vil ordtaket bli bekreftet: den sterkestes fornuft er alltid den beste. Og denne «sterkeste» er skaperguden som organiserer forbannelsen for dem han ikke kan velsigne.

Den **adskillelse** som Gud har skapt, er ment å velge lydig tro, for lydighet er uttrykket for den tilliten den utvalgte gir til Gud som ordner og organiserer hans liv. Kristi død ga de kristne enda en grunn til å være trofaste og lydige mot ham, og ikke i noe tilfelle retten til å forakte hans forordninger og bud.

Herrens tanke ble åpenbart for meg morgenen mandag 31. januar 2022. Det åpenbarte emnet gjelder fortsatt den «dødelige blandingen». I 1. Mosebok 1 følger skapelsesrekkefølgen knyttet til hver dag en logikk bygget på tanken « *mørke og lys* », som oversetter budskapet « *død og liv* ». Vi kan dermed legge merke til at Gud skaper plantelivet på den tredje dagen før han skaper sol- og månelys på den fjerde dagen. Dette lyset vil gjelde dyrelivet som ble skapt på den femte dagen. Åndelig sett er dyrestatusen verdiløs for Gud, siden han skaper dyr bare for å bli dominert av mennesket, som han denne gangen vil skape « *i sitt bilde* » på den sjette dagen. 1. Mos 1:26: « *Og Gud sa: La oss skape mennesker i vårt bilde , etter vår likhet, og de skal herske over havets fisker og over himmelens fugler og over feet og over hele jorden og over alt kryp som rører seg på jorden .* » » Jeg spesifiserer at Gud sier « *i vårt bilde* » fordi han i sin jordiske skapelse assisteres av sine engler som allerede deler « *hans bilde* » med ham. Han sier dermed « *la oss skape* » fordi han forbinder dem med sitt verk. Denne flertallsformen er derfor ikke rettferdiggjort av en hellig treenighet, men ganske enkelt av en assosiasjon mellom Guds Ånd Kjærlighet og hans elskede, trofaste engler. Merk at i dette verset gir Gud mennesket makt til å « *dominere* » «

krypdyrene som kryper på jorden », som « slangen », som likevel vil ta dominerende makt over ham, når han lar seg « dominere » av ham ved å være ulydig mot Gud, på hans djevelske råd.

På den « femte dagen » skaper Gud sjødyr. Tallet « fem » er symbolsk menneskets tall. Livet som skapes i « havet » vil dermed bli et symbol på det dyremennesket han vil bli når han har mistet likheten med « Guds bilde » etter synden, helt til han dekker sin nakenhet med et skinnplagg som profeterer om Jesu Kristi guddommelige nådetilbud.

På den « sjette dagen » skapte Gud mennesket « i sitt bilde » på det tørre landet som hadde steget opp av havet. Tallet « seks » er engelens tall, enten det himmelske eller det jordiske sendebudet. Her betegner det standarden for himmelsk liv som til slutt vil bli oppnådd av Kristi forløste utvalgte på jorden. Ordene som Gud taler bekrefter denne ideen, siden han sier, når han taler til sine engler: « *La oss skape mennesker i vårt bilde .* » Mennesket skapt « i Guds bilde » er derfor også i den himmelske engelens bilde. Jesus bekreftet også denne englestandarden som er forbeholdt sine utvalgte ved å si i Matteus 22:30: « *For i oppstandelsen gifter de seg ikke og blir ikke gitt til ekte, men er som Guds engler i himmelen .* » I sin opprinnelige renhet var Adam derfor lik Guds engler, bortsett fra at han ikke fikk se dem; Gud hadde satt denne begrensningen for mennesket. I motsetning til havet er jorden bæreren av liv skapt i Guds bilde. Og dette forbereder den rollen disse to antinomiske ordene vil få i profetien om apokalypsen som Gud vil gi apostelen Johannes. Jeg spesifiserer: for «havet», dyremenneskets liv, og for «jorden», menneskets liv skapt i Guds bilde, det vil si bildet som Jesus Kristus kommer for å gjenskape i sine utvalgte som han frelser fra syndens dødelige fordømmelse. De han frelser må gjennomgå dåp, hvis profetiske modell ble praktisert av de hebraiske prestene. Før de gikk inn i tempelet, måtte de vaskes i det store vannfatet som kalles «havet». I dåpen symboliserer nedsenkingen av hele kroppen døden til dyremennesket som er gjenfødt i Kristus, i Guds bilde. « Havet » får dermed tydelig betydningen av død.

Følgelig symboliserer havet døden og jorden representerer livet. Imidlertid lever også dyremennesket på jorden, som dermed bærer liv og død etter synden. I profetien vil jorden som er forbannet av Gud, dermed være bærer av disse to egenskapene: død og liv. Som bekræftelse vil jordoverflaten inneholde ørkener (bilder på døden) og frodige skoger (bilder på livet). Men dette er ikke tilfelle med « havet », som bare symboliserer livet til dyremennesket, som bare er bestemt til å dø. I 1. Mos 2:9 er « liv og død » betegnet med « to trær »: « *Og Gud JaHWéH lot alle trær vokse opp av jorden, som er behagelige å se på og gode å spise av, og livets tre midt i hagen og treet til kunnskap om godt og ondt .* » I dette verset er ordet « død » erstattet av « kunnskap om godt og ondt »; et uttrykk som passer perfekt til å definere den tvetydige «jorden » som bærer « liv og død ».

Når man vet at for Gud betyr å vite å oppleve, karakteriserer dette uttrykket spesielt godt den protestantiske troen, delvis velsignet og delvis forbannet av Gud, fra dens begynnelse. De velsignede led ondskap som Guds lam, og de forbannede vendte tilbake med våpen, slag for slag, til de romersk-katolske pavelige ligaene som angrep dem. Førstnevnte vitnet om en « levende » tro, sistnevnte om en « død » tro. Budskapene om « liv og død » er grunnleggende i

Åpenbaringen. Gud gir oss bevis på dette i Åp 3:1: « *Skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette er hva han som har Guds sju ånder og de sju stjernene sier: Jeg vet om dine gjerninger, at det **sies at du er levende, og at du er død** .* » Gud rettferdiggjør dette budskapet ved å tilskrive protestantismen som ble opplevd mellom 1831 og 1844, en « *kunnskap om godt og ondt* ». Velsignet være han, « *levende* », før 1843, etter den datoen er han forbannet av Gud, og hans åndelige tilstand er « *døden* » . Denne endringen i den protestantiske troens åndelige status, som følge av aktiveringen av det guddommelige dekretet i Daniel 8:14, resulterer i at symbolene « *hav* » og « *jord* » deler betydningen av « *død* ». Fra 1843 og utover bæres « *den levende tro* » av de eneste og få utvalgte som ble valgt ut av Jesus Kristus i de to adventistprøvene i 1843 og 1844, og i utgangspunktet bare i USA. I andre nasjoner vil utvalgte bli valgt ut, men først etter 1873, i samsvar med de parallelle kunngjøringene i Daniel 12:12 og Åp 3:7. Dermed, ved siden av symbolene « *hav og land* », vil denne levende adventisttroen bli representert av « *kvinnens rest* » i Åp 12:17: « *Og dragen ble vred på kvinnen og dro av sted for å føre krig mot hennes levning, mot dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd.* »

Siden 1843 har « *dragen* » eller « *djevelen* » vært sint på den levende adventisttroen, som er preget av to uatskillelige og uunnværlige kriterier: « *de som holder Guds bud og som har Jesu vitnesbyrd* ». Men siden 1995 har ikke den institusjonelle adventismen lenger vært oppbevaringsstedet for « *Jesu vitnesbyrd* ». Trostesten fra 1994, basert på budskapet om den « *femte trompeten* », var skjebnesvanger for den. Jeg skriver om det siste « *Jesu vitnesbyrd* » hver uke i denne boken, og gir ytterligere forklaringer på emnene den velger å belyse. Og nettopp denne fordømmelsen av offisiell adventisme av Kristus bekreftes av dens unaturlige allianse med leiren av den « *døde tro* », som « *anses for å være levende* », nettopp siden 1995. Vi befinner oss dermed igjen ved temaet for denne artikkelen, som omhandler den « *dødelige blandingen* ». Til slutt begikk den offisielle adventismen denne « *dødelige blandingen* », og siden 1843 har også den døde protestantiske troen begått den, ved å inngå en allianse med Guds fiende, den pavelige romersk-katolske troen. Bekreftelse på disse tingene vil dukke opp i Åp 13:11-18, i beskrivelsen av « *dyret som stiger opp fra jorden* » som mottar herredømme i nærvær av « *dyret som stiger opp fra havet* ». Som et vitnesbyrd om denne profetien ble USA i 2022 overveiende katolsk; slik at de, etter å ha dannet seg under symbolet av « *Lammet* » Jesus Kristus, vil avslutte sin tid på jorden og tale i de siste dager som den djevelske romersk-katolske « *dragen* ». Ordren om å « *drepe* » de siste utvalgte, en handling som er profetert i Åp 13:15, består av en « *død* » protestantisme og en « *død* » katolisisme, og fremstår som en naturlig logisk frukt av falsk kristendom: « *Og det hadde makt til å gi liv til dyrets bilde, for at dyrets bilde skulle tale og sørge for at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle bli drept .* »

Denne siste « *dødelige blandingen* » av menneskets historie står i fullstendig motsetning til den omsorgen og betydningen Gud gir til **atskillelsene** som åpenbares i hele 1. Mosebok. Og fra begynnelse til slutt **skiller Gud** dem som arver « *liv* » fra dem som arver « *død* », de endelige resultatene av de « *to veiene* » han har lagt frem for menneskene. Viktigheten av Guds tilsiktede

atskillelse vises ytterligere i dette verset fra Hebr 4,12, angående hans skrevne Ord: « *For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger inn i det så det skiller sjel og ånd , ledd og marg, og det dømmer hjertets tanker og råd .»* Jesus sa også i Matt 25,32: « *Alle folkeslag skal samles for ham, og han skal skille dem fra hverandre, slik en hyrde skiller sauene fra geitene, de trofaste « sauene » til « liv » og de opprørske «geitene » til « død ».*

Livet gir alle «grunnene» til å tro på Gud

Fornuft og tro

Bevisene for Guds eksistens er så mange at jeg frykter at jeg bare kan sitere noen få. For for hvert menneske er livet et slags mirakel. Fra fødselen til døden blir han rettmessig ledet til å stille spørsmål ved meningen med livet sitt. Dette er grunnen til at folk i hedenske nasjoner stolte på guddommer hvis kulter ble forlenget av tradisjonell religiøs arv. Tradisjon er god når den tillater opprettholdelse av sann religion, men den blir dødelig når den består av å forlenge falske religioner.

I Vest-Europa dominerte tradisjonen menneskenes sinn i forkledning av «fornuft», reist som et religiøst totem av Maximilien Robespierre, lederen av Komiteen for offentlig sikkerhet som ble dannet under den franske revolusjonen etter halshuggingen av kong Ludvig XVI. Hans fornavn, Maximilien, gjør ham til en slags pave «Maximus», og navnet hans gjenspeiler det pavelige aspektet ved å bære «Sankt Peters kappe». Under hans ledelse opplevde Frankrike et helt år med «terror» mellom 27. juli 1793 og 27. juli 1794. «Ett år», i dag, profeterte den ateistiske normen «maxi tusendel» av et nytt «årtusen», «maximus», som betyr stor, svært stor. Levetiden til denne «antikrist», som døde 28. juli 1794, i en alder av 35 år, er identisk med Jesu Kristi. En viktig detalj er at hans profane munn ble et mål for Gud, siden den ble truffet i «maksimilaret» av en kule avfyrt av gendarmen «Merda». «Tyrannen» døde på guillotin i grepet av uutholdelig smerte. Hans uhyggelige jordiske tjeneste sluttet den 9. i «Thermidor» i den revolusjonære kalenderen som var gjeldende på den tiden og frem til 1806. Disse likhetene med Kristus og paven lærer oss at hans handling var en straff organisert av Gud, den store dommeren over mennesker og engler. Denne profetien om navnet og fornavnet til denne lederen av «fornuftens» kult har blitt oppfylt, siden den fortsatt dominerer, denne «fornuften», menneskenes sinn i dag over hele Europa og dens avleggere i USA og Australia. «Fornuften» har blitt sterkt hjulpet av teknologisk utvikling, som også parallelt har vunnet over og erobret menneskelige tanker. I Jesus Kristus hadde Gud forutsagt disse ødeleggelserne som følge av den vestlige sivilisasjonens fremgang, og sa i Matteus 24:24: « *For falske messiaser og falske profeter skal oppstå, og de skal gjøre store tegn og under for å forføre, om mulig, selv de utvalgte. »* Men jeg må være ærlig, Jesus siktet seg i dette verset bare til åndelige handlinger som skyldes falske messiaser og falske profeter. Og dette av en enkel grunn: For Gud er ikke vitenskapelig fremgang en gyldig unnskyldning for å rettferdiggjøre vantro på ham. For uansett hvilket nivå man når, vil vitenskapelig kunnskap forbli ute av stand til å bevise at

Gud ikke eksisterer. Og omvendt, for de som ønsker å få dem fra ham, er bevisene på hans eksistens rikelig.

Siden mennesker setter «fornuft» over religion, burde denne fornuften produsere «fornuftige» tanker. Dette er imidlertid ikke tilfelle; «fornuft» forsvinner når den må anvendes på den sanne Guds religion. Alle kan se hvor mye innsats ikke-troende vil legge ned i å vitenskapelig søke forklaringer på utallige ting. De graver opp jorden og river opp graver for å oppdage bevis fra fortiden. De krysser hav og sjøer for å oppdage spor etter en sivilisasjon eller en utdødd dyreart. De sender til og med raketter ut i rommet i håp om å finne spor etter liv på månen, på Mars og andre steder, om mulig. Og de som er i stand til slike anstrengelser for å få svar, forsømmer de som Gud har forberedt for dem i åpenbaringene i sin hellige bibel. De forstår ikke at deres iver blir en årsak til større skyldfølelse overfor ham. «Fornuft» burde produsere intelligens, men kan de kalles intelligente som ikke prioriterer den evige skjebnen i sine egne liv? Fornuften deres er like død som troen deres, for døden har kommet inn i dem; den har blitt akseptert som normen i menneskelivet, og de har resignert til dette prinsippet.

Likevel, for to tusen år siden i 2030, døde en mann på et kors, og tre dager senere viste han seg levende for sine trofaste vitner; dette for å lære dem at døden er blitt beseiret av ham som gir evig liv. Jesus Kristus kom for å rekonstruere menneskelig tankegang for å gi den meningen med evigheten. De utvalgte fordel er enorm, fordi døden har mistet sin uopprettelige karakter, akseptert av den ikke-troende. Og ved å kaste blikket vårt inn i Bibelen, lærer vi hvordan døden oppsto etter synden; den har derfor en tilfeldig årsak og en evig, og derfor ikke evig, varighet. Vårt syn på livet og den meningen det bærer er derfor forandret, fullstendig forandret; vi går dermed i hele vår sjel "fra død til liv". Bevisstheten om Guds virkelighet " **skiller** " oss fra de ikke-troende, fordi vi nå er overbevist om at døden under alle omstendigheter bare rammer der Gud tillater det. Denne kristne tanken fikk apostelen Paulus til å sammenligne den første, såkalte naturlige døden med søvnen. " *De som sover* ," sier han i 1 Tess 4,13 og Dan. 12:2 sier om de døde at de « *vil våkne opp* » til den første eller andre oppstandelsen ifølge Åp 20. Vi som tror på Gud vet, i likhet med ikke-troende, at de døde fysiske kroppar går i oppløsning; de utvalgte, i likhet med ikke-troende og ateistiske ikke-troende. Men det Bibelen og Jesus Kristus har lært oss, er at Gud er Ånd, og at det sanne, evig liv også er ånd. Jesus Kristus erklærte dette gjennom apostelen Paulus i 1 Kor 15:50: « *Men dette sier jeg, brødre: Kjøtt og blod kan ikke arve Guds rike, og forgjengelighet arver heller ikke uforgjengelighet .* » Men hva er « *kjødet* »? Dette er bare den midlertidige formen for det hylsteret som den menneskelige ånd fødes i på vår jord, og som bygges opp av livets erfaringer. Av to babyer født på jorden, tvillinger eller ikke, vil den ene kunne leve evig ved sin levende tro, den andre vil ikke kunne det på grunn av sin vantro. I 1 Kor 15:29 spesifiserer Paulus videre: « *Hva skal ellers de som blir døpt for de døde gjøre? Hvis de døde ikke står opp i det hele tatt, hvorfor blir de da døpt for dem?* » Til tross for enstemmigheten i valget av oversettere, spesifiserer jeg at formen « *for de døde* » har betydningen: « *på grunn av de døde* »; akkurat som regnfrakken eller paraplyen er laget «for» regnet, men ikke «til dets fordel», det vil si «på

grunn av» og «mot» regnet. I den greske teksten er ordet oversatt med « *for* » «øvre», og det har den doble betydningen av « *for* » og « *på grunn av* ». Sunn fornuft alene styrer valget, enten opplyser Herren Jesu Ånd oversetterens sinn eller ikke. Synd for «mormonene» som falt i denne fellen, men Herrens intelligens ønsker at dåpen skal få sin betydning «på grunn av døden» og ikke «til dens fordel». Dette poenget er svært viktig, fordi dåpsøyeblikket markerer nettopp for en utvalgt hans overgang « *fra død til liv* ». I forlengelsen av det forrige emnet går han fra maten fra « *dødens* » tre, « *kunnskapen om godt og ondt* », til frukten av det eneste « *gode* », fullstendig rene og hellige fra «*livets tre* », Jesus Kristus. Troen på de dødes oppstandelse er fundamentalt sett et grunnlag for sann tro. Det er denne troen som ødelegger det grufulle «dødens» spøkelset, og som bare vil gagne de utvalgte som er utvalgt av Jesus Kristus, den levende himmelske Gud. Den som tørster etter å forstå den sanne betydningen Gud gir ting, finner i ham svarene på alle sine spørsmål. Derfor er det foruroligende å se menn utmatte seg i forgjeves og steril forskning som ikke har kraft til å få dem til å oppnå evigheten. Gud har lenge tillatt vantro å bygge sitt håp på vitenskapens fremskritt, men etter å ha ankommet nesten åtte år før sin store og definitive strålende gjenkomst, pålegger han dem sine straffer, hvis hovedformål er å kalle dem til omvendelse for siste gang. En omvendelse som er godt berettiget siden de har gjort seg skyldige i avskyelig forakt for ham. Ved å nekte å tro på hans uttalelser, gjør de dessuten sannhetens Gud til opphavsmannen til « *løgnen* » som han tilskriver « *djevelen* » og hans leir. Omvendelse er derfor nødvendig og fortsatt mulig individuelt. Individuelt, bare fordi det kollektivt allerede er for sent; opprørsgrupper har blitt dannet og styrket siden 1843 og for den offisielle opprørsadventismen, siden 1994. Den levende Gud forblir levende og aktiv med sine eneste utvalgte som, i tillegg til daglig brød, får den åndelige næringen som « *utgår* » fra hans hellige profetiske ord skrevet i hans hellige Bibel. Jesus sa til sine apostler: « *Se, jeg har fortalt dere alt på forhånd .»* Jeg vitner om ektheten av hans ord, fordi alt det nye lyset jeg mottar fra ham, belyser disse tekstene skrevet i den hellige Bibel. Troens historie er skrevet der i sin helhet, bestående av utallige vitnesbyrd som angår de 6000 årene med den guddommelige utvelgelsen av de jordiske utvalgte. Kristi ord gjaldt bare det åndelige livet, fordi dets standard utvikler seg over tid, i henhold til hans profeterte program, men det forblir i hans øyne det eneste emnet som er verdig hans interesse, til tross for den sivilisasjonsmessige "fremgangen" som har dukket opp i endetiden. Når det gjelder "fremgang", har "fornuftens" folk bare klart å utvikle seg gjennom overflod på alle områder, og den underdanige menneskeheten betaler allerede prisen og vil fortsette å betale en dyr pris. Et overskudd av asepsis har paradoksalt nok to motstridende konsekvenser: livet forlenges, men det blir mer skjørt og blir offer for sykdommer der immunforsvarets rolle er avgjørende. Akkurat som en hær som holdes i ro mister sin kampevne, må naturlig immunitet stadig konfrontere virale og bakterielle angripere. Etter å ha falt i teknologisk slaveri er menneskeheten et offer for det digitale slaveriet som styrer dens levesett. Sunn fornuft finnes i vår levende Gud Jesus Kristus. Men hvorfor skulle Gud beskytte dem som forakter ham? Hans ekstreme medfølelse strekker seg ikke så langt, og han forblir den perfekte dommeren « *som gjengjelder hver enkelt etter hans gjerning* », slik han

kunngjorde i Åp 22:12: « *Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gjengjelde hver enkelt etter hans gjerning.* » Og fordi han ransaker deres hjerter og tanker, kan ikke Jesus Kristus feile i sin dom over mennesker. Før hans dom smuldrer falske påstander om rett til hans rettferdighet.

Her er nå en oppregning av visse realiteter som beviser eksistensen av den Gud som gjør seg selv, i henhold til sin vilje, synlig eller usynlig, som velsigner eller forbanner, i henhold til standarden han har fastsatt for sin utvelgelse av jordiske utvalgte.

Så viktig som det er, kommer ikke Bibelen og dens skrifter først, fordi mennesket krever handling som bevis. Derfor topper udiskutable historiske fakta, som eksistensen av det jødiske folket kalt Israel, denne listen. Det jødiske folkets eksistens er så viktig at Gud bruker dem til å rette menneskelig oppmerksomhet mot deres guddommelige person. For å oppnå dette gjorde han det falne nasjonale Israel, på grunn av dets avvisning av Kristus, til et forbannelsesobjekt for alle jordens folk. Denne forbannelsen ble bygget på jødernes tilbakekomst til sin nasjonale jord i 1947 etter at 6 millioner jøder døde i krematoriene i Nazi-Tysklands leirer. De hadde sagt til Pilatus angående Kristus kalt Jesus fra Nasaret: « *Hans blod komme over oss og over våre barn.* » Gud hadde inspirert dem med ordene i denne kunngjøringen om deres kontinuerlige fremtidige forbannelse, inkludert «Shoah», den «endelige løsningen» som ble bestemt av Adolf Hitler, nazilederen, som en siste advarsel fra Gud til de vantro kristne eller jødiske folkene spredt over hele jorden. Etter denne lærdommen ga Gud den vestlige menneskeheten en lang periode med fred, gunstig for handel og materiell berikelse av USA, Europa og dets globale avleggere. Dette, i en latent kontekst av internasjonale terrortrusler, suksessivt palestinsk, deretter muslimsk, såkalt "islamsk". For urettferdigheten som de muslimske palestinere har lidd, har vekket og gjenoppvåknet de muslimske folkenes sinne mot de tidligere vestlige "korsfarerne". Det er derfor et sant rop, til og med et hyl, som Gud ytrer gjennom disse fruktene av forbannelser som skyldes det jødiske folket på grunn av deres tilbakekomst til sitt historiske nasjonalland. Folk som hevder å stole på "fornuft" bør forstå koblingen som knytter forbannelsen som hele jorden lider til det jødiske folket, opphavsmannen og ansvarlig for dens årsak. Men i den religiøse sfæren, som i den sekulære sfæren, hindrer fornuften bevisene som gis. Sannheter sirkulerer, men de blir aldri forsterket. I våre siste dager ser det mer og mer ut til at standarden for enkelttanke motsetter seg enhver idé om å stille spørsmål. Enhver revurdering av et emne tolkes som et uakseptabelt skritt tilbake av de politiske, økonomiske, helsemessige og selvfølgelig religiøse elitene. Paradoksalt nok vitner denne internasjonale oppførselen til ledere om at Gud forbereder dem på å gjennomgå hans straffer, som vil være progressive, og inntil utryddelsen av menneskeheten på jorden, ved Kristi frelser og hevner gjenkomst. Men selvfølgelig er dette beviset bare innenfor rekkevidde for hans utvalgte, opplyst av hans ufeilbarlige profetiske ord.

Går vi tilbake i tid, fra frukten til stammen og roten, har vi det historiske vitnesbyrdet om nesten 2000 år med kristen tro. Selv om den er fryktelig preget av et mørkt aspekt, vitner denne perioden om Jesu Kristi verk og eksistens. Men uavhengig av dette vitnesbyrdet forventer ikke «fornuften» bevis mer enn den

gjorde under mistenktelovens tid under den franske revolusjonen. Enhver som motsier seg det standpunktet som nasjonale ledere inntar, blir mistenkt, og de utdannede og vantro folkemassene underkaster seg, nøytralisert av frykt. Vi kommer til den siste fasen av forherdingen av hjertet til den egyptiske faraoen, som Gud var i ferd med å drepe, fordi Gud også hadde veid ham foran den kaldeiske kongen Belsasar og funnet ham for lett på sin rettferdighets vektskål.

Før Jesus Kristus finner vi utvandringen fra Egypt og dannelsen, av Gud, av det jødiske nasjonalt Israel. Dag etter dag ble dette folkets opplevelser nedtegnet skriftlig; dette bør tas som bevis på eksistensen av den frigjørende Gud av ethvert såkalt "fornuftig" sinn. Dette skriftlige vitnesbyrdet avslører en bekymring for overlegen intelligens som det jødiske folket var de første til å demonstrere. Kontinuiteten som observeres i skrivingen av disse skriftene i omtrent 15 århundrer, skiller dette folkets opplevelse ytterligere fra andre jordiske folks. Én detalj er verdt å merke seg: Gud tvang sitt folk til å vitne om straffene han påla dem. Ingen andre folk har gjort det, fordi avskåret fra Gud er folk overgitt til menneskelig stolthet, noe som driver dem til å opprettholde et strålende bilde av sin opplevelse. Bevis for denne oppførselen ble gitt i Egypt, siden navnet, og alt minne om Josefs velsignede styre som storvesir, ble visket ut av faraoen, fiendtlig innstilt til det hebraiske folket, fra den egyptiske kulturhistoriske opptegnelsen. Og i løpet av århundrene av den kristne æra ble vitnesbyrdene som monarker testamenterte ofte pyntet på til fordel for den involverte personen. Bibelen vitner derimot om sannhet som bekrefter både velsignelse og forbannelse, noe som gjør den verdig til troen til virkelig «fornuftige» utvalgte.

Skaperverkets skjønnhet vitner om omsorgen for god smak som åpenbares av synlige ting. Blomster, deres utseende og deres dufter av behagelige lukter, vitner ytterligere om Skapergudens delikatesse. Spesielt våren, et bilde på tiden i det syndfrie Eden, gir naturen dens frodige aspekt av blomster-, grønnsaks- og dyreliv og aktivitet. Disse tingene er skapt for å bli verdsatt av en skapning tilpasset for denne verdsettelsen. Menneskelig intelligens er bare en konsekvens av den Gud som skapte den. Og det er på dette refleksjonsnivået at dyremennesket skiller seg fra det åndelige mennesket. Dyremennesket ser ting, men det forbinder dem ikke med skaperguden. Dets intelligensnivå avviser dette beviset, på grunn av mangel på intelligens eller gjennom det frie valget av en opprørsk vilje, fordi det verken ønsker at Gud eller Mester skal adlyde ham, og dette spesielt i Frankrike, siden mai 1968, hvor dette uttrykket ble tatt opp som et slagord av ungdommen som hadde gjort opprør mot den gamle samfunnsmodellen.

Bibelen vitner fortsatt om utallige ting, blant annet beretningen om flommen som inntraff på jorden for bare 4337 år siden. Dette er ikke mye når vi vet at det innenfor disse 4337 årene er rundt 2000 år av den kristne æra. De tre periodene på 2000 år var dermed preget av disse tre påfølgende opplevelsene: flommen, Israels dannelsen, den kristne opplevelsen; og hvert trinn bærer med seg en guddommelig lærdom; de to første lærer oss død og liv. Det tredje kommer i Kristus som skiller, ved tro på sitt frivillige offer, de døde fra de levende.

Det er tydelig at bevisene som er presentert i dag, i 2022, ikke lenger har noen effekt på menneskers sinn. De 76 årene med fred som har vært siden slutten

av andre verdenskrig, det vil si siden 1945, har vasket menneskenes hjerner. Makttovertakelsen av amerikansk og europeisk ungdom har skapt et opprørsk samfunn hvis skjebne er å nå Sodomas og Gomorras standard. I Vesten er religiøs tankegang like avvist som Lots forsøk på å endre den dårlige oppførselen til innbyggerne i Sodoma. I løpet av disse 76 årene, fra generasjon til generasjon, har den opprørske tendensen blitt sterkere og forsterket. Å leve uten Gud utgjør ikke lenger noe problem i tankene til mennesker født i dette klimaet dominert av ateisme. Livet deres er fulle, fylt med flere aktiviteter som motiverer deres prosjekter og håp. Kort sagt, født uten Gud, føler de ikke behov for ham. Fylt med stolthet og arroganse på grunn av sin høye teknologiske og vitenskapelige kunnskap, forakter de den religiøse ånden, som de anser som en "dinosaur" fra svunne tider. Stilt overfor denne typen ånd kan de utvalgte ikke lenger gjøre noe; Enhver demonstrasjon av sannhet blir nytteløs og forfengelig. Derfor vil de utvalgte i endetiden aldri være en mengde som ingen kan telle, slik Gud kunngjorde for Abraham, men de vil alltid være den «lille flokken» som er kjær og dyrebare for den trofaste levende Guds hjerte.

Og til de som fortsatt tror at fornuften kan beskytte menneskeheten, minner jeg dere om at Gud har evnen til å underkaste den en makt av blindhet eller villfarelse, slik 2. Tess 2:10-12 lærer: « *Og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt, fordi de ikke ~~tok imot~~ kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de skal tro løgnen, for at alle skal bli dømt som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdigheten.* » ".

Menneskets frelse har en pris

Dette refleksjonsemnet vil gi oss mulighet til å forstå hvorfor veien som fører til evig liv, ifølge Jesus, er « *snever og smal* » og lite gjenreiset. For å komplisere forståelsen av hans frelsesplan, bygde Gud den på en rekke av to pakter inngått mellom ham og mennesker. Så vi må forstå at uten aksept av den nye pakten i Kristus, er den jødiske religiøse troen i den gamle pakten som en uferdig symfoni. Senere, i den kristne tidsalder, vil dette også være tilfelle for den protestantiske troen, som ikke aksepterte gjenopprettelsen av sabbaten og all sannhet gjenopprettet av Gud, men også forble en uferdig symfoni, etter at datoene våren 1843 og høsten 1844 var passert; dette fordi det guddommelige dekretet sitert i Daniel 8:14 trådte i kraft med alle dets konsekvenser, godt for de utvalgte og forferdelig for de falne: treffende oversatt: « *Og han sa til meg: Inntil kveld og morgen, 23:00, og vil bli rettferdiggjort, hellighet .* » Det forferdelige aspektet består i at man stiller spørsmål ved betingelsene for tilbudet om guddommelig « *rettferdighet* » som gis synderen, ved slutten av den nevnte perioden, det vil si 1843.

Det er nettopp i Daniel 10:12 at Gud presenterer oss for bildet av den utvalgte; dette ved at hans engel sier til Daniel: « *Han sa til meg: Daniel, **vær ikke redd !** For fra den første dagen du vendte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Gud, ble dine ord hørt, og det er på grunn av dine ord at jeg kommer.* » Det er ved å lese et slikt vers at mennesker lærer hva Gud forventer av dem. Gud er

selvfølgelig usynlig, men han er ikke stum, døv eller blind. Hans intensjon er å åpenbare hvem han er for sine utvalgte, og dette bare med hensyn til hans karakter, siden han forblir den usynlige Ånd. Legg merke til hva som fjerner grunnen til å « **frykte** » ham: « For fra den første dagen du vendte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Gud . » Dette verset hjelper oss å forstå hvorfor Gud i 1843 henvendte seg til menneskene med budskapet fra den første engelen i Åp 14:7: « *Og han sa med høy røst: **Frykt Gud og gi ham ære, for tiden for hans dom er kommet, og tilbe ham som skapte himmelen og jorden, havet og vannkildene.** »* Paradoksalt nok formaner Gud sine utvalgte til å « **frykte** » ham, slik at de, i likhet med Daniel, ved å gjenopprette de nødvendige sannhetene ikke lenger har noen grunn til å « **frykte** » ham. Budskapet som ble kunngjort av denne første engelen, blir adressert i 1843, i det øyeblikket da dekretet i Daniel 8:14 krever at de utvalgte skal gjengi bildet av Daniels oppførsel. Tiden settes deretter under profetiens tegn, og forskjellen mellom de utvalgte og de falne hviler på dette evige kriteriet: « *For fra den første dagen du vendte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Gud .* » Kravet om gjeninnføring av sabbatens praksis er synlig i kunngjøringen fra engelen som sa til de kristne, arvinger til den romersk-katolske søndagen: « *og tilbe ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkildene.* »; « *han som skapte* » er skaperguden i 1. Mosebok 2:1-2: « *Og på den sjuende dagen fullførte Gud sitt verk som han hadde gjort , og han hvilte på den sjuende dagen fra alt sitt verk som han hadde gjort . Og Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den, for på den hvilte han fra alt sitt verk som han hadde skapt og gjort .* » Og teksten i det fjerde ^{av} Guds ti bud minner menneskene om denne plikten som han krever av dem etter de mørke århundrene med romersk kristendom. Vi leser i 2. Mosebok 20:11: « *For i seks dager skapte Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og hvilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliggjorde den.* » Ved å gjengi Daniels oppførsel, som Gud har godkjent og velsignet siden 1843, skilles alle de sanne utvalgte fra de falne som ikke oppfyller denne karakterstandarden. Og hvem er disse falne? I Åp 14:8, i den andre engels budskap, gir Gud svaret ved å peke på « *Babylon den store* », som han sier har « *falt* ». Dette navnet refererer til den pavelige romersk-katolske kirke, men når « *falt* » den? Ikke i 1843, men på 1500 ^{tallet}, da den valgte å bekjempe budskapet om den protestantiske reformasjonen. Og i denne oppførselen av stolthet og forakt for guddommelig sannhet er hun eksemplet på det absolutte motsatte av den ydmyke Daniel. Ved å gjenvinne fullstendig godkjenning fra Gud, har hans lydige og intelligente utvalgte ingenting mer å frykte fra ham fordi han elsker dem og beskytter dem. I denne oppførselen gjenvinner de utvalgte det bildet av Gud som gikk tapt ved arvesynden. Døden, som var hans lønn, og frykten for Gud ble betalt av Gud selv i Jesus Kristus: gjelden er betalt, men noen måtte absolutt gjøre det, i navnet til prinsippet som kreves av guddommelig lov, og som Paulus minner oss om ved å si i Rom 6,23: « *For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.* » Hva betyr denne « *Guds nådegave* »? Dette er svært viktig å merke seg, tilbudet om frelse er et guddommelig initiativ som forblir uavhengig av de reaksjonene mennesker gir på det. Ved å dø på korset gir Jesus menneskelige syndere valget om å inngå en pakt med ham gjennom det utgytte blodet som

betalte gjelden til den krenkede guddommelige rettferdigheten. Tilbudet presenteres dermed for synderen, men dette tilbudet er ikke ubetinget, og det er her Jesu ord i Åp 3:18 er berettiget: « *Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan kle deg og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbar, og øyensalve til å salve dine øyne med, så du kan se.* » Frelse som presenteres som « *gratis* » er derfor i virkeligheten «betalt». Men ikke med penger, prisen å betale er: endringen i oppførselen til den kalte som, ved å følge guddommelige krav, vil oppnå statusen til den utvalgte som ikke lenger trenger å frykte Gud, men som bare trenger å elske ham mer hver dag inntil sitt siste åndedrag, eller sin opprykkelse, levende, til himmelen, ved Kristi gjenkomst, det vil si våren 2030. Jesus spesifiserer deretter i Åp 3:19: « *Alle som jeg elsker, dem irettesetter og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg.* » Denne nidkjærheten og dens frukt av omvendelse består i å gjengi bildet i Daniel 10:12: « *Frykt ikke, Daniel! For fra den første dagen du vendte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Gud, ble dine ord hørt, og det er på grunn av dine ord at jeg kommer.* »

Ved å si: « *Jeg irettesetter og tukter alle dem jeg elsker* », bekrefter Jesus sin tidligere allianse med adventisttroen siden 1843 og 1873, der «Filadelfia»-perioden spesifikt omhandler den. Men det er nettopp fordi denne offisielle institusjonen er hans at han vurderer sin oppførsel som kald og formalistisk over tid, i «Laodikea», en religion som er overført av tradisjonens ånd, slik tilfellet var med den gamle jødiske alliansen og protestantismen mellom 1500^{-tallet} og 1843.

Prisen for frelse er et så viktig tema at det setter alle falske religioner på prøve for autenticitet. Og uten riktig tolkning er alle som den uferdige symfonien, eller som de løgnaktige historiene som foreldre lærer barna sine. Alle falske religioner lover sine tilhengere «paradiset», eller Guds «Eden». Og disse tilhengerne vil bli fryktelig skuffet fordi de ikke har forstått at tilgang til «paradiset» kommer til en pris som ingen mennesker kunne ha betalt, fordi synd arves av alle gjennom menneskets historie. Hva kan en jøde fra den gamle pakt tilby Gud for å oppnå «paradiset» siden Jesus døde og ga sitt liv som et sonoffer? Uten Kristi blod kan den bare presentere dyreofre, som Hebreerne 10:4 spesifiserer om: « *for det er umulig at blod av okser og geiter kan ta bort synder.* »; derfor ingen tilgang til «paradiset» uten det menneskelige blodet til den guddommelige Kristus. I sin tur forvrengte den katolske troen betydningen av frelsesprisen i 16 århundrer. På 1500^{-tallet} solgte den «paradiset» for penger; som lot den lærende munken Martin Luther oppdage dens djevelske natur. Den fikk til og med Guds frie tilbud til å forsvinne ved å beordre sine tilhengere til å straffe seg selv med fysiske avstraffelser som er like uberettigede som de er unyttige, pisking av kroppen, å gå på knærne ... osv. Nådetilbudet ble dermed undertrykt. Så kom tilfellet med den protestantiske troen som gjenopprettet prinsippet om nåde og Bibelens, Guds hellige ords, eneste autoritet. I praksis var imidlertid denne reformerte troen bare halvveis reformert, derav dens likhet med den uferdige symfonien. For mens protestantene fordømte katolske løgner, æret de fortsatt den falske hviledagen som ble innstiftet av den romerske keiser Konstantin I^{siden} 7. mars 321. Ved å kreve gjeninnsettelsen av den sanne sabbaten på den sanne syvende dagen, som er lørdag, er døren til "paradiset" stengt for

protestanter som ikke adlyder dette guddommelige kravet som han bestemte i Daniel 8:14. Til slutt er det den offisielle adventismens tur, som Jesus minner om frelsens pris på. Gitt den enorme prisen han personlig betalte for å tilby adgang til sitt «paradis», har han rett til å kreve av adventister som ønsker å dra nytte av hans tilbud, den prisen som alle hans sanne utvalgte har betalt gjennom alle tider. Denne prisen er den oppførselen som finnes i Daniel: « *For fra den første dagen du satte ditt hjerte til å forstå og ydmyke deg for din Gud .* » Dette var hele betydningen Gud ønsket å gi til trosprøven i 1994; en trosprøve basert på demonstrasjon av interesse for det profetiske ordet som forkynte Kristi gjenkomst for adventistene i 1994; dette i henhold til den inspirerte tolkningen Jesus Kristus ga meg for å organisere denne testen. Troen som ble vist å være uforenlig med vitnesbyrdene til grunnleggerne, testet og utvalgt i 1843 og 1844 av de falske kunngjøringene lansert av William Miller, ser den offisielle og institusjonelle adventisttroen døren til «paradiset» nær for seg og sine medlemmer, hvis tro er en uferdig symfoni åpenbart av uinteresse og vantro; en oppførsel som er uverdig frelse. Endelig kommer islams tur, som også hevder å være i Guds «paradis». Her blir igjen prisen for frelse gitt av Gud ikke anerkjent, og døren til «paradiset» vil forbli lukket og utilgjengelig. Med islam er Gud ikke noe mer enn en despotisk, vilkårlig og tyrannisk konge av universet. Betydningen som gis til synd er upresis siden den bibelske guddommelige loven er erstattet av tro på Koranen, som ikke presenterer Guds ti bud og utelukkende gjelder tro på sin krigsherre, Muhammed. Men allerede representerer islams tro bare en fare for vantro kristne som gir den verdi hos Gud. Fordi islams religion ikke er basert på Messias Jesu frivillige død, vet de sanne utvalgte at tilgang til frelse er umulig for muslimer. Med islam er de ulike aspektene ved religioner som hevder å være den ene Gud, som imidlertid bare åpenbarte seg gjennom det jødiske folket, lukket.

Prisen for frelse hviler på Messias' tilsynekomst, som mottar navnet «Jesus», et navn som betyr: YaHweh frelser. Dette navnet gir all sin betydning til den nye pakten som Gud vil opprette på den korsfestede Kristi blod. Inntil hans tilsynekomst kjente hebreerne Gud bare ved hans navn YaHweh, som bekrefter sin evige eksistens. Men uten Jesus Kristus, hvis navn bærer frelsesbudskapet, var forholdet til Gud ufullstendig og bare foreløpig. Det er derfor ved å anerkjenne Messias Jesus Kristus at den foreløpige jødiske troen kan forlenges og oppnå den godkjennelse og de velsignelser som er knyttet til troen på Messias som er forkynt av Gud, i Dan 9,24 til 27.

Kort sagt, jøder, katolikker, ortodokse, anglikanere, protestanter, adventister og muslimer er alle fortapt fordi de tar feil om «frelsens pris», både den Gud betalte i Kristus og den de utvalgte må betale for å oppnå Hans nåde. Det er denne delte oppførselen som gir dem alle dette bildet av en «uferdig symfoni». Og denne bebreidelsen av ufullstendigheten i sannhetsstandarden bekreftes i Åpenbaringen 6:13 av symbolet på de «umodne **fikenene** » i dette verset: « og himmelens stjerner falt ned på jorden, slik et fikentre kaster sine **umodne fikener** når det ristes av en sterk vind »; « **umodne** », det vil si, før de når modenheten. Og å ta feil om frelsens pris er svært alvorlig, fordi det fratar Skaperguden fordelen av en kraftig demonstrasjon av kjærlighet som han retter til alle sine skapninger som lever i himmelen og på jorden; de himmelske englene så vel som

jordiske mennesker. Uten konsekvenser for de himmelske vesenene hvis deling og dom ble utført av Jesus etter hans oppstandelse, resulterer tapet av demonstrasjonen av Guds kjærlighet på jorden i en forlengelse av vantro som fører dårlig utdannede mennesker til evig, det vil si definitiv, død. Nå innebærer begrepet pakt omtale av klausuler og gjensidige plikter for de kontraherende partene. Som i ekteskapsakten inngår ektefellene forpliktelser om gjensidig troskap, må forpliktelsene i pakten som inngås med Gud i Kristus holdes og æres trofast. Og her igjen, i tilfelle brudd på klausulene, skiller skilsmisse de uforente ektefellene for alltid. Og Gud gjør det samme med mennesker som krever hans frelse og ikke tar hensyn til hans klausuler spesifisert av ham i Jesus Kristus.

De romerske guddommelige lærdommene

Gjennom sin profetiske åpenbaring ga Gud Roma en ledende rolle. Årsaken til Romas allestedsnærvær ligger i den rollen byen skulle spille i hans plan om å redusere og knuse det jødiske folkets makt under Jesu Kristi jordiske tjeneste. Uten den romerske okkupasjonen av Jerusalem og hele Judea kunne ikke Jesu tjeneste ha blitt utført i full frihet. I løpet av de tre årene og seks månedene med hans offentlige virksomhet ble det jødiske presteskapet satt munnkurv på og forhindret fra å skade ham. Men da tiden kom for å oppfylle den siste «påskan» og den siste «forsoningsdagen», ble den romerske beskytteren bøddelen, som utførte straffen for synd som ble dømt og fordømt av Gud. I denne andre rollen gjorde Roma bare det Gud ga den å gjøre.

I Åp 17:10 forteller engelen Johannes om « *dyrets sju hoder* »: « *De er sju konger: fem har falt, én er nå, den andre er ennå ikke kommet, og når han kommer, skal han bli en kort tid.* » Disse « *sju kongene* » representerer sju påfølgende typer styresett som Roma har opplevd gjennom sin historie. Jeg husker at ifølge Jes 9:14: « *Hodet er magistraten eller den eldste, og halen er profeten som lærer løgn.* » I tilfellet med det hedenske Roma var « *hodet og halen* » representert av én person som ledet folket. De sju romerske styresettene var suksessivt monarkiet, republikken, konsulatet, diktaturet, triumviratet, imperiet, tetrarkiet (fire tilknyttede keiserlige herskende hoder). Etter å ha opplevd disse ulike styresettene har den romerske modellen allerede bevist at problemet med folk ikke ligger i formen av deres styresett, men utelukkende i deres atskillelse fra den øverste skaperguden. For ingen av modellene som ble testet ga det resultatet som Romas folk ønsket. Dette er normalt, siden det som er problematisk er mennesket når det er atskilt fra Gud. Ingen av de regimetyperne som ble tatt i bruk, lyktes i å unngå blodige sammenstøt mellom motstridende tilhengere. Og da Gud ville teste den gryende kristne troen, var det igjen til Roma og dens mest grusomme og vanvittige keiserlige representant, Nero, at han appellerte. Et blikk på denne fortiden til Roma profeterer det franske folkets historiske skjebne. Da det franske folket, lei av monarkenes og det romersk-katolske presteskaps grusomme og urettferdige påtrenchninger, gikk inn i revolusjonen, trodde de at de definitivt hadde kvittet seg med et blodtørstig monster. Men fra 1793 førte en sydende kontekst og risikoen for å se monarkiet reise seg igjen, til at

revolusjonærene begikk folkemord mot den aristokratiske klassen. Det blodige monsteret var ikke lenger monarkiet og dets romersk-katolisisme, men selve revolusjonær handling. I hele sin historie hadde den parisiske elven kalt Seinen aldri mottatt så mye menneskeblod. Paris tilbød deretter en "scene" med systematisk slakting til tilskuere fra jord og himmel.

Historikeres vitnesbyrd er svært nyttige, men siden de ikke kan bedømme fakta gjennom et åndelig prisme, har forklaringene deres liten betydning. For å oppnå sine mål manipulerer Gud mennesker fra de minste til de største, og disse små bekkene ender opp med å danne store elver, deretter store bekker, som ender opp med å renne ut i havet. Før republikken slo seg ned permanent, opplevde den tilbakefall og korte tilbakevendinger til monarki og imperium, alt på lignende måte preget av utgytelse av menneskeblod. Og når vi ser på Frankrikes historie, finner vi godt etter 1789, etterfulgt av den første republikken av monarkiet, i den rekkefølgen av regimer som Roma opplevde. Deretter tok en diktator ved navn Maximilien Robespierre, som nylig ble nevnt i en artikkel, makten over det blodige Frankrike i et år, til dags dato. Med Robespierre henrettet, betrodde det republikanske direktøren makten til en ung korsikansk konsul, Napoleon Bonaparte. Mot sitt korsikanske folk, som nylig hadde blitt overlevert til Frankrike, tok han Frankrikes side og tjente seg som artillerioffiser i kamp. Dermed foregikk han med å sette den «gode delen» på spill, som han snart skulle regjere over som keiser, som absolutt hersker. Dermed forble bare triumviratet og tetrarkiet romersk eksklusive. Men dette er ikke det essensielle poenget, som angår, for Roma så vel som for Frankrike, søken etter ideelt styresett; noe som aldri fører til det ønskede resultatet.

Selv om erfaringene til franske regjeringer spilte en ledende rolle i forholdet til det pavelige Roma i den kristne tidsalder, opplevde Frankrike likevel ikke noe mer enn Roma, bortsett fra at overgangen til republikk var preget av en systematisk avvisning av alle slags religioner. Roma hadde ikke gjort dette, og republikken forhindret ikke de avgudsdyrkende kultene i deres mangfoldige former som det romerske folket praktiserte. I Frankrike er ateismens ånd en virkelig nyhet. Men legg merke til at denne nasjonale ateismen først dukket opp etter at den apostoliske troen, et forbilde for perfeksjon, deretter hadde den falske katolske troen og den sanne og falske protestantiske troen, den ene etter den andre, gitt sitt historiske vitnesbyrd. Etter det ateistiske Frankrikes vitnesbyrd slutter syklusen. Etter at alle lærdommene er gitt, tilbød Gud menneskeheten en lang periode med religiøs fred som vi fortsatt drar nytte av i dag. Denne lange perioden med fred var like nødvendig som de tre årene og seks månedene av Jesu Kristi tjeneste. Den skulle fremme byggingen av syvendedagsadventistenes budskap og dets forkynnelse over hele jorden. Dermed har adventismen, i religiøs fred, spredt seg til alle land der det var mulig, selv om den er representert av svært få mennesker. I 1994 ble den offisielle adventismen spydd opp av Jesus Kristus, men etter å ha blitt utvist av organisasjonen, mottok jeg den adventistiske opplysningen gitt av Jesus Kristus, og i den religiøse freden som fortsatte, komponerte jeg sanger, skrev skrifter og forklaringer, og jeg fortsetter å gjøre det i denne artikkelen. Jeg vet imidlertid at nå, i løpet av de åtte årene som skiller oss fra Jesu Kristi gjenkomst, vil freden opphøre og ødeleggelse vil falle over jorden

og ta bort i døden mengder av uopplyste mennesker, fordi Gud ikke vil ha funnet kjærligheten til sin sannhet i dem. Deres likegyldighet til hans sannhet vil til og med ha ført til at de favoriserer etableringen av islam, religionen som konkurrerer med den eksklusive kristne troen, i landet sitt. Dette er grunnen til at Gud vil overgi dem til grusomhetene begått av fanatiske muslimer. Og siden denne straffen ikke vil være nok, vil han kalle på det mektige ortodokse Russland, dets stridsvogner, dets skip, dets ubåter, dets supersoniske fly, dets hypersoniske missiler med atomstridshoder (den nyeste nyskapningen) i samsvar med hans profeti presentert i Daniel 11:40 til 45. Verden vil oppdage hva «Guds vrede» betyr. Døden til « *tredjedelen av menneskene* » i denne konflikten, ifølge Åp 9:15, vil bare være den siste advarselen før den endelige utryddelsen som Jesus Kristus vil gjennomføre ved sin strålende gjenkomst; dette, etter å ha utsatt de siste opprørerne for pinslene i sine « *syv siste plager* » beskrevet i Åp 16.

I Åp 17 sier Ånden om Romas « *syv konger* »: « *Dette er syv konger: fem har falt, én er, den andre er ennå ikke kommet, og når han kommer, skal han bli en kort tid.* » « *Fem har falt* »: monarkiet, republikken, konsulatet, diktaturet og triumviratet (Crassus, Pompeius, Cæsar); « *én eksisterer* »: riket, siden keiser Octavius kalte Augustus. Det var under hans regjeringstid at Jesus ble født, ifølge Luk 2:1: « *På den tiden gikk det ut et dekret fra keiser Augustus om at hele verden skulle folketelles .* » Den syvende kongen betegner tetrarkiet som dannes av sammenslutningen av fire keisere, og mer presist av to hovedkeisere ved navn Diokletian og Maxentius, som to andre keisere ved navn Constantius Chlorus og Galerius er knyttet til. Gud sier om dette firemannsstyret at det skal « *bli en kort tid* ». Det viser seg at lengden på denne tiden åpenbares i Åp 2:10, og dens varighet er « *ti profetiske dager* » eller ti virkelige år. Disse « *ti årene* » fortjener å bli understreket av Ånden, fordi de var de siste grusomme forfølgelsene som det hedenske keiserlige Roma påførte de kristne i imperiet. Men religiøs fred skulle utgjøre en forbannelse med evige konsekvenser inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst, fordi denne freden, oppnådd i 313, fra 321, tillot Konstantin I å få de falske kristne, som hadde blitt tallrike i imperiet, til å forlate praktiseringen av den sanne sabbaten som var helliget av Gud. Ved å gå inn i freden falt den kristne troen derfor inn i den guddommelige forbannelsen og rettferdiggjorde dermed de påfølgende straffene med de « *syv trompetene* » beskrevet i Åp 8, 9 og 11:15. I vår nåværende tid har vi sett tankesettet i det vestlige samfunnet forvandle seg fullstendig i løpet av noen få år med fred: det fordømmer det rettferdiggjorde og rettferdiggjør det det fordømte. Konstantins feil må derfor straffes av Gud, denne gangen først med den « *sjetten basunen* », deretter etter nådens slutt med de « *syv siste plagene* » og den « *syvende basunen* » som vil utrydde den skyldige, opprørske menneskeheten våren 2030.

Profetien spesifiserer om « *dyret* » i Åp 17:11: « *Og dyret som var og ikke er, er selv den åttende konge, og er av de sju, og går til fortapelsen.* » For å forstå dette mysteriet om « *dyret som stiger opp av havet* » i begynnelsen av kapittel 13, tar Gud her igjen den religiøse normen i det hedenske Roma som referanse, definert av dets « *syv konger* », eller sju regjeringer. Det åttende regimet som Roma opplever, er dets pavelige styresett; et styresett som er plassert under den romerske pavens øverste autoritet kalt « *øverste pave* », eller på latin « *Pontifex*

Maximus». Og denne tittelen har alltid eksistert gjennom hele det hedenske Romas historie fra monarkiet til tetrarkiet. Den religiøse enheten « *dyret* » finnes dermed i Romas hedenske historie, men pavedømmet alene utgjør ikke « *dyret* ». For « *dyret* » er produsert av koalisjonen av religiøs makt og den til imperiets folk som støtter og beskytter det gjennom dets kongelige ledere og deres hærer. Siden Daniel 7:7 har Gud illustrert « *dyret* » for oss og åpenbart dets doble sammensetning: dets romerske identitet i Dan 8:9, hvor det hedenske Roma er betegnet med symbolet på det « *lille hornet* », og støttende folk avbildet av de « *ti hornene* » som det hedenske Roma dominerte frem til det « *lille hornet* » kom for andre gang, denne gangen under den romerske pavedømmet i 538, i Dan 7:8. I følge dataene sitert i Dan 7:24, var de « *ti hornene* » som støtter den åttende kongens pavelige regime allerede til stede i det fjerde dyret som betegner Romerriket i Dan 7:7. Det er derfor ved å referere til bildene og dataene sitert i Daniel 7 at Gud oppklarer sin gåte i Åp 17:11. Her finner vi en fantastisk guddommelig demonstrasjon av den komplementære rollen Gud gir profetiene i Daniel og Åpenbaringen.

I Åp 17:11 analyseres den foreslåtte gåten « *dyret var og er ikke lenger* » i konteksten som er definert i Åp 17:3: « *I ånden førte det meg ut i ødemarken. Og jeg så en kvinne sitte på et skarlagensrødt dyr, fullt av blasfeminavn, med sju hoder og ti horn.* » Denne konteksten er en trosprøve symbolisert av ordet « *ørken* ». Denne historiske konteksten er endetiden der « *dyret* » mistet sitt herredømme, siden vi legger merke til fraværet av diademer eller kroner på de romerske « *sju hodene* » og de « *ti hornene* » til de vestlige folkene. Den historiske konteksten presenterer det mens det venter på sin endelige straff, som under det symbolske navnet « *årgangen* » i Åp 14:18 til 20 vil ramme de religiøse lederne som har bedratt mennesker med sine falske læresetninger. Nøkkelen til denne tolkningen finnes i Åp 18:6, hvor Gud sier til ofrene for demoniske bedragere: « *Gi tilbake som hun har betalt, og dobbelt opp etter hennes gjerninger. Gi henne dobbelt opp i begeret hun har helt oppi.* » Denne siste straffen oppfylles etter Jesu Kristi herlige komme. Det er hans gjenkomst som lar ofrene for falsk lære oppdage den sanne åndelige naturen til sine religiøse lærere, og dermed vendes deres rettfærdige vrede mot de skyldige, slik det er profetert i Åp 16:19: « *Og den store byen ble delt i tre deler, og folkeslagenes byer falt. Og det store Babylon ble husket for Gud for å gi henne begeret med vinen fra hans brennende vrede.* »

I koalisjonen som utgjør « *udyret* » bærer folket en stor skyld overfor Gud. Og i denne forbindelse må vi huske den permanente støtten fra folket i Paris til den katolske troen, deres nektelse av den protestantiske kong Henrik IV, som ble tvunget og tvunget til å få tilgang til Frankrikes trone, å konvertere til den romersk-katolske troen til det parisiske folket. La oss også legge til deres bistand til de katolske ligaene til hertugen av Guise for å massakrere protestantene på dagen for den uhyggelige Saint-Barthélemy, i 1572. Dette er grunnen til at de adelige og velstående familiene, knyttet til datidens monarki, vil bli ofre for de parisiske revolusjonæres giljotin. For å fullføre denne oppgaven som er profetert i Åp 2:22-23, vendte Gud vanlige folk i Paris mot den aristokratiske, **katolske klassen**, som deres kong Ludvig XVI og hans kone som døde i henhold til Gud bare fordi de arvet denne katolske religionen som han sammenligner med en «

prostituert » i dette verset og i Åp 17: « Se, jeg kaster henne på en seng, og **dem som driver hor med henne**, skal de havne i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra hennes gjerninger .» «Jeg vil drepe hennes barn, og alle kirkene skal vite at jeg er den som ransaker nyrer og hjerter, og jeg vil lønne hver og en av dere etter deres gjerninger . » På den originale greske oversettelsen står det « hennes gjerninger », og ikke « deres gjerninger ». I lys av disse versene oppfyller folkemordet som ble utført av revolusjonærenes giljotin en guddommelig vilje, siden Gud sier: « Jeg vil drepe hennes barn .» Uttrykket « å dø i hjel » utelukker enhver symbolsk tolkning av ordet « død » i den straffende handlingen som fremkalles. Og det er gjennom det at Gud « dødelig sårer » « dyret » hvis « dødelige sår » skulle « leges », ifølge Åp 13:3: « Og jeg så et av hodene hans som om det var dødelig såret, og hans dødssår ble leget . Og hele verden fulgte etter dyret i beundring .» «I dette verset profeterer Gud, ved holdningen som tilskrives « jorden », den beundrende støtten som den falne og troløse protestantiske troen vil gi den romersk-katolske troen, etter at Gud har forlatt den etter 1843.»

For Gud og hans utvalgte erstattet Frankrike det hedenske romerske folket i den kristne æra, og deres allianse og støtte til den pavelige katolisismen tillot « udyret » å ta form og dominere med « arroganse » jordens folk, ofte konvertert til den katolske tro med makt og trussel om død. Tre berømte, strålende skikkelser praktiserte disse forbrytelsene under sin regjeringstid: Karl den store, Filip den vakre og Frans I. ^{Den} første konverterte Germania med sverd, og den andre brente tempelridderne og deres leder Jacques de Molay på bålet. Når det gjelder den tredje, Frans I ' åpnet han fiendtligheter mot den reformerte troen, de første protestantene. Siden den første kongen, Klodvig, har den tillatt reproduksjonen av modellen som det hedenske Roma opplevde. Dermed kan Gud si at « udyret er en av de syv kongene », samtidig som det har dukket opp i kristen form, etter de « syv » romerske regjeringene.

Verset i Åp 17:7 hjelper oss å bedre forstå hva « dyret » er: « Og engelen sa til meg: Hvorfor undrer du deg? Jeg skal fortelle deg hemmeligheten med kvinnen og dyret som bærer henne, det som har de sju hodene og de ti hornene. » Ånden skiller « kvinnen », som refererer til Roma som en by. Dette vil bli bekreftet i vers 18: « Og kvinnen du så, er den store byen som hersker over jordens konger. » Tidligere hadde han allerede sammenlignet Jerusalem med en prostituert på grunn av dens utroskap mot ham. For eksempel i Jesaja 1:21: « Den trofaste byen er blitt til en prostituert ! Hun var full av rettferdighet, og rettferdighet bodde i henne, men nå er mordere der! » Byen Roma føres mot vestlig dominans ved støtte fra « dyret », som i seg selv er dannet av en assosiasjon av monarkiet og dets ti riker symbolisert av de « ti hornene », med den romersk-katolske religionen, som i seg selv er avbildet av de « sju hodene ». I en kort periode, med avhengighet av betydningen Gud gir det i 1. Mos 2,2, gir jeg tallet « syv » betydningen « helliggjørelse », også uttrykket « syv hoder » betyr: hellig magistrati, siden ordet « hode » symboliserer « magistraten eller den eldste » i Jes 9,14. Og under dette begrepet er feiltolkning ikke lenger mulig, det betegner tydelig det såkalte «hellige magistrati» til det pavelige regimet som alltid har sittet i Roma, om ikke et øyeblikk i Frankrike i Avignon; først i Roma, i Lateranpalasset, deretter i Vatikanstaten, i Peterskirken i Roma. Pavelig

identifikasjon er basert på identifiseringen av det geografiske stedet der den ligger, nemlig Roma i Italia. Gud retter også vår oppmerksomhet mot symboler som tillater identifisering av denne byen; detaljene gitt i vers 9 er avgjørende: «*Her er forstanden som har visdom. De syv hodene er syv fjell, som kvinnen sitter på* . » Dette er ikke syv høye fjell, men syv små åser som byen Roma ble bygget på. De fikk navn: Capitol, Palatinerkirke, Caelianerkirke, Aventinerkirke, Viminalkirke, Esquilinerkirke og Quirinalkirke. Bak disse navnene ligger profetien om all hedensk romersk og deretter pavelig pretensjon.

Capitol: kommer fra det latinske «caput» som betyr «hode».

Palatineren: betyr: palasset, hvelvet.

Caelian: betyr: himmelen. Der står Lateranpalasset, der pavene satt, foran Vatikanet. Ved siden av palasset står den største egyptiske obelisk som svar på Konstantin I^{den} stores ønske. Tilbedelsen av guden «Den ubeseirede sol» er dermed bekreftet og fast knyttet til pavedyrkelsen.

Aventinerhøyden: betyr: Hilsen; fra latin «ave». Roma vil henvende disse «ave» til Maria, den nye Astarte i den kristne æra.

Viminalen: betyr: som produserer vin... *av utskeielser eller hor* , ifølge Åp 17:2: «*Med henne drev jordens konger hor, og jordens innbyggere ble drukne av hennes hors vin* . »; men også 2:20-21: «*Men jeg har noe imot deg: Du lar kvinnen Jesabel, som kaller seg profetinne, lære og forføre mine tjenere til å drive hor og spise avgudsoffer. Jeg ga henne tid til å omvende seg, og hun vil ikke omvende seg fra sitt hor* . » Det er i denne oppførselen av å nekte å omvende seg at «*Babylon den store falt* » ifølge Åp 14:8 og 18:2, mellom 1170 og 1500^{-tallet} , det vil si fra vitnesbyrdet til Pierre Waldo (eller Pierre Vaudés) til Martin Luther, den katolske lærermunken, den offisielle grunnleggeren av den protestantiske reformasjonen.

Esquilinen: betyr: det som serveres på bordene. Et tegn på rikdom og overdådighet, men også en hentydning til Herrens bord som pavedømmet hevder å servere.

Quirinalen: dette er navnet på en lanse eller et spyd. Det er våpenet som utrustet den sveitsiske garden i Vatikanet. Inntil tapet av monarkisk støtte og det franske folket, ville det pavelige regimet påtvinge seg selv med spyd og lanser, og drepe den levende Guds sanne tjenere uten et eneste betenkelighetstegn. Akkurat som Jerusalem i sin tid drepte profetene som Gud sendte til det. Til syvende og sist, i Kristus, ble Gud behandlet på samme måte.

På toppen av disse «*syv høydene* » reiste romersk hedendom sine templer som allerede besudlet byen Roma. Men det var under hans pavelige regjeringstid at disse navnene ble løgnaktige «*blasfemier* » for Gud, slik han sier i Åp 17:3 og 13:1-5-6.

I motsetning til hva menn som ble bedratt av den tilsynelatende konverteringen til den kristne religionen, oppfattet, forble Roma i sin samme hedenske åndelige status for Gud. Dette er budskapet som kommer frem fra Daniel, hvor det samme symbolet «*lille horn* » betegner det erobrende republikanske hedenske Roma i Daniel 8:9, og det pavelige Roma i Daniel 7:8. De to statusene identifiseres i henhold til om det «*lille hornet* » opptrer i en kontekst plassert før eller etter at de «*ti hornene* » i Romerriket kom i besittelse

av sitt rike, det vil si fra 395 i vår tid, datoen for begynnelsen av Romerrikets fall, som også er begynnelsen på dannelsen av uavhengige « *ti riker* » i Vest-Europa. Dette landemerket er så viktig at det står i Daniel 7:24 og Åp 17:12: « *De ti hornene du så, er ti konger som ennå ikke har fått kongedømme, men de får makt som konger i én time sammen med dyret.* » Jeg bringer viktige avklaringer til dette verset. Gud taler til Johannes, og det er først på hans tid at de « *ti hornene* » ennå ikke har fått sitt rike. Deretter retter den andre delen av verset seg mot tiden for verdens ende, som er fastsatt i Åp 17:3, hvor, ifølge Åp 16:13 til 17, i sammenheng med den sjette^{av} de « *7 siste plagene fra Gud* », de vestlige folkene engasjerer seg i sin dystre skjebne ved å underkaste seg, for siste gang, tegnet på pavelig autoritet, den obligatoriske søndagen, inntil den endelige dødsdekretet, som vil ramme de utvalgte som forble trofaste mot sabbaten som Gud helliget, siden den syvende dagen av hans skapelse av jorden og hele dens jordiske og himmelske dimensjon. Men Åp 13:11 plasserer all denne siste forfølgelsen under Den amerikanske protestantismens autoritet falt, men forsonet og bundet av en pakt med den romersk-katolske tro. Bedraget er nå tydelig demonstrert, og bare de menneskesjelenes som forakter den guddommelige sannheten som finnes i dens profetiske åpenbaringer, vil forbli fanger av denne tilsynelatende bedrageriske forførelsen.

Denne siste situasjonen vil plassere de overlevende fra den tredje verdenskrig i samme situasjon som Eva og deretter Adam befant seg i, stilt overfor de forførende ordene som ble talt av slangen som djevelen bebodd, inspirerte og brukte som medium. Som i 1. Mosebok i Guds Edens hage, vil valget av de « *to trærne* », « *livets tre* », et bilde på lydighet i Kristus, og « *treet til kunnskap om godt og ondt* », et bilde på djevelens opprørske ulydighet, bære evige og definitive konsekvenser av liv eller død.

I den ultimate åndelige jordiske kampen som i Åp 16:16 kalles « *Harmageddon* », et hebraisk ord som betyr dyrebart fjell, vil lydighet mot sabbaten representere « *livets tre* », og lydighet mot søndagen, som var besmittet fra sin opprinnelse fordi den var viet til den hedenske solguden, vil representere « *kunnskapens tre om godt og ondt* », hvis frukt fører til evig død.

Dermed, inntil Kristi gjenkomst, han som vil avklare menneskenes religiøse situasjon, vil forbannelsen som den katolske religionen har brakt bære sine dødelige frukter over hele den opprørske kristne menneskeheten. Den vil ikke forlate dem før de blir ødelagt av Skaperens Guds pust, kalt med mange navn, men hovedsakelig « *Jesus Kristus* », som åpenbarer sin fremtoning som den eneste frelseren for angrende og angrende syndere. Han har også, siden sin seier over djevelen og synden, blitt den eneste innehaveren av den universelle dommen over mennesker og himmelske engler. Ære være hans navn! Sannelig!

Hadde de vært kloke og inspirert av Gud, kunne lederne for de jordiske folkene ha nytt godt av vitnesbyrdet om Romas erfaringer. De ville ikke ha begitt seg ut på dette vanvittige eventyret med å forene Europa, som i det lange løp var dømt til å mislykkes. For de ville ha lært hvordan Roma mistet sin enhet etter å ha blitt invadert av befolkninger den hadde erobret. Etnisk blanding er en eksplosiv bombe hvis detonasjon forsinkes, men på ingen måte unngås; den allmektige Gud

Jesus Kristus sørger for det og tar på seg å utløse eksplosjonen når han velger å gjøre det.

Jeg vil nå gjøre dere oppmerksomme på navnet « *Babylon den store* », som Ånden bruker for å kalle byen Roma fordi han ikke kan nevne navnet hennes tydelig. I følge Åp 17:5 skjuler dette navnet « *et mysterium* »: « **På pannen hennes var det skrevet et navn, et mysterium: Babylon den store, mor til skjøgene og til jordens vederstyggeligheter.** » Vi kan allerede legge merke til at dette navnet er skrevet « **på pannen hennes** », som betegner sentrum for hennes vilje og derfor tegnet på hennes personlighet. Til sammenligning bærer hans utvalgte i Kristi leir i Åp 14:1 « *Jesu navn og hans Fars navn på pannen* »: « *Jeg så, og se, Lammet sto på Sions berg, og med det hundre og førtifire tusen mennesker, som hadde dets navn og dets Fars navn skrevet på pannen.* » Jesu navn er knyttet til hans Fars navn fordi gjenopprettelsen av guddommelige sannheter som er foretatt siden 1843, gjør at syvendedags adventistenes utvalgte er de eneste kristne som virkelig oppfyller kriteriet definert i Åp 14:12: « *Her gjelder det de helliges tålmodighet: her holder de fast ved Guds bud og Jesu tro.* » Uten overholdelse av sabbatsøvelsen som er påkrevd siden 1843, kan ikke denne definisjonen gjelde. Dermed helliggjør gjerningene som er frembrakt av tro, konkret Jesu Kristi sanne siste utvalgte inntil hans endelige, guddommelig herliggjorte gjenkomst.

Hvorfor er navnet « *Babylon den store* » mystisk? Årsaken er enkel å forstå: fordi byen som bar dette navnet i kong Nebukadnesars Kaldea ikke lenger eksisterer, for på den tiden da Johannes fikk sitt syn fra Gud, var den allerede fullstendig ødelagt, og på stedet der den hadde vært, gjensto bare ruiner, hauger med murstein. Dette betyr at navnet « *Babylon den store* » tilskrives Roma av en symbolsk årsak. Allerede fra Roma hadde Peter trukket en sammenligning mellom den store romerske byen og antikkens « *Babylon* », noe som bevises av dette verset sitert i 1. Peter 5:13: « *De utvalgtes menighet i **Babylon** hilser dere, og det samme gjør Markus, min sønn.* »

Det andre spørsmålet som oppstår er derfor: hvorfor er Roma gitt dette navnet? Svaret er fortsatt veldig enkelt: fordi det keiserlige Roma på en kraftfull måte gjengir navnet til kong Nebukadnesars by. På Johannes' tid tiltrakk Roma seg utallige familier som kom til denne hovedstaden for å søke velstand og en del av dens enorme rikdom. I vår tid tiltrekker store hovedsteder seg på samme måte befolkninger av samme grunner. Vi kan derfor si at i vår tid multipliserer « *babylonene* » seg. Men på Johannes' tid dominerte Roma alene stolt hele sitt romerske imperium, som dekket hele dagens Europa unntatt Tyskland, samt Vest-Asia og hele Nord-Afrika. Navnet « *Babylon* » ble valgt av kong Nebukadnesar før hans omvendelse og hans anerkjennelse av Daniels Guds herlighet. Det er nettopp fordi han offentlig uttrykte sin dominerende stolthet og skaperen av denne utrolig vakre byen, at han ble lamslått av Gud i « *syv år* » ifølge Dan 4; En viktig detalj å merke seg er at Gud profeterte for kongen om hans fremtidige straff i et syn gitt et år før munnen hans uttrykte sin stolthet. Navnet « *Babylon* » er derfor spesielt knyttet til dette verset i Dan 4:30: « *Kongen tok til orde og sa: Er ikke dette det store Babylon, som jeg har bygget til kongerike med min makts velde og til min majestets ære?* » De romerske keiserne var også alle opptatt av å

forskjønne hovedstaden sin, « *sin kongelige residens* ». « *ved sin makts kraft og til ære for sin storhet .»* Og Nebukadnesars navnevalg ble begrunnet med navnet på byen kalt « *Babel* », hvor kong Nimrod reiste et høyt « *tårn* » på nettopp dette stedet i sin tid, etter den ødeleggende vannflommen. Som et profetisk bilde på våre hovedsteder hadde « *Babel* » den spesifikke egenskapen at det var det første samlingsstedet for menneskeheten etter syndfloden. Og navnet « *Babel* », som betyr forvirring, bærer i seg kunngjøringen om at disse enhetlige menneskehetens samlinger har mislyktes. Gud sørger for at det endelige resultatet blir forvirring, enten gjennom skapelsen av språk, i tilfellet med det første « *Babel* », eller gjennom sammenstøtene i borgerkrigene, slik tilfellet var for den romerske hovedstaden etter 395.

Hvis navnet « *Babylon den store* » derimot refererer til selve byen Roma, refererer resten av navnet skrevet « *på hennes panne* », « ***mor til skjøgene og jordens vederstyggeligheter*** », til den pavelige katolske religiøse institusjonen som etablerte sitt dominerende sete der. La oss likevel merke oss at det hedenske Roma gjennom alle tidsepoker fortjener å dele disse kriteriene, og dette er faktisk ideen Gud ønsker at vi skal dele, fordi for ham forble Roma i sine to faser, hedensk og deretter kristen, en kontinuitet av avskyelige hedenske religiøse praksiser. For å bli overbevist om dette rettfærdige guddommelige synet, er det nok å sammenligne verkene som er produsert i de to aspektene. I begge er det vold, forfølgelse, døden av motstanderen som pavedømmet og dens inkvisisjonstribunal gir navnet «kjetter». Kjetteri består i å motsi Guds ord og dommer? Nei! Ikke de som tilhører Gud, de som tilhører paven og hans religiøse presteskap, som den rettfærdige Jesus Kristus ikke deler, og som han alltid har fordømt siden han innførte resten av den første dagen viet til den romerske «ubesvergede solens» ære, pålagt av Konstantin I ⁷ mars 321; bare 8 år etter dekretet om religiøs fred som han undertegnet i Milano i 313. Det er derfor allerede i Daniel 8:12, *den «synden»* som er nevnt, tilregnet Roma, gjaldt oppgivelsen av den syvende dags sabbat til fordel for solhvile den første dagen. Denne vantroen var årsaken til etableringen av det pavelige regimet som ble etablert i Roma fra 538. Vi kan lett forstå den forløsende skapergudens oppførsel. Siden hans hellige foretrekker å adlyde Roma fremfor ham, overgir han dem, for å straffe dem, til det grusomme og forfølgende pavelige regimet, etablert nettopp fra 538. I Daniel 7:25 og Åp 11:2-3, 12:6-14 og 13:5 kunngjør han med profetisk verdi, i år, måned og dag, tiden på 1260 år hvor den pavelige tyranniske makten vil herske over dem. Ved slutten av denne perioden, i 1798, mister pavedømmet sin offisielle autoritet, og pave Pius VI blir fanget og arrestert i Valence i Drôme, hvor han døde fortsatt arrestert året etter, i 1799. Den katolske forbannelsen vil imidlertid fortsette, men dominansen og støtten til dens "soldag" går under autoriteten til det protestantiske Amerika som utvikler seg på en tradisjonell måte og dermed forblir knyttet til sin "falske" "Herrens dag" arvet fra pavelig katolisisme. Denne protestantismen, som har vært forlatt av Gud siden år 1843, og som « *antas å være levende og er død* », ifølge Kristi rettfærdige dom åpenbart i Åp 3:1, vil dominere det universelle styret som dannes av de overlevende fra den tredje verdenskrig. Etter å ha lidd Guds siste plager, vil de til slutt bestemme seg for å utrydde de kristne som forble trofaste mot Guds hellige sabbat, men Jesus

venter til dette øyeblikket med å gripe inn på vegne av sine egne mot de siste opprørerne. Dermed vil de morderiske dommerne bli likene som er overlatt på jorden til de siste rovfuglene. De vil ha mat i « *tusen år* », hvor jorden vil være øde og fratatt alt menneskelig liv. De utvalgte som forble trofaste mot Guds hellige sabbat, vil på sin side gå inn i sabbatsroen i det syvende årtusen for å leve i den himmelske tryggheten i Guds rike. Der vil de arbeide for å dømme de ugudelige døde og avsi en dom i hver sak som blir undersøkt. Lidelsestiden som gjennomgås under « *den andre død* » vil dermed bli fastsatt for hver person på en strengt individuell måte. Samtidig vil « *djevelen, Satan* » bli holdt fanget på jorden inntil slutten av de « *tusen år* », da han sammen med alle de oppstandne opprørerne vil gå til grunne i ilden av « *den annen død* », den siste dommen nevnt i Åp 20:11 til 15. Romas rolle og frukter vil dermed forsvinne, utslettet for evigheten. Roma vil trofast ha oppfylt sin skjebne, profetert av grunnleggerne Romulus og Remus, den tidligere morderen av sistnevnte, i bildet av den djevelske Kain som drepte sin bror Abel. Tradisjonen tilskriver at de ble ammet av en «ulvhun», i hennes aspekt av en « *glupende ulv* », har Roma fortsatt hedret navnet sitt. La oss også spesifisere at det latinske ordet «lupa», oversatt som «ulvhun», også betegner en « *prostituert* ».

De guddommelige romerske lærdommene kan fortsatt forandre menneskers skjebne i dag, men tiden blir kortere, og åtte år, eller mer presist syv år før slutten av perioden med kollektiv og individuell nåde, er tilgjengelige for å avgjøre deres valg. Og denne tiden er enda kortere for dem som skal dø i den kommende verdenskrig, slik Gud har gjort kjent for sine utvalgte gjennom Daniel 11:40 til 45 og Åp 9:15. Sannelig!

De syv dødelige løgnene

Her tar jeg det motsatte synet på det berømte uttrykket som er arvet i dogmen fra katolisismen, «de syv dødssyndene», eller, ifølge Roma: stolthet, fråtsing, latskap, begjær, grådighet, sinne og misunnelse. Hvis det er sant at disse karakterfeilene er forkastelige og fordømmes av Gud selv, er det ikke berettiget å presentere dem som dødssynder. Begrepet «dødssynder» svekker de andre typene synder som Gud har gitt primær betydning. Og i sin prioritet, ifølge Jesus Kristus, er dødssynden blasfemi, eller løgn, mot Guds Hellige Ånd. For å fullt ut forstå dens betydning, må du allerede vite hva som utgjør denne synden: det handler om å tilskrive djevelen det verk Jesus Kristus utførte. Med denne forklaringen blir alt forståelig. Siden Jesu Kristi sondød tilbys jordiske syndere som det eneste middelet til å unnsnippe evig død og oppnå evig liv fra Gud, er det å tilskrive djevelen dette prinsippet å fjerne den eneste døren til frelse som Gud tilbyr. Mennesket som begår denne synden, fratar seg selv enhver mulighet til å bli frelst fra den rettferdige guddommelige fordømmelsen som tynger ham.

Hva så med de andre syndene? La oss allerede si at, ifølge Gud og tavlene med disse ti budene, inngravert med hans finger på steintavler, for å markere deres prioritet over alle andre forordninger, er antallet dødssynder ti, og ikke syv, slik romersk tradisjon lærer. For synd skyldes overtredelse av disse ti prioriterte budene, derfor er de virkelig «hovedstad», et ord hentet fra det latinske «caput»

som betyr: hodet. Og å knytte Guds ti bud sammen med det menneskelige «hodet» er en realitet fordi i menneskets hode er hjernen hans, støtten til hans tanker og hans personlige vilje. Jakob sammenlignet, på en guddommelig måte, den guddommelige loven med et speil i Jakob 1:23: « *For den som er ordets hører og ikke dets gjører, er lik en mann som ser sitt naturlige ansikt i et speil .*» Denne loven med de ti bud definerer standarden for evig liv i dets fortsatt jordiske fase. For i evigheten vil det ikke være noen far eller mor å ære. Denne loven setter en perfekt standard som ingen jordisk mann noen gang har oppfylt siden Evas og Adams arvesynd. Det var nødvendig å vente på Guds komme til jorden i Jesus Kristus for å oppfylle dette kravet. Det er derfor ofringen av hans liv, fullstendig rettferdig, for å betale for syndene til hans eneste trofaste utvalgte, har fullkommen virkning. De utvalgte synder sones derfor av Jesus Kristus, men andre menneskers synder forblir på deres hoder, og uten å oppnå hans nåde er evig død, det vil si definitiv utslettelse, forbeholdt dem.

Først fordømmer loven synderen som overtrer den til døden, og uten omvendelse og omvendelseens frukt forblir tingene der. Når det gjelder de utvalgte, skjer tingene annerledes. Som i den forrige loven oppdager den utvalgte sin fordømmelse fra Gud, men han ser i den guddommelige loven en perfekt form som han streber etter å lykkes med å tilpasse seg. Gud, som utforsker ham, kjenner hans ønske, og i Jesus Kristus tar han ansvar for ham for å hjelpe ham å forandre seg, for å ligne mest mulig på sitt forbilde: Gud skapte mennesket Jesus.

De ti buds lov leder oss derfor til Jesus Kristus, men med mål om å få fra ham den uunnværlige hjelpen til å oppnå lovens fullkomne standard. Og denne uunnværlige hjelpen, under hele himmelen og på hele jorden, er bare tilgjengelig i Jesus Kristus.

Ved første øyekast synes loven å være utenfor våre menneskelige muligheter. Men siden den utvalgte i Kristus går inn i slavestatus, blir loven oppnåelig. For ved å svare på Jesu befaling om å « *fornekte seg selv* », forsvinner muligheten for å synde mot denne loven. Den som dør åndelig, opplever faktisk ikke lenger noe personlig egoistisk begjær. Han kan dermed ære de siste «seks» budene, som gjelder hans plikter overfor sin neste, og enda mer de fire første. For når det gjelder plikter overfor Gud, styrt av kjærligheten han føler for ham, har den utvalgte ikke i sin sjel det minste ønske om å være ulydig mot ham og la ham lide.

Hvis jeg fordømmer dette uttrykket om de «syv dødssyndene» i dag, er det fordi det har invadert den vestlige menneskeheten. Det har kommet inn i sinnet og hindrer syndere i å se de ti bud som Gud fordømmer dem til å dø med, ikke én, men to ganger. Den romersk-katolske religionen, som er opprinnelsen til dette dogmet, retter oppmerksomheten mot sine «syv dødssynder» for å ignorere sine egne angrep på teksten i de ti bud formulert av Gud. Djevelens angrep retter seg mot hovedelementet i guddommelig helliggjørelse. Etter at sabbaten 7. mars 321 ble opphevet, i den katolske versjonen, beordrer det fjerde guddommelige bud, som ble det tredje, resten av «søndagen» og å tilpasse de ti bud til standarden for sin praksis, det «andre bud» som forbyr og fordømmer sin kult av utskårne bilder, har det enkelt og på en « *frekk og arrogant* » måte, fordømt av Gud i Dan 7:8 og Åp 13:5, **undertrykt** . Men for å skjule sin forbrytelse, skapte den budet om

«kjødets gjerninger», for å holde dem på tallet «ti». Men hvem bryr seg om endringene som er gjort i den guddommelige loven av en menneskelig autoritet? Kristi utvalgte og bare dem.

For å avslutte dette emnet, minner jeg deg derfor om at Kristi blod er effektivt til å vaske bort alle former for synd, forutsatt at den skyldige part angrer og viser sin oppriktighet gjennom en endring i oppførsel som Gud kaller « *omvendelsens frukt* ». Det er denne « *omvendelsens frukt* » som Gud krever, som fjerner «merkelappen» fra kristen frelse som falsk kristendom har gitt den overalt hvor den er representert på jorden.

Dødelige freder og svik

VIKTIG - VIKTIG - VIKTIG

Jeg tar her opp et tema for ekstremt alvorlig refleksjon med konsekvenser.

I alle land, spesielt i krigstider, straffes forræderi med døden. For himmelens styre er dette enda mer sant og systematisk anvendt. For det første forrådte Judas Iskariot, en av de tolv apostlene som ble hyret av Jesus Kristus, ham ved å overgi ham til tempelvaktene om kvelden tirsdag 3. april 2030. Judas ville ganske enkelt tvinge Jesus til å gripe makten og regjere som jødernes konge. Ved begynnelsen av påskeuken hadde det jødiske folket ønsket ham velkommen og gitt ham ære i denne egenskapen. Problemet var at ingen mennesker på den tiden hadde en skikkelig forståelse av rollen til den profeterte og ventede Messias. Gud alene hadde denne kunnskapen. Overveldet av sterk anger, og uten å se noen utvei for sine håp som motsiges av fakta, bestemte Judas seg for å henge seg. Etter Jesu jordiske tjeneste var han den første forræderen og tok den døden hans svik fortjente.

Etter Judas ble Jesus offer for et nasjonalt forræderi fra nesten hele det jødiske folket. Cæsar ble foretrukket fremfor Jesus, og den morderiske røveren Barabbas fremfor den milde og guddommelige Messias. I år 70 e.Kr. fikk nasjonalt forræderi sin guddommelige straff gjennom de romerske hærene, slik Dan 9:26 hadde forutsagt.

I år 321, den 7. mars, forrådte den kristne troen i Vesten Jesus Kristus ved å adlyde keiser Konstantin, til skade for Skaperguden som kom for å bli inkarnert i Jesu Kristi kjød. Dette forræderiet ble allerede straffet av de fem første trompetene som ble åpenbart i Åp 8 og 9. Alle disse straffene bringer død over menneskeheten, straffen for forrædere.

På den protestantiske reformasjonens tid var forræderi mot Kristus i hovedsak basert på uvitenhet om tiden. De mest trofaste beholdt troen til fengsel, galeiene eller døden. Gud tok denne uvitenhetens tid i betraktning, fordi religiøst mørke dominerte hele det kristne Vesten fra 321 til det 12.^{og} 16.^{århundre}, suksessivt preget av to forkynnere av guddommelig lys, Peter Waldo og Martin Luther. Flertallet av andre protestanter i denne reformasjonen, særlig hugenottene i Cévennene, reagerte litt som Judas, og deres kjødelige ånd presset dem til å gripe til våpen og bekjempe ondskapens leir med dens egne våpen. De unnlot rett og

slett å følge instruksjonene gitt av Jesus Kristus, som forbød sine apostler å bruke våpnene han hadde bedt dem om å ta med seg; dette, i samme stund som han ble arrestert. Selv om de var svært ivrige og modige, var de som handlet på denne måten ikke i samsvar med den trosstandard som Jesus Kristus lærte. Etter at tiden med Ludvig XIVs draknader var over, forfølgelsene var svekket og den protestantiske troen var drevet ut av Frankrike og alle land dominert av den katolske tro, var den pavelige romersk-katolske religionen uten konkurranse. Det var da Gud oppreiste den franske revolusjonen i 1789 for å tukte denne religionen og dens monarkiske støtte, som forble døv og opprørsk for invitasjonene til omvendelse representert av budskapet om den reformerte troen. La dette være godt forstått. Den katolske religionen ble oppreist av Gud for å straffe forlatelsen av sabbaten 7. mars 321. Århundrer med mørke fulgte deretter hverandre frem til tiden for reformasjonens budskap. Og disse budskapene gir arvingene til den katolske tro muligheten til virkelig å konvertere til den sanne kristne religionen, om ikke i perfektjonen fra 1844, så i det minste på det protestantiske grunnlaget som gir frelse ved nåde og Bibelen den grunnleggende plassen i sin trosbekjennelse.

Nok et svik kommer deretter, adventistenes svik. Men la oss merke oss viktigheten av endringen i kontekst. De tidligere svikene ble utført i en tid med permanente religiøse kriger, mer eller mindre intensiverte. Og ved å gå inn i en tid med religiøs fred etablert over alle vestlige kristne folk, som åpenbart i Åp 7:1, vil fredens rolle få karakter av en forbannelse for troen generelt. Etter trosprøvene som ble opplevd i USA, er den lille, utvalgte adventistgruppen fylt med iver for sabbaten, som gradvis ble tatt i bruk frem til 1873 da Jesus startet sitt arbeid med universell omvendelse til syvendedags adventisttroen. Så lenge budskapet formidles uten å bli svekket, oppnås omvendelser. For jeg legger vekt på et viktig budskap her. For hvilket formål frelser Jesus oss? Eller enda tydeligere, hva forventer Jesus av dem han frelser? Mange har kanskje ikke forstått ennå, men de frelste utvalgte blir Kristi soldater. En soldat av et spesielt slag, siden hans utstyr er frelsens hjelm, rettferdighetens brystplate, sannhetens belte, Åndens sverd, og som sko, evangeliets iver. Men som alle soldater er Kristi soldater engasjert for å kjempe mot Guds fiende med Guds rustning. Sannhetens belte antyder en evne til å offentlig presentere guddommelig sannhet. Nærkamp med fienden er forsvar, og så snart muligheten byr seg, angrep. Passivitet i krigføring er til ingen nytte. Det samme gjelder krigen Jesus fører mot djevelens jordiske leir. Enhver som hører og svarer på hans kall i nåde, må være overbevist om at uansett hvor svake de måtte være, må mennene og kvinnene som er frelst av Jesus stille seg under hans herredømme og være tilgjengelige for å bli brukt av ham i henhold til hans øyeblikkelige behov. Disse kravene ble hedret av adventismens grunnleggere. Men på kort tid ble adventistinstitutionen byråkratisert, iveren for sannheten ble svekket av den religiøse arvets rekkefølge, og allerede i løpet av sin levetid fordømte Herrens sendebud, Ellen Gould-White, kirkens frafall. La oss analysere hva som skjedde. Grunnfedrene ble valgt ut etter en prøve på sin tro, men arvingene gikk inn i arbeidet uten at Gud prøvde sin tro. Hele arbeidet gikk dermed under dominans av mennesker som ikke var omvendt, men rett og slett overbevist om at farens religion var den beste. Kjærlighet til sannheten er ikke

snakk om her; reaksjonen er basert på tilsynelatende bevis, derfor berettiget. Frukten som Gud oppnår er minimal, som Laodikeas lunkenhet. Og på dette nivået av tro er muligheten for svik svært nær. Der iveren for sannheten ikke koker, presenterer svik seg uunngåelig. Det er her interessen for fred mellom mennesker kommer inn i bildet. Og denne freden blir desto mer verdsatt fordi Gud har etablert den i alle vestlige kristne folk. Fred fremmer internasjonale relasjoner, som fremmer handel og internasjonal reisevirksomhet, og Kristi offisielle kirke unnslipper ikke denne forførende og behagelige tiltrekningen. Fred blir plutselig målet for den kristne tro. Forræderiet er i det øyeblikket fullstendig, for Jesus, sine utvalgte frelser, sa på sin side: « *Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd.* » Han innser da gapet mellom disse Kristi ord og denne oppfatningen av fred i den offisielle troen. Institusjonen har forlatt veien og veket av; den befinner seg på den brede veien som fører gjennom fred til evig fortapelse. For på sannhetens vei som Jesus har sporet, kjemper hans sanne utvalgte med Åndens sverd mot løgnene som spres av falske Kristuser og de forskjellige aspektene ved falsk tro.

For å konkret forklare denne tendensen mot svik, må vi forstå dette: Adventismen forkynner i utgangspunktet forventningen om Kristi gjenkomst, men har ikke lenger en dato for å sette den; den lærer lydighet mot sabbaten og fordømmer søndagens djevelske opprinnelse. Handlingen bærer frukter fordi den gir de som hører disse budskapene gode og sunne grunner til å svare på invitasjonene, som består i å stille spørsmål ved den religiøse arven som er overført av tradisjonen. Så, i en andre fase, tar interessen for fred over. Hva gjør vi da? Vi lærer fortsatt om sabbaten, men vi unngår å kritisere det motsatte valget som den motsatte religionen har tatt. Det er over; Kristus er forrådt, det vil bare være noen få flyktige, episodiske og virkelig delvise omvendelser. Samtalepartneren hører ikke lenger budskapet som tvang ham til å stille spørsmål ved sin nedarvede religiøse posisjon.

Derfor, uansett hvem du er, og uansett hva din svakhet er, husk at omvendelse til den guddommelige sabbaten på den sanne «syvende dag», som er « **lørdag** », bare oppnås fra din neste hvis du ledsager dens presentasjon som « *den levende Guds segl* » med dens motsetning, « *dyrets merke* », som du kan tilskrive « **søndagen** » i den pavelige katolisismen arvet fra keiser Konstantin I' under navnet «den ubeseirede sol»; en handling som har besudlet den første dagen i uken og gjort det for alltid uverdiggjort å presentere noen form for tilbedelse til Skaperguden. Døden som Gud knytter til resten av den første dagen, rettferdiggjør fullt ut behovet for denne presise identifikasjonen. Denne guddommelige dommen har blitt ignorert av mennesker for lenge. Vi har bare noen få år igjen til å få dem til å oppdage disse sunne sannhetene, fordi krigen som Jesus Kristus førte ikke vil ta slutt før han kommer tilbake, med hans totale seier over alle sine fiender. Men i denne krigen er hans soldater oss. Vi som er hans disipler, kalt til å motta fra ham et valg som er langt høyere i verdi enn krigskorsene eller korsene til Æreslegionen. Vår belønning vil bli mye større og evig.

En nyttig påminnelse: i sin apokalypse refser og fordømmer Jesus «feigingene», og vi har nettopp sett hvor mye interesse for fred kjennetegner dem.

Gud gir godt og ondt

Dette studieemnet er nødvendig i vår tid av to grunner: på den ene siden har tro og interesse for sann religion blitt sjelden, og på den andre siden har asiatisk religiøs tankegang trengt inn i sinnene til et stort antall vestlige. For kineserne står livet i motsetning til godt og ondt, «Ying» og «Yang», to konsepter som er absolutt motsatte, men med like stor kraft. Uten guddommelig inspirasjon forblir denne tanken likevel logisk, siden alt på jorden har sin absolutte motsetning foran seg. Og mange hedenske religioner reproducerer denne modellen der guder konfronterer og bekjemper hverandre og reproducerer manglene ved menneskelige karakterer.

I motsetning til denne modellen lærer religionen til den ene Gud, åpenbart gjennom det hebraiske folkets levde erfaring, oss at alt, alt liv og livsformer, skylder sin eksistens til denne ene Gud, ubegrenset i alle tenkelige domener. Motsatt denne «allmektige» «Ying» finnes det ingen «allmektig» «Yang», fordi begge er i ham. Vi lever imidlertid fortsatt i en kontekst der ondskapen fortsatt har sin grunn til å eksistere. Før ondskapens problem er fullstendig løst ved ødeleggelse og utslettelse av alle Guds fiender, fordi de har valgt å følge ondskapens vei, påfører skaperguden, som den store universelle dommer, ondskap på ulydige mennesker ved å organisere straffebetingelsene på jorden. Ingen kan påtvinge ham sin vilje, og den himmelske eller jordiske «Yangs» leir kan ikke hindre ham i å fullbyrde sine straffende dommer. Takket være Bibelen skrevet etter hans diktat og under hans inspirasjon, beskytter troen på den sanne Gud sanne troende mot hedenske løgner og sjarlatanismen som utnytter dem. For i den hedenske oppfatningen forsøker mennesker å vinne gunst over fiendtlige og onde guddommer ved å betale penger. Den sanne Gud kan imidlertid ikke kjøpes, for han har ikke noe behov som han ikke kan tilfredsstille seg selv. Ikke bare er han ikke kjøpt, men han er også den som forløser sjelene til sine utvalgte. Og for å oppnå dem kom han til jorden for å sone for deres synder i deres sted, i smerte og langsam dødsangst. Han ble dermed korsfestet ved foten av Golgata-fjellet. Og jeg husker dette fordi det er for ham gjenstand for hans herlighet, han ga frivillig sitt liv som et soningsoffer. Han ville advare sine apostler og fortalte dem i Amos 3:6: « *Blåser man i en basun i en by, og folket er ikke redd? Skjer det ulykke i en by, og det er ikke YaHWÉH som gjør det?* » Dette spørsmålet er faktisk Guds bekreftende svar, uttalt gjennom profeten Amos.

Slik selvfornektelse ga Jesus Kristus all makt i himmelen og på jorden, ifølge Matteus 28:18: « *Jesus kom og talte til dem og sa: 'Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden. '»* Oppstanden, det ligger i den allmektige Guds natur, maskert av et menneskelig utseende, at han dermed forkynte disse tingene for sine elskede apostler og disipler. Kristi fullkomne guddommelighet skal ikke lenger demonstreres, men bekreftes for alle sine sjalu og onde motstandere. Den sanne troende finner bevis fordi han søker det der Gud har plassert det: i sin hellige Bibel og bare den. For hva er menneskelige vitnesbyrd verdt i sammenligning med de som Gud har samlet i sitt hellige skrevne ord, Bibelen, men bare Bibelen? For all annen religiøs skrift må være forenlig med hans guddommelig dikterte eller inspirerte erklæringer. Gud har organisert den til å utgjøre standarden for alle

hans åpenbaringer inntil Kristi strålende gjenkomst. Dette er grunnen til at alle mine studier som presenteres i dette verket, og i andre som allerede er produsert, er basert på nøkler gitt av Bibelen.

I Jesus Kristus har Gud sant åpenbart sin store kjærlighet til sine utvalgte og alle sine skapninger, som han fortsatt vil kalle på forskjellige måter inntil nådens endetid, som nærmer seg og våren 2022 ligger syv år foran oss. Men denne overfloden av kjærlighet må ikke skjule for våre øyne det faktum at Jesus Kristus også er i stand til å straffe den egoistiske, opprørske, grusomme og morderiske menneskeheten strengt og nådeløst, fordi han selv er det absolutte motsetning til disse karakterkriteriene. Disse defektene finnes på jorden bare hos mennesker, og Gud holder dem for å være desto mer ansvarlige fordi han har gitt dem evnen til intelligens. Som oftest dreper dyr for mat, men mennesket kan drepe for den gleden det får av den. Hans ondskap bygger hans ulykker og lidelsen de forårsaker. For kjærlighetens Gud er det å være vitne til disse tingene en smertefull ting han utholder mens han venter på den velsignede timen da ondskapen vil bli utslettet av ham. Denne tiden kommer og nærmer seg, men foran oss må fortsatt «syv år» med en kjede av forferdelige ting passere i den regelmessige rytmen av timer, dager, måneder og år.

Når han straffer, kan Gud gjøre det direkte selv, og selv om han sender engler, er det han som slår til. For kraftkilden er i ham alene; enten å skape eller å ødelegge. Alt som lever og eksisterer forblir under hans permanente kontroll. Ingenting unnslipper ham, og hans guddommelige hukommelse er ubegrenset. Det er utelukkende av kjærlighet til dem som forblir trofaste mot ham at Gud deler sine handlinger med dem: himmelske engler og jordiske budbringere er bare "*ubrukkelige tjenere*" som han betror handlinger å utføre, fordi han kunne gjøre alt på egenhånd. Nå finnes det to typer ondskap: de som er frukten av djevelens ondskap og de som den gode og rettferdige Gud påfører de troløse og de som forakter ham. Gud kontrollerer naturen, og ingen vulkan bryter ut uten Guds autorisasjon. På planetens skala og den minste lokalitet styrer han vindene, skaper stormer, ødeleggende tornadoer og svelgende sykloner som setter i verk imponerende krefter som mennesket ikke kan handle over. Men ved siden av disse direkte personlige handlingene underkaster Gud også den opprørske menneskeheten forbannelsene som djevelen stadig påfører den. Satan og hans demoner blir dermed hjelpemennene som sprer ondskap i hans sted. Men deres onde handlinger, inspirert av de onde mennene som satte dem i verk, skyldes den øverste skapergudens avgjørelse, som derfor forblir god, den eneste påståtte opphavsmannen som gir «*godt og ondt*».

Å elske Gud og sin neste: kjærlighet som et par

Denne nye studien vil undersøke de ulike situasjonene og menneskelige konsekvensene av kjærlighet til Gud.

I sin guddommelige visdom fant Gud ordene som perfekt definerte problemet som ble reist, da han sa gjennom Jesus Kristus i Matt 22,36–40: «***Mester, hvilket bud er det største i loven?*** Jesus svarte ham: *Du skal elske Herren*

din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele din forstand. **Dette er det største og første budet . Det andre er likt det : Du skal elske din neste som deg selv. På disse to budene hviler hele loven og profetene. »**

Denne perfekte guddommelige definisjonen av kjærlighet vil likevel by på problemer i dens anvendelser i ulike situasjoner. I dette idealbildet mangler én enhet hvis skadelige rolle vil forandre mange ting: djevelens eller hans opprørske kollegers. For en enslig person som meg kommer tre enheter inn på «scenen»: Gud, djevelen og mennesket. Hans åndelige situasjon avhenger utelukkende av hans eget valg: han lytter til Gud eller lytter til djevelen. Hvis han elsker Gud, i henhold til Jesu befaling, lytter han ikke lenger til djevelen og er forsiktig med å ikke adlyde hans forslag. Problemet løses da lett. Men når det gjelder et par, er det ikke lenger tre, men fire enheter som er i aksjon: Gud, djevelen, mannen og kvinnen.

I beste fall, ekstremt sjeldent, er begge menneskelige ektefeller på samme åndelige nivå; begge elsker Gud over alt, og i denne enigheten er kjærlighet og forståelse perfekte. Men, som jeg har spesifisert, er dette tilfellet svært, svært sjeldent, og Jesus deler også denne tanken, siden han selv erklærte i Lukas 17:34: « *Jeg sier dere: I den natt skal to mennesker ligge i én seng , den ene skal tas med og den andre bli latt igjen. »* Det er interessant å merke seg at separasjonen mellom den utvalgte og den falne ikke skal skje før den herlige Kristi gjenkomst. Dette betyr at de kan og må, så langt det er mulig, forbli sammen under sitt opphold på jorden. Men jeg sier: så langt det er mulig, for det finnes tilfeller der dette blir umulig.

Det nest vanligste tilfellet er når begge ektefeller tjener djevelen uten å vite eller ville det, og derfor ubevisst. Paradoksalt nok kan parets liv også her ta en tilsynelatende vellykket form. Harmoni er mulig fordi de to ektefellene, forent i gjensidig kjærlighet eller forent i akseptert egoisme, kan bli enige. Problemer på grunn av denne egoismen kan likevel oppstå, men uten alvor, fordi demonene vil søke å fremme suksessen til denne typen par, for bedre å motarbeide Gud. Og i verste fall kan tvister føre til mord. Fordi dette er mulig for et forhold som ikke er beskyttet av Gud. Dommen åpenbart av Gud lar meg gi som et eksempel paret dannet av en protestantisk ektefelle med en katolsk eller jødisk, ortodoks, muslimsk eller adventistisk ektefelle etter tradisjon. Underlagt samme åndelige status, og uten fanatisk religiøs forpliktelse, forblir parets harmoni mulig og fredelig.

Det tredje tilfellet er paret som dannes av en valgt ektefelle og en agnostisk ektefelle. For den valgte ektefellen er fordelene med den agnostiske ektefellen at han ikke er forpliktet til en spesifikk idé. Han er derfor forvandlbar. Det er fortsatt nødvendig at denne agnostisismen ikke tar form av en militant ateisme, som da ville tilsvare den fjerde situasjonen som er nevnt i denne studien. Her igjen, uten fanatisme fra de to ektefellene, forblir avtalen mulig, men samlivet mellom to ånder som er motsatt Guds og djevelens, vil gjøre ting vanskelig. Imidlertid minner jeg her om at mennesket har alle muligheter til å motstå djevelen og avvise ham, slik det står skrevet i Jakob 4:7: « *Underordne dere derfor Gud! Stå djevelen imot, så skal han flykte fra dere. »* Agnostikeren tror imidlertid ikke på djevelens eksistens mer enn på Guds. Det vil derfor være

vanskelig og til og med umulig å motstå ham uten Guds hjelp. Alt vil dermed hvile på den åndelige ektefellen, som er klar over situasjonen. Han vil derfor ikke måtte endre noe og øke sin oppmerksomhet og sine kjærlighetsutfoldelser for sin ikke-åndelige ektefelle. Slik at den vantro ektefellen, langt fra å bebreide ham for hans kjærlighet til denne usynlige Gud, verdsetter hans nye religiøse forpliktelse. Og i denne verdsettelsen kan hans tilgjengelige hjerte og sinn vinnes over av Guds kjærlighet. Men selv om dette ikke er tilfelle, kan paret overleve og fortsette inntil Kristi gjenkomst, da Gud vil skille dem definitivt.

Det fjerde tilfellet er paret som dannes av en valgt ektefelle og en åndelig engasjert fallen ektefelle. I denne typen par er konfrontasjonen mellom Gud og djevelen permanent. I denne tette kampen vil hatet som er inspirert i ektefellen som er underlagt djevelens status, gjøre enhver tilnærming mellom ektefellene umulig. I dette tilfellet vil de utvalgte innsats være forgjeves og nytteløs. Vi har her formen for forholdet som Jesus Kristus kunngjorde i Matt. 10:34-35-36: « *Tro ikke at jeg er kommet for å bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd. For jeg er kommet for å sette en mann i konflikt med sin far, og en datter mot hennes mor, og en svigerdatter mot hennes svigermor. En manns husstand skal ha sine fiender.* » Og han legger til etter disse ordene i vers 37: « *Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verdig, og den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verdig.* »

Vi må merke oss at Jesus Kristus ikke nevner kvinnen i hans ord. Og grunnen til at hun ikke nevnes, er at Gud skapte paret til « *ett kjød* » som må kjempe for sin frelse. Sammen må de to ektefellene motstå og forbli forent mot de ulike ytre motgangene som faren, moren og barna selv representerer, fordi de er individer i sin egen rett som, fremfor alt for sine to foreldre, er skapninger skapt av Gud etter kjødets prinsipp. På Jesu tid var ekteparet basert på mannens dominans, mannen, og kvinnen hadde ingen rett til å bestride denne autoriteten som var legitimert av Gud og hans folk. Dette er grunnen til at siden kvinnen hadde plikt til å følge sin mann, ble sistnevntes religiøse valg pålagt hans kone. I et jødisk par gjorde ikke troen på Kristus sameksistens med den uomvendte ektefellen umulig. Jeg minner dere om at forholdet til den levende Gud Jesus Kristus er av åndelig art. Det oppleves av den omvendte ektefellen i hjertets hemmelighet, eller mer presist i deres intime tanker. De første kristne overholdt sabbaten og de jødiske religiøse prinsippene de hadde arvet fra sine fedre. Den eneste forskjellen var at de ikke lenger praktiserte ritualene knyttet til « **offer** og **offergaver** »; dette i samsvar med den guddommelige planen knyttet til den nye pakten i Kristus, slik den er åpenbart i Dan 9:27: « **Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke, og i en halv uke skal han opphøre med offer og offergaver . De som er forlatt, skal gjøre de mest vederstyggelige ting, inntil ødeleggelse og det som er bestemt, faller over de som er forlatt.** »

Vi ser at bortsett fra denne særegenheten, kan foreningen av paret dannet av en konvertitt til Kristus og en ikke-konvertitt, ikke-fanatisk jøde tillate dem å leve sammen. Kjærlighet til Gud står ikke i motsetning til den jordiske og kjødelige kjærligheten til ektefeller forent i en gjensidig **troskap** som alene utgjør det sante ekteskapet. Gud opphører og løfter over alt dette prinsippet om troskap, og vi forstår da at han ikke lett rettferdiggjør separasjonen av et par, mens hans

aktivitet siden 1. Mosebok nettopp består i å separere skapte ting. Parets status er å " *danne bare ett kjød* ", derfor i prinsippet uatskillelig. Og når den skjer, må separasjonen ikke komme fra den åndelige ektefellens valg forent med Gud, men fra den som ubevisst er underlagt djevelen. Han må være den første som blir lei av et konfliktfylt liv sammen. For paret har et kall til å leve sammen for å dele en gjensidig kjærlighet. I det moderne liv har lovligheten av ekteskapelig likhet gjort livet enda mer problematisk for par. Kona, som ikke lenger er tvunget til å følge mannens valg, kommer i konflikt med ham. Sjansene for å holde sammen til Kristi gjenkomst er redusert, nesten til det punktet at de forsvinner. For motsetningen mellom to individer er uten løsning; det er derfor tallet «to» i guddommelig symbolikk er symbolet på ufullkommenhet. Det ideelle paret ledes av et « *hode* » som selv må være i « *Kristi* » bilde, ifølge Ef 5,23: « *For mannen er hustruens hode, slik Kristus er hode for kirken, hans legeme, og som han er frelseren for.* » Dette verset understreker mannens enorme ansvar, fordi hans herredømme krever av ham et motstykke: han må oppføre seg mot sin hustru slik Kristus gjør mot kirken, hans utvalgte. Og hvis han ikke oppfyller dette kravet, har hans hustrus underkastelse til ham ikke lenger noen betydning under Guds dom.

Etter hans skjønn krever Gud alltid mer av de som er opplyst av ham. Hans overlegne kunnskap gjør ham enda mer ansvarlig overfor de som ikke har hans kunnskap. Derfor bør den opplyste ektefellen, i tilfelle av en religiøs motstridende forening, bare bestemme seg for å skille sine legemer når de blir tvunget og begrenset av situasjonen skapt av den uopplyste ektefellens valg. Jesu Kristi utvalgte bør ikke kontrastere sin kjærlighet til Gud med den jordiske kjærligheten som er viet til deres ektefelle. Disse to typene kjærlighet er fullstendig compatible og komplementære, for hvis himmelen har sine krav, har også det kjødelige livet sine egne. Og med sin opprinnelse i den samme Skapergud er disse to kjærlighetene like legitime. Dette betyr at åndelige plikter ikke skal skade kjødelige plikter og omvendt.

Helt fra begynnelsen, i 1. Mosebok 2:24, profeterte Gud om behovet for at par isolerer seg og skiller seg fra foreldrene sine: « *Derfor skal mannen forlate sin far og mor og holde seg til sin hustru, og de skal være ett kjød* . » På jorden var denne modellen som Gud valgte ment å fremme beskyttelsen av det dannede paret. Men i virkeligheten, ved å si disse tingene, profeterte Gud planen for sin pakt i Kristus med sin « *brud* » som ble dannet av forsamlingen av hans utvalgte, forløst fra livet på jorden. Akk, i sin menneskelige anvendelse vil dette perfekte idealet bare sjelden bli oppnådd. Bibelens store utvalgte, som Noah, Abraham, Isak, Moses og Job, ser ut til å ha lyktes i livet som par, begunstiget, det er sant, av det patriarkalske livet på sin tid. Men suksessen som ble oppnådd, var fremfor alt det faktum at konene deres hadde blitt valgt for dem av Gud, før de møtte dem. Dette var årsaken til deres sjeldne suksesser, og tilfellet med Isak og Rebekka er spesielt avslørende.

Stilt overfor diverse motganger vil parets overlevelse avhenge av kjærligheten som bringer de to vesenene sammen. Og i denne saken må det, når det er mulig, bruke alle våpnene det har til rådighet, og spesielt den kjødelige nytelsen som ektefellene gir hverandre. Paulus underviste om dette emnet i 1 Kor

7,1–7. I vers 1 fremkaller han det ideelle tilfellet av ekte sølibat og sier: « *Når det dere skrev til meg om, synes jeg det er godt for en mann å ikke røre en kvinne.* » Men han presiserer deretter og sier: « *Men for å unngå seksuell umoral, la hver mann ha sin egen kone, og la hver kvinne ha sin egen mann.* » Gud kan bare godkjenne denne ideen og derfor mislike polygami. Og Paulus spesifiserer videre: « *Mannen skal gi sin kone det hun skylder, og hustruen skal gjøre det samme mot sin mann.* » Han rettferdiggjør deretter ordene sine: « *Kona har ikke myndighet over sin egen kropp, men det har mannen; og likeså har ikke mannen myndighet over sin egen kropp, men det har kona.* » Her tilbyr jeg en ytterligere forklaring: ensom nytelse er forbudt fordi den forvrenger Guds frelsesplan: Den utvalgte, Kristi « *brud* », må bare oppnå sin nytelse i sin « *ektemann* », Jesus Kristus. Ved å overtre dette kjødelige prinsippet forvrenger mennesker Guds plan, noe de straffer strengt, etter eksemplet til Moses som slo på klippen ved Horeb to ganger, mens han, da han profeterte om Kristi død, bare skulle slå på den én gang. Ved å forstå grunnen til Guds krav, finner den utvalgte en motivasjon til å ta dem i betraktning. For Skaperguden er åndelig liv og kjødelig liv ett. Det han krever på en åndelig måte, kreves også i hans jordiske kjødelige form. Paulus sier så i vers 5: « *Nei dere ikke hverandre, uten etter avtale for en tid, for å vie dere til bønn. Kom så sammen igjen, for at ikke Satan skal friste dere ved deres uhøytidelige sinnstilstand.* » Men han presiserer deretter: « *Jeg sier dette nedlatende, ikke som en befaling.* » Dette er ikke en befaling, men et klokt og opplyst råd. For argumentet har vekt, fordi de fysiske og psykiske behovene som ikke blir dekket hos paret, vil bli søkt av noen utenfor paret, i utroskap som er fordømt av Gud. Parets kjødelige forhold er ikke bare ment for forplantning. Det er også nyttig for å fremme båndet som forener de to ektefellene.

I lys av disse læresetningene kan vi forstå at de som er kalt av Kristus, av iver for Gud, begår alvorlige feil i handlingen ved å frustrere, etter personlig valg, ektefellens kjødelige behov. Gifte menn og kvinner er ikke ment å oppføre seg som enslige. Gud krever ikke dette av noen jordisk ektefelle. Og det eneste han krever av sine gifte ektefeller er deres troskap til ektefellen. Gud har sagt at han avskyr utroskap og fordømmer det kjødelig og åndelig. Uten å begå det selv, oppmuntrer den gifte personen som frustrerer ektefellen sin til et mulig fremtidig utroskap. Gud kan derfor bare misbillige frustrasjonen som provoserer frem dette utroskapet. Som Paulus lærte, må parets avholdenhet avgjøres ved gjensidig avtale mellom begge ektefeller; aldri av bare én av dem.

Når det er sagt, er menneskelivet underlagt stor svakhet, og både de utvalgte og de falne begår alle feil i sin oppførsel. Disse feilene begått av de utvalgte er tilgitt i Kristus, som bar og sonet for deres synder. Men frelse er ikke lenger et spørsmål her. Det som kommer etterpå er bekymringen for å lykkes best mulig på vår livsreise på jorden for å ære denne Gud som vi elsker av hele vårt hjerte. Og dette edle og fromme ønsket kan bare oppnås ved å forstå « *hva som er godt og tiltalende for Gud* », slik det læres i Ef 5,10, 1 Tim 2,3 og igjen i 1 Johannes 3,22: « *Og hva enn vi ber om, får vi fra ham, fordi vi holder hans bud og **gjør det som er til behag i ham.*** » Paulus oppsummerer dette emnet veldig godt når han sier i Rom 12,1-2: « *Jeg formaner dere derfor, brødre, ved Guds barmhjertighet, **at dere fremstiller deres legemer som et levende, hellig offer som***

Gud vil ha behag i . Det er deres rimelige gudstjeneste.» Og skikk dere ikke etter denne verden, men bli forvandlet ved at deres sinn fornyes, så dere kan prøve hva som er Guds vilje, det gode, det velbehagelige og det fullkomne . »

Mer enn noen annen er Kristi utvalgte drevet av naturen til å ta egoistiske valg, siden hans frelse avhenger av hans uavhengige tankegang. Derfra, til å påtvinge sine valg med besluttomhet på ektefellen som mottar dem i form av brutalitet, er det bare ett lett overkommelig skritt. Og denne typen oppførsel skyldes mangel på hensyn til partneren. Det som mangler i denne typen par er kunnskap om ektefellens karakter. Par dannes av fysisk tiltrekning der lidenskap spiller hovedrollen. Det bør ikke ignoreres at denne lidenskapen som føles utelukkende kan skyldes djevelen, en absolutt herre i saken, fordi han har denne makten over alle menneskelige ånder som ikke er beskyttet av Gud. Jeg har erfart det. Etter å ha oppnådd parets allianse, trekker Satan tilbake den inspirerte lidenskapen, og da er det bare to ektefeller igjen som vil innse at de ikke kjenner hverandre. Overraskelsen er stor og kan føre til raske separasjoner. Svikten på grunn av denne uvitenheten forklarer hvorfor Gud, uvillig til å lide denne feilen, i Kristus setter sine utvalgte på prøve gjennom hele deres liv på jorden. Ved slutten av denne testen når den gjensidige kunnskapen om Gud og hans utvalgte den nødvendige perfeksjon. Før dette eksemplet, allerede på jorden, kan du forstå hvordan ektefellers inngående kunnskap er avgjørende for parets overlevelse. Dette er undervurdert, men paret som er forent, må gjennom prøvelser som vil teste deres motstandskraft, og det er derfor en inngående kunnskap om den fremtidige ektefellen er livsviktig og nødvendig. Men denne visdommen finnes bare i Gud, og par som dannes når de ikke er tilstrekkelig opplyst, lider konsekvensene av sin manglende forberedelse. Og resultatet er offentlig synlig i det moderne samfunnet. Par dannes, skiller seg, fornærmer hverandre og river noen ganger hverandre fra hverandre. Folk gifter seg på nytt en gang til, til og med en tredje gang, og enda mer, men idealet om troskap som Gud ønsker har forsvunnet over hele jorden. For dessuten har denne troskapen ingen verdi utenom i ham, som i sann tro på Jesus Kristus er like sjelden som vellykkede ekteskap.

Kunnskapen som kreves er som seksuell penetrering, siden dette er betydningen Gud gir verbet « å kjenne » i 1. Mos. 4:1: « **Adam kjente sin hustru Eva, og hun ble med barn og fødte Kain. Og hun sa: Jeg har skapt en mann ved Jahve .»** Denne betydningen Gud gir verbet « **å kjenne** » er derfor knyttet til ideen om opplevelsen hvis mål er å bli ett. Hvis den seksuelle handlingen realiserer den fysiske, og paret danner i handlingen « *ett kjød* », er det det endelige forholdet mellom den utvalgte og Kristus som er den åndelige anvendelsen som nettopp er profetert av den kjødelige handlingen. Orgasmen som følger med denne seksuelle handlingen er i seg selv et vitnesbyrd om den ekstasetilstanden den utvalgte vil befinne seg i i nærvær av sin frelses Gud ved begynnelsen av det syvende årtusen. Men i stedet for å være et kort og uendelig øyeblikk, slik tilfellet er på jorden, vil denne ekstasetilstanden bli langvarig i nærvær av den hellige Gud. Og hvis denne nærværen er evig, vil også ekstasen være det. Jeg kan vitne med sikkerhet om denne ekstasen fordi jeg opplevde den under et guddommelig syn jeg mottok våren 1975. I motsetning til drømmen leveres synet i en tilstand av oppvåkning av alle våre sanser, og i mitt tilfelle spilte syn og hørsel hovedrollen. Ekstasenivået

intensiverte seg samtidig som en vedvarende lyd sammenlignbar med lyden av orgelet tok tak i hele kroppen min, som syntes å gå i vibrasjon. Synet oppleves derfor som det virkelige liv, bortsett fra at konteksten og bildene som utgjør det er valgt og konstruert av Gud i vårt sinn, det vil si i hjernen vår; i synet tar Gud full kontroll over hjernen vår, som deretter kobles fra våre fysiske, kjødelige organer.

I Johannes 17:19–23 ba Jesus om denne fullkomne enheten for sine utvalgte, apostler og disipler, som hans blod, som skulle utgytes, skulle forløse: « *Og for deres skyld **helliger jeg** meg, for at også de skal være **helliget** i sannheten. Den herlighet som du har gitt meg, har jeg gitt dem, **for at de skal være ett**. » **likesom vi er ett**, **at de alle må være ett**, **likesom du, Far, er i meg og jeg i deg**, **at også de må være ett i oss**, for at verden skal tro at du har utsendt meg. Den herlighet du har gitt meg, har jeg gitt dem, **for at de skal være ett**, **likesom vi er ett**, **jeg i dem og du i meg, for at de skal være fullkomne i ett**, og for at verden skal vite at du har utsendt meg og har elsket dem, likesom du har elsket meg.* Dette begrepet « **én** » er sitert «sju» ganger i disse fire versene. Gud knytter tanken om enhet til tallet «sju», hvis symbolske betydning er helliggjørelse, nettopp sitert i vers 19. Denne enheten betegner sammensmeltingen av de utvalgte ånder i Guds Ånd. Siden det virkelige liv er et liv i ånder, har Gud plassert bildet av den menneskelige ånds situasjon i det jordiske livet, som ble atskilt fra Guds Ånd ved Adam og Evas synd. I Jesus Kristus, korsfestet for å sone de utvalgte synder, oppnås og fullbyrdes forsoningen mellom disse forløste utvalgte og Gud. Enheten som Jesus ba om, realiseres og fullbyrdes fullt ut. Og denne enheten realiserer konkret målet om helliggjørelse. Den seksuelle handlingen som profeterte om dette prosjektet er langt større åndelig enn mennesker kan forestille seg.

Av hele mitt hjerte håper jeg at dette vitnesbyrdet, levd i mitt kjød og min ånd, vil oppmuntre den utvalgte som leser det.

Når barnet dukker opp

Kjærligheten i et par gjennomgår forandringer etter fødselen av et barn. De to blikkene som krysses hverandre fokuserer på en tredje enhet, barnet. I de fleste tilfeller kommer mannen frustrert ut av opplevelsen fordi konas oppmerksomhet nå primært er rettet mot barnet. Og mange overdrevent besittende mødre svekker utilsiktet forholdet til mannen sin. Et åndelig syn på livet kan unngå dette problemet. Begge foreldrene trenger ganske enkelt å vurdere det faktum at barnet som er bragt til verden bare tilhører dem i liten grad; den sanne prioriterte eieren av dette nye livet er Skaperen Gud. Foreldre er bare de fysiske instrumentene som han bruker for å bringe nye fremtidige eksistenser inn i det jordiske livet, kandidater for evigheten tilbudt i Jesus Kristus. Vi har nettopp sett at Jesus, *den åndelige «brudgommen»*, sa: « *Den som elsker sine barn mer enn meg, er meg ikke verdig* .» Den jordiske ektefellen, fratatt kjærlighet og oppmerksomhet av moren til det ufødte barnet, har rett til å komme med de samme bemerkningene. For paret har ikke barnet prioritet. Denne nåværende prioriteten er et resultat av perversjonen av moderne sinn. I oldtiden påvirket dødeligheten fødsler sterkt, og foreldre avga seg til å forvente det verste, og båndet til barnet ble dermed naturlig redusert.

I Åp. 12 bruker Gud symbolikken til « *barnet* » som var Jesus Kristus for å illustrere den « *nye fødselen* » som hans utvalgte må oppleve mens de er på jorden. En ny fødsel født « *av vann og Ånd* ». I dette bildet « *går barnet inn i himmelen* », og denne inntredenen i Guds rike vil først skje ved verdens ende, ved Jesu Kristi strålende gjenkomst. I denne symbolikken presenteres « *barnet* » som det endelige målet som skal oppnås. Men det som er sant på det symbolske nivået gjelder ikke på det fysiske nivået. Barnet må på ingen måte lyde døds klokken for parets kjærlighet. Med eller uten barn, forent i kjærlighet og troskap, æres paret Gud, og det trofaste, sterile paret æres ham like mye som det forplantningsdyktige paret. Forplantning og sterilitet avgjøres av Skaperguden, selv om vitenskapelige forklaringer i vår tid kaster lys over årsaken til denne steriliteten. Rakel, Jakobs utvalgte kone, var steril, og Gud tillot henne likevel å føde to sønner. Å forstå og ta hensyn til det faktum at alle aspekter av livet er organisert i henhold til den allmektige Skaperens gode vilje, lar oss unngå problemer og mye unødvendig mental lidelse. Bildet gitt i Åp 12 avslører den levende Guds sanne frelsesplan. Kristi liv er perfekt fra fødsel til død; han syndet aldri. Dette livet som ble tilbudt for å sone syndene til bare de forløste utvalgte, kommer fra himmelen, hvor det bar navnet « *Mikael, en av de største fyrster* », slik engelen Gabriel fortalte Daniel. Jesu død var ikke det eneste formålet med hans komme til jorden. For Guds hovedmål er å oppnå forvandling, det vil si den sanne omvendelsen som gjør en synder til en utvalgt. Denne utvelgelsen oppnås når modellen som presenteres i Jesus, gjengis i livet til disippelen som er kalt til utvelgelse. Å ta hensyn til dette guddommelige kravet er forbeholdt kun sann hellighet. Dermed, hvis han ikke søker denne standarden for helliggjørelse, « *skal ingen se Herren* », slik apostelen Paulus med rette sa i Heb 12:14. For bare den helliggjorte utvalgte utvikler, gjennom sin omvendelse, i seg selv « *barnet* » som Gud « *vil oppreise til sin trone* » i henhold til bildet i Åp 12, og dette « *barnet* » må gjengi Kristi karakter og all fullkommenhet. Er dette umulig? Slett ikke. Jesus bekreftet at hans utvalgte ville gjøre og etterligne hans gjerninger, og at de til og med ville gjøre « *større gjerninger* ». Jesus lærte og viste oss at hjertet som er vunnet av Guds kjærlighet, ikke lenger kan synde mot ham, fordi det blir ute av stand til å skade den det elsker « *av hele sitt hjerte, av hele sin sjel, av all sin styrke og av hele sitt sinn* », det vil si i henhold til den standarden han har satt. I denne sinnstilstanden fordømmer ikke lenger loven i de ti bud, den rettferdiggjør.

I denne symbolske illustrasjonen gjentar Gud ganske enkelt den profetiske betydningen han ga « *kvinnen* » og « *barnet* » i sin jordiske skapelse. Det er en unik eksperimentell skapelse skapt i bildet av hans frelsesplan. Og det er alltid nyttig å huske at den jordiske dimensjonen ble skapt for å la djevelen og alle de himmelske og jordiske opprørerne åpenbare konsekvensene av sin ondskap, som er lidelse, bekymring, frykt, sykdom og død. På jorden konfronteres kjærligheten som par med disse mentale og fysiske angrepene. Og det er virkelig ønskelig at den valgte ektefellen som lever som et par husker at de bare danner ett kjød med sin ektefelle av motsatt kjønn, som må beskyttes mot denne synlige eller usynlige motgangen; denne ektefellen må fortsatt være overbevist.

Det var etter å ha vært et offer for « *synd* » at « *kvinnen* » ble dømt av Gud til å se « *fødselssmertene øke* ». Disse « *lidelsene* » skulle gjennom hele den

kristne kirkes historie bli det symbolske bildet på forfølgelsene som ble påført Kristi utvalgte av den falske kristne religionen under djevlesk inspirasjon, og dens sekulære sivile arm. Det er derfor Jesus, inspirert av Faderens Ånd, erklærer i Johannes 16:21–23: « *En kvinne har sorg når hun føder, fordi hennes time er kommet. Men når hun har født barnet, husker hun ikke lenger smerten, av glede over at et menneske er født til verden.* » Etter å ha presentert dette bildet, gir han sin forklaring i følgende vers: « *Så har også dere sorg nå. Men jeg skal se dere igjen, og deres hjerter skal glede seg, og ingen skal ta gleden fra dere.* » Jesus sammenligner dermed « *lidelsene og sorgen* » i det jordiske livet med « *lykken, den fullkomne gleden* » som hans utvalgte vil oppnå ved å gå inn i det evige himmelske liv. Siden hans utvalgte i denne sammenhengen har blitt lik ham, kan han si til dem: « ***På den dagen skal dere ikke lenger be meg om noe . Sannelig, sannelig sier jeg dere: Alt dere ber Faderen om, skal han gi dere i mitt navn .*** » Siden Jesus talte disse ordene, har mengder av kristne bedt Faderen, i « ***hans navn*** », om alle slags ting som Gud ikke nødvendigvis gir dem. Grunnen er gitt oss i Matt. 7:21 hvor Jesus sier: « *Ikke alle som sier til meg: 'Herre, Herre', skal komme inn i himmelriket, men bare de som gjør min himmelske Fars vilje .* » Og etter at disse falske kristne har hevdet at deres gjerninger faktisk skyldes djevelen, har de « *profetert, drevet ut demoner, gjort mirakler* », alt de sier de har gjort i « ***hans navn*** », spesifiserer han årsaken til sin negative dom: « Da skal jeg bekjenne for dem: Jeg ***kjente dere*** aldri . Gå bort fra meg, ***dere som gjør urett*** . » « *Urettferdighet* » er det absolutte motsetning til rettferdighet, som betegner en rettferdig dom. Jesus bebreider derfor disse falske kristne for å ha feilvurdert tilbudet om guddommelig frelse og for kun å ha beholdt en falsk tolkning av det. For å være enda tydeligere, la oss si at de ikke har forlatt syndens praksis, mens de gjør krav på nåden som tilbys i « ***hans navn*** », Jesus, det eneste « ***navnet*** » som frelser under alle himler, ifølge Apostlenes gjerninger 4:12: « *Heller ikke er frelsen i noen annen. For det er ikke gitt mennesker noe annet navn under himmelen som vi kan bli frelst ved.* »

Dette siste bibelsitatet kunne bekrefte koblingen som knytter oppnåelsen av frelse, foreslått av Gud i Jesu Kristi navn, og forholdene som de utvalgte, under bildet av « *barnet* » av hans gjenfødelse i Kristi sannhet og i hans karakter, må befinne seg i for å svare på det rettferdige kravet fra skaperen, forløseren og gjenføderen Gud; denne nye tilstanden er « ***helliggjørelsen*** » der synderen ikke lenger synder av kjærlighet til Gud i Kristus. Og for å rettferdiggjøre det å ikke oppnå denne helliggjørelsen, har mennesket ingen unnskyldning, for nettopp i Gud skaperen, i Jesus Kristus, har Gud forløst sine utvalgte synder, og i Den Hellige Ånds rolle stiller Jesus Kristus all sin hjelp basert på hans jordiske erfaring til rådighet for sine utvalgte.

Guddommelige veier og menneskelige veier

Gud erklærte i Jesaja 55:3–11: « *Veng øret og kom til meg! Lytt, så skal deres sjel leve. Jeg vil slutte en evig pakt med dere for å vise David min*

miskunnhet .» *Se, jeg har gjort ham til et vitne for folkene, til en leder og hersker over folkene .*

Gud retter dette budskapet til sine tjenere i den «evige pakt » ledet av « Davids sønn », som skulle få navnet « Jesus » fra sin mirakuløse fødsel i Davids slektslinje, som gjaldt Josef og Maria, hans offisielle foreldre, etter kjødet, slik det bekreftes av Lukas 2:4: « *Josef dro også opp fra Galilea, fra byen Nasaret, til Judea, til Davids by, som heter Betlehem, **fordi han var av Davids hus og ætt .*** »

« *Se, du skal kalle på folkeslag du ikke kjenner, og folkeslag som ikke kjenner deg, skal løpe til deg, for Herrens, din Guds, Israels Helliges skyld, som gir deg ære. »*

Tilbudet om frelse til folkene spredt over jorden ble profetert av Gud og skulle først oppfylles etter Jesu Kristi død og oppstandelse. Men det guddommelige tilbudet måtte aksepteres og mottas av visse folkeslag, og de andre beholdt sin århundregamle hedenske religiøse arv. Dessuten har dessverre alle de kristne folkeslagene som hevder denne religionen blitt vunnet over av løgner og religiøs formalisme, slik at troen fortsatt kun tilbys på individuelt grunnlag.

« *Søk Herren mens han er å finne, kall på ham mens han er nær! Den ugudelige skal forlate sin vei, og den urettferdige sine tanker! Han skal vende om til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han skal tilgi .»*

I dag, når de mest forferdelige hendelsene er i ferd med å ramme menneskeheten, får denne typen budskap en guddommelig relevans. I dette verset bekrefter påkallingen av Gud som « *tilgir* » ideen om at den er rettet mot mottakerne av Kristi rettferdighet, hvis frivillige død oppnådde « *tilgivelse* » for synder som var profetert av festen «Yom Kippur» eller «forsoningsdagen», og jeg spesifiserer videre at disse mottakerne utelukkende er hans forløste, utvalgte og utvalgte av ham.

« *For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier* », sier YaHWéH. Likesom himmelen er høyere enn jorden, *slik er mine veier høyere enn deres veier* , og *mine tanker høyere enn deres* tanker .

Dette verset vekker opphav til emnet for denne studien: «Guddommelige veier og menneskelige veier».

« *Likesom regnet og snøen faller ned fra himmelen og ikke vender tilbake dit uten at det vanner **jorden** og lar den **spire** , gir såkorn **til** såmannen og **brød** til eteren, slik er det med mitt **ord** , som går ut av min munn. Det vender ikke tomhendt tilbake til meg, men det skal gjøre det jeg **vil** og **gjøre** det jeg har tenkt.* »

Allerede, ifølge ordene uttrykt i dette verset, er Guds veier ført til sin fullendelse. Spesielt siden ingen annen makt eller vilje enn hans egen kan forhindre det. I bildene som presenteres, sammenligner Gud Messias Jesu jordiske reise med gjerningene som utføres av « *regnet og snøen* », slik at Jesus er: **spiren, frøet, brødet og Guds ord** . Dette verset forbereder lignelsene som Jesus vil undervise i under sin jordiske tjeneste. Han vil vitne ved å presentere det perfekte liv og vil deretter dø for å sone for synder. Ved disse to tingene har han innført det guddommelige tilbudet om frelse og vil dermed oppnå det frelsende formålet med Guds prosjekt. Det er derfor han kunne si på korset: « *Alt er ...»* « **oppnådd** »; i

samsvar med den allmektige skapergudens « *vilje* ». *Hans første komme til jorden har båret alle dens virkninger.*

Vi hører ofte folk si: «Guds veier er uransakelige.» Og denne tanken trøster de som er overbevist om denne situasjonen. To vers « *ser ut til* » å rettferdiggjøre denne tanken: Sal 139,17: « *Hvor uransakelige dine tanker er, Gud! Hvor mange er de!* » Det andre er Ordsp 25,2–3: « *Det er Guds ære å skjule noe, men kongers ære å utforske noe. Himmelen er høy, og jorden er dyp, og kongers hjerter er uransakelige .*»

Hvis det andre verset betegner ting som virkelig er ugjennomtrengelige, spesifiserer det første, som angår Guds tanker, at de « *virker* » «*Uutgrunnelig* .» Ved første øyekast er en som ikke inngår et forhold til Ham uvitende om Hans tanker. Men dette er ikke tilfelle for en som har inngått Hans pakt. De såkalte « *uutgrunnelige* » tankene blir forståelige. For det sanne forholdet til Gud uttrykkes ved å dele sine tanker med Hans tjenere, slik det står skrevet i Amos 3:7: « *For Herren, YaHWéH, gjør ingenting uten å åpenbare sin hemmelighet for sine tjenere, profetene .*» I lys av dette verset virker det klart at Guds tanke, siden den er åpenbart for sine tjenere, profetene, ikke er « *uutgrunnelig* ». Imidlertid forblir bare det som er åpenbart « *uutgrunnelig* » ifølge 5 Mos 29:29: « *De hemmelige ting tilhører YaHWéH, vår Gud; men de ting som er åpenbart, tilhører oss og våre barn for evig, så vi kan holde alle ordene i denne loven.* »

Etter å ha mottatt klare forklaringer fra Gud om de profetiske lysene som skulle opplyse vår forståelse av Guds dom, kan jeg tilby deg en veldig enkel måte å vite hva Gud tenker om et bestemt emne. Alt du trenger å gjøre er å lytte til den oppfatningen hans fiender har om saken; som regel vil Guds oppfatning være det stikk motsatte, diametralt motsatt.

Gud er imot alt de godkjenner; derfor er systemet veldig enkelt å anvende. Derfor er det absolutt nødvendig å identifisere disse Guds fiender. Og det er nettopp dette han presenterer for oss i sine profetier i Daniel og Johannes' åpenbaring og mange andre bøker i Bibelen som siterer profetier.

Hva er en profeti? Det er den forventede åpenbaringen av Guds dom over handlinger eller enheter som har dukket opp gjennom århundrene av menneskets historie. Når konteksten som studeres identifiseres, åpenbares den hemmelige tanken om Guds dom for oss, over de aktuelle enhetene, i den målrettede tidsalderen.

Som grunnlag for profetiene viet til endens tid, finner vi Daniels bok, et navn som nettopp betyr «min dommer er Gud». Siden denne første boken har Gud bygget åpenbaringen av sin dom over Roma gjennom hele dens historie og dens falske omvendelse til den kristne tro. Guds favorittfiende er derfor identifisert: den katolske tro. Og siden 1843 er hans nest favorittfiende den protestantiske troen, som legitimerer hans arv av den romerske søndagen, besudlet av sin dedikasjon til den «guddommelige» «solen» til de romerske hedningene og andre. Vi vet at for å oppheve en forbannelse krever Gud at man forlater synden og at man bærer omvendelse som frukt. Selv om vi ikke oppfyller dette kravet, vet vi at den jødiske religionen er for Jesus, en « *Satans synagoge* » ifølge Åp 2,9: « *Jeg kjenner din trengsel og fattigdom (selv om du er rik), og baktalelsen fra dem som*

*sier de er jøder, men ikke er det, men er en **Satans synagoge** . » Denne Kristi dom åpenbares tydelig, fordi på Johannes' tid ble den nasjonale forkastelsen av Kristus, kalt Jesus fra Nasaret, offisielt anerkjent. Symbolene som favoriserer mysteriet, vil bli brukt av Gud til å utpeke forræderne mot den kristne religionen, fordi de guddommelige forbannelsene som angår dem, vil strekke seg over omtrent ett tusen syv hundre år med historie, som begynner i det skjebnesvangre, forbannede året 321. Merk at disse tallene ser ut til å beordre starten på et løp, faktisk starten på en evig smertefull prøve av tro. I løpet av denne tiden rammer syv morderiske forbannelser den skyldige menneskeheten. Åp 8, 9 og 11 presenterer dem under bildet av « *syv trompeter* » som avslører deres rolle som suksessive advarsler fremkalt av den fornærmede Guds vilje.*

På denne tiden da våren 2022 nærmer seg, det vil si 8 år før Kristi strålende gjenkomst og omtrent 7 år før prøvetidens slutt, har de religiøse organisasjonene som er rammet av Guds forbannelse ikke omvendt seg, og derfor beholder de en åndelig status som er forbannet av Gud.

Nyhetene fra 24. februar 2022 var preget av angrepet på ukrainsk territorium av russiske tropper. Og mens observatører av disse hendelsene bare nevner temaet og det nasjonalistiske motivet for konfrontasjonen, tilbyr jeg min analyse av temaet ved å bemerke at de to krigførende partene, hovedsakelig i basen, står imot av tradisjonelle religiøse valg som er arvet i århundrer. Faktisk er hatet som setter disse to leirene opp mot hverandre en konsekvens av en århundregammel motsetning mellom den katolske troen og den ortodokse troen. Men i den ukrainske leiren må vi legge til den jødiske troen, siden den nye presidenten i Ukraina siden 2019 er Volodymyr Zelenskyj av den jødiske religionen. I følge Jesu Kristi dom åpenbart i Åp 2:10 og 3:9 er dermed « *Satans synagoge* » involvert i konflikten og leder den katolske og jødiske leiren. Jeg har allerede avslørt forbannelsen som jødernes tilbakekomst til Palestina har vært for verden siden 1947. Hovedelementet i tvisten er Ukrainas katolisitet og dets jødiske karakter, som er dårlig akseptert av russerne, ettersom begge komponenter har gått i opprør mot ortodoks russisk dominans. Dette er en generalisering fordi det finnes spesielle tilfeller i alle former, blant annet agnostikernes valg. I lang tid har dette ukrainske landet bestått av russiske statsborgere på østsiden og folk knyttet til det katolske Polen på vestsiden. Etter å ha vært under russisk forsvar siden slutten av andre verdenskrig, sluttet Polen seg, etter å ha blitt uavhengig, til den vesteuropeiske leiren og ga den en prestisjetung pave, Johannes Paul II, hvis borgerlige navn var Karol Wojtyła. Og mange polske jøder som ble forfulgt i Polen av "nazistene" fant tilflukt i Vest-Ukraina. Dette Polen var den "trojanske hesten" som europeerne brakte inn i sin allianse. Polen, gjenspekt mellom de to første verdenskrigene, var ansvarlig for det tyske angrepet mot det fordi det mishandlet tyskerne som bodde på dets territorium; dette markerte begynnelsen på andre verdenskrig. Som alle konfliktfylte sameksistenser favoriserer lange perioder med fred blandingen av de tre religiøse valgene og deres spredning over hele territoriet. Men på dagen Gud velger, bryter tvisten ut, og situasjonen degenererer og blir konfliktfylt til det punktet at det kjempes for å drepe motstanderen. Seierherren har til hensikt å kontrollere territoriet i sin helhet. Visdommen i å akseptere kompromisset og dele landet i to soner blir fanatisk

avvist av den polsk-ukrainske leiren. Russland, som ikke hadde noe valg, grep også inn med all sin militære styrke for å støtte de russisktalende ukrainernes sak.

Roten til problemene ligger ekspansjonismen til USA, organisatorene av NATO-leiren (Nordatlantisk traktatorganisasjon). Etter krigen i 1939-1945 aksepterte russere, amerikanere og deres allierte betingelsene som ble foreslått av Sovjet-Russland, ledet av Stalin. Det tyske territoriet til det beseirede folket ble delt og ble grensen mellom østblokken og vestblokken. Kampen mellom disse to blokkene var konstant. USA kjempet for å rive land fra Russland. De oppnådde målet sitt ved å fremme den økonomiske og politiske ruinen av Sovjetunionen, og gikk så langt som å nekte å selge hvete til et ruinert og sultende Russland. Ved å utnytte denne ruinen og en endring i russisk politikk, gjenvant de baltiske landene og Polen, og deres hat mot Russland, sin uavhengighet, og andre land fulgte etter, inkludert Romania. Under det historiske navnet «Balkankrigen» brøt Jugoslavia, en russisk alliert, forent av diktatoren Tito, ut i en nasjonalistisk krig etter hans død mellom ortodokse serbere, muslimske Bosnia og romersk-katolske Kroatia. Og her igjen ble motivet for serbisk sinne mot albanerne som mishandlet serbiske borgere i Kosovo (slik polakkene mishandlet tyskerne) ikke anerkjent av den vestlige leiren i USA og Europa. Det amerikanske luftforsvaret lot tusenvis av bomber regne over den serbiske leiren og innførte en deling av Kosovo, som var dyrebart for serberne fordi det var fødestedet til deres folk. Urettferdig ble Kosovo tatt fra dem og gitt til albansk immigrasjon. Serberne var allierte av russerne, som var svekket på den tiden. I denne erfaringen tok Europa parti og dømte mot Serbia. Domstolene arresterte den serbiske lederen Slobodan Milosevic, og han døde i fengsel, mistenkt for forgiftning. Alle disse grusomhetene begått av USA og Europa har blitt registrert av Russland, ute av stand til å forsvare sine allierte. Men hevn er en rett som best serveres kald, som ordtaket sier, og den nåværende, svært mektige lederen av det nåværende mektige og sterke Russland har holdt unna all denne urettferdigheten et bittert minne og en harme som over tid forvandles til dypt hat mot Vesten. Dette hatet næres av hans dom over den typen samfunn som Vesten representerer, som har frigjort seg fra alle religiøse tabuer og skryter av alle sine moralske og seksuelle utskielser og overdrivelser. Denne personlige dommen til Vladimir Putin vil spille en stor rolle når han må sette i gang invasjonen av vestlige land og knuse den svake væpnede motstanden som vil være imot ham. Erfaringene fra Ukraina, hvis navn betyr grense, vil gi den vesteuropeiske leiren en illustrasjon av skjebnen han forbeholder dem. Dette navnet «grense» profeterer rollen til dette territoriet, hvis ønske om å bli knyttet til NATO-leiren utgjør kryssingen av grensen for hva som er tålelig for russerne. NATO-leirens umettelige appetitt vil bli straffet og knust av de russiske hærene. Grensen vil bli gjenvunnet, og russerne vil oversvømme og invadere hele Vest-Europa og til og med Israel. Dette er profetert i Dan 11:40-45, hvor Russland er utpekt som «*konge i nord*» og de muslimske styrkene som «*konge i sør*». Det invaderte territoriet er Europa som er målet i profetien på grunn av sin romerske pavelige avstamning. I Åp 18:24 sier Gud om Roma, kalt «*Babylon den store*»: «... og fordi i henne ble funnet blod av profeter og helgener og av alle som er blitt drept på jorden. » Gud tilregner Roma ansvaret for massakrene som har blodet vestlig liv. Og det er svært oppbyggende å innse dens rolle i krigen som setter det

nåværende katolske og ateistiske Europa, født under to «Roma-traktater», opp mot Russland, som har blitt rent ortodoks igjen, men ikke lenger kommunistisk. Under de djevelske insentivene fra Jomfru Maria-synene blir katolske folk presset til å omvende de ortodokse folkene i Østen. Og rollen til denne pavelige romersk-katolske troen er grunnleggende for å forklare initiativene som ble tatt av den vestlige leiren, slik tilfellet var i Balkankrigen, der USA og Europa stilte seg på den kroatisk-pavelige romersk-katolske leiren mot det ortodokse Serbia. Sann hellighet er ikke mer i ortodoksien enn i katolisismen eller protestantismen, ikke mer enn i islam, men urettferdighetene som er begått, lar Gud bringe sin ødeleggende vrede over de skyldiges hoder. For tiden vil denne guddommelige vreden ta former menneskeheten aldri før har sett, slik den russiske lederen nettopp har uttrykt. Forferdelige, destruktive våpen er blitt utviklet for å oppnå, uten at brukerne vet det, den destruktive planen til Skaperguden som gir liv eller død i henhold til sin perfekte og uforgjengelige rettferdighet.

I skalaen av kristen religiøs skyld har vi i bunnen av oppgivelsen av sabbaten og innføringen av romersk søndag i den romersk-katolske tro fra 321, frem til 1843 og utover, også i den ortodokse troen, arvtakeren til katolsk søndag, men også i den protestantiske troen emigrerte til USA siden den dato, 1843, som også bevarte den.

Uvitende om Guds dom er de europeiske myndighetene enstemmig forpliktet til å yte hjelp og bistand til den katolske ukrainske leiren. Vant til sin arrogante økonomiske dominans tar disse folkene initiativer som det russiske folket og deres leder legitimt kan akseptere som en krigsforpliktelse, og tar hensyn til, slik Gud gjør, gjerninger og ikke ord. I utrolig ubevissthet multipliserer de tiltak med stor fiendtlighet som tar sikte på å ødelegge Russland, og gir våpen til den ukrainske fienden. De forbereder dermed en russisk vrede som er desto sterkere fordi Gud hisser den opp for å slå dem, slik Dan. 11:40 til 45 og Esekiel 38 beviser og åpenbarer. Hvis disse så aggressive menneskene kjente programmet som Gud hadde forberedt, ville de blitt livredde når de oppdaget hvilken skjebne de har forberedt for seg selv. I profetien i Esekiel 38 kalles dagens Russland « *Gog* », og Gud plasserer en av byene, « *Togarma* », « *i de ytterste ender av nord* », noe som bekrefter hans navn som « *konge i nord* » i Dan. 11:40. I Esek. 38:4 finner vi denne uttalelsen fra Gud: « ***Jeg vil trekke deg ut og sette kroker i kjevene dine . Jeg vil føre deg ut, deg og hele din hær , hester og ryttere, alle sammen praktfullt utrustet, en stor forsamling med skjold og store sverd, alle med sverd. »*** Selv om våpnene som beskrives er anakronistiske, forblir krigsprinsippet det samme; kuler fra maskingevær erstatter sverd og stridsvogner erstatter skjold. Det som er verdt å merke seg er uttrykket « *Jeg vil trekke deg ut og sette kroker i kjevene dine .* » Denne guddommelige tvangen står i kontrast til ideen som nåværende vestlige observatører tillegger den russiske lederen. Behovet for å bli tvunget av Gud til å gå i krig beskriver en russisk leder som fremmer fred og ro for sitt folk. Og denne avklaringen bekrefter at V. Putin fant seg tvunget til å handle med makt, av den ukrainske leirens fanatiske beslutsomhet om å fullstendig frigjøre seg fra sin politiske veiledning. V. Putin kan ikke få seg selv til å akseptere å miste «sin grense», anerkjent av den vestlige leiren siden slutten av andre verdenskrig. Fakta bekrefter imidlertid årsaken til denne begrensningen.

Ukraina gikk i opprør mot Russland i 2014 ved å ulovlig styrte sin russiske president, som var lovlig og legitimt valgt av hele det ukrainske folket. Før og etter denne handlingen ble flere presidentskap styrtet på grunn av korrupsjon. Og den endelige avgjørelsen om å slutte seg til NATO-leiren var et tiltak som gikk for langt, det som rev V. Putin fra hans fredelige styring av landet sitt. Dialog mellom Vesten og Østen er umulig fordi mentalitetene er så forskjellige. Vesten, for hvem bare penger og frihet betyr noe på bekostning av offentlig usikkerhet, kan ikke forstå den svært konservative russiske ånden, som respekterer gamle menneskelige verdier som prioriterer sikkerhet og orden, verdier som er helt i strid med de i det vestlige samfunnet. Merk at for å straffe de mest skyldige, kaller Gud på de minst skyldige. På samme måte kalte Gud på den hedenske kong Nebukadnesar til å straffe utroskapen til sitt folk Israel, som falt i totalt frafall. Og på samme måte vil det umoralske Europa bli rammet av det dydige og svært moralske Russland. Demokratier betaler i usikkerhet konsekvensene av friheten de gir alle strømminger av sivil og religiøs tankegang. Slappheten i denne typen samfunn favoriserer utviklingen av ondskap. Og friheten som tilbys alle, lar de rike dra nytte av denne friheten til å berike seg selv enda mer, gjennom korrupsjon og politiske tøyser. I Frankrike har denne slappheten nådd et slikt nivå at muligheten for å leve sammen er kompromittert. Etnisk og religiøs blanding har skapt en eksplosiv situasjon til det punktet at inntreden i tredje verdenskrig vil sette en stopper for en situasjon som har blitt uutholdelig. På dette nivået løser krigen alle problemer og minner menneskene om sanne åndelige verdier. For det har blitt vist at bare inntreden i andre verdenskrig vil kunne vekke samvittigheten til visse europeere som kan bli forløst av sannhetens Gud. Urettferdighetene som Russland har lidd har etterlatt egoistiske, stolte og opprørske vesteuropeere kalde. De har dermed vist den samme likegyldigheten til sivile og religiøse saker, og dermed vist at ondskapen er dypt og godt rotfestet i deres sjeler.

Eksperimentets slutt vil først eliminere dette Russland, som Gud først vil bruke til å knuse det katolske og ateistiske, libertinske og libertarianske Europa gjennom sin dominans. Det burde tydeligvis ikke bruke atomvåpen først. Dets konvensjonelle militærmakt lar det knuse et svakt, ubevæpnet Europa. Men på høyden av sitt herredømme over hele Europa, "fra Atlanterhavet til Uralfjellene", i henhold til sin gamle plan, vil USAs atomangrep på dets territorium endre krigssituasjonen. Men i fortvilelsens situasjon vil forferdelige massakrer på befolkninger og hærer redusere menneskeheten *med en symbolsk "tredjedel"*, noe som faktisk lett kan produsere mange flere ofre. Mennesker har ignorert at bruken av atomvåpen ikke avhenger av en menneskelig beslutning, men av en guddommelig. Det er derfor dette atomvåpenet vil bli brukt når Gud vil forberede menneskehetens utryddelse på jorden.

Den siste prøven på tro vil gjelde de overlevende etter en forferdelig massakre. Og ifølge Åp 9,20–21 vil deres moralske tilstand være identisk med opprørernes før syndfloden, hvis natur ble fullstendig overtatt av ondskap: « *De andre menneskene som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg ikke fra sine henders gjerninger. De tilba ikke demoner og avguder av gull, sølv, kobber, stein og tre, som ikke kan se eller høre eller gå. De omvendte seg heller ikke fra sine mord eller sine trolldomskunster eller sin seksuelle umoral eller sine tyverier.* »

Samtidig må Kristi utvalgte som forblir i live, derimot, legemliggjøre Jesu Kristi og hans apostlers natur og oppførsel. «Guds veier» åpenbart forkynner en dødstrussel mot de siste sabbatsholderne. Dette siste angrepet på Guds sabbat avslører identiteten til den viktigste oppvigleren og anstifteren, skjult i usynligheten av hans himmelske engelaktige natur: Satan, den som oppildnet Eva til å spise av treet som Gud forbød. Derfor, i en siste prøve av tro, har Gud til hensikt å påføre Satan et endelig, mesterlig nederlag. Guddommelig herlighet vil skinne frem gjennom trofastheten til hans siste utvalgte. Dømt til døden hvis de nekter å forlate sin sabbatsfeiring for å ære den romerske søndagen, må de gjøre opp for Evas synd. Og for å hjelpe dem å stå fast i møte med denne dødsdommen, vil individuell tro utgjøre forskjellen, for profeti har åpenbart Jesu inngripen på deres vegne, før den jordiske henrettelsen. Dermed vil de siste utvalgte være autentiske vitner til troen som ligger i guddommelig profetisk åpenbaring gitt i Jesu Kristi navn. Apostelen Peters opplyste og inspirerte råd vil dermed få stor betydning: 2. Peter 1:19: *«Og vi har det profetiske ord som er enda fastere. Dere gjør vel i å gi akt på det som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter.»* I vet først dette at ingen profeti i Skriften har noen egen tydning. For aldri er det kommet en profeti som er blitt frembrakt av et menneskes vilje. Drevet av Den Hellige Ånd talte hellige Guds menn .

De guddommelige veier profeterer Guds og hans siste utvalgtes seier, og på jorden blir de siste representantene for den opprørske menneskeheten ødelagt ved å delta i blodige oppgjør. Lærernes løgn blir deretter sonet for ved massakren på de religiøse forførerne, av deres mange ofre som nå vet at frelsen definitivt er tapt for dem.

Jeg har lagt merke til en oppførsel i Vestens reaksjoner etter konflikten mellom Russland og det polske Ukraina som beviser en blindhet fra Gud. Den enstemmige reaksjonen om å straffe Russland med økonomiske og økonomiske sanksjoner og våpenleveranser var faktisk berettiget for å svekke Russland i håp om at det russiske folket, ofre for denne utarming, ville reise seg mot sin leder. Men overraskende nok har ingen, verken blant politikere eller journalister, på et menneskelig nivå reist ideen om at resultatet av disse sanksjonene kan føre til motsatte effekter. Russerne som er ofre for vestlige sanksjoner, kan der finne en grunn til å samle seg bak sin nasjonale leder og i hat forberede et hevntrang som vil føre til at de invaderer dette Vesten, for å straffe forfatterne av disse sanksjonene som har ødelagt dem alle.

Siden jeg kjenner Guds hensikt fra profetier, kan jeg analysere rammeverket for konstruksjonen av fakta og rollene til de berørte enhetene.

Målet er ødeleggelsen av det arrogante, vantro Europa. **Midlet** til denne ødeleggelsen er Russlands sinne. **Årsaken** til dette russiske sinnet er den nasjonalistiske uforsonligheten til den polsk-ukrainske regjeringen, som har angrepet sitt østlige territorium, Donbass, som er overtatt av pro-russiske ukrainere. Denne omgrupperingen av pro-russere ble fullført etter den ulovlige styringen av den russiske presidenten i Ukraina. Årsaken til den ukrainske borgerkrigen er religiøs: det katolske polske vesten mot det ortodokse russiske

østen. **Og til syvende og sist var den russiske invasjonen av Europa** motivert av dens støtte til og partiskhet mot Ukraina.

Jeg bemerket også en parameter som forklarer hvorfor den aktuelle hendelsen utviklet seg til en katastrofe. Det er ungdommen og dermed mangelen på erfaring hos myndighetspersoner. Jeg legger spesielt merke til hvor varierende deres vurderingsevne er. For å forføre dem er det nok å si at man ønsker å bli med i Europa. Europa har allerede ønsket mange velkommen, og dets kosmopolitiske aspekt, i likhet med USAs, har allerede brakt det flere problemer enn løsninger. Men jeg understreker spesielt at Europa, der kompromiss er regelen, ønsker å ønske dette ukrainske «demokratiet» entusiastisk velkommen, som kjemper og ønsker å påtvinge sine pro-russiske landsmenn og brødre sitt eksklusive herredømme over hele det ukrainske territoriet. Dette gjelder desto mer siden V. Putins Russland reagerer på samme måte og ønsker å gjenerobre sitt folks vugge i Kiev. Men dette er den normale ulogiske oppførselen til et Europa som dømmes og målrettes av Gud og hans store vrede. Til de som er overrasket over å se folk gå inn i borgerkrig, minner jeg dere om at Frankrike har opplevd denne typen ting ved flere anledninger. Og ikke glem broderkrigen i USA kalt «den amerikanske borgerkrigen».

I « *endens tid* » som er nevnt i Dan. 11:40, blir alle monoteistiske religioner rammet av Guds forbannelse. Men graden av skyld øker med tiden, fordi bevisene på Guds forbannelse får de som ignorerer historiens vitnesbyrd foran dem til å føle seg enda mer skyldige. Dermed forkastet jødedommen Messias Jesus; etter ham forvrengte den katolske troen Guds bud og gjorde den kristne troen til en ren «merkelapp» som ifølge den åpner himmelens «porter». Fra begynnelsen av fordømte den sanne protestantiske troen disse katolske syndene, men med tiden har den forvandlet seg til en «merkelapp» som reproducerer katolisismens synder, og som et resultat er dens skyld enda større. Deretter kommer tilfellet med syvendedagsadventismen, som har bak seg de katolske og protestantiske eksemplene som den offisielt dannet en broderlig allianse med i 1995. Etter læren som Jesus Kristus åpenbarte til sine pionerer om den katolske tro, er dens sak enda mer fordømmelig av den hellige åpenbarende Gud.

Konfrontasjonen mellom Russland og Ukraina ville ikke ha eksistert hvis ikke de tidligere østblokklandene, frigjort av Russlands økonomiske og politiske kollaps, hadde satt sin lit til aktiv militær støtte fra USA. Disse USA formet Europa, revet i filler etter andre verdenskrig, slik de så passende, og fra Tyskland gjorde de det til det strategiske territoriet for sin kamp mot Sovjet-Russland. Legg til dette den materialistiske suksessen til NATO-leiren, og man kan forstå ønsket til folkene knyttet til det fattige Russland om å slutte seg til denne forførende og materielt misunnelsesverdige leiren. Men disse folkene tok feil da de satte sin lit til USAs væpnede beskyttelse. Ingen blant dem som ikke var opplyst av Gud gjennom profetien i Dan. 11:40-45 kunne ha visst at USA ville nekte å delta militært i direkte kamp mot Russland. Og i vår nåværende situasjon, siden president Trump, har denne militære tilbaketrekningen av USA blitt bevist. USA lar Europa, denne «papirtigeren», bære konsekvensene av å bli medlem av NATO.

Og det er slik Europa pådrar seg vreden til et mektig Russland, fast bestemt på å gjenvinne fortidens strålende sovjetiske dominans. Men det verden ignorerer, er at denne konflikten begynner åtte år før verdens ende, og at Gud av denne grunn har forutsett bruken av atomvåpen. Det er nettopp USAs sending av atombomber mot Russland, som forble et øyeblikk i bakgrunnen, som fører til at dette Russland, « *kongen i nord* » i Dan. 11:44, « *utrydder* », i sin tur « *mengder* » som har dominert frem til det øyeblikket: « *Budskap fra øst og fra nord skal komme til ham, og han skal dra ut med stor vrede for å ødelegge og utrydde mengder.* » Og det er disse utryddelsene som vil forårsake døden til den symbolske « *tredjedelen* » av menneskeheten, i denne konflikten som vil mobilisere « *200 millioner* » stridende, i henhold til læren gitt i den « *sjette trompeten* » i Åp. 9:11 til 21.

Russland har bemerket tilstedeværelsen av «nazistgrupper» i Ukrainas leir. De er ikke de eneste som har lagt merke til dem, siden alle europeiske medieobservatører også fordømte denne «nazistiske» tilstedeværelsen under det folkelige «kuppet» som styrtet den ukrainske, russiske presidenten i 2014. Men hva er «nazisme»? Europeere har knyttet det til ønsket om å utrydde jødene, og støtter seg på den historiske opptegnelsen som ble bestemt i juli 1942, nettopp en «9. Av» som jødene fryktet, fordi den allerede var preget av flere forbannelser for dem. Men før de valgte den «endelige løsningen», som effektivt siktet mot utryddelse av jødene, var den «nazistiske» ideologien nasjonalsosialisme. Disse to ordene er forførende, men i anvendelsen av «nazisme» er de preget av den mest ekstreme ekstremismen som ikke aksepterer kompromisser og dreper alle som ikke deler partiets synspunkt. I Tyskland avslørte nazismen, Adolf Hitlers parti, seg i «De lange knivers natt», da de allerede «SS»-«nazistene» henrettet falanksene til det mindre fanatiske «SA». Er det ikke en viss likhet med den voldsomme og destruktive kampen i Vest-Ukraina mot ukrainerne i Donbass, bombet hver dag siden 2014?

Den sanne definisjonen av «nazisme» må derfor revurderes.

Monstersamfunnet

Dette monstresamfunnet er den nyeste frukten som den «nye verden» bærer. Det ble muliggjort av en kombinasjon av to parametere: tid og vitenskap. En lang periode med fred siden slutten av andre verdenskrig har fremmet både utvidelsen av frihetens ånd og teknologiske fremskritt innen vitenskap og medisin.

Det er paradoksalt, men dette er svært avslørende for deres åndelige tilstand, for USA, og derfor, fra det fjerne vesten, at avskyelige og uhyrlige tanker ble født. Det paradoksale aspektet ligger i det faktum at USAs president legger hånden på Bibelen når han avlegger en ed om å tjene sitt land. Og likevel, i dette svært religiøse landet, er retten til hellig frihet privilegert til det punktet at alle har rett til å uttrykke og lære bort alle slags tanker som er avskyelige for Skaperguden. Imidlertid, i våre siste dager, lanseres ideer på internettnettverk som ikke respekterer noen grenser og ingen begrensninger. De sprøeste og mest demoniske ideene når dermed mengder av mennesker som er påvirket og omvendt. Jeg har lenge med rette fryktet konsekvensene av utviklingen av dette

propagandavåpenet som tilbys verden av USA. Våre moderne samfunn reproducerer syndene til de før syndfloden, de fra Sodoma og Gomorra, men de legger til dem syndene fra vår libertarianske æra. Ateisme, eller enklere sagt, bruddet som er etablert mellom Gud og utro kristne, fører til en tvil om de tingene Gud skapte og helliggjorde siden han skapte verden. Dermed vitner Gud på den sjette ^{dagen} om at han skapte mannen, mennesket, og at han formet fra et av sine ribbein, sin kvinnelige versjon, kvinnen. Mennesket er derfor fysisk og psykologisk en mann eller en kvinne. Muligheten er derfor binær. Men i vår tid har vitenskapen fått midler til å modifisere seksuell natur gjennom hormonbehandling, og disse kjemiske metodene fremmer fysiske endringer i menneskekroppen. Samtidig har demoner i visse menneskelige hjerner som ikke er beskyttet av Gud, inspirert tanken om at deres virkelige seksualitet ikke er den som deres fysiske utseende presenterer. Derfra kom tanken om muligheten til å velge sitt kjønn. Før denne ekstreme formen førte avvik på grunn av de samme demonene til at mennesker forandret utseendet sitt. Disse såkalte "transvestittene" gikk inn i rollen som det motsatte kjønn i forhold til sitt eget. Men med kirurgisk vitenskap ble nye muligheter gitt dem. Dermed kan fullstendig fysisk forandring oppnås ved bruk av hormoner. Disse fysiske endringene påvirker imidlertid ikke sinnet til det vesenet som er blitt forandret. For i virkeligheten forblir det fundamentalt slik det var ved fødselen. Og hvis demonene trekker seg tilbake eller endrer motivasjonen sin, kan den «forvandlede» menneskelige marionetten befinne seg i en sinnstilstand som mister all sin retning. Monsteret er født.

For å bedre forstå hva disse mentale nyhetene tiltrekker seg, må vi innse konsekvensene av den nærmest domestiserte menneskelige sinnet, gjennom audiovisuell teknologi og virtuelle relasjoner etablert på internettnettverk. Hovedårsaken til våre mentale dramaer er informasjonsteknologi, som dukket opp suksessivt etter elektrisitet og elektronikk. For menneskesinnet er situasjonen tragisk og uopprettelig, både på grunn av den doble slaveriet til denne invasive informasjonsteknologien og den konstante inspirasjonen til den høyt utviklede fantasien til usynlige himmelske demoner. Hvor kan tanken på Guds skapninger stoppe? Jeg har ikke svaret, men tiden han har satt, som nå er begrenset til åtte år, vil helt sikkert stoppe den.

Fra den «endelige løsningen» til den «endelige løsningen»

Frem til i dag, 16. mars 2022, har begrepet «endelig løsning» blitt brukt av alle historikere for å referere til forsøket fra tyske «nazister» på å utrydde alle jøder i Europa, fra 1942. Men i dette dokumentet vil jeg legge til et sekundært profetisk budskap til dette begrepet.

Over hele jorden søker mennesker årsakene til konfliktene som utvikler seg, men de leter etter menneskelige årsaker. Analysene jeg presenterer uttrykker

den levende Guds dom, skaperen av alt som eksisterer. Det må også forstås at årsakene til våre nåværende tragedier finnes i fortiden, langt fra vår tid. Bibelen lar oss oppdage hva Gud tenkte i løpet av de 6000 årene som er forutsagt for jordisk synd. Profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring kaster komplementært lys over Guds dom over omtrent 26 århundrer, fra 605 f.Kr. til Kristi gjenkomst våren 2030. Mens mennesker undersøker og beholder jordiske kjødelige forklaringer, presenterer Gud oss sitt synspunkt, som åpenbarer åndelige årsaker. Mellom de to forestillingene utvider avgrunnen seg. Menneskeheten har aldri sluttet å sone i ulykke for den forakten den har vist mot Guds suverene, åpenbarte vilje. Men menneskers liv er begrenset, i motsetning til den evige Guds, og mennesker dør og etterfølger hverandre. De sytti eller åtti årene av deres korte liv er ikke nok i seg selv til å forstå Guds vrede. En etter en arver menn den guddommelige forbannelsen, og deres sønner, arvinger, gjentar fedrenes feil. Det er derfor i fortiden, da Gud talte og skrev sine lover, sine forordninger, sine bud og sine profetiske kunngjøringer, at hans utvalgte i dag kan oppdage motivene for hans evige dom. Dette er tilfellet med den «endelige løsningen» som rammet jødene i 1942. Og ved denne handlingen frembrakte Gud, med kraft, det svaret han ønsket å gi til ordene som ble ytret av de opprørske jødene, animert av det jødiske presteskapet fylt med hat mot Jesus Kristus, fast bestemt på å se ham dø korsfestet i stedet for den morderiske zeloten Barabbas. I følge Matteus 27:25 ropte de til Pontius Pilatus, den romerske prokuratøren: « *Hans blod komme over oss og over våre barn!* » Gjennom århundrene har «fedre» blitt forfulgt, og deres barn etter dem. De ble dermed hørt over sitt håp. I 1942 ble datidens barn rammet sammen med foreldrene sine av den samme guddommelige vreden som var tent av fedrenes historiske harme og sønnes forherdning gjennom århundrene.

Denne hendelsen som har rystet vestlige samfunn vil faktisk skje igjen ved Kristi gjenkomst, siden det ifølge Åp 13:15 er profetert om et forsøk på å utrykke de siste utvalgte som forble trofaste mot den guddommelige sabbaten: « *Og det ble gitt makt til å gi liv til dyrets bilde, for at dyrets bilde skulle tale og sørge for at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle bli drept.* » Dette betyr at de opprørske overlevende som organiserer denne andre «endelige løsningen», vil være i samme sinnstilstand som de tyske «nazistene» i 1942. Et tredje budskap formidles av dette uttrykket «endelig løsning». Det åpenbarer en plan utarbeidet av Gud som profeterte straffer mot overtreddere av hans pakter. Denne planen vises i dette verset fra Rom 2:9: « *Trengsel og angst over hver menneskesjel som gjør ondt, først over jøde og også over greker.* » ! » I dette verset betegner ordene « **jøde** » og « **greker** » de to påfølgende paktene, den gamle, inngått med det hebraiske folket, og den nye, som den hedenske « **grekeren** » eller av annen opprinnelse er autorisert til å inngå ved sin anerkjennelse av sonofferet utført av Jesus Kristus. Fordi han ikke har anerkjent sin Messias sendt av Gud, har « **jøden** » lidd de evige « *trengslene* » som Gud har påført ham, av forskjellige menneskelige forfølgelser. Ved å gjøre « **jødene** » til hovedmålet for sin vrede i 1942, ønsket Gud å rette en høytidelig og svært alvorlig advarsel til hele menneskeheten, fordi den falske kristne, « **grekeren** », på sin side må svare for sin vantro. Dette er betydningen vi må gi til den «tredje verdenskrig» eller den « *sjetten trompeten* » i Åp 9:13, som vi har sett utfolde seg i nyhetene siden 24.

februar 2022, startende med konfrontasjonen mellom Russland og Ukraina. For i denne siste konflikten vil atomvåpen erstatte nazistenes krematorier. Den massive fiendtligheten som sanksjonene mot Russland har manifestert, vil ikke bli glemt, og i denne meningsløse oppførselen finner vi motivet som snart vil føre til at Russland midlertidig setter hele Europa under sitt herredømme.

I Frankrike reagerer den unge, ambisiøse, men uerfarne presidenten som en æresmann som kommer sin nabo til unnsetning, som han ser under angrep. Disse reaksjonene rettferdiggjøres av overvurderingen av verdien Europa gir ordet demokrati. Dette begrepet, av gresk opprinnelse, betyr «bystat» hvis organisering tilhører innbyggernes valg. Avhengig av hvilke former folket velger, kan demokrati derfor ta svært forskjellige former. Det er derfor vi bak dette ordet finner organisasjoner der fullmakter delegeres til ledelsen av en politistasjon, slik tilfellet er for Forent Europa. Folkets valg ignoreres, og beslutningene som tas, vedtas og anerkjennes av lokale folkevalgte som fungerer som et alibi for begrepet «demokrati». Opprinnelsen til denne samlingen er det personlige valget til nasjonale ledere som påtvang sin avgjørelse på det europeiske folket. I disse demokratiene spiller ikke lenger folkets mening noen rolle, fordi økonomiske interesser står på spill. Fordi situasjonen var økonomisk gunstig for dem, følte EU-lederne en følelse av styrke og overlegenhet, og de foraktet Russland, landets fiasko og undergang i 1992. Siden den gang har Russland lidd mange ydmykelser, til og med etter å ha sett sin allierte, Serbia, bli bombet av amerikanske fly og utkjempet av franske og britiske styrker i Balkankrigen. På den tiden var det triumferende Vesten i stand til å håndheve sin lov i henhold til prinsippet som gir seier til den sterkeste: «den sterkestes fornuft er alltid den beste», sier fabelen til Jean de la Fontaine.

I februar 2022, etter å ha kommet seg, gjenoppbygde Russland sin styrke og militære makt. Og på sin side viser de Vesten at de har lært av deres oppførsel. Alle disse hendelsene hadde som mål å føre til den nåværende situasjonen. Det er derfor Ukrainas forsøk på å kutte båndene med Russland utgjør årsaken som Gud fremstiller ved handlingen med å «*sette en krok i kjevene*» til den russiske lederen i Esekial 38:4: «*Jeg vil trene deg og sette en krok i kjevene dine. Jeg vil føre deg ut, deg og hele din hær, hester og ryttere, alle sammen praktfullt kledd, en stor flokk med skjold og sverd, alle med sverd.*» Og de fiendtlige reaksjonene som materialiseres av tiltak og sanksjoner som er ødeleggende for Russland, vil tiltrekke seg russisk sinne over alle folkeslag av europeiske ledere som er enstemmige om å innføre disse sanksjonene, bortsett fra nylig lederen av Ungarn.

Er Europas skjebne så misunnelsesverdig? Frem til begynnelsen av 2020 kunne den økonomiske suksessen gjøre landet attraktivt, men etter den økonomiske blokkeringen på grunn av beslutninger tatt for å bekjempe Covid-19-virusets «pandemi» i to år, var ikke Europa lenger i samme tilstand. Dessuten maskerte denne midlertidige blokkeringen en reell ruin av landet Frankrike, offer for utflytting og import fra Kina, som ble landets eneste leverandør. Det var også i byen Wuhan i Kina at Covid-19-viruset offisielt dukket opp for første gang; Kina, landet til «*dragen*» eller djevelen ifølge Åp 12:9: «*Og den store dragen ble kastet ut, den gamle slangen, som kalles Djevelen og Satan, som forfører hele verden; han ble kastet ut på jorden, og hans engler ble kastet ut med ham.*»

Europeerne klarte å komme sammen og dra nytte av en lang periode med fred gitt av Gud. Men hva gjorde de med denne fredstiden? De prøvde nok en gang å komme sammen for å bli sterkere, slik folket i Babel under kong Nimrod hadde gjort i sin tid. Og resultatet var det samme: denne foreningen produserte en konstant frukt av urettferdighet mot folkene og fiendene i Europa. Gud, som ikke lenger kunne skille mennesker etter språk, overga de skyldige til krig og død, og blandet dermed blodet deres.

Den ultimate «endelige løsningen» vil ha to betydninger og resultater, for hvis utryddelsen som opprørerne bestemmer seg for vil rette seg mot de utvalgte som er trofaste mot den guddommelige sabbaten, vil hans «endelige løsning» for Gud bestå i å utrydde alle de jordiske og himmelske opprørerne, bortsett fra Satan, som vil forbli alene på den øde jorden i løpet av de «*tusen årene*» av det syvende årtusen.

Folkemordet på jødene, organisert av de tyske nazistene, ble dermed utført for å advare menneskene om den skjebnen Gud har i vente for dem på dagen for sin rettferdige vrede.

Den endelige løsningen har vakt menneskelig sympati og medfølelse for det jødiske folket, som blir sett på som martyrer, ofre for menneskelig morderisk galskap. Denne oppførselen, på grunn av deres ubevissthet og åndelige uvitenhet, skjuler for deres øyne den guddommelige trusselen som angår dem personlig.

For å forstå faktaene i de siste dager, må vi lære av erfaringene til «Nazi»-Tyskland fra 1930 til 1944. I dette eksemplet ser vi hvordan «*litt surdeig syrer hele deigen*», slik Paulus underviste i 1. Kor 5,6 og Gal 5,9, ifølge Matteus 16,6: «*Jesus sa til dem: Vakt dere for fariseernes og saddukeernes surdeig.*» Jesus sammenlignet «*surdeig*» med tanker som forfører folket. En liten minoritet kan på denne måten forføre og til slutt dominere et helt folk, og det var dette som skjedde i Tyskland i 1930. Nazipartiets folkelige suksess ble oppnådd suksessivt gjennom gunstige sosiale tiltak, økonomisk suksess, Tysklands gjenoppretting og krigsseire. Og disse tre årsakene gjorde også USA suksessfullt i andre verdenskrig. Europa beundret og misunnet dem, og ønsket til slutt å etterligne dem. Men så grep Gud inn og blokkerte drømmen i dens spede begynnelse og utvikling. Siden president Trump har USA trukket seg ut av Europa og latt landet stå alene med problemene i den russisk-ukrainske konfrontasjonen. Dermed vil Europa, som snart skal ødelegges av russiske styrker, komme seg ut av sine problemer i ruiner og herjinger. Etter at Russland og dets styrker er eliminert av amerikanske atomvåpen, vil veien være åpen for dem, og de vil dominere det universelle regimet som dannes av alle jordens overlevende. USAs endelige rolle i den endelige «endelige løsningen» inviterer oss til å vie spesiell oppmerksomhet til dette mektige landet. Amerikansk makt er ikke øm og mye mindre human enn Europa. Uansett hvor dens økonomiske interesser står på spill, er den hard, skarp, krigersk og morderisk. Penger er dens gud og kommersiell suksess dens gudinne. Disse guddommene er mindre synlige enn hans storslåtte «frihetsgudinne» som reiser seg i New York-bukten. Når Amerika ønsker å unngå et militært engasjement, appellerer de til prinsippet om boikott, og den russiske presidenten har nettopp etablert en sammenligning mellom vestlige sanksjoner og nazipogromene som ble påført jødene. Det er sant at nazistenes hat mot jødene før

1942 bestod i å frata dem deres rettigheter som borgere, de ble «de også» forhindret «*fra å kjøpe og selge*» slik de siste «nazistene» vil gjøre mot Jesu Kristi siste utvalgte som forble trofaste mot sabbaten som var helliget av Gud, ifølge Åp 13:17: «*og ingen skulle kjøpe eller selge uten den som hadde merket eller dyrets navn eller dets navns tall* .» Denne ondskapens frukt er det endelige resultatet av det åndelige fallet til den protestantiske troen som våren 1843, under Guds forbannelse, sluttet seg til den romersk-katolske religionen hvis orden av «jesuittene» var modellen som ble tatt for å utgjøre «SS»-seksjonene av Adolf Hitlers «nazist»-leir, en gruppe opprettet under initiativ av den tyske ambassadøren (til Vatikanet) og utenriksminister Von Papen (som betyr: «pavens»). Så det er ikke overraskende å finne, inngravert på bladet på deres «lange kniver» de tyske ordene «Gott mit uns», som betyr: Gud med oss. Og det er derfor denne alliansen mellom to religioner, fordømt av Gud, som vil reproducere den «nazistiske» modellen av Tyskland i 1930 og 1942. USAs universelle dominans ble forberedt mellom 1945 og vår tid, og landet var i stand til å dra nytte av lange år med fred til å favorisere den «globalistiske» styringen av økonomien. Slaver av «internett»-teknologien skapt av USA, har nasjoner blitt økonomisk og politisk avhengige av amerikanske vurderinger. Og denne kommersielle dominansen lar dem underkaste alle folk som er avhengige av den, dens boikotter og dens sanksjoner og forbud. Den hersker derfor allerede over hele den vestlige verden, og resten vil bli utsatt for den gjennom den atomdrevne ødeleggelsen under tredje verdenskrig.

Utvalgt av Jesus Kristus, skal du gjenoppleve opplevelsene til profetene Jeremia, Daniel og Esekiel, samtidige med straffen for det hebraisk-jødiske Israels synder. Den nye Nebukadnesar heter Vladimir Putin, og han er russisk. I likhet med den kaldeiske kongen på Jeremias tid, har Gud sendt ham for å ødelegge vestlig ugudelighet, forent av dens tilbedelse og ærbødighet for det "libertarianske" samfunnet opprinnelig skapt av USA og Frankrike. Konflikten mellom Russland og Ukraina har bare én årsak: tilbedelsen av denne modellen som Gud fordømmer, av den nye ukrainske presidenten, Volodymyr Zelenskyj. Det er denne fascinasjonen for den vestlige samfunnsmodellen som fikk ham til å ville slutte seg til den. Imidlertid er blindheten i vestlige sinn slik at de skryter av verdier som Gud fordømmer, slik som denne "homofile stoltheten" som tiltrekker seg Guds vrede bedre enn syltetøy tiltrekker seg fluer. Men for å handle på en straffende måte, ventet Gud på den tiden han satte for å gjøre det, nemlig 7 år før slutten av perioden med kollektiv og individuell nåde. Overbevist om å ha etablert den beste typen samfunn, ble vestlige menn opptent av stolthet og arroganse, og de forakter folk som ikke deler deres samfunnsoppfatning. Det er imidlertid fra selve munnen til deres motstandere at Gud lar sine bebreidelser bli hørt. Gjennom muslimers munn fordømmer han ugudelighet og vantro og kaller dem «vantro». Gjennom munnen til den russiske presidenten og hans folk fordømmer han samfunnet deres, som han kaller «dekadent»; dekadanse er frukten av forvrengning av sanser og sinn som resulterer i seksuelle og psykiske avvik i moral, den progressive fordervelsen, som allerede manifesterte seg blant de franske revolusjonære mellom 1789 og 1798, som dagens Frankrike har arvet til det punktet at Gud symbolsk kalte hovedstaden Paris «*Sodoma og Egypt*» i Åp

11:8; selve uttrykket for synd og menneskelig opprør mot Gud og hans verdier. Ved et subtile sammenligningsspill knytter Gud i sin apokalypse den franske revolusjonen til den « *sjette trompeten* » eller tredje verdenskrig. Hva betyr denne koblingen? Det åpenbarer for de sanne utvalgte at den felles handlingen av disse fakta er å straffe kristen ugudelighet, katolsk for det første, og multireligiøs for det andre, fordi alle former for den monoteistiske religionen er representert der og er berørt og hovedsakelig målrettet. I 1917 ble den ortodokse religionen også målrettet av den bolsjevikiske revolusjonen og dens ateisme. Alle disse hendelsene hadde en spesifikk betydning og rolle for Gud som hans sanne utvalgte må kjenne til og dele med ham. Privilegiet å forstå disse tingene er enormt og utgjør et bevis på takknemlighet fra Jesu Kristi side. Det er på denne måten at hans profetiske åpenbaring fortjener navnet « *Jesu vitnesbyrd* » sitert i Åp 1:9, 12:17 og 19:10. Alle kristne kirkers skyld ligger i deres manglende interesse for dette profetiske ordet som er foreslått siden 1831, datoen for den første adventistkunngjøringen som ble gjort av profeten William Miller i USA. Siden den datoen har påfølgende guddommelige åpenbaringer ført til at sanne kristne har gjenopprettet praktiseringen av sabbaten som er helliget av Gud siden den syvende dagen av hans jordiske skapelse. Forakt for det profetiske ord har derfor ført til at alle kristne religioner har fratatt Gud hans legitime rett til å bli æret ved sine skapningers lydighet. Etter å ha dømt og fordømt dem som mislykkede kar, vil mesterpottemakeren knuse dem og tilintetgjøre dem. Selv om den praktiserer sabbatstiden på den rette dagen, lørdag, basert på religiøs arv, eller tradisjonelt sett, falt adventisttroen under Guds dom for den samme manglende interesse for guddommelige profetiske åpenbaringer mellom 1873 og definitivt i 1995. Alliansen med den katolske og protestantiske leiren siden 1995 vitner faktisk om dens forakt for den guddommelige dommen som åpenbarte for den dens fordømmelse av den romerske søndagen som disse to kristne gruppene og de ortodokse tradisjonelt ærer. Men overtredelsen av den hellige, guddommelige sabbaten er bare toppen av isfjellet av synden i disse religionene, for som Jakob 2:10 lærer: « *Overtredelse av ett bud gjør én skyldig i alle* »: « *For den som holder hele loven, men synder i ett punkt, er skyldig i alle*. » Få mennesker er klar over det, men overtredelsen av sabbaten i henhold til det fjerde bud skaper faktisk overtredelsen av det første bud: « *Du skal ikke ha andre guder enn meg*. » Nå er ulydighet mot Gud konsekvensen av lydighet mot djevelen, mørkets fyrste, Satan. Det sier seg selv at i dette tilfellet vil også det tredje budet bli overtrådt: « *Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn. For Herren vil ikke holde den uskyldig som misbraker hans navn*. » De siste seks budene, hvis lydighet oppnås ved direkte hjelp av Jesu Kristi ånd, vil ikke bli respektert mer enn de foregående. Katolisismen og ortodoksien kjennetegnes av deres vanlige overtredelse av det andre bud fordi deres avgudsdyrkelse fører dem til å tilbe bilder som er skåret eller malt av mennesker i strid med Guds forbud mot å gjøre det: « *Du skal ikke lage deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av noe som er i himmelen der oppe, eller som er på jorden nede, eller som er i vannet under jorden*. » Denne overtredelsen er desto mer alvorlig fordi det samme budet spesifiserer og profeterer konsekvensene av overtredelsen: « *Du skal ikke tilbe dem eller tjene dem; for jeg, YaHWÉH, din Gud, er en nidkjær Gud som hjemsøker fedrenes*

misgjerning på barna, til tredje og fjerde ledd, av dem som hater meg. » Men for sine trofaste utvalgte profeterer Gud sine evige velsignelser: « og viser miskunnhet mot tusener av dem som elsker meg og holder mine bud. »

I den nåværende tidsalder lar Gud sitt lys skinne i sitt høydepunkt for sine utvalgte, og for dem han har fordømt, preges og omsluttet av et maksimalt mørke. Dermed mottar hver enkelt allerede fra ham i henhold til hva han fortjener.

I en livlig og rosende tale sa Ukrainas president til USAs president Joe Biden, og jeg siterer: «Jeg skulle ønske du dominerte verden for å innføre fred.» Som hele den vestlige leiren er Joe Biden svært følsom for smiger, og ved å parafrasere fabelen om kråken og reven av den briljante og subtile Jean de la Fontaine, oversetter jeg situasjonen slik: «Ved disse ordene, uten å føle mer glede, åpner Joe Biden vesken sin og slipper» en milliard dollar tilbudt den ukrainske lederen for å støtte hans motstand mot Russland. Jean de la Fontaine avsluttet fabelen sin med å si: «Enhver smigrer lever på bekostning av den som lytter til ham.» Dette er grunnen til at den smigrede giveren må være svært rik. Amerika er ikke et typisk eksempel på generøsitet, og når det viser seg å være generøst, håper det å tjene mye penger på sin gest. Vi vet imidlertid at det er drevet av et kronisk hat mot Russland, dets mektige konkurrent i øst. Målet er å oppnå monopol på den økonomiske dominansen over jorden. Den har allerede fått fra nasjonene at alle landbaserte valutaer skal indekseres til dollaren etter at gullstandarden er oppgitt. Faktisk vil den tredje verdenskrig tillate den å utslette Russland og oppnå sitt mål. Joe Biden er, etter John Kennedy, også katolikk, og av denne grunn kan han bare favorisere den polske leiren, også katolsk, og det opprørske Ukraina, stort sett katolsk i den vestlige delen. Dermed befinner de katolske nasjonene seg gruppert under det amerikanske banneret til NATO-styrker med det ortodokse Russland som sin felles motstander. Smiger forfører det pavelige regimet i profetien i Dan. 11:39: « *Det er med den fremmede guden han skal handle mot de befestede stedene, og han skal fylle med ære de som anerkjenner ham, han skal gjøre dem til herskere over mange, han skal gi dem land som belønning.* » Dette er en typisk oppførsel for leiren som er forbannet av Gud, som avslører tilstedeværelsen av stolthet, denne synden som tilregnes djevelen selv, siden hans fall.

Siden årsaken til krigen som settes i gang er åndelig og villet av Gud som straff for at sabbaten har blitt forlatt siden 7. mars 321, er det lett å forstå hvorfor Gud erklærte i Dan 12:10: « *Mange skal bli rensset, hvite og lutret. De ugudelige skal gjøre det som er ugudelig, og **ingen av de ugudelige skal forstå**, men de som har forstand, skal forstå.* » Den guddommelige Ånd bekreftet dette prinsippet ved å si i Åp 17:8: « *Dyret du så, var og er ikke lenger. Det skal stige opp av avgrunnen og gå til fortapelse. Og de som bor på jorden, de som ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll, skal undre seg når de **ser dyret**.* For det var og er ikke lenger, og skal ennå komme igjen. » I nyhetene er vi vitne til denne « *forbauselsen* » hos journalister, politikere og vantro og vantro folkeslag, så vel som alle religiøse geistlige, for hvem en krig i Europa hadde blitt umulig. Jeg presiserer at jeg ved guddommelig inspirasjon har ventet på denne konflikten siden 1982, datoen for min første forståelse av budskapet som ble åpenbart av Jesu Kristi apokalypse. Til slutt, uansett hva mennesker tenker, etablerer den store skaperen og lovgiveren Gud begynnelsen på sin "endelige

løsning" der mengder av sivile og militære mennesker allerede har omkommet og fortsatt vil omkomme på grunn av sine " *fire forferdelige straffer* " som sitert i Esekiel 14:21: " *Ja, så sier Herren JaHWéH: Selv om jeg sender mine fire forferdelige straffer mot Jerusalem, sverdet, hungersnøden, ville dyr og pest, for å utrydde mennesker og dyr derfra.* "; dette inntil jorden er øde, ødelagt og uten levende menneskelige innbyggere. Etter å ha blitt engler, vil de siste levende menneskene være i « *tusen år* » i virksomhet med « *dom over de døde* », i Guds celestiale rike, med Jesus Kristus, i samsvar med kunngjøringen i Åp 11:18: « *Folkene ble vrede, og din vrede er kommet, og tiden er inne for å dømme de døde, for å lønne dine tjenere profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og for å ødelegge dem som ødelegger jorden.* » ".

Etter denne dommen vil tiden for den siste dom komme, den ultimate «endelige løsningen» der de mest skyldige, forfølgerne, jøder, «kristne», katolikker, ortodokse og protestanter eller opprørske adventister, vil bli ødelagt og endelig utslettet, oppstandne for å gjennomgå « *den annen død* » i «ildsjøen», i henhold til hvordan jorden som er dekket av den underjordiske ild, ser ut.

EKSKLUSIV

Jeg la merke til denne talen til V. Putin på en nyhetskanal, som lot meg forstå og forklare hvorfor han kobler vestlige samfunn til «nazistisk» ideologi. Jeg husker at folk på alle medieplattformer lurte på årsakene til at Vladimir Putin fordømmer et «nazistisk» Ukraina, og derfor behovet for at han skal «avnazifisere» dette landet.

Nazi = overlegen rase – V. Putins tale om de russiske oligarkene som slo seg ned i Vesten i luksus og rikdom. Oligarkene skylder ham sin rikdom, de skylder ham alt: «Jeg dømmer slett ikke de som har en villa i Miami eller på den franske rivieraen, som ikke kan klare seg uten foie gras, østers eller såkalte kjønnsfriheter. Det er absolutt ikke problemet. Problemet er at disse menneskene **mentalt er** der og ikke her, med vårt folk, med Russland. **Ifølge dem er det et tegn på å tilhøre en overlegen kaste, en overlegen rase** .» V. Putin sammenligner vestlig arroganse med de tyske «nazistenes» arroganse i 1933. Og fakta gir ham rett, fordi et av målene med den «nazistiske» ideologien var å danne « **en overlegen menneskerase** » kalt arisk. Han fant i den kapitalistiske ekspansjonen av USA denne sinnstilstanden som knuser og forakter de som ikke deler denne oppfatningen av eksistens. Så bemerket han hvordan europeiske nasjoner, beskyttet av USAs militærmakt gjennom NATO-pakten, har vist seg arrogante og urettferdige overfor Russland og dets østlige allierte, og spesielt Serbia, som ble bombet i Balkankrigen. Han så Warszawapaktlandene forlate et svekket Russland for å slutte seg til den vestlige leiren. Til slutt bemerket han at den russiske presidenten i Ukraina ble styrtet i 2014, og siden den datoen den uopphørlige bombingene av pro-russiske ukrainere konsentrert i Donbass-regionen av den ukrainske hæren; dette i et tilsynelatende ønske om å tvinge eller utrydde dem. Han sammenligner denne destruktive aggresjonen med den som brakte Adolf Hitlers «nazister» til makten etter «de lange knivers natt» da de drepte lederne av «SA», som jeg forklarte ovenfor. For Vladimir Putin, som for Gud, blir treet dømt etter sin frukt. Og selv om det ikke ville falle en vestlending inn at hans nasjon ville oppføre seg som «nazistene», er det ikke det samme i leiren som lider

av denne urettferdigheten dag og natt. Denne talen av V. Putin ble gitt til meg av Gud som en åpenbarende «perle». Og denne siste TV-sendte dokumentaren har bekreftet mine tidligere analyser og forklaringer. For ethvert intelligent menneske er nazisme fremfor alt en sinnstilstand som manifesteres gjennom gjerninger. Og vestlige kapitalistiske samfunn har bevist at menneskeliv har liten verdi når økonomiske interesser står på spill. Jeg legger til disse tingene at bruken av kirurgisk og medisinsk vitenskap for å transformere menneskers seksuelle kjønn kan fremstå som en forlengelse av eksperimentene utført av nazilegen Joseph Mengélé, som utnyttet likene av fanger i nazistenes utryddelsesleirer for å utføre avskyelige og grusomme eksperimenter.

Akkurat som majoriteten av det tyske folket ikke var nazister, men støttet nazismens maktvekst, støttet majoriteten av svært humanistiske mennesker i Vesten urettferdige, kyniske og ubøyelige makter på Balkan og behandlingen av Libya. Beslutningene som ble tatt og pålagt av EU-kommisjonen på europeiske nasjoner er av denne typen. Haag-tribunalet har gitt seg selv retten til å dømme og fordømme handlingene til østlige ledere som ikke anerkjenner vestlige normer. Det er derfor den store himmelske dommeren vil overgi de urettferdige dommerne i hendene på ofrene deres. Vestlig arroganse vil bli straffet ved å lide under invasjonen av det hevngjerrige Russland, men også massakrene begått av det tidligere koloniserte folket på afrikansk jord og orientalere. Det arrogante Vest-Europa, som irriterer Gud, vil bli brakt i kne for sine fiender, ødelagt og ruinert. Endringen i situasjonen vil komme med USAs atomvåpenintervensjon mot Russland. Og de overlevende må akseptere de nyeste "nazistiske" standardene som er foreslått og pålagt av de nåværende seierherrene: USA.

Ivrig etter å unnsnippe USAs dominerende innflytelse, nedbetalte general de Gaulle sin krigsgjeld og stoppet etableringen av amerikanske militærleirer over hele Frankrike. Men han falt i fellen som det beseirede Tyskland representerer, og fortsatt representerer. USAs tilstedeværelse der forble, og innflytelsen vokste bare inntil landet økonomisk dominerte EU. I sin europeiske forpliktelse mistet Frankrike sin uavhengighet fra USA ved å gjenoppta sin plass i NATO-alliansen. Det er derfor forståelig at et forent Europa er et bilde på det amerikanske samfunnet, favorisert av USA i sin søken etter global makt.

INFORMASJON – DESINFORMASJON

To dager etter sendingen av V. Putins tale om de russiske oligarkene, viste den samme nyhetskanalen som omtalte denne talen den, denne gangen i form av en rullende linje. Og overraskelse, overraskelse, fant jeg den forrige talen igjen, bortsett fra at den siste setningen, som lød: «ifølge dem er det et tegn på tilhørighet til en overlegen kaste, en overlegen rase», var fjernet. Journalisten siterte denne talen for å understreke den russiske presidentens nasjonalistiske ånd, men det var nødvendig å skjule hans anklage om nazisme, som han tilskriver den europeiske NATO-leiren, for seerne.

Krigssituasjonen mellom Russland og Ukraina har allerede konsekvenser som lar meg bekrefte profetien i Daniel 11:40 til 45. Faktisk vil

hovedkonsekvensen av rekken av sanksjoner som er pålagt Russland, men også den økonomiske blokaden av Ukraina, en stor eksportør av hvete til mange land, inkludert Egypt, føre til en global matkrise som vil være spesielt dramatisk for mindre utviklede land. Hungersnøden vil dermed presse disse afrikanske befolkningene til opprør og provosere frem bølger av innvandring til Europa. Sult, lagt til det sivile og religiøse hatet muslimer har mot det tidligere koloniale Europa, vil gi form og motivasjon til aggresjonen til « *kongen i sør* » som er nevnt i Dan 11:40. Det ukrainske opprøret vil egentlig bare ha vært utløsende for hatet som vil føre til at Russland invaderer Vest-Europa til rett tid. Men det er allerede mulig å forstå at i motsetning til det som lenge ble presentert som trøst for Frankrikes økonomiske ruin og tapet av uavhengighet, nemlig «dannelsen av Europa for å unngå krig mellom nasjonene», vil den kommende ruinen ha blitt forårsaket av Polens opptak til Europa. Som jeg allerede har sagt, er religiøs opposisjon det våpenet Gud bruker for å straffe det kristne Europas vantro. Polen, som hadde vært under russisk okkupasjon siden 1945, fikk uavhengighet i 1990, med et ønske om hevn mot Russland. Dette polske folket var bosatt på begge sider av den ukrainske grensen. Akkurat som Vest-Tyskland gjenvant Øst-Tyskland da den sovjetiske leiren kollapset, ønsket det europeisk-katolske Polen å bringe den ukrainske delen av sitt folk tilbake til den vestlige leiren. Denne strategiske situasjonen er desto mer berettiget siden folk tradisjonelt er definert og forent av religion, arvet og overført fra far til sønn. Frankrike kom ut av denne situasjonen ved å innta sin sekulære republikanske karakter, men det er et unntak, og dette valget har forberedt sin endelige forbannelse, ettersom mange potensielt motstridende og fiendtlige religioner har utviklet seg på dets jord. På en underliggende måte har det katolske og protestantiske USA, hvis nåværende leder selv er katolikk, utnyttet Polens katolisisme til å rive sine innflytelsesområder fra det ortodokse Russland. Der paven finner et religiøst motiv, finner USA et politisk motiv som en økonomisk og politisk verdensleder. Og for Gud er hans motivasjon den kollektive straffen av en menneskehet bestående av folk som er utsatt for alle vinder av religiøse doktriner, hvert mer skyldig enn det forrige.

Navnene på de store skikkelsene som spiller en viktig rolle i å styre verdens skjebne, gir oss svært lærerike skjulte budskap. De russiske og ukrainske presidentene har samme fornavn på henholdsvis russisk og polsk, Vladimir og Volodymyr, som betyr «verdens fyrste». Det viser seg at bak disse to russiske og polske folkeslagene ligger en århundregammel kamp mellom den russisk-ortodokse troen og den polske romersk-katolske troen. De har lenge kjempet for å representere den kristne troen på jorden, og dermed dominere verden religiøst. Begge, truffet av Guds forbannelse, ledes av Satan, « *denne verdens fyrste* », ifølge Jesus Kristus. Så betyr det polsk-opprinnelige navnet til Ukrainas president, «Zelenskyj», på sin side ikke at han er en ivrig skiløper, men adjektivet « *grønn* », fargen på « *døden* » i Åp 6:8: « *Og jeg så, og se, en grønnaktig hest.*» Og navnet på den som satt på den, var Døden, og dødsriket fulgte etter ham. Og det ble gitt dem makt over en fjerdedel av jorden, til å drepe med sverd og med hunger og med død og med jordens dyr .

Ut fra dette kan vi forstå at denne modige mannen, til det punktet at han er hensynsløs, blir brukt av Gud som agn for å lokke, gjennom sin åpenbare

forførelse, de vestlige myndighetene inn i krigen sin. Det er lenge siden Sanksjonene mot Russland har gjort disse selskapene til medkrigere med den ukrainske motstanderen. Men i frykt for mulige fremtidige konsekvenser, uvitende om at de er profetert i Dan 11:40-45, later disse myndighetene som om de tror på ønskelige fremtidige avtaler med Russland. Vi er dermed vitne til konstruksjonen av en dramatisk internasjonal situasjon hvis ytterste konsekvens vil være ødeleggelsen av nasjoner og i stor grad ødeleggelsen av deres befolkninger.

Søk ikke på jorden et folk som er velsignet av Gud; det finnes ingen, og det finnes ikke lenger noen. Men blant alle dem som finnes, kan du finne noen mindre forbannede, men likevel forbannede.

Å VITE HVORDAN MAN LYTTET

Kvaliteten på vår forståelse avhenger av god lytting. I en tale husker den vise mannen bare ordene han hører, uten å ekstrapolere eller overfortolke budskapet som ble gitt. Aktuelle hendelser lar meg bekrefte denne lærdommen. Angående krigen mellom Russland og Ukraina kom en russisk general med en lakonisk uttalelse og kunngjorde en tilbaketrekning av russiske tropper fra regionen Kyiv, hovedstaden i Ukraina. Medieverdenen grep tak i denne meldingen, og i løpet av få dager ble den overraskende et løfte fra V. Putin om å la denne regionen være i fred. Ifølge den russiske generalen ble det imidlertid ikke presentert noe fredsbudskap, og jeg vil si at tvert imot avslørte denne lakoniske meldingen en tilbaketrekning av tropper på bakken, noe som kunne ha skapt frykt for massiv bruk av luftbombardementer. For russerne bomber ikke stedet der deres egne krigere er stasjonert. Som man kunne ha fryktet, gjenopptok faktisk intensive luftbombardementer noen dager senere. Og på mediekanalene blir V. Putin beskyldt for å være en løgner, for å være mannen som aldri holder løftene sine. Men når ga V. Putin dette løftet? Aldri, fordi dette løftet utelukkende ble konstruert i hodene til journalistene og spesialistene som følger dem i deres optimistiske inspirasjon. De ønsker alle at denne krigen skal ende så ille at optimismen deres seirer over ordene og de forkynnte ordene som høres. Ved å gjøre dette viser informantene seg uverdige sitt yrke fordi folkemengdene som lytter til dem er feilinformerte i stedet for informerte. Jeg har allerede sagt at etter min mening og basert på bevisene, tilpasser V. Putin sin strategi i henhold til fiendens leires oppførsel. Tvunget av ukrainernes voldsomme motstand, møter den russiske leiren snikskytttere gjemt i gulvene i forfalne og utryddede bygninger, klare til å kollapse. På denne måten blir erobringen av byer svært vanskelig og oppnås på bekostning av for mange døde soldater. I Balkankrigen var USA fornøyd med å bombe "Beograd", den serbiske hovedstaden, fra en høyde av ti tusen meter, uten risiko for bombeflyene og mannskapene deres. Og under andre verdenskrig lyktes russerne selv i å forhindre tyske tropper fra å erobre byen Stalingrad. Mellom murene og ruinene kostet troppene seg i menneskelig, og den tyske hæren opplevde begynnelsen på sine nederlag der. Med slik historisk erfaring må den russiske hæren ha forventet denne vanskeligheten, og dette beviser at denne russiske leiren lot seg dra inn i eskaleringen og gjenoppdaget

ukrainernes effektive motstand i byene på bakken. I tillegg er bruken av teleskopsiktet, som en gang kun var forbeholdt snikskyttene, utbredt på moderne repetisjonsvåpen. Og konsekvensen er en fryktelig dødelig effektivitet for begge sider.

Det er velkjent at et menneske atskilt fra Gud bare hører det han vil høre. Fordi han baserer sin dom på sine personlige følelser. Denne personlige dommen seirer også over den talen som høres. I denne mannens tankegang får ord en nedsettende tolkning som diskrediterer ordene som høres. Jeg ser journalister vise sitt hat mot V. Putin, og deres mening er alltid den samme. Og mengdene av lyttere og seere blir kontinuerlig matet med dette vestlige hatet. Dette overdrevne hatet fører til rettferdiggjøring av sanksjoner som snart vil bli straffet av et hevngjerrig Russland.

«Dårlig lytting» forvrenger budskapene som formidles, både sivile og religiøse. Det er derfor ikke overraskende at de ansvarlige for dette samtidig ikke er i stand til å forstå de guddommelige religiøse kravene som er autentisk formulert av Guds Ånd gjennom hele Hans hellige bibel.

Vestens feil

I tråd med den forrige lærdommen, de som ikke vet hvordan de skal lytte, vet ikke hvordan de skal bedømme seg selv med strenghet og ærlighet. Når de hører bebreidelsene som V. Putin formulerer mot den typen vestlig samfunn som han beskriver for Gud som « **dekadent** », og som insisterende fordømmer dets mentale forandringer og omveltningen av dets gamle sekulære verdier, benekter de dette beviset og vender ordene hans mot ham, og går så langt som å tilskrive ham galskap. Imidlertid kan ingen bestride at homoseksualitet, lenge ansett som skammelig og fordømt, i dag er legalisert, legitimert og kriminelt forbudt i de senere år. La oss lytte til hva Gud har erklært om dette emnet.

Den første lærdommen kommer frem i opplevelsen av ødeleggelsen av « *Sodoma og Gomorra* », etter besøket av to engler som « *Lot* », nevøen til « *Abraham* », ledet inn i hjemmet sitt. De onde innbyggerne praktiserte homoseksualitet og brutalitet og ønsket å utsette de to besøkende for deres avskyelige seksuelle praksis, og for å unnsnippe den rasende mobben slo de to englene dem blinde. De så ikke ilden som falt fra himmelen i steiner av brennende svovel som fortærte dem, sammen med de to onde byene i den velstående dalen. Vi finner denne beretningen i 1. Mos 19:1 til 29.

Det andre guddommelige budskapet gis til hebreerne, Guds folk, i 3. Mosebok 20:13: « *Hvis en mann ligger med en annen mann som med en kvinne, har de begge gjort en vederstyggelighet; de skal visselig dø; deres blod skal være over dem.* » Men dette tilfellet er bare ett forbud blant andre som er nevnt i 3. Mosebok 20:1 til 27. Og jeg spesifiserer at alle disse forordningene beholder sin verdi i den nye pakten. Følgelig blir Vesten dømt skyldig av Gud for å praktisere mange vederstyggeligheter som han straffer med døden. Dødeligheten som rammer menneskeheten i vår tid, av virus, sykdommer, hungersnød eller kriger, oppfyller derfor sin rettferdige dom. I den gamle pakten tok denne dommen allerede formen beskrevet i Esek 9:4 til 7:

« Herren sa til ham: Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke i pannen til de mennene som sukker og gråter over alle de vederstyggelighetene som blir gjort i byen.» Og han sa til de andre som hørte på meg: Gå etter ham gjennom byen og slå! La ikke deres øyne spare, og vis ikke medlidenhet.» Drep og ødelegg de gamle mennene, de unge mennene, jomfruene, barna og kvinnene! Men kom ikke nær noen som har merket på seg! Begynn ved mitt helligdom! De begynte med de eldste som var utenfor huset. Han sa til dem: «Urent huset og fyll forgårdene med døde! Gå ut!» De gikk ut og slo byen. »

Vers 8 til 10 åpenbarer Guds tanke som rettferdiggjør denne morderiske vreden, som bare skiller seg ut av Guds hellighet fra kong Herodes', som beordret massakren på Betlehems barn. Denne ødeleggelsen i -586 ble etterfulgt i +70 av den som ble utført av romerne, med den samme morderiske og destruktive besluttsomheten for byen Jerusalem, dens innbyggere og deres hellige tempel, noe som bekrefter profetien i Dan 9,26.

Vers 8 til 10

« Mens de slo, mens jeg fortsatt var der, falt jeg ned på mitt ansikt og ropte: «Akk, Herre Herren, vil du ødelegge alt som er igjen av Israel ved å utøse din harme over Jerusalem?» Han svarte meg: Israels og Judas hus' misgjerning er stor og overveldende. Landet er fullt av blodsutgytelse, og byen er full av urettferdighet. For de sier: Herren har forlatt landet, og Herren ser ikke. Jeg vil heller ikke ha medlidenhet og ikke vise barmhjertighet. Jeg vil la deres gjerninger komme over deres egne hoder. »

Ved å spesifisere at Israels misgjerning er « overdreven », bekrefter Gud at hans tålmodighet er begrenset og at hans tilbud om tilgivelse er målt.

Hvor skadelig og fryktinngytende er ikke den levende Guds usynlighet i dens konsekvenser. Det populære ordtaket sier: «Når katten er borte, leker musene.» Menneskemus blir bedratt av øynene sine, for selv om de er usynlige, er den store «katten» faktisk der, og det er derfor under hans blikk de danser. Han som aldri sover, men som våker over alle sine skapninger permanent, visste til og med på forhånd det høye nivået av ugudelighet og vederstyggeligheter som ville kjennetegne den siste menneskeheten, og han var dermed i stand til å profetere sine siste straffer. Etter de to foregående straffene som er nevnt, vil den med den « sjette trompeten » bli fullbyrdet med samme raseri og forsterkede destruktive kraft.

Så finner vi fordømmelsen av den avskyelige homoseksualiteten i ordene til Paulus, Jesu Kristi trofaste vitne, i Rom 1,24–32.

« **Derfor overga Gud dem** i sine egne hjerters lyster til urenhet, så de vanæret sine egne legemer seg imellom.» som byttet Guds sannhet bort med løgn og tilba og tjente skapningen fremfor Skaperen, som er velsignet i evighet. Amen! Derfor overga Gud dem til skammelige lidenskaper, for selv kvinnene deres byttet den naturlige bruken mot den som er imot naturen. **Og likeså forlot mennene den naturlige bruken av kvinnen og brant i sin lyst mot hverandre. Menn gjorde det upassende med menn og tok på seg selv den straff for sin villfarelse som tilbød seg.** Og likesom de ikke ville ha Gud i sitt eie, overga Gud dem til et fordervet sinn, **så de gjorde det som ikke passer. De** er fylt med all urettferdighet, ondskap, grådighet og ondskap, fulle av misunnelse, mord, trettelyst, svik og ondskap,

sladder, baktalere, ugudelige, arrogante, hovmodige, skrytere, oppfinnsomme av onde ting, ulydige mot foreldre, uten forstand, uten tro, uten naturlig hengivenhet, uten barmhjertighet. Og selv om de vet Guds dom , og han erklærer dem verdige døden som gjør slike ting , ikke bare gjør det samme, men bifaller også dem som gjør det. »

Helt fra begynnelsen av dette sitatet refererer ordet urenhet til disse seksuelle avvikene, og vi vil finne det igjen i de tingene Jakob, Jesu bror, foreskriver i de «tolv apostlenes» navn til de nye konvertittene fra hedendommen. Denne læren dukker opp i Apostlenes gjerninger 15:19 til 21.

« Derfor mener jeg at det ikke bør skapes vanskeligheter for de hedningene som er omvendt til Gud. » De nevnte « vanskene » gjaldt praksisen med « omskjærelse » av kjødet, som derfor ikke pålegges nye kristne av hedensk opprinnelse.

« men la det bli skrevet til dem at de skal avholde seg fra avgudsdyrkelse og fra seksuell umoral og fra det som er kvalt og fra blod. » « **Umoralen** » som er sitert i dette verset refererer til «**urenheten**» i Paulus' tidligere bemerkninger. Merk at Jakob også siterer forbudet mot å spise « *det som er kvalt og blod* ». «, ting som er forordninger i den gamle pakt og som presenteres i 3. Mosebok, den tredje boken skrevet av Moses. Med dette navnet etableres koblingen med verset som følger, og denne koblingen bekrefter kontinuiteten i den guddommelige pakten som ikke har noen forskjell for den gamle bortsett fra dens grunnlag på dyreblod og for den nye, dens grunnlag på Jesu Kristi menneskeblod.»

« For Moses har hatt i hver by i generasjoner dem som forkynner ham, ettersom han blir lest i synagogene hver sabbat. »

Dette viser at betingelsene i pakten mellom Gud og hans utvalgte er evige fra begynnelsen til slutten. Bortsett fra at i to tredjedeler av de seks tusen årene fra frelsesforslaget tid, kom det menneskelige blodet som Jesus Kristus frivillig utgytt, for å validere dyreofrene som symboliserte ham frem til ham. Gjennom hans jordiske tjeneste ble symbolikken i de gamle ritualene forståelig, og menneskeheten lærte at Skaperen gir den muligheten til å dra nytte av hans frelse som tilbys av hans «nåde». Hvis begrepet «nåde» derimot dukker opp plutselig i Kristus, har anvendelsen vært evigvarende fra Adam til den siste utvalgte som ble frelst ved Kristi gjenkomst, men før slutten av «nådens» tid som går forut for det.

Frelse av nåde har blitt urettferdig satt i kontrast til frelsen som ble tilbudt under den gamle pakt. Guds plan har dermed blitt forvrengt, og synden har blitt gjenopprettet, bæreren og årsaken til forbannelsene som straffer den. Det finnes ikke et bud i Bibelen som kom fra Guds munn som det er legitimt å forakte. Gud taler til sine utvalgte, vesener utstyrt med intelligens, som analyserer alt og holder fast ved det som er godt og rettferdig. Lovene i de profetiske høytidene opphørte med oppfyllelsen av det de profeterte; og Jesu blod erstattet dyreblod, men alt annet beholder sin verdi og forblir verdig å bli overholdt og respektert ved å sette det ut i livet. Det er på denne måten at hans siste utvalgte, ved å gjenopprette den sanne standarden for tro, herliggjør sin himmelske Far, i Jesus Kristus som vender tilbake.

Frihetens forførelse

Denne forførelsen av frihet er roten til den nåværende konflikten mellom Ukraina og Russland. Og den virkelige synderen for denne situasjonen er dette gamle landet som kalles Frankrike. Frihetens tiltrekning har utviklet seg over tid siden dets revolusjonære opplevelse mellom 1789 og 1798, men også i forlengelsen av dets historie frem til vår tid. Og det avgjørende punktet for etableringen av denne republikanske friheten var å lede Frankrike til å frigjøre seg fra lydighet mot Gud, hans forordninger og hans forskrifter. Dette emnet er så viktig at Gud profeterte det i Åp 11:10: « *Og på grunn av dem skal de glede seg og juble og sende gaver til hverandre, for disse to profetene plaget dem som bor på jorden.* » De « *to profetene* » er de bibelske skriftene til de to påfølgende paktene der Gud åpenbarer sine dommer over menneskeheten. Profetien fremkaller autodaféen der disse religiøse skriftene ble brent i hauger på Place de la Liberté, nå Place de la Concorde i Paris. Hele vårt vestlige samfunn ble bygget på « *fryd og glede* » som er sitert i dette verset. Og Gud kan bli desto mer sint fordi denne gleden er basert på hans ekskludering. Tilgang til fullstendig frihet har gjort disse moderne nasjonene til syndige regimer som Gud fordømmer til dødsstraff. Over tid har Gud vevd stoffet i folkenes skjebne. Frankrike utviklet seg fra republikk til republikk frem til dens 5.,^{hvor} den nasjonale presidenten gjenvant kvasi-monarkisk makt. Men på det moralske nivået har det sunket lavere og lavere. I de siste årene av vår tid har det mistet sin innflytelse og er overtatt og påvirket av de vanvittige ideene som dukker opp i USA og Canada; to andre viktige syndige regimer før YaHWÉH.

I Ukraina, som har blitt uavhengig, har modellen for vestlig frihet som dukket opp i Frankrike vekket et ønske hos den halvt polske, halvt russiske befolkningen om å glede seg ved å etterligne Frankrike, som har forkastet religiøse tabuer og setter grenser for sine egne lover. Dermed lærer vi at Ukraina siden 2014, under sine påfølgende regjeringer, har levd lykkelige dager; en lykke som Gud misliker. Og ignorerer Guds dom, gjengir den unge presidenten Zelenskyj foran øynene våre denne appetitten på et vestlig liv fritt for alle dets tabuer. Historien gjentar seg bare, som bekreftelse på denne erklæringen fra kong Salomo sitert i Fork. 1:9: « *Det som har vært, er det som skal bli, og det som er gjort, er det som skal skje. Det er intet nytt under solen .* »

I Europa går motsetningen mellom øst og vest århundrer tilbake i tid og er først og fremst basert på deres religiøse separasjon; Østen har avvist romersk pavelig dominans siden det 11.^{århundre}. I den gamle pakt forble separasjon av folkeslag det straffende våpenet som ble brukt av Gud mot sitt paktsfolk når de viste seg å være troløse. Filisterne spilte denne rollen for Gud i dommernes og Israels og Judas kongers tid. Under Daniel ble denne rollen gitt til den kaldeiske kongen Nebukadnesar. Så, på Kristi tid, ble den betrodd romerne. Og i vår endetidsalder er den straffende rollen gitt til det mektige Russland. Dette russiske folket kunne også ha blitt forført av vestlig frihet, og i virkeligheten ville spesielt unge mennesker ta dette valget. Men Gud plasserte folket under ledelse av en autoritær mann, og Russland fant, i Vladimir Putin, presidenten som var "folkets far" som Josef Stalin var i sin tid. Gud plasserte i denne mannen, opprinnelig korrupt som flertallet av mennesker atskilt fra ham, sin dom over det vestlige

samfunnet så vel som ønsket om å bekjempe det. Opprinnelig satte han seg som mål å beskytte sitt Russland, men hele Russland, fordi han aldri aksepterte ideen om definitivt å miste de russiske territoriene som fikk sin uavhengighet ved Sovjetregimets kollaps. Med stor uforsiktighet mangedoblet Vest-Europa arrogant sin ydmykelse for det mislykkede Russland. Dette eksemplet vil klargjøre din forståelse: Under et besøk i Frankrike ble en høytstående tjenestemann i det russiske regimet ved navn Vladimir Zhirinovsky, spesielt aggressiv mot Vesten, bombardert med egg av journalister. Og på russisk side er denne typen nyhetsinnslag ikke glemt. Det samme gjelder de amerikanske bombeangrepene mot sin serbiske allierte i Balkankrigen; et tema som allerede er nevnt. Russland har derfor flere grunner til å ønske å hevne sin ære, tråkket og foraktet av Vesten, som har blitt arrogant fordi den er overmodig i beskyttelsen av det amerikanske atomskjoldet, hovedsakelig.

Faktisk har europeerne falt i fellen Gud la foran dem. I stedet for å slukke bålet tent av den ukrainske motstanden, la de næring til den ved å bestemme seg for å angripe russiske økonomiske og finansielle interesser; dette oppildnet av Joe Biden, USAs leder. Mens Russland kunne ha vært fornøyd med å gjenerobre sine tidligere territorier, gir deres harme mot Vesten som forfølger dem nå grunn til å kjempe direkte mot dem. Og det er gjennom disse jordiske sakene at Gud oppnår sitt åndelige formål, hans dom profetert parallelt og på en komplementær måte, noe som gjør det pavelige Europa og Israel til de to målene for hans vrede, i Daniel 11:40 til 45; Esekiel 38 og 39; Sakarja 14:2; og Åp 9:13 til 21. Det er viktig å forstå at Gud, for å splitte mennesker og lede dem til kamp, har atskillelser på grunn av religiøse alternativer, men også de som er et resultat av alle de forestillingene som det menneskelige sinn kan gi til en samfunnsorganisasjon. Over hele jorden bekreftes disse mentale skillene i etableringen av politiske partier, hvis to absolutte motsetninger nettopp var den engelske kapitalismen i USA og kommunismen som ble født i oktoberrevolusjonen i 1917 i det ortodokse og tsaristiske Russland. Med V. Putin er Russland ikke lenger kommunistisk, men har forblitt konkurrenten som USA hatet siden slutten av andre verdenskrig. I 1945, for å gjøre slutt på Nazi-Tyskland, da de russiske troppene var på nippet til å nå Berlin, hadde USA engasjert seg i et kappløp om å ankomme Berlin samtidig som dem. Og så tidlig som Jalta-avtalene i 1945 erklærte den amerikanske generalen George Smith Patton i stygge ordelag, som jeg ikke gjengir her, behovet for å bekjempe det kommunistiske Russland for å ødelegge dets marxistiske kollektivistiske ideologi, som han hatet. Men i tillegg til disse årsakene til separasjon, bruker Gud utskifting av generasjoner, fordi arrogant og uerfaren ungdom som settes til makten gjør fortidens feil gjentakbare etter eget forgodtbefinnende og deretter autoriserer ekstreme aggressive handlinger.

Synd og sann tro omdefinert

Den bibelske referansen i 1. Johannes 3:4 presenterer følgende definisjon av synd: « *For synd er lovbrudd .»* Og « *loven* » refererer til all lære som finnes i hele Bibelen. Denne definisjonen er sann, men den er ikke lenger egnet for de

resonnerende sinnene i vår svært intellektuelle tidsalder. Derfor vil jeg omdefinere den, med tanke på den store evige planen som Gud har forberedt for sine utvalgte. Synd oppsummerer alt som skiller menneske eller engel fra Gud. Og det som skiller hans skapninger fra ham, finnes i den frie oppfatningen av den livsstandarden som hver enkelt godkjenner, det vil si i viljen til hver av hans skapninger. Slik at synd til syvende og sist består i å ikke godkjenne de valgene Gud har tatt.

Jeg møtte en gang en person som så ut til å like mine profetiske forklaringer, og hun hadde sterkt vitnet om sin tro på Kristi gjenkomst i år 1994 som jeg hadde gitt henne. Til tross for dette vitnesbyrdet til Guds ære, aksepterte hun ikke min kunngjøring om den tredje verdenskrig, symbolisert av den « *sjette trompeten* » i Åp. 9. Som et resultat, da datoen 1994 var passert, forlot hun adventisttroen. Denne erfaringen viser hvordan Gud ikke gir mennesker rett til å sortere i sine åpenbaringer mellom hva vi liker og hva vi ikke liker. Sorteringen fører til et uunngåelig brudd fordi ethvert fornuftig sinn kan forstå det. Gud kommer ikke til å bringe en opprørske ånd inn i sin evighet etter at han har utholdt synd og dens konsekvenser i 6000 år på jorden, dette for å eliminere ham definitivt.

Denne absolutte godkjennelsen av guddommelige gjerninger og lover forklarer hvorfor antallet utvalgte er representert i Bibelen av en « *liten flokk* », « *en rest* » ifølge Åp 12:17.

Et slikt guddommelig krav er logisk uforståelig for moderne vestlige sinn næret av demokratiske republikanske tanker. For det normale vestlige mennesket vedtas loven ved en avstemning underlagt flertallsstyre. Det finnes ingenting som dette i form av et guddommelig liv der det er Gud som setter standarden for det gode, det vil si hva han godkjenner og velsigner, og standarden for det onde, det vil si hva han misbilliger og fordømmer til å dø, eller ikke å overleve. En populær sanger har med rette påpekt det faktum at man ikke kan inngå en avtale med Gud slik man kan med djevelen. Det er derfor med full kunnskap om fakta at han avviser ham, og hans sak deles av alle som leser Bibelen, eller hevder å være tilhengere av den, eller hevder å være tilhengere av Gud selv, uten å ta hensyn til åpenbaringen av hans planer.

Det er heller ikke uten grunn at Gud åpenbarer hva han gjør for sine sanne utvalgte, fordi hans åpenbaringer utelukkende er forbeholdt dem. Ved å oppdage hans planer, godkjenner og verdsetter hans utvalgte dem. Omvendt vil de som ikke tilhører ham, ikke like dem og dermed diskvalifisere seg selv for evigheten han tilbyr i Jesus Kristus. Autorisasjonen til å forstå hans mysterier, åpenbart på en kryptert måte, utgjør den vakreste skatten et menneske kan oppnå i sin reise i det jordiske livet. Og jeg skal gi deg en god grunn til å overgi deg selv med tro, det vil si fullkommen tillit, til vår Gud, skaperen av alle former for liv og ting. Denne grunnen er ustoppelig og ubestridelig: **Han er perfekt**. Nå er perfeksjon per definisjon ikke perfeksjonerbar, han representerer den høyeste graden på alle områder; perfekt i kjærlighet, perfekt i rettferdighet, perfekt i straff og perfekt i belønning. Den eneste hindringen for denne perfeksjonen er menneskelig ufullkommenhet, som fører det naturlige, kjødelige mennesket til å elske å gjøre det Gud kaller ondt. I et slikt tilfelle er alt som gjenstår for mennesket å akseptere

sin utilstrekkelighet med evige, himmelske verdier, og som sådan må det akseptere skjebnen med å dø i sin misnøye. For det vil ikke være noen plass i evigheten for en motpart. Derfor, når Gud velger dem, dømmer han hver av sine utvalgte med fullkommen rettferdighet; han gjør ingen unntak for noen og er ikke skyldig i noen favorisering. Med en slik rettferdighet kan han bare mette med rettferdighet de som lidenskapelig elsker sann rettferdighet; sin egen.

Den pågående krigen mellom Russland og Ukraina fører oss til å innta en posisjon under den øverste dommers blikk, som også er den som har beordret de menneskelige massakrene som følger med den. For å godkjenne disse forferdelige tingene, må man imidlertid godkjenne og dele Guds dom og skylden han tillegger de to viktigste krigførende partene. Det er på dette nivået man må forstå hans fordømmelse av de katolske og ortodokse religionene som er involvert i disse kampene. Det finnes ingen rettferdig grunn for mennesker som Gud dømmer urettferdig. Som jeg forklarte tidligere, har den pågående krigen, for Gud, det eneste formålet å involvere de vesteuropeiske folkene i handlingen. Ved å stille seg på den ukrainske leiren mot Russland, posisjonerer de seg som fiender av sistnevnte. Faktisk tvinger den pågående krigen folk til å posisjonere seg i påvente av den store europeiske og globale konfrontasjonen som Gud profeterte, av Daniel i Dan 11:40 til 45, og av Johannes i Åp 9:13 til 21. Vi er vitne til dannelsen og omgrupperingen av de to viktigste motstridende leirene. Disse to mest nyttige og viktige referansene gir denne krigen motivet for straffen ved å forlate sabbaten, erstattet av den romerske søndagen siden 7. mars 321. Vi må imidlertid vente og se hvor langt denne konflikten vil nå for å oppdage den svært høye skylden den guddommelige Herre Jesus Kristus gir til denne overtredelsen av sin hellige sabbat. For han profeterte den himmelske hvilen i det syvende årtusen som ble vunnet, for sine utvalgte og ved sin eneste seier som han oppnådde over synd og død, ved sin jordiske inkarnasjon. Overtredelsen av sabbaten utgjør et angrep mot den bitre og smertefulle kampen han ledet under sin jordiske tjeneste for å frelse sine utvalgte; å kjempe mot sabbaten er som å kjempe belønningen for sin frelseskamp som han kom seirende ut av. Dette er budskapet han gir til sine utvalgte gjennom de symbolske bildene i dette verset fra Åp 9:13 hvor det står skrevet: « *Den sjette engelen blåste. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud .»* Denne « *røsten* » *kommer fra* korsets universelle (*fire*) kraft (*horn*) symbolisert av « *alteret* »; Det er derfor Jesu Kristi « *stemme* ». Den guddommelige Kristi vrede åpenbares for oss ved den forferdelige orden som hans munn uttrykker i vers 14 og 15 som følger: « *og sier til den sjette engelen som hadde trompeten: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat.»* Og de fire englene ble sluppet løs, de som var forberedt på timen og dagen og måneden og året **for å drepe en tredjedel av menneskeheten**. I vers 14 refererer « *den store elven Eufrat* » til Europa, hvor det i dag bryter ut krig. Det er allerede nødvendig å merke seg likheten mellom ordene Eufrat og Europa, hvis to første vokaler er i samsvar med akronymet «EU», som på vestsiden betegner det nåværende forente Europa. Tro ikke at du kan tilskrive denne detaljen til tilfeldigheter; det er bare en subtil hentydning unnfanget av den allmektige Guds oppfinnsomme og kreative sinn. Men i tillegg til denne hentydningen betegner dette navnet « *Eufrat* » Europa religiøst dominert av det romersk-katolske

pavelige regimet symbolisert av « *skjøgen* » « **Babylon den store** » som sitter ved denne « *elven* » betegnet av « *de mange vann* » i Åp 17:1: « *Da kom en av de sju englene som hadde de sju skålene og talte til meg og sa: 'Kom, jeg vil vise deg dommen over den store skjøgen som sitter ved de mange vann. '»* Navnet hennes blir åpenbart i vers 5: « *Og på pannen hennes var det skrevet et navn: Mysterium: **Babylon, den store** , mor til skjøgene og til jordens vederstyggeligheter. »*

Denne sammenligningen med kong Nebukadnesars kaldeiske by « *Babylon* » avslører den straffende rollen Gud tildelte det pavelige Roma etter å ha gitt den samme rollen til kong Nebukadnesar. Dens handlinger kom til å tukte i tre stadier det skyldige jødiske Israel som ble fordømt av Gud i profeten Jeremias budskap. På Kristi tid hadde også det keiserlige Roma denne straffende rollen, og etter det ble denne rollen gitt til Roma, i sitt pavelige katolske kristne aspekt. I Dan 8:12 bekrefter Gud denne forlatelsen av den kristne troen, som hadde blitt troløs mot grusomt pavelig herredømme, på grunn av sin forlatelse av sabbaten 7. mars 321; øyeblikket da keiser Konstantins autoritet ble adlydt til skade for den store Skaperguden, som forordnet lørdagssabbaten, den eneste sanne « *syvende dagen* » som han hadde helliget for resten av Gud og mennesket siden begynnelsen av sin jordiske skapelse. Tydeligere førte lydighet mot det keiserlige Roma den kristne tro til underkastelse til den urettferdige og forfølgende ordenen til pavelig Roma mellom 538 og 1798, i henhold til varigheten som er profetert i Dan 7:25 og Åp 12:6–14; 11:5; 13:2–3. Dermed ble dette verset fra Daniel 8:12 oppfylt: « **Hæren ble gitt med det daglige offeret for syndens skyld ; hornet kastet sannheten til jorden og hadde fremgang i det det satte seg fore å gjøre.** » « *Siden 1798 har det pavelige Roma mistet evnen til å forfølge sine motstandere og konkurrenter, etter hovedsakelig å ha mistet fransk monarkisk støtte. Men til tross for alt dette har dets løgnaktige og avgudsdyrkende dogmer forblitt det de var da det ble støttet av den sekulære, sivile armen til konger. Det Gud forbanner en gang, forblir forbannet for alltid. Og siden 1843 har fordømmelsen utvidet seg til den protestantiske troen gjennom ikrafttreddelsen av dekretet som er sitert og åpenbart i Dan. 8:14, behørig rettet: « *Og han sa til meg: Kveld morgen to tusen tre hundre; da skal hellighet rettferdiggjøres.* » Det faktum at et enormt flertall av den kristne menneskeheten ikke er klar over dette faktum, hindrer ikke Gud i å anvende sin dom på dem. Dette er grunnen til at det religiøse aspektet ved den vestlige verden har blitt spesielt misvisende, og folkemengder går forgjeves til kirker eller templer hver søndag. Fordi bare djevelen setter pris på deres tilbedelse, fordi Gud ikke lenger lytter til dem. Nå, hvis han ikke lenger lytter til dem, er det ikke sannsynlig at han vil svare på bønnene deres, og alle vil kunne se det, mens de alle ber om fred, overleverer Gud dem til den mest forferdelige krigen i menneskehetens historie. I den holdningen og åndelige situasjonen de befinner seg i, kan de ikke godkjenne gjennomføringen av hans destruktive plan. Og vi ser konkret konsekvensen av å ignorere åpenbaringene i hans profetier og derfor umuligheten av å godkjenne hans rettferdige dom. Så ikke ta risikoen med å sortere gjennom Bibelen som Jesus Kristus dømmer deg etter, Guds forordninger og meninger som passer deg, mens du avviser de som ikke gjør det. Bibelen er en helhet, ta den eller la den være, og de tilsynelatende motsetningene som kan finnes der, skyldes alltid svakheten i vår forståelse. For Gud oppfant*

subtilitet før menneskene og uten sin Ånd, blir den fullstendig ignorert og misforstått av det menneskelige sinn. Det er derfor Gud i sine uttrykk alltid forbinder « *visdom* » med ordet « *intelligens* », som karakteriserer det naturlige og normale mennesket i forhold til dyret.

Romersk søndag ble adoptert av alle de kristne folkene som til sammen utgjør det nåværende Forente Europa, men hvert av disse folkene brakte med seg sine egne spesielle problemer. Verdenskrigen som skulle bryte ut etter den russisk-ukrainske krigen, ville være den direkte konsekvensen av disse kombinerte erfaringene. Dermed blir de religiøse skillene mellom folkeslag til forferdelige forbannelser når de kommer sammen innenfor samme organisasjon og når Gud vil det. Den russisk-ukrainske krigen har sin opprinnelse i tiltredelsen til Europa av folkeslag som forble i lang tid mellom 1945 og 1990 under veiledning av det russiske Sovjetunionen. Under den ateistiske kommunismens dominans ble de religiøse praksisene i disse dominerte landene kvalt. Ved sovjetregimets fall gjenvant disse landene og deres religion fullstendig uavhengighet, men de ønsket å bli med i Det Forente Europa, NATO og dets beskyttelse av det amerikanske atomskjoldet. Ved å gå inn i Det Forente Europa brakte de med seg sin harme mot det dominerende Russland, som de ble utsatt for mot sin vilje bak en grense som lenge ble kalt «jærnteppet». Hat mot Russland har blitt en del av deres karakter, og denne hardheten i hjertet oppfyller delvis bildet av «kolossen» « *med føtter av leire og jern* » i Daniel 2. I dag, innenfor Det forente Europa, drar dette « *jernet* » hele Europa inn i en krigersk eskalering ved å sterkt støtte sanksjonene som ødelegger Russland. I nyhetene fra den første uken i april er rollen til «Tsjekkia» og «Slovakia» eksemplarisk. Disse tidligere østblokklandene tok det personlige initiativet til å donere førstnevnte sine stridsvogner til Ukraina, og sistnevnte et høyteknologisk våpen: luftvernsystemet S-300, og engasjerte dermed alle Europas folk gjennom sine individuelle handlinger. England erklærer at de ønsker å gjøre det samme, og vi er vitne til en gradvis forsvinning av frykten til det russiske folket. Denne feilen vil være fatal for hele Europa, som USA vil overlate til russerne i en periode som bare er kjent for Gud, men Kristi gjenkomst som er planlagt til våren 2030, setter grenser. Ånden av nedarvet tradisjon gjelder religioner og den forblir årsaken til straffene som Gud påfører. Den var fatal for det jødiske folket og vil være like fatal for den falske kristne troen som fra 7. mars 321 ble preget av forbannelsen fra romersk søndag, den første dagen i uken ifølge Gud, som keiser Konstantin I' og ikke Gud, hadde viet til den ukentlige hvilen kalt "søndag". Separasjonene som ble gjort etter denne datoen ga opphav til de kristne religiøse veiene, katolske, ortodokse, anglikanske og protestantiske, men alle er arvinger til den samme forbannelsen. Papismen ba til Gud om at det mektige Sovjet-Russland skulle konvertere til katolisismen, men slutten på det sovjetiske regimet gjenopplivet bare den ortodokse troen, som er godt klar over de romerske forsøkene på å utslette og erstatte den. Som et resultat nærer den i dag, i V. Putins Russland, et hat mot den katolske troen, som den allerede kjempet mot under sin dominans over Polen. Religiøse løgner karakteriserer alle disse religionene, som Gud setter opp mot hverandre fordi bare hans sannhet kan forene mennesker. Men som i flommens tid gjør menneskelige ånder ondt dag og natt. I samsvar med sitt løfte om ikke å

drukne dem igjen med flommens vann, overgir han dem delvis (*en tredjedel av menneskene* ifølge Åp 9,15) til ødeleggelse av den store krigen som begynner, og som virkelig vil få sin fulle kraft etter at adopsjonen av muslimske befolkninger har satt dem i en situasjon med indre krig. For den kloke mannen lærer av fortiden, slik det står skrevet i Fork 1,9: « *Det som har vært, er det som skal bli, og det som har blitt gjort, er det som skal bli gjort. Det er intet nytt under solen.* » Og ordtaket bekrefter: «De samme årsakene gir alltid de samme virkningene.» Den svært smertefulle erfaringen med koloniseringen av muslimske land har vist at det er umulig å få kristne og muslimske religioner til å sameksistere bærekraftig. Som Guds tjener kan jeg bare godkjenne den fortjente straffen til folk som viser seg å være troløse og likegyldige til å ære den hellige og unike guddommelige åpenbaringen som er foreslått alle mennesker spredt over hele jorden, slik at de kan bli frelst individuelt. For å fullføre studiet av dette temaet, foreslår jeg dette verset fra Fork. 9:18 som passer spesielt godt til vår nåværende situasjon: « **Visdom er bedre enn krigsredskaper, men én synder ødelegger mye godt.** » De som gir våpen til det opprørske Ukraina, er derfor alle opprørske « **syndere** » like mye som de som angriper det.

Og for å gi bibelsk autentisitet til denne læren om de utvalgte godkjennelse av guddommelige gjerninger, presenterer jeg dette verset fra Åp 15:3: « *Og de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang: **Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du allmektige! Rettferdige og sanne er dine veier, du folkeslagenes konge!*** » »

Men for å dempe og presentere dette temaet angående straffene som Gud påfører, må jeg påpeke at inntil slutten av tiden med kollektiv og individuell nåde er disse straffene rettferdiggjort av vår Skapers barmhjertighet. Akkurat som lidelsen som en syk kropp føler er ment å oppmuntre pasienten til å bøte på det åpenbarte problemet, inviterer straffene som Gud gir syndere til omvendelse, slik at de ved å endre sin oppførsel blir Gud til behag og kan forlenge livet sitt på jorden, og etter det i den evige himmelen, hvis deres forberedelse når den standarden som Gud krever. Dette tilbudet gjelder selvfølgelig de overlevende, siden den dødelige straffen som sykdom eller krig forårsaker, får en definitiv karakter for dem som blir rammet av denne døden. Men Gud, som er de levendes Gud og ikke de døde, blir aldri lei av å tilby sin tilgivelse, selv i vår tid rammet av virus, krig og snart hungersnød skapt av den globale økonomiske uorden forårsaket av vestlige sanksjoner som ble pålagt Russland.

Til oppmerksomhet for de som feilaktig tror at deres uvitenhet om guddommelige lover og deres ulydighet reduserer deres skyld, har Gud skrevet i sin lov, i 3. Mosebok 5:17: « *Når noen synder ved å gjøre, **uten å vite det**, mot et av JaHWéHs bud, ting som ikke skal gjøres, **vil han være skyldig og bli tiltalt for sin misgjerning.*** » Det er på dette prinsippet at, ifølge Dan. 8:14, siden våren 1843, overtredelse av den syvende dags sabbat tilregnes alle kristne som overholder den romerske søndagen på den første dagen; dette, **til tross for deres uvitenhet** om anvendelsen av dette dekretet som ble kunngjort rundt 25 århundrer før den fastsatte datoen. For når det gjelder guddommelige lover og menneskelige lover, «skal ingen være uvitende om loven», slik det er foreskrevet av det republikanske regimet i vårt franske demokrati.

Etter å ha omdefinert synd, er det lett å forstå hva sann tro er, siden det er anvendelsen av atferd som er det absolutte motsatte av synd. Men vær forsiktig! Ordet « tro » er overbrukt. Utenfor sann religion er bruken av det uberettiget og skadelig. Fordi dette ordet utelukkende betegner anvendelsen av standarden som er definert av Gud i Bibelens hellige skrifter. I den bibelske oversettelsen utført av Hugues Oltramare, overtatt av Louis Segond, ble ordet « tro » urettmessig erstattet av ordet overbevisning i dette budskapet fra apostelen Paulus i Rom 14,23: « *Men den som tviler på hva han spiser, er dømt, fordi han ikke handler ut fra troens ~~overbevisning~~. Alt som ikke er et produkt av en troens ~~overbevisning~~, er synd.* » Slik rettet, gjenvinnes dette budskapet fra Paulus sin autenticitet fordi han sier et annet sted, angående « tro », i Rom 10,17: « *Så kommer troen av det som høres, og det som høres, kommer av Kristi ord .* » Begrepet « tro » er derfor ment for en begrenset bruk for å definere kun denne standarden for « *godt og ond* » som er åpenbart i Bibelen og bare i den. Utenom denne strenge anvendelsen, for falsk « tro » eller falsk religion, må ordet «tro» brukes. Dessuten, for sekulær bruk som sportslige eller eventyrlige utfordringer, er ordet «overbevisning» perfekt egnet. Apostelen Jakob forteller oss i Jakob 2:17 om « tro » at den kan være «levende eller *død* »; «levende» når den er i samsvar med Guds åpenbarte forventning og « *død* » når den ikke gjør det. Levende tro er bygget på **gjensidigheten** av kjærlighet som deles med Gud, utelukkende i Jesus Kristus. Dette poenget er viktig, fordi mange vil miste frelsen fordi de ikke har gjengjeldt den kjærligheten de mottok fra ham til Gud. « Tro » krever følsomhet, men ikke i noe tilfelle sentimentalitet. Å elske Gud og hans sannhet er utelukkende og enkelt basert på en lydig holdning. Fra dette forholdet til Gud bør vi ikke forvente paranormale opplevelser, fordi « *fred* » gitt av Jesus Kristus ganske enkelt skaper i våre sinn en fredelig ro som er bygd opp av følelsen av utført plikt. Den oppnås derfor bare når denne plikten virkelig er utført. « Ord » er bedragerske, så Gud forventer konkrete « *gjerninger* » fra sine utvalgte, ifølge det Johannes, « *apostelen som Jesus elsket* » mer spesielt, forteller oss i 1. Johannes 3:18: « ***Mine barn, la oss ikke elske med ord eller med tungen, men i gjerning og i sannhet.*** »

OVERBEVIS med alle legitime midler

I denne uke 4 siden våren 2022 fortsetter den russisk-ukrainske krigen i en farlig eskalering som bare bekrefter det dramatiske store utfallet som Gud profeterte. Joe Bidens Amerika blir enda mer involvert ved å forsyne Ukraina med tunge artillerivåpen. Ukraina har nettopp senket det russiske flaggskipet kalt «Moskva»; dette den 14. april, datoen da den berømte «Titanic» sank etter å ha truffet et isfjell i 1912. «Moskva» var et svært høyteknologisk skip, utstyrt med rakettkastere av stor kaliber. Det er fremlagt bevis for at bruken av droner og missiler presist rettet mot målene sine endrer krigens forhold betraktelig. Dessuten, etter den første avstemningsrunden 10. april i Frankrike, bekrefter utvelgelsen av den unge presidenten Macron og presidenten for Nasjonalforsamlingen, Marine le Pen, det faktum at det faktisk er Gud som velger vinnerne. Han pålegger franskmennene det samme scenarioet som i 2017, og jeg tror at resultatet av andre runde vil holde den unge, ambisiøse og uerfarne presidenten i sin skadelige rolle, ødeleggende for hele nasjonen.

Guds Ånd har rettet min oppmerksomhet mot et nytt åndelig emne. Det handler om å reflektere over **hvordan man kan overbevise** . Vi vil se at vi feilaktig fratar oss selv noen av disse midlene. Som en nidkjær tjener presenterer jeg, i likhet med andre, den guddommelige sannheten ved å sitere vers hentet fra Bibelen, og som sådan ugjendrivelige. Men i møte med disse virkelig ugjendrivelige bevisene blir mennesker blokkert og avviser våre forklaringer. I møte med denne oppførselen tror vi også at denne personen som er så ufølsom for sannheten, er tapt for Gud. Denne forhastede resonnementet er ikke berettiget fordi det er basert på vår store uvitenhet om livets mekanismer. Vi må også ta med oss parametere inn i vår refleksjon som vi ikke har kontroll over, fordi Gud alene kjenner og kontrollerer dem. Menneskenes liv er organisert av kjeder av reaksjoner forårsaket av handlinger, akkurat som i mekanikken fungerer tannhjul og spaker som overførere av ordrer og handlinger. Anvendt på menneskelige forhold organiserer dette prinsippet enigheter og uenigheter. Mellom to utvekslede ord spiller parameteren for de to samtalepartnernes karakter en ledende rolle. Og uten å kalle det «stolthet» ennå, kan stolthetens karakter utgjøre en midlertidig hindring. Alle normale mennesker viser stolthet når de lykkes med prosjektet sitt. Stolthet er den direkte frukten av en tilfredsstillende av vår samvittighet. Den som streber etter å tjene Gud rettferdig, er naturlig stolt av å tjene ham. I en litt høyere grad blir stolthet skadelig hvis ekte ydmykhet ikke kompenserer for den. Når et vesen hører sannheten, vil det være i stand til å avvise det som kommer til det fra noen andre, og dette desto mer hvis det føler forakt for den som snakker til det. Denne typen oppførsel er svært utbredt, og fra et menneskelig perspektiv virker situasjonen uløselig. Det er da at strategien med list kan lykkes der direkte verbal konfrontasjon mislykkes.

List har hatt et dårlig rykte helt siden Gud tilskrev det til « *slangen* » i Edens hage, som selv ble brukt av djevelen. Men nettopp det som var forkastelig med list i Edens hage var Satans eneste mål: å ødelegge menneskeheten skapt av Gud. Faktisk sa Gud om « *slangen* » at han var « *det listigste av dyr* », men i denne forbindelse hadde han en Mester: Gud selv. For vi må innse at hele hans forberedte kamp for å beseire Satan og synd var basert på listens strategi. Djevelen ble fanget i fellen som Gud la foran ham og for ham. Denne fellen er vår jordiske dimensjon og menneskeliv. Sikker på sitt faktum og på sin fremtidige seier i Kristus, profeterte Gud det fra begynnelsen: « *menneskeætten skal knuse slangens hode* .» I sin naturlige ondskap presset Satan mennesker mot mord, hardhet og vold av alle slag. For sin del skjulte Gud for djevelen og for menneskene den listige strategien han ville beseire ham med. 4000 år etter synden tok hans guddommelige list en sublim form i å ofre sitt menneskelige liv i Kristus for å sone sine utvalgte synder, utelukkende de av hans utvalgte som ble frelst ved hans fullstendig uskyldige og rettferdige blod.

Guddommelig list tar navnet «visdom», som betegner dens svært høye visdom. List er en frukt av visdom, og Gud bygde sin frelsesplan på disse to ordene: visdom og list. Guddommelig list er basert på mental beregning som forutser resultatet en handling vil produsere. Et typisk eksempel på denne strategien dukker opp i kong Salomos erfaring, som forutså reaksjonen til den virkelige moren til det omstridte barnet, og ikke nøler med å beordre at barnets

kropp skal deles i to. Den virkelige moren foretrekker i dette tilfellet å gi avkall på barnet sitt heller enn å la det dø. Etter dette eksemplet gitt til mennesker, handler Gud på samme måte ved å bli inkarnert i Jesus. Bortsett fra at denne gangen blir barnet drept, men hans urettferdige død vil få den mest utenkelige forklaringen: han ga sitt liv for sine utvalgte. Resultatet, beregnet på forhånd av Gud, viser seg da: de utvalgte sjeler oppdager sin Skaperguds enorme kjærlighet og ønsker i sin tur å tilhøre Ham og tjene Ham. Ved å demonstrere Sin kjærlighet oppnår Gud dermed det djevelen ikke kan oppnå gjennom sin vold og ondskap.

Gud bruker igjen list i strategien med falske forventninger om Kristi gjenkomst, som han suksessivt organiserer våren 1843, høsten 1844 og i 1994. I hver av disse opplevelsene beregnet Gud å lede mennesker til offentlig å avsløre den dype og skjulte naturen til sin tro. Hans listige strategi har dermed det doble resultatet at den fremhever de som er verdige hans frelse og de som ikke er det.

Naturlivet gir oss eksempler som «gjøkens» list, som legger egget sitt i reirot til en annen art for å få det ruget og matet av en annen fuglerase. Denne tilnærmingen lærer oss en lærdom som det er ønskelig å anvende. Ja, et stolt menneske stritter imot ideene som foreslås, og løsningen er derfor å lede det til å gjøre disse ideene til sine egne, som om de kommer fra det selv, etter eget valg. I denne tilnærmingen trenger vi Guds samarbeid fordi hans inngripen er uunnværlig her. Bare han kan arbeide på nivået av menneskelig bevissthet og lykkes når det fortsatt er mulig. For en som resolutt avviser selve ideen om å måtte adlyde Gud eller til og med mennesker, er sjansene for suksess null eller nesten null. Men for de som elsker Herren og tjener ham på en måte som ikke samsvarer med den standarden han krever, tillater tid og omstendigheter oss å opprettholde håpet om fullstendig suksess.

Ved siden av bibelvers finnes det historiske vitnesbyrd som kan være svært effektive for å overbevise noe gjenstridige troende. Å ta tilfellet med en person som er en tilhenger av den katolske tro, og la ham oppdage at søndag ble hviledag etter ordre fra keiser Konstantin I, ^{kjent} som «den store», siden 7. mars 321, kan ha et lykkelig resultat. For etter at denne kunnskapen har kommet inn i denne personens sinn, vil Gud plage hans samvittighet om dette emnet. Og avhengig av den innerste naturen til den berørte personen, vil han søke fred med Gud eller låse seg fast i sin absolutte avvisning. Én ting er sikkert: Guds tjenere må håpe positivt mot alt håp og være tålmodige, vel vitende om at det som blir avvist i dag, kanskje kan bli akseptert i morgen. For Gud har fortsatt mange våpen og midler som hans menneskelige tjenere ikke mestrer.

Når jeg ser tilbake, kan jeg se konsekvensene av våre menneskelige begrensninger. Kvaliteten på menneskelige relasjoner må pleies og prioriteres, vel vitende om at hengivenhet spiller en grunnleggende rolle i menneskers reaksjoner og atferd. Som Gud viste i Kristus, kan kjærlighet overbevise bedre enn de harde, kalde ordene som utveksles. Hvert menneske kan, i henhold til sine egne omstendigheter, finne en metode for å overbevise sin neste om at de faktisk er beslutningstakeren; en brosjyre som ligger synlig for alle, en bok som er åpen på en side, er midler som gir mennesker muligheten til å finne seg selv alene foran sin samvittighet, under Guds dom.

Jesus Kristus selv anvendte dette prinsippet under sin jordiske tjeneste. Bare Jesus ble spesielt gjenkjent av apostelen Peter, en av hans tolv apostler. Og han gjorde det med disse ordene: « *Simon Peter svarte: Du er Kristus, den levende Guds Sønn.* » Han forbød deretter apostlene sine å si at han var «Kristus», ifølge Lukas 9:21: « *Jesus påla dem strengt å ikke si det til noen.* » og Markus 8:30: « *Jesus påla dem strengt å ikke si dette om ham til noen.* » Men til dem han helbredet, befalte han at de skulle gå og vitne i templet om deres mirakuløse helbredelse, ifølge Matt 1:44: « *og sa til ham: Se til at du ikke sier noe til noen, men gå og vis deg for presten og ofre for din renselse det Moses foreskrev, som et vitnesbyrd for dem.* » Valget ble dermed overlatt til de som hørte disse vitnesbyrdene å selv trekke de logiske konklusjonene som ble pålagt dem. I henhold til prinsippet sitert i Matt. 25:29, «... *For den som har, skal få, og de skal ha overflod. Men den som ikke har, fra ham skal selv det de har bli tatt.* » Jesus gir sin utvalgte, som han selv valgte, privilegiet å bekrefte sitt autentiske messiasskap ved Guds Hellige Ånd. Utvelgelse ved tro krevde taushet om hans rolle som Messias. For ypperstepresten, helt ned til den ydmykeste og fattigste hebreeren, skulle bare Jesu gjerninger vitne. Derfor tok de ikke-troende det uvitende og aggressive valget til de ikke-troende, og de troende handlet som troende, og mottok gjennom Jesu munn de guddommelige ordene fra skaperen Gud.

For å forberede oppfyllelsen av profetiene om endetiden, har Gud overgitt Frankrike til en ung presidents styre, selvsikker, kynisk og hovmodig. Han alene legemliggjør resultatet av akkumuleringen av vitnemål tildelt av mennesker. Denne store taleren har gaven til å presentere sine feil som egenskaper og sine påfølgende nederlag som suksesser, hans lange monologer støttet av media som «store debatter». Slik representerer han et forbilde for den forførende lederen, og han lykkes dermed med å forføre et stort antall menn og kvinner av utenlandsk opprinnelse, og med dobbel eller til og med trippel nasjonalitet, hovedsakelig, så vel som de velstående elitene i landet. Det har med rette blitt sagt om ham at han er «de rikes president», en logisk ting for en tidligere tjener for de rikeste bankfolkene.

Romas erfaringer har vist og vitnet om hvordan utviklingen av regjeringstypen finner sted. Etter republikken og de diktatoriske konsulene ender de rikeste opp med å underkaste folket imperialismen, og det er ikke uten grunn at Roma, etter å ha lært menneskeheten sine leksjoner, gikk over til det keiserlige regimet siden Octavius Cæsar Augustus, rett før Jesu Kristi komme til jorden. Etter disse leksjonene skulle Roma fortsatt spille en siste rolle, enda mer skadelig og skadelig for hele menneskeheten, men spesielt for vestlige folk. Denne nye typen forførelse og dominans skulle være religiøs og falskt kristen, og den ble oppnådd av det romerske paverregimet etablert i despotisk og grusomt herredømme mellom 538 og 1798, i samsvar med de profetiske kunngjøringene sitert i Daniel 7:25 og Åp 11, 12 og 13 i formene " *en tid med tider og en halv tid, førtito måneder, ett tusen to hundre og seksti dager* " av profetisk verdi fastsatt av Gud i Esek 4:5-6 og 4. Mosebok 14:34. Prinsippet gir den profeterte « *dagen* » verdien av et ekte « *år* ».

Teatralisk demokrati

Å si at menneskehetens utvikling er konstruert som et stort «hykleri» på global skala, er en sannhet som allerede antydes av tittelen «Den store striden» som Guds adventistbudbringer, Ellen Gould-White, ga til hennes berømte verk.

Moderne demokratier er alle basert på den opprinnelige greske modellen av byen Athen. Jeg minner deg om at ordet demokrati er bygget på to greske røtter: «Demos», som betyr **by**, og «cratos», som betyr **stat**. Demokratiets opprinnelse er basert på uavhengigheten til en by kalt Athen i den greske nasjonen som på den tiden bestod av flere byer, inkludert Sparta, som kjempet mot den. Vi kan derfor allerede bemerke at demokrati ble født ved å provosere frem en krig. Vi må legge merke til det vanlige sviket som gjøres i dag mot ordet demokrati, som ifølge det som sies representerer « folkets styre av folket ». Det greske begrepet «laos», som betyr «folk», er imidlertid ikke en del av ordet demokrati. Det andre man må merke seg er at våre moderne demokratier er representert av nasjoner og ikke byer. Dette ordet har blitt alibiet til et enormt svindelnummer som hovedsakelig fanger vestlige folk av kristen opprinnelse.

I vårt franske republikanske system er alt organisert for å få hver borger til å tro at han velger sitt lands styreform. Mediene nærer seg spesielt av dette systemet fordi reglene og formene i det demokratiske spillet opptar og interesserer dem hovedsakelig, i likhet med politikerne selv. Valgspillet fremhever dem og gir dem en grunn til å leve og virke uunnværlige når dette ikke er tilfelle.

Det moderne liv viker i økende grad for kommersielle selskaper som organiserer meningsmålinger. Resultatene som presenteres er stadig mer nøyaktige, og de kan lett erstatte avstemningen som nasjonen organiserer med store kostnader. Faktisk ble prinsippet om utvalg, brukt i et eksperiment, oppfunnet av Gud selv, lenge før menneskeheten oppdaget det. Og anvendelsen av dette prinsippet forklarer hvorfor adventister spredt over hele jorden ignorerte de tingene som ble oppnådd i Frankrike, i den sørlige regionen og spesielt i Valence-sur-Rhône, mellom 1980 og 1994. I den gamle paktens historie, fra kong Davids tid og utover, inntok byen Jerusalem, det gamle Jebus, en dominerende rolle over alle andre byer. Under Salomo bygde Gud sitt tempel der, og erstattet det gamle tabernaklet. Byen ble deretter helliget og ville forbli det frem til Kristi jødiske tjeneste. Byen Jerusalem alene ble et eksempel på hele det jødiske folket. Troens prøve angår henne mer enn noe annet jordisk sted. Fordømmelsen av avvisningen av Kristus i Jerusalem vil være nok i seg selv til at Gud skal anvende sin dom på hele den jødiske nasjonen. Dette er allerede anvendelsen av utvalg av et mindretall som er utsatt for et eksperiment, fordi det er representativt for hele det berørte folket.

Mellom 1980 og 1994 vekket den samme Skaperguden håpet om Kristi gjenkomst i år 1994 i Syvendedags Adventistkirken i Valence-sur-Rhône. Opprinnelsen til denne forventningen var at Gud åpnet hemmelighetene som var

skjult i de profetiske åpenbaringene i Daniels og Johannes' åpenbaring, og som organisasjonen bare delvis forsto frem til den datoen i år 1980. Etter min dåp 14. juni 1980, ledet av Ånden, startet jeg et grundig studium av Jesu Kristi apokalypse ved å søke etter betydningen av symbolene gjennom hele Bibelen, og under Guds usynlige veiledning tok budskapet form; profetien ble dechiffret i harmoni med de historiske datoene som ble bekreftet av de profeterte tidsperiodene. På den tiden virket datoen 1994 for meg å markere slutten på religiøse jordiske opplevelser. Argumentene for denne tolkningen eksisterte, og de var så mange at Gud var i stand til å fordømme den lokale adventistorganisasjonen og den sørlige regionen av Frankrike, som offisielt avviste ham ved å fjerne ham fra listen i november 1991; det vil si 3 år før observasjonen av Jesu ikke-gjenkomst. Trofast mot sitt prinsipp brakte Gud sitt lys inn i det eldste adventistsamfunnet som ble opprettet i Frankrike. Det er derfor det på den tiden, unntaksvis, var rundt 150 adventistmedlemmer i denne lille byen med under 70 000 innbyggere. I likhet med Jerusalem på sin tid tjente Valence Gud som et eksempel på adventistfolket over hele verden, og trosprøven som fant sted der fikk konsekvenser som Gud anvender på global internasjonal adventisme. Den første konsekvensen av hans rettferdige dom er at den offisielle adventismen ble en del av den økumeniske alliansen, der den sluttet seg til de katolske og protestantiske religionene i Vest-Europa som allerede var fordømt av Gud; katolisismen siden etableringen, og den protestantiske troen siden 1843, datoen for ikrafttreddelsen av Dan-dekretet. 8:14: « *Inntil kveld og morgen kl. 23:00, og hellighet skal rettferdiggjøres .»* For den protestantiske troen som ble prøvd mellom 1831 og 1844, markerte 1843 slutten på dens rettferdiggjørelse ved Jesus Kristus. I 1994 gjaldt den samme guddommelige dommen den offisielle institusjonens adventisttro.

Utvalget gjenspeiler naturen og karakteren til det globale samfunnet det representerer. Det er derfor Gud mellom 1980 og 1994 ikke trengte å underkaste hele adventistfolket den profetiske troens prøve. Overalt kjennetegner den samme søvnigheten, den samme mangelen på kjærlighet og iver for den åpenbarte guddommelige sannheten arvingene til den opprinnelige adventismen. Adventistreligionen har blitt formalistisk, og de som representerer den har liten interesse av å forstå profetiene som Gud presenterer. Dette illustreres i Åp 3:15 av uttrykket « *verken kald eller varm, men lunken* », noe som fører til at han « *spyer ut* » den på denne datoen i 1994, som ble presentert for dem som en felle de ble fanget i.

I vårt nåværende valglandskap mangedobler kandidatene sine anstrengelser **forgjeves** for å prøve å endre resultatene som kunngjøres av meningsmålingene. Fordi seriøse meningsmålinger representerer hele befolkningen, og ingen mengde snakk kan endre det. Individuelt velger eller avviser hver velger kandidater basert på uforanderlige data, basert på preferanser og tilhørighet. Men den demokratiske illusjonen blir enda tydeligere når vi vet at Gud personlig griper inn i utvelgelsen og valget av den vinnende kandidaten. Denne teksten fra Dan 10,13 avslører den grunnleggende betydningen av rollen til usynlige aktører i disse menneskelige scenene: « *Fyrsten av Perserriket motsto meg i tjueen dager. Men se, Mikael, en av de fremste fyrstene, kom meg til unnsetning, og jeg ble der hos Perserkongene.* » I våre menneskelige politiske

kamper motsetter Gud og djevelen seg dermed deres innflytelse, og Gud vinner selvfølgelig kampen. Men han motsetter seg ikke systematisk djevelen som han overleverer sjelene han fordømmer til. Og når det gjelder forbannede land, favoriserer Gud seieren til den lederen som er mest ond for sin nasjon. Nå er landene som er dannet på jorden, alle ensartet rammet av hans forbannelse. Det er derfor Gud og djevelen samarbeider mot den globale menneskelige opprørssaken. Og alle verdens ledere favoriserer, gjennom sine valg og avgjørelser, den krigerske konfrontasjonen som er ønsket og bestemt av den store skaperguden, ignorert og foraktet. Ting tar form, og vi hører allerede fra noen at den tredje verdenskrig allerede har begynt i Ukraina fordi USA bak den kjemper mot Russland. Når konvensjonelle våpen har tillatt Russland å dominere hele det ødelagte og knuste Vest-Europa, vil USA være de første til å angripe Russlands territorium med atomvåpen. Det er da lederen, « *kongen i nord* » i Dan. 11:44, vil bli utsatt for denne forferdelige nyheten: « *Bundskap fra øst og fra nord skal komme og skremme ham, og han skal dra ut med stor vrede **for å ødelegge og utrydde mange mennesker** . »*

Disse lederne, som nyter godt av den æren de får av folket sitt, kan ikke forestille seg at de i virkeligheten ikke er noe mer enn marionetter manipulert av Gud og Satan. Folkevalg tenner håp som aldri vil bli oppfylt, fordi Gud har bestemt seg for å frata folket all suksess. Ukrainas ruiner vil ikke bli gjenopprettet og vil bare gå foran de som snart vil prege alle jordens nasjoner som er rammet forskjellige steder av uhyrlig atomødeleggelse.

Hva er verdien av menneskelige valg hvis det ikke er godkjent av Gud? I den vestlige leiren har mennesker gjort frihet til kjennetegn og tegn på sin samfunnstype. Denne smaken for frihet er basert på frigjøring av moral som tar former man aldri har forestilt seg. I sine overdrivelser og ekstravaganser angriper det vestlige samfunnet alle normene som er etablert av Gud; derfor kan beslutningen om å overgi dem en masse til ødeleggelse forklares og finner en bibelsk begrunnelse.

Jeg har allerede nevnt dette emnet, men jeg vil minne dere på at fullstendig representasjon av en befolkning ikke kan være systematisk gunstig for et menneskelig samfunn. Jesus Kristus minnet oss om at det på jorden alltid vil være, frem til verdens ende, fattige og rike mennesker hvis interesser er like diametralt motsatte som dag og natt; noe som rettferdiggjør borgerkriger eller internasjonale kriger. I Vest-Europa ble standarder endelig vedtatt og innført, noe som førte til at suksessivt valgte regjeringer i hovedsak anvendte de samme tiltakene. Som et resultat forsvinner interessen for valg, og antallet avholdende øker bare over tid. Sanne troende finner i Gud en grunn til ikke lenger å legge vekt på disse erfaringene, vel vitende om at han styrer alle ting. For guddommelig makt er pålagt i alle former for folkestyre, fra monarkiet til republikken, kristent, muslimsk eller ateistisk.

Valg er derfor ikke noe mer enn en bedragersk **teatralisk måte** for folk å tro at de kontrollerer eller kan kontrollere sin skjebne. De er derfor i virkeligheten bare konsekvensen av deres adskillelse fra Skaperen og Lovgiveren Gud, som de viser total forakt for, til det punktet at de ikke tror på Hans eksistens. Men selv om

de er en nesten usynlig minoritet, vil Guds utvalgte leir komme seirende ut av alle sine fiender, og Gud vil ha det siste ordet mot dem.

Menneskers manglende evne til å oppnå en type regjering som er i stand til å tilfredsstille alle, er basert på det faktum at folkemengder stemmer uten noen spesiell kunnskap om det politiske emnet og økonomiske spørsmål. Noen stemmer kun basert på kandidatens fysiske utseende, andre på sitt mentale utseende eller sine vitnemål. Summen av alle disse valguttrykkene kan bare være ugunstig for hele landet. Å forstå denne umuligheten og denne menneskelige begrensningen lar oss sette all vår håp i den strålende gjenkomsten av den store, dominerende Gud, hvis frelsende navn er Jesus Kristus. Dette er desto mer nødvendig siden de forberedende fasene til den tredje verdenskrig begynte torsdag 24. februar 2022 i Ukraina. De krigerske reaksjonene fra vestlige folk vil snart tillate fullføringen av konflikten beskrevet i Daniel 11:40 til 45. Strategien for denne krigen begynner med en konfrontasjon mellom krigersk islam og det agnostiske eller falskt kristne Vesten. Øyeblikket vil da favorisere en hevnjerrig intervensjon fra Russland, ydmyket og økonomisk utkjempet av Vest-Europa gruppert under akronymet EU, som sammen med USA iverksetter sanksjoner mot dem og tilbyr våpen til sin motstander, Ukraina. De europeiske folkene, fylt med stolthet bygget på 75 år med fred og industriell og kommersiell suksess, blir brutalt konfrontert med en situasjon de ikke lenger anså som mulig. Denne oppførselen er et direkte resultat av deres manglende interesse for Gud og hans profeterte budskap. I motsetning til dem har jeg ventet på oppfyllelsen av denne konflikten siden året 1982, da en sterk trussel om konfrontasjon mellom Europa og Russland ble fremkalt og følt av alle som levde på den tiden. Min oppdagelse av konflikten i Daniel 11:40 til 45 falt sammen med kunngjøringen basert på Michel Nostradamus' profetier, ifølge en tolkning foreslått av Jean de Fontbrune. Tiden og troens prøvelser er forbi, og tiden er inne for at dette skremmende dramaet skal oppfylles i samsvar med Guds åpenbarte ønske.

I de umiddelbare nyhetene denne uke 5 av Guds fastsatte tid, har Russland nettopp vellykket avfyrt et 200-tonns supermissil som bærer 10 atombomber med en kraft to tusen ganger større enn den som ble brukt i Hiroshima mot Japan av USA. Det beveger seg med en hastighet på 7 km per sekund og kan endre bane underveis. Etter å ha forlatt Moskva, ville det nå Paris på 6 minutter. Det treffer målet sitt med en nøyaktighet på 10 meter. Russland vil imidlertid ikke være de første til å bruke dette forferdelige våpenet kalt «Sarmat 28», men passende nok kalt «Satan 2». Det vil bare gjøre det etter å ha blitt angrepet av USA med atomvåpen. Men denne kunngjøringen varsler fremtiden som er forbeholdt innbyggerne på hele jorden.

Etter hvert som landenes posisjoner blir stadig mer forankret, er den planlagte dødelige konfrontasjonen nødt til å bli virkelighet. Russiske trusler blir mer presise verbalt på radio og TV. For noen russere har tredje verdenskrig allerede begynt, der den vestlige normen stilles opp mot den østlige normen i Russland og østblokken. Først og fremst kolliderer den katolske og protestantiske troen med de ortodokse og muslimske religionene som er alliert mot den felles vestlige fienden. Men til tross for disse truslene tror mange vestlige ikke på bruken av dem, overbevist om at ingen kan bruke disse våpnene uten å risikere å

bli truffet av de samme våpnene selv. Men denne resonnementet er feilaktig fordi det ignorerer Guds eksistens og hans destruktive dom, kunngjort og programmert som en profetert sikkerhet.

Og for å avslutte med dette emnet, må vi innse at den «store erstatningen» som kandidat Eric Zemmour fordømte, allerede er oppnådd gjennom den uopphørlige mottakelsen av flyktninger av alle opprinnelser i mer enn femti år, slik at den nasjonalistiske saken ikke lenger er i stor grad bærekraftig i Frankrike. Dette forklarer umuligheten for hans nasjonalistparti, som senere ble kalt «Front National», deretter «Rally National», å vinne seier gjennom lovlige valgmidler.

Gud organiserer den store erstatningen

Denne store erstatningen er ikke bare årsaken til problemene Frankrike har lidd, det er også midlet Gud bruker for å svekke det.

Min analyse av emnet er bekreftet: den pro-europeiske leiren har vunnet presidentvalget; den unge presidenten Emmanuel Macron er gjenvalgt som president for det franske folket. Men seieren hans er knappere enn den forrige. Han bemerket dette faktum og triumferte litt mer beskjedent, og forsøkte synlig å berolige velgere som var skuffet over gjenvalget. For min del er det ingen skuffelse, siden jeg var sikker på dette resultatet. Jeg legger imidlertid merke til noe uberettiget ved tallene som meningsmålingsinstituttene har gitt. Hvordan kan de samme metodene tillate dem å tilskrive omtrent 46 % til den nasjonalistiske leiren dagen før avstemningen, og bare 41,5 % umiddelbart etterpå, før de offisielle tallene ble publisert? Kunne det ikke ha vært en bevisst overvurdering til fordel for å opprettholde risikoen for å oppmuntre til å stemme på den avtroppende presidenten? Demokrati fremmer så mange korrupte handlinger i frihet, og hvorfor ikke valgfusk som allerede praktiseres i USA ... Uansett årsaker er den nåværende situasjonen slik Gud hadde til hensikt. Og i henhold til hans dystre plan forandrer man ikke et lag som taper ... Frankrike og dets folk.

Den store forandringen er organisert av Gud, og dette er ikke første gang han har utnyttet denne metoden. Alt forklares av hebreernes opplevelse av oppholdet i Egypt. Vi finner i denne egyptiske opplevelsen en opplysende faktor: Gud favoriserte fruktbarheten til kvinnene i det hebraiske folket, ifølge 2. Mos 1,7: « *Israels barn var fruktbare og ble mange, de ble flere og flere, og landet ble fullt av dem.* » For Frankrike spilte denne faktoren også en grunnleggende rolle. Mens de innvandrerfamiliene fra Maghreb, som ble ønsket velkommen siden familiegjenforeningsloven av 1976, mangedoblet seg, etter religiøse prinsipper, tilbød vitenskapen samtidig kvinnene i Frankrike p-piller, og fødselsraten til innfødte franskmenn sank bare, og samtidig intensiverte fødselsraten til innvandrere seg. Dermed, som i Egypt, forberedte Gud et alvorlig erstatningsproblem for Frankrike på grunn av fruktbarhet. Vi leser igjen i 2. Mosebok 1:8: « *En ny konge oppsto over Egypt, en som ikke kjente Josef.* » Her er igjen forklaringen på problemene som rammet hebreerne: utskiftningen av lederen som bar makten, det vil si utskiftningen av styresettet og dermed ankomsten av en ung, uerfaren farao, som ikke personlig hadde opplevd og verdsatt Josefs

gudvelsignede styresett. Parafraserer jeg dette verset og sier i dag: «En president oppsto over Frankrike som ikke hadde kjent general de Gaulles uavhengige Frankrikes herlighet.» Fordi forklaringen på seieren til den pro-europeiske leiren er basert på denne manglende erfaringen fra den levde fortiden. De unge som ble satt til makten siden 2017 ble født under det europeiske regimet, det vil si under symbolet « *Eufrat* » som Gud gir dem i Åp 9,14: « *og de sa til den sjette engelen som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet i den store elven Eufrat.* » Dette symbolet utfyller derfor symbolet med de « *ti hornene* » uten « *diademer* », verken på « *hornene* » eller på *de romerske* «*syv hodene* » i Åp 17,3. Nå, når vi befinner oss nettopp i de siste dager – årene av det jordiske oppholdet, finner vi i 2. Timoteus 3 en detaljert beskrivelse av dommen Gud gir over denne siste menneskelige generasjonen, ved den opplyste åndelige dommen til apostelen Paulus, hans trofaste tjener og vitne.

2 Tim 3:1 Vit dette at i de siste dager skal det komme vanskelige tider.

2 Tim 3:2 For menneskene skal være egenkjærlige, pengekjære, skryte, hovmodige, spottere, ulydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige,

2 Tim 3:3 ukjærlige, forrædere, baktalere, uten selvkontroll, voldsomme, foraktere av de gode,

2 Tim 3:4 forrædere, overmotige, hovmodige, de elsker nytelser mer enn Gud,

2 Tim 3:5 De har et skinn av gudsfrykt, men fornektet dens kraft. Vend dere bort fra slike.

2 Tim 3:6 Og blant disse er de som sniker seg inn i husene og fører til fange dumme kvinner tynget av synd, drevet av mange slags lyster,

2 Tim 3:7 alltid lærende, men aldri i stand til å komme til erkjennelse av sannheten.

2 Tim 3:8 Likesom Jannes og Jambres stod Moses imot, slik står også disse sannheten imot, ettersom de har et fordervet sinn og er ugyldige i troen.

2 Tim 3:9 Men de skal ikke komme videre; for dårskapen deres skal bli åpenbar for alle, slik som det var med disse to mennene .

« 2 Tim 3:12 Og alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt.»

2 Tim 3:13 Men onde mennesker og forførere skal bli verre og verre, de forfører og blir forført .

Denne generasjonen oppsto i mai 1968 og lanserte slagordene sine: «Hverken Gud eller herre»; «det er forbudt å forby». Etterfølgende generasjoner ble oppdratt med denne tankegangen, så det er ikke overraskende at de har « *gått stadig lenger inn i ondskapen* », slik Gud profeterte. Men nå er tiden inne for den siste advarende straffen før menneskehetens fullstendige utryddelse av synden på jorden.

Den store erstatningen som først ble nevnt av kandidat Eric Zemmour gjelder derfor ikke bare mottakelsen av utenlandske innvandrere; den oppnås først og fremst ved å erstatte eldre med unge. Og for å bekrefte dette faktum har Gud favorisert eldres død i Covid-19-epidemien, og dermed intensivert denne erstatningen.

Generelt sett har jeg kommet til en forståelse av at mennesker ikke liker forandring, som representerer det ukjente og dets risikoer. Dette gjelder både på

det religiøse og på det sivile nivået. Menn søker fremfor alt den tryggheten de knytter til det de mestrer fordi de vet det, etter å ha levd det. Enhver forandring representerer en fare i deres øyne. Så naturlig nok blir de konservative og støtter, mot sin virkelige interesse, den falskt betryggende immobiliteten. Hvilken adventisttjener for Kristus har ikke hørt denne frasen: «Jeg ble født som katolikk, og jeg vil dø som katolikk»? La dem være beroliget! Deres bønner vil bli hørt; de vil dø som katolikker, bærende skylden for sine synder, og syndene til det pavelige Roma de støttet.

En annen grunn forklarer unge menneskers støtte til pro-europeisk tenkning. De ble født europeere og ble presentert for Europa som årsaken til freden som ble etablert i landets territorier. Hjernevaskingen de gjennomgikk gjorde dem fiendtlige til de nasjonalistiske tankene som, ifølge de samme lærerne, var årsaken til europeiske kriger. Den opplyste Guds tjener vet at dette ikke er tilfelle. Kriger er en konsekvens av Guds forbannelse; de er utelukkende et resultat av forakten som ble vist Ham. Dette ble bevist i løpet av kong Salomos liv. Israels liv var preget av fred og overflod av velstand, dette på grunn av den vise Salomos valg av visdom da Gud presenterte ham for flere mulige valg, inkludert rikdom, som han avviste. Dette påskuddet om å favorisere fred har skjult for denne ungdommen den skadelige rollen til EU (Forent Europa) eller EU (Den europeiske union), hvis ikke-valgte kommisjonærer bruker tiden sin på å ødelegge nasjoner, stadig reduserer deres handlefrihet, svekker rike land for å berike dem bedre ved å utnytte dem, de fattigste; de siste som kom inn. Unge mennesker har ikke kjent Frankrike, som var den fjerde ^{verdensmakten}; De har bare kjent til den som Det forente Europa har ført, i kjøpekraft, til 15. ^{plass} av 42 europeiske nasjoner. De har heller ikke kjent til full sysselsetting i det uavhengige Frankrike, men bare til de 10 % av arbeidsledigheten som er skapt av flyttingene som Europa har oppmuntret til, suksessivt Japan, Korea og Kina mot øst, men også innad i Europa selv, og i privilegerte, vennligsinnede land som Marokko. I virkeligheten har franskmennene blitt forrådt av sine politiske eliter, som har overlatt landet sitt til avgjørelsene til pro-europeiske teknokrater. Innenfor dette Europa pålegges de samme reglene fra Brussel og Haag. Som et resultat fører endringer i venstreorienterte og høyreorienterte regjeringer til at en «enkelt tanke» som president Jacques Chirac fremkalte i løpet av sin presidentperiode, blir urørlig. Som et resultat av dette synker interessen for interne valg, og det eneste partiet som gjør fremskritt er avholdspartiet, bestående av utopiske anarkister og kanskje innsiktsfulle mennesker som forsto, før andre, de demokratiske svindelene fra Den femte republikk som ble levert til Europa.

Livet til de «gudløse» er bygget på falske forklaringer, men det menneskelige sinn må finne forklaringer for å rettferdiggjøre problemene sine. I den siste rettssaken, når opprørerne blir rammet av Guds siste plager, vil djevelens ånd overbevise dem om at de som er ansvarlige for deres lidelse er de som urettferdig holder og ærer den jødiske sabbaten. Denne tanken støttes og bekreftes av representanter for de kristne religionene som er fordømt av Gud, og de menneskelige massene som overlever etter tredje verdenskrig vil godkjenne forfølgelsen av Jesu Kristi «siste utvalgte»; dette til det punktet at de blir dømt verdige til å bli drept.

Djevelen hadde allerede dyktig utnyttet katastrofen forårsaket av andre verdenskrig. Som svar vokste hatet mot nasjonalistisk tankegang, og i mai 1968 tok en universalistisk tankegang form. Ungdommen på den tiden hadde blikket rettet mot amerikansk ungdom, overstrømmende av entusiasme og sprudlende til det ytterste. USA favoriserte først ungdommelighet, fordi deres smak for moderne, aggressiv musikk fremmet handel gjennom salg av vinylplater presset i mengder. Amerikansk kultur nærmet dermed europeisk ungdom, som tok den som modell. Og i USA har vi byen «New York», som, bestående av innvandrere fra alle verdens land, representerte spesielt «Babel»-modellen som ble fornyet i de siste dager. Og denne «Babel» favoriserte utviklingen av avgudsdyrkelse ved å gi unge mennesker sangere, moderne avguder, men ikke mindre skadelige enn de gamle til de hedenske folkene i antikken eller i dagens Fjerne Østen.

I religion, som i det sivile faget, er det svært vanskelig å rive det menneskelige sinnet vekk fra tankene det støtter. Imidlertid finnes det unntak, heldigvis for den guddommelige saken, og selv i det sekulære faget skiller unge mennesker seg ut ved å sette pris på lærdommene som er gitt i fortiden. Men de er en minoritet, og hoveddelen av flokken oppfører seg som sauer, mens de blir ledet til slakting. Men allerede nå gir nyheten om den åpne krigen i Ukraina, for de mest skarpsindige, muligheten til å innse at de har blitt løyet til i lang tid, ved å knytte fred til dannelsen av et forent Europa. For den militære støtten som gis til det krigerske Ukraina, som det bevæpner sammen med USA mot Russland, vitner om at det hyklersk oppmuntrer til og favoriserer en krig på sin jord. Og denne handlingen vil føre til at det blir stadig mer involvert, inntil det blir mål og bytte for det russiske folket, som Gud vil overgi det til, for å bli straffet.

Freden som Gud tilbød europeerne mellom 1945 og 2022 var ikke frukten av en guddommelig velsignelse, eller etableringen av europeiske avtaler, men en «forgiftet» gave fra den store guddommelige dommeren. For i denne freden blandet menn og etnisiteter seg og forberedte en situasjon med uutholdelig samliv for slutten, i så stor grad skiller skikker og religioner til slutt menneskenes sinn. Og for å forsterke disse motsetningene så vi den muslimske troen våkne og påtvinge i sin praksis, på kvinner, bruk av slør arvet fra skikkene til orientalske folk, og på menn, bruk av djellaba, burnous i tradisjonell islam; dette, for å skille seg tydeligere ut, for arrogant å minne de innfødte franskmennene om at islam nå er like fransk som dem.

Så blir den unge presidenten gjenutnevnt til stillingen sin, men hva kan han gjøre om ikke å utføre de forferdelige gjerningene som Gud selv inspirerer i ham?

En ny femårsperiode, men den siste, begynner, men den vil ikke nå sin avslutning, for underveis vil tragedien med den russiske intervensjonen stoppe den. Nasjonen Frankrike forbereder seg på å oppleve de siste to eller tre årene av sin eksistens. Og etter den russiske knusingen vil tiden komme for den siste universelle regjeringen som Gud vil organisere for å prøve troen til de siste overlevende på jorden. Den vil slutte våren 2030, med vår guddommelige Frelser Jesu Kristi strålende gjenkomst. Sannelig!

Guds store plan blir fullført, og vi kan allerede spore rekkefølgen av dens konstruktive faser. I 1843, ved å provosere frem adventistenes trostest, minnet

Gud menneskene om standarden for perfekt tro, som krever at man gjenopptar praktiseringen av sabbaten, som gjelder den sanne syvende dagen, lørdag og ikke søndag. Så, i 1914 og 1939, kom to verdenskriger for å forberede hatet mot nasjonalismen som førte til at Vesten i 2022 motsatte seg Russland. Dette hatet er imidlertid blindt fordi denne motstanden mot Russland, som anses som "nasjonalistisk", paradoksalt nok rettferdiggjøres av støtten som gis til Ukrainas "nasjonalistiske" sak. Det er sant at førstnevnte er religiøst ortodoks, mens sistnevnte manipuleres av det katolske, romerske Polen, i likhet med Roma-traktatens Europa. Årsaken til støtten som gis til Ukraina ser dermed tydelig ut til å være det vestlige ønsket fra USA og Europa om å intensivere samfunnsmodellen sin, med sikte på å få den til å seire over alle jordens folk. Bortsett fra at Russland ikke ser det slik og tydelig har forstått målene for vestlig tankegang; dette rettferdiggjør deres væpnede aggressive oppvåkning.

Jeg husker at denne Guds plan bare fornyer det som ble oppnådd for det jødiske folket i den gamle pakt, mellom 605 og 586. Tre påfølgende deportasjoner resulterte i ødeleggelsen av nasjonen Israel. Mot slutten av den kristne tidsalder må tre verdenskriger føre til samme resultat og for samme sak, for det forente Europa og Øst-Europa: synden begått mot Gud.

Jeg har notert meg to avslørende symboler som fulgte de to påfølgende seirene til den unge presidenten Emmanuel Macron. Kvelden starten av hans første periode valgte han Louvre for å presentere seg for det franske folket; noe som antydte en allusjon til en femårsperiode med et monarkisk aspekt. Kvelden av hans andre presidentperiode falt valget hans på «Marsmarken», ettersom Mars er den greske krigsguden. Denne andre femårsperioden vil gjøre ham til en krigsherre, og ikke en mindre viktig en, siden han må håndtere situasjonen rundt den tredje verdenskrig, som sanksjonene hans mot Russland vil ha utløst med USA og andre europeiske land. Dermed virker hans presidentseier åndelig rettferdig, siden det er normalt at den som starter krigen, deretter tar konsekvensene av seg selv og folket som støttet ham.

I nyhetene i begynnelsen av denne uken, den sjette våren 2022, intensiveres diplomatiske møter i et forsøk på å slukke brannen som brenner i Ukraina. FNs generalsekretær møter de russiske og ukrainske lederne. Men kan ilden som Gud har tent slukkes?

Denne mandagen, 26. april 2022, er en dag å huske. I Tyskland ble det holdt et møte med 30 medlemsland i nærvær av NATOs leder. På slutten av møtet ble det besluttet å forsyne Ukraina med alle nødvendige våpen for å permanent «**svekke**» Russland. Den primitive frykten for reaksjonene forsvinner. Tyskland vil selv stille med rundt tretti angrepsstridsvogner, og de andre landene vil stille med diverse annet utstyr, inkludert kraftige kanoner kalt «Cæsar», tilbudt av Frankrike. Samme dag ble det reist trusler om tredje verdenskrig fra Russland. Jeg siterer et vitnesbyrd som ble hørt: «Tredje verdenskrig har startet i Ukraina.» Jeg bemerker derfor at NATO-landene svekker seg selv ved å gi våpnene sine til Ukraina i utsiktene til en direkte konfrontasjon med Russland. Dermed svekker NATO seg selv ved å ville svekke Russland, og initiativene deres vil til slutt slå tilbake på disse landene. Europa vil dermed bli enda lettere tilbudt sine muslimske og russiske inntrengere.

I den vestlige leiren stoler vi på regelen som har blitt brukt frem til nå, som sier at skylden til den «medkrigførende» begynner med sendingen av soldater inn i konflikten. Larousse-ordboken gir det følgende definisjon: «sagt om et land som er i krig samtidig som et annet mot en felles fiende.» Det som villeder våre samtidige er uttrykket «som er i krig», fordi inntil denne siste krigen var inntreden i krig basert på en offisiell erklæring. Dette er nå erstattet av offentlige medieuttalelser. Salg av militære våpen har alltid eksistert, men det var mer eller mindre skjult. Tvert imot, i Ukrainas tilfelle, med medieinformasjon som favoriserer saken, kunngjør NATO-landene offisielt hvilke typer våpen de vil levere og allerede leverer til Ukraina. Ingen av dem ser ut til å ta de russiske truslene på alvor nå fordi de alle er uvitende om den dystre planen Gud har unnnfanget for dem. Men denne opptrappingen av ord og handlinger vil føre til den verste konfrontasjonen i menneskehetens historie; For V. Putin begynner statusen som medkrigførende med den offisielle støtten til Ukraina, og de vestlige folkene vil lære dette på sin bekostning. Ukraina og Russland er bare detonatorene for denne « *sjette trompeten* » i Jesu Kristi apokalypse, eller for lekfolk, «tredje verdenskrig», dessuten den siste, før den totale utslettelsen som fullføres for Kristi strålende gjenkomst, når den « *syvende trompeten* » vil lyde, det vil si våren 2030.

Men tirsdag 27. april innførte Russland sanksjoner mot Polen og Bulgaria, og kuttet dermed forsyningen av russisk gass. Det sanksjonerte landet innfører sanksjoner i dag, og til tross for EU-kommisjonens skrytende reaksjoner, vil denne avgjørelsen gi et fatalt slag for selskapene som har flyttet produksjonen sin til disse to landene, men spesielt til Bulgaria, hvis gassforsyning er 75 % avhengig av russisk gass. Som svar vil alle vesteuropeiske land se prisene skyte i været. Det er da misfornøyde og irriterte mennesker vil skyld på eliten sin for sanksjonene som er innført mot Russland. Denne irritasjonen vil også dukke opp i Maghreb-landene og de afrikanske landene, hvor hungersnød vil ramme befolkningen. Fordi «en tredjedel» av produksjonen av hvete og andre kornsorter, samt solsikkeolje, tidligere ble produsert av Ukraina. « **Hungersnøden** » er en av Guds « *fire forferdelige straffer* » ifølge Esek. 14:20: « *For så sier Herren Herren: Om jeg enn sender mine fire forferdelige straffer mot Jerusalem: sverdet, hungersnøden, ville dyr og pest, for å utrydde mennesker og dyr derfra.* » og Åp 6:5-6: « *Da det åpnet det tredje seglet, hørte jeg den tredje levende skapningen si: Kom og se. Og jeg så, og se, en svart hest, og han som satt på den, hadde en vekt i hånden. Og jeg hørte en stemme midt blant de fire levende skapningene si: Et mål hvete for en denar og tre mål bygg for en denar; men oljen og vinen skal dere ikke skade.* » ".

Krigen i Ukraina har sluppet løs USAs raseri, og den midlertidige tilbaketrekningen er erstattet av en internasjonal forpliktelse; dette fordi landets høyere interesser er berørt. Det er ikke uten grunn at Gud utpeker dette landet og dets allierte med uttrykket « **jordens kjøpmenn** » , som etterfølgere av « **kjøpmennene** » som er beriket av den katolske religionen, i Åp 18:3: «... *for alle folkeslag har drukket av hennes utukts vredesvin, og jordens konger har drevet utukt med henne, og jordens kjøpmenn har blitt rike av hennes overflod av lekre matvarer.* » Og det er for å bekrefte denne dommen at Gud lot ekstremistisk islam slå ned på de to tvillingtårnene i «World Trade Center» eller «World Trade

Center» i 2001 i New York. Russland har våget å bryte prosjektet med kapitalistisk imperialism, som har som mål å få sitt markedsrettsprinsipp adoptert over hele verden, noe som bare kan utvikles ved å bryte ned grenser eller ved å bringe inn i sin klan, NATO, nye medlemmer som Polen, de baltiske statene, Tsjekkia, Romania, som allerede er medlemmer, og siden 2013, den nye søkeren, Ukraina. Men handel fungerer bare bra i fredssammenheng. Og krigen som utløses kan bare ødelegge Russland, Europa, USA selv og resten av verden, fullstendig destabilisert. Dette er grunnen til at USA, med sin rikdom på spill, nok en gang blir intervensjonist i denne krigen i Ukraina. Og med hver eskalering styrkes ukrainernes status som medkrigførende og blir tydeligere for de europeiske landene som åpent bistår og støtter dem, i ord og handlinger; dette til tross for russiske trusler, som også blir mer og mer presise.

Den lange aksepten av de kvasi-monarkiske reglene i den 5. republikk, som har styrt Frankrike siden 1958, er basert på traumet forårsaket av andre verdenskrig. Denne perioden franskmennene opplevde etterlot motstridende ting i sinnene av kjærlighet til frihet og bitterhet over resignasjon og underkastelse til Nazi-Tyskland. Etter denne smertefulle opplevelsen var det franske folket i stand til å akseptere alt, og den uløselige Algerie-krigen favoriserte valget av general de Gaulle og hans nasjonale grunnlov for den 5. republikk. Men i dag eksisterer ikke disse traumene lenger blant unge mennesker, fordi flertallet av nåværende ledere alle ble født etter denne andre verdenskrigen, og de siste ble født innenfor den etablerte europeiske normen. Som et resultat er det autoritære monarkiske regimet dårlig støttet, og de perverse aspektene ved denne 5. republikken blir stadig tydeligere. Valg tjener nå bare til å eliminere de mest hatede president- eller lovgivende kandidatene. Det to-runders valgsystemet kan oppsummeres som følger: i første runde velger man, i den andre eliminerer man. Velgeren befinner seg dermed underlagt autoriteten til en leder han misliker eller til og med hater. Og avgjørelsene som tas av denne forhatte skikkelsen forplikter hele nasjonen. Overlevelsesinstinktet til de mest skarpsindige driver dem til å ønske umiddelbare endringer i denne grunnloven. Den ble fordømt fra starten av som et diktatur, og i vår tid viser den seg faktisk å være en republikansk form for diktatur. Når de overhengende konsekvensene av sanksjonene som er tatt mot Russland, rammer franskmennenes levebrød alvorlig, kan vi forvente uro og irritasjon, til og med folkelige opprør. Og det er tydelig at hovedfaktoren i disse reaksjonsendringene er **utskiftingen** av menneskelige generasjoner.

Guds tidligere plage, kalt Covid-19, har allerede fratatt vestlige folk, inkludert Frankrike, deres frihet, men sanksjonene som er innført mot Russland vil sette kjøpekraften deres i fare før de ser ødeleggelsene forårsaket av krig spre seg over landet deres.

Jeg må understreke dette faktum. Den tredje verdenskrigen kan ikke sammenlignes med krigene som gikk forut for den. Forskjellen mellom dem er enorm fordi den, i motsetning til de andre, er gjenstand for en guddommelig profeti, åpenbart i Åp 9:13 til 21, under det symbolske tegnet med den « *sjette trompeten* », som Gud blåser i. Det må også forstås at i denne krigen er sivilbefolkningen like mye Guds mål som militæret, og dette prinsippet er allerede bekreftet i krigen som ble utløst på Ukrainas jord. Ved slutten av en lang fred, på

grunn av sin lange tålmodighet, krever Gud kristne folk til regnskap først. Men andre folk vil i sin tur bli trukket inn i destruktive sammenstøt; « *kvinnen, den gamle mannen og barnet* » vil ikke bli spart fra disse ødeleggelsene, slik Gud lærte i Esekiel 9:5-6-7, og ga eksemplet som ble anvendt mot Israel i – 586: « *Og så jeg hørte det, sa han til de andre: Gå etter ham inn i byen og slå til! La deres øyne ikke spare, og vis ikke medlidenhet!*» ***Drep og ødelegg de gamle mennene, de unge mennene, jomfruene, barna og kvinnene ! Men kom ikke nær noen som har merket på seg! Begynn ved mitt helligdom! De begynte med de eldste som var utenfor huset. Han sa til dem: «Urent huset og fyll forgårdene med døde! ... Gå ut! » De gikk ut og slo byen.***

Den « sjette trompeten » og den « sjette » av de « syv siste plagene fra Gud »: « *Harmageddon* »

Disse to påfølgende konfliktene i tid har mange likheter som kan forårsake forvirring, så jeg husker at den første, den « *sjette trompeten* », betegner den tredje verdenskrigen som nettopp har begynt på ukrainsk jord og som for siste gang setter de jordiske nasjonene opp mot hverandre. Den andre, « *den «Den sjette av Guds syv siste plager* », som etterfølger den, betegner kampen som utkjempes mot Jesus Kristus og hans siste utvalgte hellige av de siste opprørerne. I begynnelsen, før Messias' strålende gjenkomst, klandrer opprørerne sabbatsholderne for de guddommelige plagene som rammer dem, og de er ikke klar over at de forfølger Jesu Kristi sanne tjenere. De vil først oppdage sin feilvurdering ved hans strålende gjenkomst, universelt himmelsk, og derfor som sådan uforlignelig, ved å bli rammet av hans guddommelige vrede, ifølge Åp 6:15 til 17: « *Kongene på jorden, de store, høvdingene, de rike, de mektige, hver slave og hver fri mann, gjemte seg i huler og i fjellenes klipper, og sa til fjellene og klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede ! For hans vredes store dag er kommet, og hvem skal stå? »* I virkeligheten trenger de ikke å spørre ' *hvem skal stå*'. ? «, fordi de umiddelbart vil få svaret, og se Jesus frelse og ta til himmelen de samme menneskene de forfulgte og forberedte seg på å utslette ved å drepe dem, ifølge Åp 13:15: « *Og det fikk makt til å gi liv til dyrets bilde, så at dyrets bilde både skulle tale og sørge for at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle bli drept .*» Dette spørsmålet, « *og hvem kan holde stand* » ? «, er bare av interesse for å forstå profetiens mysterium, og Gud ga sitt svar i Apo.7 hvor han utpeker de symbolske « *144 000* » beseglet av « *den levende Guds segl* », det vil si hans godkjennelse av den virkelige kjærligheten til hans sannhet, som manifesteres konkret ved praktiseringen av den sanne sabbaten, Guds aktive « *segl* » på lørdag, og kjærligheten til hans profetiske åpenbaringer, det vil si hans åndelige « *segl* ». Jeg benytter meg av denne definisjonen for å minne deg om at « *den sjette trompeten* », som nå er i bruk siden 24. februar 2022, utgjør en guddommelig dom som straffer overtredelsen av sabbaten som Gud har krevd siden våren 1843, det vil si ved slutten av varigheten av de « *2300 dager* »-årene i dekretet i Dan. 8:14, hvor Gud sier, i sann og god oversettelse: « *Inntil kveld-morgen, 2300, og hellighet skal rettferdiggjøres* ».

Siden den datoen, 1843, har vestlige nasjoner utviklet seg under Guds forbannelse, og deres dominans og velstand bør ikke forveksles med guddommelige velsignelser. Tvert imot har denne ettertiden kommet for å oppmuntre til å løsrive seg fra Gud, til det punktet at Vesten er preget av kjærlighet til rikdom og velvære. Dermed tilfredse føler ikke menneskemassene lenger behov for den frelsende Gud, og når de mister av syne hans rettferdige fordømmelse av deres synder, utvikler de seg som andre dyrearter som lever på jorden: uten dårlig samvittighet og uten plikter å oppfylle overfor ham og sin neste.

forvirringen mellom « *den sjette trompeten* » og « *den sjette av Guds syv siste plager* » som går forut for Kristi gjenkomst, hevneren og rettferdighetsgiveren, må vi innse og legge merke til de mange likhetene mellom disse to handlingene som er profetert i Jesu Kristi apokalypse. For Gud er hovedgrunnen å antyde for sine utvalgte at enhetene som er involvert og berørt i begge hendelsene, dvs. hovedpersonene, er de samme. Det andre er at årsaken også er den samme: Gud straffer forlatelsen av den sanne sabbaten. Likheten gjelder åpenbart også strategien for utviklingen av de beskrevne handlingene.

sjetten plagen » sitert i Åp 16:13-14 som grunnlag : « *Og jeg så tre urene ånder komme ut av dragens gap og av dyrets gap og av den falske profetens munn, lik frosker. For de er demoners ånder som gjør under, og de går ut til kongene over hele jorden for å samle dem til krigen på Guds, den allmektiges, store dag* . » Denne « *sjetten plagen* » beskriver en « *innsamling* » som utføres for en åndelig sak som forbinder « *dragen* » eller djevelen, « *dyret* » eller den katolske religionen, og « *den falske profeten* » eller den protestantiske religionen som Gud har fordømt siden 1843. Bildet er derfor et stort universelt rådslag, som tar sikte på å ekskludere og utrydde, definitivt, æren som gis til sabbaten, som må opphøre og forsvinne, så vel som dens trofaste overholdere, ved innføringen av den romerske søndagen som kreves av opprørsleiren.

Dette generelle aspektet ved konsultasjon finner vi i våre nåværende hendelser, i den vestlige leiren, der USA, i djevelens rolle, samler NATO-landene til deres kamp. Målet med denne samlingen er å utslette Russland, denne uutholdelige konkurrenten til det amerikanske regimet. Til syvende og sist vil utslettelsen av Russland gi dem det universelle jordiske herredømmet de streber etter. Denne kampen vil derfor, også for dem, være den "store dagen" for deres universelle seier. Konsultasjonen forplantes hovedsakelig av den unge ukrainske statsoverhodet, Volodymyr Zelenskyj, hvis appeller kringkastes bredt og støttes av TV-stasjoner som spesialiserer seg på kontinuerlige nyheter. Han taler og gir europeiske ledere skyldfølelse for å trekke dem inn i krigen mot Russland, akkurat som djevelen, gjennom sine demoner, vil inspirere sine planer mot folkevalgte, i tankene til de siste opprørerne.

Men bak denne konflikten, som setter menneskelige makter opp mot hverandre, ligger den åndelige årsaken til forakten som er vist for sabbaten, denne « *store dagen* » som er helliget av Gud siden skapelsen av den jordiske verden.

Det er et annet typisk amerikansk poeng å merke seg, felles for begge situasjoner. Vi finner det angående konteksten til de « *syv siste Guds plager* » i handlingene som tilskrives « *dyret som stiger opp av jorden* », i Åp 13:15–17: «

Og det fikk makt til å gi dyrets bilde liv, for at dyrets bilde skulle tale og sørge for at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. Og det sørger for at alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller, får et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og at ingen kunne kjøpe eller selge uten at han hadde merket eller dyrets navn eller dets navns tall. «Dette siste verset avslører det autentiske kjennetegnet ved denne nye amerikanske verdenen, der handel er et grunnleggende våpen, siden den fremmer eller ikke fremmer rikdommen som er dens eneste verdi. Bedre enn alle andre land oppdaget Amerika, etter «gullet fra Rocky Mountains», at handel kan brukes som et avskrekkende middel for å tvinge land inn i sin tyranniske økonomiske dominans. Først massakrerte de de virkelige indianerne, deretter, takket være seieren i andre verdenskrig, etablerte de sine handelsregler ved allerede å innføre dollaren, sin nasjonale valuta, som den internasjonale pengestandarden i stedet for gullstandarden. Senere organiserte de verdenshandelen ved å opprette WTO-gruppen. Under Irak-krigen satte de i verk sin handelsboikott mot Irak, sin fiende. De anvendte sin handelsembargo mot Sovjet-Russland og bidro dermed til dens ruin. På det tidspunktet de valgte, autoriserte de Kinas inntreden i WTO, for først å dra nytte av flyttingen av sin produksjon til dette landet, hvor de beriket seg med arbeidet til en utnyttet arbeidsstyrke med en status som kan sammenlignes med slaver. Bak dem handlet europeiske land, først og fremst engelskmennene og tyskerne, på samme måte. Enorme profitter destabiliserte den økonomiske situasjonen i Europa fullstendig, og Frankrike ble ruinert og mistet sin rangering som den fjerde ^{verdensmakten}, og befinner seg i dag kjøpekraftsmessig på 15. ^{plass} av 42 europeiske land.

For tiden er det fortsatt gjennom handelsboikotten at landet har startet krigen mot Russland, sin arvefiende. Og siden dette tiltaket virker ineffektivt i denne sammenhengen, bevæpner det i økende grad Ukraina, som virkelig kjemper for det. Soldatenes liv er ikke lenger truet; ukrainere dør i deres sted, for æren og den håpefulle berikelsen til det liberale og libertarianske kapitalistiske regimet, men fremfor alt dets umettelige grådighet. Det er derfor Russland nettopp har sendt verden et utvetydig budskap. Onsdag 27. april møtte FN-president António Guterres Vladimir Putin, og torsdag 28. april reiste han til Kyiv for å møte Ukrainas unge president. Kvelden for dette besøket i Kyiv ble to russiske missiler avfyrt mot byen, mens FN-sjefen fortsatt var der på besøk. Ett missil ble avlyttet av det ukrainske forsvaret, men det andre eksploderte, rev opp en bygning og spredte ild til en annen; dette var 3 km fra der FN-sjefen sto. Vladimir Putin sender dermed et budskap om forakt og hat mot denne organisasjonen der han har vetorett. Han tar dermed ledelsen for landene som er fiendtlig innstilt mot Vesten, underordnet USA, som samme dag, på anmodning fra president Joe Biden, forbereder seg på å frigjøre 33 milliarder dollar for å hjelpe Ukraina med å beseire Russland. De vil levere tunge våpen og offentlig oppfordre til å forlenge konflikten.

Til slutt bemerket jeg i medieoppslag hvordan selvtillit nærer seg selv. For alle som vil lytte, er ukrainere, og spesielt ukrainske kvinner som snakker i franske medier, overbevist om at de kan beseire Russland. Når USA ser denne overbevisningen, er de på sin side overbevist om at Ukraina kan vinne. Og når ukrainerne ser USAs selvtillit, styrker de sin overbevisning om at de kan beseire

Russland. Dette prinsippet er illusorisk, og alle de menneskene som «tror på julenissen» ville gjort mye bedre i å tro på Gud; fordi han alene er troverdig, og i motsetning til de som stoler på kjødet, vil ikke de som stoler på ham bli skuffet. USA anklager V. Putin for «fordervelse». For et frekkhetsskap! De som legitimerer og legaliserer mental fordervelse og seksuelle perversjoner i frihetens navn. V. Putin, på sin side, kjemper mot og fordømmer disse avvikende praksisene i det vestlige samfunnet, som han anser som «dekadente». De anklager ham også for «grusomhet», og glemmer at deres napalm-brannbomber satte fyr på skogene i Korea og Vietnam, og ødela sivile og militære befolkninger med dem. De glemte også bombingene av Serbia under Balkankrigen, hvor de verken filmet eller telte de døde de drepte på bakken. For det andre er mange overrasket over vanskelighetene Russland møter med å beseire ukrainske krigere. Tre ting må innses. Det første er at en konfrontasjon mellom to hærer utstyrt med de samme konvensjonelle våpnene ikke har funnet sted siden andre verdenskrig. Det andre er bruken av nye, sofistikerte høypresisjonsvåpen som gjør pansrede angrepsstridsvogner, så vel som skip og fly, fryktelig sårbare. Og her er den tredje grunnen: I løpet av de åtte årene Donbass-krigen varte, gravde ukrainske tropper skyttergraver og underjordiske tilfluktsrom som gjorde det lettere å forsvare, beskytte ukrainske soldater og ødelegge fienden som dukket opp foran dem i åpent terreng. Denne situasjonen ligner på skyttergravekrigen i 1914–1918, hvor en militær seier for begge sider virket umulig. Tyskerne var de første som ble lei, noe som ga den franske leiren og dens allierte fordel. Men i Ukraina, hvilken side kunne bli lei av å kjempe? De er like fast bestemt på å beseire hverandre som den andre, og dette er ikke overraskende, for med denne oppførselen bekrefter Ukraina sin russiske opprinnelse. I begynnelsen av denne krigen, må det også forstås, følte den russiske lederen motvilje mot å ødelegge sitt broderfolk og sitt vakre og næringsrike land. Han håpet på en enklere seier basert på en enkel militær trussel, men Gud, den allmektige Skaperen, hadde en annen plan.

På den annen side gjenspeiler vestlige nasjoners oppførsel, som nesten enstemmig innfører sanksjoner mot Russland og forsyner motstanderen med effektive våpen, perfekt den opprørske ånden som ble tatt til et svært høyt nivå, slik Gud profeterte for de siste dager. Og i denne forbindelse må det bemerkes at alle landene som forble under diktatur en stund, veltet seg i skitt, perversjon og umoral da de kom til friheten. Spanias eksempel er typisk for denne oppførselen. Etter general Francos død, diktatoren, frigjorde landet seg fra alle tabuer, og innbyggernes seksuelle skikker overgikk nivået til andre europeiske nasjoner. Ukrainas oppdagelse av vestlig frihet ga samme resultat. Denne retten til å leve som man ønsker, forvandlet seg også til nasjonalistisk krigersk iver så snart Russland ønsket å forhindre dem fra å bli med i den europeiske leiren og NATOs militærallianse.

Er kristendommen jødisk eller ikke

Ja, kristendommen er jødisk eller ikke. Denne korte setningen alene oppsummerer årsaken til forbannelsene som nå rammer alle offisielle aspekter av den kristne religionen. Historien om denne kristendommen er en rekke av forandringer med dødelige konsekvenser. Det er derfor dette emnet må forstås godt av alle Jesu Kristi utvalgte. For det å ikke forstå disse tingene gjør den kalte til en fallen fanget av djevelen.

I Johannes 4:20–22 lar samtalen mellom Jesus og den samaritanske kvinnen oss forstå hvilken prioritet Gud gir den jødiske religionen i sin frelsesplan: « *Våre fedre tilba Gud på dette fjellet, og dere sier at i Jerusalem er stedet hvor man skal tilbe.*» Jesus sa til henne: «Tro meg, kvinne! Den time kommer da **dere verken skal tilbe Faderen på dette fjellet eller i Jerusalem** . Dere tilber det dere ikke kjenner, men vi tilber det vi kjenner, **for frelsen kommer fra jødene** . »

Bibelens vitnesbyrd bekrefter Guds valg om å la kong Salomo bygge et hus for seg selv i Jerusalem. Men bortsett fra dette stedet har ingen andre jordiske steder kallet til å erstatte det. Nå er det mange søkere i monoteistiske religioner; suksessivt, Roma, Mekka, Konstantinopel, Moskva. Og alle disse byene er illegitime når de gjør krav på setet for representasjonen av Skaperguden. Han valgte Jerusalem, og etter det, ingenting annet, ingen steder på hele jordens overflate. Da han sa: « **For frelsen kommer fra jødene** » «, Jesus etablerte et grunnleggende doktrinært grunnlag. For i dag er alle disse religiøse byene og deres religioner i samme situasjon som den samaritanske kvinnen, som han sa til: « *Dere tilber det dere ikke kjenner; vi tilber det vi vet* . » I dette verbet å vite antyder Gud eksperimentell kunnskap, som bare realiseres i en pakt akseptert av Gud selv og av mennesker. Hvis Gud ikke har organisert og akseptert den, er det bare et forfengelig menneskelig krav som ikke fører noen til frelse. Falske religioner utnytter Guds usynlighet til å hevde å tjene ham mens de alle forråder ham. For det er på en veldig tydelig måte at Gud har konstruert og åpenbart sin sannhetsstandard som fører til evig frelse. For dette formål inngikk han en pakt med Abraham og alle hans etterkommere; noe som ikke betyr at det var nok å være jøde for å bli frelst. Men det er likevel gjennom hele hans etterkommeres linje at håpet om frelse har blitt overført fra generasjon til generasjon. Etter de påfølgende vitnesbyrdene som ble presentert i patriarkene Isaks og Jakobs liv, er det med sistnevnte, Jakob som blir Israel, etter å ha kjempet og motstått YaHWéH i løpet av natten, at den store demonstrasjonen av den hellige pakten vil bli realisert. Utvandringen fra Egypt er valgt av Gud for å bekrefte ektheten av hans pakt inngått med Moses, hebreeren som for en tid ble prins av Egypt. Kunnskapen fremkalt av Jesus ble deretter bygget opp gjennom en unik jordisk opplevelse: Gud på jorden midt iblant sitt folk. Og dette privilegiet kostet ham ofte dyrt fordi Gud er fullstendig ren og hellig og mennesket fullstendig urent og besmittet. Der Gud virkelig finnes, blir synd straffet strengt. Men synd er definert som overtredelse av hele den guddommelige loven som er fordelt i de fem bøkene som ble skrevet av Moses under Guds diktat. Dette skriftlige grunnlaget er grunnleggende, og ethvert religiøst krav på den ene Gud må konfronteres og finnes forenlig og i samsvar med denne unike standarden gitt av Gud til mennesker spredt over hele jordens overflate.

Anerkjennelsen av Moseloven utgjør derfor det første nivået i den sanne religionen som søker å ære Skaperguden. Denne nødvendigheten utgjør den første silen som vil eliminere alle de falske påstandene fra religionene som Gud kaller hedenske til tross for deres pretensjoner.

Ved å fortelle Moses historien om menneskeheten fra dens opprinnelse, der dens første representanter var Adam og Eva, søker ikke Gud å tilfredsstille hans nysgjerrighet. Han presenterer ham for grunnlaget for prosjektet sitt og åpenbarer for ham, uten at han forstår det, hvordan hans frelsesprosjekt vil ende. Og den lykkelige slutten på dette prosjektet vil være for ham og hans utvalgte, gevinsten av en sann hvile for ånder frigjort fra synd, fordi hans utvalgte vil ha blitt utvalgt og helliget ved hans ufeilbarlige dom. Og denne evige hvilen ble annonsert av hvilen på den syvende dagen som han helliget, ifølge 1. Mos 2:3: « *Gud velsignet den syvende dagen og helliget den, for på den hvilte han fra alt sitt verk, som han hadde skapt og gjort.* » Men selvfølgelig måtte denne hvilen fortjenest av Gud selv på bekostning av forferdelig lidelse som ble opplevd i Jesu Kristi kjød. Men det var for tidlig å navngi Jesus Kristus, hvis tjeneste og frelseshandling gjennom hele den gamle pakt bare skulle presenteres i form av symbolske ritualer, der Jesus selv hovedsakelig ble symbolisert ved bildet av påskelammet, den unge væren Gud ga til Abram slik at han kunne ofres i stedet for sønnen Isak, født av Sara, hans ektefelle. Islam hevder at denne sønnen var Ismael, men Bibelen benekter dette, og alle kan forstå at den ektefelle sønnen Isak hadde prioritet over sønnen født av den egyptiske tjeneren Hagar. Mellom de to foreslåtte fortellingene favoriserer logikken den som Moses skrev under Guds diktat etter at han hadde befridd sitt folk fra slaveriet i Egypt, et symbolsk bilde på syndens slaveri.

Sabbaten er for jødene selve tegnet på at de tilhører Gud, noe som bekreftes av Esek 20:12-20, så vi kan forstå at de er spesielt knyttet til den: « *Jeg ga dem mine sabbater som et tegn mellom meg og dem, for at de skulle vite at jeg er Jahve, som helliger dem. ... / ... Helliggjør mine sabbater, og la dem være et tegn mellom meg og dere, for at de skulle vite at jeg er Jahve, deres Gud.* » I Guds plan hadde imidlertid sabbaten bare verdi i perspektivet av seieren som senere ble oppnådd av Jesus Kristus. Dette er grunnen til at den guddommelige velsignelsen som arvelig ble tilskrevet det jødiske folket, var avhengig av at de anerkjente hans tjeneste, profetert på flere måter gjennom hele Den hellige skrift, i profetiske språk, men også og fremfor alt i symbolikken til deres festivaler og deres religiøse ritualer. Guds religiøse plan er intelligent og sammenhengende. Denne intelligensen og konsistensen kan bare vises i den bibelske skriften, som med rette kalles: Guds ord. Ved å nekte å anerkjenne Jesus Kristus som Messias sendt av Gud, fratok det jødiske folket sin sabbatsfeiring dens profetiske betydning, som forkynte deres belønning for den troen de viste. Men de syndet nettopp mot Gud, på grunn av mangel på tro, ved å nekte å anerkjenne Ham, og i henhold til prinsippet som Jesus lærte i Matt. 25:29: «*... For den som har, ham skal gis, og han skal ha overflod. Men den som ikke har, fra ham skal selv det han har bli tatt.* » Jødene så dermed Guds velsignelse bli trukket tilbake, og selv deres trofaste overholdelse av sabbaten hadde ikke lenger noen verdi for dem.

Det er her du må innse dette. Jødene falt, ikke på grunn av sabbaten, men på grunn av at de forkastet Kristus, så sabbaten er på ingen måte ansvarlig for deres tap. Den forblir, for de som ikke mangler tro, tegnet på den tilhørigheten til Gud som Esekiel 20:12-20 bekrefter. Og i sin frelsesplan endrer ikke Gud sin religiøse norm; de utvalgte modell forblir den trofaste og observante jøde, lydig mot hans forskrifter, hans lover, hans forordninger, hans bud; alt som Abraham først overholdt for sin velsignelse, ifølge 1. Mos 26:5. Imidlertid ga fullføringen av forløsningen av de utvalgte synder, gjennom Jesus Kristus, Gud muligheten til å utvide frelsesforslaget til alle mennesker som lever på jorden. Det er virkelig et forslag og ikke en påleggelse. Frelse foreslås av Gud under presise, uunngåelige betingelser. Hensikten med forløsningen er å utrydde synd i livet til mottakeren av denne forløsningen. For, som du kan forstå, ble frelsen betalt av Jesus til prisen av grusom lidelse som krever fullstendig forlatelse av det forløste vesenet. Sann frelse er det motsatte av falsk tro redusert til etikettprinsippet. Det står skrevet i Matt. 16:24: « *Jesus sa da til disiplene sine: Vil noen følge etter meg, **må han fornekte seg selv**, ta sitt kors opp og følge meg.* » Selvfornektelse er ikke en merkelapp, det er frukten av en indre og ytre kamp oppnådd ved offerånden, avståelsen fra alt som utgjør en hindring på den helliggjorte veien til guddommelig sannhet, som Jesus, som et forbilde, vandret på først.

Under det falske påskuddet å avjøde den kristne troen, forlot keiser Konstantin I 'kjent som «den store», praktiseringen av den sanne sabbaten som var helliget av Gud, og erstattet den med resten av den første dagen i den guddommelige orden som hans romerske religion dedikerte til den hedenske guden «den ubeseirede solen», på latin «SOL INVICTUS». Det var ingen grunn til at Gud skulle avjøde den kristne religionen, siden all læren som bygde på 16 århundrer med jødisk historie, fra 1500 til år 30, presenterte den jødiske normen som den normen Gud krevde. Det sanne resultatet av denne doktrinære transformasjonen er at det er den kristne troen som har blitt romersk og hedensk, det vil si det motsatte av den omvendelsen Gud krevde. I den gamle pakt hadde han strengt fordømt overtredelsene av sin ukentlige sabbat, og han irettesatte gjentatte ganger jødene for dette. I den nye pakt, bemyndiget av det jødiske vitnesbyrdet som gikk forut for ham, iverksatte han straffende tiltak for å advare de troende om at hans forbannelse tyngte dem. Bibelen var imidlertid ennå ikke kjent for alle. Den ble oppbevart og gjengitt i hemmelighet av katolisismens munk. Menneskeheten gjennomgikk derfor straffer hvis virkelige årsak den ikke kunne forstå. Disse mange straffene skulle først få en forklaring i de siste dager, når tekstene til profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring ville bli tydelig forklart. Det er vårt privilegium i dag, siden Gud gir meg nåden til å presentere for ham og for dere, alle disse dyrebare åpenbaringene. I sin apokalypse kalte han disse straffene for « *trompeter* » som tjente til å advare og rette kristnes oppmerksomhet mot forbannelsen ved å forlate sin hellige sabbat. I Dan 8:12 presenterer han sin overtredelse, eller « *synd* », som « *årsaken* » til at den kristne troen ble forlatt til det bedragerske og forfølgende romerske paverregimet: « *Hæren ble overgitt med det daglige offeret **på grunn av synden**; hornet kastet sannheten ned, men hadde fremgang i sine bestrebelser.* » I dette initiativet demonstrerer Gud sin perfekte, sammenhengende logikk som gjør hans perfekte

rettferdighet beundringsverdig. Siden kristne foretrakk å adlyde keiseren av Roma i 321, lot de dem bli overgitt til det pavelige Roma som ble opprettet i 538. Gud ville velsigne dem og gi dem sin fred; det ville bli en forbannelse for dem, og han ville forfølge dem i sitt navn.

Det bør bemerkes at Gud i Daniel åpenbarer ikke den protestantiske reformasjonens rolle. I denne boken presenterer han bare de to hovedfasene av den kristne troen, ren og autentisk frem til 7. mars 321, og deretter besudlet av synd frem til våren 1843, da hans dekret sitert i Dan 8:14 trer i kraft. Denne datoen er profetisk satt av Gud for å oppheve mysteriet rundt den romersk-katolske kirke og fordømme dens forferdelige skyld i lidelsene som de tuktede kristne har gjennomgått. På denne datoen åpenbares søndagens forbannelse, «solens dag», og avjødiseringen som Konstantin foretok, kaster lys over årsaken til straffene med de « syv trompetene » som er sitert i Apokalypsen. Samtidig kaster søndagens forbannelse lys over skjebnen som trofaste eller utro protestanter led, fordi den anerkjente læren var ufullkommen. Og denne ufullkommenheten, som er bevart og arvet fra den katolske religionen, ble antydnet i denne uttrykkelsen av dette verset i Åp 2,25–26: « *Til dere som er i Tyatira, dere som ikke har denne læren og ikke har kjent Satans dyp, som de kaller det, sier jeg: **Jeg legger ingen annen byrde på dere; « bare det du har, hold fast ved til jeg kommer.** »* Enkelt sagt oversetter dette verset en unntakssituasjon på grunn av en tid med uvitenhet. For Gud gjør ikke et unntak for noen spesielt fordi hans krav er det samme for alle mennesker. Men her er det ikke snakk om et unntak av individuell gunst, det er et kollektivt unntak uttrykt ved adverbet « bare ». Mangelen på lys om den sanne sabbaten rettferdiggjør dette kollektive unntaket som gagnar de mest trofaste av de berørte protestantene på 1500- , 1600- og 1700 -^{tallet} . Gud kjenner godt til den sinnstilstanden den protestantiske troen vil manifestere overfor sitt sabbatskrav som ble anvendt i 1843, og sammenligner det med en « byrde ». Og jeg må si at jeg, som elsker og verdsetter ham, finner denne « byrden » søt og lett. For sabbaten er *en byrde* for noen, opprørerne, og himmelske vinger for andre, de trofaste utvalgte.

Dermed er den kristne troen enten jødisk eller ikke, og denne læren bekreftes av apostelen Paulus i Rom 2,28–29: « **Den er ikke jøde som er det i det utvendige** , og omskjærelse er ikke det som skjer i kjødet.» **Men en jøde er en som er det i sitt indre** ; og omskjærelse er hjertets omskjærelse, etter ånden og ikke etter bokstaven. Denne jødens ros kommer ikke fra mennesker, men fra Gud. «Uomskåret hevder jeg fullt ut denne jødedommen. Og du må forstå at Gud bare vil frelse jøder av denne typen, i samsvar med denne modellen som apostelen Paulus beskrev. De utvalgte kan komme fra enhver opprinnelse, men i Gud er de underlagt de samme kravene og nyter godt av de samme guddommelige velsignelsene. Hudfargen har ingen betydning, for under denne huden flyter et rødt blod som karakteriserer Adam-typen, siden dette hebraiske navnet har som rot ordet «Edom» som betyr rød. Når det gjelder den indre ånden, har den ingen farge, og den til mennene, til kvinnene, som Gud utvelger, er lik og samsvarer med tanken som finnes i Jesus; det Jesus symboliserte med «*bryllupskledningen* » i sin lignelse.

I 2022 går det mot den utbredte menneskelige tankegangen å snakke om lydighet. Men dette er spesielt tilfelle i det vestlige samfunnet, som elsker sin frihet, fordi andre folk, ikke-kristne, har forblitt følsomme og underdanige religiøse plikter. Deres omvendelse til den sanne kristne tro er mulig uten å være automatisk og generell. Men det må forstås at sjelens kvalitet alene skiller mellom de frelste og de fortapte. Inndelingen i flere religioner er midlertidig, og Gud vil ta fra alle jordens folk, etter å ha omvendt dem til sin standard for Kristi sannhet, alle de som elsker ham for det han er og har gjort for å fortjene sin frelse. Religiøs arv er verdiløs. Tro som behager Gud er bygget på kunnskapen som oppnås ved å studere hans frelsesplan åpenbart i hele Bibelen. Den belyser betydningen av 6000 år med menneskeliv på jorden. Og i denne Bibelen finner de utvalgte i de siste dager verdifulle profetiske tekster der Gud avslører og åpenbarer formen til fellene som er satt under dekke av falske religioner. Når den guddommelige planen er fullstendig forstått og mestret, oppnås en fundamentalt viktig del av frelsen. Det er den intellektuelle delen av denne frelsen som etterpå krever trofasthet mot Gud hver dag, og helt til den siste dag.

Paulus har igjen gitt oss et bilde av forståelsen av statusen til den kristne av hedensk opprinnelse, det vil si flertallet av de utvalgte. I Rom 11 sammenligner han jøder av rase og de åndelige jødene som er adoptert i Kristus, med bildet av to typer olivengrener, det sanne oliventreet for den jøde av rase, og det ville oliventreet for den kristne av hedensk opprinnelse. To hovedbudskap skal beholdes: det første er podingen av grenene fra det ville oliventreet til stammen og roten av det sanne oliventreet; noe som bekrefter det faktum at det faktisk er hedningen som må **jøde seg** og ikke omvendt. Det andre advarer den omvendte hedningen mot å skryte, og gi seg selv rett til å synde mot Gud. I vers 20 til 22 er Paulus presis, og når han snakker om de ikke-troende jødene, sier han: « *Dette er sant. De ble avhugget på grunn av vantro, men du står fast ved tro. **Vær ikke arrogant, men frykt!** For sparte Gud ikke de naturlige grenene, skal han heller ikke spare deg.* » Tenk derfor på Guds godhet og strenghet: over dem som falt, strenghet, men mot deg, Guds godhet, hvis du fortsetter i hans godhet; **ellers skal også du bli avskåret** . » Nå viser det seg at den protestantiske troen, og den katolske troen før den, begge stolt har forherliget seg selv, og hevdet å være fra Gud, mens deres læresetninger var preget av « *synden* » i resten av den første dagen, «solens dag» som ble vedtatt i 321. Siden 2020 har også guddommelige straffer slått til og fulgt hverandre, etter Covid-19, i nyhetene, og siden 24. februar 2022 har menneskeheten, som **ikke må «skånes** », bygget opp, i eskalering, de påfølgende fasene av den tredje verdenskrig som vil utgjøre, under tittelen « *sjetten trompet* », den sjetten gangen den guddommelige forbannelsen rammer de kristne folkene, som overtrer den hellige sabbaten på den syvende dagen, helliget av Gud siden den første uken av hans jordiske skapelse.

Enhver leser av Bibelen kan se at praktiseringen av sabbaten er en verdi satt av Gud i læren om hans sannhet, som det jødiske folket i den gamle pakt måtte ære. På samme måte er den moderne menneskeheten tvunget til å legge merke til at denne praksisen er forlatt av de mest representative kristne kirkene, som katolikker, ortodokse og protestanter. Denne forsvinningen av den sanne, opprinnelige sabbaten kan ikke aksepteres bærekraftig av den store skaperen og

lovgiveren Gud. Dekretet i Dan 8:14, som Gud har forberedt på forhånd, har satt det historiske tidspunktet for kravet om å vende tilbake til denne praksisen. Stilt overfor alle disse dataene består den siste prøven på tro i å vitne, individuelt, om den betydningen vi gir denne forventede ordenen, skrevet av profeten Daniel, som mottok fra Gud gjennom engelen Gabriel, gjennom et syn, denne læren i løpet av det 6. ^{århundre} f.Kr.

Den kristne tros lære anser Bibelen for å være Guds ord. Den utgjør for Gud og mennesker det eneste middelet til å gjøre kjent Hans tanker, Hans dom og Hans planer. For Hans utvalgte beholder budet som Gud ga for nesten seks tusen år siden angående sabbaten, eller budet om dens gjeninnsettelse skrevet i det sjette århundre f.Kr., all sin verdi og krever lydighet fra Hans skapning. Hva synes du om dette?

Protestantismens status har endret seg over tid, og startet våren 1843, da Gud utsatte den for troens prøve, som gjelder kjærligheten til profetiske åpenbaringer. Derfor vil jeg liste opp og samle alle tekstene fra Daniel og Johannes' åpenbaring som omhandler og beskriver den for å fremheve denne endringen i dens åndelige status.

I Daniel blir de fredelige, trofaste, martyrdøde protestantene som ble forfulgt av de katolske monarkiene, enstemmig omtalt som « *de hellige* ». Kristi blod rettferdiggjør og « *helliger* » dem frem til våren 1843. Siden protestantismen oppsto på 1500 ^{-tallet}, vil bare tekstene som omhandler denne perioden og periodene som fulgte bli beholdt.

Dan 7:21: « *Og jeg så det samme hornet føre krig **mot de hellige** og seire over dem.* » Pavedømmet forfølger protestantene.

Dan. 7:25: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste og tære på Den Høyestes **hellige** . Han skal tenke på å forandre tider og lover. De hellige skal gis i hans hånd én tid og tider og en halv tid .* » Pavedømmet hersket i 1260 år over katolikkene, deretter over protestantene.

Dan.8:13: « *Jeg hørte **en hellig** tale , og en annen **hellig** sa til ham som talte: Hvor lenge skal synet om det stadige ~~offer~~ og om synden som ødelegger være? Hvor lenge skal ~~helligdommen~~ og leiren bli tråkket ned? »*

Dan. 8:14: « ~~*Øg han sa til meg: To tusen og tre hundre dager. Deretter skal helligdommen bli rensset.*~~ » "; " *Og han sa til meg til kveld og morgen, to tusen tre hundre og **hellighet skal rettferdiggjøres*** «Dette er den bokstavelige oversettelsen av den hebraiske teksten som Gud først åpenbarte for meg en gang før 1991. Jeg bekrefter at den er nøyaktig og pålitelig.»

Dan 8:24: « *Hans makt skal være stor, men ikke ved hans egen kraft. Han skal herje og ha fremgang, og han skal ødelegge de mektige og **det hellige folket** .* »

Dan.11:33: « *Og de kloke blant dem skal lære mange, men noen skal falle for en tid for sverd og flammer, fangenskap og plyndring. »*

Dan.11:34: « ***Og når de faller, skal de få litt hjelp , og mange skal slutte seg til dem i hyklery*** . » Hvem er disse « *hellige* » « *hyklerne* »? Protestantene som blandet sammen sann tro og politisk forpliktelse, og som tok til våpen foran revolusjonærene i 1789 for å forsvare sine liv. Denne anklagen om hyklery vil gjelde troen etablert av Johannes Calvin, den kalde og grusomme geneveren hvis

lære vil spre seg til den nye verden i USA. Denne Guds dom, som fordømmer « *hyklari* », er rettferdiggjort av manglende respekt for dette verset: « *For den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det .* » Dette prinsippet er så viktig at tre evangelier siterer det: Matt.16:25; Mark.8:35; Luk.9:24. Og forbudet mot å slåss med våpen ble lært av Jesus til apostlene sine da han ble arrestert i Getsemane, ifølge Matt 26:51-52: « *Og se, en av dem som var med Jesus rakte ut hånden og dro sverdet sitt, og slo til yppersteprestens tjener og hogg av ham øret.* » Da sa Jesus til ham: « ***Stikk sverdet ditt tilbake på plass! For alle som griper til sverd, skal omkomme ved sverd .*** » » ; se også Johannes 18:10–11. Det var gjennom bruken av disse våpnene, forbudt av de « *hyklerske* » og ulydige kristne, at de virkelig utvalgte, på tiden for Ludvig XIVs draknader, ble « ***litt hjulpet*** », slik dette verset spesifiserer. Gud satte derfor ikke pris på hugenottes og kamisardenes væpnede kamper i Cévennene nær Anduze, like lite som den protestantiske representasjonen som ble myrdet under Bartolomeusdagens massakre i 1572, mens den falne protestantismen gjorde dem til sine helter.

Dan.11:35: « ***Noen av de vise skal falle fra, så de kan bli lutret og renset og hvitgjort inntil endens tid. For den skal komme til den fastsatte tid.*** »

Åp. 2:19: Den såkalte « *Tyatira* »-perioden på 1500- · 1600- og 1700 ^{-tallet} : « *Jeg vet at dine gjerninger, din kjærlighet, din tro, din trofaste tjeneste, **din standhaftighet** , og dine siste gjerninger er flere enn de første.* » Den sanne fredelige protestantiske troen som aksepterer martyrdøden og uten å klage underkaster seg katolsk forfølgelse, er velsignet av Jesus Kristus. En subtil detalj er å merke seg i dette verset: ordet « ***standhaftighet*** », fordi Marie Durand, et eksemplarisk fredelig vitne om den sanne troen for denne tiden, nettopp blant noen få andre var innesperret i 38 år på toppen av «Konstanz-tårnet» i Aigues-Mortes (Eaux mortes), som ligger i Sør-Frankrike ved bredden av Rhône-kanalen. I Saint-Jean du Gard bevarer og presenterer «trosmuseet» en stein hvor hun hadde gravert inn ordet «motstå». Etter 38 år med fredelig motstand ble hun frigjort og beholdt livet. Lydighet mot Kristus blir derfor godt belønnet. I Åp 13:10 minner Ånden om dette prinsippet som ble forordnet av Jesus Kristus: « *Den som fører bort i fangenskap, skal bli bortført i fangenskap. Den som slår i hjel med sverd, skal bli drept med sverd. Her gjelder det de helliges tålmodighet og tro.* »

Dette verset fortjener en forklaring. I sin forfølgende handling fører den monarkiske katolske troen Jesu helgener i fangenskap og dreper andre med sverd. Guds rettferdighet vil i sin tur befri den for å bli tatt i fangenskap og drept av de franske revolusjonæres giljotin; tilfellet med kong Ludvig XVI. Giljotinen spiller rollen som « *sverdet som hevner Guds pakt* », som en tredje straff, i 3. Mosebok 26:25: « *Jeg vil føre et sverd mot dere, som skal hevne min pakt. Når dere samles i byene deres, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hender.* » »

Åp. 2:24: «Men jeg sier **dere: Alle som er i Tyatira og ikke har denne læren** og ikke har kjent Satans dyp, som **de kaller dem** , jeg legger ingen annen byrde på dere, men heller det som er i Satans dyp. » Trofaste protestanter fordømmer katolisismens løgner, som de kaller « *Satans dyp* ». Det bør bemerkes at i den kristne tids historie ble den katolske troen ikke fordømt som « *satanisk* »

før på 1100 ^{-tallet} av Peter Waldo, og deretter av John Wycliffe på 1300 ^{-tallet}. Men den tok ikke en offisiell, organisert form før på 1500 ^{-tallet} med Martin Luthers plakater på dørene til Augsburg-katedralen i 1517. Det er denne offentlige fordømmelsen det protestantiske verket skylder navnet sitt. Gud hentyder her subtilt til sitt fremtidige sabbatskrav fra våren 1843; sabbaten som den falne protestantiske troen, dømt av Gud til å være « *hyklersk* », ifølge Dan. 11:34, vil anse som en « *byrde* » som den vil nekte å bære.

Åp. 3:2: Den symbolsk kalte « *Sardes* »-perioden, som dekker de to amerikanske adventist-opplevelsene som ble fullført våren 1843 og høsten 1844; den profetiske troen til de « *hellige* » blir satt på prøve to ganger: « *Skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds sju ånder og de sju stjernene: Jeg vet om dine gjerninger, at **du ser ut til å være levende, og er død.*** »

Åp 3:2: « *Vær årvåken og styrk det som er igjen, det som er nær ved å dø! **For jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud.*** » Jesus refererer her til gjerningene som kreves av Gud Faderen, i hvis navn han led sin sondød. Med dette uttrykket « *gjerninger* » i flertall fordømmer han manglende interesse i sine profetiske åpenbaringer, i hans gjenkomst som ble annonsert for 1843 og 1844, og i den syvende dags sabbaten som den protestantiske troen har foraktet ved å arve den romersk-katolske søndagspraksisen. Her må vi legge merke til Kristi krav om « *fullkomne gjerninger* » forårsaket av endringen som ble medført ved ikrafttredelsen av dekretet i Dan 8:14; dette er i logisk motsetning til det forrige budskapet fra det 16. ^{til} det 18. ^{århundre}: « *Jeg legger ingen annen byrde på dere .»* I den « *sardinske* » tiden kreves sabbatens « *byrde* » som « *rettferdiggjort hellighet* » i henhold til Dan 8:14.

Åp 6:9: Under temaet « *segl* » er de forfulgte « *helgenene* » utpekt av det « *femte seglet* » : « *Da det åpnet det ^{femte} seglet, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ords skyld og for det vitnesbyrde de hadde gitt.* » Nevnelsen av ordet « *vitnesbyrd* », på gresk « *marturia* », bekrefter deres død som troens martyrer.

Åp 6:10: « *Og de ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, Herre, du hellige og sannferdige, før du dømmer og hevner vårt blod over dem som bor på jorden?* » Disse hellige aksepterte døden mens de ventet på « *hevnen* » fra Gud som sa i 5 Mos 32:35: « *Hevnen er min og gjengjeldelsen .»*

Åp 6:11: « *Hver av dem fikk en hvit kappe, og det ble sagt til dem at de skulle hvile en liten stund til, inntil deres medtjenere og deres brødre, som skulle drepes slik de ble, var fullbyrdet.* » Disse troens martyrer karakteriserer de første kristne som er sitert i den såkalte « *Smyrna* » -perioden , som refererer til de « *ti dager* »-årene med forfølgelse av keiser Diokletian og det keiserlige tetrarkiet mellom 303 og 313. Etter denne forferdelige forfølgelsen som ble påført av det keiserlige Roma, profeterer Ånden det fremtidige martyrdøden som vil bli pålagt de protestantiske « *helgenene* » av det pavelige Roma.

Åp. 6:13: « *Og himmelens stjerner falt ned på jorden, slik et fikentre kaster sine **tidlige** fikener når det ristes av en sterk vind .* » Dette bildet fremkaller den falne protestantiske troen fordi den, i forakt for guddommelige profetiske åpenbaringer, ikke adlød endringen som ble pålagt i 1843, slik at den, i bildet av fikentreet, forble « *grønn* », uten å nå det modningsstadiet som Gud krevde, siden

den aller helligste datoen våren 1843, som han suverent fastsatte. Perioden 1843 det er snakk om identifiseres fordi den følger det symbolske bildet som betegner handlingene som ble utført av den franske revolusjonen, illustrert av symbolene « *solen, svart som sekk* » og « *blodmånen* ». Disse symbolene angår, i rekkefølge, Bibelens død, de guddommelige « *to vitnene* » i Åp. 11:3; og henrettelsene av de skyldige, monarkister og katolske prester, utført av revolusjonærenes giljotin, som oppfyllelse av budskapet sitert i Åp 2:22-23: « *Se , jeg kaster henne på en seng, og dem som driver hor med henne, i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra hennes gjerninger.*» Hennes barn skal jeg drepe ved døden, og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som ransaker hjerter og nyrer, og jeg skal lønne hver og en av dere etter deres gjerninger. «De falne protestantenes status vil ikke endre seg, samlet sett, før den guddommelige Kristi strålende gjenkomst, når de vil oppføre seg i henhold til beskrivelsen i det følgende verset.»

Åp 6:16–17: « *Og de sa til fjellene og klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede!*» For den store vredens dag er kommet, og hvem kan stå? Årsaken til denne terroren er gitt i Salme 50:7: « *Himlene skal forkynne hans rettferdighet, for Gud er dommer.* » Åp 11:19 bekrefter dette ved å spesifisere: « *Guds tempel i himmelen ble åpnet, og hans paksark ble sett i hans tempel. Det kom lyn og røster og torden og jordskjelv og store hagl .* » Og i denne arken er sabbatsbudet inngravert av Guds finger på steintavler. Deres angrep på sabbaten og dens overholdere fordømmer dem uten anke. Svaret på spørsmålet « *hvem kan stå* » er gitt i bokens struktur, i det kommende kapittel 7: Bare de « *hellige som er beseglet* » av sabbaten og kjærligheten til den profetiske sannheten, vil kunne stå. « *Seglet* » «*Guds* » segl plasseres på « *hånden* » eller handlingen og på « *pannen* » eller den mentale ånden. De vitner på en komplementær måte om guddommelig godkjennelse og mottar åndelig « *den levende Guds segl* ».

Etter disse delvise evokasjonene vier Ånden hele temaet for den « ^{5.} *trompeten* » i Åp 9:1 til 12 til å illustrere protestantismen som har falt siden våren 1843. Vers 11 avslører dens «destruktive» bruk av Bibelen: « *De hadde over seg en konge av avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk var Abaddon, og på gresk Apollyon.* » Rekkefølgen som er sitert er i samsvar med Bibelens konstruksjon: 1. ^{den} « *hebraiske* » teksten , 2. den « *greske* » teksten . Ordene « *Abaddon og Apollyon* » betyr begge Ødelegger; dette navnet karakteriserer den bibelske bruken av « *djevelen* », « *engelen* » som skal holdes fanget i « *tusen år* » på « *avgrunnen* », det vil si den øde jorden uten menneskelige innbyggere, i Åp 20:3. Han inspirerer og presser mennesker til ulydighet som «ødelegger» muligheten for frelse som er foreslått av Gud.

Dette er alle åpenbaringene som Gud har foreslått for sine utvalgte, slik at de kjenner hans dom over den protestantiske religionen og ikke dermed inngår en pakt med Guds fiender, suksessivt jøder, katolikker, ortodokse, protestanter, og til slutt siden 1994, adventister, nettopp inngikk den økumeniske alliansen mellom Jesu Kristi fiender siden 1995.

Standarden som er velsignet av Gud er adventismens, som forblir trofast mot de første guddommelige åpenbaringene som tydelig delte den kristne troen i to motstridende leirer: leiren som er trofast mot den guddommelige sabbaten og

leiren til avgudsdyrkerne som ærer den romerske hedenske søndagen. Disse to valgene står i motsetning til hverandre, slik som den guddommelige velsignelsen og forbannelsen, dag og natt, lys og mørke, liv og død. Og mellom disse to valgene må du velge i henhold til Guds invitasjon i 5 Mos 30:19: « *Jeg tar i dag himmel og jord til vitne mot dere at jeg har lagt frem for dere liv og død, velsignelse og forbannelse. Velg livet, så du og din ætt kan leve.* » ".

Den sanne tros **jødiske natur** bekreftes av bildet av de « *tolv stammene* », et symbol der han presenterer de eneste sanne syvendedagsadventistene som ble velsignet fra våren 1843 til Kristi gjenkomst våren 2030. Jeg påpeker at oppgivelsen av praktiseringen av den sanne sabbat har stengt døren for tilgang til kristen nåde for jøder av rase siden 7. mars 321. Omvendt har gjenopprettelsen av den siden våren 1843 favorisert deres omvendelse og deres inntreden i syvendedagsadventisttroen. Denne læren åpenbares i Åp 3:9 på denne måten: « *Se, jeg vil la noen av deg være av Satans synagoge, dem som sier de er jøder, men ikke er det, men lyver. Se, jeg vil la dem komme og tilbe for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg.* »

Dele roller

Det er ikke lett å skille Guds gjerninger klart fra djevelens. Det som er enklere er å tilskrive Skaperen Gud viljen til å frelse syndere og djevelen de mest ekstreme forsøkene på å ødelegge dem. Som Skaperen av alt liv og ting har Gud i sine handlinger ingen andre grenser enn de han pålegger seg selv på grunn av sin respekt for den perfekte rettferdighets regel. I djevelens leir er grensen den Gud pålegger. Derfor må vi tydelig forstå prinsippet om at Gud lar djevelen handle fritt uten å begrense ham. Djevelen kan handle og forfølge til det punktet at han individuelt dreper alle skapninger som ikke er beskyttet av Jesu Kristi blod. Dette forklarer utilsiktede dødsfall og attentater, og bare delvis dødsfall som følge av sykdom. Gud beholder for sin del retten til å begrense disse dødsfallene fordi livet er organisert i henhold til hans plan på en slik måte at djevelen bare er en brikke som han bruker i henhold til sin høyeste vilje. Opplevelsen av «Job» kaster ganske mye lys over situasjonen og presenterer oss for møtet mellom Gud og Satan angående Job, som representerer en trofast tilbeder av Gud. Selv om han er allmektig, mistet Gud sine guddommelige rettigheter over sine menneskelige skapninger siden Adam og Evas synd; de foretrakk å tro på den djevelske «slangens» løgnaktige ord, og siden den gang er det djevelen som har blitt den herskende prinsen på jorden. Guds mål er derfor å rive noen få skapninger fra djevelen og hans herredømme som skal representere hans utvalgte. Men for at dette skal være mulig, må den utvalgte selv gi konkrete bevis på sitt ønske om å tilhøre Gud. Dette er demonstrasjonen Gud vil presentere for djevelen. For å oppnå dette vil Job bli slått i sitt kjød for å presse ham til å gjøre Gud ansvarlig og dermed gå så langt som å forbanne ham. Men dette målet er bare det djevelen forfølger, fordi Gud kjenner dypet av Jobs hjerte og er sikker på sitt faktum: Job er ubetinget for ham. Så Gud forbereder seg på å påføre djevelen et knusende nederlag. Men for å oppnå dette målet, på jorden, må stakkars «Job», til tross for

sin enorme rikdom, gi avkall på alt: sin rikdom og sine barn. Og for å krone opplevelsen, vil et ondartet magesår fortære hans kjøtt og gjøre ham forferdelig lidende. Jeg benytter meg av dette temaet til å minne om at i denne historien om Job i hans inngripen inviterer hans kone ham til å velsigne Gud og avslutte hans dager og ikke å forbanne ham. Oversettelsesfeilen skyldes en pervers transformasjon av det hebraiske verbet «barek», som, som betyr å velsigne, med tiden har blitt dets ekstreme motsetning, det vil si å forbanne i den hebraiske formen «berek». Dessuten viser svaret Job gir henne tydelig at hun bare råder ham til å avslutte livet sitt etter å ha velsignet Gud for et fullkomment liv frem til da. I svaret sitt svarer han bare på forslaget om å begå selvmord og sier i Job 2:10: « *Men Job svarte henne: 'Du taler som en dåraktig kvinne. Hva! Vi tar imot det gode fra Gud, og skal vi ikke også ta imot det onde? I alt dette syndet ikke Job med sine lepper. '»* Merk at invitasjonen til å forbanne Gud ville ha gjort hans kone, ikke til en dåraktig kvinne, men til en ugudelig kvinne. Job vet ikke at djevelen skader mennesker, og i sin uvitenhet kjenner han bare Gud, som han tilskriver makten til å gjøre godt og makten til å gjøre ondt. I dette har han rett, og Bibelen bekrefter dette synspunktet ved å si i Amos 3:6: « *Blåser man i en horn i en by, og folket er ikke redde?» Skjer det ulykke i en by uten at Jahve er opphavsmann til den?* » Imidlertid trodde Job i sin logikk at Gud bare kunne skade dem som forakter og er ulydige mot ham. Uvitende om at han var gjenstand for en demonstrasjon av tro i duellen mellom Gud og djevelen, kunne han bare bli plaget av sin uforståelse. Men selv uten et svar valgte han å forbli oppreist og beholdt sin kjærlighet til sin store skapergud. Job var ikke alene om å tro at Gud bare slår dem som fortjener det på grunn av deres synd. Dette er grunnen til at utvekslingene mellom Job og hans besøkende forblir preget av gjensidig uforståelse. For vennene hans som sympatiserer med hans lidelse, må Job ha feil som har gjort ham skyldig for Gud, ellers ville han ikke slått ham slik. Og likevel tar de feil om ham. Det var vanskelig for dem å forstå at en tjener kunne bli slått med Guds tillatelse nettopp fordi han var « *rettferdig og uskyldig* » i henhold til Guds egen dom. Etter hvert som tiden gikk, kom den rettferdige Jesu Kristi død til å anvende dette prinsippet, og etter ham også hans trofaste disiplers og apostlers død. Men lærdommen fra Jobs erfaring gjorde den jødiske nasjonen spesielt skyldig i å ikke forstå hvorfor den rettferdige og perfekte Jesus måtte dø korsfestet. Før ham hadde Jobs erfaring bevist at de rettferdige kan bli slått til Guds ære. Og legg merke til at jødene på sin side reagerte som Jobs følgesvenner, og Gud hadde profetert det da han sa i Jes 53:5: « *Men han ble såret for våre overtreddelser, han ble knust for våre misgjerninger. Straffen som brakte oss fred lå på ham, og ved hans sår ble vi leget.*» » Jesu tilfelle er likevel litt annerledes enn Jobs, for Jesus dør ikke bare for å demonstrere fullkommen trofasthet mot Gud, men også for å dø i stedet for sine tidligere forløste, slik som de trofaste jødene og de i fremtiden som vil bli kalt kristne, enten de er av jødisk eller hedensk opprinnelse. Etter Kristi Frelses død og oppstandelse vil Jobs erfaring bli anvendt på kristne, men denne gangen vil Gud autorisere deres død, for etter Jesu oppstandelse skal ikke døden lenger skremme den levende Guds sanne tjenere. Han ble ikke skuffet i sin forventning, for i mengder vitnet hans forløste modig

ved å gi sine liv på den romerske arenaen før Guds vrede falt over Jerusalem og dens vantro innbyggere i år 70.

I rollefordelingen konstruerer Gud sitt historiske prosjekt, og djevelen trer inn i hans rolle for å bringe det til oppfyllelse. Det store profeterte prosjektet er Guds eksklusive verk. Det er derfor dette prosjektet er konstruert med en dybde av intelligens som vekker beundring hos de som oppdager det. Selv om det nesten universelt ignoreres av mennesker, fortsetter Gud å lede menneskeheten, som utfører stadiene i prosjektet hans. Selv opprørske og vantro mennesker deltar i gjennomføringen av hans planer. Han som, ifølge apokalypsen, satte seg som en erobrer og for å erobre, nyter allerede sin endelige seier. Som en sjakkmeister kan han ofre bønder, men avslutte spillet sitt med en sjakkmatt pålagt djevelens leir. Hver uke, den syvende dagen, helliget som hvile, lørdag, profeterer resultatet av denne planlagte seieren. Hans trofaste tjenere finner profetier og nøklene til deres forklaringer gjennom hele Bibelen. Endetiden som angår oss er først og fremst temaet i profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. Men for de som forakter tro og Bibelen, bringer Gud sine profetier til sitt domene. For å forstå denne tilnærmingen må vi legge merke til eksemplene gitt av kong Saul, som bare får sannheten fra en seer som Gud ønsker at han skal høre; et annet eksempel er den korrupte profeten «Bileam», som bare gir den hedenske kongen Barak de budskapene som Gud ønsker å adressere til ham. Og på 1500^{-tallet} e.Kr., midt i det dype mørket som dominerte sinnene, mottok profeten Michel Nostradamus visjoner som han overbrakte i form av kvartetter og andre, blant hvilke store hendelser ble synlig fullført. De andre vil bli fullført over tid, og noen av disse kunngjøringene gjelder handlinger for våre siste dager.

Jeg husker i denne forbindelse at i 1982 annonserte Jean de Fontbrunes tolkning den tredje verdenskrig for året 1983. Beskrivelsen av strategien for utfoldelsen av hans handlinger var lik de som ble presentert i Dan 11:40 til 45 i min analyse. Disse to profetiene annonserte den samme hendelsen, konsekvensen var pålagt, den samme ånd var opprinnelsen, og i dette tilfellet var det skapergudens Ånd.

For folk flest går ikke Guds gjerninger og djevelens gjerninger hånd i hånd: Gud gjør godt, og djevelen gjør ondt. Denne «bitte» dommen ignorerer virkeligheten, som ikke er så enkel. Er profeti å gjøre ondt eller godt? Hensikten med profeti er å vekke menneskets frykt for Gud. Er dette å gjøre ondt eller godt? I sine lignelser lærte Jesus oss at han kom for å lete etter den bortkomne sauen. Hvor er denne sauen, blant de gode eller de onde? Hvis den kalles «bortkomne», er den derfor blant de onde menneskene, synderne, skatteoppkreverne, og noen blant dem er Kristi, Frelserens, fremtidige utvalgte.

Det er derfor i en stil som er svært forskjellig fra Bibelens at Gud lot fremtiden profetere av denne langt fra eksemplariske mannen, Michel Nostradamus. Han laget kjærlighetseliksirer, afrodisiakumpreparater som gjorde ham verdsatt av datidens adel. Dessuten, som astrolog, var han i stand til å vinne vennskapet og beundring fra dronningmoren Catherine de Medici, en ivrig tilhenger av astrologi og den katolske religionen, noe hennes italienske opprinnelse berettiger. Mens Bibelen ble kjempet fra det kongelige hoff, ble de detaljerte hendelsene i menneskehetens historie utviklet og skrevet ned og plassert

for menneskenes øyne. Omtrent tusen kvarteder, vanskelige å tolke, ville fascinere folk over tid. Men jeg er nå overbevist om at disse profetiene gjelder handlinger som ville bli oppfylt under tredje verdenskrig, på forskjellige steder i Frankrike og Europa. Mottatt i Frankrike i Saint-Rémy de Provence, av Nostradamus, er Frankrike spesielt målrettet for disse tusen kunngjøringene. Aktuelle hendelser har minnet oss om at Frankrike nå er den eneste sanne europeiske militærmakten, og likevel er den svært svak sammenlignet med potensialet til fienden Russland. La oss legge til denne svakheten det faktum at den må møte det russiske angrepet i nord og de muslimske og afrikanske barbarinvasjonene i sør. Og denne krigsstrategien er fullt ut bekreftet i Dan 11:40 til 45. Jeg har bemerket det faktum at folk som kritiserer interessen i Nostradamus' profetier, forakter på samme måte profetiene i Dan 11:40 til 45 gitt av Gud i sin Bibel. Så jeg kan si at kritikken deres er på nivå med deres åndelige uvitenhet, til og med vantro.

Så vidt jeg er bekymret, gjorde profetiene som ble tolket av Jean de Fontbrune meg en tjeneste i 1982, ved å bekrefte min tolkning av Dan. 11:40 til 45. Faktisk var tolkningen god og rettferdig, men tiden som var forutsagt for dens oppfyllelse hadde ennå ikke kommet og er fortsatt det i dag; men hver dag som går forbereder denne oppfyllelsen. Det var virkelig veldig nyttig for meg å høre kunngjøringen om en konfrontasjon med islam, som ble bredt mottatt og etablert på fransk jord. Boken Michel Nostradamus ble "bestselgeren" i 1982, og mange ble overbevist om den nært forestående fryktede dramaet, annonsert for 1983. Etter hvert som situasjonen forverret seg, trodde jeg at jeg ville se denne oppfyllelsen i 1993, noe som gjorde Kristi komme i 1994 logisk, denne datoen betegner år 2000 for Kristi sanne fødsel. Og til slutt planla Gud dette forferdelige dramaet for årene 2022 til 2029, og sin strålende gjenkomst våren 2030.

Bibelen åpenbarer Guds åndelige dom, og profetiene hans i Daniel og Johannes' åpenbaring belyser denne dommen ved å fremkalle religiøse splittelser. Daniel 11:40-45 skildrer tydelig den europeiske katolske troen, den muslimske troen og den ortodokse troen. I motsetning til dette opprettholder Nostradamus' profetier et sivilt aspekt, og fremkaller handlinger, men feller ingen verdivurderinger. De tre religionene er riktignok til stede i visse kvarteder i hans kunngjøringer, men de er betegnet med obskure navn og ord. Nostradamus profeterer en rekke massakrer og ødeleggelser på lett identifiserbare steder. Henrik IIs død, drept i en turnering på hesteryggen, hadde blitt profetert av Michel Nostradamus før hendelsene. Denne kunngjøringen ga ham stor berømmelse. Og gjennom denne mannen minnet Gud oss ganske enkelt på at han eksisterte og allerede hadde dannet en plan for menneskehetens historie. I denne handlingen kom han for å utfordre den vantro mannen som blindt fulgte en nedarvet forfølgende religiøs tradisjon. For hans demonstrasjon av å forkynne fremtiden var til syvende og sist å lede den følsomme sjelen mot Bibelen sin, siden det er i den han plasserte all sin åndelige åpenbaring. Menneskefiskeren kastet dermed et garn i urent vann i et forsøk på å redde det som kunne reddes. Faktisk er likheten mellom Nostradamus og Bileam foruroligende, men Bileam var offisielt en hebraisk profet for Gud; noe som ikke var tilfelle med Nostradamus. Men begge viste seg å være ute av stand til å lyve til sine samtalepartnere. Og så vidt han var bekymret, forkynnte Nostradamus de guddommelige straffene som over tid ville

ramme de katolske monarkene. Rundt 1555 forkynte han, for Gud, i et kvart, massakren på Bartolomeusdagen som ville finne sted i 1572. Hans rolle var å forkynne for arvingene til det katolske opprøret tragediene som ville ramme dem frem til vår tid. Men han presenterte disse tragediene bare på en sivilisert måte uten å inkludere den minste dom. Dermed var hans sivile rolle et supplement til Bibelen, som åpenbarer den åndelige dommen i skapergudens tanker. Men for sin del profeterer Nostradamus en mengde handlinger som Bibelen ikke presenterer. Gud ser også ut til å si til sine trofaste utvalgte som tar disse profetiene om fremtiden på alvor: Her slutter Bibelens rolle, og detaljene om handlingene finner du i Nostradamus' kvarteder. For Bibelen og Nostradamus' profetier åpenbarer fremtiden som Gud alene kjenner, profeterer og bringer i oppfyllelse.

Hva er så djevelens profetiske rolle? Den er begrenset, fordi djevelen bare kan underkaste seg Guds store plan. Han opptrer som leder for den onde leiren, men kan ikke gjøre noe mer enn det Gud bemyndiger ham til å gjøre. Han kan profetere den individuelle fremtiden til mennesker som Gud ikke beskytter, og dette forklarer spredningen av "spåkoner", medier som kunngjør fremtiden, og afrikanske marabouten, som alle er mer eller mindre i stand til å kunngjøre fremtidige opplevelser som demoner kan organisere og frembringe. For vi må innse hvor mye deres stadig forlengede liv letter deres kunnskap om og mestring av organiseringen av menneskeliv. Så lenge Gud ikke motsetter seg dem, kan de handle og frembringe spådommer. Folk er trollbundet og blir avhengige av denne kunngjøringen av fremtiden, men de er ofte forvirret over sjangeren og tilskriver rent demoniske handlinger til guddommelig kraft. Siden faraos magikere handlet før Moses, har djevelens svarte magi og Guds hvite magi alltid kollidert, og dessverre for dem forveksler mange dem. Generelt sett er magiske handlinger djevelske av natur fordi Gud sjelden bruker sin magi. I motsetning til djevelen søker han ikke å forføre sine skapninger og knytter seg bare til dem som søker ham med kjærlighet og takknemlighet for hans offer i Kristus.

Katolikker leser nå også Bibelen, og når de leser de profetiske tekstene, gir djevelen og presteskapet dem sine tolkninger. For katolikker er « udyret » Russland. Da landet var sovjetisk og ateistisk, ble anklagen lett akseptert, men det er ikke lenger ateistisk og har til og med gjenvunnet en iver for sin ortodokse religion. Gjennom visjonene han ga mens han viste seg i «Jomfru Maria»-bildet, vekket Satan interesse for mysteriet med profetiene som ble brakt til Portugal i «Fatima». Det tredje budskapet krevde at Sovjet-Russland skulle omvendes til tilbedelse av «Jomfru Maria» og til katolisismen. Nå som det er omvendt og ortodoks, har det tredje budskapet som ble gitt ingen grunn til å eksistere. Men det ortodokse Russland konkurrerer med det katolske Roma, så romersk hat mangedobler intrigene sine for å svekke det, og i dagens hendelser støtter det protestantiske og kapitalistiske USA det i sin kamp. Pavedømmet mislikte konkurransen fra denne østlige kristne troen, som hadde sin egen pave, som tok navnet pave. Opprinnelig satt paven i Konstantinopel, som konkurrerte med Roma, men senere ble det ortodokse sete etablert i Moskva. Dermed ble romersk hat rettet mot denne russiske hovedstaden.

Kjenner djevelen planen som Gud profeterte? Hvis han i begynnelsen av sitt opprør mot Gud var i stand til å tro at han kunne vinne seieren og få ideene

sine til å seire, tok på den annen side hans nederlag før Jesus Kristus fra ham, i en smertefull time for Jesus, alle hans illusjoner og håp. Dessuten åpenbares en presisjon om ham, og ifølge Åp 12:12 « **vet han at han har en kort tid** » til å handle mot Guds frelsesplan: « *Derfor gled dere, himler og dere som bor i dem! **Ve jorden og havet! For djevelen er kommet ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han har en kort tid.*** » «. Hans sinne er konsekvensen av hans dødsdom av Gud som beseiret ham i Jesus Kristus. Og hans sinne er rettet mot « *jorden og havet* », som betegner både planeten vi lever på, men også, som et åndelig symbol, den protestantiske troen og den katolske troen, som oppfører seg som aggressive « *dyr* » mot Jesu Kristi sanne utvalgte, hver til sin tid. Djevelen så Kristus gripe inn på slutten av de første 4000 årene av jordens historie. Han var da i stand til å forstå betydningen Gud ønsket å gi til syvdagersuken, en symbolsk enhet av de syv tusen årene av global tid. Sabbaten profeterte hans nederlag og den endelige hvilen som Gud og hans utvalgte oppnådde; han hadde derfor bare to årtusener igjen til å hevne seg mot Gud og hans utvalgte. Og da Johannes mottok Åpenbaringens åpenbaring, var Satan den første som klarte å tyde den, men han oppnådde ingenting ved å dele sin oppdagelse med menneskene. Han foretrakk å la dem være i sine illusjoner og la dem tro at evigheten var foran dem. Likevel, vel vitende om at to tusen år var gitt ham til handling, var han i stand til å organisere sine krigsplaner basert på spredning av forførende løgner med dobbelt dødelige konsekvenser. De barbariske folkene som vi var en del av, la liten vekt på utdanning, i motsetning til det hebraiske folket hvis barn lærte å lese og skrive veldig tidlig. Denne utdanningen tillot dem å identifisere guddommelige ordrer og menneskelige ordrer. I Vesten gjorde uvitenhet og manglende evne til å lese autentiske bibelske skrifter det enkelt for djevelen å spre den løgnaktige indoktrineringen som ble forplantet fra Roma etter Konstantin I, ^{kjent} som den store (den store fellen, den store løgneren). Samvittighets- og tilbedelsesfriheten, som han ga ved sitt dekret i Milano kunngjort i 313, favoriserte falske kristne omvendelser og protestdebattene som fulgte. Sannhetslæren druknet dermed i en flom av libertarianske tanker som biskopen av Roma gjorde seg selv til vokter av. Dermed ble den romersk-katolske troen født, som skulle bli pavelig og påtvunget av monarkiet ved Justinians dekret, signert i 533, men implementert først i 538; for frem til denne datoen var Roma okkupert av østgoterne. I 538, general Belisarius drev dem ut, og den intrigante Vigilius kunne gå inn i hans pavelige tjeneste. En profeti inspirert av djevelen, kjent som «Sankt Malachys' profetier», kunngjorde rekkefølgen av 120 paver i Romas bispesete. Dette er et eksempel på djevelens evne, som også, gjennom falske katolske helgener og «jomfruen» som antas å være Maria, Jesu mor, kan overføre sine profetier til de som fortsatt er under hans dødelige herredømme.

Privilegiene ved sann tro

De er svært tallrike, og i virkeligheten stammer de alle fra ett: å dra nytte av intelligensen gitt av Gud.

I livene til folkevalgte er det første privilegiet å vite at hverdagen er fryktelig bedragersk. For å bedre forstå dette bedraget, må man innse hvor mye moderne vestlige samfunn er innstilt på nyhetene: menneskelige relasjoner er først og fremst basert på media, internett, TV og radio. I alle disse mediene spres ekspertenes meninger kontinuerlig. Og det moderne mennesket må sortere gjennom mengder av motstridende meninger som står imot hverandre. Etter hvert som valget blir stadig vanskeligere selv for de enkleste, flakker disse menneskenes sinn fra én idé til en annen uten å kunne slå seg til ro.

Kristi utvalgte faller ikke i fellen av illusjoner bygget på allianser som er like bedragerske og hyklerske som de er skjøre og midlertidige. Med all mediemakten blir avtaler og traktater signert av politiske aktører. Så, takket være et lederskifte, blir disse forpliktelsene satt i tvil og forlatt. Og når vi ser på menneskehetens historie, innser vi at den ble bygget på kontinuerlige utfordringer til avtaler og traktater. De utvalgte blir ikke overrasket over disse tingene fordi de vet at jorden ble skapt av Gud for å tilby djevelen et domene der han er autorisert til å kjempe mot Gud og hans trofaste leir. Freden som søkes av politiske ledere er alltid illusorisk og forfengelig. For jordens natur er krig mellom mennesker, mellom engler og mellom Gud og Satan. I dagens hendelser gir krigen i Ukraina et dramatisk eksempel på uforståelsen av hendelsen. Mennesker vet hvordan de skal forklare hendelsesforløpet som førte dette landet inn i krig. Men forklaringene deres mangler hovedparameteren: Gud. For det er under hans dom at de sanne årsakene til kriger ligger. Og den som har begynt er spesielt formidabel fordi den er den siste. Mengder av menn, kvinner, eldre og barn vil omkomme og forsvinne i denne ødeleggende stormen. Men når de ignorerer Gud og hans plan, tar menn feil i sin resonnement, som i virkeligheten bare er bygget på deres falske håp. Har vi ikke sunget «Det blir bedre i morgen» på radiobølgene våre? Og dette budskapet illustrerer den utrolige tilknytningen til håp, som ifølge ordtakene «holder oss i live». Håp finnes også blant de utvalgte, men i motsetning til folkemengdene som er avskåret fra Gud, er ikke håpet deres illusorisk, fordi Gud de setter sitt håp til er den allmektige Gud som kan realisere sin plan og oppnå den strålende seieren han profeterte. Når de ignorerer Gud og hans nært forestående ødeleggende plan, undervurderer kommentatorer truslene fra russernes bruk av atomvåpen. Basert på den lange fredsperioden som har gått siden slutten av andre verdenskrig, ønsker de å overbevise seg selv om at ingen på jorden er gal nok til å bruke dette våpenet, som ville føre til ødeleggelse av liv på jorden, på grunn av gjengjeldelse fra land utstyrt med dette våpenet. De har kommet til å tro at eksistensen av dette atomvåpenet bare har et avskrekkende formål. Og dermed blir ikke russiske trusler tatt på alvor, og europeiske og amerikanske ledere blir oppmuntret og engasjerer seg i en eskalering av fatale handlinger. Det er sant at russiske trusler først og fremst er avskrekkende fordi Russland fortsatt verdsetter liv og søker å beskytte territoriene som, samlet under deres dominans, har gjort dem rike og mektige. Slik var regionen Ukraina, deres «brødkurv». Den ønsker derfor ikke å forsvinne. Og likevel vil den forsvinne, fordi USA ikke vil ha de samme skruplene og tilbakeholdenheten. Alle de som forakter russiske trusler er ikke klar over at den virkelige faren for nasjoner er amerikansk. Ved å analysere deres nåværende oppførsel kan vi allerede forstå

hvorfor de, når tiden er inne, ikke vil nøle med å forvitte russisk territorium, selv om det betyr at noen amerikanske byer også blir oppløst av den russiske responsen. Og Europas hovedsteder vil også bli angrepet av Russland, som har blitt militært slått på flukt. Amerikanerne ønsker faktisk ikke lenger å delta i kamp. De har lært lærdommer basert på sine internasjonale intervensjoner der de mistet mange soldater; det er over, de ønsker ikke lenger å eksponere soldatene sine. Faktisk viser krigen i Ukraina at de har rett, for på bakken har soldaten stadig mindre sjanse til å overleve. Moderne, ekstremt presise våpen og bruk av drapsdroner forklarer det observerte resultatet: Tanken, selv om den er tungt pansret, er sårbar, og ingen jagerfly er trygge, verken på land, i luften, på havet eller under vann. Sofistikerte vestlige våpen beviser sin effektivitet i Ukraina mot de russiske hærene. Men vær forsiktig, disse våpnene ødelegger land, fordi de er fryktelig dyre. Ekte krig får et videospill-aspekt. Fellespunktet mellom de to er datateknologi. Missiler letter og treffer målet sitt, men hvem vinner til slutt? Den som kan fortsette å kjempe mot den som har brukt opp angreps- eller forsvarsmissilene sine. Jeg tenker på hvordan den amerikanske kommandanten i andre verdenskrig, i Ardenneroffensiven, tok beslutningen om å ofre sine små «Sherman»-stridsvogner for å holde de tyske stridsvognene tilbake så lenge som mulig på slagmarken, og denne beslutningen viste seg å være verdt det, for da de tyske mannskapene hadde brukt opp drivstoffet, forlot de sine kraftige «Tiger»-stridsvogner og tok veien til Tyskland til fots. Dermed falt det siste tyske pansrede forsvaret; veien til Berlin var åpen for amerikanerne og deres allierte.

Dette enorme forbruket av moderne destruktive våpen får meg til å bedre forstå rollen til denne krigen i Ukraina, noe som ikke fremgår av profetien i Dan 11:40 til 45. Hensikten er å tømme ressursene til europeiske nasjoner og frata dem muligheten til å forsvare seg effektivt når Russland invaderer dem, slik Daniel 11:40 profeterer: « *På endens tid skal Sørenes konge støte mot ham. **Og Nordens konge skal komme mot ham som en virvelvind** med vogner og ryttere og med mange skip. Han skal rykke innover i landet og spre seg som en strøm og oversvømmelse.* » I denne fasen av konflikten vil de russiske hærene til « *Nordens konge* » knuse den svake motstanden som vil være imot ham. Og denne svake motstanden har sin forklaring i den generelle utarming av EU-nasjonene etter den utbredte økonomiske destabiliseringen forårsaket av sanksjonene som ble tatt mot Russland. Disse beslutningene som forsvares av Europakommisjonen, vil koste de europeiske befolkningene som er rammet av ruin dyrt.

På dette tidspunktet er det fortsatt usikkerhet rundt « *kongen i sør* », som jeg identifiserer med hevnjerrig og krigersk islam. Har handlingen som omhandler ham i dette verset allerede blitt fullført, eller vil den bli fullført før den russiske invasjonen? Europeernes ruin på grunn av den ukrainske katastrofen kan være forklaringen på de muslimske angrepene. For når Europa først er ødelagt, vil det miste sin prestisje, og dets naturlige fiender vil slutte å frykte det. Allerede sårbar på grunn av sine humanistiske verdier og lette mottakelse, vil det være enda mer sårbart når det er ødelagt. Og bak Al Qaida og Daesh vil en generell muslimsk mobilisering være i stand til å bekjempe Sør-Europa, nemlig pavens Italia, det svært katolske Spania og Portugal, samt Frankrike, «kirkens eldste datter», målet for religiøst hat.

Privilegiene til Jesu Kristi utvalgte gjelder også dommen som felles over alt menneskeheten kaller «fremskritt». Etymologisk sett går menneskeheten bare fremover, men går den mot det gode eller det onde? Er fremskritt så positivt som det hevdes? Den opplyste utvalgte kan tydelig si at folk går mot et nivå av umoral som aldri før er nådd. Men hva med den tekniske fremgangen som vi i Vesten har blitt så avhengige av? Jeg vil gi forklaringer som viser at denne tekniske fremgangen dreper øynene, ørene, kroppene og sinnene våre.

Fremskritt dreper øynene våre

Å stirre på en TV eller dataskjerm reduserer den fysiske treningen av øyemusklene. Hjernen forlater sin opprinnelige programmering så snart fokuset erstattes av korrigerende linser produsert av optikere. Fremskritt er også utgivelsen av mengder av bøker, romaner, hvis lesing også oppmuntrer til fiksering av blikket, men faren er mindre enn databildet fordi i motsetning til TV er boken et presist bilde mens TV skaper et kunstig konstruert upresist bilde i fullstendig motsetning til livets naturlige prinsipp. Hjernen vår er bare i stand til å tilpasse seg livets naturlige bilder, og den fungerer i svært høy oppløsning naturlig så lenge den ikke blir skadet og angrepet av kunstige virtuelle bilder. Tidligere var katodestrålerørs-TV spesielt ødeleggende for øynene våre; den fullstendig uskarpe bildesendingen drev hjernen vår til vanvidd fordi den forgjeves prøvde å fokusere på skarphet. Men usynlige og mye farligere var strålene som ble projisert av disse partikkelkanonene. Midt i freden ble øynene våre bombardert av prosjektiler som ødela netthinnene våre.

Fremskritt dreper ørene våre

De naturlige lydene i livet i fortiden var slett ikke aggressive. Den største faren var å befinne seg på et sted der det skjedde en krutteksplosjon, noe som var tilfellet for skyttere. Bevisste på risikoen visste de hvordan de skulle beskytte ørene sine. Lynnedslag var også i stand til å døde et menneske, men disse tilfellene var eksepsjonelle. Med utviklingen av elektrisitet kom elektronikkens tidsalder og evnen til å forsterke lydens kraft. Først ble det brukt rør, som varmet opp mye og produserte lyden med naturlig kompresjon. Så kom transistorens tid, veldig liten og forbrukende lite energi. Og radio, båndopptakere og deretter videoopptakere utviklet seg i såkalt "analog" teknologi. Dette beholdt en planlegging som begrenset lyddynamikken som ble oppnådd. Imidlertid kunne svært høye utgangseffekter produsert av kraftige høyttalere allerede gradvis døde en person som ble eksponert for nær en høyttaler på diskoteker eller offentlige danser. Tragedien skjedde med den utbredte spredningen av digital teknologi, som har fordelen og ulempen at den til slutt reproducerer den nøyaktige dynamikken til den innspilte lyden. Det jeg mener er at sendinger gjort på det digitale prinsippet utgjør støykanoner. Lyden er ikke lenger komprimert, og dynamikken gjengir de høyeste toppene i lydspekteret. I TV-sendinger angriper lydtopper trommehinnene våre, uten at vi føler effekten. Det er ikke et spørsmål om generell lydstyrke, men om topper som angriper hørselen vår, fordi lyden ikke lenger er komprimert. For å bedre forstå hva jeg sier, kan du lytte til lyden fra gamle filmer og sammenligne den med effektene av moderne digitale lyder. I gamle filmer var lyden hørbar og regelmessig, men dette er ikke lenger tilfelle; med digital går vi fra en knapt hørbar hvissing til en skarp spiss som angriper

øret. Visuelt bevis på det jeg sier finnes i den konstante økningen i bruken av høreapparater, som selges til gull- eller platinapriser, på en urettferdig, grådig og skandaløs måte. Men, som toget, går fremgangen fremover, og hvis du ikke tar det, blir du alene igjen på stasjonsplattformen. Spesialister er klar over problemet som hodetelefoner forårsaker, og har endret transduserimpedansstandarden. Standarden på 8 ohm intern spolemotstand er blitt forlatt til fordel for 32 ohm-standard, som reduserer lydstyrken til hodetelefonene. Problemet var imidlertid bare delvis kraften, den virkelig aggressive faktoren var den ubegrensede dynamikken.

Våre vestlige samfunn er nå tvunget til å ty til elektroniske enheter, ettersom europeiske stater har basert sine nasjonale tjenester på bruk av internett, mobiltelefoner eller datamaskiner. Dette valget gjør at vestlige mennesker er eksponert for visuelle og hørselshjelpemidler for å berike spesialister.

Fremskritt dreper kroppene våre

Byarbeid har erstattet arbeid på landsbygda. Den stillesittende naturen til jobbene fremmer fedme, ettersom kroppene ikke lenger trener, befinner seg i lukkede miljøer eller under klimaanlegg, i skadelige stillinger, sittende eller stående, noe som ikke lenger gir menneskekroppen den fysiske treningen i friluft som den gamle livsstilen tilbød mennesker. Dessuten, underlagt tidsbegrensninger, forsømmer mennesker kvaliteten på ernæringen sin. Sandwichen har erstattet hele måltidet. Den svelges mer enn den konsumeres, og menneskers helse betaler prisen. Fremskritt betyr også urban konsentrasjon og det resulterende stressende livet. I byer er denne konsentrasjonen ledsaget av usikkerhet, og de fysiske kroppene selv blir angrepet. Paradoksalt nok er fysiske kroppar også ofre for misbruk av alle slags medisiner laget av vitenskapelige laboratorier. Fordi i Vesten er bruk av medisiner misbrukende: vi tar ett stoff for å sove, et annet for å våkne, og i løpet av dagen følger kopper svart kaffe etter hverandre for å takle profesjonelt stress. Fremskritt dreper kroppar gjennom endringene som gjøres i maten. Industrien foredler dem og gjør dem mindre fordøyelige for kroppen. Fullkornshvete erstattes av fint mel, og fullkornsrís mister sitt dekke. Kjemi forgifter jorden, hvis frukt vil bli fortært av mennesket.

Fremgang dreper sinnene våre

Et gammelt ordtak sier: «Et sunt sinn bor i en sunn kropp.» Så hvordan kan sinnet være sunt hvis kroppen blir besudlet og angrepet, som jeg nettopp nevnte? Når den fysiske kroppen blir mishandlet, fungerer ikke lenger menneskesinnet ordentlig. Medias mentale påvirkning, som invaderer menneskelige tanker, forvandler det til en robot, ute av stand til å tenke selv fordi media metter det med forklaringer. Måten det moderne mennesket har blitt slave av mobiltelefonen eller datamaskinen sin på, er et eksempel på robotiseringen. Og her igjen, i dette misbruket, finner det stress som absorberer og ødelegger evnen til å tenke; slik at mennesket prioriterer sitt umiddelbare behov og ikke lenger kan vie tid til meditasjon og refleksjon over meningen det må gi livet sitt. Hastighet prioriteres, og alt akselererer, inkludert flyten av ordene hans. Menneskesinnet vandrer, beveger seg fra en situasjon til en annen, alltid i en hast, og jeg må vitne her om at jeg skylder min åndelige velsignelse til min søken etter Gud, som ble begunstiget av en kontekst av profesjonell arbeidsledighet. Denne stoppen som

situasjonen påførte meg, var i høyeste grad gunstig for meg. Men det vestlige livet oppmuntrer ikke til arbeidsledighet, og det er logisk, fordi bylivet har sin pris, og utgiftene som må betales forblir de samme når man er arbeidsledig, som i yrkesaktivitet. Verdien som forsvares av vestlige står i direkte motsetning til verdien som oppmuntres av Gud. Yrkesmessig suksess er for ikke-troende målet å oppnå for å lykkes i livet. Men ved å kun fokusere på dette målet, ignorerer mennesker tilbudet om evig liv som Gud presenterer i Jesus Kristus. Fremskritt presser mot berikelse, og den typiske modellen for denne standarden er amerikansk. Den kalles "den amerikanske drømmen", og den består av å tjene en formue, og noen har lyktes så godt i denne "drømmen" at de alene eier mer rikdom enn hele nasjoner. Slik overflod signaliserer den nære forestående av en stor guddommelig dom. For disse pengesummene brukes til å gjøre mennesker stadig mer slavebundet av forbruksvarer. Penger kjøper alt: eiendeler, kjærlighet og til og med fienders død.

Vi skylder også fremskritt det vi kaller sivilisasjonens sykdommer. De skyldes alle menneskelige oppfinnelser, ettersom mennesket, gjennom kjemisk vitenskap, har blitt i stand til å sette sammen molekylerne i nye materialer utvunnet fra komponenter utvunnet fra petroleum. Plast ble født og oversvømmet det siviliserte livet. Sivilisasjonens sykdommer er snikende og lenge ignorert. Fordi deres skadelighet først viser seg etter en lang periode med eksponering. Etter siste verdenskrig var husholdningsredskaper støpt av det høyt verdsatte smeltede aluminiumet derfor årsaken til flere typer kreft. Det samme gjelder misbruk av asbest, og de som produserte det, de ansatte, var de første som betalte den høye prisen. Dette gjelder også eksponering for bly, som forårsaker sykdommen blyforgiftning. Vår skaper ga oss ikke molekylerne i disse skadelige materialene. Og i dag er vi tvunget til å erkjenne at de eneste sunne materialene er tre, stein, terrakotta og til og med stål laget av rustfritt stål av mennesker.

Før teknologisk utvikling drepte fattigdom mange mennesker på grunn av matmangel, overarbeid og tretthet, eller mangel på varme og eksponering for høy fuktighet. Men disse årsakene forårsaket rask død. Teknologiutviklingen har erstattet disse årsakene med langsomme og progressive sykdommer som ikke kan oppdages på kort sikt. Men i løpet av få generasjoner har de tatt en kronisk form som individer overfører gjennom arv. Det menneskelige genomet blir dermed, for mange, angrepet, transformert og deformert. Barn blir født tidligere og tidligere med synshemminger og må bruke briller, og dette er fremgang igjen. Barn som blir født arver foreldrenes defekter og har ikke lenger rett til den perfekte helsen som uskyldige mennesker hadde rett til før endringene som menneskelig vitenskap førte til. Paradoksalt nok lider sivilisasjonen av sykdommene som følge av sine overdrivelser i aseptisk behandling. Rengjøringsprodukter som skal beskytte forårsaker langsomme sykdommer på grunn av lukten og den kunstige kjemiske sammensetningen som er uutholdelig for menneskekroppens celler. Cellene i huden vår er naturlig beskyttet og vedlikeholdt av det naturlige fenomenet som holder den smurt. Og denne naturlige smøringen er viktig for at den skal forbli smidig. Men byvann er full av nitrater og aggressive kalksteinrester. Gud ga ikke mennesket disse produktene som ikke finnes i fjellkilder. Vann er et offer for sivilisasjonens sykdommer, og menneskekroppen

vår består av 75 % vann. Dette viser hvor alvorlig, avansert og irreversibel ondskapen som angriper mennesker er! Vannet som skal gi liv er forgiftet på nivå med grunnvannsnivået, og giftstoffene ble produsert av mennesker, ikke av Gud.

Sammenlign og forstå hva menneskeheten har mistet. Før sivilisasjonen og bylivet tilfredsstilte alle sitt behov for vann ved å skaffe det gratis ved å grave en brønn på eiendommen sin. I dag må man betale for vann, og til en stadig høyere pris, mens kvaliteten forringes dag for dag. På landsbygda forsynte dyrket jord lokale familier, fortsatt gratis. I dag selges industrielt bearbeidet mat, kjemisk behandlet, til stadig høyere priser på grunn av opphopningen av mellomledd som setter seg inn i markedet mellom produsent og forbruker. Disse mellomleddene lagrer maten de spekulerer i, fordi de holder på den mens de venter på å få den beste prisen. Disse to eksemplene viser hvordan sivilisasjonen har avskåret menneskeheten fra sine jordiske røtter. Det enkle og naturlige livet organisert i kontakt med naturen skapt av Gud har blitt forlatt av mennesket som selv, i denne prosessen, har forlatt sin forbindelse med Gud, sin skaper, hvis ord er en uunnværlig åndelig næring for å bygge og opprettholde livet. Hans utfall er derfor fatalt, han har tatt valget om å dø.

Nazister! Eller nye romere?

Blant de nåværende overlevende har sanne øyenvitner fra andre verdenskrig blitt sjeldne. Og jeg ble selv født på slutten av den krigen, og har derfor ingen levende minner om den. Guds Ånd har imidlertid gitt meg en interesse for historiens lærdommer, i lys av den profetiske tjenesten jeg har utført for ham og hans utvalgte siden 1980. Bortsett fra profesjonelle historikere, hvem kan i dag si hva nazisme var? Unge mennesker har bare det om dette emnet som offentlige rykter lenge og stadig har minnet dem på: Nazisme er hatet mot jødene som de ønsket å utrydde fra jorden. Det jødene kaller «Shoah». Men denne definisjonen er langt fra fullstendig, selv om den er berettiget. For den antijødiske nazistiske ideologien ble født i Adolf Hitlers sinn, og dette var dens særegenhet på 1930-tallet på slutten av det 20.^{århundre}. Først må vi ta hensyn til at det jødiske folket ble forbannet av Gud, og Bibelen bekrefter dette, slik Paulus sier i Gal. 3:10: « *For alle som holder seg til lovens gjerninger, er under forbannelse. For det står skrevet: Forbannet er hver den som ikke holder alt som står skrevet i lovens bok, så han gjør det.* » Paulus fordømmer dermed de som er så knyttet til lovens gjerninger at de nekter å tro på Kristus. Det er derfor de, i avvisningens stund, offentlig ropte: « *Hans blod komme over oss og over våre barn!* » ifølge Matt 27:25. Er det da rart at Gud tar dem på ordet for å gi en streng lekse til menneskehetens siste generasjoner? For denne nazistiske tanken og hatet mot jødene ble inspirert av Gud i Hitler, på samme måte som han kalte filisterne mot Israel på dommernes tid, kong Nebukadnesar i 605, 597 og 586, så vel som romerne i år 70. Straffen av vantro og opprørske jøder er et guddommelig privilegium, og ingen menneskelig makt kan forhindre det når Gud har fullbyrdet det. Det spiller ingen rolle hvilke menneskelige instrumenter han betror denne rettferdighetsrollen, for det vi må huske på i disse straffene er anvendelsen av

Guds rettferdige dom. I eksemplene jeg nettopp har presentert, kan vi allerede etablere en kobling mellom Hitlers nazisme og den romerske imperialismens tropper, siden historien vitner om at begge i sin tid slo til mot jødene.

Likheten slutter ikke der. I både disse tyske og amerikanske enhetene finner vi det symbolske keiserlige emblemet representert av «ørnen». Begge hadde som prosjekt å tvinge, med makt, de andre folkene på jorden til å adoptere sine egne regler og levestandarder. Og på dette sammenligningsnivået kan vi legge til disse to enhetene det keiserlige republikanske regimet til Napoleon Is ' som Frankrike påtvang de europeiske folkene med blod. Og det er ikke uten grunn at Adolf Hitler beundret det. Alle disse keiserlige regimene påtvang sine lover og sin makt fordi de var dypt overbevist om at de holdt standarden for det ideelle menneskesamfunnet. Og det er her det sanne grunnlaget for «nazistisk» tankegang ligger. Dette, til det punktet at det definerer standarden for det perfekte mennesket i rasemessige termer: for Hitler var han arisk, måtte være blond, med blå øyne, og formen på hodeskallen hans ble også etablert av nazistiske forskere. Denne standarden var derfor allerede definert for Hitler, « **en overlegen kaste, en overlegen rase** », ifølge V. Putins ord; ord som han definerer det nåværende vestlige samfunnet med, i budskapet rettet til de russiske oligarkene etablert i Vesten. Lenge adskilt fra dette vestlige samfunnet, observerte og dømte V. Putin det med et kritisk blikk som europeerne mangler. Jeg legger merke til på medieplattformene selve beviset på det V. Putin fordømmer: stolthet, arroganse, forakt og fremfor alt en farlig og skyldig uvitenhet overfor menneskene som vil bli ofre for folk som vil ha lurt dem og som ønsker å berolige dem om russiske trusler. Fordi en meningsmåling viser at 72 % av franskmennene frykter og tar de russiske atomtruslene og konsekvensene av en tredje verdenskrig på alvor. I motsetning til 72 % av vanlige folk, vitner generaler, spesialiserte journalister, om at de tviler på disse mulighetene. Denne situasjonen gjenspeiler situasjonen fra 1914 og 1939, tider da militærledere, trygge på sin makt, utstyr og effektivitet, trodde de kunne beseire Tyskland i løpet av dager eller uker. Og historien bekrefter hvor feil de tok i å overvurdere sin styrke og fremfor alt i å undervurdere fiendens; det vil si hva de gjør igjen i 2022 med hensyn til Russland.

Nok en gang beviser aktuelle hendelser i hvilken grad stolthet kan blinde menneskelig intelligens og innsikt. Og siden nazistene og romerne delte de samme ideene og oppførselen, kan vi betrakte det arrogante og erobrende Vesten som en ny form for historisk « **romersk** » imperialisme. Men under dette bildet har det amerikanske folket i USA en fundamentalt dominerende rolle. For det nye Europa i EU ble bygget på deres bilde. Og Amerika har for lengst ikke lagt skjul på sine ambisjoner og sin plan om å herske over verden. Seieren i andre verdenskrig løftet det over alle folk. Andre verdenskrig lot amerikanerne innse hvor mektige de var. Og i utgangspunktet utplasserte Amerika sine jagersoldater, de amerikanske soldatene, for å sikre sin innflytelse i asiatiske land, deretter i øst, og deretter i Irak og Afghanistan. Mektig i luften, på havet og på land, led det likevel tilbakeslag og trakk seg til slutt tilbake. Men siden den gang har andre nasjoner, senest Kina, vokst i betydning og konkurrerer med det. Russland, den lenge hatete motstanderen, har også reist seg fra fallet og har dermed også gått i konkurranse med det. Amerikansk dominans er fremfor alt økonomisk; den er

bare interessert i markedet og profitten den kan bringe. Den invaderer ikke noe land militært for å kolonisere og bosette seg der. Og det er denne fredelige oppførselen som har ført til at folk ikke har lagt merke til faren den representerte og fortsatt representerer for dem. For i likhet med det gamle erobrende keiserlige Roma, trekker den NATOs folk inn i sin krig mot sin arvefiende, Russland. Men hvorfor har den blitt dens fiende? På grunn av deres diametralt motsatte økonomiske oppfatninger. Kapitalisme, som beriker mennesket gjennom sin utnyttelse, for USA, og kommunisme, som forbyr denne praksisen, for det sovjetiske Russland. Siden sovjettiden har Russland ikke lenger offisielt vært kommunistisk, men dens nasjonale styring har beholdt aspekter av det.

For å forstå årsaken til Russlands væpnede engasjement mot Ukraina, må vi merke oss alt NATO har tatt fra Russland siden delingen av Jalta. Over tid var grensen mellom vest og øst, som gikk gjennom Berlin, i ferd med å ende opp på nivået mellom Hviterussland og Russland. Russland aksepterte at Øst-Tyskland, Polen, de baltiske statene, Tsjekkia, Slovakia, Romania og til og med Ukraina skulle forbli uavhengige og ikke slutte seg til NATO-leiren. Det er åpenbart at denne frykten for NATO blir misforstått i Vesten, siden samfunnet deres anses som en ideell modell. Vesten kan ikke demonstrere objektivitet, og den er ute av stand til sunn selvkritikk. Sammenligningen med det republikanske og keiserlige romerske samfunnet hjelper oss å forstå hva vi opplever i Vesten. Det romerske folket sendte sine legioner, som gjennom den overveldende styrken fra sine hærer påtvang underkastelse over folk som tidligere hadde vært frie og uavhengige. I de 77 årene siden delingen av Jalta har Amerika og dets europeiske allierte brukt det samme militære presset for å oppnå makt og innflytelse over hele verden. Bak sine egne grenser har Putin notert seg disse fakta og fordømt det han anser som et nytt historisk aspekt ved den tyske nazimodellen. Nazistenes «SS»-brigader var svært like legionene i Roma, og siden den gang hærene til amerikanske soldater. Jernhard disiplin var alles styrke. Når det gjaldt de romerske legionene, ble de som oppførte seg som feiginger under kamp nådeløst kastet ned i tomrommet fra store høyder. V. Putin har lært av historien hvilke valg Polen og Frankrike tok for å samarbeide med Nazi-Tyskland før det tyske nederlaget i 1945. Han har heller ikke glemt hvordan Ukraina kjempet mot Russland sammen med de tyske hærene.

Så hvilken form tok denne nynazistiske romerske imperialistiske oppførselen? Vi finner den i europeiske koloniale erobringer, spesielt de engelske. Frankrike gjorde det samme da de koloniserte Nord- og Sentral-Afrika, så vel som de asiatiske landene Kambodsja og Vietnam; alle erobret med våpenmakt, slik romerne gjorde.

9. mai 1945, 9. mai 1950 og 9. mai 2022

Denne datoen, 9. mai 2022, vil sannsynligvis markere vår jordiske historie. Først bemerker jeg at denne datoen markerer 77-årsjubileet for Russlands knusing av de tyske nazistene. Denne markeringen vil imidlertid finne sted i en kontekst der Russland nok en gang har engasjert seg i en militæroperasjon som har som mål å

avnazifisere Ukraina, denne gangen. Men V. Putin har nettopp oppdaget, gjennom støtten til Ukraina, at EU posisjonerer seg mot ham i denne konflikten. Han har derfor rett til å anse at denne EU også utgjør en nazistisk sak. Tar han feil i denne dommen? For å svare på dette spørsmålet må vi innta et virkelig objektivt synspunkt, uten partiskhet. Det som ikke gjør ting lettere å forstå, er at Europa og Ukraina ikke offentlig og åpenlyst gjør krav på nazistisk ideologi slik de tyske hitlernazistene gjorde. Tvert imot har den vestlige leiren stadig fordømt denne tyske nasjonalistiske nazismen og har frem til vår tid fordømt folkemordet på jødene. Hva med Ukraina? Friheten landet inngikk i 1995 favoriserte dannelsen av gruppene som fantes i denne samlingen, og blant disse gruppene er den selverklærte nynazistgruppen Azov-bataljonen. Ukraina er ikke utelukkende nazist, men en gruppe som beundrer nazistisk tankegang er offisielt representert der, og i utgangspunktet skadet denne selverklærte nazistiske tilstedeværelsen den ukrainske saken i dens forhold til Europa. I 2014 styrtet den ukrainske saken den folkevalgte pro-russiske presidenten med hjelp fra nazigruppen. Merkelig nok ble denne brutale og ulovlige styrtingen deretter støttet av EU-kommisjonen, og Europas nasjoner godkjente dette nasjonale kuppet. Som i enhver revolusjon har Ukraina støttespillere og motstandere: Katolske ukrainere av polsk opprinnelse og de av russisk opprinnelse motsetter seg de pro-russiske ukrainerne i den styrte leiren. Sistnevnte trekker seg tilbake til Donbass, der krigen begynner, for å motstå den andre leiren, fast bestemt på å ikke lenger forbli i den russiske alliansen. Etter åtte år med uavbrutt krig mot pro-russerne i Donbass, uttrykker den unge presidenten sitt ønske om å slutte seg til den europeiske leiren og sitt militære forsvar av NATO-traktaten. I den russiske leiren mottas denne erklæringen som et skilsmissebrev. Og separasjonen vil, med et fritt Ukraina, plassere representasjonen av NATO-styrkene i nærheten av Russland, det vil si på nivå med Donbass. Med den sikkerhetsslusen som Ukraina var for Russland forsvinner, føler Russland seg i fare; det neste målet for NATO-erobringene vil denne gangen være Russland selv. V. Putin reagerte da, klar til å gjøre hva som helst for å hindre Ukraina i å bli med i NATO, og det eneste alternativet han hadde igjen var væpnet konfrontasjon.

Jeg vender nå tilbake til denne grupperingen av Europa med Ukraina, forsvart blant andre av en selverklært nazigruppe. Det er vanskelig for Putin å ikke legge merke til en assimilering av ideologi i denne grupperingen. Det er her detaljene i historien får sin fulle betydning. I 1944, etter det tyske nederlaget, fikk et stort antall krigsforbrytere fra Nazi-Tyskland nytte av hjelpen fra Røde Kors' helseorganisasjon for å bli eksfiltrert fra Tyskland og finne tilflukt i Sør-Amerika, Chile og Argentina. Røde Kors var en rent katolsk organisasjon stilt til tjeneste for paven på den tiden. De tyske nazistene var alle fromme katolikker, lojale mot pavekirken og organisert i henhold til normen til de romersk-katolske jesuittene. I det Europa som gjenoppbygde seg etter 1945, tok nazistene over politiske posisjoner, og allerede i 1944 ønsket USA de briljante sinnene til de tyske nazistene velkommen. Så døde nazismen virkelig i 1945? Dro den ikke tvert imot nytte av USAs makt til å reise seg fra asken som en «fønix», navnet på en amerikansk by? Jeg tror spørsmålene mine faktisk er bekreftende svar. Men så lenge den støtter jødene sak, vil ingen identifisere den som sådan.

Det viste seg at datoen 9. mai 1950 ble datoen for festen for Europas skapelse etter Robert Schumans erklæring om å forene produksjonen av stål og kull i en felles allianse. Denne beslutningen ble beholdt som datoen for grunnleggelsen av Europas organisasjon i 1985 på et møte i Milano. Et navn som er vanskelig å glemme, siden det var der traktatene til Konstantin I den store ble kunngjort i 313, den som gir fred og religionsfrihet, og i 321, den som beordrer innføringen av den første dagen og oppgivelsen av den syvende, helliggjort av Gud.

Denne datoen 9. mai har en verdi for begge potensielt motstridende leire. Hva vil skje på akkurat denne datoen? En offisiell krigserklæring rettet mot NATO eller mer beskjedent mot EU? Jeg ser frem til å høre svarene i nyhetene. Men logisk sett burde det pavelige romersk-katolske Europa være spesielt bekymret, ettersom det i Dan 11:40 blir angrepet av « *kongen* » suksessivt av « *kongen i sør* » og « *kongen i nord* ». Allerede nå kunne den russiske lederen peke ut for sitt folk de landene som, ved sin støtte til Ukrainas sak, som han kaller «nazistene», og deres deltakelse i å ødelegge de russiske hærene ved å gi ham våpnene deres, er dømt til å bli straffet og rammet av hans vrede.

Legitimiteten til de to motstridende landene er ikke hovedårsaken til den pågående konflikten. Den virkelige årsaken blir ikke bemerket av medieobservatører og politikere, fordi den er åndelig: Ukraina befinner seg på en linje der den katolske troen på vestsiden og den ortodokse troen på østsiden står imot hverandre. For Gud er Ukraina bare et påskudd for en tvist hvis endelige mål er å angripe det katolske Europa og ødelegge det ortodokse Russland. Gjennom historien har Ukraina befant seg under polsk dominans, deretter under russisk dominans, slik at det stadig har vært revet mellom de to leirene. I Israels historie på dommer Samsons tid var en gåte som Samson la frem for filisterne opprinnelsen til krigen der Gud utviste dem fra det hebraiske landet.

I Bibelen, i Daniels bok, åpenbarer Gud for sine tjenere sin fordømmelse av den romersk-katolske tro, men han åpenbarer også i Esekiel 38-39 sin plan om å bruke Russland, utpekt under navnet « *Gog* », til å slå Israel, «det vakreste av landene», ifølge Dan 11:41, og denne profetien blir oppfylt « *på endens tid* » (v. 40), når Russland hevder å være hans ortodokse kristendom, akk for ham, like forbannet som det pavelige Roma, hvorfra han arvet den ukentlige hvilen på den første dagen, etablert av Konstantin I ^{den} store. Nok en gang hadde Gud **skilt** de katolske og ortodokse valgene for å konfrontere dem med hverandre på tidspunktet for den siste advarselsstraffen som kommer for å straffe forakten som ble gitt hans hellige sabbat på den syvende dagen. Det er profetert under det symbolske bildet av den « *sjetten trompeten* » i Åp 9: 13-21.

Sluttiden

Dette uttrykket får stor betydning for Jesu siste tjenere. På den tiden opplyser profetiene dem om Guds profeterte plan, og de drar nytte av historisk fremgang for å bedre tolke betydningen av hendelsene som ble opplevd. Når jeg vet at erfaringene fra den gamle og den nye pakt ble konstruert på en lignende måte, virker det logisk for meg å anta at «endetiden» for den gamle pakt begynte med straffen for de tre påfølgende deportasjonene til Babylon; det vil si i -605, i -597 og i -586. Deretter fortsatte det jødiske folkets historie i mer enn seks århundrer som forberedelse til velkomsten som var forbeholdt Messias, kunngjort av Daniel 9:24 til 27.

For den nye alliansen begynner derfor « *endens tid* » i 1914 med første verdenskrig, som sluttet i 1918, ble etterfulgt av den andre i 1939, og offisielt sluttet etter tur 8. eller 9. mai 1945.

I denne datoen 1914 er målet for Guds vrede tydelig identifisert som Vest-Europa. For første verdenskrig bryter ut på dens jord. Den forbannede frukten av romersk katolisisme er roten til de europeiske hoffenes stolthet og dermed til den tyske keiseren Vilhelm IIs oppførsel. Et attentat er opprinnelsen til en rekke reaksjoner fra de berørte nasjonene. Og på dette tidspunktet favoriserer de to nasjonene Frankrike og Tyskland som konfronterer hverandre begge den romersk-katolske troen; Vest-Europa er, fremfor alle andre kontinenter, sete for sin pavelige representant, lokalisert i Italia i Vatikanstaten. Tyskland ble beseiret 11. november 1918 av Frankrike og dets engelske og amerikanske allierte, og ønsker hevn. Og i 1939, kraftig bevæpnet, gjenoppliver det konflikten ved handlinger som ikke støttes av Frankrike og dets allierte, som erklærer krig mot det. Overlegenheten til tysk utstyr ville dra konflikten ut til 1944, da Tysklands skjebne endret seg. Russland og amerikanerne erobret Berlin, der Adolf Hitler, «Führer», hadde begått selvmord. Frankrike, som var beseiret fra starten av konflikten, aksepterte samarbeidsregimet med Nazi-Tyskland og deltok i utryddelsen av jødene. Dette ville bli kritisert. Men etter å ha søkt tilflukt i England, representerte general de Gaulle den andre siden av Frankrike; den som nektet å gi seg i nederlaget og ønsket å fortsette kampen. Denne andre verdenskrig ga imidlertid hans autoritet et dødelig slag. Det kolonialistiske Frankrike mistet all sin prestisje blant de koloniserte folkene. Dermed, den ene etter den andre, gikk de asiatiske, afrikanske og Maghreb-koloniene i protest, og noen frigjorde seg med våpenmakt. Frankrike var ikke lenger fryktet; det kunne bekjempes og seire. Denne konsekvensen av andre verdenskrig er opprinnelsen til aggressiviteten til « *kongen i sør* », som er sitert i Dan 11:40. Bibelen siterer ikke andre steder, i denne konteksten av « *endetiden* », dette navnet « *kongen i sør* », men siden « *søren* » samtidig er Europas og Israels, er det afrikanske kontinentet synlig betegnet. Den pavelige « *kongen* » i vers 36 er en religiøs konge, katolisismen, « *kongen av Sør* » er det også, og det betegner islam; religionen til de nordafrikanske landene kolonisert av Frankrike.

Daniel 11:40: Forberedelsene til tredje verdenskrig

En ny forståelse av dette emnet får meg til å korrigere tolkningene mine som er presentert så langt.

Vers 40: « *Og ved endens tid skal sørkongen støte mot ham, og nordkongen skal komme mot ham som en virvelvind, med vogner og ryttere og med mange skip. Han skal komme inn i landet og skylle over som en elv og skylle over .»*

I « *endens tid* » i 1945 tok andre verdenskrig slutt. Nazi-Tyskland ble beseiret, og de to seiersleirene, den russiske og den amerikanske, delte Europa mellom seg langs Berlinlinjen. Russisk støtte tillot Frankrike å være på seierherrenes side. Avtalen ble undertegnet i Jalta på den russiske Krim. Fra den datoen var et såret Europa delt i to leirer som var åpent fiendtlige mot hverandre. Økonomien sto på spill: amerikansk kapitalisme versus russisk kommunisme, og europeiske land ble plassert under den ene eller den andre av disse to økonomiske og politiske oppfatningene. Men religion sto også på spill: amerikansk protestantisme og katolisisme versus russisk ortodoksi. Det var da, knust en stund av Tyskland, at kolonilandene, inkludert Frankrike, mistet sin prestisje, og de koloniserte landene gjorde opprør etter hverandre. Som erstatning for lidelsene jødene utholdt, organiserer Amerika, som har et stort antall av dem i sitt land, ved avstemning jødernes tilbakekomst til sin historiske jord, som etter deres avreise ble Palestina. Europa er i fred, eller nesten, men krig setter nå den jødiske staten opp mot palestinerne. Det er på dette tidspunktet i historien at « *kongen i sør* » i dette verset oppstår. De profeterte sammenstøtene mot det kristne Vesten vil først ta form av kapring av vestlige turistfly. Palestina, med muslimsk religion, kjemper gjennom piratvirksomhet og angriper den vestlige turistnæringen. Disse sammenstøtene vil deretter bli forlenget av kampene til de koloniserte nasjonale frigjøringsfrontene; Indokina, Afrika, og spesielt Maghreb med «muslimsk» religion, noe som gjør det til en partner i leiren til « *kongen i sør* ». Dette sammenstøtet gjelder spesielt Frankrike, som ikke har vært i stand til å løse sitt forhold til islam effektivt. Men med Evian-avtalene forberedte det nye relasjonsproblemer for senere, ved å fremme utviklingen av denne religionen på sitt europeiske territorium. Dets sekulære posisjon hindret det i å forstå faren islam utgjør for et kristent land, selv i sin sekulære agnostiske form.

Ånden oppsummerer hovedfasene i den tredje verdenskrig, fordi det populære ordtaket «aldri to uten tre» også er et prinsipp som Gud anvendte, først angående jødene, i -605, i -597 og i -586, datoene for de tre påfølgende deportasjonene av folket til Babylon. For Gud må straffene for syndene i den gamle og den nye pakten være den samme, og organiseringen av disse straffene må være identisk. Siden vers 36 retter Ånden seg hovedsakelig mot den romerske pavelige enheten, som allerede er fordømt i kapittel 7 og 8. Målet for hans vrede og de siterte angrepene er derfor Italia, hvor pavedømmet har sin Vatikanstat. I Åp 18:24 erklærer Gud om det: « *og fordi i henne ble funnet blod av profeter og hellige og av alle som er blitt drept på jorden.* » Dette er grunnen til at den inntar hovedplassen i straffens stund. Selv om den retter seg mot den europeiske katolske religionen, må det tas i betraktning at profetien er gitt til jødene; som var Daniel selv. Dette gjelder desto mer siden den gjenopprettede jødiske staten også er involvert i denne siste straffen. Dermed må detaljene « *sør og nord* »

identifiseres fra denne jødiske staten. Og hvem finner vi i sør i Israel? Arabia og Mekka, opprinnelsesstedet for islams fremvekst. Hvem finner vi i nord i Israel? Det enorme territoriet til det russiske landet. Disse dataene har tillatt oss å identifisere de tre « *kongene* » som er avbildet i dette verset. Og Ånden identifiserer dem etter deres religiøse identiteter: i presentasjonsrekkefølge, romersk katolisisme, arabisk islam og russisk ortodoksi. Dette verset 40 presenterer et sammendrag av handlingene som fører til fullføringen av denne tredje verdenskrigen, eller « *sjette trompet* » i Åp 9:13 til 21. Friksjonen mellom Vesten og den hevngjerrige krigeren islam har ikke opphørt, men siden 24. februar 2022 begynte en begynnelse på aggresjonene begått av Russland med sin intervensjon mot Ukraina.

Den første intervensjonen i 2014 formidler et viktig budskap, siden Russland i utgangspunktet annekterte Krim; en handling som refererer til Jalta-traktaten, som ble mishandlet etter 1945 av den amerikansk-dominerte vestlige leiren. NATOs suksessive fremrykk mot russisk jord er årsakene til Russlands inntreden i krigen, ettersom landet følte seg stadig mer truet av dette erobrende NATO. Amerikas makttørst, åpenbart i Åp 13:11-18, beviser ikke at det tar feil. Ved delingen av Jalta tok Russland under seg Polen og de katolske ukrainerne i Vesten som hadde kjempet sammen med de nazityske hærene. Disse to landene ble dermed utnyttet av Russland og fratatt reell autonomi. De beholdt hat og harme som et resultat. Dette er grunnen til at Polen, frigjort fra denne veiledningen ved Sovjetunionens fall, umiddelbart ønsket å bli med i NATO-leiren og plasserte seg under amerikansk beskyttelse. Etter å ha blitt med i NATO, oppmuntret deres oppførsel Ukraina til å ville gjøre det samme. Men Russland kunne ikke akseptere at deres territorium skulle bli en direkte grense med NATO.

I vers 40 snakker profetien om øyeblikket da « *kongen i nord* », det ortodokse Russland, åpent vil angripe europeiske land; dette vil være konsekvensen av de enstemmige, eller nesten enstemmige, sanksjonene som er innført av Europas ledere og dets nasjonale ledere. Og det må tas i betraktning at Europa ble bygget på traktatene i «Roma», slik at nasjonene i EU deler romersk-katolsk skyld med det romerske paveregimet. Så ethvert angrep mot Europa er også et angrep på den italienske og romersk-katolske troen. Russisk aggresjon mot Europa ligger fortsatt foran oss, men den er ikke veldig langt unna, fordi tilførselen av kraftige våpen til ukrainerne dreper russiske soldater og ødelegger våpnene deres, så selv om det lider et midlertidig militært tilbakeslag, vil Russland, truet av ruin, snart angripe leverandørene direkte. Først da vil den andre delen av verset bli oppfylt: « *Og kongen i nord skal komme over ham som en virvelvind, med vogner og ryttere og med mange skip; han skal rykke innover i landet og skal spre seg som en strøm og oversvømme .»* Russland starter deretter en stor gjenerobring som gjelder Israel og Egypt.

Vers 41: « *Han skal dra inn i **det herlige landet** , og mange skal bli omstyrtet; men Edom, Moab og Ammons barns fyrster skal bli frelst fra hans hånd. »*

Etter å ha fremkalt sin aggresjon mot Vest-Europa, kunngjør Ånden russisk intervensjon mot Israel, « ***det vakreste av land*** ». Amerikanernes allianse med jødene rettferdiggjør logikken bak denne aggresjonen. De setter

spørsmålstegn ved deres allianse med Vesten og Israel, og « *Edom, Moab og høvdingene blant Ammons barn* », som representerer dagens Jordan, Israels muslimske nabo, blir spart av russerne.

Vers 42: « *Han skal rekke ut sin hånd mot landene, og Egypt skal ikke slippe unna.* »

At « *Egypt* » ble invadert av Russland er i samsvar med alliansen landet inngikk med Israel i 1979. Dette opportunistiske valget antydes av det faktum at Gud tilskriver det et forsøk på å « *unnslippe* », ved å slutte seg til deres leir, de dominerende vestlige maktenes vrede på den tiden.

Vers 43: « *Han skal ha makt over skattene av gull og sølv og over alle Egypts dyrebare ting. Libyerne og etiopierne skal følge ham .»*

Denne plyndringen som tilskrives russerne har blitt berettiget siden det russiske angrepet på Ukraina. Den sterke motstanden ukrainerne yter mot landet, fortærer dets militære utstyr, skip, stridsvogner, fly og selve krigerne. Dessuten har de økonomiske sanksjonene som den vestlige leiren har innført mot landet siden starten av denne konflikten begynt å redusere dets rikdom med det uttalte målet å ødelegge det. Plyndringen av den vestlige leirens rikdom vil derfor være dens svar for å kompensere for tapene som er lidt. Jeg bemerker først i dag viktigheten av denne avklaringen: « *Libyerne og etiopierne vil følge det .»* « *Libyerne* » er de muslimske folkene i Nord-Afrika, mens « *etiopierne* » representerer de svarte folkene i resten av Afrika, hvorav de aller fleste nå også er muslimer. Avklaringen « *vil følge det* » lar oss rekonstruere den kronologiske rekkefølgen av de profeterte handlingene. De muslimske folkene går først i krig etter det russiske angrepet mot de europeiske nasjonene og Israel. Ganske logisk og beleilig utnytter de uordenen i de sørlige EU-nasjonene, som er tvunget til å bekjempe to samtidige aggresjoner. I dette angrepet på det muslimske Afrika er Frankrike, et tidligere kolonialland, et spesielt mål for folket det koloniserte. De sørlige regionene vil bli plyndret, og befolkningen vil bli delvis massakrert på forskjellige steder som Michel Nostradamus profeterte. Som vers 40 sier, invaderer den russiske « *kongen i nord* » hele Europa og plyndrer. I samsvar med sin nåværende beslutning griper ikke Amerika innledningsvis inn for å forhindre denne invasjonen, og det lar Russland spre seg over landene til europeiske nasjoner. Frem til dette øyeblikket bruker stridende bare konvensjonelle våpen. Og de beseirede landene blir utsatt for plyndring. Russland er utstyrt med kraftige, skremmende atomvåpen, men ønsker ikke å bruke dem, vel vitende om at bruken av dem ville føre til folkemord på land. Men i den amerikanske leiren finnes det ingen slike skrupler, og for å utslette den evige russiske fienden, vil de først atomsplitte landet hans.

Vers 44: « *Tidninger fra øst og nord skal forferde ham, og han skal dra ut med stor vrede for å ødelegge og fullstendig utslette mange.* »

For Europa, invadert av russerne, ligger Russland « *øst* », og for Israel ligger det « *nord* ». Dermed får den russiske inntrengeren vite at en forferdelig tragedie nettopp har rammet Russland på sitt territorium, noe disse himmelretningene subtilt indikerer. Med Russland atomisert, går de russiske jagerflyene inn i et vanvittig morderisk raseri. Det er ikke lenger et spørsmål om plyndring, men om å « *ødelegge og utrydde mengder* », og for å gjøre dette bruker

de i sin tur sitt skremmende atomkraftpotensial mot amerikanerne og mot de europeiske nasjonene. Slik oppfylles døden til « *tredjedelen av menneskeheten* », profetert og beordret av Jesus Kristus i budskapet om den « *sjette trompeten* » i Åp 9:13-14: « *Og de fire englene som var forberedt for timen og dagen og måneden og året, ble sluppet løs for å drepe tredjedelen av menneskeheten.* » Vers 16 i dette temaet spesifiserer ytterligere involveringen av 200 millioner stridende i denne ultimate universelle krigen. Vi leser: « *Antallet på hærens ryttere var to myriader av myriader. Jeg hørte antallet på dem.* » Ordrene om atomvåpenødeleggelse beordret av lederne for stater, nasjoner og folk, er profetert gjennom dette uttrykket i vers 18: « *En tredjedel av menneskeheten ble drept av disse tre plagene, av ilden, av røyken **og av svovelen** som gikk ut av deres munn.* » Religiøse sammenstøt er betegnet med ordet « *røk* » som symboliserer bønner i Åp 8:4: « *Røyken av røkelsen steg opp fra engelens hånd for Guds åsyn sammen med de helliges bønner.* » Slutten på vestlige hovedsteder er derfor nær, overhengende. Spesielt, målrettet av Guds vrede som kalte byen « *Sodoma og Egypt* » i Åp 11:7, vil Paris bli rammet og ødelagt av russisk atomvåpenild.

Vers 45: « *Han skal slå opp teltene i sitt palass mellom havet, på det hellige og herlige fjellet. Han skal gå til grunne, og ingen skal hjelpe ham.* »

Denne gangen er det i Esek 38:22 at vi finner bekreftelse på denne ødeleggelsen av de russiske troppene på Israels jord: « *Jeg vil fullbyrde dommer over ham med pest og blod, med kraftig regn og hagl. Jeg vil la **ild og svovel regne ned.***» *over ham og over hans tropper, og over de mange folkeslag som skal være med ham.* » Slik ble de russiske troppene forfulgt til Israel av de amerikanske hærene og de europeiske overlevende, og de ble utslettet der sammen med de muslimske folkeslagene som hadde støttet dem.

Her slutter åpenbaringen gitt av Gud i Daniel 11: Russland blir utslettet. Men etter denne handlingen begynner Daniel 12:1 med å si: « *På den tiden skal Mikael stå frem, den store fyrsten som står for ditt folks barn. Det skal komme en trengselstid, en tid som det ikke har vært like fra det ble til et folk og frem til den tid. På den tiden skal ditt folk bli utfridd, hver den som finnes skrevet i boken.* » Nå, mellom tiden for denne strålende tilbakekomsten og utslettelsen av Russland som gikk forut for den, organiserer Gud den siste trosprøven på jorden, som er ment å skille, for siste gang, de utvalgte fra de falne. På den tiden vil alle de utvalgte ha blitt «adventister» i den forstand at de venter på Kristi gjenkomst våren 2030, men de må også vitne om at de er «syvendedags». For å oppnå dette må deres tro prøves og demonstreres ved å ære sabbaten, inkludert og spesielt når de blir truet med døden for denne lydigheten mot Gud. Denne prøven er profetert av Gud og åpenbart i Åp 3:10, med disse ordene: « *Fordi du har holdt fast ved ordet om min tålmodighet, skal også jeg bevare deg fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden.* »

Den profeterte « *endetiden* » gjelder « *nasjonenes tid* » som blir ødelagt av påfølgende guddommelige angrep, drepende virus, hungersnød på grunn av økonomiske blokkeringer forårsaket av kriger og av våpnene i disse krigene. Som Jesus erklærte, definerer ikke « *å høre om kriger og rykter om kriger* » verdens ende, men bare « *enden på nasjonenes tid* ». Denne « *nasjonenes ende* » er derfor forårsaket av en betydelig nedgang i representasjonen av menneskeliv på jorden.

Folkene vil ha mistet alle former for makt og organisering, og de vil være fryktelig desimerte. Dette er grunnen til at de overlevende fra denne siste atomkonflikten er tvunget av situasjonen til å gi avkall på sin nasjonale identitet og danne en universell allianse ledet av Amerika, som har holdt seg sterk.

Amerika vil endelig realisere sin universelle, dominerende drøm, og dets regime med « *dyr som stiger opp av jorden* », sitert i Åp 13:11, vil tre i kraft i en svært kort periode: « *Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden, det hadde to horn som et lam, og det talte som en drage.* » Loven som gjør den romerske søndagshvilen obligatorisk, de utvalgte som er trofaste mot den guddommelige sabbaten, vil bli forfulgt og ofre for den typisk amerikanske kommersielle boikotten, ifølge vers 17; merk at denne oppførselen allerede er anvendt mot Russland og russerne av den vestlige leiren, inkludert det såkalte demokratiske og republikanske Frankrike; siden 24. februar 2022: « *og at ingen **kunne kjøpe eller selge** uten at han hadde merket, dyrets navn eller tallet til dets navn.* »; dette før han ble dømt til å bli drept, ifølge vers 15: « *Og det hadde makt til å gi liv til dyrets bilde, for at dyrets bilde skulle tale og sørge for at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, **skulle bli drept**.* » Åp 9:20-21 beskriver standarden for de overlevende fra det jordiske folkemordet: « *Resten av menneskeheten, som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg ikke fra sine henders gjerninger, så de ikke tilba demoner og avguder av gull og sølv og kobber og stein og tre, som ikke kan se eller høre eller gå. **De omvendte seg ikke fra sine mord** eller sine trolldomskunstner eller sin hor eller sine tyverier.* »

Kristi strålende gjenkomst vil sette en stopper for de falske håpene og analysene av det religiøse subjektet. De utvalgte blir tatt opp til himmelen, de falne blir utryddet på jorden, de massakrerer hverandre og avviser ansvaret for det felles tapet.

Etter å ha kommet til slutten av disse forklaringene, må jeg legge til denne siste ideen.

Uten å stille spørsmål ved verdien av datoen 1945, kan « *endetiden* » ha begynt så tidlig som våren 1843. På grunn av de tre religionene som er nevnt i Dan. 11:40, var de to kristne religionene skyldige i svært alvorlige feil, for disse syndene tilskrives Jesu Kristi tjeneste, og de lider straff i forbindelse med disse feilene. Alt ser ut til å hvile på dette prinsippet om guddommelig rettferdighet i gjengjeldelsesloven, som Gud modifiserer i sin anvendelse mot pavelige Roma i Åp. 18:6: « *Gjengjeld henne som hun har betalt, og gi henne dobbelt etter hennes gjerninger. Gi henne dobbelt i begeret hvor hun har helt.* » Det er ikke lenger øye for øye, tann for tann, men to øyne for øye og to tenner for tann. I sin fullkomne rettferdighet sørger Gud for at straffer blir anvendt i henhold til prinsippet om gjensidighet.

Først, fra 1830, tok Frankrike, som senere ble grunnleggeren av Den europeiske union, besittelse av territorier befolket av muslimer. Etter denne handlingen profeterer Ånden reaksjonen fra det koloniserte folket: aggresjon mot den tidligere kolonisatoren og massakrer inntil den nødvendige uavhengigheten ble oppnådd: « *Sydens konge slåss mot ham.* » Fordi kolonisering er en slags «fangenskap» av et helt folk for å tilegne seg dets territorium. Jeg husker at da Gud ønsket å gi sitt folk Israel, Kanaans land, for å unngå fremtidige problemer,

sørget han for å drepe alle dets innbyggere, og organiserte utryddelsen, med stikk av vepser, og angrepene, med sverdet til de jødiske hærene. Det skulle ikke være noen innbygger igjen i live som kunne hevne dette folkemordet. Men denne hardheten som kreves for denne situasjonen, får de overhumanistiske menneskesinnene til å skjelve av redsel.

På samme måte har Europa innenfor NATO med hell utnyttet den midlertidige svekkelsen av Sovjet-Russland til å utvide markedet sitt og ruinere Russland. Denne dårlige handlingen har fått den væpnede reaksjonen fra et gjenoppstått Russland. Med alle sine væpnede styrker vil *«kongen i nord komme ned over ham»*, og vil *oversvømme den som en storm* .»

Russland ønsket på sin side å utnytte seieren over nazistene til å undertrykke det polske og ukrainske folket. Og til gjengjeld led de av hevngjerrigheten fra disse landene ... og fra Amerika, som ville bli straffet sist og utryddet av Gud selv.

En tredje grunn gjør våren 1843 til begynnelsen på « *endetiden* », også åndelig, siden denne datoen er valgt av Gud for å gjenopprette sannhetene som er forvrent av den romersk-katolske kirke. Daniel 8:14 bygger den opp, men Daniel 12:11–12 fremhever dens betydning. Og ifølge Åpenbaringen 3:2 krever Gud på dette tidspunktet « *fullkomne* » trosgjerninger; noe som er i samsvar med et krav knyttet til « *endetiden* ».

En fjerde begrunnelse er basert på den åpenbare oppvåkningen av teknologisk utvikling, som vil forårsake forurensning frem til verdens ende, slik at den også forbereder menneskehetens ødeleggelse.

Lignelsen om den «fortapte sønn» ... invertert

Denne lignelsen om den «fortapte sønn», som Jesus Kristus forkynnte, er så godt kjent i Vesten at den har blitt et vanlig symbolsk uttrykk. Jeg vil derfor vende tilbake til denne lignelsen, hvis begynnelse perfekt skildrer situasjonen som nettopp har opplevd Russland og Ukraina, engasjert i en broderkrig på grunn av ønsket om frigjøring av denne unge republikken i Øst-landene.

Den opprinnelige lignelsen presenteres i Lukas 15:11–32, men overraskende nok forekommer ikke ordet «fortapt sønn» der.

Vers 11: « *Og han sa: En mann hadde to sønner.* »

Vers 12: « *Den yngste sønnen sa til faren sin: 'Far, gi meg den delen av eiendommen som tilfaller meg.'* Og faren delte eiendommen mellom dem. »

Vers 13: « *Ikke mange dager senere samlet den yngste sønnen alt han eide og dro til et land langt borte, hvor han sløste bort eiendelene sine i utsvevende liv.* » »

Her slutter sammenligningen med den opprinnelige lignelsen, fordi denne lignelsen gitt av Jesus Kristus ønsket å lære den guddommelige velsignelsen av « *omvendelse* », slik vers 10 indikerer: « *På samme måte sier jeg dere: Det er glede*

for Guds engler over én synder som omvender seg .» Men den ukrainske sønnen i vår virkelighet oppdaget gledene ved total frihet, glemselen av religiøse tabuer, det vil si det frihetsdrepende livet som allerede var utviklet i den vestlige verdens samfunn. Han ble så knyttet til denne friheten at han, i motsetning til sønnen i den virkelige lignelsen, vendte seg mot sin far, Russland, der Ukraina hadde en svært viktig, favorisert rolle.

Dagens virkelige liv skildrer amoralske samfunn med forherdede hjerter som har blitt fullstendig ute av stand til å omvende seg. Og denne situasjonen gjengir den som rådet like før vannflommen forårsaket av Gud på Noahs tid. I uroen på grunn av de kontinuerlige irritasjonene fra virusangrep og uvinnelige konflikter, får vestlig tenkning svært forstyrrende fascistiske aspekter. Men hvorfor bli overrasket? Ender ikke de samme årsakene opp med å produsere de samme effektene? Og dette er desto lettere fordi ledere over tid erstattes av unge menn og kvinner som ikke har blitt preget av fortidens smertefulle opplevelser. I den vestlige opprørsleiren finner vi nå bare unge mennesker på rundt tretti, alle født i en tid med velstående fred. Og alle av dem, fratatt Guds visdom, oppfører seg arrogant og som diktatorer, og påtvinger sine farlige meninger på sitt folk. Hver dag, foran øynene våre og med stor mediestøtte, ser vi den mest forferdelige konflikten i hele menneskehetens historie bli organisert. For de eldste, som jeg er en av, ble saken ansett som umulig, men det var uten å regne med fornyelse av de herskende generasjonene. Og de nyeste utgjør de verste, innenfor normen. Forakten som vises den store usynlige skaperguden ender opp med å koste menneskeheten prisen for dens progressive, men likevel profeterte og sikre utslettelse.

Når vi kjenner årsaken til det ukrainske folkets brudd med Russland, kan vi forstå hvorfor Gud klandrer våre vestlige samfunn for å støtte det ukrainske valget. Den unge presidenten Zelenskyj hadde offentlig erklært til folket i EU: «Vi er som dere.» Og dette ropet fra hans hjerte er dessverre en bekreftelse og et uttrykk for en sann guddommelig fordømmelse. For disse valgene bekrefter den gode meningen med denne læren i Ordsp 29:18: « *Der det ikke er noe syn, går folket til grunne; lykkelig er den som holder loven!* » I dette verset er ordet « *åpenbaring* eller *syn* ». Jeg tror det generelt blir misforstått fordi den guddommelige forfatteren kontrasterer «syn» og «loven». I dette tilfellet refererer « *syn* » til den visuelle guddommelige retningen slik den var da Gud snakket med Moses. Det Gud sier er at selv uten hans synlige nærvær, vil folket bli velsignet hvis de er lydige mot hans lover. Dette verset opphøyer derfor troen til den som adlyder guddommelig lov i alle tider. Det lar oss forstå årsaken til fremveksten av korrupsjon og moralske perversjoner i våre vestlige samfunn, som av jordens folk blir ansett som «kristne», men feilaktig dømt av Gud som «kristne». I Europa ble ikke den kristne troen næret av sannheten gitt av Jesus Kristus, hvis arbeid ble forhindret av den synlige tilstedeværelsen av en pavelig jordisk leder fra 538. I dag kan alle se at « *folket er uten hemninger* » i hele EU, men bare på det moralske nivået, fordi innbyggernes individuelle frihet i realiteten bare blir redusert for å møte økonomiske, økonomiske og politiske imperativer. Den kvasi-pålagte innføringen av «internett»-systemet, som betalinger for kjøp gjøres gjennom, erstatter gradvis bruken av pengesedler. Slik at det amerikanske

økonomiske lederskapet tar absolutt kontroll over saken og allerede kan autorisere eller ikke « å kjøpe og selge », i henhold til sin gode vilje og dømmekraft. Allerede, som svar på USAs forespørsel, pålegger de europeiske bankene sine kunder den undertegnede erklæringen om et individuelt skattesertifikat. Ved avslag vil betalingene ikke lenger bli foretatt. Oppfinnelsen av kommunikasjonsnettverket «Internett», opprinnelig til militær bruk, ble brukt av Amerika som et nett som fanget alle jordens innbyggere. Nå, underlagt denne avhengigheten, kan landet få alt det ønsker fra dem. Men i dag gjelder denne avhengigheten bare folkene i EU, fordi USA ennå ikke dominerer hele planeten Jorden. Og vi er vitne til separasjoner og omgrupperinger av leirene som verdenskrigen snart vil motsette seg med vold og forferdelige konsekvenser. Forbrukeren har allerede blitt slave av finansorganisasjonene, og han kan ikke lenger motstå dem. Det nye Atlantis organiserer sine prinsipper og sine lover; vi adlyder, ellers dør vi.

Dermed ble den ukrainske «fortapte sønnen» fra 2022 forført av den amerikanske frihetsstandarden, etter europeerne, som først ble forført etter andre verdenskrig. I New York Bay bekrefter tilstedeværelsen av statuen med samme navn, «Frihet», hans skjebne og hans kall. En etter en ender alle de som er like opp med å komme sammen, ikke til det bedre, men for den verste endelige konfrontasjonen som må redusere antallet deres med en symbolsk « *tredjedel* », ifølge Åp 9,15.

I Frankrike, i presidentvalget, så Gud det passende å sette nasjonen under presidentskapet til den unge Emmanuel Macron, valgt mot det franske valget, **for andre gang fordi det motsatte valget for andre gang** gjaldt den enda mer hatete «Nasjonal Front», som i mellomtiden ble omdøpt til «Rallye Nasjonale». Ved slutten av denne dagen, 16. mai 2022, sørget den antatt arrogante, stolte og ambisiøse unge mannen, som i enhver mann ser en «motstandsdyktig galler», for å ikke bli dominert ved å velge, denne gangen, som statsminister, en kvinne blant de mest trofaste og ubetingede i sitt parti, kalt «La République en Marche». Med dette politiske partiet er menneskeheten riktignok på vei, men ikke mot den håpefulle suksessen og lykken.

Men siden tittelen på denne artikkelen er lignelsen om den «fortapte sønn», la oss benytte oss av den til å fremheve de vakre lærdommene som Jesus Kristus ga. La oss derfor fortsette studiet av vers 14 og de følgende.

Vers 14: « *Og da han hadde brukt opp alt, ble det en stor hungersnød i det landet, og han begynte å lide nød.* »

Vers 15: « *Han gikk og tjente for en av innbyggerne i landet, og han sendte ham ut på markene sine for å gjete svin.* »

Vers 16: « *Han lengtet etter å bli mett av svarttrostene som grisene spiste, men ingen ga ham noe.* »

Vers 17: « *Da kom han til seg selv og sa: Hvor mange leiesoldater hos min far har ikke nok brød, og jeg omkommer her av sult!* »

I dette eksemplet som Jesus Kristus har foreslått, er refleksjonen av den fortapte sønn noe opportunistisk. Det er derfor vi må gi til « *brødet* » som han mangler en rent åndelig betydning, i henhold til det faktum at « *mennesket skal leve av hvert ord som kommer fra Guds munn* ».

Vers 18: « *Jeg vil stå opp og gå til min far, og jeg vil si til ham: Far, **jeg har syndet mot himmelen og mot deg** . »*

Synden som er begått mot Faderen er først og fremst en synd begått mot Himmelen.

Vers 19: « *Jeg er ikke lenger verdig til å kalles din sønn. Gjør meg som en av dine leiearbeidere. »*

Gud gir oss et eksempel på ekte omvendelse. Sønnen erkjenner ikke bare sin skyld, men også legitimiteten i å miste rettighetene sine som sønn.

Vers 20: « *Han sto opp og gikk til sin far. Mens han ennå var langt borte, så faren ham og fikk medlidenhet med ham. Han løp til og falt ham om halsen og kysset ham. »*

I denne Faderens oppførsel åpenbarer Gud sin egen oppførsel overfor den angrende synderen. Hans kjærlighet er like sterk og stor som hans rettferdighet. Og hans langmodighet overfor syndere vitner om hans usedvanlige medfølelse.

Vers 21: « *Sønnen sa til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og mot deg, og jeg er ikke lenger verdig til å kalles din sønn. »*

Vers 22: « *Men faren sa til tjenerne sine: Skynd dere å komme frem med den beste kappen og ta den på ham, og gi ham en ring på hånden og sko på føttene hans. »*

For den fortapte sønnen er overraskelsen stor fordi faren ikke tiltaler ham med noen av de bebreidelsene han hadde rettet mot seg selv. I stedet for å bebreide ham, ærer han ham mer enn en sønn som har forblitt trofast og verdig.

Vers 23: « *Bring gjødekalken og slakt den. La oss spise og være glade. »*

Organiseringen av en fest finner sin forklaring i disse to verbene «la oss spise og være glade». Lærdommen vil bli uttrykt på slutten av historien, men allerede dette verbet «la oss glede oss» vitner om gleden som den himmelske Fader følte; en glede forårsaket av omvendelsen til denne sønnen som syntes å ha gått seg vill.

Vers 24: « *For denne sønnen min var død, og er blitt levende igjen; han var forlagt, og er funnet. »* Og de begynte å glede seg.

Prinsippet er bekreftet: å finne det som gikk tapt gir enda større glede enn det som er bevart i lang tid. Dette lærer oss at en leget skade kan gi mer lykke enn å være frisk.

Vers 25: « *Den eldste sønnen var ute på marken. Da han kom og nærmet seg huset, hørte han musikk og dans. »*

Vers 26: « *Han kalte til seg en av tjenerne og spurte ham hva det var. »*

Vers 27: « *Tjeneren sa til ham: 'Broren din er kommet hjem, og fordi han har funnet ham frisk, har faren din slaktet gjødekalken. '»*

Vers 28: « *Han ble sint og ville ikke gå inn. Faren hans kom ut og tryglet ham om å få gå inn. »*

Vers 29: « *Men han sa til sin far: Se, i så mange år har jeg tjent deg og aldri brutt dine bud. Likevel har du aldri gitt meg et kje, så jeg kunne glede meg med mine venner. »*

Vers 30: « *Og da din sønn kom, han som slukte din eiendom med prostituerte, var det for ham du slaktet gjødekalken! »*

Vers 31: « *Min sønn,*» sa faren til ham, «*du er alltid hos meg, og alt jeg har, er ditt.* »

Vers 32: « *Men vi måtte være glade og fryde oss, for denne broren din var død og er blitt levende igjen; han var fortapt og er funnet.* »

I denne lignelsen er oppførselen og resonnementet til sønnen som forble trofast i sin fars hus ikke unormalt, og han kan bare bli forbauset over å se så mye ære gitt til den som hadde oppført seg uverdig. I denne leksjonen viser Gud oss hvilken vekt kjærlighet har i hans dom over mennesker. Denne leksjonen var spesielt egnet til å åpne jødernes hjerter formet av lovens bokstav. Den gamle pakt fungerte bare under rettferdighetens styre basert på guddommelige forordninger; kjærlighet og medfølelse dukket ikke opp der. Denne lignelsen forberedte jødernes hjerter på demonstrasjonen av Guds umåtelige kjærlighet til sine skapninger, hvis svakhet og naturlige tiltrekning til synd han kjenner godt. I Jesus Kristus vil Gud være i stand til å gi tilgivelse og ære til alle virkelig angrende syndere; dette i samsvar med læren i denne lignelsen.

I rollen som den trofaste sønnen refererer Gud til jødene i den gamle pakt, som loven har lært dem siden utvandringen fra Egypt. Deres status som førstefødte sønner gir dem prioritet over alle andre mennesker frem til Jesus Kristus. Det er derfor Messias viste seg i Jerusalem, som hørte ham tale og vitne, og likevel endte opp med å få ham korsfestet etter anmodning fra det jødiske presteskapet. I denne scenen vil den førstefødte sønnens indignasjon prege jødene i den gamle pakt, som vil føle hat mot de utvalgte i den nye pakt, utvalgt blant hedningene. For for disse jødene er dette kravet fra hedningene om å tjene sin Gud utålelig og uakseptabelt. Det lignelsen ikke sier, er at denne misforståelsen av guddommelig medfølelse som ble oppnådd i Jesus Kristus, vil koste dem tapet av evig liv, som deres lydighet skulle bringe dem. Men budskapet ble gitt likevel, og Jesus fikk det profetert gjennom munnen til jødene som han presenterte sin lignelse om « *vingårdens herre og vingårdsmennene* » for, slik det står skrevet i Matt. 21:41: « *De svarte ham: Han skal ødelegge de elendige menneskene på en ynkelig måte og leie ut vingården til andre vingårdsmenn, som skal gi ham avlingen ved innhøstingstiden.* »

Frihet, likhet, brorskap ... den republikanske myten

I dag, som en Kristi soldat, tar jeg til våpen mot denne myten om den republikanske utopien som utgjør motgiften mot sann tro.

Det er bedragerisk ved at det tenner falskt håp. Det skaper en illusjon av et bilde av lykke, så jeg kommer for å demontere og demonstrere hvordan det utgjør et reelt svindelnummer som forfører et flertall av hele menneskeheten.

Det er sant at disse tre egenskapene, når de bringes sammen på denne måten, kan være en drøm. Og hvis resultatet ble oppnådd, ville mennesket oppnå stor lykke. Akk, som alle ideologier unnfanget av syndige mennesker, produserer denne bare det motsatte av det den hevdet å tilby. Frihet blir til lenker; likhet til avgrunnsdype ulikheter; og brorskap til evige kamper.

Frihet.

Med mangfold som skaper mange sameksistensproblemer, blir friheten stadig mer snever. Frihet er også en bedragersk illusjon, fordi Bibelen forteller oss i 2. Peter 2:19: « *De lover dem frihet, mens de selv er slaver av forgjengelighet, for det som har overvunnet dem, er en slave for det.* » Og i denne forbindelse er hvert menneske, atskilt fra Gud ved sin synd, en slave av sin synd. Friheten han bruker til å synde skjuler en forferdelig guddommelig fordømmelse; derfor er denne friheten virkelig bedragersk. Men den uforbederlige synderen er fornøyd med denne tilstanden og bruker egoistisk sin frihet til å utnytte sin nestes til sin egen fordel. Og denne utnyttelsen utgjør et svindelforsøk for systemets ofre. Frihet er fortsatt svært begrenset av forholdene i det moderne økonomiske liv. Mat oppnås bare med penger, i likhet med klær og husly, det taket som er essensielt for å finne et minimum av beskyttelse på jorden. Veksten av byer på bekostning av landsbygda har forverret problemet. Å dyrke jorden matet mange mennesker som i dag utelukkende er avhengige av en lønn og store varehus for å dekke sine presserende behov. Frihet er fortsatt illusorisk i den forstand at hvert menneske adlyder sin nedarvede natur. Alle bærer gener arvet fra sine forfedre, og den blonde med blå øyne vil aldri bli den brune med svarte øyne. Og her ligger problemet med skjønnhetskriterier, det med smak og farger som alle har sin egen oppfatning av, ting som ikke er oppe til diskusjon. Men hvis de ikke er oppe til diskusjon, kan de lett føre til krangler og dødelige konflikter.

Lovlighet

Naturen gir oss fysisk og psykisk ulikhet fra fødselen av. Men selvfølgelig overlater den republikanske ideologien det til vitenskapen og kirurgisk medisin å bøte på disse tingene. Den hevder å tilby mennesker like rettigheter og streber etter å bekjempe gapet som skapes mellom rike og fattige, friske og syke. La oss rose disse anstrengelsene fordi de er forsvarlige, men bortsett fra et ideelt prinsipp, hva er resultatet? De rike fremmer sin berikelse, og de fattige drar alltid med seg sin uatskillelige fattigdom. Her bemerker jeg en første uforenlighet mellom ordene «frihet» og «likhet», fordi det er nettopp på grunn av frihet at likhet blir umulig. Jesus ga ikke mennesker noen falske illusjoner, fordi han selv sa i Matt 26,11: « *For de fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid.* » På samme måte, idet Ånden profeterer om de siste dager, erklærer han i Åp 13:16: « *Og han lot alle, både små og store, **rike og fattige**, **frie og treller**, få et merke på sin høyre hånd eller på sin panne.* » Legg merke til i dette verset tilstedeværelsen av « **frie** » **mennesker** og « slaver » i disse siste dagene av menneskets jordiske historie, som gjelder vår tid og de åtte årene som gjenstår å bli oppfylt. Det er tydelig at likhet vil forbli en myte for alle, og dette desto mer ettersom ondskapen i menneskehjertene bare øker med tiden.

Likestilling er fortsatt en luftspeiling i den republikanske ørkenen fordi alle kan se at de rike kjøper makt, den svært dyre effektive advokaten og korrupte dommeres samtykke. Er det ikke uten grunn at Jesus erklærte i Lukas 6:24: « *Men ve dere rike, for dere har fått deres trøst!* » Og Jakob 5:1 bekrefter det og sier: « *Nå over dere rike! Gråt og klag over de ulykker som skal ramme dere.* » Likhet i rettsspørsmål oppnås derfor ikke, men republikken tilbyr like muligheter til alle,

står det. Men er hjerner like til å oppnå de samme tingene på samme måte? Nei, åpenbart ikke. Og problemet med republikken er at den har valgt å favorisere, blant alle mulige og nyttige aktiviteter, de mest utdannede vesenene. Vitnemålet utgjør hele forskjellen, og rikdommen, som i seg selv kjøper makt. Dermed lukkes den onde sirkelen, og innenfor det republikanske demokratiet etableres et overlegent herskende samfunn bestående av velstående og høyt utdannede mennesker. Gjennom årene reproducerer denne situasjonen privilegiets samfunn som det republikanske demokratiet siktet mot å ødelegge. I Frankrike reproduserte den femte^{republikk} et privilegiumsamfunn organisert etter et prinsipp som var svært likt det gamle monarkiets. Men kriteriet for tilgang til makt er nå kunnskap, et diplom oppnådd fra landets utdanningsskoler. Dermed dytter politikerne barna sine ned denne politiske veien, og fra far til sønn bytter den nye statsadelen på å lede makten.

Den unge Octavian, nevø av diktatoren Cæsar, hadde, i likhet med onkelen sin, forstått viktigheten av å vinne folkets, de romerske plebejentenes, støtte. For å vinne folkelig støtte har metoden imidlertid forblitt den samme: det er nødvendig å tilby dem muligheten til å ha det gøy, distrahere seg selv og presse grensene for individuelle og kollektive årsaker til nytelse. Roen og den lange freden på 77 år som har rådet frem til vår tid, ble oppnådd på disse samme måter. Det er i forbruket av produkter som er skapt og kontinuerlig fornyet at vestlige samfunn har blitt fredelige og føyelige, slik de herskende klassene ønsker. Mens de fattige lurar seg foran TV-kanaler og på idrettsstadioner, organiserer og skaper disse herskende klassene sin individuelle og kollektive berikelse. Siden 1976 har mottakelsen av befolkninger av afrikansk opprinnelse, nord og sør, plassert mennesker i total ulikhet i samliv. Noens ambisjoner deles ikke av andre, men alle deler ønsket om å berike seg selv. For når de bringes i direkte kontakt med de rike, oppdager de fattige omfanget av sin fattigdom, og noen er villige til å gjøre hva som helst for å oppnå den ettertraktede rikdommen. Dermed forbereder ulikhet veien for sammenstøt mellom ulikstilte mennesker i den franske republikk.

Brorskapet

Det er vanskelig, om ikke umulig, å oppnå dette tredje republikanske målet, allerede på grunn av at de to egenskapene som er studert tidligere, har sviktet. Brorskapet som Republikken snakker om, er det globale menneskehetens. Nå er det godt å huske at fra Adam og Evas første barn drepte den eldste Kain sin yngre bror Abel av sjalusi. Og dette vitnesbyrdet alene sier at drømmen om universelt brorskap for alltid vil forbli en urealiserbar myte. Ordet brorskap minner oss om at vi er brødre, men brødre krangler selv om de ikke alltid dreper hverandre. Og når religiøse forskjeller legges til i tillegg til rasearv, forsvinner muligheten for den håpede broderlige forståelsen fullstendig. Det noen holder hellig, anser andre som profan og uten begrunnelse. Og når det hellige angripes av den ikke-troende, blir vanhelligelsen årsaken til dødelige, krigslignende sammenstøt. Den ikke-troende kan ikke forstå den forargelsen den troende føler. Etnisk blanding består i å blande svært eksplosive produkter. Jesus Kristus sa i Matteus 28:19-20: « *Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å*

holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende. » Budet var riktignok å « *gjøre alle folkeslag til disipler* », men ikke å slavebinde eller kolonisere dem. De første misjonærene brakte dermed frelsens evangelium, men bak dem kom hærer for å urettferdig undertrykke de folkeslagene som hadde vært frie frem til da. Kolonisering erstattet misjonærene, og frie folkeslag ble underlagt slaveriet under vestlige økonomiske forhold. Selv etter koloniseringens slutt forble disse folkeslagene slaver av sine nye afrikanske statsoverhoder, som egoistisk beholdt rikdommen som ble utnyttet av de tidligere kolonisatorene. Som et resultat kunne disse landene, underlagt økonomiske lover, ikke berike seg selv eller engang la folket sitt få del i produktene fra sitt land. Negritude var smertelig preget av høyden av ulikhet: slaveri. Rekker av lenkede svarte ble ledet av muslimske slavehandlere fra Niger til sine land. Senere gjorde portugiserne, og senere andre europeiske folk, det samme, og ledet kolonner av svarte slaver til kaiene i afrikanske havner, inkludert Ouidah i Benin, hvor de ble lastet, som kveg, inn i lasterommene på skip som forsynte Brasil med arbeidere for å utnytte sukkerrøråkrene, og senere for å plukke bomull i det sørlige USA i Nord-Amerika. Svarte mennesker har dermed blitt preget av to forskjellige erfaringer avhengig av om de var slavebundet i Vesten eller forble i landet sitt under kolonisering. Men i vår moderne tid har bevissthet fremmet av medieaksjoner skapt blandingen av disse to erfaringene, og svarte mennesker trekker en identisk lærdom fra den: ondskap ble brakt av hvite mennesker. Det er all denne urettferdigheten som ble praktisert overfor Gud og mennesker, som Jesus Kristus utnytter i vår endetid for å provosere frem hat og krig. Og de har alle som årsak en åpenbar utnyttelse av **den naturlige ulikheten** som kjennetegner menneskeheten, i henhold til Guds vilje, siden begynnelsen av dens historie. Så mye at det republikanske mottoet, frihet, likhet, brorskap, til slutt gjelder for et samfunn av slaver, ulikhet, uvennlighet og motstandere. Det verste er at med foreningen som skaper styrke, tar denne styrken form av et autoritært herskende samfunn nær fascismen. Retten til individuell tanke og mening blir i dag bekjempet og forfulgt av republikanske lover. Og akkurat som evnen til å tolerere motstand vil svekkes med Guds plager i de siste dager, avtar evnen til å akseptere individuelle meninger på grunn av konfliktene og truslene som har tynget NATO-folkene siden 24. februar 2022. Fascismen er tilbake, og den har fortsatt noen gode dager foran seg. Det ser ut til at brorskap bare anerkjennes for de som aksepterer og legitimerer standardene etablert av denne nye kollektive amerikanske og europeiske fascismen; herren og hans tjener.

I den allmektige Guds hender

Uansett vår åndelige status er vi mennesker alle i den allmektige Guds hender. Enten vi er velsignet av Ham eller forbannet av Hans fullstendig rettferdige og rimelige dom, kan vi ikke annet enn å oppleve oppfyllelsen av Hans uunngåelige og uforgjengelige, øverste vilje. Og denne situasjonen gjelder også alle de himmelske englene, de gode som forble trofaste, og de onde som fulgte Satan i hans opprør mot den ene og suverene Skapergud.

I lang tid og frem til vår moderne tid ble Guds eksistens lett innrømmet av normale mennesker; dette til det punkt at inspirert av demoner tjente de falske guder eller oppfant dem selv, fordi livet vitner om så mye intelligens i sine visuelle aspekter og sin funksjon at mennesket, vitne, mottaker og mottaker av disse tingene, visste at han selv ikke var opphavsmannen til denne skapelsen; følgelig måtte skjulte intelligenser, kraftigere enn ham, ligge til grunn for disse konstruksjonene. Det må også bemerkes at til tross for deres uvitenhet om den sanne skaperguden, viste de mer intelligens enn dagens agnostiske eller ateistiske mennesker som er fornøyde med å tilskrive ekstremt komplekse konstruksjoner til tilfeldigheter og det de kaller "natur". Etter å ha observert at bakkens høyde stiger med tiden, konkluderer de med at det er mulig å gi jorden en eksistens på millioner eller milliarder av år. Så jeg stiller dette spørsmålet: hvor kom lagene av jord og steiner som dekker jordens sentrale, brennende kjerne fra? Og denne kjernen, hvordan ble den dannet? Hva var bakkenivået ved jordens fødsel?

Heldigvis for oss som har sann tro, trenger vi ikke å forvente at mennesker skal gi svarene på disse legitime spørsmålene. Moderne mennesker har oppfunnet fiksjon, et begrep som betegner det som er falskt og utelukkende innbilt av mennesker. Men i all sin fantasifulle kapasitet har de holdt seg langt unna virkeligheten; for menneskelig fantasi er begrenset, mens liv skapt av Gud bare er det foreløpig i sin nåværende form. Fremfor all fiksjon er Gud virkelig ubegrenset, og han trenger bare å befale å skape liv eller materie. Og etter slutten av den jordiske historien, når det syvende himmelske årtusen opphører, ved fornyelsen av alle ting, vil de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus, i undring være vitne til kraften til sin skapergud, som plutselig, på sin befaling, vil forvandle den gamle kaotiske jorden til en evig idyllisk Edens hage.

Det er sant at med tiden og dårlig vær fører regn og voldsomme stormer med seg masser av jord og gjørme som dekker øde eller bebodde steder. Og du må forstå at i møte med slike plager ga menneskene opp og tilpasset seg den nye situasjonen som ble pålagt av naturfenomenenes herskende kraft. I dag har det moderne mennesket kraftige maskiner som bulldosere som tålmodig kan rive bort et helt fjell. Dette var ikke tilfelle tidligere, og jordskred endret terrengets utseende permanent. Tildekking av noen få meter har derfor en naturlig forklaring, men jordens mange lag har ikke det. Og de pretensiøse falske teoriene som forskerne lærer frem og som tilskriver jorden en eksistens på milliarder av år, så bare ut til å avlede mennesker fra frykten som skyldes Skaperguden, åpenbart av Bibelen selv, skrevet av vitnene til det jødiske hebraiske folket.

Still deg selv dette spørsmålet: hvorfor bruker ikke disse forskerne sin intelligens til å forsøke å forstå de urovekkende og forbløffende vitnesbyrdene som presenteres i Bibelen? Likevel er det ting i disse åpenbaringene som er utfordrende; og allerede eksistensen av dette jødiske folket? Deres intelligens er derfor selektiv, og bare deres individuelle og kollektive vilje er det som står på spill: de velger vitenskap mot Gud.

Etter å ha tatt det motsatte valget siden jeg ble født, fordi jeg hadde den store gleden velsignet av Gud å bli født i en religiøs atmosfære på grunn av min onkels og tantes iver på farssiden, for darbyistisk protestantisk lydighet, har jeg aldri tvilt på Guds eksistens gjennom hele livet, selv om jeg lenge var uvitende

om den virkelige formen for hans læresetning. Jeg visste at kilden til hans åpenbaring var Bibelen og ingenting annet enn Bibelen. Da Gud så det passende, etter bitre jordiske erfaringer, leste og studerte jeg også som voksen hele Bibelen, dette ordet fra den levende Gud, skrevet for hans utvalgte.

Så, rettet mot adventisttroen, oppdaget jeg svarene på inkonsekvensene jeg hadde lagt merke til i den falske kristne troen. Sabbatens rolle var avgjørende, og grunnlaget for de profetiske forklaringene overbeviste meg fullstendig. Jeg er nå også forferdet over å se så mye villedet intelligens i denne verden, avledet fra den levende Gud og satt til tjeneste for Satan og hans demoner. Samtidig måler og verdsetter jeg hver dag, og mer og mer, høyden av mitt privilegium som får meg til å forstå den skjulte tanken, om enn åpenbart, om den forløsende skaperguden. Det er sant! Jesus frelser sine utvalgte ved blodet som ble utgytt på korset, hvor han frivillig ofret seg selv som et sonoffer, og denne handlingen er det eneste grunnlaget for den frelsen som Gud har foreslått. Men hvorfor viste han så mye generøsitet og medfølelse? Hvem kan si at han gjorde det slik at den han frelser skulle få fortsette å synde, med vilje, mot Guds bud og forordninger? Ingen har selvfølgelig den arrogante nerven, og likevel, uten å si noe, er det nettopp dette falsk tro legitimerer og legaliserer gjennom sine gjerninger. Dermed gjelder dens skyld vitnesbyrd om den nye pakt, for det er Paulus som erklærer i Rom 6,1-2-12-15: « *Hva skal vi da si? Skal vi fortsette å synde, for at nåden kan bli enda større? Langt være det! Hvordan skal vi, etter å ha dødd fra synden, lenger leve i den? .../... La derfor ikke synden herske i deres dødelige legeme, så dere adlyder dets lyster. .../...Hva da? Skal vi synde, fordi vi ikke er under loven, men under nåden? Langt være det!* » Og i vers 23 gir Paulus oss en god grunn til ikke lenger å synde med vilje: « *For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.* » «Og denne « døden » vil bli desto mer fortjent av de ulydige opprørerne, fordi ved å gjøre krav på hans rettferdighet og hans frelse, gjør de Jesus Kristus selv, ifølge Gal 2:17, til « *syndens tjener* », det vil si at de dermed begår den verste krenkelsen som kan gjøres mot ham: « *Men når vi søker å bli rettferdiggjort ved Kristus, hvis vi selv ble funnet å være syndere, ville da Kristus være en syndens tjener? Langt ifra!* »

Det er svært interessant å merke seg at dette emnet « **synd** », som Paulus advarer Kristi utvalgte mot, hovedsakelig dukker opp i brevet han adresserer til romerne. For vårt nåværende kristne Vesten er etterkommere av disse folkeslagene som er underlagt romerne, som i dag utgjør EU og dens engelske forlengelser av USA og Australia, men også den ortodokse troen i østlandene. Faktisk fordømmer disse advarslene fra Paulus dem alle, siden de alle ærer den avskyelige falske «Herrens dag» som kom på den første dagen for å erstatte den syvende, helliggjort av Gud siden hans skapelse av verden; hans hellige sabbat. Er ikke den guddommelige vreden som kommer mot disse opprørske nasjonene, dermed berettiget?

Helt siden Gud skapte mennesket, opprinnelig formet av leire av Skaperens hender, har det vært i hans hender. Før han ga ham utseendet av kjøtt og bein, formet Gud ham først slik pottemakeren former et leirkar på en hjul. Denne åpenbaringen alene setter grensene for menneskets status overfor Gud som skaper alt, bygger alt og projiserer planen for ting han vil fullføre i sin tid. Jeg må

her vitne om hvor mye det grundige studiet av hans bibelske profetier har nærret min tro og fått meg til å oppdage sann hvile for sjelen. For hemmeligheten bak sann hvile ligger i å få svar på betydningen av de tingene og hendelsene vi ser finne sted, dag etter dag, i vårt moderne liv. Mens forskere søker svar i sin tid, finner Kristi utvalgte de som opplyser dem effektivt i studiet av forgangne tider; ting åpenbart i profetier som etterlater tilhengeren av falsk tro kald og likegyldig. Dette har oppsummert den kristne troen i sitt enkleste uttrykk, ved å gjenta svaret sitert i disse bibelversene fra Apostlenes gjerninger 16:30-31: « *Han førte dem ut og sa: 'Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?' Paulus og Silas svarte: ' **Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst, du og din husstand** . ' » Men for å forstå dette korte svaret må vi følge nøye med på versene som følger, og allerede vers 32: « **Og de talte Herrens ord til ham og til alle som var i hans hus.** » For denne hedenske familien som bodde i Filippi i Makedonia, var omvendelsen ekte og oppriktig, og de trengte bare å høre « *Herrens ord* » for å bli dømt verdige til dåpen som ble utført deretter. Men denne omvendelsen gjorde dem til nye mennesker hvis liv ville bli forandret og forvandlet av de guddommelige verdiene som de fra nå av ville adlyde. « *Herrens ord* » fikk dem til å oppdage budene og forbudene som Gud hadde lært. Dette var betingelsen for at Kristi frelse skulle tilskrives dem. Og det har vært det samme gjennom alle tider, helt frem til vår egen tid.*

Det profetiske ordet gir sjelen hvile fordi det gir oss vissheten om at til tross for bedragersk skinn, forblir hele verden denne leiren som Gud former for å frelse eller ødelegge. I sine profetier har han ikke sluttet å forkynne sin endelige seier over alle sine fiender, særlig i Jes 45,23: « *Jeg sverger ved meg selv, sannhet går ut av min munn, og mitt ord skal ikke bli ugyldig. Hvert kne skal bøye seg for meg, hver tunge skal sverge ved meg.* » Paulus tar opp dette verset i Rom 14,11. Men Gud er ikke fornøyd med å forkynne sin seier, for for at hans utvalgte også skal seire, åpenbarer han i sine profetiske åpenbaringer for dem i et sammensatt portrett, ved symboler, identiteten til sine og deres fiender. Og for å komme seirende ut av troens kamp er denne betingelsen uunnværlig. Som et prinsipp, hvem kan beseire den uidentifiserte fienden? Ingen, verken på jorden eller i himmelen.

Derfor er det viktig å kjenne hele historien til den kristne tro i dag for å forstå den globale religiøse situasjonen. Før jeg begynte i adventisttroen, hadde jeg bedt en protestantisk pastor om dokumenter som gjenfortalte historien til den kristne tro. Slik lærte jeg historien om kampene mellom katolikker og protestanter. Så, gjennom adventisttroen, oppdaget jeg dekretet i Daniel 8:14, og jeg var dermed i stand til å forstå at den protestantiske troen hadde blitt forkastet av Gud siden våren 1843. Det profetiske ordet opplyste meg, formet meg og ga min tro uventede vissheter. I denne erfaringen forstår jeg begrunnelsen for disse versene fra 1 Kor 2:14 til 16: « Men det **naturlige** mennesket tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, for det bedømmes åndelig.» **Men det åndelige mennesket dømmer alle ting, og selv blir han ikke dømt av noen . For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne undervise ham? Men vi har Kristi sinn .**

I den progressive konstruksjonen av sine profetier lot Gud klokkelig alle tolke grunnlaget for denne konstruksjonen. Symbolene er lette å identifisere ved forklaringer som profeten Daniel tydelig formulerte. Dette gjelder for rekken av dominerende hedenske riker i Daniel 2, Daniel 7 og Daniel 8. Men åpenbaringene om kristen tid krever mye mer subtilitet fra hans side. Hemmeligheten bak den eksepsjonelle forståelsen av disse mysteriene som ble gitt meg, ligger i den syntetiske analysen jeg gjorde ved å sammenligne de fullstendig dechiffrede læresetningene som i hvert kapittel gjaldt de samme periodene som var profetert under forskjellige symboler. Ved å bringe sammen de tidligere separate læresetningene, ble de sammensatte portrettene skapt ved denne metoden basert på komplementariteten til de spredte detaljene. Slik kunne den romerske identifikasjonen av det " lille hornet " i Daniel 7 og den i Daniel 8 oppnås på en overbevisende og forvirrende måte for den pavelige romersk-katolske troen. Det første mystiske aspektet ved denne profetiske konstruksjonen var å la den katolske troen utføre sitt onde verk uten å bli forvirret av en for presis og ugjendrivelig identifikasjon. Dessuten valgte den guddommelige Ånd perioden med religiøs fred som fulgte den franske revolusjonen for å lede sine utvalgte sinn mot studiet av disse spesialiserte profetiene om kristen tid frem til « *endens tid* ». Og hans første menneskelige instrument var amerikaneren William Miller. Konstruksjonen av boken Apokalypsen, som tydelig betyr Åpenbaringen, er bygget på grunnlaget definert av Daniels bok, og fordi denne apokalypsen avslører enda flere detaljer om hele den kristne æraen, er de guddommelige finessene enda flere, slik at boken tilsynelatende er uforståelig; noe som dermed fordelaktig holder unna og motvirker de dårlig inspirerte og dårligmenende nysgjerrige.

Mitt sinn er i dag grepet av dette bildet av Skaperguden som holder alt i sine hender. Og han fortsetter uavbrutt å forme hendelsene i menneskelivet, og gir dem den formen han forutså i sine profetier. Disse profetiene åpenbarer bare det essensielle, fordi hans utvalgte oppdager uprofetiske hendelser etter hvert som dagene går. Imidlertid er de fortsatt formet av den allmektige Gud som bestemmer over deres oppfyllelse. Jeg bor i Frankrike, i dette landet som fortsatt i dag kan tilby det beste som Gud brakte til det i Valence-sur-Rhône i form av sine dechiffrede profetiske åpenbaringer, og det verste, den LHBT-arrogansen til seksuelle perverse som forakter Gud og religion, eller praktiserer den i dens mest avskyelige og avskyelige former. Dette er den endelige frukten av arven etter nasjonal ateisme og fritenkerne i dens fem påfølgende republikker. Og logisk nok er den siste formen den mest overdrevne og den mest forherdede. Mitt grå og hvite hår vitner om en kontinuerlig oppmerksom opplevelse av fransk historie mellom slutten av andre verdenskrig og vår tid. Åpningen av mitt sinn gjennom profetiene har gitt meg en bedre forståelse av hvordan Gud forberedte tragediene vi opplever i dag. For Guds planer er bygget over århundrer og globalt over syv årtusener. Den som forakter fortiden har heller ingen sjanse til å forstå hva som blir oppnådd i hans tid. Ved å ta opp bildet av keramikeren, begynner forberedelsen av karet som skal modelleres og dreies med å samle leire fra naturen. Den blir deretter bearbeidet, mykgjort og plassert på dreieskiven. På samme måte tok det de kristne korstogenes aggresjoner mot muslimene som bosatte seg i Jerusalem for å oppnå et varig hat mot islam mot opprørsk

kristendom. Og dette hatet, gjenoppvåknet og forsterket, tar form av aggresjonene til fundamentalistiske krigermuslimer mot vestlige kristne land og mot hedenske asiatiske land. Religion er det øverste våpenet som Gud bruker i de tidene han har valgt for å straffe den opprørske menneskeheten. Religiøs fanatisme er mye farligere enn den territorielt dominerende ånden som karakteriserte de to første verdenskrigene. Det er derfor denne religiøse fanatismen vil spille en ledende rolle i denne tredje verdenskrigen, som begynner i Ukraina, og den vil være fryktelig ødeleggende og destruktiv for militære og sivile liv. I denne ukrainske konflikten deltar de fire religionene som Gud har forkastet allerede i kampene. Amerikansk protestantisme, assosiert med romersk, europeisk, polsk og ukrainsk katolisisme, for ikke å nevne jødene, er imot det ortodokse Russland, assistert av muslimske tsjetsjenere. Og i den kommende utvidelsen av denne konflikten vil religiøse allierte komme for å støtte sine trosfeller, noe som åpner for flere lokale konflikter andre steder enn i Ukraina. Men den monoteistiske religionen vil ikke være den eneste som er berørt av denne krigen. I øst vil det hinduistiske India konfrontere det muslimske Pakistan, og Kina vil kjempe mot Japan og India. Visjonen om denne fremtiden er lett å bestemme, for hvert av disse landene har sin potensielle arvefiende identifisert siden andre verdenskrig. Og for å fremskynde den endelige ødeleggelsen som går forut for og forbereder verdens ende, vekker Gud alle disse gamle hatene og nagene som midlertidig har ligget i dvale.

Du kan dermed forstå at siden alle er i Guds hender, er hans fienders skjebne en håpløs sak. Men disse samme guddommelige hendene beskytter, dag etter dag, hans utvalgte, inntil timen for deres opprykkelse til hans himmelske rike, hvor Jesus, i henhold til sitt løfte, har beredt et sted for dem i en midlertidig periode på « *tusen år* ». Deretter vil evigheten leves på den gjenfødte jorden, den « *nye jorden* ».

Han som former livene til sine skapninger har valgt å forbli usynlig. Og i dette åpenbarer han sin eksepsjonelle og unike visdom, som de gamle kalte visdom. Guds hensikt er faktisk å velge de utvalgte til å følge ham inn i evigheten. Denne utvelgelsen krever en prøvelse av hver av disse utvalgte. Det er derfor Gud først lar sine skapninger vandre og begå synd fordi han venter på deres reaksjon og resultatet av deres erfaring. I utøvelsen av synd opplever de utvalgte en lidelse som får dem til å frykte synd og presser dem mot god oppførsel; omvendelsens vei. I motsetning til dette finner de som er uverdige frelse tilfredsstillelse i utøvelsen av synd. Deretter tar de til seg synd, som blir normen i deres liv. I den lidelsestilstanden de skylder synden, er de utvalgte modne for omvendelse. Gud kan da presentere seg i deres liv og hjelpe dem å oppdage sine frelsende sannheter. Du kan påpeke at Jesus i sin lære i lignelser insisterte på prinsippet om virkningene av Guds tilgivelse. Den angrende synderen er det perfekte forbildet for den utvalgte som er elsket av Den Allmektige. Og Jesus oppsummerte denne læren ved å si i Lukas 7:47, om den utro kvinnen: « ***Derfor sier jeg dere: Hennes mange synder er tilgitt, for hun elsket mye. Men den som får lite tilgitt, elsker lite*** .» Og han gjorde det klart: « ***Men den som får lite tilgitt, elsker lite*** .» Og denne presisjonen avslører årsaken til hans usynlighet, for hvis Gud var synlig, ville få våge å utfordre og motsi ham slik Satan, som så og tjente Gud i

begynnelsen av sin eksistens, våget å gjøre. Gud brukte seks tusen år på å velge ut englene og menneskene som var verdige hans evighet. Og seks tusen år for å oppnå dette resultatet er allerede, selv for ham, en veldig lang tid. For for å frelse noen få millioner sjeler måtte han tåle de uutholdelige skyldige utpressingene fra milliarder av andre som etterfulgte hverandre på jorden, eller var aktive i himmelen. Guds tålmodighet er på standarden for hans evighet, det vil si enorm, men ikke uendelig.

Jeg har der gitt et svar på dette ofte stilte spørsmålet: «Hvorfor gjemmer Gud seg, hvis han eksisterer?» Og jeg tar opp dette bildet som oppsummerer svaret hans: « **Fordi det er når katten er borte at musene leker .** » Og beroliget av sin usynlighet **har menneskemusene faktisk danset på mange måter, veltet seg etter eget forgodtbefinnende i kjødets og åndens synder**, slik at Gud nå kan bestemme seg for å gi dem døden, ved å anvende på dem, etter den jødiske nasjonen i år 70, straffen som er sitert i Esek. 14:21: « *Ja, så sier Herren, JaHWéH: Selv om jeg sender mine fire forferdelige straffer mot Jerusalem, sverdet, hungersnøden, ville dyr og pest, **for å utrydde mennesker og dyr derfra** , ...* ».

Mesterpottemakeren former æreskar, men også kar skapt for fortapelse. Begge har en rolle å fylle. Å lede nasjoner til deres undergang; i nyere tid har han gitt makten til mange unge menn og kvinner som forfører og behager befolkningen i stor grad. Disse er ikke klar over faren som dette valget medfører, for selv om de tilsynelatende er intelligente og utdannede, fulle av vitnemål og opplært på videregående skoler, har de alle sin ungdom og dens største ignorerte ulempe til felles. Og det er en ting av stor betydning som jeg understreker med kraft og insistering: de unge er uerfarne, slik at alt virker mulig for dem, inkludert det som er umulig. For bare livserfaring danner i mennesket evnen til å identifisere det mulige og det umulige. Det er på grunn av dette prinsippet at Gud i Bibelen presenterer « *hvitt hår som en æreskrone* », forutsatt at dette « *håret* » har blitt « *hvitt* » ved å vandre på « *rettferdighetens sti* » som Jesus Kristus trakk frem i henhold til Ordspråkene 16:31: « *Hvitt hår er en æreskrone, på rettferdighetens sti finnes den.* » Og vi må forstå denne lærdommen i Job 32:7–9: « *Jeg sa til meg selv: Dagene skal tale, årenes mangfold skal lære visdom. Men i virkeligheten er det i mennesket ånden, Den allmektiges pust, som gir forstand; **det er ikke alderdommen som gir visdom, det er ikke høy alderdommen som gjør en i stand til å dømme** .* » For å bekrefte denne oppfatningen, inspirert av Gud, ser vi også gamle menn med hvitt hår bli forført av en arrogant og klønete ungdom som alle feil og dårlige valg er tilgitt. Disse grå hårene mangler tydeligvis guddommelig visdom fordi de støtter dem som forbereder sin felles ødeleggelse. Men her må jeg gi en forklaring for de som kanskje ser guddommelig urettferdighet i det faktum at Gud gir forstand til noen og ikke til andre. Gud handler i henhold til disse ordene fra Jesus Kristus: « *For den som har, skal gis det han har, og den som ikke har, skal ta det han har .* » Det som er gitt, er visdommens intelligens. Mennesker er, fra fødselen av, bærere av de samme valgmulighetene, men det er deres frie vilje som bestemmer deres valg i henhold til deres personlighet. Dermed kan en som allerede har visdom i seg, se at visdommen er økt av Gud. På den annen side, for en som forakter visdom, vil Gud

reducere hans intelligens og frata ham alle former for visdom. Og ved denne tillegget eller tilbaketrekningen av visdom og intelligens viser Gud at han former sine skapninger slik pottemakeren former leire på sin dreie.

"Slaskhodet"

Dette uttrykket refererer til det ulydige barnet som irriterer og driver foreldrene sine til «galskap». De vet ikke lenger hva de skal gjøre, fordi de har prøvd alt: mildhet, irettesettelser og til slutt fysisk korrigerende. Og barnet vender sitt opprørske blikk mot foreldrene sine og sier: «Ikke engang redd!» Foreldrene lurer: «Hvordan kom vi til dette punktet?» Men det kommer ikke noe svar, og de føler det som om de har brakt en fullstendig ufølsom og umettelig djevel til verden. Dette er erfaringen til tusenvis eller millioner av par som bor i Vesten, hovedsakelig. Og årsaken til dette problemet kan finnes i en rekke hendelser som har funnet sted siden slutten av andre verdenskrig. Jeg har allerede hatt muligheten til å si dette, men begynnelsen på denne driften skjedde i USA. Det var her ungdommelighet oppsto i en atmosfære av rasekamp der klangrupper fra de hvite, svarte og latinamerikanske samfunnene, og spesielt puertoricane, kjempet. Denne urbane volden tok form av filmer som forførte europeisk ungdom som «livets raseri». Europa så ungdommen sin gå inn i vold, kostymet modellert etter den amerikanske modellen var den svarte skinnjakken, støvler på føttene; jeans til bukser, og det naglebeltet for å holde dem oppe. Det mest voldelige tillegget til kamp var sykkelkjedet, metallknokebeskytteren og den essensielle springkniven med automatisk åpning. Det er vanskelig å tro at denne ungdommen fra 60-tallet (1960) nettopp hadde unnslettet katastrofen under andre verdenskrig med dens 60 millioner dødsfall. Men det mentale aspektet ved denne ungdommen var profetisk fordi det viste bildet av endetiden, der denne volden går forut for og favoriserer utviklingen av tredje verdenskrig. Denne volden fra 1960-tallet utviklet seg parallelt med musikken til rock 'n roll (swing and roll), en brutal binærversion av jazzstilen skapt av svarte. Suksessen til disse nyhetene skyldtes selvfølgelig intens demonisk aktivitet, men også oppfinnelsene av dette instrumentet jeg kjenner godt, gitaren, elektrifisert og forsterket ved hjelp av stadig kraftigere forsterkere. Rytmen og den lydmessige kraften dannet en eksplosiv cocktail som grep folkemengdene og fikk dem til å gå inn i individuelle og kollektive transer. Bruken av narkotika kom til å legge til rette for og forsterke effektene, og slik kom et nytt onde fra den nye verden og spredte seg over hele Europa.

General de Gaulle ble valgt til president i Frankrike i 1958, og møtte et opprør blant unge studenter i 1968. En tørst etter total, nesten anarkisk frihet oppsto blant ungdommen, og de gikk inn i en revolusjon. De rev opp belegningsstein fra gatene og reiste barrikader. De motarbeidet voldsomt CRS (Republikanske sikkerhetsstyrker), ordens- og statens beskyttere, ved å proklamere og vise frem slagordene sine: «Det er forbudt å forby», «Hverken Gud eller herre». På 1960-tallet dro unge mennesker nytte av utviklingen av radio. Private radiostasjoner sendte musikken deres, debattene deres, spredte ideene

deres, og på denne måten ble gapet mellom disse unge og de eldre stadig større. Folk snakket da om «unge menneskers ondskap», «den nye bølgen», og foreldre, i økende grad oppslukt av profesjonelle bekymringer, ga opp og lot seg invadere og dominere av denne fremadstormende bølgen. Unge mennesker dro nytte av det faktum at de, mer enn foreldrene, ble tiltrukket av den nye utviklingen skapt av teknologien. Og etter hvert som systemet dro nytte av disse nye, svært lojale kundene, ble ungdommelighet stadig mer foretrukket.

På 1960-tallet skjedde det noe fundamentalt: protestånden. Frem til da hadde unge mennesker forblitt knyttet til familiene sine, men så begynte de å utfordre alle tradisjonelt nedarvede familieverdier. Unge mennesker søkte bare selskap av andre unge mennesker, og gapet til familiene deres ble stadig større, til foreldrenes store fortvilelse. I Frankrike involverte kolonikrigene unge mennesker som var stadig mer fiendtlige til prosessen. I sin tørst etter frihet var kolonisering utenkelig. Etter krigen i Algerie ønsket også unge franskmenn velkommen unge algeriske innvandrere, deretter tunisiere og marokkanere. «Ikke rør min venn»-generasjonen utviklet seg under presidentskapene til Giscard d'Estaing og François Mitterrand. For én vesentlig ting fulgte med denne erobringen av ungdommen: avvisningen av Gud og all religion.

I denne normendringen spilte psykiatere av alle slag en ekstremt viktig forsterkende rolle, fordi allerede på den tiden var vitenskapen og dens kandidater autoritative. Og de fant ingenting bedre å gjøre enn å rettferdiggjøre ungdommens krav. De var enige med dem ved enhver anledning. En av dem, av nordafrikansk opprinnelse, rettferdiggjorde volden sin ved å si at det var et tegn på god helse ... Men andre angrep foreldrenes rett til å disiplinere ulydige barn kjødelig, til og med oppnådde forbud mot det ved lov. Fra et samfunn uten Gud er det ingenting overraskende i dette, men å motsi guddommelig råd kan bare føre til en uholdbar situasjon på lang sikt. Gud erklærer på sin side i Ordsp 22:15: «*Dårskap er bundet i barnets hjerte; tuktsens ris skal drive det langt bort fra ham.*», i Ordsp 23:13: «*Nek ikke tukt fra barnet; slår du ham med riset, skal han ikke dø.*» og i Ordsp 29:15: «*Kjep og irettesettelse gir visdom, men et barn som er overlatt til seg selv, bringer skam over sin mor.*»

I dag, 24. mai 2022, blir de opprørske barna fra 1968 fjernet fra makten, erstattet av en ny generasjon som er enda mer opprørsk enn de var. De to største politiske partiene som under forskjellige navn dannet dagens Frankrike, ble til slutt avvist av folkeavstemningen. Men folket fant ikke en ideell erstatning, og valget var mellom to kandidater som halve nasjonen hatet. Problemet er faktisk mindre lederne enn folket selv, for de er delt inn i flere skoler av sivil og religiøs tankegang, universalistisk og pro-europeisk eller nasjonalistisk. Som et resultat kan ingen flertall lykkes med å forene nasjonen. Rent politiske valg erstattes av mye mer aggressive og uforenlige ideologiske valg. I sin åpenbarte dom over Israel, før han overga Jerusalem til ødeleggelse ved kong Nebukadnesars hender, hadde Gud tatt bildet av en stav kalt «forening», og han sier om den i Sak 11:14 at han brøt den: «*Så brøt jeg min andre stav, foreningen, for å bryte brorskapet mellom Juda og Israel.*» Den samme forbannelsen rammer det franske folket i dag, og den galliske uenigheten vitner om dette.

I 2022 er «smekkhodet» overalt, fra presidentembetet til den usikre og evig misfornøyde velgeren. Det er menneskehetens logiske utvikling, som dikterer at en ubehandlet sykdom ender opp med å korrumpere hele kroppen, som forklarer denne triste observasjonen. Akk for menneskeheten, loven forbyr «smekk», og en velger ville gi president Macron et slikt, noe som fikk ham til å betale dyrt. Imidlertid følte mange en hemmelig tilfredsstillelse, fordi arroganse ikke fremmer støtte eller verdsettelse. Og hvordan kunne han ikke ta imot pinnen når hans oppfatning av verbet å styre består av, jeg siterer ordene hans rettet mot motstanderne hans, «motstandsdyktige gallere»: «Jeg skal gjøre dem forbanna.» Politikken de siste dagene har endret seg mye, og dialogene som utveksles er harde og uforskammede, og til og med skitne. Kommunikasjon på sosiale nettverk har noe med det å gjøre. Fordi det er på «nettet» at det i anonymitet er etablert forførende og løgnaktige kontakter. Svindlere elsker det, og ensomme sjeler kommer dit for å lete etter sin sjelevenn. Men ord vises frem og spres med alle de gode og dårlige konsekvensene de kan bringe. Etter at livets normer er blitt frigjort, har ytringen i sin tur blitt frigjort. Og den verste konsekvensen ble brakt, 7. januar 2015, av tegneserieskaperne bak «Charlie Hebdo», hvis helligbrøde ikke ble tolerert av de fundamentalistiske muslimske krigerne. Etter denne massakren, i et forsøk på å rettfærdiggjøre bilder, hvorav ett mildt sagt var skurrete, lot historielæreren Samuel Paty seg halshugge på gaten, så snart han forlot skolen der han underviste. En lærdom bør trekkes av dette, nemlig ordtaket: «Tale er sølv, men taushet er gull.» Men ordtak og ordtak lærer bare de kloke, ikke «slenghodene». Islams forsvarere har bevist og vil bevise igjen at fiendens hoder ikke blir slått ... de ruller. Og det er her Herren Jesu Kristi barn må forstå at i mangel av omvendelse fra vestlige synderes side, er det Han, kjærligheten og rettfærdigheten inkarnert, som beordrer handlingene og massakrene utført av disse krigerske tilbederne av Muhammed.

Den store adskillende Gud utnytter atskillelser, og årsakene deres er så mange at han ikke mangler valgmuligheter, på hele jorden, i noen få år til, bebodd.

De amerikanske nyhetene fra 24. mai 2022 gir oss et typisk eksempel på hans versjon av «slaget i ansiktet». I en alder av 18 år gikk Salvador Ramos, bevæpnet og jaktet av politiet, inn på en skole og drepte 19 barn og to voksne. Og nok en gang reiser denne hendelsen i Uvalde, Texas, spørsmålet om å tillate folk å eie våpen. Dette faktum tar oss tilbake til opprinnelsen til bosetningen av hvite europeere på fiendtlige land befolket av de sanne og autentiske «amerikanerne» som feilaktig ble kalt indianere. Dette invaderende folket, hovedsakelig fra Europa, besto av skruppelløse mennesker, grådige etter rikdom, og andre kom rett og slett for å finne et næringsrikt land. Fra begynnelsen av preget vold dette landet. De hvite ble stadig flere, desimerte «rødhudene», og bandittene ranet reisende og forsvant etter sine forbrytelser i det enorme «Fjerne Vesten». Oppfinnelsen av skytevåpenet har gjort det lettere å drepe. Å skyte på avstand er lettere enn nærkamp. Amerika har etablert lover og domstoler, og folkesamfunnet har dermed blitt noe skånet. Men dette landet fortjener virkelig navnet sitt fordi det bærer i seg «bitterhet». Det slår alle verdensrekorder når det gjelder usikkerhet og statistikk over avskyelige mord. Å skylde på våpenbesittelse er det enkleste å

gjøre, men sensuren har ikke noe annet valg. Faktisk er de alle uvitende om at landet deres har blitt rammet av Guds forbannelse på en spesifikk måte siden våren 1843. Små barnemordere regnes som ofre for psykiske og mentale lidelser; når de faktisk bare er fruktene båret av mennesker besatt av demoner som Gud gradvis befri. Psykiatere vedvarer med å ignorere eksistensen av himmelske ånder atskilt fra Gud, og hvis ikke det, tilskriver de de observerte handlingene til sykdommer. Problemet er ikke våpenet, men snarere «slapphodet» som besitter og bruker det til å gjøre så mye skade som mulig. Imidlertid er dette ønsket om å skade mennesker i tankene til de hatefulle demonene som har Satan som sin leder. Som Åp 12:12 indikerer, vet de siden Jesu Kristi seier at de har «*en kort tid*», og til slutt blir de dømt til å dø. Denne frukten, som skaper lidelse og sorg, vitner om hvor skadelig forakt for Gud og hans verdier er. Men de opplyste utvalgte lar seg ikke lure av de gudløses tolkninger. For profetien har advart dem om den forførende USAs dystre og onde skjebne. Den kommende ødeleggelsen av det mektige Russland og dets allierte vil tillate det å fullføre, mot Gud og hans trofaste utvalgte, sin siste universelle åndelige kamp som Åp 16:16 kaller «*Harmageddon*». Den vil fullføre den under tittelen «*dyret som stiger opp av jorden*», sitert og utviklet i Åp 13:11 til 18.

Dermed, fordi han ikke til rett tid har mottatt de fortjente «slag» eller «slag med kjepper», ender «slaghodet», amerikansk og sjeldnere europeisk modell, livet sitt som en avskyelig morder av barn og voksne. Men andre versjoner av «slaghoder» finnes i alle land på jorden. De er fruktene av den universelle guddommelige forbannelsen, bevæpnet eller ikke. I land der tilgang til skytevåpen er forbudt eller vanskeliggjort, erstatter kniven dem. Og folk dør også der, på grunn av ondskapen og den voldsomme ånden som sprer seg over hele jorden.

Det er amerikansk teknologi, som sprer sin kunnskap over hele verden, som står bak den enorme utviklingen av videospill. Mennesker i alle aldre bruker timer på disse spillene der de deltar i virtuell kamp. Målet er å "drepe" og "eksplodere" de motstående menneskelige målene. Disse spillene tar tak i spillernes sinn så mye at de tar kontroll over deres sinn, slik at det til slutt skapes en forvirring mellom det virkelige og det virtuelle i dem... Fare... Fare... Fare... for disse spillerne og for hele det menneskelige samfunnet. Fordi dette Amerika har blitt tatt som modell av alle vestlige nasjoner, og vi finner blant dem de samme verdiene for suksess, utfordring, kamp og smaken for gambling. Husk at i Texas og i hele "Ville Vesten" døde mange menn, bare for å utfordre en bevæpnet mann som var kjent for å være veldig rask. I dag fortsetter utfordringene i retten, og de motsetter seg mektige økonomiske interesser. Væpnede utfordringer er fortsatt en spesialitet for vanlige folk, som alltid kjemper for å motsette seg et annet samfunn. Faktisk har tiden gått, biler har erstattet hester, men ingenting har endret seg i USA; den menneskelige tankegangen har forblitt den samme.

Benekte Guds eksistens for enhver pris

Republikken ønsker å opprettholde sitt image som et ideelt tolerant samfunn, og forfølger derfor ikke religioner. Offisielt kan enhver europeer fritt

praktisere religionen de har arvet fra opprinnelsen. Republikken skiller ikke mellom monoteistiske og polyteistiske religioner. Den styrer Frankrike på en strengt sekulær måte. Imidlertid går dens preferanse til agnostisisme og ateisme. Denne tilsynelatende toleransen skjuler faktisk en hard kamp som tar sikte på å ødelegge troen på Gud. Autoriserte religiøse sendinger presenterer bare vitnesbyrd fra de fem viktigste religiøse trosretningene: i forgrunnen, om morgenen den falske «Herrens dag», den romersk-katolske troen, den protestantiske troen, den ortodokse troen og den jødiske religionen, og den nyeste, islam. De har dermed et kort øyeblikk til å fremme sin propaganda hver «søndag» morgen. Men resten av tiden er viet til den turbulente resonneringen til de gudløse, politiske og mediebevisste. I Frankrike er det mye snakk, sannheten er, for ingenting, men disse diskusjonene gir noen illusjonen om deres nytte; de ambisiøse og de stolte blir smigret og æret. Med unntak av muslimer snakker nesten alle mennesker med fransk kristen opprinnelse ikke om Gud, og tenker heller ikke på ham. Og alt gjøres for å sikre at det forblir slik.

Eksemplet med «Balkankrigene» demonstrerer dette effektivt. I det tidligere Jugoslavia, etter marskalk Titos død, som hadde samlet landet, skilte konflikter de etniske gruppene som utgjorde det. Det fantes ortodokse Serbia, katolske Kroatia og muslimske Bosnia. Til tross for disse forskjellige religionene ville ikke politiske og mediekomentatorer høre om religiøse konflikter. Gammelt, strengt religiøst hat, som allerede hadde fått de katolske kroatisk Ustasja (soldatene) til å kjempe mot de ortodokse serberne under andre verdenskrig, ble fornyet etter å ha sameksistert i fred som jugoslaver. Men nei! For politikere og journalister var ikke problemet religiøst. En slik fornektelse av det åpenbare har nødvendigvis en begrunnelse. Og ja! Det finnes faktisk en forklaring jeg presenterer her: Sekularisme kan bare fungere hvis folket forblir sekulært. Og for å holde ham sekulær, må han forhindres fra å tro på Guds eksistens. Å erkjenne krigens religiøse natur kan imidlertid oppmuntre til å se mot den usynlige Gud, fordi for ham er krigers formål nettopp å kaste mennesket ut i nød, slik at det i ulykke begynner å reflektere over årsakene til tragediene som rammer det. Det står skrevet i Fork. 7:14: «*I gode tider, gled deg, i dårlige tider, reflekter .*» Gud vet godt at når bakken gir etter under føttene, begynner mennesker plutselig å tro på Guds eksistens, og ofte, til og med forgjeves, i sin desperate situasjon, påkaller de ham. Det er derfor republikken frykter å måtte ta opp det religiøse temaet. Og det er ikke bare i tilfeller av kriger at den handler slik. Den gjør det samme for hvert terrorangrep begått av kriger-islam. Tidlige kommentatorer antyder, når det er mulig, handlingene til et ubalansert individ, en galning eller en fanatiker. Religiøst ansvar blir derfor ofte avvist. I Toulouse, av samme grunn, ble et angrep på AZF-fabrikken tolket av en avgjørelse fra presidenten og regjeringen, overført av den lokale prefekten, som en ulykke tilskrevet fabrikkledelsen. Dette til tross for vitnesbyrdet fra RG, den generelle etterretningstjenesten, som senere ble oppløst av president Sarkozy. Å støtte sekularisme krever konstante statlige løgner og mediedesinformasjon.

Den åpne krigen i Ukraina er enda et eksempel. Media ser primært bare sammenstøtet mellom ukrainsk og russisk nasjonalisme. Vitner bekreftet imidlertid at de to krigførende partene hadde ulik religiøs praksis. Men de

presenterte ikke disse religiøse valgene som hovedårsakene til sammenstøtet. Og dette er synd, fordi religiøse valg er årsaken til hindringen for enhet. I Ukrainas tilfelle er det faktisk et religiøst valg som forklarer hvorfor ukrainske russere motsetter seg russerne i Moskva. De løsrev seg og sluttet å anerkjenne pave Kirill av Moskva som sin åndelige leder; dermed er årsaken til motgangen fundamentalt religiøs. Dessuten finnes det i det vestlige Ukraina ukrainere av den katolske tro, i slekt med det katolske Polen som grenser, og det finnes også jødiske samfunn spredt over hele Ukraina.

For å overleve religiøse konflikter er sekularismen tvunget til å lyve til befolkningen. Men ikke alt er løgn, for det er lett å rette menneskelige tanker mot ikke-religiøse elementer, som for eksempel karakteren til den russiske presidenten, som Gud manipulerer, slik det er åpenbart i Esek. 38.

På TV-settene som spesialiserer seg på kontinuerlige nyheter, hører jeg bare desinformasjon. Tidligere generaler kommer med sine kommentarer, men deres gamle erfaringer blir fullstendig overskygget av situasjonen i denne moderne krigen. Små «droner» fremmer ødeleggelsen av skip, helikoptre, stridsvogner og kanoner, i en slik grad at bildet som gis er David med slyngen sin, som drepte den filisteriske kjempen Goliat med en enkelt stein. Bortsett fra at det i denne krigen verken er David eller Goliat, men to land som er fast bestemt på å beseire motstanderen, og Gud velsigner ikke det ene mer enn det andre, og selv om kommentatorene ignorerer dem, er det han som konstruerte årsakene til denne konfrontasjonen. Men jeg minner dere om at hans destruktive prosjekt er rettet mot Europa, denne gamle fienden som har æret katolisismen, en løgnaktig religion som har forfulgt sine profeter og sine utvalgte: slik den skyldige og opprørske jødiske nasjonen hadde gjort før den i sin tid.

Menneskenes øyne er en felle for dem, og den usynlige guddommelige saken er sterkt ufordelaktig. Likevel kommer ikke Gud til å forandre denne situasjonen, for for ham er det ikke snakk om å "tvinge" opprørere til å erkjenne hans eksistens. Det enkel sunn fornuft burde skape er nok for ham. Om han tror på Gud eller ikke, spiller det liten rolle for ham; den dåraktige mannen dør akkurat som den falske troende. I Guds øyne teller bare hans utvalgte, forløst av sann tro. Følelsene og dommene til de som forakter ham, faller til slutt tilbake på deres egne hoder.

Disse forklaringene hjelper deg å bedre forstå hvorfor republikanske politikere unngår å diskutere religion, og de vil fortsette å gjøre det til sitt siste åndedrag. For dem er sekularismen bedre jo mindre vi snakker om Gud.

Denne «tidsfaktoren» som forandrer alt

Tid representerer et problem for menneskeheten fordi den produserer progressive konsekvenser som vokser så sakte at de går ubemerket hen. Forskere har imidlertid vært godt klar over dette prinsippet helt siden de eksperimenterte med en frosk nedsenket i et bad som gradvis varmes opp til kokepunktet: den dør uten å reagere på varmen fordi den gradvis øker. Som froskens endelige skjebne viser, har dette prinsippet dødelige konsekvenser. Innen økonomi vet mennesker hvordan de skal gjøre beregninger om tidsprognoser. Dessverre for dem blir denne

forholdsregelen nytteløs på grunn av de plutselige endringene som kriser og kriger forårsaker. Verdensnyheter vitner daglig om omveltningene som setter spørsmålsteget ved planene for fred og velstand for folk, riker og nasjoner.

Gull har blitt kalt en trygg havn på grunn av stabiliteten det tilbyr globale økonomer. Valget av « gull » var desto mer passende fordi det symboliserer for Gud « *tro renses ved prøving* » i 1. Peter 1:7: « *slik at **prøvingen av «Deres tro, som er mer verdifull enn gull, som forgår (selv om det prøves ved ild), skal resultere i lovprisning, herlighet og ære ved Jesu Kristi åpenbaring.*** » Den amerikanske dollaren som erstattet den, er, i motsetning til gull, et løfte om ustabilitet. Og denne erstatningen utgjør et avslørende tegn på Amerikas åndelige status, som plasserer sin dollar, den nye Mammon, i stedet for den sanne troen som den ikke lenger produserer. Og den utgjør et løfte om ustabilitet, ganske enkelt, fordi dens virkelige verdi avhenger av den amerikanske økonomiens gode helse. Når dette landets rikdom synker, blir dollaren overvurdert. Og da skal det bare panikk på aksjemarkedet til for at alle pengeverdier skal kollapse og begynne å svinge. Amerika henter sin rikdom fra utnyttelsen av undergrunnen, sine store selskaper og globale finansinvesteringer, inkludert de berømte «pensjonsfondene» som, utlånt til ågerrenter, finansierer pensjoneringen til amerikanske arbeidere og ansatte, pensjoneringen til alle sine arbeidere. Dermed forårsaker endringer i omstendigheter over tid kriser og valutasvingninger fra dollaren selv. Men som den monetære standarden er den beskyttet og forblir uberørt; til tross for dens ulemper.

Til sammenligning er troen på Kristus, den sanne, en sikker verdi som ikke svinger over tid. Den som vurderer den, er evig og har fastsatt dens verdi siden verdens grunnleggelse; Bibelens bøker vitner om dette. Den romersk-katolske troen, etablert i 538 og basert på det doktrinære grunnlaget som ble pålagt av den hedenske romerske keiseren Konstantin I ' har aldri hatt noen verdi for Gud, og den lange historien til denne første formen for kristen tro, som gjaldt Frankrike, var derfor for Gud bare en lang, bedragersk iscenesettelse styrt av djevelen. Hans arbeid ble muliggjort av utilgjengeligheten av bibelske skrifter, oppbevart av skriftlærde munk i klostre. Etter den katolske kirke er den protestantiske troen det typiske bildet av en foreløpig pengeverdi hvis korrekte vurdering skulle opphøre fra 1843, datoen da det perfekte doktrinære kravet fra Gud fjernet dens verdi, som da bare gjaldt adventisttroen. Denne korte og raske tidsoversikten vitner dermed om at troen, ren og perfekt på apostlenes tid, med tiden, suksessivt, mistet sin verdi, for så å finne den tilbake delvis og fullt ut i 1843. Men observasjonen som er notert på denne måten viser at antallet av Jesu Kristi sanne utvalgte gjennom historien har vært normen for en liten « rest ».

I Frankrikes historie siden slutten av andre verdenskrig har tidsfaktoren igjen fått alvorlige konsekvenser. Historien om den femte ^{republikk} er historien om vår «frosk», dette urene, grønne dyret, som det satiriske politiske komedieshowet «Bébête Show» hadde knyttet Frankrikes president, François Mitterrand, til. Det var faktisk denne sosialistiske presidentens tiltredelse til makten i 1981 som førte til enorme endringer i Frankrike. Han etablerte en humanistisk standard med bildet av «rosen», dette blomstersymbolet for kjærlighet. Han svarte dermed på ungdommens ønsker og krav, som hadde blitt sprudlende. En gammel «vis mann»

ga dermed makt og autoritet til unge «gale mennesker». Han ante ikke hvor denne tilnærmingen ville føre hele landet. For ungdommelighet fortærer den utstrakte hånden, deretter armen og til og med hele kroppen, så fortærer den seg selv.

Tidsfaktoren har virket mot Frankrike siden 1976, da de godkjente gjenforeningen av familiene til sine immigrantarbeidere, hovedsakelig fra Algerie, Tunisia og Marokko. I 1976 var denne innvandringen et lite mindretall, det kalde vannet som vår franske «frosk» ble plassert i. Men denne minoriteten skulle vokse og øke til det punktet at den ble en krevende del av det franske folket. Her når sammenligningen med «frosken» sin endelige form, fordi det kalde vannet har blitt kokende, og det brenner og dreper den franske «frosken». Mellom begynnelsen og slutten av innvandringen knyttet til vårt år 2022 har det gått 66 år, hvor hyppige sammenstøt gjorde det mulig å forutsi den endelige situasjonen.

Sosialistpartiet ønsket å legemliggjøre en perfekt, uklanderlig humanisme, fordi Frankrikes kolonialistiske fortid tynget samvittigheten. Derfor viste de, for å sone for denne feilen, stor overbærenhet overfor ugjerningene begått av innbyggerne i denne innvandringen. De støttet selv kampen mot rasehat, inntil denne kampen snudde og skiftet side. Men når de siste fruktene viser seg, er det allerede for sent. For sent for stolte ledere å erkjenne sine feil, for sent å frata SOS Rasisme rettighetene den var gitt. For sosialismen, avskåret fra Gud, ønsket unektelig å vinne utlendingers kjærlighet ved å praktisere urettferdighet. For overbærenheten som ble vist mot dem, viste bare en svakhet som oppfordret dem til å oppnå enda mer. Den rette oppførselen overfor utlendinger er å anvende lovene som straffer og belønner landets innfødte borgere, verken mer eller mindre. Og de første tegnene på opprør og dårlig oppførsel burde ha blitt straffet strengt og på en kjent måte, for å sette et avskrekkende eksempel for alle utlendinger som er velkomne på fransk jord.

Lærdommen vi må trekke er denne: minoritetsislam er diskret og føyelig, men når den blir majoritet, endrer den seg og blir aggressiv, krevende og restriktiv, og ender opp med å kreve anvendelse av «sharia», reglene som er etablert i Koranen og den tradisjonelle arven. I Europa er utøvelsen av religiøs proselyttisme forbudt, og frem til nå har falske kristne respektert dette forbudet. Men islam, i likhet med den kristne troen, har et kall til å gjøre proselytter og omvende vantro til Muhammeds religion, og de har allerede bevist at de vantros avgjørelser ikke har noen effekt på dem. Dette er grunnen til at sekularismens kamp som er vunnet over de kristne, blir stilt spørsmål ved islam, som er mye mindre føyelig og fryktelig mer krigersk.

Denne erfaringen landet vårt går gjennom fordømmer livet uten Gud og opphøyer æren av Hans fullkomne rettferdighet. For Gud forandrer ikke sin dom. Han tilpasser den ikke til den som dømmes. Den samme loven, de samme reglene, gjelder for alle, både de utvalgte og de falne.

På de franske TV-kanalene TF1 og LCI ble det presentert et eksklusivt intervju med den russiske ministeren Sergej Lavrov. Han uttrykte alt Russland har lært av den vestlige NATO-leirens oppførsel siden 1945. Han fordømte de konstante og påfølgende bruddene på avtalene som ble inngått den gang. Jeg er ikke russisk, men jeg har selv notert meg disse samme bruddene og arrogante foretakene som den vestlige leiren har utført under amerikansk innflytelse. Jeg

hadde observert og fordømt dem, hver til sin tid. Jeg hørte bare den russiske representanten nevne fakta bekreftet av historien. Dermed har det opprinnelig kalde russiske vannet blitt varmt, klart til å koke, med tiden. Men gjerningsmennene av disse forbrytelsene, mens de noen ganger delvis innrømmer den historiske sannheten, anklager likevel Russland for å lyve. De demonstrerer dermed hvordan en uoverstigelig kløft har vokst mellom dem og sannhetens betydning. Og ordtaket bekreftes igjen: «Den som vil drepe hunden sin, anklager den for rabies.» Som gode og tåpelige humanister tror de at deres plikt er å støtte de svakeste mot de sterkeste, de fattige mot de rike, men selv med denne tilnærmingen er de i fullstendig inkonsekvens, fordi de støtter, når det gjelder Ukraina, alle de nasjonalistiske og andre verdiene som de fordømmer og som de kjemper mot i Frankrike og i europeiske land. Forsvares de fattige mot de rike, i Europa og USA, denne kapitalismens og verdenshandelens høyborg? Ifølge disse menneskene utpresser V. Putin, men de europeiske og amerikanske sanksjonene og våpenforsyningen til ukrainerne, hva er det, om ikke økonomisk og militær utpressing mot Russland? De fattige har ikke nødvendigvis rett mot de rike, og Gud kan rettferdiggjøre en rik person og fordømme en fattig person hvis han fortjener det. Rettferdighet, sann rettferdighet, er ikke basert på postulater eller forutinntatte meninger. Den fordømmer dårlige handlinger og rettferdiggjør gode. Omveltningene skapt av turbulente nasjonalistiske oppvåkninger har ofte vært årsaken til forferdelige kriger. Vårt Europa ble bygget på lignende ting, og vårt Frankrike spilte en svært viktig rolle i det. Men Frankrikes gjenforening er en svært overfladisk prestasjon. Dagens Frankrike er et produkt av en samling av opprinnelig uavhengige regioner. Hvordan kan vi rettferdiggjøre, «samtidig», ifølge Macrons formel, støtte til ukrainsk nasjonalisme og korsikanernes avvísning av nasjonalisme?

Den onde mannen har selv satt garnene han ender opp med å bli fanget i. Dette er konsekvensen av urettferdig oppførsel som, i ønsket om å være mer rettferdig enn Gud, synker ned i selvmotsigelsen og forvirringen som «*Babel*» var den profetiske forløperen til.

Nå som disse sannhetene er sagt, la oss ikke glemme denne formaningen fra Jesus Kristus som forteller oss i Rom 12,18, gjennom Paulus' munn: «*Hold fred med alle mennesker, hvis det er mulig, så langt det står på dere.*» Vi kan ikke tvinge dårer til å elske oss og godkjenne det vi godkjenner. Så la oss benytte oss av de kloke rådene som ble skrevet av kong Salomo, inkludert de i Ordsp 23,9: «*Tal ikke i en dåres ører, for han vil forakte visdommen i dine ord.*» Og det er også disse to tilsynelatende motstridende versene i Ordsp 26,4-5: «*Svar ikke en dåre etter hans dårskap, for at du ikke skal bli som ham. Svar en dåre etter hans dårskap, for at han ikke skal bli vis i sine egne øyne.*» «Faktisk er det Ånden forteller oss at vi skal vitne om det som er sant, men ikke insistere unødvendig på dem som ikke deler vår mening. Sannheten er ikke påtvunget dårer, og vår kunnskap om den guddommelige planen ble ikke gitt oss for å reversere den åndelige situasjonen som jordens nasjoner har etablert. De onde vantro og vantro har selv, ved sin ugudelighet, skapt den dramatiske situasjonen som har hjemsøkt dem i dag og frem til våren 2030, i forskjellige former.»

Tidsfaktoren byr fortsatt på mange ubehagelige overraskelser for jordens folk. Og i Frankrike, denne lørdagen 28. mai, i det hedenske tempelet på Stade de France i Saint-Denis, skjedde det en forferdelig fiasko for Frankrike. På grunn av bruken av trykte forfalskede billetter ble innehavere av autentiske billetter fratatt sesongens kamp. Dette problemet fremhever den ekstreme grådigheten som kjennetegner utviklingen av fotball i Vest-Europa. Underslaget og svindelen det er snakk om skyldes prisen som ble oppnådd ved salg av billetter, €70 til €690 per sete, men som videreselges på spesialiserte børser og på svartebørsen for opptil €5000. Svindelen det er snakk om avslører en ulikhet som tidligere hadde gått ubemerket hen. Men hvor skandaløst er ikke dette høydepunktet av opprørende overdådighet for de rundt om i verden som sliter med å brødfø seg selv for å overleve! Dette er frukten av en avgudsdyrkelse som fordømmer hele dette samfunnet for Gud. I tumulten og uordenen som ble skapt, grep sikkerhetspolitiet inn, og det verste ble dermed unngått. Men ved å utnytte situasjonen angrep kjeltringer eller avskum de engelske supporterne og ranet dem. Og denne handlingen viser hvor langt grådighet kan føre menneskeheten, nemlig til plyndring. Dette, drevet av utemmet og ukuelig utenlandsk innvandring og utenlandske besøkende, finner sted rett etter valget av president Macron. Men rett før parlamentsvalget bekrefter disse plyndringshandlingene risikoen som fordømmes av de nasjonalistiske partiene på den franske høyresiden. Vi er dermed vitne til et nytt nivå av økning i uttrykket for hatet som føles mot Frankrike av innvandrere fra hele Afrika. Og dette hatet vil bare vokse med tiden. Frankrike har dermed dekket seg i skam foran TV-seere over hele verden; en vanære brakt av sin unge president som midlertidig ble plassert som Europas leder.

Tidsfaktoren oppfattes svært forskjellig avhengig av om troen er til stede eller ikke hos mennesket som analyserer den. For mennesket uten tro er det fortiden har bygget en prestasjon. Og det gir denne prestasjonen muligheten til å fortsette i tiden som kommer. Det er gjennom dette prinsippet at vestlige folk, som har nytt godt av 77 år med fred, trodde de hadde nådd et nivå av kultur og erfaring som kunne garantere forlengelsen av denne freden. Men tvert imot vet troens mann at fred bare kan være midlertidig, når den hersker over et samfunn som Gud misbilliger og fordømmer. Men for å forstå denne guddommelige dommen er det fortsatt nødvendig å oppdage den gjennom studiet av dens bibelske åpenbaringer. Visdommen som er arvet fra Gud, lar også det opplyste mennesket si: Frem til nå har freden hersket. Men etter den, uansett hvor lenge den måtte være, vil vindene av menneskelige krigers vrede blåse igjen, og de er bare det jordiske visuelle aspektet av den himmelske og usynlige allmektige Guds vrede, det vil si de konkrete bevisene på hans forbannelse.

Det som har vært er det som vil bli

Tittelen på denne artikkelen er hentet fra Fork. 1:9: « *Det som har vært, skal bli, og det som har skjedd, skal bli gjort. Det er intet nytt under solen.* » Bare det rettferdiggjør interessen for vår lesning av Bibelen, som for sanne troende er Guds ord skrevet av mennesker, under diktat eller inspirasjon. I denne bibelske åpenbaringen ønsket Gud å fremme forståelsen til sine trofaste utvalgte ved å organisere de historiske fakta, slik at de gjengir de samme tilsynelatende tingene på en åpenbar måte for de to alliansene, som han suksessivt etablerte med sine tjenere. Denne tilnærmingen har en dobbel interesse. Den første er å bevise at de oppnådde fakta ikke er et produkt av tilfeldigheter, men av en guddommelig konstruert intelligens. Den andre er at ved å lese erfaringen fra den gamle pakt, kan Kristi trofaste utvalgte tydelig forstå betydningen av budskapene som formidles av analoge bilder angående fakta som er oppnådd i den nye pakt.

For å bekrefte denne forklaringen kan du, i likhet med meg, legge merke til disse skjebnelighetene som ble oppnådd i de to alliansene.

Begge alliansene begynner sin erfaring i nasjonal enhet eller religiøs enhet; Israels 12 stammer, for den gamle; Jesu Kristi 12 jødiske apostler, for den nye. I løpet av deres historie oppstår et religiøst skisma; Israels ti stammer skiller seg fra Judas stammer og levittene på Rehabeams, kong Salomos sønns, tid. I den nye alliansen, i den falske, troløse kristendommen, fra det 12. århundre og utover, skiller den reformerte troen seg fra den romersk-katolske tro. Og i begge alliansene favoriserer ikke disse skillene den guddommelige sannheten, verken for Israels ti stammer som velger å bryte med, eller for den protestantiske troen. Jeg vet at det kan være overraskende å presentere religionshistorie på denne måten, men denne forbauselsen er utelukkende basert på uvitenhet om dommen Gud felte over denne protestantismen, som han for det meste anser som "hyklersk". For i denne tiden skinner ikke de virkelig utvalgte med strålende krigerske gjerninger; de aksepterer ganske enkelt å gjennomgå, uten å etterlate navnet sitt til ettertiden, den skjebnen som martyrer Gud foreslår for dem. Og dette forklarer hvorfor menneskeheten bare har beholdt de religiøse gruppene som er mest adskilt fra Jesus Kristus fra historien: den romersk-katolske tro og den kalvinistiske protestantismen; og dette, bare i den vestlige sonen av Europa, betegnet i Daniel og Johannes' åpenbaring, med symbolet på de « *ti horn* ». I utkanten av disse to religionene, i øst, er ortodoksien, som skilte seg fra katolisismen og tok med seg den forbannede «søndagen» til Konstantin I ' logisk sett også rammet av Guds forbannelse siden 1843, datoen da gjenopprettelsen av den hellige sabbat ble profetisk krevd av det forventede guddommelige dekretet i Daniel 8:14.

Etter begynnelsen og separasjonen fullføres slutten på de to alliansene gjennom tre påfølgende straffekriger; tre deportasjoner til Babylon, for den gamle alliansen, i 605 f.Kr., 597 f.Kr. og 586 f.Kr.; tre påfølgende verdenskriger for den romersk-katolske Europa av den nye alliansen, i 1914, 1939 og 2022. Jeg minner deg om at den nåværende krigen i Ukraina har som eneste formål å involvere nasjonene i EU som fortsatt er mål for Jesu Kristi vrede, i denne konflikten. Det finnes ingen bibelske profetier som spesifikt kunngjør de to første verdenskrigene. Men det er nettopp her kunngjøringen om de tre deportasjonene til Babylon av den gamle alliansen opplyser oss og lar oss forstå hvilken rolle de to første verdenskrigene spiller i Guds plan. Som med den gamle pakten, advarte de hans

utvalgte om « *endetiden* », om hans forberedelser til en tredje verdenskrig, hvis destruktive rolle er så viktig at Gud profeterer den på flere måter, i Daniel 11:40 til 45, Åpenbaringen 9:13 til 21, og Esekiel 38 og 39. Denne trefoldige rekken av verdenskriger bekrefter den symbolske betydningen av tallet «tre», som betegner perfeksjon for Gud og hans opplyste utvalgte. Identifiseringen av tredje verdenskrig er basert på en parallell mellom læren i 3. Mosebok 26 og temaet om de « *syv trompetene* » i Åpenbaringen 8 og 9. I begge paktene påfører Gud **påfølgende straffer** for å straffe forakten som vises mot « *hans forskrifter og bud* », ifølge 3. Mosebok 26:14-15-16: « ***Men hvis dere ikke hører på meg og ikke holder alle disse budene, men forakter mine forskrifter, og hvis deres sjel avskyr mine dommer, så dere ikke holder alle mine bud, men bryter min pakt, Dette er hva jeg vil gjøre med deg. Jeg vil sende redsel, tæring og feber over deg, så dine øyne svikter og din sjel verker. Du skal så forgjeves, og dine fiender skal fortære dem.*** », som i nyhetene gjelder den ukrainske hveten som ble stjålet av russerne. I 3. Mosebok 26 følger straffene hverandre til slutten av kapittelet. Og det er det samme for de « *syv trompetene* » i Åpenbaringen; den samme guddommelige reaksjonen på utro troende i begge paktene. Gud bekrefter dermed sin erklæring i Mal 3:6: « *For jeg er Jahve, jeg forandrer meg ikke, og dere, Jakobs barn, er ikke fortæret.* »

En annen lærdom rettes av Gud til sine tjenere i den siste tid: Erfaringene fra de to paktene er bygget på identiske former, svært like, fordi frelsesstandarden også er den samme; alltid basert på perfekt lydighet mot Guds vilje; samme helselover, samme morallover og samme bud, før Kristus og etter ham; bare de religiøse høytidene som er oppfylt i Kristus, opphører og forsvinner. Og alle disse åpenbaringene, modellert etter hverandre, har bare ett mål for Gud: å overbevise sine utvalgte og alle mennesker som er verdige denne perioden, om at han virkelig er den som organiserer livet og dets prøvelser; de siste dager er spesielt harde og forferdelige for mennesker, dyr og hele naturen.

De tre siste verdenskrigene deler også, med de tre deportasjonene av det gamle Israel, den opprørske og grusomme tankegangen til sine respektive samtidige. Denne tankegangen ble spesielt identifisert av ordet «nazist» i andre verdenskrig, men dette begrepet skremmer bare de som var permanent preget av denne krigen sentrert rundt Europa. Innse at for den nye generasjonen som er satt ved makten blant dagens folk, er «nazist» bare fantasien som terroriserte deres fedre, den forfedres frykt for «pappa». Gjennom fornyelse av folk blir fortidens erfaringer forgjeves og null. Og de nye lederne er klare til å gjenta fortidens feil og feil. I dag forsvarer ukrainsk ungdom heftig retten til sin grusomme og nådeløse krigerske nasjonalisme, på samme måte som nesten hele det tyske folket støttet krigen som ble utført av deres «Führer». Og i Frankrike og andre europeiske nasjoner, med unntak av Ungarn, gis den samme støtten til den ukrainske saken. «SS»-regimentene erstattes av Azov-gruppen, som fører tilsyn med den offisielle ukrainske hæren, akkurat som Adolf Hitlers «SS» hadde tilsyn med offiserene i «Wehrmacht», den regulære tyske hæren. Men bli ikke overrasket over at menn i alle større kriger utmerker seg med skremmende ekstremistisk oppførsel. Det var det samme i alle dramatiske epoker. Truet av invasjonen av kong Nebukadnesars hærer, forfulgte jødene til døde de som, i

likhet med Jeremia, ble ansett som defaitistiske og derfor skadelige for hele nasjonen. Med samme besluttomhet og av samme grunner, i «De lange knivers natt», myrdet de «nazistiske» væpnede gruppene lederne av «SA»-gruppene som ble ansett som for fredelige og umoralske. Og ved nærmere ettertanke er disse åpenbart ekstremistiske oppførselene å foretrekke, fordi de ikke fører til forvirring. Jesus selv aksepterer ikke halve tiltak, siden han ber siste-dagers-adventister om å være « *kalde eller varme* » i Åp 3:15-16. Men våre journalister og politikere identifiserer ikke denne ekstremistiske nasjonalismen med nazisme, fordi den ikke offentlig retter seg mot den jødiske saken; og nazistisk identifikasjon blir enda vanskeligere av det faktum at den ukrainske presidenten selv er jødisk. Dessuten blir nazismen ignorert for de unge som har kommet til makten, og representerer ingenting annet enn minnet om en fortidig og utdatert krigstid. Den nye nazismen har derfor en lys fremtid siden den er legitimert av de såkalte demokratiske folkene. Nazismen har vært og er igjen, og bekrefter dermed bibelverset: « *Det som har vært, er det som skal bli* ».

Den unge ukrainske nasjonen lar oss se alle konsekvensene av generasjonsskiftet. Den ønsket å frigjøre seg fra de strenge levereglene som ble beskyttet av Russland, som var svært konservativt og dessuten hadde blitt religiøst igjen. Og i sin uavhengighet opplevde den, slik Frankrike gjorde i sin revolusjonære æra, vanskelighetene med å forsone seg og få folk til å leve sammen, hver med sin egen oppfatning av frihet. Og blant ungdommen var det, som overalt, folk som beundret volden, styrken og makten som preget de tyske nazigruppene i 1939. Men det er ingen vits i å se så langt tilbake, for det er denne samme smaken for gleden av å dominere og å kunne legitimt drepe og skjære strupen over på fiendene sine som er opprinnelsen til konverteringene til radikal ekstremistisk islam blant unge hvite vestlige. Og det var i Frankrike at fosteret til Daesh-gruppen ble dannet, hvis mest berømte gjerningsmenn var franskmenn. Hver gang de blir uavhengige, oppdager folk de samme konsekvensene av frihet, og reproducerer i sin tur de voldelige opplevelsene som allerede er oppdaget av andre folk før dem. Og det må bemerkes at andres erfaringer aldri tas som modell. Når man kommer til livet, gjenoppfinner hvert menneske sin egen erfaring, og det som gjelder for den foraktede Bibelen, gjelder like mye for andres erfaringer. Dette forklarer hvorfor Frankrike, til tross for sin lange erfaring med frihet, ikke er noe unntak og også lider under konsekvensene av fornyelsen av sin unge befolkning. La oss være godt klar over at alt nytt representerer en risiko for fare, fordi nyhet fortsatt er det ukjente. Og dette forklarer hvorfor mennesker blir svært konservative når vi eldes. Og denne frykten for nyhet er utvilsomt årsaken til menneskehetens overlevelse til vår siste tid. I dag, fordi politisk makt har gått over i hendene på ambisiøs, stolt og uerfaren ungdom, i land der etnisk og religiøs blanding er normen, har menneskelige sammenstøt igjen blitt ikke mulige, men uunngåelige. Europeernes sympati for Ukraina er basert på det faktum at det er offer for et russisk militærangrep. Men det disse europeerne ikke er klar over, er at i dette unge, frigjorte Ukraina skjer det ting som ville skandalisert disse samme europeerne. Imidlertid sirkulerer video- og fotografiske vitnesbyrd på internett som viser middelalderske praksiser med offentlige straffer brukt mot motstandere eller medlemmer som anses som utilstrekkelig ivrige for Ukrainas sak. Et

øyenvitne fordømte til og med typisk nazistisk praksis mot fangede russiske soldater. Men det er krig som fremmer denne utviklingen av absolutt hat og dets grusomme grusomheter. For å oppmuntre til menneskelig vold, stiller djevelen til rådighet, i hyllene i supermarkedet sitt, en rekke valg eller motivasjoner; religiøse årsaker, flere ideologiske årsaker, inkludert ekstremistisk nasjonalisme, ofte legitimert, men hvor dødelig. Det er også anarkistene som ønsker «verken Gud eller herre», men krever total frihet for hver og en.

Avskåret fra Gud lever den animalske menneskeheten i henhold til dyrenes lov, som gir fornuft til de sterkeste. De svake er derfor forpliktet til å underkaste seg sin erobrer, eller dø, eller å forflytte seg langt fra motstanderen. Jean de la Fontaine, en samtidig av Ludvig XIV, skrev godt klar over dette: «De sterkestes fornuft er alltid den beste»; og anvendt på Gud, «den sterkeste», kan dette mottoet bare godkjennes av alle hans sanne utvalgte. I mellomposisjonen finner vi de ubesluttsomme, de nølende, de urolige og hyklerske, ute av stand til å ta et klart standpunkt i forskjellige emner. Det er blant dem enorme usammenhengende vurderinger avsløres, som maskerer deres dype tanker under humanistiske ytre. I sannhet er de feiginger og tar ikke fullt ut konsekvensene av sine meninger.

Hvis vi dykker litt dypere inn i Bibels åpenbaringer, finner vi andre likheter i de to paktene. Spesielt navnet på « *kvinnen Jesabel* », hvis opprinnelige modell var kong Akabs hedenske kone. Ved å lese beretningen om henne i 1. Kongebok 16:31 og frem til 2. Kongebok 9:37, kan vi forstå hvordan hun ble symbolet på den romersk-katolske pavekirken i den kristne tidsalder. Begge « *Jesabelne* » har til felles en djevlesk kamp mot Guds sanne tjenere, som de søker å ødelegge. Og det er denne forfølgelsen som tillot de første protestantene å kalle hans falskt kristne og faktisk hedenske romerske lære for « *Satans dyp* ». Dessuten, siden navnet « *Jesabel* » betyr « *der Bel* (eller Baal) er», anklager Gud subtilt pavekirken for faktisk å være en tilbeder av djevelen, betegnet med navnet « *Baal* » eller « *Bel* ». Gjennom denne logiske koblingen vil han også kunne gi den navnet « *Babylon den store* », siden den, som en ny « *Babel* »-animator av religiøs forvirring, manifesterer « *stoltheten og arrogansen* » som ble straffet av kong Nebukadnesar, byggmester og forskjønner av den gamle byen som bar dette navnet. Men ved å kalle den « *Babylon den store* » fordømmer Gud også den katolske religionen som en hedensk makt, fordi dette var tilfellet med den gamle byen som ble bygget av kong Nebukadnesar, som senere var den eneste som konverterte til Daniels Gud. Ved å tilby sine tilhengere muligheten til å tilbe flere «helgener», får den katolske religionen et aspekt som ligner på hedenske polyteistiske religioner.

Et annet gjengitt bilde gjelder adventismen som ble etablert fra 1843, men først institusjonalisert i USA i 1863. I Åp. 7 gir Gud den aspektet av « *tolv stammer* », som når det gjelder kristne av hedensk opprinnelse i den nye pakt basert på de 12 apostlene, ikke har noen reell kjødelig forbindelse med de 12 opprinnelige jødiske stammene. Men ved å ta dette bildet forteller Gud oss at han etter 1843, i sine utvalgte adventister, sortert og utvalgt etter to påfølgende trosprøver, våren 1843 og høsten 1844, finner det åndelige Israel som hans kjærlighet krevde. Etter den totale katolske ulydigheten og den delvise

protestantiske ulydigheten krevde Gud dermed, i Dan. 8:14, gjenopprettelsen av alle sine læresannheter, og adventistgenerasjonene, som han fant verdige, mottok og gjenopprettet over tid alle disse gjenkalte sannhetene. For Gud elsker sine utvalgte høyt, som elsker hans person, hans forløsning og hans lover høyt. Og hans evige plan er bare å dele denne enorme kjærligheten med dem som elsker ham. Men denne kjærligheten er ikke bare teoretisk og åndelig, fordi den logisk sett er svært krevende og i direkte sammenheng med den eksepsjonelle formen hans egen kjærlighetsdemonstrasjon har tatt. Hans inkarnasjon i Jesus Kristus krever en ekstraordinær evne til selvfornektelse. Det er derfor anerkjennelsen av hans utvalgte skjer gjennom dåpsseremonien, der det syndige mennesket skal dø, oppstå i Kristus og leve i slavestatus for ham. Gud vitner om at han finner sin utvalgte i adventisttroen ved at han gir denne siste institusjonen, som ble grunnlagt i 1863 i USA, navnet «Syvendedagsadventist». I dette navnet finner vi ordet «adventist», som bekrefter testen av forventningen om Kristi gjenkomst, som ligger til grunn for hans utvelgelse; en forventning eller latinsk «adventus», to ganger profetert, i 1843 og 1844. Så bekrefter den andre årsaken til dens helliggjørelse, omtalen av den «syvende dag», gjenopprettelsen av den hellige, guddommelige sabbaten, som ble etablert ved slutten av den første uken av dagene i den jordiske skapelsen av Skaperguden, den allmektige. Fornærmelsen, som var hvilen av den første dagen, pålagt av den hedenske romerske keiseren Konstantin I «den store» siden 7. mars 321, ble dermed fjernet høsten 1844, men bare i leiren til «adventistene» som i 1863 offisielt skulle omgruppere seg under det institusjonelle navnet «syvendedagsadventistkirken». Et annet uttrykk valgt av Gud presenterer denne standarden for gjenopprettet tro på disse måtene i Åp 14:12: «*Her gjelder det de helliges tålmodighet. Her er det de som holder Guds bud og Jesu tro.*» » Stilt overfor denne definisjonen er bedrag ikke mulig, fordi æren som gis den romerske «søndagen» utgjør en overtredelse av det fjerde budet angående sabbaten på den syvende dag. Derfor oppfyller ikke de som ærer denne søndagen dette kriteriet som Gud har satt. Og når han sier «*som holder Guds bud*», refererer han til respekt for de ti; ikke for de ni eller for de åtte. Gjenopprettelsen av sabbaten som var nødvendig fra 1843 og utover, var nettopp ment å oppnå denne respekten for dette budet som fortsatt brytes av falne katolikker, ortodokse og protestantiske kristne. Men det verste for dem er at siden 1843 gjør denne ene overtredelsen kravet om de andre ni Guds bud forfengelig og unyttig. Dette er hva Jakob lærer oss når han sier i Jak 2:10: «*For den som holder hele loven, men synder i ett punkt, er skyldig i alle.* » Denne uttalelsen krever forklaring. Enhver som bryter budet om den sanne syvendedagshvilen, kan ikke påstå å ære Gud og adlyde Ham utelukkende, slik det første budet krever, ved å si til menneskene: «*Dere skal ikke ha andre guder enn meg.*» Hvis den sanne skaperguden krever respekt for den syvendedagshvilen, gjøres lydighet mot den førstedagshvilen derfor til fordel for en annen gud enn seg selv, i dette tilfellet Satan, lederen av opprørsleiren. Og etter overtredelsen av det første budet er det respekten for de ti som kolliderer, og kravet om lydighet mister da all legitimitet. For ved å symbolisere sin siste kirke med symbolet på de «*tolv stammene*», kan alle forstå at pliktene til dette siste åndelige Israel ikke er dårligere enn de førstes. Siden Gud kom for å dø for synder i Kristus, har ikke hans krav til tilgitte syndere

blitt mindre, de har økt, ifølge Matteus 5:21-22: « **Dere har hørt at det ble sagt til oldtidens folk** : 'Du skal ikke slå i hjel.' Den som slår i hjel, skal være skyldig i dommen. **Men jeg sier dere**: Hver den som er sint på sin bror, skal være skyldig i dommen. Og den som sier til sin bror: 'Raca!', skal være skyldig i rådet. Og den som sier til ham: 'Din dåre!', skal være skyldig i helvetes ild. »

Prinsippet « *det som har vært, er det som skal bli* » gjelder også fremveksten av dominerende herskere preget av en lidenskap for teater og scene. Disse menneskene forvandles til despoter som er i stand til stor grusomhet; slik som Nero, Messalinas sønn, som hun brakte til makten ved å forgifte keiser Claudius og hans rettmessige arving, Britannicus. Faren ved denne smaken for teater ligger i det faktum at disse figurene ikke lenger skiller mellom normalt liv og scene. De spiller stadig en rolle og er bare opptatt av å forføre og behage de rundt seg. Kunstnere er perfeksjonister som føler seg tvunget til å gå hele veien i alt de foretar seg. Og dette overbevisende behovet forvandlet Nero til den uhyggelige og berømte blodtørstige matrikkelakteren, verdig sin mor. Etter ham finner vi i historien, i Frankrike, barnet som ble konge i en alder av fem år, ikke mindre uhyggelig, Ludvig XIV. Vi finner i ham alt som karakteriserte Nero, minus galskapen. Men hans ønske om å behage og forføre de rundt seg var det samme. Han spilte ut sitt liv, som ble hans scene. Og hans djevelske stolthet fikk ham til å sammenligne seg selv med «solen», symbolet på Gud for mennene han frelser. Følgelig plasserte Gud hans lange regjeringstid under usedvanlig kalde, mørke og vinterlige forhold som vitner om hans indignasjon og sinne, for han forfulgte Bibelen og dens forsvarere mer enn noen annen konge av Frankrike; han gikk så langt som å opprette straffekorpset «drager» for å jage protestanter inn i de isolerte fjellene og landskapet i landet. Så snart han døde, vendte tiden tilbake til sitt normale utseende. Og mye senere, da han åpnet kisten, fremsto kroppen hans i god stand, men ensartet svart; toppen av ironi for «solkongen». Og denne svarte fargen knytter ham til den uhyggelige Nero, hvis opprinnelige navn, «Nero», betyr svart på latin og italiensk. Disse to karakterene forfulgte sannhetens Guds tjenere, da de selv var i tjeneste for den mørke løgneren som ble etablert av djevelen. I vår moderne tid, i USA, gikk president Ronald Reagan også fra kunstnerlivets scene til landets presidentskap. Han var også kjent for sin autoritære karakter og sitt hat mot Russland, som var sovjetisk på den tiden. Så kommer vi til vår tid der den unge presidenten Volodymyr Zelenskyj nettopp har dukket opp i Ukraina. Også han har gått fra scenen til makten. Og i vår tid med stor og offentlig informasjon ble denne veien til makten innledet av en presidentrolle i et TV-drama kalt «Folkets tjener». En liten, viktig profetisk detalj å merke seg: på slutten av denne serien skyter presidenten alle sine politiske samarbeidspartnere med to maskinpistoler. I likhet med Nero og Ludvig XIV spiller den unge presidenten, ivrig etter å behage og forføre, sin rolle i livet slik han gjorde på scenen, allerede «hardlinet» når det gjelder tøylesløshet. For å forsvare landets nasjonale frihet forvandlet han seg til en krigsherre, og hans djevelske forførelse fungerer så bra at nesten alle NATO-statsledere blir forført av hans mot og hans uoppørlige taler og appeller. Han vil ikke avvike fra sin rolle og vil holde den til slutten, det vil si til sin død. Hans kunstneriske natur krever det og tvinger ham til å gjøre det. Og nok en gang provoserer kunstneren, gjennom sin autoritet og forførelse, frem

døden til tusenvis av soldater og sivile, og ødeleggelsen av landet sitt, knust under russiske bomber og missiler. I Frankrike har en ung mann lidenskapelig opptatt av kunstnerlivet som tok teaterkurs, Emmanuel Macron, blitt Frankrikes president siden 2017, etter å ha «gjort krav på», før valget sitt, og med egne ord, «sin uerfarenhet og umodenhet». Paradoksalt nok resulterte hans autoritære og autokratiske maktoppfatning i en krise som provoserte frem de fiendtlige og krevende demonstrasjonene til «de gule vestene». Denne vesten hadde opprinnelig rollen å fremme synligheten til bilister som var strandet på veiene, så vel som førere av tohjulinger. Denne delen av franskmennene, ofre for de økonomiske valgene som ble tatt av lederne, ble faktisk etterlatt «ved siden av veien», og deres «gule vest» gjorde dem kjent for hele folket. Etter disse problemene gikk Gud til krig mot jordens nasjoner, og han utsatte dem for frykten for pandemien av det som ikke var mer enn en global epidemi på grunn av Covid-19-viruset. Økonomien ble dermed blokkert i to år, etter en beslutning fra den unge, paniske «umodne» presidenten. Og knapt ute av denne ødeleggende krisen brøt konflikten mellom Ukraina og Russland ut. Samtidig overtok vår unge president det roterende presidentskapet i EU. Og under hans autoritet og EU-kommisjonens beslutning tok Europa opp saken og stilte seg på Ukrainas side mot Russland, og forsynte fienden med våpen som dreper russisk militært og sivilt personell. Fordi denne konflikten startet som en borgerkrig, der makten gikk over i hendene på den ukrainske katolske leiren i Vest-Ukraina, påvirket av sine bånd til det romersk-katolske Polen, som tradisjonelt er fiendtlig innstilt til den russisk-ortodokse religionen. Konflikten, som konstant drives av våpnene som tilbys, generøst, men ikke uten interesse, av USA og europeerne, får en dødelig intensitet, og det grufulle utseendet til det ødelagte Ukraina presenterer bare det fremtidige utseendet til hele Europa, herjet og ødelagt av Russland, sint på denne militære hjelpen og de økonomiske sanksjonene som er innført mot det. Ja, kunstnere, folk i underholdningsindustrien, er virkelig fryktelig farlige mennesker som politisk makt aldri burde ha blitt betrodd. De er naturlig begavet til å forføre folkemengder, som blir hypnotiserte og manipulerte tilskuere, og de har en formidabel mestring av talekunsten og den offentlige diskursen. Men i motsetning til hva de tror og hevder, har de bare en skadelig innflytelse på sitt folk, og fører dem til ødeleggelse. I den ubibelske lignelsen om «vognen og fluen» legemliggjør de perfekt rollen fluen spiller. Mens hestene sliter med å trekke en tungt lastet vogn opp en bakke, trakasserer og stikker en flue dem. Etter å ha nådd toppen av bakken, hører hestene, utmattet av anstrengelsen, den skadelige, plagsomme fluen si: «Det var flaks jeg var der.» Dette er historiens lærdommer som den syndige menneskeheten verken har lært eller ønsket å lære, eller lyttet til. Den blir derfor ledet til å gjenoppleve de samme destruktive dramaene, og allerede, dag etter dag, i Ukraina, er den tragiske, endelige «opptrappingen» i gang og har begynt. Og likevel hadde Gud skrevet i sin Bibel: «*det som har vært, er det som skal bli* .» Hans utvalgte som tror på hans ord blir heller ikke forbauset eller overrasket over at drapsmonstre dukker opp igjen. De er vitner om Gud som opplyser dem og ikke gjør noe uten å advare sine tjenere profetene, slik Amos 3:7 lærer: «*For Herren, YaHWéH, gjør ingenting uten å åpenbare sin hemmelighet for sine tjenere profetene.* » Og dermed advart, ingenting kan forføre dem, ifølge Matt

24:24: « For falske messiaser og falske profeter skal stå frem, og de skal gjøre store tegn og under, så de, om mulig, vil forføre selv de utvalgte .»

Kjærlighet, ifølge Gud

Når kjærligheten også gjør det til sin plikt å være fullkomment rettferdig, tar situasjonen en komplisert form som bare guddommelig visdom kan løse.

Når mennesker forsøker å oppfylle denne betingelsen, møter de et naturlig problem, nemlig deres partiskhet. Faktisk har enhver skapning et personlig synspunkt på alt som gjør dem partiske. Psykologer diskuterer menneskers objektivitet og subjektivitet, men absolutt reell objektivitet eksisterer ikke, fordi våre meninger er betinget av vår fullstendig frie individuelle natur. Dermed er de som har tro betinget av dette kriteriet. Og de er da ute av stand til å rettferdiggjøre resonnementet til de som ikke har tro. Det er dette grunnleggende kriteriet som gjør oss, under Guds blikk, som frø sådd i jorden, hvorav noen vil spire og produsere en god plante, og andre vil tørke opp og aldri spire, eller vil produsere en sykelig, ynkelig plante. Vår menneskelige natur, fullstendig subjektiv, fører oss til å favorisere ett av de to valgene til skade for det andre, så snart de ser ut til å være i fullstendig motsetning; dette er hva som kjennetegner kjærlighet og rettferdighet. Men vi må fortsatt forstå hva ordet rettferdighet betyr, for i motsetning til ordet kjærlighet har ordet rettferdighet to betydninger siden dets anvendelse består av å straffe eller tilgi. I menneskelig tankegang føles ordet rettferdighet bare i betydningen straff; det som bringer tyven eller morderen for dommerne for å bli tatt i fengsel. Denne oppfatningen alene maskerer det andre svært positive aspektet ved rettferdighet som lar Gud ære og velsigne sine lydige utvalgte. Den individuelle personligheten til hver skapning gjør kollektiv menneskelig styring umulig. Menneskelige ledere er for ufullkomne til å kunne tilfredsstille de menneskelige massene som består av svært forskjellige mennesker. Og denne umuligheten oversettes med evig politisk spørsmålstegn; protest er normen for opprørsk og lunefull menneskenatur. Perfekt enhet er derfor bare mulig etter en utvelgelse og sortering av menneskelige sjeler, der Gud vil beholde dem som han har funnet moralsk i samsvar med sitt idealmønstre som han har presentert i personen Jesus Kristus. Uten denne samsvaren er evig liv ikke mulig.

I Åp 3:19 sier Jesus Kristus, « *det trofaste vitnet* »: « *Alle som jeg elsker, dem irrettesetter og tukter jeg. Vær derfor nidkjære og omvend dere.* » Jesus gir hele menneskeheten en lærdom som motsier moderne filosofer og psykiatere. Etter hans guddommelige mening består kjærlighet i å tukte de skyldige. Men ikke alle blir tuktet av kjærlighet, og Gud selv skiller tydelig mellom de som elsker ham og de som ikke elsker ham nok. I dette verset henvender han seg til kristne som er døpt i hans siste institusjon i menneskets historie: Syvendedagsadventistkirken. Folk kommer inn i denne kirken av forskjellige grunner: arvelige, tilfeldige hendelser eller personlig valg av overbevisning etter å ha studert emnet. Og selv i sistnevnte tilfelle vil studiet bære svært forskjellige frukter avhengig av søkerens individuelle natur; studiet kan være overfladisk eller

vert imot ekstremt dyptgående. Det er derfor Kristi formanende ord er rettet til alle, men vil bare ha en effekt på hans sanne utvalgte. For å dra nytte av denne formaningen må man vite hva de bebreidelsene som den guddommelige Jesus Kristus retter seg mot, egentlig består av. Da jeg var medlem av denne offisielle kirken, hørte og så jeg en mann gråte i sin forkynnelse og bønn. Han snakket om mangelen på kjærlighet som Jesus bebreider sin siste innstiftelse for. Men han tok feil om denne fraværende kjærligheten fordi han tolket den som broderkjærlighet, mens Gud gir den betydningen av kjærlighet til sannheten. Og den permanente overføringen av profetiske tolkninger arvet fra teoriene utviklet av pionerene i arbeidet, uten at feilene deres ble rettet, er fortsatt i dag forklaringen og begrunnelsen. Over tid ventet Gud på en åndelig vekkelse som ikke kom, og slik fant min tjeneste sin eksistensberettigelse. Etter å ha kommet inn i kirken, studerte jeg profetiene for Jesus Kristus, hans utvalgte og meg selv. Lys ble gitt til meg, og profetien talte klart og forståelig. Til tross for denne klarheten ble kunngjøringen om Kristi gjenkomst i 1994 avvist sammen med hele budskapet; ifølge det sekulære bildet: "barnet gikk ut med badevannet." Og denne mangelen på visdom, som bestod i å sortere før man kaster, var fatal for ham. For denne åpenbaringen, som jeg mottok fra Kristus siden 1982, representerte den samtidige formen for hans umåtelige kjærlighet. Og alliansen mellom den falne kvinnen og den tidligere falne har siden 1995 bare bekreftet hennes «oppkast» av den ene Frelser og Herre.

Guddommelig kjærlighet er uforlignelig fordi den er over alt og opprinnelsen til alt. La oss tenke på hva det kostet Skaperguden å planlegge for å tilfredsstille sitt behov for kjærlighet. Fra evighet av levde han alene, og han kunne skape alt han ønsket visuelt, slik mennesket delvis kan gjøre i dag virtuelt på en dataskjerm; imidlertid med mye arbeid, i motsetning til Gud, som oppnår det han skaper umiddelbart og uten tretthet. I sin essens av kjærlighet var Gud ikke lenger fornøyd med sine statiske skapninger; han følte behov for en gjengjeldelse av kjærlighet som ting ikke gjengjelder. Ensomhet, når den er total, ender opp med å fremstå som et fengsel, og Gud begynte å ikke klare å bære den lenger. Det var da hans ubegrensede Ånd unnfanget sin plan om å skape frie liv foran seg. Men ved å tillate gjengjeldelse av kjærlighet fra noen av disse frie livene, ville denne friheten ha ulempen av også å tillate likegyldighet, til og med fiendtlighet, fra mange andre. Og denne konsekvensen forklarer allerede årsakene til sameksistensen mellom gode mennesker og onde mennesker. Godt og ondt skulle sameksistere i en tid hvis totale verdi vi ikke kjenner. Men i løpet av denne tiden ville Gud være i stand til å velge utprøvde utvalgte blant de himmelske englene og deretter, etter dem, blant jordiske skapninger. Slik ga Gud liv til den første engelen hvis opprinnelige fullkommenhet han priser i Esek 28:12: «*Menneskesønn, stem i en klagesang over kongen av Tyrus! Du skal si til ham: Så sier Herren Jahve: Du satte seglet på fullkommenheten, du var full av visdom, fullkommen i skjønnhet.* » Gud sammenligner sin første engel med kongen av Tyrus, som han lager et lignende motbilde av. La oss legge merke til denne presisjonen: «*Du satte seglet på fullkommenheten, du var full av visdom, fullkommen i skjønnhet.* » Hvordan kunne det ha vært annerledes? I denne prototypen av skapningen plasserte Gud all sin kjærlighet, han skapte ham

perfekt, og det er bare ved personlig valg, helt fritt, at denne perfekte engelen senere ble Guds fiende, djevelen, hans motstander ved navn Satan. Denne fasen er også profetert av Gud, som deretter sier i vers 15: « *Du var fullkommen på dine veier fra den dagen du ble skapt, inntil det ble funnet urett i deg.* » Urettferdigheten som ble funnet i Satan, lå altså i den totale friheten han nøt, slik som alle Guds skapninger etter ham. Og det er derfor svært viktig for Gud at når ikke-troende eller kandidater til frelse stiller spørsmål ved oss ved å si: Hvorfor finnes ondskap? Da kan vi svare: «Fordi Gud har gitt alle sine skapninger full frihet. Dette er fordi det er betingelsen for at valget av godt eller ondt for hver av dem skal bli mulig og synlig.» Jeg husker at standardene for godt og ondt utelukkende er definert av Gud og åpenbart for jordboere gjennom hans hellige Bibel og hans to pakter eller to vitnesbyrd.

Gitt sin fullkomment ubegrensede guddommelige natur, forutså Gud all fremtidig utvikling av det frie livet han skapte. Han visste, selv før han skapte seg, at hans første perfekte engel ville ende opp som en djevel. Og at den endelige døden følgelig ville bli forbeholdt og pålagt ham. Men han beholdt denne kunnskapen i seg selv og oppførte seg mot ham i henhold til sin oppførsel på den tiden; og han mangedoblet kjennetegnene på sin kjærlighet til ham i tiden for hans fullkommenhet. Men djevelens erfaring bekrefter prinsippet om Guds dom over syndere, slik det er åpenbart i Esek 18:24 (like før vi diskuterer Satans tilfelle i Esek 19:15): « *Hvis en rettferdig mann vender seg bort fra sin rettferdighet og gjør urett og gjør alle de ugudeliges vederstyggeligheter, skal han da leve? **All hans rettferdighet skal bli glemt**, fordi han har gjort urett og synd; **på grunn av dette skal han dø**.* » Guds rettferdighet gjelder derfor på samme måte for engler og for mennesker. Og det er nettopp for å forklare situasjonen som gjaldt djevelen at denne forklaringen gis til oss.

Et annet vers avslører et guddommelig prinsipp i 1. Peter 4:17: « *For tiden er inne da **dommen skal begynne med Guds hus**.* Og hvis den først begynner med oss, hva skal da enden bli for dem som ikke adlyder Guds evangelium? » I skalaen av hele hans skapelse av fritt liv, er det første « *Guds hus* » engleaktig og himmelsk. Det er derfor dette som skal dømmes først. Gud holder sitt forløsningsverk hemmelig, som forblir helt ukjent for hans engler. Det er også i full frihet at klanene dannes fordi himmelske engler godkjenner tvistene som presenteres av forførreren, englenes fremste. Leirene blir etablert, Gud skaper den jordiske dimensjonen, og der skaper han mennesket og hans forbannede etterkommere på grunn av ulydighetens synd som følge av troens prøve basert på forbudet mot å spise frukten av treet som gir kunnskap om godt og ondt; i seg selv et symbolsk bilde og historisk støtte for personen den opprørske djevelen. Denne gangen, ved å etablere syvdagersuken, setter Gud tidsgrensen som fører til slutten av den globale prøvelsens tid, det vil si ved slutten av syv tusen år. Ved å skape jorden og dens innbyggere, menn og kvinner, vil Gud på flere symbolske måter åpenbare sin fremtidige menneskelige inkarnasjon og sin forløsning av synder oppnådd ved å ofre sitt fullkomment rettferdige liv til sonedøden. Men dette budskapet forblir ignorert av engler og mennesker. Sistnevnte ser i de guddommelige ritualene bare det som kreves av den forferdelige og autoritære Gud som det er å foretrekke å adlyde. Men andre går på djevelens vei og velger å

være ulydige mot ham. I løpet av de første to årtusenene profeterer og bekrefter hele menneskeheten den naturlige opprørske naturen til Guds skapning. Så, ved å profetere på sin side om dommen over disse opprørerne, forårsaket Gud at hele menneskeheten gikk til grunne i flommens vann i 1655 siden Adams synd. Men i samsvar med sin overordnede plan ble " *en rest* " utvalgt for sin lydige tro spart og frelst i arken bygget av Noah og hans sønner.

Dette eksemplet med flommen vitner om Guds verdier om kjærlighet og rettferdighet. Dette er ikke hans første demonstrasjon, men denne får en offisiell og universell karakter som marine fossiler, som fortsatt finnes i dag på tørt land selv på de høyeste fjell, ubestridelig beviser.

Etter denne universelle lærdommen kommer den andre, enda viktigere, ved slutten av år 4000 etter Adams synd. Det er timen da Gud åpenbarer sin hånd mot sin fiende, djevelen. Han kommer i Kristus for å ta utfordringen opp og bevise at perfekt lydighet frelser synderen som har sann tro. Gud har ikke noe mer å bevise for djevelen, hvis forherdelse han har kjent siden skapelsen. Men hans seier, oppnådd ved hans aksept av døden, lar ham frelse angrende syndere fordi kravet om død for lovbrudd er oppfylt av hans frivillige død. For å frelse mengder av menneskeliv kunne ikke et normalt menneskeliv ha vært tilstrekkelig. Men den korsfestede Kristus var ikke bare et menneske; han var også Gud, den allmektige Skaperen i hvem alle liv er formet og animert.

Jesu Kristi død demonstrerer på en sublim måte hvordan Gud lykkes med å respektere sin rettferdighets krav, samtidig som han demonstrerer den utenkelige styrken i sin kjærlighet. Men hvis en ny pakt begynner for troens menn, begynner dommen derimot for de opprørske englene og Satan, deres leder, med at de blir utvist fra himmelen, det første « *Guds hus* »; dette mens de venter på den nå uunngåelige døden. De blir kastet til jorden og mister derfor muligheten til å komme i kontakt med englene som forble i himmelriket på grunn av sitt frie valg om å forbli trofaste mot Gud. Det sier seg selv at, begrenset til menneskenes jord og med visshet om at de er dømt til døden, vil deres oppførsel og onde gjerninger forsterkes og nå nivåer av enda større redsel enn før Jesu Kristi seier. Det finnes ingenting verre enn de som er dømt til døden og har fått tillatelse til å handle fritt. Denne læren åpenbares i Åp 12:7 til 12: « *Og det ble krig i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen. Dragen og hans engler kjempet, men de vant ikke, og deres plass fantes ikke lenger i himmelen. Den store dragen ble kastet ut, den gamle slangen, som kalles Djevelen og Satan, og som forfører hele verden. Han ble kastet ut på jorden, og hans engler ble kastet ut med ham. Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Nå er frelsen og styrken og riket vår Guds og hans Salvedes makt kommet. For våre brødres anklager er kastet ut, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. Og de seiret over ham ved Lammets blod og ved sitt vitnesbyrds ord, og de elsket ikke sine liv like til døden. **Gled dere derfor, dere himler, og dere som bor i dem !** Ve jorden og havet! **For djevelen er kommet ned til dere med stor vrede, fordi han vet at han har en kort tid .** » Dette er situasjonen som gjelder for hele menneskeheten etter seieren. av Jesus Kristus. Denne friheten vil imidlertid forbli under kontroll og begrensning pålagt av Gud, slik det fremgår av Åp 7:3: « *Skader ikke jorden eller havet eller trærne før vi har beseglet vår Guds tjenere på pannen deres. »**

Slik ble *det himmelske «Guds hus»* først dømt, og nådetiden som var gitt englene, tok slutt. Menneskenes tid vil ikke ta slutt før i 2029, før Kristi gjenkomst er satt til våren 2030, da de første seks tusen av de syv tusen årene av det guddommelige prosjektet vil ta slutt. Dermed kan Jesus Kristus, etter å ha blitt «*Mikael*» igjen for sine trofaste engler, med god grunn oppmuntre dem til glede og glede. For dem er risikoen for å gå fortaapt over. Kristi seier hadde derfor enorme konsekvenser for dem, men hans sondød rettferdiggjorde aldri utvelgelsen deres. Det er utelukkende ved deres frie valg at de bestemte seg for å forbli trofaste mot den Gud de omgås uten mystikk eller usynlighet, i motsetning til mennesker. På jorden spiller troen på Kristus hovedrollen i utvelgelsen av de utvalgte, på grunn av denne usynligheten til Skaperguden. Hvem kan forklare hvorfor noen mennesker er godtroende og andre bare tror det de ser, som apostelen Tomas? De samme dataene som presenteres for disse to mennesketypene, gir forskjellige resultater; noe som beviser at den aktive faktoren faktisk er den frie individuelle naturen til hver av dem. Og i tillegg til disse to tilfellene er djevelen og hans demoner som så Gud og likevel valgte opprørets vei. Sett fra denne vinkelen, hvor vakker og klok fremstår ikke friheten gitt av Gud for oss! Før moderne vitenskapsmenn skapte Gud prinsippet om erfaring og observasjon. Og i hans tilfelle kunne ting ha blitt gjort enklere, siden Gud, med forutsigelse av fruktene som hans skapninger bar, kunne ha valgt å skape bare sine fremtidige utvalgte i en ren engleaktig natur. Men dette valget ville ha tatt en vilkårlig form som ikke var i samsvar med hans kjærlighet. Han ønsket ikke å fremstå som sådan på noen måte, og tok på seg den dødelige konsekvensen av sitt valg. Og ved å gå med på å dø for å frelse sine utvalgte, ga han seg selv den legitime retten til å eliminere, gjennom døden, de opprørske, falne engleaktige og menneskelige skapningene. Det er for å oppnå støtte og godkjenning fra disse englene at Gud tvinger alle sine skapninger til konkret å avsløre naturen til sin individuelle personlighet. Hver sjel er unik og fortjener de samme sjansene som andre til å bli frelst. Det er fortsatt nødvendig at den har nytt godt av god religiøs lære og at den har valgt å adlyde Gud. Og når dette ikke er tilfelle, er saken tapt fra starten av, eller nesten.

På jorden som nå er bebodd av onde engler, begynner den nye pakten i en tid med forfølgelse, først praktisert av de opprørske jødene, deretter av romerne, som de allerede hadde kalt på til å korsfeste sin Messias. Til sine trofaste martyrer, sine vitner, slått av stokken, tilbyr Jesus Kristus «gulroten» av forventningen om sin strålende gjenkomst. De har ingen kunnskap om tiden som er satt for hans gjenkomst, men de håper alle at den vil bli fullført mens de fortsatt lever. Denne typen presisjon holdes for de utvalgte i «*endetiden*». Etter de forferdelige forfølgelsene som ble pålagt de utvalgte kristne av Nero, gjorde djevelen menneske, keiser av romerne, og ved slutten av det første århundre presenterer Jesus i et syn for apostelen Johannes sin profetiske åpenbaring kjent som Apokalypsen. Engelskmennene kaller den «*Revelation*», det vil si i oversettelsen, men de latinske folkene har beholdt dens obskure originale greske form «*Apocalypse*». Disse to valgene er tegn på to historiske åndelige opplevelser. I Guds plan vil interessen for og studiet av denne profetien først bli oppfylt i det protestantiske og engelsktalende USA. Det er til dem Jesu Kristi

åpenbaring vil begynne å tale under adventisttroens perspektiv fra 1816, med William Miller som dens første budbringer. I de latin-europeiske landene preget av den romersk-katolske tro, forble Jesu Kristi åpenbaring bare den «apokalypsen» som fryktes på grunn av dens katastrofebekjenngjøringer. Dermed vitner disse to menneskelige oppfatningene om en guddommelig dom som godkjenner den ene og fordømmer den andre. Her igjen en forskjell som gjelder Guds kjærlighet og hans rettferdighet.

I denne overordentlig viktige «åpenbaringen» presenterer Jesus i sin prolog temaet om sin strålende gjenkomst: «gulroten» presenteres igjen for en evig varighet. Og vi burde ikke bli overrasket, for interessen og lengselen etter å oppleve denne gjenkomsten er et konstant bevis på menneskets kjærlighet til Gud Jesus Kristus. Å vente på denne strålende gjenkomsten og å gå inn i evig fred er håpet til alle de virkelig utvalgte. Og de som undervurderer verdien av dette emnet, gjør sin tro forgjeves, fordi Jesus aksepterte døden nettopp for å tilby denne strålende gjenkomsten til de som virkelig elsker ham. Gjennom den kristne æra, på slutten av Bibelen, presenterte denne boken, selv udyptert, denne «gulroten» som ble tilbudt sann tro, like sjelden som gullet i Ofir. Men siden 1843 har dens åpenbaringer bare økt; fordi siden 1983, og i dissidens siden 1991, har jeg fullstendig dechiffrert den og presentert den for adventistkallene jeg har vært i stand til å møte, jeg har også gjort den tilgjengelig på internettsider. Og siden jeg kjenner emnet, kan jeg presentere det for deg som en konkret form for den ene høyeste Guds kjærlighet og rettferdighet; et bevis på kjærlighet som tilbys og mottas av dem han elsker. Bare kjærligheten til sannheten konkretiserer kjærligheten som føles for Frelseren og Herren Jesus Kristus. De som forakter denne guddommelige «åpenbaringen» elsker Gud bare med ord, og han er ikke fornøyd med det.

Tukt kan ha flere betydninger. Når den kommer fra en ikke-troende, kan den være forårsaket av ønsket om å hevne en irritasjon og kun være frukten av sinne alene. Ved verdens ende og under hans advarende tuktelser symbolisert av de første seks «trompetene» i Åp 8 og 9, uttrykker Gud også sin guddommelige vrede mot opprørske folkeslag. Men når han sier i Åp 3,16: «*Alle som jeg elsker, dem irtettesetter og tukter jeg*», tar tukten form av et vitnesbyrd om hans kjærlighet, det vil si et bevis på hans interesse for den som blir tuktet. Dette er den eneste positive formen for tukt, som ikke bare er sinne, men fremfor alt uttrykk for et ønske om en endring i atferd fra den tuktede personens side. De utvalgte og intelligente barna lærer å skille mellom reaksjonen styrt av sinne og den som følge av enkel berettiget indignasjon. Straffene som påføres av omsorgsfulle og kjærlige foreldre, aksepteres og godkjennes av barna som gjennomgår dem. Og når de ikke forstår dem som barn, forstår de dem etter hvert som de modnes og blir eldre. Sammenlignet med Guds kjærlighet, fri for all ondskap, er menneskelig kjærlighet dessverre ofte full av ondskap, og enda mer dessverre forblir straffebehandling altfor ofte en sint reaksjon. Det er derfor mennesker har mye å lære og motta fra den perfekte, allmektige og usynlige Gud, men bare usynlig for våre øyne; for våre sinn er fullt i stand til å forestille seg ham og dele tanker med ham, spesielt siden han kjenner dem før oss; dette mens vi venter på hans komme når vi skal se ham med våre øyne, slik han er, i all sin makt og guddommelige herlighet.

Gud er så kjærlig at det å gi lidelse er svært ubehagelig for Ham, og det er derfor denne typen handling er betrodd skruppelløse og uhemmede skapninger: de onde englene. Å skade mennesker og naturen er deres eneste glede. De viser seg dermed å være svært nyttige for Gud, og gjør livene til de som forakter Ham svært ubehagelige. Og denne nytten rettferdiggjør deres fortsatte eksistens frem til Kristi gjenkomst våren 2030. De vil da kunne dø og forsvinne med de andre menneskelige opprørerne, i påvente av den endelige dommen. Men lederen av de opprørske englene vil ikke dø ved Kristi gjenkomst. Gud har reservert for ham et liv i absolutt ensomhet på den øde jorden i « *tusen år* ». Hele tiden da de utvalgte i himmelen skal dømme de opprørske englene og menneskene som er dømt til den « *annen død* », ifølge Åp 20:2 til 4: « *Og han grep dragen, den gamle slangen, som er Djevelen og Satan, og bandt ham for tusen år.*» *Og han kastet ham i avgrunnen* , lukket ham inne og satte et segl over ham, for at han ikke lenger skulle forføre folkeslagene *inntil* de tusen år var til ende. Deretter skulle han løses en liten stund. Og jeg så troner, og *dem som satt på dem, fikk det dom* . Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og ikke hadde tatt dets merke på pannen og på hendene sine. Og de ble levende og *regjerte med Kristus i tusen år* . I dette verset betegner « *folkeslagene* » de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus, og under navnet « *avgrunnen* » betegner Gud den øde jorden, berøvet alt liv, og som igjen har blitt kaotisk som før skapelsen av det jordiske livet, ifølge 1. Mos 1:2: « *Jorden var øde og tom, og mørke lå over dypet , og Guds Ånd svedde over vannet.* »

Guds perfekte kjærlighet vil til slutt bli bekreftet av like perfekt rettferdighet. Bevis fra de gode englene vil bli presentert for de hellige dommerne, og de onde vil alle bli fullkomment dømt, med Gud selv som leder og fører tilsyn med undersøkelsen av hver sak. Det vil ikke være noen prosedyrefeil eller tekniske mangler i denne dommen; dommen vil være sikker og guddommelig rettferdig. De juridiske grunnlagene for denne dommen er alle beskrevet og skrevet i Den hellige Bibel, den levende Guds skrevne ord. Det er derfor Jesus erklærte i Johannes 12:48: « *Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, har én som dømmer ham; det ord jeg har talt, det samme skal dømme ham på den siste dag.*» ".

Sannhet: en strengt guddommelig standard

Mye har blitt sagt og skrevet om « *sannheten* », men emnet er så omfattende at det ikke er uttømt. For å gjøre det, må man være Gud, hvis Ånd er ubegrenset, og i dette tilfellet er betydningen han gir ordet « *sannhet* » sannsynligvis det samme. Men for våre små, jordiske, kjødelige menneskelige sinn er det viktig å forstå hva som har forblitt innenfor vår rekkevidde. Vi husker dette spørsmålet fra den romerske prokuratøren Pontius Pilatus og hans korte utveksling med Jesus, som han var i ferd med å få korsfestet.

For Pontius Pilatus begynte det hele da de sinte jødene presenterte ham saken om Jesus Kristus, ifølge Johannes 18:28: « *De ledet Jesus fra Kaifas til*

rettssalen. Det var morgen. Selv gikk de ikke inn i rettssalen, **for at de ikke skulle bli urene og kunne spise påskemåltidet.** » Den inspirerende ånden i denne historien viser her hykleriet til dette jødiske religiøse presteskapet. I henhold til lovens bokstav besmitter de seg ikke, men ved å utlevere den rettferdige som om han var skyldig, gjør de verre enn å bryte loven og avslører sine sjelers mørke følelser. Her begynner den første kontakten mellom Pontius Pilatus, den romerske prokuratoren som var plassert i Jerusalem av keiseren av Roma, og Jesus Kristus. Johannes 18:29: « *Pilatus gikk da ut til dem og sa: Hvilken anklage fører dere mot denne mannen?* » Hedensk, helt sikkert, men Pilatus representerer datidens avanserte sivilisasjon, og enhver sak om en kriminell må bedømmes og forsvares av en advokat. Jødernes svar kommer i følgende vers 30: « *De svarte ham: Hadde han ikke vært **en forbryter**, ville vi ikke ha overgitt ham til deg.* » Siden romernes ankomst hadde ikke jødene lenger rett til å drepe arresterte kriminelle ved steining, og dette forklarer vers 30: « *Pilatus sa da til dem: **Ta ham selv og døm ham etter deres lov.*** » Jødene sa til ham: « *Det er ikke tillatt for oss å drepe noen.* » Dette verset avslører den forferdelige ondskaper til de opprørske jødene fordi steining virket for mildt for den de hatet av all sin makt. Det de kom til Pilatus for å kreve var korsfestelse, noe bare romerne lovlig praktiserte i hele riket. Denne saken er veldig interessant å merke seg, fordi disse jødene viser seg ivrige etter å « *ikke gjøre seg urene* » i vers 28. Nå er feilen de anklager Jesus for en religiøs feil som ifølge jødisk lov kan straffes med døden påført ved steining av det jødiske folket. Denne appellen til den romerske prokuratoren er derfor verken lovlig eller legitimert av den skrevne guddommelige loven. Årsaken er derfor utelukkende den hyklerske ondskaper til mennesker som bruker religion, ikke til Guds ære, men for å tilfredsstille sitt ønske om å dominere mennesker ved å utnytte sin religiøse tittel. Jødene presenterer for oss her modellen som det pavelige katolske Roma vil reprodusere i løpet av "1260" år med despotisk forfølgende styre, mellom 538 og 1798. Vers 31: « *Det var for at Jesu ord skulle bli oppfylt, det han hadde talt, da han ga tegn **på hvilken død han skulle dø.*** » Denne avklaringen bekrefter det faktum at hvis han hadde vært en bedrager, fortjente Jesus, i henhold til lovens tolkning, døden ved steining. Men Gud utnytter opprørsk jødisk ondskap for å påtvinge seg selv som den forløsende Messias, den mest forferdelige typen død på den tiden: korsfestelsen, der den torturerte mannens kropp, opphengt i tre nagler, sakte blør ut og gradvis kveles i en langsam og smertefull smerte. Takket være åpenbaringene som Ron Wyatt gjorde i 1982, vet vi at stedet for denne korsfestelsen hadde utsikt over Paktens Ark, som var gjemt i en underjordisk hule noen meter under korset. En sprekk i bakken forårsaket av jordskjelvet lot blodet hans falle ned på nådestolen i Arken. Dermed ble symbolikken i «Soningsdagen»-ritualet, som befalte dette, bokstavelig oppfylt. For å åpenbare sin dom mot synd, påla Gud seg selv den mest forferdelige døden. Dette var middelet han fant for å lære sine utvalgte å hate synd slik han hater seg selv.

Johannes 18:33-34: « *Pilatus gikk da inn i pretoriet igjen, kalte Jesus til seg og sa til ham: «Er du jødernes konge?» Jesus svarte: «Sier du dette om deg selv, eller har andre fortalt deg om meg?»* » Her må vi huske at Jesus i begynnelsen av uken ble strålende mottatt av folkemengden av jøder som utropte

ham til «jødenes konge». En uke tidligere hadde Jesus oppvekket Lasarus fra de døde, og folkemengden trodde at deres forkynte Messias var blant dem og herliggjorde ham som «jødenes konge». Og Jesus hadde ikke motsagt dem. Johannes 12:12: « *Neste dag hørte en stor folkemengde som var kommet til høytiden, at Jesus skulle komme til Jerusalem. De tok palmegrener og gikk ut for å møte ham og ropte: «Hosianna!» Velsignet være han som kommer i Herrens navn, **Israels konge** !» » Denne folkemengden så i Jesus en ny kong David som skulle drive romerne ut av Israels land. Og lidelsen som ble utholdt på grunn av den romerske okkupanten rettferdiggjorde deres entusiasme og glede. Dermed, ved slutten av de tre og et halvt årene av hans jordiske tjeneste, ble Messias kunngjort av Daniel 9:24 til 27 kort anerkjent av en del av det jødiske folket. Men denne anerkjennelsen falt ikke i smak hos de religiøse lederne som folket skulle vende seg bort fra. Dermed fant de i loven skrevet av Moses under Guds diktat, midlene til å anklage ham for blasfemi, det vil si for å lyve, fordi han hevdet å være « *jødenes konge* », mens han bare fremstilte et enkelt menneskelig utseende. Det var riktignok mange mirakler til hans fordel, men de valgte å tilskrive dem djevelens makt, som de kalte « *Bel-Sebul* ». Og der var deres sak uten botemiddel, deres fordømmelse fra Gud var definitiv. Jesus sier derfor til Pilatus i Johannes 18:34: « *Sier du dette om deg selv, eller fortalte andre deg om meg?* » «Legg merke til hvordan Jesus svarer Pilatus med et spørsmål som inneholder svaret hans. Som dommeren som har ansvaret for å dømme Jesus, er de utbredte vitnesbyrdene om ham av stor betydning, noe han har en plikt til å ta i betraktning. Denne guddommelige visdommen er beundringsverdig, og den mektige prokuratoren er forvirret og urolig over denne guddommelige taktikken, siden spørsmålet Jesus stiller subtilt er en anklage mot ham, mot hans mangel på redelighet og hans overfladiske tilnærming. Hvis folket holder ham for konge, er det folket Pilatus må stille spørsmål ved, ikke Jesus. Situasjonen irriterer ham, men mannen som står foran ham viser en så mystisk intelligens at den harde og ubøyelige Pilatus interesserer seg for ham, slik følgende vers 35 beviser: « *Pilatus svarte: Er jeg jøde?* » Ditt folk og yppersteprestene har overgitt deg til meg. Hva har du gjort? Jesus kunne ha svart: «Jeg har helbredet, jeg har tatt vare på, jeg har elsket, jeg har oppreist de døde, og nå skal jeg frelse mine utvalgte.» Men i stedet fortalte han ham denne forbløffende sannheten: « *Mitt rike er ikke av denne verden,* » svarte Jesus. «Om mitt rike var av denne verden, ville mine tjenere ha kjempet for meg, så jeg ikke skulle bli overgitt til jødene; men **nå** er ikke mitt rike herfra. «Ved å si « *mitt rike er ikke av denne verden* », bekrefter Jesus sitt kongedømme, men fjerner alle dets jordiske former, og en umulig dialog begynner mellom mennesket av kjød og den himmelske Gud, Ånd og skaperen av alle livsformer. I sitt livs vitnesbyrd demonstrerte Jesus at han fordømmer formene som er gitt til de forskjellige jordiske kongedømmene, bygget, fra opprinnelsen, på en hedensk, djevlesk modell som jødene hadde misunt og ønsket skulle erstatte Guds nærvær. I sin forklaring spesifiserer Jesus: « *Nå er mitt rike ikke herfra nedenfra* . » Og denne avklaringen, « **nå** », inneholder kunngjøringen om et kristent rike som en dag vil bli etablert på denne jorden, « *herfra nedenfra* . » Gud har faktisk planlagt å bosette seg på den gjenfødte og herliggjorte jorden, ifølge Åp 21:3: « *Og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds tabernakel er hos menneskene, og han**

skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem.» «» og Åp. 22. Men uten Messias' sonende død vil ingenting være mulig. Det er derfor Jesus ikke kaller på sine mektige engler for å befri ham fra romerske hender. For ham er tiden ikke inne for å gjøre krav på et jordisk rike som midlertidig styres av djevelen, « *denne verdens fyrste* ». Det er derfor Jesus, med hans ord, kaller sine utvalgte « *borgere av himmelriket* », ikke «av jorden». «Jordens konger» hadde ingenting å frykte fra ham da han ble arrestert, men igjen, med tiden vil situasjonen endre seg, og han vil dømme og ødelegge dem på de dagene som er fastsatt for dette. Johannes 18:36: « *Pilatus sier til ham: 'Er du da en konge?'* » Jesus svarte: « *Du sier at jeg er en konge. Derfor er jeg født og kommet til verden for å vitne om sannheten.* » « *Hver den som er av sannheten, hører min røst .* » Jesus viser stor respekt for den romerske Pilatus fordi han ikke er jøde. Ideen om en unik Åndsgud er fremmed for ham, og Jesus snakker åpenhjertig til ham om virkelige himmelske ting som samsvarer med sannheten om situasjonen for universelt himmelsk og jordisk liv. Denne sannheten som han deler med ham er sjansen for hans liv eller årsaken til hans evige død. Pilatus burde ha forsøkt å forstå dypere betydningen av Jesu ord, spesielt siden han ikke fant noe motiv hos ham som gjorde ham verdig døden, som tyveri eller mord. Følgende vers avslører dets overfladiske natur. Johannes 18:38: « *Pilatus sier til ham: «Hva er sannhet?» Etter å ha sagt dette, går han ut igjen til jødene og sier til dem: «Jeg finner ingen skyld hos ham.»* » Pilatus gjør sitt livs feil her. Etter å ha spurt: « *Hva er sannhet?* » burde han ha forventet et svar fra Jesus, men nei, hans eget svar er nok for ham, og emnet etterlater ham forvirret fordi han ikke klarer å gi det en presis betydning. Vi skal komme tilbake til denne « **sannheten** » som Jesus « **kom for å vitne om** », ifølge hans egne ord.

Dette er slutten på den første utvekslingen mellom Pilatus og Jesus. Og Pilatus, vant til å drepe Romas fiender nådeløst, ser ikke Jesus som en slik fiende. Selv om han ser at anklagene mot ham åpenbart er grunnløse, prøver han å redde livet sitt. Og det er her de opprørske jødene kulminerer i sin misgjerning; deres vanære når et høydepunkt av redsel. Johannes 18:39-40: « *Men siden dere har vane med å gi dere noen fri i påsken, vil dere da at jeg skal gi dere jødenes konge fri?» Da ropte alle igjen og sa: «Ikke ham, men Barabbas.»* Barabbas var en røver. «Merk at Pilatus omtaler Jesus som «jødenes konge». Når det gjelder romersk makt, forsto Pilatus at denne åndelige tittelen ikke utgjorde noen fare for Roma og dets imperium. Under guddommelig inspirasjon vil han også beholde dette uttrykket for å betegne ham selv på korset sitt, hvor denne tittelen vil bli skrevet på et skilt på stedets og tidens tre språk, hebraisk, gresk og latin. Det vil også være på disse tre språkene at det guddommelige vitnesbyrdet senere vil bli forkynt i Jesu Kristi navn. Menneskelige sinn måtte formørkes for å foretrekke å redde en morderisk røver fremfor den milde og hjelpsomme Jesus. Men paradoksalt nok er det disse overdrivelsene som utgjør det kraftigste vitnesbyrdet til fordel for ektheten av hans guddommelige tjeneste. Tenk på at det var en perfekt mann, uangripelig, fordi guddommelig, som dermed ble dømt og foretrukket fremfor en morder å lide korsfestelsens død; noe som gjør det til et unikt tilfelle i hele det jordiske livets historie. En slik utgytelse av folkelig hat

uten grunn vil aldri skje igjen unntatt mot Kristi utvalgte, syndere som er tilgitt av hans blod.»

Johannes 19:1: « *Pilatus tok Jesus og lot ham piske.* » Pilatus ga etter for folkets bønn, men han trodde fortsatt at han kunne roe ned raseriet deres mot Jesus ved å piske ham med en piske. De tre lærremmene hadde bein eller jernbiter i endene som rev i stykker offerets kjøtt. Praksisen tillot et stort antall piskeslag, og Kristi legeme gjengitt på likkledet i Torino vitner om 120 blodige slag forårsaket av metallendene på pishen som ble brukt. Pilatus gjorde sin første feil her, fordi hans høye stilling ga ham all legitimitet til å bevare Jesu uskyldige liv. Men uten tro fryktet han folkets vrede mer enn den sanne Gud som han hadde talt med uten å forstå Ham. Som romersk prokurator måtte han svare overfor den mektige romerske keiseren i hvis hender livet hans lå. I frykt for at han ville bli holdt ansvarlig for organisert uro og opprør i Israel, valgte han å svare jødene ved gradvis å gi dem den guddommelige Messias' død.

Johannes 19:2: « *Soldatene flettet sammen en tornekrone og satte den på hodet hans, og de kledde ham i en purpurfarget kappe. Og da de kom til ham, ante ikke hans barske og grusomme menn, vant til å utgyte blod, at handlingene deres var villet og inspirert av Gud selv.* For ved å sette denne «tornekrone» på hodet hans, fortjente og tjente Jesus sin tittel som jødene konge, og den purpurfargede kappen som de kledde ham i, bar en svært viktig åndelig betydning: Gjennom denne purpurfargede kappen mottok han syndene til sine utvalgte, fortid og fremtid, og oppfylte dermed bokstavelig og symbolsk det ritualet på «forsoningsdagen» profeterte, ved å legge syndene på hodet til geita som var valgt ut til å bære synder ut i ødemarken, hvor han skulle gå til grunne. « *Purpurfarget* » og « *karmosinrødt* » er de symbolske fargene for «synd», ifølge Jes 1:18: « *Kom nå, la oss gå i rette med hverandre*», sier Jahve. « *Om deres synder er som skarlagenrødt, skal de bli hvite som snø; om de er røde som karmosinrødt, skal de bli som ull.* » Det samme gjelder « *skarlagenrødt* » ifølge Åp 17:4: « *Kvinnen var kledd i purpur og skarlagenrødt og prydet med gull, edelstener og perler. I hånden hennes var et gullbeger fullt av vederstyggeligheter og urenheten ved hennes prostitusjon.* » Den røde fargen er menneskeblod, som må utgytes for å sone synd; derfor er synd symbolsk knyttet til denne røde fargen. Dermed hevder et flagg som inneholder denne røde fargen ubevisst forbindelsen mellom folket det tilhører og synd. Og alle kan legge merke til i dag at denne rødfargen forekommer i et stort antall land på jorden.

Ingenting ble spart for vår Frelser, slik Johannes 19:3 vitner om: « *De sa: 'Vær hilset, jødene konge!' Og de slo ham med hendene.* » Disse kjødelige mennene, uten tilknytning til den sanne Gud eller kunnskap om hans lover, fant Jesus som gjenstand for grusom underholdning. For å forstå denne unødvendige ondskaper, må vi innse hva som står på spill i kampen Jesus er engasjert i. Han blir utsatt for alt som kan få ham til å gi avkall på å gjennomføre det soningsprosjektet han legemliggjør i denne timen på syndens jord. Djevelen håper fortsatt at Jesus vil si: 'Det er for vanskelig, jeg skal stoppe, og jeg skal gripe min guddommelige kraft for å komme meg ut av denne forferdelige og uutholdelige situasjonen.' Men Jesus utholder den tilsynelatende urettferdigheten som rammer ham og gjør motstand uten å si noe. Han vet at som bærer av synd straffer volden

som overvelder ham synden, men ikke hans perfekte rettferdighet som vil tillate ham å gjenoppstå etter korsfestelsen. Han må holde ut for å frelse, gjennom denne forsoningen han gjennomgår i deres sted, livene til sine utvalgte som skal følge ham gjennom evigheten. Og ved å følge denne historien kan du forstå at den kristne troen på ingen måte kan begrenses til en enkel etikett, og hvorfor Jesus ber sine utvalgte om å gi avkall på seg selv og bli guddommelig lydige.

Johannes 19:4: « *Pilatus gikk ut igjen og sa til jødene: 'Se, jeg har ført ham ut til dere, for at dere skal vite at jeg ikke finner noen skyld hos ham. '»* På dette tidspunktet håper Pilatus fortsatt at straffen med pisken vil være nok til å roe den forsamlede jødiske folkemengden. Men han benytter seg av dette øyeblikket til å uttrykke sin egen dom om Jesus tydelig: « *Jeg finner ingen skyld hos ham .»* Han bekrefter dermed den fullkomne uskylden til den hvis død dermed urettferdig kreves. Denne offisielle anerkjennelsen fra den romerske prokuratoren legger derfor alt ansvar for den kommende urettferdigheten på det jødiske folket og deres religiøse ledere. Ved å vitne om Jesu uskyld vil imidlertid Pilatus ta på seg en urettferdighetssynd ved å akseptere Messias' korsfestelse. Selv om den er mindre enn jødene, vil urettferdighetssynden bli tilregnet prokuratoren, slik Jesus vil antyde for ham i vers 11.

Johannes 19:5: « *Jesus kom da ut, iført tornekronen og den purpurrøde kappen. Pilatus sa til dem: 'Se, mannen! '»* Denne scenen er av stor betydning. Messias som kommer til syne er dekket av blod, blod flekker ansiktet hans fra tornene som kronen er presset inn i hodet hans, og han kan knapt stå. Pilatus presenterer Messias for det jødiske folket på en måte som Jesaja 53 beskriver med stor presisjon:

Jes 53:1: « *Hvem trodde på vår melding? Hvem kjente igjen Herrens arm?* »

Jes 53:2: « *Han skjøt opp for hans åsyn som en spenstig plante, som en spire av tørt land. **Han hadde ingen skjønnhet eller utseende som fanget vår oppmerksomhet, og hans skikkelse var ikke tiltalende for oss.*** »

Jes 53:3: « *Han var foraktet og forkastet av mennesker, en mann av sorger og kjent med syke. Likesom en som folk skjuler sitt ansikt for, foraktet vi ham og aktet ham ikke .»*

Jes 53:4: « *Sannelig, våre sorger tok han på seg, våre pinsler tok han på seg. Likevel aktet vi ham for slått, slått av Gud og plaget.* »

På denne kvelden før den jødiske påsken ble nasjonens skjebne avgjort. På den dagen ble vantroen avslørt av Gud, fordi nasjonen og dens religiøse presteskap, advart av beskrivelsen sitert i Jesaja 53, gjorde seg skyldige i en forferdelig forakt for det profetiske ord. Og Israel var det første offeret for denne profetiske forakten, som senere ble funnet igjen, i 1843, for den protestantiske troen som hovedsakelig var etablert i USA.

Jesu presentasjon for folkemengden utgjør et sentralt øyeblikk i frelsesplanen som Gud har forberedt. Sårene, som allerede får hans blod til å flyte, er allerede tegnene på straffen for syndene han bærer i stedet for sine utvalgte alene. Jesus blir dermed presentert for menneskers tro, enten de er til stede eller fraværende. Betydningen av hans sår er tydelig angitt i Jes 53:4: « *Likevel har han båret våre sorger, våre lidelser har han tatt på seg. Likevel har vi holdt ham for*

slått, slått og plaget. » Hvis denne teksten ikke eksisterte, ville Israel blitt unnskyldt for sin feil, som også er profetert i dette verset. Men dette er ikke tilfelle, og dette verset vitner mot den jødiske nasjonen, for den eksisterer og gir forklaringer som Gud har gitt angående oppdraget som er forberedt for den jødiske Messias.

Jes 53:6: « *Vi har alle gått vill som får, hver sin vei har gått. Herren har lagt alles vår misgjerning på ham.* » Jesaja viser oss Messias i bildet av « *Lammet som bærer verdens synd* », men også den « *gode hyrde* » som « *gir sitt liv for sine får* » ifølge Johannes 10:14-15: « *Jeg kjenner mine får, og de kjenner meg, slik Faderen kjenner meg og jeg kjenner Faderen, og jeg gir mitt liv for mine får.* » Men versene som følger fullfører dette prosjektet: Vers 16: « *Og jeg har andre får, som ikke er av denne flokken. Dem må jeg føre, og de skal høre min røst. Det skal bli én flokk, én hyrde.* » Dette verset beviser at frelsen skulle presenteres for hedningene, og dette ble oppnådd ved betingelsene som ble etablert av den nye pakten, basert på sonblodet til Messias eller Kristus, ved navn Jesus; et navn som betyr: YaHWéH frelser. Legg merke til implikasjonen av kvalifikasjonen: « *Jeg må føre dem.* » Det beviser at Guds plan er å bringe hedningene til å slutte seg til det jødiske Israel; og ikke omvendt. Vers 17 og 18 legger til: « *Faderen elsker meg, fordi jeg gir mitt liv for å ta det igjen.* » Ingen tar det fra meg, men jeg gir det av meg selv. ***Jeg har makt til å gi det ned og jeg har makt til å ta det opp igjen***, slik jeg har mottatt fra min Far. «Synet var fryktelig bedragersk; hvem skulle trodd at denne forslåtte og vansirede mannen hadde i seg « *makt til å gi sitt liv ned og ta det opp igjen* ?» En leser av Bibelen som kjenner Guds plan, og siden en slik person ikke eksisterte, var det Jesus selv som forklarte disse tingene for disiplene og apostlene sine etter sin oppstandelse.

I det øyeblikket Jesus presenteres, presenterer Pilatus ham ved å si: « *Se mannen!* » Øyeblikket er høytidelig. I sin ynkelige fremtoning bærer og representerer Jesus menneskehetens skjebne, som anses verdig sin evighet. Han forbereder seg på å gi sitt liv i ekstrem smerte for å betale for Adam og Evas feil; synden som fikk dem til å miste retten til å leve evig. Og den unike verdien av hans personlige liv, fritatt fra all synd, det vil si fullstendig rettferdig, gir ham muligheten til å frelse ikke én sjel, men mengden av sjeler av sine utvalgte. Livet som oppnås ved denne forløsningen gjelder de to påfølgende livene, det jordiske livet og det himmelske livet som vil vare evig. Åndelig sett er mannen som presenteres for den jødiske folkemengden den nye Adam som kommer for å etterfølge der Adam og Eva hadde feilet. Årsaken til deres fiasko var ulydighet mot Guds forbud mot å « *spise frukten av treet med kunnskap om godt og ondt* ». Denne gangen kjenner konkurrenten sin fiende, som han alltid har visst hvordan han skal motstå. Helt siden han ble født, har Jesus visst at han kom for å bekjempe djevelen og hans menneskelige og engleaktige redskaper. I begynnelsen av sin tjeneste, da han ble fristet i et syn, ga han ikke etter for ham, han motsto, og han vant seierrikt sin kamp. Den han må vinne nå er mye vanskeligere; døden som venter ham er den mest uutholdelige når det gjelder smerte. Men siden kvelden før, i Getsemane, har han endelig tatt sin beslutning og vil gå til enden for å frelse sine utvalgte. La oss se igjen på denne beskrivelsen av Kristus som ble presentert for den jødiske folkemengden: « *Så kom Jesus ut, iført tornekronen og den*

purpurøde kappen. Og Pilatus sa til dem: 'Her er mannen! '» Den purpurøde kappen er ikke hans eget kjød; det er bare et klesplagg kastet over skuldrene hans som gir ham utseendet til en konge, men samtidig symboliserer alle syndene til hans utvalgte som er bekjent på hans person. I dette aspektet representerer Jesus det absolutte motsatte av hva kongelighet representerer i synderes liv. Og det mest forbløffende for jordisk tankegang er at Jesus frivillig ga seg selv for denne ydmykelsen og fornedringen av sin person. Hvilken jordisk konge ville være villig til å gjøre det samme? Gjennom hele sin tjeneste strebet Jesus etter å la sine utvalgte oppdage himmelske verdier. Til slutt, kvelden før den dagen, vasket han apostlenes føtter, og dermed omstyrtet han alle moralverdiene som rådet på jorden blant opprørske mennesker atskilt fra Gud. Gjennom Pilatus' munn utpeker Gud Kristus, lydig til døden, for å fremstille ham som det perfekte forbilde for mennesket i henhold til hans hjerte og alle hans verdier.

Den andre utvekslingen

Johannes 19:7-8: « *Jødene svarte ham: Vi har en lov, og etter vår lov er han skyldig å dø, fordi han har gjort seg selv til Guds Sønn .» Da Pilatus hørte dette, økte frykten hans* . Denne frykten forklares med at Jesus allerede har bekreftet tittelen sin som « *jødernes konge* », og dessuten får Pilatus vite at han hevder å være « *Guds sønn* ». I motsetning til jødene som bare tror på den ene skaperguden, er Pontius Pilatus en hedensk mann som er vant til ritualene viet til utallige guddommer som hedenske folk tjener og frykter. Selve tanken på at en av disse guddommene skulle dukke opp på hans vei var nok til å «skremme» ham. For i denne saken var de ikke-troende på den jødiske siden, ikke den romerske. Disse romerne hadde ganske enkelt ikke blitt undervist på en jødisk måte, og deres religiøsitet bestod av å tjene spesialiserte guddommer, som Bacchus, vinrankens gud, eller Asklepios, slange-guden; alle slags egenskaper og defekter ble guddommeliggjort, og denne motsetningen som ble observert hos mennesket hadde dermed sin opprinnelse i de usynlige gudene, fordi for disse hedningene var bildene bare visuelle støtter som representerte de sanne skjulte guddommene.

Panisk er det denne gangen Pilatus som skynder seg å stille Jesus spørsmål. Johannes 19:9: « *Han gikk inn i pretoriet igjen og spurte Jesus: 'Hvor er du fra?' Men Jesus ga ham ikke noe svar.* » Pilatus' angst er tydelig i spørsmålet han stiller Jesus: ' *Hvor er du fra ?* ' ikke 'Hvem er du?' Han forventet et svar som: 'Fra Olympos, hvor jeg bodde blant gudene,' men Jesus forblir taus og svarer ikke. Ganske beroliget av denne stillheten, erstatter Pilatus' irritasjon frykt, og vi leser i Johannes 19:10: « *Pilatus sier til ham: 'Snakker du ikke til meg? Vet du ikke at jeg har makt til å korsfeste deg og at jeg har makt til å gi deg fri?'* » » Dette er ordene som vil fordømme Pontius Pilatus for Gud, siden han erkjenner å ha full myndighet til å « *korsfeste ham eller gi ham fri* ». Disse ordene ville skremme ethvert normalt menneske. Og stilt overfor denne trusselen hadde Pilatus alltid sett hos dem som hørte dem atferd preget av terror eller tvert imot, mer sjelden, av arroganse. Men Jesus forvirrer ham fordi han verken reagerer med terror eller arroganse, og med sin rolige og fredelige stemme forteller han ham sannheten: Johannes 19:11: « *Jesus svarte: Du hadde ingen makt over meg hvis den ikke var gitt deg ovenfra* . Derfor har den som overgir meg til deg *større*

synd. » Hans svar er ikke arrogant, det er rett og slett logisk, og ved å påkalle « **kraften som er gitt ovenfra** » viser Jesus at også han tror på den usynlige guddommelige kraften; noe som den hedenske tilbederen av falske guddommer deler. Men Jesu ord bekrefter Pilatus' fordømmelse, ettersom også han begår « *en synd* » ved å overgi en uskyldig mann til døden. Skylden til jødene som organiserte og krevde denne døden, er imidlertid langt større; deres synd er langt « **større** ». Synden er mye « **større** », og denne feilen vil bli betalt for ved den jødiske nasjonens død; døden av dens befolkning og spredningen av dens overlevende over hele den bebodde jord fra år 70 til 1948.

Pilatus er fascinert av Jesu edle og fredelige oppførsel, og ser i svarene sine bare visdom og en foruroligende og avvæpnende sannhetslogikk. For første gang i sitt liv ser han med egne øyne en fullstendig uskyldig mann som jødene ber ham korsfeste. Og Johannes 19:12 vitner om hans dom: « *Fra da av forsøkte Pilatus å få ham løslatt. Men jødene ropte: 'Hvis du gir ham fri, er du ikke keiserens venn. Den som gjør seg selv til konge, erklærer seg mot keiseren.'* » Frykten for denne romerske keiseren vil definitivt føre til at Pilatus adlyder jødernes bønn på alle måter, og Jesus vil bli ført til foten av Golgata-fjellet for å bli korsfestet der.

Fra denne svært viktige utvekslingen mellom Jesus og Pilatus må vi huske den ekstreme åpenhjertigheten til begge talerne. Og på et tidspunkt da han talte til jødene i ofte misforståtte lignelser, uttrykte Jesus seg i et helt klart språk i sine bemerkninger til Pilatus. Dette, mens han visste at forklaringene hans ikke ville forandre noe i hans jordiske skjebne, som han hadde akseptert. Og hans karakter, helhjertet og rettskaffen, markerer nok en gang hans usedvanlige guddommelige personlighet. Han forblir åpenhjertig og rettskaffen i enhver situasjon og vitner dermed om at han virkelig er det synlige uttrykket for guddommelig sannhet.

Det er på tide å vende tilbake til denne uttalelsen fra Jesus som sier til Pilatus: « *Jeg er født og kommet til jorden for å vitne om sannheten.* » Bibelen siterer ofte ordet « *sannhet* », alltid knyttet til Gud selv, hans lov, hans bud, og her i form av fullføringen av hans frelsesplan. Dette ordet fortjener å bli plassert i absolutt motsetning til løgneren som karakteriserer djevelen og hans verdier, hans planer og hans bedrag. Men for å forstå den virkelige betydningen av dette ordet, må vi oppdage Guds Ånds virkemåte, der ordet løgn er fullstendig utelukket. Hans tanke og hans ord er kreative, og det denne tanken eller ordet skaper er i perfekt samsvar med hva det var ment å være. Gud tolererer ikke inkonsekvens fordi han er unikt konsistent av natur. Det er derfor planene hans, foran sitt åsyn, må fullføres i perfekt samsvar med hva de var ment å være i hans sinn. Denne forvrengningen av planen hans ble offisielt og offentlig betalt dyrt av Moses, fordømt av Gud til ikke å komme inn i Kanaans land. Dette er fordi han slo på Horebs klippe to ganger, mens den andre gangen var ordren fra Gud ganske enkelt å tale til ham om å få tak i det dyrebare vannet som alt kjød dør uten av dehydrering. For Gud har sannheten dette kravet, og når de forstår det, passer hans utvalgte på å respektere dette prinsippet. Gud setter pris på vår respekt for detaljer når denne respekten bare har som mål å behage ham. Hans utvalgte forbereder seg på å leve evigheten i hans selskap, og denne forberedelsen består i å vite hva som behager ham, hva som bringer ham glede og lykke. Og fra begynnelse til slutt

vitner Bibelen om at Gud identifiserer sine utvalgte kjærlighet med deres lydighet. Han er denne guddommelige Faren som hans barn legitimt og logisk må adlyde uten å forvrengte eller forråde hans forventninger. Sannheten krever at Guds barn oppfører seg slik Guds barn bør, i all sin guddommelige Fars logikk. Gud erklærte: « *like mye som mine veier er imot deres veier ...* » Guds opprinnelse er perfekt renhet, men menneskene han forløser på jorden er født syndere og derfor besmittet av synd. Vi kan da bli klar over de enorme forvandlingene som vår jordiske natur må gjennomgå. Og denne forvandlingen av vår onde natur blir vanskeliggjort av det faktum at vi lever i en avskyelig kollektiv atmosfære preget av synd. Menneskeheten ønsker alltid mer frihet, og det produserer mer ondskap og lidelse. De offisielle kristne religionene befinner seg i Pontius Pilatus' situasjon, som ikke visste at han talte med Gud. Uten lydighet og ønsket om å adlyde ham, er den kristne troen ikke verdt mer enn det verste av romersk eller annen hedendom, og dessuten gjør dette kunnskapsgrunnlaget den enda mer skyldig. Fra uminnelige tider har sann tro hvilt på et individuelt bånd vedt med denne åpenbarende Gud, svært krevende i hans fullkommenhets navn. Hans evige prosjekt hviler utelukkende på implementeringen av denne fullkommenheten. Når kandidaten til evig liv kjenner dens krav, må han tilpasse seg eller gi avkall på den.

I sin åpenbaring symboliserer Gud « *sannheten* » som hans utvalgte av himmelsk og jordisk opprinnelse opplever med bildet av et « *glasshav, klart som krystall* » i Åp 4,6. Bedre enn noen ord avslører dette bildet koblingen som forbinder « *sannhet og fullkommen renhet* », som er to uatskillelige egenskaper for Gud. I Johannes 13, under navnet « *kjærlighet* » eller « *karisma* », gir Jesus oss en beskrivelse av egenskapene til « *sannheten* » som levdes i henhold til Gud. Og disse egenskapene bestemmer muligheten for kollektiv lykke som bare de utvalgte vil nyte godt av, fordi Jesus, med sitt samarbeid, vil ha forvandlet dem til sitt bilde, til sin guddommelige karakter.

Gud er Ånd og en ubegrenset tenkende ånd. I motsetning til ham er mennesket avhengig av øynene og de fem sansene sine; andre menneskers tanker holdes hemmelige og mystiske, fordi de ikke er synlige for det menneskelige øyet. Men hvis dette er umulig for mennesker, er det ikke for Gud, for hvem kunnskap begynner på tankens nivå og til og med før den dannes i hans skapningers sinn. Det er denne situasjonen som får Jesus til å lære oss at synd begynner fra dens idé dukker opp i deres sinn. I Matteus 5:27-28 gir Jesus oss dette eksemplet: « *Dere har hørt at det er sagt: 'Du skal ikke drive hor.' Men jeg sier dere: Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede begått hor med henne i sitt hjerte.* » Dette kan overraske mennesker, men for Gud er hans skapningers tanker allerede et uttrykk for deres liv. Derfor, i motsetning til menneskelig praksis, skiller han ikke mellom den onde tanken som dannes i sinnet og dens faktiske fullbyrdelse, det vil si overgangen til handling. Jesus åpenbarte denne forestillingen og formaner sine utvalgte til å rense tankene sine. Sannheten ifølge Gud angår tankens renhet mye mer enn kjødets renhet, som mennesker tillegger størst betydning. Men i Matteus 15:20 lærte Jesus det motsatte, og rettfærdiggjorde apostlene sine som ikke vasket hendene før de spiste, slik de hyklerske fariseerne irettesatte dem, da de selv ble besudlet av ordene som kom fra deres hjerter.

Renheten som betyr noe for Gud er en helhet, både kjødelig og åndelig. I sine irettesettelser refererer Jesus til det faktum at man vasker oppvasken utvendig, men forsømmer dens indre tilstand. Dette er igjen en konsekvens av sannhetens renhet som settes ut i praksis. For Gud er den mentale tilstanden like mye verdt som den fysiske tilstanden, hvis omsorg innebærer å respektere kostholds- og helsereglene som han skrev gjennom Moses. Praktiseringen av disse tingene utgjør fortsatt en form for levd sannhet som kreves av Gud, og dermed kan man forstå at hans oppfatning av sannhet omfatter alle aspekter av livet. Skapt fritt tar hans skapningers liv seg lett friheter med denne guddommelige sannhetsstandarden, for det frie livet følger stier som er farlige for sjelen og nyter ikke tryggheten til en tvungen sti som skinnene på et tog. Derfor inviterer Jesus sine utvalgte til å våke og utvise forsiktighet, fordi veien er glatt og det er lett og enkelt å skli av veien.

Sannheten ifølge Gud ligger også i hans valg av separasjon av arter. Fra begynnelsen av sin skapelse skapte Gud dyrearter før han formet mennesket i sitt bilde. Dyrearter kjenner ikke til pervers atferd; de formerer seg innenfor sin art og gjør ikke ondt. Perversjon er en strengt menneskelig defekt fordi den er konsekvensen av menneskelig intelligens, som blir pervers så snart den føder onde tanker, unaturlige og i strid med reglene som Gud har fastsatt. Seksuelle avvik forandrer den levde sannheten til en levd løgn; ifølge bildet har toget forlatt skinnene som sikret dens sikkerhet. Sjelen, offer for denne frukten skapt av frihet, blir en vandrende stjerne som beveger seg uten å vite hvor den går. Jesus kom for å redde sjeler fra de forskjellige fellene som er satt av menneskers individuelle frihet. Han presenterte oss for den guddommelige standarden for sin sannhet, og siden den dagen er de som hører og svarer på hans kall "gjenfødt i sannheten", men i en valgt status som Guds slave. Dette åndelige uttrykket betyr at de anser seg selv som døde for normene for et liv i synd og, med Gud, gjenoppbygger sine liv på de guddommelige verdiene som ble åpenbart av Jesus Kristus. Men disse verdiene er ikke nye; tekstene i den gamle pakt har allerede uttrykt dem gjennom Bibelens bokstav, lovens bokstav skrevet av Moses. Det disse skriftlige vitnesbyrdene manglet var en perfekt modell for deres anvendelse; og Jesus kom for å legemliggjøre den. Dermed tok « *sannheten* » en konkret, synlig menneskelig form og fikk også effektivitet i å erobre hjertene til de utvalgte som Gud hadde valgt ut, gjennom Jesu unike navn og hans blod utgytt på Golgata. Jesus selv oppsummerte dette prinsippet ved å si om seg selv: « *Jeg er veien, sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten gjennom meg .* » Denne læren gikk forut for den, siden guddommelig sannhet allerede ble lært i den gamle pakt, og personen den korsfestede Kristus var også profetisk til stede i form av lammet som ble ofret som brennoffer hver dag, og to ganger om dagen i 24 timer, om kvelden og om morgenen. Dette offeret var «evigvarende» og skulle ikke opphøre før det ble erstattet av Jesus Kristus, hvis død fullførte det ultimate « *evige* » offeret. I ham fordømte Gud synd, og etter ham ble dyreofring fullstendig nytteløs. Forlengelsen av den utgjorde ikke annet enn et bevis på at man nektet å anerkjenne frelsesplanen som Gud hadde unnfanget og fullført. Etter Jesus Kristus ble ofringen av dyreofre en årsak til fordømmelse fra Gud, og hans forbannelse rammet dermed hele den opprørske jødiske nasjonen, som ble ødelagt i år 70 av

romerske tropper, i samsvar med den profetiske kunngjøringen sitert i Dan 9:26: « *Og etter sekstio uker skal en salvet mann bli utryddet, og han skal ikke ha noen etterfølger.* **Folket til en hersker som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen.**» **hellighet** , og dens ende skal komme som med en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt .

Forakten som vises for Guds « **sannhet** » har alltid blitt betalt dyrt av folk, selv i vår tid hvor en kollektiv avstraffelse nettopp har begynt, med start i Ukraina. Fra da av befinner det troløse kristne Vesten seg i det jødiske folkets situasjon, i sammenheng med deres progressive ødeleggelse ledet av kong Nebukadnesar, datidens V. Putin.

Jeremia 8:14-15: « *Hvorfor sitter vi stille? Samle dere, la oss gå inn i de befestede byene og bli ødelagt der! **For Herren vår Gud har bestemt oss til å dø** , han har gitt oss gallevann å drikke, **fordi vi har syndet mot Herren** . **Vi håpet på fred, men det er ikke noe godt; på en tid med helbredelse, men nå er det redsel.***»
! »

Dette sannhetsemnet er omfattende, og bruddet med Gud har enorme konsekvenser. Mens Gud opphøyer renhet, åpenhet og en oppriktig og helhjertet karakter, utvikler befolkninger som er atskilt fra Ham karakterer som er fullstendig motstridende. Mennesker har blitt falske, utspekulerte og bedragerske; de later som de er noen andre enn seg selv, og lever livene sine som en rolle for å ligne datidens beundrede modell. Konsekvensen av denne utbredte grunnleggende løgnen er intensivering av skilsmisser og brudd blant par som lever sammen uten å være offisielt gift. Årsaken er enkel: de gifter seg eller bor sammen med noen inntil den dagen de oppdager at denne personen ikke lenger er den samme. Dette er den uunngåelige konsekvensen av å spille livet sitt som en rolle, i stedet for bare å akseptere vår sanne natur og personlighet. I skuffelsen som møtes, genereres voldelige reaksjoner. Moderne menneskelige forhold basert på bruk av "internett"-nettverk har enormt favorisert denne maskeraden som skjuler personlighet. Og altfor ofte skuffet over forholdene sine, trekker mennesker seg tilbake til seg selv i en kommunikativ bitterhet. Det er da de må innse at denne avskyelige frukten i samfunnet deres utelukkende skyldes deres forakt for sannhetens Gud, som utgjør en bunnløs kilde av visdom og alene kjenner reglene som fremmer lykke. I Bibelen hadde alle mennesker som Gud elsket denne naturlige rettskaffenheten og enkelheten som gjør dem elskverdige. Sa ikke Jesus: « *Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud* »? Og her må jeg minne om at renheten som opphøyes av Gud for det første er moralsk og for det andre kjødelig. Jeg korrigerer her ordenen som læres av den falske katolske troen, som aldri har sluttet å bedra kristne ved å favorisere oppmerksomheten mot kjødets synd. Opprinnelig begynte den å spre ideen i menneskenes sinn om at arvesynden var av seksuell art, illustrert av det nå populære uttrykket «å bite i eplet». Og jeg minner deg om at denne tilnærmingen ble bekreftet av doblingen av kjødelig synd i dens transformerte versjon av Guds ti bud. Dette, siden dens rene og enkle undertrykkelse av det andre budet tvang den til å oppfinne et, for å erstatte det. Den tok dermed emnet seksualitet for å gjøre det til den kjødelige synden par excellence. Du må imidlertid forstå at dens praksis med å knele foran falske

helgener som har blitt himmelske ånder som i virkeligheten bare er onde engler, utgjør en synd i kjødet og ånden; siden det gjelder en avgudsdyrkende fysisk og mental holdning som fordømmes av Gud i dette andre budet, som ikke har forsvunnet i Bibelens skrifter og i Guds tanker; 2 Mos 20,4–6: « *Du skal ikke lage deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av noe som er i himmelen der oppe, eller som er på jorden nede, eller som er i vannet under jorden. Du skal ikke tilbe dem eller tjene dem. For jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud. Jeg hjemsøker fedrenes misgjerning på barn, til tredje og fjerde ledd, av dem som hater meg, og viser miskunnhet mot tusen ledd, av dem som elsker meg og holder mine bud.* » Det er vanskelig å tro at mennesker ville våge å fjerne en tekst som opprinnelig var skrevet av Guds finger på steintavlene, men det var det pavemakten gjorde. Dette bedraget forandrer imidlertid ingenting, og Gud tilregner synd og døden som følger med den til overtreidere av hans bud. Det er da vi må innse at den triste tilstanden til våre vestlige samfunn skyldes de falske læresetningene i våre falske kristne religioner, som før menneskene fikk et falskt skinn av hellighet som Jesus Kristus fordømmer med stor insistering i sin åpenbaring. I Åp 9:1 til 11, hvor Jesus presenterer temaet for den « *femte trompeten* » som angår den protestantiske troen som har blitt forkastet og overgitt til djevelen siden våren 1843, legger vi merke til bruken av begrepet « **som** » 9 ganger i 11 vers; eksempel vers 8: « *De hadde hår **som** kvinnehår, og tennene deres var **som** løvetenner.* » Dechiffrert sier dette budskapet: «De hadde et ytre utseende (*hår*) av kirker (*kvinner*), men var paradoksalt nok vilde (*tenner*) og sterke (*løver*).» Denne insisteringen fordømmer et falskt, bedragersk inntrykk som Jesus tydelig uttrykker i Åp 3,2, ved å si: « *Dere gir seg ut for å være levende, men dere er døde.* » Men det må også bemerkes at i Åp 8,8 inkluderer den pavelige etableringen i 538 av den « *andre basunen* » også begrepet « **som** »: « *Den andre engelen blåste. Og noe **som lignet** et stort fjell som brenner med ild, ble kastet i havet, og tredjedelen av havet ble til blod.* » Og omtalen av dette begrepet « **som** » er desto mer berettiget fordi den pavelige romersk-katolske troen var den første formen for bedragersk og falsk tilranelse av den utvalgte, Kristi kirke eller forsamling, i hele kristendommens historie. Til slutt må vi huske at denne frukten av bedragersk løgn bare viser seg i den aktuelle institusjonen etter at den har blitt forkastet av Kristus for å bli overlatt til djevelen. Jeg må også minne dere på at denne triste skjebnen sist har angått den offisielle institusjonen av «syvendedagsadventistenes» tro siden året 1994, bestemt av de profetiske « *fem måneder* » eller 150 årene i Åp 9,5–10. Etter å ha sluttet seg til den økumeniske alliansen som Gud forbannet i 1995, presenterer den derfor på sin side dette falske skinnet som fordømtes av Jesus Kristus, sannhetens og åpenhetens Gud.

Min kommentar til nyhetene fra 15. juni 2022

Triksene til den franske scapinen

Presidentvalget har gjeninnsatt E. Macron ved roret i Frankrike i fem år. I dette landet, som er profetisk forbannet av Gud for sin smak for overdreven frihet, er menneskelige valg bare den ytre refleksjonen av en guddommelig vilje som alle

kan legge merke til, ved at E. Macron to ganger på rad ble valgt, ved manglende valg, mot Nasjonal Front representert av Marine Le Pen. For denne arrogante, karriereorienterte og formastelige unge mannen spiller det liten rolle hvor mange franskmenn som støtter ham; bare resultatet betyr noe, han er valgt. Han hadde allerede avslørt sin urettferdige natur ved å bevise at han brydde seg lite om ulikheten i tiltaket han foreslo for bedriftene. Ifølge hans ord burde de «som kunne» gi hundre euro i støtte til sine stakkars arbeidere, på den tiden da de «gule vestene» ble ofre for den økonomiske krisen. Synd for de som ikke fikk det. Vi har her et godt eksempel på mangelen på rettferdighet hos denne karakteren. Han trodde til og med, i løpet av sin første periode, at stemmene som ble avgitt for ham, og som avviste Marine Le Pen, var i hans favør. Og da han ble valgt igjen, trodde han at alt var en gitt konklusjon. Og nå, under parlamentsvalget, oppdager han at et stort antall franske menn og kvinner ikke ønsker å gi hans LREM-parti absolutt flertall. Frem til nå har han klart å lure og manipulere folkets meninger ved å organisere TV-sendte sesjoner som alltid er gunstige for ham, som en forestilling om hans "store debatter" eller rettere sagt "store monologer". Like smart som en ape eller Satan, unngår han ubehagelige situasjoner og prøver å avlede det franske folkets oppmerksomhet, noe som demonstreres av de fullbyrdede faktaene i løpet av denne uken mellom de to rundene av vårt parlamentsvalg. Etter å ha avslørt en fiendtlig posisjon hos den spurte offentligheten, har den unge presidenten oppdaget at et betydelig flertall av folket ikke liker ham, til og med hater ham. Så hva gjør han? Han flyktet fra den ubehagelige situasjonen og organiserte en tur til Romania for å møte franske soldater basert i landet, på en NATO-base. På militærspåk praktiserte han en avledningsstrategi, og vel vitende om at alle media fokuserte på ham, brukte han dem til å overbevise franskmennene om at deres delvis tapte støtte, som krigsherren, var nødvendig. Enkelt sagt, han «unngikk» franskmennene og dro for å søke blant utlendinger den tilbedelse og æresbevisninger han elsket. Beslutningsmakt er berusende, og «appetitt kommer med mat», som det populære ordtaket sier. For det var for å oppnå denne respektfulle og underdanige ærbødigheten han ønsket å bli Frankrikes president; selv om han selv anerkjente og anerkjente «sin uerfarenhet og umodenhet». Resultatet oppnådd av hans ferdigheter vitner om ordene hans. I løpet av de to årene med Covid-19-virusangrepet blokkerte han den økonomiske funksjonen til det føyelige og underdanige Frankrike, som han ødela, ved å gjemme seg bak beslutningene til en helsejunta. Da krigen i Ukraina brøt ut, etter at den hadde opphisset den russiske giganten, i henhold til sitt berømte «samtidig»-prinsipp, tok han åpent parti for Ukraina, og fulgte dermed den posisjonen som EU-kommisjonen inntok. Siden nesten alle nasjoner fulgte etter, ble det gitt våpen for å drepe russere. Men dette hindret ham ikke i å tro at han «samtidig» kunne beskytte sin nøytralitet ved å snakke med den russiske lederen per telefon. I denne generelle blindheten, som fremfor alt stammer fra en illusjonsmakt pålagt av Gud, må vi merke oss at ved å bevæpne sin motstander har Frankrike og dets europeiske «partnere», eller rettere sagt «konkurrenter», klart å gjøre det mektige Russland til sin dødsfiende. Den aller nærmeste fremtid vil bekrefte denne forferdelige visjonen om ting som allerede er profetert av Gud. Dette gjelder desto mer fordi alle i dag allerede kan

se svekkelsen av de ukrainske styrkene og den langsomme, men reelle, erobrende fremrykningen av de russiske styrkene.

Livet byr på overraskende overraskelser hver dag. Jeg lærte at pave Frans i en offentlig uttalelse, da han ble spurt om krigen i Ukraina, delte skylden mellom NATO og Russland. Denne forbløffende nøyaktige analysen forklares utvilsomt av det faktum at denne paven har søramerikansk opprinnelse; han er ikke en pave av europeisk, eller rettere sagt italiensk, opprinnelse som de fleste av sine forgjengere. Men det som må bemerkes er at paven ikke deler synspunktet til Polen, som er svært katolsk og ubetinget støtter sin ukrainske "siamesiske tvilling". Imidlertid er han fortsatt langt fra å vite og erkjenne at årsaken til det eskalerende dramaet er å straffe hans "søndags"-hvile, som praktiseres den første dagen i uken i den tidsrekkefølgen som er fastsatt av Gud. Dette til skade for hans sanne sabbat, forordnet av hans fjerde bud. Men hans balanserte dømmekraft beviser hans personlige intelligens; noe som gjør ham enda mer skyldig overfor Gud.

Jeg hører stadig i media journalister, politikere og såkalte «spesialister», kalt «konsulenter», som utrettelig gjentar at Frankrike og Europa ikke er i krig med Russland. For et avskyelig hykleri! Disse menneskene vet at når våre kanoner, våre stridsvogner, alle våre våpen dreper russiske soldater, deltar vi i krigen, men vi må forsikre folket om å opprettholde deres godkjennelse. Og det beste beviset er at denne væpnede støtten har som mål å tvinge Russland, som er for mektig til å bli utslettet, til å kapitulere fordi de ikke kan ødelegge det. Og besluttsomheten om å fortsette kampen mot det er forårsaket av frykten for en dag å bli ødelagt av det.

Vantroen og arrogansen i forbrukersamfunnet som er skapt i Vesten har resultert i en konsekvens som først nå blir tydelig. Frankrike var lenge overbevist om at opprettelsen av EU hadde eliminert risikoen for en større krig i Europa, og derfor avsluttet de generelle militærtjenesten, og alle franske politiske og militære ledere var overbevist om at konvensjonelle våpen ikke lenger ville bli brukt, bortsett fra i små operasjoner i territorier utenfor Europa. Konsekvensen av denne bedragerske illusjonen er at Europa og USA i dag ikke lenger har nok av denne typen utstyr. Selv om Russland er forberedt av Gud for dette formålet, har de produsert et arsenal av tusenvis av gamle våpen og nye, mer effektive og mer forferdelige. Derfor er seieren mot de europeiske nasjonene sikker og allerede profetert av Gud. Det er tydelig at vestmaktene undervurderte det, og denne feilen vil bli fatal for dem.

Vi hører ikke hva hver enkelt europeer eller franskmann tenker. Men meningsforskjeller om krigen i Ukraina begynner å dukke opp. På medieplattformene dukker det opp folk etter hverandre som er ofre for prinsippet om at «enhet er styrke». Men hva Europa angår, er dets styrke og makt illusorisk. Pengene som gjør den vestlige verden rik, er ineffektive mot bomber og kuler. Og allerede fremstår hele vårt Europa som den «*kolossen med føtter av leire og jern*», som Gud presenterte for profeten Daniel for å profetere den virkelige svakheten til den rike vestlige verden i vår tid, som kommer åtte år før det som burde kalles «verdens ende».

Disse «*føttene*», som delvis er laget av «*leire*» og delvis av «*jern*», profeterer motstridende binære egenskaper som vi finner i de politiske sammensetningene i vestlige land. Det mest typiske tilfellet er USA, hvor politikken er delt mellom republikanernes «harde» leir og demokratenes «myke» leir, eller mer sosiale. I Frankrike er det samme fenomenet som motsetter seg høyre og venstre, og dette kjennetegner mer eller mindre alle vestlige demokratier. Flertallets styre gjelder, men når de to leirene er nesten likeverdige, slik tilfellet er i USA, blir styret vanskeligere å akseptere, og demokratiet i seg selv er truet. Risikoen for voldelige sammenstøt øker farlig. (Dette bekreftes av opphevelsen av den føderale loven som tillater abort i USA, datert 24. juni 2022.)

Det viser seg at Europa splittes på grunn av Ukraina, støttet av det katolske Polen, hvis symbol er «*jern*», og fred sleiren, representert av Italia og Tyskland, er i dette tilfellet verdig symbolet «*leire*». Hvor skal vi plassere E. Macrons Frankrike? I følge hans forførende «kameleon»-prinsipp, som gjør ham uklassifiserbar, er Frankrike som Mr. «samtidig» har, i begge leire. Siden jeg begynte å lytte til talene hans, har jeg lagt merke til hans evne til å fortelle alle det de vil høre. Han snakker, snakker, finner på og sier hva som helst, men alt går forbi, og til slutt lykkes han med å forføre sine samtalepartnere, men ikke alle. Uansett vet han hvordan han skal unngå konfrontasjon med sine mest kompetente motstandere. Faktisk oppfører han seg ikke bare som en «kameleon», han er også like unnvikende som en «ål». Nyhetene fra 15. juni gir oss et godt eksempel på denne beskrivelsen. I sin offisielle tale i Romania, der han påpeker Ukrainas problem, ser president Macron bare to muligheter: å støtte Ukraina med våpenforsyninger frem til seieren, og for det andre å finne en diplomatisk avtale med Russland. Utrolig nok utelukker denne unge mannen en tredje mulighet: at Russland vinner seieren mot Ukraina i denne konflikten. Og alle er enda mer uvitende, inkludert Russland, om at de også må beseire og knuse hele Europa, inkludert E. Macrons Frankrike. Aldri har fornavnet hans, «Emmanuel», som betyr «Gud med oss», blitt så misforstått, fordi det er åpenbart at Gud ikke er med ham. Men presidenttittelen og respekten hans fra de blinde franskmennene gir ham alt, og du kan forstå hvorfor jeg, da han kom til makten, ga ham navnet «Frankrikes graver»; den siste nasjonale lederen i landets historie på rundt 1600 år, som dermed vil ta slutt, på tidspunktet for «*nasjonenes ende*», som Gud har profetert. Hans binære visjon er forbannet, og han ignorerer at for Gud og hans utvalgte symboliserer tallet to ufullkommenhet og tallet tre symbolet på perfeksjon.

I flere tiår etter andre verdenskrig var Europa delt i to leire, og i øst trakk Sovjet-Russland seg tilbake og lukket seg bak sitt «jerntepp». Polen, som lenge ble utnyttet og dominert av det, næret et hat mot det som gjenoppstår i dag i krigen i Ukraina. Det symbolske «*jernteppet*» og dets nåværende hardhet har sin opprinnelse i tiden da det befant seg bak dette «jernteppet». Utvidelsen av EU vil derfor få europeerne til å betale for medlemskapet til de tidligere nasjonene som ble erobret av russerne. Fordi ved å bli med i Europa brakte de med seg sitt hat mot Russland og sitt ønske om hevn. Imidlertid vil den kommende tiden til slutt rettfærdiggjøre den hardlinjede posisjonen som forsvares av unge ukrainere. Fordi USA i det lange løp vil ødelegge Russland med et atomangrep på dets territorium.

Og faktisk har disse ukrainerne rett igjen når de anklager europeiske nasjoner for å gjenta «München»-feilen fra andre verdenskrig, fordi nok en gang favoriserer frykten og feigheten til de rike vestlige nasjonene den nye erobrerens ekspansjon; denne gangen Russland. Denne frykten er imidlertid ikke illegitim denne gangen, fordi den er motivert av den russiske trusselen basert på dens besittelse av forferdelige atomvåpen. Og høydepunktet er at den først vil bli ødelagt av atomvåpen. Men er det egentlig frykt og feighet? Vel, nei, for den virkelige årsaken er at nasjoner ikke er forent til tross for at de påstår å være det (FN). Faktisk er det Gud som har skilt dem etter språk og individuelle personlige interesser. Og det er på grunn av disse spesielle interessene at spontan kollektiv forpliktelse blir umulig, til tross for tidligere allianser og avtaler. Det må bemerkes at dette er siste gang at nasjoners separasjon forhindrer deres felles engasjement i krig, fordi krigen som begynner vil ødelegge dem alle. Etter dette vil tiden komme for den siste universelle regjeringen som dannes av de overlevende fra atomkrigen.

republikkens styre . Og dette regimet har forberedt sin ødeleggelse. Instrumentet for denne ødeleggelsen var opprettelsen av Den europeiske union. For den ene etter den andre har Frankrikes presidenter prioritert forholdet til sine europeiske motparter, og de har forsømt å beskytte det franske folkets interesser. Frankrike har dermed betalt med sin økonomiske og finansielle ruin for sin universalistiske humanistiske ideologiske iver. Det ønsket å ønske «all verdens elendighet» velkommen, og ender i dag opp med å dele denne elendigheten, som bare kan forverres. Det har liten eller ingen industri, er avhengig av kinesisk og asiatisk import, og er økonomisk ruinert, og lever på sin kolossale gjeld. Dessuten er det ikke tilstrekkelig bevæpnet og blir dermed svært sårbart for angrep fra sine fiender, langt flere enn det ønsket, eller lot som, å tro.

Krigen i Ukraina utfordrer alle jordens nasjoner og deres ledere, og hver enkelt kan ha sitt eget svar på dette emnet. Men igjen har Gud organisert ting på en slik måte at situasjonen virker uten løsning, på samme måte som den han skapte ved å bringe jødene tilbake til Palestina i 1948. Men med Guds lære gitt til profeten Jeremia som modell, som sa « *la deres liv være deres bytte* » og som formante folket til ikke å motstå erobreren Nebukadnesar, har jeg personlig bare dette spørsmålet å stille det ukrainske folket: Var ønsket om uavhengighet fra Russland verdt prisen som allerede er betalt av det ukrainske folket; en katastrofe av ødeleggelse, død og lidelse som vil øke enda mer? Og enklere sagt, er frihet verdt å dø for den igjen? Å svare ja er å sette den på nivå med martyrium for Kristus; noe som ikke ville behage Ham. Hvor mye lenger vil det ta før alle disse angivelig «intelligente» lederne innrømmer at Russland er uslåelig med konvensjonelle våpen, som det besitter i større mengder enn noe annet folk på jorden? Når det gjelder landets besluttomhet om å vinne, er den på samme nivå som Ukrainas. Vi vil derfor være vitne til en god del politisk og militær posering frem til den uunngåelige globale konfrontasjonen. Og når det gjelder Frankrike og landets skjebne, hyller og gir jeg ære til Jesus Kristus, inspirasjonen bak navnet E. Macron ga til sitt presidentparti: «La République En Marche»; han fortalte ham rett og slett ikke at det var mot « *avgrunnen* », det vil si dehumaniseringen av landet hans og til syvende og sist av hele jorden. Og de som gleder seg over

dommene for krigsforbrytelser, vil på sin bekostning lære at bare seierherrens rettferdighet seirer.

Faktisk er problemet med vår generasjon i Vesten at den har blitt ute av stand til å affinde seg med en stor, uløselig vanskelighet. Dette er resultatet av 77 år med fred og erobringen av egoistiske friheter av såkalte «liberale» samfunn bygget etter amerikansk modell. Det opprørske barnet, «slapphodet» som ikke lenger får noen, blir lunefull og sta. Men leirgryten ender opp med å knuse når den kolliderer med en jerngryte.

Dyresymboler ble en gang tilskrevet de store landene i den vestlige verden, så tidlig som Michel Nostradamus. For Frankrike, hanen; for Tyskland, ulven; for England, løven; for Amerika, ørnen; men fremfor alt, for Russland, bjørnen. Nå er det usannsynlig at denne bjørnen vil bli beseiret av noen av de andre dyrene, selv ikke av et gruppeangrep.

I de siste nyhetene, denne torsdagen, 16. juni, reiste statsoverhodene i Frankrike, Tyskland, Italia og Romania til Kyiv for å møte president Zelenskyj. Løfter ble gitt som var umulige å holde over tid, noe som relanserte krigen og det falske håpet om en ukrainsk seier. For Europas tid renner ut, og dens ødelegger er fortsatt full av styrke og kraft, fordi Gud har forberedt den for dette destruktive arbeidet. I en svært fiendtlig og truende melding rettet mot lederne og europeerne som han, med sine ord, anser som «degenererte», avsluttet den tidligere russiske presidenten Medvedev (oversettelse: Bjørn) sine bemerkninger med disse ordene: «Klokken tikker...»; Gud kunne ikke ha sagt det bedre, men faktisk er det han som snakker og som inspirerer denne advarselen. Det vil bli nye våpenleveranser til Ukraina og det forfengelige løftet om et akseptert og støttet europeisk kandidatur... osv.

Guds forordninger: Sanne og usanne

Guds sanne forordninger kom fra hans munn da han dikterte dem til hebreeren Moses. Etter ham ble alle hans åpenbaringer inspirert til hans tjenere, profetene, og Gud selv organiserte samlingen av dem i sin hellige bibel, hvor den første pakten opprinnelig ble skrevet på hebraisk og den andre eller nye pakten på gresk.

I motsetning til hva falsk tro demonstrerer i handling, skal alle Guds forordninger tas i betraktning. Selv når de er blitt foreldet på grunn av standardene som er fastsatt av den nye paktens universelle kontekst. Å oppdage hele prosjektet, skrevet av Guds vilje, er ikke å kaste bort tiden sin, det er å gi næring til troen. Tro næres faktisk av sikkerhet, ikke tvil. Og denne sikkerheten bygges av kunnskap om det religiøse emnet. Det er bare på denne måten at de utvalgte kan skille seg fra de kalte, som ifølge Jesus er svært tallrike, men forgjeves. Uten et dypere studium av de to paktene, får den gamle og den nye pakt utseende av to **konkurrerende religioner**. Men etter Guds skjønn er denne visjonen falsk, fordi den nye har kommet for å erstatte den gamle, som derfor har mistet all legitimitet og ikke lenger kan frelse noen på egenhånd. Men i den andre forstand får Jesu Kristi tjeneste og den frelse han kom for å tilby og oppnå, bare mening i

kunngjøringene av dette prosjektet i de symbolske formene som det tok i den gamle pakt.

Evangeliet lærer at Jesus Kristus er frelseren, men frelst fra hva og hvorfor? Den nye pakten sier at det er synd, men hva er synd? 1. Johannes 3:4 gir dette svaret: « *For synd er lovbrudd* .» Vel, men hva er loven? For jødene er det de fem hellige tekstene skrevet av Moses og profetbøkene, de historiske bøkene, Salmene og Ordspråksboken skrevet av Salomo. Akk, for disse menneskene stoppet ikke Guds lov der, for etter disse tekstene krever Gud respekt og overholdelse av alt som er skrevet i den nye pakten. Og blant disse tekstene er det i Markus 16:16 dette verset hvor Jesus sier: « *Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt*. » For en jøde som allerede var godt opplært, slik som apostlene som ble utvalgt av Jesus, bestod det å «tro» ganske enkelt i å erkjenne i Jesu Kristi død den perfekte oppfyllelsen av det « *evige offer* » eller det « *evige brennofferet* », der et «lam», som varsler « *lammet som tar bort verdens synder* », ble ofret som offer for alltid, hver dag, kveld og morgen, det vil si ved solnedgang og soloppgang. Ved denne ritualen viste Gud at rettferdigheten som senere ble oppnådd av Jesus, kom for alltid for å tilby frelse for sine utvalgte og bare dem. Jeg insisterer på dette poenget, fordi falsk tro, som en hyggelig fabel, har bedratt mengder av mennesker som tror at de vil bli frelst, siden deres pastorer og prester har fortalt dem det. Mengder stoler på dåpen for å bli frelst. Men de har ikke lest det teksten sier godt og har ikke forstått hva Gud mener med « *den som tror* ». Jeg skal prøve å være så tydelig som mulig. For Gud består « *tro* » i å adlyde. Men å adlyde hele den skrevne guddommelige loven, både den gamle og den nye pakt. Dette betyr at for å være « *den som vil tro* », må man ha lest og forstått hele denne skrevne loven. Mysteriene som er skjult i ritualene som Gud forordnet, ga normen for den gamle pakt et bilde som ligner på « *natt* » og dens «mørke». Og da Jesus Kristus begynte sin tjeneste, begynte en solrik dag å grine. Så døde Jesus Kristus korsfestet, etter å ha ofret seg selv som et offer, og tre dager og tre netter senere, etter å ha oppstått fra de døde, viste han seg for disiplene sine. Den fulle « *dagen* » kom da fordi den allmektige åndelige « *solen* » forklarte dem hvordan hans død var nødvendig for å frelse dem, fordi den alene hadde makt til å validere alle syndene til Guds sanne utvalgte, utvalgt siden Adam og Eva. « *Natten* » i den gamle pakt ble dermed etterfulgt av den solrike « *dagen* » i den nye. Denne guddommelige frelsesplanen ble skrevet fra den første 24-timersdagen i skapelsen, i dens aspekt av suksessjon; for det første, « *natt* »; for det andre, « *dag* ». Denne symbolske dagen dekker de 6000 årene av Guds frelsesplan basert på andelen 2/3 natt og 1/3 dag, i henhold til varigheten av 4000 år som fører til Kristus og grunnleggelsen av hans nye pakt. Men denne andelen er den samme som en dag midt på vinteren, som kalles dødstiden. På denne måten er de 6000 årene med utvelgelse av de utvalgte i Guds plan fullstendig plassert under dødens tegn, og derfor knyttet til syndens tid som var årsaken. I begynnelsen av sitt evangelium snakker Johannes om at « *lyset kom inn i mørket* », det vil si frelsesstandarden i den nye pakten som kommer for å belyse den gamle pakten med dens «dunkle» ritualer. Denne «natten» hadde begynt med synden Adam og Eva begikk da de oppdaget at de var nakne. Og i den åndelige natten som da falt over menneskeheten, ble det gitt et lyspunkt for den syndige begeret da Gud ofret

det første dyrelivet for å lage klær av huden for å dekke deres nakenhet. Dette var det første tegnet som ble gitt til menneskene på tilbudet om frelse som skulle komme i Kristus. Etter denne svært symbolske opplevelsen kom en annen av like stor betydning, i skapelsens tidlige dager med Guds mystiske preferanse for Abels offer; at hans bror Kain ble foraktet av Gud. Årsaken til denne preferansen åpenbares først når Abram, på Guds befaling, samtykker i å ofre sin eneste legitime sønn. I siste øyeblikk erstattes sønnen Isak av en ung vær som Gud gir Abram for å bli ofret. Det er denne handlingen som belyser Guds preferanse for dyreofferet som Abel presenterte, fordi dette offeret der dyreblod ble utgytt, profeterte Kristi død, «Guds lam», og dermed varslet tre ganger av Adam og Evas påfølgende opplevelser, deretter Abels og Abrams, hvis to navn, uten mulig sammenfall, begynner med det hebraiske «ab», som betyr far. Abel betyr: Far er Gud; og Abram: far til et folk. Etter å ha satt sin tro og lydighet på prøve, vil Gud forandre navnet hans til Abraham: far til en mengde. Mysteriet med disse tre opplevelsene vil derfor bli utviklet, men ikke avklart i læren om den gamle pakt. Bare den jordiske opplevelsen som Jesus Kristus oppnådde, kom for å gi forklaringen og betydningen av disse gamle tingene. Jordens frukter som Kain presenterte symboliserte ingenting for Gud; ingenting annet enn frukten av jordens arbeid. Tvert imot var det offerdyret som Abel ofret symbolsk for frelsesplanen som Gud allerede hadde planlagt å fullføre i Kristus, på den tiden han valgte til å gjøre det. Kort sagt, frelsetilbudet som Jesus Kristus brakte var i seg selv bildet av en solrik **vinterdag**, fordi dødens tjeneste fortsetter etter ham, for jordens innbyggere, inntil hans strålende gjenkomst. Denne døden forklarer vårt behov for å sove. Noen har kalt søvn for «lille død». Og de var godt inspirert, fordi behovet for å sove er forårsaket av trettheten som oppsto etter synden. Og det var Gud selv som sammenlignet « *døden* » med søvn da han sa til Daniel gjennom sin engel Gabriel i Dan 12,2: « *Og mange av dem som sover i jordens støv skal våkne, noen til evig liv, og noen til skam og evig forakt.* » Så tok apostelen Paulus opp denne tanken og skrev i sin tur i 1. Tess 4,13: « *Brødre, vi vil ikke at dere skal være uvitende om dem som sover, for at dere ikke skal sørge som de andre som ikke har håp.* » Men sammenligningen av « *døden* » med søvn har sin grense, for den døde sjelen, som er berøvet bevissthet fordi den har vendt tilbake til intetheten, har ikke lenger muligheten til å drømme. « *Minnet om den er glemt* », sier Salomo i Fork. 9:5-6: « *For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ingenting, og det er ingen lønn mer for dem, for minnet om dem er glemt. Både deres kjærlighet og deres hat og deres misunnelse er allerede forsvunnet, og de skal ikke mer ha del i noe av det som skjer under solen.* » «Hvis denne siste sannheten ble tatt i betraktning av den vestlige menneskeheten, ville vi ikke lenger se folk snakke, dumt og forfengelig, til sine døde som har blitt til støv foran gravene på kirkegårdene; og de ville ikke lenger bringe dem blomster, kranser eller overdådige marmorbelegg. Når det gjelder korsene som er plassert på disse gravene, utgjør de bare bevis på en falsk påstand om frelse som Jesus vil motsi på dagen for den «siste dom», ved å vekke dem opp for å gjennomgå den « *annen død* », den ultimate lønnen for synd, som de har forblitt bærere av.»

Tro er ikke bygget på en annen persons tro, bortsett fra i dens «merkelapp»-aspekt som dreper den. Det Gud mener med ordet « **tro** » er en

fullstendig, integrert forpliktelse fra sine utvalgte sjel, bestående av et kjødelig legeme og en tenkende ånd. Både kroppen og ånden tilhører Skaperen Gud, og begge trenger sin spesifikke næring. Og det er fortsatt Gud som har sørget for begge. I motsetning til falsk tro tror sann tro at « *mennesket ikke skal leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn* ». Matteus 4:4. Du hører godt! « **Av hvert ord** », det vil si alt som finnes i Bibelen, den gamle og den nye pakt, som må legges til de budbringerne som han fortsetter å opplyse og inspirere til å bruke til verdens ende. Og siden 1994 er dette verket du leser et av disse. Mine skrifter ble innledet mellom 1843 og 1994 av skriftene til Ellen G. White. Begge dro nytte av den samme åpenbaringsinspirasjonen fra vår guddommelige Herre Jesus Kristus.

Jeg var 36 år gammel da jeg endelig fant en grunn til å bli døpt i Jesu Kristi navn i syvendedagsadventistenes tro. Jeg ble ikke døpt som barn til Guds ære, og jeg hadde aldri før bestemt meg for å gjøre det, fordi troen som ble vist av kristne i min tid, virket for meg langt under det nivået Gud hadde rett til å kreve av dem han frelser. Hans eget offer var så mye over alt. En liten nødvendig avklaring: Jeg studerte allerede apokalypsen før jeg gikk inn i adventistkirken, men jeg forsto ikke dens budskap. Ved å bli introdusert for dens sabbatskrav ga alt mening; den dårlige frukten hadde sin forklaring: forakt for hans lov. En sangvenn som allerede hadde introdusert meg for vegetarianisme, konverterte først til adventismen og introduserte meg for den gjennom Ellen Gould-Whites banebrytende bok: «Den store striden». Denne åndelige næringen ga meg det grunnleggende, og mitt ønske om å forstå presset meg deretter til å studere apokalypsen og Daniels bok mye dypere, fordi det merkelig nok var i denne rekkefølgen at tingen ble fullført. Og i dag forstår jeg betydningen; lyset er apokalypsen, og Daniel var fortsatt i stor grad mørket. I 1982 ble de to bøkene dechiffrert, og budskapet i den « *femte trompeten* » i Åp. 9 foreslo datoen 1994. Dette ble oppnådd ved å ta de « *fem månedene* » som er profetert i Åp. 9:5-10, og betegne 150 virkelige år lagt til datoen 1844 (på den tiden; 1843 etter korreksjon). Denne tillegget var logisk siden inndelingen av temaene i apokalypsen er etablert på denne datoen konstruert i Dan. 8:14. I dette temaet om « *trompetene* » skiller datoen 1843, nå definert, Åp. 8 fra Åp. 9; og disse to kapitlene dekker i kontinuitet hele den kristne æraen, fra år 321 da « *synden* », sitert i Dan. 8:12, ble etablert av keiser Konstantin ¹ Det står skrevet i Åp 10:6-7: «... og sverget ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er i den, og havet og det som er i det, **at tiden ikke lenger skal være**. Men i de dager da den sjuende engel høres, når han begynner å blåse, skal Guds mysterium være fullbyrdet, slik han har forkynt for sine tjenere profetene. » Med slike data og Guds bekreftelse **på at «tiden ikke lenger skal være»**, var det lett for Herren å overbevise meg om at de siterte «150 årene» utgjorde en ventetid for Jesu Kristi sanne gjenkomst. Og dette argumentet skjulte presisjonen i mitt sinn, som imidlertid ikke tillot en å koble 1994 til Kristi gjenkomst. Det var derfor delvis blindet av Gud at jeg, i henhold til hans vilje, presenterte for alle som ville høre det at Jesus forberedte seg på å komme tilbake i 1994. Dette var årsaken til at jeg ble utstrålet fra den offisielle kirken i Valence sur Rhône i Frankrike høsten 1991. Datoen 1994 hadde imidlertid blitt offisielt presentert for organisasjonen

som plutselig ble ansvarlig, den gang skyldig, i sin foraktelige avvisning av et autentisk guddommelig lys. Etter at avvisningen hadde fortsatt frem til 1994, falt Guds dom over den; ikke for nektelsen av å tro på Kristi gjenkomst, riktignok ... men spesielt for å ha foraktet datoen da Gud profetisk kom for å teste den, og som dermed ble datoen for dens avvisning, og ifølge Apo. 3:16, om dens «oppkast» av Jesus Kristus: «*Fordi du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn.*» Merk at man bare spyr ut det som allerede er i seg selv; noe som bekrefter adventistenes identitet siden begynnelsen av kapittel 3: I «*Sardes*»: «*noen få menn som ikke har besudlet klærne sine*»; deretter «*Filadelfia*», deretter «*Laodikea*». Merk også at Kristi erklæring ikke tar en betinget form, men en bekreftende form, det som er et resultat av en observasjon av en situasjon som ikke vil forandre seg, fordømmelsen er derfor fast og definitiv.

Mellom 1982 og 1991 møtte jeg den kulden Jesus fordømte i dette verset, og jeg møtte bare noen få mennesker som mottok dette budskapet på den tiden. I 1991 fikk jeg selskap av tre brødre, vi organiserte konferanser, og der igjen viste Noahs vantro verden seg for meg i sin triste virkelighet; i år 1992, fem konferanser for å vise den sublime forklaringen av guddommelige profetier og fem foruroligende feil. Da 1994 nærmet seg, og den tredje verdenskrig eller «*sjetten trompet*» ikke var blitt oppfylt, forsto jeg at Jesus ikke ville komme i 1994. Og da datoen var over, lot Ånden meg forstå det guddommelige formålet med denne «feilen» i tolkningen. Av ren respekt for sannheten må det forstås at denne tolkningen ikke var en «feil», siden Gud ønsket det på akkurat det tidspunktet i den formen. Faktisk, 150 år etter William Miller, bar og forkynnte jeg for Gud Jesu Kristi gjenkomst av samme grunn som han hadde gjort før meg. Hans forkynnelse hadde gjort det mulig å sikte og teste troen til de forskjellige protestantiske kirkene på hans tid. Etter ham, mellom 1982 og 1991, hadde min forkynnelse som mål, adventisttroen, prioritert for å motta Kristi lys, og erfaringen ble oppnådd i Frankrikes eldste adventistfestning; i den aller første offisielle kirken som ble etablert i dette landet. I dissens ble det over tid gjort stadige forbedringer av dette siste adventistbudskapet. Men det var våren 2018 at Herren opplyste meg for å gjøre kjent for meg forklaringen som rettferdiggjør kunngjøringen av hans sanne gjenkomst våren 2030. Siden den datoen er det en skatt som jeg er glad for å dele med noen brødre og søstre. Det som virket håpløst å vite har skjedd, på den tiden valgt av Den Allmektige i Jesu Kristi navn. Men det er ikke uten grunn at han ga oss denne guddommelige gaven. Han så i vår oppførsel frukten av sann tro nærert av studiet av hele hans hellige Bibel og hans mystiske og ekstraordinære profetier. I mitt sinn, til tross for sin usynlighet, har Gud i meg en ekte konsistens, som man ikke kan berøre, men bare forestille seg. Forholdet vårt er basert på dette prinsippet: Jeg tenker, og han tenker og styrer tankene mine slik roret styrer et skip. Ideene kommer fra YaHWeH (nummeret i hans navn = 26), slik alle hans forklaringer har forblitt uforklarlige siden Daniels tid, det vil si det 6. århundre f.Kr., det vil si 26 århundrer før vår tid og i departementet Drôme hvis nummer er 26.

Når det gjelder kroppens næring, definerte og etablerte Gud sitt utvalg av hva som er forbrukbart i 3. Mosebok 11: det som er rent er forbrukbart, det som er urent er det ikke. Men denne dietten som ble foreslått for jødene, var berettiget av to grunner. Den første er fordi Gud siden slutten av flommen har autorisert

mennesket til å konsumere dyrekjøtt hvis det klassifiseres som rent. Den andre er at denne autorisasjonen ble gitt for å tillate jødene å spise blant annet kjøtt av dyr som, ofret, symboliserte den fremtidige fysiske og åndelige "kroppen" til Messias Jesus. Lam, værer, varslet dermed symbolsk prinsippet om den hellige nattverd i den nye pakten; noe Jesus befalte. Brødet, symbolet på hans kropp, og druesaften, symbolet på hans blod, har blitt konsumert i høytidelig forsamling av sanne kristne siden påskeaften da Kristus innstiftet den. Men bare adventister går forut for dette åndelige måltidet med fotvaskingsseremonien, som minner om Guds krav om perfekt ydmykhet, som han bare vil finne i karakteren og naturen til sine utvalgte, men ikke i alle de kalte. Falske forutsetninger finnes, men Gud dømmer tanker og hjerter. I følge prinsippet er kroppen laget av det den lever av. Å spise Kristi legeme symbolsk betyr derfor at Jesu personlighet må være innskrevet i oss for å vise seg i vår eksistens. Vår personlighet og karakter **må** være i samsvar med hans. Disse skjulte lærdommene vil selvfølgelig bare være nyttige for de sannelig kalte troende, dømt av Gud verdige den endelige utvelgelsen; som bare vil vise seg på slutten, ved avslutningen av den siste universelle trosprøven. For å være verdig frelse, må det syndige dyremennesket, som ethvert menneske er arvet fra fødselen av, gjenoppbygge og gjenoppdage i seg selv bildet av Guds karakter; noe som er umulig uten Jesu Kristi hjelp.

Siden 1843 har imidlertid Gud skjerpet sine krav til sine utvalgte. De mest intelligente kan skjelve hva som er godt og å foretrekke, selv når Gud ikke bestemmer det. Lesingen av hele Bibelen begynner nå i 1. Mosebok 1 og 2. Og der ser vi at etter å ha blitt formet av Gud, skulle mennesket bare spise vegansk mat som naturen sjenerøst ga det, uten å bli trett. Denne typen kosthold var derfor ideelt utformet for mann, kvinne og deres etterkommere. Siden Guds ideal fremmer kvaliteten på hele livet, kropp og ånd, blir dette kostholdsvalget en autentisk troshandling, og vær sikker på at Gud ikke tar feil. Å ære det han har erklært « *godt* » kan bare verdsettes og velsignes av ham. Og hvis kroppen mottar ideell næring, vil ånden, så dyrebare for å skjelve guddommelig lys, selv være den første mottakeren. Jeg har nevnt de eneste forpliktelsene som Gud pålegger de utvalgte i den nye pakt som troskriterier. I Jesus Kristus, etter dåp ved fullstendig nedsenking av kroppen, er ritualene begrenset til resten av lørdagssabbaten og den tilfeldige nattverdsritualen. Kristus frigjorde virkelig disiplene sine fra byrdene av ritualene i den gamle pakten og ga dem tilgang til sann frihet.

Etter dette eksemplet på sann tro som Gud åpenbart og konkret har velsignet, vil jeg ta opp emnet falsk tro som lærer falske forordninger som tilregnes Skaperguden.

Det er vel unødvendig å si at denne falske troen er fullstendig forbannet av Gud. Men forstå hva denne forbannelsen innebærer. Folk gråter over sine synder og ber Gud i inderlige bønner om å tilgi dem. Det er rørende, ikke sant! Men disse samme menneskene nekter å høre forklaringer som identifiserer nøyaktig hvilke synder Gud tilregner dem. Kan man forestille seg noe mer forferdelig for noen som forventer Guds frelse enn å motta hans vrede i deres sted? Tanken på å bli frelst er behagelig for alle som tror på eksistensen av guddommelig dom. Og i

lang tid har falsk tro brakt falsk lykke til mengder av uutdannede, men godtroende mennesker. Den romerske kurien har tjent på dette og gjør det fortsatt. I vår tid ble den kristne troen først forfulgt på apostlenes tid av det hedenske keiserlige Roma, deretter forfulgt igjen, men denne gangen av det katolske pavelige Roma, inntil den selv ble truffet av de blodtørstige franske revolusjonære og deres ateisme i 1793-1794. Disse hendelsene leder oss til våren 1843. På denne tiden ble den falske katolske troen sluttet til den falske protestantiske troen, og den falske troens leir vokste bare i styrke og makt; deres doktriner ble definitivt fordømt av Gud, fordi de ble testet av kunngjøringen om Kristi gjenkomst for 1843 og 1844, og begge hadde foraktet profeten, hans budskap og Gud som hadde gitt ham i oppdrag. Imidlertid favoriserte samvittighetsfriheten som ble etablert og anerkjent i den vestlige verden blandingen mellom den falske kristne troen og ateismen til de revolusjonære fritenkerne. I 1994 sluttet den velprøvde og « *oppkastede* » offisielle adventismen seg til dem, og samtidig endret det vestlige samfunnet sin moral og sine verdier; fri seksualitet ble hevdet etter minirevolusjonen i mai 1968 i Frankrike. Iscenesatt og i teater ble homoseksualitet ledd av og ble gradvis den aksepterte normen. I 2013 ble ekteskap av samme kjønn legalisert og beskyttet av fransk lov, i fotsprene til mange andre vestlige land. Mellom 2013 og 2022 utløste beskyttelsen av LHBT (lesbiske, homofile, bifile og transpersoner) av vestlige folk forakt fra det russiske folket og dets leder, V. Putin. Vesten, nå ansett som «degenerert» og fordervet, ligner i økende grad på byen Sodoma som ble ødelagt av ild fra himmelen, som falt i form av brennende svovelsteiner, ifølge det bibelske vitnesbyrdet i 1. Mos 19:24 og 28: « *Og Herren lot svovel og ild regne over Sodoma og Gomorra fra Herren fra himmelen ... Han så mot Sodoma og Gomorra og mot hele landet på sletten, og se, **en røyk steg opp fra jorden, som røyken fra en ovn.*** » Dette uthevede uttrykket tas opp av Gud i begynnelsen av temaet for den « *femte trompeten* » i Åp 9. Gud har flere grunner til dette. Denne ilden fra himmelen kommer for å ødelegge den fullstendig korrupte menneskeheten, og dette nivået av korrupsjon finnes ved verdens ende i Vesten, på grunn av de påfølgende avvisingene av Gud av de protestantiske og katolske religionene som er overgitt til djevelen siden datoen 1843, som dermed igjen bekreftes som grunnlaget for begynnelsen av den " *femte trompeten* ". Og på denne måten blir datoen 1994 igjen bekreftet og legitimert; den avskyelige leiren får den troløse adventismen som Gud har avvist, til å dele sin dystre skjebne.

Hvilken frukt, annet enn Sodomas, kunne falsk tro ha båret? De samme syndene innebærer den samme straffen i Guds dom. Og nettopp, Amerika var det første landet som reproduserte, gjennom mestring av atomvåpen, i 1945, og mot Japan, de destruktive effektene av « *ilden fra himmelen* » som Gud kastet. Nå er dette Amerika den nasjonale enheten som er berørt av den protestantiske troen som er rettet mot i den « *femte trompeten* ». Det guddommelige budskapet blir klart: i sin tur vil det lide ilden fra himmelen slik Åp 20:9 lærer: « *Og de dro opp på jorden og omringet de helliges leir og den elskede byen. Men ild kom ned fra himmelen og fortærte dem.* » Og den vil i sin tur ta på seg utseendet til dalen der de to onde byene Sodoma og Gomorra sto. I hans tilfelle vil det ikke være en « *ild som en ovn* », men, i henhold til den universelle handlingsstandarden, en « *ild som en stor ovn* ». Husk: Løsningen på moralen og endringene til fordel for moralsk

perversitet forbundet med økonomisk egoisme utgjør de mest åpenbare bevisene på den djevelske naturen til folk født av den kristne tro. De ender opp med å kopiere, og til og med overgå, umoralen til folk som har forblitt hedenske. I sin apokalypse understreker Jesus Kristus rekkefølgen av den " *femte trompeten* " som dermed kommer etter den franske revolusjonen og dens ateisme av den " *fjerde trompeten* ". På denne måten antyder han ateismens innflytelse på den amerikanske protestantiske troen som ble forkastet i 1843. Han bekreftet og profeterte dermed den avskyelige blandingen av formalistisk religiøs tro og vantro som nå bærer sin siste katastrofale frukt for troen, og som finnes i den, under merkelappen frimureriet, som, i likhet med den økumeniske alliansen dannet av katolisismen etter den, samler forskjellige og personlige religiøse synspunkter i én allianse; et forretningsvennlig religiøst supermarked. Og for å bekrefte dette finnes symbolene for dette frimureriet trykt på dollaren, den amerikanske valutaen.

Falsk tro eller falsk monoteistisk religion tar ikke hensyn til ønskene som Gud har uttrykt i sin **eneste** hellige bok, Bibelen, men finner i stedet opp ritualer som er nyttige å identifisere. Falske religioner kjennetegnes av sine religiøse festivaler. Festivalen bringer tilhengere sammen og gleder seg. De broderlige båndene som etableres mellom egoistiske mennesker styrkes dermed ved denne ene anledningen. For så snart festivalen er over, vender alle tilbake til sine onde personlige liv og synder. I den monoteistiske religionen oppfordres alle tilhengere til å be til den ene Gud. Men å dømme etter forskjellene som karakteriserer og skiller dem, ser ikke denne ene Gud ut til å være så unik som disse "onde" menneskene hevder. For " *urettferdighet* " er nettopp den feilen Jesus Kristus bebreider og vil bebreide utro kristne for ved sin strålende gjenkomst, slik han selv lærte i Matteus 7:23: " *Da skal jeg si til dem: 'Jeg har aldri kjent dere; gå bort fra meg, dere som gjør urett.* '" Og hva er " *urettferdighet* "? Jesus gir oss eksemplet med den urettferdige dommeren som gir rettferdighet til den som søker rettferdighet, ikke fordi han fortjener det gjennom sin uskyld, men for raskt å kvitte seg med en ubehagelig byrde, en profesjonell plikt som er dårlig underbygget og føles smertefull. Faktisk gir han ham rettferdighet for å bli kvitt ham, slik at hans insisterende appeller kan opphøre. Det er tydelig at denne dommeren ikke er verdig sitt embete, og prestene og pastorene som forråder Gud, hans lover, hans normer og alle hans verdier er like uverdige sitt profesjonelle embete som denne dårlige dommeren. Når de bryter guddommelig lov ved å være ulydige mot dens bud, begår de « *misgjerning* », som består i å praktisere synd, etter en manglende forståelse av den forespørselen Gud krever. Påskuddet som brukes for å legitimere ulydighet er oftest årsaken til nedarvet tradisjonell praksis. Men Gud fordømte den jødiske troen for i utgangspunktet å ha foretrukket dens tradisjonelle ritualer fremfor standarden for deres prestasjoner i Kristus. De er derfor utilgivelige. Jo mer utdannede mennesker er, desto mer begavede er de til å komplisere det som er enkelt. I tjeneste for nasjonale hærer krever orden lydighet til enhver tid, og ingen tør å stille spørsmål ved dette prinsippet. Men ved å utnytte Guds usynlighet tillater falske religioner seg alle former for forakt for ham. Bønnene som er rettet til ham forblir dermed uhørt og aldri besvart. Men ved å lytte prøver demonene å oppnå svar som dermed vil styrke og legitimere den

løgnaktige religionen; fordi falsk tro også krever sin næring; og i fravær av guddommelig lys erstattes de av mirakuløse svar. Og det er slik svarene gitt av djevelen og hans demoner erstatter Guds svar. Å bedra mennesker er deres eneste aktivitet, og det er slik de handler på denne måten, mot de vantro, at Gud har latt dem overleve til hans strålende komme.

Jeg tar her opp fastepraksisen, som falsk tro gir stor verdi. Jeg påpeker først at Gud kun beordret dette ritualet til sitt hebraiske folk, og at han aldri har beordret andre mennesker å faste. Praksisen med faste henter sin logikk fra menneskelig tankegang. Mennesket kan bevise for Skaperguden intensiteten i en forespørsel, uttrykt ved at det er i stand til å frata seg mat inntil døden, om nødvendig ... Lytt til hva Gud synes om faste; Jes 58:3: « *Hva gagner det oss å faste, hvis dere ikke ser? Å plage vår sjel, hvis dere ikke gir akt på den? Se, på deres fastedag gir dere etter for deres egne lyster, og dere er hardt behandlet med alle deres leiearbeidere . 4 Se, dere faster for å trette og krangle, for å slå ondt med neven ; dere faster ikke slik som denne dagen, for at deres røst skal bli hørt i det høye. 5 Er dette den fasten jeg har valgt, en dag da en mann skal plage sin sjel? Å bøye hodet som et siv og legge seg i sekk og aske, vil dere kalle dette en faste, en dag som behager Herren? 6 Dette er den fasten jeg har valgt : Løs ondskapens lenker, løs slaveriets reip, la de undertrykte gå fri, og la hvert åk brytes. 7 Del ditt brød med de sultne, og før den hjemløse inn i ditt hus. Hvis du ser noen naken, dekk ham til, og vend deg ikke bort fra din neste. 8 Da skal ditt lys bryte frem som morgen, og din helbredelse vil raskt spire frem; din rettferdighet vil gå foran deg, og YaHwehs herlighet vil følge deg.* I sin time vil Jesus Kristus fullkomment oppfylle normen for denne fasten. Han vil da bli etterlignet av sine mest trofaste disipler. Man må imidlertid være forsiktig med en bokstavelig lesning av denne teksten, fordi Gud ikke snakker her om fattige mennesker med åpenbart opprørsk oppførsel, som derfor fortjener sin skjebne. Dessuten, i høyst åndelig symbolsk språk, betegner nakenhet fraværet av Kristi nåde, og mat angår bibelsk sannhet.

Det Gud forteller oss her, er at faste er et pluss, som de utvalgte kan praktisere, for å vise Gud at næringen til hans ånd er overlegen den som kroppen hans krever. Det sier seg selv at utenom dette tilfellet har religiøs faste ikke lenger noen mening. Gud kan bare godkjenne det hvis den som gjør det allerede ærer ham med sin lydighet og sin kjærlighet. Og utenom dette tilfellet er faste ikke noe mer enn alibiet til en bedragersk og falsk religiøs holdning. I dette andre tilfellet faster utro troende forgjeves, slik Gud i Jesaja 58 tilskriver de « *onde og kranglete* » jødene. Og det er dette det vestlige mennesket, kristent eller ikke, har blitt. På et helsemessig nivå har imidlertid faste helbredende effekter, siden det fremmer hvile for fordøyelsesorganene og dermed reparerer kostholdsfeil ved å unngå alvorlige sykdommer som er vanskelige eller til og med umulige å behandle.

Den katolske tro har etablert sine religiøse høytider på datoene for høytidene i sin gamle hedenske romerske religion. Slik at det å ære dem ikke forsoner synderen med skaperguden, som først ble fornærmet av sin søndagshvile arvet fra den hedenske keiseren Konstantin I ' siden 7. mars 321. Hans tilbedelse av den falske «jomfruen» gir opphav til nye høytider, og det er alle disse ritualene som kunstig gir ham en viktig universell religiøs prestisje. La oss merke oss at

Gud i sin apokalypse sammenligner sine messer med « **fortryllelser** », i Åp 18:23: « *Lampens lys skal ikke skinne i deg, og brudgommens og brudens røst skal ikke høres i deg, for dine kjøpmenn var jordens mektige, fordi **alle folkeslagene ble forført av dine fortryllelser**.* »

For å avslutte dette temaet om forordninger, vil jeg rette oppmerksomheten mot dette punktet. Beundre overlegenheten til Skaperguden, som visste hvordan han skulle komponere lovtekster som for alltid beholder sin verdi og sin effektivitet. Foran ham skaper representantene i våre republikker stadig nye lover, opphever gamle tekster for å erstatte dem med de som passer det nye presidentflertallet. De tror at lovtekster kan løse alle problemer, og de er de eneste som fortsetter å tro på det; de eneste, foran Gud, fordi så vidt han angår, trodde han det aldri, og han beviste det ved å erklære i 2 Kor. 3:6, gjennom Paulus' munn: « *Han har også gjort oss dugelige til å være tjenere for en ny pakt, **ikke bokstavens**, men Åndens. **For bokstaven dreper**, men Ånden gir liv. **Men dersom dødens tjeneste, som er gravert med bokstaver på steiner, var i herlighet**, slik at Israels barn ikke kunne se på Moses' ansikt på grunn av hans herlighet, selv om herligheten var flyktig, hvor mye mer herlig skal da ikke Åndens tjeneste være!* »

Gud forteller oss at bokstaven dreper. Og hvilken bokstav snakker han om? De som danner teksten til hans ti bud, opprinnelig gravert av hans guddommelige finger på steintavler som han selv ga til Moses. Du må forstå konteksten til den gamle pakten der døden hersker. I likhet med hedningene arvet hebreerne arvesyndens, som gjorde ham verdig døden. I sin pakt presenterer Gud sin lov for hebreerne, hvor hvert bud er en dødsdom fordi det normale mennesket har overtrådt den og vil overtre den igjen, selv etter å ha lært om den. Dette poenget er viktig for å forstå det tvingende behovet for en frelser, fordi menneskets møte med Gud får ham til å oppdage at han ble født for å dø. Og denne uunnværlige frelseren vil komme i Jesus Kristus, men han er allerede til stede i den gamle pakten gjennom lammet i det " *evige offer* ", som jeg allerede har husket. Hvis døden åpenbares, er muligheten for tilgivelse fra den store guddommelige dommer allerede også presentert for den angrende synderen, knust for å ha vanæret sin Gud. Alt er planlagt, for å oppnå tilgivelse, uten at han vet det, i Kristi rettferdighets navn, som skal komme i Jesus, må han ofre et dyrisk liv, og hvis han er fattig, et mindre kostbart offer; et fullstendig uskyldig dyrisk liv, slik som det perfekte livet, uten synd, til Jesus Kristus vil være. Du kan dermed forstå at alle ritualene i den gamle pakt bare hadde verdi i perspektivet av Jesu død, grunnlaget for den nye pakt. Også, veldig logisk, etter Jesu død forsvinner alle disse gamle religiøse ritualene, forlatt, om ikke glemt. Det er derfor Kristi blod frelste alle synderne som han anerkjente som sine utvalgte, siden Adam og Eva.

Etter å ha blitt forlatt og overlevert til romerne, innså jødene at Gud ikke lenger opplyste dem; så de bestemte seg for å løse problemene sine på egenhånd. Og hovedproblemet som måtte løses var å ikke lenger synde mot guddommelig lov. Slik skapte fremtredende rabbinere og skriftlærde Talmud; et verk der de forsøkte å liste opp alle mulighetene for å bryte loven, og forutse absurde situasjoner. For eksempel, for å øke antallet skritt som var tillatt å ta på sabbaten,

måtte reisen foretas med føttene i et vannfat... Jeg stopper der. Vi har her en konsekvens av deres avvisning av Kristus, som fratok dem den vise inspirasjonen fra den guddommelige Ånd gitt i denne ene Kristi navn. For å løse alle sine problemer måtte mennesket finne løsningene i visdommens Ånd fra Skaperguden, klar til å veilede, lede og inspirere bare sine elskede utvalgte. Det er sikkert at denne Talmuds lov er virkelig 100 % menneskelig, og den bringer vanære over Gud. Dette rettfærdiggjør disse bebreidelsene som er sitert i Esek. 22:26 og 36:22: « *Prestene hennes bryter min lov og vanhelliger mine helligdommer. De skiller ikke mellom hellig og vanhellig, og de gjør ikke forskjell på urent og rent. De skjuler sine øyne for mine sabbater, og jeg blir vanhelliget midt iblant dem.* » .../... *Si derfor til Israels hus: Så sier Herren JaHWéH: Jeg gjør ikke dette for deres skyld, Israels hus, men for mitt hellige navns skyld, som dere har vanhelliget blant de folkeslag dere* kom til .

Her peker jeg på hovedfeilen ved dogmet i romersk-katolisismen. Midt i den nye pakt har den gjenskapt ritualer kopiert fra den gamle pakt, og dermed gjort kravet på å tjene Gud i Jesu Kristi navn ugyldig. Som et eksempel presenterer jeg dette tilfellet. Barnet, eller den voksne, kommer for å bekjenne sine synder til presten som tar imot ham i skriftestolen. Som straff krever han at han resiterer «Ave» og «Pater Noster». Selve ideen om straff gjør Kristi sondød foreldet. Dessuten er noen av disse straffene kroppslige og smertefulle, derfor enda mindre legitime. På samme måte fornyer og setter det katolske skrifteprinsippet også ritualet i den gamle pakt ut i livet; mens siden Jesus Kristus er syndebekjennelsen og tilgivelsen utelukkende hans, fordi han alene har makt til å tilgi synder. Ingen mennesker er rettfærdige og fullkomne nok til å gi tilgivelse i Guds navn. Ved sin seier over synd og død fortjente Jesus denne eksklusive retten fordi han er Gud. I lang tid ignorerte tilhengere av katolisismen læren i evangeliens bibeltekster, som gjorde dem til enkle ofre å underkaste seg den antatte autoriteten til prester og paver. Ved å bekjenne synder tok presten dessuten autoritet over de bekjente. Bekjennelser av skammelige handlinger plasserte ham under avhengighet av prester og hele det romerske geistlige. Denne anklagen mot den romersk-katolske kirke presenterte Gud først, og sa i Åp 13:6: « *Og hun åpnet sin munn i bespottelse mot Gud , for å bespotte hans navn og hans tabernakel og dem som bor i himmelen.* »; « *bespotte* », det vil si å lyve ved å fornærme « *hans tabernakel* ». Hvor er løgnen? I det faktum at Gud gjenskaper det Gud har satt en stopper for. Hvor er fornærmelsen? Ved å tilskrive Gud farskapet til sine avgudsdyrkende kulter som hans andre bud spesielt fordømmer; men faktisk er de alle overtrådt. Når det gjelder « *dem som bor i himmelen* », er det bare hans engler i himmelen, nær Gud, som har forblitt trofaste, og blant dem den gamle Enok, Moses, Elia, og siden Kristi død noen få anonyme helgener, men det er alt. For alle de andre disiplene og apostlene som virkelig er døde i Herren, sover og venter i intetheten på å bli oppreist av Jesus Kristus ved hans strålende gjenkomst; slik Maria, Lasarus' søster, så tydelig hadde uttrykt. Dette er grunnen til at tilbedelsen av helgenene som den kanoniserer, utgjør en enorm løgn for Gud, og igjen en fornærmelse, på grunn av de avgudsdyrkende romerske normene som kreves for kanonisering; blant dem mordere, sanne monstre.

Det katolske initiativet til å gjenopprette de religiøse ritualene til det jødiske presteskapet på jorden utgjorde både en overgrepshandling mot Gud og en forførende felle, fryktinngytende effektiv til å fange overfladiske og avgudsdyrkende menn. Det er ikke uten grunn at Gud i år 70, etter 40 symbolske år med den trosprøven som ble gitt jødene i den gamle pakt for å inngå den nye pakt, som selv ble opprettet i år 30 ved Kristi død og oppstandelse, lot romerne ødelegge byen og dens troløse og utdaterte hellighet; troløs, hva presteskapet angikk, og utdatert hva tempelet og dets religiøse ritualer angikk. Disse ritualene måtte opphøre på jorden fordi deres profetiske rolle var fullført. Blikket og forholdet til Gud gikk nå individuelt mot den guddommelige herskeren og erobreren som var blitt himmelsk igjen: Jesus Kristus, den eneste himmelske forbønnsmannen, den eneste som er i stand til og verdig til å kunne tilgi syndene til sine utvalgte, som han selv utvelger og velger, i henhold til grunnlaget for sin unike guddommelige dom.

Utdanning gjør ikke folk smartere; den gjør dem bare mer utdannede; men mer utdannet av hva? Bare av ting som er nyttige for profesjonelle oppgaver i det sekulære livet. For på det religiøse nivået har ikke mennesket utviklet seg; det har til og med gått sterkt tilbake. I 2022 er det det samme som på Noahs tid. Jeg minner deg om at denne opplevelsen av flommen er et vitnesbyrd gitt av Gud, slik at de som tror på denne bibelske historien, også tror på hans plan for den globale ødeleggelsen av menneskeheten i de siste dager. Derfor, som på Noahs tid, lar mennesket seg fortsatt forføre av bedragerske fabler av djevelsk hedensk inspirasjon. Hans tro på sjelens udødelighet gjør ham til et lett offer for demoniske ånder begrenset til vår jord og vår jordiske dimensjon. De fremstår som "helgener" og deretter som "jomfruer" og forfører troende uten bibelsk kunnskap. De gamle fellene i gammel hedenskap fungerer fortsatt like bra med vår tids utdannede menn. Utdanning har derfor ikke forandret noe. Ja, i vår tid er det enda flere vantro ateister. Men ateister hvor lenge? Inntil destruktive tragedier bringer menneskenes sinn tilbake til himmelen. Men også her vil de som ikke har i seg kjærligheten til sannheten for å bli frelst av Jesus Kristus, bli forført av formidable sataniske knep og slutte seg til de mange leirene av falsk tro.

Guddommelig forbannelse bevist

Bevisene hans er mange, men menneskeheten atskilt fra Gud kan ikke identifisere dem som sådan, fordi hans analyser av livet forblir utelukkende sivile og profane. Religiøse former eksisterer fortsatt, men de er nytteløse, siden Guds dom ignoreres selv av kristne institusjoner; den kristne veien er den eneste som skal kunne åpenbare de guddommelige orakler. Og det er riktignok slik ting er, men stemmen som taler i hans navn står i dissidensen til syvendedagsadventismen, ignorert og foraktet av flertallet av dem som oppdager hans eksistens og hans budskap. Og siden jeg har privilegiet å kjenne dem og dele dem med et embryo av Kristi utvalgte, vil jeg sitere dem her, og begynne med de nylige bevisene hentet fra de aktuelle hendelsene i vårt franske liv.

Siden 1958 har franskmennene vedtatt grunnloven for den 5. republikk på grunn av vanskelighetene den 4. republikk møtte ^{med} å løse problemet med Frankrikes kolonisering av Algerie. En krig hadde pågått i åtte år mellom det algeriske FLN og den regulære franske hæren. Etter omtrent 130 år med kolonisering hadde assimileringen og sammensmeltingen av de to opprinnelsene fortsatt ikke blitt oppnådd, og det de franske myndighetene ikke var klar over var at det rett og slett var umulig; dette på grunn av deres tradisjonelt nedarvede muslimske religion som gjør dem til en slags nasjonalitet som ønsker å beskytte sin religiøse praksis. Denne fiaskoen profeterte bare den vi ser i dag, etter at muslimer ble mottatt på jorda i Frankrike. Gjenforeningen av to samfunn forbannet av Gud har som frukt krig, denne synlige frukten av hans guddommelige forbannelse. Men den 5. republikkens forbannelse stopper ikke ved denne krigen. Fordi grunnloven for den 4. republikk hadde fordelen fremfor den 5. ^{at} den begrenset den utøvende regjeringens beslutningsmyndighet. For å få støtte fra representantene måtte foreslåtte tiltak og lover være rimelige og oppnå enighet med et flertall av stemmene. I den 5. republikken har det franske folket et større møte, først hvert syvende år og deretter hvert femte år siden Jacques Chirac, for å velge sin president. De presiderer ikke bare; nå styrer og håndhever de sine personlige avgjørelser gjennom et presidentflertall av "godillot"-representanter som eksisterer utelukkende for dette formålet. Dette sikrer at det demokratisk-republikanske aspektet er til stede og synlig. Mellom 1958 og 2017 tillot bruken av artikkel 49-3 at et tiltak ble vedtatt så mange ganger som nødvendig. Siden 2017 har denne retten bare vært autorisert én gang per år. Konsekvensen av denne 5. grunnloven er at Frankrike har blitt overlatt til å stole utelukkende på avgjørelsene tatt av åtte påfølgende presidenter. Åtte menn er ansvarlige for nedgangen og den økonomiske og politiske katastrofen som kan sees i dette landet i dag, til tross for støtten fra "høyreorienterte" og "venstreorienterte" politiske grupper. Årsaken til denne katastrofen er jakten på rikdom for enhver pris, og for å oppnå den ble internasjonale relasjoner prioritert for å fremme handel. Dessverre endret handelen seg gradvis, og Frankrike eksporterte mindre og mindre og importerte mer og mer, helt til de ble helt avhengige av kinesisk og asiatisk import. Og energien deres er også fullstendig importert, senest russisk gass, og i lengre tid algerisk gass. Høyresiden har på sin side forsøkt å få folk til å tro at den er ny ved å endre navn flere ganger, noe den forrige presidenten og den tidligere Nasjonale Fronten også gjorde. Men å endre navnet på krukken endrer ikke innholdet, som forblir det samme for alltid.

I 2017 og 2022 ga Gud sine folkevalgte muligheten til å peke på bevis på sin forbannelse, som har plaget Frankrike siden dets oppstart. På disse to datoene befant den unge presidenten Emmanuel Macron seg i andre runde av presidentvalget, der han møtte Marine Le Pen, kandidat for FN (Front National), som siden hadde blitt til RN (Rallye National). Det samme scenarioet med fem års mellomrom; det er fortsatt noe å merke seg her. Noe som burde få mennesker til å stille spørsmål ved denne merkelige tilfældigheten, ifølge dem. Men jeg vet godt at tilfældigheter ikke er årsaken, og at bare den guddommelige forbannelsen rettferdiggjør disse fakta. Hva skjer egentlig? Mellom 1958 og 2022 la noen franskmenn, som gradvis økte i antall, merke til at presidentskifter og deres

politiske vekslinger ikke forandret deres skjebne. Dessuten plasserte opprettelsen av EU dem under dens direktiver, overordnet deres nasjon. Etter lenge å ha demonisert nasjonalistisk tankegang og dens offisielle parti, tok partiene på "høyre og venstre" suksessivt makten, og forble underlagt beslutningene til EU-kommisjonærer og varamedlemmer. Siden enhver endring virket og fortsatt virker umulig å oppnå, hvorfor stemme? Det er derfor 52 % av velgerne for presidentvalget i 2022, og deretter 54 % for det lovgivende valget av representanter, bestemte seg for å «frata» stemmeretten og avsto fra å stemme. Frankrikes hus er dermed overlatt, overlevert til de politiske haiene som «samtidig» erklærer sitt ønske om å berike Frankrike og overgi det til europeisk og global konkurranse som ødelegger det. Den konstante økningen i avholdsprosenten har også en annen årsak. Forsvinningen av religiøse verdier får folk, inkludert Frankrike, til å tro at tiden for universell fred er kommet, og at takket være internasjonale avtaler er det ikke lenger å frykte det verste. Det er sant at den «tredje verdenskrig» nettopp har begynt i Ukraina, 24. februar 2022. Men hvem tror på denne tolkningen av det som gjenstår for mange, en krig som bare angår ukrainere og Russland? Får de ikke høre hele dagen på radio og TV at, etter politikernes opplyste mening, er det å levere våpen til Ukraina ikke en handling av engasjement i denne konflikten? Gjennom denne virkelige løgnen, som utelukkende er basert på håpet til disse politikerne og journalistene som sprer den, får folk et forvrengt bilde av situasjonen i sine land. Dette er faktisk bare et håp, fordi ingen vet hvor langt den russiske lederen Vladimir Putins tålmodighet kan strekke seg. Og bak oppvisningen av en avslappet holdning plager og bekymrer dette emnet dem. Disse bedragerske menneskene leker med ilden, og ikke bare en hvilken som helst ild; den som Gud vil tenne for å fortære dem og deres gjerninger. Men Guds forbannelse er ikke bare over lederne og media, den er fremfor alt over folket selv, og de får fra Gud de forbannede lederne de fortjener, kollektivt og individuelt.

I tillegg til 54 % avholdenhetsprosent, er det endelige resultatet av andre runde av parlamentsvalget bittært og smertefullt for presidentleiren, som mistet sitt absolutte flertall. Gud har gitt oss nok et bevis på sin forbannelse, som rammer Frankrike og dets skjebne. Han har brutt roret på et tidspunkt hvor skipet Frankrike gjennomgår stormen av interne problemer og de som er forårsaket av store internasjonale konflikter i verden; synlig for å sende det til bunns. Dermed vil Frankrike, som har vært så lett å styre frem til nå, ikke lenger være så lett. Akkurat i det øyeblikket alvoret i den nasjonale og internasjonale situasjonen øker, avtar muligheten for å lede Frankrike. Og uten å forsvinne fullstendig, vil denne muligheten bli svært vanskelig, for å si det mildt, fordi meningene til gruppene som er representert er svært forskjellige og noen ganger motstridende i absolutte termer. Etter å ha oppdaget dette resultatet av avstemningen, har journalister og politikere i media utviklet mange scenarier for reaksjonen til den unge presidenten, synlig avvist og hatet av mange velgere. De bemerket hans arroganse og kalte ham noen ganger "Jupiter"; noe som ikke er ufortjent, og dette etter å ha kalt François Mitterrand for «gud» i løpet av sine to presidentperioder, som utgjør en annen forbindelse mellom disse to menneskene. Vel, de tok feil da de trodde at den unge «arrogante» ville vise tegn til ydmykelse ved å si at deres

straff ble hørt og mottatt. Kom igjen! «Jupiter» kan ikke ydmyke seg for å erkjenne at han blir straffet av sitt folk! Etter et svært bemerkelsesverdig fravær, i en åtte minutter lang tale, stående fast i støvlene og sikker på sin ufeilbarlige dømmekraft, flyttet «Jupiter» ansvaret for resultatet over på folket. Det er hans feil, fordi han ikke forsto Frankrikes interesser og innsatser knyttet, på godt og vondt, til Europas skjebne. For ham er denne andre perioden den siste mulige, og han har ingenting igjen å tape, men han håper fortsatt å kunne vinne alt. Ved å misforstå dette forholdet vil Frankrike oppleve sine siste politiske dueller forverret av de nye problemene som vil oppstå, på sitt territorium, i Europa og over hele verden.

Når det gjelder politiske journalister, må jeg påpeke deres hyppige bruk av uttrykket «franskmennene dette, franskmennene det». Når det gjelder avholdsprosenten, er det bare, men stort sett, 54 % av alle franskmenn som tok dette valget; og selv da, hver av en personlig grunn. Representantene gjentar også dette fullstendig feilaktige uttrykket, fordi resultatet av avstemningen ikke er frukten av en konsultasjon av alle franskmenn, men kun resultatet av ulike personlige valg. Og jeg minner dere om at resultatet som oppnås er det som Gud har begunstiget ved sin handling i menneskenes sinn, vel vitende om at ingen av dem kan unnslippe det. Slik må ordtaket forstås: «folket har de lederne det fortjener». Dessuten, som et tegn på en ekstrem forbannelse, styres Europa og Frankrike av kvinner som har inntatt politiske verv i hopetall; Ursula Von Der Leyen, president i EU-kommisjonen, og Elizabeth Borne, statsminister i Frankrike, og mange andre i presidentvalget og andre politiske partier, inkludert det kongelige partiet. Dermed dominerer den som ifølge Gud i 1. Mos 3,16 skulle være « *underdanig og dominert* » av sin mann, Europa og vesteuropeiske nasjoner: « *Han sa til kvinnen: Jeg vil gjøre din fødsel stor, med smerte skal du føde, og din lyst skal være til din mann, og han skal herske over deg.* » I følge 1. Mos 2,18 var hun bare en « *hjelper* », men hun ble en leder og dominerer i dag mannen: « *JaHWÉH Gud sa: Det er ikke godt at mannen skal være alene. **Jeg vil gjøre ham en hjelper som passer for ham**.* » Det viser seg at denne standarden gjør Europa til et mål for universell muslimsk sinne fordi muslimer ikke aksepterer den. Og i kjærlighetens navn forstår få kristne dette, men i Bibelen er disse standardene som ble etablert av Gud ved skapelsens begynnelse evige. De er verken valgfrie eller underlagt personlig valg, slik som et à la carte-måltid.

Opprinnelsen til Frankrikes forbannelse ligger i landets tilhørighet til Vest-Europa, som siden 538 har vært underlagt den forbannede religiøse innflytelsen fra pave Roma. Faktisk er Frankrike, tidligere Gallia, i Daniel 7 et av de « *ti hornene* » som først ble plassert under Romas keiserlige herredømme, representert ved symbolet « *lille horn* » i Dan 8,9. Og i Daniel 7 forblir det under Romas forbannelse, men denne gangen, under sitt pavelige kristne religiøse aspekt, også symbolisert ved formelen « *lille horn* » i Dan 7,8: « *Jeg så på hornene, og se, **et annet lite horn** kom opp midt blant dem, og tre av de første hornene ble rykket opp foran det; og se, det hadde øyne som et menneskeøyne og en munn som talte arrogant.* » Ånden spesifiserer « *et annet* », fordi Italia allerede er blant de « *ti hornene* », og dette nye « *lille hornet* » er derfor et ellefte « *horn* ». Det romerske

paveregimet er faktisk uavhengig av Italia. Det utgjør en fri og uavhengig stat som ligger i nærheten av Roma og bærer navnet Vatikanstaten.

Frankrikes forbannelse går derfor tilbake til dens opprinnelse, til konverteringen til pavelig romersk katolisisme av den første kongen fra det frankiske folket, ved navn Klodvig I. ^{Det} var denne første monarkiske og nasjonale underkastelsen til det pavelige regimet som ga Frankrike tittelen «kirkens eldste datter». Og denne støtten fra «den eldste datteren» ville sjelden svikte det gjennom Frankrikes historie. Ved å ignorere Guds dom legitimerte dette folkets folk monarkiske suksesser. Likevel ble tegn på forbannelser gitt av Gud. Og allerede det viktigste og mest synlige var oppførselen, den urettferdige og grusomme naturen til de religiøse lederne og monarkene som var arvinger til denne såkalte «kristne» religionen. For likevel, hvordan kan vi skyld på denne voldsomme religionen på den milde og kjærlige Jesus, som endte sitt liv ved frivillig å ofre det som et soningsoffer? For Kristi kjærlighet var ikke skjult, flere kors minnet om hans offer, men hans liv ble ikke etterlignet. Lederne var til og med det absolutte motsatte av Kristi. Var ikke dette et klart bevis på en forbannelse? Det var riktignok en, men religion ble påtvunget folk som ikke valgte den. Det er derfor denne typen kristendom bar, og fortsatt bærer i dag, fruktene av hedningenes liv. I Johannes 10 insisterte Jesus på dette poenget: «*Hyrden kaller på fårene sine*», men blant alle er det bare de som «*kjenner*» hans «*røst*» som kommer til ham for å følge ham.

Forfølgelsen av «Tempelridderne» ga ytterligere bevis på den katolske Frankrikes forbannelse. Kongen, Filip den Vakre, var ikke from, men hans behov for rikdom førte til at han inngikk en allianse med pavedømmet for å dømme «Tempelridderordenen» til døden, og dens tilhengere, inkludert lederen Jacques de Molay og noen få andre, ble brent på bålet. Dette av to svært forskjellige grunner: for pavekirkens skyld, elimineringen av en farlig konkurrent; og for Frankrikes konge, plyndringen og konfiskeringen av rikdommen som ordenen og dens tilhengere besatt. Hva kan man si? I disse fortsatt svært mørke tidene var «Tempelridderordenen» langt fra perfekt, men det som er sikkert er at den ikke var mål for Guds vrede, i sin profeti i Daniel og Åpenbaringen, i motsetning til den romerske pavekirken, medskyldig i den kongelige sekulære armen. Det er til og med tillatt å tenke at Gud fant denne forferdelige handlingen så urettferdig at han behaget å gi forbannelsen som ble uttalt av Jacques de Molay fra høyden av sitt bål; før han døde og ga sin ånd til Gud. Med sine ord profeterte han at Gud ville hevne deres død på de som bar ansvaret. Det var først på 1500 ^{-tallet} at han ble tilskrevet kunngjøringen for inneværende år av dødsfallet til Filip den Vakre, medskyldige pave Klemens V, og Vilhelm av Nogaret, kongens anklager. Og forbannelsen kunngjort av Jacques de Molay ble oppfylt, over Filip den Vakre og hans tre sønner, fordi fakta strakte seg til familien til kongen hvis to svigerdøtre var heltinnene i to utroskapsskandaler som førte til at deres to elskere led de verste grusomhetene man kunne forestille seg på den tiden, å drepe dem. Saken er så kjent i Frankrike at TV-kinoen har grepet fatt i emnet og laget en TV-serie med det betydningsfulle navnet «De forbannede kongene». Faktisk tok forbannelsen form av utryddelsen av arven etter Filip den Vakre, og hans etterfølgere omkom alle inntil den siste. Dermed, under den samme forbannelsen, etterfulgte alle de

påfølgende kongedynastiene hverandre, merovingerne, karolingerne, kapeterne (den siste var Filip den vakre), Valois, og igjen kapeterne; den siste kongen var Karl X.

Under den protestantiske reformasjonen, først forfulgt av kong Frans I rammet andre tegn på forbannelse det katolske monarkiet i Frankrike, særlig knyttet til ekteskapet med den italienske Medici-familien. Dermed så Katarina av Medici sine tre sønner og arvinger dø etter hverandre, og dermed ble en profeti som Michel Nostradamus hadde presentert for henne oppfylt. Legg til disse forbannelsene epidemiene av fryktelig dødelige og ødeleggende plager, og opptellingen av guddommelige forbannelser er allerede svært tydelig og talende.

Det bør bemerkes at Gud i sin ganske detaljerte profetiske åpenbaring i Johannes' åpenbaring bare beholder fire hovedtegn på forbannelsen som rammet Vest-Europa siden det åndelige utroskapet som ble begått 7. mars 321, nemlig at den hellige sabbaten ble forlatt til fordel for den hedenske «soldagen». Han åpenbarte under symbolikken til de «fire» første påfølgende «*trompetene*»: de barbariske invasjonene fra Nord-Europa; etableringen av paveregimet i Roma i 538, krigene mellom de katolske og protestantiske religionene som begynte på 1100 ^{-tallet} mot valdenserne i det italienske Piemonte; slutten på pavedømmets forfølgende makt, rammet av den irreligiøse intoleransen til den fritenkende ateismen til de franske revolusjonære, fra 1793.

Historien som har levd opp til våre dager vitner om at uten den kunnskapen som profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring bringer, blir ikke guddommelige forbannelser identifisert for hva de er. Og tegnene på dem kunne bare opphøre ved en bevissthet hos folkene som fortsatt burde endre sin oppførsel og presentere for Gud den sanne frukten som er verdig og åpenbarende for sann omvendelse. Men disse tegnene på forbannelser sees bare av hans utvalgte, og de andre? Ved sin vantro gjentar de bare oppførselen til de vantro som jorden har båret siden begynnelsen; av den typen Kain og enda mer av Lamek, den hånlige morderen «*arrogant*», ham også, som pavedømmet i Dan 7:8 og nærmere oss, den unge presidenten i dagens Frankrike.

Det var igjen denne uvitenheten om den guddommelige dommen som ble åpenbart i hans profetier, som gjorde at Ludvig XIV kunne bli den berømte «solkongen» for sitt folk. I Frankrike, som andre steder, ettersom monarkiet ble villedende sett på som en guddommelig rettighet, støttet vanlige folk den kongelige viljen, selv i forfølgelsene som ble pålagt hugenottene og andre reformatorer; noen gjorde det av religiøs plikt, andre for gleden ved å drepe. For Jesus Kristus hadde profetert disse tingene da han sa i Johannes 16:1-2-3: «*Dette har jeg sagt til dere, for at dere ikke skal ta anstøt av det. De skal utstøte dere av synagogene. Og den time kommer da den som dreper dere, skal tro at han tjener Gud . Og de skal gjøre dette, fordi de verken kjenner Faderen eller meg .*» Slik ble de utvalgte som ble invitert til å gi avkall på sin protestantiske tro, brent på inkvisisjonens bål. Ved siden av bødlene sine holdt religiøse munket et kors foran øynene sine og oppfordret dem, helt til sitt siste åndedrag, til å slutte seg til leiren deres, som hevder å være den eneste representasjonen av Kristus og hans autoritet. Dette er noe Gud tydelig motsier og benekter ved å gjøre Roma, i sine profetier, til målet for sin evige vrede.

I absolutt opposisjon til sine trofaste utvalgte tilbyr Jesus sin fred. Hva betyr denne freden? Jesus sier allerede til dem som elsker ham og som han elsker og godkjenner: Jeg fører ikke krig mot dere. For Gud har vært i kontinuerlig krig siden overengelens opprør, og hans fiender er svært tallrike; ønsket om frihet har herjet først i himmelen og på jorden; hvor det siste offeret i nyhetene er Ukraina. Freden gitt av Jesus er ikke noe mirakuløst; det er bare konsekvensen av roen oppnådd ved absolutt tillit til den som dømmer oss. Freden gitt av Jesus er garantien for en status av godkjenning. Han tilbyr sin fred til alle slik han tilbyr sin kjærlighet, men i likhet med ballkasteren må den som frieriet blir gjort til, gripe den. Han gir sin fred fordi, idet han er kjærlighet i all sin natur, tilbyr han det han er. Ved å gjøre det kan intet ansvar for avslag eller avvisning fra hans motsattes side tilskrives ham. Kjærlighet er det, kjærlighet forblir det. Og de som ikke svarer på denne kjærligheten, er eneansvarlige for tapet av sin sjel. Ved å skape frie motsetninger har denne Gud-Kjærligheten brakt ondskap og hat inn i livet sitt. Etter å ha utvalgt de utvalgte, i samsvar med sin natur-Kjærlighet og ødelagt synd og syndere, alle de som har blitt preget av ondskap, vil Gud finne den fullkomne freden og renheten i sin opprinnelige Kjærlighet for evigheten, denne gangen, **kun delt med sine** utvalgte, sortert og utvalgt.

Ukraina: Bildet av en bibelsk lignelse

Verdens folk er for tiden fokusert på konflikten mellom Ukraina og Russland. Hvorfor denne kollektive interessen? Fordi denne konflikten har konsekvenser som påvirker alle som bor på kloden.

Vesteuropeere og amerikanere syntes det var klokt å forsyne Ukraina med våpen. Stolt, til og med arrogant, ønsket de å støtte dette store landets sak, fordi det var under angrep fra et land, **Russland**, hatet av Vesten, som var enda mye større og mer omfattende enn det. Det bibelske eksemplet på jøden David som drepte den filisteriske kjempen Goliat med slyngen sin, vekket håp om et nytt mirakel. Men akk for de som stolte på dette håpet, er de stridende partene verken David eller Goliat, men to nasjoner under Guds forbannelse. David, på sin side, hadde virkelig Gud med seg, noe som ikke er tilfelle, selv ikke for de mange «Emmanuels», hvis navn betyr: Gud med oss. I fravær av et mirakel er sluttresultatet forutsigbart: de sterkeste vil ødelegge de svakeste, i samsvar med regelen som produseres og følges i menneske- og dyresamfunnet.

I motsetningen mellom de to folkene hevder hver sin makt, og dag for dag viser Russland seg å være langt overlegen. Vestlendinger hadde glemt dette fordi de bare hadde beholdt bildet av dette ødelagte landet fra leder Gorbatsjovs og den russiske presidenten Jeltsins tid. Men de la ikke merke til det faktum at selv om det er ødelagt og i filler økonomisk og politisk, har dette Russland aldri sluttet å produsere våpen for å forsvare seg mot et konstant fryktet angrep fra Vesten; faktisk fra USA. Samlet i filler, i en sørgelig tilstand av korrupsjon av den "vestlige" eller "Chicago"-typen, har den unge presidenten Vladimir Putin gjenopprettet orden i en mafialignende situasjon. Streng autoritet har hatt sine virkninger, de russiske oligarkene har blitt underlagt frivillig eller med makt det

nye nasjonale regimet der kontrollert frihet har erstattet den kommunistiske modellen fra sovjettiden. Men det som ikke har endret seg blant russere er deres tilknytning til nasjonen sin, som de setter over alt annet. Og mens Russland gjenoppbygde seg selv på denne nasjonale verdien, hva skjedde i Vesten? Tvert imot. Under amerikansk innflytelse ble verden underlagt «markedsøkonomi». Er dette noe nytt? Ved første øyekast kan man si nei, for frem til da eksisterte internasjonal handel allerede, men den ble utført fritt og på grunnlag av individuelle forhandlinger, mellom leverandør og kjøper. Med det amerikanske regimet på plass er handelen som utføres basert på kontrakter og allianser som binder folk og tvinger dem til å overholde forpliktelser. Det beste eksemplet å gi er «GATT»-avtalene (General Agreement on Tariffs and Trade) som ble undertegnet av europeere og Amerika. I disse avtalene var Frankrike pålagt å kjøpe en viss mengde korn fra Amerika, på bekostning av å måtte redusere arealene som ble utnyttet til egen produksjon; dette kalles å sette jorden i brakk. Dermed ble det over hele verden organisert handel mellom nasjoner som spesialiserte seg på noen få produksjonsspesialiteter, noe som gjorde dem avhengige av andre land for ting de ikke lenger produserte selv. For eksempel, etter å frivillig ha senket tekstilindustrien til fordel for Asia, tillot Frankrike at sitt stålproduksjonspotensial (stålproduksjon i øst) ble ødelagt. Så, på grunn av flyttinger innen Europa og til Kina, ble landets økonomiske struktur redusert til sitt enkleste uttrykk; et folk som var blitt fullstendig avhengig av sin kinesiske import. Så var oppvåkningen hard og skarp; ruinen fremstod mer og mer tydelig og konkret, maskert av en kolossal gjeld. Selvfølgelig ble det skapt nye jobber i denne tilpasningen, men hva slags jobber var det? Jobber som var nødvendige for å holde Frankrike i live, men ikke for å berike det nok til å betale tilbake den enorme gjelden. Lokalt liv krever jobber som er klart nyttige for at folks liv skal fungere, men som ikke nødvendigvis øker den nasjonale rikdommen som bare eksport bringer til et land. Og dette var årsaken til den økonomiske katastrofen som rammet Frankrike og andre land som importerer mer enn de eksporterer. Den økonomiske balansen blir dermed negativ, og landet lever da bare av lån og gjeld.

Å levere våpen til Ukraina hadde allerede en svært alvorlig konsekvens. Ved å gjøre dette posisjonerte europeiske land seg tydelig som fiender av Russland, og denne feilvurderingen vil bli betalt dyrt i fremtiden. Men de første problemene som merkes er konsekvensene av de økonomiske og finansielle sanksjonene som er innført mot Russland. Fordi hele verden har gått inn i markedsøkonomien etablert av USA, ødelegger destabiliseringen skapt av disse sanksjonene handelsbalansen som er oppnådd med vanskeligheter og mye dobbeltspill fra verdens statsledere, Europa og Frankrike. For å adlyde denne handelsregelen måtte disse presidentene og kongene gi avkall på sin frihet og overgi landene sine til et amerikansk handelsdiktatur. I dag, på grunn av sanksjonene som er innført mot Russland, forårsaker handelsubalansen ruin og uorden i mange landnasjoner som har blitt helt avhengige av den gode velstanden til vesteuropeiske og amerikanske nasjoner. De europeiske nasjonene er representert under symbolet på de « **ti hornene** » som er forbannet av Gud i Åp 17:3: « *Han førte meg bort i ånden til ødemarken. Og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av blasfeminavn, med sju hoder og **ti horn** .* » Gud sikter

seg inn på folkeslagene som hans navn er omtalt over i Jesu Kristi person. Derfor, i dette verset, under bildet av den « *sittende kvinnen* », betegner han kirken i den romersk-katolske religion, som forvrenger standarden for hans sannhet. Hun er « *satt* » på Europa, samlet gjennom sine internasjonale diplomatiske anstrengelser. For avtalene fra denne samlingen kalles «Romas traktater». Og i disse symbolene er byen Roma illustrert av symbolet på de « *syv hodene* », som bekreftes av uttrykket «byen med sju høyder» som for lenge siden ble tilskrevet den.

Etter sanksjonene kolliderer korthuset som er bygget med store vanskeligheter og skader. For Europa og dets rikdom er tiden i ferd med å renne ut. Krisen forårsaket av dette tapet av retning kveler de europeiske folkene som er vant til et fredelig og velstående liv. Markedene er i panikk, og prisene på varer øker bare. Ubalansen i situasjonen påvirker både selgere og kjøpere; ingen blir spart. Og i tillegg til denne katastrofen kommer konsekvensene av valget om å utnytte informasjonsteknologi, som har blitt grunnleggende i den økonomiske, politiske og sosiale styringen av velstående nasjoner. Verdier stuper. Oppstartsbedrifter, som har kommet inn som parasitter i nasjonenes interne økonomier, går konkurs og opphører sin virksomhet. Uorden er derfor utbredt i alle landene som har dominert de andre folkene på jorden gjennom sin rikdom. Og hvis krisen smertelig merkes av disse rike landene, er den enda mer alvorlig og har enormt dødelige konsekvenser for de fattige landene som var avhengige av disse vestlige landene. Smulene som er samlet så langt forsvinner, og for disse avhengige landene er ruinen fatal.

Men i en slik situasjon søker ofrene å identifisere de ansvarlige for å ha forårsaket katastrofen. Vesten skylder på Russland, men Russland påpeker at det var Vesten som skapte de globale ubalansene ved å innføre sanksjoner mot dem. Og det var faktisk Vesten som saboterte handelsbalansen ved å bestemme seg for ikke lenger å kjøpe Russlands gass og olje, transportert til Europa via kostbare gass- og oljerørledninger. Dette er nettopp problemet, i vårt Europa styrt av teknokrater, ukloke teknikere med korte, tekstlige vurderinger. De har nettopp demonstrert sin evne til å ta beslutninger uten å forutse konsekvensene for Europa selv og fattige land spredt over hele kloden. For å skape en slik situasjon må disse europeiske lederne være blottet for all visdom. Men dette er uunngåelig når vi vet at de er under Guds forbannelse. Hva var grunnlaget for beslutningen om å sanksjonere Russland? Om behovet for å forsvare den internasjonale retten til frihet, en rettighet angrepet av Russland i Ukraina. En slik beslutning er forbløffende fra ledere som har latt seg lenkes av flere og gjensidige forpliktelser pålagt innenfor EU. Og klar over sin militære svakhet, slår disse folkene seg sammen og tror de dermed vil skremme Russland. Hunder, som ulver, bjeffer og uler i flokk. Men penger, så nyttige i fredstid, gjør en ikke sterk i kamp; de er ingen erstatning for de destruktive rakettene og missilene som Russland besitter i svært store antall. I motsetning til europeiske nasjoner er ikke befolkningene i fattige land teknokrater, og de resonnerer ganske enkelt basert på observerte fakta. Deres sinne og hat vil vende seg mot vestlige folk, som de vil holde ansvarlige for sin ulykke, sin ruin og sin sult.

Akkurat som sulten i Frankrike drev det sinte folket inn i kong Ludvig XVI's palass, vil europeisk jord se den afrikanske vreden komme over seg,

betegnet i Dan. 11:43 med « *Libya og Etiopia* »: « *Han skal ta i eie gull- og sølvskattene og alle Egypts dyrebare ting; libyerne og etiopierne skal følge ham.* » Dette vil skje i det øyeblikket Europa vil lide under den russiske okkupasjonen, som har kommet for å plyndre vestlige rikdommer for å gjengjelde skadene som de europeiske sanksjonene har lidd.

Oppfyllelsen av aktuelle hendelser belyser i økende grad dette programmet som er profetert av Gud. Sanksjonene som er innført mot Russland har faktisk ført til at landet har tapt mye penger og verdier som er konfiskert av vestlige land. Hva kan være mer logisk og naturlig enn at landet, etter å ha påtvunget sin makt over Ukraina, skulle komme til Vesten for å straffe og plyndre befolkningen for å gjengjelde den urett de har lidt? Alt har blitt logisk, og oppfyllelsen av disse tingene ligger nå rett foran oss, mellom i dag og år 2028, fordi 2029 vil være slutten på nådens tid, og våren 2030, timen da Jesus Kristus vil komme for å fjerne sine utvalgte fra jorden og ødelegge hele menneskeheten. Den forestående afrikanske sinnet forklares for tiden med opphør av forsyninger av hvete dyrket og produsert av Ukraina, som for å beskytte sin handelshavn i Odessa mot russiske skip har plassert eksplosive sjøminer i vannet i "Svartehavet". Som et resultat kan ikke lenger hvete leveres til fattige kjøperland, som uunngåelig vil oppleve hungersnød. Det er da du må huske at « *hungersnød* » er en av de « *fire forferdelige straffene* » til JaHWéH, den allmektige Gud, ifølge Esek 14:21: « *For så sier Herren JaHWéH: Om jeg sender mine fire forferdelige straffer mot Jerusalem, sverdet, **hungersnøden**, ville dyr og pest, for å utrydde mennesker og dyr derfra, ...* » En annen tilfældighet, som heller ikke er tilfeldig, er at fargen « *svart* » i Jeremias klagesanger er knyttet til « *hungersnød* ». Vi leser i Klagesangene 4:8-9: « ***Deres utseende er mørkere enn svart**; de kan ikke kjennes igjen på gatene; huden deres kleber til knoklene deres, tørr som tre.* » De som omkommer for sverd er lykkeligere enn **de som omkommer av sult**, som faller utmattet, berøvet markens frukt. » «Svartehavet» åpenbarer dermed hemmeligheten som er skjult i dets navn. Han profeterte øyeblikket da det skulle bli årsaken til en forferdelig dødelighet på grunn av « *hungersnød* ». Sammen med de døde som ble drept av det ødeleggende « *sverdet* » fra den tredje verdenskrig eller Guds « *sjetten basun* », som i likhet med den « *fjerde basunen* » kommer, ifølge 3. Mos 26,25–26, som et « *sverd* », for å « *hevne Guds pakt* »: « *Jeg vil føre et sverd mot dere, som skal hevne min pakt*. Når dere samles i byene deres, **vil jeg sende pest** blant dere, og dere skal bli gitt i fiendens hånd. **Når jeg bryter brødstaven deres**, skal ti kvinner bake brødet deres i én ovn og bære frem brødet deres etter vekt. Dere skal spise, men ikke bli mette. » La oss også legge merke til at tre av Guds fire forferdelige straffer nevnes i dette verset, men i rekkefølge: « **sverd, pest, brødstav, hungersnød** .» Jeg husker at Gud antyder en kobling mellom den « *fjerde og den sjetten basunen* », ved å navngi det « *andre ve* » som det « *fjerde* » i Åp 11:14: « *Det andre ve er over. Se, det tredje ve kommer snart.* » Selv om dette uttrykket gjelder det « *sjetten* », ifølge Åp 9:12-13: « **Det første ve er over. Se, to veer kommer etter dette.** » **Den sjetten engelen blåste**. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud. » Ved å plassere temaet den franske revolusjonen, misvisende kalt « *andre ve* », rett før den siteres som det « *syvende basunen* », bekrefter Guds subtile Ånd ytterligere koblingen

han etablerer mellom den franske revolusjonen og den tredje verdenskrig. Utført i svært forskjellige historiske kontekster, den for Frankrike for revolusjonen og den for Europa og hele verden for den tredje verdenskrig, kommer disse to handlingene for å hevne Guds pakt. Hver av dem griper inn for å straffe menneskeheten som var utro mot Jesus Kristus ved slutten av de to profetiske æraene atskilt av datoen 1843; revolusjonen kom for å straffe den katolske troen, og den tredje verdenskrig kommer for å straffe den individuelle eller delte vantroen til religionene, katolske, ortodokse, protestantiske, anglikanske og adventistiske.

For å avslutte studiet av dette emnet, som omhandler den tredje verdenskrig, som startet i det omstridte territoriet mellom Ukraina og Russland, vil vi fokusere vår oppmerksomhet på lignelsen om « verdens ende » i Matteus 13:40–41: « *Liksom ugresset sankes og brennes, slik skal det gå ved verdens ende.* »

Jeg synes det er ekstremt interessant at den russiske lederen Vladimir Putin har startet en krig for å «avnazifisere» Ukraina, fordi denne motivasjonen ligner på ideen om å «trekke ut ugresset», ukrainsk, i vårt nåværende tilfelle. Den russiske presidenten handler i henhold til sin dom over naziånden, akkurat som Gud dømmer ugresset for dets dårlige åndelige frukt. Russland har offentlig uttalt sin dom over vestlige samfunn som de anser som degenererte og korrupte; og Gud dømmer det åndelige ugresset av samme grunner. Dette, slik at den vestlige leiren tar ugressets rolle i lignelsen; noe som ikke er overraskende i seg selv. Og disse andre versene forsterker denne sammenligningen ytterligere: vers 28-29-30: « *Han svarte dem: En fiende har gjort dette. Og tjenerne sa til ham: Vil du at vi skal gå og trekke det ut?» Nei, sa han, for at ikke mens dere sanker ugresset, skal dere røke opp hveten sammen med det. La begge vokse sammen til innhøstingen. Og når innhøstingen er i gang, vil jeg si til høstfolkene: Sank først sammen ugresset og bind det i bunter for å brenne det, men samle hveten i låven min .*

Denne frykten for å « ødelegge hveten ved å rykke opp ugresset » eksisterer også hos den russiske presidenten, fordi han angriper Ukraina for å bevare blant dem de menneskene som ønsker at Russlands seier skal fjernes fra den dårlige påvirkningen fra Vesten, det vil si å bli befridd fra «ugressets » *tanker og moral* . Jeg våger denne sammenligningen: Ved å handle slik han gjør, kommer Vladimir Putin til å lete etter det i Ukraina som er i hans øyne og etter hans mening «det tapte fåret», slik Jesus gjør, av samme grunner: å rive det bort fra den omgivende umorale på stedet der det bor. Og denne motivasjonen til president Putin unnslipper resonnementet til vestlige som ikke ser seg selv som degenererte, og som et resultat av dette tolker de tregheten i erobringen av Ukraina som en russisk svakhet. De har ikke forstått at uten denne motivasjonen ville Ukraina blitt erobret fra konfliktens første dager . Tregheten som er tatt, skyldes utelukkende den russiske lederens bekymring for å skåne « ... *godt korn* som lever blant « *ugresset* ». Hvis dette ikke hadde vært tilfelle, ville vi ha vært vitne til folkemord i Ukraina. Faktisk er Ukrainas slutt et bilde som profeterer og varslers den kommende « *verdens ende* ». I likhet med Gud har V. Putin vært tålmodig siden det ukrainske folkelige kuppet på «Maidan-plassen» som mellom 2013 og 2014, med makt og våpen, styrtet den legitimt valgte russiske presidenten

som ble etablert over Ukraina. Det var i denne handlingen at ukrainernes uorden og fiendtlighet mot Russland begynte. I 2014 kom den russiske presidenten, indignert, for å frigjøre den overveiende russiske befolkningen på Krim fra Ukraina. Dette var allerede en advarsel til det brennende Ukraina og dets unge leder, Volodymyr Zelenskyj. Men like sta og egenrådlig som «ugresset», forble de to døve for russiske trusler. Dermed var appellene til Vesten, som de ønsket å bli med i ved å bli med i NATO, den siste dråpen den 24. februar 2022; den som tvang Russland til å føre krig på ukrainsk jord. For V. Putin, 24. februar var datoen for begynnelsen av hans «*høst*», og i likhet med Gud ved verdens ende er hans oppgave å «*plukke ut ugresset og brenne det*», slik at hans russiske støttespillere kan gjenvinne sin frihet og verdien til sin gamle russiske nasjon. I likhet med «*det gode kornet*» finner de i Russland, «*kornmagasinet*» for sine ønsker og håp.

Men i denne krigerske konteksten kommer «*hveten*», som er så viktig i lignelsen, til å spille en ekstremt viktig rolle for hele verden i vår tid. Mens menn kjemper om hvetelagre for å videreselge den, finner denne hveten seg blokkert og ikke transportert, bortsett fra i små mengder. Det som fortsatt unnslipper mennesker, degenererte eller ikke, er at den eneste eieren av denne hveten verken er Ukraina, Russland eller Vesten, men utelukkende og suverent Gud. Det er Han, den Herlige, ignorert og foraktet av alle jordens folk, som nå har bestemt seg for å sulte ut menneskeheten ved å organisere uløselige og uløselige situasjoner som fanger hele menneskeheten. Hvis den tredje verdenskrigen ikke i seg selv utgjør «*verdens ende*», er det sikkert at den forbereder på den ved å ødelegge nasjoner og deres allianser. For ifølge Åp 9:13-14-15 fullføres «*verdens innhøsting*» når Jesu Kristi vrede og harme er på sitt høydepunkt: «*Den sjette engelen blåste. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud, som sa til den sjette engelen som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat. Og de fire englene ble løst, som var forberedt på en time og en dag og en måned og et år for å drepe en tredjedel av menneskene.*»

identifiseres Jesu Kristi vrede, som kommer ut av det himmelske «*tempelet*», et bilde på hans rolle som forbønn for sitt folk, ved det dødelige tiltaket han befaler: «*slik at de dreper en tredjedel av menneskene.*» Det vil derfor være svært få overlevende igjen etter denne graven som lever den siste universelle prøven på troen på Jesus Kristus. Det handler ikke om å vite om han eksisterte, men om å bevise i handling at alle hans leksjoner vil ha blitt lært og omsatt i praksis i henhold til standarden for hans sannhets vei. Da vil de som blir utvalgt, **men bare de**, gå inn i evigheten, plassert ved enden av veien som kalles Kristus.

Fra drøm til sannhet

Jeg ble født ved slutten av andre verdenskrig, som jeg ikke har noe annet minne om enn ruinene forårsaket av de amerikanske bombingene, som forble uhyggelig synlige i noen år etter krigen. Helt fra fødselen av hadde jeg i meg en kjærlighet til fred som virket ønskelig blant alle mennesker. For ved krigens slutt ble filmer som viste den brutale oppførselen til de tyske hærene og den forferdelige «Gestapo» (politiet i Nazi-Tyskland) mot voksne og til og med barn projisert på hvite laken strukket ut i offentlige møter. Dermed, uten å ha opplevd dem, ble krigens redsler åpenbart for meg. Mitt behov for fred var derfor enormt for å kompensere for denne forferdelige innflytelsen. Den darbystiske troen til min fars familie lærte meg historien om Jesus Kristus, åpenbart i de fire evangeliene. De storslåtte lignelsene som Jesus forkynnte opphøyde mildhet, og denne freden som min ånd trengte mest. Det er sant at som barn er vi bare virkelig interessert i det vi søker og ønsker. Jeg beholdt fra disse evangeliene bare denne enorme kjærligheten som utgikk fra Jesus Kristus, «Guds sønn». Etter hvert som jeg vokste opp og midlertidig beveget meg bort fra den bibelske teksten, forble dette idealet om fred i meg, og det var da jeg begynte å « **drømme** » om en internasjonal forståelse mellom menn av alle farger og alle raser; dette, fremfor deres religiøse forskjeller, og tenkte at kjærlighet kunne overvinne og beseire disse hindringene. Jeg var derfor, som ungdom, en perfekt humanist, men jeg var også en sann troende. Så førte hundrevis profesjonelle problemer til at jeg i å lese Bibelen fant den trøsten som min sjel sårt trengte. Og derfor foretok jeg denne lesningen, og startet med begynnelsen av Bibelen, 1. Mosebok. Og denne personlige lesningen, uten ytre påvirkning, har fremmet i meg bevisstheten om viktigheten av den opprinnelige synden som Eva, deretter Adam, begikk. Men når det gjelder å gjøre rede for denne ulydighetssynden, er det Adam Gud stiller spørsmål ved først, på grunn av mannens dominans over kvinnens menneske. For Adam ble skapt først, og Eva ble formet av et av hans « *ribbein* », noe som for Gud betydde at hun skulle være en « *hjelper* » plassert ved hans «side»; en « *hjelper* », men ikke en likeverdig på det kjødelige plan. Hvis likhet hadde vært Guds valg, ville mennesket hatt en annen mann skapt av Gud som selskap, slik han hadde med de himmelske englene. Derfor er likheten mellom mann og kvinne som kreves av feministiske grupper en synd begått mot den orden Gud etablerte fra hans jordiske skapelse. Jeg vet godt at dette valget fra Gud, fremfor noen annen grunn, var basert på hans profetiske prosjekt som gjorde Adam til det profetiske bildet av Jesus Kristus og Eva, hans utvalgte, hans forsamling av sjeler utvalgt til å leve evig i hans selskap. Kvinnen har imidlertid de samme rettighetene som mannen på det åndelige plan, den samme evige skjebne er foreslått for henne i Jesus Kristus. Hun skiller seg bare fra mannen ved sin seksuelle feminitet, og i bildet av Kristi utvalgte bærer, føder og nærer hun menneskenes barn, bildet av Jesus Kristus.

Det faktum at Gud åpenbarer menneskets skapelse, og tar som et bilde handlingen med å « *forme* » ham av jordens leire, « *jordens støv* », bar et dobbelt budskap; det ene fatalt og uhyggelig, og det andre, håpet om en mulighet for reformasjon. For det Gud former, kan han deformere og ødelegge, og dette er tragisk nok skjebnen som vil ramme ham etter hans synd; for første gang siden han skapte fritt vis-à-vis, dreper Gud sin skapning, døden fremstår i absolutt

motsetning til livet. Du var ingenting, du ble født og levde, og du blir ingenting igjen; alt dette under Guds blikk og dom. Men omvendt, siden ingenting er umulig for Gud, kan den bearbejdede leiren rettes opp av ham for å fjerne dens feil. Det som virket så logisk for meg, ble imidlertid ikke delt av alle. For overraskende nok trodde kristne i min tid på sjelens udødelighet, lært av den hedenske greske filosofen ved navn Platon; noe som Bibelen formelt og ugjenkallelig motsier. Denne filosofens menneskelige og djevelske tanker har ingen plass i den religiøse sannheten i Guds plan. Denne kristendommen hadde derfor store problemer i sitt forhold til den store skaperguden. Og den katolske religionens skadelige rolle fikk allerede en logisk betydning for meg, dessuten hadde den forkastet normen som ble presentert av de protestantiske reformatorene. Problemet ble ikke løst til tross for alt, fordi protestanter også tror på denne sjelens udødelighet.

Etter **drømmen om universell fred** lot min lesning av Bibelen, den guddommelige sannhetens bok, meg oppdage **virkeligheten og dens konsekvenser**. For død og ondskap hadde en årsak: en guddommelig dom. For mennesket var derfor ikke alt mulig, og drømmene om fred var urealiserbare uten Gud. Slik var den triste virkeligheten. Og jeg fortsatte, kapittel etter kapittel og bok etter bok, å lese hele Bibelen, og oppdaget dermed, i en oversikt over århundrer og årtusener, Guds sublim plan. Alt virket klart for meg, bortsett fra at profetiene virket hermetiske, til tross for mine forsøk på å lykkes med å forstå deres betydning. Jeg kan nå, og siden 1980, forklare årsaken til denne blokkeringen: uvitenhet om viktigheten av å forlate den sanne sabbaten. Som mange visste jeg at jødene hvilte på lørdag og at kristne æret sin ukentlige hvile, den første dagen, kalt «søndag». Som med andre kristne, var ikke den nedarvede søndagen noe problem for meg, men jeg husker at jeg uttrykte min forbauselse til moren min, jeg siterer: hvordan kan man rettferdiggjøre denne annerledes hviledagen når den kristne troen er en nedarvet forlengelse av den jødiske troen? Moren min hadde ikke svaret, men Gud hadde det, og det er derfor han introduserte meg for adventisttroen i år 1979. Sannhetens Gud fikk meg til å oppdage at kunnskap om virkeligheten kvalifiserer oss for dens sannhet; det siste trinnet i å bygge evig liv.

Jeg kan nå vitne om at alt har en forklaring som alle kan oppdage i verdiene og standardene som Gud har fastsatt. De onde kan legge planer uten at jeg vet om det, helt til den dagen Gud bestemmer seg for å la meg få vite det. Fordi han ser på, og han er ikke uvitende om alt som skjer i alle hans universer, hans himmelske dimensjoner, inkludert jordens, hvor planer og korrupsjon formerer seg til det ekstreme. Det er en ro for en elsket disippel å vite at all ondskap på jorden er identifisert, registrert i påvente av den siste dom.

Frigjort fra illusjonene mine om fred og universell lykke, var jeg klar til å oppdage rettferdighetsaspektet til den store Skaperguden, fornærmet av opprørske ånder, fra Satan til den siste menneskelige synder. For for mange, og til deres ulykke, har kristne det bildet av Gud de ønsker og ikke hans virkelige bilde. Gud som Bibelen åpenbarer er like mye kjærlighet som rettferdighet. Men hans første allianse var kjødelig, hans folk besto av troende, ikke-troende og likegyldige egoister – et eksempel på global menneskehet. Med denne typen samfunn strebet Gud etter å vise både sin kjærlighet og sin straffende rettferdighet. Og det må

erkjennes at i denne gamle alliansen, der bare noen få konger hedret ham, måtte Gud spesielt oppsummere reisen på jorden til disse mange kongene av Juda og Israel, og si om hver av dem: « *Han gjorde fullstendig ondt, akkurat som hans far hadde gjort før ham, og han døde .* » Dette forklarer hvorfor vitnesbyrdet om den gamle pakt blir lite verdsatt av mange kristne som foretrekker de behagelige ordene som kommer fra Jesu Kristi munn. Men her tar de feil igjen, fordi Jesus Kristus hadde til hensikt å rette sine ord mot sine eneste sanne tjenere, eller for å være mer presis, sine eneste sanne slaver. Dermed må ordene i hans saligprisninger, som høytidelig erklæres i Matteus 5, forstås, og vi skal studere hver av dem i detalj. Men før det vil jeg demonstrere viktigheten av å lese hele Bibelen fra begynnelse til slutt. Bare åpenbaringene i tekstene i den gamle pakt viser Gud i destruktive handlinger, der han gir ordre om å « **drepe** » menn, kvinner, gamle menn og barn . Dette er først tilfellet for menneskeheten under flommen, deretter etter Moses på Josvas tid vil det være tilfellet for befolkningen som bodde i Kanaan. For Gud, ifølge hans ord til Abraham, « *hadde amorittenes misgjerning nådd sitt høydepunkt* ». De måtte alle utryddes slik at landet deres kunne bli Guds Israel. Og til slutt, ifølge Esekiel 9, var det « *mennene, kvinnene, de gamle og barna* » i Israel som ble truffet av kaldeisk sverd ved kong Nebukadnesars tredje inngripen i år 586. Det er absolutt nødvendig å kjenne disse fakta for ikke å falle i fellen av den unike guddommelige godheten som ble demonstrert i Jesus Kristus. Og det er desto mer nødvendig, siden Gud som beordret disse massakrene, var den samme Ånd inkarnert i den milde Jesus Kristus. Jesus selv har erklært i Johannes 17:3: « *Og dette er det evige liv: at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt .* » Uten kunnskap om de gjerningene som Gud har forordnet i den gamle pakt, blir denne kunnskapen om den « *ene sanne Gud og Jesus Kristus* », som gjør « *evig liv* », ugyldig og ikke-eksisterende. Dermed er de to paktene som Gud suksessivt har opprettet, de to vektskålene i hans dom; de utfyller, men motsetter seg ikke, for sammen åpenbarer de Skapergudens fulle karakter. Merk imidlertid at siden Gud selv ble drept i Kristus for å betale løsepengen for synd, er den nye pakt like mye rettferdighet som kjærlighet og godhet. All dens lære kulminerer i utgytelsen av det mest dyrebare blodet for Gud: Jesu Kristi, den rettferdige. Når disse tingene er sagt og forstått, kan jeg gå videre til studiet av disse storslåtte ni saligprisningene som Jesus viet til hans eneste velsignede og hellige, trofaste slaver, hans sanne utvalgte, i Matteus 5. Jeg har erstattet begrepet « *velsignet* » med begrepet « *velsignet* », som har en mer åndelig betydning, begrunnet i dette tilfellet, og som betegner en autentisk hellighet.

Vers 3: « *Salige er de fattige i ånden, for himmelriket er deres!* » Mennesker som er fullstendig avskåret fra Gud har våget å tolke disse ordene ved å si: Salige er de dåraktige. Men hva sier Jesus egentlig? « *Salige* » er de som føler mangelen på den guddommelige Ånd i seg selv. Vi ser ikke lenger mange mennesker som gir inntrykk av å bry seg om en slik mangel. Personlig leter jeg etter dem og finner dem ikke, eller bare svært sjelden. Så for tiden er mottakerne av denne velsignelsen like sjeldne som gullet som er skjult i vannet i gullførende elver eller mineralårer i fjellene. Enhver som opplever mangelen som Jesus snakker om, streber etter å gjøre alt for å oppnå den, og det første man må gjøre er

å oppdage hva som hindrer denne fellesskap med Ånden – Gud. For meg oppdaget jeg i 1979 at det var min utroskap mot hans sabbat, fordi jeg frem til den tid hadde ignorert at Gud hadde krevd dens gjenopprettelse siden år 1844 den gangen (men 1843 etter oppreisning). Og denne erfaringen min åpenbarer Guds dom, slik den er blitt anvendt på hele det folket som danner kristendommen. Gud tilregner alle denne overtredelsen av sin hellige sabbat, som ble fornyet for jødene etter skapelsen i det fjerde av sine ti bud; og derfor logisk og legitimt siden 1843 gjenkalt til sine trofaste utvalgte ved hans dekret i Dan 8:14: « *rettferdiggjort hellighet* ».

Vers 4: « *Salige er de som sørger, for de skal bli trøstet!* » Her ser lesere som er berøvet Ånden igjen i hans plagede de som er ofre for menneskelig ondskap, og bare dem. Men hva sier Jesus? Salige er de som sørger over ikke å kunne oppfylle kravene om hellighet som Gud presenterer. Denne umuligheten er årsaken til deres oppriktige lidelse, noe som rettferdiggjør, i eksemplet han lærte i Lukas 18:13-14, Kristi preferanse for den tilgitte, angrende synderen fremfor den selvrettferdige fariseeren. Jesus forutså den hjelpen som hans død ville tillate ham å gi dem, og kunngjør sin nært forestående trøst bare til sine utvalgte, som vil fortsette etter hans tilbakekomst til himmelen, gjennom hans himmelske tjeneste som «Trøster» kalt «Den hellige ånd».

Vers 5: « *Salige er de saktmodige, for de skal arve jorden!* » De « *saktmodige* » er, ifølge Larousse-ordboken, de som er gode til det punktet at de er «svake». Jeg tror ikke Jesus er enig i denne definisjonen. Fordi utvelgelse ikke krever «svakhet», men en stor sjelsstyrke som er i stand til å motstå djevelen og hans subtile fristelser. For Jesus er den « *saktmodige* » naturlig god, av en godhet som kan sammenlignes med Guds, som er alt annet enn «svakhet». Det er denne likheten og den perfekte kompatibiliteten mellom de to godhetene, guddommelig og menneskelig, som bare vil tillate Kristi utvalgte å «*arve jorden* ». Men siden godheten er underlagt rettferdighet, kan den ikke forbli svak, og dens anvendelse er derfor redusert og avhengig av intelligens. Jeg vil påpeke at naturlig menneskelig godhet er fullkommen, i motsetning til Guds, som er naturlig perfekt.

Vers 6: « *Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal bli mette!* » Menneskelige domstoler er av natur ute av stand til å svare på denne « *sulten* » og « *tørsten etter rettferdighet* »; derfor er det ikke dem Jesu ord refererer til. Jesus kunngjør oppnåelsen av guddommelig « *rettferdighet* » som er ønskelig og ønskelig fordi den er perfekt; i stand til å « *mette* » den sultne eller tørste sjelen. Men i tillegg til dette generelle aspektet av « *rettferdighet* », er synderen truet med døden ved sin praktisering og arv av « *synd* ». Jesus kunngjør dermed at dette problemet vil bli løst ved hans forestående sonende død. En utveksling vil finne sted, Jesus vil bære « *syndene* » til sine utvalgte, men jeg spesifiserer igjen, **bare til sine utvalgte**, som han vil tilregne sin perfekte « *rettferdighet* », uten noen flekk. Behovet for « *rettferdighet* » til hans utvalgte vil dermed bli fullstendig tilfredsstilt, og de vil bli fullstendig « *tilfredsstilt* ».

7: « *Salige er de barmhjertige, for de skal finne barmhjertighet !* » Dette ordet barmhjertighet antyder et vitnesbyrd om hjertelighet i en elendig situasjon. Konger, de mektige og flertallet av de rike er ute av stand til å praktisere barmhjertighet. Menneskets historie vitner om dette: de rike ærer de rike og lar de

fattige være igjen for å takle sin fattigdom. Barmhjertighet er en unik guddommelig egenskap, men takket være forsoningen mellom de utvalgte og Gud, som Jesus vil muliggjøre gjennom sin sondød, vil guddommelig barmhjertighet bli innpodet i dem. Og gjenoppbygd i Kristi bilde, vil hans utvalgte være i stand til å vise barmhjertighet fordi de vil ha verdsatt denne Guds egenskap for dens sanne verdi. Han gir til sine utvalgte, som bevis på sin «barmhjertighet» mot dem, Jesu Kristi frivillige død, « *Guds lam som bærer verdens synder* ». Hvem er mer elendig enn synderen som er dømt til døden for sin synd? Hvem trenger Guds barmhjertighet mer enn ham? Nok en gang lover og forkynner denne saligprisningen at problemet vil bli løst.

Vers 8: « *Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud!* » Først og fremst, hvem andre enn Gud kan bedømme kvaliteten på et hjerte og anse det for rent? Ingen. Falske menneskelige påstander om å oppfylle dette kriteriet er derfor forgjeves, uten verdi. Gud alene har evnen til å bedømme renheten i følelsene til sine skapninger, fordi hans Ånd «skanner» dem bedre enn en laserstråle. For Gud er et rent hjerte et hjerte hvis renhet, det vil si sann oppriktighet, han anerkjenner. Her er det igjen ikke et spørsmål om oppriktigheten som mennesker hevder, men snarere det som Gud autentiserer. Og for ham er dette lett å påvise: det rene hjertet adlyder hans bud så snart han oppdager deres eksistens. Det rene hjertet adlyder sin samvittighet og hva dets intelligens befaler det å gjøre. En slik tilstand vil bare tillate de utvalgte å kunne « *se Gud* » når han kommer tilbake i Kristus for å oppsøke dem og bringe dem inn i sin evighet, først i «tusen år» i himmelen for å dømme de ugudelige døde som er blitt ødelagt, deretter på den gjenfødte jorden, for evigheten.

Vers 9: « *Salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn!* » Her må vi ikke ta feil av ordet fred, for Jesus erklærer også til disiplene sine: « *Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd ...* Matt 10,34.» Den « *freden* » han taler om i sin saligprisning er derfor spesiell og av guddommelig natur. Dette begrepet « *fred* » har som sin absolutte motsetning ordet «*krig*». Og dette er et viktig poeng i hans budskap. Jesus lærer oss at vår syndige tilstand binder oss til djevelen, som Gud er i «*krig*» mot. Som et menneske må hver av oss fritt velge vår side, vel vitende om at det bare er to sider å velge mellom: Guds og Satans. For at Gud skal slutte å føre krig mot oss, må vi nødvendigvis svare på hans krav ved å gå inn i hans leir, siden Jesu Kristi død gjorde denne inntreden mulig. Men her igjen, vær oppmerksom på falske omvendelser, for etter Jesu tjeneste endret djevelen taktikk, og etter «*dragens* » *åpne forfølgende angrep* gikk han inn i kirkene som en forførende « *slange* », hvor han forfører og bedrar folk som tror de konverterer til den kristne tro, men ikke blir anerkjent av Gud. Et gammelt ordtak fullt av visdom sier at «man kan bare gi det man har mottatt». Når det er satt ut i praksis, er det bare de som virkelig mottar Guds fred som kan overføre den til andre som er kalt. Og her igjen gjøres utvelgelsen av Gud, som bare gir sin fred til kristne som adlyder hans forordninger og hele hans åpenbarte vilje. Denne standarden er den for Jesus Kristus, den første « *Guds Sønn* ». Hans utvalgte, som lar ham reformere sitt bilde i dem på nivå med sin karakter, blir i sin tur, ved guddommelig adopsjon, « *Guds sønner* ». Bare Faderen er i stand til å anerkjenne sine sønners sønneskap.

Vers 10: « *Salige er de som blir forfulgt for rettferdighets skyld, for himmelriket er deres.* » ! » Med dette verset ønsket Jesus å gi sine utvalgte en motivasjon til å akseptere og utholde forfølgelsene fra djevelen og hans jordiske agenter som kjemper mot frelsesprosjektet som er styrt og organisert av Gud. Jesus opphøyer modellen som han selv først vil legemliggjøre foran sine utvalgte som vil etterligne ham for å følge ham på sannhetens vei som han har sporet for dem. Kristi utvalgte er godt klar over at de befinner seg på jorden under djevelens og hans demoners midlertidige herredømme. De vet at de ondes lov gjelder og hersker i motsetning til Jesus. Himmelriket som tilskrives dem er en rett til Guds leirs seierrike fremtid. Det kan bare forstås ved sann tro, og Paulus har rett i å minne oss i Rom 8,24 om at « *det er bare i håp at vi blir frelst* ». Det er derfor også i håp at « *Guds rike skal tilhøre dem som blir forfulgt for rettferdighet* », slik Gud lærer i hele sin hellige Bibel. Merk at i dette verset må mottakeren av saligprisningen ikke gjengjelde slagene som blir gitt ham, men bære tålmodig og resignert de som blir urettferdig påført ham. Vi kan ikke anslå den sanne verdien av noen form for vold som identifiserer det « *dårlige treet og dets frukt* ».

Vers 11: « *Salige er dere når folk spotter dere og forfølger dere og lyver mot dere med all slags ondt på grunn av meg.* » Igjen vil den første « *salige* » mannen være Jesus selv, siden han først vil bli anklaget for all slags ondt av jødene fordi han tilhører Gud. Han ble forfulgt og anklaget for blasfemi mot Gud av jødene og korsfestet av romerne. Men i dette verset advarer Jesus sine utvalgte troende om at deres trofasthet vil gi dem samme behandling som djevelens leir. Jesus spesifiserer: « *og at all slags ondt vil bli sagt med falskhet mot dere* . » Salighet vil bare gagne kristne som blir « **falskt** » anklaget, fordi ondskap, tatt for forfølgelse, også kan komme fra Gud selv og ikke være noe mer enn en rettferdig straff fortjent av den som lider den. Dette er skjebnen som rammer hans fiender som presenterer seg under den kristne betegnelsen. I vår tid med stor religiøs forvirring er falske martyrer svært tallrike, og de gir falsk legitimitet til religiøse bevegelser som ikke er verdige det. Den falske anklagen vil ofte bare bli identifisert av Gud, så bedragersk er det å se på mennesker. Men det er faktisk bare hans dom som betyr noe, for det er umulig å bedra ham. På dagen for hans endelige seier vil han dermed kunne tilskrive sine saligprisninger til de utvalgte som virkelig har vært verdige dem i løpet av de seks tusen årene av jordisk liv.

Disse ni saligprisningene som Jesus erklærte definerer perfekt det han ofte kalte sannheten. Han selv satte alle disse kriteriene ut i livet, som han derfor har rett til å kreve av dem han frelser. De utgjør frelsesstandarden som er universelt foreslått for alle mennesker; illustrert av bryllupskledningen i lignelsen.

Det finnes bedragerske former for disse saligprisningene på jorden, som kun leses på en overfladisk, kjødelig og intellektuell måte. Alle guddommelige verdier tolkes på en jordisk måte, og det er slik katolske veldedige religiøse ordener blir født. Kirken, som lenge forfulgte sannheten, skjuler seg i dag som en profesjonell veldedighet for å skjule sin høye skyld overfor Gud. Denne tilnærmingen bedrar absolutt mennesker, men den bedrar ikke Skaperguden som dømmer den.

I Johannes 17:17 sa Jesus til Faderen: « *Hellige dem i din sannhet! Ditt ord er sannhet.* » Det er bare respekt for denne sannheten eller Guds åpenbarte ord

som lar ham be for sine brødres enhet i vers 21: « *at de alle må være ett, slik som du, Far, er i meg og jeg i deg, at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg.* » Det er derfor lett og logisk å forstå at denne enheten bare vil være oppnåelig i den lille flokken som dannes av de sanne utvalgte. Men verden er i dag bedratt av de falske alliansene som er inngått av de falne kirkene som er gruppert sammen i den økumeniske alliansen organisert etter initiativ fra den romersk-katolske tro: Guds hovedfiende som er målrettet i hans profeti, i Daniel og Åpenbaringen. I alle sine former og tankeretninger falt den protestantiske religionen i sin felle etter 1843, slik som til slutt adventisttroen gjorde siden 1994.

Årsakene til sinne

Guds vrede er langt fra uberettiget, og for å forstå den bedre er det nok å oppdage årsakene. Som et eksempel på straffen som var planlagt for menneskelige opprørere, la Gud igjen i sin hellige Bibel det forferdelige vitnesbyrdet om vannflommen som feide bort hele menneskeheten som da levde på jorden, og holdt bare åtte mennesker i live: Noah, hans kone, hans tre sønner og deres koner. Menneskeheten ble ødelagt fordi menneskenes ånd, ifølge 1. Mos 6:5, "*konstant vendte seg mot ..." ondskap*"; som forutsetter at det gode som Gud definerte var kjent og lært, og beviset finnes i Noahs trofaste og lydige oppførsel. Men på den tiden var ikke engang frelse basert på Jesu Kristi død forestilt. Ulydighet eksisterte allerede, og til tross for oppfordringene til endringer i atferd gjentatt av Enok, deretter av Noah, var forherdingen av menneskenes sinn på sitt høydepunkt, uten botemiddel og uten håp. Vår store skaper Gud skapte fra intet hele vannvolumet som var nødvendig for å dekke hele jorden, de høyeste fjellene hvis høyeste topp var dekket av 15 fot vann. Dette er den store kraften til skaper Gud som skaper fra intet (se Salme 33:9: "*For han taler, og det skjer; han befaler, og det er* ") og gir utseende til det han befaler å være. Vår jord ble skapt av ham på samme måte, fra intet.

Ved den store gjenkomsten av vår Herre og Frelser Jesus Kristus, som siden 2018 har vært forventet våren 2030, vil den opprørske menneskeheten på sin side være enormt mer skyldig enn menneskene før syndfloden, fordi den vil ha nektet å ta hensyn til alt lyset som kom og ble åpenbart i og av Jesus Kristus; forvrengt evangelium, foraktet profetier, ignorert guddommelige advarsler, alle disse feilene som religiøse lærere praktiserer, tiltrekker seg en spesifikk guddommelig vrede. For jo større lys Gud gir, desto mer gjør hans forakt for mennesker dem verdige til en større straff. Og denne spesielle straffen kalles i Åp 14 «*vinhøsten* », fordi de som Jesus vil «*trække under føttene* » er for ham «***hans vredes druer*** ». Det er ikke lenger et spørsmål om mild død, men om blodige massakrer. Denne «*vinhøsten* » finner sted etter at de utvalgte som forblir i live og de som skal oppstå, har forlatt jorden for å komme inn i Guds himmelske rike. Jesus vil spare dem for dette blodige skuespillet. Men hvorfor så mye blodsutgytelse? Fordi de som kaster den ut har blitt ofre for de religiøse løgnene som presenteres for dem av hans falske hyrder. Hvorfor har de ikke hørt denne

advarselen fra apostelen Jakob sitert i Jakob 3:1: « *Mine brødre, la ikke mange av dere bli lærere, for dere vet at vi skal få en strengere dom.* » En slik advarsel kunne ha endret deres skjebne, men opprørske ånder hører aldri de appellerene Gud retter til dem gjennom sine trofaste tjenere. Ikke bare lytter de ikke til dem, men de vender seg også mot dem og forfølger dem. Derfor, uansett intensiteten av deres fremtidige straff, vil den være rikelig berettiget. Temaet for denne « *årgangen* » ble utviklet i den profetiske boken om den gamle pakt, i Jesaja 63, hvor Jesus erklærer:

Vers 1: « *Hvem er denne som kommer fra Edom, fra Bosra, i skarlagenrød klær, i skinnende klær, og står høyt i sin fylde av makt? Jeg har lovet frelse, og jeg er i stand til å utfri.* »

« *Edom* »: Symbolsk sett plasserer Gud handlingen til « *vintage* » under tegnet «*Edom* », opprinnelig Esaus land, mannen som foraktet sin åndelige fødselsrett og byttet den mot en rett med « *røde linser* » tilberedt av broren Jakob. Merk at navnet « *Edom* », som betyr rød, har samme betydning som Adam skapt av Gud. Denne røde eller « *røde* » fargen karakteriserer Esau fullstendig: håret hans og håret som dekket kroppen hans var også « *rødt* »; og i Åpenbaringen er denne « *røde* » knyttet til djevelen og de jordiske agentene som han dominerer og bruker for å bekjempe Gud og hans frelsende sannhet; den « *røde hesten* » i det « *andre seglet* » i *Åp* 6:2; den « *røde dragen* » i *Åp* 12:3. Årsaken til straffen er dermed identifisert: menneskelig forakt for det åndelige subjektet, det vil si det frelsesprosjektet som Gud unnfanger.

« *Bosra* »: Vi leser i Jer. 49:13: « *For jeg har sverget ved meg selv, sier Herren: Bosra skal bli til en ørken, til spott, til ødeleggelse og til forbannelse, og alle byene der skal bli til evige ødemarker.* » Denne byen «*Edom* » blir dermed et symbol på Guds forbannelse; en forbannelse som følge av innbyggernes opprørske avgudsdyrkelse, også sammenlignet med « *Sodoma og Gomorra* » i Jer. 49:18, hvor Gud sier om « *Edom* »: « *Liksom Sodoma og Gomorra og nabobyene, som ble ødelagt, sier Herren, skal den ikke lenger være bebodd, og ingen skal bo der.* »

Så fastsetter og definerer Ånden det grunnleggende temaet i dette kapittelet, nemlig temaet for det foraktede åndelige emnet: frelsen som utelukkende ble brakt av Jesus Kristus, som sier: « *Det er jeg som har lovet frelse, som har makt til å utfri.* » Han tar på seg utseendet til å være fullbyrderen av en guddommelig dom, idet han er Gud selv. I sammenheng med denne straffen ser de som i det minste tvilte på hans eksistens, Jesus Kristus « *stolt og i sin fulle kraft* ». Det er ikke lenger noe spørsmål om kjærlighet eller barmhjertighet, tiden er inne for den bindende « *kraften* » som intet kjød eller himmelsk ånd kan motstå.

Vers 2: « *Hvorfor er klærne deres røde, og klærne deres som klærne til ham som trækker vinpressen?* » Det er dette spørsmålet som her avslører og bekrefter utviklingen av temaet « *vinhøsten* » som fremkalles i *Åp* 14:18 til 20. Jeg legger merke til at i *Åp* 14:15 til 20, i de to påfølgende temaene som presenteres, « *høsten* » eller de utvalgte opprykkelse til himmelen, og « *vinhøsten* », straffen for de falske hyrdene, bruker bøddelsengelen en « *sigd* », den andre spesifisert som « *skarp* ». Bildet av sigden gir handlingen en definitiv karakter som samsvarer perfekt med verdens ende, preget av Jesu Kristi strålende

gjenkomst. Bøddelsengelen i disse to temaene identifiseres med Jesus Kristus i Jesaja 63:1. De « *røde klærne* » kommer etter ordet « *Edom* », og bekrefter målet for Guds vrede: menneskeblod som må utgytes for å sone for syndene som Jesus ikke sonet for i hans sted.

Vers 3: « *Jeg har trådt vinpressen alene, og av folkene var det ingen mann med meg. Jeg har trådt dem i min vrede, jeg har knust dem i min harme. Deres blod har strømmet ut over mine klær, og jeg har skittent alle mine klær.* »

Det Jesus sier i dette verset er at han er den guddommelige organisatoren og ordinatoren av denne massakren, som først og fremst retter seg mot de falske hyrdene, « *vredeens druer* ». I virkeligheten utføres handlingen av andre menn som har blitt ofre for deres religiøse løgner. Kristi gjenkomst og opprykkelsen av hans utvalgte fra « *høsten* » har ført ned maskene, og den grusomme virkeligheten har påtvunget seg alle disse forførte, men fortsatt fortapte ofrene. For Guds ord, hans hellige bibel, var tilgjengelig overalt, og de som mister seg selv, vil gjøre det med fullt ansvar.

I uttrykket « *Jeg har trådt vinpressen alene* », skimter jeg to budskap. Det første: Jesus « *alene* » bar korset som ga ham seier og retten til å ødelegge de falskt religiøse, opprørske vantro. Det andre: Etter de utvalgtes opprykkelse til himmelen, de « **eneste** » sanne menneskene gjenskap i Guds bilde; på jorden ser Jesus ikke lenger mennesker, men dyr som går på sine to føtter. I denne siste straffen, som markerer slutten på seks tusen år med jordisk menneskelig opprør, « *hevner* » Jesus Kristus forakten som ble vist mot den sublime demonstrasjonen av sin kjærlighet, som nå viker for « *hans vrede og raseri* ».

Vers 4: « *For hevnsens dag var i mitt hjerte, og året for min forløste er kommet.* » Motivasjonen for « *hevn* » fra den foraktede og forrådde Kristus er dermed bekreftet. Men hans hovedforventning var å bringe sin velsignede « *forløste* » inn i hans evighet. Og *det lenge etterlengtede «året»* vil komme i 2030. Det er dette behovet for « *hevn* » som uttrykkes mot den skyldige menneskeheten gjennom « *hans vrede og raseri* ».

Vers 5: « *Jeg så, men det var ingen som hjalp meg. Jeg var forferdet, men det var ingen som støttet meg. Da hjalp min arm meg, og min vrede var min støtte.* »

I dette verset fremkaller Gud sin virkelige ensomhet overfor alle sine skapninger; han taler som Gud, Faderen, men ved å fremkalle sin « *arm* » hentyder han til sin inkarnasjon som Guds « *sønn* », i Jesu Kristi menneskelige kjød. Det samme begrepet « *arm* » betegner Kristus i Jes 53:1 hvor Faderen sier: « *Hvem trodde det som ble forkynt for oss? Hvem gjenkjente YaHWéHs arm ?* » Han profeterer spørsmålene som de vantro hebreerne i Israel av den gamle pakt en dag vil stille seg selv.

Vi vil finne årsakene til denne raserien i den religiøse læren om pavelig romersk-katolisisme, som konsentrerer dem alle; de protestantiske religionene har bevart ved arv bare noen av sine synder, men allerede fatale.

Jeg har allerede hatt muligheten til å fordømme dens reproduksjon av ritualene arvet fra jødene i Den gamle pakt; noe den deler med det ortodokse presteskapet, like avgudsdyrkende som den, så vel som den anglikanske religionens. Hovedtemaet for studiet mitt i dag er «dens messer». Den katolske

«messen» er for denne religionen det mektigste, det mest høytidelige øyeblikket av dens ritualer. Navnet er av latinsk opprinnelse, «missa», som betyr: å sende bort. Opprinnelig sluttet religiøse sammenkomster med det latinske uttrykket: «ite, est missa», som betyr: «gå, det er å sende bort». Dette ordet «missa» ga opphav til ordet misjon. Personlig synes jeg det er veldig likt ordet «messias», som denne ritualen spesielt angriper. Allerede fordi i den hellige nattverd, etablert av Jesus, er rollen til blodet, symbolisert av vinen, som alle kristne etterfølgere må drikke, grunnleggende, siden det er det grunnleggende elementet i den nye «*pakten*» i henhold til Jesu lære beskrevet i Matt 26,27–28: «*Så tok han en kalk, takket Gud, ga den til dem og sa: **Drikk av den, alle ! For dette er mitt paktens blod , som utgytes for mange til syndenes forlatelse.***» Det samme begrepet «*mange*» gjelder mottakerne av Kristi pakt, sitert i Dan 9,27. I messen drikker imidlertid bare presten vinen, som dessuten, som hos protestantene, er alkoholholdig, det vil si giftig og skadelig. Faktum er at messen har som mål å feire, gjennom nattverden, Kristi oppstandelses herlighet, og allerede her legger jeg merke til denne motsetningen med disse ordene fra Jesus som sier gjennom Paulus' munn, i 1 Kor 9,27. 11:26: «*For så ofte som dere spiser dette brødet og drikker denne kalk, forkynner dere **Herrens død** , inntil han kommer.*» Det er åpenbart at Jesus setter sin hellige nattverd under herliggjøringen av «***hans død***» og ikke under hans oppstandelse. Dessuten forsvinner Jesu oppstandelse til fordel for hans løfte om å komme tilbake; han forbereder dermed adventisttemaet om de siste dager. Fra denne grunnleggende mangelen på respekt vil herliggjøringen av «søndag», et ord som betyr «Herrens dag», dagen for hans oppstandelse, men ikke «***hans død***», strøme. Forholdet til Gud blir allerede umulig, men den katolske læren stopper ikke der; det er verre. Ved å tilskrive seg Guds krefter, forkynner den sitt dogme om transsubstansiasjon, hvorved oblatens substans på mirakuløst vis blir Kristi sanne legeme. Jesus hadde ikke tenkt på dette, men hvorfor ikke fornye gleden av å dø for synd? For det er dette messens nattverd hevder å oppnå. Dette står i motsetning til denne teksten fra Hebr. 9:27-28: «*Og likesom det er fastsatt for menneskene **å dø én gang** , men deretter kommer dommen, **slik skal Kristus, som ble ofret én gang for å bære manges synder** , for annen gang uten synd åpenbares til frelse for dem som venter på ham.*» Stilt overfor denne observasjonen må vi huske hvordan den samme feilen, på et tidspunkt da folkets krav om vann hadde irritert ham, vendte Moses tilbake til Horebs klippe, og **i stedet for å tale til den** slik Gud hadde sagt ham å gjøre for denne andre forespørselen, slo han klippen **for andre gang** . Ved denne feilen hadde Moses nettopp forvrengt Jesu Kristi fremtidige frelsesrolle, symbolisert av den traff «**klippen**» . For å legge igjen en alvorlig lekse som advarsel, straffet Gud ham foran hele sitt folk ved å hindre dem i å dra inn med ham i det lovede land, Kanaans land. Når det gjelder den katolske troen, slo den ikke «**klippen**» to ganger, men millioner av ganger, siden dette har blitt gjentatt i alle sine masser siden «**ettusen seks hundre**». » år med aktiviteter, som Gud refererer til i sin «*vinårgang*» ved å si i Åp 14:20: «*Og vinpressen ble tråkket utenfor byen, og blod rant ut av vinpressen, helt opp til hestenes bisler, over en distanse på ett tusen seks hundre stadier.*» Jeg husker at uttrykket «*hestenes bisler*» refererer til de religiøse hyrdene som leder folket i Jak 3:3: «*Hvis vi legger bisselet i hestenes munn slik*

at de adlyder oss, hersker vi også over hele kroppen deres. » Målene for guddommelig vrede, eller « vredens **druer** », er derfor de som « leder » de religiøse gruppene som « adlyder » dem. Men etter denne lydigheten vil deres morderiske vrede komme.

Sann religion, den som autoriserer forholdet mellom den menneskelige synderen og Gud, hans skaper og dommer, er utelukkende basert på hans sinnstilstand, på hans oppriktighet, som Gud anerkjenner som ekte eller ikke. Falske religioner søker legitimitet i utøvelsen av ritualene som deres tilhengere adlyder uten å bli forsonet med Gud. Dette er grunnen til at deres endelige desillusjon vil ta form av en rettferdig vrede som vil uttrykke Jesu Kristi, den eneste sanne Gud. Faktisk har den katolske religionen gjenopprettet slaveriet av en rituell formalisme som søker å maskere det fortsatte slaveriet til synd som Jesus ønsker å befri sine forløste fra for å la dem dra nytte av hans strålende frihet, oppnådd kun i hans lydighet gjengitt av hver av dem. Modellen for hans jordiske liv må være modellen gjengitt av hans forløste utvalgte. Og kjærligheten til alle dens sannheter er tilstrekkelig i seg selv, til å gjenoppbygge med sin barmhjertige hjelp, sjelen som vil bli verdig sin evige frelse.

I Åp. 18, hvor hun gjennomgår straffen i den siste « *vintage* », sier Gud om henne i vers 5: « *For hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har husket hennes misgjerninger.* » De er så mange at jeg bare kan nevne de mest åpenbare. Men ved å tilskrive henne bildet av et tårn bestående av synder som stiger opp til himmelen, gir Gud henne naturen til et nytt Babels tårn. Det første, i likhet med henne, hadde som formål å samle den spredte menneskeheten; den katolske religionen gjør det samme ved å søke å gjenforene, under sitt herredømme, de forskjellige formene for den kristne religionen. I Babel hadde samlingen som mål å beskytte menneskeheten mot guddommelig straff. For det katolske Roma er det illusoriske håpet identisk; det regner med enhet for å seire ved den samlede gruppens styrke; men det frykter ikke Guds straffer, siden det tror at han godkjenner og inspirerer det. I Åp. 13:2 motsier Ånden hans påstand ved å si: «... *dragen ga ham sin makt og sin trone og stor makt.* » I rollen som « *dragen* » står « *djevelen* », ifølge Åp 12:9, men også det romerske keiserregimet som gikk forut for ham, ifølge Åp 12:3. Han « *ga* » ham faktisk, som et formidler av arven, « *sin trone* »; og i tillegg tittelen hans: Overpave, eller på latin: Pontifex maximus.

Denne andre synden, rettet mot Gud, fortjener å bli husket. Jesus erklærer i Matteus 23:9-10: « **Og kall ingen på jorden deres far ! For én er deres Far , han som er i himmelen. Og la dere ikke kalle herskere ! For én er deres hersker , Kristus.** » For å gjøre Gud sint, kaller djevelen derfor den katolske paven for sin «helligste far» og hans geistlige assistenter for «fedre». De hevder også tittelen «samvittighetens veiledere» og omtaler paven som «hans hellighet», noe som motsies i Åp 15:4: « **Hvem skal ikke frykte, Herre, og ære ditt navn? For du alene er hellig** .» Denne mangelen på respekt for budene gitt av Jesus alene avslører den djevlelske naturen til denne religionen.

En tilbedelse som behager Gud

Hver av oss har vår egen oppfatning av hva vi anser som behagelig, og vår Skaper er intet unntak fra dette prinsippet. I sin hellige Bibel åpenbarte han for oss hva som er behagelig for ham ved å kalle det «godt». Og logisk sett kalles det absolutte motsatte, det som er ubehagelig for ham, «ondt». Hele hans guddommelige åpenbaring består i å presentere oss eksempler på dette «gode» og dette «onde». Det gode bringer ham glede, mens det onde påfører ham lidelse. Vi kan lett forstå hvordan han føler det fordi han skapte oss, mennesker etter de himmelske englene, i sitt bilde. Vår likhet med Gud er begrenset til disse grunnleggende funksjonalitetene, for han er allmektig, allvitende, allnærværende og ubegrenset, og vi, hans jordiske skapninger, er det stikk motsatte av disse tingene. Et fysisk møte med Gud er derfor unødvendig, siden han har gjort kjent for oss hva han forventer av oss i løpet av sine to påfølgende pakter. I form av den første pakten etablerte og avslørte Gud normene i sine regler som utgjør hans lov, og setter dermed mennesker i en lydighetsprøve. Å adlyde krever ikke forståelse, og Abrahams smertefulle, men velsignede trosprøve er det beste eksemplet som gir ham tittelen de troendes far. Denne Abrahams opplevelse avslører virkelig den oppførselsstandarden Gud krever og søker blant sine skapninger. Han ga Abraham ingen forklaring, han ga ham bare en ordre. Og så forferdelig som denne ordren var, adlød Abraham Gud uten å forstå hvordan Gud kunne be ham om noe så forferdelig som å ofre Isak, sin eneste ektefødte sønn. Barnet, som ble brakt til verden da han var hundre år gammel, hadde vært en mirakuløs gave fra Gud, desto mer siden Sara, hans ektefødte kone, frem til da hadde vært steril. Han var derfor den første som reagerte som Job, som etter å ha blitt slått av Satan uten å vite hvorfor, sa i Job 1:21: « *...Naken kom jeg fra min mors liv, og naken skal jeg vende tilbake dit. Herren ga, og Herren tok. Velsignet være Herrens navn!* » På Abrahams tid bar jorden mengder av menneskeliv som ikke var i stand til å resonnere og handle som ham. Forskjellen i denne oppførselen er basert på to ting: Noahs personlige natur og den praktiske livserfaringen han hadde ved alltid å lytte til og adlyde hans befalinger. Forstå at Gud valgte Abram blant alle sine samtidige på grunn av hans føyelige, underdanige og trofaste karakter, enestående i sin tid. Abraham oppdaget raskt kjærligheten Gud viste ham, og et ekte vennskap kunne utveksles mellom dem. For Gud var Abrahams og Jobs lydighet to eksempler på tilbedelse som var behagelig for ham. Og senere, i Jesus Kristus, kom Gud for å demonstrere den perfekte, behagelige tilbedelsen; modellen par excellence. Under sin jordiske tjeneste, i Jesus, gjorde Gud seg selv så mye til Guds tjener at han klarte å maskere sin guddommelighet. Faktisk rettet mennesket av kjød, kalt Jesus, i alle sine ord og handlinger blikket til sine samtidige mot den himmelske Gud, alt livs Far. Han levde sin tjeneste i perfekt og total fornektelse. Imidlertid kan hans guddommelighet gjettes i form av hans ord, der han alltid snakker om seg selv i «tredje person»... Menneskesønnen gjør dette, Menneskesønnen gjør hint; han forsvinner fullstendig bak denne «Menneskesønnen» som også virkelig er «Guds Sønn». Jesus oppsummerte sin jordiske tjeneste ved å si i Matteus 20:28: « *Slik kom ikke Menneskesønnen for å la seg tjene, men for å tjene og gi sitt liv som løsepenge for mange.* »

«Å tjene, ikke å bli tjent, og være klar til å gi sitt liv»; slik er definisjonen av en utvalgt hvis liv vil anta en behagelig karakter for Gud og bli en behagelig tilbedelse. Ordet tilbedelse får sin fulle betydning her, fordi sann tilbedelse leves i en livskontinuitet som bare opphører i mennesket når det sover. For selv under søvnen våker Gud over det. Han er klar over drømmene sine og organiserer dem noen ganger. Og så snart det våkner, begynner tilbedelsen av Gud, fordi det er denne tiden i full bevissthet at han styrer sin eksistens på det godes eller det ondes vei. I tilbedelsen utført av Jesus Kristus ble det aldri tatt et skritt på det ondes vei, og det er denne eksepsjonelle egenskapen til tilbedelse at vi skylder muligheten til å bli frelst av ham.

Ved å oppdage perfeksjonen og standarden til Jesus Kristus-modellen, kan vi lett identifisere de kultene som Gud anser som ubehagelige. Egoet, selvet, er allestedsnærværende. Og det finnes utallige mennesker som hevder å behage sin neste, men egentlig bare søker sin egen nytelse. Det er dette prinsippet som forklarer ekteskapets feil. Det samme gjelder forholdet mellom foreldre og barn, og den romerske julefestivalen er et godt eksempel. Barnet er offer for en "vidunderlig" løgn, men foreldrene får så mye glede av å se reaksjonene til de bedratte barna. Hvilke resultater? Lunefulle barn som skylder alt, bortsett fra at de i etterlivet oppdager at ingenting er gratis, og heller ikke oppnås mirakuløst. Foreldrene fikk dem til å tro på "julenissen", men livet påtvinger dem sin harde virkelighet. Som et resultat av dette bedraget vil de bli mistenksomme og vantro. Og deres sjeler vil gå tapt for Gud. For tro krever det de ikke lenger er i stand til: troverdighet. For forklaringen av livets virkelighet overgår alle fortellinger oppfunnet av menneskelig tankegang og demoner. Og for å forstå det, må den voksne mannen kunne oppføre seg som barnet som blir tvunget til å tro på «julenissen». For bevisene på et himmelsk liv er skjult og merkbare bare i ånden og den mentale refleksjonen.

Gjennom syndens ulydighet praktiserte Adam og Eva den første jordiske formen for tilbedelse som Gud ikke likte. Og den guddommelige dommen som ble avsagt var døden etterfulgt av et liv i lidelse. Så Gud lot mennesket oppdage hva synden hadde forårsaket i det; en lidelse som skulle strekke seg til døden i Jesus Kristus. Synderens liv ble dermed skolen i det guddommelige livet; han lærte i sitt eget liv hva han påla sin himmelske Far.

Ofrene som ble ofret av Abel og Kain vitner først og fremst om de to formene for tilbedelse som ble gitt til Gud: den behagelige og den ubehagelige. Uten Jesu Kristi tjeneste er imidlertid den dommen Gud feller over disse to ofrene umulig å forstå. I verste fall, uten dette lyset, tar hans dom en urettferdig form. Faktisk er det bare kunnskap om frelsesplanen som ble fullbyrdet i Jesus Kristus, «Lammet som bærer verdens synder», som lar oss forstå hvorfor Abels offer av et lam eller en sau ble mottatt som en form for tilbedelse som var akseptabel for Gud, og jordens frukter som Kain ofret ikke representerte noe for. Denne situasjonen var sammenlignbar med Jobs, det vil si uforklarlig for de to synderne, men Gud hadde sin grunn til å rettferdiggjøre sin preferanse for blodet som ble utøst av dyret som ble ofret av Abel.

I dag, i juli 2022, etablerer Gud fortsatt sin preferanse for den tilbedelse som behager ham, og samtidig forakter han alle de mange formene for tilbedelse

hvis standarder ikke behager ham. Dette er grunnen til at lærdommen fra Abel og Kain har båret og vil bære frem til nådens siste dag, en permanent og evig lære om hans dom over menneskelig religiøs tro. Ved å bygge sin kirke, sin forsamling av utvalgte, på læren som apostlene forsto, satte Gud standarden for tilbedelse som behager ham. Men over tid, under romersk herredømme, suksessivt keiserlig og pavelig, ble synd gjeninnført i den kristne religionen siden 7. mars 321, av den uverdige hedenske keiseren Konstantin I^{den} store, men bare på jorden av syndige mennesker. Siden den romerske pavelige etableringen fullførte i Roma i 538, tillot Gud den katolske religionen å lære synd under den kristne religiøse betegnelsen i 1260 lange år. Og i 1798, med den franske revolusjonen, avsluttet han sin despotiske, forfølgende makt. Han vurderte den protestantiske erfaringen fra det 12. til det 18. århundre som så ufullkommen at han bare kommer med en kort hentydning til den i Dan 11,33–34: « *De vise blant dem skal lære mange. Noen skal falle for en tid ved sverd og flammer, ved fangenskap og ved plyndring. Når de faller, skal de få litt hjelp, og mange skal slutte seg til dem i hyklery.* » Jeg har understreket med «fet skrift» disse to detaljene som er opprinnelsen til den store, ubehagelige tilbedelsen av Gud som protestanter fortsatt yter i dag. Vi må i dette verset bringe sammen ordene « *litt hjulpet* » og « *hyklery* ». Hvorfor bringe dem sammen? Fordi førstnevnte forklarer sistnevnte. I Guds program er det ingen bestemmelse om hjelp for troens sanne martyrer. Dette er hva han åpenbarer i budskapet han retter til sine utvalgte under forfølgelsene som ble pålagt av Diokletian og hans tetrarki mellom 303 og 313, for han forteller dem i Åp 2,10: « *Frykt ikke for det dere skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli fristet, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær trofaste inntil døden, og jeg skal gi dere livets krone.* » Vi ser ingen hjelp gitt av Gud på dette tidspunktet. Men i Åp 12,16 dukker hyklernes hjelp opp: « *Og jorden hjalp kvinnen, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som dragen hadde kastet ut av sin munn.* » «Jorden» i dette verset representerer den protestantiske troen som av Gud er dømt til å være « *hyklersk* » på grunn av bruken av våpen og drapene på de katolske krigerne. I «religionskrigen» som har begynt, skiller Gud mellom tre separate leirer som derfor er; « *jorden* » eller den hyklerske protestantiske religionen; « *kvinnen* » eller den trofaste protestantiske religionen; og « *elven* » eller de kongelige katolske ligaene. Og historien vitner om at disse religionskrigene varte og fullførte mellom 1200 og 1798. En annen «hjelp» kom så i 1793–1794 i form av giljotinen til den franske revolusjonære ateismen. Ved å slå monarkiet og den katolske religionen i hjel, slik det er annonsert i Åp 2:20, gir Gud bevis på at han anser den katolske troen for ekstremt ubehagelig, og også de såkalte « *hyklerske* » protestantenes: « *Se, jeg kaster henne på en seng, og den som driver hor med henne, i stor trengsel, hvis de ikke omvender seg fra hennes gjerninger. Jeg vil la hennes barn bli drept, og alle kirkene skal kjenne at jeg er den som ransaker hjerter og sinn, og jeg vil lønne hver av dere etter deres gjerninger.* » Denne handlingen slår nå mot falsk og hyklersk religion, siden Gud i 3. Mos 26, i analogi med den «fjerde basunen» i Åp 8:12, gir denne handlingen standarden for « *sverdet som kommer for å hevne sin pakt* », det vil si for å svare på det symbolske kravet om « *hevne* » fra de hellige i Åp 6:9-10: « *Da Gud åpnet det femte seglet, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds*

ord og for det vitnesbyrdet de hadde holdt. De ropte med høy røst og sa: *Hvor lenge, Herre, du hellige og sannferdige, drøyer du med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden?* »

Jeg understreker dette poenget fordi logikken i Guds profeterte plan blir klar og tydelig. Gud profeterer 1260 år for det pavelige Romas forfølgende regjeringstid. Men hvem anvender den religiøse dommen? Monarkiet. Det er derfor « *hevnen* » som kreves av de urettferdige henrettelsene av dets helgener, vil ramme dette monarkiet først, hovedsakelig av de franske revolusjonæres giljotin mellom 1793 og 1794. Hodet til Ludvig XVI, konge av Frankrike, falt på grunn av forræderi, for menn, men på grunn av åndelig « *hor* », for Gud. Handlingen er profetert av « *den store trengsel* » i Åp 2:22: « *Se, jeg kaster henne i en seng, og dem som driver hor med henne, i stor trengsel* , hvis de ikke omvender seg fra hennes gjerninger. *Jeg vil drepe hennes barn med døden* , og alle kirkene skal kjenne at jeg er den som ransaker nyrer og hjerter, og jeg vil lønne hver av dere etter deres gjerninger. » Uttrykket « *å dø en død* » kan være overraskende, men det har sin forklaring. Gud mener at denne profeterte « *døden* » får menneskeblod til å flyte, fordi det er den første « *døden* » og ikke den « *andre* », den siste dommens død, som han hentyder til ved å si, denne gangen, til de samme protestantene, etter våren 1843, « *Sardes* »-æraen, i Åp 3:2: « *...Jeg kjenner dine gjerninger. Jeg vet at du antas å være levende, og du er død* .» Dermed kan du se at denne straffen kommer like før datoen 1798, da forfølgelsestiden i Roma slutter, med som bevis arrestasjonen av pave Pius VI, som døde året etter, i 1799, i fengsel i Valence sur Rhône, hvor jeg bor. Og det er også under navnet « *udyret som stiger opp fra avgrunnen* » at denne franske revolusjonen er betegnet i Åp 11:7: « *Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal udyret som stiger opp fra avgrunnen, føre krig mot dem, overvinne dem og drepe dem* .» Målet for denne « *krigen* » er den guddommelige hellige Bibelen, kalt « *min* » «*to vitner* », i Åp 11:3: « *Jeg vil gi mine to vitner myndighet, og de skal profetere i tusen, to hundre og seksti dager, kledd i sekk* . »

Som en generell regel er tilbedelse som er ubehagelig for Gud, den som ikke er basert på studiet og praktiseringen av det han har erklært å behage ham. Og enten det er kristent eller ikke, blir denne typen religion avvist og fordømt av ham. Og fordi Gud har sine preferanser og hans frelse bare går gjennom Jesus Kristus, som tydelig sa: « *Ingen kommer til Faderen uten gjennom meg* », retter hans profetiske åpenbaring seg kun mot den kristne religionen; den sanne og den falske, fordi ifølge Åp 17:5 er den katolske religionen symbolisert med navnet « *Babylon den store* » « *mor* » til andre religioner, også kalt « *horkarler* »: « *På pannen hennes var det skrevet et navn, en hemmelighet: Babylon den store, mor til horkarler og jordens vederstyggeligheter* . » Og selvfølgelig er disse « *horkarlene* » de forskjellige kristne religionene hvis protestantiske identiteter Gud dømmer som « *hyklere* ».

Denne kristne religionen karakteriserer den vestlige leiren som for tiden motsetter seg det mektige Russland, hvis trusler mot Vesten blir stadig hyppigere og mer presise. Denne uken utfordret Vladimir Putin vestlige: «Hvis de vil føre krig mot Russland, la dem prøve!» Og jeg skylder en journalist det for å bekrefte at den vestlige leiren representerer en « *tredjedel* » av jordens menneskelige

befolkning, og at de resterende «to tredjedelene» er imot og mer eller mindre fiendtlige. Dette gir den « *tredjedelen av menneskeheten* » som er målet for å « *drepe* » i Åp 9:15 den utro vestlige kristne identiteten: « *Og de fire englene som var forberedt på en time, en dag, en måned og et år, ble sluppet løs for å drepe en tredjedel av menneskeheten.* » Faktisk består denne vestlige leiren av de europeiske « *ti hornene* », men også av deres enorme avleggere, USA, Sør-Amerika og Australia. Denne « *tredjedelen* » er derfor ikke bare symbolsk; den retter seg faktisk mot de kristne folkeslagene som, på grunn av sin ugudelighet og sine spesielt ubehagelige kulturer, må bli tvingende ødelagt av Jesu Kristi vredes dom. De andre nasjonene på jorden forekommer ikke i åpenbaringen gitt av Jesus Kristus, som fullstendig ignorerer dem; noe som ikke vil hindre dem i å også ødelegge hverandre. Men målet for hans vrede forblir den forvrengte kristne religionen, og det er derfor utbruddet av den tredje verdenskrig eller den « *sjette trompeten* » i Jesu Kristi apokalypse måtte skje i Europa slik som de to foregående verdenskrigene. Den tredje verdenskrig vil imidlertid ikke utslette befolkningen i denne vestlige leiren. Men dens overlevende vil bare overleve lenge nok til å oppleve den endelige trosprøven, og de vil forsvinne når Jesus kommer for å frelse sine siste gjenlevende utvalgte fra deres onde hender våren 2030.

Tilbedelse som behager Gud er derfor basert på enkelheten i et kjærlig forhold der hensynene er gjensidige, levd i perfekt ydmykhet og troskap demonstrert av Jesus. Båndet som er vevd mellom Gud og hans utvalgte er usynlig og personlig, slik det som bandt Gud og Abraham. Total selvfornektelse er også nødvendig, for den som tjener Gud, gjør det ikke for å bli beundret av mennesker, fordi for ham er det bare den guddommelige Faders mening som teller. Dessuten gjør hans troskap ham til mål for djevelens og opprørske menneskelige synderes hat. Anonymitet er derfor mye å foretrekke fremfor beryktethet. Ifølge det populære ordtaket: «For å leve lykkelig, la oss leve skjult.»

Kristne ble plutselig ubehagelige for Gud siden 7. mars 321, dagen da Konstantin I ved et keiserlig dekret ^{offisielt} erstattet den syvende dags sabbatshvile med den første dagen som i sin egen hedenske romerske religion var viet til tilbedelsen av SOL INVICTUS, solguden arvet fra egypterne. Tilbedelsen av solguden spredte seg over hele Østen; i Japan, imperiet til den "stigende solen", ble keiseren guddommeliggjort som en sønn av solguden kalt "Banzai". Solen tilbyr så mange fordeler for mennesker at det er lett for djevelen og hans demoner å presse mennesker til å tilbe den som en guddom. Og vel vitende om hvor mye denne handlingen mishager skaperguden som dømte den til døden, har Satan offisielt, siden Jesu Kristi seier, plantet denne avskyelige hedenske tilbedelsen i den kristne religionen, fra da av fordømt av Gud. Men problemet med den brutte sabbaten er maskert av den grunnleggende rollen som er gitt til Jesus Kristus i nesten alle kristne kirkesamfunn. Den guddommelige kjærligheten han manifesterer, får oss til å glemme kravet om hans perfekte rettferdighet, fordi mennesket bare beholder fra sitt arbeid det det ønsker å beholde: sitt frelsestilbud. Årsaken til forbannelsen og dermed anklagen fra Gud mot den troløse kristendommen, fremkommer imidlertid bare i hans profetiske åpenbaringer, presentert på en subtil og uklar måte. Det er her kristne kollektivt og individuelt

begår sin første feil: de undervurderer viktigheten av de profetiske tekstene hvis betydning de ikke forstår. Jesus Kristus forutså også denne oppførselen og inspirerte apostelen Peter med denne høytidelige advarselen sitert i 2. Peter 1:19-20-21: « *Og vi har det profetiske ord enda fastere, og det gjør dere vel i å gi akt på som på en lampe som skinner på et mørkt sted, inntil dagen gryr og morgenstjernen går opp i deres hjerter. Vit først og fremst at ingen profeti i Skriften kan tydes av egen tolkning. For aldri er en profeti kommet frem ved et menneskes vilje, men drevet av Den Hellige Ånd talte hellige Guds mennesker.* »

Denne teksten er beundringsverdig unnnfanget av Gud, for den formaner Jesu Kristi disipler til å gi profetiene all den betydning de fortjener, men dessuten forteller den oss tydelig hvilken metode de kan tydes med: disse profetiene unnnfanget av den guddommelige Ånd bruker et lignelsesspråk som brukes av denne samme Ånd i skrivingen av hele den aller helligste Bibelen, med rette kalt: Guds ord. Og dette Guds ord uttrykker hans Ånds tanker.

Legg merke til viktigheten av denne advarselen sitert i et vitnesbyrd om den nye pakt. Den er ikke skjult i bøkene i den gamle pakt, men presenteres tydelig for alle som hevder å være medlemmer av den nye pakt. Deres undervurdering av denne høytidelige advarselen gjør dem derfor svært skyldige for Gud Faderen og Gud Sønnen, i hvis navn den presenteres. Nå, et annet vers sitert av Paulus i 1. Tess. 5:19-20-21 og 22, blir også ignorert og foraktet av dem: « *For profeti er aldri kommet av et menneskes vilje, men hellige Guds menn talte drevet av Den Hellige Ånd. Forakt ikke profetier, men prøv alt, hold fast ved det gode, avhold dere fra all ondskap.* » I sin guddommelige visdom ønsket Gud å antyde forholdet mellom det profetiske temaet og de to sitatene fra Peter og Paulus, ved å tilskrive i hvert tilfelle de samme tallene fra vers 19-20-21. Og videre blir viktigheten av « *profeti* » minnet i Åp. 19:10, med disse ordene: « *...for Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd* .» Forståelsen av profeti tillater deretter i Åp. 20 å fremkalle deres dom over de onde, som de vil bli anklaget for i « *tusen år* »; det vil si under den store sabbaten i det syvende himmelske årtusen. Og i Åp. 21 er de betegnet med det symbolske bildet av « *tolv perler* », så dyrebare er de i Guds øyne i Jesus Kristus. Vi ser dermed at Guds Ånd uttrykker seg like mye gjennom tall som gjennom ord og sammenligningsbilder. Apostelen Peter informerte oss derfor tydelig om at dechiffrering av bibelske profetier bare kunne oppnås fra Den hellige skrift. Og siden 1982, da jeg presenterte de første resultatene av mitt arbeid for mine syvendedags adventistbrødre, har demonstrasjonen av ektheten til denne metoden blitt bekreftet. Det er derfor det å ta hensyn til advarslene som Gud har gitt i hele Bibelen, utgjør en viktig del av tilbedelsen av Gud, noe som i dette tilfellet er **til behag for ham** . Denne betingelsen som er oppfylt og æret, helliggjør dem. For sann hellighet er basert på gjerninger som Gud krever. Det er derfor Jesus i sine dommer over de hellige i de syv tidsaldre, i Åp 2 og 3, sier til dem: « *Jeg kjenner deres gjerninger* .» Han bekrefter dermed Jakobs ord i Jakob 2:17: « *Så er også troen, hvis den ikke har gjerninger, død i seg selv.* »

Jesu Kristi sondød åpnet og la grunnlaget for den nye pakten, i begynnelsen av hvilken Kristi guddommelige Ånd inspirerte De hellige skrifter til sine nye vitner. På denne måten ble den guddommelige loven utvidet ved at disse nye litterære vitnesbyrdene ble lagt til. Nå, forsonet med Gud ved Jesus Kristus,

har de forløste logisk sett plikten til å sette hele den guddommelige loven ut i livet, slik Jesus før dem hadde gjort det perfekt som et forbilde på det perfekte mennesket, som behager Gud. Og det er for å rettferdiggjøre denne logikken apostelen Paulus skrev i Rom 8,7: « **For kjødets sinn er fiendskap mot Gud, fordi det ikke er underlagt Guds lov** , og det kan det heller ikke være. » Det er derfor lett å forstå at lydighet « *mot Guds lov* » i sin helhet, som er muliggjort i Kristus, derimot utgjør den eneste frukten av sann « **tro** », som Gud har tatt imot **med behag** .

I Rom 12:1 forteller Paulus oss: « *Jeg formaner dere derfor, brødre, ved Guds barmhjertighet at dere fremstiller deres legemer som et levende, hellig offer som Gud kan behage – det er deres rimelige gudstjeneste.* » Gudstjeneste som behager Gud er derfor bare såkalt rimelig gudstjeneste, det vil si en frukt som bæres av en enkel, logisk analyse av menneskelig fornuft.

I Rom 12,2 sier Paulus også: « *Bli ikke like med denne verden, men la dere forvandle ved at deres sinn fornyes, så dere kan prøve hva som er Guds vilje, det gode, det som er til behag og det fullkomne.* » Hvor viktig dette verset er! Det oppfordrer oss til å være intelligente ved å vise oss i stand til å tilpasse oss djevelens og hans demoners skiftende strategier. For alle de bibelske skriftene i den nye pakt ble inspirert og skrevet i en kontekst der djevelen åpenlyst kjempet mot den kristne troen gjennom sine jødiske og romerske menneskelige agenter. Noen av disse sitatene mistet også sin legitimitet da djevelen endret formen for sin kamp ved å kjempe mot den kristne troen ved å handle innenfor den kristne forsamlingen, noe som er det Gud åpenbarer i sin profeti i Dan 7 og hele sin åpenbaring. Denne endringen begynte med etableringen av pavestytet i Roma i 538. Som et eksempel på et vers som har mistet sin gyldighet, siterer jeg 1. Johannes 4,2: « *På dette kjenner dere Guds Ånd: Hver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød, er fra Gud.* » Dette var sant på Johannes' tid; I vår tid er det ikke lenger sant; faktisk er det fullstendig falskt og dødelig bedragersk. For alle kristne religioner som har blitt skyldige ved sin overtredelse av sabbaten siden 1843, bekjenner alle « *Jesus Kristus, kommet i kjød* ». På samme måte ble den ubevæpnede, men fredelige og underdanige protestantiske troen før 1843 **midlertidig akseptert** av Gud, slik Åp 2,24–25 lærer: « *Til dere som er i Tyatira, dere som ikke har denne læren og ikke har kjent Satans dyp, sier jeg dere: Jeg legger ingen annen byrde på dere . Bare hold fast ved det dere har, inntil jeg kommer.* » Men ikrafttredelsen av dekretet i Dan 8,14 i 1843 endret standarden for denne guddommelige godkjenningen, og over natten, våren 1843, ble deres åndelige situasjon endret; en ny « *byrde* », sabbaten som var helliget siden verdens grunnvoll ble lagt, var påkrevd av Gud i standarden for den kristne tro; Institusjonene ble kollektivt avvist og overlatt til djevelens og demonenes forførelser og frukter som følger ham og deler hans jordiske skjebne.

Dette begrepet « *byrde* » beviser at Gud kjenner menneskelig tankegang godt. Presentert som en forpliktelse, siden det er temaet i det fjerde av Guds ti bud, ble sabbaten sett på og ansett av det kjødelige mennesket som en « *byrde* »; fordi mennesket har svært vanskelig for selve ideen om å måtte adlyde, både Gud og andre mennesker. Nå ønsket Jesus Kristus å gi sine forløste utvalgte en annen betydning til dette begrepet « *byrde* », fordi lydighet ikke er ubehagelig for dem

som adlyder som svar på Guds kjærlighet. Han sa i Matt 11:28-29-30: « *Kom til meg, alle dere som er trette og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile . Ta mitt åk på dere og lær av meg , for jeg er mild og ydmyk av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er godt, og min byrde er lett .* » Det som gjør denne « **byrden** » « **lett** » er utelukkende sinnstilstanden til den som dømmer den.

Legg merke til i dette verset koblingen som knytter tilbudet om « **hvile** » til aksepten av å bære « **byrden** » av lydighet mot hans guddommelige instruksjoner. Jesus kunngjorde dermed hvordan troen på hans person ville oppnå den store sabbats-« **hvile** » i det profeterte syvende årtusen, frem til hans gjenkomst i 2030, gjennom **den ukentlige «sabbaten** » i hans hellige lov. Dette er grunnen til at praktiseringen av den ukentlige « **sabbaten** », i motsetning til de andre høytidene som ble etablert i den gamle pakt, beholder i Jesus Kristus all sin legitimitet overfor Gud, mennesker og de himmelske englene. Og i denne unike forståelsen, satt ut i livet, blir tilbedelsen av de forløste virkelig behagelig for Skaperguden som han presenterer den for, siden den gjenoppdager normen som ble praktisert av Jesus Kristus selv.

Jeg husker at denne forståelsen var den samme som hos Jesu apostler, for hvem praktiseringen av sabbaten ikke på noen måte ble bestridt eller stilt spørsmål ved. Våren 1843 krevde Gud bare at denne praksisen, som urettferdig ble forlatt av de kristne, som foretrakk å hedre keiser Konstantin I siden 7. mars 321, ^{fremfor} den store Gud, skaperen av alle ting og alt liv. Forbannelsene fra de « *syv trompetene* » i hans apokalypse er hans svar på dette avskyelige og urettferdige valget. Og etter den « *sjette* » vil de « *syv siste plagene* » i apokalypsen 16 komme for å ramme de siste opprørerne som er igjen i live etter den tredje verdenskrig i denne « *sjette trompeten* ».

Hvorfor tar menneskeheten slike risikoer med Skaperguden? Ganske enkelt fordi han forblir usynlig for øynene deres. Og i mangel av synlige reaksjoner fra ham, ignorerer opprørske menneskelige ånder ham eller later som de ignorerer ham. De handler ikke på denne måten mot mannen de ser, som likevel er langt fra å være like formidabel. Og dette valget av oppførsel avslører ikke mindre enn deres mangel på intelligens. Så mye at menneskemassene paradoksalt nok blir ledet og styrt av mennesker uten sann intelligens som ville være til fordel for alle. Og paradokset ligger i det faktum at disse lederne velges fordi de skal være de mest intelligente av mennesker og allerede i det minste de mest utdannede. Det er derfor riktig at Gud bruker bildet av « *havets sand* » for å betegne menneskeheten kalt til frelse, men underlagt djevelen i Åp 12:17: « *og han sto på havets sand* ». Og i dette spesifikke tilfellet er det et spørsmål om forskyvning av « *sand* » der menneskeheten selv vil forsvinne på grunn av djevelen som hersker over den. I det profane så vel som i det åndelige domene setter menn sin lit til andre mennesker, og det er slik hele menneskeheten forbereder seg på å synke i et stort universelt skipbrudd, fordi den ikke vil ha kjent eller tatt hensyn til dette verset sitert i Jer. 17:5-6: « *Så sier Herren: Forbannet er den mann som stoler på mennesker, som gjør kjøtt til sin arm , og hvis hjerte vender seg bort fra Herren!* » Han er som en fattig mann i ødemarken, og han ser ikke det gode komme; han bor i ørkenens svidd steder, et saltland uten innbyggere

.» «*Støtten* » han måtte ta var utelukkende hele Bibelen, det eneste skrevne ordet fra den levende Gud, den eneste standarden for hans sannhet. Er ikke denne andre skjebnen, beskrevet i vers 7 og 8, å foretrekke?: «*Salig er den mannen som stoler på YaHweh, og hvis håp YaHweh er! Han er som et tre plantet ved vann, som sprer sine røtter ved bekkene; det merker ikke heten når den kommer, og bladet forblir grønt; i tørkeår skal det ikke frykte, og det holder ikke opp med å bære frukt.* »

Nåværende hendelser får meg til å erklære at menneskelig optimisme er det verste av alt. For optimisten tar ikke hensyn til realiteten i situasjonen foran seg, i motsetning til realisten som gjør det. Optimisten uttrykker hva han ønsker, mens realisten uttrykker hva som vil bli oppnådd; han reagerte derfor på en logisk og intelligent måte. Krigen som setter den vestlige NATO-leiren opp mot Russland gjennom Ukraina, gir oss en demonstrasjon av disse to atferdene. Optimister håper på ukrainsk seier; realister vet at Russland vil beseire Ukraina, og de utvalgte som er opplyst av Gud vet at dette Russland vil invadere og knuse de europeiske maktene, slik Gud profeterte i Dan 11:40 til 45.

«Barnekongen» ved makten

Dette nye temaet ble inspirert av synspunktene til forsamlingen av ukrainske representanter under det verdsatte besøket til presidenten for det franske senatet, herr Gérard Larcher. Jeg ble slått av den enorme representasjonen av unge mennesker, og dette forklarer perfekt og logisk oppførselen og beslutningene som er tatt av de ukrainske myndighetene.

I Frankrike er «barnekongen» et uttrykk som ble skapt av media på 1970-tallet, som med rette fremhevet barns lunefulle oppførsel og samtidig oppmykningen av foreldrenes autoritet. Samtidig begynte psykiatere og psykologer å rettferdiggjøre barns frihet og rettigheter, og fordømte dermed fysisk avstraffelse gitt av foreldre som som et resultat mistet all autoritet over sine egne barn. Nordafrikanske foreldre, som alltid hadde klart å få barna sine til å underkaste seg, ble tvunget av loven til å forlate sin harde, men effektive metode. Farens belte fungerte ofte som en pisk.

Det tok flere år før de irreversible konsekvensene av disse avgjørelsene fra den franske eliten ble tydelige i form av kriminell, opprørsk og fiendtlig ungdom. I tillegg til religiøs fanatisme dannet islamistiske religiøse grupper seg og tok grep, drepte og halshugget fiendene sine.

I 1981 forsøkte den sosialistiske regjeringen å behage unge mennesker og ga dem den seksuelle friheten de krevde. Tilfredse unge mennesker engasjerte seg i politikken for å støtte lederskapet til denne forståelsesfulle president Mitterrand.

I 2012 kom den turbulente, revolusjonære og libertarianske ungdommen fra mai 1968 til makten med den unge presidenten Nicolas Sarkozy. Presidentskapets stil endret seg umiddelbart, og grove folkelige haranguer dukket opp, som bare sjokkerte de som ble fjernet fra makten av høy alder. Det må sies at med utviklingen av internett og sosiale nettverk har denne typen brutal vokalutveksling blitt en vanemessig norm som de "gamle" ikke venner seg til;

fordi de gode gamle prinsippene om korrekthet forblir knyttet til deres natur. Men disse gamle menneskene blir skjøvet til side og forsvinner inn i regjeringssfærer. Jo mer tid går, desto flere unge mennesker tar over makten. Og innflytelsen fra denne ungdommen får en betydning som forklarer de tragiske hendelsene vi har begynt å avdekke siden 2017.

I presidentvalget i 2017 ødela de gamle tradisjonelle politiske partiene, begge ansvarlige for Frankrikes økonomiske og politiske nederlag, hverandre gjensidig i landets folkelige dømmekraft. Hatet og bitterheten mot det eldste franske nasjonalistpartiet, Front National, ga opphav til allianser dannet med det ene målet å fjerne «denne djevelen» fra makten. Men Jesus Kristus, organisatoren av alt menneskeliv, påtvang det franske folket den av ham forbannede unge presidenten É. Macron, enda yngre enn president N. Sarkozy, og fremfor alt mye farligere for landet enn det hatede og avviste partiet Front National. Mens han sto overfor Front National, hatet av alle andre politikere, ble den arrogante og uerfarne unge mannen foretrukket og brakt til makten; paradoksalt nok, selv om han ble valgt, ikke valgt. Faktisk er det ikke lenger folket som velger sin leder, det er Gud som påtvinger ham sitt valg. Ifølge det velkjente ordtaket: «Folket har de lederne det fortjener».

Her kommer behovet for å definere hva ungdom er. Som jeg nettopp sa, er mangelen på erfaring på alle felt, bortsett fra sosiale medier og internett, allerede tydelig. Fordi ungdom har alt å oppdage, og eldre mennesker kan vitne om at de lærer til slutten av livet; det vil si hva som mangler hos en ung mann eller kvinne. Samfunnet kvalifiserer denne ungdommen etter vitnemålene de har oppnådd. Men hva inneholder utdannelsen deres? Bare teoretiske ting som er svært vanskelige å implementere i det virkelige praktiske liv, styrt av kravene fra store industrielle, kommersielle og økonomiske formuer, pålagt av EU-kommisjonen. Dette er den store fordelingen med middelaldrende mennesker: de har allerede konkret oppdaget grensene for ting og er i stand til å ta fornuftige avgjørelser. Akk, med unge mennesker er dette ikke tilfelle; spesielt i våre senere år når de har blitt spesielt opprørske og arrogante, forfengelige og fulle av seg selv. Med denne typen karakter er det ikke lenger mulig å erkjenne gale gjerninger. Og i stedet for å gå med på å ydmyke seg og erkjenne sine feil, går den unge, temperamentsfulle lederen dypere inn i sin feil, til det punktet at han forårsaker nasjonalt skipbrudd for hele sitt land. I konfrontasjonen med de virkelige fakta forveksler den unge personen sine ønsker med virkelighet; han vet ikke hvordan han skal gjenkjenne grensene han må sette for sine avgjørelser; alt virker mulig for ham, og han vet ikke hvordan han skal identifisere konsekvensene av sine avgjørelser. Og når de dukker opp, er det allerede for sent å gå tilbake, noe som dessuten av natur er utelukket. Den unge personen fungerer som en bil med fem gir, men der revers ikke finnes. Ute av stand til å gå tilbake, må han gå videre til han krasjer mot en vegg; den uunngåelige virkelighetens vegg. Det er derfor, tør jeg bekrefte, at kraften som er gitt ungdommen bare er frukten av en forferdelig forbannelse fra Gud i Jesus Kristus; som bekreftes av Fork. 10:16: «*Ve deg, land hvis konge er et barn, og hvis fyrster spiser om morgenen!*» Dette er for ham midlet til å lede Frankrike inn i en katastrofe som vil ødelegge det, og de andre europeiske nasjonene som er mål for hans guddommelige vrede.

Siden 1945 har det tatt Gud 77 år for sønnene og døtrene av den opprørske etterkrigsgenerasjonen å komme til makten i hele den vestlige verden, og for de eldre generasjonene, som opplevde andre verdenskrig, å forsvinne inn i dødens søvn. Dette gjelder for Frankrike, det gjelder for Europa, men også for alle andre folk på jorden som ikke opplevde denne revolusjonen i sin ungdom, men som forble underdanige og respektfulle overfor sine tradisjoner. Endringen i atferd som observeres i Vesten, eksisterer ikke i resten av verden der patriarkalsk lov har blitt bevart. Mentalitetene der er derfor svært forskjellige, og moralske verdier skiller dem sterkt fra Vesten. Hvordan kan vi i dette tilfellet bli overrasket av et sivilisasjonssammenstøt? Det var under forberedelse og det var uunngåelig. Det som imidlertid gjorde det mulig, var den ungdommelige naturen til lederne som kom til makten overalt.

I begynnelsen av denne meldingen nevnte jeg forsamlingen av ukrainske representanter. Det er tydelig at dette folkets ønske om nasjonal frihet har nådd et toppnivå, på grunn av ungdommen som er klar til å gjøre hva som helst for å få det de vil ha. Den russiske politiske tvangstrøyn passet dem ikke lenger, og drevet av demoner som bare ventet på det, krevde de suksessivt at den legitime russiske presidenten i Ukraina skulle styrtes, og at landets tilknytning til Europa og NATO skulle være dominert av USA. I Russland, bak sitt virtuelle «jerntepp»e, observerte president Vladimir Putin hendelsene og driften av vestlige moralverdier. For ham kunne Ukraina forbli uavhengig, men bare innenfor den russiske alliansen. Ved å kreve sin tilknytning til NATO ville imidlertid Ukraina forråde den moralske pakten som binder republikkene i østblokklandene. Selv om det offisielt er fred, har øst og vest vært i politisk og økonomisk opposisjon siden slutten av andre verdenskrig i 1945. Faktisk, med Ukraina og under væpnet støtte fra NATO, er den gamle «kalde krigen» i ferd med å varmes opp til det generelle utbruddet av tredje verdenskrig.

Jeg finner i den unge ukrainske presidenten Volodymyr Zelenskyj alle karaktertrekkene til ungdommen, og fremfor alt denne absolutte beslutsomheten og denne urokkelige tilliten til muligheten for å beseire Russland. Denne dømmekraften skyldes typisk hans ungdom, for han kjente ikke Russland i krig. Det Russland han kjente, reiste seg sakte, men sikkert fra ydmykende politisk og økonomisk ruin. Og det var i løpet av denne tiden at Vesten og dens verdier vekket et ønske om frihet blant folkene i øst, forent av arven fra århundregamle tradisjoner. I sin katastrofe tillot Russland de baltiske statene og Polen å gjenvinne sin uavhengighet og bli med i NATO for å plassere seg under USAs beskyttende skjold. Men på den tiden ble Ukrainas forespørsel avslått av den vestlige leiren. Derfor forble landet innenfor pakten av østlige land forent med Russland. I 2013, i Ukraina, styrtet en folkelig revolusjon den russiske presidenten, og etter flere mislykkede presidentskap ble den unge kunstneren V. Zelenskyj valgt til president i 2019. Hans ungdom rettferdiggjorde all hans oppførsel. Han tok sine ønsker for virkeligheten og ønsket å bli med i NATO og EU, uansett hva det kostet ville. Truslene fra russiske tropper samlet nær den ukrainske grensen i Hviterussland gjorde ingenting for å endre hans beslutsomhet. Og denne staheten, med dens forferdelige konsekvenser, minner meg om forherdingen av faraoens hjerte under den hebraiske utvandringen fra Egypt. Og det var Gud som forherdet hans hjerte

etter tre nektelser om å la sitt slavefolk dra. Denne absolutte staheten hadde et spesifikt mål; Gud forberedte Egypts ruiner. På samme måte forberedte president Zelenskys stahet ruinen av den vesteuropeiske leiren han ønsket å bli med i og som støttet ham i krigen mot Russland. Ungdommen ved makten er svært fast bestemt på å håndheve sine avgjørelser, selv om de får katastrofale konsekvenser. Nesten alle unge europeiske ledere oppfører seg på samme måte. De føler seg beåret over Ukrainas forespørsel om å bli med dem, og risikerer sin egen sikkerhet ved å tilby våpen som er ment å drepe russiske soldater, og innbiller seg tåpelig at de ikke har noe å frykte fra Russland, som de har gjort til en fiende av. Så inkonsekvent! Jeg ser bare én forklaring på denne nesten enstemmige oppførselen: ungdommens galskap, blindet av Jesu Kristi Ånd, som de forakter og fullstendig ignorerer. Og dette, alltid med mål om å forårsake deres ødeleggelse, som for Farao.

Sammenligningen mellom hebreernes utvandring og vår tid er så lik at den første opplevelsen gir oss alle nøklene til å forstå den andre. Jeg legger merke til disse fellespunktene: den unge faraoen som kom til makten kjente ikke Josef; de unge menneskene, Macron og Zelenskyj, opplevde ikke andre verdenskrig og Sovjetunionens, Sovjet-Russlands, makt. Fakta ble rapportert til dem, men de opplevde dem ikke. Dette gjelder for faraoen som det er for våre nåværende unge ledere. Dette er imidlertid hele forskjellen mellom opplæring gjennom instruksjon og opplæring gjennom levd erfaring. Førstnevnte er bare teoretisk og har ingen effekt på det menneskelige sinn, mens sistnevnte preger hele en persons sjel dypt. Faraoen som kjente Josef hadde en personlig grunn til å sette pris på hans tjenester til hele Egypt, siden farao hadde betrodd ham styringen av hele sitt land. Gavene Gud hadde gitt Josef hadde gjort ham verdsatt og æret. Mengder av liv, inkludert hans hebraiske familie, ble reddet fra hungersnød og kunne bare være takknemlige for ham. Uten denne erfaringen ser den unge, nye faraoen i dette hebraiske folket bare den faren som deres store antall representerer i hans tid for landet og dets befolkning. På samme måte har våre nåværende unge ledere bare blitt informert om Sovjet-Russlands tidligere makt; men deres egen erfaring kjenner bare til et Russland som ble foraktet av det erobrende og triumferende Vesten. For unge mennesker er tilknytning til et foraktet folk ikke tilfredsstillende, og de mest ambisiøse ønsker bare å endre denne situasjonen. For dem er løsningen derfor å slutte seg til den rike og frie, men også perverse og korrupte, vestlige leiren. Og disse to siste dårlige egenskapene har faktisk blitt funnet i det frigjorte Ukraina, som har blitt uavhengig av den russiske nasjonen; noe som rettferdiggjør avskjedigelsene av påfølgende presidentskaper. Stilt overfor ungdommens maktvekst i den vestlige leiren, forblir makten i Russland lenge i hendene på en mann fra det tidligere KGB i Sovjet-Russland. Vi står derfor ansikt til ansikt med uerfarenhet og levd erfaring. Vi kan allerede forstå at de to leirene aldri vil være i stand til å forstå hverandre, og heller ikke dele den samme meningen. Krigen stiller den ambisiøse unge mannen som tar drømmene sine til virkelighet opp mot en faraos stahet, og han står overfor en erfaren gammel vismann, like fast bestemt på å vinne som ham selv. Denne gamle vismannen ønsket ikke krigen som ødelegger all velstand og forårsaker mange dødsfall. Men han bemerket det vestlige samfunnets perversjon og ønsket å beskytte landet sitt, som Ukraina

hadde vært et assosiert medlem av siden dets uavhengighet. Den gamle vismannen kunne ikke forestille seg konsekvensene av foryngelsen av vestlige ledere. Med de gamle lederne ble årsakene til totalt brudd klokkelig unngått, og han kunne ikke et eneste øyeblikk forutse at de unge europeiske lederne ville være dumme nok til å utfordre ham ved å forsyne hans motstander og nye fiende, Ukraina, med våpen. Dette forklarer betydningen av hans første tilnærming: «lyden av støvler og stridsvogner» på den ukrainske grensen burde ha vært nok til å roe ned ambisjonene til dette unge folket. Men den kloke gamle mannen ignorerer rollen Gud har forberedt for ham for å gjennomføre sin dystre og rensende plan. Dermed befinner han seg fanget i en spiral av krigerske eskaleringer som han ikke hadde planlagt. Han vil gjennomføre Guds plan til slutt, en plan som ingen på jorden eller i himmelen kan forhindre at den blir oppfylt. Jeg har lenge lagt merke til hvordan tiden favoriserer aksepten av skiftende moralske verdier, men jeg hadde ikke innsett at den herskende ungdommens maktovertakelse ville tillate utbruddet av tredje verdenskrig. I dag er demonstrasjonen forstått og gjort. De 77 årene med fred måtte gå for at de siste vitnene til andre verdenskrig skulle ha forsvunnet eller ikke lenger ha noen innflytelse på beslutningene som ble tatt av den herskende ungdommen. Og dette forklarer hvorfor Gud to ganger på rad har påtvunget Frankrike og dets befolkning den unge presidenten É. Macron, typisk stolt, arrogant, ambisiøs og opprørsk. Man kan dermed forstå hvorfor hans natur, bare lyttende til hans uerfarenhet, presser ham til å utfordre det mektige Russland, fordi han lever sin drøm, en verden der menn alltid klarer å unngå det verste, gjennom lange, men effektive forhandlinger. Er det ikke dette den dyktige historien har bekreftet i løpet av hans unge liv? Ved å sette Gud og hans mektige handling til side, nærer den menneskelige ånd seg av levde erfaringer. Og de av de unge menneskene som kom til makten var bare fred og diplomatiske ordninger. Hvordan kunne disse vantro unge menneskene, kun næret av sekularisme, forstå at Den allmektige, den usynlige Gud, bruker deres svakhet og deres mangler til å fullføre sitt straffende og destruktive prosjekt? Denne forståelsen er et privilegium som kun gis til dem han elsker, fordi han elsker deres gjerninger som gjør deres tro levende, og derfor et forbilde på tro som behager Gud.

Som modell for den unge, nye faraoen, dukket en første «barnekonge» opp i Frankrike i en alder av fem år, under navnet Ludvig XIV. Det moralske og religiøse mørket i hans regjeringstid ble maskert av de overdådige festene han organiserte i palasset sitt i Versailles. Han trakk alle de rike adelsmennene til palasset sitt for å omgi seg, og ble «solkongen». Han erstattet i Versailles den sanne solen som Gud skapte sjelden og svak gjennom hele sitt lange regjeringstid på 70 år. Kulde, frost og is var i klimaet mens kongen spankulerte langs Allée des Glaces i palasset sitt, mellom to kriger som var kostbare og permanente, sanne forbannelser for den franske befolkningen. I denne erfaringen sendte Gud et budskap til Frankrike som ikke ble mottatt og ikke forstått. Men dette budskapet får sin fulle betydning i vår tid, hvor det samme prinsippet fornyes: i en alder av tretti (Zélenskys tilfelle) besitter en leder verken den levde erfaringen eller visdommen til eldre mennesker, selv om denne visdommen ikke er automatisk, noe som ble bevist av den brennende og krigerske Joe Biden, USAs president. Derfor kan man være gammel og sint i et demokratisk land. Sann visdom er en

gave fra Gud, og den kan derfor bare finnes svært sjelden gitt den utbredte ugudeligheten i vår verden. Den kan ikke gis til et vantro og sekulært samfunn som har utstøtt Gud fra sine tanker. Men det vil ikke hindre det i å påtvinge det sitt program, der det har forberedt en trist og forferdelig slutt for det. «Barnekongen» er en historie som ender dårlig; den umulige drømmen ender i et mareritt.

Jeg la merke til en slående likhet i hendelsene som skjedde suksessivt i Frankrike i 2017, deretter i Ukraina i 2019, angående valget av to unge presidenter på rundt førti år. Valgene deres ble preget av en fornyelse av deres nestledere, også sammensatt av et overveldende flertall av unge mennesker som ønsket å slutte seg til mannen som samsvarte med deres ideal: ung, utdannet, moderne og selvsikker. I dette valget forsvinner tradisjonell politisk tenkning, situasjonen hviler mer på bildet av groupien som slutter seg til sitt idol. Disse endringene ble begunstiget av folkets irritasjon på grunn av tidligere valgfeil, både i Frankrike og i Ukraina.

En annen likhet er at begge presidentene stiller til valg alene, uten støtte fra et eksisterende politisk parti. Og etter valgseieren samler de fansen sin gjennom parlamentsvalg. Ikke en eneste av disse fanatiske representantene er klare til å utfordre idolet autoritet. De er som kloner av personlighetene sine. De vil være enige med dem selv om de tar feil. Frankrike i 2017 og Ukraina i 2019 er under et mystisk, men irreligiøst regime. På disse to datoene opphører og forsvinner det tradisjonelle vestlige demokratiske politiske prinsippet, og makten går over i hendene på fanatisk ungdom med enorm makt over begge nasjoner.

Jeg har tegnet dette robotportrettet av våre franske presidentrepresentanter:

De er for Europa og mer, de streber etter en universell union. Utdannede og kvalifiserte, de snakker i det minste flytende engelsk, og fremmedspråk plager dem ikke. De styrer på en teknokratisk måte, detaljer ignoreres kynisk. Ja, kynisme er spesielt karakteristisk for dem. I en tidligere melding nevnte jeg president Macrons likegyldighet angående hans forslag om en bonus på 100 euro som skal utbetales til arbeidere, men bare av selskaper som gikk med på å utbetale den; synd for de andre ansatte. Kynismen i uttalelsen er tydelig. Denne kynismen er også tydelig i reaksjonen til de unge folkevalgte. Selv om den delvis bestrides av en stor del av velgerne og støttes av mindre enn 15 % av de totale registrerte velgerne, siden avholdsprosentene på 52 % og 54 % i president- og lovgivende valg ikke telles med, reagerer de arrogant ved å hevde den høye andelen i andre valgrunde, et tall som utelukkende er berettiget for å oppnå avvisning fra det forhatte Nasjonalmøtet. Og dette hatet beviser at Frankrike ikke lenger tilhører de sanne franskmennene; og dette har vært tilfelle lenge. Den modne mannen vet hvordan han skal ta hensyn til de reelle tallene som bringer ham til makten, men den nye ungdommen ignorerer dette kriteriet og oppfører seg kynisk som en mektig støttet autokrat. Bare hans ideer og ønsker teller, og den femte ^{republikkens} grunnlov favoriserer denne urettferdige galskapen.

For å skjule sine mangler, stolte av sin posisjon, snakker de raskt, i den tro at denne flyten av ord demonstrerer deres perfekte mestring av emnene talene deres er basert på. Men ved å spille av talene deres i sakte film, oppdager vi feil og løgner som intervjujournalistene ikke engang legger merke til. Akkurat denne

dagen, invitert til en TV-nyhetskanal, ønsket den nye regjeringsrapportøren, Olivier Véran, en ekte klonen av president Macron, i sin raske taleflyt å berolige franskmennene om økningen på 3,5 % i leieprisene ved å si at APL (Personlig Boligstøtte) også ville bli økt med samme sats. Og i samme hurtighet turte han å konkludere med at økningen dermed ville bli kansellert. Vet denne mannen hvordan man teller? Dette ville vært tilfelle hvis APL dekket hele leieprisen; men denne støtten dekker bare en del av den. Budskapet hans var derfor falskt og misvisende. Men den overfladiske og kyniske naturen til disse nye offentlige forførerne demonstreres dermed. Journalistene som var til stede, noterte selvfølgelig ingenting, verken i hans nærvær eller etter at han forlot settet... Det må sies at de ikke mottar APL, deres høye lønninger gjør dem ubrukelige.

De unge, nye representantene er dypt humanister, og deres universalistiske tenkning fører dem til å hate nasjonalismen som privilegerer de sanne franskmennene. Situasjonen er derfor paradoksal, fordi deres universalistiske drøm, som oppmuntrer til å ønske folk velkommen, utelukkende må finansieres av landet deres, hvis økonomiske interesser for lengst har blitt ødelagt av globaliseringen av handelen og dens gjentatte flyttinger til Kina, hovedsakelig, men også internt, til andre EU-nasjoner. Og våre unge politikere dyrker paradokset i full sving, fordi de hater fransk nasjonalisme, landets nasjonalisme, og godkjenner de ødeleggende utgiftene som tilbys Ukraina for kampen, som ikke er noe annet enn den absolutte nasjonalismen av den verste staten som har manifestert seg siden slutten av andre verdenskrig. Paradoks og inkonsekvens hersker derfor over Frankrike, og for at landet skal unnsnippe ødeleggelsen, ville det kreves et mirakel som aldri vil komme. Det som er sikkert, er at laget som er i stand til å gjøre slutt på det, faktisk er på plass. Og hvis det lykkes, vil det være takket være Grunnloven til den 5. ^{franske} republikk, som mange politiske journalister allerede kritiserer for sin overdrevent monarkiske natur; men disse nylige reaksjonene tilpasser seg bare den folkelige oppfatningen av det siste valget, som ikke var særlig gunstig for det avtroppende LREM-partiet, som likevel ble gjenvalgt av omstendigheter som følge av valgallianser. Lærdommen jeg trekker fra disse tingene er at siden 1958, begynnelsen av den 5. ^{republikken}, har det demokratiske systemet blitt brukt av autokrater utelukkende for å oppnå makt. Deretter, spesielt siden 2012, styrer og håndhever den opprørske «barnekongen» kun sin vilje. Når det er sagt, er typen regime som styrer sekundær; det som er prinsipielt er den guddommelige velsignelsen som hviler over lederen; og deri ligger forklaringen på alle feilene som er observert for alle regimer, fordi det ikke finnes noen leder på hele jorden som er velsignet av Gud, og heller ikke noe folk som er det.

Ved makten ønsker ungdommen å glede og forføre vanlige folk. Støtteprosenten deres avhenger av denne suksessen. Regjeringen deres fremstår også hyggelig ved å dele ut bistandssjekker og fjerne skatter og avgifter slik folk kaster brød til takknemlige og skrikende ender. Men samtidig har beslutningene deres om å stenge ned økonomien og landet i to år i forbindelse med Covid-19-epidemien ødelagt Frankrike. I dag er det militærhjelpen til Ukraina og sanksjonene mot Russland som vil gjøre det av med den franske nasjonen, uten at den noen gang vil kunne komme seg.

For å gjennomføre sin profeterte destruktive plan skapte Gud spesielle gunstige situasjoner på jorden; særlig den plutselige ankomsten av arrogant og uerfaren ungdom til makten. Men det middelet som skiller seg mest ut er språkseparasjonen, som er grunnlaget for alle nasjonalistiske krav. Han gir dermed et dødelig slag mot « *Babels* » ånd, som forente folk i « *menneskelige allianser* ». Og til tross for disse « *alliansene* » vender separasjon og krig tilbake og tvinger seg inn. Men hvordan skulle disse « *alliansene* » holde? Når vi vet at Gud sa i Dan 2,43: « *Du så jernet blandet med leire. For med menneskelige allianser skal de blandes, **men de skal ikke forenes** , slik som jern ikke blandes med leire . »*

Språkskillet er vektlagt i Åp 10:11: « *Og det ble sagt til meg: 'Du skal igjen profetere for mange folk, nasjoner, **tungemål** og konger. '» Disse « *språkene* » skiller nasjonene som har gått inn i EU og rettferdiggjør *den overfladiske «alliansen»* som Gud har åpenbart. I motsetning til EU er USA forent av landets offisielle engelske « *språk* », *men deres forening er allerede truet av spredningen av det spanske « språket »*. Dermed har Gud siden « *Babel* » hatt dette formidable våpenet for å bryte « *menneskelige allianser* »: det talte « *språket* », som er den samlande sementstrukturen for hvert folk. Og overalt i Europa, men spesielt i Frankrike, har den massive og tvungne mottakelsen av utlendinger, som importerer sitt « *språk* », sin kultur og sin religion, kommet til å drepe foreningen og skapt årsaker til ytterligere interne konflikter, enda farligere enn de som motarbeidet franskmennene med land og blod.*

Presidentene i den 3.^{og} 4.^{republikk} ble alle valgt i høy alder. I den 5.er dette fortsatt tilfelle for de to første presidentene: brigadegeneral Charles de Gaulle og finansmannen Georges Pompidou. Den tredje, Valéry Giscard d'Estaing, ble valgt mye yngre, i 1974. Han var da 48 år gammel og ble den yngste presidenten som ble valgt i Frankrike siden 1845. I den forrige regjeringen var han finans- og økonomiminister. Konsekvensene av hans ungdomstid er bemerkelsesverdige og allerede svært skadelige for landet. Ved å legge grunnlaget for EU med Tyskland, fratok han Frankrike sin sanne uavhengighet. Han ønsket å behage og ga etter for de frihetsdrepene kravene fra folkets ungdom. Han autoriserte bosetting av familier av maghrebiske arbeidere i Frankrike gjennom sin lov om familiegjenforening mellom 1976 og 12. august 1978, da den tok sin nåværende form. Loven ble introdusert av statsminister Jacques Chirac i 1976 for å møte kravene fra den mektige boligbyggingsgruppen Francis Bouygues, et medlem av hans politiske parti, RPR. Under disse omstendighetene har maghrebisk islam etablert seg i stort antall i Frankrike, og fortsetter den dag i dag. Den fjerde presidenten var advokaten François Mitterrand. Han ble valgt i en alder av 65 år i 1981 og innledet den sosialistiske regjeringen i to fulle syvårsperioder under ledelse av «rosen», et symbol på kjærlighet. Som en kulturmann og en stor humanist favoriserte han også de frihetsdrepene kravene fra unge mennesker. «Rosen» skulle endre mentaliteter og fremme legitimiteten til seksuelle vederstyggeligheter. Under hans ledelse var maghrebiske innvandrere mer beskyttet enn noensinne, mens deres kriminelle handlinger bare økte; og uttrykket «ikke rør min venn» dukket opp. Merk: for sin tilstedeværelse og autoritet fikk han kallenavnet «gud» fra humoristiske journalister og symbolet på en grønn

frosk, velfortjent, siden frosken er klassifisert som uren av Gud. Det var imidlertid under hans ledelse at guddommelige prinsipper ble angrepet. Som den femte presidenten etterfulgte Jacques Chirac ham, 63 år gammel, i 1995. Han var en genuin politiker trent av ENA. Ivrig og tøff i sin ungdom, 63 år gammel, ønsket han fremfor alt å glede alle. Etter ham ble den sjette presidenten, Nicolas Sarkozy, valgt i en alder av 52 år i 2007. Han var forretningsadvokat. Med ham ble Frankrike styrt av en mann av ungarsk opprinnelse som fra 1968 var en talsperson for ungdommen som var tilhengere av Jacques Chiracs RPR. Hans ankomst til makten markerte derfor øyeblikket da protestgenerasjonen fra mai 1968 styrte landet Frankrike. Og forbannelsen for Frankrike intensiverte seg. Gjennom sine politiske valg fratok han Frankrike libysk beskyttelse og favoriserte islamske erobringer i Libya. Den syvende presidenten, François Hollande, ble valgt i en alder av 58 år i 2012. Han var også et rent produkt av ENA (National School of Administration). Med ham regjerte «Rose»-partiet igjen. Og han brakte til Frankrike høyden av seksuelle vederstyggeligheter fordømt av Gud, ved å legalisere ekteskap for alle, heterofile, homoseksuelle, bifile, transseksuelle, osv. Og den åttende og siste nåværende presidenten i Frankrike er Emmanuel Macron. Han ble valgt i en alder av 39 år i 2017. Som finansmann i Rothschild-banken (i likhet med den andre presidenten, Georges Pompidou), var han rådgiver for president Hollande og deretter minister for økonomi, industri og digitale saker. Han ble dermed den yngste presidenten siden 1845. Og han legemliggjør den amerikanske drømmen og forfører ungdommen han selv representerer. For å etablere og utvikle et digitalt samfunn destabiliserer han den franske sosiale balansen. Dette skjer i en tid der utflytting til Kina fratar franskmennene jobber. Med nonchalans og kynisme pålegger han endringer inspirert av sin pro-europeiske og universalistiske ånd. Han ødelegger Frankrike ved å stenge ned driften i to år på grunn av Covid-19-epidemien. Så avslutter han det ved å tilby sin væpnede og økonomiske støtte til Ukraina. Sanksjonene som er innført mot Russland slår tilbake på Frankrike og andre europeiske konkurrenter. Frankrike er klar til å bli utlevert til sine fiender.

Ifølge Esekiel 2, hvor ordet « opprørere » forekommer seks ganger av ti vers, er tiden for slutten på de guddommelige paktene preget av dette kriteriet for « opprørsk » oppførsel. Men på tiden for Jerusalems slutt, som gikk forut for den siste deportasjonen til Babylon, det vil si mellom -605 og -586, må vi merke oss alderen til de tre siste kongene på den tiden da deres regjeringstid begynte.

Den første, Jojakim, var 25 år gammel ifølge 2. Kongebok 23:36–37: « **Jojakim var tjuefem år gammel da han ble konge** , og han regjerte elleve år i Jerusalem. Hans mors navn var Sebudda, datter av Pedaja fra Ruma. **Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne** , akkurat som hans fedre hadde gjort. »

Den andre, Jojakin, var 18 år gammel ifølge 2. Kongebok 24:8-9 (eller 8 år gammel ifølge 2. Krønikebok 36:9, men denne eksepsjonelle avvikelsen ble likevel legitimert av Gud for å teste troen): « **Jojakin var atten år gammel da han ble konge** , og han regjerte i tre måneder i Jerusalem. Hans mor het Nehusta, datter av Elnatan fra Jerusalem. **Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne** , akkurat som hans far hadde gjort. »

Den tredje, Sidkia, var 21 år gammel ifølge 2. Kongebok 24:18-19-20: « **Sikkia var tjueen år gammel da han ble konge, og han regjerte elleve år i Jerusalem. Hans mor het Hamutal, datter av Jeremia fra Libna. Han gjorde det som var ondt i Herrens øyne, akkurat som Jojakim hadde gjort. Og det skjedde på grunn av Herrens vrede mot Jerusalem og Juda, så han kastet dem bort fra sitt åsyn. Slik gjorde Sidkia opprør mot kongen av Babylon.** »

I vår tid heter vår « Sidkia » Emmanuel Macron. Han engasjerer og forplikter også Frankrike til et krigersk « opprør » mot vår « Nebukadnesar », Vladimir Putin; president i Russland, verdens ledende atommakt. Som på Jeremias, Daniels og Esekiels tid, med EU, « gjør » og legaliserer Frankrike « ondskap », slik det gamle Israel i sin tid, og ungdommens « opprørske » natur blir hver gang satt i tvil. Nasjonenes ende er identisk med den levende Guds ende i det gamle Israel. De samme årsakene avler de samme guddommelige dommene og straffene.

Lærdommen vi må lære er at bruken av autoritet er forskjellig avhengig av lederens alder på grunn av den progressive konstruksjonen av erfaringen som former og former ham. Presidentene som kjente regimet til den fjerde republikken, gjorde moderat bruk av maktene som den femte republikken ga dem. Men den siste opplevde ikke denne erfaringen, og i hans hender tar grunnloven den konkrete og reelle formen til det autokratiske regimet etablert av general de Gaulle; et parlamentarisk monarki som bærer alle ulempene ved en absolutt, personlig, lunefull og opprørsk makt. Ulykke rammer folket som er målrettet mot Guds rettferdige vrede: det sekulære republikanske Frankrike og Den europeiske unionen i Roma-traktaten, det vil si det « skarlagenrøde dyret » fra Apostlenes republikk 17:3, hvor det pavelige katolske Roma « sitter »; Roma, « byen med de syv høyder »: « **Han førte meg bort i ånden til en ørken. Og jeg så en kvinne sitte på et skarlagensrødt dyr, fullt av blasfeminavn, med syv hoder og ti horn.** »

Ved å opprette EU er enhet styrke, og europeiske land har blitt selvsikre og arrogante overfor andre landnasjoner. Europeerne føler seg beskyttet av NATOs skjold, som den unge presidenten Sarkozy brakte Frankrike til, og har gitt seg selv retten til å gripe inn i utenlandske kriger og påtvinge sin rettferdighet. Dette er nok en frukt som kan tilskrives ungdommen, og som blir enda mer arrogant når den oppnår unioner. Den europeiske konstruksjonen ble muliggjort av valget av den yngste presidenten i den franske republikken siden 1845, Valéry Giscard d'Estaing. Men den siste franske presidenten, Emmanuel Macron, enda yngre, er enda mer arrogant og autoritær. Og denne retten til å gripe inn i utenlandske konflikter, som har blitt en naturlig vane i Europa, en rett kalt « retten til humanitær intervensjon », forklarer hans nåværende støtte til Ukraina og unge europeiske myndigheters. Dessverre for dem er ikke det mektige atomvåpen-Russland det svake Serbia som NATO tvang Kosovo til å bli tatt fra dem og gitt til albanerne på. Enhet kan riktignok være styrke, men det skaper også farlig arroganse som får musen til å angripe katten, og i vårt tilfelle den galliske hanen til å irritere den russiske bjørnen.

Kort sagt kan alle se årsaken til ungdommens « arroganse »: de skiller ikke mellom å « ønske » og å « kunne », og de vet ikke når de skal gi opp og stille spørsmål ved seg selv. I Dan 7,8, etter å ha bebreidet og fordømt kong

Nebukadnesar i Dan 5,20, tilskriver Gud paveregimet « *arroganse* », og sammenligningen med dagens ungdom er rik på lærdommer. Pavedømmet handler med « *arroganse* » fordi det tror seg investert og støttet av Gud, mens det forråder ham ved sin ulydighet. Ungdommen handler med « *arroganse* » fordi den ikke tror på Guds eksistens og ignorerer hans krav. Dermed bærer falsk tro og ateisme den samme frukten av « *arroganse* », som er frukten av menneskelig stolthet, som i seg selv skiller den fra Gud. Siden han « *står de stolte imot og gir de ydmyke nåde* », ifølge 2. Peter 5:5, hvis budskap spesielt er rettet mot naturlig « *arrogante* » ungdom: « *På samme måte skal dere yngre underordne dere de eldste . Og alle skal dere kle dere i ydmykhet i deres omgang med hverandre . For Gud står de stolte imot, men gir de ydmyke nåde. »*

Dette avslutter denne studien om temaet arrogante «barnekonger».

Verdens ende: En trosprøve

I verden kjemper monoteistiske religioner om autentisiteten til sin representasjon av Gud på jorden. Og i tillegg til kampen deres kommer ulike former for mer eller mindre filosofiske religioner. Siden 1843 har den protestantiske religionen delt seg i flere uavhengige grupper som splitter den og skaper en forvirring som er skadelig for Kristi sak. Splittelsens herre er djevelen, fordi Jesus på sin side velsigner sine sanne utvalgte i den fullkomne enheten av sin sannhet. Han ba på jorden for denne enheten med stor insistering i henhold til Johannes 17:21-22-23: « *at de alle må være ett , slik som du, Far, er i meg og jeg i deg, at også de må være ett i oss , for at verden skal tro at du har utsendt meg. Den herligheten du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de må være ett, slik som» Vi er ett , jeg i dem og du i meg, for at de skal være fullkomne i ett , og for at verden skal vite at du har sendt meg og har elsket dem slik du har elsket meg. »* Merk at det bare er i denne sannhetens enhet i samsvar med dens fullkomne modell at verden kan identifisere sine sanne utvalgte. Siden 1843 har den splittede protestantiske religionen vært det motsatte av disse kriteriene, og i Åp. 9 fordømmer Jesus denne bedragerske religiøse rusen under temaet «den femte basun » . « *Trompetene* » er guddommelige straffer. Hva består straffen i denne « *femte basunen* » av? Svaret gis i vers 5–6 og 11: « *Og det ble gitt dem, ikke å drepe dem, men å pine dem i fem måneder; og pinen deres var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske .»* Gud beskriver forholdene for « *den annen død* » som allerede er nevnt i « *Sardes* » -budskapet i Åp 3:1: « *Dere regnes som levende og er døde .»* Vers 6 beskriver « *den annen død* » og sier: « *I de dager skal menneskene søke døden og ikke finne den. De skal ha lyst til å dø, og døden skal flykte fra dem. »* Og vers 11 åpenbarer deres overgivelse til djevelen: « *Og de hadde til konge over seg avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon og på gresk Apollyon. «Og ved å plassere den utpekte Ødeleggerens verk på hebraisk og gresk, fordømmer Gud forræderiet mot Bibelen som fører til at protestanter blir overgitt til djevelen: Hovedødeleggeren. Resultatet av denne ødeleggelsen av Bibelen er derfor en mangfoldighet av*

grupper som tolker den på sin egen måte. Det er derfor den tilsynelatende situasjonen er en hyklersk allianse, siden hver fordømmer i sitt sinn valget som den andre har tatt. Jeg presenterer her en ny eksklusiv idé som har blitt inspirert til meg for øyeblikket. Ordene Abaddon og Apollyon betyr henholdsvis på hebraisk og gresk «ødelegger» og «som ødelegger». Men det er ikke alt, for det hebraiske ordet «Abaddon» er sammensatt av to hebraiske røtter som er: «Ab» som betyr «Far» og «Adon» som betyr Herre; deretter er det greske ordet «Apollyon» sammensatt av to greske røtter som er: «Apo» og «Lyon» eller, for «apo», et adverb som antyder en avstand, en avgang eller en separasjon fra « *Løven av Juda stamme* », ifølge Apostel 5:5:» « *Og en av de eldste sa til meg: Gråt ikke! Se, **Løven av Juda stamme** , Davids rotskudd, har seiret og kan åpne boken og dens sju segl.*» «Dermed plasseres det bibelske vitnesbyrdet om den gamle pakt under Herren Faderens beskyttelse, og den nye pakts beskyttelse under beskyttelsen av Løven av Judas adskillelse eller avreisen, begynnelsen på hans vitnesbyrd. Og denne adskillelsen er virkelig bekreftet siden Gud først forkastet den jødiske nasjonen på grunn av dens avvisning av Messias Jesus, « *løven av Judas stamme* » og hans vitnesbyrd om den nye pakt. Men dette budskapet gjelder denne gangen den protestantiske troen som, idet den anerkjenner Jesus, forakter den gamle pakt, vitnesbyrdet om «Herren Fader». Logisk nok gjennomgår den også, i sin tur, avvisning fra Gud. Denne oppdagelsen førte meg til å søke den dype betydningen av ordet «apokalypse». Her igjen utgjør to greske røtter dette ordet. Vi finner adverbet «apo» assosiert med verbet «calypto» som betyr å dekke til, å skjule. Adverbet «apo» som står foran det, antyder tilbaketrekking eller fjerning av sløret eller dekket som skjuler, derav dets overordnede betydning: åpenbaring. Med disse nye dyrebare perlene deponert, for den observerende og offerverdenen, er den religiøse forvirringen total, så mange og forskjellige er de foreslåtte alternativer. Men siden 1843 har Gud tilbudt oss en veldig enkel måte å skille leiren til sine falske kristne fiender på: de tjener og tilber ham på søndag, hviledagen som ble innstiftet 7. mars 321 av mannen Konstantin I, ^{keiser} av de romerske erobringene.

Likevel finnes det en måte å få alle til å bli enige på, forutsatt at alle er enige om å ta hensyn til visse åpenbare fakta. På Salomos tid førte ryktet for denne hebreerkongens visdom dronningen av Saba fra Etiopia for å møte ham personlig. Møtet var så effektivt at hun returnerte til landet sitt, en tilbeder av den sanne Skaperguden, noe som fremgår av ordene hennes i dette verset fra 1. Kongebok 10:9: « *Lovet være Herren din Gud, som har vist deg nåde og satt deg på Israels trone! Fordi Herren elsker Israel for evig, har han gjort deg til konge for å gjøre rett og rettferdighet.* » Så, på Jesu tid, ledet Ånden Filip til en vei hvor han møtte en etiopisk evnukk som han underviste og døypte i Jesu Kristi navn i henhold til Apostlenes gjerninger 8:34 til 39: vers 37-38: « *Filip sa: Hvis du tror av hele ditt hjerte, kan du.*» Evnukken svarte: «*Jeg tror at Jesus Kristus er Guds Sønn.*» *Han befalte vognen å stoppe, og både Filip og evnukken steg ned i vannet, og Filip døypte evnukken .»* Bibelen er ikke bare en enkel bok, den er fremfor alt det skrevne «Guds ord» som han bruker direkte selv, kraftfullt, ved sin Ånd for å undervise dem han omvender. Forklaringen på det lille antallet opplyste mennesker ligger ikke i begrensningen i forståelsen av Bibelen. I vår tid ligger

den i den virkelige mangelen på interesse hos menneskemassene for usynlig liv, dette er spesielt tilfelle i Vesten, og i forankringen av nedarvede tradisjoner i Østen og Maghreb.

Likevel finnes det ett viktig budskap som alle mennesker på denne jorden trenger. Det er kunnskapen om at Gud har profetert en slutt på opplevelsen av det jordiske livet. Den største menneskelige mangelen er faktisk uvitenhet om Guds programmering av denne verdens ende. Ikke-troende, som ikke tror på den bokstavelige lesningen av Genesis-beretningen, lytter til forskere som tilskriver jorden vår en eksistens som går millioner og milliarder av år tilbake; dette er fullstendig feil, men uten tro på Gud blir de ofre for sin egen falske resonnement. Men disse menneskene ser ikke for seg noen verdens ende i det hele tatt, og år etter år hører jeg dem legge planer for år 2050 og til og med, i det siste, for 2100, når de har maksimalt åtte leveår igjen foran seg; og enda mindre for de fremtidige ofrene for den kommende tredje verdenskrig.

Jeg anser derfor at det viktigste elementet Gud åpenbarer for menneskene er hans programmering av en verdens ende som vil sette en stopper for alt falskt håp eller falsk tolkning av menneskelivet. Som en belønning som tilbys hans sanne, forløste, elskede utvalgte, går Gud lenger, siden han hadde planlagt å åpenbare datoen for denne verdens ende for dem. Og hvorfor er de hans elskede? Fordi de først trodde på denne verdens ende. Den som tror på verdens ende, beviser at han virkelig tror på Guds eksistens, som dermed kan velsigne ham med all legitimitet; dette er normen for sann tro. Resten er en logisk kontinuitet: hvis jeg tror på Gud, tror jeg på det han sier, og jeg studerer alt han har sagt. Det meste kommer frem i hans profetiske tekster. Å oppdage at gamle profetier ble perfekt oppfylt i sin tid, gir næring til tillit til de som ennå ikke er det.

Verdens ende vises, tydelig annonsert, i Daniel 2, i læren som statuen bærer, som profeterer fem jordiske herredømmer frem til Kristi gjenkomst. Og kunngjøringen om oppløsningen av hele statuen på grunn av steintreffet forkynner tydelig slutten på menneskeheten på jorden. Ved å oppdage denne læren lærer mennesket at tiden ikke tilhører ham. Det er Gud, og han alene, som etablerte den over de seks tusen årene som dekkes av den bibelske historien. Verdens ende er like logisk som dens begynnelse. Jorden, som ble reist opp på et øyeblikk og kom ut av intetheten, dukket opp i form av en enkel vannkule skapt i et absolutt tomrom. I løpet av de neste seks dagene, alltid til hans befaling, organiserte han den frem til den sjette dagen da han formet mennesket i sitt bilde. Og dette mennesket var storslått, strålende og perfekt; på ingen måte en fisk eller en ape. Men på grunn av arvesynden, ulydighet mot Guds befaling, var denne herligheten bare flyktig. Døden, syndens lønn, ifølge Rom 6:23, kom inn i mennesket og hele den jordiske skapelsen. En flom kom og ødela alt liv som ugjenkallelig var vunnet av ondskap, men gjennom Noah og hans familie ble kunnskap om Gud og hans moralske og fysiske lover overført gjennom tiden og ned til oss.

Vi må være klar over at vanlig, normalt menneskeliv ikke tillater oss å tenke på verdens ende. Mennesker dør og andre blir født; for menneskelige øyne virker prosessen ubegrenset i tid. Dessuten, på Noahs tid, overbevist av den samme overbevisningen om at det kollektive livet ikke hadde noen grenser, trodde ikke folket før syndfloden Noah da han annonserte den kommende vannflommen.

Man kan også forestille seg latteren og sarkasmen til de som så ham bygge en bygning som var ment å flyte; dette på helt tørt grunn. Og deres død skyldtes en mirakuløs handling fra Gud, fordi han skapte så mye vann som var nødvendig for å dekke de høyeste fjellene på jorden. Verdens ende som ligger foran oss, vil også skyldes et kraftig mirakel, men denne gangen vil ikke Gud påkalle vann eller ild; han vil vise seg fullt synlig for sine fiender for å bekjempe og ødelegge dem selv.

Kunngjøringen om verdens ende er en guddommelig bibelsk eksklusivitet. Ved å åpenbare dette siste prosjektet tvinger Gud menn og kvinner til å anerkjenne sin status som skapninger. Han forteller oss alle at livene våre utfolder seg i henhold til en plan han har programmert. Og dette programmet er oppsummert i sabbatsteksten i det fjerde av hans ti bud, ifølge 2. Mosebok 20:8-9: « *Husk sabbatsdagen, så du holder den hellig. Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning.* » Siden uken er modellert etter menneskets seks tusen år, sier Gud til mennesket gjennom dette budskapet: «Dere har seks tusen år til å handle på jorden, så kommer verdens ende.» Og denne verdens ende vil markere inngangen til de utvalgte « *tusen år* » i det syvende jordiske årtusen, som vil utgjøre den store hvilen eller den store sabbaten for Gud og hans utvalgte, forløst ved Jesu Kristi blod; de « *tusen årene* » som er sitert i Åp 20.

Kunngjøringen om verdens ende representerer derfor, alene for de utvalgte, inngangen til en ubeskrivelig lykke, men for de ikke-troende er den tvert imot avskyelig og fryktet, fordi den vil markere slutten på deres useriøse og grådige liv, slutten på alle deres jordiske kjødelige nytelser. Det er derfor dette ene emnet om verdens ende kan tjene som en test for å identifisere de hemmelige tankene i menneskehjertene.

Midt mellom den troende og den ikke-troende, ønsker noen å tro på muligheten for verdens ende, det vil si slutten på en jordisk norm som ville bli erstattet av en annen jordisk norm. Fordi i den falske troen tror mange på etableringen av Jesu Kristi rike på jorden, bedratt av sitatene som forkynner det. Dette er sant, men vi må gå inn i de subtile åpenbaringene i Åpenbaringen 20 for å forstå at mellom Jesu Kristi strålende gjenkomst og innsettelsen av de utvalgte på den nye jorden, er det innføringen av de "tusen år" med himmelsk dom. Konkurrentene vil si at ingenting spesifiserer at denne dommen fullbyrdes i himmelen i dette kapittel 20. Dette er fortsatt sant, men denne presisjonen er tydelig indikert i Åp 4:1: « **Etter dette** så jeg, og se, **en dør var åpen i himmelen** . Den første stemmen jeg hørte, som av en trompet, tale til meg, sa: **Kom opp hit, så skal jeg vise deg ting som må skje etterpå** . » Følg veiledningen: Det som gikk forut for dette budskapet var den siste jordiske æraen til Kristi kirke, betegnet med navnet Laodikea, et navn som betyr: dom over folket. Til slutt blir adventisttroen satt på prøve i 1994, og Jesu Kristi velsignelse fortsetter av den avvikende adventisttroen inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst. Slik at etter denne dommen over adventistfolket kommer, etter Kristi gjenkomst, den himmelske dommen i de «tusen år» av det syvende årtusen. Og i dette kapittel 4 insisterer Gud sterkt på den « *himmelske* » ideen: « *en dør åpnet i himmelen* » og « *kom opp hit* ». Men i I tillegg, i verset som følger, er det de forløste hellige som finnes « *i himmelen* », « *sittende på troner* », også nevnt i Åp 20:4. Så dette emnet om den himmelske

dommen, som fremkalles symbolsk i Åp 4, utvikles i Åp 20:4. Sammenlign derfor disse to perfekt komplementære versene:

Åp 4:4: «Og jeg så tjuefire **troner** rundt tronen , og på tronene **satt** tjuefire eldste , kledd i hvite klær, og på hodene sine hadde de gullkroner. »

Åp. 20:4: « Og jeg så **troner** , og dem som **satt på dem** ble det gitt **makt til å dømme** . Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt imot dets merke på pannen eller på hendene sine. Og de levde og regjerte med Kristus i tusen år. » I dette verset finner vi forklaringen på de « tjuefire tronene » i det andre verset, og bekreftelsen av den himmelske dommen: « **makt til å dømme** .» For perioden før 1843: 12 troner: « Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld .» For perioden etter 1843: 12 troner: « og for dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt imot merket på pannen og hendene sine. »; det vil si i alt «24 troner».

For å forstå hvilken form verdens ende vil ta, er det derfor viktig å erkjenne den «himmelske» dommen, fordi bare den bekrefter den totale opphør av all menneskelig eksistens på jorden i løpet av de siterte « tusen årene »; noe som innebærer en ødeleggelse av alt menneskelig liv ved Kristi strålende gjenkomst, ved slutten av de første seks tusen årene som er programmert og profetert av rekken av de seks profane dagene i våre syvdagersuker. Spørsmålet gjenstår: hvem dømmes av de utvalgte hellige? Svaret finnes i Åp 11:18: « **Folkene ble vrede, og din vrede er kommet, og tiden er kommet for å dømme de døde** , for å lønne dine tjenere profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og for å ødelegge dem som ødelegger jorden. » Svaret er: « **og tiden er kommet for å dømme de døde** .» Disse « døde » ble drept ved Kristi gjenkomst, og ifølge Åp 20:5: « *De andre døde ble ikke levende før de tusen årene var til ende. Dette er den første oppstandelsen.* » Vær forsiktig! Dette verset inneholder en felle fordi uttrykket « *dette er den første oppstandelsen* » er knyttet til vers 6 som følger. De falne døde deltar på sin side i den «andre» « *oppstandelsen* », siden den « *første* » finner sted før « *de tusen årene* » og den «andre» etter « *de tusen årene* ».

Det er umulig for noen som ikke tror på verdens undergang å ta kunngjøringen om tredje verdenskrig alvorlig. For uten dette objektive synet på fremtiden blir verdenskrig sett optimistisk på, og bruken av atomvåpen anses som pessimistisk og overdreven. Mens noen som tror på verdens undergang logisk sett aksepterer kunngjøringen om bruken av disse fryktelig ødeleggende våpnene, som er i stand til å utrydde millioner av mennesker med én atombombe.

Sann tro må akseptere og forberede seg på det verste, siden Gud ville og profeterte det. Og du kan minne kristne på at den første personen som snakket om «verdens ende» var Jesus Kristus, i Matt. 13:39: « *Fienden som sådde, er djevelen. **Høsten er verdens ende** . Høstfolkene er englene.* » Og denne innhøstingen er temaet i Åp. 14:15-16: « *Og en annen engel kom ut av templet og ropte med høy røst til ham som satt på skyen: 'Slag ut sigden din og høst! For timen til å høste er kommet, for jordens avling er moden.'* Og han som satt på

skyen, slapp ut sigden sin på jorden, og jorden ble høstet. » « Timen til å høste » er timen for « verdens ende »; våren 2030.

For verdens ende hadde Gud forberedt en spesiell åndelig «mat» tilpasset denne konteksten for sine siste utvalgte: hans fullstendige bibelske profetiske åpenbaring. For denne åpenbaringen gjelder Bibelen fra skapelsesberetningen i 1. Mosebok 1 og 2 til Daniel og Åpenbaringen; spesifikke guddommelige åpenbaringer som jeg har privilegiet og ansvaret til å presentere i mine verk som vokser med de som går. Jeg har demonstrert den vitale betydningen av denne åpenbaringen, uten hvilken vi ville vært ofre for djevelens listige knep. Og jeg husker at han i Matt. 24:45-46 profeterer om eksistensen av en « *mat* » for «den rette tiden» for «hans ankomst»: « *Hvem er da den trofaste og kloke tjeneren som hans herre har satt over sitt hushold for å gi dem **mat i rette tid** ? Salig er den tjeneren som hans herre finner gjøre slik **når han kommer** !* » Dette verset ville blitt forstått tydeligere ved å si: « *mat som passer til hans ankomst* .» For det er mat som må tilpasse seg tiden, ikke omvendt. Faktisk er maten som er tilberedt for Kristi gjenkomst rik og svært effektiv mat, basert på spesifikke guddommelige åpenbaringer. Det er ikke lenger evangeliens melk, og de som har vært fornøyde med denne melken har forblitt åndelige babyer. Og de mister den sanne troen og dens belønning: evig liv.

Gud har gjort det mye enklere å identifisere sine sanne tjenere i endetiden. Ja, virkelig! Kan noen hevde å tilhøre Herren Jesus Kristus uten å ta hensyn til de spesifikke kriteriene han definerer dem etter i Åp 12:17: « *Og dragen ble vred på kvinnen og gikk av sted for å føre krig mot dem som er igjen av kvinnens ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd.* » For det første er de sanne « *hellige* » som Jesus Kristus anerkjenner, ikke forfølgere, men forfulgte. For det andre « *holder de fast ved Jesu vitnesbyrd* » som djevelen vil ta fra dem. Og det er i Åp 19:10 at dette livsviktige « *Jesu vitnesbyrd* » identifiseres med « *profetiens ånd* »: « *Og jeg falt ned for hans føtter for å tilbe ham. Og han sa til meg: 'Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres medtjener som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud, for Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd.* » Her gir Gud oss et bilde av hva hans sanne utvalgte i de siste dager ikke må gjøre under noen omstendigheter; noe som karakteriserer nettopp Guds store fiende, den pavelige romersk-katolske troen, fordi «tilbedelse» foran en engleaktig skapning eller annet, er forbudt av det andre av hans ti guddommelige bud; som nettopp ble undertrykt av pavelig autoritet slik profeten Daniel hadde profetert i Dan 7:25: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste og tære på Den Høyestes hellige. Han **skal tenke på å forandre tider og lover**, og de hellige skal bli gitt i hans hånd for en tid, tider og en halv tid.* » Den eneste gyldige versjonen av Guds ti bud er den som presenteres for oss i 2. Mosebok 20, utelukkende i Bibelen. Teksten skrevet på hebraisk har aldri variert og må ikke gjennomgå noen endring slik Jesus profeterte i Matt. 5:17-18-19: « *Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Inntil himmel og jord forgår, skal ikke en eneste bokstav eller en eneste tøddel av loven forgå, inntil alt er skjedd. Den som derfor bryter et av de minste av disse budene og lærer menneskene slik, skal kalles den minste i himmelriket. Men den som holder dem og lærer dem, skal kalles stor i himmelriket.* » Herren

har sagt alt tydelig. Og i disse versene advarer han ulydige kristne mot den falske kristendommen i den mørke tidsalder og de siste dager. Vær forsiktige! Ikke la dere forføre! Å bli dømt som « *liten i himmelriket* » betyr: for « *liten* » til å komme inn i det.

Dagen himmelen falt ned over gallernes hoder

Alt som skal til er en krise forårsaket av en krig for at dette fenomenet, som våre forfedre gallerne fryktet, skal finne sted. De var, etter min mening, allerede noe profetiske. For Gud visste allerede på sin tid hvilken ledende rolle deres territorium ville spille i den kristne æra.

Vi har sett hvordan den nåværende krisen i Frankrike er forårsaket av de autoritære valgene som er tatt av den unge mannen som har ledet Frankrike alene siden 2017. Hvis vi lytter nøye til talene hans, legger vi merke til en foruroligende selvtillit. I løpet av sin første femårsperiode bekreftet han denne autoriteten og viste at bare hans vurdering er rettferdig og verdig anvendelse. Slik ble «Jupiter», eller Emmanuel Macron, født etter «gud», François Mitterrand, mens journalister observerte hans oppførsel. Himmelen falt over gallernes hoder i begynnelsen av 2020 og terroriserte de styrende organene med de dødelige epidemiske angrepene Covid-19. Og stilt overfor denne svøpen som vitenskapen var maktesløs mot, bestemte den unge presidenten seg for å begrense hele nasjonen sin og imitere oppførselen til Israels leder. Denne avgjørelsen ble kunngjort etter en presidenttale der E. Macron sa denne uforglemmelige frasen: «Vi er i krig.» Timens fiende var ikke noe mer enn et virus som rømte fra et kinesisk laboratorium i byen Yuhan, som var den første som ble rammet av et stort antall dødsfall. Det store problemet for denne unge presidenten er hans opprinnelige yrkesutdanning: finansmann i Rothschild-banken. Han ble dermed formet av tankegangen bak den reneste liberale kapitalismen av den amerikanske modellen. Hva gjorde han i dette tilfellet på teamet til den sosialistiske presidenten François Hollande? Det er her den franske sosialismens situasjon viser seg å være misvisende og paradoksal. På den tiden av François Mitterrand, den første sosialistiske presidenten, vant sosialismen seieren som et mindretall i sin allianse med det viktige kommunistpartiet. Den betydelige kommunistiske representasjonen er opprinnelsen til de sosiale tiltakene som ble innført i Frankrike siden general de Gaulle. Men i løpet av president Mitterrands to perioder ved makten var andelen av venstreorienterte allianser snudd på hodet, så mye at sosialismen på den tiden av president Hollande i 2012 hadde blitt svært kapitalistisk og svært liberal, i likhet med François Mitterrand, en advokat i sitt sivile yrke. Journalister kalte denne sosialismen «venstrekaviar», som gir liten appetitt for sosiale spørsmål. Når venstresiden er høyre, blir valgspill uskarpe og misvisende for velgerne. Men merk at samtidig autoriserer lover det som tidligere ble ansett som avskyelig og forbudt av samfunnet som helhet. Dette er tiden da godt kalles ondt og ondt kalles godt; det vil si alt Gud fordømmer på det sterkeste. Konkret, i navnet til retten til individuell frihet, legitimeres homoseksualitet og likekjønnet ekteskap, eller ekteskap for alle. Motstandere har blitt et mindretall, og uansett håner den femte ^{republikkens grunnlov} motstandere; Artikkel 9-43 autoriserer

vedtakelse med makt av tiltaket som støttes av presidenten. Hva kan vi si? Burde vi angre? Ikke engang, og her er hvorfor. Fordelen med denne totale friheten er å favorisere handlingen til enhver skapning; en handling basert på deres frie valg. Det kollektive vitnesbyrdet blir dermed synlig, og de vil være i stand til å ta individuelt ansvar for valgene som er tatt. Husk at Gud skapte jorden for å oppnå denne kollektive demonstrasjonen av ondskapen inspirert av djevelen og hans demoner. Denne fullstendige friheten var derfor nødvendig. Og denne gangen var det på offentlig bevis at Gud var i stand til å delta i sin "krig" mot det utro og korrupte Vesten. Og hans første tiltak tok form av Covid-19 med millioner av dødsfall over hele kloden. Men dette var bare begynnelsen på «hans krig». Dessuten vil den økonomiske svekkelsen forårsaket av de økonomiske blokkeringene på grunn av dette viruset spille en stor rolle i hans andre angrep. Denne økonomiske svekkelsen, som forbereder en verdenskrig sentrert for tredje gang i Europa, vil gi Russland et ødelagt og avvæpnet Europa. Frankrike deler sin guddommelige forbannelse med alle andre vestlige nasjoner, siden hele denne leiren er forbannet av Gud på grunn av sin romersk-katolske religiøse arv. Men den pavelige «eldste datteren av kirken» har over tid forblitt «fyrårnsnasjonen» for frihet i Europa og verden. Men paradokset er at dette folket, forkjemper for frihet, aldri har vært så ufritt. Og den dramatiske konteksten vil ikke favorisere dets tilbakekomst til frihet.

I dag, 14. juli, påførte jeg meg selv en times lidelse ved å lytte oppmerksomt til den unge presidentens ord i et intervju filmet i Élysée-palasset. Lidelse, fordi de to kvinnelige journalistene som er til stede, selv om de er krigerske i visse emner, lar ham si uforsvarlige ting uten å reagere. Jeg nevner dette eksemplet, E. Macron sa: «Nei, V. Putin kutter ikke gassen på grunn av våre sanksjoner. Han bruker gass til å utpresse oss.» Har denne mannen en hjerne? Hva er denne utpressingen om ikke en russisk sanksjon tatt som svar på våre europeiske sanksjoner? Dette eksemplet er et urovekkende bevis på at han er overbevist av uforståelig og uberettiget resonnement; oppførsel verdig en dement mann. Og galskap er bare en form for djevlesk besettelse som ikke kan betviles, verken for ham personlig eller for den europeiske befolkningen: politikere, kunstnere og alle journalister. Det er derfor ikke overraskende at ingen av dem tar et problem med hans absurde bemerkninger. Tale er hans ultimate våpen, og han pålegger det i navnet på sin legitimitet som en president valgt av folket. Han viser seg virkelig ute av stand til å innrømme en populær utfordring som angår ham personlig. Han later som han ignorerer denne situasjonen, og går frem kongelig og bestemt, og monopoliserer diskursen med en flom av forklaringer som sjokkerer og luller samtalepartnerne hans i søvn. Angrepet på urettferdige tiltak han støttet angående hans støtte til den digitale taxitjenesten UBER, rettferdiggjør han langt fra å endre, men valget sitt, overbevist om at en slavearbeider er verdt mer enn en arbeidsledig. Hvis dette ikke er kapitalistisk utpressing, hva er det da? Rothschild-banken kan bare godkjenne dette kyniske valget. Fordi ved opprinnelsen til det franske sosiale systemet, misunnet av mange, var det sterk motstand mot denne kapitalistiske ideologien. Å tilby Uber muligheten til å berike seg selv på det usikre arbeidet som gis til arbeidsledige franskmenn, tilsvarer å gi dem slaver som vil berike USA der selskapets hovedkvarter ligger. Og denne posisjonen til E.

Macron bekrefter hans manglende evne til å resonnere riktig. Vi har virkelig i spissen for Frankrike en menneskelig robot formatert av profittånden til den rene kapitalisme, hvis prinsipp er "utnyttelse av menneske av menneske". Stilt overfor fattigdommen som pålegges landet hans, drysser han imidlertid hjelp her og der, uten å angripe de virkelige årsakene til denne fattigdommen. Fordi årsakene er strukturelle og ble etablert lenge før ham av liberale politikere som, uinteresserte i Frankrike, ikke nølte med å levere den, eller mer presist, selge den, til utenlandske interesser. Det var konsekvensen av globaliseringen av handelen som førte til at de rikeste og mest sosialt bevisste landene så jobbene sine flyttet til fattige land, hvor kapitalismen fikk sine nye slaver til å jobbe for sin profitt. Og det er først når himmelen faller ned over hodet på ham at den gjennomsnittlige galleren, helt opp til presidenten, oppdager ruinene som følge av denne katastrofale politikken. Men det er for sent, presidentens sinn er ute av stand til å stille spørsmål ved hans tilknytning til den kollektive unionen EU. Frankrike har dessuten ikke noe kall til å komme seg, men tvert imot å drikke av bunnfallet, forbannelsens beger som Gud har beredt for det.

For øyeblikket er ikke himmelen som faller over gallerne i sin verste fase ennå, det verste har ennå ikke kommet, og man kan forstå at solidariteten med dette uheldige ukrainske folket som er angrepet på dets territorium er berettiget. Men denne støtten vil snart bli diskutert når de virkelige konsekvensene av sanksjonene som er pålagt russerne smertelig merkes av franskmennene og alle europeere selv. På det må vi vente litt lenger, faktisk bare noen få måneder. For panikk vil bli skapt av den plutselige økningen i energiprisene og begrensningen av tilgjengelige mengder.

Den neste fasen vil være uorden og usikkerhet forårsaket av ujevnt fordelt fattigdom. Og til slutt vil det oppstå interne kamper; lokalsamfunn vil vende seg mot hverandre.

Det neste dramaet blir den krigerske konfrontasjonen mot Russland, som vil utnytte den opprørske konteksten som er etablert i Frankrike til å okkupere det med sine hærer.

Til slutt vil himmelen falle over hodene til de parisiske gallerne i form av en oppløsende atomsky med sopp. For Paris og den omkringliggende regionen er tiden i ferd med å renne ut. Byen Gud symbolsk kaller « *Sodoma og Egypt* » i Åp 11:7 vil ende opp under ild fra himmelen, i likhet med den gamle byen med samme navn. Og sannelig, på den dagen vil de parisiske gallerne motta himmelens Guds vrede over hodene sine.

Straffen Gud påfører er forferdelig, men den er proporsjonal med de overgrepene han led av opprørerne. De foraktet det sublime beviset på kjærlighet som ble presentert for dem i Jesu Kristi sondød, han som i all sin guddommelighet blir deres Dommer og Bøddel. Etter å ha studert dette emnet, vet jeg hvor enorm og uberettiget skaden som er gjort mot Skaperguden er. Derfor er studiet av den gamle paktens skrifter viktig, fordi det er i denne sammenhengen at menneskehetens og det kjødelige Israels uopphørlige og gjentatte opprør åpenbares, selv om Gud levde blant sitt folk. Hvordan kunne det ha vært da han trakk seg tilbake og ble usynlig? Vårt nåværende samfunn sender oss tilbake bildet av dette Israel ledet av konger, hver mer opprørsk enn den forrige. Synlig,

Gud er skremmende, men usynlig, han blir ignorert og foraktet. Menneskelige øyne blir snublesteiner fordi de bare verdsetter det deres fem sanser kan verdsette. Men Gud er ikke synlig i disse fem kjødelige sansene. Den sjette sansen er menneskelig tanke, og det er bare gjennom denne tanken, som er i stand til å resonnere, beregne og dømme, at mennesket blir et dyr fremfor alle andre. Så når denne gudgitte evnen misbrukes, blir harmen hans til rettfærdig sinne. Og det håpløse tilfellet må elimineres.

I den gamle pakten sa Gud om Juda i Sak 11,8: « *Jeg ødela de tre hyrdene på én måned; min sjel var utålmodig etter dem, og deres sjel avskydde meg .»* I vår tid er utryddelsen mye raskere; i atomtiden er den øyeblikkelig. Men la oss være sikre på at Jesus ser den samme avskyen for seg selv i våre nåværende vestlige samfunn. Og fordi de er i flertall, styrer og leder de som føler denne avskyen folk og deres nasjonale samfunn. De som ikke deler denne avskyen, er for mye av et mindretall til å kunne påvirke valgene som tas. I Frankrike har eksemplet med ekteskapsloven for alle gjort det mulig å merke seg eksistensen av en opposisjon som, fordi den er for svak, har blitt foraktet og ignorert. Hvor stor må ikke forargelsen være, for i Åp 9,13–14–15, der han avslutter sin himmelske forbønn, beordrer Kristus at « *en tredjedel av menneskene skal drepes* ». Og opphøret av denne forbønnen markerer tiden for nasjonenes ende, men ikke ennå, for menneskehetens ende. For Gud er imidlertid beseglingen av de utvalgte fullført, og han kan sette sine hellige engler i oppgave å beskytte de beseglede utvalgte, som vil kunne gå gjennom folkemordet organisert av Gud under symbolet på hans « *sjette trompet* » uten å bli drept. Den første døden som påføres opprøreren avgjør ikke deres skjebne, for etter de tusen årene med deres dom av de hellige utvalgte, vil de bli oppreist og underlagt den « *annen død* » som fullbyrdes i « *ildsjøen* ». Det er med denne « *ildsjøen* » som er nevnt i Åp 20:14 at Peter sammenligner vannflommen i 2. Peter 3:5-6-7: « *For de vet ikke at himlene var til i fordums tid ved Guds ord, og jorden ble dannet av vann og i vann. Ved disse ting gikk verden som da var til, oversvømmet med vann, til grunne. Men ved det samme ord er himlene og jorden, som nå er, holdt i forvaring og spart for ilden til dommens og fortapelsens dag for de ugudelige mennesker . »*

Til slutt, for å forstå nødvendigheten av denne utryddelsen, må du ta i betraktning at Gud skapte jorden med det ene formål at den skulle bære hans makts trone og tronen til alle hans forløste trofaste i all evighet.

Jeg lærte på skolen at våre forfedre, gallerne, bare var redde for én ting: at himmelen skulle falle ned over hodene deres. Den gangen lo jeg av det. I dag tror jeg denne informasjonen hadde et profetisk formål som varslet hans endelige «Babel»-lignende sinnstilstand. For gallere eller franskmenn har en opprørsk, uregjerlig og opprørsk karakter. Hans skapelse av den første nasjonale ateismen i jordisk historie brakte også Frankrike i forgrunnen i kampen mot den guddommelige sannheten. Og ved å vekke hans sinne kan man bare vinne fra plagene sendt av den guddommelige himmelske regjeringen.

Hva var frihetens gevinster? For det første et minneverdig blodbad, fordi én persons frihet ikke er en annens, og det tok mange dødsfall før man fant et grunnlag for aksept oppnådd gjennom kompromiss. Men frihet har aldri vært i stand til å løse problemet med å dele rikdommen skapt av nasjonen. Raskt tok de

rikeste tilbake kontrollen over nasjonen, og de fem republikkene i Frankrike ble provosert av denne permanente kampen som stilte de rike opp mot de fattige. For de fattige nektet å affinde seg med å bli utnyttet av de rike. Og for tiden vil den økonomiske krisen, utløst av tiltakene som ble tatt mot Russland, forverre situasjonen til de fattige, hvis rettferdige sinn vil bli vekket til live igjen. Takket være denne krisen oppdager vi i Frankrike konsekvensene av de politiske valgene som ble tatt i løpet av flere tiår med bedragersk velstand. Men hvem tjente på disse valgene? Grådige investorer fra hele verden. Som et resultat har franske selskaper forsvunnet etter hverandre. Og det tok Frankrike å være i lockdown i to år før politikerne oppdaget den virkelige situasjonen i landet sitt. Denne oppdagelsen minner meg om hvordan president Jacques Chirac i et TV-program uttrykte sin forbauselse over å se unge mennesker i en svært pessimistisk sinnstilstand. Han forsto ikke denne reaksjonen. Og dette vitnesbyrdet beviser hvordan de franske politiske elitene var og fortsatt er økonomisk og ideologisk atskilt fra det franske folket. Etter general de Gaulles religiøse høyreside kom den økonomiske høyresiden, etterfulgt av François Mitterrands sosialisme, som igjen raskt forvandlet seg til kaviarvenstresiden. Ondskapen ligger derfor fundamentalt i den menneskelige egoismen som driver de rike til å ville bli stadig rikere. Og uten penger er makt utenfor de fattiges rekkevidde. Urettferdighet er derfor den viktigste frukten av tilgang til frihet.

Demonstrasjonen i Frankrike bekreftes av verdens oppdeling i to hovedleire som ble etablert etter slutten av andre verdenskrig: i vest, leiren til de rike NATO-vinnerne dannet av USA og vesteuropeiske nasjoner; i øst, de fattige styrt av det kommunistiske systemet, nasjonene plassert under Sovjet-Russland. Denne binære oppdelingen tillot Gud å demonstrere at verken kapitalismen eller kommunismen, dens absolutte motsetning, var i stand til å gi mennesker lykke. Denne guddommelige demonstrasjonen endte med Sovjetunionens fall rundt 1992. Etter dette fallet har Russland sakte gjenoppbygd seg siden V. Putins presidentskap. Det nåværende regimet har vært preget av den kommunistiske ånden, selv om det er utviklet på kapitalistisk grunnlag. Dette er også tilfelle i Kina. Slik at opposisjonene ikke lenger setter kapitalismen opp mot kommunismen, men nasjonalistiske kapitalister opp mot hverandre. Og det er denne typen nasjonalistisk opposisjon, som konkurrerer med hverandre og ønsker å eliminere fienden for å dominere verden, som skaper gunstige betingelser for en endelig tredje verdenskrig. Og i denne sammenhengen vil rike og fattige, gallere eller andre, faktisk ha inntrykk av at «himmelen faller ned over hodene deres» over hele den bebodde jord. Allerede stor er overraskelsen blant vestlige over å oppdage at Russland er i stand til å sende 50 000 bomber per dag mot Ukraina. Men denne kapasiteten skyldes konstant forberedelse fra Russland; dette i samsvar med den rollen landet skulle spille i Guds rettferdighetsplan. Men Russland ignorerer Jesu plan som angår dem, og deres hamstring av våpen skyldes frykten for et angrep fra USA. Til slutt vil ikke våre gallere ha tatt så feil, siden ved Kristi gjenkomst vil « *den syvende av Guds siste plager* » bli fullført av et regn av « *store* » steiner av « *hagl* », ifølge Apostel Apostlenes Gud 16:21: « *Og et stort hagl* , som veide en talent, falt fra himmelen på menneskene, og menneskene spottet Gud på grunn av haglplagen, for plagen var svært stor. »

Ettersom menneskelig svikt er blitt demonstrert, kan den perfekte modellen som Gud har utformet, kongelig og herlig tilby perfekt lykke til de forløste utvalgte som hadde intelligensen til å forstå at han alene var i stand til å tilby den. Men Jesus advarte oss i Markus 10:23: « *Jesus så seg rundt og sa til disiplene sine: Hvor vanskelig det skal bli for dem som har rikdom å komme inn i Guds rike!* » Men det er jeg som legger til etter ham at denne veien ikke lenger er tilgjengelig for fattige « *opprørere* ». For ved den ytterste dom er det blant de falne og de utvalgte « **store** », de rike, og « **små** », de fattige», ifølge Åp 20:12: « *Og jeg så de døde, **de store og de små**, stå foran tronen. Bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok.*» **Og de døde ble dømt etter sine gjerninger**, etter det som var skrevet i bøkene .» Merk at dommen er basert på « **gjerninger** », på tro, som Gud ikke engang nevner. Rikdom og fattigdom blir dømt på samme måte, etter den samme guddommelige bibelske loven, av Jesus Kristus, den høyeste, perfekte dommer.

Kan du forestille deg mer fantastiske levekår enn de der Gud, universets skaper, blir tjener for sine forløste utvalgte, og til og med vasker føttene deres skitne av jordens støv? Og der denne samme Gud tilbyr sitt menneskelige liv for å forløse syndene til de som elsker ham og elsker hele hans sannhet? Dag for dag vil livet bli vanskeligere å møte, for både rettferdige og urettferdige, men de rettferdige vet hvorfor dette ondet er pålagt, i motsetning til de urettferdige som ignorerer det.

RELIGION: DET BESTE OG DET VERSTE

Religion er den eneste handlingen som viser et ønske om å forbinde oss med Skaperguden, eller, i tilfellet med hedendom, med antatte, men falske guddommer. Den representerer det beste av ting når den er sann og tillater en reell forbindelse med den levende Guds Ånd, men blir det verste av ting når den forbinder mennesket med djevelen og hans demoner fordi den praktiserer handlinger som er forbudt og fordømt av den sanne Gud. I dette andre tilfellet forblir dens respons alltid den samme: livet rammes av de mange formene for sin forbannelse.

Det beste innen religion forekommer svært sjelden i Bibelen, men det vakreste eksemplet er kong Salomos regjeringstid, spesielt på grunn av hans valg av visdom, mens Gud ga ham fullstendig valgfrihet i henhold til 2. Krøn 1:7 til 10: « *Om natten åpenbarte Gud seg for Salomo og sa til ham: Be om hva du vil at jeg skal gi deg.*» Salomo svarte Gud: «*Du viste stor godhet mot min far David, og du gjorde meg til konge i hans sted. Nå, Herre Gud, la ditt ord til min far David bli oppfylt, for du har gjort meg til konge over et folk så tallrikt som jordens støv! Gi meg derfor visdom og forstand, så jeg kan vite hvordan jeg skal vandre for dette folket! For hvem kan dømme ditt folk, dette store folket?*» Gud sa til Salomo: «*Fordi dette er hva som er i ditt hjerte, og du ikke har bedt om rikdom, velstand eller ære, eller dine fienders død, eller engang et langt liv, men har bedt om visdom og forstand for deg selv, slik at du kan dømme mitt folk som jeg har gjort deg til konge over, da er visdom og forstand gitt deg. Jeg vil også gi deg rikdom,*

rikdom og ære, slik som ingen konge før deg har hatt, og heller ikke noen konge etter deg vil ha hatt. Denne Salomos opplevelse har alltid fengslet og blendet meg. Og Gud gjør det klart at i hele menneskehetens historie er den unik og vil ikke bli gjentatt. Visdom er virkelig den høyeste verdien livet kan tilby, men bare Gud kan gi den, og vi vet at han gir til de som har; noe som betyr at visdom gis til de virkelig vise i henhold til Gud og ikke i henhold til menneskelige standarder. For menneskeheten gir seg selv også vise menn, men disse er like korrupte som resten av menneskeheten, slik at deres råd fører til det fryktede verste. Ved å velge visdom og få den fra Gud, var Salomo for sitt folk en velsignelse materialisert av en eksepsjonell tid med fred og velstand. Gjennom ham nøt alle folkene ved elvebredden og grensen godt av denne freden og velstanden: det var nesten paradiset på jord. Vi må innse betydningen av iveren til Libanons konge som sørget for treverket til byggingen av tempelet, boligen som ble reist for Gud. Hele jorden og dens riker virket glade og ivrige etter å ære Salomo, kjent for sin guddommelige visdom. Og alt, som en enkelt folk, deltok på en eller annen måte i byggingen av dette den sanne Guds hus, uten å ha omvendt seg til ham. Men i denne erfaringen viste Gud at fred kan gjøres mulig når han vil. Det betyr at når den forsvinner, erstattet av krig, er det også fordi han ønsker det. Han kunne ikke demonstrere sin makt over alt liv bedre. Akk, dette idylliske bildet endret seg med den aldrende Salomo, og han syndet kraftig mot Gud, noe historien i 1. Kongebok 11 viser, hvorfra jeg siterer vers 9 til 13: *« Herren ble vred på Salomo fordi hans hjerte hadde vendt seg bort fra Herren, Israels Gud, som hadde åpenbart seg for ham to ganger. Han hadde befalt ham å følge andre guder, men Salomo holdt ikke Herrens bud. Og Herren sa til Salomo: Fordi du har gjort dette og ikke har holdt min pakt og mine forskrifter som jeg ga deg, vil jeg rive riket fra deg og gi det til din tjener. Bare jeg vil ikke gjøre det mens du lever, på grunn av din far David. Jeg vil rive det fra din sønns hånd.»* Jeg vil imidlertid ikke rive hele riket fra deg; jeg vil la én stamme bli igjen til din sønn, for min tjener Davids skyld, og for Jerusalems skyld, som jeg har utvalgt. » Etter Salomo og hans visdom kom tiden med strid, hat og til slutt bruddet mellom Israels stammer og Judas stammer, som kong Rehabeam regjerte over. Legg merke til at for å gjennomføre sin bruddplan gjør Gud Salomos sønn krigersk mot Israels stammer, som han sier til i 1. Kongebok 12:11: *« Min far la et tungt åk på dere, men jeg vil gjøre det tyngre for dere. Min far tukte dere med pisker, men jeg vil tukte dere med skorpioner.»* «Hele Salomos liv er en lekse som lærer oss velsignelsen av visdom og lydighet og deretter forbannelsen av ulydighet. I disse bibelske vitnesbyrdene ser det ut til at livet hans endte svært dårlig, og at hans alderdom ikke reduserte betydningen av hans siste utroskap for Gud. Som Esekiel 18:24 lærer oss, ble hans tidligere rettferdighet glemt av Gud, og hans tid på jorden endte i en dødelig, guddommelig fordømmelse: *« Hvis den rettferdige vender seg bort fra sin rettferdighet og gjør urett, hvis han etterligner alle de ugudeliges vederstyggeligheter, vil han da leve? All hans rettferdighet vil bli glemt, fordi han har gitt seg hen til urett og synd; på grunn av dette vil han dø. »*

Siden Gud styrer alt liv, med respekt for sine skapningers frie valg, må enhver situasjon som studeres studeres på en religiøs måte. Det er tydelig at god eller dårlig religiøs natur betinger den gode eller dårlige frukten. Og i Frankrikes

historie, religionskrigene der protestanter og katolikker kjempet og drept hverandre voldsomt, var denne frukten som ble frembrakt av de to motstridende religionene krig og grusomhet. Kristi fred var verken over den ene eller den andre av disse stridende. I samme tid var den bare over dem hvis krigerske våpenskjold bare var åndelig og bærer av frukten av Kristi fredelige mildhet. I blindheten som har slått dem siden 1843, har protestantene som forble trofast knyttet til den romerske søndagshvilen, ikke lagt merke til forskjellen mellom den fredelige åndelige soldaten og den som dreper og tar liv. Men Jesus Kristus, han la merke til disse tingene, og han kjenner dem som tilhører ham fordi de husker hans lærdommer.

Det er derfor fortsatt gjennom religion at vi bedre kan forstå konfliktsituasjonene i vår moderne tid. For å forstå situasjonen i Ukraina i 2022, må vi faktisk allerede ha forstått Balkankrigen som fant sted fra 31. mars 1991 til 12. november 2001, det vil si ti år med krig allerede på dørstokken til EU. Problemets opprinnelse var dødsfallet til marskalk Tito, diktatoren for et kommunistisk regime etablert i Jugoslavia, som besto av det ortodokse Serbia, det katolske Kroatia, det muslimske Bosnia-Hercegovina og det katolske Slovenia. Sistnevnte fikk sin uavhengighet, anerkjent av Tyskland først, etter marskalk Titos død. Men den religiøse motstanden fra de andre leirene førte til krig. En første lærdom er å forstå at religion forbannet av Gud avler krig. Freden som gikk forut for og forente Jugoslavia, skyldtes det kommunistiske regimet som forhindret religiøse krav. Dette Jugoslavia var også som en gryte fylt med kokende vann holdt av et lokk representert av marskalk Tito. Ved hans død spratt lokket av, og den religiøse naturen til de forente leirene våknet og satte religioner opp mot hverandre. Religioner forbannet av Gud gjenvant sin skadelige rolle for sine tilhengere; krig produserte sine nye dødsfall. Men dessverre for vestlige befolkninger og deres hærer, som intervenerte som fredsbevarere til tross for de amerikanske og franske bombingene av Serbia, ønsket ikke observatører og kommentatorer i media og politikere å se det religiøse aspektet av konfliktene bli involvert. Så ingen lærdom ble lært. Imidlertid, i 2022, den 24. februar, gikk Russland inn i Ukrainas territorium med sine hærer og stridsvogner; umiddelbart våknet alle og fikk panikk. Nok en gang hadde krigen sin effekt. Og for mange har denne krigen sin kilde i denne aggresjonen fra den russiske hæren. Dette russiske initiativet er imidlertid bare en reaksjon på andre fakta som gikk forut for dette øyeblikket. Derfor foreslår jeg en forklaring som får oss til å undersøke opprinnelsen til Ukrainas uavhengighet etter oppløsningen av Sovjetunionen 25. desember 1991. Dette var utvilsomt for Vesten den vakreste julegaven de fikk fra himmelen. Og endringen av det russiske flagget som fulgte er svært betydningsfull; stjernen, sigden og hammeren fra det røde flagget til proletarisk dirigisme falt, erstattet av de to horisontale båndene i blått og rødt; det blå symbolet på falske religioner og det røde symbolet på den republikanske synden til det syndige folket overfor Gud. Nylig kom et lite hvitt bånd for å skille det røde fra det blå. Til sammenligning er de tre fargene i det franske flagget like store. Og den imponerende hvite delen bekrefter den franske smaken for monarkisk styresett, som likevel forblir innrammet av det religiøse blå og det røde symbolet på den folkelige republikanske synden. For vestlige var en smertefull og

bekymringsfull side blitt snudd, fremtiden så ut til å bli lys og velstående. Risikoen for en krig mot Russland forsvant; noe som tillot dem å gripe arrogant inn i Balkankrigen som startet tidlig på våren samme år, 1991; året jeg ble utvist fra Adventistkirken, et år rikt på viktige hendelser. Og for meg, som forkynte Jesu Kristi strålende gjenkomst i 1994, kunne denne Balkankrigen ha drevet til en verdenskrig, bortsett fra at den russiske agenten ble midlertidig nøytralisert.

Det viktige faktum å merke seg er dette. Da Ukraina fikk sin uavhengighet i 1991, var det bebodd av russisktalende ortodokse og ukrainsk-katolske talende. Her igjen, som i Jugoslavia, hadde det kommunistiske lokket kvalt religiøse krav og tilhørigheter. Men med forsvinningen var de gamle problemene nødt til å dukke opp igjen. Og det var faktisk det som skjedde. Men du må forstå at i 1991 var rettighetene til russisktalende og ukrainere like og like legitime. I starten ble disse rettighetene respektert, men etter hvert som tiden gikk, ønsket den ukrainsk-katolske leiren å dominere de russisktalende, og i 2014 styrte de den etablerte russisktalende presidenten og satte seg fore å innføre ukrainsk som eneste språk. Russisktalende motsatte seg disse endringene og omgrupperte seg i den østlige delen av landet i Donbass-regionen. Hvilken rett har den katolske komponenten til å kvele og eliminere språket og den religiøse kulturen til den russisktalende komponenten? Var de ikke til stede og likeverdige på tidspunktet for uavhengigheten? Denne skyldfølelsen til det katolske Ukraina blir ikke tatt i betraktning av vestlige politikere og mediefigurer. Likevel er det nettopp på grunn av disse urettferdige handlingene at Donbass-krigen, som førte til at Russland annekterte Krim, og den 24. februar 2022 krigen eller «spesialoperasjonen» som Russland førte mot det kupplignende og intolerante Ukraina, vil bli igangsatt suksessivt.

Uten noen form for skjevhet mot den russiske eller ukrainske leiren, finner jeg i denne brutale tilgangen til dominans fra ukrainerne som er fast bestemt på å fysisk drepe den russisktalende komponenten, noe som ble bekreftet av Donbass-krigen i løpet av åtte lange og smertefulle år, en likhet med makterobringen til Hitler-nazistene i Tyskland, som oppnådde denne makten ved å fysisk eliminere alle sine motstandere. Men for å legge merke til denne sammenligningen, må man kalles Vladimir Putin eller Samuel, mannen som ser konsekvensene av handlinger som skyldes falsk religion, i henhold til den åndelige gaven Gud ga ham.

For å fremme religiøs fred når han vil, oppreiser Gud mektige og autoritære regimer som tøyler overdreven religiøs iver, for eksempel det romersk-republikanske og deretter keiserlige regimet som visste hvordan de skulle undertrykke jødisk aggressivitet, og i sin tid det franske revolusjonære ateistregimet som satte en stopper for den pavelige katolisismens despotisme. Men for å være mer presis, var ikke Guds mål å tilby den freden som den opprørske og ulydige menneskeheten ikke fortjente. For å sette en stopper for grusomhetene begått av koalisjonen mellom pavedømmet og monarkiet som Åp 13:1 symboliserer under aspektet av «dyret som stiger opp av havet», oppreiste Gud dermed et annet monster, fransk nasjonal ateisme, som han i Åp 11:7 betegner som «dyret som stiger opp av avgrunnen». Du kan forstå at nøkkelen til tolkningen er skjult i disse to ordene «hav og avgrunn» sitert i 1. Mosebok 1, i omvendt rekkefølge «avgrunn» deretter «hav» da «jorden» ble skapt ut av

«havet». Budskapet er bevisst barnslig, men fullt av subtilitet, fordi Gud har til hensikt å forstå det for en virkelig enkel og logisk mann som har overholdt disse kriteriene for barndom. Og Jesus advarte om at det var slik ifølge Matt. 19:14: «*Og Jesus sa: La de små barn komme til meg, og hindre dem ikke! For himmelriket hører slike til.*» Det er derfor denne barnlige enkelheten som kvalifiserte meg til å bære forklaringene gitt av Guds Ånd i Jesu Kristi navn. For denne enkelheten er fraværende blant pastorer som er trent i skolene til offisielle religiøse institusjoner. En veldig nær bror hadde til og med dømt mine forklaringer som «forenklete», og dette var ikke hans eneste feil, til hans ulykke. Ja, Skaperguden elsker enkelhet og ydmykhet i sine skapninger, og han gjør sine åpenbaringer tilgjengelige for dem. De som elsker kompliserte ting vil gå på deres bekostning, det guddommelige lyset vil ikke bli mottatt av dem. I 1. Mosebok presenterer Gud dermed i bilde, i denne rekkefølgen, rekkefølgen som forbinder «avgrunnen, jorden og havet». Men i den kristne tidsalder er rekkefølgen på tilsynekomster annerledes: «havet, avgrunnen og jorden». Hvert av disse ordene får en betydning i skapelsen. «Havet» er det nye navnet som ble gitt til vannet som frem til da ble kalt «avgrunnen», og under dette navnet avgrunnen betegnet Gud jorden som var dekket av vann som i flommen, men et land uten liv selv i vannet. Avgrunnen er dermed gitt som en referanse til det opprinnelige stadiet av den nyskapte jorden. I profetien vil avgrunnen åndelig sett være nivået av åndelig intethet, og det er derfor Gud i Åp 17:8 profeterer om rekken av de tre «dyrene» som alle tre betegner intolerante regimer. Du må forstå at dette budskapet er unnfanget i logikken i situasjonen som vil råde mellom 1980 og 1991, datoen da denne forklaringen ble gitt til meg. Gud forteller meg, gjennom apostelen Johannes: «*Udyret du så var*», det er «*udyret som stiger opp av havet*», som betegner den katolske religionen til det romerske paveregimet i koalisjon med det franske monarkiet som spesielt støttet det; det «*var*» mellom 538 og 1798; «*og det er ikke mer*» i 1980, da jeg, døpt, påtok meg arbeidet med å tyde profetien. Det er ikke mer fordi «*udyret som stiger opp fra avgrunnen*» i Åp 11:7 ødela den. Den franske revolusjonen og dens nasjonale ateisme henrettet suksessivt kong Ludvig XVI og forårsaket at pave Pius VI døde i fengselet i citadellet i min by Valence-sur-Rhône i 1799. «Det må stige opp fra avgrunnen og gå til fortapelsen.» Denne oppstigningen fra avgrunnen er et bilde på innflytelsen fra intolerant ateisme på den protestantiske religionen, under hvis herredømme den siste kristne religiøse intoleransen vil dukke opp igjen. «*Og de som bor på jorden, hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, skal undre seg når de ser dyret, for det var, og er ikke mer, og skal ennå være.*» De tre hovedfasene er dermed oppsummert på slutten av verset: «*Det var, det er ikke mer, og det skal komme til syne igjen.*» Jeg oppsummerer derfor: det var mellom 538 og 1798, det er ikke mer i 1980, det vil komme til syne igjen i 2029, året da denne intolerante protestantiske og katolske koalisjonen vil bli rammet av «*de syv siste plagene av Guds vrede*». De to tilsynekomstene av dyrene, det vil si to kristne religiøse intoleranser, gjelder suksessivt den katolske troen, deretter den protestantiske troen som Åp. 13 presenterer suksessivt i vers 1 og 11. Og bemerker denne imponerende subtiliteten: I Åp. 13 tar dyret som reiser seg fra jorden vers 11 som sin støtte; som knytter det til Åp. 11 hvor Gud i vers 7 presenterer «*dyret som*

stiger opp fra avgrunnen ». Ved denne subtile konstruksjonslek bekrefter han ytterligere sin presisjon « *det må stige opp fra avgrunnen og gå til fortapelsen ».* Men i en annen forklaring kan dette uttrykket gjelde « *dyret som stiger opp fra havet ».* Og i dette tilfellet er dets «oppstigning» fra «avgrunnen» ment å bekrefte den åndelige intetheten i dets handling og dets religiøse doktriner. Faktisk plasserer Gud den katolske religionen på samme åndelige nivå som fransk ateisme ved denne avklaringen. Det er derfor normalt at den leder sine tilhengere « *til fortapelsen ».* Denne tolkningen er ikke uten interesse når vi vet at denne katolske religionen er hovedmålet for guddommelig vrede, siden han erklærer om den i Åp. 18:24: «... *og fordi det i den ble funnet blod av profeter og helgener og av alle de som ble drept på jorden. »* Vi har her den VERSTE av RELIGION. Og ved verdens ende vil det VERSTE av RELIGION dukke opp igjen, denne gangen dominert av den protestantiske troen som « *skal danne et bilde av dyret »;* noe som betyr at prinsippet om intoleranse vil bli anvendt igjen etter slutten av tredje verdenskrig av den overlevende protestantiske og katolske koalisjonen. Jeg må huske hva som utgjør « *dyret ».* Det er religiøs intoleranse muliggjort av assosiasjonen av sivil makt med religiøs makt. Avgjørelser tatt av religiøse mennesker pålegges av sivile og militære myndigheter under ulike former for tvang; den siste er døden. I tilfellet med *det protestantiske «dyret som reiser seg fra jorden »*, er den sivile makten ikke kongenes, men statsoverhodernes, sekulære eller religiøse ledes. Denne siste «bestialske» intoleransen vil ikke vare veldig lenge, maksimalt ett år, men under den guddommelige vreden som stadig vil slå den med sine siste plager, vil den nå et maksimalt nivå ved endelig å bestemme døden for de som er imot romersk søndag. Gjennom spiritismens mørke kontakter, som Johannes kaller « *engledyrkelse »*, vil demonene anklage sabbatsholderne, som de vil presentere som ansvarlige for de guddommelige plagene. Dette er alt som skal til for at dødsdommen deres skal bli vedtatt og samlet godkjent. Her er hva apostelen Paulus sier om denne « *engledyrkelsen »* i Kol. 2:18-19: « *La ingen, under påskudd av ydmykhet **og engledyrkelse**, rane dere for deres ætts pris etter eget ønske, mens han blir forført av syner og forgjeves oppblåst av sitt kjødelige sinn, **uten å holde fast ved Hodet**, fra hvem hele legemet, sammenføyet og holdt sammen av ledd og lenker, vokser med Gud .»* Dette Kristi legeme er de utvalgte forsamling. Og i denne læren advarer Paulus de som er kalt mot forførelsene til den VERSTE forførende og bedragerske RELIGIONEN.

Det er ingenting VERRE å frykte enn falsk RELIGION. Fordi den er i stand til det verste og noen ganger til å bedra inntrykket av det «beste» som behager humanister. Dens forakt for sannheten åpenbart av Gud setter den under djevelens avgjørelser. Og så lenge Gud ikke ser ut til å fordømme og avsløre situasjonen, gir de overfladiske menneskemassene den all sin tillit.

Og disse menneskemassene elsker ingenting mer enn fred.

Siden 1945 har Gud gitt europeerne relativ fred, men en som har vart i 77 år, noe som er betydelig og sjeldent i folkeslagenes historie. Denne perioden er profetert som tiden da « *dyret ikke er mer »*, som vi nettopp har sett ovenfor. Men denne freden skyldtes ikke byggingen av EU, slik vi så lenge har hørt overbeviste

europere si. Nei, denne freden ble gitt av Gud for å la vestlige opprørere oppfylle kravene om sin frihet, erobret og legitimert, gradvis men svært raskt, siden året 1994, da samtidig Syvendedags Adventistkirken ble « oppspyet » av Jesus Kristus. Frukten som er forbannet av himmelen har dermed intensivert seg.

Avhengig av om religion er sann eller usann, fører den menneskelige sjel til evig lykke eller til utslettelsens definitive ulykkelighet, og det er derfor riktig å tillegge den: DET BESTE eller DET VERSTE.

Indignasjonen til vantro og ikke-troende

I tankene til både vantro og ikke-troende har det slått rot en standard for hva som er akseptabelt som åpenbart ikke tar hensyn til Guds mening, som flertallet ikke engang roper ut til eller ikke lenger hevder at Han eksisterer, og de som tror på Hans eksistens tar ikke hensyn til Hans åpenbarte ønsker. Humanistisk tankegang dominerer, og ve den som ikke deler den. Fra et humanistisk synspunkt er han nødvendigvis en mer eller mindre farlig fanatiker, men farlig likevel.

I dag, søndag 17. juli 2022, markeres 50-årsjubileet for den jødiske oppsamlingen av «Vel d'Hiv», navnet på en stor innendørs velodrom i Paris i Frankrike. I lydighet mot tyskerne organiserte marskalk Pétains regjering oppsamlingen av mange jøder som skulle utleveres til dem. Siden 1942 hadde den «endelige løsningen» begynt, og jødene ble massivt utryddet i «SS»-leirene som ble opprettet i Polen. Som et resultat kunne den tyske befolkningen ignorere denne tragedien, og ansvaret lå utelukkende hos Hitler og hans nazistparti. Og for denne humanistiske tanken fremstår saken som uhyrlig og umenneskelig.

Her forlater jeg denne humanistiske tanken og undersøker dette emnet i forhold til Bibelen, som uttrykker alle åpenbaringene Gud gir menneskeheten for å la den forstå betydningen av ting og hendelser som skjer. Og det første som faller meg inn er at det jødiske folket ikke er et normalt folk blant andre. De er det eneste folket som ble skapt ved Guds direkte inngripen på jorden. Han la sitt valg på Abraham, hans sønn Isak, hans sønn Jakob, som ble Israel, og som han skapte et folk av basert på sine tolv patriarkalske sønner av tolv stammer. Så alt som angår dette folket er ikke vanlig. For å tilby dem et hjemland utryddet Gud menn, kvinner, gamle mennesker og barn som bodde i Kanaan. Det var det første guddommelige folkemordet siden flommen på Noahs tid. Og dette store offeret av liv gir Gud spesielle rettigheter over livene til sitt folk Israel. Dette gjelder desto mer siden dette Israel ble organisert for å danne en modell hvis erfaring med Gud skulle tjene som en lærdom for generasjonene som skulle etterfølge hverandre til verdens ende. Det var dommernes tid, kongenes tid, og så mange nederlag at Gud endte opp med å overgi sitt folk til de kaldeiske hedningene i Babylon, hvis konge Nebukadnesar omvendte seg til Gud takket være profeten Daniels vitnesbyrd. Det var fortsatt mange dødsfall blant jødene, og bare de overlevende ble ført til Babylon og dets enorme territorium. For jødene er døden gitt av Gud ingenting unormalt, ingenting skandaløst, fordi døden er lønnen han gir til synden. Og dette folket synder rikelig, så som et resultat blir det ofte rammet av døden. Ved slutten

av den gamle pakt, ved å avvise sin Messias Jesus Kristus, avviser det den nye pakt som Gud hadde foreslått; det er en enorm synd som denne gangen fordømmer hele den jødiske nasjonen: den må forsvinne. I år 70 tok romerne ansvar for saken; Jerusalem, dets tempel, dets levittiske hellighet, ble ødelagt og folket i stor grad massakrert. I løpet av den kristne æra ble de spredt blant nasjonene, og spesielt i Spania ble de målrettet og sterkt forfulgt. Helt til krigen i 1939-1945, da Hitler gjorde dem til mål for sitt hevngjerrige hat. Og der, denne gangen, ble moderne metoder organisert for å kvele dem, og kroppene deres ble brent i forbrenningsovnene, krematorier. Dødstallene var rundt seks millioner sjeler. Det som sjokkerer humanisten er selvfølgelig å se sivile drept, for i Vesten dreper krig offisielt, ifølge konvensjoner, bare soldater, militært personell. Det er her man må huske de tidligere straffene som kun var guddommelige straffer. Og den siste er intet unntak, folkemordet organisert av nazistene ble utført av mennesker, men under guddommelig inspirasjon, fordi Gud ønsket å sende en påminnelse til hele menneskeheten som uttrykte sin rettferdighet før han forberedte tiden for de siste prøvene som var programmert for verdens ende.

Og for de som tror på Gud, hvordan er denne handlingen mer uhyrlig enn folkemordet på Kanaans innbyggere? Hadde ikke Gud advart Abraham om at «hans etterkommere skulle arve dette landet, men amorittenes misgjerning, som bodde der, var ennå ikke på sitt høydepunkt»? Fire hundre år senere hadde den gjort det, og Gud lot dem alle omkomme av giftige vepser og andre dødelige sykdommer. Jeg husker at denne menneskeheten hadde beholdt den gigantiske størrelsen til de før syndflodens kjemper. Gud hadde derfor en annen grunn til å utrydde dem. Uten Gud hadde de små israelittene ingen sjanse til å beseire dem, og det er derfor Gud tok det på seg å gjøre det. I 1942 valgte han tysk nazistisk tankegang som sitt dødsinstrument. Denne historien tar oss tilbake til den trosprøven Israel ble utsatt for etter utvandringen fra Egypt. De ikke-troende blant dem krympet seg for menneskelige begrensninger, mens sanne troende som Moses, Josva og Kaleb visste at med Gud er ingenting umulig.

I dag, i juli 2022 og frem til Kristi gjenkomst som er forventet våren 2030, kjennetegner denne tilliten til Gud, for hvem ingenting er umulig, fortsatt en sann tro som behager Gud.

Men den gudløse verden er rasende over alt som motsier og angriper dens verdier, uvitende om at Gud på sin side gjør det samme med dem. Likevel har verdens verdier endret seg mye på bare noen få år. Hvordan kan vi forklare disse enorme og raske endringene? Nok en gang vil ikke de vantro ha det virkelige svaret, men de vil uten tvil forklare det ved å si at de har blitt mer og mer intelligente. Var det ikke dette Satan hadde foreslått for Eva, som et øyeblikk var isolert og atskilt fra sin ektemann Adam, for å presse henne til å være ulydig mot Guds befaling: «Du skal ikke ete av det»? Og ja, alt som ikke har noen logisk menneskelig forklaring har sin forklaring i de onde englenes usynlige himmelske liv; usynlig, ja, men veldig aktivt og veldig effektivt. Når man vet at for dem, som for oss, vil 2030 markere slutten på deres himmelske liv, er det ikke vanskelig å forstå at den lille tiden som er igjen for dem, fører til at de dobler sine anstrengelser for å forvrenge menneskeheten, spesielt når den er «falskt» kristen; noe som er tilfellet med vestlige nasjoner.

Seksuelle perversjoner har alltid vært kriteriet som markerer grensen for hva som er tålelig for Gud. Dette gjaldt for flommen, som det gjaldt for slutten på kanaaneerne og det hebraiske Israel. Nærmere hjemme massakrerte nazistene de avvikende homoseksuelle gruppene i det tyske «SA». Og i vår nåværende situasjon har tsjetsjenske væpnede grupper tatt på seg oppdraget med å gjøre det samme, sammen med Russland. Deres hat mot disse praksisene, som setter mennesket under dyret som ikke praktiserer dem, er animert av Guds Ånd, hellig, ren og perfekt. De første tegnene på et angrep fra himmelen mot jordens innbyggere ble synlige med panikken til politiske ledere som sto overfor en alvorlig Covid-19-epidemi. I panikken kjempet de mot den som en pandemi med umåtelig større dødelige konsekvenser. De ødela økonomiene sine og svekket dem gjennom lange perioder med nedstengninger spredt over to år, som begynte tidlig i 2020, så mye at deres økonomiske potensial smeltet som snø i solen. Før det, i en stor uforsiktighet, en form for blindhet, flyttet de utallige jobber til Kina, og økte dermed arbeidsledigheten som dreper nasjoner. Det er her viktigheten av å bygge EU må fremheves. Før denne konstruksjonen var statsoverhodets blikk utelukkende rettet mot sitt eget land, og han måtte etablere den sosiale og industrielle balansen som harmonisk ville berike hele nasjonen. Ved å bringe Kina inn i verdenshandelen og flytte produksjonen dit, var USA først ute med å oppnå enorme økonomiske profitter som forførte investorer fra hele verden. Europeiske investorer omdirigerte investeringene sine fra Europa, som derfor begynte å avta og bli fattigere. Men dette var ikke umiddelbart synlig, fordi profitten som ble oppnådd delvis ble forbrukt i Europa. I Europa, hvor prinsippet om offshoring i økende grad ble implementert til fordel for nye medlemsland valgt blant de fattigste for å ha en stadig billigere og mindre krevende arbeidsstyrke på sosiale spørsmål, hersket grådighet overlegent i alle vestlige regjeringer og presidentskap.

I 2012 valgte Frankrike François Hollande til president, en mann fra ENA, den nasjonale administrasjonsskolen, som ikke tildeler et moraldiplom fordi denne presidenten fullstendig mangler et. Han legemliggjør, på egenhånd, en rekke scenekarakterer gjennom sin kynisme, sitt bedrag verdig Molières Scapin, og sin utroskap, i sitt ekteskapelige liv og mot sine velgere; bildet av den absolutte forræderen. Denne mannen som fortalte sine velgere at «min fiende er finans» endte opp med å favorisere finans dobbelt. På den ene siden ved å gjøre helsebeskyttelse obligatorisk gjennom gjensidige forsikringsselskaper, som har doblet virkningen av den nasjonaliserte trygdetjenesten; og dermed doblet kostnadene for helseforvaltning i Frankrike. Og på den andre siden ved å fremme den politiske karrieren til den unge finansmannen Emmanuel Macron som ble president i 2017. Denne presidenten Hollande er så bemerkelsesverdig for sine utallige karakterfeil at profeten Michel Nostradamus dedikerte følgende kvartett til ham: kvartett fra det andre århundre nummer 88:

Kretsen til det store ødeleggende faktum,
 Det syvende navnet på den femte vil være,
 En tredjedel større enn den merkelige krigerske
 Mouton Lutèce Aix vil ikke garantere.

Jeg oversetter denne kvartet slik:

Kretsen : prosessen eller ruten som opprettholdes ved repetisjon.

Om det store ødeleggende faktum : om den store ødeleggende handlingen.

Navnet : mannen, karakteren: François Hollande.

Syvende : den syvende presidenten i embetet

Fra den femte vil være : fra det femte republikanske regimet, det vil si den 5. republikken. François Hollande (navnet) "vil være" i presidentaktivitet.

Fra en tredjepart : den største personen fra den tredje verden eller den tredje stand, det vil si fra det franske folket. En person uten tilknytning til saken, ifølge Larousse-ordboken. Denne definisjonen passer perfekt til islam etablert i et opprinnelig kristent land.

Større : Mer ærefullt og mer dominerende enn det perverse Frankrike.

Det merkelige : den muslimske utlendingen.

Krigsførende : opprørsk og fiendtlig

Sauer : sauer slaktet til Eid i islam: det vil si den hvis hals blir skåret over av muslimer. Masseslakt av IS-ofre projisert på internett.

Lutetia : Paris, det kongelige setet i Nord-Frankrike på Nostradamus' tid, dvs. det nåværende sentrum for republikansk nasjonal autoritet i Nord.

Aix : Aix en Provence, kongesete i Sør-Frankrike på Nostradamus' tid, dvs. sentrum for den republikanske nasjonale autoriteten i Sør.

Vil ikke garantere : vil ikke være i stand til å beskytte. President François Hollande (navnet) vil ikke være i stand til å beskytte franske ofre.

Kretsen (den historiske ruten eller prosessen som følges) for det store ødeleggende faktum (ved handlingen) (som forårsaker ruinen); navnet (François Hollande) syvende (president) i det femte (republikanske regimet), vil være (i aktivitet, det vil si den ansvarlige personen). Fra en tredjepart (tredje verden eller tredje stat, eller tredje person), større (mer ærefull fordi religiøs og dominerende), den krigerske utlendingen (den muslimske araber, eller kriger-islam) Sau (slaktet for Eid i islam) Lutetia (Paris), eller Aix (by med kongelig myndighet i Sør-Frankrike) vil garantere (Som "sauer" levert til døden, vil ikke den nordlige og sørlige franske befolkningen bli beskyttet mot angrepene lansert av fundamentalistisk islamisme: Islamistiske angrep fra kalifatgruppen DAESH: I Paris, 7. januar 2015, mot komikerne i Charlie Hebdo: 12 døde; og 13. november 2015, mot Stade de France: 1 død; mot den dansende Bataclan og barer: 130 døde - 413 skadede; i Nice i sør, 14. juli 2016: ledet av en islamist, kjører en lastebil inn i folkemengden: 86 døde - 458 skadede). Ordet «sauer», plassert foran «Lutetia og Aix», er rettet mot av disse to byene «de som skal **slaktes** i Nord- og Sør-Frankrike». For Nord-Frankrike er dette delvis fullført, men for Sør-Frankrike er massakrene fortsatt i vente. Ruinen antyder derfor samtidig ruinen av de krigerske ødeleggelsene av nasjonen Frankrike, men også dens moralske ruin, siden det er denne skurke presidenten som innførte loven om «ekteskap for alle», med støtte fra flertallet i lovgivende forsamling. Det egoistiske valget av én mann ble pålagt hele det franske folket som nasjonal lov, selv om et stort antall borgere var sterkt imot det. Denne loven, som kom for å rettferdiggjøre og legalisere noe som ble ansett som en vederstyggelighet av Gud, måtte derfor som en konsekvens rettferdiggjøre ruinen som Gud vil la det gjennomgå. I dette kvartet profeterer Nostradamus at Frankrike vil bli rammet av stor ruin på grunn av den syvende

presidenten i den femte republikken. Dette faktum er ganske eksepsjonelt og bærer definitive konsekvenser som Gud ønsket å kunngjøre på forhånd. Denne ruinen er også profetert på en mer skjult måte i Åp 11:7, hvor han, ved å betegne Paris under navnet « *Sodoma* », profeterer dens ødeleggelse av atomvåpen, den moderne versjonen av «ild fra himmelen». Dette kvartet av Nostradamus bekrefter bare rollen til « *kongen i sør* » som er sitert i profetien i Dan 11:40 til 45. Videre, når det gjelder ordet «kretsløp», antyder profeten ideen om repetisjon og dermed insisteringen på et blindt og uforsiktig humanistisk valg som vil føre til hele Frankrikes ruin. Og denne insisteringen retter seg direkte mot mottakelsen av denne krigerske utlendingen på Frankrikes territorium; dette etter at han selv hadde drevet det ut av sitt land. Fordi Frankrike riktignok koloniserte Maghreb, senest Algerie, men også Afrika, Libanon og asiatiske land som det måtte trekke seg tilbake fra over tid.

Det er derfor lett å forstå at humanistene, langt fra å mykne opp sin skjebne, forsterker sin skyldfølelse overfor Gud ved å mangedoble sin indignasjon, noe han misliker. De, som bare er leirgryter, angriper, ved å legalisere synd, Skaperguden, som er en jerngryte. Det er derfor han har mangedoblet formene for sine åpenbaringer som er ment for sine utvalgte, for å la dem vite at hans seier over alle sine fiender er sikker og programmert i hans jordiske plan. Hva kan de gjøre mot Guds barn som misliker deres avskyelige og stinkende initiativer? Ingenting annet enn det Gud vil tillate dem. Og hvis Gud autoriserer det, blir alt akseptabelt og tålelig for hans elskede utvalgte.

Det republikanske regimet har lenge pålagt religiøse kristne og jøder sine lover. Men siden 1962 har den massive mottakelsen av algerisk og, mer generelt, maghrebisk islam skapt problemer for sekularismen som Frankrike trodde de hadde løst. Men fakta i seg selv beviser at dette ikke er tilfelle. Islam og dens verdier, uforenlige med republikanske verdier, slik som de som finnes i sann guddommelig kristendom, provoserer frem et sivilisasjonssammenstøt i selve Frankrike. Islam bøyer seg ikke for den republikanske sekulære normen, og med god grunn; navnet islam betyr underkastelse; men underkastelse til Gud, ikke til Republikken Frankrike. Dette er grunnen til at muslimer, ved å bosette seg i Frankrike, kom til å etablere sine verdier, og de samtykker bare i å "sambo" med sekulære eller kristne republikanske franskmenn. Fordi samboerskap med jøder allerede har blitt problematisk og aggressivt, fordi problemene som skapes mellom Israel og palestinerne importeres til Frankrike, hvor begge samfunn er til stede. Muslimers reaksjoner, som raskt blir voldelige når de blir angrepet, gagnar landets religionsfrihet; fordi politiske ledere frykter de blodige konsekvensene av restriktive tiltak som ville bli pålagt dem. De velger derfor å «kippe saken i taket» slik fotballspillere gjør for å roe ned ting. Fordi ingen muslim verdig navnet er klar til å legitimere homoseksuell praksis. Og han finner i denne loven som legaliserer det bare enda et emne for å forakte de som allerede er for dem «hundene, de vantro». Jeg er overbevist om at uten deres tilstedeværelse i Frankrike ville lovene blitt enda mer tvangsmessige og anvendt med mye mer bindende kraft. For oss, Jesu Kristi elskede, er denne tilstedeværelsen derfor beskyttende; i hvert fall er det tilfellet frem til i dag, men det er godt å forstå det. En sann muslim respekterer dem som frykter Gud som seg selv. Deres fiende er

de onde, de gudløse, avskyelige i sine tanker og gjerninger. Dessuten har de virkelig utvalgte i Jesus Kristus den ypperste beskyttelsen som muslimer ikke har.

I løpet av dager, måneder, år og århundrer har Gud registrert og samlet i sin ubegrensede hukommelse all den avskyelige harmen som er ytret av de ondes munn, og dermed tar han, for å illustrere situasjonen, bildet av et «tårn» som består av en opphopning av «synder», i Åp 18:5: «*For hennes synder har nådd like til himmelen, og Gud har husket hennes misgjerninger.*» Denne «oppnopningen» av «synder» minner oss om at Gud ikke reagerer automatisk hver gang en alvorlig «synd» blir begått, men i dette profetiske budskapet forteller han oss at ingen av dem er glemte av ham, og at straffen vil komme til slutt, for å gjøre rede for alle de som er begått over tid. Dette gjelder, samlet sett, for den pavelige romersk-katolske kirke som det refereres til i dette verset, men også, individuelt, for enhver skapning som har kommet til liv i himmelen og på jorden. Men dette gjelder ikke de sanne utvalgte, fordi deres ufrivillige «synder» er blitt sonet for i deres sted av Jesus Kristus.

Dette syvende presidentskapet i den femte republikken Frankrike fortjente å bli bemerket av flere grunner, fordi ruinen gjaldt for det første president Hollandes sosialistparti, deres tidligere sekretær presentert som en erstatningskandidat for favorittkandidaten Dominique Strauss-Kahn, avsatt på grunn av en sexskandale begått på et hotell i New York. Frem til 2012 hadde sosialistpartiet blitt tilskrevet navnet «kaviarvenstre», men fra 2012 og utover må det legges til «nyt». Så mye preget seksualiteten den femårige perioden til denne syvende franske presidenten; fra hans hemmelige avreise på scooter fra Élysée-palasset for å bli med sin nye elskerinne, ting filmet av journalister, til hans innføring av loven om ekteskap for alle. Og til slutt drepte hans utroskap, autentiske valgforræderi, hans sosialistparti, som definitivt mistet velgernes tillit: ruinen ble dermed tydelig observert på alle nivåer. Velgerne, som så Nasjonal Front komme på andre plass, utnyttet dermed den utbredte kaoset og valgte, av ondskap, å velge den unge finansmannen, en tidligere minister under François Hollande som forsto at det var meningsløst for ham å stille til presidentkandidat igjen. Moralsk ruin går alltid forut for økonomisk ruin. Dette var allerede tilfelle i Europa, blant alle nasjoner, lettsindighet dominerte, og krig kom og forårsaket ruin gjennom ødeleggelsen av bombeangrepene. Vi ser prosessen gjenta seg; etter den "hollandske" moralske ruinen kommer den krigerske ruinen som er opphisset og provosert frem av de krigerske initiativene som ble tatt mot Russland, av den unge presidenten Macron og de europeiske myndighetene, etter hans angrep på Ukraina. Så la oss vente og se hva som skjer videre ...

For Frankrikes historie var Sosialistpartiets rolle, som kom til makten, spesielt skadelig for ekte franskmenn med lang familielinje. François Mitterrands presidentskap og hans symbol, «rosen», ble vunnet av «populistiske» ideer som presset humanismen til det ekstreme. Det var gjennom dette at han klarte å vinne de kommunistiske stemmene, som den gang var svært tallrike. Dette politiske dyret, en advokat i det sivile liv, opplevde i sitt liv de mest motstridende og ekstreme politiske forpliktelsene: fra den ekstreme høyresiden til den ekstreme venstresiden. Men religion provoserer også frem store omvendelser, og evnen til å endre meninger er naturlig for mennesker. Dramaet i hans presidentskap hviler

mindre på ham og hans «guddommelige» personlighet, enn på arrogansen til hans ministre som ble uteksaminert fra ENA. En av dem våget å si til journalister som intervjuet henne på en nyhetskanal om avstemningen om innvandring som krevdes av 80 % av franskmennene, jeg siterer, ord for ord: «Foreldre vet bedre enn barn hva som er bra for dem.» I 2015 sørget franskmennene, slik foraktet, over sine hundrevis av døde drept av jihadistene i den islamske gruppen Daesh.

På samme måte har jeg ingenting imot jødene som enkeltpersoner, de er menn som alle andre, bortsett fra at Bibelen religiøst sett lærer oss at de først ble forbannet av Gud. Og der endrer mitt syn på dem seg. Gjennom apostelen Paulus' munn, som selv var en ekte jøde, forteller Gud oss i Rom 10,1–4: «*Brødre, mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for disse er at de må bli frelst. Jeg vitner for dem at de har nidkjærhet for Gud, men uten forståelse. De kjenner ikke Guds rettferdighet og streber etter å oppbygge sin egen rettferdighet, og **har ikke underordnet seg Guds rettferdighet** . **For Kristus er lovens ende, til rettferdiggjørelse** for hver den som tror.* » Dette får ham til å si i Rom 10,1–4. 2:9-10: «*Trengsel og angst over hver menneskesjel som gjør ondt, jøde først og greker! Ære og ære og fred være hver den som gjør godt, jøde først og greker!* » Og i henhold til planen som ble profetert av Gud i Daniel 9:24, bestod det å gjøre godt av å anerkjenne Jesus Kristus som Messias sendt av Gud, og det å gjøre ondt bestod av å forkaste ham. Og dette var hva hele nasjonen gjorde, med unntak av apostlene og de første disiplene som ble kalt av Jesus Kristus. Hvis mennesket hadde adlydt den guddommelige planen, ville det ikke lenger være noen spesiell jødisk representasjon på jorden, slik Paulus lærer igjen i Rom 3:28-29: «*Her er ikke jøde eller greker, her er ikke slave eller fri, her er ikke mann eller kvinne. For dere er alle én i Kristus Jesus. Og dersom dere tilhører Kristus, er dere Abrahams ætt og arvinger etter løftet.* » Fordi han selv var en ekte jøde, hadde Paulus store problemer med å uttrykke Guds fordømmelse av den jødiske nasjonen. Derfor, full av håp for sitt folk, siterer han fallet til «*noen grener* » hos jødene i Rom 11,17–18: «*Men dersom **noen av grenene ble hugget av** , og du, som var et vilt oliventre, ble podet inn blant dem og fikk del i roten og oliventreets fedme, så skryt ikke av grenene. Hvis du skryter, da vit at det ikke er du som bærer roten, men roten som bærer deg.* » Så gir Paulus en forklaring på situasjonen som jeg stiller spørsmål ved, fordi han sier: «*Du vil da si: **Grenene ble hugget av, for at jeg skulle bli podet inn.*** » Dette er feil! Det var faktisk ikke jødene vanstro som tillot hedningenes omvendelse; dette var bare frukten av Guds plan. Og min analyse, basert på profetienes åpenbaringer, gir en guddommelig dom som er mye skarpere og strengere enn den Paulus uttrykte for sin nasjon. Han bekrefter likevel tydelig den guddommelige fordømmelsen av jødene «*på grunn av vanstro* », og sier i Rom 11:20 til 22: «*Det er sant: **På grunn av vanstro ble de avhugget** , og du står fast ved tro. Vær ikke stolt, men frykt! For sparte Gud ikke de naturlige grenene, da skal han heller ikke spare deg. Tenk derfor på Guds godhet og strenghet: strenghet over dem som falt, men godhet mot deg, hvis du blir ved med å være god mot ham; ellers skal du også bli avhugget.* » Legg så merke til viktigheten av «*hvis* » i vers 23: «*På samme måte skal de bli podet inn, **hvis de ikke blir ved med å være vanstro. For Gud kan fange dem igjen.*** » Guds kraft er ikke tvilsom, fordi Gud ikke blinder mennesker uten at de først avviser hans lys.

Deres poding vil bare avhenge av deres individuelle tro, fordi en kollektiv omvendelse er umulig. Jeg må også advare deg mot apostelen Paulus' optimisme. Det er sant at i de siste dager av den siste trostesten, vil oppriktige jøder individuelt ende opp med å gjenkjenne Jesus Kristus og forsamlingen av hans sanne kristne utvalgte, slik det er profetert i Åp 3:9: « *Se, jeg vil la dere få noen av Satans synagoger, som sier de er jøder, men ikke er det, men lyver. Se, jeg vil la dem komme og tilbe for deres føtter og kjenne at jeg har elsket dere.* » Her er i det minste en dom over jødene klart formulert av Kristi Ånd. Den siste mulige omvendelsen vil komme i den timen da praktiseringen av sabbaten vil være straffbart med døden. Ekte tro vil da manifesteres konkret av de sanne utvalgte av enhver religiøs opprinnelse, inkludert jødisk. I Jer. 26:6 profeterte Gud: « *Da vil jeg behandle dette huset som Silo, og jeg vil gjøre denne byen til en forbannelse for alle jordens folk.* » En konkret form for denne « *forbannelsen* » var at byen ble ødelagt av kong Nebukadnesars tropper etter to års beleiring i år 586. Kristi avslag ble betalt og bekreftet med det samme tegnet i år 70, ved handlingen til keiser Vespasians romerske tropper, ifølge Dan 9:26: « *Etter sekstito uker skal en salvet bli utryddet, og han skal ikke ha noen etterfølger. Folket til en leder som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, og dens ende skal komme som ved en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt.* »

Det som skaper religiøs forvirring på jorden vår, er opprettholdelsen av religiøse valg som Gud fordømmer, suksessivt, i utviklingen av sitt jordiske frelsesprosjekt. Den nye pakten fjernet all legitimitet for at den gamle skulle fortsette. Da skulle apostlenes kristne sannhet ha fortsatt frem til Kristi gjenkomst. Men den falskt kristne dominansen til det pavelige romersk-katolske regimet kom til å forvirre dette guddommelige programmet. Dette forklarer behovet for en reformasjon som begynte mot slutten av de profeterte 1260 årene med pavelig regjeringstid. Denne reformasjonen skulle fullføres og fullføres av adventistarbeidet grunnlagt fra 1843. Det guddommelige programmet anerkjenner derfor bare fire påfølgende offisielle religiøse statuser i løpet av den kristne æra: jødernes, apostlenes, protestantenes og adventistenes. Enhver fortsettelse etter disse stafettene er ulovlig. I Johannes' åpenbaring er den endelige adventismen rettet mot **dens begynnelse. velsignet**, i Åp 3:7 og **dens forbannede slutt**, i Åp 3:14. Dette er grunnen til at de sanne adventistutvalgte, på endens tid, kan gjenkjenne seg i kriteriene som ble åpenbart i « *Filadelfia* »-æraen ved begynnelsen av den «syvendedags adventist»-troen, velsignet av Jesus Kristus, som dermed beskriver standardene til adventistene som han vil være i stand til å frelse ved sin strålende gjenkomst.

Når jødernes forbannede status så tydelig demonstreres bibelsk, må man innse hvor skadelig deres politiske handlinger kan bli for den globale menneskeheten, og allerede i alle land der de får viktige roller. I USA sikret deres betydelige representasjon og deres rikdom gjenoppbyggingen av staten Israel på deres forfedres land, som ble Palestina. Og det er denne gjenkomsten vi skylder den muslimske sinne som ble vekket og utviklet mot den vestlige verden. I Frankrike, under sosialistisk styresett, tok andre jøder skadelige tiltak. Dommer Badinter avskaffet dødsstraff, i den tro at han var mer rettferdig enn Gud, som innstiftet den; som et resultat vokser ondskapen eksponentielt. En annen jøde,

Bernard Kouchner, en lege i sivil liv, adopterte prinsippet om humanitær intervensjon, som dermed rettferdiggjorde militære operasjoner på Balkan. En annen jøde, Bernard Henri Lévi, overbeviste president Nicolas Sarkozy om å ødelegge vår libyske forsvarer, oberst Gaddafi. Og i nyhetene, i Ukraina, oppildner ropene om hjelp fra president Zelenskyj, også jødisk, folket han leder for å provosere frem tredje verdenskrig. Når det gjelder forbannelser, kunne det ikke vært bedre. Og denne nyheten bringer meg tilbake til det aktuelle problemet med unge menneskers politiske makt.

Når vi vet at mennesket er bygd opp av levde erfaringer, kan vi klandre unge mennesker som ikke er i stand til å handle annerledes enn det deres korte livserfaring har gjort av dem? Ungdomsgraden vi er vitne til i både Ukraina og Frankrike er ansvarlig, men ikke skyldig. Den virkelige skylden ligger i den irreligiøse naturen til våre vestlige samfunn. Forklaringen ligger også i tidens uunngåelighet, som får de unge til å erstatte de gamle. Og moderne tid har favorisert bruddet mellom de unges og de gamles musikalske smak. I 1930 provoserte Bebop og Charleston allerede indignasjonen til de gamle som var vant til valsen. I Ukraina er presidenten sin nasjons alder siden den ble fri og uavhengig fra Russland. Han ble bygd på denne tanken om uavhengighet, fordi han ikke levde gjennom tiden da Ukraina bare var et territorium i det mektige Sovjet-Russland; noe Vladimir Putin på sin side ikke har glemt, etter å ha smertelig opplevd at denne sovjetiske pakten falt sammen. I Frankrike ble Emmanuel Macron født i Europa, han har bare opplevd denne konteksten; Dette rettferdiggjør hans tilknytning til EU og hans frykt for et isolert Frankrike, som likevel var hans tid med storhetstid og makt. Han tenker bare på trygghet i unionen som gir styrke. Dette er sant hvis denne unionen gjelder sterke land, men det er langt fra tilfelle for et Europa som er rent kommersielt.

Disse unge menneskene kom til makten i fredstid, og de visste selv ikke hvordan de skulle oppføre seg i krigstid. Og dette gjelder også for hver enkelt av oss, for det er bare i en avgjort situasjon at vi oppdager vårt mot eller vår frykt. Det er derfor de fine talene og vitnesbyrdene som gis i fredstid, får noen av forfatterne til å avsløre sin feighet, bare i krigstid. Livet har enorme overraskelser i vente, på det beste og det verste. Og menneskenes indignasjon er ikke helt uttrykt, for mennesker er indignerte mot alt som motsetter seg deres verdier; og Gud og hans utvalgte handler på samme måte, men for sine himmelske verdier.

I denne meldingen har jeg presentert et kvartet fra profeten Michel Nostradamus. Jeg vet at noen Guds tjenere kan bli urolige eller til og med sjokkerte over denne tilnærmingen. Jeg må derfor forklare dette valget. Dere må først forstå at Gud alene er i stand til å forkynne fremtiden med den presisjonen som er tydelig i profetiene presentert av Michel Nostradamus. Mennesket var ikke et forbilde for renhet og hellighet, men det var heller ikke profeten Bileam; og Gud brukte dem begge; noe som ikke betyr at han vil frelse dem. Disse urolige personene ga ham fordelene av å henvende seg til konger, dronninger, denne verdens store, og Catherine de Medici hadde gjort Nostradamus til sin rådgiver og astrolog, som hun ofte konsulterte. Dessuten var den kristne troen i hans tid, sentrert rundt publiseringen av verkene hans i 1555, fortsatt veldig mørk, spesielt på grunn av forakten til mange krigerske kalvinistiske protestanter for ordrene gitt

av den himmelske lederen av kristne, Jesus Kristus. Disse protestantene forsvarte livene sine med våpen og handlet med samme grusomhet som de katolske ligaene. Og i dette tilfellet er religion lik en sekulær politisk forpliktelse. Den positive rollen til Nostradamus' profetier bør ikke undervurderes. Jeg hadde blitt oppmerksom på dem før jeg tjente Gud i adventisttroen. Og interessen som profetiene vekket i meg forberedte meg på denne tjenesten for Gud. Dessuten er ethvert menneske som stilles foran bevisene for kunngjøringen av et faktum bekreftet århundrer senere, forpliktet til å erkjenne eksistensen av en usynlig ånd som organiserer hendelser. Og i denne refleksjonen bygges grunnlaget for det som kan produsere sann tro hvis den som leder den også er lydig og ikke opprørsk.

Dessuten er denne profetien nyttig for Gud på et strategisk nivå. For han ønsket å rette menneskelig tankegang mot viktigheten som gis til Kristi fødsel og ikke til hans korsfestelse; dette for å forbeholde sin utvalgte elite i endetiden eksklusiviteten til å kjenne det sanne tidspunktet for hans strålende gjenkomst. Nå, nettopp i det 10. århundret ^{av} sitt århundre, presenterer Nostradamus sitt 72. ^{kvart}, som oppmuntrer til viktigheten av datoen for Kristi fødsel slik den ble feilaktig bestemt av den katolske munken Dionysius den Lille på 500 ^{-tallet}. Her er teksten til dette kvart:

Året ett tusen ni hundre og nittini syv måneder
Fra himmelen skal det komme en stor, fryktens konge,
Gjenoppliv den store kongen av Angoulmois,
Før etter Mars hersker av lykke

Jeg rekonstruerer strukturen i dette verset og tolker det slik:

Året ett tusen ni hundre og nittini og syv måneder
Oppstanden, den store englenes konge (latin: angelus),
Den store kongen som skremmer (syndere) skal komme fra himmelen
Å herske for lykke (kun for de utvalgte) før Mars og etter krigen (Mars: krigsguden).

I dette kvartet bekrefter året 1999 og 7 måneder de 2000 årene som tradisjonelt er knyttet til Kristi æra; en standard som jeg stolte på lenge frem til 2018. Alt virker derfor sant, bortsett fra den romerske kalenderen som ble brukt. Men den angitte varigheten er i samsvar med det guddommelige prosjektet som er bygget over 6000 år for utvelgelsen av de utvalgte. I virkeligheten vil det denne datoen 1999 og 7 måneder kunngjør faktisk bli fullført i år 2029, det vil si i 5999, siden den opprinnelige synden. På denne dagen med herlighet og total seier for Jesus Kristus, vil de vantro og de "skremte" vantro harme bryte frem for siste gang fra sine løgnaktige munner. Jeg tror til og med at jeg kan si at de siterte "syv månedene" markerer begynnelsen på de "syv siste vredesplaggene" til den guddommelige Kristus Jesus, det vil si timen for slutten av tiden for kollektiv og individuell nåde. Faktisk knytter denne profetien Kristi gjenkomst til de syv månedene før den, noe som forklarer gåten «før mars». Kristi sanne gjenkomst vil bli oppfylt 20. mars 2030, vårdagen, det vil si «etter mars».

Du kan dermed forstå det faktum at Nostradamus' profetier inneholder alle de historiske detaljene som profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring ikke avslører. Rollen til disse bibelske profetiske tekstene er å åpenbare Guds dom, noe som indikeres av betydningen av navnet Daniel: Gud er min dommer.

Nostradamus avslører på sin side de kontinuerlige dramaene som Guds dommer påfører de opprørske skapningene han dømmer. De to opprinnelsene og typene profetier er derfor komplementære og ikke gjensidig utelukkende.

I sin stilling som astrolog tar Nostradamus ikke parti, verken for katolisismen eller protestantismen. Han er fornøyd med å si det han får. Og i brevet sitt adressert til Henrik II, konge av Frankrike, som ikke er Henrik II, frykter han likevel ikke for å fortelle ham at ingen katolikk vil komme til himmelen. Jeg husker at hans store rykte hvilte på kunngjøringen om Henrik IIs død, under forhold som han beskrev perfekt et år før hendelsene. I en vennlig turnering brakk motstanderens lanse, gled og penetrerte øyet hans gjennom den gylne hjelmen på hjelmen hans. Han hadde skrevet i kvartett 35 fra det første århundret:

Den unge Lyon vil overvinne den gamle
I krigerske felt ved en enestående duell,
I et gyllent bur skal øynene hans bli revet ut
To klasser én, så dø en grusom død.

Den unge Lyon var jarlen av Montgomery, en protestant, hvis familie- og personlige våpenskjold var en gyllen løve. Det gamle symboliserer Henrik II. I turneringen blir det gjort to klasser eller angrep; ved det tredje eller andre inntreffer en tragedie, og Henrik II dør en grusom, langsam og smertefull død.

Her er et annet forutsagt drama som uttrykker guddommelig dom i sin skrift. Det vil snart bli oppfylt og angår oss derfor, spesielt i vår tid hvor temaet om den store erstatningen har forstyrret temaet for debattene i det nylige presidentvalget. Det er kvartett 18 fra det første århundret:

Ved gallisk uaktsomhets uenighet
Vil passasjen til Mahomet være åpen,
Landet og havet i Senoise var gjennomvåt av blod,
Den fokaiske havnen for seil og tildekkede skip.

Disse gallerne er franskmenn med svært forskjellige meninger som derfor ofte er i uenighet i likhet med sine forfedre: gallerne. Men i tillegg, for de siste dager, «uaktsomhet». En oppførsel som vår tid avslører veldig tydelig og som har ført dem til økonomisk ruin. Og til valget av unge mennesker som er like uerfarne som de er uforutsigbare, stolte og sta. I nyhetene, fanget i sin universalistiske humanistiske drøm, gjelder denne «uaktsomheten» faren som representeres av installasjonen av islam på fransk jord, hvor derfor «passasjen til Muhammed er åpnet». Den umulige avtalen med dette samfunnet vil få de konsekvensene som er annonsert i dette kvartet. Når Frankrike blir angrepet av Russland, vil de væpnede arabiske folkemengdene dukke opp i sør på «skip som vil fylle den phocaiske havnen, Marseille», og kampene vil ha dette resultatet: «landet og Sénoise-havet () vil bli dynket i menneskeblod.» Den «galliske uenigheten og uaktsomheten» vil derfor bli betalt dyrt. Dette stedet, La Seyne-sur-Mer, har blitt markert som utgangspunkt for koloniseringen av Maghreb. Det bør bemerkes at dette kvartet utfyller og bekrefter kvartet 88 fra andre århundre, som fremkaller «den krigerske utlendingen».

Mye har blitt sagt og skrevet, for og imot Nostradamus. Det bibelske rådet sitert i 1. Tess. 5:20-21, forteller oss: « *Forakt ikke profetier, men prøv alt, hold fast ved det gode.* » I denne undersøkelsen «beholder jeg som godt » og intelligent, at manglende oppfyllelse av en profeti ikke utgjør bevis for at den er falsk, fordi det eneste kriteriet som fører til å bedømme den, er datoen tolkeren knytter den til. Det som ikke er oppfylt i dag, eller som ennå ikke er oppfylt før i dag, kan fortsatt være oppfylt i morgen eller senere. Når det gjelder mitt arbeid, måtte jeg vente til 1996 for å forstå at 1994 ikke profeterte Kristi gjenkomst, men fordømmelsen av adventistinstitusjonen som nektet, uten å rettferdiggjøre sin avvísning, kunngjøringen av hans gjenkomst for denne datoen; fordi troen på denne gjenkomsten, selv om den var feilaktig, var en troshandling som var behagelig, forventet og krevd av Herren.

Klønetheten til de dårlig konverterte

Intoleranse er bare legitim overfor seg selv, men ikke i noe tilfelle overfor andre. Overtredelsen av dette prinsippet har ofte, med rette, vært opprinnelsen til de brutale reaksjonene som systematisk anvendte forfølgelser begynner med. Årsaken til at volden gjenoppstår skyldes ofte brutal oppførsel fra Guds tjeneres side, fordi de er dårlig omvendte og anvender, uten intelligens, det nidkjære tjenere for den gamle pakt praktiserte til Guds ære. Det er på dette nivået av ting at det vitale behovet for « *fornyelse av sinnet* » viser seg, som apostelen Paulus talte om i Rom 12,2: « *Bli ikke likedannet med denne verden, men la dere forvandle ved fornyelsen av deres sinn* », så dere kan prøve hva som er Guds vilje, hva som er godt og behagelig og fullkomment .» Faktisk er konteksten til de to påfølgende paktene svært forskjellige.

I den gamle pakt ble tjenere samlet i en nasjon som tilhørte Gud, fordi han selv hadde skapt og etablert den for det formålet. Israel var hans eksklusive eiendom, en mønsternasjon der synd var ulovlig, bare i prinsippet, fordi virkeligheten var en helt annen. I dette Israel hadde Guds nidkjære tjenere rett til å ødelegge avgudene som ble reist av landets avgudsdyrkere. Og kongene i Israel og Juda ble holdt skyldige og ansvarlige for disse tingene som Gud anså som "avskyelige " . Det er derfor Krønikebøkene og Kongebøkene ble skrevet slik at minnet om disse utro handlingene skulle bevares og kunne lære Guds tjenere inntil verdens ende, slik at de ikke skulle praktisere sine synder. Imidlertid er konteksten til den gamle pakt knyttet til dette jordiske, kjødelige nasjonale aspektet ved Guds Israel; dette til det punktet at det forener dem for å skille dem fra andre folkeslag ved tegnet på kjødets omskjærelse.

I den nye pakten er konteksten fullstendig forandret. Jesus sender sine tjenere « *som får blant ulver* », ifølge Matteus 10:16: « *Se, jeg sender dere ut som får blant ulver. Vær derfor kloke som slanger og ufarlige som duer* .» De lever ikke lenger innenfor nasjonen som utelukkende tilhørte Gud; de lever blant de andre hedenske eller falskt kristne nasjonene på jorden. De skylder da sin sikkerhet og fred bare den intelligente bruken av sin handlefrihet. I den nye pakten er evangelisering basert på mønsteroppførselen til de som er kalt til frelse. De har

ingen rett til å pålegge, begrense og enda mindre ødelegge hedenske avguder. De har imidlertid plikt til å presentere for de rundt seg et forbilde som ligner Kristus så nært som mulig, bare på lydighetsnivå. For tjeneren er ikke hans guddommelige Mester. På jorden handlet Jesus ikke bare som et menneske, men også som en guddommelighet. Det er derfor han hadde rett til å jage selgernes dyr ut av tempelet med en pisk, noe disiplene hans ikke har rett til å gjøre. Sann religion er basert på selvgodkjenning, aldri for andre. Det er opp til den angrende og angrende synderen å ødelegge sine avguder selv og ingen andre. I følge Matteus 22:9 må evangelisering forbli utelukkende et « *kall* »: « Gå derfor ut på *veiene* og *kall alle* dere finner til bryllupsfesten.» Den eneste legitime begrensningen er den som bruker overtalelseskraften som kjærligheten til sannheten besitter. Den som denne kjærligheten til sannheten finnes i, kan ikke motstå behovet for å adlyde Guds bud. Forklaringene han gir oss gjennom sine profetier, utgjør en sterk bindende kraft i alle dem som er følsomme for dem. Og dette er den eneste begrensningen som kan legitimeres i den som er kalt til utvelgelse. Mildhet og bibelsk argumentasjon er de eneste våpnene Gud gir til dem som tjener ham og ønsker å representere ham verdig i syndernes land.

Selv nylig, i Irak, satte islamistiske krigere et eksempel på hva sanne Guds barn i Kristus ikke må gjøre. Med stor religiøs iver ødela de gigantiske statuer av to Buddhaer. Dette er tillatt for fundamentalistiske muslimer, og Gud bruker dem til å utføre denne gjerningen, noe hans utvalgte i Kristus ikke har lov til å gjøre.

Under religionskrigene trodde dårlig omvendte protestanter at de hadde rett til å gjengjelde slagene som ble utdelt av de katolske ligaene. Vi kan dermed legge merke til at disse religionskrigene tok form og fortsatte på grunn av eskaleringen opprettholdt av de krigerske reaksjonene fra den protestantiske leiren. I protestantismens historie kan vi identifisere to påfølgende epoker. Og oppførselen til tre menn illustrerer dem perfekt: pasifismen til Pierre Valdo (1190) frem til Martin Luther (1521), og volden til geneveren Johannes Calvin (1541-1564). Sistnevnte trodde han tjente Gud gjennom brutal og til og med grusom iver. Han hadde fullstendig glemt modellen for mildhet og fred som Jesus hadde presentert som en modell som skulle reproduseres. Dette er hva som får Gud til å fremkalle i Dan. 11:34, de som « *skal slutte seg til dem i hykleri* »; « *dem* », som er de virkelig fredelige og milde utvalgte: « *I den tid de faller, skal de få litt hjelp, og mange skal slutte seg til dem gjennom hykleri .* » Hykleren later som han er det han ikke er. Og for Guds sak er hans rolle ødeleggende. Modellen hans reproduseres i stor skala, og han ender opp med å maskere og få oss til å glemme standarden for oppførsel til de virkelig utvalgte. Likevel har selve tanken bak reformasjonen som mål å gjenopprette de sanne verdiene og dogmene i den opprinnelige apostoliske kristendommen. Slik at jeg kan definere adventismen etablert av Gud fra 1843 som den siste formen for protestantisme som har forblitt protestantisk, fordi den offisielle protestantismen på sin side ikke har protestert på lenge; og verre, den har alliert seg med sin religiøse fiende, den pavelige romersk-katolske troen, som forble skyldig i syndene som ble begått på reformasjonstidspunktet; synder som den har fortsatt å praktisere og legitimere, og aldri har forlatt eller fordømt. Dette er grunnen til at den offisielle « **syvendedagsadventist** »-institusjonen , ved å bli med i denne alliansen siden

1995, ubevisst har vitnet om sin « **oppkastning** » fra Jesus Kristus, og dermed bekreftet ordene han henvendte seg til den i Åp 3:16: « *Fordi du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn .»*

Inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst vet hans nidkjære utvalgte tjenere at de ikke er hjemme på denne jorden, dominert av onde syndere. Enhver form for vold er forbudt for dem fordi volden ville falle tilbake på dem. « *Sauer blant ulver* », deres trygghet ligger i « *forsiktigheten* » som Jesus formante dem til i Matteus 10:16: « *Se, jeg sender dere ut som sauer blant ulver. Vær derfor kloke som slanger og uskyldige som duer .»* Og denne « *forsiktigheten* » er nedfelt i en mild og fredelig oppførsel som ikke motsetter seg formidling og forkynnelse av åpenbart sannhet. Mange onde mennesker blir bare irritert når deres handlefrihet hindres, men de kan forbli likegyldige til sannhetens ord som bare utfordrer dem. Dette gjelder spesielt i tider med religiøs fred som Gud tilbyr. Og det er ikke lenger sant når han slipper løs demonene, slik at religiøs fred opphører. Men siden 24. februar 2022 har konteksten rundt krigen, som startet i Ukraina, påvirket menneskenes sinn, som vil bli mer og mer irriterte og mindre og mindre tolerante. Demonene slippes løs. Jesu Kristi nidkjære tjenere må derfor være ekstra forsiktige i sin oppførsel for ikke unødvendig å tiltrekke seg folkelig sinne mot dem. Jeg husker dette rådet fra Ånden som Paulus lærte i Rom 12,18: « *Hold fred med alle mennesker om det er mulig, så mye som det står på dere .»* Sannelig!

En annen type klossethet er basert på troen på at en opphopning av argumenter for sannheten nødvendigvis vil overbevise en samtalepartner. Dette er absolutt ikke tilfelle, fordi ingenting er basert på det automatiske prinsippet. I menneskelivet er det mange faktorer som spiller inn, og først og fremst er normen for karakteren til individet som må omvendes den eneste avgjørende faktoren. Og Gud alene har kunnskap om det endelige resultatet; mannen som er i hans tjeneste har ikke denne kunnskapen; han har bare håp om å se den han underviser omvende seg og akseptere sannheten som presenteres. Det er viktig å vite dette slik at læreren ikke klandrer seg selv for den observerte feilen. Jesus selv, mektig i sannhet, klarte ikke å omvende alle de som hørte ham tale eller var vitne til hans mirakler. Livet er slik: den totale friheten Gud har gitt til alle sine skapninger rettferdiggjør suksess for noen og fiasko for andre; dette ved å presentere dem for de samme dataene om guddommelig sannhet. For en Guds tjener er det avgjørende poenget å vite hvordan man skal skjelve grensen for sin insistering i sin presentasjon av sannheten. I prinsippet vil den som er konvertibel raskt reagere ved å stille spørsmål og be om forklaringer; hvis dette ikke er tilfelle, «snakk om været», fordi dette vil være de eneste temaene som kan tas opp. Gjennom hele Bibelen blir det binære aspektet av det guddommelige prosjektet stadig minnet om: Gud og Satan; « *livets tre og treet til kunnskap om godt og ondt* », og dette frem til den endelige trosprøven som setter i motstridende kamp, konstant siden 1843 og Kristi gjenkomst, « *den levende Guds segl* », resten av den sanne syvende dagen, lørdagen, eller den guddommelig helliggjorte sabbaten og « *dyrets merke* », den innviede hvilen av den første dagen, søndagen, den falske menneskelige sabbaten og den tidligere dagen til den «ubesvergede solen», den hedenske romerske guden.

Viljestyrke: hele problemet

Det har blitt sagt om Skaperguden at han er «Ordet». Og dette er sant fordi han skapte livet til alle sine skapninger, og han eide det selv gjennom sin evige natur, og at livet er handling, bevegelse, i rom og tid. Men alene kan han si: «Jeg vil og jeg oppnår.» Hans himmelske og jordiske skapninger kan ikke si det samme, for alle deres ønsker er underlagt hans høyeste vilje. Og hvis hans dom falt på hans skapninger så snart de syndet mot ham, kunne ingen tvile på hans eksistens. Men hans visdom ledet ham til et annet valg: å skjule seg for å la sine jordiske skapninger være frie til å handle, som om han ikke eksisterte. På denne måten, uten noe press fra ham selv, kan han bedømme de spontane gjerningene som produseres av hver av dem. Hver enkelts natur blir dermed åpenbart. Overraskende nok for noen er tanken et verk. Gud følger vår tanke slik han følger våre skritt og våre sekulære eller religiøse initiativer. Selv ved å lukke munnen vår, anklager eller rettferdiggjør våre tanker oss. Men Gud alene kjenner dem, og siden han ikke er egoistisk, men forbinder sine trofaste engler med sin dom, leder han menneskene til å formulere sine hjerters valg på en synlig og hørbar måte. Dette forklarer den betydningen han gir i sine profetiske åpenbaringer til «*gjerningene*» som åpenbarer tro eller fravær av tro. Gjerninger uttrykkes ved «verb» som definerer dem presist. Dermed sier Gud positivt i sine bud: «*Du skal ikke ha, du skal ikke gjøre, du skal ikke bøye deg, huske, beholde.*» I alle språkene som ble reist av Gud etter Babels opprør, uttrykker verbene på forskjellige måter de samme handlingene som er implementert. Dette er emnet å meditere over, som minner oss om dette likhetspunktet som forbinder oss under Guds blikk. Det er derfor verbet er det essensielle elementet i en setning; de andre begrepene fullfører det og gir rammen. Hvis mennesker plutselig skulle bli stumme, ville ingenting skille dem fra hverandre bortsett fra deres fysiske utseende. Og dette er hvordan Gud føler for sine skapninger, som han ga våre forskjellige språk til.

Bare Gud kan si: «Jeg vil og jeg får det»; men imidlertid ikke fra alle sine skapninger, for han krever av dem en fullkommen lydighet som han bare får fra sine utvalgte. De andre skapningene «er ulydige» mot ham, og de vil definitivt måtte «dø». Uansett opprinnelse og raser, i himmelen og på jorden, vil disse to verbene «å være ulydige og dø» gjelde all opprørsk atferd som ikke oppfyller standarden som Gud har satt. Den frelsende sannheten er én, eksklusiv og udiskutabel, fordi Gud sørget for å tydelig avsløre den i sin hellige Bibel, og i oppfyllelsen av sine profetier der det jordiske forsoningsverket til hans Messias Jesus er profetert. Med alle disse bevisene er manglende samsvar med Guds forventning og krav utilgivelig. Slik at alle de som «er ulydige» vil måtte «dø».

Det naturlige mennesket forstår ikke begrensningene i sin evne til å anvende verbene «å ville» og «å være i stand til». Å «ønske» noe er mulig, men å «å være i stand til» å «oppnå» det er ikke nødvendigvis slik. Bare Gud, og selv da, vil oppnå det han har villet. Menneskelig erfaring er svært forskjellig fordi mellom «å ville» og «å være i stand til» spiller mange kriterier inn. Men «å ville» er tilstede i alle levende ånder skapt av Gud, og det er dette som kalles «vilje». Gud velsigner «mennesker med god vilje», men den han bedømmer som «god» er

bare den han godkjenner ut fra det han krever. Kvalifikatoren «god» gjelder verbet «å ville» i hver vilje. Før Jesus Kristus er situasjonen til en from jøde uttrykt slik: «Jeg vil» gjøre gode gjerninger som behager Gud, men alene «kan jeg ikke», eller kan ikke gjøre det tilstrekkelig. Apostelen Paulus uttrykte dette vakkert i Rom. 7:14: « *For vi vet at loven er åndelig, men jeg er kjødelig, solgt under synden. For jeg vet ikke hva jeg gjør. For det jeg vil, gjør jeg ikke, men det jeg hater, det gjør jeg. Men gjør jeg det jeg ikke vil, da vet jeg at loven er god. Og nå er det ikke lenger jeg som gjør den, men synden bor i meg. Jeg vet at i meg, det vil si i mitt kjød, bor ikke noe godt. Å ville er det jeg har, men å gjøre det gode kan jeg ikke. For det gode jeg vil, gjør jeg ikke, men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg. Og gjør jeg det jeg ikke vil, da er det ikke lenger jeg som gjør det, men synden bor i meg. Derfor finner jeg loven i meg selv: Når jeg vil gjøre det gode, er det onde knyttet til meg.* » *For jeg har min lyst i Guds lov i det indre mennesket. men jeg ser en annen lov i mine lemmer, som kriger mot mitt sinns lov og tar meg til fange under syndens lov som er i mine lemmer. Å, jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra denne dødens legeme?* ... I denne beundringsverdige og perfekte konstruksjonen av menneskelig resonnement forteller Ånden oss gjennom Paulus hvor desperat situasjonen til den jordiske synderen er. Men svaret i Kristus fremkalles etter dette verset: « *Gud være takk ved Jesus Kristus, vår Herre! ... Så er jeg da selv i sinnet Guds lovs tjener, og i kjødet syndens lovs tjener.* » En konflikt står derfor mellom « *kjødets lov* » og « *sinnets lov* », det vil si den menneskelige ånds vilje. Og det er for å gi sin uunnværlige hjelp at Jesus kom, på den ene siden, for å dø for å sone for syndene som ufrivillig ble begått av hans utvalgte, og først, den opprinnelige synden som ble arvet fra Adam og Eva, på den andre siden, ved å oppstå for å hjelpe dem å overvinne den aktive synden i deres kjødelige legemer. Denne hjelpen er like uunnværlig som den forrige fordi den alene gir muligheten til å nå det hellighetsnivået som Gud krever av de utvalgte, slik at de kan nyte godt av tilgivelse i Kristus og det evige liv han har vunnet for dem. For å oppsummere denne læren beholder jeg to verb, «å seire» og «å leve» evig, eller «ikke å seire» og «å dø» i en total utslettelse, som er den eneste betydningen av den første og andre død, ifølge Gud.

Hans vilje leder den stolte mannen til å samle rikdom for å oppnå respekt og tjeneste fra ydmyke, underdanige mennesker; men denne appetitten på jordiske ting stenger ham ute fra himmelen og hans evige fremtid. I denne kategorien av skapninger finnes alle falske religioner, deres ledere, og uåndelige, profane eller sekulære mennesker. Dette valget er spesielt æret og fremmet i våre vestlige samfunn der i økende grad bare profesjonell suksess har blitt ærefull og opphøyet. I store folkemengder støtter folk som kaller seg "kristne" disse verdslige verdiene, fordi de ikke har lagt merke til eller forstått lærdommene som Jesus Kristus ga. De har bare beholdt én ting fra hans tid på jorden: han døde for å bære min synd, og nå er himmelen åpen for meg. For en tragisk og forferdelig feil! Jesu død har maskert i deres sinn hele kravet om endringer i verdier som han godkjenner og vil anvende gjennom all evighet. Alle som har hørt Kristi lekse vet at profesjonell suksess er sekundært, og at det som betyr mest er å tilby Gud eksemplarisk underkastelse i samsvar med modellen representert av Jesus. Hva er vitsen med en modell, om ikke å bli reprodusert? Det er ikke tro eller religiøse merkelapper som

skiller mennesker fra Gud, det er standarden for hva de godkjenner og ønsker å implementere. Jeg oppsummerer saken ved å si: det er standarden for deres «vilje» som er forskjellig fra Guds. For det må forstås at for å leve med Gud i evigheten, er det først og fremst nødvendig å være enig med ham om nivået av hans verdier. Enhver som liker å opphøye seg selv oppfyller ikke hans kriterier, siden Gud i Jesus vasket de støvete føttene til sine apostler, og dermed gjorde seg selv, konkret og kjødelig, til sine tjeneres tjener. Det er nok å ta hensyn til denne oppførselen til den guddommelige Kristus for å forstå hvem Gud lukker sin himmel for og hvem han åpner den for.

« *Jesu vitnesbyrd* », eller « *Jesu tro* », uttrykk sitert i Johannes' åpenbaring, er ikke bare « *profetiens ånd* » som er nevnt i Åp 19:10. Jesu vitnesbyrd er også det vitnesbyrdet som ble gitt på jorden av Jesus Kristus, og som sådan utgjør det modellen som gjengis etter Jesus, av Johannes og alle de utvalgte inntil verdens ende. Det samme gjelder « *Jesu tro* », det vil si « *den tro* » som Jesus Kristus vitner om, ved hans jordiske gjerninger. I sin lære kom Jesus for å vise i kjød og ånd hva de utvalgte må bli for å komme inn i hans evighet. Dette er grunnen til at autentisk kristen tro er ledsaget av store endringer i oppførsel og forståelse av guddommelige ting, fordi det handler om å gjennomføre en autentisk **forberedelse** hvis mål er evnen til himmelsk evighet. I Åp 19:7-8 leser vi: « *La oss være glade og fryde oss og gi ham ære! For **Lammets bryllup** er kommet, og hans brud har gjort seg rede. Hun fikk det gitt å være kledd i rent og hvitt fint lin. For det fine linet **er de helliges rettferdighet**.* » I sine symbolske bilder ga Jesus denne konkrete forberedelsen navnet « *bryllupskledningen* » til « *Lammet* ». For å støtte denne lærdommen tar jeg denne delen av Jesu lignelse som presenteres i Matt 22:11-14: « *Kongen gikk inn for å se dem som satt ved bordet, og der så han en mann som ikke hadde **bryllupskledning på**.* Og han sa til ham: 'Venn, hvordan kom du inn hit uten bryllupskledning?' Mannens munn ble stoppet.» Da sa kongen til tjenerne: «Bind ham på hender og føtter og kast ham ut i mørket utenfor! Der skal det være gråt og tenners gnissel. For mange er kalt, men få er utvalgt. » I denne læren identifiserer «*bryllupskledningen*» de utvalgte og avslører de kalte. Denne mannen som viser seg uten «*bryllupskledningen*», gjør likevel krav på Kristi frelse. Dette budskapet bekrefter eksistensen av to typer kristne: den ene, de utvalgte, som blir mottatt, og de opprørske, de kalte, men ikke de utvalgte, som blir forkastet. Forskjellen mellom de to leirene ligger i menneskenes åndelige følsomhet: den som hører og reagerer på kravene som Gud har åpenbart i hans profetiske budskap, som fundamentalt sett inkluderer gjenopprettelsen av hans læresannheter siden 1843, og den andre som ignorerer disse profeterte kravene eller nekter å rette seg etter dem.

Mellom de utvalgte og de falne er det standarden for fri «vilje» som utgjør forskjellen. De utvalgte nøler ikke med å stille spørsmål ved sin nedarvede åndelige arv og sine karakterfeil, når det blir nødvendig og når det er bibelsk og guddommelig begrunnet; dette krever grundig studium og undersøkelse. De falne, på grunn av latskap eller uberettiget åndelig frykt, foretrekker å holde seg til arven som er mottatt og praktisert i århundrer; de faller i konservatismens felle. Dessverre for dem avhenger troen fremfor alt av « *intelligens* », det mest

grunnleggende: selvbevaringsinstinktet som Gud til og med ga til dyr. Dette er igjen en lære gitt av Jesus i lignelsen om talentene. Den onde, feilbedømt, skjuler talentet han mottok og beholder det slik han mottok det. I motsetning til dette lar den velsignede utvalgte det bære frukt.

Det var englene sendt av Gud som kunngjorde fødselen av den forventede Messias til hyrdene som våket over flokkene deres. Dette guddommelige valget ble begrunnet på grunn av rollen Messias spilte, da han selv kom som en trofast hyrde for å fø sine menneskelige får. Englenes budskap sa i Lukas 2:14: «*Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden for mennesker som har en god vilje* .» Dette er Vigouroux' bibelversjon, godt oversatt fra gresk. Så for Gud finnes det mennesker med «*god vilje* », de som finner «godt» i hans guddommelige person og hans lover, og mennesker med «dårlig vilje», som ikke finner noe behagelig i å måtte adlyde ham. Og husk at i himmelen har denne samme situasjonen allerede delt de himmelske englene i to leirer, en for Gud, den andre for Satan. Jeg kan allerede se deg stille dette spørsmålet: Men hvordan kan vi forklare disse svært forskjellige valgene og atferdene? Svaret ligger i ordet «frihet». Men for å forstå det bedre, la oss gå tilbake til undersøkelsen av Guds natur. Før vi skaper frie motparter, lever han alene. Og i denne evige ensomheten har ordet «tid» ingen betydning. Det vil først få mening når han skaper, foran seg, levende og frie skapninger, fordi tiden, bestemt til å bli prøvd og siktet, vil bli telt for dem, og for opprørerne, telt ned. Dette vil være enda mer sant på jorden, når synden vil bli straffet med menneskenes død: bildet av timeglasset får da sin fulle mening og nytte, fordi denne tiden mellom fødsel og død, på en synlig og konkret måte, flyter livets tid som sanden i timeglasset. Alle skapningene skapt av Gud er utstyrt med intelligensen som lar dem veie fordeler og ulemper når de står overfor problemene som legges frem for deres refleksjon. Eksemplet med englene er avslørende fordi de ikke formerer seg og derfor ikke kan tilskrive sitt valg til en arvelig gave. Det er derfor tydelig bruken av deres frie intelligens som har ført noen til lydighet og kjærlighet til Gud, og andre til opprør og forventningen om en utryddelse så berettiget som den er nødvendig, for den evige freden som vil følge tiden med universell prøvelse.

På jorden gjelder genetisk arv først og fremst fysiske aspekter. Karaktertendenser kan overføres fra foreldre, men menneskelig intelligens forblir herre over sine valg. Slik finner Gud noen ganger sann tro hos barna til et frittenkende ateistisk par. Hvor kommer denne troen fra, i dette tilfellet? Fra den personlige intelligensen til barnet der selvbevaringsinstinktet og takknemligheten overfor Gud eller sin neste fungerer perfekt. Det er virkelig nok å oppdage Guds kjærlighet manifestert i Jesu Kristi sondød, å ville følge ham og leve evig i hans selskap. Selvfølgelig er den skapningen som bare finner glede i å heve seg over andre, ute av stand til å oppleve dette de utvalgtes ønske, og denne manglende evnen diskvalifiserer ham fra det himmelske kallet; dette var djevelens tragedie og alle de som fulgte ham. Himmelen og dens evige lykke er lukket for henne, fordi hun ikke bærer "*bryllupskledningen* ", ånden av "*god vilje* " som favoriserer underkastelse til Guds rettferdige krav.

Nyheter i slutten av juli 2022: fra ett oljesjokk til et annet

Blant de unge som har kommet til makten i regjering og mediebransjen, for mye i tjeneste for førstnevnte, er få gamle nok til å ha opplevd det første oljesjokket Frankrike opplevde i 1973. Det var et resultat av at de avkoloniserte arabiske landene tok full kontroll over oljeforvaltningen. På én måned økte oljeprisene med 40 %, noe som beriket ikke bare de arabiske landene, men også USA, en svært stor oljeprodusent. Denne økningen hadde en dominoeffekt på all handel og industri. Det var en vanskelig tid for franskmennene å komme seg gjennom, men over tid ble vanskeligheten svelget og overvunnet. Men dette året ble markert som det første året der Frankrikes budsjett gikk i underskudd, og landet begynte å låne og dermed sette seg i gjeld.

Siden 1973 har denne gjelden økt hvert år. De globale handelsbetingelsene som USA har pålagt, har vært mindre og mindre gunstige for rike land; Frankrike forblir blant dem til tross for høyere sosiale kostnader enn noe annet sted. Markedsøkonomien eliminerer skatter etablert mellom land med ulikt velstandsnivå. Konkurransen er da nådeløs; når tilbudet er lavere enn etterspørselen, stiger prisene fordi det ikke er noen bremsekloss på grådighet i systemet etablert i Vesten. Dominansen, støttet av USA, pålegges nesten alle land i verden, helt avhengig av reglene satt av det seirende landet i andre verdenskrig. Selv det kommunistiske Russland aksepterer til slutt denne regelen ved å innføre det dobbelte eksterne kapitalistiske og interne kommunistiske systemet. Det beseirede Japan bøyer seg for direktivet, og Russland kollapser i økonomisk ruin rundt 1990. USA seirer, og Kina absorberer produksjonen fra den vestlige verden til skade for arbeidere i vestlige land. Dette er den lykkelige tiden for kapitalister og investorer som tjener enorme profitter takket være flyttingen av produksjonen til Kina, som blir stadig rikere og stadig mer uunngåelig og eksklusivt. Dette er i en slik grad at det indre markedet i USA begynner å lide under denne ekstraordinære kinesiske konkurransen. Det er slik USA begynte å frykte kinesisk konkurranse, noe de selv oppmuntret ved å støtte deres inntreden i WTO (Verdens handelsorganisasjon). USA, initiativtakerne til ideer, er også alltid de første til å oppdage de skadelige konsekvensene av sine beslutninger. Europa følger alltid, med stadig kortere forsinkelse, de samme erfaringene som USA. Europa ble forført av det kapitalistiske regimet ved å se fruktene av rikdommen båret i Tyskland, som forble under USAs politiske og økonomiske innflytelse. Frankrike, som var svært sterkt kommunistisk etter krigen, gled på sin side mot kapitalistisk liberalisme, og også der, mandat etter mandat, endte den liberale sosialismen opp med å påtvinge seg selv til skade for kommunistpartiet, som i 2022 bare er en skygge av seg selv. Etter flere vekslinger mellom den liberale sosialistiske venstresiden og den like liberale forretningshøyresiden, endte franskmennene opp med å avvise disse to mektige politiske partiene som mistet all legitimitet i deres øyne; og ikke uten grunn. Under disse vekslingsene ble Frankrike solgt, oppdelt og konsumert av investorer spredt over hele verden. Våre ledere glemmer at pengene som lånes ut bare bringer penger til långiverne, som repatrierer profitten deres til sitt eget bosted, det vil si til alle landene på jorden der de bor. Andre lån plassert på ågerrenter av amerikanske pensjonsfond høster overdådige profitter som

finansierer pensjoneringen til amerikanske arbeidere. Og selskapene som aksepterte disse lånene, kom seg ofte ikke. Ruinert solgte pensjonsfondene dem videre til høyestbydende, utenlandske eller, mer sjelden, franske. Selskapene ble dermed stadig mer utenlandske og mindre og mindre rent franske. Det var i denne allerede enormt gjeldstyngede tilstanden at Frankrike ble satt under dominansen til en ung mann som utnyttet det å havne i andre runde av valget mot den franske nasjonalfronten, som de liberale partiene hadde jobbet utrettelig for å demonisere i mange år. Så mye at dette nasjonalistiske partiet, med økende antall utenlandsfødte velgere som stemte, mistet enhver sjanse til å få makt. Og for å gjøre dette klart, gjenskapte Skaperguden i 2022 den samme situasjonen som i 2017. Med dette tallet 17 ble året satt under tegnet til guddommelig dom. Og det at denne unge mannen uten praktisk erfaring kom til makten forberedte Frankrike på det verste, ikke det beste. I århundrer har Frankrike vært i Guds søkelys; landets påfølgende støtte til den pavelige romersk-katolske religionen og deretter til fritenkende ateisme har gjort landet til hans hovedmål, etter byen Roma der pavedømmet har sitt hovedsete.

Den nye unge presidenten var finansmann i Rothschild-banken, det vil si hvis han kan dele de europeiske posisjonene som var fullstendig styrt av EU-kommisjonen, stilt til tjeneste for de store europeiske og globale finansfolkene. For ta ikke feil, Europa ble ikke skapt for folkets lykke, men utelukkende for å fremme kommersiell og finansiell utveksling på tvers av alle territoriene til de forente landene. De europeiske representantene, som i vår 5. ^{republikk}, er bare der for å tjene som demokratiske alibi for å maskere diktaturet til de store finansinteressene som er de eneste som tjener på denne EU. Og for å tjene, tjener de, og har i stor grad oppmuntret til offshoring som har ødelagt våre industrielle arbeidsplasser i Frankrike, hovedsakelig fordi handelen er like fornøyd med å selge det som importeres som det som produseres lokalt, på fransk jord. Dette forklarer den nåværende arbeidsledigheten, som etter å ha steget veldig høyt under nedstengningen på grunn av Covid-19, har sunket med oppgangen. Dessverre vil denne observasjonen raskt bli knust av ødeleggelsen som sanksjonene som ble innført mot Russland siden aggresjonen mot Ukraina har forårsaket. Innen sitt felt demonstrerer den russiske presidenten formidabel intelligens, rolig og omtenksum, han gjør det han kunngjør, sier det han vil gjøre, og trekker konsekvensene av sanksjonene; og han kunngjør at de vestlige tiltakene som iverksettes mot ham vil slå tilbake på folket i disse landene; og fakta beviser at han har 100 % rett. Fanget i sin egen felle anklager vestlige medier den russiske presidenten for utpressing. Men er ikke sanksjonene deres utpressing mot Russland? Er ikke våpenforsyningene deres til fienden mer dødelige enn utpressing? Jeg er klar over at mitt synspunkt er uakseptabelt og til og med uutholdelig for folk som har bestemt seg for at de hadde rett i å handle som de gjorde. Men jeg vet at disse avgjørelsene har som eneste mål å forberede sin guddommelige straff, hvis instrument vil være Russlands og dets muslimske alliertes morderiske vrede.

Før de europeiske landene rakk å gjøre det, reduserte den russiske lederen gassleveransene sine drastisk, noe som tok dem på senga. Med de forventede konsekvensene katastrofale, regner Europa sine venner blant folket og oppdager at

Russland, langt fra å være isolert slik det ønsket å være, støttes av alle landene i øst, og at det faktisk er Europa som befinner seg isolert med USA og Australia. Det befinner seg i en konflikt med de tidligere koloniserte afrikanske landene, muslimske land, India og Kina, samt noen sentral- og søramerikanske land. Europa er helt avhengig av importert energi og oppdager sitt svake punkt og søker desperat leverandører som kan erstatte Russland. Og for å ødelegge det, vender det seg til produsentland som er enda mindre respektable enn Russland; dette er ikke siste gang det har tatt usammenhengende og paradoksale beslutninger. Løsninger finnes, men de vil være ekstremt kostbare og ta lang tid å implementere. Tiden renner ut, ettersom den russiske gassavstengningen brått har brakt vanskelighetens time nærmere. Sjarmkampanjer blir forsøkt, men gammelt hat vil føre dem til fiasko, og for europeerne vil enorme økonomiske vanskeligheter fullstendig undergrave deres bekymringsløse, velstående liv. Den guddommelige forbannelsen faller tydeligvis først og fremst på Europa. Og over hele verden omgrupperer tilhengere av de to største motstridende leirene seg. Samtidig reises trusselen om atomvåpen av Russland, men også av Nord-Korea, som ikke er redd for å åpent true Amerika. Kina, som planlegger å gjenerobre øya Taiwan, risikerer amerikansk intervensjon. Potensielle flammepunkter antennes overalt.

Og denne veknelsen er bare et uttrykk for den allmektige Herre Gud Jesus Kristus' berettigede vrede, bare et øyeblikk redusert og svekket under hans jordiske tjeneste. Dessuten er tiden for den korsfestede Kristus, blødende, naglet til sitt kors, over. Siden hans apostler så ham, oppstanden og i beste velgående, og fra himmelen, hjalp han deretter sine sanne tjenere, støttet dem i martyrdøden. Han ga Vesten en lang tid med fred som bare ble brukt til å intensivere dens grådige og sensuelle verdier til skade for troen på ham. Forakten han har rettferdiggjør hans guddommelige vrede, men i denne timen er det ikke hans tilsynekomst som er fryktinngytende, det er hans ord sitert i Åp 9:13: « *Og de fire englene ble løslatt, som var forberedt på en time og en dag og en måned og et år for å drepe en tredjedel av menneskene.* » Men å kunngjøre krigen og dens mengder av dødsfall er nytteløst hvis vi ikke knytter denne kunngjøringen til en spesifikk sak. Dette gjelder desto mer siden fakta er bemerket av mange samtidige som ikke nødvendigvis er religiøse. Fordelen jeg har over dem er å påpeke at dette dramaet, som kommer under tittelen « *sjette trompet* », finner sin begrunnelse før fullføringen av den « *første* » av disse « *seks trompetene* ». Og denne « *første trompeten* » ble fullført av de forskjellige invasjonene av Europa som plasserte det i sin nordlige del, i ild og blod mellom 375 og begynnelsen av det 5. århundre. Og der må en overraskelse bemerkes, de grusomme og blodtørstige hunerne som kom for å terrorisere folket i Sentral-Europa, allerede var på Ukrainas land. Dette etablerer en kobling mellom den « *første* » og den « *sjette trompeten* ». Hvis de i den « *første* » handlet personlig mot det utro Europa, i den « *sjette* » vekker de russisk sinne over Europa, som vil ødelegge det med enda mer kraft. Årsaken til disse ødeleggende plagene finnes 7. mars 321, datoen da den hellige, guddommelige sabbaten ble erstattet av vår nåværende søndag, den gang under navnet «solens dag», tilbedt av keiser Konstantin I ' som beordret dekretet som kunngjorde denne endringen. Han slo seg ned i Konstantinopel i Øst-Europa i år

330. Og det var den nordlige delen av denne østlige sonen hunerne kom til å herje brutalt etter år 375. Hans assosiasjon av Kristus med solguden ble tatt for en kristen omvendelse; men det var ikke Kristi sannhet han valgte å ære; valget hans falt på hans hedenske sol" gud" kalt "Sol Invictvs" på romersk latin, det vil si den "ubesvergede solen", som han subtilt fikk de kristne i riket til å tilbe, ved sitt dekret som innførte den som en ukentlig hviledag. Men for Gud var det begynnelsen på en ydmykelse som de skyldige måtte betale for med forbannelser som ville ramme de europeiske kristne som ble besudlet av resten som var viet til denne hedenske guden seks ganger på rad, mellom 7. mars 321 og 24. februar 2022-2028. Den sjette gangen har nettopp begynt 22. februar 2022 fra Ukraina. Dessuten, i denne « *sjette trompeten* », ifølge Dan 11:40 til 45, er de arabiske folkene, plyndrere av kall, i aksjon etter den russiske hæren. På denne måten fremstår den « *sjette trompeten* » som en fornyelse av den « *første* » med fryktelig mer betydelig atomskade og deltakelse fra de gamle hunerne. Og dette er ekstremt viktig å forstå: på tidspunktet for hunernes invasjoner hevdet den berømte Attila at han handlet etter Guds ordre; noe som ga ham kallenavnet «Attila, Guds plage». Jeg husker her hans forferdelige motto: «Der min hest går, vokser ikke gresset igjen.» Etter den «sjette» og dens atomild, «vil ikke gresset vokse igjen heller.» Siden jeg tydet «trompetene» i Johannes' åpenbaring, rundt 1982, har jeg vært i stand til å demonstrere at han faktisk ble beordret av Gud til å herje Europa med den fortjente tittelen «Guds plage». Og parallellen som trekkes med den « *sjette trompeten* » gjør den til en « *sjette* » «Guds plage» som denne gangen hviler på ukrainsk og russisk «barbari» og på deres ledere og allierte. Men hvis virkninger denne gangen er på nivået for hele Europa og resten av verden.

Det er derfor nødvendig å etablere og identifisere skyldkjeden som vil føre de europeiske folkene til det verste; i « **årsak** »: « **synd** », slik Dan 8:12 lar oss forstå: « *Hæren ble frelst med det evigvarende offeret*—(Kristi himmelske prestedømme) **på grunn av synd** ; *hornet kastet sannheten ned og lyktes i sine foretak* .» « **På grunn av synden** » i 321 ble « *de helliges hær* » overlevert til det romerske paveregimet, « *hornet* », i 538. Det hele begynte 7. mars 321, da keiser Konstantin I ved dekret ^{etablerte} overtredelsen av det fjerde av Guds ti bud knyttet til resten av den syvende dags sabbat; noe som i dag fører til at Jesus Kristus, etter fem tidligere plager, organiserer konflikten mellom Ukraina og Russland i vår siste tidsalder. Han organiserte Ukrainas uavhengighet i 1991, og i 2022, landets forespørsel om å bli med i NATO, noe Russland anså som en uakseptabel forræderihandling. Krig brøt ut, Russland gikk inn på ukrainsk jord. Ukrainas rop om hjelp fra europeere brakte EU inn i konflikten, og Russland endte opp med å ødelegge Europa, hjulpet av de muslimske folkene i øst og de arabiske og afrikanske muslimske folkene. I følge Dan 11:44 ble Russland deretter ødelagt av atomvåpen sendt av USA. Jorden ble deretter ødelagt av flere atomvåpenødeleggelser lokalisert i store bysentre og militariserter soner. I samsvar med Kristi kunngjøring: « *en tredjedel* (symbolsk, men sannsynligvis mye mer) *av menneskeheten* » ble « *drept av ild og svovel* » fra atomvåpen. Ubeskyttet av Gud ødela de andre hedenske nasjonene hverandre. De overlevende var klare for den endelige jordiske trostesten. Svært logisk, etter å ha vært « **årsaken** » til straffene med « **seks trompeter** », vil den være basert på herliggjøringen av « **Guds hellige** »

sabbat » hvis herlighet hviler på vitnesbyrdet om troskapen til hans utvalgte hellige; trofaste til det punktet at de aksepterer risikoen for død som vil tynge dem. Som en siste utvei vil Jesus Kristus komme for å befri dem fra døden som ble kunngjort av de opprørske overlevende. Og etter at de er blitt opptrykket til himmelriket på jorden, vil de opprørske overlevende utrydde seg selv i et hevngjerrig oppgjør. Jeg må igjen minne dere på dette: For Gud, i motsetning til menneskelige konvensjoner, er målet for hans vrede ikke bare militært; det er også sivilt, fordi alle levende mennesker må stå til regnskap for sin oppførsel overfor ham og hans guddommelige, hellige lover. Dette er hva som skiller denne tredje og siste verdenskrig fra tidligere, der menneskelige konvensjoner rådet og mer eller mindre ble anerkjent og respektert.

Svært tidlig la jeg merke til den progressive og gradvis intensive karakteren til rekkene av de « syv *trompetene* » i Apokalypsen; ting som vitner om Guds visdom:

Første trompet : mellom 321 og 538 ble det kristne Europa, etter å ha blitt skyldig, angrepet av hedenske forfølgere utenfra : barbarerne fra øst, en strategi som jeg illustrerer slik: Europa "---

Andre trompet : i 538 ble paveregimet etablert; det forfulgte, for å omvende dem, de hedenske folkeslagene **utenfor** : mellom 700 og 1200, tyskerne og muslimene. Illustrasjon: Europa --- »

Tredje trompet : Mellom 1100- og 1700 -tallet : Paveregimet forfølger europeiske reformerte kristne; aggresjonen er rettet **innover** i Europa. Illustrasjon: Europa "----" Europa.

Fjerde trompet : Mellom 1789 og 1798: Gud ødelegger makten til det romersk-katolske paveregimet. Slutt på kristen religiøs aggresjon.

Femte trompet : Etter trosprøven som ble opplevd i USA i 1843 og 1844, ble den protestantiske religionen, arvingen til den romerske søndagshvilen, overgitt til djevelen av Jesus Kristus.

Sjette trompet : Fra 24. februar 2022 er det fortsatt skyldige, utro katolske Europa utsatt for delvis ødeleggelse; dets angripere kommer fra øst og sør. Dette er den siste «advarselen» gitt av Gud.

Syvende trompet : Etter slutten av tiden for individuell og kollektiv nåde, vender Jesus Kristus tilbake for å frelse sine utvalgte og ødelegge alle jordiske og himmelske opprørere, unntatt Satan, for han må forbli en fange i «tusen år» på den øde jorden, før han blir utslettet sammen med alle de andre oppstandne opprørerne for å lide straffen av den « *annen død* » i «*ildsjøen* »; den vulkanske ilden eller underjordiske magmaen som sprer seg over hele jorden.

Vi kan dermed følge utviklingen av aggressiviteten til det romersk-katolske paveregimet, som ennå ikke ble identifisert som djevlesk ved den « *andre basunen* », angriper fremmede hedenske folk for å omvende dem med makt; noe Gud aldri befalte. Så, ved den « *tredje basunen* », ettersom dens sataniske natur offisielt er blitt fordømt av den tyske munken og læreren Martin Luther, er aggresjonen rettet mot de som avslører den: de protestantiske reformatorene. Men blant disse, ifølge Dan 11:34, bevæpner de mest « *hyklerske* » seg og slår tilbake. Etter den « *fjerde basunen* », den franske revolusjonen, lukkes parentesens angående den katolske troen. Ved den « *femte basunen* » vil Guds nye

mål være den protestantiske troen, hvis reformasjon ikke er fullført; den har forblitt bare delvis, og Gud er ikke fornøyd med det som bare er delvis; han krever alltid, til slutt, perfeksjon. Det er derfor siktingen basert på amerikanske adventisters prøvelser tillater den å overgi til djevelen de som har falt fra prøvelsene, og samtidig fullføre og bringe reformasjonen til sin rett gjennom syvendedagsadventistenes tro. For dette navnet alene oppsummerer de to sannhetene som foraktes av den protestantiske troen, arving til den romerske søndagshvilen: interessen for den profetiske kunngjøringen om vår Herre Jesu Kristi strålende gjenkomst, og helliggjørelsen som ble satt i praksis for hans hellige syvendedagssabbat, som profeterer den store hvilen i det syvende årtusen som han vant, ved sin sonende død, for sine utvalgte troende alene.

Ved den « *sjette basunen* » den 24. februar 2022 har de vestlige katolske, protestantiske og adventistiske religionene, av forskjellige eller felles grunner, alle blitt forkastet av Gud og derfor overgitt til djevelen og hans demoner. Når ufullkommenheten i deres tro er bemerket, er alt som gjenstår for Gud å henvende seg til dem med en siste, alvorlig advarsel som i større skala tar form av den « *første basunen* »: Barbari av all opprinnelse vender tilbake for å ramme Vest-Europa, preget av synden som ble begått av Roma; dens hedenske dag har kommet for å erstatte sabbaten som ble helliget av den allmektige skaperguden. Omvendelse og omvendelseens frukt er nå; ved den « *syvende* » *trompet* », det vil definitivt være for sent.

Hver uke promoterer fransk nasjonal fjernsyn religiøs tilbedelse som praktiseres på det katolisismen har kalt: «Herrens dag», som er oversettelsen av ordet «søndag», den franske versjonen av det latinske navnet: «*dies dominica*». Presentert på denne måten, hvem kan mistenke denne Herren for å være djevelen? For siden 1843 har den sanne Herren Gud, Jesus Kristus, bare akseptert lørdagsdyrkelsen som er arvet fra den praksisen som ble beordret til jødene. Jeg minner også her om at denne «Herrens dag» bare var dagen da Jesus, for første gang etter sin begravelse, viste seg oppstanden for sine apostler og disipler. En begynnelse av uken for å markere begynnelsen på en pakt, den nye, og ingenting annet. Dessuten skapte Gud jorden og prinsippet om « *skille* » mellom « *lys og mørke* » på den første dagen i uken med den jordiske skapelsen; slik at denne «*første dagen* » er knyttet til « *mørke* », i absolutt motsetning til sabbaten på den « *syvende dagen* », som, **helliggjort av Gud**, er selve bildet på « *lys* » og på perfekt « *hellighet* ». Den fullkomne helliggjørelsen av de hellige er derfor knyttet til helliggjørelsen av resten av den syvende dag i en fullkommen logikk av det like fullkomne frelsesprosjektet som Gud har unnnfanget. Den som gir hele sin sjel til sin Skaper, ser ingen uoverstigelige vanskeligheter med å tilpasse sitt liv til Guds krav. Det er derfor de som stritter imot og nekter denne tilpasningen, vitner mot seg selv at de nekter å tilhøre ham, kropp og ånd, hele sjelen.

Siden dette emnet er et spørsmål om tro, tar jeg her opp problemet med klimaet som blir stadig varmere. De vantro eller vantro hedningene har funnet sin forklaring: forurensning forårsaket av mennesker. Uten å benekte eksistensen av denne forurensningen, husker jeg at for to tusen år siden, på en båt med sine apostler som var vitne til dette, stoppet Jesus stormen som truet dem; på hans ordre roet den seg øyeblikkelig. Uten å glemme dette andre eksemplet, profeten

Elia, som lot regnet vende tilbake ved sitt ord da Gud behaget det, ifølge 1. Kongebok 17:1: « *Tisbitten Elia, en av innbyggerne i Gilead, sa til Akab: Så sant Herren lever, Israels Gud, for hvis åsyn jeg står, det skal verken komme dugg eller regn i disse år uten mitt ord...* » /1. Kongebok 18:44: « *Sjuende gang sa han: Se, en liten sky stiger opp fra havet, som en manns håndflate. Da sa Elia: Gå opp og si til Akab: Spenn dere fast og gå ned, så regnet ikke stanser dere.* » Så ubehagelig som det er, er klimaet pålagt av Gud, som en plage som rammer folkene han straffer og forbereder seg på å ødelegge. Er ikke Gud Skaperen av denne naturen vi utvikler oss i? Er ikke denne naturen, som han kontrollerer ved sitt ord og sin tanke, uten hvilken ingen vulkan bryter ut, ingen vind begynner å blåse i en eller annen retning, i hans hender slik at han kan gjøre den til formidable våpen? Hvem holder tilbake eller sender det gunstige eller ødeleggende regnet om ikke han? De vantro leter andre steder etter årsakene til de observerte fenomenene, og tilskriver situasjonen en gradvis global oppvarming forårsaket av akkumulering av karbondioksidproduksjon fra mennesker. Men Gud motsetter seg denne teorien tidligere historiske vitnesbyrd der det, uten forurensende teknologi, ble opplevd perioder med stor hete på jorden. Og nærmere oss, hvordan kan vi forklare det plutselige tørkeåret som preget året 1976 alene? Og etter det gikk klimaet tilbake til det normale frem til 2020-årene. Og for å fjerne enhver tvil om dette emnet, minner jeg om at i Åp 16:8-9 vil « *den fjerde av Guds syv siste plager* » gjelde « *solen* », og Gud forteller oss at i denne sammenhengen vil han intensivere sin hete. Han vil ikke bare varme, men deretter vil han « *brenne* » kjød i døden: « *Den fjerde helte sin skål ut over solen, og den fikk makt til å svie menneskene med ild; ...og menneskene ble svidd av stor hete, og de spottet navnet til Gud som har makt over disse plagene* », og de omvendte seg ikke for å gi ham ære .» Merk at i denne sammenhengen vet de vantro opprørerne hvem solen adlyder. I likhet med de « *seks trompetene* » foran dem, er « *Guds syv siste plager* » gradvis mer intensive, slik som de han hadde profetert for den gamle pakt i 3. Mosebok 26:18, eller uttrykket « *sju ganger mer* » som skiller plagene, beviser det, siden vi finner det i vers 21, 24, 28: « *Hvis dere til tross for dette ikke hører på meg, vil jeg straffe dere sju ganger mer for deres synder* . » «Faktisk betegner tallet « *sju* » Guds helliggjørelse og derfor sabbatstiden som han knyttet til den syvende dagen fordi han profeterer dagen for sin seier over alle sine fiender; denne syvende dagen profeterer det syvende årtusen av sin store himmelske hvile som deles med sine forløste, sine trofaste utvalgte. Dermed, bak dette tallet « *sju* », står Ånden Gud som har « *helliget* » sin sabbat og som tukter hans overtredelse. Og overtredelsen av den hellige, guddommelige sabbaten var allerede et tema i den gamle pakt, slik disse versene 34 og 35 i 3. Mosebok 26 beviser: « *Da skal landet nyte godt av sine sabbater* , så lenge det ligger øde og dere er i deres fienders land; *da skal landet hvile og nyte godt av sine sabbater* . Så lenge det ligger øde, skal det få den hvilen som det ikke hadde hatt på deres sabbater , mens dere bodde i det.» «Jeg har sagt det før, men jeg gjentar det her: Hvis vi må finne en årsak til en reell oppvarming av jordens lufttemperatur, er det mer i de 2100 atomeksplosjonene som er utført i tester siden slutten av andre verdenskrig enn i karbondioksidutslippene fra kjøretøyene våre og vår moderne industri. Spesielt siden karbondioksid omdannes

til oksygen av de grønne bladene på trærne som forbruker det og dermed omdanner det til våre største behov. Og selv om overflatearealet er svært redusert, er det fortsatt mange skoger på jorden.»

Angående bedragerske handlinger, siterer jeg denne religiøse bløffen som er basert på å plassere et kors på alle gravene til vestlige. Jeg må også minne dere på dette, men ifølge Esekiel 14 må de utvalgte som ble frelst av Jesus Kristus være på nivå med « *Noah, Daniel og Job* ». Dette budskapet burde sette en stopper for en mengde illusjoner og falske håp; falske fordi de er ubegrunnede og fullstendig motsagt av denne teksten fra Esekiel 14:13-14; 15-16; 17-18: « *Menneskesønn, hvis et folk synder mot meg ved å være troløst, og jeg rekker ut min hånd mot det og bryter brødets stav for det og sender hungersnød over det og utrydder mennesker og dyr fra det, og disse tre mennene, Noah, Daniel og Job , var midt iblant det, da ville de frelse sine sjeler ved sin rettferdighet, sier Herren YaHWéH .* » Om jeg skulle la ville dyr dra gjennom landet og gjøre det øde, og det skulle bli en ødemark så ingen kunne dra gjennom på grunn av dem, og **disse tre mennene var i det** , så sant jeg lever, sier Herren Gud, **skulle de verken redde sønner eller døtre , men bare de skulle bli reddet** , og landet skulle bli en ødemark . Eller om jeg skulle føre et sverd over det landet og si: «La et sverd dra gjennom landet!» og utrydde mennesker og dyr fra det, og disse tre mennene var i det, så sant jeg lever, sier Herren Gud, **skulle de verken redde sønner eller døtre , men bare de skulle bli reddet** . «Og dette budskapet gjentas tre ganger, og åpenbarer dets betydning for Gud og hans utvalgte folk i de siste dager. For sannelig er disse tre menneskes erfaringer kriterier som Gud krever av hans siste utvalgte folk:

Noah: trofasthet på tidspunktet for separasjonen før menneskehetens utryddelse.

Daniel: Profetiens Ånds vitnesbyrd.

Job: Offeret for å vitne for Gud mot Satan.

Den ortodokse religionen

Bibelske profetier som fokuserer på endetiden ignorerer den og sier ingenting spesielt om dens lære. Imidlertid er lærdommene som er åpenbart om kristendommen anvendelige på den av flere grunner. Og allerede fordi den faktisk er en kristen religion, og fordi dens separasjon fra vestlig kristendom fant sted etter 321, slik at den i Øst-Europa gjaldt søndagshvilen, forbannet av Gud, etablert av keiser Konstantin I. ^{De} religiøse forskjellene sammenlignet med Roma er derfor minimale og sekundære. For forbannelsen av den falske hviledagen gjelder alle religioner som ikke ærer den syvende dagen, helliget av Gud. Følgelig motsies navnet «ortodoks», som betyr «riktig oppfatning», av fakta, siden dens «rettferdighet» motsies av bibelsk sannhet.

I 1917, i Russland, styrtet en stor folkelig revolusjon tsaren og hans monarkiske system, som hadde blitt arvet gjennom århundrene. Det som skjedde i Russland var av de samme grunnene som det som skjedde i Frankrike. For observatører som oss er den guddommelige lærdommen som anvendes den

samme. Og jeg kan til og med si at uansett hvor revolusjoner finner sted, griper de inn mot korrupte religiøse regimer som ikke er velsignet av Gud. I Mexico, på Cuba, er saken alltid den samme; religionen som skal styrtes er fortsatt og alltid den katolske religionen. Overalt støtter den regimet til de rike og mektige, urettferdige og egoistiske. Det er derfor Gud lar dem styrtes av revolusjonære. Det profetien ikke snakker om, sies ikke, fordi Gud appellerer til vår intelligens. Det er opp til oss å forstå at lærdommene gitt av Gud gjelder alle mennesker, alle regimer og alle religioner. Det sammensatte portrettet av den perfekte religionen åpenbares av Jesu Kristi oppførsel; det er den eksklusive normen som åpner for frelse og fører til den.

I Russland var tsarregimet som våre vestlige monarkier, sterke med de svake og klissete med presteskapet, og dette av samme grunner som vestlige konger: frykten for å se døren til himmelsk frelse lukket for dem. Hovedfeilen til alle disse kongelige regimene var å stole på religiøse representanter, å etablere et godt forhold til himmelens Gud. De gjorde feilen å stole på mennesker og foraktet advarslene som er sitert i Bibelen, utelukkende: Jer. 17:5: « *Så sier YaHweh: Forbannet er den mannen som stoler på mennesker, som gjør kjøtt til sin arm, og hvis hjerte viker fra YaHweh!* » De burde alle ha lest den personlig, som en forholdsregel, for å være sikre på å ikke bli lurt. Men siden de ikke hadde gjort det, foraktet de skaperguden som inspirerte den gjennom århundrene. Og denne oppførselen avslørte viktigheten de ga religion, selv om de paradoksalt nok, av frykt og overtro, oftest søkte å unngå motstående paver og paver. Akkurat som Eva, som et øyeblikk ble atskilt fra Adam, ble forført av djevelens argumenter, lar menn som ikke leser Guds ord selv, fra fyrsten til tiggeren, seg forføre av løgnene som ytres av religiøse prester, hyrder og pastorer. Bibelen, disse « *to vitnene* » om Gud ifølge Åp 11,3, er vår beskyttelse, kilden til argumentene som ødelegger djevelens løgner. Dette dyrebare våpenet er tilgjengelig for alle; man må fortsatt bestemme seg for å bruke det. Og der blir hver skapning ansvarlig for sitt valg med alle de konsekvenser det medfører for den selv.

Det romersk-katolske paveregimet forsto raskt faren Bibelen representerte for sin overlevelse, så snart de sanne reformatorene, kalt av Gud, offentlig fordømte dens løgner, dens religiøse usurpasjon og dens djevelske natur gjennom direkte personlig lesning. Umiddelbart begynte den å forfølge leserne av dette dyrebare «Guds ord» som dens egne skrivermunker reproduserte i sine klostre og klostre. Døden eller galeiene var risikoen enhver som hadde Bibelen, tok. Og takket være oppfinnelsen av trykkpressen, multipliserte og spredte den Guds sannhets ord ugjenkallelig.

I Russland førte ekstrem fattigdom og mangel på utdanning til at Bibelen ikke kunne opplyse massene. Hvis ikke dette var mulig, bygde den ortodokse religionen sin lære på bildene av sine «hellige» ikoner; opprinnelig et utdanningssystem tilgjengelig for de utdannede, senere avgudsdyrkende og perverse. Russland og landene i Øst-Europa bar navnet Esclavonia fordi middelaldersystemet vedvarte der frem til den siste tsaren Nikolaj II, som ble drept sammen med familien sin av de bolsjevikiske revolusjonære. I dette området av Europa forble bøndene «livegener» som mektige og velstående herrer dominerte over, med kropp og sjel. De var autentiske slaver, derav navnet som ble

gitt til stedet Esclavonia. Uten evne til å lese eller skrive, var deres religiøse lære muntlig og kunne bare være basert på bilder, illustrasjoner av historiske scener vitnet i Bibelen. De kunne bare stole på hukommelsen sin og beholdt bare det de skapte ikonene presenterte for dem. Dette forklarer suksessen med adopsjonen av kommunismen og dens nasjonale ateisme etablert etter Frankrike. Med sovjetregimets fall, i den nyvunne friheten, ble den ortodokse religionen og dens ikoner gjenopprettet i det nye Russland gjenopplivet av Vladimir Putin.

Det er viktig å forstå de religiøse skillene i Vest- og Øst-Europa. I 313, etter ti år med romersk imperialistisk forfølgelse av kristne, legaliserte Konstantin kristen religiøs praksis i Roma. I 321, bosatt i Milano, utstedte han sitt dekret om endring av den ukentlige hviledagen. Etter å ha begått sin forbrytelse, forlot han Milano for å bosette seg i Byzantium, som, renovert av ham, tok navnet Konstantinopel (senere omdøpt til Istanbul etter den tyrkiske erobringen). Denne installasjonen av keiseren i øst, langt fra Roma, ga Roma eksklusiv kristen religiøs representasjon. Dette var ennå ikke pavelig prestisje, men allerede den enkle biskopen av Roma nøt godt av prestisjen knyttet til Roma, den tidligere keiserbyen, fremfor sine likemenn spredt over hele imperiet. Dermed forlot den regjerende keiseren Roma for å gi plass til den fremtidige pavelige keiseren som skulle etablere seg der i 538 etter dekret fra keiser Justinian, som fortsatt bodde i Øst-Europa. Du kan dermed forstå hvordan pavelig autoritet fra begynnelsen av delte sin skyld overfor Gud med den østlige sonen av det kristne Europa, helt til et offisielt skisma i 1054 skilte den vestlige romersk-katolske troen fra den østlig-ortodokse troen. De i øst nektet å underkaste seg den romersk-katolske pavens autoritet. I full uavhengighet reorganiserte de et presteskap ledet av "paver", men disse kan gifte seg og få barn, i motsetning til de vestlige pavene og deres prester. Dessuten pålegger ikke kirken sine tjenere sølibat. Dette er grunnen til at denne ortodoksien praktiserer "søndag", tidligere dagen for keiser Konstantins ubeseirede sol. Ved sin avreise fra Roma hadde Konstantin tatt sin forbannede frukt med til Øst-Europa, og siden 1843 da Gud krevde gjenopprettelsen av sin hellige sabbat, deler denne kristendommen skylden for å ha brutt den, akkurat som vestlig katolsk og protestantisk kristendom.

Østen betalte dyrt for den pavelige etableringen som ble beordret av Justinian. Guds forbannelse, som likevel selv ønsket det, ble kraftig manifestert av dødelige epidemier av pest og hungersnød, forårsaket av et mørkt og kaldt klima på grunn av to kraftige vulkanutbrudd lokalisert på ekvator, ett i Indonesia kalt «Krakatoa», det andre i Mellom-Amerika kalt «Ilopango». I tillegg ble den østlige sonen av Europa utsatt for muslimsk-tyrkiske angrep og territoriale erobringer som rettferdiggjør den muslimske tilstedeværelsen i Albania og Bosnia-Hercegovina, et område som ble eksplosivt under Balkankrigen på 1990-tallet; en krig som ser ut til å være i ferd med å våkne til liv igjen, ifølge de siste nyhetene.

Kort sagt, skismaet som skilte den ortodokse troen fra den romersk-katolske troen med, var ikke til noen fordel for den og endret ikke dens forhold til Gud, akkurat som atskillelsen av Israels ti stammer fra Juda ikke brakte noen guddommelig velsignelse til disse ti stammene.

PARIS, en by forbannet gjennom tidene

Ja, denne byen ble virkelig skapt av Gud for en forbrennet, fatal skjebne. I vår moderne tid har den blitt et sted misunnet av utallige skapninger spredt over hele jorden på grunn av sitt rykte som hovedstaden i frihetens land: Frankrike, grunnleggerlandet for menneske- og borgerrettigheter. Den har også blitt et tilfluktsland der mennesker med fremmedspråk sameksisterer; noe som gir den et bilde som ligner det italienske Roma til de hedenske romerske erobrerne før vår tid og etter det. Roma erobret mange folkeslag, men sivilisasjonen tiltrakk seg også mange mennesker som delte dens kommersielle verdier; noe som gjorde den enda rikere og mer attraktiv.

Det beste guddommelige antydningen om den tragiske enden som er reservert for den vakre byen Paris, hviler på navnet Sodoma som Gud tilskriver den i Åp 11:7: « *Og deres døde kroppar skal ligge på gaten i den store byen, som åndelig sett kalles Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet.* » Slutten av verset er bevisst misvisende fordi uttrykket ser ut til å betegne Jerusalem, byen der Herren Jesus faktisk ble korsfestet onsdag 3. april år 30 e.Kr. Imidlertid, ifølge Åp 11:3, er byen det er snakk om ved slutten av de 1260 dager-årene av den forfølgende romerske pavelige regjeringen, det vil si litt før 1798, datoen for slutten av denne perioden som Gud profeterte. Ved å gruppere disse dataene er byen Paris målrettet og tydelig utpekt som stedet der kampen mot frelsen som Jesus Kristus foreslo nådde sitt høyeste nivå. For bedre å forstå uttrykket som brukes av Gud, må vi huske at Jesus en gang sa til sine samtidige lyttere, sine apostler og disipler, i Matt. 25:40: « *Og kongen skal svare dem: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot en av disse mine minste brødre, **gjorde dere mot meg**.* » Og i Åp 11:3 identifiserer Jesus seg med Bibelen, sitt guddommelige ord, som han kaller sine « *to vitner* ». Og det var disse bibelske skriftene som ble brent i autodaféer på Place Louis XV, som deretter ble Place de la Révolution, og siden Napoleon, Place de la Concorde. Revolusjonærene ønsket ikke lenger verken kongen eller Gud hvis suverene rett han hevdet. Den etablerte nasjonale ateismen plasserte seg under prinsippet om «fornuft», selv om dens begynnelse var alt annet enn rimelig. Hat mot den gamle makten førte til et folkemord på nesten hele adelsklassen, men det romersk-katolske presteskapet var hovedmålet. De ateistiske republikanske revolusjonærene hersket over hovedstaden og i hele Frankrike, unntatt på Vendée-jord. Og der ble bondeklassen og den rike klassen av utbytende herrer funnet forent i samme kamp; alle forent i navnet til «Jesu hellige hjerte» og de gjenstridige katolske prestene. For paradoksalt nok ba disse pene menneskene bare til «Den hellige jomfru». Kampene var grusomme i denne Vendée, som deretter tok navnet «Hevnet». Men i virkeligheten var hevnen bare Jesu, som rammet både vendéerne for deres katolisisme og republikanerne for deres ateisme. Vel vitende om at sistnevnte ble oppreist av Gud for å ødelegge makten til den forfølgende koalisjonen av monarkiet og det pavelige romersk-katolske presteskapet. Et stort antall sjeler ble dermed giljotinert, druknet eller gjennomboret av sverdenen og kulene til de stridende. Etter denne vanskelige begynnelsen, mellom imperier og republikker, fant Frankrike endelig under den

fjerde republikken en tilstand av fred og samvittighetsfrihet som ga den et verdensomspennende rykte.

Fra Paris' opprinnelse

Hvis den parisiske ateismens verker ga Gud rettferdiggjøring til å sammenligne Paris med det gamle Sodoma, er det en god sjanse for å finne andre likhetpunkter som forbinder disse to byene. Og her lærer historien oss at før den ble kalt Paris, var denne store byen den lille «Lutetia» på latin: «Lutetia», hvis avslørende betydning var: stinkende sump. Allerede i gallisk tid ble området rundt Paris-bassenget kraftig vannet av den store elven Seinen. Og overlatt til årstidenes luner, flommet elvebunnen over, og områdene fremsto som stinkende, gjørmete sumper, som var gunstige for sykdommer og de fryktede myggstikkene. Denne store mengden vann skyldtes det flate territoriet som kjennetegner hele Paris-bassenget. Og jeg legger merke til en annen likhet med det gamle Sodoma i Bibelen, som også steg opp i en rik og fruktbar slette. Vi husker at Lot delte valget, og at han egoistisk valgte sletten, mens Abraham favoriserte fjellet, i dette vitnesbyrdet sitert i 1. Mos 13,12–13: « *Abram bodde i Kanaans land, og Lot bodde i byene på sletten og slo opp teltene sine helt til Sodoma.* » *Folket i Sodoma var onde og store syndere mot YaHWÉH.* » Dette frie valget Abram ga Lot, lar oss oppdage hans egoistiske og grådige karakter. Til tross for dette er hans tilknytning til Gud oppriktig, men valget hans vil føre til at han opplever forferdelig lidelse og skuffelser, og han vil ende opp med å flykte fra dette stedet som er forbannet av Gud, som en brand plukket fra den straffende himmelske ilden, på ordre gitt av to hellige engler sendt til ham.

Vi kan lett forstå hvor tiltrekkende det er å bo på slettene i stedet for i fjellene. På slettene er reising mindre slitsomt, og vannete marker sikrer velstand og materiell rikdom. Lot ble tiltrukket av denne utsikten. Ved å velge fjellene bevarte Abram sin ro, for siden livet var vanskeligere der, ville få mennesker dra dit for å begjære landområdene hans. Han prioriterte i sitt valg sikkerhet for seg selv og sitt folk, som hovedsakelig bestod av gjeterne.

I motsetning til dette kloke valget, tilbød sletten midlene til å tilfredsstille alle begjær. Og i rikdom, frem til vår tid, perverterer folk, alltid søker nye sensasjoner på alle områder, og først, på nivået av seksuelle perversjoner som Sodoma har blitt en standard for seksuell praksis mot naturen, mellom kvinne og mann, kvinne og kvinne, og spesielt mann og mann. Dermed, i Paris frigjort fra tabuer og bibelske forbud, ble denne tiltrekningen til perversjon av Sodoma-typen fornyet, og dommene som Gud felte mot innbyggerne i det gamle Sodoma ble deretter anvendt på innbyggerne i Paris i den revolusjonære tiden, men også i vår endens tid. Dette er fordi Guds Ånd subtilt antyder en fornyelse av denne typen situasjon ved å plassere denne revolusjonære situasjonen som allerede er symbolisert av den "fjerde trompeten", *mens den sanne " andre veen "* gjelder oppfyllelsen av den " *sjetten trompeten* ". Ved denne antydende cerebrale konstruksjonen forbinder og fordømmer Gud likheten i den moralske fornedrelsen til innbyggerne i disse " *fjerde og sjetten trompetene* ". Det er derfor ikke bare «djevelen som er i detaljene», og de som den guddommelige Ånd antyder for oss

på denne subtile skjulte måten, er de mest dyrebare for hans utvalgte, for hvem « *Jesu vitnesbyrd* » får en uforlignelig konkret betydning. Gud betegner Paris med formelen « *den store byen* ». I denne formen betegner han i prinsippet de store hovedstedene til nasjoner som strekker seg enormt til megabyer over store områder med bebodd land.

En annen « *stor by* » er også nevnt i Åp 17:18: « *Og kvinnen du så, er **den store byen** som hersker over jordens konger .» Denne gangen er hovedstaden Roma, som Gud i vers 5 utpeker som « *mor til skjøger og til jordens vederstyggeligheter* ». Denne statusen som « *mor* » retter seg mot døtrene hennes, som også er « *skjøger* », i likhet med henne. Og det bør bemerkes at den katolske kirke offisielt anser Frankrike som sin «eldste datter», som, som bekreftelse på denne forbindelsen, har knyttet hovedstaden Paris til Roma; denne hovedstaden Paris, hvorfra dens monarkiske støtte kom, siden den merovingeriske kongen Klodvig I ' den første kongen av frankerne som konverterte til den romersk-katolske tro. Han gir dermed den første væpnede støtten til den romerske pavens sak, som dermed skylder ham seirene mot sine lokale fiender, de langobardiske familiene. Det frankiske riket vil dermed gradvis bli fullstendig forent og offisielt konvertert til den kristne religionen etablert etter den romersk-pavelige standarden. Det var da Paris definitivt ville bli knyttet til katolisismen. Etter å ha sett oversettelsen av ordet Lutetia, er her opprinnelsen til navnet «Paris». En stor keltisk stamme som tilsvarte navnet «Parisii», som betyr «de fra gryten» (som bekrefter dens endelige, dystre skjebne), kom for å bosette seg i Lutetia, og navnet deres erstattet det med navnet Paris. Denne keltiske stammen var rent hedensk, og gjennom et ordspill på latin fikk navnet betydningen: «Ved Isis», navnet på gudinnen av egyptisk opprinnelse «Isis» som de ble tilbedere av; en mektig og ond kvinnelig guddom som efeserne i Bibelen kalte «Diana». Dermed spredte hedenske religioner seg over hele den bebodde jord, og for å gjøre dette spilte Roma en viktig rolle. Langt fra å bekjempe fiendens guddommer, adopterte den dem og la dem til de den allerede kjente. Religion var derfor ikke et tema for strid, og vi kan dermed bedre forstå hvorfor Gud ønsket å forhindre mennesker fra å leve sammen på ett sted, for første gang, i Babel. Dette er grunnen til at han, til forvirring for de mange guddommene, svarte med å skille språk. Men på tidspunktet for omgrupperingen i Roma, sameksisterte fremmedspråk under Romas autoritet, som ikke motsatte seg dette. Roma rekrutterte først sine legionærsoldater fra alle de erobrede folkene knyttet til imperiet. De vervede legionærene må raskt lære ordrene i kommandoene som ble utstedt på latin, og resten er valgfritt. Et annet likhetspunkt mellom Paris og Roma er at begge organiserer legioner bestående av utlendinger som melder seg frivillig. Frankrike utmerker seg ved sin prestisjetunge "fremmedlegion". Isis, eller Diana, er også representert som en mor som bærer barnet sitt i armene, og det er slik at under denne representasjonen vil den "hellige jomfruen" av katolisismen lett bli adoptert av Dianas tilbedere, Isis. Pariserne vil dermed lett kunne adoptere religionen som ble foreslått av Roma og snart pålagt av den og den kongelige sekulære armen. På renessansens tid, under Frans I ' kom den protestantiske evangeliske vekkelsen for å gi innbyggerne i Paris en mulighet til å konvertere til den reformerte romerske kristne troen. Men de motsatte seg det voldsomt, klamret seg som en hengt mann*

til tauet sitt til sin avgudsdyrkende katolske religion. Avgudsdyrkelse har aldri plaget dem, dette folket er avgudsdyrkende av tradisjon. Pariserne var og er fortsatt "Ved Isis". De hatet protestantene og deltok i drapet på dem i Bartolomeus-massakren i 1572. De godkjente fullt ut drapene begått av Guises-familien, hvorav et medlem var en kardinal. " *Udyret* " åpenbart i Åp 13:1 tok deretter sin profeterte form; den av en religion der det sivile folket og den religiøse delen av presteskapet sammen støttet prinsippet om obligatorisk religion ved tvang av menneskelige kropp og sinn. Jeg har et forslag for å forklare navnet Paris, forkortet fra Parisis. Gud bruker noen ganger lærdommer arvet fra gresk lære som støtte for sine budskap, særlig den berømte "trojanske hest"-strategien, som består i å bringe sine soldater inn i byen, uinntagelige med makt, ved hjelp av list; dette ved å få fienden til å bringe dem inn selv uten at han mistenker det. Denne leksjonen gjelder den kristne religionen i « *Pergamon* » -tiden, et navn som betegner utroskap, enten med to greske ord, ekteskapsbrudd. Den greske knepen ble deretter brukt på den sanne kristne troen, som tilsynelatende ble støttet av keiser Konstantin I ⁱ år 313. Det er denne djevleske knepen som forberedte formen til den katolske religionen vi kjenner, arvingen til «søndagshvilen» som ble innført i 321 av denne keiseren. Den ble deretter plassert under pavelig makt, offisielt i 538, ved dekret fra Justinian I ' en annen romersk keiser. For Gud er denne anklagen om åndelig utroskap så viktig at ordet tydelig siteres i Åp 2:22 hvor det er gitt som årsaken til straffen i den « *store trengsel* » knyttet til de to påfølgende oppfyllelsene i æraene med den « *fjerde og sjette trompeten* ». Denne grunnleggende rollen til utroskapsbehandlingen rettferdiggjør ytterligere navnet Paris, som var navnet på den unge greske trojaneren, sønn av kong Priam; Denne Paris hadde forført og tatt den vakre Helena, kona til den greske kongen Agamemnon, til Troja. Denne handlingen var opprinnelsen til «Trojanerkrigen». Men opplevelsen ble til slutt straffet med døden til de avgudsdyrkende trojanerne som brakte trehesten, som de dro av sted på stranden, innenfor Trojas mur. Og i denne trehesten ventet skjulte greske soldater på natten da trojanerne var knust av tretthet, alkohol og feiringer; den sovende byen var forsvarsløs. Så kom de greske soldatene av hesten og åpnet byportene for de greske troppene som stille hadde returnert til åstedet. Dermed omkom den trojanske kongefamilien med hele sitt folk, og byen ble brent og ødelagt av de greske soldatenes destruktive raseri. Dette vitnesbyrde, arvet fra Homer, en talentfull gresk historiker og poet, er svært nyttig for å forstå franskmennenes oppførsel gjennom historien. Gud profeterer for Frankrike og hovedstaden Paris at de selv vil tvinge sine fiender innenfor sine murer, hvorefter de vil ødelegge den som de sinte grekerne i Homers historie.

Med den symbolske tittelen « *fjerde trompet* » straffet den franske revolusjonen det første « *utroskapsbruddet* » som ble begått av den kongelige støtten som ble gitt til den pavelige romersk-katolske religionen. I mangel av brød bebreidet pariserne kong Ludvig XVI for å ha forsømt dem, og foretrukket å bo i Versailles-palasset fremfor Louvre i Paris; og den mislykkede flukten som ble oppdaget i Varennes dømte ham til døden for forræderi. Den andre straffen kommer med den « *sjette trompeten* », nemlig den tredje verdenskrig. Denne gangen fordømmer « *utroskapsbrudd* » alle kristne religioner, katolisisme og

protestantisme, offisiell adventisme og ortodoksi, som ikke lenger protesterer i det hele tatt, til det punktet at de behandler religionen islam som er etablert på dens territorium som likeverdige. De kristne religionenes skyld når dermed sitt høydepunkt, eller nesten, og de profeterte atomfolkemordene er derfor, for Gud og hans utvalgte, fullstendig berettiget; en slutt verdig trojanernes og Jerusalems innbyggere.

Gjennom sin historie har Paris vært kjent for sin intoleranse og støtte til det katolske regimet til sine etterfølgende konger. Ved slutten av de fem republikkene, i en oppførsel som var helt i strid med den forrige, ble byen imøtekommande og tolerant utover det som var normalt og klokt. Faktisk kom den ateistiske tanken til fritenkere gradvis til å erstatte religiøs tilbedelse av romersk katolisisme. Imidlertid gis det fortsatt æresbevisninger til byen ved offisielle seremonier, men utelukkende på grunn av tradisjonell arv, ikke noe mer. For Gud tilsvarer det å hedre ateisme eller katolisisme det samme resultatet og derfor den samme skyldfølelsen overfor ham og hans sanne religion. Utviklingen av menneskelig utdanning har ikke favorisert tilbakekomsten av den sanne tro; snarere tvert imot har kunnskap i seg selv blitt en ny guddommelighet som de nye avgudsdyrkerne i den siste æra vier seg til.

Den store endringen i parisisk oppførsel ble forårsaket av den smertefulle opplevelsen av andre verdenskrig, der Paris ble okkupert av fiendtlige tyske soldater. Samtidig, etter frigjøringen, oppdaget Paris Amerika og dets levestandard basert på materiell og kommersiell suksess; disse tingene ble oppnådd i en fredelig atmosfære som fremmet optimisme. Det var i denne sammenhengen at Frankrike oppdaget de store "jordens kjøpmenn" som er nevnt i Åp 18. Og ved å dra nytte av 77 år med "verdens"fred, ble handel verdien som Vesten ofret alt for. Etter sine siste kolonikriger ønsket Paris også bare å behage og tiltrekke seg turister for å berike seg selv. Det ble det internasjonale fyrstårnet for skjønnhet, luksus og forbudte nytelser inntil det rettferdiggjorde dem alle og gjorde dem lovlige. Og der vil sirkelen slutes ved å minnes sin opprinnelse, fordi Lutetia eller "stinkende sump" har bevart et område i Paris kalt "Marais" der kunstnere av alle slag samles og agglomereres, men også seksuelle perverse med flere avskyelige moraler. Inspirert av middelalderens liv skapte forfatteren Victor Hugo sitt berømte verk «Notre Dame de Paris». I historien sin nevner han eksistensen av «mirakelhoffet» bestående av skurker, strupeskjærere, tyver og løsaktige kvinner. Bildet av den stinkende sumpen har derfor stadig preget den. Gjenoppbygd og utsmykket av baron Haussmann, under Napoleon III, fikk byen sitt rykte som verdens vakreste by, men på det moralske nivået forble den den samme. De vakre boligene og bygningene har ikke fått det moralske mørket, som Gud fordømte, til å forsvinne.

I 2022 er ateistisk tenkning så dypt forankret i menneskenes sinn at ingen tenker på å søke i Gud årsakene til de påfølgende forbannelsene som observeres, den ene etter den andre: Covid-19, krigen i Ukraina, rekordhøy global inflasjon, energikriser, risiko for hungersnød på grunn av blokkeringer i eksporten av hvete og andre kornsorter, men også dårlige klimatiske forhold, tørr jord og uenighet mellom USA og Kina. Det er derfor fortsatt for tidlig for menneskenes sinn å

våkne opp, og mer presist, for de som må våkne opp, for for andre vil oppvåkningen aldri finne sted.

Avslutningsvis presenterer Gud Paris som den essensielle opprørsbyen. Men denne «eldste datteren» til den katolske kirke har mange søstre som ble forført av dens frihet; og denne forførelsen tillot organiseringen av EU, hvis suksess fikk europeerne til å tro at fredens forlengelse skyldtes den. Bitter er også deres overraskelse over å plutselig se krig bryte ut igjen i Europa, noe de trodde hadde blitt umulig. Jeg legger derfor merke til denne sammenligningen med trojanerne som led sin straff i det øyeblikket de feiret sin tilsynelatende og bedragerske seier. Det samme skjer igjen for erobringen og velkomsten av Europa, som har vokst fra seks til 27 medlemsland sommeren 2022. Og det er faktisk dens suksess som førte til at den støttet Ukrainas europeiske medlemskap, revet fra den russiske alliansen. Og et sint Russland vil sette en stopper for alle sine arrogante håp ved å ødelegge sitt folk, sine soldater og deres våpen. En siste gang vil Paris' opprørske holdning og styresett være årsaken til dens endelige atomødeleggelse. Paris, den opprørske byen, vil ikke være mer og vil aldri være igjen. Alt som vil være igjen av den vil være utseendet til «gryten» til den opprinnelige Lutetia, men denne gangen uten innbyggerne.

Vantro og vantro er ikke legitimt

Etter hvert som dagene går og dramaene oppstår, begynner illusjonene som er godt innprentet i vestlige menneskers sinn å vakle fordi de konfronteres med aktuelle hendelser. Imidlertid har ikke den utløsende faktoren som ville fått dem til å akseptere å stille spørsmål ved sine overbevisninger og meninger ennå inntruffet. Konsentrasjonen av nederlag bør imidlertid få vantro sinn til å stille seg selv spørsmålet og søke forklaringen på denne samlingen av ting i kaskader i åndenes usynlige verden, for det er der Gud venter på dem.

Mange ikke-troende rettferdiggjør seg selv når de mener at de ikke skader noen – ingen synlige og kjødelige, må det sies. Nå, det er her deres feilvurdering begynner, for ved å ignorere Gud og hans forordninger skader de seg selv og Gud, som dermed blir foraktet. Det er allerede to ofre i denne holdningen: den ikke-troende og Gud. Det er derfor viktig å forstå at Gud ikke bare fordømmer den dårlige handlingen som begås, men også fraværet av å praktisere de gode gjerningene som burde utføres. Individets egen vurdering er derfor uten verdi, fordi bare standarden for Guds dom teller.

Opprørske ånder manifesterer seg gjennom sin stahet, sin irrasjonelle gjenstridighet, selv i møte med bevisene som nå begynner å florere. For etter 77 år med relativ fred og velstand er vestlige mennesker tvunget til å erkjenne en rekke påfølgende ulykker som rammer dem. Men tro mot sin opprørske natur, «ikke engang redde», er de fortvilet, men forblir på observasjonsnivået; det er ikke snakk om å gå lenger. Likevel, hvis intelligensen deres tillot dem, ville de innsett at situasjonen som presenterer seg i dag bare er konsekvensen av deres gjentatte og permanente nektelser til å gi akt på varseltegnene som har presentert seg for dem over tid.

Det har seg slik at fredag 12. august i New York, USA, ble den berømte indo-muslimske forfatteren Salman Rushdie knivstukket i nakken og magen da han skulle tale på et møte. Angriperen var en 24 år gammel muslimsk kvinne. Og dermed, 33 år etter kunngjøringen, ble Ayatollah Khomeinis fatwa satt ut i livet. I løpet av de siste 33 årene har manglende implementering av denne fatwaen fremmet falske illusjoner hos vantro vestlige. I løpet av alle disse årene overbeviste de seg selv om at deres humanistiske verdier kunne overvinne alle hindringer; suksess var bare et spørsmål om tid. Og tiden som var gunstig for dem syntes å bevise at de hadde rett. Overbevisningen som ble skapt hadde dermed blitt svært sterk, og som et resultat tok håpet den arrogante formen av bekreftelse og tillit til den endelige seieren. Denne overbevisningen var desto sterkere fordi den vestlige erfaringen ga et godt eksempel på denne suksessen. Har ikke den kristne troen tilpasset seg kravene fra et sekulært samfunn? Hvorfor skulle ikke islam være foranderlig i kristnes bilde? Europeisk religionsfred ble oppnådd ved denne aksepten av sekulære sivile regler. Men jeg påpeker at denne resonneringen glemmer én viktig ting; det er det sekulære samfunnet som ble bygget etter den kristne modellen, og ikke omvendt. Republikken var fast etablert av normene i konkordatet som ble beordret av Napoleon I ' og som grunnlag for sin sekularisme tok keiseren det kristne samfunnets, og bare dets, grunnlag. Denne kristendommen var katolsk og protestantisk, og den sekulære sivile makten påla de to tidligere krigførende partene fred og toleranse. Men bortsett fra denne fredsplikten, hadde de to religionene ingen kompromisser å inngå, deres dogmer og doktriner forble helt frie. Dette forklarer hvorfor sekularismen ikke har skapt noen problemer, før dens moderne konfrontasjon med islam og spesielt siden dens legalisering av seksuelle perversjoner der gjerningsmennene har tillatelse til å gifte seg, menn med menn, kvinner med kvinner. Sekularismen har derfor nylig vedtatt endringer som kolliderer med verdiene til religiøse kristne eller muslimske mennesker. Situasjonen er derfor klar: før sine avskyelige lover var sekularismen forenlig med den monoteistiske troen; siden vedtakelsen av disse lovene er den ikke lenger det. Det sekulære valget fordømmes kun av muslimer, og dette forklares med det utbredte kristne frafallet som har preget de katolske og protestantiske religionene siden 1844 og institusjonell adventisme siden 1994.

I den sekulære leiren er det en overbevisning om at religioner er ment å tilpasse seg de nye kravene som oppstår med fremskrittene. Og her igjen, fordi falske kristne har gått med på å gå på akkord med sine kristne verdier, har denne tanken blitt legitimert og rettferdiggjort. Dessverre for dem har islam ikke noe kall til å tilpasse seg reglene satt av de sekulære republikanske "vantro"; dens organisering, uten en øverste jordisk leder, gjør denne religionen ukuelig. I islam, som betyr "underkastelse" til Gud alene, er alle frie til å gjøre hva de vil så lenge de anerkjenner profeten Muhammed og Koranen som sin hellige bok. Det er derfor utelukkende på grunn av sin forakt for det religiøse subjektet at den sekulære leiren ikke har klart å se eller forstå at islam og seg selv er uforenlige, på grunn av selve det faktum at de har motstridende prinsipper; men dette gjelder også for den sanne kristne tro. Imidlertid endte standarden for fred som Jesus lærte opp med å gjøre kristne til standarden for manipulerbare og føyelige

skapninger, og i det nåværende frafallet har de blitt enda mer. Verdiene om renhet som Gud lærte blir dermed fullstendig ignorert som om de aldri hadde blitt lært.

Det er her islam er nyttig for Gud; dens ukuelige natur gjør den til det krigerske elementet som setter en stopper for den religiøse freden i vestlige samfunn. For vår Skaper er det en tid for alt. Inntil dens aggressive rolle kom i spill, mellom 1958 og 1995, etablerte den sovende maghrebiske islam seg gradvis i Frankrike, og siden 1945 i Tyskland, hvor et stort tyrkisk samfunn har bosatt seg. Og i disse to landene har den muslimske komponenten lenge tilpasset seg vertslandenes sekulære regler. Denne føyeligheten var bare midlertidig og skyldtes en kortvarig svekkelse av islams praksis. Gradvis, siden 1948, har jødernes tilbakekomst til Israel, som siden har blitt Palestina, provosert frem en permanent krig mellom jøder og palestinere. Gjennom muslimske land har denne tilbakekomsten, oppfattet som en urettferdighet, vekket til live religiøs atferd og ekstreme krigerske handlinger som gradvis har spredt seg til vestlige nasjoner. Den første syndens nasjon har dermed blitt årsaken til en forbannelse for alle vestlige og østlige nasjoner. Guds plan er blitt oppfylt slik han hadde til hensikt. Alle gunstige forhold for krig er etablert og klare til å ramme folk som er skyldige i ulike synder; for islam og jødedom, deres avvisning av Messias Jesus; og for kristne folk, deres forakt for Kristus og hans forbilde på lydighet.

Guds vrede er derfor svært stor, selv om vi bare ser en liten del av den i dagens forbannelser. Denne vreden er desto større fordi menneskeheten har mottatt utallige vitnesbyrd som har blitt avvist og foraktet. Nei, mennesket er ikke legitimt når det velger å ikke tro på Guds eksistens, selv om det står fritt til å ta dette valget. Men denne friheten beskytter det ikke mot konsekvensene det medfører; for Gud dømmer til døden den skyldige som våger å forakte ham. Det er her den guddommelige forbannelsen kjennetegnes av formene denne døden vil ta: sverd eller kuler, bomber, ild, drukning, alle slags unaturlige dødsfall.

Gud holder det moderne mennesket skyldig for å nekte å lytte til fortidens vitnesbyrd: vitnesbyrdene fra troens martyrer, hvorav de siste bare er litt over to hundre år gamle. De holdes skyldige for å tro at disse trofaste Guds tjenere ga sine liv for ingenting, uten noen grunn til det. Selv om opprinnelsen til denne heltemoten ligger i opplevelsen av Jesu Kristi død og oppstandelse, som først ble etterlignet av hans apostler, øyenvitnene til denne døden ved korsfestelse og denne oppstandelsen. I den sekulære læren er de samme menneskene enige om å tro på mange mindre viktige ting basert på vitnesbyrd som er så verdige deres tvil.

Tvil er bare legitim ved begynnelsen av refleksjonen; i intet tilfelle ved dens slutt. For mellom begynnelsen av refleksjonen og dens slutt kan mennesket bygge sin tro ved å ta hensyn til en rekke data som Gud tilbyr intelligensen til sine utvalgte som søker ham. Slik kunne jeg oppdage i min egen erfaring at i tillegg til parameterne som åpenbares av tekstene i de fire evangeliene, kunne Gud tilby enda mer, i sine profetiske budskap som kunngjør fremtiden med en slik presisjon at fakta får kraften av levde virkelighet. På grunn av den enorme mengden data som er gunstig for troen og som stilles til rådighet for den ikke-troende, er hans vantro i høy grad og uunngåelig uberettiget og fordømt av Gud.

Sann tro er tilgjengelig for ethvert menneske som er ærlig med seg selv og sin neste. Sann ærlighet er en tvingende kraft som ikke kan bekjempes. Det som

skiller en utvalgt person fra en annen person er denne tilbøyeligheten til å adlyde sin egen samvittighet. I motsetning til dette motstår den ikke-troende sin samvittighet, som han kveler ved å velge å ikke ta hensyn til sannhetsargumentene han mottar. Selv om den utvalgte personen er skapt etter samme modellprinsipp for fysisk og mentalt liv, skiller han seg fra den falne personen ved at han ikke kan motstå det samvittigheten hans presenterer for ham, godt eller ondt; godt og ondt defineres utelukkende av Guds Ånds dom. Hvis han ikke eksisterte, kunne ikke godt og ondt defineres. Og det er nettopp dette som skjer i våre vestlige samfunn, som har fullstendig separert seg fra Gud. Det direkte resultatet av denne separasjonen er denne manglende evnen til å definere ondskap. Uten lenger å ha grensen satt av Gud, kan menneskeheten utvikle seg uten begrensninger i sine overdrivelser og overgrep. Og alle kan merke seg at det første tegnet på denne totale separasjonen fra Gud var valget om å legalisere ekteskap av samme kjønn og dets avvik som ble fordømt av det samme samfunnet frem til da.

Jeg grøsser av redsel ved tanken på at samfunnet i denne prosessen kan gå enda lenger og ende opp med å legalisere pedofile forhold, slik de asiatiske folkene, for alltid atskilt fra Gud, allerede gjør. Det hele er et spørsmål om Guds gitte tid, men vi vet nå at dette vil ta slutt våren 2030, på jorden, for de gode, de rettferdige og de onde.

Gud har plassert utallige bevis i naturens aspekt som er gitt utallige på at han skapte den. Marine fossiler funnet på de høyeste fjellene vitner om vannflommen som Gud åpenbarte for Moses. Men i vantro er denne naturen assosiert med evolusjonære fantasier siden Charles Darwin, fordi naturen frem til ham ble ansett som en guddommelig skapelse. Avskåret fra Gud blir den vantro offer for en rekke falske teorier som har som mål å berolige ham. Vitenskapsmenn forsikrer ham om at det ikke finnes noen Gud å frykte, og at alt liv utvikler seg som naturen selv. Vi ser at prinsippet om tilpasning er det grunnleggende elementet i denne vantro tanken, og det er på grunn av denne oppfatningen at den vantro tror at det er religioner som må tilpasse seg vitenskapen og ikke omvendt. Bortsett fra at vitenskapen i sin tenkning fratar seg selv konsekvensene av eksistensen av Skaperguden, som vi skylder livets permanente mirakel. Vitenskapsmenn og troende ser på de samme tingene med forskjellige forklaringer, og heldigvis er Gud i live for å gripe inn og sette en stopper for denne evige konfrontasjonen, for sine trofaste utvalgte lykke og frelse. Fordi ingen menneskelig autoritet er kompetent til å gjøre det i hans sted. Det som er sikkert er at Guds prinsipp er å la de ondes gjerninger falle tilbake på hans eget hode, og at ved denne siste ytterpunkten er hans skjebne definitivt beseglet.

Vantro ser sin vantro bli oppmuntret av vitenskapsmenn som gir dem rasjonelle forklaringer på hva øynene ser. Men hva ser vi av denne naturen som taler til oss? Bare den øvre delen av jordskorpen, som har gjennomgått mange forandringer i løpet av 6000 jordår på grunn av jordskjelv som har dannet eller deformert fjell, sletter, der smeltet snø har skapt bekker, elver og bekker. Religion motsetter seg ikke observasjonen av de overliggende lagene som utgjør fjell og all jord. Men den motsetter seg teoriene som gir disse tingene en eksistens på millioner og milliarder av år, fordi Gud har bekreftet det motsatte ved å åpenbare sin plan på seks tusen år, fra skapelsen til Jesu Kristi strålende gjenkomst. De

synlige lagene vitner høyst om de siste hundre årene av disse nesten 6000 årene, og ikke noe mer; Resten er bare frukten av det menneskelige sinn inspirert av djevelen, alltid i arbeid med å motsi og ødelegge guddommelige sannheter. Men det er nettopp på grunn av dette bedragerske arbeidet som forfører den ikke-troende at Gud har latt ham og hans opprørske demoner fortsatt være i live.

Bare vannflommen som inntraff i år 1655 etter den opprinnelige synden ga jordens undergrunn et spesifikt, verifiserbart utseende. For vi må innse hva denne vannflommen, som dekket jordens jord i omtrent et år, medførte. Den første konsekvensen var døden av alt som levde på jorden på den tiden. Den andre konsekvensen var at jorden og undergrunnen ble myknet opp på den tiden. Gamle lag var blandet med forskjellige skjell og bein fra døde land- og sjødyr. Det er sikkert at dette flomåret skapte et veldig tykt, unikt lag. I Frankrike, i nærheten av Nîmes, tilbyr steinbrudd dette utseendet: over flere titalls meter er steinen bygd opp av en sammenpressing av mer eller mindre knuste marine skjell blandet med gul sand; denne helt spesielle steinen kalles "travertin"; og Nîmes ligger ikke ved kysten, men omtrent førti kilometer fra Middelhavet. Denne tilstedeværelsen av marine fossiler på de høyeste stedene på tørt land vitner om den bibelske flommens virkelighet. For i sin beretning om Genesis åpenbarer Gud fasene i sin jordiske skapelse, og i det øyeblikket det tørre landet kom ut av vannmassen, er det ikke noe liv verken på land eller i vannet. Uten en flom kan man heller ikke rettferdiggjøre tilstedeværelsen av disse marine fossilene som ble skapt i vannet etter denne separasjonen fra det tørre landet. Det er derfor hvert av disse fossilene og marine skjellene utgjør et synlig vitne, som rettferdiggjør og bekrefter eksistensen av den usynlige Ådegud, eller synlig i et jordisk kjødelig aspekt, slik han viste seg i Jesus Kristus før og etter sin oppstandelse. I unge fjell, som Alpene, vitner topper og nåler om et stort kaos organisert av Gud, og lagene av veltede og spredte steiner bekrefter merket av årene og århundrene i den årlige rekkefølgen av jordisk tid. Men ingen av disse tingene autoriserer mennesket til å gjøre Gud til en løgner, fordi ingenting i dem motsier gjennomføringen av hans globale prosjekt på seks tusen år, som vil bli etterfulgt av den store sabbaten i det syvende årtusen; en global tid bygget på standarden for syvdagersuken. Og denne analogien gir resten av den ukentlige sabbaten all dens strålende betydning som en belønning for seieren som vår guddommelige og menneskelige Herre Jesus Kristus har oppnådd over synden.

Den vantro tar fullstendig feil når han benekter Guds eksistens, fordi vitenskap og teknisk kunnskap om liv og materie har utviklet seg. Alt mennesket oppdager er bare det Gud først skapte. Hvis den som oppdager noe gjør krav på ære, hvor mye mer er det ikke at den som skapte alt og alt liv er verdig den høyest tenkelige og påviselige ære. Og siden de første islamske angrepene fra GIA i 1995 på fransk jord, har franske ledere fått bevis på faren som ekstremismen eller den religiøse fundamentalismen i islam utgjør for dem. Etter å ha forstått vanskeligheten med å nøytralisere den, den ene etter den andre, har de republikanske lederne bare visst hvordan de skal beklage og merke seg farens utvikling. Deres humanistiske ånd har blitt fanget av det doble aspektet ved islam: noen muslimer er fredelige, andre er aggressive og morderiske. Dette dobbeltansiktet har ført de styrende organene til immobilitet, noe som har

favorisert hyperutviklingen av islamistiske grupper; dette, inntil tiden for den uunngåelige endelige konfrontasjonen som dessuten er profetert av Gud. For Gud ville ikke skjule for de franske vantro den skjebnen han hadde reservert for dem. Og i motsetning til de bibelske profetiene, bibelsk kodet, av Michel Nostradamus, fortalte han dem i det 18.^{kvartet} fra det første århundre :

"Ved uenigheten av gallisk uaktsomhet
Vil passasjen til Mahomet være åpen,
Landet og havet i Senoise var gjennomvåt av blod,
Den fokaiske havnen for seil og tildekkede skip.

Dette kvartet har to sider, fordi det ikke bare tydelig varsler det kommende dramaet, men i tillegg uttrykker det en guddommelig dom over franskmennenes oppførsel, som det ikke uten grunn tilskriver en ånd av «uenighet» og «uaktsomhet» som jeg tilskriver denne stoltheten over å erobre humanismen som lenge har preget dem, og frem til vår tid. Advarselen som ble gitt var svært verdifull, fordi dens uvitenhet nettopp er årsaken til denne nevnte uaktsomheten. Det bør også bemerkes at, i likhet med de gamle gallerne, er uenighet for franskmennene i dag en konsekvens av ønsket om frihet som alle krever, men i en strengt individuell form og mening. Og konsekvensen av disse konfrontasjonene av ideer er immobilitet, hindringen av å effektivt løse de oppståtte problemene; «for» og «mot» nøytraliserer hverandre, og i det lange løp ødelegger de nasjonen sin, og letter handlingene til sine dødsfiender.

Tittelen på denne meldingen siterer «ikke-troende» og «ikke-troende», og forskjellen mellom disse må bemerkes. I Bibelen er det bare snakk om vantro, fordi dette begrepet betegner fraværet av lydig tro hos troende vesener. For vantro er en kuriositet som dukket opp i Frankrike under utviklingen av den franske revolusjonen i 1789. Frem til denne datoen trodde alle mennesker på en eller flere guder, men alle trodde på skjulte guddommelige herredømmer; bildene og statuene som representerte dem var for tilbederne bare de synlige støttene til åndene til usynlige guddommer. Det er dessuten på dette punktet at tilbedelsen av den sanne Gud skilles ut. Han forblir også usynlig, men han forbyr sine troende å tilbe det minste bilde som representerer ham. Tro på ham demonstreres ved å sette hans lære ut i praksis, og det er nok, fordi den sanne Gud bare ønsker å velge intelligente og lydige forløste utvalgte, det stikk motsatte av djevelen og hans opprørske demoner, som er dømt til en utsettelse, først, som et eksempel. Dermed viste Israel vantro ved å nekte å anerkjenne Jesus som Messias eller den guddommelige Kristus. Men dette var ikke den eneste feilen som ble begått av nasjonen og dens presteskap, for Jesus fordømte deres mange andre synder under sin jordiske tjeneste. Avvisningen av Messias var imidlertid den siste synden som skulle få en definitiv konsekvens for den jødiske nasjonens eksistens, som ble ødelagt i år 70 av romerske tropper for å bekrefte dommen som Gud hadde bestemt.

For vår tids vestlige mennesker er det vanskelig å innse at deres oppførsel er en menneskelig anomali, fordi det særegne ved vantro har blitt normalt for nesten alle vestlige mennesker. Men jeg insisterer på dette poenget, dette gjelder bare den vestlige leiren, arvingen til den falske «opplysningen» som ble lært av de vantro fritenkerne på 1700-tallet . Fordi orientalerne derimot har forblitt svært

religiøse og fanatiske for noen, til og med flertallet av dem. Dermed, i tråd med franskmennenes vantro, har alle vestlige gradvis blitt vunnet over av avvisningen av den levende Gud i løpet av omtrent to århundrer. Slik at jo mer Gud demonstrerer sin godhet og sin kjærlighet, desto mer avviser og forakter menneskeheten, utdannet av vitenskapen, ham. I Vesten i 2022 er ikke godhet og kjærlighet lenger populært. Men på den annen side, i Østen og Afrika, blir falske, onde og grusomme guddommer trofast æret og tjent. Vestlig vantro har økt betraktelig de siste tiårene, og spesielt i det siste tiåret, hvor barn ikke lenger får noen religiøs undervisning i europeiske familier, og spesielt i Frankrike, hvor denne vantroen har blitt nasjonalisert for første gang i menneskehetens historie. Men la oss merke oss at fritenkerne på 1700-^{tallet} ikke avviste kjærlighetens og godhetens Gud; de avviste de urettferdige og grusomme domstolene til den pavelige og romersk-katolske inkvisisjonen, som hevdet å representere ham, men favoriserte den rike adelsmannen fremfor den fattige. Og ved å avvise skaperguden ga de seg selv gudinnen «fornuft» som sin guddommelighet, selv om de gjennom sin oppførsel ga selve eksemplet på «ufornuft». For deres feil, hvis konsekvenser fortsetter den dag i dag, var ikke å skille mellom Jesus Kristus, evangeliens Gud, og den avskyelige og urene falske pavelige hellighet som feilaktig hevder sin tittel som «Guds Sønns stedfortreder eller tjener». Dessuten maskerte den protestantiske troen til de væpnede hyklerne, som gjengjeldte slag for slag mot de katolske ligaene, vitnesbyrdet til de sanne utvalgte, føyelige og fredelige martyrene i sin tid. Religionskrigene, forferdelige av redslene begått i begge leirer, protestantisk og katolsk, avslørte en grusom og krigersk skapergud verdig hat. Men Bibelen og dens evangelier presenterte for Gud det sanne ansiktet til skaperguden, slik at dens avvisning av fritenkere vitner om deres opprørske natur, og de utnyttet det berettigede påskuddet av grusomhetene begått av falske kristne for å avvise Gud og lydigheten som alle hans skapninger skylder ham. På samme måte er vitenskapen og dens tekniske forklaringer i dag bare påskuddene bak som ligger det opprørende ønsket om frihet hos mennesker som har blitt vantro av fritt valg. Fordi i tillegg til Bibelen blir vitnesbyrdet til martyrer skrevet med deres blod ignorert og foraktet av et opprørsk samfunn som praktiserer revisjonisme foran Guds ansikt; siden de omskriver historien og streber etter å få historiske religiøse referanser til å forsvinne. Jeg husker, siden 1981, at den romerske «søndagen», den første dagen i uken som ble fastsatt av Gud, fikk plass i den syvende dagen; men også, mer nylig, at vår tids tilknytning til Jesu Kristi navn ble fjernet; noe som er observert siden den kristne kalenderen ble opprettet av den katolske munken Dionysius den lille på 500-^{tallet}. Kristi navn må forsvinne for å behage de muslimske samfunnene, som nå er mange i Frankrike, så vel som det jødiske samfunnet. Synkretismen i det ettertraktede kompromisset fører til ynkelig og absolutt kretinisme. Men vi er åtte år unna den strålende gjenkomsten av Messias, som er blitt angrepet på denne måten, og hans sinne mot de skyldige vil bli desto mer berettiget. Idiоти hersker over opprørske sinn, siden utdannede mennesker våger å tilskrive intelligens og dens komplekse former til tilfeldigheter alene; mennesket er, i sin sammensetning, av seg selv, en modell for denne kompleksiteten skapt av den evige, vise, intelligente, øverste og allmektige Skaperguden.

Ifølge Ordsp 22:6 hadde Gud befalt jødene å lære barna sine hans lover, slik at de ikke skulle vike fra dem når de ble gamle: « *Opplær et barn i den veien det skal gå, og når det blir gammelt, skal det ikke vike fra den.* » Men i dag, når det er blitt gammelt, kan det ulærte barnet bare forbli fanget i sin ateistiske vantro, frukten av dets uvitenhet om det religiøse emnet. Og denne oppførselen som Gud straffer med døden, er den sene opprørske frukten av den libertarianske moralrevolusjonen som ble fullført i Frankrike i mai 1968.

Liv og død

På dommedag presenterer Gud to eksperimenter utført suksessivt i himmelen og på jorden. Det første vitner om englenes oppførsel; det er plassert under livets tegn fordi engler ikke dør, og de formerer seg imellom. De ble skapt i det antall Gud ønsket, én gang for alle. Og alle englene skapt av Gud hadde kunnskap om Gud, hans lover og hans forordninger, som hans skapninger må adlyde for å skape delt lykke. For lykke avhenger av lydighet mot regler som gjelder for alle. Og siden denne nødvendigheten pålegges skapninger som Skaperen har til hensikt å ha frie valg, kunne selviske sinn bare utfordre denne nødvendige lydigheten. Og for det første falt den første engelen som ble skapt i fellen av sin frihet. Det var ikke mangel på kunnskap om Gud og hans godhet som rettferdiggjorde hans opprør; det var hans frie valg, det som er frukten av hans karakter og alt som utgjør hans personlighet. Vi vet ikke det nøyaktige antallet engler skapt av Gud, men erfaringen som ble levd på jorden vitner om at antallet demonstranter er mye større enn antallet utvalgte, lydige, underdanige i Guds kjærlighet. For det som er sant for jorden, var like sant for livet i himmelen: « *Mange er kalt, men få utvalgt* »; i samsvar med det Jesus sa i Matteus 22:14. Hensikten med denne himmelske opplevelsen er å demonstrere den naturlige frukten som bæres fritt av hver skapning som ikke er underlagt dødens trussel. I himmelen samlet de som er like, og dermed ble to grupper som var absolutt motsatte, dannet og konfrontert. Ondskap kunne bare uttrykkes gjennom tanker og ideer, siden de åndelige kroppene var beskyttet mot alle former for fysisk lidelse. Men disse valgene som ble tatt av frie ånder, hadde til slutt dødelige konsekvenser for de opprørske englenes leir. Og det er på dette nivået at nødvendigheten av jordisk erfaring kommer inn i bildet, for det er bare på jorden at opprørsk ondskap vil ta sine mest forferdelige former; mennesker drives til det verste av inspirasjoner fra sataniske demoner.

Av hele de 6000 årene Gud satte til rådighet for hans utvelgelse av jordiske utvalgte, ble 4000 år gitt til englene til å velge side. Siden deres endelige fordømmelse først kom i øyeblikket for Kristi seier over synd og død, som er dens lønn, og selv om de forble i live med utsettelse, var den " *andre død* " forbeholdt dem. De lærte dermed hvor opprørsånden leder og følte i sine sjeler hvor fryktelig døden er. Men selv før de endelig ble opptatt av døden, i 4000 år, så de hva døden

var for mennesker og forsto at døden var en effektiv guddommelig trussel for å tvinge mennesket til å adlyde ham. For å bryte denne effektiviteten inspirerte de mennesker med falske oppfatninger, som alle har til felles målet å berolige menneskeheten om døden. Den store greske sivilisasjonen i antikken lærte menneskene, gjennom filosofen Platon, at menneskesjelen er udødelig. Dette er nok til å berolige skapningen som ikke lenger ser seg selv som sådan. Og likevel er denne sinnsroen bare basert på en dum resonnement om at det som lever én gang, lever evig. I virkeligheten er tingene svært annerledes, siden Gud skaper et liv fra ingenting, og ingenting hindrer ham i å utslette dette livet, sende det tilbake til intetheten, uten det minste spor igjen av dets øyeblikkelige eksistens.

På jorden eksperimenterte Gud fortsatt med flere betingelser i menneskelivet: kjempenes lange liv før flommen, og de korte livene til deres mindre etterfølgere. I begge opplevelsene fortsatte døden å plage menneskenes ånd, bringe de føyelige tilbake til Gud og lede de opprørske mot djevelens løgnaktige fabler og hans forfølgende himmelske og jordiske menneskelige demoner. 2000 år etter Adam og Evas synd, og etter vannflommen, vitnet Abrahams etterkommere om sitt bånd med himmelens Gud. Hans rolle var å forberede menneskeheten slik at den ville gjenkjenne Kristus som skulle komme for å gjøre slutt på synden og dens konsekvens, døden. Bare nok en gang gikk djevelen inn i dette prosjektet, for å gi denne forløsningen av de utvalgte en mye bredere anvendelse enn den Gud gir ham, i henhold til sitt prinsipp: « *mange er kalt, men få er utvalgt* »; noe som djevelen har klart å forvandle til: «mange er kalt, **og alle er utvalgt** ». Ved å presentere frelsesgarantien for mennesker som rettferdiggjør sin syndige praksis, oppnår djevelen sitt mål dobbelt: han fører til menneskenes død og saboterer Guds forløsningsverk i Jesus Kristus. Men for å tro på fablene som djevelen har funnet opp, må mennesket enten ignorere bibelteksten eller undervurdere den. Og i begge tilfeller er situasjonen den samme for ham, fordi Bibelen bare er av interesse hvis den tas på alvor av leseren og mottas av hans ånd, som et brev skrevet av hans Gud som adresserer det til ham personlig, i all fortrolighet.

I 4000 år utsatte de opprørske himmelske åndene dermed de opprørske menneskeåndene for innfallene og spillene de inspirerte i dem, noe som førte til at noen tilba solen, slik som egypterne og alle andre slags falske guddommer; i tillegg til dette, forhold til de dødes ånder som de noen ganger fremstilte seg bak. Og dette falske vitnesbyrdet var svært effektivt for å rive dødsfrykten fra menneskenes sinn. Hvem kan rive fra en såret sjel gleden av å opprettholde et forhold med sin kjære avdøde som fortsetter i døden etter livet? Hedendommen tillot utallige hedenske religiøse former å opprettholde disse forførende illusjonene. Jesus kom også og avslørte makten og handlingene som skyldes de onde sataniske englene. Med denne åpenbaringen kunne man ha håpet at menneskeheten ville unnslippe demonenes sofisterier og bedrag, men nei, dette var ikke det som skjedde; det motsatte skjedde. Den sjeldne tilstedeværelsen av kjærlighet til sannheten, som gjør de utvalgte få i antall, ble bekreftet ved at de som Kristus kalte, tok i bruk hedenske normer. For den dominerende religionen visste hvordan den skulle utnytte dødstrusselen til sin egen fordel for et formål som var i strid med Guds. Gud truer riktignok med døden for å bringe naturlig

opprørske menneskelige ånder tilbake til sin lydighet. Men den katolske religionen truer med døden for å tvinge mennesker til å adlyde dens djevelske dogmer, som vil gjøre deres frelse umulig. Dødstrusselen er derfor til stede i begge leire med åpenbart diametralt motsatte formål. En lang periode med total uvitenhet om innholdet i Den hellige Bibel kan rettferdiggjøre suksessen til dette romersk-katolske pavelige bedraget. Men på 1500^{-tallet} tillot produksjonen av Bibelen, ved hjelp av trykkpresser, en mangedobling av formidlingen av den bibelske teksten, og brakte til menneskene de sanne ordene som Gud talte. Den katolske kirke følte også fare for å bli forvirret og avvist, og doblet sine angrep og forfølgelser. De truet ikke lenger bare med døden, men ga den til mengder som motsto den. Igjen gjorde holdningen til døden det mulig å identifisere de utvalgte fra de kalte: få i antall, de utvalgte utholdt martyrdøden og dens forskjellige former, men de kalte, langt flere, reagerte med å ville redde sine egne liv. Og for dette formålet tok de til våpen og gjengjeldte slag for slag mot de katolske hærene som angrep dem i kongers og pavers navn. Slik har en bedragerisk kristendom, bestående av «hyklerske» mennesker i henhold til Dan. 11:34, overlevd frem til vår tid, hvor den dominerer fra USA, alle nasjoner og folk på jorden. Dens nåværende «hykleri» åpenbares i dens kristne religiøse krav og dens virkelige tilbedelse av Mammon, pengenes gud, som etter dens navn kalles Dollaren. Og denne religionen er bare arven etter den grusomme kalvinismen, født og utviklet i byen Genève på 1500^{-tallet}. Dens vitale behov for rikdom er opprinnelsen til dens kapitalistiske lære, som gir den rett til å utnytte mennesker og alle folk på jorden. Og her rettferdiggjør dens folks menneskeliv ofringen av andre folks menneskeliv. Etter lenge å ha kjempet for å etablere sin makt over hele jorden, har den endelig bare fått støtte fra Vest-Europa, samt noen få andre punkter av strategisk betydning i øst, så langt som Japan og den tidligere kinesiske øya Formosa, som siden har blitt Taiwan. I nyhetene har et besøk av en amerikansk politiker hos landets leder nettopp provosert frem irritasjon i Folkerepublikken Kina. Dette faktum isolerer USA ytterligere, som befinner seg alene med Vest-Europa og Australia, overfor de mange folkene som lenge har blitt beskrevet som "tredje verden" av denne dominerende utbytende leiren. Russlands militære operasjon i Ukraina har enorme konsekvenser, forårsaket av reaksjonene fra den vestlige leiren, hvis sanksjoner mot Russland slår tilbake. De allierte i begge leirer omgrupperer seg, og dag for dag nærmer timen seg da de vil kolliderer inntil "*tredjedelen av menneskeheten*" går til grunne, ifølge Åp 9:15. I en nylig tale snakket president Macron om «en krig i Europa», og koblet det til den russiske aggresjonen mot Ukraina 24. februar 2022. Dette er ikke nøyaktig, fordi denne voldsomme krigen startet i 2014 i form av en borgerkrig der anti-russiske, pro-polske ukrainere stilte opp mot pro-russiske ukrainere som hadde trukket seg tilbake til Donbass-regionen. Denne fasen ble fullstendig ignorert av Vesten, men da Russland gikk inn på ukrainsk territorium i 2022, reagerte de fordi de selv følte seg truet. Denne oppførselen preger hele den vestlige leiren, som utnytter jordens folk, men egoistisk søker å bevare sine privilegier. Denne gangen mislyktes det, fordi Vesten selv har gitt saken form av å destabilisere hele verdensøkonomien. Konsekvensene av tiltakene og sanksjonene som er tatt mot Russland tynger alle jordens nasjoner. Og den ubehageligheten som dermed spres, provoserer frem en

gjenoppvåkning av gammelt hat som ble kvalt eller holdt tilbake, av gammel bitterhet følt mot utnyttende kolonialistiske folk. I sin guddommelige visdom ender Gud opp med å få de onde til å falle tilbake på sin egen ondskap.

I denne nye situasjonen er få eller ingen klar over at denne russiske lederen, Vladimir Putin, også er underlagt direktivene fra den allmektige Gud som dikterer hans handlinger. I følge Esekiel 38 har Gud plassert « *en ring på kjeven hans* » for å engasjere ham i en krig som er forberedt og profetert på forhånd i Dan 11:40 til 45, det vil si 26 århundrer før vår tid. Der vestlige tilskriver ham en godt forberedt plan, lar Vladimir Putin seg i virkeligheten lede av reaksjonene fra den motsatte leiren, selv frykter han en universell brann; noe som bekrefter hans ønske om å gi handlingen sin kun form av en spesialoperasjon og ikke en krig.

I møte med døden avsløres folks atferd i alle deres forskjeller. I Ukraina oppmuntrer presidentleiren til total krig og krever en offerånd blant sine krigere, hvis antall minker over tid. Bak dem er de hyklerske vestamerikanerne og europeerne som oppmuntrer til kampene og dødsfallene ved å gi penger og våpen, men spesielt ikke menn som ville risikere å dø. Likevel har Gud også satt en "spenne på kjevene deres", og de vil finne seg selv fysisk involvert i konflikten de materielt har oppmuntret til. I forkant tar USA sikte på å utnytte ofringen til ukrainske krigere for å svekke Russland så mye som mulig, deres mangeårige fiende, hvis ruin de allerede bevisst forårsaket på 1980-tallet. Amerikansk imperialisme er reell; ørnen er dens symbol. Den vises på våpenskjoldet og dollaren. Dette imperialistiske målet kan imidlertid bare lykkes ved å ødelegge konkurrerende folk gjennom økonomi eller krig. Og etter å ha beseiret Japan og bare delvis Tyskland, finner vi i denne konkurransen i dag Russland, den andre vinneren av Tyskland og Kina; Kina som Amerika brakte inn i Verdens handelsorganisasjon for å utnytte sin slavearbeidskraft. Dette rike og mektige Kina er derfor frukten av dets gjerninger. Og i dag konkurrerer slaven med sin tidligere herre, men fremfor alt sterk med en befolkning på én milliard fire hundre millioner sjeler. India har også nytt godt av utenlandske investeringer og har også blitt en stormakt i likhet med sin muslimske religiøse konkurrent, Pakistan.

Den nåværende nye universelle situasjonen lar oss bedre forstå rollen til den lange perioden med religiøs fred som Gud har gitt vestlige samfunn. Denne 77 år lange freden har favorisert berikelsen og styrkingen av den militære og økonomiske makten til de tidligere koloniserende landene. Allerede i 1973 hadde oljekrisen beriket de muslimske arabiske landene til skade for de mektige europeiske lederne. Europeernes vitale energibehov har fylt disse arabiske landenes statskasser, for mens Europa har nytt godt av vann og grønne områder, har ikke Gud gitt det olje, som det har blitt fullstendig avhengig av, sammen med gass. Og denne avhengigheten er på et slikt nivå at forstyrrelser i forsyningen bare kan føre til fullstendig ruin. Siden denne risikoen er reell, vil konsekvensene falle tilbake på befolkninger som er vant til luksus og velstand. Men selv om det er hyggelig å bli rik, er det svært vanskelig å tåle å bli fattig. Det er under disse forholdene at interne borgerkriger bryter ut og tar form. Dødelige sammenstøt bygger seg derfor opp dag etter dag av flere grunner. Dette gjelder spesielt fordi det, ved å påføre tempererte land guddommelig høye temperaturer som forårsaker tørke, bryter ut en rekke branner som fortærer tusenvis av hektar med uttørket

skog og grøntområder. Ødeleggelsen av jordoverflaten er godt i gang. Men denne allerede synlige skaden er ingenting sammenlignet med det våpnene designet av mennesker vil forårsake.

Gud har lagt frem for mennesket to veier, bilder av to valg: « *liv og godt; død og ondskap* », ifølge 5 Mos 30:19. Skjebnen mennesket lider i dag vitner om at valget var « *død og ondskap* ». For hvis valget hadde vært livets valg, ville det gode dominere og det onde ville bli overvældet av velvære og gode tanker. Liv og død vil ha vært svært nyttige i Guds plan, som skapte begge deler. Livet lar en oppdage alt som er verdt å merke seg; døden har tillatt Gud å redusere tiden for onde handlinger utført av onde opprørere. Og siden slutten av andre verdenskrig i 1945 har valget om å eliminere dødelige henrettelser i deres oppfatning av rettferdighet vært ekstremt avslørende for menneskelige sinn og tanker. Deres kamp mot Gud har ført til at de har ødelagt, avskaffet eller forvrengt alt Gud har forordnet i sin visdom. De har dermed bygget frihetsdrepende samfunn der ondskap ifølge Gud bare kunne tjene og formere seg. På eteren og på TV-apparater, intervjuet, bemerker og beklager mennesker forverringen av vold av alle slag, usikkerhet, tyverier og voldtekter, men hvordan kan det være annerledes når guddommelig visdom ignoreres og avvises?

Guddommelige demonstrasjoner gjelder også de ulike politiske eksperimentene som ble foreslått over tid av monarkiske, republikanske, kapitalistiske eller tvert imot kommunistiske regimer. Så alle tenkelige samfunnsmodeller har blitt testet, noe som beviser at ingen av dem var i stand til å bringe lykke til menn og kvinner. Siden 1945 har USA og Russland innført helt motsatte regimer. Mot den amerikanske kapitalismens egoisme motsatte Russland seg sin kommunistiske modell der folket delte sin fattigdom likt. Egoisme var ikke lenger et problem, men nasjonen som hadde falt i nasjonal ateisme, etter Frankrike, kunne ikke bære frukten som var velsignet av Gud. Dette er grunnen til at delingen var av lidelse og "terror" som Frankrike fra sommeren 1793 til sommeren 1794. Den nasjonale veilederen Josef Stalin ønsket å gjøre sitt folk lykkelig, men siden han selv var avskåret fra Gud, som han kjempet mot, var han ute av stand til å gjøre det, og han ble det kalde og uutholdelige blodtørstige monsteret som forårsaket døden til millioner av mennesker i Sibir og andre steder, allerede også i Ukraina. Det kommunistiske Kina, hvor «dragen» tilbes, kan heller ikke tilby sitt folk lykke, og det kan heller ikke Nord-Korea, hvor den unge, nye lederen Kim Jong-un har klart å erobre sitt folks hjerter samtidig som han har utsatt dem for døden i en krigersk forpliktelse mot deres fiender fra den forhatte vestlige leiren. La oss påpeke at dette landet, med sitt bibelske navnebror Kore, er fullstendig imot den kristne religionen, som det alltid har kjempet mot.

Til alle, til den vestlige leiren som ønsker å utrydde døden og til østlendingene som elsker døden, i Jesus Kristus, kunngjør Gud en tredje verdenskrig som vil ta bort fra jordens innbyggere alt håp om å forlenge livet deres der på en bærekraftig måte. *Den symbolske «tredjedelen av menneskeheten»* vil bli « *drept* » og sannsynligvis flere i reelle antall. Dette vil være de siste **dødsfallene** i menneskehetens historie, men de vil utvilsomt være svært tallrike, siden Jesu Kristi strålende gjenkomst vil markere en fullstendig utryddelse av menneskelivet på jorden. De overlevende kan være få i antall, men på grunn av

nådens slutt vil Gud ikke lenger tillate døden til noen av sine trofaste utvalgte. Det er derfor, i den endelige testen av universell tro, vil de siste utvalgte «bare» bli truet med døden av sine opprørske dommere. Og de siste «døde» i jordisk historie vil være dem: deres dommere. De vil dermed lide den dødelige skjebnen som Haman hadde til hensikt for jøden Mordekai på dronning Esters tid, og som han selv led.

ÅPENBARINGEN OM DEN SYVENDE TIME og DE FIRE «Johannesene»

I en tid hvor det absolutte dramaet er i ferd med å bli oppfylt, presenterer jeg for dere dette vitnesbyrdet som avslører utviklingen av opplevelsen etterfulgt av « *Jesu vitnesbyrd* » som angår og utgjør hans profetiske åpenbaring i skrift og i oppfyllelse. For i likhet med skaperen Gud som unnfanger det, er Guds prosjekt bygget i en progressiv utvikling som er karakteristisk for alt som er levende. Dette verset fra Ordsp 4:18 beviser det: « *De rettferdiges sti er som et strålende lys, som skinner sterkere og sterkere inntil den høylyse dag .»*

«Den syvende times åpenbaring» er navnet på den siste formen for mine profetiske forklaringer som ble foreslått til den offisielle adventistkirken, selv kalt «syvendedagsadventister». Dermed, med tidens gang, kommer timen etter dagen. Dette navnet «syvende time» er fullstendig berettiget siden det samsvarer med betydningen av den syvende tiden av guddommelig åpenbaring, nøyaktig knyttet i Åp 3:14 til budskapet rettet mot adventistene i perioden kalt « *Laodikea* », et gresk navn som betyr: dom over folket. Bildet av en klokke som markerer en rekkefølge på syv timer antydes av presentasjonen av syv budskap i Åp 2 og 3. Dekningen av hele den kristne æraen i disse profetiske «brevene» bekreftes av navnene på den første, syvende og siste perioden: « *Efesos* » og « *Laodikea* », som betyr, i rekkefølge: Oppstart (av kirken) og dom over folket (av kirken).

Denne timeoppfatningen er ekstremt viktig, fordi den jødiske nasjonen allerede skylder sin forbannelse på Jesu tid. Den jødiske feilen besto i dette: Jødene trodde at de var i Guds « **hevner** », som det var profetert i Jesaja 61:2, mens de bare var i den første timen av det guddommelige prosjektet; det om «**nådens år** » som er sitert, og som går forut for Guds «hevner» i teksten til denne profetien: **Jesaja 61:1-2**: « *Herren YaHWéHs Ånd er over meg, for YaHWéH har salvet meg til å bringe et godt budskap til de saktmodige. Han har sendt meg for å lege de knuste hjerter, for å rope ut frihet for fanger og frihet for fengslede, for å rope ut YaHWéHs nådes år og vår Guds hevndag , for å trøste alle som sørger .»* Dette er grunnen til at Jesus, da han leste denne teksten i synagogen i Nasaret, stoppet lesningen etter det siterte «nådens år» og lukket den bibelske rullen. Senere, for å bekrefte forbannelsen som var i ferd med å falle over hele nasjonen, forbannet Jesus et « *fikentre* » beskrevet som « *ufruktbart* » fordi det ikke bar frukt, noe som var normalt siden det er spesifisert i teksten at det ikke var den gunstige tiden for fikentreets frukt. Og for å forsterke og bekrefte Guds rettferdige dom mot denne jødiske nasjonen, bemerket Kristi disipler at, Etter forbannelsen som ble uttalt mot det, hadde fikentreet visnet og dødd; et bilde på

den jødiske nasjonens dystre skjebne, offer for sin irrasjonelle tilknytning til normene i den gamle pakt. Gjennom tidene og frem til vår tid har tilknytning til tradisjonen stadig hindret troende i å motta med tro de nye lysene som Gud har gitt.

Denne tragiske lærdommen for den jødiske nasjonen ble fornyet og oppfylt for første gang for den katolske religionen på 1500^{-tallet} og i 1844 for den protestantiske religionen, deretter, til slutt, for den offisielle institusjonelle adventismen i 1994. Mellom 1982 og 1991, datoen for min offisielle avskjedigelse (november 1991), foreslo jeg en ny tolkning angående datoene som ble tilskrevet de tre siste kirkene i Åp. 3: « *Sardes, Filadelfia og Laodikea* ». Inntil da hadde den offisielle adventismen på tradisjonell måte knyttet sin eksistens til den ene perioden kalt « *Laodikea* ». Institusjonen hadde beholdt adventistenes tolkning som plasserte Kristi gjenkomst, det vil si verdens ende, i år 1844. Mitt arbeid besto i å demonstrere at denne tolkningen var feil, fordi den inspirerte og skrevne profetien logisk sett dekker tiden frem til Jesu sanne og effektive gjenkomst. Som et resultat gjelder datoene som ikke er markert med hans sanne gjenkomst, æraene Sardes og Filadelfia, og bare delvis Laodikea. Lyset som kom for å opplyse min forståelse av Daniel, tillot meg å fastsette datoen for Sardes til 1844 (1843) og datoen for Filadelfia til 1873. Inntil min tjenestetid ble det ikke gitt noen forklaring på dette kapittel 12 av Daniel i den offisielle adventismen. Ved å bevare den profetiske tolkningen til pionerene i verket, fratok denne offisielle adventismen seg forståelsen av tre budskap som angår den i epokene « *Sardes, Filadelfia og Laodikea* ». Den tok dermed feil om tidene i Guds plan, slik den jødiske nasjonen før den tok. Og det verste er at denne feilen betales med samme pris: den guddommelige forbannelsen og den åndelige døden.

Mellom 1980, datoen for min dåp, og 1994, datoen som ble fastsatt ved slutten av de profetiske « *fem månedene* » eller *150 faktiske årene for budskapet om den « femte trompeten »* i Åp 9,5–10, kom en trosprøve for å teste den offisielle adventismen; en prøve som gir full mening til budskapet Jesus retter til den i « *Laodikea* »; et budskap som dermed sanksjonerer tidspunktet for den offisielle institusjonens oppkast, men ikke adventistbevegelsen som skulle fortsette i dissidens, utenfor den. Disse tingene er nå bak oss, og det er nødvendig å trekke på lærdommene Gud har gitt gjennom disse erfaringene.

Den første lærdommen er å forstå at datoene som er bygget på profetiske kjeder etablert av Daniel og Johannes' åpenbaring ikke var ment å nøyaktig fastsette datoen for Jesu Kristi sanne gjenkomst. Tvert imot brukte Gud dette motivet til å teste sine tjeneres tro i 1843, 1844 og 1994. Det var først etter disse tre påfølgende historiske testene at Jesus åpenbarte for dem han elsker og som elsker og tjener ham i dissens, i 2018, datoen for hans sanne gjenkomst, våren 2030, som ikke er bygget på noen tidligere etablert profetisk kjede. Jeg må også presisere at mitt studium av profetier aldri var motivert av søken etter datoen for Kristi gjenkomst. Bare mitt ønske om å forstå alle de åpenbarte mysteriene var det som sto på spørsmålet. Og konsekvensen av denne studien var oppdagelsen av denne profetiske « *femmånedersperioden* » med den « *femte trompet* », hvis bruk, siden datoen 1844, påla meg datoen 1994. Og slik tilfellet var for protestantene i

1844, er datoen 1994 bekreftet av Gud, og den bærer med seg en dødelig åndelig konsekvens for tradisjonell adventisme.

Den andre lærdommen gjelder de tre profetiske datoene som er oppnådd, 1844 (i virkeligheten: 1843-1844), 1873 og 1994. Bygget på den samme kjeden av Daniel 9 og 8 og Åp 9:5-10, markerer datoene 1844 og 1994 dramatiske avslutninger på den guddommelige pakten som suksessivt angikk protestantiske kristne, deretter adventistkristne. Disse to datoene er derfor preget av den guddommelige forbannelsen. Men bygget på kjeden av Daniel 12:12, markerer datoen 1873 alene et budskap om total velsignelse som angikk «syvendedags adventistkirken» da den, etter å ha blitt en amerikansk institusjon siden 1863, gikk inn i et universelt vitnesbyrd. Disse tolkningene lar oss gjenoppdage hele logikken i de profeterte budskapene. I « *Sardes* »-æraen 1843-1844 velsigner Jesus dermed de utholdende og trofaste adventistene, men han spesifiserer: « ***de skal vandre med meg i hvite klær*** .» Merk at dette er fremtidsform, fordi de ennå ikke praktiserer sabbaten, men den arvede romerske søndagen, og derfor ennå ikke kan oppnå full helliggjørelse symbolisert av disse « *hvite klærne* ». Det var først mellom 1844 og 1863 at sabbaten ble mottatt og adoptert av disse pionerene i adventistarbeidet. Og det var ved å ta i bruk praktiseringen av Guds hellige sabbat at de mottok disse « *hvite klærne* » av helliggjørelse. I 1873 ble den totale og perfekte helliggjørelsen til «syvendedagsadventistene» uttrykt og autentisert av Gud gjennom hans budskap rettet til « *Filadelfia* », hvis betydning «broderkjærighet» utgjør frukten som bæres av Ånden. Det er derfor dette budskapet ikke inneholder noen forbannelse. Det inneholder imidlertid et advarselsbudskap, hvis uvitenhet vil koste adventismen i den følgende æra, « *Laodikea* », i 1994, sin forbannelse og dens oppkast fra Jesus Kristus: « ***Jeg kommer snart. Hold fast ved det du har, så ingen tar kronen din.*** » Kristi ord har en paradoksal karakter som må forstås. Ved å si « *hold fast ved det du har* », sikter ikke Jesus seg inn på profetiske tolkninger, men på den trosfylte holdningen og interessen som pionerene har vist for dette profetiske ordet. Og paradokset består i at denne interessen nettopp består i å vite hvordan man skal forlate en nedarvet forklaring som har blitt foreldet og uberettiget, når en ny, mer sammenhengende og berettiget forklaring presenteres; noe som er tilfellet som oppsto for offisiell adventisme mellom 1982 og 1994. Ved min offisielle avskjedigelse i november 1991 bekreftet og autentisert «syvendedagsadventist»-institusjonen sin avvisning av de nyeste lysene som Jesus tilbød den gjennom meg. Ved å feilbedømme timen, slik jødene før den, ble adventistinstitusjonen offer for sin egen dårlige dom over «åpenbaringen av den syvende time». Denne «syvende timen» var slutten på alliansen med Gud i Jesus Kristus.

Tro mot sin forpliktelse velsignet Jesus mitt arbeid, og «Åpenbaringen om den syvende time» fikk en klarere forklaring fra ham. Siden 2018 har kunnskapen om året for Jesu Kristi sanne gjenkomst blitt lagt til, og denne gangen vil den forestående oppfyllelsen av verdenskrigen med den « *sjette trompet* » bekrefte hans gjenkomst med den « *syvende trompet* » våren 2030.

Fremkallingen av denne « *sjette trompeten* » leder meg nå til å forklare mysteriet med de «fire Johannesbrevene», et uttrykk som er sitert i tittelen på denne meldingen.

I 1989 ble unge adventister døpt i Valence, og de ble umiddelbart interessert i budskapet mitt som ble presentert i et dokument med tittelen «Daniel og Johannes' åpenbaring»; et svært omfattende verk som forklarer disse to bøkene. Denne forbindelsen fortsatte etter at jeg offisielt ble fjernet i november 1991, og de ønsket å uttrykke til institusjonen den støtten de ga meg og sitt ønske om å bli fjernet fra institusjonens offisielle arkiver. En av disse brødrene, Jean-Philippe, omvendte en arbeidskollega ved navn Jean-François, og slik kom vi sammen med Jean-Marie, en annen venn av Jean-Philippe, døpt i 1991, med meg, mitt dåpsnavn var Jean-Claude, og dannet de nevnte «fire Johannesene». En annen bror, den svært unge Joel (+ Johannes), døpt 13 år gammel samme dag, var svært interessert i budskapet mitt på selve dåpsdagen, og etter diverse erfaringer og tid sluttet han seg til meg og bidro med sin støtte og sin permanente trofasthet, så vel som sine mange ferdigheter. Etter dåpen sin, for å bryte vårt åndelige forhold, nølte ikke kirkens pastor med å involvere politimyndighetene, men dette, forgjeves, takk Gud. Jeg rapporterer dette vitnesbyrdet fordi det utgjør bevis på det direkte arbeidet til Gud som taler gjennom symboler. Hvorfor ønsket han å samle «fire Johannesevangeliene»? På grunn av symbolikken til tallet fire: universalitet, og på grunn av betydningen av navnet Johannes: **Gud har gitt**. Husk at profetien i Johannes' åpenbaring allerede opprinnelig ble åpenbart for «apostelen Johannes». For å offisielt bringe hans budskap om den «syvende time», «**har Gud ga** «sitt lys til fire tjenere som dermed var «fire apostler» som ble bekreftet av ham i det øyeblikket. Dette, uansett hva deres oppførsel i fremtiden måtte være. De er fire offisielle vitner gitt til hans arbeid da det ble startet. To av dem, Jean-Philippe og Jean-François, er høye og har lange ben som tjente Herren med iver og glede, da vi organiserte fem offentlige konferanser spredt over året 1992. De distribuerte hver av dem 5000 brosjyrer med invitasjoner og meldinger i postkassene som fordømte sviket mot offisiell katolsk og protestantisk kristendom. Denne demonstrerte iveren var den konkrete frukten av sikkerheten i vår tro på Kristi gjenkomst i 1994, og vi hadde den samme overbevisningen om at vi i året 1993 skulle se oppfyllelsen av den siste eller tredje verdenskrig. Ingen av oss tvilte på disse tingene. I 1991, om kvelden den dagen jeg, før jeg ble avskjediget, kunne presentere min posisjon for pastoren, assistert av tre adventistvitner, Mireille, søsteren til Jean-Philippe som deltok i dette vitnesbyrdet, mottatt fra Gud i et syn, «en stjerne som faller fra himmelen» vertikalt, mens de vendte hjem. «Åpenbaringen av den syvende time» ble derfor nok en gang bekreftet av Gud på nivået med konsekvensene av dens offisielle avvisning av institusjonen, og presentasjonen av den, assistert av tre vitner, Jean-Marie, Jean-Philippe og søsteren hans Mireille, var i samsvar med standarden fastsatt av Gud som skrev at «*to menns vitnesbyrd er sant*», slik Jesus sa om sin tjeneste og sitt personlige vitnesbyrd: Johannes 8:17: «*Det står skrevet i deres lov at to menns vitnesbyrd er sant*». Nå var vi fire som skulle vitne om lyset gitt av Jesus Kristus.

Tiden gikk, og etter 1994 var det bare «fire» av oss som gjensto som fortsatte å tro på verdien av våre profetiske datoer, men det var først i 1996 at Ånden ledet meg til å påpeke adventist-institusjonens forbannelse, det vil si den sanne betydningen av budskapet knyttet til datoen 1994. Denne datoen var den siste som var mulig å fastslå ved hjelp av varighetene som er profetert i Daniel og

Åpenbaringen. Med tiden flyttet Jean-Marie først, deretter ga den lange ventetiden sine virkninger, gruppen brøt opp, fordi mine brødre ikke lenger aksepterte og tolererte ineffektiviteten i vårt oppdrag. Jean-Philippe henvendte seg til kristne fra forskjellige grupper og spesielt til jødene. Jean-François startet et personlig vitnesbyrd, og uten å avvise mine forklaringer la han til en ny tolkning som jeg først avviste fordi den bibelske teksten ikke rettferdiggjorde den. Og det er her denne erfaringen blir nyttig å forstå. Han tilskrev den « *sjette trompeten* » de profetiske « *fem månedene* » av den « *femte* », og tok som utgangspunkt datoen 1873 tilskrevet « *Filadelfia* »-æraen. Når det gjelder tolkningen av profetien, er denne tilnærmingen fullstendig uberettiget, siden 1844 ikke er 1873. Det profetien imidlertid ikke sier, er at ingenting hindrer Gud i å velge denne samme perioden på 150 virkelige år for å oppfylle denne « *sjette trompeten* » i 2023. Han belønner dermed troen til adventistene, arvinger til den guddommelige velsignelsen fra 1873, som endelig ser oppfyllelsen av det profeterte dramaet om den tredje verdenskrig som de ventet på, og da nasjonenes tid, ødelagt av fryktelig ødeleggende moderne våpen, slutter. Slik har jeg, ganske nylig, og siden begynnelsen av krigen i Ukraina, tatt i bruk denne muligheten som fastsetter verdenskrigen i år 2023. Hvis den tekstlige logikken ikke rettferdiggjør det, kan den åndelige logikken på den annen side etablere en kobling mellom den guddommelige velsignelsen og oppfyllelsen av den « *sjette basunen* » som utgjør beviset på tilhørighet til den åpenbarende skaperguden, i henhold til det Åp. 17:8 spesifiserer: « *Dyret du så, var og er ikke. Det må stige opp av avgrunnen og gå til fortapelsen. Og de som bor på jorden, hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, skal forbause seg når de ser dyret, for det var og er ikke, og skal komme til syne igjen.* » Årsaken til «forbauselse» er todelt: uvitenhet om Guds plan, men også uvitenhet om datoen for dens oppfyllelse. Og det er på dette nivået at kunnskapen om denne datoen blir tegnet på Guds profetiske velsignelse for sanne avvikende adventister. De er arvinger til velsignelsene fra Jesu elskede « *Filadelfia* », mens de lever i kjølvannet av det forkastede, lunkne, formalistiske « *Laodikea* ».

I Åp. 17:8 favoriserer begrepet « *avgrunnens brønn* » identifikasjonen av den « *sjette basunen* », som utgjør den andre formen for « *dyret som stiger opp fra avgrunnen* »; den opprinnelige som omhandler den franske revolusjonære terroren for den « *fjerde basunen* ». Men konteksten til budskapet i Åp. 17:8 retter seg også mot tilbakekomsten av « *dyret som stiger opp fra havet* » i form av « *dyret som stiger opp fra jorden* ». For å gjøre dette klart, minner jeg deg på: Under tittelen « *Jesu vitnesbyrd* » åpenbarer Gud for de utvalgte adventistene ankomsten av fire « *dyr* » eller drapsregimer; i kronologisk rekkefølge, det første: « *dyret som stiger opp fra havet* » (koalisjonen av pavedømmet og det katolske monarkiet); det andre: « *dyret som stiger opp fra avgrunnen* » (fransk terror og *fjerde basun*); den tredje, og årsak til forbauselse for falne adventister: « *dyret som stiger opp fra avgrunnen* »: en andre og autentisk form for « *det andre ve* » fra Åp 9 (tredje verdenskrig: *det andre ve* og *den sjette trompeten*); den fjerde: « *dyret som stiger opp fra jorden* » (protestantisk og katolsk regime med universelt styre: *bildet av det første dyret*).

Jeg benytter meg av denne meldingen til å minne dere på at planen som Gud har åpenbart er sikker, og at hans tjenere ikke må la seg påvirke av de tilbakeslagene Russland har lidd i denne krigen i Ukraina. For i likhet med de vestlige folkene som landet har etablert bånd og handelsforbindelser med, har Russland blitt vant til fred og handel, de to verdiene som Vesten har søkt og foretrukket i 77 år. De siste årene før 2018 var preget av en tilsynelatende suksess. Dette forklarer avslapningen av militær trening, både i den vestlige verden og i Russland. Men mens dette Russland har holdt seg til konvensjonelle våpen med liten forbedring, og foretrukket å utvikle kraftige destruktive atomvåpen på grunn av den endelige rollen Gud har til hensikt for det, har tekniske fremskritt i Vesten tillatt konstruksjon av sofistikerte våpen basert på elektronikk og digitale prosessorer; en stor fordel når det gjelder presisjon, men våpen er spesielt sårbare for magnetiske påvirkninger fra miljøet. Dette første året med kamp mellom Russland og Ukraina har vist oss den utrolige effektiviteten til observatør- og drapsdroner, som utfordrer kraften til stridsvogner, kanoner og skip. Dette året vil også ha bidratt til at våpenlagrene i både Vesten og Russland, som til tross for alt har et større lager, har blitt redusert. Russlands kjøp av droner fra iranerne retter opp ubalansen som midlertidig svekket landet. Den russiske lederen regner med at vinterens effekter vil se den vestlige motstanden, som har bestemt seg for å frata seg russisk gass, svekkes. Men det gjenstridige Vesten vil ikke bøye seg til tross for uroen som er forårsaket blant folket. Det er derfor Russland vil tvinge vestlige nasjoner til å bli direkte involvert i konflikten mot det; enten ved å angripe dem eller ved å tvinge dem til å angripe det. 2023 vil bli året for det store vestlige dramaet, for fra eskalering til eskalering vil det verste skje når det dominerer den europeiske leiren, som Gud kunngjorde i Daniel 11:44, dets russiske territorium vil bli ødelagt av USAs atomvåpenild. Og det er i en desperat og dødsdømt handling at de gjenværende russiske styrkene vil svare mot den vestlige fienden på en atomvåpenaktig måte med sine ubåter og sine skjulte baser som forble operative. Ved å tilskrive ham handlingen med å « *utrydde folkemengder* » i Dan 11:44, bekrefter Gud tiden som er markert for å « *utrydde* » den opprørske menneskeheten: « *Tyder fra øst og nord skal komme og skremme ham, og han skal dra ut med stor harme for å ødelegge og utrydde folkemengder .* »

I motsetning til det som sies på TV-programmer, har ikke Russland planlagt noe på forhånd, fordi siden Sovjetunionens fall og delingen i uavhengige demokratiske republikker, som Vesten, har landet søkt kommersiell suksess foretrukket av fred med folket; Russland hadde ingen interesse av å gå til krig mot sine velstående vestlige klienter. Siden 2022 har motstanden fra de ukrainske hærene, utstyrt av Vesten, gradvis økt russisk sinne. Nedslagene og tilbakeslagene som er blitt lidd, forsterker dette sinnet; noe som bekrefter de guddommelige ordene som profeterer fraværet av forberedelser til krigersk aggresjon siden, ifølge bildet presentert i Esek. 38:4, « *en krok satt på kjevene* », forplikter Gud det fredselskende Russland til å gå til krig mot sine vestlige mål: « *Jeg vil trene deg, og jeg vil sette en krok på kjevene dine. Jeg vil føre deg ut, du og hele din hær, hester og ryttere, alle praktfullt kledd, en tallrik tropp som bærer det store og det lille skjoldet, alle svinger sverdet.* » Og følgende vers 5 bekreftes av gruppen av allianser som vi er vitne til i dag: « *Og med dem de fra Persia, Etiopia og Put, alle*

bærer skjold og hjelm. » For « *Persia* » eller Iran, og « *Etiopia* » eller Svarte Afrika, det er allerede bekreftet; det gjenstår handlingen til « *Puth* » eller Nord-Afrika som vil slutte seg til den russiske leiren på grunn av sin religiøse forbindelse med Tsjetsjenia, både muslimsk og russisk, engasjert sammen med det ortodokse kristne Russland.

Tro uttrykkes gjennom en holdning av fullstendig tillit til Gud og hans profetiske kunngjøringer. Og apostelen Paulus lærte i Hebr 11,6: « *Uten tro er det umulig å behage Gud* »: « *Og uten tro er det umulig å behage ham. For den som kommer til Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham* .» Denne troen kan derfor beskytte oss mot de destruktive effektene av fakta som observeres i den nærmeste fremtid, og som i et øyeblikk kan synes å forkynne det motsatte av det som er profetert. Men opplevelsen er organisert av Gud, i henhold til hans plan som til slutt skjer i all sin presisjon. Og vår Gud regner med at demonstrasjonen av vår tillit til ham vil bli herliggjort overfor hans fiender, som også er våre. Hans plan for sine utvalgte er storslått, og hans profetiske åpenbaringer er avgjørende for dem i deres leir som fortsatt lever.

Det er fortsatt Gud, og Han alene, som velger tidspunktet når forståelsen av Hans profeterte åpenbaringer må forstås eller endres, og det er Han som gjør det mulig for Hans utvalgte å tilpasse seg disse endringene. Det er godt å forstå dette fordi vi i alle henseender forblir Hans ydmyke og svake skapninger avhengige av Ham i alle ting.

I vår tid akselererer aspekter av livet: alt beveger seg raskere. Informasjon sprer seg over hele jorden i sanntid. Det er derfor den tredje verdenskrig bare kan være rask og fullføres på kort tid på en ekstremt destruktiv måte. Begynnelsen er langsom, men slutten er rask, og denne hastigheten angår også Gud for slutten på hans pakter. Han formulerte det om den gamle pakten, og det vil også være tilfelle for den nye, for jeg minner deg om at ødeleggelsen av den " *sjette trompeten* " eller den tredje verdenskrig er, for den nye pakten, sammenlignbar i sine virkninger og sin guddommelige motivasjon, med den tredje straffen som forårsaker ødeleggelsen av den jødiske nasjonen, av den kaldeiske kongen Nebukadnesar og hans hærer, i -586.

I denne konflikten bekrefter alliansene av religioner som er fordømt av Gud sin felles forbannelse, åpenbart av Bibelen. Og gjennom sine handlinger som avslører og bekrefter deres åndelige status, avslører disse religionene seg selv, og de utvalgte er dermed forberedt på ikke å følge dem i de avgjørelsene de vil ta i sammenheng med et universelt styre helt på slutten, i 2029. Men dette universelle styre kan organiseres så tidlig som i 2024, når omgrupperingen av overlevende fra det universelle hekatomb vil begynne. Troens prøve, den siste, vil bli organisert ved slutten av de syv årene som fortsatt ligger foran oss.

Jeg vil igjen gjøre dere oppmerksomme på denne feilen som ble begått av den offisielle institusjonelle adventismen. Den mente feilaktig at den romerske søndagen bare ville få betydningen av « *dyrets merke* » ved den endelige trosprøven. Dermed svekket den den høye skyldfølelsen til dette opprørske sataniske « *merket* », idet den glemte at denne «søndagen» allerede siden 321 har vært årsaken til straffene fra de første fem « *trompetene* » og vil forbli årsaken til de dødelige straffene fra de kommende « *sjette og syvende trompetene* ». Og

denne glemselen koster den dens oppkast av Jesus Kristus. Det er derfor, så snart den sanne naturen til denne dagen og dens opprinnelse er kjent for dem, må de som er kalt av Kristus, skille seg fra dens praksis og ta i bruk den sanne sabbaten, uten å vente og uten å miste tid. For tiden vil ikke forandre naturen og den guddommelige fordømmelsen som gjelder «resten av den første dagen», siden den ble tatt i bruk som den hedenske «soldagen», bestemt 7. mars 321 av den romerske keiser Konstantin I, ^{kjent} som «den store». Du kan dermed forstå begrunnelsen for Jesu Kristi vrede, siden han som Gud, skaper og lovgiver har lidd under denne falske hviledagens forargelse siden den datoen, og den offisielle adventismen krever at han fortsatt må tåle den, siden 1994 og frem til sin strålende gjenkomst, for å fordømme dens sanne natur. For hans tanker uttrykkes gjennom hans handlinger; siden 1995 vitner hans gode forhold og hans allianse med religionene som ærer dette «merket» som er forbannet av Gud, om det, anklager ham og fordømmer ham. Men når han først har gått inn i denne opprørske alliansen, vil han ikke være i stand til, og heller ikke ønske, å fordømme den djevelske naturen til sine alliertes hviledag. Siden Ånden har forlatt ham siden 1994, vil han måtte gjennomgå og dele den levende Guds, YaHWéH, Mikael, Immanuel, Jesus Kristus rettferdige vrede med dem.

Mellom 1983 og 1991, under et generalforsamling for den sørlige adventistkonferansen som ble holdt i Grenoble, rakte Jesus en hjelpende hånd til adventismen i dens synkende tilstand ved hjelp av et spørsmål han fikk meg til å stille foran hele forsamlingen til pastoren som ledet møtet og gudstjenesten. Dette spørsmålet inneholdt allerede svaret og var av den typen som barnet Jesus stilte i en alder av 12 år til de jødiske eldste og prestene på sin tid. Så jeg sa til pastoren: «Bror, hvis sabbaten har blitt ansett som Guds segl siden 1844, kan vi ikke da si at søndagen har vært dyrets merke siden den datoen?» Et øyeblikk overrasket svarte pastoren noe sånt som: «Måten du presenterer ting på, ville det være vanskelig å si noe annet.» Spørsmålet mitt var noe foruroligende, men likevel, etter den generelle forbauselsen, ga det dessverre ingen nyttig effekt. Likevel var dette spørsmålet en irettesettelse av humanistisk adventisme, som først og fremst forsøkte å etablere gode forhold til dem som bibelske profetier avslører å være Guds fiender. Jesu avvisning av denne typen adventisme i 1994 er derfor fullstendig berettiget.

Ukraina-oppdatering per 24.10.2022

Etter hvert som tiden går og de moderne våpnene som er gitt Ukraina av de vestlige NATO-maktene ser ut til å gi landet en midlertidig fordel mot russerne, minner sjeldne stemmer om sannheter som få ønsker å høre. I den vestlige leiren holder vi oss faktisk bare til det faktum at Ukraina, en suveren nasjon, ble angrepet på sin jord av Russland 24. februar 2022; for 8 måneder siden i dag. Men objektive stemmer, og blant dem ukrainske vitner selv, minner om at krigen i Ukraina startet i 2014, åtte år tidligere, der den ukrainske nasjonalistleiren kjempet uendelig mot den pro-russiske ukrainske leiren som trakk seg tilbake til Donbass-regionen som ligger øst i landet. Imidlertid inngikk USA, Tyskland og

Frankrike en avtale med den ukrainske regjeringen og Russland i 2014; dette er "Minsk"-avtalene. Disse vestlige landene forpliktet seg til å garantere Ukrainas sikkerhet, betinget av en minnelig løsning med pro-russerne i Donbass. I stedet for å overholde sin forpliktelse, gjenopptok den ukrainske regjeringen sin krig i 2015 mot disse pro-russerne, som var like ukrainske som de var. I dette tilfellet, var de verdige vestlig støtte? Fortalte Zelenskyj sannheten da han sa til Vesten: «Vi er som dere?» Moralsk sett er det åpenbart; de er enda verre enn oss, men politisk krever Europa at medlemmene respekterer sine forpliktelser. Denne saken har blitt fullstendig ignorert av vestlige beslutningstakere i NATO. Her er et tema som gjør begge siders posisjoner uforsonlige, men fakta er fakta; det er Gud som er dommer og som allerede har fordømt begge sider av åndelige grunner som de ikke engang er klar over. Så ond tro har sin rettmessige plass i dette scenariet som kommer til å straffe nettopp mangelen på tro hos alle deltakende aktører, enten de er aktive eller krigerske støttespillere.

Etter åtte måneder med krig er én ting klart for alle: krigen har fullstendig endret form, på grunn av tekniske fremskritt basert på informasjonsteknologi; ultrapresise kanoner og fjernstyrte droner som stridsvogner og skip er maktesløse mot og blir sårbare mål. Derfor er alle scenarier mulige for året 2022, inkludert et nederlag og tilbaketrekning av russiske tropper, men usannsynlig på grunn av deres beslutsomhet, som stort sett er like stor som ukrainernes. Men uansett utfall vil Russlands sinne mot Vesten ha blitt intensivert til sitt maksimum; og følgelig vil 2023 bli straffens år for det altfor erobrende og « *arrogante* » Vesten; som det romerske pavelige « *lille hornet* » i Daniel 7:8, som er grunnlaget for alle dets forbannelser.

Mitt studium av Bibelen og dens profetier har fått meg til å oppdage viktigheten av navnene Gud har gitt ting, og det viser seg at Ukrainas ord betyr: grense. For et land som Russland er grensen det mest følsomme emnet; den er urørlig og kan ikke flyttes uten å vekke nasjonal sinne. Slik har nasjoner over hele jorden oppført seg gjennom tidene. Men i Vesten, siden slutten av andre verdenskrig, har ødeleggelsens ødeleggelse endret innbyggernes tankesett dyptgående, og nasjonalismen som er ansvarlig for denne tragedien har blitt fryktet og bekjempet. Dette var det som favoriserte avståelsen fra nasjonale grenser og aksepten av opprettelsen av EU. På denne måten mistet vestlige mennesker av syne hva ordet «grense» fortsatt kunne representere for det russiske folket og deres østlige partnere. Vesten avsto fra den, men Østen bevarte den som en urørlig verdi, klar til å kjempe for å forsvare den. Vesten har endret sine verdier og blitt stadig mer perverterte, men Østen har beholdt sine egne intakte; de forblir i samsvar med det som alltid har vært. Derfor står vi, utover krigen i Ukraina, overfor et «sivilisasjonssammenstøt» som i økende grad diskuteres på TV. Tekniske fremskritt har kommet inn i mange land, men de er ikke i stand til å forene mennesker splittet av deres religioner og skikker. Til tross for utseendet, er innbyggerne i USA, et forbilde for sjangeren, svært splittet og rasistisk. Handel ser ut til å forene alle, men vold setter hvite protestanter opp mot spansktalende katolikker, og med dem er den velutviklede svarte gruppen fortsatt offer for eller gjerningsmann til rasevold. Over hele verden skjuler handel i økende grad veksten av intolerante og fanatiske ånder som demonene som Gud slipper løs forverrer til

det ytterste. Den tredje verdenskrigen, som startet 24.02.2022, beviser at kommersielle interesser er maktesløse til å forhindre den krigerske konfrontasjonen mellom nasjoner som kaller seg «de mest siviliserte». Dette er etter andre verdenskrig, som var frukten av fanatisk nasjonalisme. Det demonstreres at nåværende presidenter gjengir verkene til gamle monarker, og at organiseringen i demokratiske nasjoner ikke endrer noe: «*folkeslagenes tid*» kan derfor offisielt «*slutte*», slik vår Herre Jesus Kristus sa og profeterte i Matt 24:14: «*Dette gode budskap om riket skal forkynnes i hele verden til et vitnesbyrd for alle folkeslag. Så skal enden komme.*»; men også i Esek 30:3: «*For dagen er nær, JaHWéHs dag er nær, en mørk dag! Det skal være folkeslagenes tid.*»

Dette temaet er delikat og går imot dagens mainstream-tenkning, men bak den forførende skuespilleren Volodymyr Zelenskyj skjuler det seg en mye mer urovekkende karakter. Denne dommen er basert på et sant faktum: presidentkampanjen hans ble finansiert av en ukrainsk oligark som også finansierer nazistpartiet «Azov». Og plattformen hans inkluderte en forpliktelse til å ødelegge den pro-russiske motstanden i Donbass. Gud fryder seg over å ydmyke sine fiender ved å lede dem til å støtte en ny nazistisk sak. Og her minner jeg deg igjen om at nazismen i sin hitlerianske opprinnelse lyktes i å forføre nesten hele det tyske folket; dette var inntil oppdagelsen av utryddelsesleirene med deres gasskamre, som fikk hele Europa til å skjelve av redsel. Men det er viktig å forstå: før de organiserte disse masseødeleggelserne av det jødiske folket, ble nazismen forført av sine ledes fasthet, og i tider med usikkerhet føler de disiplinerte nordiske folkene dette behovet for en sterk og skarp leder. Før den tyske modellen var fascismen italiensk, men folket satte ikke pris på den lenge. Disse fasismene forfører imidlertid når de gjenoppliver økonomien og gjenoppretter velstanden til folket. 24. februar 2022 overrasket presidenten for EU-kommisjonen, Ursula Von Der Leyen, og Charles Michel, president for Det europeiske råd, lederne av de europeiske nasjonene, og tok umiddelbart parti for Ukraina, og fulgte dermed lydig det valget USA allerede hadde tatt. Etter denne offentlige holdningen kunne de andre medlemmene bare etterkomme dette valget og støtte det. Vesten hadde vært uinteressert i hva som skjedde i Ukraina, men disse faktaene må tas i betraktning for å forstå hva som har skjedd siden 24. februar 2022.

I kaoset under Sovjetunionens kollaps i 1991 ble republikker dannet. Det frigjorte Polen kom til å stille seg under NATO-beskyttelse. Romania og de baltiske statene gjorde det samme. Ukraina var allerede en kandidat, men korrupsjonsnivået gjorde det umulig å bli en del av den. Faktisk ble landet født i et anarkisk klima som forklarer hvorfor Ukraina var det eneste landet der en nazistgruppe offisielt og offentlig ble gjort krav på og representert: «Azov»-gruppen. Ukraina har lenge hedret og hedrer bildet av Stefan Bandera, en ukrainer som ble vervet i den tyske SS-hæren under andre verdenskrig. Og denne motsetningen mellom katolske ukrainere og kommunistiske eller ortodokse russere har dukket opp hver gang muligheten har bød seg. Den midlertidige freden skyldtes kun makten til den nåværende seierherren, russisk eller polsk. Oppførselen til vår nåværende menneskehet kan forklares med det faktum at den ikke opplevde nazistenes redsler under andre verdenskrig. Og det er på grunn av generasjonsskiftet at de samme fellene fungerer i alle epoker. Nazismen begynner

med sitt forførelsesspill og overbevisende taler som samler sinnene om dens sak, og i denne forbindelse er de som Zelensky holder fullstendig effektive. Han beordrer og legger press på lederne og folkene som han åpent klandrer for å få økonomisk og militær hjelp. Og med denne metoden trekker han dem inn og engasjerer dem i sin kamp. Så Hitlers fiender fra i går støtter, på bekostning av sine egne liv, vår tids nye nazistiske sak. Dette er konsekvensen av blindheten til de nye generasjonene og til og med de gamle som ikke personlig opplevde dramaet under andre verdenskrig. Vestlendingenes sinn er bare interessert i handel og materialistisk suksess. De har foraktet historiens lærdommer og farene ved ideologier på samme måte som de har foraktet religiøs arv, inkludert viktige profetiske åpenbaringer, svømt i ateismens tomhet og levd bare for å tilfredsstille sine fantasier. Så Gud har fanget dem i sine feller, og de står nå overfor en konflikt de ikke lenger kan stoppe, ofre for sitt eget hyklerske valg som virkelig har mistet enhver mulighet til å handle fritt på grunn av de like hyklerske «alliansene av mennesker» i EU og NATO som binder dem på hender og føtter. Det er her vi må huske disse ordene som Gud ga til Daniel i hans forklaring til kong Nebukadnesar, fordi det var for vår tid de ble åpenbart; Daniel 2:43: « *Du så jern blandet med leire, for med menneskers allianser skal de blandes; men de skal ikke holde seg til hverandre, slik som jern ikke holder seg til leire.* »

De som støttet opprettelsen av EU har lenge hevdet at den hadde tilbudt og ville fortsette å tilby fred til europeerne. I dag er det Europa som fritt velger å støtte og opprettholde krig. Det forente Europa forhindret det ikke, det provoserte det frem, og det bør bemerkes, en liten, men viktig detalj, at den primære autoriteten som er ansvarlig for dette valget er Tyskland. Den nåværende ugunstige situasjonen favoriserer avsløringen av sannheten: den fransk-tyske duoen var bare i gallisk tankegang. Etter slutten av andre verdenskrig, kolonisert av det kapitalistiske USA, brukte Tyskland Frankrike til å komme seg politisk, og valgene deres lente seg mot de som personlig var mest lønnsomme økonomisk. Frankrike søkte prestisje til det punktet at det ble ruinerende offer, Tyskland profitt og berikelse. En stund fikk begge landene det de ville, frem til vår tid da begge vil dele ruin og ødeleggelse. Energimangelen vil i stor grad favorisere europeiske fraksjoner i vinter hvis det blir veldig kaldt. Når det gjelder krigen i Ukraina, vil den fortsette med sine forskjellige vendinger og utvidelser.

Når det gjelder Frankrike, hvem skulle trodd at president Macron, fiende av den franske nasjonalfronten eller samlingen, ville ofre sin nasjons eksistens for å støtte en rasende ukrainsk nasjonalisme? For et paradoks som avslører inkonsekvensene som skyldes den guddommelige forbannelsen som har rammet nasjonen og dens leder siden dens første konge, Klodvig I¹ Han er redusert til å vende seg til pave Frans og hans velvillige tjenester for å prøve å oppnå en umulig fred, akkurat på denne dagen. Men han er ikke klar over at han henvender seg til lederen av den første jordiske religionen som er skyldig for Gud og «primo» ansvarlig for forbannelsen som rettferdiggjør den tredje verdenskrig, straffen som kalles « *den sjette trompeten* » i Åp 9:13.

En trussel truer Ukraina og Europa på grunn av valgene av representanter til den amerikanske Kongressen og Senatet, som vil finne sted 8. november under mellomvalget. Hvis republikanerne vinner, bør bistanden til Ukraina fra den

nåværende demokratiske presidentleiren avbrytes. Og meningsmålingene peker mot dette alvorlige scenariet for Europa, som alene må bære byrden av å opprettholde Ukrainas militære behov. Det er her Europa utvilsomt vil bli delt i himmelens fire vinder: slutten på den vakre forståelsen mellom EU-medlemmene.

Siden 24. februar 2022 har den vestlige verden vært offer for en satanisk forførelse hvis like går tilbake til jordens opprinnelse, da slangen brukte Satan som medium til Eva. Og dette burde ikke overraske oss, siden denne forførelsen, som er nedfelt i Volodymyr Zelenskyj, har som mål å sette i gang den ultimate globale konflikten i jordens historie. Denne tragedien bekrefter tittelen på den prestisjefylte og svært verdifulle boken skrevet av vår søster i Kristus, Ellen Gould-White, hennes «Store kontrovers», og begynner sin fullendelse med et dramatisk massedrap som begynte på ukrainsk jord. I starten fant man en skuespiller, en ekte komiker som går fra rollen som offentlig underholder til rollen som autoritær forførende krigsherre, brakt til makten av en nazistisk sak som ikke lenger rører noen i Vesten i 2022 og siden 2014 da denne nazistiske tilstedeværelsen ble rapportert av mediejournalister. Den universelle internasjonale situasjonen beveger seg dermed fra stor komedie til stor morderisk tragedie, fra latter til tårer som felles for dødsfallene til sivile og militære ofre. For jeg minner dere om at denne konflikten fremfor alt er en straff fra Gud som straffer siviles og militærrets ugudelighet. Og denne dommen angår alle leirer av antagonister og deres støttespillere, fordi de alle er religiøst skyldige overfor den. Siden medienes ekspansjon er hendelsene i det jordiske livet kjent for alle jordens innbyggere, uansett hvor de befinner seg, i sanntid og umiddelbarhet. De folkelige reaksjonene som vekkes, reduserer handlingsmulighetene til folkelederne. Sannhet og løgn spres med samme kraft og nøytraliserer hverandre, slik at menneskeheten ikke drar nytte av fordelene av dets åpenhet. Ledere er ofre for mediepress, og de tar sine politiske og økonomiske beslutninger i en fart, og i denne påtvungne akselerasjonen begår de uopprettelige feil. Her er, i oppsummering, fordelene med det mennesker paradoksalt nok kaller: fremskritt.

Men dette begrepet «fremgang» gir oss muligheten til å forstå menneskehetens situasjon i 2022–2023 fordi vestlige folks sinnstilstand konstant har vært i «fremgang», eller i endring som gradvis har forvandlet den. Som et resultat er vår tids menneske svært forskjellig fra det i 1945, datoen da den europeiske territoriale inndelingen ble organisert av de seirende landene. Mennesket i 1945 var patriotisk knyttet til sitt land og sitt nasjonalflagg. De to første verdenskrigene hadde blitt forårsaket av den prøyssiske og tyske nasjonalistiske ekspansjonismen til keiser Wilhelm II og Adolf Hitler. På den tiden var nasjonen en verdi som ble forsvart av alle, fordi trusselen om et fiendtlig angrep tvang innbyggerne til å favorisere beskyttelsen av sine grenser bak hvilke de kunne leve i fred og velstand. I freden som fulgte, andre verdenskrig, brakte avslappede internasjonale relasjoner nasjoner nærmere hverandre, og derfra ble en universalistisk ånd født. Spesielt i Frankrike har denne universalistiske tanken vært årsaken til en gjenoppbygging av temaet «menneskerettigheter», hvis opprinnelige franske nasjonalistiske betydning har blitt universalistisk. Dette poenget er svært viktig å forstå fordi dette dogmet om «menneskerettigheter» i sin opprinnelse kun hadde som mål å gjenopprette likhet mellom de ulike klassene

som ble dannet i Frankrike: adelsmenn, magistrater, kjøpmenn, vanlige folk, alle disse klassene var underlagt de samme rettighetene og pliktene i henhold til charteret om «menneskerettigheter og borgerrettigheter», men det gjaldt bare i Frankrike og i det hvite kolonialistiske Frankrike, som fortsatt eide slaver i denne revolusjonære epoken og selv etter den. Over tid ble slaveri fordømt, og det var først etter det franske studentopprøret i mai 1968 at franske «menneskerettigheter» i et semi-anarkisk klima ble universelle «menneskerettigheter». Den franske politiske venstresiden har tatt i bruk denne ideologien, og universalistisk tenkning har dominert og gjort nasjonalistisk tenkning hatet. Menneskeheten opererer alltid i absolutt motsatt retning, og følger svingen av en vippe. Selv om nasjonalistisk tenkning hadde forent nasjonen, var det nå nødvendig å hate den og favorisere mottakelsen av utlendinger på nasjonal jord; denne brutale endringen ble rettferdiggjort i navnet til charteret om «menneskerettigheter». Bør vi bli overrasket over denne normendringen? Ikke i det hele tatt, for gjennom århundrene og årtusenene dukket tankegangen til kong Nimrods samtidige, som reiste Babels tårn i et forsøk på å unnslippe guddommelige forbannelser, opp igjen etter 1968. Ved siden av ungdommens slagord «det er forbudt å forby» sto også dette foruroligende «verken Gud eller Mester», for det var uttrykket for tankegangen til Babels innbyggere. Dette er grunnen til at den massive mottakelsen av innvandrere fra alle jordens nasjoner har blitt normen i Frankrike, forsvart med nebb og klør mot nasjonalistiske motstandere. Men vær forsiktig, i mai 1968 ble franske studenter sterkt påvirket av det amerikanske livet, hvor denne universalistiske etniske blandingen allerede var synlig i den prestisjefylte østkystbyen New York. Hvem kunne tro at Gud straffet Babel med språkforvirring, uten å straffe dets nye, nyeste uttrykk? Lærdommen som er skrevet i Bibelen får «babelistene» i vårt 20. århundre til å føle seg skyldige og denne skylden vil få sin straff. Men denne gangen vil ikke Gud være fornøyd med å skille mennesker etter forskjellige språk; Denne gangen vil han blande deres blod, som er utøst, på jorden til de nye «Babels».

På 77 år, der han har nytt godt av den guddommelige forbannelsen, har Satan lyktes med å forvandle det vestlige samfunnet 180°. I dag støtter den det den kjempet mot i går, og fordømmer nå det den støttet før sin «store forandring», som faktisk finnes i folks hoder, så vel som i etniske grupper, folk, moral, par og kropper. Med en slik endring i atferd burde det heller ikke være overraskende at når nye nazister dukker opp, blir de ikke identifisert eller fryktet, men hjulpet og reddet. Heldigvis dreper ikke latterliggjøring, for hvis det var tilfelle, ville hele Europa allerede være avfolket. Faktisk er europeernes nåværende situasjon som følger: Zelensky sier til dem: «Gi meg våpen, og hold kjeft!» og hva ser vi: de gir dem våpen og holder kjeft; ting blir sagt i korrekt språk; jeg lar deg forestille deg hvordan det høres ut i banning.

Gud skilte nasjonene etter språk slik at han kunne dømme dem uavhengig av hverandre. For ham har ingen nasjon noen forpliktelse overfor en annen. Men alle nasjoner blir dømt av ham med de samme kravene og de samme lovene, for de har alle forpliktelser og plikter overfor ham.

Nåværende hendelser lar meg legge merke til en kobling som knytter den tredje verdenskrig eller «den sjette trompeten» til den «fjerde trompeten». Jeg

husker at i Åp 11, vers 14, betegner begrepet «det andre ve» gitt i vers 7 til «dyret som stiger opp fra avgrunnen», som betegner den fjerde trompeten eller den franske revolusjonen, faktisk i Åp 9, den «sjette trompeten».

I de to «trompetene» som Gud forbinder, har vi en «jordskjelv»-effekt sitert i Åp 11:13: «*I den timen kom det et stort jordskjelv, og en tiendedel av byen falt. I jordskjelvet ble syv tusen menn drept , og resten ble forferdet og ga himmelens Gud ære.* » Jeg har allerede forklart dette bildet i «Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg», og jeg gjentar det her: «Jordskjelv»-effekten består i å styrte den dominerende makten slik at den blir dominert av den den dominerte. Nå, i utviklingen av konsekvensene av krigen som finner sted i Ukraina, ser vi støtte dannes for de to motstridende leirene. Og blant dem støtter folkene i den tredje verden, lenge dominert av Vesten, Russland mot den vestlige leiren til de tidligere kolonisatorene. Dermed vil den «*sjette trompeten*» ta form av den franske revolusjonen, men denne gangen i internasjonal skala. Støtten fra den tredje verden vil ta en aktiv krigersk form som vil overraske vestlige nasjoner, fordi denne tredje verden, i sitt hevnløst, full av bitterhet, overveiende er muslimsk og angår de tidligere koloniserte folkeslagene. Handlingen som tilskrives «*kongen i sør*» i Daniel 11:40 vil dermed bli bekreftet. Akkurat som de revolusjonære «sans-culottene» styrtet Frankrikes konge, vil maghrebi- og afrikanske folkeslag styrte de tidligere dominerende kolonistene for en tid. Og de to hendelsene har til felles et klima av «terror» for den vestlige leiren som er målrettet av Guds vrede i Jesus Kristus. Og alt dette fordi folkenes arvinger til den kristne religionen vedvarer med å ære den falske hviledagen som ble etablert av Roma i 321 og institusjonelt i 538, og dermed forakter den hellige sabbaten på den syvende dagen som Gud har helliget siden hans skapelse av verden for 6000 år siden, på vårdagen i 2030.

Likhetskoblingene mellom den «*fjerde og sjette trompeten*» er mange og svært betydningsfulle. Denne subtiliteten som Gud bare ønsket å dele med sine siste «sannhetens sønner», er rik på lærdommer. Parallellen mellom den «*fjerde trompeten*» og den «*fjerde straffen*» i 3. Mosebok 26:25 avslører betydningen Gud gir sin «*straff*»: sin «*hev*n» mot dem som forbryter hans «*pakt*»: «*Jeg vil føre sverdet mot dere , som skal hevne min pakt . Når dere samles i byene deres, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli gitt i fiendens hender .*» Det bemerkes at Gud dømmer på samme måte, den gamle og den nye «*pakten*», og dermed bekrefter det faktum at han «*ikke*» «*forandr deg ikke*», som han sier i Mal 3:6. I dette budskapet i 3. Mos 26:25 betegner «*sverdet*» krig, det væpnede sivile eller militære opprøret, alt etter hva som er tilfellet. Og vi må også merke oss likheten mellom den «*sjette trompeten*» og den «*første*»: i begge tilfeller invasjonen av Europa av folkene i nordøst, det tidligere territoriet til de berømte og fryktede hunerne ledet av deres leder Attila, som handlet under tittelen, nå bekreftet, «Guds plage». Akkurat som den siste lærdommen Gud ga de troløse kristne i epoken som sluttet i 1844, kom i 1793-1794 i form av den franske revolusjonære «Terroren», for perioden som begynte i 1844, kommer den dødelige straffen siden 24. februar 2022 av den «*sjette trompeten*» som tar form av den «*første*», og ved denne likheten fornyer Ånden sin anklage mot den uberettigede forlatelsen av den hellige sabbaten i hans guddommelige lov. Den «*sjette trompeten*» hviler på to

påfølgende faser: begynnelsen som gjelder krigen i Ukraina, der Vest-Europa blir Russlands fiende, ved sin støtte og bevæpning av Ukraina, sin fiende. Den andre fasen vil bli preget fra våren 2023 av en krig direkte ført av Russland mot de europeiske nasjonene. Samtidig vil resten av verden bli opphetet av å sette østmusliske og andre støttespillere opp mot den vestlige leiren: USA, Sør-Korea, Japan og Taiwan mot Russland, Kina og Nord-Korea, India mot Pakistan og andre internasjonale motsetninger.

Ideen om « **hevn** » er grunnleggende fordi den impliserer en reaksjon på en begått urettferdighet. Urettferdighet mot Gud angående sabbaten, men også urettferdighet mot folkene i den tredje verden, lenge utnyttet, slavebundet og kolonisert av de rike og mektig bevæpnede vestlige maktene. Freden som senere ble påtvunget, kom fra det vestlige landet som vant andre verdenskrig: det handelsrike og grådige USA, ufølsomt for sann guddommelig rettferdighet. Deres kalde og likegyldige kapitalisme ble normen, og gjennom den ble utnyttelsen av mennesket forlenget. Det er på grunn av denne politiske og økonomiske despotismen at muslimske folk kalte ham «den store Satan». Og åpenbaringen av Jesus Kristus bekrefter rettferdigheten i denne dommen, uten å rettferdiggjøre eller legitimere islam, som benekter den frivillige døden til vår ene og universelle frelser, den guddommelige Herre Jesus Kristus.

Temaet frihet knytter også sammen den « *fjerde og sjette trompeten* ». Etter at de amerikanske opprørerne fikk frihet i kampen mot det engelske monarkiet, spredte dette emnet seg til Europa, startende med Frankrike og dets revolusjon, før de forurenset og erobret hele Vest-Europa, helt til Russland i 1917. Frihet har forårsaket mye blodsutgytelse og er umettelig. Det er denne friheten som forklarer de perverse utskeielsene i vestlig moral, og det er fortsatt denne friheten som forårsaket utbruddet av tredje verdenskrig. Det var riktignok av et ønske om ekstrem frihet at Ukraina forlot alliansen med Russland. Vi setter absolutt pris på frihet, men vi må ikke glemme at den er en årsak til tap for mange; Gud har dømt den som en synd for dens libertarianske og libertisipale utskeielser. I hans øyne er dette temaet om frihet så viktig at han hentyder til denne statuen som Frankrike **ofret** til USA i dette verset fra Åp 11:10: « *Og på grunn av dem skal jordens innbyggere glede seg og juble, og de skal sende gaver til hverandre, for disse to profetene plaget jordens innbyggere.* »

Offisielt, i motsetning til franskmennene i 1793, avviste ikke amerikanerne Gud og hans hellige bibel, hans « *to vitner* » eller « *to profeter* », men deres kalvinistiske kristendom var ikke i tråd med den guddommelige normen. Og ved å favorisere, i henhold til hans lære, retten til berikelse tatt som et tegn på guddommelig velsignelse, kunne han ikke bli velsignet av Gud og kunne bare favorisere libertarianske utskeielser, i henhold til hva Gud erklærer gjennom apostelen Paulus' munn i 1. Tim 6:9-10: « *Men de som vil bli rike, faller i fristelse og snare og mange dåraktige og skadelige begjær som styrter mennesker i fortapelse og fortapelse.* » For pengekjærhet er en rot til alt ondt, og noen, som har fått den, har farett vill fra troen og påført seg selv mange sorger. «I Frankrike og overalt ellers har tilgangen til overdreven frihet drept troen, fordi jo mer mennesket frigjør seg, desto mer distanserer Gud seg fra ham. I virkeligheten er

det ikke mennesket som avviser Gud; det er Gud som avviser det opprørske mennesket fordi det viser seg å være uverdigg hans kjærlighet.»

For Gud finnes den sanne « *friheten* » til hans skapninger i deres underkastelse til hans rettferdige lover og prinsipper, slik 2 Kor 3,17 lærer: « Herren er Ånden, og hvor Herrens Ånd er, der er frihet. » Og igjen Gal 5,1: « For friheten har frigjort oss. Stå derfor fast og la dere ikke igjen binde med trelldom. » Jak 2,12: « Tal og gjør som om dere skulle dømmes etter en frihetslov. » Utenfor denne standarden for « *frihet* » blir mennesket offer for et anarkisk prinsipp som stadig utfordrer sine grenser, noe bare døden setter en stopper for.

Gud dømmer hjerter og tanker

Siden Gud er usynlig, tror den vantro eller ikke-troende at tankene hans er ukrenkelige; det er slik han lett kan bedra sine medmennesker ved å fortelle dem falske ting. Han kan lyve, men også fortelle sannheten uten å godkjenne den, og i dette tilfellet får sannheten selv verdien av en løgn for ham. Løgn er frukten av en mental perversjon. Det ideelle mennesket ifølge Gud må ikke deformeres av noen mental eller fysisk perversjon. Den nødvendige rettskaffenheten er å reagere på en naturlig og spontan måte uten beregning, som kildevannet som kommer ut av fjellet og følger den enkleste veien for det, alltid på vei nedover: det beregner ikke, men adlyder loven om jordisk tyngdekraft, ute av stand til å motstå den. Slik forenes kildevannet i de laveste områdene og danner sammen, suksessivt, elver og bekker. Akkurat som vann ikke kan vende tilbake til kilden sin, er sjelen som behager Gud ute av stand til å gjøre opprør mot ham og hans moralske, fysiske, kjemiske og åndelige lover. Gud kjenner tankene til sine skapninger, og det er derfor de utvalgte liv er ladet og fylt med rike opplevelser, mens for den ikke-troende som ignoreres av Gud, skjer ingenting. Det er hans Hellige Ånd som utgjør forskjellen, for Jesus sa det godt i Matteus 13:12: « *Den som har, skal få mer* »; men hvem har hva? Tro, ingenting annet enn tro, men alt sammen. Og dette lille ordet «tro» representerer mange ting, inkludert nettopp de logiske og enkle reaksjonene på sannhetene som er åpenbart av Gud. For når de utvalgte konfronteres med himmelske sannheter, oppfører de seg som vannkilden. De lar seg lede av Guds Ånd, som inspirerer og bygger opp hans refleksjoner og hans forståelse av de åpenbarte mysteriene.

Tro er ikke knyttet til det menneskelige sinnets sentimentalitet, for uansett hvor Gud finner den, åpner han intelligensen. Troens frukt er derfor åpningen av den utvalgte intelligens. Men denne intelligensen gitt av Gud legges til vår naturlige intelligens. I følge prinsippet « *den som har, skal det gis mer* », får den som bruker sin naturlige intelligens godt fra Gud en økning i intelligens for åndelige saker, men også jordiske og kjødelige. For den som Gud opplyser åndelig, må også være i stand til å bedømme handlingene som utføres i hans jordiske miljø. Intelligens er derfor den mest dyrebare gaven Gud kan tilby dem han elsker. Jeg spesifiserer, til dem han elsker, fordi bare hans dømmekraft teller. Skinnet er bedraende fordi mange mennesker hevder å elske Gud mens de ikke er klar over hvordan han dømmer dem. Som livet til et menneskepar krever, må

kjærligheten være gjensidig, for hvis den bare fungerer én vei, er kjærligheten bare en bedragersk illusjon. Utro troende gjør feilen å ikke i tilstrekkelig grad søke Guds svar på sin kjærlighet til ham. Skaperguden, kilden til all intelligens, fordømmer denne mangelen på intelligens, fordi den som virkelig elsker krever bevis på gjengjeldelse av kjærlighet. Forholdet som bygges med Gud ligner på forholdet mellom en mann og en kvinne som er kalt til å « *danne bare ett kjød* ». Og når det gjelder menneskeparet, opprettholder det åndelige paret som dannes av den utvalgte og hans Skapergud seg selv gjennom deres konstante omsorg for å gi bevis på den kjærligheten som er gitt og den kjærligheten som føles.

Med rette lærer Ånden i 1. Kor 13 en flerfoldig definisjon av kjærlighet, nestekjærlighet eller mer presist av «karisma» eller «gave» fra Gud, den aller beste, slik han forstår den. Han beskriver hva den er og hva den ikke er, og fordømmer til og med den falske «gaven» basert på den strengt intellektuelle kunnskapen om sannheten, som i dette tilfellet « *oppblåser sjelen* » ved å smigre dens stolthet. I motsetning til denne reaksjonen bringer kunnskapen om sannheten hos den virkelig utvalgte glede, fryd og stor lykke, mottatt i all ydmykhet.

I løpet av seks tusen år av livet på jorden organiserer Gud påfølgende prøver, alle ment å teste menneskesjeler for å avsløre deres tro eller mangel på tro i ham. Og i alle sine prøvelser avslører han falske troende og lar de sanne skille seg ut fra de andre. Hele hans plan er underlagt kollektiv tankegang, og prøvelsene han skaper gir bevis til hans himmelske og jordiske utvalgte. For hvis han hadde ønsket, kunne Gud ha latt bare de utvalgte leve og forhindret de falne fra å bli født. Men hans plan er basert på gleden ved å dele, og det er for å oppnå denne gleden at vår Far ga seg selv sønner, hvorav de fleste har blitt opprørske mot ham, hans lover og hans prinsipper. Utvelgelsen av hans utvalgte, som er basert på det forferdelige offeret av hans liv i Jesus Kristus, åpenbarer for oss omfanget av dette ønsket om å dele sin eksistens med frie motparter. Denne tanken er den viktigste vi må huske fordi den er i sentrum for alle prøvelsene han har organisert over tid.

Når det gjelder kjærlighet, er Gud ekstremt og sublimt krevende. Han prioriterer alle andre levende vesener. Og dette rettfærdiggjør Kristi ord sitert i Matteus 10:37: « *Den som elsker sin sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verdig* .» For en mann er det å elske sin kone ikke et hinder for hans kjærlighet til Gud, og det samme gjelder for hans kone. Men det jordiske paret må være enige om å elske Gud først, over sin kjærlighet til hverandre og derfor over kjærligheten til sine barn. Disse to kjærlighetene er komplementære og ikke motstridende. Men problemet oppstår når et av de to medlemmene av paret fratar Gud hans prioritet, og dessverre er dette tilfellet for nesten alle par dannet av jøder og kristne over hele jorden. De utvalgte er sjeldne over hele jorden, og par av de utvalgte er enda sjeldnere. Forholdet til Gud er så individuelt og så krevende at det knapt finner oppfyllelse bortsett fra i de isolerte livene til enslige mennesker eller separerte ektefeller. Situasjonen er imidlertid ikke håpløs, fordi menneskehetens siste timer vil bli gunstige for sann tro for alle de siste utvalgte, gifte eller ikke. Jesus bekreftet denne individuelle dommen, og sa i Lukas 17:34: « *Hvis to personer ligger i samme seng, skal den ene bli tatt med og den andre bli latt tilbake* .» Troen deles ikke kjødelig, og dommen over hver sjel er derfor strengt individuell.

Trosprøven fra 1843–1844 er et forbilde i sitt slag; en virkelig åpenbarende modell, fordi denne prøven for første gang ble profetert av Gud i Bibelen, åpenbart for profeten Daniel og i hans tid for profeten Johannes, på slutten av det første århundre av vår kristne tidsalder. I sine profetier åpenbarer Gud alle konsekvensene av en trosprøve. En mørk situasjon blir lysende, fordi i lyset av sine åpenbaringer identifiserer øyeblikkets utvalgte tydelig hvem som er forbannet av Gud og hvem som er velsignet. Dette er privilegiet ved guddommelig utvelgelse. Men vær forsiktig, trosprøvene følger hverandre, og den som blir stående sist, vil være den eneste som virkelig er utvalgt av Kristus. Gjennom hele livet setter djevelen feller og snarer for å få oss til å falle og miste vår utvelgelse. Dette gjelder på et individuelt nivå, men det gjelder også på et kollektivt nivå. Historisk sett ble den apostoliske kristne troen kollektivt den romersk-katolske religionen, til dens ulykke. Hans overherredømme og autoritet vitnet om hans guddommelige forbannelse; Gud profeterte om hans suksess til Daniel som en advarsel: Dan 8,24–25: « *Hans makt skal være stor, men ikke ved hans egen kraft. Han skal gjøre stor ødeleggelse og ha fremgang på sine veier. Han skal ødelegge både mektige og hellige.* » På grunn av sin velstand og suksessen med sine listige angrep, vil han være arrogant i sitt hjerte, og vil ødelegge mange som levde fredelig, og vil reise seg mot fyrstenes fyrste; men han vil bli knust uten anstrengelse fra noen hånd. Dette romerske paveregimet er dermed profetert for et langt styre som dekker 16 århundrer av vår europeiske historie; 16 århundrer som vil ende med den strålende gjenkomsten av vår mektige Frelser og Herre, Jesus Kristus, og det er han som, i den allmektige Gud, "uten anstrengelse fra noen menneskelig hånd", vil ødelegge sin leder, sitt presteskap, sitt folk og stedet for sin trone: Roma, byen og staten Vatikanet. I Europa var modellen for den kristne religionen som ble påtvunget fra 538 denne katolske normen der djevelen installerte de gamle formene for romersk hedendom. Denne bibelske fordømmelsen lar meg bekrefte at denne religionen aldri har blitt anerkjent av Gud, og at de som feilaktig knytter seg til den, gjør det på bekostning av å miste sitt evige liv. For å bekrefte denne guddommelige dommen, reiste Gud på 1500^{-tallet} den bibelske utfordringen mot reformasjonens verk. Og langt fra å angre sine gjerninger, vendte den katolske troen i Roma, som Gud kaller « *Babylon den store* », seg voldsomt mot reformatorene, og blant dem, de sanne profetene for Gud i den tiden. Mennesker lever og dør; deres levetid er kort, og i løpet av deres korte eksistens ignorerer og undervurderer flertallet de tingene som er oppnådd før dem. Det er denne manglende interessen for den historiske fortiden som får dem til å ignorere feilene som Gud tilskriver den katolske religionen siden dens etablering i 538. Fordelen med profetier inspirert av Gud er at de i dens åpenbaringer finner identifiseringen av feilene som Roma har samlet opp over tid. Faktisk er etableringen av paveregimet i 538 bare konsekvensen, eller den andre straffen som Gud påfører det europeiske kristne folket for å straffe deres adopsjon av den hedenske «soldagen» som Konstantin I påla^{for å} erstatte resten av den syvende dagen som Gud har helliget siden han skapte verden. Den vanlige mann blant dagens dødelige er langt fra bekymret for opprinnelsen til hviledagen, som har blitt overført fra generasjon til generasjon siden 7. mars 321, en dato han er fullstendig uvitende om. Men for den evige Gud

er det noe annet, forbannelsen forblir knyttet til «solens dag» som er omdøpt til «søndag» eller «Herrens dag», og konsekvensene av denne alvorlige synden som ble begått mot ham, hans herlighet og hans frelsesprosjekt, fortsetter til verdens ende.

I dag har vi det privilegium å ha Guds profetiske åpenbaring fullstendig dekodet eller tydet, i en slik grad at forståelsen av hans dom for vår tid er så klar som mulig.

Den katolske troen ble fordømt av reformatorene på 1500 ^{-tallet}, og etter den franske revolusjonen og den såkalte «opplysningstiden», de filosofiske tankene til fritenkerne, tok fordømmelsen av katolisismen slutt. Jeg kan derfor si at den protestantiske troen oppløstes i fritenkernes tanker, og fra da av forente den materialistiske humanismen menneskeåndene i de tre gruppene som dermed var forent og forsonet i et djevelsk brorskap. Saken gikk ubemerket hen, men ved å åpne min intelligens om disse emnene, lot Gud meg bekrefte denne analysen ved å finne disse tingene profetert i boken «Apokalypsen», som vel fortjener navnet sitt: «Åpenbaringen». Og slik var det at jeg i «Sardes» i Åp 3:1 fant bekreftelse på fordømmelsen av en i hovedsak amerikansk protestantisme som ikke lenger protesterte mot Romas synder i 1843, men æret sin søndag uten skam, selve tegnet på sin autoritet og sin forbannelse.

Forbannelsen falt over den protestantiske troen i 1843 etter en dobbelt dom fra Gud som «*ransaket nylene, hjertene og tankene*», ifølge 2. Krøn 28:9, hvorav hele teksten er som følger: «*Og du, Salomo, min sønn, kjenn din fars Gud og tjen ham med et hengivent hjerte og et villig sinn! For YaHWéH ransaket alle hjerter og kjenner **alle planer** og alle tanker. Dersom dere søker ham, skal han la seg finne av dere, men dersom dere forlater ham, skal han forkaste dere for alltid.*» Legg merke til denne presisjonen «**alle planene**», som betyr at han kjenner et prosjekt som dukker opp i menneskets sinn før dets gjennomføring. Blant protestantene fant Gud fruktene av Rom, og det alene var nok til å forbanne dem alle. For å redde det som kunne reddes, organiserte han imidlertid «adventist»-testen, der protestanter individuelt kunne demonstrere sin kjærlighet til Jesus ved å knytte seg til prosjektet med hans gjenkomst, som var profetert for våren 1843 av William Miller, den amerikanske bondepredikanten. Omtrent 30 000 sjeler trodde et øyeblikk på muligheten for Kristi gjenkomst. Men da den ikke kom på den annonserte datoen, falt troen etter denne skuffelsen. Noen, mer lettet enn skuffet, vendte tilbake til jordiske anliggender. Men Ånden, som hevdet en feil, gjenopplivet håpet om Jesu Kristi gjenkomst høsten 1844. Og der, for andre gang, ettersom Jesus ikke hadde dukket opp, ble adventistbudskapet avvist av alle deltakerne; alle unntatt 50 personer. Dermed, ved hjelp av to påfølgende prøvelser, var Gud i stand til å avsløre den hyklerske troen til 30 000 sjeler, og den virkelige troen til 50 sjeler ble åpenbart, uten å glemme de andre protestantene og kristne troende som ikke deltok i noen av hans profetiske kall og oppvåkninger.

I disse to adventistforventningene søkte Gud gleden han følte for hans gjenkomst i Kristus og i alle amerikanske protestantiske kristne, hvorav bare 30 000 ventet på ham en tid; bare 50 av dem hadde i seg kjærligheten til sannheten og bar frukten som er velsignet i 1 Kor 13: «*kjærlighet*» eller «*karisma*» som «

fryder seg i sannheten ». Og for å være blant dette antallet, må den utvalgte akseptere alle strategier fra Gud, inkludert «bløffing», fordi tingen er velkjent og til og med praktiseres av Gud i disse adventistprøvene: «man må forkynne falskheten for å kjenne sannheten.» Det var ved å handle på denne måten at kong Salomo, som beordret at det omstridte barnet skulle deles i to deler for å gi dem til de to stridende mødre, ble berømt og æret for den guddommelige visdommen han mottok fra Gud. Gud hadde allerede sagt om Israel i Jesaja 29:13: « *Herren sa: Dette folket holder seg nær meg og ærer meg med sin munn og med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra meg, og deres frykt for meg er etter menneskers tradisjon* .» Hva betyr denne bebreidelsen? Gud forteller oss at i denne tilstanden er den jødiske religionen ikke mer verdifull enn hedenske religioner. Denne bebreidelsen gjelder igjen alle avviste kristne etter at Gud har testet deres tro over tid. Etter protestantene i 1843 og 1844 var det syvendedags adventisttroen som igjen ble satt på prøve mellom 1982 og 1991. I 1994, datoen for slutten av ventetiden basert på min tolkning av Åp 9:5-10, falt Guds dom over den offisielle verdensorganisasjonen: « *oppspyet* » av Jesus Kristus, av samme grunner som protestantene før dem: fraværet av kjærligheten til sannheten demonstrert av hans gjerninger: avvísningen av det profetiske lyset.

Forakt for Bibelens vitnesbyrd

Mens de guddommelige kravene som er fastsatt for den doktrinære gjenopprettelsen av den religiøse sannheten som er profetert i Daniel 8:14, leder de utvalgte sinn mot de sanne standardene i guddommelig lov, fører forakt for Bibelen til at den ikke-troende byrder seg selv med en tung skyld: uvitenhet. Etter menneskers dømmekraft anses uvitenhet som en årsak som forringer verdien av feilen som er begått av den skyldige part; men når det gjelder forakt for Bibelen, for Gud, forminskes ikke denne skylden. Uvitenhet skyldes enten arven fra en hedensk religion, eller forakten og likegyldigheten til mennesker som lever i kristendommens arv.

Det som først får den foraktelige ikke-troende til å føle seg skyldig, er holdningen hans til vitnesbyrd skrevet av menn som ønsket å testamentere til ettertiden vitnesbyrdet om deres religiøse liv fylt med erfaringer som følge av deres møte med Gud, den usynlige Hellige. Hvordan kunne Gud ikke straffe noen som ikke vil vite, som ikke vil vite eller motta bevisene på sine handlinger? For synet er ikke uunnværlig for å rettfærdiggjøre tro; Guds handlinger er nok til å forstå at han eksisterer og handler med ubegrenset makt.

Blant disse bibelske vitnesbyrdene bemerker jeg den kaldeiske kongen Nebukadnesar, hvis omvendelse til Skaperguden er en unik modell med stor autoritet. Denne store kongen, som dominerte hele Midtøsten i dag, var den naturlige arvingen til en hedensk religion inntil han oppdaget vitnesbyrdet til de fire unge hebraiske mennene som ble tatt til fange i Babylon sammen med mange andre. Hans omvendelse skulle ta tid, men fra begynnelsen av, ved å kreve bevis på sine overnaturlige krefter fra sine vismenn, demonstrerte han selv en sjelden intelligens. Han hadde allerede en logisk resonnement som ville gjøre ham verdig

til guddommelig utvelgelse da han fullstendig omvendte seg til Skaperguden som Daniel og hans tre ledsagere åpenbarte for ham. Kong Nebukadnesars liv var alt annet enn vanlig; det var til og med eksepsjonelt. Gud valgte ham slik at han skulle bære det mektigste vitnesbyrdet om Ham blant alle menneskelige syndere. Hans makt var absolutt, og hans styresett ble verdsatt av hans folk. Han bar i seg en sans for rettferdighet og viste at han var i stand til å slå både rike, vise og fattige, når det var berettiget av kaldeernes lover. Drømmene Gud ga ham ble forklart av Daniel, og disse vitnesbyrdene plaget ham, men ikke nok til å omvende ham. Så Gud brukte sterke tiltak, noe som beviser hvor viktig han selv ga denne prestisjetunge kongen, arvingen til hedendommen, sin omvendelse og vitnesbyrd. For å straffe ham og gjøre ham oppmerksom på sin stolthet, la Gud ham i syv år. I denne tilstanden, hvor han trodde han var et dyr og oppførte seg som et, forsto han fortsatt ikke lærdommen Gud ga ham. Men etter de syv årene ble hans menneskelige ånd gjenopprettet, og han oppdaget, til forbauselse for de rundt ham, hvilken skjebne Gud nettopp hadde påført ham. Og lærdommen bar sin lykkelige frukt; han ble da fullstendig omvendt til Skaperguden, hvis enorme kraft han opplevde. Betyr dette at det ville være nok for Gud å la alle mennesker gå gjennom den samme opplevelsen for å oppnå sin omvendelse? Slett ikke, for Gud handlet på denne måten mot kong Nebukadnesar fordi han, kjente hans sjels natur, anså ham verdig til å bli ledet til ham. Men dette gjelder ikke for alle mennesker; Noen er uopprettelig opprørske, som den demoniske engelen Satan, og ingen prøvelse ville forandre deres opprørske natur.

Jesus hadde ennå ikke kommet til jorden, men hans guddommelighet opptrådte allerede som « *den gode hyrde som søker sine bortkomne får* », i dette tilfellet i den hedenske arven. Kongen bekreftet sin verdighet for den guddommelige utvelgelsen, og i Skaperens Guds navn rettet han dette storslåtte vitnesbyrdet til oss, som Daniel gjengir i sine skrifter: Dan 4,34–37: « *Etter den fastsatte tid løftet jeg, Nebukadnesar, mine øyne mot himmelen, og min forstand vendte tilbake. Jeg pristet Den Høyeste, jeg pristet og æret ham som lever evig, hvis herredømme er et evig herredømme, og hvis rike varer fra slekt til slekt. Alle jordens innbyggere er intet i hans øyne. Han gjør som han vil med himmelens hær og med jordens innbyggere, og det er ingen som kan holde hans hånd tilbake eller si til ham: Hva gjør du? På den tiden vendte min forstand tilbake. Mitt rikes herlighet, min storhet og min prakt ble gitt tilbake til meg. Mine rådgivere og mine stormenn ba meg om å komme tilbake. Jeg ble gitt tilbake til mitt rike, og min makt ble bare større.*» Nå priser, opphøyer og ærer jeg, Nebukadnesar, himmelens konge, for alle hans gjerninger er sanne og hans veier rette, og dem som vandrer i hovmod, kan han ydmyke. »

Det er derfor lett å forstå hvor viktig Gud er disse ordene, som burde overbevise enhver ikke-opprørske mann om ham, for hans omvendelse og hans frelse. Det er også like lett å forstå den svært høye skyldfølelsen til øret som nekter å høre disse ordene som vitner om eksistensen av den store usynlige Gud. Nektelsen av å høre eller å se utgjør det første nivået av menneskelig skyldfølelse som fordømmer til evig og definitiv død alle de som begår denne feilaktige handlingen.

Altfor mange mennesker tror de kan beskytte seg selv under påskudd av uvitenhet, men i kristne land der Bibelen er utbredt og noen ganger tilbys gratis, fordømmer dette påskuddet dem. Når det gjelder ikke-kristne folk, har de plikten til å søke den sanne Gud og er ikke rettferdiggjort ved tilknytning til sin religiøse tradisjon. Den kristne tro alene presenterer en logisk vei bygget på vitnesbyrdet til det hebraiske folket, åpenbarere av den ene Gud og skaperen av alt som er og lever. Og ethvert menneske, som har mottatt fra Gud den intelligensen som løfter dem over dyret, har plikten til å resonnerer logisk. I historien om Jeriko valgte den prostituerte Rahab, arving til sin nasjons hedendom, å forlate den for å slutte seg til den sanne Guds folk. Dette vitnesbyrdet får fortsatt i dag alle de som ikke etterligner hennes oppførsel blant jordens folk til å føle seg skyldige. For det første nivået som fører til utvelgelse er å tro på Guds eksistens og erkjenne at som en skapning er ethvert menneske ansvarlig overfor ham. Det er først etter dette første trinnet at skapningen vil oppdage hans lover og forordninger som regulerer hele de utvalgte liv. Åndelig pedagogikk er derfor basert på flere påfølgende gradvise nivåer, og på alle disse nivåene resulterer feil valg i skyldfølelse overfor Gud: hedningen forakter Bibelen og dens vitnesbyrd; i år 30 avviser den tradisjonelle jøden frelsesprosjektet som Gud profeterte og fullførte i Jesus Kristus, og følgelig identifiserer Jesus ham i sin åpenbaring med « *Satans synagoge* » i Åp 2,9 og 3,9; i år 538 endrer den romersk-katolske kristne den kristne religiøse normen og gjenoppretter hedenske normer (ting som er arvet i de ortodokse og anglikanske normene); i 1843 rettferdiggjorde protestantismen den katolske søndagen; i 1994 favoriserte adventismen menneskelige relasjoner med Guds fiender. I alle sine erfaringer nekter de skyldige å ta hensyn til det guddommelige lyset som ble brakt i deres tid. Andre religioner har ingen legitimitet i frelsesplanen som Gud har utarbeidet og profetert av hans profetiske tjenere i Bibelen alene eller i skrifter som belyser den.

GUD: DEN STØRSTE STRATEGEN

Fordi han kontrollerer alt, organiserer alt, er Gud utvilsomt den største strategen. Hans frelsesplan er basert på en strategi bygd på motstanderens(e) reaksjon. Som en sjakkspiller forbereder han partiene sine basert på flere rekkefølger av valg som lar ham beseire motstanderen og gjøre ham til «sjakkmatt». Når det opprørske mennesket velger å være ulydig mot Gud eller til og med ignorere ham, skader det bare seg selv. Gud lar mennesket avvise ham, være ulydig mot ham, forakte ham resten av livet; følgelig vil det dø slik et dyr kan dø, uten håp. Ja, Gud kan tolerere denne fiendtlige oppførselen i lang tid, fordi han virkelig bare er interessert i de menneskene som viser seg verdige hans

utvelgelse, verdige hans kjærlighet, verdige det evige liv som vil fortsette i hans nærvær.

Den guddommelige strategen organiserte sin frelsesplan ved å lede sine utvalgte fra mørket til lyset; noe som forklarer hans valg om å åpenbare sin frelsende kjærlighet først etter 4000 år med mørke. Hvis Bibelen presenterer den nye pakten som en tid med frihet, er det fordi den gamle pakten ble sett på som religiøst doktrinært slaveri. De mange ritualene som ble utført av levittene i helligdommen bygget av mennesker var byrdefulle og farlige for overtrederne som ikke respekterte detaljene som var foreskrevet av Gud. Og vi må huske fra denne erfaringen at Gud forble den samme, etter å ha gitt sitt liv som løsepenge for frelsen til sine utvalgte i løpet av de 6000 årene av sitt program som ble profetert hver uke i løpet av de første seks dagene; den syvende dagen eller sabbaten, helliget av Gud, gjelder bare de utvalgte og deres seirende og strålende inntreden i det syvende årtusen. Og dette emnet får meg til å påpeke dette viktige poenget for deg. For Gud er det mest alvorlige ikke tilbedelsen av "solen" som ble praktisert av den romerske religiøse kulten av "søndagen". Det alvorlige er mangelen på respekt for den hellige dagen han har helliggjort siden verdens skapelse, fordi denne hellige dagen er plassert på slutten av uken på grunn av dens profetiske betydning, som er å markere slutten på den store frelsesplanen som er forberedt av den store Skaperguden. Straffen som ble påført Moses lærte oss at Gud ikke tolererer noe som forvrengningen av sin plan og sine prosjekter for jorden og dens innbyggere. Og å hevde at solens dag er den siste dagen fjerner all profetisk betydning fra hans organisering av uken.

Mange folkeslag tilba solen frem til 321, da Konstantin I ^{fikk} de kristne i Romerriket til å innføre den første dagen for å feire den. Gud ødela ikke Egypt på grunn av tilbedelsen av «Re», solguden, men på grunn av forfølgelsene som ble pålagt det hebraiske folket. Disse folkeslagene var alle hedenske, så mye som det er mulig, uten noe forhold til Gud. Derfor var valget av deres tilbedelse av liten betydning for ham. Men da soldagen ble innført av kristne i 321, var situasjonen svært annerledes, for denne gangen forpliktet folkets kristne tro seg til den sanne, herlige Gud, hans ære ble angrepet og hans navn knyttet til hedenskap. Dette verset fra Jesaja 1:13 lar oss forstå årsaken til hans vrede og straffene med « *trompetene og de siste plagene* » som vil følge av det: « *Bring ikke flere tomfenge offergaver; **røkelse** , nymåner, **sabbater og forsamlinger er en vederstyggelighet for meg ; jeg vil ikke se urett knyttet til høytidelige fester.*** » Dette er selvfølgelig et vers fra den gamle pakt, og de skyldige vil fortsatt si at det bare gjaldt jødene, men hans sanne barn som elsker ham vet at dette ikke er tilfelle. Dette budskapet gjelder den nye pakt så vel som den gamle. Vi vet at « **røkelsen** » i helligdomsritualene symboliserte bønner med en søt duft som stiger opp til Gud i navnet til lammet Jesus Kristus' offer. I dag, i 2022 og siden 321, men nødvendigvis siden 1843, er « **forsamlingene** » som er organisert på «solens dag» « **forferdet** » av Skaperguden ved navn Jesus Kristus på jorden. Denne avskyelige praksisen er i hans øyne en « **forbrytelse** » som opprørske kristne « **forbinder** » med hans frelsesverk, som er basert på hans offer i Kristus. Ved å sitere « **sabbatene** » sikter Gud seg inn på alle «sabbatene», det vil si alle de religiøse høytidene han har forordnet eller de som mennesker har funnet opp for å vie til

ham. Gud forventer ikke av mennesker ofringer og festdager, han krever bare enkel lydighet mot det han har forordnet i Jesus Kristus. Og det gjenstår bare noen få ting av de gamle forskriftene, men alt som i hans øyne er det essensielle; sunt kosthold og hygieniske levestandarder, respekt for hans tidsorden og plikten til å reflektere i kjærlighet og medfølelse herligheten av hans guddommelige natur. Nå er ikke disse tingene påtvunget, de er valgt av hans sanne utvalgte. Dette er det som gjør at disse sanne utvalgte kan være fredens barn, fordi kjærlighet ikke oppnås gjennom krig eller forfølgelse. Frukten av ondskap bæres av falsk kristendom som bruker religiøse dogmer til å forfølge de svake og føyelige. Og først viste jødene denne ondskapens frukt mot de første kristne, deretter handlet romerne på samme måte, inntil den listige og bedragerske freden som ble gitt av keiser Konstantin I ' den falske konvertitten som hele livet forble en tilbeder av den "ubesvergede solen" som ble æret av sine fedre og sin mor som var yppersteprestinne for denne guddommen. Det er fra denne arven at solen og dens solstråler dukker opp i de hellige bildene av romersk-katolsk tilbedelse for å symbolisere Kristi herlighet.

I den gamle og den nye pakt er de utvalgte få og sjeldne. Gud gjorde dette klart i dette verset fra Jesaja som Paulus siterer i Rom 9,27: « *Jesaja roper ut over Israel: Om Israels barn er som havets sand, **skal bare en rest bli frelst** . » » Å tilhøre Israels folk ga derfor ingen garanti for guddommelig utvelgelse, og Gud lot sine utvalgte vite dette på forhånd. Det er derfor han i 538 ga det pavelige Roma et falskt kristent herredømme som samlet under sin autoritet alle kristne som var rammet av forbannelsen fra keiser Konstantins «soldag», og dette siden 7. mars 321. Under pavelig herredømme ble dette navnet endret til «Herrens dag», på originalt latin «dies dominica», oversatt til fransk som: søndag. Imidlertid har det hedenske navnet blitt beholdt på det engelske språket som brukes av USA. Og dette er ikke uten grunn, for det er Amerika som vil forsvare den falske Herrens dag i den siste trosprøven som Gud profeterte for timen for den herlige Kristi gjenkomst. Det er forståelig at den klare tilstedeværelsen av navnet «soldag» i hans ukentlige kalender, på engelsk «søndag», vil fjerne enhver unnskyldning for ham når Gud vil minne om sitt krav om overholdelse av sin hellige sabbat for siste gang. Det engelske språket vil vitne om listige til fordel for den hellige sabbaten, og alle de som ikke tar hensyn til dette, vil lide Guds rettferdige vrede og bli ødelagt av ham.*

Over tid, fordi han gransker menneskenes sinn, har Gud alltid evnen til å dømme mennesker og vite hvem hver enkelt av dem egentlig er. Hans rettferdighet gjelder derfor uten mulighet for feil for alle. Det er fordi jeg trodde på ham og hans ubegrensede makt at jeg foretok studiet av hans profetier, noe som fikk meg til å oppdage den beundringsverdige og allmektige strategien han er. Dette ordet strategi er best egnet til å definere hans frelsesplan fordi han har i motsetning til seg én fiende: opprørsleiren og dens mangfold av former. Ansvar for dette mangefasetterte opprøret legges på den falne engelen som i dag kalles Satan, fordi han i livets historie var den første skapningen som var skyldig i opprør mot Gud. De blant englene som imiterte og fulgte ham er ikke mindre skyldige, fordi valget om å gjøre opprør kom fra dem i kunnskap om guddommelig kjærlighet. På jorden hindret ikke uvitenhet om bibelsk sannhet,

konfiskert av katolske munkes og geistlige, Gud i å identifisere vakre sjeler som var verdige hans kjærlighet. Gud holder denne typen ting hemmelig, men utgivelsen av Den hellige Bibel på 1500^{-tallet} endret situasjonen. Overholdelse av foreskrevne forordninger ble standarden for utvelgelsen i den tiden, og blant andre krigerske forfalskninger kunne den sanne, fredelige protestantiske troen manifestere seg konkret ved å gjenopprette Kristus til hans reduserte frelsende rolle i katolsk lære.

Etter en rekke og fullstendig unødvendige massakrer satte den franske revolusjonen en stopper for den forfølgende despotismen til den pavelige romersk-katolisismen. Som et hevnnende sverd ødela den massivt den katolske leiren fra den franske monarken Ludvig XVI til pave Pius VI, som døde i Valencia i 1799, en fange etter ordre fra det republikanske direktoratet. Religionsfred ble deretter påtvunget hele den vestlige kristne verden. For i opposisjon stilte den ødeleggende krigen alle disse vesteuropeiske nasjonene opp mot det franske keiserregimet etablert av Napoleon^{Bonaparte}. Territoriale erobringskriger ville følge hverandre, men religion var ikke lenger motivet for aggresjon. Det er i denne konteksten av religiøs fred at Gud plasserer temaet i Åp 7, en kontekst av vestlig religiøs fred der han i 1844 introduserte Joseph Bates, en utvalgt fra adventistprosessen, for praktiseringen av sabbaten, som hadde blitt forlatt siden 7. mars 321. Imidlertid hadde en ikke-adventistisk gruppe gjenopprettet og tatt i bruk dens praksis, og de grupperte seg under navnet «syvendedagsbaptister». Gud brukte derfor denne gruppen til å introdusere sabbaten for en av dem som adventistenes trosprøve hadde utvalgt, og som dermed viste seg verdig til å bli helliggjort av dette synlige «seglet» fra den usynlige «levende Gud». Denne erfaringen lærer oss at praktiseringen av sabbaten ledsaget av forakt for den profetiske stemmen ikke har noen verdi for Gud. For sin evige lykke hadde Joseph Bates begge undersåtter i sin favør; hans kjærlighet til guddommelig sannhet ble perfekt demonstrert. Og han var dermed verdig til å nyte godt av guddommelig kjærlighet og alle dens velsignelser. Etter ham, mellom 1844 og 1867, adopterte også andre adventister praktiseringen av sabbaten, men merk at de alle var «adventister» først, noe som betyr at de ga stor interesse for de profetiske åpenbaringene som hadde kunngjort Kristi gjenkomst suksessivt for våren 1843 og høsten 1844. Det er denne lærdommen som vil forferdelig skyldes de syvendedags adventistkristne som ble testet etter tur av min kunngjøring av Kristi gjenkomst for 1994; Jesus viste ikke den samme interessen, og kastet dem opp og overlot dem til de djevelske alliansene.

Den religiøse freden som ble etablert rundt 1800, ville føre til fullbyrdelse av kriger, men fremfor alt de to første verdenskrigene, henholdsvis 1914-1918 og 1939-1945. Disse to krigene, som allerede var svært dødelige, var de direkte fruktene av Guds forbannelse som rammet de katolske og protestantiske folkene i Europa. Gud signaliserte til europeerne at de ikke var i samsvar med ham, hans prinsipper og hans lover. Og det må bemerkes at disse to svært jevne krigene i den nye pakten tilsvarer de to første deportasjonene av Israel til Babylon, som ble utført suksessivt, på kong Jojakims tid i 605 f.Kr. og på kong Jojakins tid, hans etterfølger, i 597 f.Kr. Ved den tredje deportasjonen, på kong Sidkias tid, i 586 f.Kr., eksisterer ikke lenger Israel som nasjon, byen og tempelet er blitt ødelagt,

folket er fullstendig deportert og fengslet i landene som er dominert av kong Nebukadnesar. Svært logisk er tilsvarende i vår kristne tidsalder den tredje verdenskrig. I begge erfaringene åpenbarer Gud på nivå tre grensen for sin tålmodighet overfor de skyldige, og hver gang åpenbares hans vrede gjennom en enorm ødeleggelse av menneskeliv og jordiske eiendeler. For den tredje verdenskrig, som han profeterer med symbolet på den « *sjette trompeten* », utsteder Jesus en morderisk ordre i Åp 9,13–15: « *Den sjette engelen blåste. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står foran Gud, som sa til den sjette engelen som hadde trompeten: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat.* » **Og de fire englene som var forberedt for timen, dagen, måneden og året, ble sluppet løs for å drepe en tredjedel av menneskeheten.** » Dette verset er interessant fordi det siterer de « *fire englene som var forberedt for timen, dagen, måneden og året* » som allerede er presentert i Åp 7, hvor Gud etablerer sin lange religiøse fred: vers 2-3: « *Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl, og han ropte med høy røst til de fire englene som det var gitt å skade jorden og havet* , og han sa: *Skad ikke jorden, havet eller trærne før vi har forseglet vår Guds tjenere på pannen deres.* » Som et resultat kan vi forstå at ved å slippe løs disse demoniske « *fire englene* » i 2022 og 2023, er arbeidet med å besegle Kristi utvalgte fullført; det betyr at Gud har valgt blant alle de som for tiden lever de få utvalgte som er verdige hans frelse. Han har allerede dømt deres hjerter og tanker som bare håper på ham og tålmodig venter på den strålende timen for hans gjenkomst i Jesus Kristus, guddommeliggjort og herliggjort.

Når det gjelder fred, er den som Gud ga Vest-Europa mellom 1945 og 2022 eksepsjonell og bemerkelsesverdig. Men hvilken strategi ligger bak dette svært hyggelige tilbudet? Det er todelt, med en velsignet betydning for å fremme delingen av lys til sine utvalgte og en motsatt betydning av forbannelse for de andre, fordi den lange freden vil tillate dem å gå helt ned fortapelsens vei. Fred dreper troen, mennesket ender opp med å tro at det har oppnådd den gjennom sine gjerninger, Gud blir ignorert, skjøvet til side, visket ut av menneskelige tanker som ser den evige fremtiden som sin. I denne sinnstilstanden kan de gi fritt spillerom til fantasien sin, drevet av mengden av usynlige, men svært aktive, demoner. Det er da fruktene som allerede er båret i Sodoma og Gomorra, dukker opp igjen: homoseksualitet og dens flerkjønnede utskeielser som er fordømt av det russiske og muslimske folket. For å nå dette høye nivået av ugudelighet, var det nødvendig å vente til de siste øyenvitnene til andre verdenskrig nesten alle var forsvunnet, derav denne lange fredsperioden på 77 år.

Tenk derfor på din fordel, for jeg presenterer i klare ordelag strategien som Gud har åpenbart for denne forferdelige tredje verdenskrig, den siste som falske kristne alle identifiserer med slaget ved «Harmageddon», sitert i Åp 16:16. De tar på sin side feil om tidspunktet fordi «Harmageddon» innledes av den « *sjette trompeten* », og de, mange, som vil bli drept av den, vil ikke overleve denne siste trosprøven kalt «Harmageddon».

Hver dag lytter jeg til refleksjonene og analysene gjort av såkalte «spesialist»-kommentatorer i nyhetsmediene. Jeg hører bare ord som uttrykker deres sjelers håp: Ukrainas seier og Russlands nederlag. Utnytt din fordel, for i lys

av guddommelige åpenbaringer vet du før tingene er fullført at Russland vil beseire sine vestlige fiender, at det vil invadere Israel og Egypt og plyndre de arkeologiske rikdommene som har beriket det så mye. Du vet også at etter å ha brukt sin destruktive kraft mot de europeiske nasjonene, vil Gud la Russland bli ødelagt av USAs atomvåpen. Hva er da meningen til de som Gud ikke opplyser og inspirerer til verdi? Deres del vil være, til deres ende, desillusjon. Så nyt din kunnskap om den åpenbarte guddommelige strategien sammen med meg, fordi han har makt til å gjennomføre alt han kunngjør gjennom profetier, og de som mottar hans kongelige « *segl* » vil aldri igjen bli utsatt for desillusjon. « *For Herren, YaHWéH, gjør ingenting uten å åpenbare sin hemmelighet for sine tjenere profetene.* » «, som Amos 3:7 forkynte. Desillusjonering vil være en del av dem som oppdager krigens forløp dag etter dag og som faller i fellen av midlertidig gunstige situasjoner, fordi etter dem vil motsatte situasjoner oppstå. Men dette er hele poenget med den guddommelige strategien: den gunstige situasjonen avslører menneskers naturlige oppførsel. Den tilsynelatende ukrainske dominansen fører for en tid til at menn viser sin støtte og godkjennelse for dens sak. Russland vil derfor finne gode grunner i dette til å la denne typen mennesker dø og lide. Den guddommelige strategien har nettopp favorisert, i den lange fredsperioden som er etablert siden 1945, Sovjet-Russlands kollaps, mellom årene 1989 og 1991, men forstå interessen for dette fallet: USA har blitt arrogant og dominerende, og avslører sin sanne natur så vel som de allierte vestlige nasjonene som støttet det. Med Russland svekket utnyttet NATO-leiren situasjonen til å utvide sin innflytelsessfære gjennom Balkankrigen, bombingene av Russlands allierte Serbia, velkomsten av de baltiske landene og Polen, for ikke å nevne krigen som ble ført mot Irak under falske påskudd av Iraks forberedelser til atomvåpen. Og bevisene for denne anklagen var allerede basert på en misvisende tolkning av bilder tatt av amerikanske satellitter. Dermed ble Irak invadert, hærene ødelagt, lederen drept og oljen kontrollert av USA. Hvis Russland ikke hadde kollapset, ville ingenting av dette ha skjedd. Men takket være denne midlertidige kollapsen dukket den amerikanske kapitalismens despotisme opp og avslørte en amerikansk karakter maskert i dens vennlige forhold til sine NATO-allierte. Opplyst av profetier vet Herrens utvalgte hvem de har å gjøre med. USA vil være de siste forfølgerne i menneskets historie. Når de har fullstendig ødelagt Russland, vil deres enestående makt tillate dem å organisere livene til de overlevende fra den siste verdenskrigen. « *Udyret som stiger opp fra jorden* » i Åp 13:11, vil fullføre sitt verk mot observatørene av Guds hellige sabbat og sanksjonene som ble tatt i 2022 mot Russland, etter at Irak og Iran, bekrefter hardheten i tiltakene de er i stand til å iverksette mot sine religiøse motstandere. Gud profeterte dem i Åp 13:17: « ***Og at ingen skulle kjøpe eller selge uten den som hadde merket eller dyrets navn eller dets navns tall.*** » Alt dette er profetert og kunngjort av den store, høyeste Gud i Jesu Kristi navn, omtrent tjue århundrer før det ble oppfylt. Forstå og innse derfor hvor viktig og livsviktig kunnskap om hans strategi er.

I sin uovertrufne visdom vet Gud hvor viktig det er å berolige sine tjenere, så han forteller dem alltid hvordan de **til slutt** vil seire med ham over sine fiender. Dette førte til at han inspirerte dette verset hos den vise kong Salomo, som skrev

det i Fork 7:8: « **Bedre er slutten på en ting enn dens begynnelse** , bedre er *tålmodighet enn hovmodighet*. » Og til disse kriteriene legger den utvalgte sin tro, det vil si den tilliten han har til Guds løfter. Det er derfor detaljene i hendelsen utfoldelse bare er kjent i deres oppfyllelse, observert dag etter dag, i konkrete handlinger. Med andre ord sier et populært ordtak: «Den som ler sist, ler best.»

Når det gjelder strategi, har jeg nevnt flere eksempler i bibelfortellingene der ødeleggelse innledes av en illusjon av sprudlende glede. Det første tilfellet gjelder de egyptiske soldatene som gleder seg over at hebreerne i sin utvandring hadde fanget seg ved å vende seg mot havet. Gitt situasjonen var det sikkert at de alle ville bli massakrert. Imidlertid skjedde det uforutsette: Gud åpnet Rødehavet for sitt folk, og da egypterne igjen gikk inn i den åpne passasjen, lukket havet seg over dem; og det var de som døde. På dronning Esters tid hadde stattholderen Haman gjort klar galgen for jøden Mordekai, men det var han som ble hengt. I Dan. 11:29-30-31, for tredje gang, trygg på sin forestående seier, startet den greske seleukidiske kongen Antiokos IV et angrep mot Egypt i 168 f.Kr. Men en romersk legat hindret ham i å handle, noe som gjorde ham svært sint. Det var da han fikk vite at et rykte om hans død hadde gitt opphav til offentlig glede blant jødene. En annen årsak til sinne ble lagt til den forrige, og da de kom tilbake til landet deres, slo han det med en hard og usedvanlig blodig forfølgelse. Gud hadde profetert denne hendelsen for Daniel som en «stor ulykke». Vantroen mot den nye pakten fortjente også sin «store ulykke», og Jesus kunngjør den i billedspråk i det første kapittelet av sin Åpenbaring. Den er ikke lenger gresk, men tar form av «solen» som skulle bli årsaken til de kristnes forbannelse fra 7. mars 321, da den første dagen som var viet til den, erstattet Guds hellige sabbat. Ved den sjetten straffen for denne arrogante handlingen blir den «store ulykken» spesielt straffet. I dag finner vi rekken av «illusjon» for 2022 og «straff» for 2023. Det er derfor normalt at den fremtidige russiske forfølgeren lider tilbakeslag i «illusjonens» time; Det som gleder mediekommentatorer offentligheten, men ta ikke feil, det som utgjør forskjellen på bakken i Ukraina er ikke soldaten, det er de høypresisjons amerikanske eller franske kanonene, men også det skarpe øyet til satellittene i vestlige land som gjør det mulig å identifisere de russiske målene som skuddene må rettes mot. Den russiske diskursen har derfor rett når den sier at det er NATO som kjemper mot Russland. De som dominerer skylder det den moderne teknologien som brukes, og det er de presise kanonene og dronene som tvinger russerne til å måtte trekke seg tilbake fra slagmarken, til tider, steder og øyeblikkelig, før de vender seg mot leverandørene av denne høyteknologien for det store angrepet og invasjonen av landene i Vest-Europa.

Den 11. november 2022 trakk den russiske hæren seg tilbake fra byen Kherson i Ukraina, etter et strategisk valg, som ikke lenger kunne forsvares på grunn av manglende tilgang til våpen og ammunisjon. Denne byen på den vestlige bredden av Dnepr-elven faller dermed tilbake i hendene på ukrainerne, som tilsynelatende ikke alle har blitt deportert av russerne til deres østlige leir. På Kherson-plassen jubler innbyggerne som er positive til Ukraina; folk danser og synger rundt et bål. Russland gir imidlertid ikke opp denne byen, og fremtiden til innbyggerne vil sannsynligvis ikke være så gledelig lenge. Men denne demonstrasjonen av glede beviser nok en gang at anklagene som ukrainerne og

deres vestlige allierte retter mot russerne ikke er berettiget av fakta. Er de mer onde enn russerne selv? Sies det ikke at den som vil drepe hunden sin, anklager den for rabies?

Den 11. november feirer den franske republikken våpenhvilen i 1918 med alle sine tradisjonelle seremonier. Men hva ville de «poilus» som døde i skyttergravene ved Verdun og andre steder for å forsvare landets uavhengighet tenke, når de politiske overlevende etter deres død ga avkall på denne uavhengigheten ved å binde hender, føtter og hoder, av en europeisk allianse som dikterer dens plikter og lover; og dette for skitne kommersielle og økonomiske interesser? Og det verste er at i dag har det dobbeltbeseirede Tyskland blitt rikere, og Frankrike ruinert. Det er sant at den morderiske krigen i Ukraina minner franskmennene om verdien av å ha en hær til å forsvare dem, noe som kan rettferdiggjøre meningsmålingen om at 80 % av dem elsker hærene sine og feiringen av 11. november? Men har ikke denne feiringen en felles karakter som gjør at den verdsettes spesielt av politikere og hærer som paraderer stolt på denne dagen, og av media som finner denne anledningen et tema som tiltrekker seg folks oppmerksomhet til kommentarene deres.

Sannheten er at tredje verdenskrig bare retter seg mot folk som er forbannet av Gud, og hans trofaste barn er ikke målrettet. I denne situasjonen vil den milde Jesus la sin vrede tale og overgi mennesker i hverandres hender. For å forklare denne rasende oppførselen må vi innse at hans sublim demonstrasjon av kjærlighet blir sett på som lite, foraktet, avvist eller ignorert av nesten alle våre samtidige. Denne holdningen matches bare av det jødiske folkets, i 586 og 70. Det er derfor dagens urettferdige og foraktelige opprørere vil bli overgitt til døden av den samme guddommelige vreden, den samme vreden forårsaket av hans rettferdige harme.

For disse forferdelige tider retter Gud dette budskapet fra Jesaja 26:20-21 til sine trofaste barn: « ***Gå, mitt folk, gå inn i deres rom og lukk døren bak deg ! Skjul deg et øyeblikk , til vreden har lagt seg. For se, Herren går ut fra sin bosted for å straffe jordens innbyggere for deres misgjerning . Jorden skal åpenbare blod; den skal ikke lenger dekke over blodsutgytelse. »*** Sammenlign dette verset med verset i Åp 9:13-15: « *Den sjette engelen blåste, og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud.» og sa til den sjette engelen som hadde basunen: «Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat! »* Og de fire englene ble løst, som var forberedt på å drepe en tredjedel av menneskene i en time og en dag og en måned og et år.

Disse versene, sitert i Salme 2:10–12, presenterer for oss et lite kjent og lite kjent aspekt ved Jesus Kristus: « *Nå, dere konger, vandre visdom, dere jordens dommere, la dere lære.» Tjen Herren med frykt og gled dere med beven. ***Kyss Sønnen , så han ikke blir vred og dere går til grunne på veien, for hans vrede opptennes hastig . Salige er alle de som stoler på ham! »****

Opplevelsen av den «endelige løsningen» som Hitlers nazister utførte mot jødene, utgjør et budskap fra Gud rettet mot hans siste trofaste barn. Han viste dem at det er fullt mulig for et menneskelig regime å bestemme utryddelsen av et folk, en rase eller en bestemt gruppe; noe som vil være tilfellet for de siste sabbatsholderne i den siste jordiske trostesten. Men siden denne testen finner sted

i sammenheng med slutten på tilbudet om kollektiv og individuell nåde, vil de siste nazistene ikke bli autorisert av Jesus til å utføre sin dødelige plan. Det er hans rettferdige og hevngjerrige inngripen som vil gjøre timens dommere og bødler til ofre for hans morderiske vrede. Og «trofasthetens sønner» vil gå inn i evigheten av den store sabbaten i det syvende årtusen, våren 2030. Alle andre vil bli ødelagt « *ved lysstyrken av hans komme* », hans «adventus»; dette i samsvar med programmet som er profetert i 2. Tess. 2:8: « *Og da skal den lovløse åpenbares, han som Herren Jesus skal fortære med sin munns pust og tilintetgjøre ved stråleglansen av sitt gjenkomst.* »

Her diskuterer jeg spesifikke kriterier for den « *sjette trompeten* » som ble lydt av Jesus Kristus.

Denne globale konflikten setter folk som allerede er adskilt av sine religiøse valg opp mot hverandre. Så, ignorerende planen som er åpenbart av Gud og den nærliggende verdens ende, **er folk overbevist om at forhandlingsøyeblikket som vil sette en stopper for konflikten vil komme før eller siden** ; selv om forlengelsen av den begynner å bekymre dem mer og mer. Denne konflikten, som begynner etter en lang periode med fred, 77 år, er allerede forårsaket i Ukraina av en etnisk blanding av russisk-ortodoks og polsk-katolsk opprinnelse. Tenk deg hva den kosmopolitiske blandingen av etniske grupper kan produsere i Frankrike på den tiden Gud har valgt! Jeg har allerede sammenlignet disse universalistiske mottakelsene med tidsbomber.

På militærfronten oppdager vi i Ukraina den strategiske betydningen av teknologiske fremskritt, ikke bare droner og kontrollsatellitter, men også mobiltelefonen som utruker mennesker rett til stedet der de kjemper og bruker den. Bruken av telefonene deres forårsaket dødsfall for russiske soldater, og GPS-en i mobiltelefonene deres hadde tillatt USA og ukrainerne å lokalisere dem og drepe dem med drapsdroner eller svært presise bombing. Vanene i det sivile hverdagslivet må oppgis raskt fordi denne livsstilen kompromitterer soldatens og enhetens leveste. I denne krigstiden oppdager vi de tekniske fordelene til USA, eierne av telefonnettverkene rundt om i verden; alle jordens folk bruker deres "internett"-tjeneste og satellitttjeneste, som de alene har full kontroll over. Konvensjonell krigføring har sine begrensninger. Vi ser i Ukraina at militærmakter nøytraliserer hverandre fordi de har lignende våpen på begge sider. Fra et menneskelig perspektiv kan krigen derfor fortsette så lenge begge sider har soldater og våpen. Det er derfor Gud i sin strategi har planlagt en forverring av situasjonen, ved å sørge for at de vestlige folkene, fra eskalering til eskalering, befinner seg direkte involvert i denne krigen; dette inntil USA ødelegger Russland og dets allierte med atomvåpen, og de spredte overlevende russiske styrkene gjengjelder slag for slag med sitt enorme atompotensial, før de forsvinner helt. Til slutt vil den rettferdige dommeren Jesus Kristus ha oppnådd det profeterte resultatet: « *en tredjedel av mennene vil være drept* .» Fordi denne tredjedelen av menneskeheten angår både sivile og militære, begge dømmes av Gud. Det er derfor bruken av atomvåpen er avgjørende for å gjennomføre hans ondsinnede plan.

Det som har vært er det som vil bli

Gud inspirerte den vise Salomo med dette verset sitert i Fork. 1:9: « *Det som har vært, skal bli, og det som har skjedd, skal bli gjort. Det er intet nytt under solen.* » Salomo kunne selvfølgelig ikke ha forestilt seg den tekniske utviklingen som utviklet seg så raskt fra midten av 1800^{-tallet}. På hans tid var menneskelig kunnskap svært begrenset og stabil. Men vi må forstå i dag at Gud ikke snakker om tekniske oppfinnelser, men om det som virkelig er permanent, nemlig livets prinsipp. Fordi siden Adam og Eva plasserer dette livets prinsipp den skapningen som nettopp er født, før disse to veiene som Gud nevner; to veier som presenterer seg for ham: lydighet og liv; ulydighet og død. Skapningen er født for å utøve dette frie valget. Men dette valget kan bare tas med kunnskap om normen for disse to veiene; en tid med utdanning og instruksjon er derfor på forhånd essensiell. Dette andre verset fra Ordsp 29,18: « *Der det ikke er noen åpenbaring, går folket til grunne. Lykkelig er den som holder loven!* » Uten kunnskap om guddommelig åpenbaring setter menneskesjelen ingen grenser for sin frihet. Og dette prinsippet fornyes til alle tider og i alle epoker, for alltid. Dette er spesielt tydelig i vårt nåværende vestlige samfunn, som har frigjort seg fra alle forpliktelser overfor Gud under påskudd av at det tviler på eller ikke lenger tror på hans eksistens.

Denne forførelsen som følge av ønsket om frihet er ikke ny, fordi den tok form i den første skapningen skapt av Gud, lysets engel, som siden sitt opprør har blitt djevelen og Satan. Nå var djevelen den første bæreren av avviket som kalles ondskap på grunn av sitt ønske om frihet. Han var ikke ond, men dens formidler. Og etter ham tok mengder av himmelske og deretter jordiske skapninger det samme valget for å tilfredsstille sitt ønske om frihet. Det var derfor om denne slavebindingen til ønsket om frihet at Ånden talte gjennom Salomo. Det var lett for ham å profetere fornyelsen av hans nærvær gjennom det jordiske livets historie. Mens frihet tvinger oss til å gå stadig lenger, sier Gud derimot til sine utvalgte: «Forsterk! Begrens din frihet!» Denne begrensningen tar en teoretisk form skrevet i Bibelen i form av lover og forordninger som den utvalgte setter ut i livet.

Dette frivillige valget den utvalgte tar om å begrense sin frihet illustreres i leksjonen i 2 Mos 21,5–6: « *Hvis slaven sier: 'Jeg elsker min herre, min kone og mine barn', vil jeg ikke gå fri, Så skal hans herre føre ham frem for Gud og føre ham til porten eller dørstolpen. Hans herre skal stikke en syl gjennom øret hans, og tjeneren skal tjene ham for alltid.* » Husk allerede dette budskapet: den utvalgte er Guds «slave» i Jesus Kristus, som han ble forløst av. Den utvalgte velger fritt å bli «Mesterens slave» fordi han «elsker ham». I lys av denne læren kan du forstå hvorfor det ikke gir mening å påtvinge en religion med makt, og at alle som praktiserer denne metoden vitner mot sin religion. I denne seremonielle illustrasjonen slår Gud «øret» til sin utvalgte. Han tar besittelse av dette «øret»; noe som betyr at den utvalgte nå bare må lytte til ham. Og denne interessen for *det menneskelige* «øret» er rettferdiggjort av det faktum at Eva begikk arvesynden, fordi hun «lyttet» til de bedragerske ordene til mediumet «slangen», som Satan, den falne opprørske engelen, talte til henne gjennom. Ved påsken for

utvandringen fra Egypt skulle lammets blod stenkes på dørstolpene til husene til troende og lydige hebreere. På samme måte er de utvalgte blod, gjennom hans hørsel, knyttet til « *døren, stolpen* » til Guds hus. Vi husker at Jesus sa i Johannes 10:9: « *Jeg er døren. Den som går inn gjennom meg, skal bli frelst, og han skal gå inn og ut og finne beite.* » Med andre ord, « *han skal finne* » i det evige liv den sanne lykke i livet.

Demonstrasjonen som Gud skapte jorden for, vil snart være fullført om syv år. I denne perioden finner vi dermed en ekstremt opprørsk menneskelig oppførsel, frukten av 77 år med fred og religionsfrihet. Etter flere generasjoner har barn i Vesten blitt født og oppvokst helt uten Guds lære. Som svamper svelger de alle de perverse aspektene ved frihetens fremskritt; alt som Russlands leder fordømmer og forkynner i sine offentlige taler. Og dette temaet som sier at « *det som har vært, er det som vil bli* », fikk meg til å innse følgende. Menneskeheten har alltid blitt forført av autoritær fascisme. Dette var allerede tilfelle i Frankrike i 1806, Napoleon I^{og} hans autoritet brakte ære til det erobrende Frankrike. Så, rundt 1930, i Italia, var det det samme med «svartskjorte»-regimet etablert av Benito Mussolini. Hans sterke personlighet forførte italienerne. På samme måte, etter ham, i 1933, forførte naziregimet til Adolf Hitler, med sine store taler som maskerte sine forbrytelser, tyskerne. Og det må bemerkes at selv på den tiden i Frankrike vakte ikke fødselen av dette naziregimet noen bekymring; ikke mer enn nazismen som var til stede i Ukraina i 2014; en tilstedeværelse som likevel ble bemerket og avslørt i media, vitner til «kuppet» som omstyrtet den legitimt etablerte presidentorden. Men hva er nazisme? Ordet ble oppfunnet av Adolf Hitler for å definere hans regjeringssnorm, som utelukkende er avhengig av makt og overtalelse. Nazismen opphøyer gruppen til skade for individet; den skryter av å forsvare en nasjonalistisk sak, den søker renheten til sin opprinnelige rase og dens fysiske og psykologiske egenskaper. Den nye nazismen kan ha forskjeller fra den gamle, men den deler en felles avhengighet av makt og behovet for å fysisk eliminere motstandere. Jeg tok meg selv i å tenke at hvis Adolf Hitler skulle komme tilbake til livet, ville han bli sjokkert over å se, i 2022, etterkommerne av de som kjempet mot ham og stilte hans «SS»-kamerater og hans ministre for retten ved Nürnberg-tribunalet i 1945 støtte og forsvare den nye ukrainske nazismen med sine våpen. Det må sies at for vestlige er nazismen bare knyttet til aggresjonen mot et annet land, som er det Hitler gjorde mot Sudetenland og Polen. Så i dag er nazisten russisk for dem. Dessuten, hvordan kan man identifisere en nazist når man er av jødisk religion, når nazismen først og fremst er knyttet til «Shoah», Nazi-Tysklands forsøk på å utrydde jødene? For meg er den første personen som hevder det allerede nazist; det den militariserte gruppen «Azov» gjør i Ukraina. Og at det ukrainske folket anser disse nazistene for å være sine helter, er ikke overraskende i seg selv, siden tyskerne gjorde det samme mellom 1933 og 1945. Den vestlige leiren er absolutt ikke i nazismens krav slik ukrainerne i «Azov» gjør, og ukrainerne er ikke alle påståtte og antatte nazister, men i en krigssituasjon gjør behovet for ivrige og effektive krigere at de blir verdsatt av folket sitt. På sin tid gledet den blodtørstige Nero sitt folk ved å tilby dem blodige skuespill på arenaene i Roma og imperiet. Og Hitlers nazisme var

faktisk bare en gjenoppblomstring av disse regimene som en stund påtvinger seg selv med makt og maktbruk.

For Guds barn som observerer disse tingene, er det bare én ting å huske: at disse krigerske maktenes fremvekst er villet og organisert av Gud fordi han trenger dem for å straffe den skyldige menneskeheten. Da han ønsket å befri Israel fra filisternes okkupasjon, organiserte Gud påskuddet for konflikt som førte til at Samson kjempet mot dem til han utslettet dem. I 2022 gjorde han det samme, og utnyttet vestlige folks tilknytning til deres internasjonale regler, som USA som seierherrer av andre verdenskrig hadde adoptert i Vesten, og forsøkte å påtvinge dem resten av nasjonene og folkene på jorden gjennom FNs offisielle midler. Og blant disse reglene har reglene om folks rett til selvbestemmelse og ukrenkelighet av sitt territorium blitt årsaken til progressiv ødeleggelse for alle jordiske nasjoner.

Så for å oppsummere, beholder jeg at « *det som har vært og det som skal bli* » gjelder den opprørske menneskelige atferden som Gud har måttet straffe mange ganger og vil fortsette å straffe inntil den siste av sine straffer.

Per 17. november 2022 er ikke situasjonen for Russland lys, ettersom landet ikke har forberedt seg på en konvensjonell militær konfrontasjon. Dette er grunnen til at Vladimir Putin, tvunget av akselerasjonen i hendelsene, nærmere bestemt Ukrainas forespørsel om å bli med i NATO-leiren, ønsket å kalle intervensjonen sin en "spesialoperasjon" og ikke en krig. På bakken ble utstyret ødelagt av droner brukt av ukrainerne, og deretter ble ammunisjons- og drivstofflagrene ødelagt av ultrapresis Cæsar- og Himars-kanoner. Denne krigen dreper mange mennesker, men hovedsakelig av fjernbombing på begge sider. De ukrainske fremrykningene er først og fremst et resultat av tilbaketrekningen av russiske hærer fratatt våpen og ammunisjon. De russiske fremrykningene skyldtes også den ukrainske retretten. Freden som har vært etablert for lenge, har svekket den krigsmessige iveren i dagens Russland. Hun våkner som en bjørn etter måneders dvale og oppdager at det gamle krigsutstyret er utdatert. Men hun har tid og demografi, eller rettere sagt, tall, på sin side. Allerede har hennes nye iranske droneutstyr nettopp gjort det mulig for henne å ødelegge en fransk Cæsar-kanon som var på farten 40 km inne i den ukrainsk-kontrollerte sonen i Ukraina. De vil snart kunne handle, på sin side, som ukrainerne. Men for å oppnå dette resultatet må Vladimir Putin møte de presserende behovene som soldatene hans har uttrykt, når det gjelder vinterutstyr, effektiv moderne ammunisjon og våpen, og ledere som er i stand til strategisk å organisere handlingene til troppene hans som står overfor en reell krig, ikke en enkel "spesialoperasjon". Fordi russiske tropper har vært ofre for hans ønske om å begrense sine handlinger siden begynnelsen av hans intervensjon på ukrainsk jord. Faktisk har Gud forberedt Russland på store intervensjoner mot Europa der deres spesialvåpen, som de har bygget sin spesialitet på, vil være svært effektive og svært dødelige. For ifølge Jesus Kristus, i et utro kristent Europa, " *vil en tredjedel av menneskeheten bli drept* "; spesielt på grunn av forakten som falske kristne viser for den hellige sabbaten på den sanne syvende dagen, lørdag, helliget av Gud fra dens opprinnelige etablering, på slutten av den første uken av skapelsen og gjenstanden for det fjerde av de ti budene i hans kongelige lov; men også på grunn av deres

manglende interesse i hans bibelske profetier som han kaller « Jesu vitnesbyrd » i Åp 19:10: « *Og jeg falt ned for å tilbe ham, men han sa til meg: 'Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd.'* »

Situasjonen i Europa

Den nåværende situasjonen i Europa er basert på de individuelle erfaringene til landene det omfatter fra 1945 og frem til i dag.

Vi har lenge sett Tyskland lede an i denne EU. Det finnes flere forklaringer på dette, inkludert det faktum at det, i likhet med Japan, som ble beseiret av USA i andre verdenskrig, ble støttet av dette mektige økonomiske og finansielle landet på militært nivå. Det dro nytte av det amerikanske protektoratet og kunne dermed unngå dyre militære kostnader; besparelser investert i nasjonens industrielle utvikling. Jeg husker at på tidspunktet for opprettelsen av EU var den tyske valutaen, «marken», fire ganger større enn vår franske «franc». Det valgte derfor å gi euroen en enda sterkere verdi, på rundt 6,60 franc. Denne valutakursen var til fordel for det fordi det var velstående, men den stilte et mindre velstående land som Frankrike og andre europeiske nasjoner til ulempe. Det forpliktet seg fullt ut til globaliseringen av handel og begynte med å utnytte Portugal, det minst velstående av de seks landene som var forent i begynnelsen, innenfor Europa på tidspunktet for dets inntreden i Europa. EU-kommisjonærer oppfordret gründere til å flytte sine hovedkvarterer til de minst skattekrevene europeiske landene. Gapet økte dermed innenfor Europa selv, ettersom moderat velstående land så sine rikdomskilder flyttes til fattigere land. I 1990 tillot Tysklands rikdom landet å absorbere Øst-Tysklands tilbakekomst, hvis utnyttelse senere beriket landet enda mer.

En annen grunn som forklarer den økonomiske situasjonen i Frankrike og England er i bunn og grunn det faktum at disse to landene bygde sin berikelse på kolonisering; slik at avkoloniseringen plasserte dem i en gjeldsposisjon **overfor** de koloniserte folkene. Disse to landene følte seg forpliktet til å ønske all elendighet velkommen som emigrerte fra deres tidligere kolonier. Og av de to landene led Frankrike mest skade, fordi dets republikanske prinsipper, mottoet «frihet, likhet, brorskap» og dets forsvar av menneskerettigheter, anvendt universelt av nyere generasjoner, gjorde denne systematiske mottakelsen til en tung byrde som ødela den. Arbeidsledigheten blant innbyggerne økte enda mer etter hvert som menn og kvinner konkurrerte i yrkesaktivitet; dessuten har husmoren hos et par, oftest siden slutten av andre verdenskrig, blitt sjelden, og foretrekker eller krever en profesjonell aktivitet. For å rettferdiggjøre denne mottakelsen sies det i Frankrike at utenlandske arbeidere ikke stjeler franske jobber fordi de okkuperer jobber som franskmennene nekter å gjøre. Dette er sant, men ved å gi etter for denne forpliktelsen betaler hele Frankrike prisen. Hvordan

klarer nasjoner som ikke ønsker å motta innvandring seg? De mindre utdannede besetter disse lite givende jobbene, og nasjonen drar nytte av dette og unngår dermed alvorlige ulemper. Men det faktum at en jobb har en ubehagelig side gjør den ikke mindre uunnværlig og dermed verdig en skikkelig lønn.

Skilte Gud folk etter språk uten grunn? Kan mennesket bryte dette prinsippet uten å lide ulemper? Ga ikke Gud mennesker over hele jorden et forbilde å etterligne, ved å bevare raserenheten til sitt folk Israel, som han forbød ekteskap med utlendinger? Hvorfor representerer rasemessig og etnisk blanding en stor fare? Rett og slett fordi mengder av usynlige demoner utnytter denne situasjonen til å gjøre den til et problem. De virker og aktiveres i menneskers sinn og streber etter å overbevise dem om at forskjell er uutholdelig. Gud lar dem handle fritt, og konsekvensene av deres aktiviteter er bare de som viser forakten som vises for normen som Gud har foreskrevet. Rasisme inspirert av demoner er djevelsk, men rasisme inspirert av Gud har bare som mål å unngå problemer. Hans utvalgte er valgt ut fra alle folk, nasjoner, språk og stammer på jorden; de kan derfor ikke beskyldes for "rasisme" i begrepets nedsettende forstand. Bak hudfargen eller språket ligger en menneskesjel som er invitert av den himmelske Gud til å gå inn i herligheten til et himmellegeme som vil gjøre det identisk med de trofaste englene. Det er derfor, for hans utvalgte, ikke har fysisk utseende noen betydning. Det er ikke det samme med den annerledes religionen som emigranten bringer med seg. Den kommer i konkurranse med den guddommelige planen, bringer døden med seg; den første og « *den andre døden* » er enda mer forferdelige fordi den bærer med seg evige konsekvenser.

Selv innenfor dette Europa, som består av rike og fattige nasjoner, hersker konkurranse, ettersom de såkalte partnerne konkurrerer mot hverandre. Og den interne handelskrigen gagnar de rikeste og minst sosialt vanskeligstilte, som igjen er Tyskland. I Europa inntar det toppen av en pyramide, akkurat som USA gjør på vestlig og til og med globalt nivå. Folkene imellom blir utnyttet og holdt på et lavere nivå. Slik er pyramideprinsippet. Det beseirede Tyskland mottok USAs politiske melk, og det er derfor ikke overraskende at det, som sin spydspiss, reproducerer deres modell i Europa, selv i sin form; dets "Länder" som ligner på "statene" som utgjør USA.

I dag har Tysklands forpliktelse til å støtte den ukrainske saken vært avgjørende; den nåværende presidenten i Europakommisjonen er tysk. Se, Hitler, deres tredje «rike» har blitt en fjerde realitet! Etter Tyskland har de andre europeiske nasjonene sluttet seg til hennes valg, med unntak av Ungarn. Hvem andre ville våge å motsi henne? Det er fortsatt og alltid de rikeste som påtvinger dem sine valg.

Hvert folk er preget av sin erfaring. Frankrike har vært i forkant av den humanistiske normen siden revolusjonen, men jeg minner dere igjen om at opprinnelig gjaldt «menneskerettighetene» bare franske menn, og deres universelle anvendelse er nylig. Franskmennene har assimilert denne normen til det punktet at den virker universell for dem, men dette er langt fra tilfelle. I virkeligheten er deres oppfatning av disse rettighetene et fransk unntak. For USA forhindrer ikke disse rettighetene utnyttelsen av denne mannen, og de har ikke holdt tilbake. Resten av nasjonene anerkjenner bare delvis disse

«menneskerettighetene», og noen østlige land bestrider dem fullstendig. Dette gjør igjen denne retten til en årsak til tvist og krigersk motstand. Overbevist om at de tilbyr den perfekte modellen for mennesker, har franskmennene store problemer med å akseptere det faktum at deres personlige valg ikke deles av alle folk. Og denne oppførselen finnes på europeisk og til og med vestlig nivå, inkludert Amerika og Canada. Østlige land våkner opp, beriket og mektige, og de gjør sine meninger og sin rett til å være annerledes kjent. Og det er frihetsprinsippet, så kjær for vestlige, som gir dem disse rettighetene. Som et resultat er Vesten fanget av sin liberale tenkning, som har blitt «libertariansk» og, enda mer alvorlig, «libertisidal», og som ifølge sin amerikanske modell presenterer de høyeste kriminalitetsratene og formene for usikkerhet.

Datoene fastsatt av YaHWéH

Da behovet oppsto for å skape den jordiske menneskeheten, forberedte den store Skaperguden YaHweh en slags åndelig skattejakt for sine elskede utvalgte. Erfaringene som menneskene har opplevd over tid og siden begynnelsen ble gjenfortalt av Gud til Moses, som skrev dem ned og presenterte dem for fremtidige generasjoner i sine fem bøker: 1. Mosebok, 2. Mosebok, 3. Mosebok, 4. Mosebok, 5. Mosebok. Dette vitnesbyrdet, gitt av Gud selv, fortjener og krever vår tillit. Og vår tillit, åndelig kalt «tro», blir belønnet fordi dette vitnesbyrdet utgjør kilden og middelet til å la våre sjeler reise gjennom den jordiske reisen, vel vitende om hvor vi kommer fra, hvor vi er og hvor vi skal. Disse tre svarene utgjør triptyket av sjelens hvile. De synlige fakta, behørig bemerket, er fryktelig bedragerske, og veien til evig liv er fremfor alt bygget på løftene fra denne usynlige, men allmektige og allvitende Gud.

I sin plan nærmet Gud seg menneskeheten i en mektig guddommelig natur ved å organisere utvandringen av sitt hebraiske folk, utvalgt for å holde løftet til Abraham. Han ga bevis på sin allmakt ved å ødelegge hæren til de slavebindende egypterne. Etter å ha satt denne forsamlingen til ro, som var blitt frigjort fra slaveri og død, lærte han dem og kunngjorde sine lover, sine forordninger og sine bud. Etter å ha vært vitne til de egyptiske soldatenes død, lærte de av Gud den forferdelige opplevelsen til folket før syndfloden, som alle ble ødelagt av flommens vann. Disse hebreerne hadde også fullstendig kunnskap om Gud: de hadde mottatt bevis på hans kjærlighet, hans beskyttelse og hans konstante trofasthet gjennom sin utfrielse fra Egypt, og de visste også om hans evne til å ødelegge dem som motstår ham. Fra nå av ville bare deres individuelle natur komme til uttrykk: opprørerne opptrer som opprørere, og de utvalgte oppfører seg som utvalgte. Måneder, år og århundrer går der profeter mottar budskap fra Gud gjennom inspirasjon som i mer eller mindre klart språk kunngjør fremtiden til det hebraiske folket og det utvalgte folket. Jeg skiller disse to uttrykkene, fordi jeg minner dere på, og dette er svært viktig, at det kjødelige Israel ikke er det utvalgte folket, men rett og slett folket som arver etter patriarken Abraham. Og Gud ønsket å gjøre for sitt sanne fremtidige utvalgte folk, av dette folket, et symbol, et forvrengt bilde av det sanne utvalgte folket. Gud irectsatte stadig det forente

Israel, deretter Juda og Israels ti stammer, for deres hyppige og permanente opprør; ingenting som samsvarer med oppførselen til det sanne utvalgte folket. Og hvis vi må trekke en lærdom fra erfaringene i den gamle pakt, er det at Gud dømmer og sorterer mellom menneskene som hevder å være hans, de som han anser verdige sin utvelgelse til evig liv. Med dette synet på den gamle pakt kan vi også se på livet generelt. Vi er født til å være enten utvalgt eller falne. Og svaret ligger i vår individuelle natur.

Ved å skrive Bibelen forsøkte ikke Gud å svare på profan menneskelig nysgjerrighet. Den ble skrevet for hans sanne utvalgte, for de alene blir ledet av ham, for å dra nytte av den. Vår moderne tid har favorisert avsløringen av Bibelen skrevet på flere språk spredt over hele den bebodde jord, og til tross for dette er lesningen av den ineffektiv for disse mengdene fordi deres natur er opprørsk. Historien vitner om dette: i begynnelsen av den kristne tidsalder var Bibelen fraværende og skjult, og apostlenes tro var allerede forvrengt av blandingen med hedenske tradisjoner. Da Bibelen ble spredt på 1500-^{tallet}, ble den umiddelbart forfulgt sammen med de som eide den, og selv da var det få som gjenskapte pasifismen som Jesus Kristus demonstrerte under sin tid på jorden. Sa ikke Jesus i Matt. 22:14: « *Mange er kalt, men få er utvalgt* »; som jeg oversetter til: det er mange lesere av Bibelen, men få utvalgte som lærer av den og husker lærdommene gitt av Gud.

Bibelen består av tusenvis av sider som er nyttige å kjenne fordi de inneholder svarene på gåtene som dukker opp i de åndelig kodede profetiske tekstene. Å tyde dem er ekstremt enkelt, nesten innenfor rekkevidde for et barn, men det har bare blitt mulig gjort for de utvalgte som er utvalgt av Gud, som setter dem til side for denne oppgaven. Og hans utvalgte forstår bare det han vil at de skal forstå i sin tid og tidsalder. Dermed får konstruksjonen av åpenbaringen av hans bibelske profetier aspektet av en skattejakt der hvert stopp er markert av en kontekstuell sannhet knyttet til sin tid. Og hvordan markerer vi tid? Ved datoer som knytter sammen de påfølgende epokene i menneskets historie.

ble født på midten av 1900-^{tallet} og lærte av vestlige mennesker at vår tidsberegning var basert på den antatte fødselen av Kristus. Dette postulatet var dypt inngravert i mitt sinn og i alle mine samtidiges. Og bare Gud kunne, i henhold til sin vilje, befri meg fra denne resonneringen. Men han gjorde det ikke før den tiden han hadde valgt, fordi jeg måtte legge min stein til den profetiske konstruksjonen som ble etablert av adventistfolket, satt av av Gud for dette formålet og denne funksjonen med å åpenbare bibelske profetier; dette etter de to trosprøvene på forventningene om Kristi gjenkomst som ble annonsert suksessivt for våren 1843 og høsten 1844.

Jeg har endelig en veldig klar forklaring å gi på rollen til disse to datoene, bekreftet av to hendelser som ble opplevd i USA. Den første, 1843, er etablert som betegnelsen på « *kveldsmorgenen 23:00* », sitert i Daniel 8:14, hvor det står skrevet i god oversettelse fra hebraisk: « *Inntil kveldsmorgenen 23:00 skal hellighet rettferdiggjøres.* » I følge det foregående verset 13 betegner denne « *helligheten* » selve de helliges folk, og fra den definerte datoen begynner et arbeid med å gjenopprette store sannheter som angår Jesu Kristi « *evige* » uoverførbare prestedømme og åpenbaringen av søndagens fordømmelse av Gud, som

gjenoppretter praktiseringen av sin hellige syvendedagssabbat til sin plass blant sine utvalgte. Men subtilt er ikke sabbaten navngitt, den identifiseres bare gjennom sitt motsatte, symbolet på synd, som utgjør søndagshvilen etablert av Roma: av den romerske keiser Konstantin I^{den} 7. mars 321 og av pave Vigilius Iⁱ 538, i Roma befridd fra østgotene.

Det fremgår av alle disse elementene at dekretet i Daniel 8:14 bestemmer datoen **for begynnelsen** av en handling for å gjenopprette bibelske sannheter. Og denne begynnelsen vil slutte ved slutten av den andre testen som ble opplevd 22. oktober 1844. Nå nevnte jeg nylig dette verset fra Fork. 7:8: « **Bedre er slutten på en ting enn dens begynnelse**, bedre er en tålmodig ånd enn en hovmodig ånd. »; som jeg oversetter til: bedre 1844 enn 1843. Det er her vi må gjennomgå skalaen av størrelser og prioriteringer. Jesus selv erklærte i Markus 2:27-28: « *Da sa han til dem: Sabbaten ble til for mennesket, og ikke mennesket for sabbaten, slik at Menneskesønnen også er Herre over sabbaten.* » «. Han forteller oss tydelig at i verdiskalaen setter Gud mennesket over sabbaten, men ikke bare et hvilket som helst menneske; bare den Gud utvelger til evig liv. Jeg trekker konklusjonen med at Daniel 8:14 prioriterer ordet « *hellighet* » de utvalgte hellige som ble forløst av Jesus Kristus. Og hendelsene i USA i 1843 og 1844 vitner om denne prioriteringen fordi Gud etter 22. oktober 1844 ga sabbaten som et tegn på sin godkjennelse til adventistene som hadde overvunnet prøven; han påtvang den ikke, han ga den. Faktisk handler han med sabbaten slik han gjorde med nåden som ble oppnådd ved sin korsfestelse. Sabbaten ble skapt for den utvalgte mannen, og den har bare betydning for ham, akkurat som Jesus ga sitt liv for å forløse sitt uten å spørre om hans mening. Initiativet ble tatt av Gud, og han tilskriver disse to uatskillelige tingene bare de utvalgte som han anser verdige til dem, slik han åpenbarer i Åp 3:3 i budskapet som ble levert til Sardes. Faktisk må ikke sabbaten skjule og dekke over mannen som Jesus døde for, og stod opp igjen. I lang tid har vi sett på sabbaten som en befaling, et bud fordi det faktisk var i form av et bud det ble gitt, men for hvem? For et opprørsk folk som gjorde Gud sint hver dag inntil han ødela dem av romerne i år 70 e.Kr. Det kjødelige Israel i den gamle pakt var bare et eksempel på hele menneskeheten, hvis viktigste karaktertrekk det bar. Bak budet skjulte Gud i sitt hellige « *segl* » tegnet på belønningen som var forbeholdt hans utvalgte som elsker ham og bare håper på ham, og venter som verdige «adventister» på hans sanne gjenkomst, den nøyaktige datoen han endelig kunngjorde for dem: våren 2030.

Gud visste at hans bud ville bli forkastet og foraktet av alle opprørske vesener. Derfor var eksistensen av disse budene kun ment for å lovlig og lovlig håndheve den rettfærdige dødsdommen for ulydige mennesker, fordi deres ulydighet gjør dem uverdige og uskikket til evig liv levd i hans nærvær. Imidlertid, subtilt, i henhold til motsetningenes prinsipp, behager standardene i Guds bud hans utvalgte i stor grad fordi de avslører hans karakter: sjalu elsker, bedårende trofast ektefelle, og vår kunnskap om den sanne betydningen av hans hellige sabbat, som profeterer den himmelske hvilen for de utvalgte i det syvende årtusen, er vår gave fra himmelen, vårt privilegium reservert for vår endetid.

Dermed er lærdommen i Daniel 8:14 mer innskrevet i de fullbyrdede fakta enn i selve Daniels tekst. 1843 er derfor bare begynnelsen på en gradvis

gjenopprettelse av sannheter som er forvrengt eller forlatt i læren om den romersk-katolske religion. Nå sikter ikke denne begynnelsen mot en fordømmelse, men tilbudet til de utvalgte om å skille seg ut fra massen av troende ved en oppførsel som er godkjent av Gud. Og i 1843 er det ikke snakk om verken sabbaten som er helliget av Gud, eller den romerske søndagen, men bare, og dette er verdt å merke seg, om interessen som vises i en profetisk kunngjøring som fastsetter en dato for Jesu Kristi gjenkomst. Valget som Gud har tatt for å begynne sin prøvelse av troende, avslører hans prioritet: de virkelig utvalgte må fremfor alt elske ideen om hans strålende gjenkomst, og deres demonstrerte interesse avslører samtidig også den troen de har på Bibelens skrifter. Svaret på disse to kriteriene gjør 1843 til en prøve på tro. Men det er bare en første test som, etterfulgt av skuffelsen over Jesu Kristi manglende gjenkomst, ennå ikke definitivt fordømmer konkurrentene, alle mer eller mindre skuffede. Dette er grunnen til at timens profet, William Miller, ved å korrigere datoen, gjenoppliver en forventning for Gud om 22. oktober 1844. Vi har visst siden 2018 at denne datoen 1844 ikke er legitim fordi beregningen tydelig definerer våren 1843. Men for Gud er disse datoene ikke viktige med tanke på deres nøyaktighet, siden de begge varsler en hendelse som uansett ikke vil inntreffe. De er bare av interesse for ham på grunn av effekten de har på de utfordrede kristne. Dette er grunnen til at 1844 for Gud vil få en åndelig verdi som er større enn 1843, fordi den vil forsterke verdien av trostesten som er organisert på disse to datoene og til og med markere slutten på den offisielle profetiske testen og endelig tillate utvelgelsen av de verdige utvalgte. I motsetning til 1843 har testen i 1844 definitive offisielle konsekvenser for datidens kristne. Og det var høsten 1844, den 22. oktober, at Gud helliggjorde 50 adventister av de 30 000 som var overgitt til håpet om Kristi gjenkomst. Han helliggjorde dem, det vil si, satte dem til side for seg selv, fordi hans lesning av deres sjeler tillot ham å kjenne dybden av deres oppriktighet. Og denne kunnskapen som han alene hadde, delte han med sine hellige engler ved hjelp av de to påfølgende trosprøvene. Englene visste dermed om hans dom, men på jorden var menneskene uvitende om hva som skjedde i det usynlige livet. Så, akkurat som Gud i sin godhet satte et merke på Kain for å beskytte livet hans, ga han sine utvalgte adventister sabbaten som et tegn på deres godkjennelse. Dette er sabbatens sanne rolle; det er ikke en forordning, det er en belønning. I denne praksisen vil Gud hver helg møte sine sanne barn som elsker ham og venter på hans gjenkomst som en sikkerhet. Han vil dermed tilby dem opplevelsen av autentisk nattverd i Jesu Kristi navn. Hans Ånd, Den Hellige Ånd som ble forkynt av Jesus, vil veilede dem, inspirere dem, slik at det guddommelige lyset kan lyse opp dem og fylle dem med glede og fryd. Byggingen og forberedelsen av det himmelske livet begynner allerede på jorden. Gud er utvilsomt usynlig, men han forblir den levende Gud, den allmektige i ord og gjerning.

Utnevnelsen av kirken i 1844 skulle bære frukter; i 1863 ble «Syvendedagsadventistkirken» offisielt etablert i USA. Men Guds plan, åpenbart i Daniel 12:12, bærer en universell standard, og dermed ville datoen 1873, som oppnås ved slutten av de « 1335 dagene » – årene i dette verset – definere innvielsen av budskapet rettet mot adventistene i « *Filadelfia* » i Åp 3:7. Under lyset fra Ellen Gould Whites inspirerte penn ble adventismen beriket med et lys

helliget av Gud i Jesus Kristus. Hennes tallrike skrifter løftet sløret over tidligere erfaringer som var helt ukjente for mennesker. Der det var mulig, var «Syvendedagsadventismen» representert, men sjelden i stort antall; noe som var ganske betryggende, siden det var «*mange kalt*», men få utvalgt». Dessverre er dette offisielle tallet fortsatt for stort fordi antallet medlemmer øker gjennom arv til skade for den sanne troen, som bare åpenbares når den settes på prøve, slik som i 1843 og 1844.

Det var da jeg i 1980 ble ledet av Ånden til «syvendedagsadventistkirken». Fem år tidligere hadde jeg vært gjenstand for en kraftig visjon som forble uten bibelsk forklaring. Jeg prøvde da å forstå profetien om apokalypsen, overbevist om at dette bisarre og obskure budskapet skjulte et autentisk guddommelig lys. Min oppdagelse av adventistiske forklaringer svarte også på min tørst etter forståelse. Det var da, denne gangen døpt, ledet av Gud, at apokalypsen fikk mening for meg og en forklaring som ble gjort logisk av budskapet i Daniel 8:14; nøkkelverset i adventistenes opplevelse fra 1843 og 1844. Ved å konstruere tabeller parallelle med temaene i seglenes brev og trompetene, fremstod fullføringen av prosjektet som Gud hadde profetert, klar og logisk. Opplevelsen jeg opplevde bekreftet betydningen av visjonen jeg mottok i 1975; Gud har helliget meg til et profetisk verk. Forklaringene som ble gitt til profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring ble lært ut fra teoriene utviklet av pionerene i arbeidet. Mye tid hadde gått, og mange store hendelser ga de profetiske tekstene ny mening. Dermed førte parallelliseringen av de tre temaene i Johannes' åpenbaring meg til å oppdage og fastslå datoen 1994 som slutten på de «*fem månedene*» som er profetert i Åp 9,5–10. Siden datoen 1844 i Johannes' åpenbaring er **leddet** mellom to epoker dømt av Gud, slutter de «*fem månedene*» eller 150 virkelige årene i 1994. Og denne datoen er like viktig for adventismen i 1994 som 1844 var for protestantiske, anglikanske og katolske kristne som ble testet på den tiden. I 1994 viste testen basert på kunngjøringen av Kristi gjenkomst seg å være like effektiv til å avsløre hyklernes tro som i 1843 og 1844. Disse tre opplevelsene er etterfølgende, men av økende betydning fordi lyset som ble forkastet og foraktet i 1994 er uendelig mye bedre enn lyset fra 1843 og 1844. Med tålmodighet ventet Gud på denne datoen for å gi sine utvalgte en fullstendig opplysning av alle sine profetier i Daniel og Johannes' åpenbaring, og tradisjonell og institusjonell adventisme våget å forakte og avvise den, og bekreftet dermed avvisningen fra utstrålingen fra budskapets bærer. Den systematiske motstanden mot en dato som kunngjorde Jesu Kristi gjenkomst resulterte i uvitenhet om alle forklaringene som gjør profetien klar, kraftfull og logisk, det vil si verdig tro. Gud forkastet dem også selv og overga dem til de falnes leir som allerede var blitt testet og dømt. For de som ble utvalgt i trostesten i 1994, er det ikke lenger snakk om å ta form av en institusjon; den forkastede offisielle formen var faktisk den siste. Forbindelsen som er etablert med himmelens Gud er ikke basert på en merkelapp; alle eksisterende er misvisende og bedragerske. Forbindelsen, den sanne, er basert på et fellesskap mellom himmelske og jordiske ånder. Og når dette fellesskapet er ekte, er lysets frukt rikelig. I henhold til prinsippet «*den som har, gir man*», lot Herren meg i 2018 oppdage underverker som jeg ikke engang hadde tenkt på,

angående de profetiske finessene i hans hellige og kongelige lov om de ti bud, og datoen for Kristi sanne gjenkomst, som er planlagt til våren 2030.

Siden 1980 har jeg alltid vært overbevist om at jordisk historie ble bygget over seks tusen år, men ved å ta datoen for Jesu Kristi fødsel som grunnlag for beregningen, og ikke hans død, kunne ikke mine beregninger lykkes. Dette til tross for at datoen for hans sanne fødsel ble korrigert, som fant sted seks år før datoen som tradisjonelt tilskrives ham. Og denne korrigeringen gjorde datoen 1994 til år 2000 i vår tidsregning, eller i teorien år 6000 i det guddommelige programmet. Feilen som Gud skjulte, gjaldt valget av fødsel og ikke hans død, noe en god lesning av Ellen G. Whites skrifter allerede antydte, fordi hun ofte nevnte de "seks tusen årene", men jeg hadde ikke lagt merke til ideen om å plassere slutten av de første fire tusen årene til tidspunktet for Jesu Kristi død. Og for å være presis og ærlig, avviste jeg denne ideen som presset den håpede og forventede gjenkomsten av den herliggjorte guddommelige Kristus for langt tilbake. Men fakta er gjenstridige, og tiden har gått, og i 2018 tvang den forkastede ideen seg endelig inn i tankene mine. Ved å oppdage den offisielle datoen for Jesu død i en jødisk kalender, ble datoen for hans gjenkomst forstått. Men her igjen rettferdiggjør troen på den korrekte tolkningen av Daniel 9:27 oppdagelsen og autentiseringen av datoen 3. april 2030. I følge Daniel 9:27 døde Jesus midt i en profetisk « uke » på syv år, men også på syv virkelige dager. Det var nok for meg, sammen med min medtjener og bror i Kristus Joel, å finne i denne jødiske kalenderen uken der den jødiske påsken falt midt i uken, det vil si fra onsdag kveld til torsdag kveld: 3. april 2030 samsvarte perfekt med denne konfigurasjonen. Jesus vil derfor komme tilbake 2000 år senere, våren 2030, og ikke for påsken 2030, som kommer 14 dager senere; noe som gir mening til disse Jesu ord sitert i Matt. 24:22: « *Og dersom ikke de dagene ble forkortet, ville intet kjød bli frelst; men for de utvalgte skyld skal de dagene bli forkortet* . » Fester er fastsatt av Gud på grunnlag av symbolsk nummererte verdier. Tallet «14» representerer det dobbelte av tallet «7», som er « *Guds segl* ». Men den overordnede beregningen av tiden på seks tusen år er ikke basert på denne symbolikken, siden det er bildet som er profetert av de seks profane dagene i uken. I lys av kunnskapen om formen som den endelige testen av tro basert på troskap til den hellige sabbaten som er helliget av Gud, må ta, tar uttrykket « **men for de utvalgte skyld skal de dagene bli forkortet** » form av en bekreftelse på Jesu løfte om å gripe inn for å frelse sine siste utvalgte, før det dødelige dekretet som ble kunngjort av opprørerne, blir anvendt mot dem. Faktisk har Gud inngravert sitt program for menneskeheten i det jordiske og himmelske livet, ved å la året og de seks tusen årene begynne med vårjevndøgn, som etymologisk betyr: første gang; den som Gud har utvalgt for sitt virkelig utvalgte folk og forløst ved sin soningsdød i Jesus Kristus, « *Guds lam som bærer verdens synder* », som han frelser sine utvalgte fra.

Lærdommen vi kan lære om datoer konstruert av profetier på tall valgt av Gud, er at de bare har verdi i den grad de markerer åndelige hendelser med svært alvorlige og viktige konsekvenser. I 1844 ble den protestantiske troen, i alle dens kirkesamfunn, fordømt og avvist av Gud. Forbindelsen med ham er bare mulig gjennom syvendedagsadventistenes vei. Men i 1994 ble den siste institusjonen på

sin side testet og avvist av Gud. Og denne gangen er forbindelsen med Gud fortsatt bare mulig for dissenserende adventister som vitner gjennom sine gjerninger om en ekte kjærlighet til sannheten åpenbart av hans Ånd. Falske religiøse påstander har blitt fullstendig ubrukelige. Profetier har åpenbart standarden for dem Gud frelser og dem han fordømmer. Den som kjenner forklaringene i Daniel og Åpenbaringen, deler kunnskapen om hans dom med Gud: mener ikke Daniel: «Gud er min dommer»? Og betyr ikke Åpenbaringen «Åpenbaring»? Sammen «åpenbarer» disse to bøkene for hans utvalgte den sanne «dommen» som Gud bringer over menneskeheten og jordens religioner fordi de ikke samsvarer med den nødvendige åpenbarte modellen.

Så langt har jeg bare behandlet konstruerte datoer fra 1844 og utover, men før denne tiden for gjenopprettelsen av Hans sannhet, i Daniel, lar Gud Sine utvalgte oppdage datoen for Hans jordiske tjeneste ved hjelp av de « 70 ukene » som er nevnt i Daniel 9:24: « Sytti uker er fastsatt over ditt folk og din hellige by for å fullføre overtreddelsen, for å gjøre ende på synder, for å gjøre soning for misgjerning, for å innføre evig rettferdighet, for å besege synet og profetien og for å salve Det Aller-helligste. » Detaljene som tillater beregningen er gitt i vers 25 som følger: « **Vit derfor og forstå at fra den tid da ordet gikk ut om å bygge Jerusalem, og inntil Den Salvete, Fyrsten, skal det være sju uker og sekstito uker. Gatene og grøftene skal bygges opp igjen, men i farlige tider. »**

Hvis Gud ikke ville skjule muligheten for å få datoen for Jesu jordiske tjeneste, det vil si datoen for hans første komme, er det for oss det beste beviset på hans intensjon om å åpenbare, men bare på det tidspunktet han velger, kunnskapen om datoen for hans sanne strålende gjenkomst. Hvis du er blant hans utvalgte, er det også til deg han sier igjen: « **Vit derfor dette og forstå!** » Forklaringene er mange og nå solid bygget.

Når dette er sagt, hva er verdien, rollen og plassen til sabbaten? Dens verdi er enorm for Gud og hans utvalgte fordi den ble helliget av Gud som den syvende dagen dagen etter skapelsen eller den guddommelige formingen av mennesket. Jesus hadde derfor rett i å si at sabbaten ble skapt for mennesket og ikke omvendt. Men nettopp hvis Gud skapte den for mennesket, er det fordi han ønsker at den skal overholdes samvittighetsfullt av hans menneskelige skapninger, og sabbaten vil bli æret gjennom hele livets historie av de menn som inngår et velsignet forhold til ham. Dette er tilfellet for alle Adams etterkommere, som går gjennom hans tredje sønn ved navn Set (som den helliggjorte syvende) til Noah, som igjen gir den videre til sine etterkommere. Deretter kaller Gud Abram til å tjene ham, og han lærer ham sine lover, sine forskrifter og sine bud, inkludert, selvfølgelig, og veldig logisk, sabbaten. Kunnskap og respekt for tidens orden basert på syvdagersuken vitner om dette. Hans etterkommere Isak og Jakob ville på sin side utvide denne praksisen med guddommelige forordninger, men etter at det hebraiske folket hadde bosatt seg i Egypt, overveldet av egyptisk korrupsjon og til slutt utsatt for egyptisk slaveri, forlot hebreerne fullstendig de guddommelige reglene. Slaven hadde ikke rett til noen hviledag og ble fratatt fordelene av å hvile på den syvende dagen. Så snart de var frigjort fra det egyptiske åket, ble det hebraiske folket ledet av Gud inn i den tørre og tørre ørkenen til Sinai-fjellet i Arabia (Gal 4,25), og ikke sør for den egyptiske halvøya slik menneskelig

tradisjon hevder, for å presentere sin lov om de ti bud og deretter avsløre skapelsens opprinnelse for Moses i private møter. Her må du forstå at i denne gamle pakten er Israel konstituert og dannet av et eksempel på en opprørsk menneskehet, for hvem det er ekstremt ubehagelig å adlyde. Gud vet hvem han har å gjøre med, og skaper en skremmende kontekst for denne offisielle offentlige kunngjøringen: Han forvandler Sinai-fjellet til en ovn, får jorden til å skjelve og får luften til å runge av lyden av tordenskrall midt i lyn. Folket som er vitne til disse tingene er så livredde at de ber Moses om at Gud skal tie stille. Med det fjerde bud befaler Gud hvile på den sjuende dagen, men til tross for dens fordelaktige karakter for dem som overholder den, blir sabbaten dårlig mottatt av opprørske ånder fordi den er befalt av Gud; noe som gir det dem det tunge og vektige aspektet av en « byrde », et begrep som Gud bruker for å subtilt betegne det i Åp 2,24: « *Men for dere som er i Tyatira, dere som ikke har denne læren og ikke har kjent Satans dybder, som de sier, sier jeg dere: Jeg vil ikke legge noen annen byrde på dere.* » I dag har det samme hatet mot lydighet gitt opphav, siden mai 1968, i Frankrike, til dette protestslogordet fra studentene i opprør: «Det er forbudt å forby.» Det er derfor ikke de som vil finne glede i å adlyde Gud, spesielt siden et av deres andre slagord er: «verken Gud eller mester.» Tvert imot, hans siste utvalgte som bader i hans vidunderlige himmelske lys elsker å adlyde Gud. For lydighet er det eneste middelet de har til rådighet for å svare på kjærligheten som Gud har vist dem i Jesus Kristus. Lydighet utgjør derfor en tung « byrde » for alle opprørske ånder, men « *en søt og lett byrde* » for dem som elsker Gud i bildet av vitnesbyrdet som Jesus Kristus ga. Slik at disse guddommelige budene får for dem aspektet av kloke invitasjoner til å begi seg ut på veien til sann delt lykke.

I Daniel 8:13 siterer Gud i rekkefølge « **årsaken** » til og konsekvensene « **av synd** », som er nettopp det vers 12 som går foran det sier: « *Hæren ble overgitt med det daglige offeret på grunn av synd ; hornet kastet sannheten ned, og hadde fremgang i det det gjorde .* » Ved å sitere « **synd** » som « **årsaken** » til forbannelsen, åpenbarer Ånden ondskapens opprinnelse: i 321, oppgivelsen av praktiseringen av hans hellige sabbat, temaet for det fjerde av hans ti bud, hvis overtredelse nettopp utgjør, i hans øyne, en svært alvorlig « **synd** » som bærer og derfor « **forårsaker** » alvorlige og forferdelige konsekvenser for de kristne som er skyldige i denne overtredelsen. Den første av disse konsekvensene er at de i 538 blir overgitt til den forfølgende despotismen til det romerske pavelige « **hornet** » som er sitert i dette verset. « *Sannheten som ble kastet ned* » gjelder planen for kristen frelse, Guds bud og forordninger; handlinger som gjør frelse umulig. I Åp. 8 innledes denne straffen av en annen straff, den første med temaet « **trompet** » som kom for å ramme det skyldige kristne Vesten i form av barbarinvasjonene fra øst og nord.

I Daniel 8:13 forteller Gud oss gjennom Daniel: « *Jeg hørte en helgen tale, og en annen helgen sa til ham som talte: Hvor lenge skal synet handle om det daglige offer- og om synden som ødelegger? Hvor lenge skal **hellighet** og hæren bli tråkket ned?* » Jeg minner deg her om at ordet «offer» er strøket ut, strøket ut, fordi det mangler i den originale hebraiske teksten. Tilføyselsen forvrenger betydningen av det guddommelige budskapet og gjør det uforklarlig. I denne scenen har Gud to helgener som taler, og som vil dukke opp igjen i Daniel 12:5

som menn: « *Og jeg, Daniel, så, og se, **to andre menn** sto, en på denne siden av elvebredden og den andre på den andre siden av elvebredden.* » Det samme spørsmålet tas opp av disse « **to mennene** » i vers 6: « *Da sa den ene av dem til mannen som var kledd i linklær, som sto over elvens vann: Når skal det bli slutt på disse underverkene?* » Dermed illustrerer Gud, under to bilder, tiden for den sentrale datoen 1843–1844, perioden hvor trostesten basert på gjenopprettelsen av den doktrinære sannheten om frelse i Kristus fullføres; dette med mål om å gjenopprette forståelsen apostlene hans hadde av den. I Daniel 12:11 og 12 siterer Ånden varigheten av dager og år, 1280 og 1335, som, fra 538, datoen for fjerningen av det «daglige» fra Jesus Kristus av det regjerende pavedømmet, konstruerer de to datoene 1828 og 1873 som omgir de sentrale datoene 1843–1844; tider som markerer overgangen mellom troen som praktiserer søndagshvile og de første utvalgte helgenene som holder den gjenopprettede sabbaten, det vil si rollene som innehas av de « *to mennene* » i visjonen i Daniel 12:5. De ser ut til å være atskilt av den drepende elven, siden den heter Tigris, en oversettelse av navnet « *Hiddekel* » sitert i Daniel.» 10:4: « *På den tjuefjerde dagen i den første måneden var jeg ved bredden av den store elven Hiddekel .* » Og dette bildet av den drapsfulle og menneskeetende tigreren som blir satt på troens prøve basert på Daniel 8:14, bekreftes av bildet av stjernenes fall som profeterte det i USA i 1833, og dermed oppfyller den profetiske kunngjøringen om det « *sjette seglet* » i Åp 6:13: « *og himmelens stjerner falt ned på jorden, slik som et fikentre kaster sine for tidlige fikenær når det ristes av en sterk vind.* »

Sabbaten ble skapt for mennesket, og dens nytte er midlertidig og evigvarende, knyttet til tidspunktet for utvelgelsen av de menneskelige utvalgte. Og de grønne fikenene i det siterte verset symboliserer de kristne som har nektet, blant andre guddommelige sannheter, å praktisere den sanne sabbaten; og dermed foretrekker de å ære søndagen i den romersk-katolske tradisjonen fremfor den sanne syvende dagen som er helliggjort av Gud. Vi må skille den midlertidige og tidsbegrensede sabbaten fra den den profeterer: den store sabbaten i det syvende årtusen som Gud presenterer og profeterer som en syvende dag. Det syvende årtusen er imidlertid fortsatt knyttet til temaet synd, siden de hellige vil være travelt opptatt i himmelen med å dømme døde syndere. Det har derfor også en midlertidig karakter. Det er først etter den « *siste dommen* » og utryddelsen av de falne i « *den annen døds ildsjøen* » at evig tid vil begynne på jorden, fornyet og herliggjort av Gud, for sine utvalgte, hvor synden bare vil forbli i deres minner; fordi de utvalgtes forløsning ved Jesus Kristus vil bli bevart for all evighet i de mottakernes minner; og dette vil være den beste grunnen til å forlenge deres kjærlighet til ham for evig, i en slik grad at hans demonstrasjon av kjærlighet til dem gjennom hans smertefulle soningsdød var sublim, uforlignelig og uforglemmelig.

Dekretet i Daniel 8:14 etablerer tydelig begynnelsen på gjenopprettelsen av sannheten som ble forvrengt av Roma. Og datoen som ble oppnådd, våren 1843, markerer slutten på det foreløpige forholdet, inntil den nye « *byrden* » fra Gud med de forskjellige kristne formene for protestantisme. Våren 1843 setter Gud en stopper for sine tidligere allianser og tilbyr kristne av alle kirkesamfunn en like stor mulighet til å forlenge sitt forhold til ham. For å oppnå dette lykkelige

resultatet, må de svare på hans nye krav: iver for hans sannhet og oppmerksom og lidenskapelig lytting til hans profetiske åpenbaringer. Hvis ikke, vil de bli definitivt avvist av ham i 1844. Denne tvilen på den protestantiske troen er nok til å forbløffe mengder av menn og kvinner, men den ble likevel kunngjort og programmert av Gud for våren 1843 i Daniel 8:14. Denne datoen 1843 var derfor fatal for protestantismen, som ble stilt spørsmål ved, men på den annen side markerte datoen 1844 slutten på testen og utvelgelsen av de første adventistene som mottok praktiseringen av sabbaten som et tegn på sin tilhørighet til Skaperguden, etter at han hadde utsatt deres tro for prøve. Men den samme datoen bekreftet også den definitive kollektive avvisningen av protestantiske læresetninger som ærer søndagen som ble innstiftet av Roma.

Det himmelske blikket

Det himmelske blikket er det absolutte motsetning til det jordiske blikket, og for å støtte denne sannheten ser jeg ingenting bedre enn denne uttalelsen fra den levende Gud sitert i Jesaja 55:8-9: « *For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier YaHWéH. Likesom himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier og mine tanker høyere enn deres tanker.* »

Forskjellene gjelder på alle områder: mennesket er dødelig, Gud er udødelig, evig; mennesket er feilbarlig, Gud er ufeilbarlig; mennesket er perverst og forgjengelig, Gud er hellig og oppreist, fullstendig uforgjengelig.

I Guds himmel er de trofaste englene ett hjerte og én sjel, som vibrerer i harmoni med rytmen gitt av den evige Ånd Gud. På jorden, derimot, er mennesker feller for hverandre. De setter tåpelig sin lit til tallenes lov og ender opp med å falle i den styrkefellen de får gjennom forening. Hele den jordiske historien til den syndige menneskeheten er basert på prinsippet presentert av Jean de la Fontaine i sine fabler, så sant og så lærerikt: «Den sterkestes rett er alltid den beste.» Og tittelen kunne vært bibelsk: «Ulven og Lammet.» Paulus advarte oss mot « *glupske ulver i fåreklær* » i Matteus 7:15: « *Vakt dere for falske profeter! De kommer til dere i fåreklær, men innerst inne er de glupske ulver.* » Denne advarselen er gitt av Gud, som kjenner tingenes virkelighet så godt. Og hvis dette rådet hadde blitt tatt mer alvorlig, kunne utallige mennesker ha unngått å falle i forførende feller. Derfor må jeg gjøre dere oppmerksomme på sentimentalitetens felle uten å fordømme følelsen av følelser. Kjærlighetsfølelsen er fullstendig legitim mellom en mann og kone og mellom et par og deres barn; den er enda mer legitim når den føles for vår himmelske Far, den sanne Faren i våre liv.

Når faller følelsen inn i den sentimentaliteten som utgjør dens perverse form? Når den gjør oss blinde og døve for ethvert annet sannhetsargument som forklarer realiteten i en situasjon. Denne åndelige blindheten hindrer hjernen vår i å resonnerer, og vårt overlevelsesinstinkt lammes. Det er da «sauene er klar til å bli fortært av ulven». I denne tilstanden forsvarer ikke lenger menneskesjelen seg selv; demoner kan ta full kontroll over den. Og det er vel unødvendig å si at når denne menneskesjelen bruker narkotika eller mer eller mindre medisinske

beroligende midler, forenkles disse demonenes arbeid betraktelig. De blir de sanne pilotene til den djevelsk okkuperte og bebodde sjelen. Men her igjen er ikke disse demonene forpliktet til å avsløre sin tilstedeværelse gjennom mistenkelig unormal oppførsel. For mange mennesker sikler, skjelver eller roper de djevelske eller demoniske obskøniteter. Det er sant at slike tilfeller oppsto under Jesu tjeneste på jorden, og Jesus helbredet dem. Men disse eksemplene er ikke uttømmende og unike; alle situasjoner, selv de roligste og mest tilsynelatende normale, skjuler ekte demonisk besettelse. Som bevis nevner jeg tilfellet med Peter, gjennom hvis munn djevelen et øyeblikk talte til Kristus og sa ord som kom fra Peters hjerte, fullt av kjærlighet til Jesus: Han forteller ham bare om sin soningsdød, som han kunngjør: « *Gud forby, Herre! Dette skal ikke skje med deg!* » og Jesus sier umiddelbart disse forferdelige ordene til ham for å høre: « *Vik bak meg, Satan!* »; men la oss se igjen på Matt. 16:21 til 23, hendelsesforløpet: « *Fra den tid av begynte Jesus å kunngjøre for disiplene sine at han måtte dra til Jerusalem og lide mye av de eldste, overprestene og de skriftlærde, og bli drept og oppstå på den tredje dag.* » Legg merke til hvordan vi i denne opplevelsen finner strategien djevelen brukte med Eva, den første synderen i menneskets historie. I dette verset kunngjør Jesus frelsesplanen i Guds plan for de samlede disiplene som alle samlet hører hans ord. Verset som kommer nå gir oss en viktig avklaring: For å snakke med Jesus tar Peter ham til side: « *Peter tok ham til side og begynte å irettesette ham og sa: Gud forby, Herre! Dette skal ikke skje deg.* » «Peter lar sitt menneskelige hjerte tale fordi han elsker Jesus, og tanken på å se ham dø gjør ham bedrøvet; han avviser det. Djevelen er ikke uvitende om følelsene hans, men han vil bruke dem til å friste Jesus med sentimentale midler for å presse ham til å gi avkall på denne døden som vil bedrøve dem som elsker ham. Han vet at Jesus ikke er ufølsom for kjærligheten som disiplene hans viser ham. Men Jesus motstår sine egne følelser og forstår hvor denne fristelsen kommer fra og reagerer raskt:» *Men Jesus snudde seg og sa til Peter: «Vik bak meg, Satan! Du er en skandale for meg, for du tenker ikke Guds tanker, men menneskers tanker.»* «Denne siste frasen, understreket med fet skrift, avslører den jordiske situasjonen der to leire kjemper: Guds og hans tankers leire, og menneskenes med sine demoniske tanker. I virkeligheten retter Jesus sitt budskap til djevelen, som frister ham gjennom Peter, som ser på ham og snakker til ham. Jesus burde ha vært skeptisk til dem som elsker ham mer enn noen andre, men var det bare ham? Er det ikke det samme for oss, hans disipler og brødre i de siste dager? Hvorfor skulle djevelen spare oss? Er ikke hensikten med hans lange liv på jorden å få alle hans disipler til å miste frelsen, om mulig, helt til slutten? Disse spørsmålene er bare bekreftende svar. Ja, den samme fienden streifer etter å fortære oss som ulven som fortærer sauene, aldri tilfreds. I vår moderne tid er sentimentalitet roten til humanistiske tanker og bevegelser. Jeg er adventist, ikke humanist fordi jeg er deist. Og mitt valg er begrunnet og rimelig fordi ingen ønsker og har gjort så mye som Gud for å frelse mennesket og tilby det sann evig lykke. Humanismen setter mennesket over alle verdier. Beklager for humanistene, men for Jeg, den største, den høyeste, er Gud hvis « *veier er svært høyt over menneskenes veier* ». Jeg elsker Guds syn på mennesket og det han presenterte for oss i Jesus Kristus, det perfekte mennesket som er følsomt for kjærligheten til de som elsker ham og elsker alle hans verdier

om rettferdighet, medfølelse og selvfornektelse; det unike og perfekte forbildet som vi må etterligne.

Mestring av følelser er hovedproblemet som kjennetegner de utvalgte leir. Den første personen på jorden som ble konfrontert med følelsesproblemet var Adam, og han dro ikke nytte av noen tidligere levd og erfaren lærdom. Han elsket Eva med en lidenskapelig kjærlighet og følte seg ute av stand til å leve uten henne. Guds mål var oppnådd: i deres sammensmeltede tilstand var de virkelig « *ett kjød* ». Men dette resultatet, som grenser til det sublime i sin profetiske tolkning av Jesus Kristus og hans kirke, hans utvalgte, var katastrofalt på det menneskelige nivået og den første demonstrasjonen av at følelsenes kraft kan føre til et menneskes fall. Siden Adam har mengder av begge kjønn nektet å begi seg ut på frelsens vei på grunn av følelsene som dominerte dem. Jeg frykter sentimentalitet og sentimentalitet som pesten, så katastrofale er de for den menneskelige sjel. Jeg er følsom, til det punktet at jeg feller tårer i spesielt emosjonelle situasjoner, men når det gjelder bibelsk sannhet, er jeg hard som en stein og ufleksibel. Jeg betalte for å se og lære, for å handle slik. Jeg så en spesielt perfeksjonistisk bror miste Guds støtte på grunn av sin svært og altfor sentimentale karakter. Kjærlighet, sann kjærlighet, er den Jesus demonstrerer: han gråter når han ser lidelse, men gir aldri avkall på sine rettferdighetsprinsipper. Og det er dette mennesket svært sjelden lykkes med. Å elske, samtidig som man forblir permanent rettferdig, uten Guds hjelp i Jesus Kristus, er rett og slett umulig. Demoner har en stor fordel over mennesker: de er ikke kjødelige og er aseksuelle. Det eneste de deler med mennesker på åndens nivå er ønsket om frihet som førte dem til å gjøre opprør mot Gud og hans styresett. Så mennesker handler på samme måte, men de er også ofre for kjødelige lover, begjær, misunnelse, lyst, ondskap, grusomhet, vold til og med mord, når det synes nødvendig for dem.

Før Gud presenterte seg i Jesus Kristus, hadde han gjort kjent standarden for sitt himmelske blikk da han ledet sitt Israel fra det hellige tabernakel i løpet av de 40 årene med prøvelser. Han lot sann rettferdighet råde, og ga til hver enkelt etter behov, men forbød overdrivelser, noe som bekreftes av dette eksemplet i 2. Mosebok 16:18-19-20: « *Så målte de med omeren. Den som samlet mer, hadde ikke noe til overs, og den som samlet mindre, manglet ikke. Hver og en samlet nok til sin føde.* » Moses sa til dem: « *Ingen må la noe av det bli igjen til morgenen.* » De hørte ikke på Moses, og noen lot noe bli igjen til morgenen, men mark kom inn i det, og det ble urent. Moses ble sint på dem . » Han ga dermed menneskeheten en verdifull lærdom på individuelt nivå, fordi menneskeheten, ledet av djevelen, ikke er i stand til å sette det ut i livet kollektivt. All menneskelig ulykkelighet ligger i visse veseners ønske om å dominere sine medmennesker og stadig øke sin rikdom; og disse dominerende, i drømmer eller i aktiv kraft, konfronterer hverandre, til det punktet at de kjemper mot hverandre i kriger som koster liv og materielle ting. Den guddommelige lærdommen som gis gjennom tilbudet om manna, inviterer den utvalgte til ikke å hvile på laurbærene. Han må lære å stole på Gud i alt, i alle behov, dag etter dag. Den som blir rik, vender seg bort fra Gud fordi han setter sin lit til det han eier på jorden. Han føler seg ikke lenger avhengig av Guds generøse godhet, han vender seg bort fra ham til det punktet at

han glemmer ham, og i verste fall ender han opp med å ikke lenger tro på sin eksistens.

Under kong Salomos regjeringstid favoriserte den freden Gud ga midlertidig livet til folket som respekterte guddommelig lov. Men etter Salomos død gjenopptok kranglingene inntil Israel ble delt i to leirer. Situasjonen som ble opplevd under Salomo har aldri blitt gjentatt, fra hans tid til vår. Separasjon har blitt det ekstreme tegnet på den guddommelige forbannelsen. Og som sådan må vi merke oss de utallige separasjonene vi kan observere i vårt vestlige menneskelige samfunn ved slutten av 2022. Jeg siterer separasjonen av politiske blokker som har blitt bipolare; separasjonen av familier og par, en økning i skilsmisser og avvísning av ekteskap til fordel for samboerskap; separasjon av religioner, alt på grunn av retten til forskjell og spesielt egosentrisme, men samtidig er vi vitne til unaturlige allianser. Gift mann med mann, kvinne med kvinne, legalisert trekant, samleie med dyr; nasjoner med nasjoner for allianser som også får et bipolart aspekt som ble bygget fra slutten av andre verdenskrig i 1945; motstridende blokker av øst og vest. Men noen av disse etniske og religiøse blandinger forbereder virkelige dramaer, så potensielt eksplosive de er. Frankrike, som opphøyer humanistiske verdier, trofast mot dette prinsippet, har ønsket emigranter fra hele verden velkommen til sin jord. Dermed sameksisterer individualistiske franskmenn, for hvem familie ikke lenger har noen verdi, og som tar til seg all den perverse moderne og gamle moralen, og konservative utlendinger med patriarkalske og religiøse verdier som tradisjonelt har blitt arvet fra far til sønn i århundrer og årtusener. Siden 1995 har blodige hendelser begått av krigermuslimer sporadisk kommet som eksempler på å advare landet om den endelige risikoen som denne uforenlige blandingen representerer. Men like døve for disse advarslene som jødene var gjennom hele sin eksistens, ønsket ikke franskmennene å forandre seg; men kunne de? Er det ikke allerede for sent å snu? Svaret ligger fortsatt i kunnskapen om guddommelige åpenbaringer. Spørsmålet stilles ikke på denne måten, og det mister til og med sin eksistensberettigelse, fordi Gud bestemte dets fall for lenge siden, og dets risikable valg bekrefter bare dets endelige skjebne, bestemt av rettferdighetens Gud. Den har ønsket velkommen, huset, matet, kledd og utdannet noen av sine fremtidige bødler.

Det himmelske blikket står i motsetning til det jordiske blikket, som er dets fiende. For selv i fredstider, mellom Gud og mennesker, forlenges krigen kontinuerlig. Dette er grunnen til at de lange årene med fred, religiøs siden 1798 og sivil siden 1945, har vært misvisende, til det punktet at religion i stor grad er forlatt, og når den fortsatt manifesterer seg, er det bare for å bedra mennesker om Guds dom, det vil si, fra det himmelske blikket, over menneskelivet og dets hendelser. Falske religiøse mennesker gir ikke opp å hevde at Gud bare gir fred, og deres vitnesbyrd bedrar folkemengder som bare ønsker å høre denne typen budskap. For uvitende om Bibelen, dens guddommelige finesser og dens obskure profetier, vet ikke ofrene at Jesus Kristus i 2022, etter å ha "*hver dag strakt ut sine armer mot opprørske folk*", startet utryddelse av menneskearten. Den vil være progressiv frem til 2030 og vil delvis skyldes atomkrig, hungersnød og dødelige epidemier, og til slutt dens syv siste plager. Men til syvende og sist, etter våren 2030, vil det ikke lenger være en eneste menneskesjel igjen i live på jorden.

Men ifølge det som er profetert, vil den i « tusen år » beholde Satan, djevelen, som sin eneste innbygger. Den vil i « tusen år » være dens universelle fengsel. Men la oss lese hele denne passasjen fra Jesaja 65:1 til 5 på nytt, så mye synes det å angå vår tid: « *Jeg har hørt dem som ikke spurte, jeg har latt meg finne av dem som ikke søkte meg; jeg har sagt: Her er jeg, her er jeg! Til et folk som ikke er kalt ved mitt navn.*» *Jeg har rakt ut mine hender daglig mot et opprørsk folk, som vandrer på en ond vei i henhold til sine egne tanker, mot et folk som stadig vekker min harme like i ansiktet, ofrer i hager og brenner røkelse på murstein, som bor i graver og tilbringer natten i huler, **spiser svinekjøtt og har urene ting i karene sine** , som sier: «Gå herfra, kom ikke nær meg, for jeg er hellig!» ... Slike ting er som røyk i nesen min, en ild som brenner stadig. Dette er hva jeg har tenkt i mitt indre: Jeg vil ikke tie stille, men straffe dem, ...*

Så bli ikke med dem som ber til Gud om fred på jorden, for mer enn noen gang er Jesus travelt opptatt med sine engler å «bringe til jorden ikke fred, men sverd ». Hans foraktede rettferdighet krever mengder av dødsfall, og han vil oppnå dem. Hvordan kunne han ikke gjøre det da han sa i Jesaja 5:20-24: « **Ve dem som kaller ondt godt og godt ondt, som setter mørke til lys og lys til mørke** , som setter bittert til søtt og søtt til bittert!» *Ve dem som er vise i egne øyne og forstandige i egne øyne! Ve dem som er tapre til å drikke vin og tapre til å blande sterk drikk, som rettferdiggjør den ugudelige for lønn og tar den uskyldiges rettferdighet! Derfor, som ildtunge fortærer halm, og som flammen fortærer tørt gress, slik skal deres rot bli som råttnehet, og deres blomst visne som støv, fordi de har foraktet Herrens, hærskares, lov og Israels Helliges ord. »*

I begynnelsen av dette verset bebreider Gud forvirringen mellom « godt og ondt »; noe som tar oss tilbake til skapelsens begynnelse, konteksten der « *frukten fra treet med kunnskap om godt og ondt* », forbudt av Gud, ble spist av Eva, deretter av Adam. Dermed åpnet de døren til døden, som ender opp med å ta hele menneskeheten ved verdens ende fordi hun igjen spiste denne forbudte frukten..., hele menneskeheten fortjener derfor døden, bortsett fra de utvalgte som er frelst ved den nåde som er gitt av Jesus Kristus. Men denne nåden gagnar bare de kalte som han anerkjenner som sine egne og som dermed får tilgang til den åndelige statusen som utvalgte.

Jesus Kristus, de utvalgte lege

Denne torsdagen, 1. desember ²⁰²² , ga vår guddommelige Herre meg nåden til å gi forklaringer om de fysiske plagene som forårsaker hans barns lidelser. Han minner oss dermed om at han virkelig er den øverste legen; legen, hvis kunnskap er ubegrenset i alle vitenskaper. Og han alene besitter alle svarene om livet og dets prinsipper. Som tittelen på dette verket minner oss om, utgjør Kristi utvalgte spredt over hele den bebodde jord, selv om de er adskilt av titalls, hundrevis og tusenvis av kilometer, hans nye Israel som han leder dag etter dag mot sitt himmelske Kanaan. Og, akkurat som han fikk stor ære av å huske at sykdom ikke hadde rammet hans folk i løpet av sine 40 år med vandring i den

arabiske ørkenen, åpenbarer han i dag, men allerede gjennom Ellen G. Whites skrifter, årsakene til vår lidelse for oss.

I 2022 har ryggsmarter blitt en plage som nesten alle mennesker opplever, og i realiteten har denne spesifikke plagen eksistert siden menneskets skapelse fordi den er et resultat av dets konstitusjon. Menneskekroppen består av to overlappende blokker forbundet av ryggraden: den nedre delen er bekkenet, den øvre delen er brystkassen. Mellom disse to elementene er "lumbale" ryggvirvlene som er mest påvirket i vår eksistens dag og natt. Det er de som støtter vekten og bevegelsene til brystkassen, som kan vippe horisontalt i 360 grader. Siden de er svært stressede, er de de første som lider av konsekvensene av bevegelsene våre. Det eneste eksemplet blant alle pattedyr er at menneskets naturlige stilling er å leve oppreist. Og denne holdningen krever stor kontroll over balansen som opprettholdes av en permanent tilpasning av denne ryggraden. Merkelig nok skader mennesket seg mindre om dagen enn om natten når det sover liggende på bakken eller i en seng. For å kunne kurere plagene våre, må vi absolutt forstå hva som forårsaker dem. Hvorfor er nettene våre så destruktive når vi trodde vi ville finne gunstig reparasjon i søvn? Forklaringen er som følger, den kan oppsummeres i to ord: cellenes posisjon og fornyelse. Vi skylder det verste og det beste til fornyelsen av kroppens celler, avhengig av om denne fornyelsen av cellene våre skjer i en naturlig positiv posisjon for hele kroppen vår eller i en negativ posisjon som er skadelig for hele kroppen vår eller en spesifikk lokal del. Hva skjer når vi legger oss ned for å sove? Kroppen vår reagerer i henhold til tyngdeloven: tunge områder synker ned i madrassen, deretter slapper musklene og senene våre av i søvnen, og på grunn av sin egen vekt fremmer bekkenet, brystkassen og korsryggvirvlene som skiller dem denne avrundingen av ryggen. Når man ligger på siden, smalner den øvre delen av krysset mellom to ryggvirvler, og omvendt sprer den nedre delen seg fra hverandre. Det ville ikke ha noe å si om stillingen ble holdt i fem eller ti minutter, men nettene våre med hvile varer i minst 6 timer, opptil 8 til 10 timer for noen som føler behov for det. Dessuten, mens noen ofte endrer posisjon i løpet av natten, foretrekker andre, som meg, en vane å ligge på høyre eller venstre side; Begge deler er like skadelig når de holder mennesket avhengig. Blant de første sangene Gud inspirerte i meg er «The Chained», der jeg sier dette: «Vane er en lov som ikke kan unnsliques; og når vi tror vi har lyktes, dominerer den oss mer enn noen gang.» Det er derfor vi må kjempe og frigjøre livene våre fra vanens avhengighet av mange grunner. Fordi hjernen vår forvandler alt som ofte fornyes til vane. Hvor er faren? Når man sover i en ryggmargsvridning, ligger denne faren i cellefornyelsen. Kroppen vår fornyer cellene sine stadig. Døde celler dreneres og evakueres av blodet, og nye celler dannes for å erstatte dem. Denne permanente handlingen, som skjer uten vår bevissthet, minner oss om at Gud fortsetter å skape oss. Han dannet først mennesket, men siden dødssynden har han sørget for fornyelsen av døende celler i menneskekroppen. Og dette mirakelet gjentas milliarder av ganger. Hvis kroppen vår er i riktig posisjon, er denne fornyelsen bare gunstig, men hvis posisjonen er feil, blir konsekvensene katastrofale. Hva skjer når leddene i ryggvirvlene våre deformeres? Mellom ryggvirvlene ligger ryggskiven, som demper kontakten mellom to tilstøtende ryggvirvler. I den innsnevrede øvre delen, når man ligger på

siden, er fornyelsen av skivecellene begrenset, og i den forstørrede nedre delen forsterkes fornyelsen av cellene i denne skiven, og skiven utvider seg, fordi den drar nytte av et forstørret rom. Om natten forvandler cellefornyelsen sakte, men sikkert en gunstig handling til en skadelig handling som vil bli en reell årsak til lidelse. Fordi om dagen lider vi av det onde som bygger seg ubevisst opp om nettene våre. Og det bør bemerkes at denne deformasjonen av leddet i korsryggvirvlene til slutt klemmer isjiasnerven som går ut av ryggvirvelen gjennom ryggmargen, noe som forårsaker smerter i ryggen og ned til bena og føttene. Og smerten kjennes på siden der korsryggskiven er knust. Så hva er løsningen? Det er opp til mennesket å ta initiativ for å beskytte riktig justering av ryggvirvlene. Når man står eller sitter, må støtten på ryggraden forbli rett og vertikal. Sofaer som oppmuntrer til avrunding av ryggen bør unngås, eller en fast, solid pute plassert i nyrehøyde bør plasseres. Tidligere hadde stoler en høy, ubehagelig vertikal ryggstøtte som tvang personen som satt på dem til å gi ryggraden en gunstig vertikal justering. Denne praksisen har forsvunnet fordi mennesket foretrakk den destruktive komforten ved avslapning (på alle områder: fysisk og mentalt). Men for natten blir en tilpasning nødvendig. Vi må forhindre at kroppen vår runder seg når vi sover liggende på den ene siden. Jeg foreslår flere metoder som består av å tilpasse sengen eller vår egen kropp. For sengen: plasser en kile mellom rammemadrassen og madrassen i midjehøyde, mellom hoftene og ribbeina, slik at madrassen ikke synker ned i dette området. Du kan også plassere et sammenrullet håndkle eller et annet produkt, for eksempel en skumrulle, under det nederste lakenet, men i alle tilfeller må du unngå smertefølelse som kjennes hvis kilen er dårlig plassert. Derfor består den andre metoden av å utstyre selve kroppen; ved å omgi midjen vår med sengetøy, et frottéhåndkle eller laken til midjen vår har samme størrelse som hoftene og bekkenet. Når kroppen vår styrkes og vedlikeholdes på denne måten, unngås en avrunding av ryggraden. Det er da livets mirakel virker, du kurerer sykdommen din mens du sover, uten medisiner, uten noen form for medisin, uten fysioterapeut eller kiropraktor eller rett og slett en beinlegger. Det er fortsatt fornyelsen av celler som vil lade opp korsryggskiven i riktig balanse over 360 grader. Denne fornyelsen av celler fortsetter til slutten av menneskelivet, det vil si i hvilken grad situasjonen skapt av sykdommen er langt fra håpløs.

Bevisstheten om viktigheten av søvnstillingen førte til at jeg innså at det finnes mange andre konsekvenser. La oss tenke på at vi sover mellom en fjerdedel og en tredjedel av vår eksistens, og jeg kommer til å si: «Fortell meg hvordan du sover, så skal jeg fortelle deg hva du er.» Det sies at cellene i hele kroppen vår fornyes fullstendig etter syv år. Det er rundt 40-årsalderen at de aller første konsekvensene av dårlige vaner som har blitt praktisert siden fødselen, viser seg; og selvfølgelig, som en uunngåelig regel, og den primære årsaken, kroppens stilling under nattesøvnen. Når man ligger på siden, er det ikke bare korsryggskivene som blir skadet, det samme gjelder for ansiktet og øynene våre. Om natten hviler hodet på en av sine to sider på puten, som jeg anbefaler tykk og fast for å utgjøre de 10 til 15 centimeterne som skiller siden av ansiktet fra den ytterste kanten av skulderen; og denne nedre siden som hviler på puten knuses under hele søvnen; muskelforandringer drives av prinsippet om cellefornyelse;

over flere tiår endrer vi utseende og morfologi. Øyemusklene gjennomgår også disse endringene, og de første konkrete tegnene på disse endringene viser seg: endringen av synet på grunn av deformasjon av orbitamusklene. Det opprinnelig svært runde øyet har blitt mer eller mindre ovalt. Men dette ondet har ingen reell løsning, og da begynner slaveriet med å bruke briller, som bare vil forverres over tid. Til tross for ulempene har det å sove på siden en fordel for muskulær hvile i bena, som bare oppnås ved en liten bøyning av disse; noe som ikke tillater å sove på ryggen. Men på den annen side forårsaker ikke det å sove på ryggen noen ulemper for korsryggvirvlene eller ansiktsmusklene. Som en generell regel, for at søvnen skal bli virkelig gjenopprettende, må sengetøyet tilpasses menneskekroppens form basert på ergonomiske prinsipper. Hodet vårt trenger ikke en fjærpute eller altfor mykt skum, fordi området som må støttes godt er nakken og nakken, og her anbefaler jeg igjen å bruke et skumlaken med fast tetthet eller en ganske fast pute. Å sove på ryggen er veldig gunstig og forårsaker lite ulempe. Som en generell regel er det endringen i kroppsstilling som er ideell, slik at vi unnslipper vanens betinging. Og på denne måten vil ingen del av kroppen vår lide av for lang skadelig eksponering. I denne stillingen blir puten ubrukelig med mindre den er støpt og ergonomisk. For komfort og beskyttelse av nakken anbefaler jeg imidlertid å plassere tykkelsen på et tykt sammenrullet håndkle i høyden. Vi må oppnå søvn, uavhengig av hvilken stilling kroppen vår inntar. Og når midlene jeg har foreslått for å bøte på problemet med den avrundede ryggraden brukes, kan kroppen snu seg til høyre, venstre eller på ryggen, uten ulempe for den. Jeg har bevisst utelukket tilfellet med å sove på magen, fordi i denne stillingen gjelder ulempene musklene i nakken og nakken. Dermed, hvis den forvridde stillingen av hodet, på 90 grader, langvarig om natten, er ofte årsaken til denne berømte "stive nakken" som føles smertefullt når den sovende våkner.

Tilpasningene som er foreslått så langt, har mer en rolle i å unngå ryggsmarter enn å behandle dem når de allerede er smertefullt følt. Å helbrede det smertefulle problemet krever en noe mer muskuløs metode. Og i denne forbindelse må ikke Skaperens Guds barn la seg infantiliseres av legene innen menneskelig medisinsk vitenskap. Sunn fornuft og intelligens som Gud gir oss er verdt mye mer enn lærdommene som er lært og gjentatt av leger, arrogante og stolte papegøyer. For Gud er det første skrittet mot helbredelse å stoppe årsaken til smerten, som derfor må identifiseres tydelig. For å kurere klemming av ryggvirvelleddene vil vi deretter utnytte prinsippet om avrunding som favoriseres av sengens fleksibilitet, ved å reversere kroppens stilling og fremheve den dannede fordypningen. Hvis isjiassmarter kjennes på venstre side, må man ligge på venstre side og oppmuntre til avrunding av ryggraden ved å plassere en pute under de nedre hoftene og en annen under ribbeina. I denne stillingen presses de klemte ryggvirvlene fra hverandre. Ved absolutt muskelavslapning, en fullstendig frigjøring av avslapning, tvinger kroppens vekt denne åpningen. Og hvis det er nødvendig og tilgjengelig, kan hjelp fra en tredjepart være svært nyttig, ved å trykke med små støt på midjen til den liggende personen, hvis muskulære avslapning er absolutt nødvendig for ikke å skade senene og musklene som forbinder disse ryggvirvlene. Jeg har nettopp oppdaget i en TV-dokumentar

metoden til en mesterlig thailandsk massør som bruker en trehammer som han slår klientens muskler med. Slagene dempes og leveres til en masse av tett stoff som tar en sylindrisk form ved å vikle en snor. Forklaringen hans er svært overbevisende. Han fremkaller dermed sjokkbølger i musklene med stor dybde som vekker organismen av en tilstrømning av blod som utgjør muskelens respirasjon. Det endelige resultatet som ble oppnådd var mer enn forbløffende. Den lidende pasienten følte seg fullstendig avslappet på slutten av behandlingen og demonstrerte sin økte fleksibilitet ved å bøye seg ned og berøre gulvet med fingrene, med beina strakt. Massøren kombinerte hedenske religiøse besvergelses rettet mot åndene med sin fysiske teknikk, men setter man dette til side, er metoden verdt å bli husket og praktisert. I øst kan helbredelse oppnås gjennom brutale praksiser som ikke er akseptert i vesten. Men disse brutale praksisene demonstrerer sin effektivitet; Dette er ikke alltid tilfelle med vestlige teknikker. Faktisk må vi forstå hjernens oppførsel, som avslører signalene som sendes av hele den fysiske kroppen. Uten spesifikk smerte virker hjernen uvitende om kroppens eksistens, men hvis traumer oppstår gjennom sjokk eller klemming, sender nervene en melding til hjernen som signaliserer en unormal aggresjon, som hjernen deretter uttrykker gjennom smerte. Smerte føles akutt når resten av kroppen er i en normal hviletilstand. Men hvis andre punkter også begynner å signalisere aggresjon, føles den første smerten på en svekket måte. Alt skjer i henhold til dette bildet: i nattens mørke trekker et tent stearinlys oppmerksomhet til seg selv. Men hvis tusen stearinlys lyser samtidig, forsvinner det inn i massen og er ikke lenger merkbart eller identifiserbart. Dette er det som forårsaker mangedoblingen av slag med hammer fra denne thailandske massøren på alle de vitale muskelpunktene i pasientenes kropp. Men han begrenser seg ikke til disse slagene alene. Med foten trykker han bestemt på musklene i noen sekunder og slipper deretter trykket. På denne måten blokkerer og åpner han blodsirkulasjonen fra leggene, lårene og ryggmuskulaturen til nakken. Jeg setter pris på denne rent mekaniske tilnærmingen til menneskekroppen, fordi det er det vi er: maskiner utstyrt med livets ånd gitt av Gud. Jeg har eksperimentert på meg selv med dette direkte slaget med en trehammer, og hvis slaget ikke er for kraftig, forårsaker det ikke smerte, men det vekker absolutt blodsirkulasjonen i de sovende musklene. Og jeg tror at denne metoden kan bidra til å unngå blokkeringer i arteriene og dermed alvorlige sirkulasjonsproblemer som hjerteinfarkt eller hjerneaneurismer. En detalj som skal avklares, gjenstanden som brukes av den thailandske massøren for å dempe slagene, var satt sammen som følger: midt i en firkant med hvitt stoff samlet han duftende urter som mynte og andre urter uten å male eller knuse dem; ved å løfte hjørnene på stoffet ble det dannet en ball, lukket av en snor som han omsluttet stoffet til toppen. Ved å slå på denne toppen spredte essensen av plantene i den nederste ballen seg over huden og inn i de berørte musklene. Thaimassasje er ikke en kjærtegn, men en brutal, målt og kontrollert handling som fremkaller en gunstig reaksjon i de behandlede musklene og en ekte helbredelse oppnådd uten kjemisk medisiner. Jeg henter kun tilbake fra dette vitnesbyrdet « *det som er godt* », slik Gud inviterer oss til å gjøre i dette verset i 1. Tess. 5:21: « *Men prøv alt; hold fast ved det gode* ». Selv om dette verset hovedsakelig handler om « *profetier* », tror jeg det også kan gjelde alt som kan være godt, i alle

aspekter av livet. Jeg avviser thailandske religiøse teorier, men jeg beholder de fysiske praksisene i deres medisinske behandling. Demonene har gitt dem fordelene av sin rike kunnskap om menneskelivet, dets kropp og dets organer. Min interesse for denne metoden er berettiget av det faktum at jeg i noen år nå allerede har fått for vane å behandle isjiassmerter ved å slå det smertefulle området nær korsryggen.

Den andre helseleksjonen i denne studien gjelder kosthold, og om dette emnet har vi ikke lært alle leksjonene den lærer oss fra Bibelen. Jeg bor i Vesten, i Frankrike, en global region som offisielt har vært forbannet av Gud siden år 321. Og våre kostholdsskikker og tradisjoner har blitt arvet og gitt videre fra tid til annen, i århundrer, frem til vår moderne tid, hvor vi finner standarden på tre måltider om dagen: frokost, lunsj eller middag, og middag eller kveldsmat. Disse tre måltidene om dagen, tradisjonelt spist, er absolutt unødvendige, men i det velstående og velstående Europa spiser folk mer for nytelsens skyld enn av behov. Da jeg var barn, lærte jeg ordtak og ordtak som dette: man må spise for å leve, ikke leve for å spise. Som de fleste visdomsordtak har dette blitt fullstendig ignorert og glemt av mennesker. Det er derfor den rette modellen ikke vil bli funnet blant mennesker, men bare i Bibelen, i guddommelige lærdommer. Gud presenterte denne ideelle modellen for oss da han mettet sitt folk Israel i 40 år i ørkenen. Den foreskrevne maten var utelukkende manna, som smakte, som vi leser i 2. Mosebok 16:31, « *som en honningkake* »: « *Israels hus kalte maten Manna. Den var som korianderfrø; den var hvit, og smaken var som en honningkake.* » Mat ble bare gitt én gang om dagen etter morgenduggen. Denne lærdommen er spesielt relevant for oss som skal løpe for den himmelske utvelgelsen, ledet av Gud til sitt himmelske Kanaan. Hva forteller Gud oss i denne opplevelsen? Han forteller oss at menneskers kaloribehov i en periode på 24 timer kan dekkes i et enkelt måltid spist tidlig om morgenen. Farvel til de tre måltidene som, anbefalt av djevelen, overbelaster kroppen ved å lenke sammen timer med fordøyelse som overlapper gjennom dagen og til og med om natten. Hvilken kvalitet på hvile kan søvn ha når kroppen fortsetter å styre fordøyelsesprosessen i flere timer? En kvalitet så lav at behovet for lindrende og søvndyssende medisiner blir essensielt. Men når man våkner, blir den giftige kaffen igjen essensiell for å holde kroppen våken og opprømt. På denne måten blir menneskemaskinen utsatt for en syklisk kjede av brå oppbremsing og plutselige akselerasjoner som absorberer all dens energi og fremmer stress; dette, helt til det endelige sammenstøtet, nervesammenbrudd eller koronar aneurisme, eller andre mer eller mindre fatale problemer av denne typen.

I motsetning til disse negative levestandardene befaler Gud sine utvalgte, for deres beste, å hamstre kaloriene som trengs i 24 timer, kun tidlig om morgenen. Maten som absorberes vil tillate menneskekroppen å utføre alle sine oppgaver, alle sine aktiviteter, i 24 timer. Kroppen setter pris på dette prinsippet fordi etter å ha spist et solid måltid, blir maten umiddelbart omdannet til energi, som dermed vil være tilgjengelig frem til det er tid for å sove. Dagaktivitet forstyrrer ikke fordøyelsen; begge kontrolleres av hjernen i dens bevisste fase. Og når det er på tide å sove, trenger ikke kroppen mat, men bare fysisk og mental hvile. I denne fasen av bevisstløshet gir hjernen organene en velfortjent hvile. Et

måltid spist mellom klokken 06.00 og 07.00 er fullstendig fordøyd rundt klokken 13.00. Men kroppen er normalt i stand til å gi energien som trengs for de 5 eller 6 timene med aktivitet som fortsatt gjenstår til slutten av arbeidsdagen. Og denne tiden reduseres ytterligere ved en sammenhengende 8-timersdag; Aktiviteten som begynte klokken 08.00 og deretter slutter klokken 16.00. Jeg opplevde personlig denne arbeidsrytmen profesjonelt i 1976. Jeg ble frigitt klokken 16.00, og hadde dermed 3 timer til å handle og like mange timer til å forberede måltidet mitt til neste morgen. Etter det kunne jeg komme meg til hektene med en sårt tiltrengt og fortjent natts søvn. Dette bestemte regimet ble akseptert av arbeidsgiveren min fordi jeg jobbet alene, uten konsekvenser for andre arbeidere. Dessverre er Guds sønner i dag avhengige av den forbannede menneskehetens organisasjon, og de må respektere prinsippene som er etablert kollektivt. Valget av kostholdsmetoden forblir imidlertid individuelt, og modellen som er forordnet av Gud, eller foreslått av ham, er derfor anvendelig for den som ønsker å gjøre det. I samfunnet er modellene som tas i bruk de som djevelen og hans demoner har inspirert i opprørske menn. De er ødeleggende for liv og ånder. Tvert imot viser Gud oss hva som er godt, behagelig og perfekt for oss, og bare hans utvalgte forstår og godkjenner det til deres større beste, allerede på denne jorden preget av menneskelig forbannelse. Forakten som vises for hans utvalg av ren og uren mat, faller også tilbake på dem i form av sykdommer som fremmer deres marsj mot døden.

I en tidligere leksjon minnet verset fra Exodus oss om at alles ernæringsbehov er individuelle og forskjellige. Faktisk har vi i menneskeheten bare det generelle utseendet til felles fordi det finnes forskjeller i alle synlige ytre områder, men også i atferden og reaksjonene til organene våre: avhengig av genene de har arvet fra fødselen, spiser noen mye uten at kroppen deres har nytte av det, og for andre er det motsatt. Å spise lite fører til at de går opp i vekt, og tilfeller på grunn av hormoner kan rettfærdiggjøre fedme. Det er av denne grunn at Gud gir hver av hebreerne muligheten til å mette seg med manna i henhold til deres personlige behov, fastsatt av deres natur. Han gjør det samme for oss i dag. Hver av oss bestemmer mengden mat han mener han skal konsumere, men dette frie valget av mengde er ikke for dens kvalitet. Gud har foreskrevet regler om dette emnet som hans utvalgte bare kan ære og anvende med glede og tillit.

Det er én ting som markerer forskjellen mellom helbredelsen gitt av Gud og den som gis av legene i denne verden. Gud kan frembringe en perfekt, total helbredelse, mens mennesker bare har som mål å få smerten forårsaket av sykdommen til å forsvinne. Men for å oppnå en fullstendig helbredelse fra Gud, krever han at den lidende setter en stopper for det som forårsaker ham skade; og han anvender dette prinsippet på både fysisk og åndelig sykdom. For å forstå denne nødvendigheten er bildet av «Penelope», kona til grekeren «Ulysses» og poeten «Homer», perfekt egnet: hun rakte om natten skjerfet hun strikket om dagen for å forsinke ekteskapet som hennes folk ønsket å påtvinge henne; hun handlet på denne måten fordi hun fortsatt håpet på at Ulysses, hennes mann, som hadde dratt mange år tidligere for å delta i Trojakrigen, skulle komme tilbake. Dermed, hvis årsaken til sykdommen ikke forsvinner helt, forblir den mottatte behandlingen bare suksessive lindrende behandlinger som ikke er i stand til å føre

til en fullstendig helbredelse. Etter å ha lidd av isjiassmerter ved flere anledninger, husker jeg fra disse erfaringene at etter å ha tydd til manipulasjoner utført med hell av beinsettere, tenkte ingen av dem noen gang på å gi meg råd om hvordan jeg kunne reversere og eliminere årsaken til min nå kroniske smerte. Jeg kom for å få lindring, de ga det til meg, og ikke noe mer.

Det er derfor den store legen Jesus Kristus jeg skylder evnen til å innse i dag at alle onder kan kureres hvis årsakene som fremkaller dem elimineres; og bare under denne unike tilstanden.

Når jeg tenker meg om, kan jeg tilskrive deformasjonen av ryggraden min til metallsengebunnen der jeg sov rygg mot rygg med min eldre bror, ettersom jeg selv lå på høyre side, da jeg var barn. Natt etter natt bygde problemet seg opp helt til det tok en kronisk form da korsryggskiven atrofierte på venstre side. Å identifisere problemets opprinnelse indikerer måten å kurere det på: det er nok til å snu situasjonen. Og hvis jeg ikke gjorde det før, er det fordi denne vanen, som hadde blitt naturlig, virket for meg å fremme søvn. Denne resonnementet hadde som konsekvens at den forlenget og forverret problemet.

Det er det samme med synd. I djevelens verden tror falske kristne at de kan bli frelst ved Kristi blod ved fortsatt å praktisere synd; det er ikke hva de sier, men hva de gjør. Den store sjelenes lege kan derfor ikke frelse dem slik de håper, tror de, med tro. Men den fortsatte praktiseringen av synd vitner mot det de kaller «sin tro», og de mange advarselstekstene som er sitert i Den hellige Bibel, Guds ord, i skriftene til den nye og gamle pakt, fordømmer dem til den grusomste desillusjon. Jesus Kristus kom for å « *gjøre ende på synden* » ifølge Dan 9:24, ikke bare for å « *sone for den* ». Og « *synden* » som han gjorde *ende på* , er den som hans utvalgte **forlater** ved å legge den på « *Guds lam som tar bort verdens synder* »; ved å gjøre soning alene til fordel for disse utvalgte; Dette er hele læren i den jødiske seremonien «Yom Kippur» eller «forsoningsdagen», temaet som åpenbares i bildet i 3. Mosebok 23:16–32, og i den jødiske påsken. Hensikten med denne iscenesatte seremonien oppsummeres av det ene verset i Jeremia 31:34: « *De skal ikke lenger lære hverandre, og ingen sin bror, og si: Kjenn JaHWéH! For de skal alle kjenne meg, fra den minste til den største, sier JaHWéH. For jeg vil tilgi deres misgjerning og ikke mer huske deres synd* . »; et frelsesprosjekt hvis fullbyrdelse i Jesus Kristus bekreftes i Hebreerne 8:8–13. I lys av dette verset sier jeg til dem som tror de er frelst «i sin synd»: hvordan kan Gud « *glemme* » deres « *synd* », hvis den fortsatt praktiseres og forblir synlig under hans rettfærdige blikk som øverste dommer? Gud kan bare « *glemme* » det som har forsvunnet. Dette er tilfellet med « *synd* » som bare forsvinner etter å ha blitt forlatt av det skyldige mennesket.

Jeg legger merke til at Gud i dette verset siterer « *synd* » og ikke « *synder* » . Dette bekrefter ideen om at for ham betegner « *synd* » globalt en opprørsk holdning som kan ta flere former. Og denne tanken uttrykkes av apostelen Jakob når han erklærer i Jak 2:10: « *For den som holder hele loven, **men synder i ett punkt, er skyldig i alt*** . » Denne teksten bekrefter derfor Guds krav om å se praktiseringen av « *synd* », som ifølge 1. Johannes 3:4 er « *brudd på den guddommelige loven* » , fullstendig forsvinne i livene til dem han frelser i Kristus:

Den som synder, bryter loven, og synd er lovbrudd. » som betegner hvert ord som kommer fra Guds munn i hans to påfølgende pakter.

Livet bekrefter nødvendigheten av å forlate ondskapens årsak på alle områder. Kan en alkoholiker bli kurert uten å slutte å drikke alkohol? Kan en røyker bli frigjort fra sin avhengighet hvis han fortsetter å røyke? Disse to eksemplene demonstrerer nødvendigheten av å fullstendig gi opp praksiser som forårsaker ondskap. Og disse kurene oppnås bare gjennom innsats og kamp mot vane og dens avhengighet. For å oppnå denne seieren må offeret være utholdende og fast bestemt på å vinne, eller i stand til å «*fornekte seg selv og ta opp sitt kors for å følge* » Jesus Kristus, den eneste store legen av kropp og sinn, ofre for sykdommer som alle skyldes « *synd* » arvet fra Adam og praktisert av alle mennesker etter ham.

Ut fra resultatet å dømme har Guds plan om å utrydde synd fullstendig mislyktes. Det er slik den globale situasjonen i verden ser ut til å være. Men Guds plan var aldri ment å omvende hele menneskeheten for å frelse den. Hans frelsesplan realiseres bare i livene til de få utvalgte som er spredt over hele jorden blant alle nasjoner. Han kan frelse disse utvalgte fordi de har hørt, mottatt, forstått og gått med på å adlyde hans krav; dette gjør dem verdige til å leve i hans nærvær, i delt kjærlighet, i evigheten som kommer og som han gir dem.

ENDENS TID

« *Endens tid* » nevnes flere ganger i Daniels bok, men også i det personlige vitnesbyrdet gitt av Herren Jesus Kristus. I dag skal jeg studere de forskjellige betydningene Gud gir dette uttrykket, selv om jeg tror at for Gud har det bare én: for ham kommer « *endens tid* » når alt er gjort for å rive de trofaste sjelene som er verdige å bli frelst fra døden. For å støtte denne resonnementet har vi historien om menneskene før syndfloden som ble ødelagt av flommens vann. Årsaken til denne ødeleggelsen var umuligheten av å redde dem til tross for vitnesbyrdet gitt av Noah og sønnene hans. Hele menneskeheten på den tiden kjente ham og hånet åpent hans bygging av arken som skulle redde ham og hans familie. Men i den timen Gud valgte, åpnet seg himmelens sluser, og hele menneskeheten omkom, druknet som rotter med alle landdyr spredt over jorden; bortsett fra de som gikk inn i arken for å redde sitt slag. Vitnesbyrdet om flommen er ekstremt viktig fordi Gud ved denne handlingen ga menneskene bevis på sin evne til å ødelegge livet han skapte. Etter flommen tynger trusselen den opprørske og vantro menneskeheten tungt, men den er mye mer enn en enkel trussel: den er en advarsel, fordi han har programmert for « *endens tid* » en ny utryddelse ved Jesu Kristi gjenkomst i begynnelsen av det syvende årtusen, men også, på slutten av dette syvende årtusen etter den siste dommen, ved « *ildflommen* » som er profetert i 2. Peter 3:7: « *mens de nåværende himler og jorden ved det samme ord er holdt i forråd og holdt tilbake til ilden til dommens og fortapelsens dag for de ugudelige mennesker* . » Denne « *ildflommen* » vil dekke jorden med underjordisk magma, som vil gi den utseendet til « *ildsjøen* » som er nevnt i Åp 20:14, der alle opprørerne som blir dømt av Gud og hans utvalgte, vil motta denne straffen med

den « *annen død* ». Denne utryddelsen ved en autentisk «ildflom» vil markere den sanne slutten på det jordiske frelsesprosjektet, omega- eller «Z»-tiden i forhold til alfa- eller «A»-begynnelsen, som i virkeligheten ikke bare er den jordiske skapelsens begynnelse, men som er den hvor Gud skapte sin første frie motsetning, engelen kalt «Morgenstjernen», og som vil dø som «Satan» og «djevelen», Guds og hele menneskehetens motstander og fiende; selv det som tjener ham mer eller mindre ubevisst.

I nyhetene fra februar 2022 så vi at russerne malte en stor hvit «Z» på sine militære kjøretøy. Ingen har egentlig forklart denne bokstaven «Z», som ikke finnes på russisk, men som faktisk er den siste bokstaven i alfabetet for vestlige språk. Det er derfor jeg tror at dette er et tegn gitt av Gud til fordel for hans utvalgte som deler hans hemmeligheter. Faktisk er tegnet uhyggelig, siden det varsler « *slutten* » for denne Vesten, som konsentrerer all Guds vrede om seg selv. Den hvite fargen er guddommelig og et tegn på renhet: Gud bestemmer slutten på dominansen til de vestlige folkene, som har forrådt og forvrengt hans frelsesplan basert på Jesu Kristi sondød. «Z»-en varsler tydelig et budskap knyttet til «endetiden » . Denne spesifikke vestlige «Z»-en avslører logikken bak motivasjonen til «spesialoperasjonen» som ble lansert av russerne mot Ukraina, som han bebreider nettopp for sin allianse med de vesteuropeiske og amerikanske landene. Ved å fordømme de perverse utskeielsene i vestlig moral, forkynner russerne bare tanken på Guds dom i konkrete ord. Det er åpenbart at i Vesten kan ikke disse anklagene høres eller rettferdiggjøres, like lite som den jødiske nasjonen kunne akseptere og anerkjenne de rettferdige bebreidelsene som Gud rettet mot den gjennom sine profeter, inntil nasjonens ende, ødelagt, fordi appellene, etter å ha mistet all effektivitet, ble ubrukelige; bare den endelige straffen ble ilagt.

I Matteus 24:14 erklærte Jesus: « *Dette evangeliet om riket skal forkynnes i hele verden til et vitnesbyrd for alle folkeslag. Så skal enden komme .* » Hvordan ble evangeliet om riket forkynt over hele verden? Svaret er: gjennom spredningen av Den hellige Bibel. Fra det øyeblikket den ble trykt, distribuert og gjort tilgjengelig for dem på alle språk, ble alle jordens innbyggere styrket for Gud. Bibelen, Guds skrevne ord, gir unike svar på menneskers rettferdige spørsmål; Gud kan ikke gjøre noe mer for dem. Evangelisering mistet sin mening da Bibelen og dens guddommelige sannhet ble forvrengt og forrådt i protestanternes hender. Men dette sviket var ikke det siste, for i sin tur, utsatt for en prøve av profetisk tro mellom 1980 og 1994, demonstrerte troen til institusjonell adventisme sin forakt for den profetiske advarselen gitt av Gud i sin hellige Bibel. Og dette siste sviket er verre enn de foregående fordi lyset har rikelig gitt mening til Guds frelsesplan. Kunnskapen om og gjenopprettelsen av praktiseringen av sabbaten har belyst årsakene til den dramatiske lidelsen på grunn av de religiøse forfølgelsene som ble pålagt av den katolske religionen da kongene støttet den med sin væpnede styrke. Nå, etter å ha åpenbart for pionerene i verket identifikasjonen av denne katolske religionen med " *dyret som stiger opp av havet* " i Åp 13, har den protestantiske religionen og den offisielle adventismen etter tur inngått en allianse med den. Dette bestemmer egentlig for Gud datoen for begynnelsen av " *tiden for ...* " « *slutten* » er tiden da menneskelig svik når sitt høydepunkt. Og den datoen er 1994,

siden de hemmelige adventistenes forsøk på å etablere denne unaturlige alliansen offisielt ble avslørt for adventistene i begynnelsen av 1995.

I Daniel 11 finner vi flere sitater fra « *endens tid* », som derfor alle vil betegne året 1995. Vi må forstå tanken til vår Skaper, som utgjorde hele sin bibelske profetiske åpenbaring, som han egentlig bare har til hensikt for sine siste utvalgte i « *endens tid* » . *slutt* . " Og dette begrepet tvinger meg til å huske dette verset der Gud sier gjennom Salomo: " ***Enden på en ting er bedre enn begynnelsen*** "; det er så logisk: begynnelsen er full av spørsmål i en uklar situasjon mens " *tiden for « slutt »* " er full av svar på alle spørsmål. Faktisk skulle hele profetien bare forstås riktig når alt som er profetert skulle bli oppfylt eller er i ferd med å bli. For dette er det sanne formålet med all profeti: det er dens oppfyllelse, som dens tjenere venter på med tro, som gir næring til deres tro enda mer i den timen da de profeterte tingene blir oppfylt. Men man venter bare på det man vet må forventes; dette er umulig for dem som forakter profetier. Profeti er for menneskehetens siste dager det eneste uttrykket for sann tro. Tallrike sitater formaner kandidater til guddommelig frelse til å « *våke* »; som nettopp består i å motta og forstå kunngjøringene som er profetert av Gud i sin hellige bibel. Den som « *våker* », venter og blir ikke overrasket av hendelsen han venter på.

Disse to versene fra Daniel nevner « *endetiden* »: Dan 11:27: « *De to kongene skal søke i sine hjerter å gjøre ondt, og ved samme bord skal de tale løgn. Men det skal ikke lykkes, for **enden skal ikke komme før den fastsatte tid** .* » Konteksten gjelder Antiokos IV og hans nevø Ptolemaios, kongen av Egypt, som i denne gamle konteksten er henholdsvis « *kongen i nord* » og « *kongen i sør* » i profetien. Det samme uttrykket « **for enden skal ikke komme før den fastsatte tid** » siteres igjen i vers 35: « *Noen av de vise menn skal falle, for at de skal bli lutret, rensset og hvitgjort, **inntil endens tid** , for den skal ikke komme før den fastsatte tid* . » Men denne gangen er konteksten som denne « *enden* » **sikter** mot, den som vers 40 vil utvikle. Uttrykket « **bestemt tid** » antyder en tid eller en dato konstruert av varighetene som er profetert i «dag-år» av Gud i sine profetier. Disse konstruerte datoene er derfor dobbeltmerket fordi de representerer programmerte hendelser av primær betydning for Gud, og de er åpenbart for hans utvalgte. Og den som markerer begynnelsen på « *endetiden* », eller 1994, er av største betydning, fordi det er den siste som profetien tillater å konstruere. Gud gir sine siste utvalgte dette referansepunktet som tillater å tolke konflikten beskrevet i vers 40 til 45, der konteksten er slutten på evangelisering av den kristne tro. Denne gangen, i denne siste konteksten, betegner « *kongen i nord* » Russland og de muslimske østlige republikkene som støtter det, og « *kongen i sør* » representerer de muslimske nasjonene som hovedsakelig ligger sør for Middelhavet, araberne og afrikanerne. Han kalles « *kongen i sør* » på grunn av den arabiske opprinnelsen til religionen islam, født i Mekka på begynnelsen av 600 ^{-tallet} . I vers 27, mens han fremkaller en gammel kontekst, retter Gud en allusjon til sine siste utvalgtes intensjon som også vil angå « *tiden for slutt* », de to siste " *kongene i nord og sør* ", det vil si det ortodokse kristne Russland og de muslimske nasjonene forent i en unaturlig allianse, gjennomfører etter tur utvekslinger basert på " *falskhet* " som fordømmes av Ånden i dette vers 27. Denne allusjonen er den eneste åpenbaringen av en guddommelig dom mot den ortodokse troen, fordi bortsett fra

dette tilfellet ignorerer profetien i Daniel og Åpenbaringen eksistensen av denne ortodokse kristne troen som hevdes og praktiseres i landene i Øst-Europa. Profetien retter seg kun mot den romersk-katolske troen, og den protestantiske troen som er født fra reformasjonen av denne katolske kirken og til slutt dens "adventist"-form, offisiell form som ender med " *spyet opp* " av Jesus Kristus. Dette verbet "spy opp" bekrefter dens opprinnelige velsignede tilstand. I motsetning til dette ble ikke den katolske troen og den protestantiske troen "spyet opp" av Jesus, fordi han aldri anerkjente den første og bare midlertidig ønsket den andre velkommen, på grunn av dens doktrinære ufullkommenhet før 1844, datoen for prøven av hans tro.

I lys av disse dataene, som gjør 1994 til begynnelsen av « *tiden for « Slutten* » av Daniel 11:40, sammenstøtet mellom « *Sydens konge* » og den pavelige « *kongen* » som profetien sikter mot siden vers 36, retter seg mot den falske kristne troen i hele Vest-Europa; og i dette Europa, Frankrike, den eneste militærmakten og «den katolske kirkes eldste datter, dens mor».

Frankrike må betale dyrt overfor Gud for sin konstante støtte til den pavelige romersk-katolske kirke. Mot *den muslimske «kongen av sør* » må landet betale like dyrt for sin tidligere kolonisering av de muslimske landene på Afrikas nordkyst. Dermed finner vi den 25. juli 1995 et aller første morderisk muslimsk angrep utført av GIA, den algeriske islamistgruppen, som utførte et bombeangrep på fransk jord på stasjonen «Saint-Michel Notre-Dame» til den parisiske RER B; Jesus Kristus, den sanne Saint-Michel, var sponsor av denne straffeaksjonen mot tilbedelsen av Jomfru Maria, betegnet med navnet «Notre-Dame». Etter dette angrepet fulgte andre, utført suksessivt av al-Qaida-gruppen og Daesh-gruppen. Muslimsk fiendtlighet mot den kristne religionen er ikke lenger i tvil; det er åpenbart. Den 11. september 2001 bekreftet ødeleggelsen av de to tårnene på World Trade Center i New York, truffet av to passasjerfly brukt i et japansk selvmordsangrep av «kamikaze»-typen, denne hatefulle motstanden mot hele det kristne Vesten.

Profetien avslører to hovedfaser av aggresjon fra Europas fiender. Den andre gjelder den russiske aggresjonen som brygger opp i den nåværende krigen i Ukraina. Gud profeterer dermed at Europa vil bli angrepet suksessivt av muslimske nasjoner, og deretter til slutt av de russiske nasjonene i øst, som vil ødelegge det i stor grad.

« **Endetiden** » er tiden for slutten på den arrogante dominansen i Vest-Europa, hvorfra flere gigantiske nasjoner, USA og Canada, Australia og Sør-Amerika, oppsto. Beviset på at Europa er hovedmålet for Guds vrede i Jesus Kristus, ligger i symbolet « *Euftrat* », som betegner det i tukten av den « sjetten trompeten » i Åp 9:13. Og under dette symbolet « *Euftrat* » sikter Gud seg inn på den europeiske støtten som gis til den pavelige **romersk- katolske religionen** , hvis symbolske navn nettopp er « *Babylon den store* », det vil si navnet på byen som ligger ved elven « *Euftrat* » i de gamle kaldeerne.

« *endetiden* » utgjør en sterk støtte for de utvalgte sanne tro og et konkret bevis på dens eksistens. I opprørsleirene tror eller ønsker ingen å tro på en reell « verdens ende ». Derfor vendes tankene stadig mot håpet og forventningen om tiden for endelige forhandlinger, der en lykkelig « slutt » vil bli gitt til den

nåværende konflikten. Man må virkelig kjenne og dele hans åpenbarte overordnede plan med Gud for å vite at disse forhandlingene aldri vil komme. Bare de utvalgte som deler kunnskapen om hans planer, vet at menneskets historie er innskrevet mellom « *en begynnelse og en slutt* » som vil være lykkelig for de utvalgte og dødelig for opprørerne. Og all denne åpenbaringen ble bygget mellom skapelsen av 1. Mosebok og Kristi endelige åpenbaring kalt «Åpenbaring».

I Daniel 11:44-45 profeterer Gud: « *Tidene fra øst og nord skal forferde ham, og han skal dra ut med stor harme **for å ødelegge og fullstendig utslette mange** . Han skal slå opp teltene i sitt palass mellom havet, på det herlige og hellige fjellet. **Han skal gå under** , og ingen skal hjelpe ham. » Etter å ha « **ødelagt og fullstendig utslettet mange** » i Europa og Amerika, vil det mektige Russland bli utslettet av Amerika. Dets tropper vil bli forfulgt og utryddet i Israels land. Ved dette ødeleggelsesnivået vil menneskeheten bli sterkt redusert. I Europa vil «en tredjedel av menneskeheten» ha blitt drept, og kanskje flere. Men hva vil skje med ikke-kristne folk? De vil ikke bli spart og vil angripe hverandre. For alle jordens folk har en potensiell fiende som de vil kjempe mot og fullstendig utslette hverandre. De overlevende vil bli utsatt for en endelig trosprøve basert på kristen og jødisk tro. De hedenske nasjonene burde derfor ha forsvunnet; den endelige testen angår dem ikke.*

Å ikke falle offer for falske illusjoner er fortsatt et ubestridelig privilegium for de utvalgte i de siste dager. Dette er den delen Gud gir til dem som elsker hans sannhet og sannheten i alle ting.

« *Endetiden* » er fortsatt denne: 2 Tim 3,1–7: « *Vit dette at **i de siste dager** skal det komme vanskelige tider.*» *For menneskene skal være egenkjærlige, pengekjære, skryte, stolte, spottere, u lydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige, ukjærlige, uforsonlige, baktalere, uten selvkontroll, voldsomme, foraktere det gode, forrædere, egenrådige, hovmodige, elsker nytelser mer enn elsker Gud, de har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft . **Vend dere bort fra slike** .* For blant dem er det noen som sniker seg inn i husene og fører til fange dumme kvinner tyngt av synder, ført bort av alle slags lyster, alltid lærer og aldri i stand til å komme til erkjennelse av sannheten. » Hva er grunnen til dette triste bildet som beskriver menneskenes generelle karakter i « *endens tid* »? Til de 77 årene med fred som ble oppnådd fra Gud etter slutten av andre verdenskrig, det vil si siden 1945. Siden den datoen har hele Vesten latt seg formes av datidens mektige seierherre, det liberale kapitalistiske Amerika. For første gang i menneskets historie har mennesket blitt en utnyttbar ting, et berikelsesverktøy for et samfunn organisert på en pyramideformet måte inspirert av djevelen til frimureriet som hersker i dette landet. Mennesker har dessverre blitt "forbrukere". Handel og industri presser dem til å konsumere, og for å bringe de fattigste inn i dette prinsippet, tilbys de kredittlån. Når denne fattige personen er dekket av gjeld, har han ikke lenger et valg og må tvingende arbeide under de ufordelaktige forholdene som foreslås av "arbeidsgiverne", som har som rot det latinske ordet "pater", som betyr far; men dette navnet er også arvet fra ordet "patrisier", som betegnet beskytteren av svakere mennesker blant romerne, og hvor jeg finner en likhet i form og betydning med verbet "å gjete", og hvem er disse "patres" som skal "gjete"? Sauene, selvfølgelig, de svakeste, som er overgitt

til egoismen og grådigheten til disse nye spesielle gjeterne. Det er i dette landet hvor den valgte presidenten forplikter seg med sin hånd på Bibelen, at Guds bud vil bli mest angrepet, på grunn av den oppmuntrede berikelsen som vekker grådighet blant de fattige. Jeg minner deg på: dette er den religiøse oppfatningen som ble lært av den protestantiske genevaneren Johannes Calvin, for hvem rikdom utgjør et bevis på Guds velsignelse, det stikk motsatte av det han godkjenner, som angitt av dette verset fra 1. Tim 6:10: « **For pengekjærhet er en rot til alt ondt . Og noen, som er besatt, har faret vill fra troen og kastet seg ut i mange pinsler.** » ; og Jak. 5:1 bekrefter ved å si: « *Kom nå, dere rike! Gråt og jamre dere over de ulykker som skal ramme dere .* » Og for å tilfredsstille denne grådigheten er den enkleste responsen for de fattige tyveri og kriminalitet, avskyelig mord. Denne katastrofale amerikanske samfunnsmodellen har blitt reproduert i alle vestlige land, men alltid med et lavere nivå og en forsinkelse på noen få år. På grunn av opprinnelsen til etableringen var det amerikanske folket bygget på etnisk mangfold, der de nye emigrantene alle hadde de samme rettighetene uansett opprinnelse. Dette er sant i prinsippet, men i virkeligheten tok samboerskapet en rasistisk form, og de svarte, som den gang ble ansett som slaver, led spesielt under de hvites utskeielser. De røde innfødte ble ikke behandlet noe bedre siden de ble nesten fullstendig utryddet. Det var i Nord-Amerika at menneskerettighetene som ble etablert i det republikanske Frankrike, ble avledet fra sin opprinnelige betydning, nettopp på grunn av den etniske blandingen, som ennå ikke eksisterte i Europa på dette nivået, i noe land. Disse menneskerettighetene, som hadde som mål å jevne ut klasser og avskaffe privilegiene til monarkister og det romersk-katolske presteskaper i Frankrike, ble i Amerika internasjonale rettigheter pålagt jordiske nasjoner. Franskmennene etablerte dette charteret for å løse et nasjonalt, strengt internt problem, men etter å ha blitt tatt opp av Amerika, ble denne nasjonale retten internasjonal. Påvirket av USA adopterte de europeiske folkene den amerikanske oppfatningen av disse rettighetene etter den andre. Og paradoksalt nok er det gjennom menneskerettighetene at Amerika vassaliserer nasjonene som blir «forbrukere» av produktene det oppfinner og som forfører de europeiske folkene, men ikke bare fordi dets samfunnsmodell lykkes med å erobre nesten alle jordens nasjoner. Det er derfor ikke tilfeldig at Jesus i Åp 18 siterer uttrykket « *jordens kjøpmenn* » flere ganger, med henvisning til denne typisk amerikanske kommersielle naturen.

Det ynkelige og forferdelige bildet som Paulus presenterer for Timoteus er synlig i dag i alle våre vestlige samfunn. Men det verste er fortsatt i Amerika, hvor «gjenger» har dukket opp og hvor de store, såkalt siviliserte byene har svært høye kriminalitetsrater, mye høyere enn i noe europeisk land. Dette er i en slik grad at den ustanselige lyden av politibilsirener i gatene i disse byene overdøver den omgivende støyen fra biler som kjører bak hverandre. Disse sirenene har erstattet fuglekvislingen som forlater disse ugjestmilde og farlige områdene. Over hele landet, men spesielt i disse store byene, er den amerikanske «drømmen» i ferd med å bli et mareritt. Og når jeg ser disse tingene, kan jeg bare sammenligne dem med situasjonen som gikk forut for vannflommen på Noahs tid, men også med den som karakteriserte Sodoma og Gomorra på Lots og Abrahams tid, en situasjon av urettferdighet gjengitt av den amerikanske og vestlige legaliseringen

av «homofilt ekteskap» og LHBT-rettigheter som ble krevd av Woke-bevegelsen og feministligaene «Me too». Akkurat som Lot ble forført av rikdommen i Sodoma, som lå i en fruktbar dal, blir vår tids «Lot» forført av den tilsynelatende briljansen i USA, et land hvor de mest iherdige og begjærlige menneskene kan realisere drømmen om rikdom; et land med gambling hvor de mest bedragerske vinner uten tretthet i henhold til prinsippet i kortspillet kalt «poker».

I 2022, ved « *verdens ende* », kan Amerika skryte av å ha påtvunget sin modell på alle europeiske nasjoner, bortsett fra det gjenstridige Ungarn. På samme måte, med unntak av Polen, har alle andre land med monarkisk opprinnelse tatt i bruk dens multietniske modell ved å åpne sine grenser. Som et resultat lider de alle av ulempene ved disse uutholdelige sameksistensene, men ingen kan snu, fordi de alle er lammet av den overnasjonale regjeringen i EU, som holder dem i sjakk med sine økonomiske subsidier. De forskjellige amerikanske og europeiske erfaringene fører ikke til samme resultat. I motsetning til Amerika samler Europa tidligere uavhengige monarkier, og de nasjonale fordelene ved denne uavhengigheten føles fortsatt nostalgisk av folkene i disse nasjonene; dette til det punktet at det fremmer muligheten for å bryte sammen den oppnådde unionen. For Europa kan bare redde sin union ved å være den sterkeste, og dette er ikke tilfelle, for i denne forbindelse er Amerika virkelig forent, om ikke til det bedre, så i det minste til det verre, for å fullføre de skjebnesvangre gjerningene som Gud har forberedt for det og åpenbart for dem som elsker og adlyder det.

« *Endetiden* » er fortsatt den for de siste dekonstruksjonene, og før de materielle godene som vil bli ødelagt av bombardementer, kommer de som retter seg mot det Gud har lært. For vi har sett hvordan djevelen har fått folk til å forakte og forlate respekten for helselovene og Guds ti bud fra 321, det vil si, mer generelt, siden begynnelsen av det 4. århundre. Så på 1500-tallet førte fremveksten av konkurranse fra de protestantiske reformatorene til at den romerske pavekirken, ved motsatt reaksjon, ødela læren om frelse oppnådd ved nåden alene brakt av Jesus Kristus. Så i 1844, på den tiden da Gud krevde gjenopprettelsen av den sanne syvende dagen av sabbatshvile, avviste leiren som var forbannet av Gud, den og var enda mer opptatt av å rettferdiggjøre sin søndag, den første dagen i den guddommelige uken, arvet under tittelen «solens dag» som har blitt guddommeliggjort siden Konstantin I. Til slutt, i 2022, under hevngjerrig oppfordring fra svart amerikansk ungdom som praktiserer anti-hvit rasisme, blir reglene etablert av hvite stilt spørsmål ved, og angriper den seksuelle orden som Gud etablerte fra begynnelsen av hans jordiske skapelse. Ordene «kvinne og mann» aksepteres ikke lenger fordi den påståtte friheten angriper til og med denne definisjonen etablert av den store skaperguden. Under inspirasjon av demoner ønsker disse sistnevnte opprørerne å påtvinge friheten til å velge sitt seksuelle kjønn; dette på grunn av fremskrittene som er gjort innen medisinsk kirurgi. Etter ansikts-"løftet" som ble tilbudt kvinner, kom tilbudet om rekonstruksjon av bryster og andre deler av kroppen, inkludert kjønnsdelene, for ikke å nevne den avskyelige muligheten som tilbys såkalte "transseksuelle" menn til å forstørre kvinnebryster, og til å kirurgisk lage en kunstig vagina hos menn.

Ta ikke feil! Disse tingene er fremfor alt frukten av djevelens og demoner sin kamp mot Gud, og mennene og kvinnene de bruker er bare de ubevisste ofrene

for deres forakt for denne samme Gud; som er deres virkelige skyld som gjør dem verdige til evig død, fordi den er definitiv.

« *Endetiden* » er også preget av ord, navn hvis betydning subtilt profeterer ting. Dette er tilfellet med navnet «renessanse», som Emmanuel Macron, under sitt andre presidentskap, fikk valgt sitt LREM-parti, sammen med «Horisons»-partiet grunnlagt av hans tidligere statsminister Edouard Philippe. I fransk historie er navnet «renessanse» knyttet til «Frans I. » ^s regjeringstid . Flere ting er bemerkelsesverdige ved ham. Han forente det franske folket ved å innføre det franske språket i alle provinser. Han startet fiendtlighet og forfølgelse mot de protestantiske reformatorene. Han forbannet seg selv og går foran de «forbannede kongene», som historien kaller de tre sønnene til dronning Katarina av Medici, som var av italiensk opprinnelse og av pavelig romersk-katolsk tro. Hans tre sønner (Henrik II, Karl IX, Henrik III) døde plutselig, den ene etter den andre. Gud kunne ikke ha gitt et bedre tegn for å bekrefte den romersk-katolske religionens forbannelse. Men hva ser vi? Dette politiske partiet kalt «renessansen» oppfører seg på en spesielt autokratisk måte, siden de nektet å inngå kompromisser med motstandere i henhold til demokratiske prinsipper, og den siste regjeringen ledet av en kvinne bruker artikkel 49-3 i den franske grunnloven til å stemme over nasjonalbudsjettet for 2023, ti ganger på rad (per 17.12.2022). Denne artikkelen tillater at en lov tvinges gjennom og gjør den «5. ^{republikk} » til et ekte «diktatur» unnfanget av general de Gaulle, denne store lederen av republikken. Og med stor selvsikkerhet og arroganse tillater Madame seg å fortelle det franske folket at hun ikke fortviler over å oppnå et flertall som velgerne nektet henne. Hun erklærer derfor implisitt at for henne er den eneste måten å styre på å ha et absolutt flertall eller å kreve artikkel 49-3. Men i begge tilfeller er opposisjonen i nasjonalforsamlingen bare der for å tilby dette styresettet og det franske folket den misvisende påstanden om at de fortsatt er i et demokratisk republikansk regime. I sannhet er denne opposisjonen ikke noe mer enn et demokratisk alibi, ettersom dens mening fullstendig og systematisk ignoreres av regjeringen. Dette gjelder for opposisjonsparlamentsmedlemmene i den franske regjeringen, men det samme prinsippet gjelder for denne autokratiske regjeringen, som selv er underlagt direktivene som er pålagt av EU-kommisjonærene gjennom parlamentsmedlemmene i Europaparlamentet, som også er demokratiske alibi for europeisk styring. Dermed ser vi at Gud siden 2012 har plassert en autokratisk ungdom ved makten hvis oppdrag er å sakte, men sikkert ødelegge republikanske prinsipper. Friheten og rettighetene som franskmennene har tilegnet seg, krymper dag for dag for å respektere innvandrernes med stadig økende antall forskjellige skikker, tradisjoner og religioner. Republikansk frihet er derfor synlig frihetsdrepende.

I denne siste tiden av «renessansen» er autokratisk styresett gjenopprettet, og den ukrainske krigerske konteksten vil favorisere dette autoritære styresettet inntil timene med ødeleggelse av gods og liv programmert av Gud, mot de « *ti hornene* » eller ti kongedømmene, hvorav noen siden har blitt republikanske nasjoner, men som har beholdt som en arv forbannelsen av deres religiøse underkastelse til Roma; slik at vi ikke lenger har «tre forbannede konger», men «ti» som symbolsk representerer i Daniel 7:8 og 24, og Åp 13:1, de gamle

kongedømmene som danner de nåværende vesteuropeiske katolske og protestantiske republikanske nasjonene og deres mektige utvekster av USA, Canada, Australia, Sør-Amerika og Mellom-Amerika. Den østlige ortodokse troen er intet unntak fra denne forbannelsen, ettersom den arvet og adopterte praksisen med katolsk søndag før den skilte seg fra den romerske pavekirken gjennom et religiøst skisma som har fortsatt inn i vår tid, preget av deres hatefulle og destruktive krigerske konfrontasjon. På denne måten bekreftes « *endetiden* » som en tid med « *renessanse* » hvor den religiøse intoleransen som Frans I manifesterte, snart dukker opp igjen i all sin vold, over hele Europa. Men « de forbannede kongene » var konger av Frankrike, så de som kommer fra vår « *endelige renessanse* » er først og fremst presidentene og statsministrene som har styrt dette landet siden 1995. Faktisk er disse arvefølgene like, fordi modellen etablert av sosialisten François Mitterrand fra 1981, en modell preget av sosialhumanisme, vil fortsette inn i vår tid; den har til og med blitt tatt i bruk på europeisk nivå. Dette er grunnen til at symbolet, basert på « *rosen* », kjærlighetens blomst, fortsatt betegner den europeiske modellen i dag; noe som rettferdiggjør kvartet skrevet av profeten Michel Nostradamus, som sier: « *Romerske pave, vær forsiktig med å nærme deg byen som vannes av to elver; ditt blod vil spytte der, du og dine, når rosen blomstrer.* » For å flykte fra aggresjonen mot Italia, vil den nåværende paven, « *Frans I* » komme for å søke tilflukt i Lyon. Men han vil omkomme på dette stedet sammen med katolikker som ærer ham. En liten, men viktig detalj å merke seg: Lyon er byen til Maria, den hellige jomfruen i den katolske religionen, hvis tilbedelse er en vederstyggelighet for Gud.

Hvis tidligere forbannede konger eller presidenter faktisk har forberedt Frankrikes undergang, er den siste av de forbannede kongene Frankrikes nåværende unge president, og det er på ham konsekvensene av valgene hans forgjengere har tatt. Dessuten gjør han ingenting for å snu situasjonen og bekrefter retningen som er pålagt siden François Mitterrand, det hans etterfølger, Jacques Chirac, kalte « *den ene tanken* ». Hva sa denne « *ene tanken* »? Den sa: « *Frankrike, åpne opp og ofre deres velstand på alteret til den europeiske konstruksjonen. Privatiser deres nasjonaliserte selskaper og ønsk all verdens elendighet som kommer til dere velkommen.* » Og det ble gjort. Hvis Jacques Chirac visste hvordan han skulle motstå dem, ble hans etterfølger Nicolas Sarkozy derimot forført av den amerikanske kapitalismens sirenesang, som han overga Frankrike til ved å gjenoppta NATO-alliansen. Han kjempet mot Libya under oberst Gaddafi, som ble drept av sine fiender, mens han hadde posisjonert seg som en forsvarer av Frankrike mot islamistiske angrep. Kunne man finne en bedre frukt av forbannelsen? Etter ham overlot president François Hollande Frankrike til finanssektoren ved å generalisere privat forsikring fra Mutuelles, og han påtvang hele landet den vederstyggeligheten av likekjønnet ekteskap av alle slag. Og til slutt bekrefter Emmanuel Macron alle disse valgene, og ødelegger landet sitt med en helseblokkade av økonomien (Covid-19) og gjør Frankrike til et mål for russisk sinne ved å gi svært effektive moderne våpen til Ukraina, angrepet av dette hevngjerrige Russland siden 24. februar 2022. Dette er fruktene som bæres av våre "forbannede konger" fra "renessanse"-æraen i " *endetiden* ".

Men for sine utvalgte ga Gud navnet «renessanse» en mye mer positiv betydning, fordi det var på denne tiden på 1500^{-tallet} at hans åpenbarende Bibel ble trykt, distribuert og dermed gjort tilgjengelig for hans protestantiske tjenere. Den har siden den gang vært opprinnelsen til religiøs vekkelser og årsaken til den åndelige «*gjenfødselen*» eller omvendelsen av de utvalgte til «*ny fødsel*», helt frem til vår tid. Vi skylder den alt, og spesielt profetiske åpenbaringer som får oss til å dele tanken om vår Guds dom, og uten den kunne vi ikke adlyde hans vilje, siden den alene åpenbarer den.

La oss til slutt merke oss at i vår «renessanse»-æra bærer den nåværende paven selv navnet «Frans I». ^{Man} må virkelig ignorere dette budskapet som ble fremmet av den store, subtile Gud, i Jesu Kristi navn.

For å oppsummere alt dette, finnes det faktisk i vår tid i «*endetiden*» en «gjenfødsel» av religiøs aggressivitet, denne gangen på grunn av de onde englenes handlinger, som endelig er blitt løslatt av Gud (noe de har ventet på siden høsten 1844 i henhold til Åp 7:1 til 3), slik at de hovedsakelig ødelegger og «*dreper*», i Vest-Europa symbolsk betegnet med navnet «*Euftrat*», en like symbolsk «*tredjedel av menneskene*», i henhold til kunngjøringen i Åp 9:13 til 16: «*Den sjette engelen blåste. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud, som sa til den sjette engelen som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Euftrat . Og de fire englene ble løst, som var beredt til en time og en dag og en måned og et år, for å drepe en tredjedel av menneskene .*» Antallet ryttere i hæren var to hundre millioner ganger ti tusen: Jeg hørte antallet på dem .» Den siste setningen avslører antallet stridende i denne krigen: to hundre millioner. Denne presisjonen lar oss avvise alle de falske tolkningene som er gitt til denne konflikten frem til vår «*endetid*», det vil si siden 1995. Men hvem skylder vi denne tilbakekomsten av religiøs intoleranse? Til en religion som ikke anerkjenner toleranse: islam. Og dette er paradokset i situasjonen, som blir uforståelig for alle andre enn Guds utvalgte i Jesus Kristus. For i menneskers øyne oppfører Guds nåværende hovedfiende, målet for hans guddommelige vrede, seg på den mest fredelige og humanistiske måten av alle religioner på jorden. Dens feil er synden begått mot Gud, som bare kan identifiseres på en doktrinær måte. Men hvem på jorden, bortsett fra hans utvalgte, er bekymret og bekymret for angrepene mot Gud og hans prinsipper? I Vesten er det nesten ingen, og i Østen mangler Jesu Kristi rettferdighet og åpenbaringen av Den hellige Bibel; slik at muslimske indignasjoner, ikke basert på sannheten i den guddommelige frelsesplanen, rettferdiggjør ikke de som demonstrerer dem og viser dem frem med iver, vold og stor støy.

Livets vann

Ved å velge å symbolisere menneskelivet med «*vann*», ønsket Gud, vår Skaper, å gi dem som tilhører ham, hans frivillige slaver, mange nyttige lærdommer å motta og forstå.

Vi vet alle hva som kjennetegner « vann », og på det åndelige nivået har Gud åpenbart for oss at jorden opprinnelig ble skapt i form av en ball av «vann». Denne grunnleggende sannheten læres i 1. Mos 1:2: « *Jorden var øde og tom, og mørke lå over dypet, og Guds Ånd svedde over vannet .* » Dette må ha vært viktig fordi det minnes i 2. Peter 3:5: « *For de vet ikke at himlene i oldtiden ble til ved Guds ord, og jorden ble til av vann og ved hjelp av vann.*» Følgende vers gir en første begrunnelse for viktigheten av « vann »: « ***og ved disse tingene gikk verden som da var under vann, til grunne ...*** » « Vann » får her sin mest forferdelige betydning, siden det da gir døden, livets fullstendige opphør; noe som ikke umiddelbart strekker seg inn i en himmelsk dimensjon eller en slags «nirvana» inspirert i mennesker av himmelske demoner. Det er dette definitive aspektet som gjør døden så fryktelig for mennesker; det som ikke ble oppnådd i løpet av livet på jorden, går tapt for alltid for mennesket, mann eller kvinne. Massefiendtlig mot menneskeheten drukner «vann» den og får den til å dø. Og i 1. Mos 1:9-10 leser vi: « *Gud sa: **La vannet under himmelen samle seg på ett sted** , og la det tørre landet komme til syne. Og det ble slik.*» Gud kalte det tørre landet jord, og vannets samling kalte han hav. Og Gud så at det var godt .» For å oppnå denne « *samlingen av vannet på ett sted* », lot Gud jordskorpens overflate, som frem til da hadde vært dekket av vann, bli uthulet. Og allerede i samsvar med tyngdeloven skapt av Gud, begynte vannet som var underlagt denne loven å følge den enkleste veien som førte det til det laveste nivået, det nærmeste aksiale sentrum av den jordiske kloden og det fjerneste fra himmelen og solstjernene som Gud ville skape på den fjerde dagen. Og Gud ga denne « *samlingen av vann* » navnet « hav ». Det er dette nivået av « havet » som ville tjene som en målestokk for mennesker for å etablere og måle høyden på nivåene av den « tørre » bakken som kalles « jord ». La oss nå anvende definisjonen av vann som nettopp er gitt på menneskeheten som det symboliserer. Dette kaster lys over budskapet sitert i dette verset fra Åp 8:8-9: « *Den andre engelen blåste, og noe som lignet et stort fjell som brenner med ild, ble kastet **i havet** , og **en tredjedel av havet** ble til blod.*» og ***en tredjedel av skapningene som var i havet og hadde liv, døde, og en tredjedel av skipene ble ødelagt.*** » Dette bildet, som er foranstilt av « lik », er svært symbolsk og angår derfor ikke « havet » som båtene seiler på, eller angår det i det minste bare delvis det. Faktisk betegner Gud under dette symbolet « hav » den hedenske menneskeheten spredt over hele den bebodde jorden, og spesielt det som er nær stedet som er opplyst av hans lys; som betegner Vest-Europa og Midtøsten hvorfra hans guddommelige lys og høyeste religiøse kunnskap kom ut. Dette angår alle folkene og stammene som bodde på alle kystene av « havet » i Middelhavet, mot nord, sør og øst, fordi vesten av dette « havet » fortsatt beholdt, på det tilsiktede tidspunktet, all sin mystikk. I tanken om Gud er hedenske liv dermed samlet og plassert under samme åndelige status: hans fordømmelse til evig død, på grunn av syndens arv som ble overført fra Adam og Eva. Og det disse hedenske folkene har til felles med « vannet » er at også de følger de enkleste og mest naturlige stiene som er pålagt dem av loven om tradisjonell arv. Ingenting er lettere for mennesket enn å tilpasse seg tradisjonene til sitt folk og sine fedre. De aller fleste av Guds skapninger adlyder denne bydende tradisjonsloven som forårsaker deres fall. Blant dyr er dette prinsippet en naturlig

og legitim normalitet, for de adlyder bare prinsippet om «livets bevaring»; de fleste av dem dreper bare for å fø seg selv, av en nødvendighet som har blitt uunnværlig siden synden kom inn i det jordiske livet på grunn av menneskets feil. Men mennesker skiller seg fra dyr ved at Gud har gitt dem en overlegen intelligens som kommer til uttrykk i deres evne til å dømme, velge, motstå eller gi etter, i møte med alle situasjoner som oppstår i deres liv. Religiøse forpliktelser, inkludert deres hedenske former, bekrefter tilstedeværelsen av denne bevisstheten om deres prekæritet, fordi Gud bekrefter at han har lagt i menneskets « *hjerter* » « *tanken om evigheten* »; noe som bekreftes av Fork. 3:11: « *Alt gjør han godt i sin tid; selv evigheten har han lagt i deres hjerter, selv om intet menneske kan fatte det verk Gud gjør fra begynnelse til slutt.* » Denne tanken er plassert av Gud i menneskets « *hjerter* », noe som betyr at han naturlig liker denne tanken. Denne naturlige tilhørigheten til « *evigheten* » er konsekvensen av en naturlig tradisjonell arv som ble overført via gener til mennesker av Adam og Eva, som mistet den. Men under inspirasjon og intens aktivitet fra himmelske demoner har mennesker tenkt på å oppnå denne « *evigheten* » på mange måter som Gud ikke anerkjenner. De som Gud samler under symbolet « *hav* » er blant dem. Disse er alle, på forskjellige måter, avgudsdyrkere. Og blant disse er « *det brennende fjellet* » eller « *Babylon* ». *den store* », den romersk-katolske pavelige institusjonen, da den ble etablert i 538 i Vest-Europa, i Italia, i Roma.

Det er verdt å merke seg flertallsbruken av ordet « *vann* » i alle guddommelige sitater. I menneskelig bruk, derimot, er « *vann* » entall. Dette guddommelige valget av flertall rettferdiggjøres av dens symbolske betydning som betegner en samling mennesker. Og i Åp 8,11 bekreftes denne tolkningen: « *Stjernens navn er malurt, og en tredjedel av vannet ble til malurt, og mange mennesker døde av vannet, fordi det ble gjort bittert.* » I dette verset gir Gud « *vann* » en dobbel betydning, fordi budskapet om hans frelsesplan også sammenlignes med « *livets vann* » i ordene som Jesus Kristus taler i Åp 21,6: « *Og han sa til meg: Det er skjedd! Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Den som tørster, vil jeg gi for intet av kilden med livets vann.* » »; og igjen, i Åp 22,17: « *Og Ånden og bruden sier: Kom! Og den som hører, si: Kom! Og den som tørster, komme! Og den som vil, skal få livets vann for intet.* » »; dette fordi Gud sa om Jesus, den første rettferdige og hans sanne utvalgte, i Ordsp 10:11: « *Den rettferdiges munn er en livets kilde, men vold dekker den ugudeliges munn.* » »; tilsvarende i Ordsp 13:14: « *De vises lære er en livets kilde, til å unnslippe dødens snarer.* » Det sanne evangeliet blir derfor også sammenlignet med en « *kilde* » med « *livets vann* ». «. Når han dømmer mennesket og gransker det, ser Gud først på dets sinn, den immaterielle tingen som produseres av hjernens funksjon. Og der finner han våre tanker, våre tilhørigheter, våre følelser, vår kjærlighet, våre avskyer, det vil si alle våre dype, virkelige, hemmelige ambisjoner skjult for menneskelig kunnskap, men også for de himmelske englene for det gode så vel som for det onde. Gud alene kan lese våre stille tanker. For ham er den menneskelige sjel derfor hovedsakelig bare det dens tanker inneholder. Jesus gjorde apostlene oppmerksomme på viktigheten av disse skjulte tankene i Matt. 15:18 til 20: « *Men det som går ut av munnen, kommer fra hjertet, og det gjør mennesket urent.* » For fra hjertet kommer onde tanker ,

mord, utroskap, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd og baktalelse. Dette er de tingene som gjør mennesket urent, men å spise med uvaskede hender gjør ikke mennesket urent. I mennesket uttrykker « *hertet* » bare, gjennom rytmen av sitt slag, følelsene som føles i « *sinnen* » eller i virkeligheten i hjernen. Men hva er det egentlig som får hjertene til å slå? Kjærligheten til Gud og hans sannheter, eller verdiene i den opprørske verden? Gud alene vet svaret og kan svare på dette spørsmålet, som utgjør forskjellen mellom de utvalgte og de opprørske; begge er i stand til å elske ... men ikke de samme tingene, og heller ikke de samme menneskene. Dermed vil de utvalgte tanker bli fylt med kjærlighet til Gud og hans læremessige sannhet så vel som hans profetier, og de vestlige opprørernes tanker har blitt fylt med avskyelig tilbedelse av mennesket og dets påståtte religiøse autoritet av det romersk-katolske paveregimet hvis løgnaktige lære i dette verset i Åp 8:11 sammenlignes med denne giftige, dødelige alkoholholdige drikken som utgjør den berusende drikken kalt « *Absint* », laget av en blanding av alkohol og ekstrakter av « *malurt* »-planten. På ¹⁵⁰⁰-tallet som profetien omhandler, ble «den selveste» *bitre* «malurtvinen» brukt til å behandle, sies det, effektivt mageproblemer. Og denne detaljen er viktig, fordi Guds sanne ord i seg selv sammenlignes med « *søtheten* ». *honning* » i Åp 10:9: « *Og jeg gikk til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og spis den! Den skal være bitter i magen din, men i munnen din skal den være søt som honning.* » «Dette verset åpenbarer for oss hva som utgjør den «*bitterheten* » som er sitert i verset i Åp 8,11: den organiserte, forfølgende religiøse opposisjonen mot « *honningens sødme* » i det sanne apostoliske evangeliet, bekreftet og gjenopprettet i den siste tid for de siste utvalgte, opplyst av profeti. Like mye som de utvalgte munn uttrykker den guddommelige kjærlighetens sødme, uttrykker den katolske fiendens munn hatet, bitterheten og grusomheten inspirert av djevelen i lederne og de fanatiske tilhengerne av denne religionen, frukten av kristent frafall. Men i morgen vil denne frukten også være de frafalne protestantene og adventistene som er «oppspyet» av Jesus Kristus. I Åp 10,9 forbinder Gud menneskets « *innvoller* », setet for fysisk magesmerter, med de like fysiske og mentale forfølgelsene som forårsaker dem. I det gitte eksemplet vil sannhetsbudskapet, mottatt av den som Johannes representerer og profeterer, trekke på ham hatet fra djevelen og de menneskelige redskapene han bruker. Irritasjonen og kampen som føres mot ham, vil skape disse « *bitre* » lidelsene i hans kropp.» I «*malurten* » som forårsaker « *bitterhet* » i menneskenes « *hjerter* » og i det åpenbarte « *vannet* » som har « *smak av honning* », finnes det to diametralt motsatte kristne religiøse konsepter, som natt og dag, mørke og lys. Begge religiøse konsepter fører derfor til at menneskeheten føler bitterhet, men det foreslåtte middelet er motsatt i absolutte termer. Det Gud foreslår har fordelen av å tilby de utvalgte, i deres « *munner* », en behagelig og « *søt smak av honning* ». Det guddommelige budskapet som skal tas med, er at religionen kalt « *absint* » er en fermentert versjon som konkurrerer med den rene sannheten i frelsesevangeliet, som opprinnelig ble forkynt korrekt av Jesu Kristi apostler. « *Bitterhet* » er i seg selv frukten av ondskap og grusomhet som ble båret av de katolske ligaene og tribunalene i den romerske pavelige inkvisisjonen på 1500^{-tallet}, som profetien var mål for. Mennesker påvirkes av den religiøse læren de mottar, og det som gis av den romersk-katolske religionen er av

hedensk norm; den er dødelig og i likhet med denne vinen kalles den «åndelig», hvis overdrevne bruk har effekten av et stoff som har ført kunstnere til å dø i en unormal galskap; noe som blant annet ble bekreftet av tilfellet med maleren Van Gogh.

« *vannene* » som er beruset av læren om « *bitter absint* », vil angripe og drepe andre « *bittere vann* » som bekjemper dem i evangeliets navn, fordi ånden til folket som griper til våpen i den protestantiske leiren deler, med katolikken, den samme « *bitterheten* » og den samme grusomheten. I den samme epoken med «religionskrigene» blir Guds utvalgte oftest ført i fangenskap, til fengsler eller kongenes galeier. Og andre dør i Herren som ekte martyrer av troen.

Sammenligningen av « *vann* » med mennesket rettferdiggjøres ytterligere av det faktum at mennesket fysisk består av 75 % vann, noe som betyr at fullstendig dehydrert veier en menneskekropp på 100 kg bare 25 kg. Dette er grunnen til at mennesket kan gå uten mat i flere måneder, men det overlever ikke en vannmangel på en uke, og for noen sies det ikke mer enn tre dager. « *Vann* » er derfor en fundamentalt viktig del av menneskelivet. Og dets uunnværlighet gjør det til det perfekte bildet for å symbolisere det åpenbarte guddommelige ord, ifølge Matt. 4:4: « *Jesus svarte: Det står skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.* » Det som gjelder for « *brødet* » som er sitert i dette verset, gjelder enda mer for det uunnværlige « *vannet* » som utgjør oss. Og Guds ord i Kristus er både næringsrikt « *brød* » for tro og « *vann fra livets kilde* ».

I sin fysiske molekyllære sammensetning består « *vann* » av to hovedgasser: hydrogen og oksygen: H_2O . Kontakten mellom oksygenet i vann og oksygenet i luften fremmer også en forskyvning av atomer, noe som forklarer fordampningsprosessen, som er et konstant fenomen som forsterkes av varme eller vind. Men dette « *vannet* », som fordamper fra hav og innsjøer, erstattes av vann som kommer tilbake i form av regn, fjellbekker, elver og bekker. Det samme gjelder menneskeheten: tatt bort av døden, fordamper de avdøde menneskesjelene og erstattes av nye fødsler av menneskelige skapninger. Og dette prinsippet om fornyelse er også konstant så lenge menneskelivet fortsetter på jorden under nåværende forhold.

Det er i Dan 7:2 at ordet « *hav* » for første gang symbolsk betegner den globale samlingen av hedensk menneskehet i profetiene som var ment for dens siste utvalgte: « *Daniel begynte og sa: Jeg så i mitt nattesyn, og se, himmelens fire vinder raste mot **det store havet**.* » Ved å spesifisere det « **store havet** » betegner Ånden tydelig den « *store* » menneskeheten, forlenget over tid av rekkefølger av store herskere frem til den siste tiden som vil bli preget av Jesu Kristi gjenkomst. Vers 3 som følger bekrefter ved å si: « *Og fire store dyr steg opp av **havet**, det ene forskjellige fra det andre.* » De påfølgende utgangene av disse dyrene bekreftes av den numeriske rekkefølgen av deres respektive opptredener: « *det første* »; « *det andre* »; « *det tredje* »; « *det fjerde* ».

Budskapet som kommer frem fra denne sammenligningen av « *havet* » med den gudløse menneskeheten er forferdelig. Fordi « *havet* » er fylt med dyreliv som lever eller dør etter prinsippet om at den største spiser den minste. Derfor bør vi ikke bli overrasket over å finne anvendelsen av dette samme grunnleggende

prinsippet i menneskelige samfunn: de rikeste trives ved å utnytte livene til de fattigste. For å kompensere for og redusere dette prinsippet om dyreliv har menneskeheten etablert rettferdighetsmyndigheter, men hvordan kan rettferdighet anvendes hvis mennesker bare er i stand til å skape urettferdige lover? For som Jean de la Fontaine uttrykte det: «de sterkestes fornuft er alltid den beste.»

« *Livets vann* » refererer til evig liv, som fortsatt er utfordringen i troens kamp for de kalte som svarer positivt på kallet fra Gud. Dette evige liv tilbys fortsatt i dag bare i Jesu Kristi navn, men også, på betingelse av at Jesus anser og bedømmer kandidatene som gjør krav på hans nådes fordeler som verdige sin frelse. Situasjonen er imidlertid fryktelig og tragisk misvisende. Guds svar på denne påstanden er fraværende, men selv uten et svar fra ham, vedvarer den opprørske menneskelige ånden og tegner; den gjør krav på Guds løfter, men glemmer eller nekter å ta hensyn til betingelsene Gud har stilt for å oppnå dem. Fra begynnelsen av hans religiøse reise er imidlertid hans sak tapt på forhånd, enten på grunn av den falske læren han mottok fra en institusjon fordømt av Gud, eller på grunn av hans personlige manglende evne til å frembringe troens frukt som behager sannhetens Herre. Risikoen for å miste evig liv gjelder bare de som har mottatt det som et løfte, fordi deres oppførsel har blitt godkjent av Jesus Kristus. Og det er her alle må forstå det, «der Herren er, der er hans sannhet», «der Jesu Hellige Ånd bor, finnes det mange svar på religiøse spørsmål», og hans profetier får alle forklaringene som gjør deres forståelse klar; dette er fordi Gud er levende og ikke død; for den levende ånd handler mens de døde ikke lenger handler eller ikke handler. Ethvert oppriktig og verdig menneske mottar et svar fra Gud i løpet av sin eksistens. Gud kjenner navnene på de utvalgte fra begynnelsen av sin skapelse av fritt liv, og det er derfor ingen sjel som er verdig hans frelse vil mangle fra den endelige samlingen av de forvandlede utvalgte som drar til det himmelske rike hvor Jesus har « *beredt et sted* » for dem ifølge Johannes 14; men utallige forførte troende vil oppleve den mest bitre desillusjon, fordi de vil ha undervurdert kallene som mottas på gunstige tidspunkter. Nå overfører ikke Gud disse advarslene direkte selv. Til denne oppgaven bruker han sine trofaste menneskelige tjenere, og det er gjennom deres munn at han lanserer sine appeller. Å motta læren om sannheten som Gud har foreslått krever derfor ekte ydmykhet fra kandidatens side, fordi de må motta læren som presenteres og formidles av enkle menn, uten vitnemål, uten forførende fysisk utseende; deres evne til å forklare guddommelige ting er deres eneste kriterium for autenticitet.

På denne dagen, 13.12.2022, har lysets og sannhetens Gud, som jeg tjener i Jesu Kristi navn, gitt meg den enorme nåden av en virkelig eksepsjonell åpenbaring som på en uventet måte belyser historien om jordens første skapelsesdag. Dette budskapet om « *livets vann* » har forberedt det. Det er klart og nå demonstrert at « *vannet* » representerer folk, levende menneskemasser. Sannhetens Herre har nettopp latt meg forstå betydningen av formen som er gitt til hans skapelsesberetning, som begynner med en vannball. Disse « *vannene* » representerer liv, i dette bildet er jorden dekket av liv, og denne presisjonen profeterer bare utseendet som den nye jorden som Gud vil skape fra den nåværende jorden vil ha. For i Åp 21:1 leser vi: « *Da så jeg en ny himmel og en ny jord* . Den første himmel og den første jord var forsvunnet, og havet var ikke

mer . » Slutten av dette verset spesifiserer: « **Og havet var ikke mer** .» Det vil «ikke **mer** » fordi livet til de utvalgte, som det profeterte om i 1. Mosebok 1:1-2, vil erstatte det for å dekke « *den nye jorden* ». I det øyeblikket Gud skapte den, profeterte den nåværende « *jorden* », som i begynnelsen var dekket av « **vannet** », om dens fremtidige herliggjorte evige tilstand som en « *ny jord* » som etter det syvende årtusen vil ønske Guds trone og hans utvalgte, som han forløste og utvalgte gjennom Jesus Kristus, velkommen i løpet av de første 6000 årene som var programmert for dette formålet.

Beretningen om skapelsens første dager som er sitert i 1. Mosebok 1, har derfor et mye større omfang enn det som tar sikte på å kjenne jordens opprinnelse. Den inneholder, til fordel for hans siste utvalgte, et løfte som bare vil bli oppfylt ved slutten av alle prøvelsene, og som gjelder den « *nye jorden* » som vil være det nye paradiset, det nye Eden, Guds evige hage, som vil være de utvalgtes del som vil overvinne synden, slik Jesus Kristus var den første til å overvinne den. Dermed profeterer det utseendet jorden har fra begynnelsen av hva den vil ha til slutt, ved fornyelsen av alle ting. Når dette er forstått, åpenbarer Gud på den første dagen sin plan, som består i å « *skille lyset fra mørket* », som begge vil karakterisere de frie menneskelivene som vil dekke jorden i 6000 år. Og dette budskapet er knyttet til den første dagen i uken, som i den kristne æra vil være « *dyrets merke* » i Jesu Kristi åpenbaring. Den første dagen som er viet til hvile, vil til slutt bli « *merket* » for « *mørkets* » leir . Gud profeterer det fra denne første skapelsesdagen. På denne samme dagen erklærer han sitt « *lys* » for å være « *godt* », som betegner hans vilje, hans åpenbaringer, hans lover, hans bud, det vil si alle formene for hans sannhet som hans utvalgte vil sørge for å ære ved sin lydigheit.

På den andre dagen skiller Gud de « *nedre vanne* » fra de « *øvre vanne* ». Her bekreftes igjen syndens jordiske skjebne. De nedre vanne retter seg mot den jordiske menneskeheten, naglet til jorden, på jorden. De « *øvre vanne* » betegner de himmelske englelivet som mennesker ikke har tilgang til. Men bildet profeterer fortsatt slutten fordi « *det øvre* » er himmelen hvor de utvalgte « *øvre vanne* » i « *tusen år* » skal dømme « *de nedre vanne* » som betegner opprørerne som har blitt værende for alltid på jorden, fordi de aldri vil komme til himmelen. Her er det igjen separasjonen av « *øvre lys* »-leiren fra « *nedre mørke* »-leiren. Det er allerede klart at denne lesningen av den bibelske historien tar historiens gang i revers. Faktisk, før den « *nye jorden* » bærer de utvalgte, **en Endelig separasjon** av de to leirene « *lys* » og « *mørke* » vil være oppnådd.

På den tredje dagen lærer skapelsen oss at før denne **endelige atskillelsen vil det ha vært en atskillelse** på selve jorden av religiøse årsaker, noe som er profetert ved atskillelsen av det « *tørre* » som kalles « *jord* » og « *vannet* » som kalles « *hav* ». Når det « *tørre landet* » kommer ut av « *havets vann* », profeterer det at den protestantiske reformerte troen vender tilbake til den ureformerte pavelige romersk-katolske kirkes tro.

Går vi tilbake i tid, på den fjerde dagen, skaper Gud himmelens stjerner, blant hvilke og først kommer « *solen* », som nettopp det forbannede dyret menneskelivet vil ære som en hedensk guddom. Og her har vi årsaken til forbannelsen til den pavelige romersk-katolske religionen. For nettopp på denne fjerde dagen bekrefter Gud at han har skapt stjernene som fyller himmelen vår, og

som sådan kan de ikke være guddommer. De som gjør det bare manifesterer og viser total forakt for Gud og hans bibelske åpenbaring. De vil derfor måtte lide hans rettfærdige vrede.

På den femte dagen befaler Gud produksjonen av alle livsformer i havet og i luften. I «*luften*» skaper Gud fugler, et profetisk bilde av de himmelske englene hvis leder av den demoniske leiren kalles «*fyrsten over luftens makt*» i Ef 2,2. Åpenbaringen 18,2 vil bekrefte denne tolkningen: «*Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon den store, og den er blitt et tilholdssted for djevler og et tilholdssted for alle urene ånder og et bur for alle urene og hatefulle fugler.*» Ved «*produksjonen*» av dyreliv spredt i «*havet*» åpenbarer Ånden sin dom over den pavelige romersk-katolske troen. Fordi den religiøst dominerer monarkiet som støtter den og forfølger for dens skyld de trofaste hellige som tilhører Jesus Kristus. I denne «*avskyelige*» oppførselen mister mennesket sin verdi som menneske og blir et dyr for Gud, noe som bekreftes av 1 Kor. 2:14: «*Men **det naturlige mennesket** tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, fordi det bedømmes åndelig* .» Dette menneskedyret er mer eller mindre villt og kjøttetende, og bekrefter navnet sitt: «*dyret som stiger opp av havet*» i Åp 13:1.

Går vi lenger tilbake i historien, til emnet den sjette dagen, finner vi først skapelsen av landdyr. Dette er fortsatt dyreliv, og dette avslører igjen dommen som Gud denne gangen feller over den protestantiske religionen, som ordet «*jord*» symbolsk betegner. Vi kan dermed forstå at de protestantiske utvalgte ikke var tallrike, fordi de som Gud frelste blant dem ble frelst til tross for en stor ufullkommenhet i doktrinær sannhet. Og Åp 2:24 bekrefter denne foreløpige guddommelige gunst og sier: «*Jeg legger ingen annen byrde på dere; hold bare fast ved det dere har, inntil jeg kommer* .» Alt i alt har den protestantiske troen vært under sin forbannelse siden 1844, fordi den ikke har akseptert Guds krav om å gjenopprette praktiseringen av sin syvendedags sabbatshvile. Den protestantiske troen forblir derfor verdiløs for ham, og dens tilhengere mister også sin menneskelige status og mottar en dyrestatus som Åp 13:13 bekrefter ved å kalle den «*dyret som stiger opp av jorden*».

Så, på den samme sjette dagen, skaper Gud «*mennesket formet i sitt bilde*»; noe som driver oss til begynnelsen av den kristne æra, da Jesus Kristus, den «*nye Adam*», i det fullkomne «*Guds bilde*», gikk inn i sin jordiske tjeneste og fullførte den ved å ofre sitt fullkomne liv som et offer, for å sone for syndene til sine eneste utvalgte, som han utvelger og velger, når de viser seg verdige hans frelse. Samlet sett utgjør hans forløste hans «*brud*», det vil si hans Eva, som ble født, formet fra ham og av ham ved å motta hans Hellige Ånd.

Og denne historien slutter med slutten av 1. Mosebok 1. For i 1. Mosebok 2 står bildet av det syvende årtusen hvor det ikke lenger skal gjøres separasjoner, fordi de ble gjort ved Jesu Kristi gjenkomst, ved begynnelsen av disse siste «*tusen år*». Dette temaet er sabbaten som profeterer, ved slutten av hver uke, om den store hvilen på «*tusen år*» som Gud og hans forløste vil gå inn i samtidig; denne hvilen som følge av ødeleggelsen av de himmelske og jordiske opprørerne, alle døde liggende på jorden, bortsett fra lederen av ondskapens leir: Satan,

djevelen som forblir alene, isolert i « *tusen år* » på den øde jorden som har blitt hans fengsel, og venter på sin utryddelse ved den siste dommen.

For Gud og hans utvalgte er meningen med denne sabbatshvile at ondskaper opphører; at all fysisk eller mental lidelse opphører. Og denne lykkelige utsikten rettferdiggjorde med rette Guds « *helliggjørelse* » av den « *syvende dagen* ».

Denne nye lærdommen, basert på å lese bakover i tid, får meg til å innse flere ting. Og allerede det faktum at denne tilnærmingen gjelder rekkefølgen av kapittel 7, 8 og 9 i Daniels bok, siden det siktede temaet i det 7. kapittel ^{er} det pavelige regimet i Roma; i det 8. kapittel ^{er} temaet overføringen av de to påfølgende fasene av det keiserlige Roma og det pavelige Roma; og i det 9. kapittel ^{finner} vi temaet om Jesu Kristi jordiske tjeneste, grunnleggeren av den kristne religionen som Gud sikter mot i alle dens aspekter, i hele dens profetiske konstruksjon av Daniel og Åpenbaringen. Og allerede i Daniel 2:44 kunne vi finne budskapet om det guddommelige løftet som angår hans forløste hellige: « *I disse kongers dager skal himmelens Gud opprette et rike som aldri skal bli ødelagt, og som ikke skal overlates til noe annet folk. Det skal knuse og tilintetgjøre alle disse rikene, **men selv skal det bestå for evig.*** » Slutten av verset angår allerede det nye « *Eden* » på « *den nye jord* » som presenteres i Åp 21 og 22. Det vil først være på dette tidspunktet i menneskets historie, det vil si ved slutten av de 7000 programmerte årene, at Guds paradis vil ta form og eksistens. Og mennesker må være døde og stå for å bekrefte og tro det motsatte, fordi Jesus erklærte til sine apostler og sine hellige tjenere, sine frivillige slaver, i Johannes 14:1 til 3: « *La ikke deres hjerte forferdes! Tro på Gud, og tro på meg! I min Fars hus er det mange boliger. Var det ikke slik, ville jeg ha sagt dere det. Jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere.* » Og når jeg har gått bort og gjort i stand et sted for dere, **kommer jeg tilbake og tar dere til meg**, for at der jeg er, der skal også dere være. » Jesus gjorde det klart, « **«Jeg vil komme tilbake og ta dere til meg»** », som betyr at den kollektive helheten av de utvalgte ikke kommer inn i paradiset før Jesus kommer tilbake for å ta dem med seg. Dogmet, basert på tolkningen « *i dag skal du være med meg i paradiset* », kollapser, fordi Jesus hadde sagt: « *i dag sier jeg deg: Du skal være med meg i paradiset* » ... når det blir skapt, det vil si ved fornyelsen av alle ting, etter slutten av det syvende årtusen. Sjeldne unntak som er nevnt i Bibelen finnes, og de gjelder suksessivt tilfellene med Enok, Moses, Elia og de hellige som Gud oppvekker i Jerusalem i selve Jesu dødsøyeblikk. Og det er alt. Alle de andre venter i dødens søvn og utslettelse på timen for den første oppstandelsen som er reservert for de hellige, og timen for den andre oppstandelsen som er reservert for falne, opprørske mennesker; de to oppstandelsene er atskilt med «tusen år» ifølge Åp 20:4 til 7.

Denne studien gir bevis for at Gud tenkte på sin plan for en « *ny jord* » da han skapte den nåværende jorden. Men den første formen var å bære synd, og havets vann som dekket den, ville bringe død til syndere ved flommens tid. Den « *første jorden* » gjelder begynnelsen, mens den « *nye jorden* » dukker opp, i sin rensede og herliggjorte form, bare på slutten. Nå gir disse ordene « *begynnelse og slutt* » en ny betydning til dette uttrykket som Jesus siterer sterkt i sin åpenbaring,

hvor det også dukker opp i formen: « *alfa og omega* », som derfor henholdsvis, i den siterte rekkefølgen, betegner den opprinnelige jorden og dens endelige fornyelse. Vi leser i Åp 20:14: « *Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død, ildsjøen.* » «Dødens rolle, som straffer synden, opphører, noe som rettferdiggjør forsvinningen av det drepande « *havet* » på den « *nye jorden* ».

Jeg vender nå tilbake til Guds skapelse av stjernene, på den fjerde dagen. I dette skapelseøyeblikket legger Gud frem for mennesket sitt frelsesprosjekt, som skal fullføres over 7000 år. Mennesket vil derfor trenge referansepunkter for å posisjonere seg i tidens gang. Med stjernene og himmellegemene tilbyr han ham en klokke med presis og evigvarende, uforgjengelig funksjon som vil tillate ham å konstruere en kalender, i henhold til det Ånden erklærer i 1. Mos 1:14: «*Og Gud sa: Det skal bli lys på himmelhvelvingen til å skille dag fra natt! De skal være til tegn og til å markere høytider, dager og år.* »

Faktum er at forskere må svare overfor Gud for sin vantro, fordi disse stjernenes funksjon, deres bevegelse, deres sirkulære eller elliptiske baner, deres retninger og rotasjonshastigheter er svært forskjellige fra hverandre og ser ikke ut til å følge noen logisk lov; noe som får dem til å føle seg skyldige. Fordi dette tilsynelatende kaoset er organisert og kontrollert utelukkende av tanken til den store skaperguden, den allmektige; fordi han skapte de fysiske og kjemiske lovene som menneskelige forskere observerer, men han er ikke selv underlagt disse lovene; noe som forklarer miraklene utført av Jesus Kristus og hans apostler.

Vi trenger ikke å se på himmelen etter bevis på denne ulogiske funksjonen, fordi den allerede gjelder jorden vi lever på. Denne ulogiske fremkommer med synd, når jordens helning på 23° 26' på sin akse satte i gang prinsippet om de fire påfølgende årstidene i syv tusen år. Før synd mottok ekvator på vår jordklode sollys ved 90°, det vil si den maksimale varmen. Og vår 45.^{parallelgrad} på den nordlige halvkule, der jeg bor, var varmere enn i dag. Fra synd og utover begynte jorden å rotere rundt solen for å markere årssyklusen ved å bevege seg i en sirkulær bane. Men samtidig, som om den ble tvunget av en jernhånd, roterer den om sin akse i løpet av 24 timer, og holder aksen i en konstant parallell justering, opprettholdt gjennom sin årlige solsyklus på omtrent 365 dager. Denne parallelle opprettholdelsen er forklaringen på årstidene, og ingen gravitasjonslov kan rettferdiggjøre den. Vitnesbyrdet gitt av naturen er derfor forvirrende og dramatisk for de opprørske vitenskapelige og naturvitenskapelige sinnene. Denne konstante parallelle helningen skaper på hver side av solen, i absolutt motsetning, det vil si i løpet av seks måneder, årstidene vår og høst som markerer to jevndøgn (lik dag og natt) motsatt, og halvveis i denne banen, sommer og vinter som markerer to solverv (maksimal forskjell mellom dag og natt) motsatt og reversert. Det må forstås at jordens akse peker mot solen bare ved sin Sydpol, om sommeren, for den sørlige halvkule som samtidig plasserer den nordlige halvkule i vintersesongen; og seks måneder senere, på den andre siden av solen, er rekkefølgen reversert. Ved begynnelsen av vår- og høstsesongene peker ikke denne jordens akse mot solen, den er parallell med solen. Og gjennom hele solsyklusen er årstidene på den nordlige og sørlige halvkule reversert. Det er virkelig et komplekst system som bare kan forklares fordi Gud ville det slik. Den årlige solsyklusen begynner med vegetasjonens fødsel og slutter med dens død.

Den profeterer dermed for menneskeheten den meningen Gud gir dens usikre fordi øyeblikkelige eksistens. Hvert år blir naturen en profet og minner menneskene om at « *døden er syndens lønn* » ifølge Rom 6,23: « *For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.* »

Gud valgte begynnelsen av vårjevndøgn som tidens begynnelse. Han lærte dette til sitt hebraiske folk under utvandringen fra Egypt, ifølge 2 Mos 12:1-2: « *Da sa Herren til Moses og Aron i Egypt: Denne måneden skal være den første av månedene for dere; den skal være den første av årets måneder for dere.* » Han plasserte dermed påskefesten på den 14.^{dagen} av våren, noe som gjør den til festen for befrielse fra Egypts synd. Og det er bare for å bekrefte det absolutte motsetningen til rettferdighet og synd at Gud vil opprette festen for «soning for synd», eller på hebraisk «Yom Kippur», på den syvende måneden i året, det vil si det største gapet som kan skille den fra påskefesten som feirer tilbudet om guddommelig rettferdighet som tilbys synderen, for tilgivelse for hans synder. Dessuten skulle denne festen, Yom Kippur, bare forlenges inntil Messias' første komme, hvis frivillige død fullendte den i sin fullkommenhet, og dermed gjorde den, etter Jesus, foreldet og ubrukelig. Faktisk har vi allerede, i påsken, representasjonen av synd, fordi det er synd, som gjør det jordiske sonofferet til «*Guds lam* » og tilbudet om hans evige perfekte rettferdighet til oppriktige angrende syndere som han samtykker i å forløse på betingelse av at de adlyder Gud.

Etter å ha begynt om våren, vil tellingen av de syv tusen årene med jordisk synd slutte, og vike for en fornyende vår hvor « *levende vann* », autentiske « *livets vann* » forløst ved Jesu Kristi sondød, vil komme for å erstatte « *havet* » på den « *nye jorden* » som er kalt slik, fordi Gud vil gi et strålende, rent og fullstendig hellig aspekt til den gamle jorden, hvor « *den annen døds ild* » tidligere vil ha ødelagt og utslettet for alltid de onde opprørerne, englene og menneskene.

Beviset er dermed gitt for at historien i 1. Mosebok 1 formidler et ganske bokstavelig budskap i sin økende tidslesning, og tvert imot avslører baklengslesningen et svært åndelig skjult budskap som til slutt bekrefter læren som er åpenbart i dens åpenbaring kalt Apokalypsen.

Guds forberedelse av sine budskap basert på å lese bakover i tid åpenbarer for oss hans intensjon om å la bare hans tjenere i « *endens tid* » oppdage og forstå lærdommene som læres på denne måten. Og denne forklaringen er begrunnet med det faktum at Ånden i prologen til hans apokalypse fanger og transporterer Johannes' sinn « *til endens tid* », nettopp til tiden for vår Herre Guds og Mester den allmektige, Jesus Kristus, sin herlige gjenkomst, og som dette verset indikerer, vil hans gjenkomst, hvor han vender tilbake for å ta med seg dem som hans utgytte blod har forløst, være synlig over hele jorden og uten noen mulig tvist: Åp 1:7: « *Se, han kommer med skyene, og hvert øye skal se ham, også de som gjennomboret ham, og alle jordens stammer skal klage over ham. Ja, amen!* » Forstå: « *de som gjennomboret ham* », det vil si hans fiender gjennom alle tider som kjempet mot ham ved å forfølge hans forløste gjennom den jordiske historien.

Alliansen av jordens kjøpmenn

Denne alliansen har blitt dannet gradvis siden 1945, slutten av andre verdenskrig. I Jalta på Krim delte seierherrene Europa, og som bytte og kompensasjon for krigen annekterte Russland de baltiske statene og okkuperte Polen og den østlige delen av Tyskland. USA overtok deretter resten av det vestlige Tyskland og koloniserte de andre nasjonene i Vest-Europa til en viss grad. Og umiddelbart etter å ha lansert «Marshall-planen» investerte USA mye penger for å rette opp situasjonen i Europa, som var ødelagt og ødelagt av fire års krig. De ga denne gjenoppbyggingen den standarden de likte, en standard som favoriserte handel og berikelsen av deres eget land, og sekundært de nasjonene som var utdannet på denne måten. De politiske og økonomiske oppfatningene, i absolutte termer motsatt, skapte en jernmur mellom den kapitalistiske vestlige leiren og den nordøstlige leiren, sovjetisk, russisk, kommunistisk og åpenlyst ateistisk.

Siden Hitlers Nazi-Tyskland var årsaken til denne europeiske konflikten, ble nazismen universelt «bête noire», gjenstand for forbannelse fra alle folkeslag ... eller nesten, i hvert fall tilsynelatende. Fordi noen mennesker som støttet denne nazismen angret dens fall og beholdt et nostalgisk minne om den; særlig i nasjonene som var en del av «akse»-alliansen, inkludert Tyskland, Polen, Kroatia, Slovenia, Italia og general Francos Spania, som likevel forble nøytrale; Sveits, også nøytralt, dro stor nytte av krigssituasjonen i sine forhold til de to motstridende leirene. Nazismen ble derfor tolket forskjellig av folkeslag. I den vestlige leiren, og spesielt i Frankrike, utløste den hat mot nasjonalisme, men fremfor alt ble den bildet på forsøket på å utslette europeiske jøder. Men det er viktig å huske at så snart krigen var over, organiserte USA flukten til nazistenes «store sinn» og ønsket dem velkommen på amerikansk jord. Blant disse store sinnene var den berømte Von Braun, som USA skylder utviklingen og romfartssuksessene til sin «NASA». Det må sies at mannen hadde erfaring siden han var oppfinneren av de destruktive V1- og V2-rakettene som ble brukt av Tyskland mot England og spesielt hovedstaden London.

Så hva var egentlig denne tyske nazismen? En fanatisk drøm om perfekt renhet. En «drøm» fordi den var urealiserbar; «fanatisk» fordi legitim renhet presses til det ekstreme; «om perfekt renhet» fordi perfekt renhet ikke er tilgjengelig for menneskeheten, og den eneste som legemliggjorde den, Jesus Kristus, kom fra himmelen, født i kroppen til en ung jomfrupike ved navn Maria. Så var det også en eksepsjonell nasjonalistisk oppvåkning fordi Hitler hadde et ønske om å hevne ydmykelsen ved undertegnelsen av våpenhvilen ved slutten av første verdenskrig. I sitt litterære vitnesbyrd kalt «Mein Kampf» eller «Min kamp», allerede inspirert av den russiske antisemittismen i boken «Sions vises protokoller» skrevet av ekstremistiske ortodokse politibetjenter, hadde Hitler ikke skjult noe om sine intensjoner som ble åpenbart for sitt tyske folk, men også for de andre nasjonene på jorden. Det kommende dramaet ble dermed annonsert. Men hvordan kom vi til verdenskrig? I utgangspunktet truet Tyskland Tsjekkoslovakia på grunn av «Sudetenland», som Tyskland gjorde krav på som sitt eget. Denne tilnærmingen ble gjentatt 24. februar 2022 av Russland angående Ukraina. Men

hva skjedde så? Da Hitler angrep Polen, erklærte England og Frankrike offisielt krig mot Tyskland, og konflikten spredte seg til å omfatte hele Vest- og Øst-Europa. I dag, i 2022, gjemt bak en illegitim og bedragersk, ikke-medkrigførende holdning som bare bedrar seg selv, kjemper den vestlige leiren mot kravhaveren Russland med sine moderne våpen. Dette antyder en utvikling i hele Europa, men også, avhengig av vår tids endelige kontekst, en universell utvikling.

La oss nå se på historien som ble oppnådd etter 1945, i den russiske sovjetleiren. Forrådt av Nazi-Tyskland, som de hadde inngått en pakt med, led Russland fremfor alle nasjoner under den destruktive voldsomheten til de tyske hærene. I 1945 ble også hevnen tidoblet, og hatet mot nazismen nådde et høydepunkt. Men den midlertidige alliansen med Hitler har sin forklaring: de ble enige om planen om å dele Polen og de baltiske statene. Dessuten, mens Polen ønsket dem velkommen, var jødene i Russland ikke likt og allerede sterkt forfulgt, men dette aspektet ved nazismen utgjorde ikke en hindring. Og dette russiske hatet mot jødene gir Russland selv et nazistisk aspekt som er arvet og bevart, selv i vår tid.

Den nåværende situasjonen er så forvirrende at alle bruker merkelappen «nazist» på hverandre, som erstatter ordet «djevel» for nåværende ikke-troende folk. Det blir vanskelig å bedømme aktørene ettersom kravene fra de to motstridende leirene er så legitime. Gud har midlene til å skape denne typen uløselig situasjon, og han ga et første bevis på det med problemet med det palestinske folket, ofre for jødernes tilbakekomst til sitt folks tidligere territorium: Israel har blitt gjenopprettet til sin tidligere nasjonale jord siden 1947. Og han gir et andre bevis på det i dag i 2022 med det **uløselige problemet** med Ukraina og Russland som bestrider legitimiteten av besittelsen av Donbass.

Stilt overfor alle disse legitime kravene står Gud, mektig, oppreist og fast i sin guddommelige legitimitet. Og våre nåværende samfunn, som ignorerer eller forakter ham, kan bare bli skandaliserte, skrekkslagne og forferdede over å vite at han selv organiserte folkemordet ved flommen og senere folkemordet på amorittene, innbyggerne i Kanaans land. Og de ville bli det enda mer når de fikk vite at Gud organiserte «Shoah» av jødene mellom 1942 og 1945.

Derfor må vi klokt analysere årsakene til disse ulike typene folkemord. Og først, og helt legitimt, forstå hvorfor Gud organiserer massedrap på menneskene han har skapt. Ved å skape frie himmelske og jordiske engleliv, gir Gud disse skapningene muligheten til å velge ham som sin Mester og Herre. De som ikke tar dette valget, mister all betydning for ham, fordi de ikke er noe mer enn skapninger som nyter godt av en livsutsettelse før de dør, utslettet for alltid. Forholdet som etableres mellom Gud og de som frivillig blir hans slaver, tar navnet «religion», som betyr «å binde» fra det latinske «religare». Forholdet som etableres med Gud involverer plikter og belønninger, og disse pliktene fremstår i form av lover, forskrifter og forordninger; Guds ti bud oppsummerer de essensielle pliktene til hans tjenere. Belønningene, som allerede er på jorden, er fred med Gud for sinnet, helse for kroppen og guddommelig beskyttelse for hele sjelen som næres av hans lys. Så, ved Kristi gjenkomst, vil det komme inntreden i den himmelske dimensjonen for evigheten.

I den gamle pakt var Israel en kjødelig forsamling bygget på religiøs og nasjonal arv. Og Gud organiserte sin religiøse beskyttelse gjennom forbud, inkludert ekteskap med en utenlandsk ektefelle. Det var ikke av en rasistisk grunn i moderne forstand at han innførte dette forbudet; begrunnelsen var den religiøse risikoen som den utenlandske ektefellens avgudsdyrkelse representerte. Guds motivasjon for dette forbudet var begrunnet med hans ønske om å redde livene til sine skapninger; som han måtte la gå mot døden hvis de brøt hans forbud. Det første Israel, selv om det var kjødelig, ble noen ganger dannet av utlendinger som ønsket å komme inn i Guds folk for å ære den sanne Gud. Og siden det ble spredt over alle jordens nasjoner, har dette kjødelige Israel samlet mennesker av alle raser. Det er dermed, villedende, sammenlignbart med det sanne Guds Israel, som er en åndelig nasjon dannet av kristne medlemmer likt spredt over hele jorden: forskjellen mellom disse to isrealittene hviler på tilstedeværelsen eller fraværet av tro på Jesus Kristus, og spesielt i vår endetid, på hans " vitnesbyrd " som er " profetiens ånd " ifølge Åp 19:10.

Dermed gir Gud, som skapte alle former for liv, materie og lover, seg ved flere anledninger til å ødelegge en masse skapninger som er blitt uforløselige.

Dette er ikke tilfelle i menneskelige handlinger der motivasjonen i bunn og grunn er hat, avsky for forskjellige standarder. Hitler opphøyde renheten til den ariske rasen, som han ga en presis beskrivelse av, blondt hår, blå øyne, osv. Merk i forbifarten at han selv ikke var blond. I drømmen sin ønsket han å forvandle hele Tyskland slik at befolkningen skulle få dette idealiserte utseendet som kloner. Hans vegetariske kosthold hindret ham ikke i å handle på en uhyrlig måte. Men her igjen, når situasjonen krever det, reiser Gud opp denne typen nyttige monster for å gjennomføre sin destruktive plan; dette bekreftes av Rom 9:17: « *For Skriften sier til Farao: Jeg har reist deg opp nettopp til dette formålet, for at jeg skal vise min makt på deg, og for at mitt navn skal bli forkynt over hele jorden.* »

Kan vi felle dom over handlinger som Gud vil? Åpenbart ikke. Hans trofaste barn må og kan akseptere ideen om at Gud også har plikt til å utslette uforsonlige, opprørske liv. Og han, som gransker menneskers sinn og tanker, vet når situasjonen er så desperat. For vi har bak oss 77 år med fred som har ødelagt troen på Gud. Og i den nåværende mengden er utallige menneskeliv allerede uforsonlige. Det er derfor vi, i motsetning til guddommelige motiver, finner utallige menneskelige motiver som fører, fra hat til utryddelse, til ødeleggelsen av de som ikke lenger tolereres.

Som vi har sett, er orden i Guds leir basert på respekt for reglene han har fastsatt. I verdensorganisasjonen er dette prinsippet også nødvendig, men her ligger problemet: ikke alle aksepterer reglene som faktisk er fastsatt av USA under FNs alibi. Dermed er de anerkjente og berettigede reglene ikke de samme i begge leirer, vestlige og østlige, og hver av dem krever sin legitimitet. Dette er hele tragedien i menneskets historie; den gjennomgår stadige endringer. Det er sant at Russland, svekket og ruinert, i 1991 aksepterte USAs FN-regler, men siden den datoen, gjenopplivet av Vladimir Putin, har det blitt mektig og nasjonalistisk igjen. Det holder i sitt hjerte minnet om en nasjonal ydmykelse preget av etableringen av stor usikkerhet da statlig gangsterisme påtvang det en kapitalistisk standard. Og folket har bare beholdt den usikkerheten fra den vestlige modellen

som denne modellen brakte dem i en ruinsituasjon. Under det sovjetiske regimet eksisterte ikke denne usikkerheten, og ved å gå fra en modell til en annen kan det russiske folket bedømme forskjellen. Flertallet av det russiske folket prioriterer samfunnets sikkerhet fremfor velstand. Og i den vestlige leiren er valget snudd på hodet, fordi folket ikke har opplevd ruin og usikkerhet samtidig. I Frankrike, der jeg bor, gikk usikkerheten inn i en tid med stor velstand, og årsaken til denne usikkerheten har siden 1962 vært etableringen av islam i storbyområdet Frankrike, akselerert i 1976 av vedtakelsen av familiegjenforeningsloven. Som et resultat vokser usikkerheten bare i dette stadig mer fattige landet. Etter hvert som årene går, later regjeringer som er klar over problemet som om de ignorerer det mens de har den utøvende makten: som katter "klemmer de ryggen til" og vender seg bort fra emnet, og stilner bekymrede anklagere ved å kalle dem "rasister"; det verste ondet siden andre verdenskrig. Men tiden går, situasjonen forverres, og vi vil snart kollektivt lide, mye mer dramatisk, konsekvensene av denne "galliske uenigheten og forsømmelsen som åpnet veien for Muhammed" med ordene i kvartetet som Michel Nostradamus profeterte.

I de motstridende leirene krever hver sine rettigheter basert på reglene de rettferdiggjør. I Vesten er regelen folkenes rett til selvbestemmelse. Men hvis dette er tilfelle, kjære vestamerikanske og europeiske venner, hva gjorde dere i Korea og Vietnam, i Irak, i Jugoslavia, i Afghanistan og senest i Libya? Denne retten er svært farlig fordi den gir konsentrerte og grupperte minoriteter tillatelse til å løsrive seg og kreve retten til uavhengighet. Modellen ble legitimert av Vesten ved å tilby albanerne serbisk Kosovo, mens vi i dag motsetter oss at det russiske Donbass løsrivelse fra Ukraina. Hvem bestemmer legitimiteten til kravet? Ett enkelt svar i alle tilfeller: den sterkeste, den mektigste, den mest bevæpnede. Regler og traktater er bare gyldige for de som aksepterer dem mens de venter på at en endring i situasjonen skal skje. Dette er hva ethvert menneske bør forstå ved å legge til side eventuelle falske illusjoner på grunn av historiske vitnesbyrd fra svunne tider. Og det er nettopp her problemet ligger. Dagens menneskehet reagerer som om den ikke hadde noen fortid. Denne undervurderingen av historiske vitnesbyrd forklarer dagens vestlige samfunnsatferd, både på sivil og religiøs nivå. Dens eneste verdi er humanisme, og i denne nye gudens navn tror den at den kan begå det verste uten å måtte bære konsekvensene. La meg forklare: den forener konkurrerende religioner, hvorav noen er drevet av hat mot de andre, og den tror, til tross for alt, at den kan unngå konfrontasjoner. Men fredelige mennesker er ute av stand til å gjøre aggressive mennesker fredelige som dem selv. Den lange fredsperioden vi har nytt godt av i Vesten har bare bidratt til å forverre problemet. I Frankrike har statsborgerskap blitt gitt til hatefulle og hevngjerrige religiøse fiender, hvis antall bare har vokst gjennom årene.

Humanismen, født og utviklet i Frankrike, ble tatt i bruk i USA, men der fikk den en annen verdi: kommersiell utveksling og smaken og jakten på profitt. Dette er standarden USA har importert til Europa siden 1945. Og disse to verdiene er egentlig ikke forenlige, men det er likevel den første modellen basert på den nå berømte «samtidig» som kjennetegner vår unge president Emmanuel Macron, og som har påtvunget seg for vår tid på mennesker som er oppdratt med amerikansk kultur. Vår franske president er det typiske bildet, modellen til den amerikaniserte

franskmannen, og i hans bilde et helt ungt lederskap som inntar de ledende posisjonene i våre samfunn. Den «enkle tanken» som president Jacques Chirac fordømte var allerede denne modellen for det amerikaniserte Europa. Som et resultat har nasjonale grenser blitt ofret fordi til tross for overlevelsen til nasjoner atskilt av sine språk, danner vestlige befolkninger ikke lenger en enkelt «enkelte tanke», den eneste legitimerede modellen er « *jordens kjøpmann* », samtidig humanist. Og for å svare på tørsten etter berikelse hos disse « *kjøpmennene* », må folket tvingende bli forbrukere. Og teknologiske oppfinnelser er der for å pirre grådigheten deres. Det er derfor vestlige mennesker, i den tro at alle jordens folk er like grådige og forbrukeristiske som dem selv, bruker den amerikanske boikotten til å straffe folkene som motsetter seg og motsetter seg deres verdier og direktiver. USA brukte denne boikotten mot Irak i krigen sin, men i dag i 2022 har vi sett den europeiske blokken og USA innføre denne typen handelssanksjoner mot Russland, og dette nåværende historiske vitnesbyrdet gir all sin mening til uttrykket « *jordens kjøpmenn* » sitert i Åp 18:3; som beviser at oppfyllelsen av de profeterte tingene er nær, nært forestående. Og dette bekrefter Kristi komme i herlighet våren 2030. De nåværende «tidenes tegn» kunngjør oppfyllelsen av de siste store begivenhetene som er programmert for å organisere verdens ende. Konflikten som bygger seg opp foran øynene våre, setter ikke nasjoner mot hverandre, den motsetter og setter politiske og religiøse blokker mot hverandre som bringer sammen mange folk. Sammenstøtet mellom de moderne «titanene» forberedes fordi profittens interesse er saken. Disse blokkene i Vesten, Nordøsten, Midtøsten og Det fjerne østen er i politisk, økonomisk og religiøs konkurranse; de tre grunnene til å kjempe mot hverandre for å eliminere konkurransen. Men det er ikke bare konkurransen som vil bli eliminert, det er en stor del av hele menneskeheten. Paradoksalt nok er det i det øyeblikket jorden har kommet til å forsørge åtte milliarder mennesker at utryddelsen av befolkningen er i gang. Den vil bli oppfylt i løpet av de siste 7 årene, som vil begynne våren 2023. I sin profeti kunngjorde Gud for oss hendelsene som deretter vil følge hverandre; nemlig ifølge Åp 11:18: « *folkeslagene ble vrede* », « *Guds vrede* » ble utøst i form av de « *syv siste plagene* » i Åp 16, deretter ved Kristi gjenkomst, for hans utvalgte vil komme, ifølge Åp 11:18, « *tiden for å dømme de døde* » i himmelen i de boliger Jesus hadde forberedt.

Privilegiet av sann tro, velsignet og anerkjent av herlighetens Herre, er å vente på oppfyllelsen av alle de ting som Hans kjærlighet har gjort kjent for Hans eneste sanne utvalgte. Vi vil snart få følelsen av å leve et ekte mareritt som vi vil bli utsatt for uten å kunne unngå det. Men på slutten av denne ventetiden kommer vår belønning i kraften av vår elskede Guds tilbakekomst fordi Hans løfter er holdt og Hans trofasthet er sikker og perfekt.

Avskåret fra Gud er menneskeheten i stand til hva som helst, spesielt selvdestruksjon. Dette skjer i en tid da folk blir ute av stand til å høre resonnementene til de som anklager dem og henvender seg til dem med rettfærdige bebreidelser. Men hvorfor skulle de lytte til hverandre hvis de allerede har vist at de ikke vet hvordan de skal lytte til Gud og hans barmhjertige kall? I flere tiår har kommersiell interesse vært en kunstig sement som villedende ga inntrykk av universell forståelse, og for tiden varer dette båndet i kort tid. Etter at

familieverdier har blitt ødelagt eller svekket, er det bare dette kommersielle båndet som gjenstår mellom mennesker. I USA verdsettes mennesket etter sin verdi i dollar; noe som gir deres humanisme en unik standard. Det gamle Europa gjør fortsatt litt motstand, men den amerikanske modellen hevder seg i økende grad. Outsourcing av jobber til Kina har redusert jobbtildbudene i Europa, og spesielt i Frankrike, på grunn av valgene som er tatt av ledere. Imidlertid oppmuntrer de samme lederne unge studenter til å sette sitt preg ved å strebe etter suksess og rikdom. Sysselsetting behandles dermed som lotteribilletter, hvor mange betaler, men bare én får premien. Handel har alltid eksistert på jorden som et middel til å utveksle produkter og materialer. Men den har alltid vært fri og ikke organisert på en pålagt måte. Handelspriser ble nådd gjennom forhandlinger og til slutt inngått ved avtale mellom selger og kjøper. Ulykken kom med opprettelsen av WTO, organisert selvfølgelig av USA, seierherrene av andre verdenskrig, som et ruinert Europa ikke kunne motsette seg. USA adopterte først sin valuta, dollaren, som standard, og erstattet gull. Med WTOs autoritet tok de kommersiell kontroll over hele planeten. Tvunget til å respektere dens regler og handelsdomstoler, ble alle land på jorden vasalisert og avhengige av dens autoritet. Så, under vitnesbyrdet om disse fakta, ja, danner handelsmennene i USA og deres europeiske avkom sammen " *jordens kjøpmenn* " som nevnt i Åp 18:3. Og profetien forteller oss at de er fortvilet når de er vitne til ødeleggelsen av byen Roma, " *stående langt borte av frykt for hennes pine* ", spesifiserer teksten; denne frykten er godt berettiget. For hvis Roma blir ødelagt på grunn av sin falske religiøse lære, hva vil da bli deres skjebne, de som har forlatt den nedarvede protestantiske religionen for å ære «handelens» gud? Jesus Kristus forteller dem, slik han gjorde med jødene på sin tid, i Matteus 6:24 og Lukas 16:13 : « *Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon* .» Og det er fortsatt denne kommersielle interessen at USA skylder utviklingen av den romersk-katolske religionen på sitt territorium. Siden deres tanker ble rettet mot handel og dens profitt, ble faren for at USA skulle erobres av den katolske religionen ignorert. Og denne nye situasjonen har blitt en normalitet støttet av den humanistiske ånden som alltid har gunstig innstilt seg på å ønske spanskaltende katolske innvandrere fra den meksikanske grensen velkommen. Dermed har de guddommelige lærdommene som er nedskrevet i historien og i dens profetier blitt ignorert over hele jorden, underlagt påvirkningen av dens modell. Protestantismen og katolisismen er nå ett og vil derfor være klare til å føre sammen, under beskyttelse av « *dyret som stiger opp av jorden* » i Åp 13:11, sin siste religiøse krig mot Guds hellige sabbat og dens trofaste overholdere: « *Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden, og det hadde to horn lik et lam, og det talte som en drage.*» Og det utøvde all det første dyrets makt for dets ansikt, og fikk jorden og de som bor i den til å tilbe det første dyret, hvis dødssår ble leget. Og det gjorde store tegn, så at det lot ild falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne. Og det forførte dem som bor på jorden ved hjelp av de tegnene som det hadde makt til å gjøre for dyrets øyne, idet det sa til dem som bor på jorden at de skulle lage et bilde av dyret som hadde fått sverdsåret og ble levende. Og det hadde makt til å gi liv til dyrets bilde, for at dyrets bilde skulle tale og føre til at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes. Og det sørger for at alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller,

får et merke på sin høyre hånd eller på sin panne, og at ingen som har merket eller dyrets navn eller dets navns tall, kan kjøpe eller selge. Her er visdom. Den som har forstand, la ham telle dyrets tall. For det er et menneskes tall, og hans tall er seks hundre og sekstiseks. ".

« *Jordens kjøpmenn* » kunne bare avslutte sin jordiske eksistens som ledere og organisatorer av den siste forfølgelsen i jordisk historie under det symbolske navnet « *dyret som stiger opp av jorden* ». Og uttrykket « *fra jorden* » er signaturen som betegner det i disse to uttrykkene, som arvinger til den protestantiske religionen, det vil si det USA var ut fra sin historiske konstruksjon. I verset som er sitert, refereres det til « *det første dyret* » hvis navn, ifølge Åp 13:1, er « *dyret som stiger opp av havet* » og som betegner koalisjonsregimet til det katolske pavedømmet og de ti kongedømmene i Vest-Europa. Nøkkelordene « *hav og jord* », som skiller dem fra hverandre, får betydning i skapelsesberetningen: vi ser « *jorden komme opp av havet* », på samme måte som **den protestantiske troen eller den reformerte troen oppsto fra den pavelige romersk-katolske religionen** ved å ta navnet Den reformerte kirke på 1500-tallet.

Jesu Kristi gjenkomst

Allerede å kunngjøre Jesu Kristi gjenkomst innebærer det at han allerede har kommet til menneskenes jord. De som ikke anerkjente denne første komme, slik som dagens jødiske arvinger eller noen annen religion, kunne ikke dra nytte av nådetilbudet som ble oppnådd gjennom hans frivillige sonoffer. Men selv for disse menneskene er ikke situasjonen avgjort, fordi troen kan vise seg helt til den kollektive og individuelle enden av den tiden som Gud har programmert for tilbudet om denne nåden. I siste øyeblikk, når troen vil bli offentlig debattert, vil Kristi siste utvalgte realisere den perfekte harmonien i den store frelsesplanen som sannhetens Gud unnfanger over tre faser, fullført i løpet av menneskets historie.

Den første fasen gjelder tiden for utvandringen fra Egypt, da Gud kom personlig for å lede sitt folk til frihet ved å befri dem fra egyptisk slaveri, et bilde på syndens slaveri som forkynnelsen av hans bud tydelig definerte. « *For synd er lovbrudd* », ifølge 1. Johannes 3:4. I denne opplevelsen profeterte Gud det endelige målet med sin frelsesplan. Han vil organisere frelsen til sine utvalgte, som han vil lede, ikke til det jordiske Kanaan, men til det himmelske åndelige Kanaan, det vil si til sitt himmelske rike. Den jordiske opplevelsen av denne første fasen gjelder hebreerne, Abrahams etterkommere, og dette utvalget av menneskeheten består av menn og kvinner som ikke har arvet karakteregenskapene til sin gudvelsignede patriark. Som et resultat mangler tro som tilregnes rettferdighet i denne flokken, og vi lærer at bare Kaleb og Josva vil bli funnet verdige til å komme inn i Kanaans land, som Gud gir sitt eksperimentelle folk som sitt nasjonale hjemland. Jeg vil påpeke at dette antallet med to velsignede hebreere ikke gjelder mengden hebreere, men de to som Gud fant tro og tillit i, av de 12 hebreerne som ble sendt som spioner til Kanaans land. Gud valgte å fremheve Kaleb og Josva fordi deres tro åpenbares gjennom deres

oppførsel i en offisiell trosprøve som 12 hebreere som representerte Israels 12 stammer ble utsatt for. Vi kan allerede legge merke til at etter skismaet som ble oppstått etter Salomo, finner vi disse tallene 2 og 10, det vil si Judas stammer og levittene i én leir og de 10 andre stammene som utgjør de første hebraiske opprørerne i den andre leiren. Allerede dette skismaet som skilte Guds Israel var ikke et godt tegn for de to leirene som ble dannet. Og vi vet at de 10 stammene falt fra først, etterfulgt kort tid av de to andre stammene som også endte opp i frafall; Dette til det punktet at nasjonen ble overgitt til den kaldeiske kongen Nebukadnesar, som etter å ha ødelagt Jerusalem og dets hellige tempel i 586, tok de gjenværende overlevende hebreerne i fangenskap i Babylon. Du må forstå at denne opplevelsen av den gamle pakt bare hadde et pedagogisk formål for Gud, fordi hellighet organisert i form av religiøse ritualer bare var fiktiv og teoretisk. Alle disse ritualene hadde det eneste formålet å profetere gjennom symboler om hvordan Gud ville forløse sine utvalgte sjeler. Som et resultat vil sann hellighet gjelde den nye pakt som Gud vil bygge på det verk som er utført i Jesus Kristus.

Den andre fasen av frelsesprosjektet gjelder derfor etableringen av den nye pakten, som først vil begynne etter Jesu Kristi død og oppstandelse. For i løpet av de tre og et halvt årene av hans jordiske tjeneste er reglene som gjelder fortsatt de samme som i den gamle pakten. Tenk deg vanskeligheten han står overfor: I tre og et halvt år må han vise fullkommen lydighet mot lovene og de religiøse ritualene i den gamle pakten, samtidig som han i sin lære forbereder sine apostler og disipler på å forlate disse rituelle praksisene når de går inn i den nye paktens tid, det vil si etter hans død. Vær forsiktig! Ikke alt må forlates! Men bare det som Jesu Kristi død og oppstandelse har fullkomment oppnådd; som bare gjelder festlige religiøse ritualer. Og som Daniel 9:27 spesifiserer, opphører de religiøse ritualene med dyre-" *ofringer og offergaver* " som en prioritet. Offeret som disse uheldige dyrene profeterte om, er nå fullkomment fullført ved døden til en autentisk perfekt hellig mann, og gjennom hans fullkommenhet føder han sann hellighet. Denne gangen er hellighet ikke lenger animalsk, den er menneskelig og guddommelig slik vår Herre Jesu Kristi sanne natur var. Den gamle pakt, den profetiske fasen, forsvinner som en skygge foran den virkeligheten som ble fullbyrdet av Jesus Kristus. Vi må absolutt innse vanskeligheten som hebreerne på hans tid opplevde da de hørte ham si: « *Dere har hørt at ... men jeg sier dere at ...* » Ordene de hørte kom fra munnen til en mann, enkel og uten kunstig tilbøyelighet. Slike ord fikk et provoserende preg mot den religiøse orden som var etablert for rundt 1500 eller 1600 år. Så lenge han levde, kunne ikke budskapene hans bære og overbevise noen blant lytterne hans, inkludert de 12 apostlene han hadde valgt som vitner til sitt verk. Han visste det, etter å ha fått det profetert av Daniel i Dan 9:25: « *Etter de sekstite ukene skal en salvet bli utryddet, og han skal ikke ha noen etterfølger. Folket til en leder som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, og hans ende skal komme som med en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt.* » På grunn av forbannelsen som allerede tynget den protestantiske religionen, oversatte Louis Segond i sin oversettelse av dette verset hebraisk med uttrykket «og han skal ikke ha noen etterfølger». Imidlertid skrev han i en marginalnote: Bokstavelig talt: « *ingen eller*

ingenting for ham .» Og selvfølgelig er det denne bokstavelige oversettelsen vi må beholde, fordi den bekrefter det faktum at Gud visste at Jesus i løpet av hans levetid ikke ville overbevise noen; egentlig ingen. Faktisk var det bare gjennom hans oppstandelse og hans tilsynekomst blant sine apostler og disipler at ekte tro tok form og utvikling. De måtte alle se for å tro, og Thomas' tilfelle var ikke unikt, men utbredt. Denne lærdommen lar meg innse at sann tro bare tar form etter å ha sett. Det man ser kan være annerledes og i dag ta form av å se hvordan en lang profetisk konstruksjon avslører eksistensen av den guddommelige intelligensen som unnnfanget den. Denne oppdagelsen tilsvare Kristi tilsynekomst for apostlene etter hans død fordi den produserer den samme udiskutable sikkerheten i menneskesinnet. Det er veldig viktig å forstå dette: Gud har aldri krevd at mennesket skal tro noe uten bevis. Denne oppfatningen av tro er fullstendig falsk fordi sann tro bare kan bygges på et overbevisende konkret element. Og når jeg innser disse tingene, forstår jeg at ikke-troende presser barna sine til å tro på fabler og julenissen fordi de selv tror på Gud på den samme uberettigede avgudsdyrkende måten. Slik at resultatet av denne troen bygger et bilde av Gud laget i henhold til den oppfatningen mennesket ønsker, og ikke Gud slik han egentlig er. Og dette er forklaringen på fremveksten av mengden kristne religiøse kirkesamfunn, siden det er like mange forskjellige oppfatninger av Gud som det er ikke-troende. Men takk Gud! For hans utvalgte gir hans hellige Bibel det mest eksakte, mest presise og mest sanne robotportrett av ham, og den beskytter dem mot løgnaktige guddommelige forestillinger. Sann tro tillater seg ikke å forestille seg eller skape nye dogmer som ikke er i samsvar med Bibelens skrifter. Den er fornøyd med å følge trinn for trinn den åndelige veien som er konstruert av profetiene som Gud inspirerte i hans utvalgte gjennom historien. Denne veien er sannhetens vei som Jesus Kristus tegnet; den er logisk og alltid perfekt sammenhengende.

Etter oppstandelsen av sin tjeneste forlot Jesus apostlene og disiplene sine, steg opp til himmelen og forsvant ut av syne deres. Vi leser i Apostlenes gjerninger 1:10–11: *« Mens de så stivt opp mot himmelen mens han fór bort, sto to menn i hvite klær hos dem. og sa: Galileiske menn, hvorfor står dere og ser mot himmelen? Denne Jesus som ble tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere så ham fare opp til himmelen . »* Denne himmelske bekreftelsen, som mennesker hører og formidler, er grunnlaget for vår adventisttro, siden dette ordet betyr advent. Og det er for å leve denne eksepsjonelle opplevelsen at Gud gir oss næring med sin profetiske sannhet. Han arbeider stadig med vår forberedelse, så det er nødvendig og nyttig for hver enkelt av oss å huske på disse tingene hele tiden. Verden og dens forvrengninger følger sin vei som fører dem til deres fortapelse, men beskyttet av et usynlig jernteppe, vi hans utvalgte som elsker og ærer hans vilje, vår vei, hans sti, fører oss til evig frelse.

I den tredje fasen forbereder Gud sitt møte med sine utvalgte.

Fra 1843 og 1844 organiserte han adventistenes trostester for å gi sine folkevalgte en første strengt amerikansk institusjonell form i 1863. Ti år senere, i 1873, ga han sitt arbeid et universelt oppdrag for å gjøre kjent for alle kristne som

var kalt til å rette seg etter hans religiøse dogmatiske krav; de to hovedtemaene var forventningen om Kristi gjenkomst og gjenoppbyggelsen av hans hellige sabbat. I 1994, testet igjen av en trostest basert på kunngjøringen av Jesu gjenkomst for 1994, fant den offisielle adventismen at « *lunken* » og « *naken* » ble « oppkastet » av Jesus Kristus. Adventistarbeidet fortsetter i en dissident form av de folkevalgte som han velger fra adventismen og deretter fra den menneskelige mengden der hans siste folkevalgte representanter fortsatt finnes anonymt.

På jorden forverres situasjonen, og etter de to foregående verdenskrigene, fra 24. februar 2022, bryter det ut en konflikt i Øst-Europa i Ukraina angrepet av Russland. Gradvis får konflikten en hel europeisk og til og med global utbredelse, og etter bruk av atomvåpen, Europa ødelagt, Russland utslettet, omorganiserer de overlevende seg under veiledning av den amerikanske seierherren. Jeg beholder i dette sammendraget kun de profeterte læresetningene som utelukkende retter seg mot kristne nasjoner. Det sier seg selv at hedenske nasjoner ikke blir spart i dette destruktive programmet ledet av Gud og demonene som er sluppet løs for denne oppgaven.

Siden våren 2018 har sannhetens Gud kunngjort den nøyaktige datoen for sin gjenkomst for sine utvalgte, nemlig våren 2030. Og for å dra nytte av denne læren, er de utvalgte tro basert på to hovedsannheter, som er: troen på anerkjennelsen av de 6000 årene som dekkes av bibelske guddommelige åpenbaringer, og anerkjennelsen av tidspunktet for Jesu Kristi sondød, nemlig onsdag 3. april 2030 i vår vanlige kristne kalender. Dette budskapet er ikke basert på logikken i tidligere adventisttester, som alle er bygget på den estimerte datoen for Jesu Kristi fødsel, og etter å ha personlig vært bærer av det siste budskapet angående datoen 1994, kan jeg bekrefte dette valget av Jesu Kristi fødsel. Og denne resonnementet ble støttet av Jesus frem til 2018. Om dette emnet gir et profetisk kvart av Michel Nostradamus bevis på at Gud ønsket å oppmuntre menn til å ta Jesu fødsel som grunnlag for profetiske beregninger. Her er teksten til det 72. ^{kvartet} fra hans 10. ^{århundre} : « **I året ett tusen nitti hundre og nitti ni syv måneder skal en stor skrekkekonge komme fra himmelen, for å gjenopplive den store kongen av Angoumois, før Mars skal regjere med lykke .»** Denne noe telegrafisk stilen er fortsatt tydelig nok til å kunne tolkes. Profeten kunngjør for måneden august (den 7. ^{måneden}, det vil si juli, etter at den er gått) i år 1999 Jesu Kristi komme, kongen som kommer fra himmelen for å skremme menneskene, og dermed gjenopplive den store englenes konge (hentydning til navnet hans Mikael), og dermed før og etter Mars, den gresk-romerske krigsguden eller vårtiden, vil hans regjeringstid etablere (kun for hans utvalgte) lykke. Nostradamus har alltid profetert datoer som tilsvarer vår vanlige kalender. Jeg vil derfor ikke endre noe på dette prinsippet. Målet er å tyde budskapet hans, og det er opp til meg å deretter tilpasse det til den sanne tiden Gud har satt, nemlig året 2029.

Datoen 1999 antar året 1999 siden Kristi fødsel, feilaktig anslått seks år for sent i vår nåværende og vanlige kalender utviklet av den katolske munken Dionysius den lille. Men la oss glemme disse feilene som ikke lenger har noen betydning. I Guds virkelige program utpeker denne datoen 1999 året 2029, der 6000 år med jordisk synd vil ta slutt. Nostradamus er presis, han setter datoen for

"året 1999 syv måneder" som måneden august 1999. Alt er imidlertid feil i denne kalenderen. Ikke bare utpeker datoen 1999 2029, men denne "syvende måneden" utpeker faktisk siden våren, det vil si siden 20. mars, 20. eller 21. september i den virkelige kalenderen som Gud etablerte for sitt Israel. Merk at ordet september inneholder tallet sju, som minner mennesker om dets virkelige posisjon i tidsstandarden basert på de jordiske årstidene. Men disse finessene ignoreres av Nostradamus og går ikke inn i forståelsen av budskapet hans. Han plasserer kunngjøringen sin under temaet frykt, og han ser ut til å ville indikere denne datoen i august måned som følger juli måned, som den der Guds englers gjerninger fra himmelen vil begynne å « **skremme** » opprørskene mennesker. Og denne kunngjøringen bekreftes i Åp 6:15 til 17: « *Jordens konger og de store mennene og krigshøvdingene og de rike og de mektige, hver slave og hver fri mann gjemte seg i huler og i fjellenes klipper. Og de sa til fjellene og klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede! For hans vredes store dag er kommet, og hvem kan holde stand?* » Åp 1:7 bekrefter også denne frykten for de troløse kristne og jødiske « *stammene* »: « *Se, han kommer med skyene. Og hvert øye skal se ham, selv de som gjennomført ham. ... og alle jordens stammer skal klage over ham* . Ja. Amen! » « **Frykten** » er derfor godt bekreftet, og Åp. 16 presenterer « *de syv siste plagene av Guds vrede* » som vil provosere og irritere opprørerne mer og mer før Jesus viser seg for å fordømme og ødelegge dem. Uttrykket « *jordens stammer* » betegner subtilt de åndelige « *stammene* » som dannes av den protestantiske religionen, symbolisert av ordet « *jord* ». Men dette navnet « *stamme* » refererer til Israels tolv stammer, det vil si til Guds folk som alle de kristne religionene som han forkastet hevder å tilhøre, og blant dem alle den siste, den offisielle adventismen. Hun blir « *oppkastet* » og forkastet av Jesus Kristus fordi hun ikke lenger er i den hellighetsstandarden til de sanne hellige som Åp. 7 skildrer av symbolske « *12 stammer* » som mottar « *den levende Guds segl* » som vitnesbyrd om sin godkjenning .

« *Frykten* » som Nostradamus annonserte kan derfor omfatte tiden som er plassert under tegnet for den offisielle « **nådens slutt** », som kan begynne i **august 2029 med fallet av den første av de** « *syv siste plagene fra Gud* ». Den rammer opprørerne i form av et svært smertefullt « *ondartet magesår* », likt det som rammet de opprørske egypterne i sin tid. Jeg oppsummerer hendelsesforløpet: I august 2029 forbyr opprørernes lov resten av den sanne sabbaten, som Gud har helliget på dens syvende dag, ved å gjøre resten av den romerske «søndagen», som har erstattet den siden 7. mars 321, obligatorisk. Når denne loven er kunngjort i himmelen, setter Jesus definitivt en stopper for sin tjeneste som forbønn; det vil fra nå av ikke være noen mer omvendelse for å oppnå frelse ved hans nåde. Og iført hevners klær sender han sine engler for å slå opprørerne med sine « *syv siste plager* ». En ny pest rammer opprørske mennesker hver måned, og disse plagene legges til over tid, noe som intensiverer hatet og sinnet til de angrepne. Den « *sjetten plagen* » forberedes av de opprørske mennene selv. Konsultasjoner mellom demonene, den katolske pavelige autoriteten og den amerikanske protestantiske autoriteten er enige om å gi sabbatsholderne en frist til å underkaste seg den kunngjorte loven, ellers vil de bli drept og utryddet.

Etter denne fryktens tid profeterer Nostradamus **lykke** for « **før etter Mars** ». Vårt håp er bygget på de profeterte dataene og historiske vitnesbyrdene som allerede har etablert **våren** som tiden for Jesu Kristi strålende komme. Hvilken betydning skal vi gi navnet **Mars** ? Det er hele spørsmålet. I profetien presenterer Åp 19 Kristi gjenkomst under bildet av en « *kamp* » som utkjempes mot « *jordens konger* » . Som sådan betegner «Mars» denne krigen, dette « *slaget* », og uttrykket « **før etter** » kan bety at Jesu komme bringer **lykke** til hans utvalgte ved å beskytte dem fra døden som var i ferd med å ramme dem, denne « **før** » hans kamp vender seg mot deres fiender for å ødelegge dem. Men i den timen har de utvalgte allerede gått til himmelen i Guds rike. Og for dem har evig **lykke** begynt og vil aldri ta slutt. Men samtidig bekrefter omtalen av **måneden « mars »** tidspunktet for Kristi gjenkomst, frelseren til sine elskede utvalgte, det vil si temaet for den « *syvende* » av de « *syv siste plagene* »; som også utgjør øyeblikket for oppfyllelsen av den « *syvende trompeten* » sitert i Åp 11:15. De utvalgte som har kommet inn i himmelen, på jorden, « *jordens konger* », forført og bedratt, utfører straffen for Gud for « *årgangen* », som består i å massakrere de falske hyrdene og falske lærerne i den kristne og jødiske religionen, det vil si prestene og pastorene som lærte og rettferdiggjorde de religiøse løgnene i romersk-katolisismen. Alle jordens innbyggere omkommer deretter under et regn av enorme haglsteiner som faller og markerer slutten på den « *syvende* » av de « *syv siste plagene av Guds vrede* ». Det er sitert i Åp 16:21.

Faktisk formidler uttrykket « **før etter Mars** » et veldig viktig budskap, for hva betyr « **før og etter** »? Ganske enkelt at tidspunktet for datoen fastsatt av « **etter Mars** », det vil si påsken 3. april 2030, vil bli « **forkortet** » og brakt tilbake til vårdagen , som er det eneste referansepunktet for beregningen av tiden som Gud beordret til sitt folk Israel i 2. Mosebok 12:2: « **Denne måneden skal være for dere den første av månedene; den skal være for dere den første av årets måneder .** » Og Matteus 24:22 bekrefter Jesu intensjon **om å «forkorte tidene** » fastsatt av logikken i den profetiske konstruksjonen, det vil si påsken 3. april 2030: « **Og hvis ikke de dagene ble forkortet , ville ingen bli frelst; men for de utvalgtes skyld skal de dagene bli forkortet .** » I Matteus 24 forveksler Jesus bevisst svaret han gir apostlene sine som spør ham om « *endetidens tegn* ». For etter å ha profetert om forfølgelsene som vil ramme hans utvalgte gjennom hele den kristne æra etter at hans kirke er opprettet, Han gjentar flere ganger beskrivelsen av hendelsene som vil bli oppfylt i « **endetiden** », tydelig definert i vers 14: « *Dette gode budskapet om riket skal forkynnes i hele verden til et vitnesbyrd for alle folkeslag. Så skal enden komme .* » Og i en av disse gjentakelsene glir han inn i vers 22 denne viktige avklaringen rettet mot sine tjenere i endetiden: « **Og dersom ikke de dager ble forkortet , ville intet kjød bli frelst; men for de utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet .** » For de vil være personlig berørt av dødsdekretet som ble kunngjort av de siste opprørerne i den jødiske syndens historie. For resten kan vi stole på Guds kraft til å tilsløre intelligens og tvinge opprørerne til å bare gi betydning til denne datoen for påsken 3. april 2030, som er datoen som logisk er fastsatt ved kulminasjonen av de 2000 årene som begynte 3. april 2030, datoen for de utvalgtes sonende død. Hvem kan unnslippe blindheten som den allmektige Gud beordret? Ingen av hans skapninger

og spesielt ikke hans fiender. Jeg kan vitne om dette, etter å ha blitt personlig underlagt denne guddommelige kraften da jeg, i henhold til hans plan, måtte overbevises om Jesu Kristi gjenkomst for året 1994, og argumentene for dette håpet manglet ikke. Dessuten, hvilken bedre dato kan de velge for å drepe de siste utvalgte enn årsdagen for Jesu død? Og jeg legger til dette argumentet som uttrykker den mulige resonnementet til disse onde opprørerne: «Siden de hevder å forvente Jesu gjenkomst 3. april 2030, ifølge deres beregning, la oss gi dem frist til den datoen, og hvis Jesus ikke har grepet inn for å redde dem, vil vi da ha all legitimitet til å drepe dem.»

Det er strålende å merke seg hvordan Jesu svar til sine samtidige hadde en dobbel betydning for dem og for oss. For la oss merke oss at også for dem ble tiden forkortet for å unnsnippe massakren som rammet innbyggerne i Jerusalem i 70, overgitt til de romerske hærene. For før de ødela byen, opphevet de beleiringen og dro, og det var denne avreisen, organisert av Gud som en forkortet tid, som tillot dem å forlate byen før romerne vendte tilbake og massakrerte alle innbyggerne og ødela byen og dens hellige tempel. I Matt. 24:15 til 20 bekymret Jesu kunngjøringer dem spesielt: « *Når dere derfor ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig sted – den som leser, la ham forstå! Da skal de som er i Judea flykte til fjellene; Den som er på taket, må ikke gå ned for å hente noe fra huset sitt, og den som er ute på marken, må ikke vende tilbake for å hente kappen sin. Ve de gravide og de fødende i de dager! Be om at flukten deres ikke må skje om vinteren eller på sabbaten.* » I sin historiske kontekst var det hastverk betingelsen for frelse. I endetiden vil situasjonen være svært annerledes fordi tiltakene som iverksettes mot de siste hellige vil bli tatt gradvis inntil den endelige avgjørelsen om å drepe de ulydige som urettmessig holdes ansvarlige for Guds rettferdige vrede. Dessuten vil de siste helliges frelse utelukkende avhenge av Jesu Kristi inngripen. I sitt budskap siterer Jesus Daniel med henvisning til kunngjøringen i Dan 9,26–27: « *Og etter de sekstito ukene skal en salvet bli utryddet, og han skal ikke ha noen etterfølger. Folket til en hersker som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, og deres ende skal komme som med en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt.* » Så handler den første delen av vers 27 om Messias Jesu tjeneste, hovedtemaet i profetien: « *Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke, og i halve uken skal han la slakteroffer og matoffer opphøre;* » Så retter den andre delen av verset seg igjen mot de « **avskyelige** » handlingene som ble begått av Roma i dens to påfølgende keiserlige og pavelige faser: « ~~Ødeleggeren vil begå de mest avskyelige ting, inntil ødeleggelsen og det som er bestemt, faller over ødeleggeren.~~ » Denne oversettelsen foreslått av Louis Segond er feil; her er den riktige oversettelsen: « *Og under vingen [vil det være] ødeleggelsens avskyeligheter; og inntil en fullstendig ødeleggelse.* » og det skal bli brutt [i henhold til] det som er bestemt, på det øde [landet] .» Det faktum at temaet for Jesu tjeneste er flettet inn mellom de to påkallingene av romerske handlinger gir hele verset en kronologisk rekkefølge av profeterte hendelser. Jesu tjeneste er plassert mellom høsten 26 og hans død som oppfylles 30. april. Deretter, som en konsekvens av den jødiske vantroen som er profetert i vers 26, « *og ingen for ham* », blir nasjonen ødelagt i 70 av de romerske troppene som ødelegger på en «

avskyelig » måte, men på Guds ordre, det hellige tempelet i Jerusalem og alt som representerer « **helligheten** » i den gamle pakten, inkludert det jødiske presteskapet som er spesielt skyldig i denne vantroen, dømt og fordømt av Gud.

Rettssaken mot den avgudsdyrkende julen

Siden begynnelsen av min profetiske tjeneste, som Herren Gud Jesus Kristus kalte meg til, har jeg gått fra oppdagelse til oppdagelse, og over tid har jeg kommet til å forstå den enorme betydningen Gud **profetisk gir** til de tingene han har organisert etter å ha skapt dem. Faktisk får alt profetisk verdi for ham fordi Gud i hans tanker vever flere koblinger mellom fortiden, nåtiden og fremtiden i livet.

I dag ber jeg om å beordre rettssaken mot den avgudsdyrkende julen. Og jeg vil presentere denne rettssaken slik den ville sett ut i en rettssal, slik de ser ut på jorden. To advokater, én for aktoratet og én for forsvaret, vil etter tur presentere sine argumenter for jurymedlemmene dere representerer. Utvekslingene finner sted under sannhetens Guds presidentskap.

Ordet er gitt til forsvaret:

«Deres ærede jurymedlemmer, festivalen er eldgammel og bringer glede til mennene som feirer og hedrer den; den bringer glede til barn og foreldre.»

Ordet er gitt til aktoratet:

«Tiden forvandler ikke løgner til sannhet og gir ingen legitimitet; den bringer glede til menn og barn, men den sørger sannhetens Gud.»

Ordet er gitt til forsvaret:

«Det har den fordel at det minner om Jesu Kristi fødsel.»

Ordet er gitt til aktoratet:

«Jesus kom ikke til jorden for å feire sin fødsel, men sin sonende død; nå impliserer minnet om hans død i seg selv nødvendigheten av hans fødsel; hans fødsel gir ingenting til det syndige mennesket, mens hans død kan frelse ham.»

Ordet er gitt til forsvaret:

«Feiringen, som er etablert som en årlig tradisjon, forplikter menneskeheten til å minnes Jesu komme til jorden.»

Ordet er gitt til aktoratet:

«Jesus kom ikke til jorden for å tvinge noen til å ta hensyn til denne komme. Han kom for å demonstrere guddommelig kjærlighet, og lot menneskene stå fritt til å ta den i betraktning eller ikke. Jeg legger til at for å opprettholde minnet om Jesu fødsel og død, etablerte Gud fra verdens skapelse den helliggjorte hvilen på den sanne syvende dagen, siden den kalles sabbat. Det fjerde bud, som foreskriver og befaler den, begynner nettopp med uttrykket: *Husk sabbatsdagen, så du holder den hellig ...* Lydighet mot denne befalingen fremmer derfor minnet om det verk Jesus Kristus utførte; dette desto mer siden den ukentlige sabbaten profeterer den siste hvilen i det syvende årtusen, som hans utvalgte, forløst ved hans sonoffer, skal gå inn i for evigheten.»

Ordet er gitt til forsvaret:

«Julen er en tid for fellesskap og for å bringe mennesker sammen, og foreldre og deres barn.»

Ordet er gitt til aktoratet:

«Hva er poenget med denne korte forståelsesperioden, siden menneskenes onde natur dominerer igjen så snart festen er over, og noen ganger til og med under festmåltidet? Dette forståelsesøyeblikket får en illusorisk hyklersk karakter.»

Ordet er gitt til forsvaret:

«Denne tradisjonen gleder mennesker som liker å gi hverandre gaver, og barn som liker å motta dem.»

Ordet er gitt til aktoratet:

«I nesten 6000 år har mennesker gledet seg over å synde mot Gud. Gjør det synd legitimt? Og hva er konsekvensene av disse gaveutvekslingene, og hvilke effekter har de på barn? Menneskelige sinn, inkludert barna deres, er dermed formatert til behovet for og forventningen om belønning. Er det ikke slik vi trener husdyr eller ville dyr? Ville det ikke være mer gunstig for deres mentale utvikling å tilby gaver i stedet for å motta dem? Uansett er det dette Gud gjør for sine skapninger.»

Ordet er gitt til forsvaret:

«Denne festivalen er veldig nyttig fordi den fremmer handel og lar mange mennesker tjene til livets opphold.»

Ordet er gitt til aktoratet:

«Dette argumentet er nettopp det som gjør denne høytiden spesielt ubehagelig for Gud. Fordi julen, i likhet med alle religiøse høytider etablert av den pavelige romersk-katolske religionen, utgjør det religiøse påskuddet som over tid beriker « *tempelkjøpmennene* » som tjener på den. Det er nettopp ved å tilby dem disse berikelsesmidlene at den falske katolske religionen har blitt verdsatt av vestlige mennesker. La oss se på hva denne høytiden har blitt i løpet av det 20. århundre; USA grep den for å skape fra bunnen av karakteren julenissen maskert av et hvitt skjegg og kledd i en rød frakk, i henhold til fargene på deres berømte drikk, Coca-Cola; rød er nettopp den symbolske fargen på synd. Hva ville Jesus også gjort hvis han dukket opp i dag midt i juleferien? Han ville tatt en pisk og jaget ut av treskeplassen sin alle « *jordens kjøpmenn* » nevnt i Åp 18:3 fordi de i vår tid er de nye « *tempelkjøpmennene* » som besudler det religiøse subjektet med sin holdning.»

Ordet er gitt til forsvaret:

«Takk, Deres ærede dommer, men jeg har ingen ytterligere innvendinger.»

Påtalemyndigheten kan derfor fortsette:

«Julefesten har ingen religiøs legitimitet fordi Jesus Kristus gjennom sin død satte en stopper for alle de religiøse høytidene i den gamle pakt og ikke erstattet dem med nye høytider. Religion handler ikke om å hedre høytider, men om å hedre Jesu Kristi offer, som handler om å fornye et kjærlig forhold til Gud, den sanne Faderen som skapte oss i Adam og Eva, våre første kjødelige foreldre. Bak julefesten ligger en hedensk arv som allerede eksisterte i det keiserlige Roma, som kalte denne perioden «Saturnalia-festen». Den feiret solens fødsel etter vintersolverv. Soldagen, redusert til sin korteste tid, begynte å gjenoppta sin

økningssyklus, og hedningene plasserte disse tingene under Tammuz-kulten, arvet fra kong Nimrod på tiden for « *Babels tårn* ». Tammuz var hans sønn, som ble guddommeliggjort etter hans død, og han hevdet å ha gjenforent seg med solen. I vår tid dukker formen for disse gamle hedenske festivalene, preget av mat og seksuelle orgier, opp igjen med sitt stadig mindre religiøse generaliserte aspekt. Det gjenværende målet er å feire og nyte nye måltider som er fullstendig respektløse overfor helsereglene som Gud har fastsatt. For jeg minner deg om at Jesu Kristi død ikke gjorde svinekjøtt, klassifisert i 3. Mosebok 11 som uren mat, til ren mat; det samme gjelder skalldyr og sjømat, som ofte er årsaken til alvorlig, noen ganger dødelig, matforgiftning, fordi de som marine filtre konsentrerer alle de marine urenheterne som utgjør maten deres. Det er fortsatt ett aspekt ved julen som fjerner all legitimitet. Det er datoen, som skal feire årsdagen for Jesu fødsel. Det viser seg imidlertid at Gud ikke har tillatt mennesker å fastsette denne datoen nøyaktig. Det virker legitimt for meg å se i det hans ønske om at den ikke skal feires. Faktisk har hele menneskeheten, inkludert hans siste trofaste tjenere, vært et offer for denne interessen for Jesu fødsel. Falske kristne ønsket å feire den, og hans utvalgte har alltid trodd at denne fødselsdatoen var viktig i profetiske beregninger. Men hva skjedde? Denne ignorerte datoen viste seg å være fullstendig ubrukelig, fordi beregningene gjort fra de profetiske varighetene som er sitert i Bibelens profetier, utelukkende er basert på hendelsene som markerer begynnelsen og slutten på disse varighetene. Jesu fødselsdato ble dermed ignorert og oversett uten ulempe; profetisk konstruksjon var mulig uten å vite det, selv om de historiske referansepunktene var basert på en helt falsk kalender etablert på 500-tallet av den katolske munken Dionysius den lille. Jorden ble fra begynnelsen av et syndens land, men i dag, ved dages ende, er den også løgnens land. Vi gjenkjenner dermed i henne portrettet av hennes sanne far, djevelen, Satan, « *en løgner og en morder fra begynnelsen av* », ifølge Jesu ord i Johannes 8:44: « *Dere har djevelen som far, og det deres far vil dere gjøre. Han var en morder fra begynnelsen av, og han blir ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham.* » Når han lyver, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. » Deres ærede jurymedlemmer, min straffeforfølgelse vil derfor avsluttes her, og jeg insisterer og signerer for å erklære julen for en ulovlig fest for avgudsdyrkere.

Jurymedlemmene du representerer, trenger da bare å bedømme den antatte og beviste skyldige høytiden. Når det gjelder Gud, tribunalets president, dømte og fordømte han den for lenge siden, men uten å hindre mennesker i å feire den; og dette gjelder også utallige synder, onde gjerninger og onde tanker som han lar utvikle seg fritt uten å godkjenne dem. Det er først når tiden er inne for å gjøre opp regnskapet at hans lenge undertrykte og beherskede sinne, gjennom sine straffer, måles på sitt sanne nivå.

I denne andre delen inviterer jeg deg til å ta et profetisk blikk på hendelsene som markerer Jesu fødsel. Lukasevangeliet dekker spesielt dette øyeblikket da de utvalgte frelser ble født. Husk at disse hendelsene er fullstendig organisert av Gud, for de bærer med seg ekstremt viktige profetiske budskap, som du vil se.

Først legger jeg merke til at det ble organisert en folketelling av det jødiske folket, Guds Israel. De romerske og jødiske arkivene ville derfor registrere denne handlingen og vanligvis la oss datere året for Jesu Kristi fødsel. Dette var imidlertid ikke tilfelle. Og på grunn av en opphopning av feil ble den offisielle datoen som ble valgt forvrengt med seks år. Jesus ble født seks år før begynnelsen av året jeg tilskriver ham i vår romersk-katolske kalender. Deretter forårsaket folketellingen en metning av ledige plasser på vertshus og hoteller spredt over hele Israels land, så mye at Josef og Maria ikke kunne finne et rom å sove i, og det var i denne situasjonen Maria ville føde sin guddommelige sønn, Jesus. I siste øyeblikk ble de tilbudt en stall, stedet som huser dyrene, som et sted å bo. Jeg ser i dette faktum en forferdelig profetisk kunngjøring som Gud retter til det jødiske folket først, men også til hele menneskeheten. Hva er da hans budskap? Hele verden er overgitt til djevelen, og Guds sønn har ingen plass i den. Han vil bli behandlet på jorden som et dyr, faktisk som *et «lam»* som vil bli overgitt til døden, etter at mengder av lam er ofret for å profetere om hans frelsesverk. Ved sin fødsel blir ikke Jesus plassert i en vugge, men i oksens krybbe, liggende i halmen; vi har her kunngjøringen om at hans kropp vil bli ofret som mat, noe han vil bekrefte ved å si på kvelden før sin død til sine apostler som han ga usyret brød til: « *Dette er mitt legeme; spis det, alle sammen.* » Gud har all grunn til å favorisere hyrdene i Betlehem, fordi han i Jesus vil bli den øverste « *gode hyrde* ». Det er til disse lavtstående menneskene Gud gir privilegiet å gi ære til den lille Messias. På denne tiden av våren, på stille kjølige netter, snakket hyrdene sannsynligvis med hverandre rundt et bål, da himmelen rundt dem lyste opp med det overnaturlige lyset skapt av de hellige englene sendt til dem av Gud. Dette englelyset kom for å vitne om fødselen av Jesus Kristus på jorden, « *verdens lys* ». Men allerede var umuligheten av å finne et hotellsted profetert om disse ordene fra Johannes, « *men mørket overvant det ikke.* » Dette mørke varslet hadde allerede blitt bekreftet siden Daniels tid, som hadde skrevet om den « *avskårne Messias* » i Dan 9,26: « *... ingen for ham.* » Men han spesifiserte umiddelbart hva Guds svar ville være, stilt overfor denne demonstrasjonen av opprørsk vantro: « *En hersker skal komme og ødelegge byen og ~~helligdommen~~, helligheten, og dens ende skal komme som med en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt.* » Beviset på vantro som ble demonstrert i år 30, fikk sin straff i år 70 av romerske hender og våpen. Disse 40 årene med endelig forsinkelse minner om de 40 årene med opphold i den arabiske ørkenen da Israel ble født som nasjonalsoldat; de to markerer dermed « *Alfa og Omega* »-tidene i den gamle pakt.

Matteusevangeliet utfyller Lukasevangeliet og avslører besøket til østlige magikere som kom for å hilse, hedre og ofre « *gull, røkelse og myrra* » til barnet Jesus. Den hellige familien bodde i 40 dager i Betlehem, men etter denne renselsestiden dro de til Egypt på Guds befaling, og ved hjemkomsten bodde de i Nasaret, byen sin.

Etter gjeterne ble Jesu fødsel æret av orientalske utlendinger, faktisk astrologer som var spesielt interessert i fakta om Israel. For dette folket fascinerte alle jordens folk på grunn av deres tilbudelse av én enkelt Gud. I likhet med samaritanene i Jesu tjeneste, misunnet dermed utenlandske menn jødernes religiøse herlighet. De ønsket også å tjene og ære den store skaperguden som ble åpenbart

av jødene. I virkeligheten, som skaperen av alt liv, kalte Gud seg selv Israels konge bare for å vekke misunnelse hos andre folk som var slavebundet av synd og deres avgudsdyrkelse av hedenske skikker. De tre magikerne eller magikerne praktiserte astrologi, en vitenskap som førte dem til å observere himmelen, noe som fascinerte dem. Og før denne umåteligheten ble "tanken *om evighet* " vekket i dem, som de tilskrev den ene Israels Gud. Disse tre vise mennene, som ikke var «konger», presenteres for oss som en forløper til hedningenes inntreden i Kristi nåde, mens paradoksalt nok ville jødene, som var de offisielle oppbevarerne av hans orakler og forordninger, selv ekskludere seg fra hans pakt. Ofringene som ble brakt til barnet Jesus, bar profetiske budskap. « **Gullet** » profeterte den troen som disse hedningene, foraktet av jødene, ville vise ham. « **Røkelsen** » profeterte balsameringen av hans kropp, forberedt på å forbli i « *tre dager og tre netter* », som i virkeligheten var « *tre netter og tre dager* », i graven til Josef fra Arimatea. Og « **myrraen** » profeterte at hans liv og død ville bli følt av Gud og alle hans utvalgte som «en *velluktende duft* » som ville gjøre ham til den ideelle forbønn, perfekt i alle ting, for å gjøre bønnene til de angrende utvalgte helgenene akseptable for den store Skapergud, fornærmet av de begåtte syndene.

Etter dette besøket, advart av Gud i en drøm, vendte de direkte tilbake til sitt land i Østen. Josef, Maria og Jesus dro for sin del for å bo i Egypt på ordre fra en engel inntil kong Herodes den store døde. Han fikk derfor ikke svaret han forventet fra de vise menn. Men ifølge Matteus 2:16 vet vi at « *to år* » etter dette besøket, ble han rasende og forårsaket massakren på alle barn « *to år og yngre* » i byen der Jesus ble født: Betlehem i Judea. Han døde kort tid etter denne forferdelige handlingen, og det var denne dødsdatoen munken Dionysius den yngre tilskrev Jesu fødsel. Ved å sette kalenderen sin på grunnleggelsen av Roma, som han tok 4 år feil av, med de 2 årene som er sitert i Matteus 16, får vi de 6 årene med total feil i vår vanlige kalender. La Gud regionens innbyggere betale for deres likegyldighet til fødselen av Messias gjennom denne massakren på barn? Jeg ser snarere et mørkt varsel i denne handlingen som vil påvirke hele nasjonen i år 70, fordi den på den tiden vil betale for sin avvísning av Messias presentert av Gud. Massakren av barn retter seg profetisk mot Jesu generasjon. Når han dør korsfestet i en alder av 35 år og 14 dager, vil folk på hans alder i hele nasjonen bære autoritære anklager, noe som gjør dem spesielt ansvarlige og skyldige for landets nasjonale vantro. På samme måte befant den opprørske franske generasjonen i mai 1968 seg i kontroll over landet Frankrike i de siste forbannelsens dager.

Etter de vise menns besøk, førti dager etter Jesu fødsel, presenterte hans jordiske familie ham i tempelet i Jerusalem. Og den dagen ble Jesus anerkjent og tilbudt av to svært gamle mennesker. Den fromme mannen Simeon og profetinnen Anna hyllet ham etter tur. Foreldrene fikk dermed ytterligere bekreftelse på at Jesus, deres sønn lånt ut av Gud, virkelig var Messias som deres folk Israel ventet på og håpet på. Dette vekket imidlertid ikke nasjonen i søvn i sine tradisjonelle ritualer, og spådommen som Simeon kom med i Lukas 2:34 ville bli oppfylt til punkt og prikke: når de våknet om ham, ville det være til strid, til dødelig kontrovers: « *Simeon velsignet dem og sa til sin mor Maria: 'Se, dette barnet skal*

bringe fall og oppreisning for mange i Israel, og bli et tegn som skal fremkalle motsigelse .’»

Guddommelig rettferdig vrede

For mange mennesker kan ikke Gud være underlagt sinne fordi han er kjærlighet. De som resonnerer på denne måten bedrar seg selv, fordi Gud ofte snakker om sin vrede i Bibelen, men det er viktig å kvalifisere den som "rettferdig"; for uten denne kvalifikasjonen kunne den ikke forenes med hans natur som kjærlighetens Gud. Disse menneskene gjør feilen å tolke guddommelig vrede i henhold til den menneskelige modellen. Men de glemmer at det er enorme grunnleggende forskjeller mellom dem og Gud, og først og fremst dette: de er onde og Gud er god. Menneskelig vrede er urettferdig fordi den er konsekvensen av en ond ånd. Og tvert imot, Guds vrede er rettferdig fordi han er god og virkelig kjærlig. Når mennesket er frustrert i sitt begjær, blir det sint og føler i seg selv behovet for å skade andre rundt seg, men også seg selv. For Gud, når han er frustrert i den lydligheten som skyldes ham, fordi han er skaperguden som alt liv skylder sin eksistens, forårsaker hans frustrasjon ham lidelse og smerte. Hans lidelse er basert på nødvendigheten av å måtte straffe og forårsake lidelse for sine skapninger. For å bruke et bilde, er Gud en løve som dreper bare for å spise, mens den onde mannen er en tiger som dreper for gleden av å drepe.

Jesus vitnet med sine ord om denne guddommelige mishagen som består i å slå sine skapninger i Lukas 9:54–55: « *Da disiplene hans, Jakob og Johannes, så dette, sa de: Herre, vil du at vi skal befale ild å fare ned fra himmelen og fortære dem, slik Elia gjorde? Jesus snudde seg mot dem og irettesatte dem og sa: « Dere vet ikke hva slags ånd dere er av . For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge liv, men for å frelse .»* Og de gikk til en annen landsby. Dette eksemplet åpenbarer for oss hvorfor den jødiske nasjonen vil forkaste sin Messias. Jakob og Johannes er to jødiske menn hvis ånd har blitt næret av Guds Israels strålende fortid. De er stolte av å tilhøre dette folket som Gud befridde fra slaveriet i Egypt, og de er også stolte av å kjenne til åpenbaringene Gud ga Moses. De har med tro mottatt vitnesbyrdet om ødeleggelsen av Guds fiender ved « *ild fra himmelen* », tilfellet med Sodoma og Gomorra, og saken som ble fullbyrdet av Elia, profeten ifølge 2. Kongebok 1:10: « *Og Elia sa til høvedsmannen over femti: Er jeg en Guds mann, så la ild fare ned fra himmelen og fortære deg og dine femti! Og ild kom ned fra himmelen og fortærte ham og hans femti.* » Og dette ble gjentatt to ganger, så Jakob og Johannes vitnet bare om sin tro på Gud og hans bibelske åpenbaringer. Men som i tilfellet med Peter, som han sa til: « *Vik bak meg, Satan!* » «, sa Jesus til Jakob og Johannes: « *Dere vet ikke hvilken ånd dere er av* »; djevelens eller en av hans demoner eller til og med deres egen onde ånd. Og han gir grunnen til at det ennå ikke er tid for å aktivere « *ilden fra himmelen* »: « *For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskenes sjeler, men for å frelse dem.* » På den tiden Jesu tjeneste gjorde, visste ingen at Messias kom blant dem bare for å dø; som var den eneste måten å frelse deres sjeler på. Hans apostler skulle selv først forstå dette etter hans oppstandelse, etter at han hadde

fullført sin sondød. Men i sitt svar knytter Jesus tydelig denne umuligheten av å aktivere «ilden *fra himmelen* » til det eneste tidspunktet for hans komme til jorden. Faktisk kommer denne jordiske tjenesten for å åpenbare kjærlighetens Gud som rettferdighetens Gud hadde gjemt i menneskenes sinn. « *Ilden fra himmelen* » hadde kommet ned over opprørske menn for å vitne om at Gud kan ødelegge livet han har gitt når det er ulydig. Men etter hans demonstrasjon av kjærlighet i Kristus, vil « *ilden fra himmelen* » ikke lenger falle, fordi dette vitnesbyrdet ikke lenger har noen betydning for ham. Dette er et svært viktig kriterium som kjennetegner det Gud kaller « *den nye pakt* », og det som gjør den « *ny* » er nettopp hans demonstrasjon av kjærlighet til sine utvalgte alene, fordi det bare kan gagne dem.

Fra dette beviset på hans kjærlighet, lik en fisker som kaster garnet sitt i havet, venter Gud tålmodig på at garnet hans skal fylles med fisk, og når han drar det tilbake fullt etter sin smak, vil det for hele menneskeheten være slutten på nådens tid. Den guddommelige forbønnsmannen vil slutte å gå i forbønn, hans utvalgte vil bli vaktet og beskyttet av hans hellige og trofaste engler; de vil ikke lenger risikere noe fra onde mennesker og onde engler. Men i denne nye situasjonen vil Jesus ta på seg sin « *hevners* » kappe, som er profetert i Jesaja 61:2: « *For å rope ut et nådens år fra JaHWÉH og en hevners dag fra vår Gud, for å trøste alle som sørger .»* Når «året » eller « *nådens tid* » er over, presenterer « *hevners* » time seg, og Gud kan uttrykke all sin « **rettferdige** » vrede.

Eksemplet på denne rettferdige vreden er straffen til « *Babylon den store, skjøgen* » som er nevnt i Åp. 17 og 18. Dette temaet blir annonsert under flere symboler i løpet av denne profetiske åpenbaringen. Dette første verset i Åp. 10:2 avslører de to hovedårsakene til Guds vrede i Kristus: « *Jeg så en annen mektig engel komme ned fra himmelen, kledd i en sky. På hodet hans var **regnbuen** , og ansiktet hans var som **solen** , og **føttene hans som ildsøyler** .»* Den første av disse to årsakene gjelder den avskyelige, perverse bruken som LHBT-personer har gjort av bildet av «**regnbuen** », som de har tatt som et universelt symbol. For å forstå den « *rettferdige vreden* » som dette utløser i Gud, må vi huske at han ga « **regnbuen** » til mennesker som et tegn på at han ikke lenger ville ødelegge opprørske onde ånder med en « *vannflom* ». Nå, i « *endetidens* » dager , griper de siste opprørerne dette symbolet til å representere sine libertarianske, libertinske, depraverte og perverse krav, dømt av Gud og hans utvalgte som « **avskyelige** ». Den andre årsaken er hvilekulten på den første dagen i uken, som utgjør den romerske søndagen, opprinnelig adoptert som den hedenske «dagen for den ubeseirede **solen** » 7. mars 321, etter ordre og dekret fra keiser Konstantin I ' kjent som «den store». Merk at « **føttene hans** » er som « **ildsøyler** », det vil si i henhold til utseendet Gud holdt de egyptiske hærene tilbake under, tiden for å åpne en vei for sitt hebraiske folk til å krysse «Rødehavet», slik at de kunne passere inn i Arabia og finne seg i sikkerhet. Men her vil disse « **ildsøylene** » ramme hans to hovedfiender i den kristne æra **og de som inngår allianser med dem** . Vers 2 forteller oss: « *Han hadde i hånden en liten åpen bok. Han satte sin høyre fot på **havet** og sin venstre fot på **jorden** » . Hans to fiender er, i størrelsesorden og kronologisk: den pavelige og romersk-katolske religionen, den religiøse autoriteten til det **første** forfølgende koalisjonsregimet, symbolisert av «*

havet ». og for det andre, symbolisert av « **jorden** », protestantismen, organisatoren av det **siste** forfølgende koalisjonsregimet. Både katolisismen og protestantismen hevder frelse brakt av Jesus Kristus og deres « **avskyelige** » **handlinger**. » tilskrives derfor Jesus selv; dette er det som gjør dem til hans største fiender i religionshistorien. Men Åp 10:1-2 sikter mot tiden for hans gjenkomst, og i denne hevners tid presenterer Jesus seg selv for « **en liten åpen bok** » som betegner all hans profetiske åpenbaring som begge har foraktet. Denne « **lille boken** » ble opprinnelig lukket med « **syv segl** » ifølge Åp 5:1: « *Og jeg så i høyre hånd til ham som satt på tronen en bok, skrevet på innsiden og på baksiden, forseglet med syv segl* . » Disse « **seglene** » blir brutt over tid, og forståelsen av emnene åpenbares i henhold til Åp 6. Og det siste, det « **syvende** », betegner temaet « *den levende Guds segl* » i Åp 7, eller hans « **sabbat av syvende dag** » som den siste falskt kristne koalisjonen vil ønske å ødelegge og få til å forsvinne fullstendig. Disse detaljene lar oss forstå i hvilken grad den endelige vreden som Gud uttrykker vil være berettiget. Og det vil være desto mer slik siden disse to falske kristendommene forkynner kjærlighetens Gud og rettferdiggjør sin ulydighet i navnet på en paktsendring. Og i dette lyset kan vi forstå hvorfor disse siste jordiske opprørerne i Åp 6:15 til 17 er offer for forferdelig frykt når de ser Jesus vise seg: « *Jordens konger, de store, krigshøvdingene, de rike, de mektige, hver slave og hver fri mann, gjemte seg i huler og i fjellenes klipper og sa til fjellene og klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede! For den store vredesdagen er kommet, og hvem kan bli stående?* » Åp 7 gir svaret på dette spørsmålet: bare de siste gjenværende levende representantene for det guddommelige verk, og ikke for «syvendedagsadventistenes» institusjon, vil kunne overleve, fordi de er godkjent av Gud. Denne guddommelige vreden er igjen profetert i Åp 11:18, hvor den dekker de guddommelige handlingene som ble utført etter at prøvetiden var over, temaet i Åp 15: « *Folkene ble vrede, og din vrede er kommet* , og tiden er inne for å dømme de døde, for å lønne dine **tenere profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn** , små og store, og for å ødelegge dem som ødelegger jorden.» «Dette verset er interessant fordi det avslører den kronologiske rekkefølgen av den tredje og siste «verdenskrigen», der « *folkeslagene ble vrede* ». Så kommer slutten på prøvetiden, preget av Guds vrede; « **vrede** » uttrykt av hans « **syv siste plager** ». Jesus avslører den kronologiske rekkefølgen igjen. Først oppvekker Jesus sine døde utvalgte, og med dem mottar de utvalgte som forble i live et uforgjengelig himmellegeme og stiger opp til himmelen hvor de har tilgang for evigheten. Dette er deres belønning, og den gjelder bare « **hans tenere profetene, de hellige og de som frykter hans navn** ». De har gitt bevis på dette ved å adlyde hans bud og alle hans forordninger i løpet av sitt liv, velsignet av Gud på jorden. I denne listen setter Gud « *sine tenere profetene* » i spissen, fordi i « **endens tid** » er kjærligheten til sannheten, åpenbart i hans bibelske profetier, standarden for sann tro og autentisk hellighet. Behovet for å gjenopprette « *frykten for Gud* » er i den første engels budskap i Åp 14:7: « *Og han sa med høy røst: **Frykt Gud** og gi ham ære, for Timen for hans dom er kommet, og tilbe ham som har skapt himmelen og jorden, havet og vannkildene*. » Som med kryssingen av Rødehavet, plasserer Gud sine utvalgte i absolutt sikkerhet ved å bringe dem inn i sitt

himmelske rike. De vil ikke være vitne til massakrene på frafalne prester og hyrder. Og denne fasen av guddommelig « *hevn* » er betegnet i Åp 14:18 med symbolet på « *vinhøsten* »: « *Og en annen engel kom ut fra alteret, **han som hadde makt over ilden** , og talte med høy røst til ham som hadde den skarpe sigden og sa: Slå ut din skarpe sigd og **sank** klasene på jordens vintre! For jordens druer er modne. »; noe som betyr at menneskelig ondskap har nådd sitt høydepunkt. Merk at denne handlingen med « **høsting** » er knyttet til « **ild** » eller til « **ildsøylene** » som betegner Jesu ødeleggende « **føtter** » i Åp 10:1. Denne tiden med endelig «vrede» rettet mot falske kristne religioner dukker opp igjen i Åp 16 hvor den fullføres etter den « *syvende av de syv siste plagene* ». Den følger Jesu Kristi strålende gjenkomst, som plasserer denne straffende handlingen i hendene på ofrene som er bedratt av falske Kristen religiøs lære. I Åp 16:19 sier Gud: « *Og den store byen ble delt i tre deler, og folkeslagenes byer falt. Og det store Babylon ble minnet for Gud for å gi henne begeret med sin voldsomme vredes vin.* » Stilt overfor den herlige Kristus som ble synliggjort og hans støtte til sine utvalgte som de var fast bestemt på å utrydde, delte opprørskoalisjonen seg « *i tre deler* »; de « *tre* » som hadde forent seg i Åp 16:13: « *Og jeg så tre urene ånder komme ut av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profetens munn, lik frosker.* » Under disse tre symbolene finner vi, i den siterte rekkefølgen, djevelen Satan, den katolske religionen, allerede symbolisert av « *havet* », og den protestantiske religionen, allerede symbolisert av « *jorden* ».*

Handlingen i denne « *årgangen* » utvikles i Åp. 18, og siden de utvalgte selv er i himmelen i sikkerhet og allerede har gått inn i evigheten, er Guds ord rettet mot ofrene for de kristne religiøse løgnene som vil utføre straffen for deres falske religiøse hyrder for ham. Gud sier til dem i Åp. 18:6: « *Gjengjeld henne som hun betalte, og gi henne dobbelt etter hennes gjerninger. Hell henne dobbelt i begeret hvor hun har helt.* » Vi kan da finne det overraskende at Gud bare slår sitt onde folk dobbelt så mye for deres onde og grusomme handlinger. For å forstå denne begrensningen må vi først ta hensyn til at denne ondskaper ikke gjelder urettferdigheten som er gjort mot Jesu Kristi utvalgte, siden han forhindret handlingen fra å bli fullstendig fullført. Den største urettferdigheten som er gjort mot de forførte og bedratte ofrene er derfor det definitive tapet av håpet om evigheten. Ved å lytte til løgnene de trodde var sannheten, trodde folk at de en dag ville gå inn i denne himmelske eller jordiske evigheten. Etter å ha mistet muligheten til å leve evig, er det riktig at de tar livet av løgnerne som lærte dem. Men for å rettferdiggjøre den doble straffen, må den andre dosen tilskrives Guds vrede, som rettferdiggjøres av det faktum at disse løgnerne, som han dømmer til døden i dag, fratar ham gleden av å tilby dem evig liv. Den doble dosen forklares med den doble skylden falske lærere har overfor Gud, for det første, og overfor mennesket, for det andre, men også som et tegn på den « **annen død** » som er forbeholdt dem til den « *siste dom* ». Vi finner i Åp 18:8 straffen med « **ild** » som er profetert siden Åp 10:1: « *Derfor skal hennes plager komme på én dag: død, sorg og hungersnød, og hun skal fortæres av ild .» For Herren Gud er mektig, han som har dømt henne .»* Men etter « *vinhøsten* » vil de som utfører den guddommelige dommen bli ødelagt og drept av Jesus Kristus og hans forferdelige siste plage: regnet av « *hagl* »-steiner med enorme haglsteiner, svært effektive

ifølge Åp 16:21: « *Og en stor haglstein, som veide en talent, falt fra himmelen på menneskene.* » og menn spottet Gud på grunn av haglplagen, fordi plagen var svært stor .» Vekten av en « talent » tilsvarte omtrent 42 kilogram blant romerne.

Ved den endelige dommen vil guddommelig vrede bli vekket fordi Gud vil finne seg selv sammen med sine utvalgte igjen i nærvær av de oppstandne onde opprørerne, bare for å høre og oppdage de helliges og Jesu Kristi dom som angår dem individuelt, og for å gjennomgå « *den annen død i ildsjøen* », slik det læres i Åp 19:20: « *Og dyret ble tatt til fange, og med det den falske profeten som hadde gjort mirakler for det, og som han forførte med dem som hadde tatt dyrets merke og dem som hadde tilbedt dets bilde. De ble begge kastet levende i sjøen som brenner med ild og svovel.* »; og også i Åp 20:10: « *Og djevelen, som forførte dem, ble kastet i ild- og svovelsjøen, hvor dyret og den falske profeten er. Og de skal pine dag og natt i all evighet.* » Åp 20:12 oppsummerer prinsippet for dommen over de oppstandne onde ved slutten av det syvende årtusen, kalt « **tusen år** ». » i Åp 20:5: « ***De andre døde ble ikke levende igjen før de tusen år var til ende*** . Dette er den første oppstandelsen. » Redigeringen av dette verset er bevisst misvisende. Denne presisjonen, som er understreket med fet skrift, og som gjelder den «andre oppstandelsen» der de opprørere som er fordømt av Gud deltar, vises som en parentes i selve hovedbudskapet, som er den « *første oppstandelsen* », som på sin side kun er forbeholdt Jesu Kristi utvalgte. Vi leser derfor i Åp 20:12: « *Og jeg så de døde, små og store, stå foran tronen. Bøker ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok. Og de døde ble dømt etter sine gjerninger, ut fra det som var skrevet i bøkene.* » Slutten på den guddommelige vreden fremkalles av ødeleggelsen av døden i vers 13: « *Havet ga tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket ga tilbake de døde som var i dem. Hver og en ble dømt etter sine gjerninger.* » Legg merke til den bokstavelige tolkningen av ordet « *hav* » og substantivet « *hades* », som her betegner jordens støv. Vers 14 spesifiserer videre: « *Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død, ildsjøen.* » Og temaet om den guddommelige rettferdige vreden slutter med vers 15: « *Og den som ikke ble funnet skrevet i livets bok, ble kastet i ildsjøen.* » Denne siste avklaringen bekrefter det faktum at Gud virkelig har stilt foran menneskelige valg bare to veier som står i absolutt motsetning: den ene fører til evig liv, den andre til « *den annen død* », like evig fordi den er definitiv.

Det sier seg selv at som kjærlighetens Gud, vår Skaper, lider vår himmelske Far fryktelig av å måtte bli sint på grunn av den opprørske naturen til de fleste skapningene han skapte i himmelen og på jorden. Han har også en enorm misnøye med dem fordi han, den allmektige Gud, i denne situasjonen gjennomgår og lider av selve det faktum at han har gitt eksistens til frie liv. Og når Gud lider, i likhet med sine skapninger, lengter han etter å finne hvile for sin Ånd. For glem ikke, fremfor alt er Gud Ånd; konseptet med himmellegemer og jordlegemer ble tenkt ut og skapt av ham. Og siden han selv absolutt ikke er avhengig av lovene han skaper, kan han ta form av et himmellegeme og vise seg for englene i «Mikaels» aspekt eller i form av et menneskelegeme, slik han gjorde to ganger; den første gangen ved å besøke Abraham, ledsaget av to engler, for å kunngjøre for ham ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra, og den andre gangen ved å

inkarnere seg selv i kjødet til mennesket som heter «Jesus». Og jeg minner dere om at ved å ta navnet « **Jesus** », som betyr «Yahweh frelser», forbød Gud seg selv enhver straffende handling under hans jordiske tjeneste, men bare i løpet av denne perioden på tre år og seks måneder hvor han vitnet før sin død. I følge Dan 9,27 var imidlertid denne fredspaktens tid « syv » år, det vil si **en hel profetisk «uke»** som endte med steiningen av diakonen Stefanus.

Slik kan vi forstå hvorfor Gud allerede lengtet etter hvile for sin sjel, sin Hellige Ånd eller Hellige Ånd, da han skapte jorden vår. Satan, djevelen, konspirerte allerede med englene mot ham. Han levde fortsatt i englenes selskap, og Gud bekrefter dette ved å si i 1. Mos 3,22: « *Da sa Jahve Gud: Se, **mannen er blitt som en av oss** til å kjenne godt og ondt. La oss derfor forby ham å rekke ut sin hånd og ta av livets tre og ete og leve evig .* » Denne « **en av oss** » refererte til Satan. Opprøret, som ble mer og mer åpenbart, bedrøvet Gud og fikk ham til å lide. Men lidelsen hans økte enda mer da han tenkte på den fysiske lidelsen han måtte tåle i Jesus Kristus, for å frelse sine utvalgte som hans frivillige sonende død ville forløse. Når han visste prisen han måtte betale personlig, er hans ufleksibilitet, demonstrert i den gamle paktens tid og før den, før vannflommen, fullstendig berettiget.

Til hans personlige lidelse kom lidelsen til hans forførte og bedratte skapninger, og for menneskene, lidelsen til hans utvalgte som skulle bli forfulgt. Det er denne lidelsesbyrden han måtte leve i løpet av de 6000 årene av hans utvelgelse av jordiske utvalgte som førte ham til å velsigne og helliggjøre det syvende årtusen, ved begynnelsen av hvilket, i henhold til hans plan, på jorden og i himmelen, strid og opprør skulle opphøre ved ødeleggelse av de opprørske agentene. Disse tingene skulle oppnås med Jesu Kristi strålende gjenkomst; en gjenkomst synliggjort av alle jordens innbyggere. Det sier seg selv at skapelsen ikke gir Skaperånden Gud noen tretthet. Dette er grunnen til at hans "**helliggjørelse**" av den "**syvende dagen**" i "**uken**" er berettiget **utelukkende** for dens profetiske karakter som profeterer det "**syvende**" årtusen med universell fred i himmel og jord. Den freden som dermed oppnås, vil bare bli verdsatt av de utvalgte som fortsatt finnes i live, og denne freden vil bli verdsatt desto mer av dem fordi de for å oppnå den må ha måttet lide fysisk og mentalt på grunn av forfølgelsene og trengslene organisert av deres himmelske og jordiske fiender.

Guds vrede er derfor fullstendig berettiget, fordi den stammer fra en følelse av forståelig indignasjon, gitt at hans demonstrerte kjærlighet blir foraktet og foraktet av både vantro og ikke-troende. Gud skapte mennesket i sitt bilde, det vil si perfekt fra opprinnelsen, men siden synden, selv om den har mistet denne perfektjonen, kan den fortsatt oppleve, i likhet med sitt guddommelige bilde, følelsen av indignasjon. Og det er nettopp denne indignasjonen som kjennetegner de utvalgte sjeler, slik dette eksemplet sitert i Esekiel 9:4 bekrefter: «*Da sa Herren til ham: Gå midt gjennom byen, midt gjennom Jerusalem, og sett **et merke i pannen til de mennene som sukker og gråter over alle de vederstyggeligheter som blir begått i den.*** » Dette budskapet åpenbarer for oss den sanne naturen til « **Guds segl** », fordi sabbaten bare er « arbeids »-aspektet ved den. Den sanne betydningen av « *den levende Guds segl* » ligger i følelsen som føles i de utvalgte sinn, for ved å fordømme de avskyelige gjerningene som er gjort av

opprørske mennesker, vitner de i sine sinn og tanker om sin skikkethet til å leve evig med Gud, under hans nådige og ømme, øverste autoritet.

I vårt kjød og vår menneskelige ånd vet vi hvordan vi skal sette pris på lydligheten til våre kjære. Vi legger der, på en behagelig måte, merke til det tillitsfulle tegnet som vises oss. Og når denne tilliten mangler, er ikke forholdet bærekraftig, og uansett ikke behagelig. Vi har derfor den perfekte muligheten til å forstå hva Gud føler i forhold til om vi adlyder ham eller ikke adlyder ham. Da vet vi hva som utløser hans « **rettferdige vrede** ». Og dette er grunnen til at Jesus sa til apostlene sine som elsket ham og adlød ham i alle ting, ifølge Johannes 15:14-15: « **Dere er mine venner hvis dere gjør det jeg befaler dere . Jeg kaller dere ikke lenger tjenere , for tjeneren vet ikke hva hans herre gjør. Men jeg kaller dere venner, for alt jeg har hørt av min Far, har jeg kunngjort for dere .** » Og Jesus spesifiserer videre i vers 16 som følger, dette som må forstås: « **Det er ikke dere som har utvalgt meg ; Men jeg utvalgte dere og bestemte dere for at dere skulle gå ut og bære frukt, og at deres frukt skulle vare, for at Faderen kan gi dere hva enn dere ber ham om i mitt navn.** » Slik skal det være for alle hans utvalgte inntil verdens ende.

Tre dager og tre netter ... som Jona

I Matteus 12:40 finner vi dette profetiske uttrykket sitert av Jesus Kristus: « *For liksom Jona var tre dager og tre netter i den store fiskens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens hjerte.* » Med disse ordene kunngjorde han den totale tiden han, på grunn av sin død, ville være atskilt fra sine apostler og disipler. Men faktisk, etter kronologien over fullførte hendelser, må vi korrigere uttrykket « *tre dager og tre netter* » for å erstatte det med « *tre netter og tre dager* ». I sin jordiske inkarnasjon adopterte Jesus den «dag-natt»-rekkefølgen som menneskeheten foretrakk, men de fullførte hendelsene forble i samsvar med den «natt-dag»-formen som Gud hadde etablert siden den første uken av hans jordiske skapelse. Og denne falske formen vil effektivt bedra de falske kristne religionene som er rammet av dens forbannelse frem til adventistlysets tid.

Vi kan se at hans sammenligning med Bibelens Jona er begrenset til nivået av denne tilsynelatende varigheten av døden; for i menneskers øyne forsvant Jona faktisk også i « *tre dager og tre netter* », mens han overlevde, uten at noen på jorden visste det, i magen til en stor fisk. Men sammenligningene slutter der, for akkurat som Jona flykter av et ønske om ikke å presentere advarselen fra den levende Gud, en trussel om død, for de grusomme ninivittene, viser Jesus seg ivrig i å kunngjøre for det syndige Israel den mulige frelsen som tilbys i den guddommelige nådens navn, der hans frivillige sonende død vil tjene som en løsepenge. Når disse tingene er sagt og forstått, vil vi oppdage at denne kunngjøringen fra Jesus Kristus bringer stort lys over prosjektet som Gud har profetert.

For det første, siden det er snakk om « *tre netter og tre dager* », mister teorien om fredagens påske, kvelden før den ukentlige sabbaten som læres i den

romersk-katolske religionen, all begrunnelse. Men tvert imot bekrefter disse « *tre nettene og tre dagene* » en bokstavelig oppfyllelse for « *halvdelen av uken* » der Messias skulle inngå « *en fast pakt med mange* » ifølge Dan 9,27: « *Han skal inngå en fast pakt med mange i én uke* , og i *halvdelen av uken* skal han la slaktoffer og matoffer opphøre ; ... »; oppfyllelsen av denne « *uken* » er derfor bokstavelig og dessuten åndelig profetisk for en « *uke* » på « *syv dager* » med faktiske år. Men ting stopper ikke der, for « *én dag er tusen år, og tusen år er én dag* » for Gud, ifølge 2. Peter 3,8: « *Men én ting, mine kjære, glem ikke: at én dag er for Herren som tusen år, og tusen år er som én dag* »; Det følger at denne uken med solid pakt dekker hele de syv tusen årene med jordisk synd, programmert til å velge ut « *mange* » utvalgte hvis navn ble skrevet i livets bok av Gud, fra begynnelsen av utførelsen av hans frelsesplan. Dermed er før- og ettersynderne, israelitter fra den gamle og nye pakt, og omvendte hedninger som inngikk denne nye pakten, opptatt av denne unike universelle frelsen som ble oppnådd ved Jesu Kristi sondød.

Inntil Jesu Kristi jordiske tjeneste hadde Guds folk ingen anelse om hvor lenge den jordiske opplevelsen skulle vare. Under sin messianske tjeneste ga Jesus detaljer som forble misforstått, og det er bare gjennom lyset fra apokalypsen som ble åpenbart for Johannes at han tilbyr sine siste utvalgte muligheten til å forstå at den profeterte totale tiden var syv tusen år. Og nøkkelordet i gåten er perioden på « *tusen år* », sitert seks ganger i Åp 20:2-3-4-5-6-og-7, det vil si seks ganger som de «seks tusen årene» som går forut for denne siste perioden på « *tusen år* » . Og disse «seks tusen årene» er bekreftet av fullendt historie, det vil si 4000 år fra skapelsen til slutten av den gamle pakten, og 2000 år som dekker den nye pakten frem til «Kristi Jesu strålende gjenkomst» som forventes av hans utvalgte våren 2030.

Dermed fikk syvdagersuken over tid suksessivt verdien av «syv virkelige dager» på tjuefire timer, deretter profetisk sett «syv år» og til slutt, til slutt, «syv tusen år». Logisk nok hadde Gud reservert denne kunnskapen om de «syv tusen årene» av hans frelsesplan kun for sine siste utvalgte, fordi de vil leve på tidspunktet for Jesu Kristi strålende gjenkomst, «Mikael», englenes øverste leder, ifølge Åp 12:7: « *Og det ble krig i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen. Og dragen og hans engler kjempet.* » Vår kunnskap om tiden for Guds plan vil tillate oss å bedre forstå utfoldelsen av faktaene som ble oppnådd i løpet av de « *tre nettene og tre dagene* » som i menneskers øyne dekker tiden for Jesu Kristi forsvinning.

I den åndelige profetiske forstand av faktiske år, dekket de « *syv* » dagene i « *uken* » i *Daniel 9:27* « *syv* » år mellom høsten 26 og høsten 33. Jesus ble korsfestet « *midt i* » disse « *syv* » årene, det vil si om morgenen påskeaften våren i år 30.

Denne påske-" *uken* " får også betydningen av de 4000 årene som er viet til de to påfølgende paktene som Gud inngår med sine forløste utvalgte på jorden. For den gamle pakten er basert på pakten som Gud inngikk med Abraham, 2000 år før Jesu Kristi død, da han måtte ofre sin eneste sønn Isak; ifølge 1. Mosebok 22:16 til 18: " *Og (Gud) sa: Ved meg selv sverger jeg, sier Herren! Fordi du har gjort dette og ikke spart din sønn, din eneste, vil jeg velsigne deg og gjøre din ætt*

tallrik som stjernene på himmelen og som sanden på havets strand. Din ætt skal ta sine fienders porter i eie. I din ætt skal alle jordens folkeslag velsignes, fordi du har adlydt min røst.» «. Tallet «7» i « uken », i Dan. 9:27, bærer så betydningen av fylden av guddommelig helliggjørelse, som er den sanne symbolske betydningen av tallet «7»; dette, siden « *helliggjørelsen av den sjuende dagen* » av skaperen Gud, i 1. Mosebok 2:2: « *Gud velsignet den sjuende dagen og helliget den* », fordi han på den hvilte fra alt sitt verk som han hadde skapt ved å gjøre den .» Disse 4000 årene er satt sammen slik: fra Abraham og Isaks offer til Jesu død har vi 2000 år, og fra hans død til hans gjenkomst har vi også 2000 år; med perfekt presisjon verdig Gud ofret den forløsende Kristus seg selv på nøyaktig « halvparten » av de to guddommelige paktene. I Åp. 3 bekrefter Gud sin « *helliggjørelse* » av syvendedagsadventistarbeidet, hans siste offisielle institusjon anerkjent av ham på nivå med læren etablert av hans pionerer testet i 1843 og 1844; dette, ved å markere med tallene «7 og 14», versene som omhandler « *begynnelsen og slutten* » eller « *alfa og omega* » for denne institusjonen, uttrykk som Jesus insisterende vektla i «prologen og epilogen» i hans åpenbaring i Apokalypsen. I 1994 blir nye lys som korrigerer feil avvist, og dette forårsaker fallet til den universelle institusjonelle organisasjonen «Syvendedagsadventistene».

Det er verdt å merke seg at i 1. Mos 2:2 og 3 rettferdiggjøres « *helliggjørelsen av den sjuende dagen* » kun av « *hvile* » som Gud har oppnådd; det finnes ingen formulering av noen forordning gitt til de første menneskene som ble skapt og dannet av Gud, Adam og Eva, for å overholde denne « *hvile* », selv om de mottok denne forordningen fra ham. Årsaken er denne: Ved kun å omtale « *hvile* » for Gud, bekrefter budskapet den profetiske betydningen av det sjuende årtusen, der **bare** opphør av synderes aktivitet, i himmelen og på jorden, vil ha gitt Gud den mentale « *hvile* » og fullkomne freden som hans kjærlighet og guddommelige natur favoriserer og krever. Hans « *hvile* » vil være perfekt når han ikke lenger er frustrert av de avskyelige handlingene til sine fiender i himmelen og på jorden.

I bokstavelig forstand dekket « *uken med pakten som ble inngått med mange* », i Dan. 9:27, « *uken* » som strakte seg, etter sabbaten den 30. mars i år 30, fra solnedgangen den første dagen, vår nåværende søndag, 31. mars, til slutten av sabbatsdagen den 6. april 30. Merk at denne påskeuken ble presentert i samme form som skapelsens: fra den første til den syvende dagen, helliget til Guds hvile. Dette bekrefter muligheten for å gi ordet « *uke* » den profetiske verdien av de syv tusen årene som Gud har reservert for behandling av synd, det vil si fra Adam og Evas synd til den « *annen død* » ved den siste dommen som utsletter alle syndere ved slutten av det syvende årtusen. For de utvalgte i Kristus er de første seks tusen årene avgjørende, fordi det er tiden da Gud foretar sin utvelgelse av de utvalgte. Det er derfor de første seks dagene er gruppert sammen i skapelsesberetningen i 1. Mosebok 1. Og når det gjelder bare de utvalgte som har gått inn i evig liv, er den syvende dagen sitert i 1. Mosebok 2, slik atskilt og satt til side, det vil si « *helliget* ». Jeg minner igjen her om at på grunn av bildet av det syvende årtusen hvor de utvalgte allerede har gått inn i evig liv, i 1. Mosebok 2, avsluttes ikke temaet «den syvende dagen » med uttrykket « *det ble kveld, det ble morgen ...*» Dessuten er

grunnen begrunnet med det faktum at det « **ikke mer vil være natt** » i løpet av dette syvende årtusen, slik Ånden lærer i Åp 21:25: « *Dens porter skal ikke lukkes om dagen, for **det skal ikke være natt der** .» ".*

Jesus Kristus ble korsfestet klokken 9.00, midt i denne spesielt hellige « **uken** », onsdag 3. april 1930; og han døde samme dag klokken 15.00. Hans opphold i jordens skjød begynte derfor med « **natten** » torsdag 4. april 1930. Og når jeg fremkaller denne forklaringen, vil jeg påpeke at etter å ha praktisert dette verset fra 1. Tess. 5:21: « *Men prøv alt; hold fast ved det gode* », beholdt jeg en tolkning av Kristi påske som ble åpenbart i en studie publisert i et magasin utgitt under navnet «den rene sannhet». Selv om jeg var en ny syvendedagsadventist på den tiden, beholdt jeg en forklaring presentert av en annen kristen religiøs trosretning, fordi forklaringene deres virket for meg svært overbevisende, konsistente og verdige ordet «sannhet». På den tiden æret denne religiøse gruppen fortsatt den sanne guddommelige sabbaten, lørdag, den syvende dagen i den guddommelige uken. Han kunne derfor motta Kristi lys.

Vi vet at Jesus **viste seg for disiplene og apostlene sine** , levende og oppstanden, den 7. april 2030, ved daggry på den « *første dagen* » i uken etter påske, det vil si «søndagen», som vi i vår gruppe kaller «Soldi» for å minne om den hedenske normen. Akkurat som på engelsk kalles denne dagen «Sunday» eller «Day of the Sun». Men ingenting avsløres om hva som egentlig skjedde i løpet av disse « *tre nettene og tre dagene* » som er dekket av gravens hemmelighet. I lys av deres profetiske verdier i virkelige « *år* » og om « *tusen år* » vil vi imidlertid kunne avsløre denne hemmeligheten.

Fra hans død til hans oppstandelse finner vi «tre hele dager» som de «tre tusen årene», som vil ta form av to ganger « *tusen år* » frem til hans strålende gjenkomst og de siste himmelske « *tusen årene* » i det syvende årtusen. Sistnevnte er representert ved sabbaten på den syvende dagen i påskens hellige uke. Nå, ved begynnelsen av sabbaten i det syvende årtusen, vil de forløste av Jesus Kristus bli oppreist, ifølge Åp 20:4: « *Og jeg så troner, og dem som satt på dem ble det gitt makt til å dømme. Og jeg så sjelene til dem som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og for dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde og ikke hadde tatt dets merke på pannen og på hendene sine. **De ble levende og regjerte med Kristus i tusen år.*** » Siden begynnelsen har denne sabbaten, symbolet på disse siste « **tusen årene** » i det syvende årtusen, blitt plassert under tegnet av gjenoppdaget liv. Jesus hadde derfor ingen grunn til å bli holdt fast av døden, i bevisstløshet, på denne siste sabbaten i påskeuken. Fordi sabbaten er bildet på Guds hvile og hans utvalgte som han samler, de levende og de døde i Kristus, oppsto Jesus seg selv, slik han hadde sagt før sin død til disiplene sine, men han gjorde det **i begynnelsen** av denne ukentlige sabbaten i påskeuken, for å finne det hyggelige og kjærlige selskapet til sine engler som forble trofaste. Han forble derfor egentlig bare død i graven i «to hele dager», akkurat som han tjenestegjør etter sin død i himmelen, avskåret og atskilt fra menneskene i «to tusen år» inntil sin triumferende komme, hevneren for å rive fra døden sine siste trofaste utvalgte som forble i live.

I denne aller helligste påskeuken presenterte en eksepsjonell sabbat knyttet til påskefesten seg fra kvelden da Jesus gikk inn i graven. Den kom for å bekrefte

koblingen som knytter Kristi sonoffer til oppstandelsen til de hellige i det syvende himmelske årtusen som skal motta evig liv, det vil si fra den timen da synden ble sonet av Jesus Kristus og den tiden da han vil tilby evig liv til sine utvalgte; dette etter slutten av nådens tid som definitivt vil sette en stopper for frelsestilbudet. For syndere som ikke er omvendt til guddommelige krav, vil det da være for sent.

Av de « **to tusen årene** » som førte til hans tilbakekomst, var faktisk 16 århundrer preget av dominansen til de mørke kristne religionene; noe som plasserer disse « **to tusen årene** », i flertall, under aspektet av en åndelig død, og mer spesifikt « *seksten århundrer* » antydning av ordet « *stadia* » og tidsbetydningen gitt til ordet « *utstrekning* » i dette verset fra Åp 14:20: « *Og vinpressen ble tråkket utenfor byen, og blod rant ut av vinpressen, helt til hestenes bisler, med en utstrekning på ett tusen seks hundre stadier* . » Denne perioden på « *seksten* » århundrer eller « *stadier* » dekker fra det fjerde århundre, tiden for det katolske frafallet og det protestantiske frafallet, det vil si de religiøse lærerne som Jesu Kristi vrede hviler over, i henhold til bildet indikert av dette verset fra Jakob 3:1 til 3: « **Mine brødre, la ikke mange av dere bli lærere, for dere vet at vi skal bli dømt strengere** . » Vi snubler alle på mange måter. Den som ikke snubler i ord, er en fullkommen mann, i stand til å holde hele sin kropp i tøyle. Dersom vi legger bitt i hestens munn, så de lyder oss, da har vi også kontroll over hele deres kropp. »

I straffen for « *årgangen* » er religiøs « **lære** » hovedårsaken. Det er ved å anklage henne for å « **undervise sine tjenere** » at Jesus avslører den romersk-katolske identiteten til « *kvinnen Jesabel* » i Åp 2,20: « **Men jeg har noe imot deg: Du lar kvinnen Jesabel, som kaller seg profetinne, lære og forføre mine tjenere til å drive hor og spise avgudsoffer.** » Dermed, advart om det onde som er gjort av den pavelige romersk-katolske religionen, vil dens tjenere av reformasjonen på sin side bli svært skyldige i de samme anklagene fra 1844 og utover, når de vil foretrekke å ære den katolske søndagshvilen fremfor lørdagshvilen som er helliget av Gud siden hans skapelse av verden. Trostesten i 1844 var imidlertid mye mer subtilt og logisk basert på en demonstrasjon av interesse for hans bibelske profetiske ord, og i 1844 og 1994 ble protestantene og adventistene, som glemte at Jesus bare rettferdiggjør helligheten i den troen han anså som verdig, avvist og overgitt til djevelen og hans romersk-katolisisme.

Ved å åpenbare den protestantiske opprinnelsen til autoriteten til « *dyret som stiger opp fra jorden* » i Åp 13:11, bekrefter Gud fallet og frafallet siden 1844 av den reformerte og deformerte religionen. Som et resultat av dette fallet ender det opp med å gjenskape den forfølgende oppførselen til det romerske paveregimet da det ble støttet av blinde og underdanige monarkier. Forent av den såkalte økumeniske alliansen, vil de to motstridende religionene samarbeide for å strengt innføre forpliktelsen til å ære søndagen som den eneste ukentlige hviledagen. Men de utvalgte, opplyst av Jesus Kristus, vil vite hvordan de skal motstå inntil deres befrielse oppnås ved hans mektige og strålende gjenkomst.

Dermed var det bare de hellige englene som var til stede ved Jesu Kristi oppstandelse om kvelden fredag 5. april, det vil si ved begynnelsen av sabbaten 6. april. Dette skjedde mens den tunge runde steinen fortsatte å holde tilgangen til graven stengt, som ble vaktet av to romerske vakter som var tildelt denne

oppgaven etter anmodning fra de jødiske religiøse lederne. Du kan forestille deg englenes glede da de fant sin guddommelige leder «Michael» i live. Den var utvilsomt like stor som gleden til de to Mariaene, Johannes og Peter, som så ham igjen først om morgenen den første dagen i den nye uken som fulgte påskeuken. Det var for denne menneskeheten som var gjort naturlig blind av Gud, at de «to tusen årene» av den kristne pakten eller den nye pakt skulle begynne. De hadde foran seg de siste «tre tusen» årene av de «syv tusen» av det jordiske prosjektet som omhandlet synd og dens endelige straff. Og mens jeg skriver dette, nærmer våren 2023 seg, noe som vil plassere oss syv år før inngangen til dette syvende årtusenet; som betyr at siden Adam og Evas synd vil vi gå inn i år 5994 av de 6000 årene hvor Gud utførte utvelgelsen av alle sine forløste utvalgte på jorden.

Jeg legger også merke til denne detaljen som profeterer forbannelsen til kalenderen etablert av Roma. Mens tallene for dagene i denne påskeuken følger den guddommelige standarden som ble etablert ved skapelsen, det vil si fra den første dagen til den syvende dags sabbaten, følger tallene i den romerske kalenderen som brukes på disse dagene standarden for det nåværende frafallet som gir den første dagen verdien av "syvende dag"; siden denne første dagen da Jesus viste seg levende for disiplene sine var den første dagen eller nåværende søndag i "7" 30. april. For å være godt forstått, profeterer tilskrivelsen av tallet "7" til den første ^{dagen} i uken dens status som "syvende dag" som har blitt vedtatt siden år 1981 i Vest-Europa; en handling som vil favorisere dets innføring av det universelle frafalne regimet som vil innføre det lovlig for å markere slutten på tiden for kollektiv og individuell nåde.

Jeg irettesetter og tukter alle dem jeg elsker.

Når jeg tar opp dette emnet, må jeg minne dere på at i navnet til den kollektive nasjonale interessen, og noen ganger også til svært private interesser i det profane, gir jordens nasjoner seg selv fullmakt til å straffe mer eller mindre strengt de feilene og forbrytelsene som begås blant dem av hver mann, hver kvinne, hver gammel person og noen ganger hvert barn. Jeg ser derfor ingen grunn til å rettferdiggjøre at den store Skaperguden ikke handler på samme måte. Dette desto mer siden Gud, i motsetning til nasjoner som utnytter enkeltpersoner, ble inkarnert i Jesu Kristi person for å komme til jorden for å forløse, ved den frivillige døden i sitt perfekte eksemplariske liv, de menneskesjelenes som er følsomme for hans tilnærming, hvis dødelige status han kan endre til evig status. Dette er den eneste betydningen vi bør gi ordet «utvelgelse», som er statusen til hans «utvalgte», det vil si statusen til de ledsagere han velger til å leve i hans selskap i evigheten som kommer, og som nå ligger 7 år og omtrent 3 måneder foran oss. Retten til å straffe Jesus Kristus er desto mer berettiget siden han selv ble grusomt torturert, for å oppnå både frelse for sine utvalgte hvis synder han sonet mot Gud, men også den legitime retten til å ødelegge, uten nåde, mennesker som viser opprørsk oppførsel identisk med den som ble demonstrert av den opprørske engelen, «*djevelen og Satan*», og hans englelige tjenere, i himmelsk liv og på jorden. For etter sin seier over synd og død forbød Jesus dem å leve i

himmelen og begrenset dem til den jordiske dimensjonen. Lidelsene Jesus utholdt var forferdelige og nådde det høyeste mulige nivået i romertiden. Hans korsfestelse ble innledet av en pisking med en pisk laget av tre lærremmer med jernelementer festet til endene for å rive kjøttet av den torturerte personen. På likkledet i Torino etterlot Gud et bilde av sporene av 120 slag som ble gitt Jesu Kristi kropp. Natten han ble arrestert, fikk han ikke sove, og ble henvist til de forskjellige jødiske og romerske myndighetene på den tiden for å få avgjørelsen om å henrette ham. Det var derfor etter en slitsom natt at han ble pisket og deretter lagt på korset klokken ni om morgenen. Hans dødskamp varte i seks timer, noe som var kort tid for tiden, men piskingen han gjennomgikk favoriserte denne forkortelsen av lidelsestiden. På den annen side led Jesus enormt av å føle seg forlatt av Gud. Han uttrykte det ved å si: « *Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?* » I sin vanvittige smerte glemte Jesus et øyeblikk hvorfor han måtte « *forlates* » av Faderen. Guds svar på spørsmålet Jesus stilte er enkelt: «Fordi siden du ble arrestert, ved å bære mine utvalgte synder alene, frelser du dem, men du er blitt et bilde av den synden som min hellighet avskyr og ikke kan se uten å oppleve en følelse av avsky.» Og i et siste åndedrag der han gjenvinner sin klarhet, avslutter han med å si: « *Far, i dine hender overgir jeg min ånd. Det er fullbrakt .»* Når dette er sagt og godt forstått, la oss finne verset der Jesus sier til sine utvalgte: « *Alle som jeg elsker, dem irettesetter og tukter jeg .»*

Denne uttalelsen kommer fra Jesus Kristus i Åp 3:19: « *Alle som jeg elsker, dem irettesetter og tukter jeg. Vær derfor nidkjære og omvend dere. »* Denne avklaringen bekrefter at den religiøse organisasjonen han taler til har blitt gjenkjent av ham, helt til det øyeblikket han, ifølge vers 16, er i ferd med å « *spy ut* » den: « *Fordi dere er lunkne og verken kalde eller varme, skal jeg spy dere ut av min munn. »* **Denne avklaringen er nyttig fordi den bekrefter identitetskoblingen med det forrige budskapet** som angår begynnelsen av «syvendedagsadventismen» symbolisert ved «broderkjærlighet» slik det kommer til uttrykk i det symbolske navnet « ***Filadelfia*** ». Dermed begynner «syvendedagsadventismen» i «broderkjærligheten» til navnet « ***Filadelfia*** » og ender trist og åndelig, dødelig, i fasen av «folkets dom» eller det «dømte folket» symbolisert ved navnet « ***Laodikea*** ». La oss merke oss at Jesus advarte den offisielle organisasjonen mot risikoen for å få *kronen* «*tatt fra den* ». Advarselen var ikke forgjeves, men vel berettiget, siden « *oppspyt* » i « ***Laodikea*** », « *kronen* » faktisk går tapt ved innstiftelsen som Jesus, som en « *utro tjener* », sier « ***naken*** », det vil si uten kledningen til sin « ***evige rettferdighet*** », oppnådd ved hans offer i henhold til Dan 9:24: « *Sytti uker er fastsatt over ditt folk og din hellige by, til å gjøre ende på overtredelser og gjøre ende på synder , å sone for misgjerning og bringe inn evig rettferdighet , å besegle syn og profeti og å salve Det Allerhelligste. »* Dette verset åpenbarer for de utvalgte hvilket formål Gud gir med sin frelsestjeneste, fullført i Jesus Kristus. For å oppnå dette resultatet bringer han dem den nye fødsel, det vil si muligheten til konkret å forvandle deres naturlige tilstand som syndere til rene og hellige vesener, sunne i kropp og sinn. Du ser da at sann tro ikke er en merkelapp; det er en konkret endring av atferd og natur; denne endringen er motivert av kjærighet til Gud og hans livsoppfatning. Ved å oppnå dette resultatet rettferdiggjør Gud alle sine lidelser han utholdt i Jesus

Kristus, så vel som de som får ham til å lide mentalt i løpet av de seks tusen årene med synder som ble praktisert under hans blikk av mennesker og onde engler.

Inndelingen av Apokalypsen i kapitler og vers er rettferdiggjort av Gud av spesifikke åndelige grunner: tall bærer åndelige betydninger like viktige som ord og navn. Guddommelig tanke omfatter og kontrollerer alt som eksisterer og er organisert i himmelen og på jorden. Dette gjelder også skapelsen av språk, og vel vitende om at fransk ville være språket han ville bruke for å gi de endelige forklaringene på sine profetier i Daniel og Åpenbaringen, dukker det opp tankespill basert på fonetisk uttrykk i det franske språket, for eksempel: Luther og « *jorden* », som begge offisielt omhandler den reformerte troen i 1517.

Uttrykket « *Jeg skal spy dere ut av min munn* » er subtilt og misvisende fordi dette verbet konjugert i fremtid følger observasjonen av « *lunkenhet* » fremkalt i presens indikativ. Vi kan selvfølgelig se en logisk kjede av årsak og konsekvens, men denne fremtidsformen antyder fremfor alt det tragiske øyeblikket for den endelige trosprøven. Det vil være i dette øyeblikket at adventisttroen vil trenge Jesu støtte og all velsignelse. Og det vil være i denne avgjørende timen at Jesus vil nekte å hjelpe adventisttroende hvis oppførsel blir bedømt som « *lunken* », men også « *elendig, ynkelig, fattig, blind og naken* ». I dette budskapet fra « **Laodikea** » opphever Jesus løftet som ble gitt til « **Filadelfia** »; et løfte sitert i Åp 3:10: « *For di du har holdt fast ved ordet om min tålmodighet, vil jeg bevare deg fra fristelsens time som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden.* » Jesu løfte var betinget. For å bevare den, måtte den offisielle adventismen « *holde ordet om utholdenhet i sitt navn* », og på den tiden den ble satt på prøve, mellom 1982 og 1994, var ikke dette lenger tilfelle. Jesus finner ikke lenger i « *laodikea* »-tiden den samme troskvaliteten som i « *Filadelfia* »-tiden, og kan med all rett oppheve løftet som gjaldt adventistene på den tiden da den offisielle syvendedagsadventismen ble lansert. Dette vil være den formen hans oppkast konkret vil bli gjennomført i. Men de opplyste utvalgte kan allerede merke et tegn på denne åndelige oppkassen, som ble synliggjort ved at den offisielle adventismen ble en del av den protestantiske alliansen som har vært fordømt siden 1843 og 1844; dette siden begynnelsen av året 1995, det vil si året etter at trosprøven falt i 1994.

I sin åpenbaring av apokalypsen, og allerede i Daniel, bekrefter Gud sitt forhold til sine sanne tjenere, selv om de bare gjenkjennes et øyeblikk før deres fall og frafall, ved at han henvender seg direkte til dem. Han henvender seg uformelt slik en venn snakker til sin venn. Med denne regelen i betraktning kan vi følge hans dom over den kristne religionen gjennom alle to tusen år av hans tid. Dermed henvender Jesus seg uformelt til sine tjenere i « *Efesos* »-tiden, men han refererer til sin fiende Roma under navnet « *nikolaittene* » hvis gjerninger han fordømmer; dette navnet « *nikolaittene* » betyr seirende folk, det vil si folket som gjør Seieren til en tilbedt hedensk guddom. Han henvender seg også uformelt, og fremfor alt, til de som blir fryktelig forfulgt på grunn av hans navn mellom 303 og 313, i « *Smyrna* »-tiden, der hans fiende Roma blir sitert som « *djevelen* »; I dette samme budskapet bekrefter Jesus sin fordømmelse av de opprørske jødene som « *bakvasker* » trofaste kristne og som han åpent kaller « *Satans synagoge* ». Så, i « *Pergamon* »-tiden, henvender han seg til sine siste trofaste tjenere som motsetter

seg romersk lære, arvet fra Konstantin I ' den katolske religiøse læren som er påtvunget med makt og støtte fra keiser Justinian. Og igjen, i dette budskapet, utpeker han sin evige fiende, Roma, som han denne gangen tilskriver « *Satans trone* » og « *nikolaittenes lære* ». Med tidsskiftet har « *nikolaittenes gjerninger* » fra « *Efesos* »-tiden blitt i « *Pergamon* »-tiden til « *nikolaittenes lære* ». Dette bekrefter den tilsynelatende omvendelsen av Roma til den kristne religionen. Men Jesus anerkjenner det ikke og taler ikke direkte til det.

Etter lange århundrer med mørke, under « *Tyatira* »-tiden, fant han, opplyst av den trykte og utbredte Bibelen, samtalepartnere som ble ansett som ufullkomne, men likevel verdige hans frelse i visse trofaste tjenere fra den protestantiske reformasjonens tid. Den første var valdenserne som ble omvendt av Pierre Vaudés, kalt Valdo, hvor de fra 1170 utmerket seg fra sine etterfølgere ved en perfekt teologisk og doktrinær forståelse. Reformasjonen nådde sitt høydepunkt med de offentlige erklæringene fra den tyske munkelæreren Martin Luther i 1517. Men den protestantiske kalvinismen, et grusomt bilde på katolisismen, seiret og tvang seg selv ved å bosette seg i det nyoppdagede USA. Til tross for det massive frafallet fra den protestantiske troen, fant Jesus midt i katolske forfølgelser noen sanne tjenere som han anså verdige hans kjærlighet og hans evige rettferdighet. Disse frelste sjelene blir reddet fra syndens fordømmelse på en « **eksepsjonell** » måte, noe Jesus understreker ved å si i Åp 2,24: « *Men til dere som er i Tyatira, dere som ikke har denne læren og ikke har kjent Satans dyp, som de sier, sier jeg dere: **Jeg legger ingen annen byrde på dere** .* » Men han spesifiserer for å bekrefte dette unntaket: « **Bare hold fast ved det dere har, inntil jeg kommer.** »

Denne avklaringen, gitt av Jesus, fortjener en viktig utvikling. Enhver intelligent og fornuftig person kan forstå at den allmektige Skaperguden ikke kan være fornøyd med delvis lydighet mot hele sitt juridiske ideal. Det som **foreløpig aksepteres**, vil derfor gjennomgå en uunngåelig og forutsigbar utfordring. Den utsatte « **byrden** » gjaldt overholdelsen av den sanne sabbaten, lørdagen, den sanne syvende dagen i Guds ukentlige orden. Men ved å si: « *Hold bare fast ved det du har til jeg kommer* », ønsket Jesus å bekrefte sin velsignelse for mottoet som ble tatt i bruk av sanne protestanter: på latin «*sola scriptura*», eller på engelsk «Skriften alene». Han støtter denne dommen og oppfordrer sine tjenere til å forbli faste og resolute i denne oppfatningen av tro inntil han kom tilbake. Og allerede i 1843 og 1844, ved å organisere sine adventistiske trostester, ga han sine amerikanske protestantiske tjenere på den tiden muligheten til å demonstrere at deres tro fortsatt var basert på prinsippet om «Skriften alene». Men tiden hadde gått siden Luther, og troen var blitt død og uten støtte. Dermed ble bare 50 av de 30 000 adventistene som var forpliktet til å vente på Jesu gjenkomst den 22. oktober 1844, mottatt og ansett som verdige av Gud til å gå inn i hans sabbats hellighet, et profetisk tegn på hans belønning i det syvende årtusen. De skulle bli grunnleggerne av «syvendedagsadventistkirken» som ble etablert i USA i 1873. Disse resultatene, som ble åpenbart av Jesus Kristus for hans tjener på den tiden, Ellen G. White, demonstrerer fortsatt i dag høyden av Guds krav som en standard for tro. Kristi utvalgte, de sanne, viser seg følsomme for denne åpenbaringen, men i endens tid og i økende grad siden 1844, gjør de kristne religionene krav på arv

som de viser seg fullstendig uverdige til. Og spesielt, for det første, gjør den svært mektige katolske religionen krav på arven etter Sankt Peter, bedragersk og urettferdig, fordi Peter, Jesu Kristi nidkjære tjener, aldri var «hode» for den kristne kirke i løpet av sin levetid, «fordi de utvalgte kirke på hans tid bare anerkjente ett « hode »: Jesus Kristus; noe Paulus bekrefter i Ef 5:23: « *For mannen er hustruens hode, slik Kristus er hode for kirken , som er hans legeme, og han er frelseren for den. »*

Når vi går inn i Åpenbaringen 3, leder vår oversikt og fremgang i den kristne æra oss til 1843 og 1844, de to datoene for de to påfølgende adventist-trosprøvene på den tiden. Jeg minner dere igjen om at hvis våren 1843 bestemmer starten på testen, fastsetter datoen 23. oktober 1844 slutten på disse adventist-trosprøvene. Det er derfor på denne datoen 1844 at Jesus åpenbarer sin dom over deltakerne og avsier sin høyeste dom mot de som ikke besto testen. De to testene, som ble organisert i USA, gjaldt først og fremst kristne av den protestantiske troen, så det er til dem, slik den « *onde og troløse tjeneren* » profeterte i sine lignelser, at Jesus henvender seg til seg selv i en kjent form som ikke lenger er vennlig, og sier til ham: « ***Du regnes som levende og du er død .»*** Etter dette budskapet om « *Pergamon* » vil den protestantiske troen aldri igjen bli henvendt uformelt, den vil bli behandlet som den romersk-katolske kirke. Den kristne troen, som ble bekreftet av Jesus, forsvinner imidlertid ikke fullstendig; den ble forlenget av velsignelsene til den seirende av de to prøvene, nemlig de 50 menneskene som ble åpenbart av Jesus Kristus for sin tjener Ellen G. White. Og fra denne tiden og frem til Kristi gjenkomst, vil **bare adventisttroen nyte godt av mottakelsen av det guddommelige lyset som Jesus Kristus foreslo .** Selvfølgelig, ettersom disse guddommelige dommene ignoreres av menneskenes skarer, formerer de forkastede religionene seg på jorden og gir den kristne religionen inntrykk av en forvirring av « *babelsk* » type der vi snakker til hverandre, bedrar hverandre, forfører hverandre i det mest fullkomne hykleri.

Siden menneskelig atferd reproducerer seg selv i alle tidsepoker i henhold til tidens gang, kunne ikke den nyeste syvendedagsadventist-institusjonen unnslippe denne systematiske regelen. Den ble testet mellom 1982 og 1994 på nivået av sin adventistiske tro og det protestantiske kriteriet «Skriften alene», og den mislyktes og ble « *oppspyet* » av Jesus Kristus, i likhet med den protestantiske troen før den i 1844. Den humanistiske freden støttet av falske kristne religioner og vantro republikanere og demokrater forførte adventister som var følsomme for disse humanistiske verdiene. I likhet med religionene som gikk forut for den, har adventisttroen blitt tradisjonell og livløs, noe Jesus kaller « *lunkenheten* » som får ham til å « *oppspy* » den. Men han kan bare « *oppspy* » i « *laodikea* »-tiden det han tidligere har «svelget» blir «gjenkjent»; dette karakteriserer den velsignede adventismen i « *Filadelfia* »-tiden. Og paradoksalt nok, siden fred på jorden har drept sann tro, vil situasjonen med verdenskrigen som tar over, favorisere dens oppvåkning og sanne omvendelser. Fred luller folk i søvn, men krig vekker menn ved å befri dem fra de forførende fellene av forbruk av materielle goder. Stilt overfor risikoen for død, gjenvinner sanne verdier interesse, og eksistensen av den allmektige Gud blir igjen støtten til troen og håpet om frelse for det dødelige mennesket. Ikke alle vil reagere i henhold til dette scenariet, men de siste utvalgte

som er omvendt, vil handle på denne måten for deres sjelers evige frelse og ære for sannhetens Gud, den allmektige åpenbart i Jesu Kristi person. Siden 1994, mer enn noen gang, har Kirken, Kristi utvalgte, vært spredt over hele den bebodde jord. Det siste åndelige Israel er usynlig og anonymt, fordi det ikke lenger er representert institusjonelt. Institusjonens rolle er over og erstattet av den prøvede troen til de avvikende adventistene som « *holder fast* » til det siste « *vitnesbyrdet om Jesus* ». Dette er fortsatt, ifølge Åp 19:10, « *profetisk ånd* ». Gud som gjenkjenner dem og samler dem, åndelig sett i sin velsignelse, er Den Hellige Ånd som dømmer og inspirerer deres ånder, og åpenbarer hemmelighetene bak sin hellighet for dem for å bekrefte deres « **helliggjørelse** ». » som alene vil tillate oss å se Gud og leve i hans aller helligste selskap, slik Paulus oppfordrer oss til å gjøre, når han sier i Hebr 12,14: « *Jag etter fred med alle mennesker **og etter helliggjørelse** , for uten den skal ingen se Herren .* » Slutten av dette verset vitner om den vitale betydningen av denne « **helliggjørelsen** » som Gud krever, **konkret uttrykt** i vår tid, ved kjærligheten til sannheten i de bibelske profetiske åpenbaringene som Gud presenterer i Jesu Kristi navn.

I sin bibelske åpenbaring ignorerer Gud fullstendig religionen islam, noe som betyr at han ikke anerkjenner den i det hele tatt. Hans frelsesplan, som er gyldig for enhver mann, kvinne, barn eller gammel person som bor hvor som helst på jorden, går gjennom og hviler utelukkende på forløsningsverket som han selv utfører i Jesu Kristi navn. Apostlenes gjerninger 4:12 bekrefter dette ved å si: « *Det er ikke frelse i noen annen, for det er ikke gitt mennesker noe annet navn under himmelen som vi kan bli frelst ved.* » Guddommelig frelse går derfor utelukkende gjennom Jesus Kristus, korsfestet og oppstått, og enhver påstand om det motsatte er derfor falsk og dødelig for de som blir forført og bedratt.

I Daniels åpenbaring og Johannes' åpenbaring lærte Gud oss å identifisere de kristne religiøse læresetningene han liker, misliker eller ikke lenger liker. Når han sier: « *Jeg irrettesetter og tukter alle dem jeg elsker* », åpenbarer Jesus sin kjærlighet som en Far som har ansvaret for å oppdra sine barn. Han river dem bort fra synd og syndens liv, som skjøre fruktbusker, og beskærer dem for å forvandle deres åndelige aspekt, som er den frukten Gud ønsker i henhold til den standarden han ønsker å oppnå. Men hva med dem han misliker eller ikke lenger liker? Han ignorerer dem og søker ikke å forvandle dem, fordi han respekterer deres valg for sin ulykke. Dette vil ikke forhindre dem i å bli straffet for sin forakt og likegyldighet, og enda mer for deres ønske om å være ulydig. Men denne typen straff kommer ofte til å gi en definitiv død, fordi forlengelsen av deres liv for disse opprørerne ikke ville være i stand til å lede dem til den nødvendige omvendelse. Denne typen straff rammet hardt den katolske troen, representert i 1789 av det katolske presteskapet og det monarkiske regimet til Ludvig XVI. Denne stakkars kongen, ganske fredelig, ble sydebukken som alle hans forgjengers feil og synder falt på; nærmere bestemt på hans halshuggede hode på grunn av denne skylden som ganske enkelt bestod av å støtte en falsk kristen religion. Denne henrettelsen fant sted 21. januar 1793, det vil si 258 år på dagen, etter 21. januar 1535, hvor den katolske kongen Frans I på samme sted ^{fikk} de første protestantiske martyrene arrestert i Meaux henrettet. Årsaken til disse henrettelsene var nektelsen av å delta i den katolske messen. Og samtidig døde den pavelige lederen

av denne falske kirken i fengsel i min by Valence, Frankrike, i 1799. I den nesten mekaniske halshuggingen som ble organisert over et år, fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794, falt tusenvis av katolske presteoverhoder og monarkiske aristokrater. Ved denne typen drap åpenbarte Gud sin fordømmelse av religiøse tanker formet etter den romersk-katolisistiske modellen. Hodet atskilt fra kroppen kan ikke lenger tenke, og Gud befrir seg fra en kontinuerlig irritasjon forårsaket av opprørske individer som forvrenger hans guddommelige bilde og, idet de hevder å være hans, definerer ham som en vilkårlig, ustadig og urettferdig Gud. Det stikk motsatte av hans sanne natur, for han er tålmodig, kjærlig, barmhjertig og i stand til den høyeste selvfornektelse, slik han vitnet om gjennom sin frelsende tjeneste i Jesus Kristus. Som et tegn på forbannelsen som fortsatte å tyngde de falske vestlige kristne religionene, organiserte Gud kriger, men fremfor alt henholdsvis første og andre verdenskrig i rekkefølge, i 1914 og 1939. Disse krigene er ikke gjenstand for en bibelsk guddommelig åpenbaring, men det opplyste menneskelige sinn kan skimte en reproduksjon av de tre deportasjonene av det jødiske folket til Babylon. Og logisk nok finner den tredje deportasjonen med forferdelige konsekvenser for den midlertidig ødelagte jødiske nasjonen sitt forbilde i fullføringen av den tredje verdenskrig, som begynte å motsette seg Russland mot Ukraina siden 24. februar 2022. Ved å kunngjøre døden til den « *tredjedelen av mennene* » som bor i Vest-Europa i denne tredje verdenskonflikten, organiserer Gud igjen en massedrap for å straffe denne gangen, ikke bare den katolske religionen, men også den protestantiske religionen, den anglikanske, den ortodokse, den jødiske religionen, den siste, adventistene, men også dens permanente fiende, islam. Alle dømt skyldig av Gud, retter den samme straffen seg mot dem og fører dem til å ødelegge hverandre for å bare etterlate et lite representativt utvalg av de utvalgte og falne i de kristne religionene. Alt Gud organiserer har mening og en begrunnelse. Den menneskelige jordiske erfaringen er organisert og overvåket av det vesenet som representerer den uendelige kilden til intelligens. Derfor, i lys av alle hans åpenbaringer, blir den frelsesplanen han unnfanger og gjennomførte klar og forståelig. Men for å mestre dette emnet, må mennesket kontinuerlig nærme seg med det. Som i sekulære saker krever mestring i det religiøse domene en dyp og fullstendig forpliktelse fra hele menneskesjelen; overfladiske og kunstige mennesker er derfor uegnet til å oppnå sin utvelgelse fra Gud for hans evighet.

Siden 1995 og i årene frem til 24. februar har såkalt «fundamentalistisk» islam, representert av væpnede «islamistiske» grupper, ført religiøs krig mot det katolske Vesten, gjerningsmannen til korstogene mot muslimer som slo seg ned i Palestina og Jerusalem i middelalderen. Disse gamle naglene ble forsterket av koloniseringen av nord- og sentralafrikansk jord, og over hele Afrika. Vestlige ledere har lett glemt sin skyld, men ofrene for disse koloniseringene har beholdt et seigt nag og et uoppfylt ønske om hevn. Gud finner i disse tidligere koloniserte etniske gruppene og folkene velforberedte redskaper for å hevne sin ære, tråkket på og foraktet av det opprørske og perverse vantro Vesten.

I begynnelsen av 2023 forberedes straffen for dem Jesus ikke lenger elsker eller aldri har elsket, og den nærmer seg. I den russiske leiren er religionen islam bredt representert, og en forståelse som er like uberettiget som den er forbløffende, forener den ortodokse kristne troen og den muslimske troen knyttet

til dens russiske identitet. De barbariske hordene fra oldtiden vil dukke opp igjen for å fornye straffen for europeere som er skyldige i vantro og perversjon. Mennesker vil derfor ta hevn mens de hevner Gud, hvoretter de vil dø i tur og orden uten håp om frelse eller i et bedragersk håp.

I løpet av høytiden har en alvorlig hendelse nettopp bekreftet den tragiske skjebnen til Frankrike og hovedstaden Paris. Mens han besøkte Donbass i Donetsk-regionen med to russiske kamerater, ble oligarker i den russiske regjeringen ofre for et ukrainsk bombardement utløst av en Cæsar-kanon donert av Frankrike til Ukraina. To av disse oligarkene døde, og den tredje, som overlevde aksjonen, ble såret. Prøver av granaten som ble avfyrt ble tatt ut og fjernet fra kroppen hans. Undersøkelse av disse fragmentene bekrefter bruken av en fransk granat avfyrt av en Cæsar-kanon. Som et resultat bestemte denne overlevende, ved navn Dmitri Rogovin, seg for å sende et fragment fjernet fra kroppen hans til Élysée-palasset for å underrette den franske presidenten Emmanuel Macron. Denne handlingen legger direkte skylden på Frankrike, og det er ingen tvil om at denne mannens og hans folks hevnlyst vil bli tilfredsstilt. Dermed bekreftes, dag for dag, Guds plan om å ødelegge Paris, hovedstaden som har gjort frihet til sin delte guddommelighet med det amerikanske folket, men også med folkene forent i den europeiske alliansen.

Fullstendig blinde for temaet om sin seier, blir vesteuropeere, australiere og USAs allierte gjennom NATO-pakten stadig mer arrogante og ivrige etter å beseire den russiske leiren. Og ta ikke feil, den nåværende svakheten til den russiske hæren, som var engasjert frem til tidlig i 2023, er ikke representativ for styrken dette landet er i stand til. Hovedsakelig fordi Vladimir Putin ønsket å gi sin intervensjon den minimale karakteren av en "spesialoperasjon". I et forsøk på å unngå massemobiliseringer av den russiske befolkningen, tilkalte han leiesoldater, men han er ikke alene om å handle på denne måten, fordi vestmaktene selv bruker Ukraina som leiesoldater som kjemper for Vestens ære og dens verdier, som Gud selv anser som pervers og avskyelig. Ved å tilby militær hjelp og stadig kraftigere våpen, fyller Vesten bensin på bålet når situasjonen krever vann. Som et resultat vil "spesialoperasjonen" ende i en reell "verdenskrig", og Vesten vil med terror oppdage de russiske hærenes makt når de går inn i deres territorier for å plyndre og herje dem; Dette, før ødeleggelsen av liv i en skala som aldri før er sett, begynner, når USA vil ødelegge Russlands territorium med atomvåpen, for hvis russerne nøler med å bruke dem i sin krig, stilt overfor økningen i makten til å erobre Russland, vil USA ikke lenger ha valget eller skruplene til ikke å gjøre det. Og på denne måten vil bruken av atomvåpen gi den ydmykede Kristus døden til den " **tredjedelen** " av de troløse kristne vestlige befolkningene, og andre steder i verden, mange flere ofre blant de hedenske østlige folkene. Vi må ikke miste av syne det faktum at menneskeheten vil måtte forsvinne fullstendig fra vår jord på dagen for Jesu Kristi strålende, hevngjerrige gjenkomst. De " *tusen årene* " som er profetert i Åp 20, vekket falske håp om et jordisk årtusen kalt gullalderen. Dette vil ikke være tilfelle, for i løpet av disse " *tusen årene* " vil den fullstendig øde jorden ikke ha noen som bor der bortsett fra Satan, djevelen; det vil ha blitt hans fengsel, hans dødscelle, i påvente

av den endelige dommen hvor han vil bli henrettet sammen med alle de andre dømte opprørerne, englene og menneskene.

Etter halshuggingene av de revolusjonære opprørsmyndighetene i 1793 og 1794, praktiserte også islamistiske væpnede grupper halshugging av fangene sine. Som i revolusjonærenes dager bærer denne typen drap det samme budskapet fra Gud. De første ofrene var syv katolske prester som ble kidnappet og halshugget i Algerie av GIA-gruppen: Den algeriske islamske gruppen. Etter handlingene som ble utført mot Vesten og den amerikanske «store Satan» av «Al-Qaida», ble massehalshugginger kjennetegnet på ISIS-kalifatet. Disse handlingene vitner om at Gud virkelig ikke forandrer seg: Han styrter de hodene som ærer det han hater og som avskyr det han opphøyer til det høyeste nivået av hellighet, nemlig all hans sannhet, hans forordninger, hans bud og hans profetier.

Forvrengt av sin massivt utbredte vantro natur, forstår ikke vestlige folk hvordan religionen vender tilbake til det russiske folket. De har glemt lærdommene fra sine «fedre», som etter det blodige franske revolusjonsregimet vendte tilbake for å søke hjelp fra religiøs tankegang, slik Ånden minner om ved å sitere det i disse versene fra Åp 11:13: « *Og i den timen kom det et stort jordskjelv, og en tiendedel av byen falt. I jordskjelvet ble sju tusen menn drept, og **resten ble redde og ga himmelens Gud ære** . » Uttrykket « *I den timen* » sikter spesielt mot tiden for de to store «skrekkene» som ble opplevd fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794. Deretter sammenligner Gud virkningene av denne franske nasjonale revolusjonen med et « *stort jordskjelv* » som profetisk varslet det ved det som rammet den katolske byen Lisboa i Portugal i 1755. Men dette jordskjelvet er også symbolet på denne revolusjonen i Åp 12:16: « *Og jorden hjalp kvinnen, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som dragen hadde kastet ut av sin munn. »* I ørkenen, etter Under utvandringen fra Egypt ble opprørerne « *Korah, Datan og Abiram* » også oppslukt og oppslukt av jorden, som « *åpnet sin munn* », eller dens feil, ifølge 4 Mos. 16:19 til 33: « *Korah kalte hele forsamlingen sammen mot Moses og Aron ved inngangen til sammenkomstens telt. Da åpenbarte Herrens herlighet seg for hele forsamlingen. Herren talte til Moses og Aron og sa: Skill dere fra denne forsamlingen, så jeg kan tilintetgjøre dem i et øyeblikk.../... Herren talte til Moses og sa: Tal til forsamlingen og si: Dra dere tilbake fra Korahs, Datans og Abirams bolig rundt omkring! .../... Moses sa: Av dette skal dere vite at Herren har sendt meg for å gjøre alt dette, og at jeg ikke har gjort det av meg selv. Dersom dette folket dør som alle mennesker dør, dersom de lider som alle mennesker, har ikke Herren sendt meg. Men dersom Herren gjør noe utrolig, og **jorden åpner sin munn** og sluker dem med alt de eier, og de farer levende ned i **graven** , da skal dere vite at dette folket har foraktet Herren. Da han var ferdig med å tale alle disse ordene, ble jorden som var under dem revnet det opp. **Jorden åpnet sin munn** og slukte dem, dem og husene deres, med alle Korahs menn og alt de eide. De fór levende ned i **graven** , de og alt de eide; og jorden dekket dem, og de forsvant fra forsamlingen. «Allerede profeterer presisjonen « *gikk levende ned* » « *den andre døden i ildsjøen* », reservert for de store kristne religiøse synderne, symbolisert i Åp. 19:20 av « *dyret og den falske profeten* ». Jeg benytter meg av dette siste verset for å bekrefte at i Åp. 20:14 refererer « *de dødes bolig* » til jorden og dens støv som er under våre føtter: « *Og døden og **de*****

dødes bolig ble kastet i ildsjøen. Dette er den andre døden, ildsjøen .» I denne historiske konteksten « **åpnet jorden sin munn** » egentlig, men denne handlingen forberedte en åndelig lærdom som Gud ønsker å tilskrive den romersk-katolske religionen som hans vrede angrep gjennom de rasende revolusjonære fra 1789 til 1798, det vil si helt på slutten av de « *1260 dager* » av det pavelige katolske styret, som spesifisert i den kronologiske montasjen som er profetert i Åp 11:3 og 7: « *Jeg vil gi mine to vitner makt til å profetere, kledd i sekk , i tusen to hundre og seksti dager/... Når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen , føre krig mot dem, overvinne dem og drepe dem. Og deres døde kroppar skal ligge på gaten i den store byen , som åndelig sett kalles Sodoma og Egypt , hvor også vår Herre ble korsfestet.* » Disse versene fortjener å studeres videre fordi deres åpenbaring får vital betydning i vår tid. De « *to vitnene* » betegner Bibelen, Guds hellige skrevne ord. Bibelen ble faktisk ignorert og trukket tilbake fra lesning av den vanlige mannen, fordi den var gjemt i katolske klostre hvor munkene reproduserte den for hånd. Uttrykket « *kledd i sekk* » hentyder til jødernes praksis da de ønsket å vise Gud sin lidelse. Den hellige bibel ble faktisk forfulgt og plaget da den ble trykt og distribuert av protestantiske selgere som selv var utsatt for trusselen om død, fengsling eller kongens galei. Etter denne tiden med smertefull forkynnelse, under det symbolske navnet « *dyr som stiger opp fra avgrunnen* », forsøkte fransk revolusjonær ateisme å få alle religiøse skrifter til å forsvinne, først og fremst Den hellige bibel; alt ble fortært i bål tent på den store og prestisjefylte plassen i Paris, den gang kalt «Place de la Révolution»; dette, etter å ha blitt kalt «Place Louis 15». Deretter, siden Napoleon, ble det «Place de la Concorde»; det vil si like mange navn som opplevelser. At Gud kom til å symbolsk gi det navnene « *Sodoma og Egypt* » er ikke overraskende når vi vet at innbyggerne, i den tro at de hadde frigjort seg fra den guddommelige trusselen, ikke lenger hadde noen grenser i sin seksuelle ... Oppførselen og praktiseringen av sodomi, som ble ansett som avskyelig av Gud, ble, som i vår forrige tidsalder, en naturlig norm, legitimert og i dag legalisert. Intet lignende opprør hadde funnet sted siden faraos opprør i « *Egypt* » på Moses' tid. Slik at Paris ble, for Gud og hans sanne utvalgte, det virkelige, oppdaterte bildet av « *Egyptys synd* ». Så gir Gud oss en forvirrende presisjon. Han sier: « **selve stedet der deres Herre ble korsfestet.** » «Disse ordene ser ut til å referere til Jerusalem ved første øyekast. Men det er faktisk Paris fordi uttrykket « *deres Herre* » betegner et kristent folk, noe som aldri var tilfelle for Jerusalem. Forklaringen på dette uttrykket er som følger: Kristus begikk « *korsfestelsen* » for å « *gjøre slutt på synden* » ifølge Dan 9,24. Ved å gjenopprette « *synden* » som deres kamp mot Jesus Kristus representerer, « *korsfestet* » Paris-folket, som inntil da var permanente støttespillere for den katolske religionen, Jesus igjen. Og det er dette de fortsatt gjør i vår endetid, ved å rettferdiggjøre vederstyggeligheter og de verste seksuelle og mentale perversjonene. Det er derfor Frankrike alltid er i forkant av initiativer som forbereder ødeleggelsen av landet. Temaet «straff» i denne studien angår landet spesielt på grunn av dets eksemplariske skadelige rolle som vestlige nasjoner har forsøkt å reproducere etter hverandre. Dets «menneskerettighets»-tekster har blitt grunnlaget for vestlige lover. Og selv om det er mindre i antall og makt, er Frankrike på grunn av sin historiske rolle

hovedmålet for guddommelig vrede etter Roma, men før USA, som bare er en utvekst av Europa forbannet av den guddommelige Jesus.» Kristus. I analogi med straffene som er profetert for Israel i 3. Mosebok 26, tilsvarende vers 25 handlingen til « *dyret som stiger opp fra avgrunnen* », det ateistiske revolusjonære « *dyret* » : « *Jeg vil føre et sverd mot dere, som skal hevne min pakt. Når dere samles i byene deres, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hender.* » Men i den kristne tidsalderen måtte Gud fornye anvendelsen av denne straffen to ganger. Den første gjelder den « *fjerde trompeten* » i Åp 8:12, som mellom 1789 og 1798 markerer slutten på den pavelige katolisismens regjeringstid, Guds fiende. Etter dette, som et tegn på tid, mellom 1798 og 1844, dominerte Napoleon^{1s} keiserlige « *ørn* » de europeiske krigene, i samsvar med læren gitt i Åp 8,13: « *Jeg så, og jeg hørte en ørn fly midt på himmelen og si med høy røst: Ve, ve, ve over jordens innbyggere, på grunn av de andre røstene fra de tre englenes basun som skal blåse!* » Og bak dette tegnet, i 1844, kommer den avgjørende datoen som Gud forberedte i Daniel 8,14, for å markere begynnelsen på begynnelsen av « *endetiden* ». Og det er derfor begynnelsen på den sanne « *endetiden* » i Dan 11,40 er preget av en krig som Gud gir samme rolle som den franske revolusjonen. Det er for å demonstrere denne koblingen at han organiserer en forveksling mellom « *den fjerde og den sjette trompeten* », ved å tilskrive den « *fjerde trompeten* » i Åpenbaringen 11 navnet « *det andre ve* », som i virkeligheten gjelder den « *sjette trompeten* » i Åpenbaringen 9. Konsekvensen av denne subtiliteten er at vi da kan forstå at Gud siden 24. februar 2022 har gitt Russland det samme «blodige» oppdraget som han ga mellom 1793 og 1794 til de franske revolusjonære, under tittelen « *sverd som kommer for å hevne sin allianse* », ifølge 3. Mosebok 26:25. Frankrike og Russland har til felles at de har opplevd den store revolusjonen for sitt folk; for Russland var det i 1917, året da de styrtet og henrettet tsaren Nikolaj II og hele hans familie, inkludert hans sønn og døtre. På samme måte ble Ludvig XVI i Frankrike i 1793 giljotinert, og hans kone ble det noen måneder senere. Vi kan dermed forstå at Gud gir disse to offisielle henrettelsene samme årsak: **skyldig religion** ; som setter den romersk-katolske troen og den russisk-ortodoksien på et skadelig nivå av likestilling; som allerede kjemper mot hverandre i Ukraina og snart over hele Europa og verden. Skylden som begge leire bærer gjelder søndagshvilen som er arvet, suksessivt, fra Konstantin I^{siden} 7. mars 321 og Justinian I^{siden} år 538 i vår falske romersk-katolske kalender. Hva er da de russiske religiøse omvendelsene verdt? De kan noen ganger være oppriktige, men vil ikke bli velsignet av Gud så lenge sannheten om praktiseringen av sabbaten ikke blir gjenopprettet. Det russiske folket arvet en avgudsdyrkende natur fra Roma før skismaet som skilte det fra vestlig katolisisme; derav dets tilknytning til hellige ikoner. Men de to synderne er svært like, og konkurransen deres forklarer i stor grad deres uenighet; pomp og prakt spiller en stor rolle for begge, men det er fremfor alt motstanden fra paven og pavene som opprettholder splittelsen.

Et spent, nesten opprørske klima hersker for tiden i Vesten. For menneskenes sinn blir stadig mer « *opprørske og egoistiske* », til det punktet at demokratiske regler blir mindre og mindre støttet og respektert. Samtidig blir de materielle godene vi verdsetter dyrere og mindre tilgjengelige. Derfor er folk

stadig mer frustrerte og irritable. I denne vestlige verden vil en stor fare ramme dens opprørske folk, fordi i hvert land finner vi splittelser som setter 50 % av befolkningen opp mot sin opposisjon. Risikoen for store borgerkriger blir tydelig og er derfor overhengende. I tillegg til dette kommer konsekvensen av å ha skapt onde, opprørske og forferdelige helter på kino, som filmen «Gudfaren», som hedrer den sicilianske mafiaen som er etablert i Amerika. Løgneren blir hedret og blir en modell reproduisert i stor skala. Men i et samfunn som er vant til løgner, hvem kan stole på, og hvem?

Sanne og falske legitimiteter

Det er ingenting vanskeligere for en skapning av Skaperguden enn å erkjenne sine feil. I denne øvelsen mislyktes djevelen, lysets engel, den første skapningen som ble skapt. For å tilfredsstille dette behovet må man være virkelig ydmyk, og selv der erstatter stolthet full arroganse og gjør tingen vanskelig. Likevel kreves denne evnen til å erkjenne sine egne feil av Gud, ettersom standarden for perfekt ydmykhet kreves av ham fra dem han vil dele sin evighet med. Og der, uten behov for å lure seg selv, utforsker og kjenner han på en fullstendig måte tankene og karakteren til hver kandidat og til alt som lever i himmelen og på jorden. Han fordømmer stoltheten som finnes i Satan og mengden av onde engler som deler hans mening og karakter. Og på jorden produserer den samme friheten de samme effektene, til det punktet at hele menneskeheten, eller nesten, også deler Satans tanker og karakter. Og midt i denne mengden velger Gud noen få utvalgte, like sjeldne som gull eller edelstener som finnes begravd i noen av jordens årer og tas opp for å bli brakt til overflaten, med stor utmattelse og store ulykkes- og dødsfarer. Sjelen som Jesus aksepterte å lide som en frivillig martyr for å frelse, er for ham i dette bildet; som han lærer i Åp 21:19 til 21: « *Byens murer var prydet med alle slags edelstener. Den første grunnmuren var jaspis, den andre safir, den tredje kalsedon, den fjerde smaragd, den femte sardonyks, den sjette sardius, den syvende krysolitt, den åttende beryll, den niende topas, den tiende krysoptas, den ellefte hyasint, den tolvte ametyst. De tolv portene var tolv perler; hver port var av én perle. Byens gate var av rent gull, som gjennomsiktig glass.* » Slik dømmer Gud sine utvalgte, og hvis saken ble misforstått, ville det fortsatt være dette andre verset: Sak 2:8: « *For så sier Jahve, herskarenes Gud: Etter dette skal herligheten komme! Han har sendt meg til folkeslagene som har plyndret dere. **For den som rører ved dere, rører ved hans øyesten**.* » I bildet av Åpenbaringen rettferdiggjør delingen av de to fasene i den kristne æra forskjellen i Symbolene som representerer de utvalgte: de som ble utvalgt før 1844 er avbildet av « *edelstener* » som krever en sliping for å levere og avsløre sin beundringsverdige skjønnhet. Men på grunn av den viktigheten han gir sabbaten, som endelig er gjenopprettet, gir Gud til de han frelser etter 1844, aspektet av « *perlen* » som ikke krever noe menneskelig arbeid for å avsløre dens skjønnhet. Naturligvis nyter de utvalgte alle den samme kjærligheten fra Gud, men denne store øverste dommeren åpenbarer for oss hvor mye gjenopprettelsen

av hans hellige sabbat og den fulle kjærligheten til hans sannhet gleder og oppfyller ham. I sin lignelse sammenligner Jesus sannheten om frelse med en verdifull « perle ». Dermed viser symbolet « perlen », som illustrerer de siste utvalgte oppfatning av tro, at « synden » som hadde eksistert i « 1260 » år mellom den doktrinært perfekte apostoliske æraen og slutten, er fullstendig eliminert. Hensikten med at Jesus kom for å lide på jorden, er oppnådd; ifølge Dan 9:24: «... for å gjøre ende på synden .» I sine liv har de siste utvalgte « gjort en ende på synden ». I motsetning til dette avslørte symbolet med « edelstenene » som må slipes den delvise tilstedeværelsen av romersk synd, og dermed rettet det seg mot praktiseringen av søndagshvile på den første dagen som ble arvet fra de to romerne: den keiserlige under Konstantin I ^{og} den pavelige under Vigilius I ^{under} keiser Justinian I. ^{Påminnelse} : Vigilius ^I var ikke den første biskopen av Roma, men den aller første paven i tittel og verdslig makt. Gud bekreftet dermed den eksepsjonelle naturen til frelsen som ble tilbudt, midlertidig, til de utvalgte under den ufullkomne reformasjonen på 1500 ^{-tallet} i henhold til Åp 2,24: « Til dere som er i Tyatira, som ikke har denne læren, og som ikke har kjent Satans dybder, som de kaller dem, sier jeg: Jeg legger ingen annen byrde på dere. »

Guds leir henter sin **legitimitet** fra det faktum at Gud er skaperen av alle ting og alt liv. Det er derfor **legitimt** at hans oppfatning av standardene som er gitt til eksistensen, anerkjennes av alle hans skapninger. Og dette er hva han til syvende og sist oppnår fra sine utvalgte, som han hjelper til med å perfektjonere under deres jordiske reise. Hvem er mer verdig ære og tilbedelse enn denne kjærlighetens og rettferdighetens Gud, som alene opprettholder sann likhet for alle sine utvalgte? Det han tilbyr dem er uten sidestykke og uforlignelig, for han setter perfektjonens segl på ethvert emne som kan tenkes eller tas opp. Han har derfor, av natur, rett til **legitimitet** i alle ting.

I motstanderens, djevelens, leir skapes det, i mangel av rettferdig og naturlig **legitimitet** , en **falsk legitimitet** som utelukkende vil være basert på antallet og styrken til de som støtter den. I denne leiren grupperes stolte og arrogante vesener sammen, ute av stand til å individuelt erkjenne sine feil, så kollektivt viser de seg enda mindre i stand til å gjøre det, men antall skaper enhet og enhet skaper styrke; og denne styrken gjør det mulig å påtvinge **falsk legitimitet** på de menneskelige massene som er manipulert til det ekstreme.

Etter at han skapte mennesket, beordret ikke Gud utnevnelsen av en leder før vannflommen på Noahs tid. Men under djevelens inspirasjon adopterte menneskene prinsippet om å stole på en leder valgt blant seg selv. **Legitimt** hadde de eldste en slags naturlig rett som Gud senere bekreftet i sine pakter. Men i djevelens leir ble denne lederen en konge som kunne overføre sitt herredømme til sine etterkommere; slik at denne makten bare økte, i likhet med kongens og hans arvingers rikdom. Jeg må her minne om Guds holdning til disse tingene. Han var tydeligvis ikke for disse kongenes styre, siden han ved å ta ansvar og organisere sitt folk Israel ikke ga dem noen konge, men bare en veileder, Moses og etter ham Josva, slik at de skulle være hyrder for hans hjord. Og ved å organisere sitt Israel på denne måten, anvendte Gud en himmelsk standard som vil være den som vil fortsette, bare for de utvalgte, i evigheten, brakt av Jesus Kristus. Jeg husker at han i sitt direkte personlige vitnesbyrd satte denne himmelske loven, som er basert

på levende veseners fullstendige selvfornektelse, ut i konkret praksis. Jesus Kristus, den store « *kongenes Konge og herrenes Herre* » fra Åp 19:16 (*han hadde et navn skrevet på sin kledning og på sin lår: Kongenes Konge og herrenes Herre*), ville vaske disiplenes føtter dagen før sin død for å gi et eksempel på denne himmelske loven, som i absolutte termer står i motsetning til standardene i jordiske menneskelige lover. I himmelen er alt fritt, derfor eksisterer ikke markedsverdi, og det gjør heller ikke profitt og rentetaking. Dette tillater himmelske skapninger å leve i perfekt likhet med rettigheter og makt. I Dan 10:13: « **Mikael** », som er Gud i en engels form, blir omtalt som « **en av de ypperste fyrstene** »: « *Fyrsten av Perserriket sto meg imot i tjueen dager, men se, Mikael, en av de ypperste fyrstene , kom meg til unnsetning, og jeg ble værende der hos Persias konger.* » På jorden var det først etter flere opprør at dette Israelsfolket krevde retten til å bli styrt av en konge « *lik de andre nasjonene* », jordens hedninger. Oversatt til enkelt språk betydde denne forespørselen: «Gud, forsvinn og la oss være blant menneskene!» Denne første avvisningen av Gud profeterte den fremtidige avvisningen av Messias Jesus, av de kjødelige etterkommerne av dette folket. Gud forsto situasjonen tydelig, ga etter og svarte positivt på dette menneskelige kravet. Men prisen som skulle betales var inkludert i kontrakten, for den advarte Israel om at kongen deres ville ha de samme rettighetene som andre hedenske folk som behandlet sine folk hardt som slaver. Og hebreernes frivillige slaveri begynte, helt til det ble fullført under tyrannen Herodes den store, da Jesus Kristus ble født for sitt jordiske oppdrag.

Denne refleksjonen over **legitimitet** kan hjelpe oss å forstå verdensbegivenhetene som for tiden finner sted i begynnelsen av 2023. Og først og fremst, bli klar over opprinnelsen til vår arv. Vi som bor i Vest-Europa har arvet en **falsk legitimitet** ; fra begynnelsen av denne **falske monarkiske legitimiteten** av hedensk inspirasjon som gjorde Klodvig I ^{til} frankernes første konge. Denne hedenske kongen ble forført av den falske kristne troen, slik at hans kristne engasjement også var falskt og misvisende. Han hadde ulykken med å bli omvendt i 496 av Romas utsendinger som i ham fant en sekulær forsvarer av hans autoritet. Støttet av en velbevæpnet militærmakt fikk religionen som ble foreslått av biskopen av Roma på marsjen mot pavelig makt, nok en **falsk legitimitet blant menneskene** . For akk for oss alle, siden 7. mars 321 hadde denne kristne troen blitt beruset og blitt en dødelig gift, på grunn av innføringen av førstedagshvilen pålagt av keiser Konstantin I ^{og} viet av ham og de hedenske tilbederne til tilbedelsen av "den ubeseirede solens dag". Og konsekvensen av denne adopsjonen var at den antatte representanten for Jesus Kristus ikke var noe annet enn et bedragersk og forførende syndig regime. Disse grunnvollene som ble lagt på den tiden, er opprinnelsen til all den **falske religiøse legitimiteten** som det pavelige romersk-katolske regimet hevdet frem til vår tid.

Etter å ha styrtet monarkiet i et blodbad, ga det republikanske Frankrike seg selv nok en gang demokratisk **legitimitet** ; nok en gang basert på tall, som alltid vinner mot motstandere. Noen drømte om likhet, andre ønsket å bevare sine privilegier og fordeler, og det republikanske Frankrike prøvde å finne sin modell gjennom fem republikker. Under den tredje republikken oppmuntret de velstående godseierne koloniseringsinitiativene som ble oppnådd takket være militær støtte

fra landet, som dermed ble enda rikere og mer velstående. Og her ga det franske folket seg selv **falsk legitimitet** ved å gi seg selv retten til å kolonisere andre fremmede folk med forskjellige religioner og skikker; og forberedte seg dermed på forferdelige problemer. For der falt Frankrike i fellen av sin religiøse forakt, fordi det ikke innså at den kristne troen til et stort antall av dets borgere verken var forenlig med nordafrikansk islam eller med de asiatiske hedenske religionene i koloniene. Dessuten har disse uforenelighetene på mer eller mindre lang sikt ført til det forutsigbare bruddet, fra et åndelig perspektiv. Koloniseringen hadde brakt Frankrike til den misunnelige rangeringen av fjerde verdensmakt, bak USA, Sovjet-Russland og England; Avkolonisering og humanistisk og sosial resepsjon har sakte ruinert den, og den er nå rangert som nummer 15^{blant} europeiske nasjoner. Hva representerer Frankrike i 2023? Den representerer ikke lenger Frankrike, men en unik europeisk humanistisk tankegang, det vil si pro-europeisk. Et klart tegn ble gitt ved å forlate francen som nasjonal valuta til skade for euroen. La oss ikke lenger drømme, Frankrike er dødt og Europa lever. Gud organiserte det for å samle arven etter de «ti hornene», som var plassert under forbannelsen til det «ellevte» eller «lille hornet» i Dan 7:7-8 og 24-25, i samme leir. I januar 2023 fremstår Frankrikes president, Emmanuel Macron, som noen irriterte russere kaller «Emmanuel Hitler» i nyhetene, som den ledende skikkelsen i det europeiske samfunnet, rett og slett fordi Frankrike, selv ruinert, fortsatt er den eneste militærmakten i Europa; dette gjelder desto mer siden England forlot EU. Denne franske militærmakten er imidlertid helt relativ; Det var tilstrekkelig til å kolonisere folk i den tredje verden, men slett ikke i stand til å konfrontere en makt som Russland. Men siden Frankrike offisielt støttet den ukrainske saken, har de fortsatt å irritere Russland med sine våpentilbud til fienden. Og i dagens nyheter hører jeg russiske medier diskutere ønsket om å angripe Frankrike, å sende dem et missil for å sette et eksempel og roe ned resten av de europeiske nasjonene som også har engasjert seg i en slags konkurranse; det er en konkurranse om å se hvem som best kan bevæpne Ukraina.

For å forstå hvordan vi kom til dette punktet, må vi ta hensyn til retten til **falsk legitimitet** som mennesker arver fra fødselen av, fordi den er betinget av det politiske klimaet de oppdager når de kommer til livet. Mennesker er aldri tilbøyelige til å stille spørsmål ved **legitimiteten** til rettighetene de gir seg selv. De arver denne **legitimiteten** som er en del av dem. Vi må derfor ta et skritt tilbake fra menneskelivet og fra oss selv for å oppdage eksistensen av **falsk legitimitet**. Faktisk, jo mer jeg ser mot himmelen, jo mer jeg lytter til dens budskap, desto mer innser jeg hvor mye den jordiske orden er basert på motsetninger av **illegitime rettigheter**. Hver gang vinner den som vinner på grunn av sin styrke, og denne styrken **legitimerer**, **falskt**, sin rett til å påtvinge seg de som er svakere enn seg selv.

Ved siden av disse motsetningene fra jordiske makter griper Gud inn for å gjennomføre sine planer. Nå minner jeg dere om at ved å dele menneskene etter fremmedspråk i «Babel» for litt over 4000 år siden, ønsket Gud å skille folkeslag for å kunne dømme og straffe dem uavhengig av hverandre. Disse straffene var naturlige: tørke og hetebølger, eller tvert imot, store flommer og oversvømmelser, ødeleggende stormer og sykloner, tidevannsbølger, jordskjelv, vulkanutbrudd,

iskald kulde, ødeleggelse av gresshopper. Han manglet ikke måter å skade sine opprørske skapninger på. Men i våre endetider, med teknologisk utvikling på spill, har hele jorden blitt som en landsby, hvor alle følger verdensnyhetene live i sanntid på smarttelefonen, PC-en eller TV-en sin; noe jeg også drar nytte av.

De **falske legitimitetene** har gruppert seg i to leirer for å konfrontere hverandre og la krigen « *drepe en tredjedel av menneskene* » i henhold til Guds ønske i Jesus Kristus, åpenbart i Åp 9:15: « *Og de fire englene, som var forberedt på en time og en dag og en måned og et år, ble sluppet løs for å drepe en tredjedel av menneskene* . » Krigen mellom Ukraina og Russland er imidlertid direkte forårsaket av motsetningen mellom to **legitimiteter** som ble bygget på en vei av guddommelig forbannelse. Disse to **falske legitimitetene** kunne derfor bare føre de to berørte leirene til krig. Og det finnes ingen på jorden som har autoritet og visdom til å megle mellom de to motstridende kravene. Gud har gitt oss, med eksemplet på situasjonen som ble skapt av jødernes tilbakekomst til palestinsk land siden 1947, bevis på sin evne til å skape uløselige motstridende situasjoner. I dag gjør han det igjen, og i Russlands og østlandenes leir er det en avvisning av vestlige verdier hvis nåværende makt ble etablert med makt, ved midlertidig kolonisering av folk i Afrika, Asia og Midtøsten. Etter USAs seier hadde seierherrene av andre verdenskrig splittet verden og dens folk; i hvert fall på nivået av deres politiske og økonomiske innflytelse. Subtelt passet USA på å unngå å gi sin tilnærming den hatende formen for kolonisering. De ønsket ganske enkelt å sette folket i en holdning av økonomisk samarbeid basert på aksept av reglene satt av den angloamerikanske kapitalismen. Landet interesserte dem ikke; bare økonomi var av interesse for dem. Men for å oppnå denne underkastelsen nølte de ikke med å provosere frem morderiske kriger, opprør og opprør, med sikte på å plassere ledere som var gunstige for deres kapitalisme i gjenstridige land. Dette i navnet til **falsk legitimitet** .

Den unge presidenten É. Macron arvet fra fødselen av konseptet om **legitimiteten** til rettighetene som hans nasjon, Frankrike, hadde gitt seg selv på den tiden. Han vokste opp i en kontekst der disse grunnleggende rettighetene var den absolutte regelen, og det er sikkert at det aldri falt ham inn å dømme eller stille spørsmål ved **legitimiteten** som ble anerkjent og tatt i bruk av Frankrike og dets befolkning. Man trenger imidlertid bare å se gjennom historien for å forstå hvordan nasjonalretten har drevet perverst, og forsøkt å påtvinge seg selv gjennom krig på andre folk. Jeg må imidlertid erkjenne at det revolusjonære Frankrike var fanget ved å selv være gjenstand for angrep fra andre europeiske monarkier. Men på den tiden var det ikke nok å blokkere fiendens angrep, og likevel er det dette den vestlige leiren krever av Ukraina i dag. Med konflikten som ga seier til de franske republikanerne ved Valmy, burde krigen ha sluttet der. Men Østerrike, opprinnelseslandet til den henrettede franske dronningen Marie-Antoinette, sto fortsatt overfor den franske republikken, og Napoleon I vant ^{midlertidig} seieren over de europeiske monarkiene; akkurat lenge nok til å innføre republikansk frihet for folket i disse beseirede monarkiene. Slik vant det republikanske idealet over sinnene i Europa, ifølge modellen produsert av Frankrike. For Gud er denne modellen et regime av legalisert og legitimert « **synd** », **symbolisert av den « skarlagenrøde** » fargen til det republikanske « **dyret** » i endetiden, presentert i Åp

17:3: « *Han førte meg bort i ånden til en ørken. Og jeg så en kvinne sitte på **et skarlagenrødt dyr** , fullt av blasfemnavn, med sju hoder og ti horn .» Frankrike vil derfor forbli hovedmålet for guddommelig vrede inntil den endelige straffen som Russland vil påføre det. For de verbale truslene som dukker opp i russiske medier bekrefter bare fordømmelsen og ødeleggelsen av Paris, Frankrikes hovedstad, hvor alle nasjonale avgjørelser rettet mot Gud eller andre folk har blitt tatt gjennom århundrene, fra Louvre til Élysée-palasset, det nåværende presidentsetet. For Gud anerkjenner bare én **legitimitet** : sin egen.*

Når det gjelder **legitimitet** , for livet skapt av Gud, oppsummeres saken med dette berømte uttrykket hentet fra en fabel av Monsieur Jean de la Fontaine: «Den sterkeste fornuft er alltid den beste.» Og heldigvis for hans utvalgte er den sterkeste skaperguden, han er også den mest trofaste, den mest rettferdige og den mest kjærlige. Jesus « **gikk ut seirende og seirende** » ifølge Apostlenes Gud 6:2: « *Jeg så, og se, en hvit hest. Og han som satt på den hadde en bue, og en krone ble gitt til den, **og den dro ut seirende og seirende** .* » I sin jordiske tjeneste seiret han, suksessivt, ved sitt perfekte liv, « **djevelen** », og ved sin frivillige død, « **synden** ». Alt som gjenstår for ham er å ødelegge « **syndere** » som utgjør de menneskelige mengdene spredt over jorden. Han vil ødelegge dem delvis ved krig, og resten av de overlevende vil bli ødelagt ved hans mektige og strålende tilbakekomst. Etter de « *tusen årene* » i det syvende årtusen, hvor de forløste utvalgte i himmelen skal dømme de mest skyldige menneskene og englene, vil han oppreise dem i en annen « *oppstandelse* », slik at de skal lide utslettelsen av den « *annen død* » i «*ildsjøen* » dannet av jorden dekket av den nåværende underjordiske magmaen, sett fra tid til annen i vulkanske strømmer. Slik vil alle som har tenkt, godkjent og støttet « **løgnen** » hvis « **far er djevelen** », gå til grunne, ifølge Johannes 8:44: « **Dere er djevelen til far** , og det faren deres vil dere gjøre. Han var en morder fra begynnelsen av og blir ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner **og løgnens far** . » Til slutt erklærer Jesus Kristus i Åp 22:15: « *Bort med hundene og trollmennene og horkarlene og morderne og avgudsdyrkerne **og alle som elsker og praktiserer løgn** !* » «De han fordømmer har alle levd under **falsk legitimitet** , det vil si i « **synd** ».»

Dette temaet « **løgner** » er av stor betydning i dagens situasjon, fordi den vestlige leiren stadig fremstiller Russlands leder, Vladimir Putin, som en naturlig « **løgner** ». Men hva skjer egentlig? Putin truer Vesten og presiserer at «han ikke bløffer». Så hvor er « **løgnen** »? Problemet ligger i den vestlige leiren, som er så vant til politiske løgner at befolkningen og dens politiske og medieledere tror at den russiske lederen ligner på dem, ifølge det gamle ordtaket: «vi dømmer andre etter oss selv». For hvem hedrer løgnaktige presidenter som bedrar velgerne sine? Er det ikke Frankrike, hvor den største « **løgneren** » frem til sin tid var Jacques Chirac, kalt av media «superløgner»? Og etter ham, ble ikke president Hollande valgt på grunnlag av hans erklæring: «min fiende er finans»? Mens han valgte Emmanuel Macron, en finansmann fra Rothschild-banken, som rådgiver og minister, og deretter innførte helseforsikringssystemet til gjensidige forsikringsselskaper, som doblet administrasjonskostnadene som allerede var dekket av den nasjonaliserte tjenesten «sosial sikkerhet». Så ja, « **løgnens** » leir er

virkelig dette Vesten som er symbolisert siden Daniel 2 og 7 av symbolene « *ti tær* » og « *ti horn* », som Gud nå ønsker å ramme hardt ved å organisere oppfyllelsen av den « *sjette trompeten* » i sin apokalypse, det vil si temaet som Åp 6:11 symboliserer den tredje verdenskrigen som startet siden 24. februar 2022 i Ukraina.

I landene som primært er involvert i denne krigen, etableres **legitimitetsstandarden** av hvert av dem i henhold til deres ateisme, religion og skikker. Vesten underlegger seg standarden etablert av USA, og avtaler styrer reglene som pålegges selve krigen. I øst og land knyttet til Russland anerkjennes ikke disse vestlige reglene, og krigene deres har ingen regler. Derfor er vestlige svært sjokkerte over å se Russland sende den private væpnede gruppen kalt «Wagner» i kamp. Russland ønsket å begrense involveringen av sine unge vernepliktige. Men siden 24. februar 2022 har vestlige brukt ukrainske krigere som leiesoldater forsynt med våpen og betalt av vestlig kapital. Og i begynnelsen av året 2023 i den falske kalenderen endrer ting seg, fordi Russland nå mobiliserer massivt, som forberedelse til alvorlige offensiver som snart vil bli utført mot den ukrainske hæren. For Vesten, som allerede er for engasjert gjennom sin hjelp og våpen overlevert til ukrainerne, er det nå for sent å snu ...

Jeg tar nå opp en annen **ulovlighet** som gjelder praksisen med å «bruke det formelle «vous» når en person snakker til en annen person. Dette kan virke godartet, men det er det ikke. For tvert imot har vi her et tegn som avslører «*stoltheten* » i hele det moderne vestlige samfunnet. Nå har Gud høytidelig erklært sin avsky for « *stolthet* », som var årsaken til fallet til den første engelen som han skapte. Dette verset fra 1. Peter 5:5, som er tatt opp i Jakob 4:6, uttrykker en grunnleggende guddommelig tanke: « *På samme måte skal dere yngre underordne dere de eldre. Kle dere alle i ydmykhet når dere omgås hverandre. For Gud står de stolte imot , men de ydmyke gir han nåde.* » «Denne beskrivelsen av karakteren som er velsignet av Gud, er det motsatte av verdiene som er etablert av den pavelige romersk-katolske kirke. Og ja! Det er fortsatt fra henne at stoltheten som manifesterer seg i dag, arves. Jeg husker at det pavelige regimet først ble oppnådd av en intrigmaker ved navn Vigilius. Han fikk denne tittelen på grunn av sitt intime forhold til prostituerte ved navn Theodora, som keiser Justinian I ^{giftet seg med}. Dermed, mens de gned skuldre med de store og mektige, delte det pavelige regimet sin smak for materiell velvære, komfort og rikdom. Men det er egentlig til Ludvig XIV og hans forræderske prester, biskoper og kardinaler at vi skylder vår nåværende praksis med «vous» (formell tiltale). Denne despotiske kongen, hvis stolthet og megalomani overgikk alle andre regimer i jordisk historie, var en ivrig forsvarer av den katolske religionen. Og det var han som i sine edikter var den første til å uttrykte seg personlig ved å si: «Vi, Ludvig, den fjortende av navnet, vi ...» Og dette kunne ha rettferdiggjort legionen av demoner som bodde i ham, men det handlet faktisk om hans egen person det ...» Han brukte dette begrepet «nous». Frem til den tid hadde hver franskmann i det franske språket tre former for entall til rådighet, «je, tu, il ou elle», og tre former for flertall, «nous, vous, ils ou elles». Og i perfekt logikk ble «tutoiement» brukt selv for å tiltale en konge. I Bibelen ser vi Daniel tiltale den store og mektige kong Nebukadnesar med det kjente «tu», på samme måte som Paulus tiltalte kong

Herodes Agrippa med det kjente «tu», og ingen fant feil i denne praksisen. Det var derfor nødvendig for et 5 år gammelt barn å komme til Frankrikes trone for at overdreven stolthet skulle få tak i menneskenes sinn, og først, selvfølgelig, de rike, de velstående, de mektige, de som Gud kaller « *de store* ». Ved å underkue kongene i sin tid med sin luksus, sitt pomp og prakt, sine overdådige fester organisert i palasset sitt bygget i Versailles, ble kong Ludvig XIV imitert og reproduisert i alle de andre kongedømmene i sin tid. Dermed, i I det engelske språket ble begrepet «thou», som uttrykte vår «tu», gradvis forlatt til fordel for det eneste begrepet «you», som opprinnelig bare betegner vår «vous». For Gud er dette uberettigede «vous», som utelukkende er begrunnet med stolthet, så hatet og uutholdelig av ham at da straffen for den franske revolusjonen på hans ordre falt på hele aristokratiet, var det første disse opprørerne gjorde å erstatte «vous» med «tu» (i tiltaleform). Dette arbeidet, som ble praktisert av revolusjonærene, var egentlig villet og organisert av Gud, fordi i hans øyne er stoltheten til hans skapninger det verste av deres ondskap; for for den stolte skapningen er evig liv under Guds styre umulig.

Jeg har ingen illusjoner om at verden skal forlate denne praksisen med å bruke det formelle «vous», men jeg retter dette budskapet på Guds vegne til hans sanne barn som virkelig ønsker å behage ham, for å svare på hans kjærlighet. Individuelt sier vi «tu» når vi henvender oss til den allmektige Skaperguden. Kan man gi sine skapninger mer ære enn seg selv ved å navngi individet med entallskarakter og -natur? Bruken av det formelle «vous» til et enkelt individ er en mental perversjon, og påskuddet for denne bruken av høflighetshensyn er **ulovlig** og ubegrunnet. Bruken av det uformelle «tu» forhindrer ikke høflighet, akkurat som det formelle «vous» ikke forhindrer uhøflighet og fornærmelser. Bruken av det formelle «vous» er et tegn på overlegenhet arvet fra aristokratiet, og i noen aristokratiske familier brukes det formelle «vous» av barn når de henvender seg til foreldrene sine; for en pervers drift! Alt dette fordi prester ignorert av Gud lærte foreldrene sine å si «vous» til himmelens Gud. I vår tid er ordet «Monsieur» like **illegitimt** som det formelle «vous», fordi det er den forkortede formen av uttrykket «min herre». Igjen tar dette begrepet oss tilbake til Ludvig XIVs tid, fordi navnet «Monsieur» spesielt betegnet hans yngre bror, Philippe d'Orléans, som hadde like mye tilknytning til sine «mignons» som broren hans, kongen, hadde til sine mange kurtisaner. Observasjonen av disse tingene vitner om den sanne situasjonen for konseptet om det moderne liv i dag: på den femte ^{republikkens} tid ble alt som den første ^{republikken} ødela og med omhu og rettferdighet forlot gjenoppbygd og restaurert. Så jeg minner om at vår Skapergud på sin side, med rette og rettferdig, også krever at hans sanne barn frembringer frukten av sann tro, ved å adlyde hans ønske om å gjenopprette alle sine guddommelige verdier. Blant disse er sabbatshvile bare et doktrinært aspekt og et tegn på hans godkjennelse som likevel, inntil den siste trosprøven, kan beholde en fortsatt bedragersk karakter. Fordi siden 1994 har resten av den sanne sabbaten, lørdagen, hatt rollen som « *Guds segl* », bare for de som viser kjærlighet til hans siste profetiske åpenbaringer.

Blant dem som er kalt av Gud, må de som, i likhet med meg, er født i Frankrike eller Vest-Europa, forstå at vi alle har arvet verdier som Gud ikke

godkjenner. Vi er formet av vårt samfunnsmiljø, og nå har vi plikten til å bedømme denne arven for å frembringe tanken om en dom som deles med Gud i våre sinn; for han er Den Hellige Ånd som ransaker våre tanker og hjerter. Gud avviser og forkaster sinn som utfordrer visdommen og rettferdigheten i hans tanker; perfekt overholdelse av hans mening er derfor absolutt nødvendig for at han skal kunne gå inn i hans evighet. I konstruksjonen av det vi har blitt, har kino spilt hovedrollen. Slagsmåtefilmer, som «De tre musketerer», fikk oss til å drømme, men fikk oss også, snikende nok, til å akseptere normene til monarkienes despotiske regimer, godkjent og styrt av det romerske pavedømmet. I Frankrike begynte reformasjonsperioden i tiden som kalles «renessansen». Gud valgte klokkelig navnet hun skulle bære. For da Bibelens sanne lys kom til verden, på den tiden på 1500^{-tallet}, men historisk sett siden 1100^{-tallet}, skapte det nettopp muligheten for å finne den frelse som Gud tilbyr ved nåde i Jesu Kristi navn, nemlig den «nye fødsel». Vantro mennesker tilskriver dette navnet, på den tiden, kulturelle årsaker. Og igjen skyldes denne kulturelle gjenopplivingen Frans I's ekteskap^{med} den svært katolske italieneren Marie de Medici. Det var i dette møtet at Frankrikes konge oppdaget den raffinerte livsstilen som allerede preget Italia på hans tid. I Roma prydet talentfulle malere og skulptører gatene og palassene i Italia med sine prestisjefylte verk. Slik kom den berømte Leonardo da Vinci til å male for Frankrikes konge ved å bosette seg i dette landet. Italiensk-katolsk forførelse nådde deretter sitt høydepunkt i Frankrike. Og beundring for kulturelle verk fremmet verdsettelsen av den italienske religionen: den allerede godt støttede pavelige romersk-katolisismen dro enda mer nytte av det. Men bak den tilsynelatende fernissen av et raffinert samfunn, brakte den importerte og adopterte italienske modellen sin natur av organisert kriminalitet; noe som karakteriserte paveembetet til Alexander 6., født Borgia, som fikk ofrene sine drept av sin sønn Cæsar, selv utnevnt til kardinal av sin far. Denne modellen etablerte seg i Frankrike, akkurat på den tiden da bibelsk lys kom til å utfordre verdien av den katolske religionen, **falsk og illegitim**, kunne de dødelige forfølgelsene av Guds sanne profeter ikke unngås. Og på grunn av visse dårlig omvendte protestanter, satte blodige kamper de katolske ligaene opp mot de protestantiske hugenott-kjemperne. Av alle disse forferdelige tingene har vi det historiske vitnesbyrdet om "religionskrigene", temaet og emnet for den "**tredje trompeten**" i Åp 8:10 og 11. Og det var nettopp i 1572 at kriminalitet og forræderi nådde et høydepunkt av redsel med massakren på "Sankt Bartolomeusdagen", hvor de protestantiske lederne ble invitert til Paris i Louvre for å feire forlovelsen til den fremtidige kong Henrik IV med prinsesse Marguerite kalt "Margot", og de protestantiske lederne ble massakrert av de katolske ligaene av Guises og pariserne, ved midnatts-toksin: "forbrytelsens time". Men samtidig avslører dette faktum Guds dom over datidens væpnede protestantisme. Den gjorde krav på den reformerte troen, men gjorde det med våpen i hånd, noe Jesus formelt forbød sine sanne utvalgte samme kveld som han ble arrestert av de jødiske vaktene, før han ofret sitt liv som et soningsoffer for dem. Og til oss alle fortsetter han å si: «*Hevn og gjengjeldelse er min!*»; vi har ikke lov til å ta hevn selv. På det tidspunktet han velger, betror han denne straffende oppgaven til de falne ofrene, forført og bedratt av religiøse løgner.

Den eneste SANNHETEN

Etter hvert som våre vestlige samfunn forener seg og samles i navnet på å dele en «enkelt tanke» bygget på arven fra den republikanske modellen og det demokratiske regimet, står den ene SANNHETENS Gud overfor dem, hvis tankemodell også er «unik». Temaet jeg utvikler her angår et aspekt av SANNHET som er hatet av den falske troen som samles i den økumeniske alliansen. I denne alliansen er det ingenting som er hatet og bekjempet mer enn mannen som hevder å ha hele SANNHETEN. Og allerede på sin tid ble vår Herre Jesus Kristus hatet av det jødiske presteskapet på grunn av sin evne til å gi svar på alle ting. Det er derfor vår tids Guds sønner skiller seg fra djevelens ved at de tilskriver den eneste Skaperguden en enkelt og unik tanke. For Gud tenker ikke alt og det motsatte, slik påstandene om velsignelser fra alle disse religiøse læresetningene i motsetning til hverandre kan føre til at man tror. Gjennom hele Bibelen vitner Gud om en konstant og uforanderlig tanke: han godkjenner eller klandrer og fordømmer.

Som en generell regel har mennesker den legitime retten til å ha meninger om emner og ting i det sekulære domene. Og, som det gamle franske ordtaket med rette lærer: «smak og farger diskuteres ikke»; men dette prinsippet gjelder bare for sekulære ting. For det religiøse emnet er det stikk motsatt, fordi den unike tanken til den ene Gud ikke diskuteres. Gud forblir stadig i den samme vurderingen av ting og moralske verdier. Og du må innse at når du uttrykker en mening om et religiøst emne, uttrykker du ikke bare din mening, du impliserer Skaperguden som selv dømmer disse tingene ved å tilskrive ham dine egne tanker. Nå er det ingenting Gud hater mer enn å få tanker tilskrevet ham som han ikke deler og ikke godkjenner. Tvert imot, hvis du tilhører ham, er dine tanker hans, han deler og inspirerer dem, og kan dermed med rette velsigne dem. Jesus ba om fellesskap mellom sine utvalgte, « *at de må være ett* », ifølge Johannes 17:21-22: « *at de alle må være ett, slik som du, Far, er i meg og jeg i deg, at også de må være ett i oss, for at verden skal tro at du har utsendt meg. Den herligheten du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett, slik som vi er ett, ...* » Jesus legger til og spesifiserer igjen i vers 24: « *Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, den herlighet du har gitt meg, fordi du elsket meg før verdens grunnvoll ble lagt.* » Jeg kutter nå ut dette verset som er så viktig i hans lære. Jesus sier: « ***Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er.*** » De utvalgte vil riktignok bli tatt fra jorden og plassert i Jesu nærvær ved den « *første oppstandelse* », men dette vil bare oppnås på betingelse av at «enheten» var reell og i samsvar med guddommelig tanke. Denne læren er svært langt fra ideen som antydes av de utallige korsene av tre, stein, jern eller marmor som står på alle kirkegårder. Alle disse korsene bekrefter den "merkelapp"-verdien som falsk religion gir den kristne troen. Disse tallrike korsene bekrefter bare det "supermarked"-aspektet som denne falske religionen tillegger Skapergudens valg. Du kan dermed forstå årsakene til hans brennende

vrede som kommer for å straffe syndere i løpet av de siste 10 årene av slutten på de seks tusen årene med synd som har satt og fortsatt setter hans tålmodighet på prøve. Akkurat som mennesker ikke kan tåle å bli fremstilt som det de ikke er, fordømmer og straffer Gud med evig, eller definitiv, død de som tillegger ham handlinger og tanker som ikke er hans.

SANNHET er ikke bare et ord, det er fremfor alt en person, en unik enhet, som definerer Skapergudens tanke og dom. Dette er grunnen til at læren om «treenigheten» er frukten av et religiøst frafall når den definerer Gud som «tre personer», mens Gud uttrykker sin åpenbarte enhet i sin frelsesplan. For «treenigheten» «av Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd» minner de utvalgte om de tre påfølgende rollene til den ene Gud i gjennomføringen av denne frelsesplanen. Under navnet «**Fader**» minnet Jesus om den gamle paktens Gud, det vil si skaperen og lovgiveren Gud, den som forordnet sine ti bud og alle forordningene og forskriftene i denne gamle pakten. Ved navnet «Sønnen» minnet Jesus de utvalgte om at deres frelse utelukkende ble oppnådd av ham, ved hans frivillige død, hans sonoffer som ble ofret for forløsning av deres synd. Deretter, ved navnet «**Den Hellige Ånd**», kunngjorde han den rollen han, Jesus, ville spille i å handle på vegne av sine utvalgte, etter hans død og oppstandelse. Handles det tre personer? Nei! Fordi den samme Guds ånd styrer disse tre handlingene. Denne avklaringen er svært viktig: Gud er ånd og kan bare i virkeligheten og i naturen være perfekt Hellig og Ånden. Det som gjør en person til en person er bare hans ånd. Hans utseende kan være likegyldig himmelsk eller jordisk, men hver av Guds skapninger blir bedømt som en ånd. Fysisk utseende teller derfor ikke for den store dommeren fordi han dømmer tanker og hjerter, det vil si valgene av ting som hans skapninger elsker. Etter hvert presenterte Gud seg for englene i engelen «Mikael»s aspekt, deretter for mennesker, i aspektet til mannen som het «Jesus fra Nasaret». Dermed forlot «*Mikael*» sine himmelske engler for å bli født i den unge jomfru Marias kropp, mirakuløst, under navnet «*Jesus*». «*Mikael og Jesus*» er derfor én og samme guddommelige ånd. To former der Ånden, Skaperguden, åpenbarer seg for sine skapninger. Han som skaper livet og de aspektene han gir det, kan dermed ta det utseendet han ønsker når han vil. Denne logikken unngår muslimer som nekter å tro på Jesu Kristi guddommelighet fordi de i ham bare ser et menneskes utseende. Men under sin jordiske tjeneste refererte Jesus bare til Faderen som skjulte seg i ham. Tro er basert på aksepten av eksistensen av Skaperguden, for hvem ingenting er umulig. Og det er slik at falsk tro, ved å benekte eksistensen av denne guddommelige umuligheten, avslører seg selv og åpenbarer seg for hva den egentlig er.

I tråd med denne ideen frembringer ikke falsk kristendom den endringen i sine tilhengeres oppførsel som Skaperguden krever av sine sanne utvalgte, som han frelser gjennom Jesu Kristi død. Dessuten holder dens manglende interesse for Guds ord og hans profetier den i uvitenhet om hans intensjon om å kreve av sine utvalgte en fullstendig fullføring av reformasjonen som ble gjennomført på 1400-^{og} 1500^{-tallet}; dette siden året 1843, som er fastslått i Dan 8,14. Dette resultatet er en direkte konsekvens av deres feilaktige oppfatning av Guds karakter og hans ubegrensede muligheter. De forstår ikke den absolutte nødvendigheten av statusendringen som oppnås ved en konkret endring i den

mentale karakteren til den som er kalt av Kristus; en fullstendig endring som Jesus kaller «den nye fødsel». Falsk tro presenterer tro som et teoretisk prinsipp basert på troen på at Gud eksisterer og at han kom i Kristus for å sone for syndene til de som tror på denne guddommelige handlingen. Ordlyden er riktig, men det som mangler er det dette frelsestilbudet innebærer: den konkrete forandringen som forvandler en ulydig synder til en lydig, hellig og trofast utvalgt overfor Gud og hans forordninger.

I apokalypsen, hans guddommelige åpenbaring, finner vi de tingene Gud bebreider sine tjenere for og de han tilskriver falsk religion, som i likhet med den romersk-katolske kirken gjør krav på verdslig makt, og dermed bryter med normen etablert av Jesus Kristus, som tydelig sa til den romerske prokuratoren Pontius Pilatus i Johannes 18:36: « **Mitt rike er ikke av denne verden», svarte Jesus. «Var mitt rike av denne verden, ville mine tjenere ha kjempet for meg, for at jeg ikke skulle bli overgitt til jødene. Men nå er ikke mitt rike herfra.** » Hans « **rike** » har derfor ikke en verdslig karakter, det gjør ikke krav på rettigheter i det sekulære, sivile området, men bare i det åndelige, religiøse området. Inntil sin strålende gjenkomst overlater Jesus til djevelen og hans jordiske representanter herredømmet og makten til å styre jordiske ting. Han bekreftet denne lærdommen ved å fortelle jødene i Markus 12:17: « **Da sa han til dem: Gi keiseren det som keiserens er, og Gud det som Guds er.** » Og de var forbløffet over ham .« Forbauselsen » som ble nevnt, skyldtes at jødene ventet på å se Jesus ødelegge den romerske makten som var etablert i Israel. Denne « **forbauselsen** » skulle raskt utvikle seg til skuffelse, og for de mest skuffede til hat mot Jesus, fordi han ikke befri dem fra den harde og grusomme okkupasjonen av de romerske soldatene.

Jesu irettesettelser til sine tjenere beviser at han krever en hellig oppførsel av dem han frelser, en oppførsel som må erstatte syndige veseners. Selv om irettesettelsene som er sitert gjelder hans tjenere i den kristne tidsalder, kan vi likevel samle dem som en omfattende lærdom rettet mot alle hans utvalgte gjennom tidene.

Vi leser i Åp 2:4: « *Men jeg har noe imot deg: Du har forlatt din første kjærlighet.* » Jesus kommer her med en bebreidelse som rammer nesten alle kristne som er ofre for tidens gang. For dåpsøyeblikket, en tid med glede og entusiasme for de som ber om det som voksne, viker for rutine og vane som gjør troen formalistisk og lunken. Denne svekkelsen av de kaltes engasjement vil føre til evig tap for dem, slik trusselen i vers 5, som følger etter læren: « *Husk derfor hvor du falt fra, og omvend deg og gjør de første gjerningene! Ellers kommer jeg til deg og flytter lysestaken din fra dens sted, hvis du ikke omvender deg.* » Denne lærdommen om å « *forlate din første kjærlighet* » vil gjelde i Åp 3:7 og 14; de to æraene med begynnelsen og slutten på den offisielle og institusjonelle kirken i syvendedagsadventismen, nemlig æraene kalt « *Filadelfia og Laodikea* ». Den « *første kjærligheten* » gjelder den velsignede « *Filadelfia* » -æraen i år 1873, ifølge Dan 12,12, og « *forlatelsen av denne første kjærligheten* » gjelder den siste æraen i « *Laodikea* » i 1994, et år definert som slutten på de « *fem månedene* » eller 150 årene av perioden Gud ga sin siste institusjonelle kirke, i Åp 9,5–10, for å

bedømme verdien av dens tro, som, bedømt som « **lunken** », fører til at han overgir den til leiren til de « *falske profetene* » i den universelle kristendommen.

De historiske kontekstene for disse to periodene i den kristne æra plasserer tiden i « *Efesos* » i en tid med grusomme forfølgelser på grunn av den romerske keiseren på den tiden, Domitian. I motsetning til dette er slutten på « *Filadelfia og Laodikea* » preget av religiøs fred. Merk at religionskrigen gjenopptok i 1995, så snart « *Laodikea* » ble « *oppspyet* » av Jesus Kristus, det vil si i 1994. Den religiøse opposisjonen som manifesterte seg da var muslimsk. Og på denne tiden hersket fred mellom de katolske og protestantiske fiendene som ble forsonet gjennom sin økumeniske allianse, og som offisielt ble sluttet til av den falske adventisttroen i 1995. Fred favoriserte derfor ikke troen; tvert imot, den drepte den. Det er her vi kan forstå at verdien av tro ikke avhenger av tidens kontekst. Forfølgelse eller fred endrer ikke utfallet, fordi tro avhenger av menneskenes individuelle natur. Vi er det vi er, og Gud har visst dette siden han skapte verden. For ham er det ingen overraskelser; Overraskelsen er bare for oss, hans skapninger, som oppdager vår individuelle skjebne, dag etter dag.

Gud utvelger sine utvalgte i henhold til deres evne til å være trofaste og nidkjære, det vil si « *glødende* » på en permanent og evigvarende måte. Etter hans vurdering er tilfellet med « *Laodikea* » verre, mye mer alvorlig, enn det var på « *Efesos* » -tiden, som Jesus anerkjenner som standarden for sin læresannhet i vers 2 og 3: « *Jeg vet om dine gjerninger og ditt strev og din utholdenhet, at du ikke kan tåle onde mennesker. Du har prøvd dem som sier de er apostler, men ikke er det, og funnet dem å være løgnere . at du har utholdenhet, at du har lidd for mitt navns skyld og ikke er blitt trett.* » Det er ikke det samme i « *laodikeisk* » tid, hvor han sier til sin offisielle institusjonelle tjener i Åp 3,17: « *Fordi du sier: Jeg er rik og har fått overflod og mangler ingenting, og du vet ikke at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken .* » Disse uttrykkene fordømmer og setter spørsmålsteget ved hele den doktrinære arven til den universelle offisielle institusjonelle adventismen, at Jesus, ved å kalle ham « **naken** », bekrefter sin nektelse av å tilregne ham « **kledningen** » av sin « **evige rettferdighet** ».

Jeg har allerede påpekt forskjellene i Jesu Kristi gjerninger, gjerninger som han tilskriver tidlig og sen adventisme i « *Filadelfia- og Laodikea- tiden* ». De to budskapene står i absolutt motsetning til hverandre. Du vil uten tvil undre deg over og ønske å forstå hvorfor og hvordan læren som Gud ga i « *Filadelfia* »-tiden kan bli så bestridt av Jesus i « *Laodikea* »-tiden. Og denne forklaringen er legitim og nødvendig. Hovedårsaken til den bemerkede endringen ligger i adventistenes oppførsel angående interessen som gis til det profetiske ordet, fordi dette temaet har blitt fundamentalt viktig siden datoen 1844, hvor alene «den sanne « *hellighet* » som Gud verdsetter, får beskyttelse av hans « *evige rettferdighet* »; noe Daniel 8:44 uttrykker på disse måtene: « **Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener, og helligheten skal rettferdiggjøres** »; dette er den sanne og autentiske gode oversettelsen av dette verset i henhold til den originale hebraiske teksten. Det er derfor allerede bemerket at offisiell adventisme siden begynnelsen har blitt bygget på en falsk oversettelse av dette verset, som utgjør plattformen for all dens doktrinære lære. Offisiell adventisme har bare anerkjent den falske oversettelsen som er foreslått frem til meg i de forskjellige versjonene av bibeloversettelsene,

nemlig: « **Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener, og helligdommen skal renses** .» I den hebraiske teksten er det imidlertid ikke snakk om en « **renset helligdom** », men om « **rettferdiggjort hellighet** ». Dessuten har adventismen, på dette falske grunnlaget for den « **rensede helligdommen** », bygget sitt dogme om såkalt «undersøkende» dom ved å feiltolke bildene som presenteres i Daniel 7:9-10: « *Jeg så mens troner ble plassert. Og den gamle av dager satt. Hans kledning var hvit som snø, og håret på hans hode var som ren ull. Hans trone var som flammende ild, og hjulene som brennende ild. En elv av ild gikk ut og rant fra hans åsyn. Tusenvis av tusener tjente ham, og ti tusen ganger ti sto foran ham. Dommerne satte seg, og **bøkene ble åpnet**.* » I dette verset refererer uttrykket « *En elv av ild gikk ut og rant fra hans åsyn* » til dommen over de ugudelige som oppstår til den andre ^{oppstandelsen}, i motsetning til uttrykket i Åp 22:1: « *Og han viste meg en klar elv med livets vann, som krystall, som rant ut fra Guds og Lammets trone* », som illustrerer Guds dom over sine forløste hellige på den « *nye jorden* ». « *En elv med livets vann* » erstatter den ødeleggende « *elven av ild* ». « **Åpningen av bøkene** » ble tolket som en himmelsk handling utført av Jesus fra 1844, mens den profeterer de helliges handlinger som skal dømme de falne onde i løpet av det «syvende årtusen» som kommer og vil begynne, på tidspunktet for Jesu Kristi store og sanne gjenkomst, våren 2030. Offisiell adventisme akkumulerte og lærte dermed, frem til sin dom av Gud i 1994, normaliseringen av feilaktige profetiske tolkninger pålagt av Gud selv, frem til tiden for sitt fulle lys som kom mellom 1980 og 1991, året da dens nektelse av å tro på muligheten for Kristi gjenkomst i 1994, dømte den til å bli « **oppkastet** » eller forlatt av Jesus Kristus.

Akkurat som Gud ga som eksempel Moses' feil, som forvrenget frelsesplanen som Gud hadde profetert, ved å slå for «andre gang» på «Horebs klippe» og dermed miste retten til å komme inn i det jordiske Kanaan, straffer Gud med et forbud mot å komme inn i sitt himmelske Kanaan, den offisielle adventismen som ønsket å prioritere sine feil fremfor de vakre sannhetene som jeg presenterte for ham på hans vegne. Gud forandrer seg ikke; hans dom og hans krav forblir evig de samme.

Kjønnsulikhet i parforhold på tvers av menneskeheten

Jeg minner deg om at uttalelsene i dette dokumentet ikke uttrykker en enkel menneskelig vurdering, men at de, med sine kilder i Bibelen, tydelig avslører den allmektige Guds, vår Skapers, vurdering.

Vi vil kunne se hvordan denne guddommelige dommen blir angrepet og tråkket under av et moderne samfunn preget av en opprørsk ånd som når sitt høydepunkt. Fordi i en tid med feministiske krav fra «MLF»-gruppene, «ukrainske femer», «Me too» osv., og «LHBT»-gruppene, blir Guds dom synlig ignorert og foraktet av mengder av menn, kvinner, gamle mennesker og barn som, etter sine verdival, er dømt til å dø på forskjellige måter, helt til den siste.

I tidligere temaer husket jeg dette svært viktige verset fra Jakob 4:6 og 1. Peter 5:5, hvor Gud erklærer: at « *han står de stolte imot og de ydmyke gir nåde* .» Behovet for denne **ydmykheten** vil derfor være spesielt påkrevd av Gud, fra kvinners side, på grunn av statusen som « **hjelper** » for mannen, som han ga henne allerede før hun ble formet av et av ribbeina til Adam, den første mannen formet i hans bilde. Gud bekrefter dette i 1. Mos 2:18: « *Jahve Gud sa: Det er ikke godt for mannen å være alene; jeg vil gjøre ham en hjelper som passer ham.* » Denne statusen som « **hjelper** » gjør ikke den gifte kvinnen lik mannen. Gud gir liv til kvinnen slik at hun kan hjelpe og føde barna til mannen, sin mann. Dette er tydeligvis en tjenerrolle. Men dette begrepet har ingenting nedverdiggende ved seg, siden Jesus selv gjorde seg selv til tjener for sine apostler og disipler, og gikk så langt som å vaske føttene deres skitne av støv.

Jeg må imidlertid si med en gang at denne studien kun omhandler kvinners status i rollen som koner. For i en enslig eller enke-stat er deres status strengt lik menns, siden Gud skapte dem som kvinner utelukkende for jordiske forhold. Frelset av Jesus Kristus, i hennes evighet, vil hun være som menn, etter å ha blitt en engel blant andre engler, alle asekuelle. På jorden har kvinner ingen grunn til å bli ansett som tjenestepike for mannlige menn. Mishandling av kvinner er et perverst misbruk av mennene i den menneskelige arten. De kan også forstå hvorfor, lei av å lide under menns dominerende lov, det feminine kjønn gjør opprør og ikke urettferdig. Undersøkelsen av emnet som følger omhandler derfor kun kvinners status som kone til mannen hun elsker og som elsker henne; de to, som lever sammen, i gjensidig troskap, som utgjør grunnlaget for sant ekteskap for Gud. Resten, seremoniene og de offisielle konvensjonene, er menneskers sak av sivile årsaker.

Det moderne mennesket må forstå at den guddommelige standarden gjelder dobbelt i åndelig og bokstavelig forstand. For det ene utelukker ikke det andre, men tvert imot ærer begge Gud som organiserer frelsesplanen for det skapte menneskelivet. I åndelig forstand representerer og profeterer « *mannen* » Jesus Kristus, og « *kvinnen* » gjør det samme med hensyn til kirken som skal være samlingen av de utvalgte som hans sonoffer vil forløse. Denne lærdommen ble forstått og åpenbart av apostelen Paulus i Ef 5,22–23: « *Dere hustruer, underordn dere deres egne menn, som Herren! **For mannen er sin hustrus hode , slik Kristus er hode for kirken , sitt legeme og dens frelser.*** » Merk at Paulus ikke sier « **mann** », men « **ektemann** », noe som bekrefter min tidligere forklaring, ifølge hvilken den statusen Gud gir kvinnen bare gjelder henne som « *hustru* » til sin « *mann* ». Faktisk kunne Paulus ha sagt: «for mannen er sin hustrus hode.» Men ordene hans har også en åndelig betydning, og i dette tilfellet er formen han valgte mer egnet til å betegne Kristus og Kirken, som er unik: hun er den Utvalgte, derfor « *kvinnen* ».

Før jeg går videre, vil jeg påpeke at disse ordene skrevet av apostelen Paulus, i likhet med mine egne skrifter, er rettet mot Jesu Kristi utvalgte, det vil si til menn og kvinner fylt med kjærlighet til hans person og hans sannhet, mennesker som er i stand til å forstå Guds sanne rettferdighetstanker. Det Paulus forteller oss, utgjør et ideal for menneskelig tro som er den guddommelige normen som kreves for evig frelse. Sammenligningen med « *Kristus og kirken* »

gjelder bare tilfellet der de to ektefellene er utvalgt og forløst av Jesus Kristus; og dette tilfellet er ekstremt sjeldent, hvis det fortsatt eksisterer i dag... Demonstranterne vil derfor være svært tallrike, men det er ikke til dem mine skrifter er rettet. Filteret som tillater overholdelse av denne guddommelige dommen er kjærlighet, den sanne, den rene kjærligheten til sannheten, og dens konkrete vitnesbyrd som ledsager og beviser den, det er perfekt ydmykhet. Tilstedeværelsen av selv den minste stolthet vil derfor gjøre de kalte ute av stand til å oppnå utvelgelsens status. Utvelgelse oppnås imidlertid bare i sann «*helliggjørelse*», og den som i all rettferdighet bestemmer om han skal «*hellige*» sin skapning som er slavebundet til synden, er Gud og bare Han. La oss derfor følge apostelen Paulus' ord: vers 24: «*Likesom kirken underordner seg Kristus, slik skal også hustruene underordne seg sine ektemenn i alt.*» Her bekrefter Ånden gyldigheten av prinsippet i åndelig forstand og dets bokstavelige anvendelse, fordi Gud er en ordens Gud, og orden oppnås bare gjennom aksept av disiplin og prinsippet om lydighet. Men for å oppnå dette resultatet må kjærligheten virke i den gifte mannens hjerte eller ikke, og Gud vil finne den i hjertene til de virkelig utvalgte: vers 25: «*Dere ektemenn, elsk deres hustruer, slik Kristus elsket kirken og ga seg selv for den.*» Her åpenbarer Ånden den uunnværlige betingelsen for at hans ideal om forholdet mellom mann og kone skal bli oppfylt. Dette verset gir på ingen måte mannen tillatelse til å krenke sin kone, eller en annen kvinne. Selv i den tradisjonelle vestfranske ekteskapskontrakten står det at «de to ektefellene skylder hverandre hjelp, troskap og solidaritet, og dette inntil døden skiller dem ad»; Gud kan derfor bare godkjenne denne klausulen i borgerlig ekteskap eller religiøst ekteskap. Og ved å gi som eksempel måten Kristus ga sitt liv på for å tilby evig liv til sin kirke, sin utvalgte, sin brud, lar han mannen bære en stor del av ansvaret i forholdet til sin kone. Men det kan skje at mannens kjærlighet, selv om den er upåklagelig eller nesten, er ineffektiv og ikke når det ideelle målet Gud ønsker. Dette er tilfellet når kvinnen er «*stridslysten*», som ordspråket sitert i Ordsp 21:9 sier: «*Det er bedre å bo i hjørnet på et hustak enn å dele hus med en stridslysten kvinne.*» I verste fall forener ekteskapet også en «*stridslysten*» kvinne med en mann som ikke er i stand til å elske slik Jesus elsket kirken, og denne typen situasjon forklarer økningen i antall enslige i vårt moderne vestlige samfunn. Og andre steder i verden, uten Jesu Kristi hjelp, blir kvinner behandlet som slaver av urettferdige og noen ganger svært brutale, torturerende ektemenn. Paulus sier også i vers 26-27: «*... for at han skulle hellige det ved ordet, etter å ha rensset det med vannbadet, for å fremstille det for seg selv i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men hellig og uten lyte.*» Ånden definerer tydelig sin frelsesplan her; han oppsummerer den i disse to versene som antyder, suksessivt, de to fasene «*renselse*» og «*helliggjørelse*». «*Dåp*» **tilregner** Kristi rettferdighet, men oppgivelsen av syndens praksis, som konkret gjør den «*ulastelig*», realiserer stadiet av «*helliggjørelse*» som Gud krever av de utvalgte som han frelser. Gud spesifiserer sin tanke videre i vers 27 til 30: «**Menn skal derfor elske sine koner som sine egne legemer**. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv. Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal bli ett kjød.» Dette er et stort mysterium; jeg taler dette i forbindelse med Kristus og

kirken. I lys av disse ordene er den gifte kvinnen den første personen mannen hennes må vinne for Guds evangelium; den første må han strebe etter å omvende for at hun skal bli frelst. Men situasjonen er omvendt, hvis det er mannen som skal omvendes til Kristi frelse. Dette mysteriet er nå forstått og godt belyst av Gud i mine skrifter. Forholdet mellom virkeligheten og den profetiske betydningen av symbolene er definert og korrekt tolket. I dette lyset blir Gud herliggjort og menneskeheten ydmyket, for den alene bærer ansvaret for sine feil. I Jesus Kristus har Gud på en konkret måte presentert for henne et eksemplarisk forbilde hvis fullkommenhet fordømmer menneskelig ufullkommenhet. De vulgære « *steinene* » forkastet ham, og « *de dyrebare steinene og perlene* » mottok ham.» Vers 33 avslutter emnet: « *Til slutt skal hver av dere **elske** sin hustru som seg selv, og hustruen skal **respekt** sin mann.* » Og dette siste verset bekrefter ytterligere ulikheten mellom mann og kvinne: « *Til slutt skal hver av dere **elske** sin hustru som seg selv, og hustruen skal **respekt** sin mann.* » Paulus retter seg strengt mot den kjødelige anvendelsen av budskapet og formaner mannen til å « ***elske** sin hustru* », og til kvinnen sier han at hun skal « ***respekt** sin mann* ». Nå er « *å elske* » den sterkestes plikt, og « *å respektere* » er den svakeres. Kvinnens «svakhet» er en naturlig ting som på ingen måte er nedverdiggende eller skammelig. Denne «svakheten» pålegger bare mannen plikter til å støtte og beskytte sin hustru, fordi Gud skapte ham «sterk» i sin natur.

I de bibelske karakterene finner vi utvalgte som samsvarer med det forbildet Gud krever, inkludert Abraham, som hans kone Sara kalte « ***sin herre*** » ifølge 1. Peter 3:5-6: « *Slik pyntet seg tidligere de hellige kvinnene som håpet på Gud, og de underordnet seg sine egne ektemenn , **slik som Sara, som adlød Abraham og kalte ham herre** . Dere ble hennes døtre, idet dere gjorde det gode og ikke lot dere forferde av frykt.* »

I et søk fant jeg dette verset fra 1. Mos. 24:36: « *Sara, min herres kone, fødte min herre en sønn på sin alderdom, og han ga ham alt han eide.* » Vi kan se hvor mye Isaks opplevelse profeterer om Jesus Kristus. Abraham spiller i dette verset rollen som Gud som profeterer om Kristi Jesu sene fødsel, på sin alderdom, det vil si nesten 4000 år etter Adam og Evas synd. Og Gud vil også gi den seirende Kristus, sin « *Sønn* », « *alt han eier* ». I Johannes 5:22 bekrefter Jesus dette: « *Faderen dømmer ingen, men har overgitt hele dommen til Sønnen , ...* » Det er én « *Herre* », men mange « *herrer* », som antydning av tittelen Gud gir seg selv i Kristus « *Kongens Konge og herrenes Herre* » i Åp 19:16: « *Han hadde et navn skrevet på sin kappe og på sin lår: Kongenes Konge og herrenes Herre.* » Begrepet « *herre* » er rosende fordi det opprinnelig betegner de rike og sterke som forsvarer de fattige og de svake. Men naturlig ondskap forsterket av den falske kristne religionen har uverdigg gjort krav på denne edle tittelen. Imidlertid er det sanne forbildet av « ***herren*** » alltid synlig i den guddommelige personen til vår skaper Gud, åpenbart av Jesus Kristus. Uttrykket « *herrenes Herre* » refererer til Gud i 5 Mos. 10:17 til 19: « *For YaHWéH, deres Gud, er guden Gud, herrenes Herre, den store Gud, den mektige og den forferdelige, som ikke gjør forskjell på folk og ikke tar imot lønn, som fører rett for farløse og enker, som elsker den fremmede og gir ham mat og klær. **Dere skal elske den fremmede** , fordi dere var fremmede i Egypt.* » Denne « *kjærligheten* » til « *den fremmede* » vil begrense seg

til å ønske ham velkommen i rimelig antall, for tvert imot, med unntak av dem som konverterer til den sanne Gud, har den fremmedes ekteskap med hebreeren forblitt forbudt av Gud. Men dette verset definerer perfekt den moralske naturen til en sann « herre » ifølge Gud.

Menneskeheten har tapt mye ved å ignorere Gud og hans sanne verdier, og dette er årsaken til alle dens feil. Den lange fredsperioden som Gud ga mellom 1945 og 2022 tillot menn og kvinner i dominerende vestlige samfunn å bære konsekvensene av sine feil i størst mulig grad; feil og synder for Gud. Egoisme, mistillit, grådighet og vold saboterer muligheten for et harmonisk liv. Ekteskap skremmer både menn og kvinner, og i økende grad foretrekker alle å bevare sin frihet.

I den økonomiske sfæren ser gudløse mennesker på konkurranse som noe positivt. Det burde fremme lavere kostnader, men i virkeligheten øker det bare antallet utbyttere som ender opp med å gå med på å fremme høyere salgspriser til skade for forbrukerne. Faktisk trenger ikke menneskeheten konkurranse, men komplementaritet. For å leve i mengder, bringer mennesker til hverandre komplementære talenter som er nyttige for alle. Hvert menneske er avhengig av talentene som andre mottar, og det er dette som gjør det gunstig å multiplisere antallet av hans skapninger, for Gud selv, men også for livene han skaper. For det første er åndelig liv og arbeidet organisert av Gud basert på de spesifikke talentene han gir til sine trofaste tjenere, sine frivillige slaver. Komplementaritet er styrken i sannhetens konstruksjon, kilden til dens oppbyggelse.

Bibelen gir rikelig med bevis for den betydningen Gud legger på denne komplementariteten, særlig gjennom vitnesbyrdene i de fire evangeliene i den nye pakt. Men etter dem er Johannes' åpenbaring, obskurt kalt «Apokalypsen», fullstendig bygget på dette prinsippet om komplementaritet. De to påfølgende paktene har også et komplementært pedagogisk formål, og det samme har profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. Og for det første er mennesket i sin unnnfangelse et produkt av en komplementaritet av alle organene og lemmene som utgjør ham; dette er slik at hele livet er skapt av Gud til å fungere etter prinsippet om komplementaritet. I 1. Kor 12,17 forteller Ånden oss gjennom Paulus: « Øyet kan ikke si til hånden: 'Jeg trenger deg ikke', og hodet kan ikke si til føttene: 'Jeg trenger dere ikke'. » Og denne observasjonen definerer livet som en samling av ressurser, som politisk «kommunisme» har forvrengt og ødelagt, fordi Gud ble forkastet og fraværende. Talentene som hver person mottar med en komplementær rolle, de kan ikke opphøyes over hverandre og rettferdiggjør ikke noe overordnet privilegium. Livet ifølge Gud er fullstendig egalitært, og de nåværende ulikhetene mellom kjønnene er bare foreløpig etablert for tiden med jordisk synd. For bak kvinnens forskjellige kjødelige aspekt finnes ånden til et liv som, hvis det blir forløst av Kristi blod, vil bli, i likhet med like forløste menn, et himmelsk aseksuelt vesen i bildet av de himmelske englene, ifølge det Jesus sier i Matteus 22:30: « For i oppstandelsen skal de ikke gifte seg, og de skal heller ikke gis til ekte, men skal være som Guds engler i himmelen. »

Ved å konkurrere med det mannlige kjønn har kvinner tatt jobber som er ment for menn. Samtidig har de overlatt omsorgen for å oppdra avkommet til fremmede. Disse barna som er oppdratt av ammer eller spesialiserte byråer har

ikke nytt godt av mødrenes kjærlighet og mildhet, og heller ikke av deres rettferdige og nyttige irettesettelser og straffer. Endringer i gode grunnleggende prinsipper har ført til endringer i barnas natur som er frustrerte over mødrenes støtte. Effektene er utbredte og resulterer i forsvar av individuelle rettigheter, men det finnes alltid unntak, for uavhengig av disse generelle prinsippene vil menneskets dype natur utgjøre forskjellen. De som manglet kjærlighet i barndommen, kan finne den i Gud gjennom Jesus Kristus og gjennom ham bli oppfylt i sine behov. Det er verdt å merke seg at menneskeheten, etter å ha kommet inn i moderniteten, har ofret begynnelsen og slutten av tilværelsen på egoismens alter. Begynnelsen ved å la små barn være i barnehager, og slutten ved å plassere eldre foreldre i spesialiserte hjem som "EPHAD". Dette er for å adlyde imperativene til et tvilsomt samfunnsvalg der yrkesaktivitet absorberer folks tid. Og egoisme er skyld i dette, fordi disse forlatelsene er en konsekvens av interessen gifte menn og kvinner gir sin profesjonelle aktivitet. Noen par velger klokkelig løsningen der den ene eller den andre slutter å jobbe for å ta vare på barna, og naturen selv gir preferanse til moren som oppdrar og tar vare på dem. Mens sunn fornuft sier at man må spise og jobbe for å leve, viser tidens forvrengning seg i at ektepar lever for å jobbe og spise. Det moderne liv løsriver mennesker fra livets sanne verdier, det oppmuntrer til materiell berikelse og gleden ved forbruk. Dermed blir behovet for penger stadig større og tingene man skal kjøpe stadig dyrere. Men denne endringen er også en konsekvens av endringen i den typen liv som, tidligere levd på landsbygda på gårder som dekket en god del av ernæringsbehovet, har funnet siden industritiden, rundt 1850, konsentrert i byer der alt må kjøpes, fra mat til gleden ved underholdning.

I Bibelen bestemte ikke Gud formen for ekteskapsseremonien, som ble organisert på forskjellige måter blant jordens folk. Disse seremoniene har til felles karakteren av glede og feiring som deles med ektefellenes familier og venner. Guds tanke om ekteskapet åpenbares, litt forsinket, i den «nye pakten», gjennom dåpsseremonien som ble forordnet av Jesus Kristus. Jeg husker at dåpen bare gjelder mennesker som er gamle nok til å ta et alvorlig valg som forplikter deres evige fremtid. I sin tilstand som voksne eller eldre ungdom inngår de dømte en evig pakt med Gud; en pakt, det vil si et ekteskap. De går hver for seg inn i et fellesskap av de utvalgte som Ånden kaller « **bruden** » i Åp 19,7–8: « *La oss glede oss og juble og gi ham ære! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede* . Hun fikk lov til å kle seg i rent og hvitt fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdighet.» Gjennom hele Bibelen finner vi Guds krav om « **trofasthet** »; denne nødvendigheten blir stadig minnet om, selv i Åpenbaringen. I Åp 2,10: « Frykt ikke for det dere skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli fristet, og dere skal ha trengsel i ti dager.» «**Vær trofast inntil døden** , så skal jeg gi deg livets krone .» I Åp 2,19: « Jeg vet om dine gjerninger, din kjærlighet, din tro, **din trofasthet** og din tålmodighet, og at de siste gjerningene er flere enn de første .» I Åp 3,14: « Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er amen, **det trofaste og sannferdige vitnet** , begynnelsen på Guds skapelse: «I denne tredje omtalen presenterer Jesus seg selv som et « **trofast og sant vitne** ». Han forbinder dermed « **trofasthet** med **sannheten** », som i den siste tidsalder får det strålende aspektet av et stort lys som

har kommet for å opplyse de siste utvalgte forståelse. Som et resultat blir profetiene fullstendig forstått, og Guds store frelsesplan blir fullt ut opplyst. Disse ordene « **trofasthet** og **sannhet** » utgjør betingelsen for å opprettholde den evige pakten som er inngått med Gud i Jesus Kristus. Jesu gjenkomst sammenlignes med « **brudgommens gjenkomst** » i « *lignelsen om de ti jomfruer* » . Hva ber « *brudgommen* » sin *brud* om ? Hennes « **trofasthet** » i « **sannheten** ». Denne forespørselen legitimerer dens anvendelse i menneskers ekteskap. Så storslåtte og høytidelige som de kan være, er jordiske bryllupsseremonier bedragerske og dømt til å mislykkes i de fleste tilfeller, fordi Gud ikke er arrangøren av ektefellenes møte. Og årsaken til disse feilene vil oftest være « **utroskap** og **løgner** », de to djevelens frukter som dominerer skapninger som ikke er beskyttet av Gud i Jesus Kristus.

Kort sagt kan « **troskap** » føre til at et par blir forent, men bare « **troskap** » i Kristi « **sannhet** » muliggjør en forening med Gud, for evig liv. Men hvordan kan en menneskehet som er overveldet av opprørs og egoismens ånd bli følsom for plikten til å elske og praktisere « **troskap** » i « **sannheten** »? Samlet sett er det allerede for sent, men individuelt er dette fortsatt mulig, håpet på og ventet på inntil nådens ende, av Gud i Jesus Kristus.

I tilfeller der en av de to ektefellene i et ektepar ikke oppnår guddommelig helliggjørelse, prioriteres troskapen mot Gud for den som er helliggjort. Denne prioriteringen gjelder kun det religiøse aspektet og den formen Gud krever for dens konkrete utøvelse. Kampen mellom det gode og det onde og det onde mot det gode kan også føre til forfølgelser i par som er dårlig forent eller atskilt. Det er denne typen tilfeller som får Jesus Kristus til å erklære hva som vil skje når han kommer tilbake for å hente sine utvalgte, i Lukas 17:34: « *Jeg sier dere: I den natt skal to personer ligge i samme seng, den ene skal tas med og den andre bli latt igjen.* » « *I den natt* » vil troens gyldighet avgjøre. Men dette eksemplet beviser at Gud ikke er imot et felles liv der trosoppfatningen ikke deles enstemmig. Dette er desto mer sant siden paret oftest var forent før mannens eller konas sanne religiøse omvendelse. På den annen side inviterer Gud som en generell regel sine trofaste utvalgte til å søke fred og flykte fra konfliktfylte situasjoner, og i dette tilfellet er en god separasjon akseptert av begge ektefeller mye bedre enn et dårlig forhold. Men eksemplet Jesus ga forteller oss også at den helliggjorte ektefellen ønsket å respektere og ære den statusen Gud ga ham eller henne; enten det er mann eller kvinne. Denne respekten for statusen som Gud har etablert for mann, kvinne og dyr, fra verdens skapelse, er en frukt av den sanne troen som Gud godkjenner, velsigner og helliggjør. I den grad den er forordnet av Gud, kan ulikhet bare aksepteres av hans sanne utvalgte. For faktisk er den eneste likheten Gud gir mann og kvinne nettopp plikten til å akseptere ulikhet; når det gjelder hans sanne utvalgte, menn eller kvinner, som han kan frelse, fordi de viser seg verdige til det, og dette er et konkret tegn på sann tro og sann religion. Var ikke Jesus offer for mye mer enn ulikhet? De som følger ham må også gå med på å bære «deres kors».

Det er imidlertid godt å vite at Gud pålegger sine utvalgte ulikhet bare mens de er på syndens jord. For Jesus demonstrerte dette konkret i sine gjerninger

og sin oppførsel på jorden: i all evighet, i henhold til himmelens lov, skal den største gjøre seg selv til alles tjener.

Europa og den nye «Attila»

«Der hesten min går, vokser ikke gresset opp igjen»; slik var mottoet til denne lederen av hunerne som kom for å slå til mot det troløse kristne romerske Europa, som den «*første trompeten*» i Åp 8:7: «*Den første blåste i trompeten, og det kom hagl og ild blandet med blod, og det ble kastet på jorden; og en tredjedel av jorden ble brent opp, og en tredjedel av trærne ble brent opp, og alt grønt gress ble brent opp.*» Mellom 375 og 538 satte andre barbarledere i gang angrep mot provinsene i Romerriket i dagens Vest-Europa. Men det som interesserer «Guds sønner og døtre» er at bare «Attila» fikk navnet «Guds plage». Han bekreftet selv at han satte i gang disse angrepene på Guds ordre; noe som den «*første trompeten*» bekrefter og autentiserer. Og jeg husker at handlingen med denne «Guds plage» var ment å straffe forlatelsen av den sanne jødiske sabbaten; forlatelse beordret av den romerske keiseren Konstantin I ^{siden} 7. mars 321. Denne datoen, med synkende tall, ser ut til å markere begynnelsen på forbannelsen av «**synd**» hvis konsekvenser vil fortsette til verdens ende, som vil bli preget av Jesu Kristi strålende gjenkomst våren 2030.

Siden 24. februar 2022 har en ny «Attila» kommet for å fornye handlingen til den første av navnet, for å fullføre handlingen til den «*sjetten trompeten*» i Åp 9:11 til 21; dette av samme grunn som den forrige. Og handlingen hans må være desto større siden han kommer for å straffe, for Gud, den religiøse likegyldigheten som er vist for de fire mellomliggende «*trompetene*», det vil si fire forbannelser som er påført som advarsler symbolisert av ordet «**trompet**». Skylden for «**synd**» har blitt intensivert; Dette, til tross for den protestantiske reformasjonens oppdrag og adventistenes trosprøver i 1843, 1844 og 1994. Lyset gitt av Gud, som er blitt bestridt og utkjempet, har ikke blitt mottatt, og ordene i Johannes 1:5 er fornyet: «*Lyset skinner i mørket, og mørket har ikke overtatt det.*» Guds rettferdige vrede ble dermed vekket av de som hevder å være hans etterfølgere; som i den gamle pakt. Syvendedagsadventismen, den siste institusjonelle formen for hans utvalgte, sluttet seg til de skyldiges leir ved å bli kastet ut av Jesus Kristus i 1994. Med de skyldiges leir dermed fullført, lanserte Gud den 24. februar 2022 straffeoppdraget til den nye «Attila». Og å dømme etter bildene som kringkastes av media, passer mottoet til den første Attila ham perfekt. Men vestlige forsikrer seg falskt ved å tro at tragedien bare gjelder Ukraina, som gradvis blir ødelagt og herjet. De ignorerer det Jesus åpenbarte for sine eneste sanne tjenere i sine bibelske profetier: det er de, de Vestlendinger, som er hovedmålet for denne guddommelige, destruktive vreden. Gjelden som skal betales er tung: for det første, forlatelsen av sabbaten som er helliget av Gud siden verdens grunnleggelse og minnet hebreerne om gjennom teksten i det fjerde ^{av} de ti suverene bud; deretter, staheten i å støtte den pavelige romersk-katolske religionen og praktiseringen av dens søndag av hedensk opprinnelse; etter å ha «*svelget disse kamelene*», «*svelger de*» igjen «*myggene*», det vil si at de ikke tar

hensyn til alle sanitær- og kostholdsforskriftene, men de er sekundære i den guddommelige læren. Hvem er denne nye «Attila»? Det er Russland, og denne gangen spiller navnet på lederen ingen rolle, om han er den nåværende presidenten ved makten i 23 år, Vladimir Putin, eller en etterfølger, det spiller ingen rolle, fordi det guddommelige oppdraget må og vil bli utført nøyaktig slik Gud ønsker og har gjort det kjent. Det kommer for å utføre oppdraget til « *kongen i nord* » i Daniel 11:40 til 45, bekreftet i « *Gog* » i Esek. 38. Det må invadere og ødelegge Vest-Europa før det selv blir ødelagt av amerikanske atomangrep.

Mitt land, Frankrike, har hatt et turbulent forhold til Russland. Etter Napoleon Is nederlagⁱ 1812 invaderte russerne Paris i 1814, og det var under dette oppholdet i den franske hovedstaden at ordet «bistro», som betyr «raskt» på russisk, ble tatt i bruk for å referere til tavernaer som ønsket å betjene kundene sine raskt. Opprinnelig ble ordet «bistro» bestilt av russerne som plyndret pariseres eiendom. Russerne satte stor pris på fransk kultur og dens raffinement, og det er denne verdsettelsen og beundring byen Paris skylder sin overlevelse. Frankrike har dermed vært i stand til å fortsette å forføre og påvirke verden gjennom sine forfattere, hvis skrifter har blitt lest på mange språk. De har skapt Frankrikes rykte: det første landet med frihet fra monarkiet, den romersk-katolske religionen og Guds himmelske autoritet.

Under den 4.^{og} 5. republikk^{var} var forholdet mellom Frankrike og Russland offisielt høflig og godt; begge land hadde lidd under Nazi-Tysklands morderiske makt. Men prisen som ble betalt var svært annerledes, Russlands var enorm, betydelig, millioner av sivile og militære sjeler ble drept av den tyske offensiven. I tillegg var Russlands hevn forferdelig i 1945, og Berlin ble fullstendig ødelagt, som «Mariupol» i Ukraina, i 2022. Det er sikkert at Gud ikke vil bli skuffet over russisk handling. Det vil ødelegge og avsløre det stolte «Europa» som aldri slutter å irritere ham. Om en måned er det årsdagen for denne « *sjette trompeten* » som gikk inn i sin forberedende fase siden 24. februar 2022. Fordi bombemakerne vet det godt; for å detonere en bombe må du tenne **en lunte** ; dette er rollen til krigen som føres i Ukraina. I de siste dagene har vi sett Polen vri armen til den tyske beslutningen om å få sin autorisasjon til å levere tyske «Leopard»-stridsvogner til Ukraina. Og vi kan allerede se fellen som NATO-alliansen utgjør. Hvert medlem frykter å bli isolert, overbevist om at alliansen deres beskytter dem, og landet som tvinger frem avgjørelsen er Amerika, hvis støtte er grunnleggende for Tyskland. Alt fungerer som et konstruksjonsspill der de sammensatte delene er gjensidig avhengige av hverandre; helheten er avhengig av den amerikanske avgjørelsen. Det er derfor kampen mot Ukraina, USAs leiesoldat, i nyhetene drar alle vestlige inn i en krig som er ført mot Russland, USAs potensielle permanente fiende siden 1945. Sistnevnte oppfyller dermed ønsket til general «Patton», som hatet russerne og ønsket å kjempe mot dem siden 1945, året han døde, offisielt ved et uhell.

Jean de la Fontaine etterlot seg fabelen om frosken som ville bli like stor som oxen: den døde sprengende; Europa vil gjøre det samme. For Europa besto opprinnelig av bare seks land, og fra tiltredelse til tiltredelse inkluderer det nå 27 land eller nasjoner. England har nå forlatt Europa og gjenvunnet sin fullstendige uavhengighet, men før det forlot landet, nøt det godt av de privilegerte tiltakene som ble gitt det av det europeiske lederskapet. Dets isolerte status, dets forblinde

nasjonale valuta, dets orientalske handelsposter etablert i India og Hong Kong, favoriserte dets handel og berikelse. Samtidig flyttet Frankrike, som mistet sine kolonier, jobbene sine til Romania, i Europa og deretter til Folkerepublikken Kina. Som et resultat skapte det ikke lenger tilstrekkelig rikdom og gikk i forfall. Tyskland utnyttet USAs væpnede skjold og tok ledelsen i Europa som det rikeste europeiske landet. Dermed svelget den kostnadene ved annekteringen av Øst-Tyskland, som hadde vært under russisk okkupasjon fra 1945 til 1989. Frem til da besto Europa hovedsakelig av land som representerte territoriet til de ti vestlige kongedømmene eller « *ti horn* » som det er profetert om siden Dan 7:7: « *Etter dette så jeg i nattesynene, og se, et fjerde dyr, fryktinngytende og forferdelig og over all forstand sterkt. Det hadde store jerntenner. Det slukte, knuste og trampet det som var igjen under føtter. Det var annerledes enn alle de tidligere dyrene, og det hadde ti horn* . » Handlingene beskrevet i dette verset gjaldt hovedsakelig de som tilskrives Romerriket. Men historien bekrefter at denne europeiske makten fortsatte over tid, etter Romerriket, gjennom det åndelige imperiet til det romerske paveregimet som ble etablert i 538 på Romas sete. Den franske revolusjonen kom, for at Gud skulle sette en stopper for disse despotiske regimene til monarki og pavedømme i 1798, det vil si slutten på de 1260 dager og år som er profetert i Dan 7:25: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal undertrykke Den Høyestes hellige, og han skal tenke på å forandre tider og lover, og de hellige skal bli gitt i hans hånd for en tid, tider og en halv tid* . » I dette verset presenteres de 1260 dagene i formen: ett år, to år og et halvt år, det vil si 360 dager + 720 dager + 180 dager = 1260 dager med virkelige år. Etter mottakelsen av Øst-Tyskland banket Polen, frigjort av Russland, på døren til Europa, som deretter, for sin fremtidige ulykke, ønsket det hjertelig velkommen. Fordi ved å gå inn i Det forente Europa, brakte Polen sitt hat mot Russland inn i det; et hat som dessuten var vel berettiget, fordi det etter store massakrer under andre verdenskrig ble forferdelig utnyttet av okkuperende Russland, og dets rikdom, dets husdyr, all dets produksjon ble beslaglagt og fordelt blant de russiske sovjetnasjonene.

Det må sies at denne forbannelsen ikke var ufortjent, for i dette katoliserte landet ble adventistbudskapet brutalt forfulgt mellom 1919 og 1939. Adventisttroende ble drept, og det polsk-katolske regimet aksepterte ingen religiøs konkurranse. Vi finner her en god grunn til at Polen skal bli en felle for forbannelsen til alle andre kristne nasjoner inntil Jesu Kristi gjenkomst. Og fellen fungerer desto bedre fordi Polen ga den katolske kristendommen til pave Johannes Paul II, den store forførreren av folkeslag.

For de opprinnelige europeiske landene førte hver nye ankomst til at de fattigere nykommerlandene fikk ny økonomisk støtte. Subsidier utbetalt til disse nye medlemmene ble finansiert av de gamle medlemmene av dette «froske»-Europa. De gamle medlemmene ble fattigere, og nykommerne ble rikere. Og i denne situasjonen var det bare de rikeste og mest grådige av disse europeiske nasjonene som dro nytte av denne europeiske utvidelsen ved å flytte produksjonen sin til landene der arbeidskraften var billigst; først innen Europa og deretter utenfor, til øst og Kina; og Tyskland var den første som ønsket å dra nytte av den uventede inntekten som ble favorisert av europeisk dirigisme: Europakommisjonen som ble opprettet i Brussel.

Det bør bemerkes at Amerika står bak Kinas inntreden i WTO, Verdens handelsorganisasjon. Landet har derfor favorisert sin berikelse, til skade for seg selv og for Europa og dets NATO-allierte, som alle har flyttet sine nasjoners viktigste industriproduksjon til Kina. Så mye at landet i dag fremstår som den største trusselen mot den vestlige leiren med sine atombomber, missiler, raketter, satellitter, stridsvogner, droner og fremfor alt **sin befolkning på én milliard fire hundre millioner innbyggere**. Det kan derfor bekymre USA desto mer, ettersom landet ikke legger skjul på sin plan om å gjenerobre øya Formosa, som har blitt USAs vennlige Taiwan. Guds forbannelse som rammer den vestlige leiren fremstår dermed tydelig, ettersom de fremtidige ofrene selv har finansiert maktovertakelsen til sine fremtidige fiender, russiske og kinesiske, men også muslimske, arabiske, tyrkiske, iranske, pakistanske osv.

Mellom 1945 og 1990 var det romersk-katolske Polen underlagt det ateistiske Sovjet-Russland. Polen ble frigjort på den tiden da en pave representerte landet i Romas sete: Karol Wojtyła eller Johannes Paul II. Den katolske troen fikk dermed popularitet og nasjonal støtte, og som et resultat intensiverte hatet mot den russisk-ortodokse religionen på grunn av tidligere kolonisering. Ormen hadde kommet inn i frukten, eller som Jesus en gang sa, « *surdeigen* » av hat mot russerne kom inn i *den europeiske «deigen»*, og litt etter litt, ved å oppmuntre til Ukrainas uavhengighet, klarte nasjonene som kom fra øst å fylle alle europeiske nasjoner med hat mot Russland. For Guds fremste våpen er religion. Det er, for ham, det beste middelet til å sette folk som ikke adlyder ham opp mot hverandre, helt til de gjennom krig dreper hverandre.

I Frankrike, på TV-nyhetene, hører jeg patetiske utvekslinger der de som snakker ønsker å tro på muligheten for å beseire Russland. Vi er ikke lenger i realisme, men i den såkalte Coué-metoden, som krever at det som gjentas blir virkelighet. Før alle kriger, og til alle tider, uttrykker mennesker sitt håp før de blir konfrontert med den harde virkeligheten. Dette var fortsatt tilfelle før denne siste forferdelige verdenskrigen. Og med tilførselen av tunge stridsvogner, fremstår bevisene på spiralen og den infernalske eskaleringen tydeligere og tydeligere. De mest gjenstridige forsikrer seg selv med det faktum at Russland ennå ikke har reagert mot Vesten på en krigersk måte. Men disse tåpelige menneskene glemmer at den røde linjen er krysset og at Russland ikke er forpliktet til å fortelle sine fiender. Alt vil skje til sin tid; Russland, som allerede er okkupert av Ukraina, søker ikke å bekjempe vestlige tropper. Det vil bare gjøre det etter å ha løst problemet med Ukraina på sin egen måte. Jeg bemerker også i disse rapportene at når de analyserer uttalelsene fra russerne, stiller ikke kommentatorene spørsmål ved om det som blir sagt er **sant eller usant**. Likevel er dette det eneste som bør huskes i en tale. Journalistene vitner dermed mot seg selv om en kritisk mangel på upartiskhet; de er partiske og har tatt parti for Ukraina mot Russland, og lytterne og tilskuerne som lytter til dem er ofre for deres propaganda. Siden de alle er mål for Guds vrede, fører denne generaliserte blindheten dem til å favorisere den krigerske eskaleringen som vil komme for å ødelegge dem. Russland er ikke legitimt i sin aggresjon mot det frie og uavhengige Ukraina, men siden jorden har født menn og kvinner, har den sterkeste påtvunget sin lov på de svakeste. Og i den vestlige verden avskåret fra

Gud, har vi begynt å drømme om en definitivt etablert orden, forutbestemt til å bli anerkjent av alle jordens folk. Men mellom drøm og virkelighet er det en kløft. Dermed vil det destruktive prosjektet som Gud kaller sin « **sjette trompet** », som han setter en stopper for « **nasjonenes tid** », bli fullstendig fullført; og etter den vil den « **syvende trompeten** » **utslette de siste** « *gjenlevende* » opprørerne ved den strålende tilbakekomsten av vår guddommelige Herre og Mester, Jesus Kristus alias Mikael, våren 2030, det vil si 2000 år – 14 dager etter hans korsfestelse ved påske i år 30.

trompetene » kommer dermed to « **Attilaer** », bak hvilke «gresset ikke skal vokse igjen». Den første er jordisk; den andre er himmelsk og guddommelig. Med den første vil ødeleggelsen bli utført av atombomber, og i denne forbindelse må jeg presisere at, fortsatt ikke som adventist, lot Guds Ånd meg allerede i min lesning av Åpenbaringen 13:13 forstå at aktøren i de siterte handlingene var Amerikas forente stater: « *Hun utførte store underverker, hun fikk til og med ild til å falle ned fra himmelen på jorden for øynene på menneskene.* » Denne « *ilden fra himmelen* » ble brukt mot Japan på de to byene Hiroshima og Nagasaki, og den ga USA seier og jordisk herredømme. Men denne herredømmet kunne ikke være fullstendig på grunn av Russlands permanente politiske og økonomiske motstand. Dette problemet vil derfor bli løst når USA ødelegger russisk territorium. Men dessverre for Vest-Europa vil denne avgjørelsen bli tatt av amerikanerne før eller etter at russerne har ødelagt og ødelagt Europa og dets hovedsteder, inkludert Paris, som Gud utpeker som det privilegerte målet for sin vrede som den første ateistiske nasjonen i menneskets historie, etter å ha vært den første militære støttespilleren til sin fiende, den pavelige romersk-katolske religionen. Denne lærdommen dukker opp i Åp 11:7 hvor Gud utpeker Paris under de symbolske navnene « **Sodoma og Egypt** », det vil si det typiske bildet av **den seksuelle vederstyggeligheten** som Gud straffer med « *ild fra himmelen* » på Abrahams og **syndens** tid : « *Og deres døde kroppar skal ligge på gaten i den store byen, som åndelig sett kalles Sodoma og Egypt , hvor også vår Herre ble korsfestet.* »

Det gjenstår for meg å forklare hvordan de nåværende reaksjonene fra vesteuropeiske land gradvis ble forberedt. De to første verdenskrigene hadde allerede nasjonalistiske årsaker og ønsker om ekspansjon fra de påfølgende dominatorenes side, for den første krigen i 1914-1918, den tyske keiseren Wilhelm II og for den andre, den tyske kansleren Adolf Hitler. Etter denne andre krigen hadde de fortsatt uavhengige europeiske nasjonene blikket rettet mot hele verden, og lederne var klar over og respekterte forskjellene og meningene til hvert folk, for hver etniske gruppe som var representert på jorden. Deretter organiserte den amerikanske seierherren NATO-pakten, og tilbød dermed sin beskyttelse til medlemslandene på betingelse av at de samtykket i å overholde dens handelslover og kulturelle prinsipper. Ved å inngå denne beskyttelsen gikk medlemslandene inn i en beskyttet boble og mistet retten til total uavhengighet for de andre landene som befolker jorden av syne. År etter år har NATOs autoritet hevdet seg, og gått så langt som å gi seg selv rett til å gripe inn i land som ikke er medlemmer av pakten. Slik at NATO, i rollen som en oppretter, som verdens politimann, har intervenert for å «avgjøre konflikter», men i virkeligheten for å påtvinge sin autoritet. NATO har dermed gjenopprettet det autoritære herredømmet til det

gamle republikanske Roma, som sendte sine væpnede legioner for å intervenere suksessivt mot « **sør** » ved å bekjempe Kartago, deretter mot « **øst** » ved å kolonisere Hellas, og ved å kolonisere Palestina, « **det vakreste av landene** », i henhold til læren som er profetert i Dan. 8:9: « *Fra et av dem kom det **et lite horn** , som vokste seg mye større mot **sør** og mot **øst** og mot **de vakreste landene** .* » I dag forstår ikke NATOs medlemsland at Russland og mange andre folk og nasjoner på jorden ikke aksepterer kulturen og autoriteten til dette vestlige NATO. Ikke mer enn romerne aksepterte å anerkjenne retten til uavhengighet for folkene de erobret, inkludert gallerne og England. En annen felle ble satt av Gud for de vantro kristne folkene ved hjelp av byggingen av den europeiske alliansen. Vi skylder ham å pålegge dem én enkelt tanke, formatert etter modellen som er godkjent av USA. Og Tysklands nåværende behov for avtalen og den amerikanske forpliktelsen til å levere sine egne «Leopard»-stridsvogner til Ukraina er det beste beviset på dette. USA har lykket med å gjøre europeiske land til servile vasaller, lydige mot sin vilje alene. Dette bekrefter allerede den forestående oppfyllelsen av deres rolle som « *dyret som stiger opp av jorden* », ifølge Åp 13:11: « *Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden, og Det hadde to horn som et lam, og det talte som en drage.* «Dette « *udyret* », legemliggjort av amerikansk frafalen protestantisme, som har blitt forfølgeren av sine motstandere, har som prosjekt å imitere det « *første udyret som stiger opp av havet* »; vi kan derfor tilskrive det denne teksten som i vers 4 uttrykker tankene til dets forsvarere: « *Og de tilba dragen, fordi han hadde gitt udyret makt; og de tilba udyret og sa: **Hvem er lik udyret, og hvem kan føre krig mot det?*** » Tilpasset vår nåværende situasjon blir dette verset: « **Hvem er dette Russland som våger å kjempe mot udyret?** » Før betalte Russland, Irak, Serbia og Libya prisen for motstand mot NATO-« *udyret* » bygget av USA. Denne gangen er det NATO-medlemmenes tur til å betale for maktmisbruket fra deres såkalte «demokratiske» regime. Gud har betrodd denne oppgaven til Russland, som har forblitt fritt og uavhengig ... og svært mektig, i antall og atomvåpen, til å spille denne rollen som den siste menneskelige «Attila» på jorden.

Mens han venter på det verste, setter den unge ukrainske presidenten Volodymyr Zelenskyj, selv om han er jøde, dette budskapet fra Jesus Kristus til rette: « *Be, så skal dere få .* » Han gjør dermed en mirakuløs fangst og får fra den vestlige leiren økonomi, kampuniformer, ammunisjon, militær trening, missiler, kanoner, siden 6. februar løfte om levering av tunge stridsvogner, og i dag krever han fly, snart båter, og hvorfor ikke atombomber?

I begge motstridende leire sammenlignes konflikten i Ukraina med andre verdenskrig. I den russiske leiren vekker ankomsten av tyske Leopard-stridsvogner til live minner om invasjonen av Panzer-stridsvognene som bar det nazityske korset, og i den europeiske leiren sammenlignes den russiske aggresjonen mot Ukraina med de påfølgende angrepene beordret av Adolf Hitler. Det er sant at de har mye til felles, først og fremst det faktum at de begge handler, uvitende om at de blir brukt av Gud til å straffe vestlig kristen vantro. For det andre, i begge tilfeller – Sudetenland, Polen og, i vår tid, Ukraina – blir tapte landområder gjort krav på og må gjenvinnes. Men de to ledernes natur er svært forskjellig og motsatt; akkurat som Hitler var sint og ropte, er Putin rolig og

omtenksom, bestemt og tålmodig. Det er derfor starten på krigen ikke kan tilskrives utelukkende mannen som handler. Over dem står Gud, og det er bare et guddommelig verk de utfører med sine motstridende karakterer. Vi finner bevis på dette i denne teksten fra Esekiel 38:4, hvor Gud sier til Russlands leder: « **Jeg vil trekke deg ut og sette kroker i kjevene dine. Jeg vil føre deg ut , deg og hele din hær, hester og ryttere, alle sammen praktfullt kledd, en storslått flokk som bærer skjold og store skjold, alle sammen med sverd. »** Konteksten for denne handlingen er definert av jødernes tilbakekomst til Israels land i henhold til vers 8: « **Etter mange dager skal du være i spissen for dem. Ved årenes ende skal du marsjere mot landet hvis innbyggere, etter å ha rømt fra sverdet, skal ha blitt samlet fra mange folkeslag på Israels fjell.**» lenge forlatt ; trukket tilbake fra **folkenes** midte , de skal alle være trygge i sine hjem .

Jødene og Messias' komme

Det er nyttig og svært interessant å forstå hvilken tolkning jødene kunne gi sin lesning av Daniel 11, under den gamle pakt. For på Daniels tid ventet jødene allerede på Messias' komme, og for dem var dette kommet unikt og definitivt. Det var faktisk nødvendig for Jesus å la seg korsfeste slik at kunnskapen om hans andre komme og hans strålende gjenkomst kunne åpenbares av ham for hans kristne tjenere. Vi vil se at Gud faktisk hadde skjult dette dobbelte kommet.

Utviklingen av Daniel, kapittel 11, leder oss til vers 21, som handler om den greske seleukidiske kongen Antiokos IV Epifanes' regjeringstid. I fortsettelsen av teksten, i vers 30, fremkaller profetien den harde forfølgelsen han påførte det jødiske folket i 168 f.Kr.: « *Skip fra Kittim skal komme mot ham; motløs skal han vende tilbake. Så, rasende mot den hellige pakten, skal han ikke forbli inaktiv; når han vender tilbake, skal han rette blikket mot dem som har forlatt den hellige pakten. Hærer skal dukke opp på hans kommando; de skal vanhellige helligdommen, festningen, de skal få det stadige offeret til å opphøre, og de skal sette opp ødeleggelsens vederstyggelighet. »* Jødene på den tiden ignorerte de guddommelige finesser som plasserer pavefølgen etter at denne kongen ble fremkalt, og tolket «Mikaels oppstandelse» på slutten av kapittelet som kunngjøringen av Messias' ene og eneste komme som Skriften kunngjorde for dem. Og jeg minner dere om at ingen før meg har blitt opplyst av Guds Ånd til å forstå finessen i den profetiske montasjen som er basert på parallellen til læren i kapittel 2, 7 og 8 i Daniels bok. Tabellene jeg har laget, gjør denne eksklusive bibelske tolkningen tydelig. Siden disse tingene har blitt oppnådd etter 1980, kan vi forstå at jødene ikke kunne ha visst om eksistensen av disse finessene i begynnelsen. Dette gjelder desto mer siden forståelsen av hans bok, ifølge Guds ord rettet til Daniel av engelen Gabriel, ble bevart og reservert for endens tid ifølge Dan. 12:9: « *Han svarte: Gå din vei, Daniel, for disse ordene er holdt hemmelige og forseglet inntil endens tid. »* Og for å bekrefte dette Guds valg ble Daniels bok klassifisert og plassert i Hebreerbrevets bibel, Thora, sammen med de historiske bøkene, mens innholdet fortjente å bli knyttet til de profetiske bøkene som Jesaja, Jeremia ... osv. Det var nødvendig for Jesus selv å nevne Daniels navn

ved å kalle ham «profet», slik at denne boken finner sin plass sammen med de andre profetene i bibelhistorien, og dette bare i de kristne versjonene av Bibelen. For Jesus erklærte faktisk i Matt 24:15: « *Når dere derfor ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som **profeten Daniel har talt om** , stå på helligdommen, – la leseren forstå!* – «Jeg lærte hvordan valget av ord og uttrykk som brukes i Bibelen er presist og avslørende. Og i disse ordene som er talt av Jesus Kristus, legger jeg merke til uttrykket « **la leseren forstå!** »; og disse ordene gjentas i Åp 1:3: « *Salig er **den som leser**, og de som hører profetiens ord og tar vare på det som er skrevet i den! For tiden er nær.* » Jesu ord rettet seg åpenbart utover hans apostler og hans samtidige disipler, mot min profetiske tjeneste som var programmert for endetiden. Og da denne tjenesten ble fullført, viet Jesus denne «saligprisningen» til meg: «Salig er den som leser.» Og jeg kan vitne om denne lykken han gir meg ved å la meg forstå alle de finesser som er skjult i hans bibelske profetiske åpenbaring. Som et resultat av dette lyset som er gitt meg, er jeg « *glad* » for å tilby og dele dette guddommelige budskapet til « *de som hører* » og dermed konkret kan « *ta vare på* » læren om den guddommelige bibelske sannheten.

Daniels bok ble først interessant da profeten William Miller i 1816 fant grunnlaget for sin profetiske kunngjøring om at Jesus Kristus ville komme tilbake våren 1843, deretter høsten 1844. Frem til denne første datoen, 1816, ble denne boken ignorert av både jøder og kristne etter tur. Og siden den datoen, slik Gud hadde profetert for Daniel, har kunnskapen om dens lære gradvis « **økt** ». Vi leser i Dan 12:4: « *Du, Daniel, hold disse ordene hemmelige og forsegl boken **inntil endens tid** . Da skal mange lese den, og kunnskapen skal øke* . » Dette lar oss forstå at den bibelske teksten presenterer oss for flere « **endetider** » for å forvirre forståelsen av budskapet. Den første « **endetiden** » gjelder den forfølgende kongen Antiokos IV Epifanes' regjeringstid rundt -175, i Dan 11:27: « *De to kongene skal søke i sine hjerter å gjøre ondt, og ved samme bord skal de tale løgn. Men det skal ikke lykkes, for **enden** kommer ikke før **den fastsatte tiden** .* » Den andre « **endetiden** » ser ut til å fortsatt angå denne greske kongen, men den fremkaller allerede en generalisering som angår den kristne troen i den nye pakt: verset « *Noen av de vise menn skal falle, slik at de kan bli lutret, rensset og hvitgjort , **inntil endens tid**, for den kommer ikke før **den fastsatte tiden** .* » Med denne dobbeltbetydningen favoriserer dette verset misvisende ideen om forlengelsen av målet for den greske kongens regjeringstid. Dette vil føre til at jødene tolker Mikaels oppstandelse som et enkelt og unikt ankomst av den forventede Messias. En tredje « **endetid** » retter seg mot den historiske tjenesten som ble utført av William Miller, grunnleggeren av «adventistbevegelsen», mellom 1816 og 1844. En tredje « **endetid** » gjelder tiden for min tjeneste som ble utført mellom 1980 og 2030. Denne gangen er det tydelig sitert i Dan. 11:40: « **Og på endens tid** skal Sørens konge støte mot ham. Og Nordens konge skal komme mot ham som en virvelvind, med vogner og ryttere og med mange skip. Han skal komme inn i landet og skylle over som en strøm og skylle over. » Og som bevis på denne tolkningen finner vi i vers 42 Egypt i den vestlige leiren slått av den russiske nordens konge: « *Han skal rekke ut sin hånd mot landene, og Egypts land skal ikke slippe unna.* » «Og dette ble først i samsvar med denne profetiske kunngjøringen i 1979, datoen da Egypt inngikk en allianse med Israel og dets

vestlige allierte i USA i «Camp David». Profetien ble dermed først tolkbar siden året før jeg ble døpt av syvendedagsadventistkirken i Valence sur Rhône i Frankrike.»

Sannhetene som er godt forankret i den originale bibelteksten, hebraisk og gresk, setter spørsmålstegn ved en rekke tradisjonelt nedarvede læresetninger. Slik at Jesus kan si om adventistarven fra 1844 at den ikke lenger har verdi i hans budskap rettet til sin kirke for «laodikeatiden», ifølge Åp 3,17: « *For di du sier: **Jeg er rik og har overflod og mangler ingenting**, og du vet ikke at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken ...* » Hvis den siste institusjonen som ble opprettet av Jesus Kristus er i en slik åndelig tilstand, hvor mye mer da for jødene i den gamle pakt, som Jesus åpent betegner som « *Satans synagoge* » i Åp 2,9: « *Jeg vet om din trengsel og fattigdom (selv om du er rik), og baktalelsen fra dem som sier de er jøder og ikke er det, men er en Satans synagoge.* » og 3:9: « *Se, jeg vil la dem av Satans synagoge komme og tilbe for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg.* » Jeg bemerker i forbifarten denne doble referansen til tallet 9, som jødene frykter på grunn av 9 Av, som ofte ble markert for dem av dramatiske hendelser som var katastrofale for deres nasjon og deres etniske gruppe.

Denne innledende refleksjonen lar oss bedre forstå den åndelige statusen Gud var i stand til å gi sin gamle eller første pakt, der hele hans frelsesplan kun ble presentert i symbolske former. Og i mangel av forklaringer angående betydningen av disse symbolene, trodde jødene i den gamle pakt feilaktig at deres religiøse ritualer var ment å bli praktisert på jorden for alltid. Imidlertid vet vi i dag, og siden Jesu Kristi apostlers tid, at disse jødiske ritualene bare var skygger av den virkeligheten som ble fullbyrdet i ham alene: Jesus Kristus. Fra denne observasjonen vil vi bedre forstå dette verset som angår dem i Jesaja 9:2: « **Det folket som vandret i mørket, har sett et stort lys. Over dem som bor i dødens skyggeland, har et lys skint.** » Dette verset profeterer Kristi første komme, som erklærte « **Jeg er lyset** » i Johannes 8:12: « *Jesus talte igjen til dem og sa: Jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.* » Dette verset bekrefter overgangen « **fra mørke til lys** » for hans utvalgte; som oppnås ved endringen av den guddommelige pakten; ettersom den nye pakt er bygd på soning for sine utvalgte synder alene, vil de andre forløste ikke-utvalgte, de vantro og de vantro, selv måtte betale med sin « **død** » « **syndens lønn** » i samsvar med dette verset i Rom 6:23: « *For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.* »

På grunn av verdien de ga dyrefre, som var rent symbolske for ham, lot Gud Daniel profetere i Dan 9:27 om den offisielle opphør av offerritualene til den hebraiske kulten: « *Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke, og i halve uken skal han la slakter og matoffer opphøre. Ødeleggeren skal begå de mest vederstyggelige ting, inntil ødeleggelse og det som er bestemt, faller over ødeleggeren.* » Grunnlaget for normen i den nye pakten ble dermed fast og offisielt bibelsk skrevet og profetert.

Ute av stand til å forestille seg det sanne frelsesprogram som Gud hadde unnfanget, ble symbolet ansett som en realitet og et endelig mål. Det må sies at Gud ikke gjorde det lett for dem å forstå hans frelsesplan, som han omhyggelig skjulte for dem. Frelse basert på Kristi frivillige forsoning ble nidkjært holdt

hemmelig av Gud, fordi den utgjorde nøkkelelementet i kampen han ledet mot djevelens leir. Dette får meg til å gjennomgå, for eksempel, tolkningen som gis til dette sitatet fra Jesus om Abraham, i Johannes 8:56: « *Deres far Abraham gledet seg over å se min dag; han så den og ble glad.* » Hva betyr « *min dag* » i dette verset, og hva « *så* » Abraham å være « *glad* » over? Dette ordet « *dag* » som Jesus valgte, betegnet hans «herlighetsdag», den for hans endelige triumf der Abraham selv ville bli oppreist for å oppnå sin belønning: evig liv. Herren er faktisk alltid veldig presis i sitt ordvalg. I Jesaja 61:1-3 blir hans handlinger for hans to komme profetert med disse ordene: « *Herren YaHwehs Ånd er over meg, for YaHweh har salvet meg til å bringe **et godt budskap** til de saktmodige. Han har sendt meg for å lege de knuste hjerter, for å rope ut frihet for fanger og frihet for bundne, **for å rope ut et nådens år fra YaHweh og en hevners dag fra vår Gud**, for å trøste alle som sørger, for å gi de sørgende i Sion pryd for aske, gledens olje for sorg, lovsangens kappe for tyngdes ånd, så de kan kalles rettferdighetens trær, en planting av YaHweh, til å bli herliggjort av ham.* » Strukturen i disse tre versene avslører suksessivt handlingene utført av Jesus, for hans første komme, deretter, etter å ha fremkalt ordene « *hevners dag* », profeterer det tredje verset hans handlinger for hans andre komme synlige for mennesker. Det definerer denne « *dagen* » som en « *hevners dag*». *hevn* » mot sine fiender, forfølgere av sine utvalgte. Så profeterer han om herliggjøringen av sine forløste, levende og oppstandne, herliggjort ved at de mottar et himmellegeme. Vi kan legge merke til i det første verset omtalen av « **gode budskap** », som er betydningen av ordet evangelium som er sitert i den nye pakt for å betegne Jesu Kristi frelsesverk. Jesu handlinger ble utført bokstavelig og åndelig, fordi helbredelsene hans rettet seg mot både fysisk sykdom og synden som holder sjelene til hans utvalgte fanget. Han helbredet begge typer sykdom, men ga større verdi til sin åndelige handling som, ved å befri fra djevelen og fra synd, brakte evig liv til hans utvalgte.

Den formen for kunnskap Gud har gitt sine utvalgte over tid er av liten betydning. Årsaken til at de ble valgt ut har alltid bare vært kjærligheten de hadde til sin Skaper. Det er fordi han elsket den levende Gud at gamle Enok ønsket å vandre med ham, trofast, i løpet av de 300 årene av sitt jordiske liv. Og etter ham, Noah, og etter ham Abraham, Elia, Job, Daniel ... og alle de hvis navn var skrevet av Gud i hans livsbok. De elsket alle inderlig Gud, hans sannhet, hans lover, hans forordninger, hans bud og hans begrep om lykke som bare kan realiseres i karakterer formet i hans bilde åpenbart i Jesus Kristus: selvfornektelse, en følelse av tjeneste og offer, en følelse av deling og aksept av disiplin legemliggjort av perfekt lydighet mot alle hans forordninger.

Forståelsen av guddommelig sannhet avhenger ikke av mennesker, men bare av Gud. Jesus sier i Åp 3,7: « *Skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier Den Hellige, Den Sannferdige, han som har Davids nøkkel, **han som åpner, og ingen lukker**, og **lukker, og ingen åpner** :* » Han siterer dette verset fra Jesaja 22,22: « *Jeg vil legge nøkkelen til Davids hus på hans skulder. **Når han åpner, skal ingen lukke, og når han lukker, skal ingen åpne** .* » Bak bildet av « **Davids nøkkel** » ligger prinsippet om åndelig intelligens om at Gud lukker eller åpner etter eget ønske i sine skapninger. Ved å presentere denne « **nøkkelen** »

som plassert på « **skulderen** » til den kunngjorte Messias, hentyder Gud også til korset, eller «patibulum», som Jesus bar på skulderen sin inntil hans svakhet ikke lenger tillot ham å gjøre det. Han ble deretter erstattet, og Simon fra Kyrene bar det for ham til foten av Golgata-fjellet, hvor han ble korsfestet. « **Davids nøkkel** » forener i sitt bilde frelsen oppnådd ved nåde og åpningen av intelligensen til de sanne utvalgte som Gud har utvalgt. Denne « **nøkkelen** » gir også «adgang» til det himmelske rike som Gud har forberedt for de utvalgte som han vil frelse. De vil bli tatt fra jorden på dagen for hans herlige komme, for å gå inn i det himmelske livs evighet på den dagen.

Siden Gud bare gir sitt åndelige lys for å dele med sine utvalgte, blir de som deler det med ham guddommelig æret, og dette privilegiet utgjør det uforlignelige, unike og offisielle « **vitnesbyrdet om Jesus Kristus** ».

Siden Gud bare fant to gamle menn, en mann og en kvinne, Simeon og Anna, verdige til å anerkjenne i Jesusbarnet, deres forløsende Messias, er det logisk at resten av jødene, som Gud anså som uverdige denne æren, ville gi Skriften en feiltolkning. Dermed ble og forblir dette beundringsverdige og hellige kapittelet i Jesaja 53, hvor Gud tydelig åpenbarer sin Messias Jesu lidende oppdrag, forvrent av jødene som setter seg selv i rollen som den som blir urettferdig forfulgt og ofret. Deres resonnement ga mening. Var de ikke medlemmene av det eneste folket som Gud hadde valgt til å representere sitt Israel blant alle jordens nasjoner? Dette folket så seg derfor som martyrer ofret for å sone for hele menneskehetens synder. Vi kan da forstå hans vanskeligheter med å gjenkjenne, i «*Guds lam* » ved navn Jesus, den strålende og mektige Messias som de ventet på skulle befri dem fra dominansen til de harde og grusomme romerne som okkuperte deres nasjonalland.

Jeg insisterer på viktigheten av dette, som må forstås og mottas godt. Det er ikke unormalt at de profeterte mysteriene ikke forstås av mennesker. Fordi denne forståelsen bare gis av Gud til menn som han selv velger til å opplyse dem som profettjenere, og vi har sett i Åp 1:3 at hans lys kommer inn i menneskeheten gjennom en enkelt mann som Ånden utpeker som « *den som leser* ». Det er fra denne opplyste personen Gud vil utvide sitt lys ved å formidle det til sine andre tørste tjenere som våker og venter på ankomsten av svarene de ønsker å få fra ham. Det er selvfølgelig en grense for guddommelige svar som bare gis for ting han samtykker i å åpenbare; utover denne grensen bevarer Gud sine hemmeligheter. Det er i Jesaja 29:11 at Ånden lar oss forstå at han gir i et profetisk budskap til verbet å lese betydningen av å tyde og tydelig forstå hva hans vilje koder på et rent og strengt bibelsk grunnlag, noe som gjør mitt tydede budskap til en velsignet arv fra den protestantiske troen, forfatteren av uttrykket «Skriften og Skriften alene». Her er hva Jesaja 29:11–14 sier: « *All åpenbaringen for dere er som ordene i en forseglet bok, som gis til en mann som kan lese. Han sier: «Les dette!» Og han svarer: «Jeg kan ikke, for den er forseglet.» eller som en bok gitt til en mann som ikke kan lese, og som sier: Les dette! Og han svarer: Jeg kan ikke lese.* » Gud fordømmer deretter den falske kjærligheten som er vist ham, som rettferdiggjør denne manglende evnen til å forstå hans åpenbarte mysterier: « *Herren sa: Når dette folket holder seg nær meg, ærer de meg med sin munn og med sine lepper, **men deres hjerte er langt borte fra meg**, og frykten de*

*har for meg er bare en menneskelig tradisjon. Derfor vil jeg slå dette folket igjen med tegn og under, **og deres vises visdom skal forgå , og deres klokes forstand skal forsvinne .»***

Måtte derfor den levende Gud bli prist og opphøyet ved Jesu Kristi navn for sin mest dyrebare gave: sin klokskap eller guddommelige visdom!

Romersk forvirring

Roma, Roma og Roma! Du tror kanskje jeg er fiksert på henne, og det er jeg, men for å forstå hva jeg mener, se på hva Gud sier om henne i Åp 18:23-24: « *Lys fra en lampe skal ikke skinne i **deg** , og røst av brudgom og brud skal ikke høres i **deg** . **For dine kjøpmenn var jordens stormenn, og alle folkeslag ble forført av dine trolldomskunster.** Blodet av profeter og helgener og alle de som er blitt drept på jorden, ble funnet i **henne** . » Legg først merke til den siste setningen i dette budskapet: « Og blodet av profeter og helgener **og alle de som er blitt drept på jorden, ble funnet i henne** . » Og det mest forbløffende er at denne anklagen er fullstendig berettiget. Så forstå at Den Allmektige har foran meg festet sin guddommelige Ånd mot «henne». Og jeg vil forklare deg hvordan denne anklagen er fullstendig berettiget.*

Roma ble offisielt født i 753 f.Kr. Det var et monarki frem til 510 f.Kr. På den tiden styrtet en revolusjon monarkiet for å etablere republikken. Og her finner vi et fellestrekk med Frankrikes historie, som ble styrt av monarkiet frem til 1789 og 1992, året for republikkens utrop. Etter å ha forsøkt forskjellige typer styresett, konsulat, diktatur og triumvirat, ble det keiserlig ved Jesu Kristi fødsel. Den første keiseren var Cæsar Augustus av den ekstremt velstående Julius-familien, og onkelen hans var den berømte Julius Cæsar, myrdet av en konspirasjon av republikanske senatorer. Dette romerske keiserlige herredømmet ble påtvunget alle de beseirede og erobrede folkeslagene. Romerske lover og kultur ble påtvunget alle innbyggerne i imperiet. Djevelen, som inspirerte denne romerske makten, ga alle et bredt utvalg av religiøs tilbedelse, og vakte folkets sinne mot den religiøse gruppen av de første kristne som ble anklaget for å ha satt fyr på Roma, da initiativtakeren til denne handlingen var ingen ringere enn den demoniske keiseren Nero selv. Her finner vi den første formen for «bakvaskelser» rettet mot Jesu Kristi folk; bakvaskelser som Gud tilregner jødene i «Satans synagoge» hvis sjalusi og ondskap førte dem til å organisere seg mot Kristi kirke, løgnaktige anklager som endte opp med å bære bitre frukter for Guds tjenere i Jesus. For å underholde og blidgjøre folkets sinne, lot Nero dem fortære levende av ville dyr i sin arena i Colosseum, i det blodige Roma. Roma hadde allerede korsfestet hodet for Guds kirke, Jesus Kristus, den 3. april 30, og mange andre etter ham. Og mellom 65 og 68, i selve Roma, led det nye fellesskapet av helgener massive dødsfall i hendene på romerne. Merk allerede at disse fakta rettferdiggjør Jesu uttalelse i Åp 18:24: « *og fordi i **henne ble funnet blod av profeter og helgener og av alle de som er blitt slaktet på jorden.** »* Men disse tingene gjaldt bare handlingene til Roma, som nylig hadde blitt keiserlig.

Over tid mistet Romerriket sin enhet og makt fra og med 395. Siden 313 har riket blitt styrt av Konstantin I^{den} store. Han foretrakk å bo i Konstantinopel, det tidligere Bysants som ble tatt fra tyrkerne, og som han hadde pyntet og utvidet. I selve Roma splittet den kristne troen, som ble legalisert av keiseren, mer enn den forente, fordi siden 321 satte oppgivelsen av sabbaten, som ble helliget av Gud, ved ordre og keiserlig dekret, denne kristendommen i en situasjon med synd mot Gud. Frukten av forbannelsen tok da form av splittelse og motstand. Doktrinære krangler satte folk opp mot hverandre. De aller fleste nye falske "omvendte" kristne adlød det keiserlige dekretet og gjorde den første dagen i uken, innviet av hedningene til sin tilbedelse av den "ubesvergede ærverdige solen", til dagen for ukentlig religiøs hvile. Det var i denne tiden med religionsfrihet at den romersk-katolske læren, som ennå ikke var pavelig, ble født og fikk makt. Gjennom hele imperiet utnevnte kristne samfunn en lokal leder som var anerkjent for sin kunnskap og evne til å rettferdiggjøre sin tro som «biskop». Og alle disse biskopene møttes for å konfrontere sine meninger. Men allerede da nøt biskopen av Roma overlegen prestisje fordi han praktiserte sin tro i den prestisjefylte byen Roma, den gamle keiserbyen som styrte hele imperiet. Det var derfor dette setet for romersk autoritet som ville gi naturlig overherredømme til den religiøse oppfatningen som ble anerkjent i denne byen: Roma.

På den tiden, da den allerede var rammet av forbannelsen fra den hedenske «soldagen», fikk denne romersk-katolske religionen støtte fra frankernes første konge, Klodvig selv, som konverterte til katolisismen via sin kone Klotilde. I sin religiøse iver ga han sin militære støtte til biskopen av Romas sak, og han kom til Roma for å forsvare ham mot hans lokale fiender, langobardene. Det er denne hjelpen, som først ble tilbudt ham, at Frankrike skylder kallenavnet «kirkens eldste datter». Og denne tittelen, som alle kjenner, rettferdiggjør Guds åpenbaring som forteller oss om Roma, som han symboliserer med navnet « **Babylon den store** », i Åp 17:5: « *På hennes panne var det skrevet et navn, en **hemmelighet** : **Babylon den store** , **mor** til skjøgene og jordens vederstyggeligheter.* » Dette « **mysteriet** » er « **urettferdighetens** » ifølge 2. Tess. 2:17: « *For urettferdighetens **hemmelighet er allerede i virksomhet; bare den som fortsatt holder den, må tas bort.*** » Hvis Gud kaller den romersk-katolske kirke «skjøgenes mor», er hennes skjøger hennes døtre, og vi må kunne identifisere dem fordi det er de som gir religionen dens aspekt av religiøs «forvirring». Jeg vil derfor komme tilbake til dette emnet snart.

Andre fase: Pavelige Roma.

Mellom 533 og 538 var Roma okkupert av østgoterne. På denne tiden ønsket den intrigante Vigilius, en venn av Theodora, den nye kona til keiser Justinian I ' å oppnå religiøs styring av riket og forene religionen gjennom en disiplin som ble pålagt alle innbyggerne i hele riket. Denne måten å sette en stopper for krangler mellom de forskjellige religiøse opposisjonene på forførte keiser Justinian, som ga etter for hans forespørsel. Et dekret gjorde ham til pavelig leder med verdslig makt; dette utgjorde en stor nyhet for den kristne troen, som hadde forblitt fri og tolerant frem til da. Det er denne falske kristne religionen Gud fra nå av vil ta som et permanent mål for sin krig, konkretisert av straffene i syv hoved- og førsteplager kalt «trompet»; de seks første presenteres i Åp 8 og

9, og den siste, den «syvende», åpenbares i Åp 11:15. Gud retter sine bebreidelser til ham i Dan. 7:8 til 26. Husk spesielt dette verset 25, fordi det inneholder essensen av hans skyld: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal tære på Den Høyestes hellige, og han skal tenke på å forandre tider og lover. Og de hellige skal bli gitt i hans hånd for en tid, tider og en halv tid.* »

Frem til den franske revolusjonen ble denne religiøse fienden av Gud, maskert av sitt bedragerske utseende eller kristne merkelapp, beskyttet og støttet av de franske monarkenes militærmakt, og dermed fikk hun kallenavnet «kirkens eldste datter».

La oss nå undersøke de « *ubeskjevne døtrene* » til denne romerske « *ubeskjevne moren* ». Disse « *døtrene* » er religiøse grupper som, selv om de skilte seg fra henne i løpet av historien, likevel har beholdt tegn på hennes autoritet. Og den første kristne religionen som brøt forbindelsen med henne, er i dag denne ortodokse religionen, som likevel har arvet alle forbannelsene som rammet Roma da de ble separert. Ved å sammenligne deres religiøse lære kan vi dermed se at de er identiske; den første « *datteren* » er i bildet av sin « *mor* »; den samme praksisen med hvile på «solens dag», omdøpt til søndag, de samme avgudsdyrkende kultene vendt mot de «døde» helgenene; det ser tydelig ut til at årsaken til separasjonen bare var en kranjel mellom ledere. De ortodokse ønsket ikke å underkaste seg den romerske pавens åndelige og timelige veiledning. Men de etablerte likevel en ortodoks leder kalt pave og til og med flere, som motsetter seg den sanne læren som gjør « **Jesus Kristus til det eneste hodet for sin kirke** », som bare gjelder den åndelige innsamlingen av hans sanne utvalgte, noe som forklarer forskjellen. Fra det 11. ^{århundre} og frem til i dag har bruddet mellom vestlig og østlig tro vært totalt. De to religionene ser fortsatt på hverandre som fiender og motsetter seg den vestlige leiren mot Russland. Men ortodoksien er en karbonkopi av dens katolske modell. Begge gjengir den hedenske østlige modellen av bronser som bor i lukkede samfunn i klostre. Påkallelser og repetisjoner av bønner kjennetegner dem også. Bonsene bruker til og med "bønnehjul" for å erstatte bønnene sine. Og vel vitende om at de er rammet av guddommelig forbannelse, har katolske og ortodokse bønner like stor effekt som disse "hedenske møllene" hos Gud.

Andre fase: den anglikanske troen

I løpet av 1500 ^{-tallet brøt} en annen « *datter* » med. Dette var den anglikanske religionen. Og her var målet igjen å frigjøre seg fra pавens veiledning, men denne gangen av en enda mindre legitim grunn, siden opphavsmannen til denne handlingen, Henrik VIII, forårsaket bruddet, fordi paven ikke gikk med på å rettferdiggjøre skilsmissen hans fra sin legitime kone, den spanske Katarina av Aragon, fordi han ønsket å gifte seg med den unge og attraktive Anne Boleyn. Her når vi toppen av avsky. Tenk deg hvordan Gud kan dømme en religion som ble skapt for å rettferdiggjøre utroskap av den engelske kongen! Men under tvang og frykt for kongemakt og dens bødler hadde folkemassene ikke noe valg, og heller ikke muligheten til å bedømme situasjonen, og over tid kom anglikanismen til å øke « **forvirringen i den romerske religionen** ». For bortsett fra avvisningen av pavelig autoritet, er den anglikanske religionen også en karbonkopi av den romersk-katolske modellen. Den utnevner biskoper og en erkebiskop, leder av

anglikanismen, og æresbevisninger, som « *sin mor og søstre* », den falske «guddommelige» Maria, mor til Kristus Jesus. Og jeg vil gjerne påpeke at anglikanismen forfulgte de kristne av den reformerte protestantiske troen, som den feilaktig assimileres med i dag, til og med drev dem ut av England og tvang dem i eksil til Amerika om bord på det berømte skipet Mayflower.

Offisielt, siden det samme 1500-tallet, men i virkeligheten, siden det 12. århundre, var oppdagelsen av den bibelske teksten opprinnelsen til den sanne læren om den apostoliske kristne tro, og perfektjonen av dens anvendelse preget troen til valdenserne som hadde søkt tilflukt i det italienske Piemonte. Logisk nok tok arbeidet med doktrinær reformasjon navnet reformert tro eller protestantisk tro. Men på 1500-tallet hadde den valdensiske perfektjonen forsvunnet, og reformasjonen som ble forkynt av den tyske munken Martin Luther, gjenopprettet ikke sabbaten slik Peter Vaudès kalte Valdo hadde gjort før ham så tidlig som i 1170. Ved å bevare den ukentlige hvilen på den falske «Herrens dag» som ble etablert av Roma, forble den protestantiske religionen en « *ubeskeden datter* » av sin romerske « *mor* ». Den protestantiske religionen spredte seg under flere kirkesamfunn bygget på ledere, inkludert den geneverske Johannes Calvin, som den dominerende kalvinismen ble født fra i USA. Alle disse forskjellige kirkesamfunnene har favorisert og forsterket den « **romerske forvirringen** ». For støttet av Gud frem til 1843, utover denne datoen, gjorde Guds krav om den teologiske og praktiske gjenopprettelsen av hans hellige sabbat, den sanne syvende dag, dem til verdige « *døtre* » av sin romerske « *mor* ». I Åp 2:24-25 adresserer Gud et budskap der han fremkaller en doktrinær ufullkommenhet i sin religiøse praksis, og dermed hentyder til overtredelsen av hans sanne sabbat som alltid ble praktisert av jødene, til alle tider og steder. Jesus erklærer: « *Til dere som er i Tyatira, dere som ikke tar imot denne læren, og som ikke har kjent Satans dybder, som de kaller dem, sier jeg: **Jeg legger ingen annen byrde på dere ; bare hold fast ved det dere har, inntil jeg kommer .*** » Ved å si « *inntil jeg kommer* », bekrefter Jesus Kristus den nært forestående inngangen til en tid da forventningen om hans gjenkomst vil bli et spørsmål om åndelig liv eller død. Det er ved å delta i «adventist»-vekkelsen, et navn hentet fra det latinske «adventus» som betyr komme, mellom 1843 og 1844 at Jesus, i stedet for å vende tilbake, kommer i åndelig kontakt med de utvalgte som han utvelger i disse to påfølgende trosprøvene, hvor de utvalgte demonstrerer sin verdighet ved den kjærligheten han har til de profetiske sannhetene som Gud har foreslått i sin hellige Bibel. I denne velsignede kontakten leder Jesus dem mot gjenopprettelsen av praksisen med sabbatshvile som er « *helliget* » av Gud siden hans skapelse av verden i henhold til 1. Mos 2:1 til 3, og som det fjerde av disse ti budene til det hebraiske folket i den gamle pakt gjenoppliver. I denne erfaringen gjenvinner sabbaten betydningen av et tegn på guddommelig godkjenning som Bibelen gir den i Esek. 20:12 og 20: « *Jeg ga dem mine sabbater **som et tegn mellom meg og dem** , for at de skulle vite at jeg er Jahve, som helliger dem.../... Helliggjør mine sabbater, og **la dem være et tegn mellom meg og dere** , for at de skulle vite at jeg er Jahve, deres Gud.* » Det er viktig å forstå at vårt ønske om å ære hans « *sabbat* » utelukkende er Den Hellige Ånds verk, som er virksom i oss. Gud ransaker oss og kjenner oss perfekt, og det er han som leder oss mot sin sannhet og menneskene som bærer den for

ham, fordi han har valgt dem til å være sine depositarer. Det er på grunn av denne rollen som et tegn på hans guddommelige godkjennelse at « *sabbaten* » gitt av Gud utgjør et ytre tegn på hans helliggjørelse av sine sanne kalte med tanke på deres endelige utvelgelse. Men for at sabbaten skal få denne betydningen av helliggjørelse, må den som er kalt vise seg verdig den. Det er der kjærligheten til guddommelig bibelsk sannhet, og spesielt profetisk sannhet, favoriserer utvelgelsen av den som er kalt. Og fordi denne totale kjærligheten er sjelden, sa Jesus i Matteus 22:14: « *For mange er kalt, men få er utvalgt .* » I Åp 9:1–12, under symbolet på sin « *femte trompet* », fremstiller Jesus overfloden av former for universell protestantisme fra sitt verdenshovedkvarter i USA, ved å sammenligne handlingen sin med «en berusende røyk », i vers 2: « *Og hun åpnet den bunnløse brønnen. Og røyk steg opp fra brønnen som røyken fra en stor ovn, og solen og luften ble formørket av røyken fra brønnen.* » Hvis ikke Gud selv hadde gitt transkripsjonskoden for disse bildene, ville budskapet vært uforståelig. Men han gir det, i den samme Johannes' åpenbaring, at « *røken* » symboliserer « *de helliges bønner* », « *solen* », det sanne lyset og « *luften* », djevelens og hans demoners virkeområde, i henhold til det som står skrevet i Ef 2,1-2: « *Dere var døde i overtredder og synder, som dere tidligere vandret i, etter denne verdens gang, etter fyrsten over luftens makt , ånden som nå er virksom i ulydighetens sønner .* » De tre symbolene som er samlet, avslører at de protestantiske bønnene inspirert av djevelen fyller « *luften* », det himmelske elementet på jorden hvor han med sine demoner utvikler seg og er aktiv for å dominere sinnene til alle jordens innbyggere; Kristi sanne utvalgte, bortsett fra fordi Jesus beskytter dem. Og dette budskapet vil bli bekreftet i vers 11 i Åp. 9, hvor vi leser: « *Og de hadde til konge over seg avgrunnens engel , hvis navn på hebraisk var Abaddon, og på gresk Apollyon.* » Jeg skal ikke gjenta her vers-for-vers-studien som allerede er utført og presentert i verket « **Forklar meg Daniel og Åpenbaringen** .» Jeg minner her om noen spesielt presise og forvirrende sannhetsargumenter for de angitte subjektene. I dette vers 11 bekrefter Gud at han siden 1843 har overgitt universell protestantisme til djevelen, den fremtidige « *avgrunnens engel* », det vil si at Satan vil være bundet « *i tusen år* » på den øde jorden som vil få tilbake navnet « *avgrunnen* » fordi den etter Jesu Kristi strålende gjenkomst igjen vil være øde, uten noen form for liv, slik den var på skapelsens « *første dag* », ifølge 1. Mos. 1:2. Og navnene «Ødeleggeren» som Gud gir ham « *på hebraisk og gresk* » antyder den destruktive, urettferdige og forvrengte bruken av hele Bibelen skrevet « *på hebraisk* » for den gamle pakt og « *på gresk* » for den nye pakt; dette, i henhold til inspirasjonen som djevelen og hans demoner har gitt til protestantene som er forlatt av Gud siden 1843, datoen for ikrafttreddelsen av dekretet i Daniel 8:14.

De « *urene døtrene* » til den romersk-katolske « *moren* » er så mange at jeg umulig kan liste dem alle opp, men Gud har gjort det enkelt for oss, for det er nok for oss å vite at den ukentlige hvilen som praktiseres og rettferdiggjøres er romersk søndag, for å vite at de er blant religionene som er berørt av dens forbannelse. Der sabbaten praktiseres, må kjærlighet til sannheten demonstreres. For praktiseringen av sabbaten alene kan rettferdiggjøres av ren religiøs arv, så uten kjærlighet til Bibelens profetiske sannhet har den praktiserte sabbaten ikke

mer verdi enn praktiseringen av romersk søndag. Og denne situasjonen er den for jødene i henhold til kjødet og nasjonen siden år 30 og den for den universelle institusjonen kalt «syvendedagsadventister» siden år 1994. Den har vært velsignet siden etableringen i 1863 i USA, og ifølge Apo. 3:16 « oppkastet » av Jesus Kristus i 1994, etter observasjonen gjort av Jesus Kristus som testet hans profetiske tro, ved å kunngjøre hans gjenkomst i 1994, i adventistkirken Valence sur Rhône i Frankrike. I denne aller første historiske franske festningen for syvendedagsadventismen i dette landet tok de religiøse lederne dermed risikoen med å formalisere sin avvisning av kunngjøringen jeg hadde presentert for dem siden året 1991, og ved slutten av året fjernet de fra medlemmene sine den inspirerte tjeneren til Jesus Kristus som jeg er og demonstrerer på disse sidene jeg skriver; arbeider i hans voksende lys og hans tjeneste siden 1980.

Fjerde fase: institusjonell adventisme.

Siden 1994 har han blitt «en av Babylon den stores døtre» ved å bli med i den protestantiske føderasjonen. Og denne feilen fortjener å bli godt argumentert.

For å forstå det bedre, må vi huske at Gud i den gamle pakt irettesatte Israel strengt for deres midlertidige allianse med Egypt, et forbilde og symbol på synd. Denne irettesettelsen utgjør en høytidelig advarsel rettet mot mennesker, slik at de ikke gjentar denne alvorlige feilen som han straffer med sin forbannelse og sin avvisning. Imidlertid var forhandlingene med de protestantiske myndighetene vellykkede i stor stillhet, og det var først i begynnelsen av 1995 at adventisttjenestemenn kunngjorde at syvendedagsadventismen var knyttet til det protestantiske verdensforbundet. Pastorene og deres regionale presidenter ignorerte det nøyaktige og presise innholdet i Daniels åpenbaringer og Johannes' åpenbaring, der Gud presist åpenbarer sin dom over den protestantiske troen, og som han erklærer fra 23. oktober 1844, datoen for slutten av den andre forventningen om Jesu gjenkomst, ifølge Åp 3:1: « *Du regnes som levende og du er død* », og spesifiserer: « *For jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud* .» Ved å inngå den protestantiske alliansen som allerede er alliert med den økumeniske katolske tro, har den fallen adventismen dermed inngått en allianse med døden.

Etter å ha blitt adventist siden sabbaten 14. juni 1980, arvet jeg de tradisjonelle tolkningene som ble formidlet av Herrens tjener Ellen Gould White. Men hennes profetiske forklaringer var de som Jesus ønsket å gi foreløpig mens han ventet på den siste tiden for det store lyset. Og jeg blir fortsatt i dag ledet til å stille spørsmål ved tolkningen av de tre budskapene som er sitert i Åp 14:7-8-9 og 10. Tradisjonelt var disse budskapene knyttet til de to kunngjøringene om Kristi gjenkomst for datoene våren 1843 og 22. oktober 1844. Men du kan se at budskapene fra den første og andre engelen ikke refererer til Jesu Kristi gjenkomst. Tolkningen jeg gir disse to budskapene, og selv i dag det tredje, er mye mer logisk. Faktisk "følger" englene hverandre i en åndelig forstand av forholdet mellom budskapene som er gitt. Det andre presenterer konsekvensene av det første, og det tredje, konsekvensene av det andre. Jeg utvikler tankene mine: det første budskapet signaliserer begynnelsen på en dom fra Gud i den kristne tro slik den ble praktisert av protestanter i 1844: « *Han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære, for timen for hans dom er kommet, og tilbe ham som*

har skapt himmelen og jorden, havet og vannkildene. » I sitt budskap betegner denne engelen praktiseringen av sabbaten, som nettopp i teksten til det fjerde av de ti bud har som mål å « gi ære » til den store skaperguden ifølge 2 Mos 20:11: « For i seks dager skapte Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem, og hvilte på den sjuende dagen. Derfor velsignet Herren sabbatsdagen og helliget den. »

Kravet om gjeninnsettelse av den hellige sabbat resulterer i utnevningen av den romersk-katolske kirke, noe som legitimerte dens forlatelse siden 7. mars 321, og i 538, datoen da den ble pavelig. Det er derfor den andre engelen utpeker den ved å si om den: « *Og en annen, en annen engel, fulgte etter og sa: **Falt, falt er Babylon den store, for hun lot alle folkeslag drikke av sin vredes vin fra utukt!*** » I dette verset refererer nasjonene som har blitt tvunget til å drikke av Guds vredes vin fra hans utukt, til de katolske nasjonene, men også til de protestantiske nasjonene som ærer og praktiserer hans første hviledag, den gamle «dagen med den ubeseirede sol» som er besmittet av hedensk tilbedelse. Synden er så alvorlig og dødelig at en tredje engel følger etter for å presentere dette budskapet: « *Og en annen, en tredje engel, fulgte etter dem og sa med høy røst: Om noen tilber dyret og dets bilde **og tar dets merke på pannen eller på hånden**, skal han drikke* av Guds vredes vin, som er skjenket ublandet i Guds vredes beger, og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers og for Lammets åsyn. » Vi må deretter trekke alle konsekvensene av denne advarselen som Gud retter til protestanter, men også til adventistene selv, ved å spesifisere i dette verset « ***han skal også drikke*** ». I dette budskapet kan du finne en advarsel og konsekvensen av dens forakt. Det er derfor jeg i dag blir ledet til å koble budskapet fra denne tredje engelen til testen av adventistenes tro i år 1994, der adventismen mistet Kristi nåde som betegnet den som «naken». Og dens tilknytning til den protestantiske føderasjonen gjør at den tar et merke av romersk autoritet som plasserer den i den lite misunnelsesverdige situasjonen som offer forutbestemt til å lide den andre døden i ildsjøen; i samsvar med advarselen som ble gitt av den tredje engelens budskap. I sitt budskap presenterer engelen handlingen med å ta et merke ved å bruke dette verbet i presens, som gjelder den protestantiske troen fra 1843 og 1844 og den offisielle adventismen, fra begynnelsen av år 1995, datoen for dens allianse med den protestantiske føderasjonen som allerede er fordømt for sin lydighet mot den romersk-katolske autoriteten. Denne anvendelsen av den tredje engelens budskap på den oppkastede adventismen utelukker imidlertid ikke dens anvendelse på den endelige konteksten av den universelle regjeringen som vil søke å tvinge alle overlevende fra den tredje atomkrigen til å ære den romerske søndagen. Adventistene kjente tradisjonelt til kunngjøringen av denne siste trosprøven knyttet til loven som gjorde søndagshvile obligatorisk, men de var ikke klar over at advarselen fra den tredje engelen ville fordømme dem først, så tidlig som i 1995, det vil si etter trosprøven som ble fullført i 1994.

La oss sammenligne erfaringene. I 1843 og 1844 visste spotterne og de likegyldige hvordan de skulle vente, klokt og fryktsomt, til de annonserte datoene var over, for å fordømme og åpenlyst håne førstedagsadventistenes godtroenhet, for det var ennå ikke snakk om sabbaten, men bare om forventning om Jesu Kristi

strålende gjenkomst. Da datoene gikk, ble de sanne adventistene utstøtt og avvist av medlemmene i sine kirker, og Gud samlet dem for å danne, etter at de hadde adoptert hans hellige sabbat, hans syvendedagsadventistkirke. Tvert imot, i troens prøve basert på forventningen om Kristi gjenkomst i 1994, ventet ikke den lunkne og formalistiske adventismen til datoen 1994 skulle gå før den fordømte og avviste Guds budskap, fordi den på slutten av 1991, tre hele år før den presenterte datoen, valgte å utslette budbringeren, og bekreftet dermed sin definitive avvisning av det profeterte budskapet. Og her igjen presenterer Jesu budskap til Laodikea hans svar på denne avskyelige oppførselen. Her bruker han igjen presens og futurum for verbene sine, som suksessivt uttrykker årsak og konsekvens: « *Fordi du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn.* » Observasjonen ble imidlertid gjort på slutten av 1991, og konsekvensen, Jesu oppkast, vil komme tre år senere, i begynnelsen av 1995. Denne oppkast bekreftes deretter av at den offisielle adventismen slutter seg til den protestantiske leiren som Jesus Kristus har kalt « *død* » siden 1844, i Åp 3:1: « *Skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds sju ånder og de sju stjernerne: Jeg vet om dine gjerninger. Jeg vet at det sies at du lever, og du er død.* » ".

Den offisielle adventismen har ikke klart å lære alle lærdommene som er gitt av åpenbaringene mottatt og formidlet av vår søster Ellen Gould-White. I sin tolkning av de tre englebudskapene spesifiserte hun angående menneskers oppførsel overfor adventistkunngjøringene fra William Miller, at **Jesus ga sine engler ordre om ikke lenger å handle med kristne som avviste og foraktet kunngjøringene som ble forkynt av hans sendebud** . Den samme dommen falt over den offisielle adventismen i 1995, av samme grunn. Og allerede dette budskapet som ble formidlet av Ellen Gould-White i sine skrifter, bekreftet min forståelse av den allerede forståelige nedgangen i den protestantiske leiren, på grunn av det guddommelige kravet om sabbat siden 1843 og 1844. Men for å oppnå disse tingene måtte vi gi dem hele vårt hjerte og vår sjel, mye tid og utholdenhet. Men det var også nødvendig å bli valgt og veiledet av Jesus Kristus eller hans engel Gabriel, vår ledsager i tjenesten som også viser fullstendig selvfornektelse i sin tjeneste for Gud i Jesus Kristus.

I de 2000 årene som ledet frem til hans strålende gjenkomst, opplevde Jesus Kristus lykke i sitt forhold til sine forløste bare i apostolisk og adventistisk tid, og årsaken til denne lykken er lett å identifisere: i begge tidsepoker holdt og æret hans trofaste tjenere hans hellige sabbat. Det er derfor hele hans profetiske åpenbaring er bygget på disse to grunnvollene: fra år 30 til 321, eller 291 år, og fra år 1844 til 2030, eller 186 år. Dette er to epoker der hans « **evige** himmelske prestedømme » og overholdelsen av hans sabbat, helliget fra verdens grunnvoll, ble og igjen blir anerkjent og æret av hans forløste. Disse to periodene utgjør også « *portene* » og « *grunnmurene* » til det « *nye Jerusalem* », det symbolske bildet av den forløste utvalgte, i Åp 21:12 og 14: « *Og den hadde en stor og høy mur med tolv porter, og ved portene tolv engler, og navn skrevet på den, navnene på Israels barns tolv stammer : .../...Byens mur hadde tolv grunnmurer, og på dem de tolv navnene på Lammets tolv apostler .* » Mellom disse to periodene avledet den pavelige tronraneren æren og bønnene til de katolske troende og et stort

flertall av protestanter som Gud dømte som « **hyklere** » i Dan 11:34, til seg selv: « *Og når de faller, skal de få litt hjelp, og mange skal slutte seg til dem i hykleri .» Derfor må hele Åpenbaringen analyseres under de doktrincære standardene som ble brukt i disse to epokene, fordi mellom de to stigmatiseres og fordømmes « syndens » regime av Gud i Dan. 8:12 kom til å dominere den kristne religionen: « **Hæren ble frelst med det evige offeret—på grunn av synd** ; *hornet kastet sannheten ned og hadde fremgang i sine foretak .»* Ordet «offer» er ikke sitert i den originale hebraiske teksten. Urettferdig lagt til, forvrenger det betydningen av budskapet og antyder konteksten til den gamle pakt, mens Gud med sitt budskap sikter seg inn på den kristne æraen i den nye pakt.*

Ved tidspunktet for gjenopprettelsen av sabbaten, det vil si fra 1844, ifølge Åp 7:2, påbegynte Gud sitt verk med å « **besegle** » sine sanne utvalgte, som i motsetning til sabbaten oppdaget at søndagen utgjorde det viktigste « **dyrets merke** » som er sitert i Åp 13:15: « *Og han lot alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller, få et merke på sin høyre hånd eller på sin panne .* » Merk denne presisjonen, teksten sier ikke « *merket* », men « **et merke** »; noe som antyder at dette « *merket* » kan ta flere konkrete former, men de representerer alle et tegn på romersk og pavelig religiøs autoritet. I denne forstand er resten av den første dagen, som Konstantin etablerte, « *et merke* », tilbedelsen av Maria er « *et merke* », tilbedelsen av helgenene er « *et merke* », den katolske messen er « *et merke* » ... osv. Dette rettferdiggjør fordømmelsen av den offisielle adventismen, som avviser det guddommelige lyset i 1991 og inngår allianse med den forbannede protestantiske troen på grunn av dens respekt for den romerske hviledagen; noe som fører til at den offisielle adventismen tar « *et merke på sin hånd og på sin panne* » av romersk autoritet; « *på sin hånd* » som et verk og « *på sin panne* » som et tegn på sin egen vilje og ansvarlige personlige valg.

Inntil Jesu Kristi herlige gjenkomst utgjør overholdelsen og overholdelsen av den « **syvendedagshvilen som er helliget** » av Gud, i 1. Mos 2,2–3, i profetien « **den levende Guds segl** », men Bibelen gir en komplementær betydning til dette « **Guds segl** ». Vi leser i 2. Tim 2,19: «... *Likevel står Guds faste grunnvoll og har dette seglet : Herren kjenner sine , og: Den som nevner Herrens navn, skal holde seg fra urettferdighet .»*

Etter disse forklaringene blir den « **romerske forvirringen** » like gjennomskiktig som krystall. « **Urettferdighetens mysterium** » er tydelig identifisert.

På vei mot global styring

Søndag 7. desember 1941, klokken 10.00, det tidspunktet som var valgt for protestantisk religiøs tilbedelse, satte Japan i gang et luftangrep mot den amerikanske basen i Pearl Harbor i Stillehavet. Så snart angrepet var i gang, erklærte Japan offisielt krig mot USA, og brøt dermed de konvensjonelle reglene som ble vedtatt av Folkeforbundet, organisert av Vesten.

Amerikanerne ble hjulpet i sin utvikling av jødiske vitenskapsmenn som hadde flyktet fra Tyskland før starten av andre verdenskrig. 6. og 9. august 1945 ble to atombomber sluppet over Hiroshima og Nagasaki, noe som tvang japanerne til å anerkjenne den amerikanske seieren. Gode fyrster, USA ville hjelpe Japan med å komme seg ved å tilby dem sitt protektorat; den amerikanske koloniseringen av sinn hadde begynt. Men for å forstå hvordan vi kom hit, må vi gå tilbake til 1944. 6. juni samme år, 1944, landet den vestallierte leiren i Normandie på strendene i Nord-Frankrike. Russerne gikk inn i Berlin 2. mai 1945, og amerikanerne gikk inn etter tur to måneder senere. Nazileiderne ble arrestert og ble stilt for retten og hengt av den seirende leiren etter de sensasjonelle Nürnberg-prosessene, som startet 20. november 1945 og sluttet 1. oktober ¹⁹⁴⁶. Men så snart de kom inn i Berlin, evakuerte amerikanerne de "grå hjernene" fra den tyske nazileiren.

Amerika har dermed, sammen med Japan, et svært lønnsomt industrielt produksjonsområde, og enorme fortjenester oppnås ved å flytte amerikanske selskaper til dette landet. Amerika vil dra nytte av kunnskapen til den berømte fysikeren Von Braun, som utviklet de tyske V1- og V2-missilene som ødela London. Og alle NASAs vellykkede romfremskritt skyldes ham.

I Europa hadde krigen forårsaket mye ødeleggelse, og USA, de gode fyrstene, hjalp til med gjenoppbyggingen. De organiserte «Marshall»-planen og investerte mye penger for å hjelpe de europeiske folkene i den vestlige leiren, bare fordi den russiske leiren, siden delingen av Jalta, hadde okkupert Polen og Øst-Tyskland så langt som Berlin. Amerikas mektige industrielle og kjemiske maskineri var satt i gang, og bruken av DDT økte avlingene ved å ødelegge skadedyr og insekter som angrep landets avlinger. Salget av dette amerikanske produktet beriket Amerika ytterligere. Men i Frankrike så general de Gaulle, landets leder, på denne nye formen for kolonisering med mistenksomhet, fordi siden krigens slutt hadde amerikanske hærer vært stasjonert over hele Vest-Europa. Og på bekostning av å betale en stor krigsgjeld, fikk han endelig dem til å dra fra fransk jord. Den republikanske ånden ville føre til at franskmennene fjernet denne militære lederen fra makten. Men Frankrike er ikke immun mot den amerikanske innflytelsen som ungdommen beundrer og tar som modell. Og her, over hele Vest-Europa, har vi en ny kolonisering av menneskelige sinn.

I verden setter en kamp om innflytelse nå to motstridende blokker opp mot hverandre på alle områder – politisk, økonomisk og religiøs: amerikansk kapitalisme mot sovjetisk-russisk kommunisme; amerikansk protestantisk religion mot det russiske folkets ateisme. «Jernteppet» skiller de to leirene, som er gjensidig hatet. Mellom disse to gigantene er europeerne splittet om det ene eller det andre, selv innad i nasjonene selv. Begge behersker atomvåpenet for høyeste avskrekking. Og nasjonene gjenoppbygger seg selv i en bipolar form, som de to stormaktene.

Frankrike mistet sine kolonier, og general de Gaulles tilbakekomst til makten i 1958 satte landet under en ny grunnlov: den femte ^{republikken}. Denne militærlederen trengte absolutt makt og var så utspekulert at han utformet en grunnlov som sikret ham autokratisk makt samtidig som den beholdt demokratiske republikanske former. Deputertkammeret mistet sin

innflytelsesmakt, som nå utelukkende tilhørte presidenten og hans flertallsdelegasjon, som igjen adlød regjeringen dannet av statsministeren. Opptatt med å konsumere mer og mer, plaget ikke dette nye regimet franskmennene, som var lite interessert i politiske anliggender. Men politikken setter økonomiske retninger, og fra år til år organiserte velstående finansfolk og store industrier det økonomiske livet i henhold til sine interesser og profitt. Fra dette ble ideen om å skape et samlet Europa født, i utgangspunktet strengt kommersielt; i form av et "fellesmarked". Frankrike var avhengig av Tyskland, som var like krevende som det var, men i motsetning til Frankrike forble Tyskland under amerikansk protektorat. Og til syvende og sist var det på grunn av Europa at Frankrike ble med i den amerikanske organisasjonen NATO igjen, som general de Gaulle hadde fjernet det fra. Denne gjeninnsettelsen ble valgt av én mann, president Nicolas Sarkozy. Gjeninnsettelsen ble bekreftet 3. og 4. april 2009. Det er i denne handlingen at man kan realisere forbannelsen som utgjør denne grunnloven for den femte ^{republikk}. Hele nasjonen ser sin skjebne, på godt og vondt, overlatt til én manns avgjørelse. Og det verste for Frankrike er at Gud har forbannet det siden sin første konge, Klodvig, frankernes konge. Avgjørelsene som tas av dets ledere kan bare føre til katastrofe og ødeleggelse. Men Gud gir ham tid og har allerede spart ham for ruin under andre verdenskrig og hans dom for samarbeid med Nazi-Tyskland. Årsaken til denne beskyttelsen ligger i disse linjene jeg fortsatt skriver i dag. Det er i Valence sur Rhône at Gud valgte å bringe sin siste kraftige profetiske åpenbaring, og valget av dette stedet er basert på følgende fakta: I Valence døde hans daværende fiende, pave Pius VI, arrestert i 1798 (slutten av de 1260 årene av pavelig regjeringstid ifølge Dan 7:25), i fengselet i Citadellet i 1799. I katedralen i denne byen er det en stele hvor hjertet hans ble bevart. Nå er denne pavens død også en oppfyllelse av denne profetien i Åp 13:3: « Og jeg så et av hodene hans som om det var dødelig såret, og det dødelige såret hans var leget. Og hele verden undret seg etter dyret .» Faktisk var pave Pius VI det religiøse « hodet » til « dyret » som til sammen utgjorde religiøs makt og sivil monarkisk makt. Det andre « hodet » til dette regimet, Ludvig XVI, hadde falt 21. januar 1793, hugget av av de franske revolusjonæres giljotin. Så, fortsatt i Valence, finner vi oppholdet til den unge artillerioffiseren Bonaparte Napoleon, som i 1804 skulle bli Frankrikes keiser, Napoleon I. ^{Gud} betegner ham med bildet av en « ørn » som karakteriserte den keiserlige stilen, i Åp 8:13: « Jeg så, og jeg hørte **en ørn** fly midt under himmelen og si med høy røst: Ve, ve, ve over jordens innbyggere, på grunn av de andre stemmene fra de tre englenes trompet.» som skal høres ut! « Dette ga sønnen hans kallenavnet « **ørnungen** ».» Valence er derfor nok en gang knyttet til profeti, og ifølge dette verset, til å kunngjøre de « tre » siste « trompetene » som presenteres suksessivt i Åp. 9, for den 5. ^{og} den 6. ^{og} i Åp. 11:15, for den 7. ^{og} ting som jeg faktisk har identifisert, tolket og forklart i mitt verk « Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg ». Og hvis dette lyset ble brakt til Valence, er det på grunn av det faktum at vi der finner den eldste syvendedagsadventistinstitutionen i Frankrike; den første som ble etablert der etter Sveits. Og det er der jeg ba om og mottok Jesu Kristi dåp. Disse tre grunnene rettfærdiggjør Guds valg om å bringe sitt lys til denne byen i Frankrike. Og den eksepsjonelle naturen til dens historie bekreftes ytterligere av det faktum at i

Valence fikk ikke revolusjonærenes giljotin noen hoder til å falle; i motsetning til alle de andre byene i Frankrike på den tiden. Det er derfor i kraft av dette guddommelige valget at jeg bringer lys til det som er uklart og ignorert; i samsvar med det som står skrevet i Amos 3:7: « *For Herren, JaHWéH, gjør ingenting uten å åpenbare sin hemmelighet for sine tjenere, profetene.* » Dermed får « *Jesu vitnesbyrd* », gjennom disse skriftene, en konkret, oppbyggende og frelsende form.

Å snakke om imperialismen, fornyet i Frankrike av Napoleon I, forbinder oss med dagens amerikanske imperialismen. For USA begjærer også denne høyt forhøyede plassen over alle jordens dominatorer. Etter å ha ført suksessive mislykkede kriger mot Nord-Korea og Vietnam, begge støttet av sovjetiske, russiske og kinesiske leirer, mislyktes amerikanerne igjen mot Irak, deretter mot det muslimske Afghanistan. Amerikanerne trakk seg tilbake til seg selv, og under president Trump ønsket de å avslutte sin rolle som verdenspolitimenn; noe som allerede, uten å si det, var en innrømmelse av skyld. Men nei, det var bare av økonomiske årsaker at denne amerikanske intervensjonen måtte ta slutt. Med konkurranse fra Russland og Kina, som hadde gått inn i internasjonal kapitalisme, ble mulighetene for å oppnå verdensherredømme redusert. Men nå, takket være et presidentskifte, tvinger Russlands aggresjon mot Ukraina landet til å gjenoppta sin rolle som verdens politimann. Den demokratiske presidenten Joe Biden har en interesse i Europa og ønsker å opprettholde sitt "lederskap", sin kolonisering av tankene til folkene som har sluttet seg til NATO. Og når Ukraina, angrepet av Russland, uttrykker sitt ønske om å bli med i NATO, kan Amerika bare komme dem til unnsetning. Men for øyeblikket ønsker den for enhver pris å unngå en direkte konfrontasjon med det atomvåpenbevæpnede Russland. Derfor begrenser den seg til å levere våpen til Ukraina, som alltid krever mer, og alltid vil kreve mer, på grunn av makten til det russiske landet som kjemper mot dem.

Under Guds makt blir europeere drevet inn i en krigersk eskalering av beslutningene til lederne sine, som reagerer på landets historie og erfaringer. Internasjonale relasjoner gir dem mer og mer makt, og denne nåværende moderne egenskapen åpenbares av Gud i hans sterkt kodede budskap om den « **sjette trompet** », temaet i Åp 9, i vers 17 til 19: « *Og jeg så hestene i synet, og de som satt på dem, hadde brynjer av ild, hyasint og svovel. Hestenes hoder var som løvehoder, og fra munnen deres kom det ild, røyk og svovel.* » Dette budskapet, som ellers er fullstendig uforståelig, er ikke lenger slik. For å forstå, erstatt ganske enkelt ordet « *hester* » med gruppe eller tropp, ifølge Jakob 3:3; « *de som satt på dem* » med militærledere; ordet « *bryster* » med rettferdighet og beskyttelse. Ordet « *hyasint* » er symbolsk blomsten til solguden Apollo, og dets opprinnelse er Tyrkia, Syria og Libanon; ordet « *hoder* », erstattet av magistrater eller herskere, ifølge Jes 9:14; ordet « *løve* », med makt, ifølge Dommerne 14:18; ordet « *munner* », med ord, dvs. ordre, avgjørelser og bønner; ordet « *ild* », ved ødeleggelse; ordet « *røyk* », ved bønn, ifølge Åp 8:4, men også beruselse, formørkelse, ifølge Åp 9:2; ordet « *svovel* », med kjernekraft, eller « *ild fra himmelen* » ifølge Åp 13:13, eller vulkansk underjordisk ild, magmaen i « *ild- og svovelsjøen* » ifølge Åp 20:15, dvs. det mytiske helvetet til katolisismen og grekerne. Og vers 18 bekrefter og oppsummerer, og sier: « *Ved disse tre plagene ble en tredjedel av menneskeheten*

drept, ved ilden, ved røyken og ved svovelet, som kom ut av deres munn. » Vers 19 gir deretter forklaringer som etablerer forholdet mellom disse symbolene. Med det motsatte synet av sivile analytikere bekrefter Gud den åndelige årsaken til de nevnte sammenstøtene: « *For hestenes makt var i deres munn og i deres halene; halene deres var som slanger med hoder, og med dem gjorde de skade.* » I dette verset betegner det nye symbolet som er sitert, ordet « *hale* », « *profeten som lærer løgner* », ifølge Jesaja 9:14; og ordet « *slange* » betegner den « *slue* » og forførende « *slangen* » som djevelen brukte som et medium for å snakke med Eva for å forføre henne med sine løgner, i 1. Mos 3:1. Oversatt og rekonstruert betyr dette budskapet: « **For hærenes makt var i deres tale og deres falske profeter som lærte løgner; deres falske profeter var listige bedragere som bedro magistrater og herskere, og det var gjennom disse magistrater og herskere at de falske profetene gjorde skade.** » Gud bekrefter her bare disse anklagene mot de falske kristne og muslimske religionene som er involvert i denne verdenskrigen fokusert på Vest-Europa. Når det gjelder skaden som gjøres, har vers 18 oppsummert det slik: « *En tredjedel av menneskeheten ble drept av disse tre plagene, av ilden, av røyken og av svovelet som kom ut av deres munn.* » Den falske troen produserer i denne krigen « *ild* », fysisk ødeleggelse; « *røyk* », åndelig ødeleggelse; « *svovel* », atomødeleggelse og den « *annen død* » i « *ildsjøen* »; alt beordret av de mektige statsoverhodernes « *munner* ».

I disse budskapene om den « **sjette trompet** » finner vi symbolene som er sitert i budskapet om den « **femte trompet** ». Den åndelige forbindelsen som forbinder dem er dermed bekreftet. Forklaring: Siden 1844 har Gud gitt 150 år, symbolisert av de « *fem månedene* » i Åp 9:5-10, til de falske protestantiske, anglikanske og ortodokse kristne profetene, for å lede jordens innbyggere inn i deres fall. Ved slutten av disse 150 årene, i januar 1995, sluttet den offisielle syvendedagsadventismen seg til dem, slik at antallet falne var komplett. Etter noen år, i 2022, aktiverer Gud den « **sjette trompet** ». Han slipper løs de onde englene, og krigen begynner i Europa med den russiske aggresjonen av Ukraina, i påvente av at denne tredje verdenskrigen utvides til alle europeiske nasjoner og de andre store nasjonene i verden.

I forberedelsene til denne studien oppdaget jeg betydningen av ordet « *hyasint* », sitert i Åp 9:17. Dette navnet betegner symbolsk blomsten til den greske solguden Apollo, eller den greske lysguden. Denne betydningen knytter det til den ødeleggende engelen ved navn « *Apollyon* », eller Apollo, i den « **femte trompeten** » i vers 11: « *Og de hadde over seg en konge over avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk var Abaddon, og på gresk Apollyon.* » Bak dette navnet betegner Gud djevelen, inspiratoren til den hedenske tilbedelsen av solguden. Men ordene « *hebraisk og gresk* » betegner Bibelen, som er skrevet som Guds lys. Han skylder derfor på både den destruktive bruken av Bibelen og ødeleggelsen begått i den tredje verdenskrig på den kristne religionen, som hedrer den gamle «soldagen» etablert av den romerske keiser Konstantin I^{den} store 7. mars 321. Guds store plan blir dermed fullført foran våre øyne. Og etter 150 år med planlagt fred for de kristne religionene, er den fysiske ødeleggelsen av de skyldige i gang med løslatelsen av de onde englene « *klare for timen, dagen, måneden og året* » siden begynnelsen av beseglingen av de utvalgte i Åp 7:2-3. Dette uttrykket

betegner « *timen* » som er valgt av Skaperguden i standarden for hans tidsberegning, noe som setter spørsmålstegn ved datoene fastsatt av menneskenes falske kalender: « *Og jeg så en annen engel stige opp fra øst , med **den levende Guds segl** . Han ropte med høy røst til de fire englene som det var gitt å skade jorden og havet , og sa: « **Skader ikke jorden eller havet eller trærne før vi har beseglet vår Guds tjenere** på deres panner.» Hva betyr slutten på beseglingen av de utvalgte? Merk først at denne beseglingstiden slutter når krigen begynner. For det andre betyr inntreden i krigen at antallet utvalgte er fullført, og at fra det øyeblikket av vil nye fødsler ikke kunne dra nytte av frelsestilbudet. Menneskeheten går deretter inn i prosessen med sin progressive ødeleggelse, som vil være total ved Jesu Kristi gjenkomst.*

Vi må huske den grunnleggende rollen til Amerikas reaksjon i å rettferdiggjøre opptrappingen av krigen som fører til at den europeiske menneskeheten symbolsk mister « *en tredjedel av folket* » som utgjør den. Og denne kontinuerlige opptrappingen av Ukrainas våpen fører til at krigen tar en endelig atomvåpenform, ekstremt ødeleggende for liv, eiendom og territorier som er gjort forbudt på grunn av bakkens radioaktivitet.

Etter å ha fått vite om kunngjøringen av denne dommen fra Gud, kan vi konkret finne disse tingene i den nåværende globale situasjonen. I USA er statsoverhode Joe Biden en romersk-katolsk president i et offisielt kalvinistisk protestantisk land; overfor ham er den russiske lederen Vladimir Putin en ortodoks kristen; Ukrainas statsoverhode, Volodymyr Zelenskyj, er jødisk, av russisk opprinnelse, og navnet hans er polsk. Polen, hans primære støttespiller, er romersk-katolsk; England er anglikansk; Frankrike, offisielt agnostisk, består av en religiøs blanding av ateisme, katolsk og protestantisk kristendom og islam. Men listen er ikke uttømmende, fordi det ville være lettere å si hvilken religion som ikke er der, gitt at den har ønsket mennesker fra alle jordens nasjoner velkommen til sin jord og sine oversjøiske territorier.

Når jeg observerer hva som skjer, ser jeg ledere i panikk, som patetisk søker etter en løsning, og føler seg fanget i en felle som ubønnhørlig lukker seg rundt dem. Denne fellen ble satt for dem av den store Skaperguden, som har til hensikt å sone for deres forakt for hans bibelske lys, hans lover og hans person, til tross for vitnesbyrdet om kjærlighet han ga dem gjennom sitt dødelige offer i Jesus Kristus. Situasjonen er uløselig, fordi to motsatte valg blir påtvunget dem: å støtte Ukraina og utsette seg for russisk hevn, eller å nekte å hjelpe Ukraina og fremstå som egoistiske, individualistiske og hjerteløse, og forrædere, overfor de som støtter hjelp til Ukraina. Schizofreni tar overhånd, og jeg hører Frankrikes president, Emmanuel Macron, komme med meningsløse bemerkninger som gjentas i kor av hans regjeringstilhengere. Han presenterer dermed, for å berolige franskmennene, tre betingelser for å gi fly til Ukraina. Men siden de er helt blindet av Gud, innser de ikke at disse tre betingelsene allerede er overtrådt og motsagt av fakta: 1- Nytte for Ukraina : nyttig å få landet ødelagt mer og mer av russiske bombing; 2- Ingen eskalering : det har vært en kontinuerlig eskalering siden 24. februar 2022. Russland intensiverer sine angrep og mobiliserer flere og flere krigere; 3- Uten å svekke Frankrike : ethvert tilbud om våpen og militærutgifter

har en kostnad for Frankrike og svekker det, uten å glemme den russiske hevnen som vil ramme det.

Guds forblindelse av sinn følger amerikanernes kolonisering av europeiske sinn. For Amerika nærmer øyeblikket for å oppnå sitt mål om dominans seg, men det er uvitende om det. For alle globale aktører er uvitende om planen som er utarbeidet av den store Skaperguden. Dette privilegiet er beholdt og forbeholdt hans trofaste og utholdende barn. Dette lar oss allerede se forskjellen Gud gjør mellom « *de som tjener ham og de som ikke gjør det* ». Men den virkelige, endelige forskjellen mellom de to vil være den mellom liv og død.

I rollen som den forførende « *slangen* » spiller Ukrainas unge skuespiller og president hovedrollen. I hele menneskehetens historie har aldri en eneste mann forført så mange statsledere ved å offentlig få dem til å føle seg skyldige. Og hemmeligheten bak hans suksess ligger i avhengigheten til disse nasjonene, forent i NATO, som vasaliserer dem og tvinger dem til lydig å følge amerikanske avgjørelser. Denne nåværende amerikanske dominansen av europeiske sinn gir et glimt av vekten den vil ha i sitt universelle « *dyr* »-regime programmert i Åp 13:11. Jordens «politimenn», de nye romerne, vil da bli de ledende « *hodene* » som vil påtvinge sine ideer på alle de overlevende etter den store krigslignende ødeleggelsen. Og vi, Guds tjenere, vil være mål for vreden til de falne vesener som blir rammet av de « *syv siste plagene fra Gud* » beskrevet i Åp 16. Dette, i en slik grad at vår død vil bli bestemt, i samsvar med kunngjøringen i Åp 13:15. Og den eneste presisjonen Gud gir oss om sin inngripen for å frelse oss, **i den siste ende**, er basert på navnet « **Benjamin** » som han gir til den tolvte av de « *tolv stammene som er beseglet* » med sitt « *segl* » i Åp 7:8: « *av Sebulons stamme, tolv tusen; av Josefs stamme, tolv tusen; av Benjamins stamme, tolv tusen beseglet.* » Bak dette navnet « **Benjamin** » ligger dette budskapet som all tillit og tro til de siste utvalgte må bygges på: 1. Mosebok 35:18: « *Og da hun var i ferd med å gi opp sjelen sin, for hun holdt på å dø, kalte hun ham Ben-Oni; men faren hans kalte ham Benjamin.* » I dette bildet finner vi den endelige situasjonen, tilsynelatende desperat, for de utvalgte som er dømt til døden. Men Gud, « **Faderen** », griper inn og forandrer skjebnen til sine trofaste barn; fra « *Ben-Oni* » som betyr «min smertes sønn», forandrer han dem til «min retts sønn», en oversettelse av navnet « **Benjamin** ». « **høyre** » side av den guddommelige « **velsignelsen** » som er gitt til de utvalgte, ifølge Matt 25:32–34: « *Alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hverandre, slik en gjeter skiller fårene fra geitene. Han skal sette fårene på sin høyre side og geitene på sin venstre side. Da skal kongen si til dem på sin høyre side: Kom, dere som er velsignet av min Far, og ta i eie det rike som har vært beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt.* »

Jeg, som ble født ved slutten av andre verdenskrig, måler hvor mye den lange fredsperioden som Gud ga, mellom 1945 og 2022, har dramatiske konsekvenser i dag, ettersom menneskene i en tid med styresett er unge, fordi mange av dem ble født i en kontekst av « **fred og sikkerhet** » garantert av EU og godt forankret i menneskenes sinn. Slik at disse ordene fra Paulus, sitert i 1. Tess. 5:3, blir oppfylt for første gang i dag, den andre angående det universelle styret på tiden for Jesu Kristi herlige gjenkomst: « *Når folk sier: 'Fred og sikkerhet!'* » Da

skal en plutselig ødeleggelse komme over dem, som fødsel over en gravid kvinne, og de skal ikke unnslippe .» Krigen, den virkelige, var for dem bare et minne om foreldrene deres, akkurat som foreldrene deres hadde vokst opp med å høre fedrene sine fortelle om de forferdelige opplevelsene fra første verdenskrig i 1914–1918. Hver generasjon hadde minnet om sin krig; dagens har ikke det. Og dette er også årsaken til de arrogante, uforsiktige og krigerske reaksjonene til våre nåværende unge ledere. Vi må også forstå at Gud forberedte den tredje verdenskrig fra slutten av den andre . Fordi den tredje begynte med at delingen av Jalta ble stilt spørsmål ved i 1945. Russland lot flere land forlate alliansen sin, Polen, de baltiske landene, Tsjekkoslovakia, Romania, men Ukraina ... grensen var ett land for mye .

I Vesten, grepet av vantro og vantro, har kunngjøringen om en atomkrig blitt ufattelig. Dette er grunnen til at mengder vil dø uten å ha kjent den guddommelige åndelige årsaken til krigen som forårsaker deres forsvinning.

For vestlige tar beslutningen om å bevæpne Ukraina formen: krone, jeg vinner, mynt, dere taper. Her er hva jeg ser: Ukraina har fordelen, la oss hjelpe dem å vinne; Ukraina mister fordelen, la oss hjelpe dem å unngå å bli beseiret. Mens jeg fordømmer og husker den manglende erfaringen og umodenheten som president Macron selv hevdet før sitt første valg, får jeg vite at en russisk leder kommenterer bemerkningene til vår franske president som sa at det å sende tunge våpen ikke utgjør en eskalering av krigen. Hun sier om ham: «Det er ikke ord fra en voksen.» Grensene for umodenhet begynner å vise seg, og de første som oppdager det er de nye russiske fiendene; franskmennene ser på sin side ingenting. Det er derfor allerede for sent; den levende Guds rettferdighet er «på marsj » for å ødelegge de som ikke er verdige livet.

I løpet av denne studien har Ånden ledet meg til nye tolkninger av symbolet « sol » som er sitert flere ganger i Åpenbaringen. Det dukker først opp i Åp 1,16: « *I sin høyre hånd hadde han sju stjerner, og fra hans munn gikk det ut et skarpt tveegget sverd, og hans ansikt var som solen som skinner i sin kraft .* » Og definisjonen av symbolet som et symbol på den greske lysguden « Apollon » beriker mine tidligere forklaringer. Visjonen om den store ulykken som ble kunngjort for Daniel i Dan 10,1 bekreftes. Her i denne kristne konteksten erstattes «lynet » til den greske guden Zevs, eller Daniels romerske Jupiter, av « solen » « Apollon », årsaken til all forbannelsen som har plaget falsk kristendom siden 7. mars 321, og frem til Kristi gjenkomst. I fullstendig motsetning til symbolet på det sanne guddommelige lyset, betegner denne « solen » den hedenske solkulten som historisk sett nådde sitt høydepunkt med regjeringen til Frankrikes konge, Ludvig XIV, kalt «solkongen». I Åp 8,12 retter *den skjulte «solen som en sekk av hår »* seg direkte mot monarkiet og den pavelige romersk-katolske religionen, støttet og praktisert av denne despotiske kongen, forfølgeren av den sanne reformerte troen, og med den Bibelen selv, det sanne guddommelige lyset. På samme måte i Åp 8,12 angår den « *tredje delen av solen som ble slått* » av de franske revolusjonære disse samme katolske monarkiske målene. Men hele verset antyder også et angrep fra revolusjonære mot den guddommelige tidsorden, slik det står skrevet i 1. Mosebok 1,14, angående « *stjernene og himmelen* »: «Og Gud sa: Det skal bli lys på himmelhvelvingen til å skille dag fra natt ! De skal være til

tegn og til høytider, dager og år . De skal være til å markere høytider, dager og år . » Nå, for første gang i menneskets historie, ønsket de franske revolusjonære å etablere en spesiell kalender ved å erstatte den syvdagers guddommelige uken med tidagers uker. Men den guddommelige ukens orden ble gjenopprettet etter denne revolusjonære tiden. Gud forpurrer alle menneskelige forsøk på å ødelegge den tidsordenen han har fastsatt. Og disse forsøkene bekrefter dette grunnleggende profetiske verset, Dan 7,25, fordi det åpenbarer en plan uttenkt av Satan, djevelen, Guds og hans utvalgte fiende: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste og tære på Den Høyestes hellige. Han skal tenke på å forandre tider og lover , og de hellige skal bli gitt i hans hånd for en tid, tider og en halv tid.* » Likevel har han, sivilisert og siden 1981, i Frankrike, lyktes med å få navnet «syvende dag» tilskrevet den «første dagen» av tiden som Gud har fastsatt, noe som Kina, og i Europa de baltiske landene, allerede hadde praktisert i århundrer, og han lyktes med å plassere begynnelsen av dagen til midnatt. Begynnelsen av året ble plassert ved begynnelsen av «vintersesongen» siden år 1564 da denne standarden ble innført av Roussillon-rådet i Frankrike i nærvær av dronning Katarina av Medici. Tiltaket ble generalisert av pave Gregor XIII i 1582. Tidens angrep er derfor observerbart og bemerket. Implikasjonen av de tre kongene som ble forbannet av Michel Nostradamus' profeti, i disse modifikasjonene av guddommelig tid, bekreftes, ettersom dette siste tiltaket ble krevd av Karl IX, som døde i en alder av 23 år, slått av Gud.

En hendelse ble oppfylt i 1986 som en profetisk advarsel. Dette var atomulykken ved **Tsjernobyl kraftverk** i Ukraina. Navnet **Tsjernobyl** betyr « **malurt** » eller « **bittere** » urter, og med to ord betyr navnet: **svart hvitt** , et bilde på absolutt motsetning mellom kjønn, « *natt og dag; mørke og lys* ». 1. Mos 1:4-5. Ulykken profeterte at Ukraina ville bære frukt som var « **bitter** » for vestlige; « **bitter** » som frukten av den romersk-katolske troen som Gud sammenlignet med « **malurt** » i det « **tredje trompet** » -budskapet i Åp 8:11: « *Stjernens navn er malurt , og en tredjedel av vannet ble til malurt , og mange mennesker døde av vannet, fordi det ble gjort bittert .* » «Nå, i den pågående krigen, er Polen, den romersk-katolisismens høyborg siden den polske pave Johannes Paul II fikk folkelig gunst i løpet av sitt 26 år lange pontifikat (26: tallet i Guds navn: YaHWéH), det første landet som støtter ukrainerne og det mest ivrige i å føre krig mot Russland, snublesteinen som drar de europeiske nasjonene mot den varslede ruinen. Og Polen nyter støtte og godkjenning fra flere små naboland, alle ivrige for den katolske tro.»

Vesten er i ferd med å oppdage at det er lettere å signere handelsavtaler og politiske allianser enn å få mennesker til å holde seg til de samme moralske, politiske, økonomiske eller religiøse verdiene.

Den utvalgte og guddommelig lov

I 5 Mos 6:5 erklærte vår Herre gjennom Moses, sin tjener og veileder for Israel: « *Hør, Israel! Herren vår Gud er én Herren. Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din kraft.* » Senere,

ifølge Matt 22:26-40, da Jesus ble spurt: « *Mester, hvilket bud er det største i loven?* » ga han sitt svar: « *Jesus svarte ham: « **Du skal elske** Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det første og største bud. Og det andre er likt det: **Du skal elske** din neste som deg selv. På disse to budene henger hele loven og profetene.* »

Det første man må merke seg er budet « **du skal elske** », som er vanlig og tilstede i disse tre budene. Det andre er at ved å legge de samme ordene i munnen til Moses og Jesus, gir Gud Moses et profetisk bilde av Jesus Kristus; noe Moses selv bekreftet da han sa om Jesus, Messias, som skulle komme, i 5 Mos 18:15: « **En profet skal Herren din Gud oppreise for deg blant dere, blant dine brødre, likesom meg . Ham skal dere høre!** » Moses og Jesus var profeter og veiledere for Gud for å lede Israel inn i guddommelig sannhet. Men i sine uttalelser gir Jesus den guddommelige sannheten en presis, grunnleggende definisjon: « **du skal elske** ». Han presenterer den i form av et bud. Vår menneskelige intelligens er imidlertid tilstrekkelig til å forstå at kjærlighet og evnen til å elske ikke avhenger av en orden, men av en naturlig gave. Mennesket er skapt slik, i sin frihet, elsker han eller elsker ikke ting eller mennesker. Hva er da hensikten Gud gir med denne typen bud? Svaret er enkelt: Han åpenbarer for sine fremtidige utvalgte hva hans egen natur er: Kjærlighet; men fullkommen kjærlighet som kan vare evig. Fra da av er det lett å forstå at alle hans forordninger kun er rettet mot dem som elsker ham, slik at de i sin lydighet, rettferdiggjort av den kjærlighet og absolutte tillit de har til ham, kan dra nytte av alle fordelene ved hans fullkomne kunnskap om de forholdene som alene kan skape sann lykke.

Bibelen er fylt med sider der Gud presenterer sine lover. Og det ser ut til at alle disse lovene er rettferdige og har til hensikt å bevare den fysiske og mentale helsen til hans menneskelige skapning. Det er dette som får apostelen Jakob til å snakke om « *frihetens lov* » i Jakob 2:12: « *Tal og oppfør dere som om dere skulle dømmes etter frihetens lov.* » Å snakke om en « *frihetens lov* », uttrykt ved flere « *bud og forordninger* », utgjør et paradoks som kan overraske enkle vesener som naturlig reagerer med å anse ordre som tunge og ubehagelige « **byrder** » å bære. Vi må også forstå at disse forordningene egentlig ikke angår dem, fordi Gud vet på forhånd hvordan de som ikke elsker ham nok, vil reagere på hans forordninger og bud. Og siden disse tingene egentlig bare angår hans utvalgte, er det derfor bare for dem at de guddommelige lovene representerer « *frihetens lov* ». Hvordan kan vi forklare denne logikken? Veldig enkelt igjen: i den kollektive utvalgtes sinn **smelter ønsket om å adlyde sammen med plikten til å adlyde** , slik at budet ikke lenger er ett. Den utvalgte trenger ikke å tvinge seg selv til å adlyde Gud, siden han gjør det av et ønske om å behage Ham.

Når vi forstår disse tingene, innser vi hvor forfengelig og unyttig falsk religion er. For i sin natur har alt som er falskt ingen sjanse til å oppnå et forhold til sannhetens Gud. Forfengelighet er tvungen evangelisering, forfengelighet er falsk indoktrinering, forfengelighet er religiøse former etablert av mennesker, forfengelighet er religioner av falske guddommer, og forfengelighet er alle forsøk på å påtvinge en religion med makt på kropp og

sinn, selv om det gjelder den sanne Skaperguden. Gjennom Moses og Jesus, som begge sa: « **Du skal elske** », satte Gud « **kjærlighet** » som den eneste betingelsen som tillater en å ha fellesskap med Ham. Derfor, som en konsekvens av denne absolutte regelen, teller ikke alle de som ikke oppfyller denne standarden for Ham. Tall har ingen betydning i Hans øyne fordi Han søker og krever sjelens kvalitet. Enten er den innenfor dens norm, og Han beholder den for dens evighet, eller så er den ikke det, og forblir i Hans øyne bare et øyeblikks « **pust** » som går og forsvinner slik Hans Ånd fikk ham til å si i Salme 144:4: « *Mennesket er som et **pust** , hans dager er som en forsvinnende skygge.* »

I 1. Korinterbrev 13 priser apostelen Paulus « **kjærlighet** » slik Gud forstår det. Oversatt som « *kjærlighet* » eller « *kjærlighet* », betegner det originale greske ordet karisma, eller gave. Og det er sikkert at den mest fremragende gaven som Jesus bekreftet er kjærlighetens gave, gaven til å kjenne og være i stand til å elske Gud og vår neste. Paulus maler derfor et sammensatt portrett av den utvalgte som er elsket og utvalgt av Gud. Og én ting er sikkert: den som virkelig elsker Gud, bestrider ikke hans lydighet og krangler ikke med ham. Disput, som erstatter diskusjon, er frukten av opprørske vesener, som den første perfekte engelen ble forbilde for, i løpet av tiden.

Vi vil dermed bedre forstå bildet av « *læreren* » som Paulus gir den guddommelige loven i Gal 3,24–25: « *Loven ble altså vår lærer til Kristus, for at vi skulle bli rettferdiggjort av tro.* » Nå som troen har kommet, er vi ikke lenger underlagt den læreren. » Hva er en « *lærer* »? Blant grekerne betegnet dette ordet en person som var ansvarlig for å følge et barn til skolen. Dette var ikke læreren selv, men en tjener som var ansvarlig for å lede barnet til skolen. Dette gir ham en mellomrolle som ikke er hovedrollen. Og denne underordnede rollen er tildelt den skrevne loven av Ånden. Dens nytte er derfor virkelig foreløpig, og den er likevel nødvendig, fordi det skapte mennesket ikke kjenner Gud og er uvitende om sin eksistens og karakter. Loven får ham til å oppdage sin kjærlighet og den velvillige oppmerksomheten som Gud viser ham. Og i sin kamp mot demonstrantenes leder, som ble Satan eller djevelen, vil Gud åpenbare i Jesus Kristus og det frivillige offeret av sitt korsfestede liv for å betale for sine utvalgte synder, dem alene, den enorme kjærligheten som han er i stand til å dele med dem han vil frelse på denne måten. Det er da vi kan forstå at ordene « **tro og kjærlighet** » utgjør det endelige målet med Guds frelsesplan, siden den guddommelige loven leder de utvalgte som en « **« pedagog »** » overfor begge disse to ordene som angår og betegner normen « **kjærlighet** » definert av Gud. Det mest forbløffende er å innse at Gud, lovens forfatter, er det minst legalistiske vesenet av alle som lever eller har levd. For når den praktiseres, gjør perfekt kjærlighet loven ubrukelig. Og Gud ga oss bevis på dette ved å la David spise hellige skuebrød til gudstjeneste da han, forfulgt av kong Saul, gikk inn i tempelet og spiste disse brødene for å mette sulten sin; noe Jesus minner om i Matt 12,3-4: « *Men Jesus svarte dem: Har dere ikke lest hva David gjorde da han var sulten, han og de som var med ham, hvordan han gikk inn i Guds hus*

og spiste skuebrødene, **som ikke var tillatt for ham å spise** , og heller ikke for de som var med ham, men bare for prestene?» «Gud viste i denne erfaringen at for ham er de som er trofaste mot ham viktigere enn reglene i hans lover, som bare har en foreløpig karakter knyttet til betingelsene i de 6000 årene som er reservert for « **synden** » til himmelske og jordiske vesener. Men i motsetning til dette unntaket som kjærligheten rettferdiggjør, ga Gud også eksempler på ødeleggelsen av livene til opprørske menneskelige skapninger. Og dette, fra begynnelsen av utvandringen fra Egypt, under Israels marsj i ørkenen. « **Korah, Datan og Abiram** » gikk levende ned i det åpne landet under føttene deres, fordi de var avgudsdyrkere og bestred den autoriteten Gud hadde gitt Moses. Gud ga, under disse omstendighetene, konkrete bevis på måten han dømmer dem som tjener ham og dem som ikke tjener ham, og bestrider deres plikt til å adlyde ham.»

Påskeaften erklærte Jesus åpent for sine tolv apostler at en av dem var en demon; han nevnte ham ikke ved navn, men han visste at det var Judas, og han gikk så langt som å si til ham spesielt: « *Det du må gjøre, gjør det raskt!* » Det han måtte gjøre var nyttig for å gjennomføre frelsesplanen, siden Jesus kom til menneskenes jord for å dø frivillig som et sonoffer for sine utvalgte synder. Men de andre apostlene var ikke klar over Judas' demoniske natur, som tilsynelatende tjente Jesus i likhet med dem. Og denne karakteren til Judas er svært interessant fordi han alene representerer mengder av falske troende. Judas ville ganske enkelt tvinge sin Mester til offisielt å forplikte seg til sitt herredømme som jødernes konge. Da han fant ut at ting ikke beveget seg raskt nok etter hans smak, ville han tvinge Jesus til å handle. Han var imidlertid fullstendig uvitende om Guds sanne frelsesplan. I det øyeblikket han handlet ved å selge Jesus, var de andre apostlene i samme uvitenhet om denne frelsesplanen, men i motsetning til Judas forsøkte de ikke å tvinge Jesus til å adlyde deres ønske. Og deri ligger hele forskjellen mellom den falne Judas og de elleve andre utvalgte apostlene. Som ofre for århundrer med falske fordommer trodde apostlene at Messias ville være en konge som David, som de profetiske skriftene sammenlignet ham med. Og til tross for de tydelig gitte forklaringene, forsto de ikke ordene hans. Det var først etter hans død og oppstandelse at de, stilt overfor bevisene, ville forstå den guddommelige frelsesplanen gitt av nåde i navnet på forsoningen gjort av det perfekte guddommelige mennesket, ofret som et perfekt offer for å oppnå en perfekt forløsning for hans utvalgte synder. For sin del, da Judas så Jesus korsfestet og død på korset, så han alle sine drømmer om dominerende herlighet som han forventet å oppnå i kong Jesu tjeneste, kollapse. Hans fortvilelse førte ham til selvmord. Så vi kan forstå at Judas ikke elsket Jesus selv om han tjente ham, og Jesus visste til og med at han var en tyv, men likevel betrodde han ham gruppens skattkammer. I Judas gir Gud oss et profetisk bilde av denne falske romersk-katolske kristendommen som ble pavelig i 538. Kjærligheten til penger og rikdom er grunnlaget for hele dens organisering. Siden den første paven med tittel og verdslig makt var en intrigant ved navn Vigilius, gikk han inn i en tjeneste som offisielt ble fremstilt som underordnet Herren Jesus Kristus, lik en tyv. Men i denne tjenesten etablerte han former og ritualer

hentet fra hedningene og delvis fra jødene. Konstruksjonen av den katolske religiøse orden, med dens hierarkier og presteskap, var ikke legitim, fordi etter Jesu død og hans oppstandelse, og forløsningen av de utvalgte synder var oppnådd, var den institusjonelle religiøse orden ubrukelig, og for å bekrefte dette lot Gud Jerusalem og dets hellige tempel bli ødelagt av romerne i år 70, og profetien i Dan 9,26 bekrefter dette: « *Etter de sekstito ukene skal en salvet bli utryddet, og han skal ikke ha noen etter seg, ~~ingen etterfølger~~*. Folket til en leder som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, og hans ende skal komme som ved en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt. » Årsaken til denne straffen kunngjøres i samme vers: « *han skal ikke ha noen for seg* », og det er den bokstavelige oversettelsen av den hebraiske teksten som Louis Segond foreslår i en kommentar plassert i margen i hans versjon av Bibelen. Selv i dag, til tross for mengdene som hevder å være hans etterfølgere, finner Gud svært få mennesker som er for ham. Fordi å være for ham er å elske ham, og å virkelig elske ham, slik hans elleve apostler virkelig elsket ham, i fortvilelse over hans død. De elsket ham virkelig og beviste det ved å underkaste seg hans hellige vilje i alle ting. Og da de ikke forsto hva som skjedde, led de forferdelig inntil hans oppstandelse brakte dem tilbake til glede og lykke. De var nå frie, befridde og opplyste, og de forble i sin elskede Mesters tjeneste til slutten av livet, fullendt i samtykket og akseptert martyrium. Kristi kirke er fri fra alle institusjonelle former, fordi historien har bevist at den institusjonelle formen er en tvangstrøye som begrenser guddommelig sannhet og hindrer dens vekst, og alltid motsetter seg de nye lysene gitt av den guddommelige Ånd i Jesus Kristus. Slik at menneskeheten fortsatt i dag består av disse to modellene for menneskelig som står i absolutte motsetninger, den av de falne som Judas og den av de utvalgte som de elleve apostlene i den første time. **Judasene ønsker å bruke Gud, mens de utvalgte faktisk tjener ham som frivillige slaver som gir avkall på sin egen vilje**. Det er derfor vi finner Judas-folket samlet i leiren til den såkalte økumeniske alliansen, en allianse av dem som Gud profeterte om under navnet « *hyklere* » i Dan 11,34: « *Når de faller, skal de få litt hjelp, og mange skal slutte seg til dem i hykleri*. » I disse « *hyklerne* » samler Gud alle de kristne religiøse institusjonene som er dannet siden 7. mars 321 og frem til vår tid med forberedelser til verdens ende. De har alle til felles skyldfølelsen over å ha forkastet det guddommelige lyset i sin tid, og deres forakt for det profetiske ord førte til at de ignorerte at disse profetiene tillot dem å bli identifisert. Alt som gjenstår for alle Judas-folket er å gjennomgå Guds rettferdige straff i Jesus Kristus. Og for sine sanne utvalgte, formet etter de elleve apostlenes bilde, vil Jesus holde dem under sin velvillige og trofaste beskyttelse inntil sin mektige og strålende hevngjerrige tilbakekomst, hvorefter han vil lede dem inn i sitt rike hvor han har « *beredt et sted for dem* », ifølge Johannes 14:1 til 4: « *La ikke deres hjerte forferdes. Tro på Gud, og tro på meg! I min Fars hus er det mange boliger. Var det ikke slik, ville jeg ha sagt dere det. Jeg går bort for å gjøre et sted for dere. Og når jeg går bort og har gjort et sted for dere, kommer jeg tilbake og tar dere til meg, for at der jeg*

er, der skal også dere være.» Dere vet hvor jeg går, og dere vet veien. » Denne « veien » var modellen for hans perfekte, eksemplariske liv.

Mange judeere bedrar seg selv og bedrar seg selv, og hevder å få frelse fra Jesus Kristus, men disse menneskene burde dra nytte av lærdommen Jesus ga i Johannes 8 i sin utveksling med fariseerjødene. Vers 39–44: « De svarte ham: 'Abraham er vår far.' Jesus sa til dem: 'Var dere Abrahams barn, ville dere gjort Abrahams gjerninger.' » Men nå søker dere å drepe meg, en mann som har fortalt dere sannheten, den jeg hørte fra Gud. Abraham gjorde ikke dette. Dere gjør deres fars gjerninger. De sa til ham: «Vi er ikke uekte menn; vi har én Far, Gud.» Jesus sa til dem: «Var Gud deres Far, ville dere elsket meg, for jeg er utgått fra Gud og kommet fra Gud. Jeg er ikke kommet av meg selv, men han har sendt meg. Hvorfor forstår dere ikke hva jeg sier? Fordi dere ikke kan høre på mine ord? Dere er av djevelen deres far, og det deres far vil, vil dere gjøre. Han var en morder fra begynnelsen av og blir ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. Og fordi jeg taler sannheten, tror dere meg ikke. »

Hvis Jesus skulle fremstille seg for de nye Judas-bøkene, ville vi være vitne til den samme dialogen mellom de opplyste rettferdige og de døde opprørerne. Jesus forsto lærdommen han lærte oss gjennom denne opplevelsen med jødene, og lærte oss å ikke dømme religion etter dens navn eller dens påstand, men utelukkende etter dens frukt, det vil si dens samsvar med modellen åpenbart i og av Jesus Kristus, den perfekte guddommelige modellen.

Høyst profetiske historiske fakta

Siden 6. februar 2023 har historiske hendelser av høy profetisk verdi gått i oppfyllelse. Disse er, suksessivt, jordskjelvene med høy styrke som nettopp har truffet grensen mellom Tyrkia og Syria. Og onsdag 8. februar reiste Ukrainas president, Volodymyr Zelenskyj, suksessivt til England, deretter til Frankrike, hvor han møtte Tysklands forbundskansler Olaf Scholz og Frankrikes president Emmanuel Macron. Neste morgen dro de tre mennene til Brussel for å møte forsamlingen av europeiske representanter. Der fornyet Ukrainas president sine appeller og takk til de tilstedeværende representantene. Men jeg la merke til hvor spredt forsamlingen var. Alle Ukrainas venner var der, men de andre var fraværende. Og bildet av denne forsamlingen vitnet om at det ukrainske spørsmålet kunne bli en årsak til brudd i EU.

Den 6. februar ble Tyrkia rammet av et kraftig jordskjelv som nådde en styrke på 7,8 på Richters skala, som har totalt 9. Andre skjelv fulgte etter det første, noe som førte til et økende antall ofre, og i dag, 18. februar, er dødstallene anslått til mer enn 44 000, noe som sannsynligvis vil stige til 60 000 eller mer. Denne regionen er vant til jordskjelv, men nå som vi befinner oss om mindre enn to måneder, syv år fra Kristi gjenkomst, får disse aktuelle hendelsene en profetisk karakter. For området som er berørt av jordskjelvet grenser til og krysses av «

elven Eufrat ». Nå nevner Jesus Kristus dette navnet to ganger i sin apokalypse, som han gir den symbolske betydningen av et folk som er underlagt pavelig romersk-katolisisme, det vil si Europa og USA, som er en utvekst av dette Vest-Europa. Sammenligner man bildene som profetiene gir, utgjør Europa og dets avleggere av Canada, USA og Australia til sammen den endelige representasjonen av de « **ti hornene** » som er profetert i Dan. 7:7 og Åp. 17:3: « *I ånden førte han meg bort til en ødemark . Og jeg så en kvinne sitte på et skarlagensrødt dyr, fullt av blasfeminavn, som hadde **sju hoder** og **ti horn** .* » I denne beskrivelsen illustrerer Gud hele den vestlige leiren som er plassert i en prøvelsestid symbolisert av ordet « **ødemark** ». ".

Den første testen som den blir pålagt er straffen med den « **sjette trompeten** » ifølge Åp 9:14, hvor denne leiren underkastet seg « **Babylon den store** ». » eller, Roma, er symbolsk kalt « **Eufrat** »: « *og sier til den **sjette engelen som hadde trompeten** : Løs de fire englene som er bundet i den store elven **Eufrat** .* » For Gud gjenskaper denne vestlige leiren normen i det gamle keiserlige Roma, men denne gangen er den avhengig av USAs militærmakt, de nye legionene i det nye Roma. Fordi så mektige som de er, er USA de ubevisste ofrene for den romerske søndagen som er arvet, bevart og æret av de protestantiske gruppene. Denne første testen påvirker oss tett siden den blir satt på plass i våre nåværende hendelser, som en konsekvens av den krigerske opptrappingen av støtten gitt til Ukraina. Prisen å betale for denne testen er stor: « *Og de fire englene som var forberedt for timen og dagen og måneden og året ble løst **for å drepe en tredjedel av menneskene** .* »

Den andre prøven som er forberedt for ham, vil bli presentert under symbolet på den « **sjette av Guds syv siste plager** », i Åp 16:12, hvor de nye romernes leir fortsatt symboliseres under navnet « **Eufrat** »: « *Den **sjette helte** sin skål ut over den store elven **Eufrat** . Og vannet tørket ut, for at veien skulle beredes for kongene som kom fra øst .* » Vi må legge merke til formålet Gud gir til denne « **sjette av Guds syv siste plager** ». Den fremkaller forberedelsene til slaget « **Harmageddon** », det vil si prøven på dødsdekretet som ble kunngjort mot de trofaste overholdere av den guddommelige sabbaten.

I overfladiskheten i studiet av dette emnet om apokalypsen, tar falske kristne feil om « **Harmageddon** » og tolker det som den tredje verdenskrigen med den « **sjette trompeten** ». Og Gud spiller på denne forvirringen og gir forberedelsene til den tredje verdenskrig former identiske med de som fremkaller forberedelsene til den virkelige « **Harmageddon** ». Det er derfor jeg i beretningen om den virkelige « **Harmageddon** » kan finne en beskrivelse av fakta som blir fullbyrdet foran våre øyne i dag for organiseringen av den tredje verdenskrig.

Så la oss ta Åp. 16:12: « *Den **sjette engelen helte** sin skål ut over den store elven **Eufrat** , og vannet tørket ut, slik at veien for kongene som kom fra øst, kunne beredes .* » Det er lett å tolke disse fakta som oppfylt av det nåværende jordskjelvet som rammer området der Eufrat-elven begynner på grensen mellom Tyrkia og Syria. Men dette er ikke tilfelle, fordi plagene beskrevet i Åp. 16 er de « **siste plagene** » ifølge Åp. 15:1: « *Og jeg så et annet tegn på himmelen, stort og underfullt: **sju engler** som hadde **de sju plagene** , **de siste plagene** , for i dem er Guds vrede fullbyrdet .* » Merk at uten denne presisjonen « **den siste** » gitt av Gud,

ville forvirringen mellom plagene med «**trompetene**» og **de siste plagene** » i Åp. 16 være mulig og til og med legitim. Men forholdet mellom de første plagene og de siste speiler åpenbaringer de deler. Dermed kan «**uttørkingen av Eufrats vann** » representere kunngjøringen om den delvise forsvinningen, det vil si av den «**tredje** », av det europeiske folket symbolisert ved ordet «**vann** ». Og denne tolkningen skaper en kobling mellom den europeiske verdenskrigen og det siste slaget kalt «**Harmageddon** », ledet av de «**overlevende** » fra den vesteuropeiske leiren mot de utvalgte som forble trofaste mot Guds hellige sabbat.

Derfor forberedes den tredje verdenskrig også av et guddommelig angrep fra Tyrkia ved selve elvenivået «**Eufrat** », som er kilden til rikdom for Syria og Irak. For disse muslimske landene vil en tragisk økonomisk ruin følge, som vil koagulere religiøst hat og favorisere omgrupperingen av styrkene til den universelt utbredte islam. De vil dermed anta utseendet til disse «**kongene fra øst** » for å kjempe mot de russiske styrkene, hærene og de vestlige folkene. Og det bør bemerkes at stedet som ble rammet av jordskjelvet gjelder området der byen Antiokia ligger, hvor Jesu Kristi disipler fikk navnet «kristne» for første gang. Vi kan derfor se i tragedien som rammer Tyrkia en straff som Jesus Kristus påla islam, som kom for å erstatte og utrydde den kristne troen i denne kristendommens vugge. Jeg avslutter med denne refleksjonen.

Likhetene slutter ikke der; de fortsetter i Åp 16:13 og 14: «*Og jeg så tre urene ånder komme ut av dragens gap og av dyrets gap og av den falske profetens munn, lik frosker. For de er demoners ånder som gjør under, og som går ut til kongene på jorden og i hele verden for å **samle dem** til striden på Guds, den allmektiges, store dag.* » Igjen, i denne beskrivelsen, er det lett å se bildet av budskapene om appeller sendt av Ukrainas president til alle verdens statsledere og spesielt den vestlige leiren, og derfor hans besøk 8. og 9. februar til England, Frankrike og Brussel. En slik forførende oppfordring rettet mot å «**samle** » folkene mot Russland er ny og eksepsjonell. Formålet med denne samlingen er «**slaget på Guds, den allmektiges, store dag** », og det er lett å gi dette «**slaget** » oppfyllelsen av den tredje verdenskrig. Men dette er bare villedende likheter mellom to påfølgende bragder atskilt i tid av slutten av nådens tid. Men disse speilbildene av guddommelig åpenbaring har ikke det eneste formålet å bedra overfladiske vantro. Gud gir oss med dette en lærdom der han forteller oss at straffene fra den «**sjette trompeten og den sjette av de siste plagene** » straffer den samme feilen som ble begått mot hans «**store dag** », den han helliget for et profetisk formål, den «**syvende dagen** » av hans jordiske skapelse. Og under tittelen «**den allmektige Guds store dag** » må de skyldige forholde seg til denne unike skapergudens allmektige kraft. Det er han som utleverer dem til den kommende atomkrigen, og det vil fortsatt være han som vil ødelegge deres overlevende under hans strålende tilbakekomst, våren 2030, for det sanne slaget «**Harmageddon** ».

Det bør bemerkes at Ukrainas president tilpasser sin oppførsel etter personene han henvender seg til. Han forstår at i Frankrike representerer franske parlamentsmedlemmer ingenting fordi den utøvende makt utelukkende ligger i hendene på presidenten. Derfor kastet han ikke bort tiden sin på å møte franske

parlamentsmedlemmer; han tilbrakte bare tid med den autokratiske presidenten som bestemmer alt.

De åndelige forbindelsene som er etablert mellom våre nåværende hendelser og de siste hendelsene i tiden med de siste plagene profeterer datoene for disse siste hendelsene. Dermed vil opprørerne den 6. februar 2030 rådføre seg med hverandre for å vedta, for søndagsloven som er etablert siden slutten av nådens tid, et dødsdekret mot sabbatsholdere som motstår forpliktelsen til å ære den første hviledagen som Roma har pålagt siden keiser Konstantin den store, 7. mars 321. Våre nåværende hendelser er derfor virkelig profetiske.

Jeg benytter meg av dette budskapet, som minner om at årsaken til Guds straffer er overtredelsen av hans store og hellige « **syvende dag** » kalt « **sabbat** », til å fordømme de menneskelige angrepene mot den tidsorden Gud har fastsatt. Og angrepene er gamle, siden jødene som forble under den gamle pakt allerede tillot seg å ta i bruk, ved siden av den religiøse kalenderen Gud har forordnet, en annen og ekstremt motstridende sivil kalender. I følge 2. Mos 12,1-2, og i henhold til den tidsorden Gud har fastsatt, begynner året ved begynnelsen av våren, mens det jødiske sivile året begynner ved begynnelsen av høsten. Vi finner imidlertid ingen lære i De hellige skrifter som tar sikte på å etablere en sivil kalender. Og dette av den enkle grunn at Gud ga dette folket et religiøst kall ved å skape Israel. Initiativet var derfor ikke hans, men dette jødernes valg fikk en veldig reell profetisk betydning. For Gud favoriserer livet med våren, mens jødene favoriserer døden med høsten, kalt «den døde tiden», der Gud på den tiende dagen hadde plassert sin fest, Yom Kippur, som feiret slutten på synden. Høsten bringer derfor sammen temaene synd og død, som er hans lønn ifølge Rom 6:23. De som tar høsten til årets begynnelse, profeterer at de skal leve og dø i sin synd. Vi kan dermed forstå at innføringen av denne sivile kalenderen, som ble utført i begynnelsen av det 4. århundre av vår kristne tidsalder, ble inspirert av Gud for å bekrefte den nye statusen til syndere i det jødiske folket; noe Daniel 8:23 bekrefter: « *Ved slutten av deres herredømme, **når synderne er fortæret**, skal det oppstå en konge, frekk og listig.* » I absolutt kontrast til dette ærer de utvalgte våren, hvor Jesus Kristus, Guds lam, på den 14. ^{dagen} tilbyr dem sin evige rettferdighet. Som et resultat vil de ikke lide « *den annen død* », men leve evig i Guds rettferdighet.

Uttrykket «Allmektige Gud» forkynner at Gud organiserer alt i sine skapningers liv i godt og ondt. Hans standard for godt er forbeholdt hans utvalgte, utvalgt av deres kjærlighet til ham. Hans standard for ondskap er den delen av dem han avviser og overgir til Satan og hans demoner, hvis gjerninger han har forberedt, i henhold til hans planer inntil deres endelige og totale utslettelse.

Det er hans makt og hans intelligens, begge ubegrensede, som gjør det mulig for den store Skaperguden å organisere i dag konstruksjonen av den tredje verdenskrig gjennom hendelser som profeterer og daterer hendelsene som vil angå den siste prøven på tro. I denne endelige konteksten, tatt som målet for irritasjonen til de falne nasjonene, vil de siste representantene for sann syvendedagsadventisme ha muligheten til konkret å demonstrere den tilliten til Gud som kunnskapen om åpenbarte profetier vil ha gitt dem. Dette vil være for

Gud i Jesus Kristus gjenstand for stor herlighet mot djevelen og hans himmelske og menneskelige allierte.

Jeg noterte betydningen av følgende tall i den lokale datoen for jordskjelvet som inntraff i Tyrkia 6. februar klokken 04:17: 6, 2, 4, 17: 6. ^{trompet}; ufullkommenhet; universell; dom. Den samme hendelsen er knyttet i UTC-tid til klokken 01:17. Tallet 17 bekrefter ytterligere ordet «dom».

Over tid tok det opprinnelige Europa med de 6 katolske vestlige nasjonene imot andre land, til det punktet at det i dag er 27. Denne utvidelsen ble oppnådd ved at østlandene, som lenge forble under styring og russisk kommunistpolitikk, ble med. De kom for å søke beskyttelse og velstand fra amerikansk kapitalisme, som beskyttet 5 av de 6 opprinnelige nasjonene. Frankrike hadde midlertidig ekskludert seg selv. Men hva ville de ha funnet der? Den guddommelige forbannelsen som har rammet dette Europa siden år 321. Og langt fra å nyte fred der, ville disse østlandene ha brakt krig til Europa, og den mest tragiske, den tredje atomkrigen. Det romersk-katolske, protestantiske og anglikanske Europa med de " **syv hoder og ti horn** " og dets mektige avleggere vil dele guddommelig vrede med jordens andre folk, ortodokse kristne, jøder, muslimer, hinduer, buddhister, shintoister og andre, alle fordømt av den sanne Gud for sin arvelige hedendom.

Den menneskelige inversjonen av guddommelige verdier

I Bibelen, i Jesaja 5:20, finner vi denne guddommelige forbannelsen: « *Ve dem som kaller ondt godt og godt ondt, som setter mørke til lys og lys til mørke, som setter bittert til søtt og søtt til bittert!* » Dette er et typisk tilfelle av omvendingen av guddommelige verdier som tiltrekker seg Guds forbannelse og vrede over dem som handler på denne måten. Denne oppførselen kjennetegner spesielt menneskeheten i vår tid, som er et forspill til verdens ende.

I denne studien vil jeg demontere og demonstrere årsakene som forklarer hvorfor vi har kommet til dette punktet.

Hovedårsaken er vantroen som rettferdiggjør ateisme, men også vantroen som angår de som konstruerer sin religion «à la carte» i henhold til sine egne ønsker. Problemet med disse menneskene er at de forblir begrenset av sin manglende evne til å ta noen annen modell enn mennesket selv. Vi som tror og tror på Gud vet at han skapte mennesket ved å begrense dets muligheter. Som et resultat av dette snur menneskelig resonnement inn i en ekstremt begrenset ond sirkel. Hans sinn legger merke til eksistensen av moralske, fysiske og kjemiske lover som hans opprørske ånd presser ham til å omgå og overgå. De nevnte lovene refererer ham til hans begrensede natur, slik at både ondt og godt anses som naturlige ting. Og hvis disse tingene er naturlige, er de ikke lenger fordømmelige i hans øyne. Ved å ta sin egen resonnement som grunnlag for sine refleksjoner,

fordømmer mennesker seg selv til å dø i sine synder, uten å kunne dra nytte av den guddommelige nåden som Gud fritt tilbyr i Jesus Kristus.

Hva er mennesket? Bibelen svarer: « *et pust* ». Men det er fremfor alt den overlegne levende arten som Gud opprinnelig skapte « *i sitt bilde* » på jorden, solgt til synd. På jorden er det et livsviktig element for mennesket; det er « *luften* » som fyller lungene hans med hvert åndedrag. I Bibelen betegner det hebraiske ordet « *ruah* » utydelig ånden eller vinden, det vil si pusten. Det står skrevet om djevelen at han er « *fyrsten over luftens makt* ». « *Fyrsten* », men ikke « *kongen* », fordi den sanne « *kongen* » av « *luften* » er skaperguden selv; han, « *kongenes Konge og herrenes Herre* ». Gud sammenligner seg derfor med « *luften* » som fyller hele jordens atmosfære. Og dette bildet bekrefter hans « *ånd* »-natur. Hans Ånd er overalt, overvåker og kontrollerer alt i alle dimensjoner, det vil si konseptene bak skapelsene han skapte.

På jorden tilskriver mennesket sitt sinns eksistens til hjernens funksjon. Dette er bare delvis sant. Fordi i hans menneskelige tilstand avhenger bevisstheten om hans eksistens riktignok av hjernen hans, men dette er bare opptakeren av flere data som han lagrer i hukommelsen sin. Og det er bare på jorden at dette minnet avhenger av en hjerne. Nå er hjernen bare et motorisk organ skapt av Guds Ånd. Slik at livet ikke avhenger av hjernen, men av Guds mektige vilje som skapte mennesket. Det er det samme for alle våre organer; de ble forestilt av Guds Ånds tanker. Og de adlyder begrensninger som Gud ga dem.

Den sanne livsstandarden er skjult i Guds Ånds ubegrensede muligheter. Ingenting er umulig for Ham, for Han setter reglene, lovene, mulighetene og umulighetene som er tildelt livene til sine skapninger på spesifikke måter for hver skapte dimensjon.

Guds Ånd er stoffet han vever planene sine i og gir dem eksistens. Jesus minnet oss i Johannes 4:24 på at « *Gud er Ånd* », fordi mennesker gir kroppen og dens organer som styrer dens fem sanser for mye betydning. Derfor sier Filip til Jesus i Johannes 14:8–11: « *Vis oss Faderen .» Jesus sa til ham: «Har jeg vært så lenge hos dere, og du har ikke kjent meg, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen. Hvordan kan du si: 'Vis oss Faderen'?» Tror dere ikke at jeg er i Faderen og Faderen i meg? De ord jeg taler til dere, taler jeg ikke av meg selv. Faderen, som bor i meg, han gjør gjerningene. Tro meg at jeg er i Faderen og Faderen i meg; tro i det minste på grunn av gjerningene.* Midt blant sine tolv apostler, i Jesus Kristus, manifesterte Faderen sin Ånd. Og slik kan vi forstå lærdommen som Jesus Kristus ga, som var Gud i et menneskelegeme. De utvalgte må lære å kjenne Gud i ånden og legge mindre vekt på utseendet kroppen hans kan ta. For det er den guddommelige Ånd som forestilte seg og skapte konseptet med kroppen. Dette begrepet hadde ingen interesse da han var alene uten noen fri levende motsetning. Guds ånd er ubegrenset, i motsetning til utseendet til et legeme som definerer og begrenser ham i øynene til hans motsetning. Guds Ånd bodde i det himmelske legemet ved navn Mikael, og deretter i Jesu Kristi jordiske legeme, men i alle hans fremstillinger viser Gud seg bare delvis. Hans Ånd er uutgrunnet, som Bibelen sier, og han kan bare utgrunnes av seg selv. For å beskrive hans Ånd mister ordene «stor eller liten» sin betydning, fordi størrelsen på ting bare gjelder hans skapninger av liv og materie. Likevel er han den største i

betydningen av verdiene han godkjenner fordi de er sublimt perfekte, og fordi han er den eneste skaperen av alt som eksisterer.

Vår jordiske dimensjon vitner om de ubegrensede mulighetene for guddommelige skapelser. Dermed gjelder de samme lovene over hele jorden, på hele overflaten og i atmosfærens volum. Men i motsetning til denne enstemmigheten av jordiske forhold, skjer det utrolige ting på himmelen, i det interstellare kosmos; stjernene adlyder individuelle regler som ikke gjelder for alle stjerner, planeter, sorte hull på himmelen vår. Noen tiltrekker hverandre, andre frastøter hverandre, roterer rundt seg selv eller ikke i forskjellige tider, og Gud vitner dermed om at han faktisk er skaperen av alle slag og former for lover som han har pålagt himmelen og jorden på alle sine skapninger.

Å gjøre opprør mot en slik makt, en slik uendelig makt, demonstrerer en forferdelig mangel på intelligens. Men det er sant at stolthet blinder og reduserer menneskers resonneringsevner, og selv før dem, djevelens og hans himmelske demoner. Mennesket er heldig som kan dra nytte av den opprørske opplevelsen til de onde englene som definitivt ble dømt til å dø på grunn av Jesu Kristi seier over synd. Evigheten de mistet er fortsatt tilgjengelig for alle de menn som virkelig resonnerer intelligent. Og refleksjon lønner seg fordi studiet av emnet lar oss oppdage den sanne Guds kjærlige natur. Det er ikke lenger et spørsmål om overlevelsesreflekser, men om ønsket om å dele en unik og uforlignelig perfekt lykke for evigheten med ham.

Kommunion med Gud er mulig permanent, fordi han selv er tilgjengelig 24 timer i døgnet; han tar ikke imot avtaler, men er alltid klar til å kommunisere når som helst med dem som elsker ham. Jeg har ofte sagt det, og jeg gjentar det her: guddommelig virkelighet overgår all fiksjon som er forestilt av mennesker. Og dette av den enkle grunn at denne menneskelige fantasien er begrenset, mens Guds fantasi ikke har noen grenser.

Det er derfor det å se hen til Gud lar oss rette opp ordenen av guddommelige verdier som er forvrengt med henvisning til den menneskelige modellen. Jeg har alltid vært klar over eksistensen av den allmektige Gud, og jeg visste at ingenting var umulig for ham. Det er derfor jeg visste at han hadde alle svarene på spørsmålene mine, og gjennom årene og erfaringene har han svart utover alle mine forventninger. Det er også en stor glede for meg å la ham undervise meg fra morgenen mellom søvn og fullstendig oppvåkning. Deretter skynder jeg meg å skrive ned læren jeg har mottatt for å dele den med dere.

I Bibelen forteller Gud oss at han skaper ting gjennom sitt ord. Dette er fordi budskapet hans er rettet mot hans jordiske motparter som må **høre** hans åpenbaringer. Men i virkeligheten er hans skaperverk produsert av hans kreative tanke, og betydningen som gis til hans ord er ment å presentere ham som den som gir ordre. Den som mennesker må adlyde for sin sikkerhet og lykke. Og det er til syvende og sist gjennom sitt skrevne ord at Ånden Gud åpenbarer sin frelsesplan for sine utvalgte. Det er derfor Bibelen med rette fortjener navnet «Guds ord», som åpenbarer hans hemmelige tanker og hans dommer over sine himmelske og jordiske skapninger.

Bibelens åpenbaring var absolutt nødvendig fordi skapelsen, uten den, tilbyr uimotståelige feller for ikke-troende. Men på grunn av eksistensen av denne

Bibelen, der Gud åpenbarte jordens opprinnelse og livene den bærer, er de uten unnskyldning og fordømt av Gud for sitt valg om å ignorere dens åpenbaringer. Ved å sette Gud og hans presisjoner til side, finner forskere stjerner og galakser på himmelen som er langt fra hverandre, og disse avstandene måles i hundrevis og millioner av lysår. De tilskriver derfor disse gigantiske standardene til jordens alder og går seg vill i tallene millioner eller milliarder av år uten å kunne være presise. For de vet at de ikke kan bevise noe, og at forklaringene deres faktisk ikke er noe mer enn fullstendig ubeviselige hypoteser. Alt dette er fordi de ikke tar hensyn til eksistensen av Skaperguden som **i et øyeblikk skaper** ting atskilt av hundrevis og millioner av lysår. Men denne posisjonen er bare konsekvensen av en opprørsk nektelse av å anerkjenne sin status som skapninger som må være ansvarlige overfor sin Skaper, og allerede som sådan gi ham ære og herlighet; hva Gud krever og minner oss om, i 1844, gjennom stemmen til den « *første engelen* », i Åp 14:7: « *Og han sa med høy røst: **Frykt Gud og gi ham ære** , for timen for hans dom er kommet, og tilbe ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkildene .* » Deres røykfylte teorier feller bare mennesker som, i likhet med dem, søker å unnsnippe religiøs plikt. De virkelig utvalgte faller ikke i denne typen felle, og de finner i guddommelige åpenbaringer all den tryggheten som mangler i den andre leiren. Å respektere guddommelige verdier ved å stille spørsmål ved menneskelige verdier fører de utvalgte til sann lykke og autentisk fred med Gud i Jesus Kristus; det riktige valget for deres sjeler.

Ondskapen som praktiseres i vårt vestlige samfunn i dag er ikke ny, siden Gud allerede har fordømt den med forferdelige straffer flere ganger. Den første kom til uttrykk ved flommens dødelige vann. Den andre traff de to velstående byene i Jordandalen, Sodoma og Gomorra, der Lot, Abrahams nevø, hadde ønsket å bosette seg, med et regn av brennende svovelsteiner som Gud lot falle fra himmelen. Gud fikk ham til å dra, for å spare livet sitt, i siste øyeblikk, og ga oss dermed et profetisk bilde som vil omhandle bortrykkelsen av de siste utvalgte før « *den syvende av de syv siste plagene* » kommer i samme form for å ødelegge de siste opprørske jordiske livene, etter Jesu Kristi strålende gjenkomst. Den tredje gangen ble oppfylt, i henhold til det komparative bildet gitt i 3. Mosebok 26:25: « *Jeg vil føre **et sverd mot dere, som skal hevne min pakt** . Når dere samles i byene deres, vil jeg sende pesten blant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hender .* » I den kristne æraen fornyes denne straffen med « *hevnersverdet* » i giljotinen til de franske revolusjonære i et helt år fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794; det vil si 200 år før den siste profetiske datoen som Gud foreslo i sin Bibel. Det angitte året, 1994, markerte derfor slutten på de profetiske « **fem månedene** » i Åp 9,5–10, eller 150 faktiske år som avsluttet hans allianse med den offisielle institusjonelle syvendedagsadventismen. Etter denne datoen skulle ondskapen få et enda mer grusomt aspekt i Frankrike, under François Hollandes presidentskap, og ved hans autoritet ble alle former for ondskap som ble fordømt av Gud, legalisert. Det er i denne offisielle legaliseringen at menneskeheten bringer prinsippet som ble nevnt i begynnelsen av studiet av dette kapittelet, til sitt anfall, det vil si det dette verset fra Jesaja 5:20 fordømmer: « ***Ve dem som kaller ondt godt og godt ondt, som setter mørke til lys og lys til mørke, som setter bittert til søtt og søtt til bittert!*** » Men jeg tar ikke feil, Gud kunngjør at « **ve** » straffer denne typen ting? Vel, ja, det

gjør han, og ifølge Åp 8:13 er det nettopp under tittelen « **andre ve** » at den « **sjette trompeten** » eller den tredje verdenskrigen i Åp 9:13 til 21 kommer. Og Ånden ønsket å understreke viktigheten av dette ved å si i Åp 9,12: « **Det første veet er over. Se, det kommer to veer til etter dette** . » Det må forstås at ondskapet i 1994 ennå ikke var på det høye nivået det nådde under Hollandes presidentskap i Frankrike, men også i alle de andre vestlige landene som legaliserte, før Frankrike, det offisielle ekteskapet mellom homofile og andre LHBT-personer. Det « **andre veet** » av den « **sjette trompeten** » skjer for våre øyne på grunn av den avskyen som det russiske folket og dets leder Vladimir Putin føler for den avskyelige, dekadente moralen til de vestlige folkene. **For dette er hovedårsaken til den russiske lederens nektelse å la Ukraina bli med i denne vestlige leiren som rettferdiggjør det Gud anser som avskyelig** . Det er virkelig et stort paradoks at dette lenge ateistiske landet står opp slik skandalisert av vederstyggeligheten. Men det er nettopp dette midlertidige bruddet i forholdet til Gud som favoriserer en religiøs tilbakekomst i dette Russland som lenge har vært atskilt fra Vesten av mur og et betydelig symbolsk «jernteppe». Denne prosessen med å vende tilbake til Gud har allerede karakterisert oppførselen til de « **overlevende** » etter den « **fjerde basunen** », kalt « **dyret som stiger opp av avgrunnen** », som indikert og bekreftet av Åp 11:13: « **I den timen kom det et stort jordskjelv, og en tiendedel av byen falt. I jordskjelvet ble sju tusen menn drept, og resten ble redde og ga himmelens Gud ære** . » Og for å vise sin profet at den åndelige og historiske situasjonen fra 1793–1794 vil bli gjentatt i den historiske konteksten av den « **sjette basunen** », gir Gud til påkallingen av denne « **fjerde basunen** » navnet « **det andre veet** » av den « **sjette basunen** »; Åp 11:14: « **Det andre veet er over; se, det tredje veet kommer snart** . » Og det som lar oss ikke forveksle de to oppfyllelsene, er nettopp oppførselen til de « **overlevende** » etter de to guddommelige historiske straffene. For i motsetning til de i 1794, **omvender ikke lenger de som overlever** » etter den « **sjette basunen** » , ifølge Åp 9:20-21: « **De andre menneskene som ikke ble drept av disse plagene, omvendte seg ikke fra sine henders gjerninger , så de ikke tilba demoner og avguder av gull, sølv, messing, stein og tre, som ikke kan se eller høre eller gå. De omvendte seg ikke fra sine mord eller sine trolldomskunster eller sin hor eller sine tyverier.** »

Et annet punkt som kjennetegner de to straffene 1793 og 2023 til felles, er at Gud teller antallet ofre som blir slått i hjel: i 1793–1794 ifølge Åp 11,13: « **I den timen kom det et stort jordskjelv, og en tiendedel av byen falt . Syv tusen menn ble drept i jordskjelvet . Resten ble redde og ga himmelens Gud ære** . » Og i 2022–2023, ifølge Åp 9,15: « **De fire englene, som var forberedt for timen og dagen og måneden og året, ble sluppet løs for å drepe en tredjedel av menneskene** . » Den franske nasjonale konteksten til den « **fjerde basunen** » blir en internasjonal europeisk kontekst i den « **sjette basunen** », og denne gangen er det « **en tredjedel** » av den europeiske befolkningen som blir slått i hjel.

Når de har kommet til endens tid, kan Jesu Kristi utvalgte forstå at han frelser dem, ikke bare ved sitt sonoffer til deres fordel, men også ved det profetiske lyset som lyser opp deres forståelse av hendelsene som finner sted i deres tid. Denne forståelsen er virkelig frukten som bæres av det autentiske « **Jesu**

vitnesbyrd », det vil si « **vitnesbyrdet** » de mottar fra sannhetens Gud, den levende Gud som elsker dem og frelser dem ved å beskytte dem mot det onde som skyldes løgner.

Konkurranse og komplementaritet

Disse to ordene, « **konkurranse** og **komplementaritet** », oppsummerer alene de motstridende livsprinsippene som støttes av djevelen og den store skaperguden.

Djevelens valg er det som gjelder for jorden, som har vært under hans kontroll i nesten seks tusen år. I følge dette prinsippet stimulerer konkurranse utviklingen av initiativer, og i konkurranse finnes det vinnere og tapere. Målet er å overgå den andre konkurrenten inntil de er eliminert. For det endelige målet med konkurranse er å oppnå monopol. Og ifølge ordtaket «målet krever midler», forbyr ikke den som vil vinne for enhver pris seg noen midler. Konkurransепrinsippet favoriserer utviklingen av umoral. I vår moderne tid er denne konkurransen til en viss grad kontrollert av regler satt av vestlige, og først og fremst amerikanske, domstoler. Men ingenting varer særlig lenge, og disse reglene endres i henhold til de nåværende seierherrenes ønsker. Siden 1990 har vi i Vesten sett verdier skifte, fra sensur til den mest uhemmede og perverse seksuelle friheten. Kristi utvalgte ble også advart av ham om at de ikke skulle bli lurt av normene i sin tids verdier; i dag i fred, men i morgen i krig; i dag frie og i morgen slaver av et despotisk universelt regime. Derfor må vi rive oss løs fra vår samtidskontekst og se tilbake på menneskets historie som består av uopphørlige kriger. Våre 77 år med vestlig fred ble unntaksvis gitt av Gud av strategiske årsaker, men så snart de er over, vil den harde og autoritære naturen igjen bli eksistensnormen for de siste menneskene som er igjen i live etter hekatombomben utført av atomvåpnene i tredje verdenskrig eller den « *sjette trompeten* » i Apo.9.

I fortiden og frem til i dag har konkurranse ført til at menn utfordrer hverandre i organiserte spill eller ofte dødelige dueller. Konkurranse var drivkraften i livet i Romerriket. For å klatre opp stigen til herredømme, nøler ikke de mest målbevisste med å ty til fysisk eliminering av konkurrenter, ved å myrde dem på alle måter. Gjennom tidene har konkurranse også skapt lidelse, fortvilelsesrop og utrøstelige tårer for menneskeheten. Konkurranse favoriseres på grunn av prinsippet om belønningen som kommer vinneren til gode, og i en total urettferdighet er denne belønningen variabel og kan nå ublu høyder. I antikken var rikdom bare mulig for konger, de store, hvis arv, som ble gitt videre fra generasjon til generasjon, bare vokste, med mindre en brutal hendelse satte en stopper for denne nedstigningen.

I vår tid forklarer konkurranseprinsippet alene hvordan det amerikanske samfunnet fungerer i USA. Og i en total moralsk blindhet synes flertallet av amerikanere det er normalt at en bedriftspresident blir rikere på egenhånd enn hele land i resten av verden. Og hvis denne situasjonen vedvarer uten for mye sjokkerende mennesker, er det fordi muligheten til å berike seg selv tilbys alle, og

nesten alle drømmer om å benytte seg av dette tilbudet. Konkurransen fremkaller sjalusi fordi den bringer sammen og setter fattige og rike i konkurranse. Og djevelens verden er organisert på en slik måte at penger er en livsnødvendighet fordi de kjøper alt: mat, klær, husly, fornøyer og politisk makt. Det var gjennom sin enorme familierikdom at Julius Cæsars nevø, den unge Octavian, kjøpte støtte fra det romerske folket og ble den første romerske keiseren i historien under navnet Cæsar Augustus (berømt). I middelalderen satte konkurransen lokale herrer opp mot hverandre, og den beseirede herren ble vasall for seierherren og mistet en betydelig del av eiendommen sin, som gikk til seierherren. Det var igjen konkurransen, som ikke ble støttet av den romersk-katolske kirke, som forårsaket religionskrigene som markerte den mekaniserte bibeltrykkertiden.

Etter å ha bemerket ulempene ved konkurranse, er det lett å forstå at for å oppnå sann lykke, må dette konkurranseprinsippet forsvinne fullstendig. Og livsprinsippet som vil erstatte det, er komplementaritetsprinsippet, som gjelder for alt, mennesker, dyr, planter, trær, grønnsaker, frukt osv. Men også og fremfor alt, Den hellige Bibel, hvis essensielle prinsipp er nettopp denne **komplementariteten** fra den første boken kalt Genesis til den siste kalt Johannes' åpenbaring.

Ved å bygge Bibelen på dette prinsippet om **komplementaritet**, åpenbarer ikke bare Gud historien om menneskets religiøse historie for oss, han åpenbarer først og fremst det drivende prinsippet som han vil bygge den perfekte lykke for sine utvalgte og sine engler på for evigheten. Forskjellen som den andre bringer er et gunstig pluss for hele samfunnet. Og siden belønningen ikke lenger er der, er bidraget fra en annen personlighet utelukkende positivt. Bildet av en sykkelkjede illustrerer situasjonen til et samfunn bygget på den **komplementære modellen**. Lenkene som danner denne kjeden er fullstendig like. Livet i henhold til Gud fører til den samme likestillingen av rettigheter, selv om oppgavene og den hierarkiske ordenen er annerledes. Evigheten er derfor bare ønskelig for mennesker som finner glede i denne **komplementære delingen**. Det er derfor Gud aldri har forsøkt å oppnå at alle sine skapninger følger hans standard. Han vet først og fremst at det er umulig å overbevise dem alle, og han er fullstendig fornøyd med å over tid velge de utvalgte som har profilen som passer til hans frelsesstandard og betingelsene for evig himmelsk liv.

Gjennom hele Bibelen introduserer den oss for de jordiske opplevelsene til Guds tjenere. Vår kunnskap om Gud begynner med vår lesning av Bibelen i 1. Mosebok 1 og 2. Og i disse versene lærer vi hva Gud godkjenner eller fordømmer: Han godkjenner lyset og fordømmer mørket, symboler på godt og ondt. I 1. Mosebok 2 leser vi: « *Og Gud velsignet den **sjunde dagen** og helliget den .» Det er der, med disse ordene, at vi lærer hvor viktig resten av den « **sjunde dagen** » er for ham, og også for hans sanne utvalgte som deler hans smak og verdier. Dette er grunnen til at ordet sabbat, etter påminnelsen om denne viktigheten på grunn av presentasjonen som det fjerde av Guds ti bud, aldri vil bli nevnt i hans profetier i Daniel og Johannes' åpenbaring. Identifikasjonen med «den levende Guds segl» i Åp 7,2 hviler på en troshandling, som er avhengig av kunnskapen om Gud. Og dette prinsippet bekrefter Jesu Kristi uttalelse, som sa: «*

Og dette er det evige liv: at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt .» På samme måte identifiseres ikke « **synd** » i disse profetiene fordi ordet «solens dag» ikke nevnes, og identifikasjonen av den forblir avhengig av tro, som kjenner Gud eller ikke kjenner ham. Guddommelige profetier nevner ikke ting i klart språk; de bare antyder dem, og det er Jesu Kristi Ånd som gir leserne som studerer den, overbevisning om tolkningen eller ikke gir den, avhengig av om han anser dem verdige til den eller ikke. Vår kunnskap om Gud øker med tiden og åpenbarte erfaringer. Allerede i 1. Mosebok 3 lærer vi at truslene som Gud presenterer ikke skal tas lett på, for Evas, og senere Adams, ulydighet ble faktisk straffet med døden, slik Gud hadde sagt til Adam. På samme måte bekreftet vannflommens komme i 1655 etter synden dette behovet for å adlyde hans ord under straff for menneskelig folkemord. De førti årene Gud mettet sitt folk i ørkenen bekreftet ytterligere hans evne til å la dem leve eller dø. Deretter, gjennom dommere og konger, ble den samme lærdommen fornyet gjennom hele den gamle pakt. Deretter gikk det gudvelsignede Israel inn i den nye pakt basert på blodet som ble utgytt av Jesus Kristus. På dette tidspunktet i historien ble Kristi ord oppfylt: « **Det er fullbrakt** .» Guds forsoning med de syndige utvalgte ble mulig, og etter hvert som de tok avstand fra synd, bar ofringen av rettferdig blod konkret sin frukt av guddommelig nåde i deres liv. Jesus vasket dem bokstavelig og åndelig rene for deres synder. Dessverre ble Guds juvel, hans dyrebare perle, hans hellige sabbat, over tid, den 7. mars 321, forlatt av et romersk keiserlig dekret beordret av keiser Konstantin I^{den} store. Som et resultat ville forbannelsene av guddommelig straff fortsette til verdens ende, ved Jesu Kristi gjenkomst. Men Gud hadde profetert sin intensjon om å gjenopprette sin sannhet, om ikke på hele syndens jord, så først i syvendedags adventisttroen, som offisielt ble gjenopprettet ved dekretet i Daniel 8:14, som setter datoen for denne gjenopprettelsen til våren 1843. Men på dette tidspunktet er denne gjenopprettelsen ennå ikke bokstavelig realisert, men den fordømmer allerede praktiseringen av den romerske søndagen som ble overholdt frem til våren 1843. Sabbaten vil bli praktisert av de utvalgte først etter slutten av den andre adventisttesten 22. oktober 1844, det vil si fra 23. oktober 1844.

Samtidig som han krevde gjenopprettelsen av praktiseringen av sin hellige syvendedagssabbat, begynte Gud å bringe sin store åpenbaring til sine utvalgte siden våren 1843 og høsten 1844. Hva nytt kunne den bringe etter Jesu Kristi jordiske tjeneste? Bare åpenbaringen av eksistensen av « **synd** » som djevelen hadde gjenopprettet i den kristne kirke, etter denne Jesu Kristi tjeneste. Og for å bringe denne åpenbaringen konkret, lot Gud den hvile på to profetiske bøker, Daniel i den gamle pakt og Åpenbaringen i den nye pakt. Og her igjen er det umulig å gi den ene eller den andre av disse to bøkene større betydning, fordi de utvilsomt **komplementerer hverandre** . Uten Daniel er Åpenbaringen uforståelig, og uten åpenbaringen gitt til Johannes forblir Daniel upresis og mystisk. Daniel gir langt færre detaljer enn Apokalypsen, men denne mangelen på kvantitet kompenseres av kvaliteten på hans åpenbaring, fordi han presenterer oss for det essensielle grunnlaget for å forstå dommen Gud feller over den jødiske og kristne religionen. For den kristne religionen er disse grunnlagene oppsummert veldig enkelt som følger: Dan 8,12: « *hæren ble overgitt med det evige på grunn*

av **synd** »; når? I 538; Dato for etableringen av « **synd** »: 7. mars 321. Tidspunktet for denne overgivelsen til den romerske kirke er 1260 dager/år, presentert i formen « *en tid, tider og en halv tid* » i Dan 7:25: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste, han skal undertrykke Den Høyestes hellige, og han skal tenke på å forandre tider og lov, og de hellige skal bli overgitt i hans hender **for en tid, tider og en halv tid** . » » Den samme tidsperioden presenteres som « **førtito måneder** » og « **1260 dager** » i Åp 11:2-3: « *Men la den ytre forgården til tempelet ligge utenfor, og mål den ikke! For den er gitt til hedningene, og den hellige byen skal de trampe under fot **i førtito måneder** . Og jeg vil gi mine to vitner fullmakt, kledd i sekk, og de skal profetere **i tusen, to hundre og seksti dager** . »**

Etter disse 1260 faktiske årene med forfølgende regjeringer fra de romerske pavene og de europeiske monarkiene, setter Gud i Daniel 8:14 året da åpenbaringen av hans dom skal begynne. Dette er muliggjort av utvelgelsen av de utvalgte hvis tro blir satt på prøve i den grad at Gud erklærer dem « **verdige** » i Åp 3:4: « *Men du har noen få menn i Sardes som ikke har besudlet sine klær; de skal vandre med meg i hvite klær, **fordi de er verdige** . »* På hvilket grunnlag anser Gud dem for verdige? I motsetning til mengder av falske tradisjonalistiske kristne, kjennetegnes Guds utvalgte av konsistensen i sin oppførsel i samsvar med sine ord. De hevder Jesu Kristi frelse, og Gud bekrefter dem fordi de bryr seg om å adlyde ham og gir hans profetiske bibelske åpenbaringer avgjørende betydning. Guddommelige profetier ble skrevet i Bibelen, men de er bare forståelige når Hans Hellige Ånd opplyser sine utvalgte sinn. Disse menneskene, som av natur bare ønsker å gjøre og utføre Hans guddommelige vilje, oppdager at det er Gud selv som, kjennende deres dype og sanne natur, har veiledet og ledet dem mot Hans lydighet. I følge det bibelske bildet er det ikke sauene som søker sin herre, men det motsatte: det er « *den gode hyrde* » som « *kommer for å lete etter sine bortkomne sauer* ». Og Jesus la til: « *Mine får kjenner min røst, jeg kaller på dem, og de følger meg* .» Dette emnet leder meg til å diskutere Paulus' omvendelse. Den ble muliggjort fordi Paulus oppriktig elsket sannheten som ble åpenbart for hans folk, Israel, som Gud hadde gjort til vokter av sine orakler. Han var blindt drevet av en oppriktig iver, i motsetning til andre bedragerske og kalkulerende jøder, som ypperstepresten Kaifas eller Judas. Gud, som ransaker sinn, hjerter og ånder, kjente hans sanne natur perfekt. Derfor tvinger han ham gjennom et blendende syn til å omvende og tjene ham. Paulus er det typiske tilfellet på den « *bortede sauen* » som Jesus kommer for å redde fra djevelens leir fordi han er verdig.

I likhet med den guddommelige sannhet er de utvalgte enkle og fremfor alt svært logiske mennesker. For å bli forstått krever guddommelig åpenbaring ingen høyere utdanning, fordi de åpenbarte tingene er tilgjengelige for de enkleste mennesker, ettersom intelligensen er gitt dem av Gud.

Etter det store lyset som hans første apostler mottok i Jesus, dominerte århundrer med åndelig mørke menneskelivet inntil lysets tilbakekomst som kom etter den «adventistiske» trosprøven høsten 1844. Dette var bare begynnelsen på det guddommelige lysets tilbakekomst, men det vesentlige ble gjenopprettet: praktiseringen av den sanne hvilen på den syvende dags sabbaten og bevisstheten om viktigheten av Bibelens profetiske åpenbaring, som bekrefter kunngjøringen om Jesu Kristi endelige strålende gjenkomst. Tolkningene av profetiene var

fortsatt falske og foreløpige, men Guds tjeneres holdning var Kristi frelse verdig. Fordi Gud ransaker hjerter og tanker, utvelger han sine utvalgte på sannhetskriterier som berører menneskenes natur. Den virkelige forståelsen av de åpenbarte mysteriene avhenger bare av tid, fordi den oppnås gradvis og når sitt høydepunkt først i de siste dagene av de seks tusen årene med det guddommelige prosjektets utvelgelse av de utvalgte.

« **Synden** » som åpenbares i Dan 8,12, er koblingen som forbinder bildene av Europa illustrert i Åpenbaringen med symbolene « **ti horn og sju hoder** ». Denne symbolikken med de « **ti hornene** », sitert for første gang i Dan 7,7, er målrettet av Gud i Åpenbaringen i tre forskjellige epoker som kan identifiseres ved fravær eller tilstedeværelse av « **diademer** » plassert på « **hodene** » eller på « **hornene** ». Og i denne tilnærmingen appellerer Gud igjen til prinsippet om **komplementaritet**. Når disse « **diademene** » er på de « **sju hodene** » i Åp 12,3, er Europa målrettet i sin romerske keiserfase; noe som fremkaller forfølgelsene av de første kristne, inntil den bedragerske og bedragerske freden som ble etablert av keiser Konstantin, beordrede oppgivelsen av den guddommelige sabbaten 7. mars 321. Det var da denne « **synden** » som ble fordømt av Gud i Dan 8,12, ble etablert. Men den ble maskert av innføringen av «solens dag» som erstattet den på den første dagen i uken. Og det er slik at ved denne erstatningen av den hellige, guddommelige sabbaten, ble «solens dag», som ble æret av de romerske hedningene, den første dagen i den guddommelige uken, « **merket** » på romersk autoritet i motsetning til sabbaten, som i seg selv utgjør « **den levende Guds kongelige segl** ». Du må innse hvor mye dette ble følt som et svik og en fornærmelse fra Skaperguden, og som et resultat kunne ikke lenger Kristi nåde oppnås av syndere som begikk en forsettlig synd. For ordene « **syvende** og **første** » kaster skyld over dem som legitimerte forandringen som ble ført av denne romerske keiseren. Men endringen i den ukentlige hviledagen var godt forberedt av opphøret av de « **ti** » årene med forferdelig forfølgelse, profetert i Åp 2:10, utført av den romerske keiseren Diokletian og hans medkeisere i hans tetrarki, mellom 303 og 313. Beordret av Konstantin, favoriserte opphøret av forfølgelser utviklingen av den kristne religionen, og i hopetall ble uomvendte mennesker døpt for å gå inn i den nye religionen som var beskyttet av keiseren selv. Alle disse overfladiske omvendelsene aksepterte endringen i hviledagen uten problemer. For på den tiden var de utvalgte, de sanne, i stand til å motstå, like få i antall som i noen annen tidsalder, frem til vår egen. Med innføringen av førstedagshvilen er vi vitne til den opprinnelige dannelsen av den romersk-katolske religionen. Som ormen er i frukten, har **det djevelske «merket»** kommet inn i kristen religiøs lære og praksis, og for jordisk evighet, inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst.

Subtelt, i Åp 13:1, beveger « **diademene** » seg fra de « **syv hodene** » til de « **ti hornene** ». Ånden indikerer dermed at **monarkienes Europa** er målrettet i sammenheng med dets underkastelse til det romerske paveregimet etablert fra 538 til 1798, det vil si det Dan 8:24 profeterte ved å si: « **De ti hornene er ti konger som skal oppstå fra dette riket. En annen skal oppstå etter dem, han skal være forskjellig fra den første, og han skal ytre tre konger.** » Det er derfor denne andre « **kongen** » av Daniel som er utpekt med symbolet på de « **syv hodene** » i Åpenbaringen. I dette verset må vi merke oss viktigheten av presisjonen « **han**

skal være forskjellig fra den første » fordi denne « *forskjellen* » er hans pavelige religiøse makt. I motsetning til påstandene fra den romerske pavekirken, er pavene dermed ikke etterfølgere av apostelen Peter, siden Gud plasserer det pavelige regimets fremvekst etter oppløsningen av Romerriket; som ble fullført fra år 395. Koblingen som forbinder denne æraen i Europa med de « *ti horn* » er fortsatt « *synden* » som ble etablert av keiser Konstantin. Men denne gangen er «solens dag» pålagt av en religiøs organisasjon, og dessuten har den blitt omdøpt til «Herrens dag» eller, på latin, «Dies Domenica» og på fransk: «søndag». Ut fra vår kunnskap om disse fakta, vil verdien av vår tro avhenge av vår reaksjon. Er vi rasende, lamslåtte, utfordret, forbløffet, sjokkerte, indignerte, eller etterlater det oss kalde og likegyldige? Den som led fornærmelsen er ikke hvem som helst. Dette er den store Gud, skaperen av alt liv, ting, lover eller prinsipper, og prisen å betale står i samsvar med hans allmakt. Enten de er klar over problemet eller ikke, betaler hele menneskeheten konsekvensene av denne guddommelige majestetsløsheten gjennom uopphørlige forbannelser som rammer den på mange måter: vulkanutbrudd, jordskjelv, tsunamier, ødeleggende sykkloner, invasjoner av ødeleggende insekter, flom, hagl og dødelige kriger, osv. Til keiser Konstantins feil la det romerske pavedømmet til *den «arroganse»* som Dan 7:8 og 20 tilskriver ham, ved å våge å forvandle den opprinnelige teksten til Guds ti bud, og gå så langt som å våge å slette teksten i det andre budet, der Gud forbyr å kaste seg ned for utskårne bilder av enhver jordisk eller himmelsk skapning. Ved å ignorere dette guddommelige forbudet kaster mengder av mennesker seg ned for bilder av helgener som er kanonisert av den pavelige romersk-katolske kirke selv, og begår dermed religiøst guddommelige vederstyggeligheter. Over tid reproducerer mennesker den samme oppførselen, selv om den historiske konteksten endrer seg. Men i vår tid har den lange freden som varte til år 2022, forsterket fenomenet. Gud og hans prinsipper blir urettferdig og avskyelig ignorert og foraktet. Pavekirken formaliserte dermed den hedenske formen som kristendommen hadde hatt siden år 321. Og da den guddommelige sannheten ble spredt gjennom Bibelen mellom 1170 og 1789, forfulgte den Guds protestantiske profeter og Bibelen selv, hvis lesning var forbudt, til døde; lovbrytere utsatte seg for døden, fengsling eller kongens galeier.

For å sette en stopper for dette avskyelige herredømmet, reiste Gud opp den franske revolusjonen og dens hevngjerrige massakre, og tok som ofre hovedsynderne: monarkiet og presteskaperet i den romersk-katolisistiske kirken, inkludert pave Pius VI, som døde i fengsel i Valence i Drôme i 1799. Den religiøse freden som Gud etablerte etter disse massakrene, skulle fremme gjenoppbyggelsen av hans læresetning. Det var derfor i denne tiden med religiøs fred at adventistprøvene i 1843 og 1844 kunne gjennomføres. Men bortsett fra de utvalgte som ble valgt ut i disse prøvene av profetisk tro, favoriserte freden spesielt utviklingen av fri tanke og ateisme som ble formet i de franske revolusjonæres sinn. Og denne modellen spredte seg til alle de vestlige nasjonene i Europa, gjennom krigene ledet av Napoleon I ' Frankrikes keiser. Situasjonen kunne bare bli verre med tiden, inntil « *endens tid* » som er profetert i Dan. 11:40: « *På endens tid skal Sørens konge støte mot ham. Og Nordens konge skal komme mot ham som en virvelvind, med vogner og ryttere og mange skip. Han skal*

komme innover landet, spre seg som en elv og oversvømme . » Denne « **endens tid** » inntreffer ved slutten av tiden for beseglingen av de utvalgte i henhold til Åp 7:3: « **Skader ikke jorden eller havet eller trærne før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panne** .» En siste advarselsstraff, sammenlignet med det franske folkemordet i 1793–1794, kommer deretter for å ramme det skyldige Europa og verden.

Europas siste æra er betegnet med det totale fraværet av « **diademer** » på de « **ti hornene** » og de « **syv hodene** », slik som bildet i Åp 17:3: « *I Ånden førte han meg ut i ødemarken. Og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr , fullt av blasfeminavn , med sju hoder og ti horn .* » Forsvinningen av « **diademene** » på de « **ti hornene** » betyr at Ånden retter seg mot Europa i en tid da monarkier stort sett har blitt erstattet av republikanske regimer. Men fra den forrige æraen har disse republikanske nasjonene beholdt « **blasfemiene** » knyttet til de « **syv hodene** », det vil si knyttet til den romerske pavestaden. På samme måte bærer det nye « **skarlagenrøde** » « **dyret** » fargen som er assosiert med det romersk-katolske paveregimet kalt « *Babylon den store* » i Åp 17:4: « *Kvinnen var kledd i purpur og skarlagenrødt og prydet med gull og edelstener og perler. Hun hadde et gullbeger i hånden, fullt av vederstyggeligheter og urenheten ved hennes utukt.* » Og « **skarlagenrød** » er, i likhet med «karmosinrød » og « **purpur** », fargen på « **synd** » ifølge Jes 1:18: « *Kom nå, la oss gå i rette med hverandre!*» sier Jahve. « *Om deres synder er som skarlagenrøde , skal de bli hvite som snø; om de er røde som karmosinrøde , skal de bli som ull .* » En **skarlagenrød** « **kappe** » symboliserte « **synden** » som ble lagt på Jesus i Matteus 27:28: « *Og de kledde ham av og la en skarlagenrød kappe på ham .*» Men denne « **skarlagenrøde kappen** » bekreftet ham også som « **jødernes konge** »; « **skarlagenrød** » er også et tegn på kongelighet.

Dette bildet gitt i Åp 17:3 er vår vestlige leirs, som deler den religiøse arven til den romerske pavekirken til felles. **Denne delingen gjelder også de protestantiske nasjonene arvinger til den førstedagshvilen som læres av den romerske kirke. Men det er også bildet på den siste universelle regjeringen** som vil bli dannet og etablert av de overlevende opprørerne fra den tredje verdenskrig. Dette siste jordiske autoritære regimet er symbolisert i Åp 13:11 av « **dyret som stiger opp av jorden** ». Det dukker opp, med **tiden** , etter det « **første dyret** » som selv « **steg opp av havet** » i Åp 13:1. I denne rekken « **havland** » profeterer Gud de påfølgende herredømmene, romersk-katolske, deretter amerikanske protestanter, i henhold til bildet foreslått i 1. Mos 1:9-10: «*Og Gud sa: La vannet under himmelen samle seg på ett sted, så det tørre landet kommer til syne! Og det ble slik. Gud kalte det tørre landet jord , og samlingen av vannet kalte han hav . Og Gud så at det var godt .*»

komplementære naturen til den profetiske montasjen demonstreres av suksessive oversikter over den kristne æra fra forskjellige perspektiver, og alle disse oversiktene overlapper hverandre for å danne de **komplementære** budskapene som Gud har åpenbart. Profetiens betydning blir kanskje bare åpenbar for noen av de utvalgte når de ser overbevisende bevis på tolkningene som er foreslått for dem. Jeg minner dere om at for noen vil det være for sent når profetien er oppfylt, siden Gud erklærer i Esek. 33:33: « **Når disse tingene skjer,**

og se, de skjer! Da skal de vite at det var en profet blant dem. » De skal vite det, ja, men for sent, for dette budskapet gjelder dem som Gud sier til sin profet i vers 32 ovenfor: « *Se, du er for dem som en behagelig sanger, med en vakker stemme og dyktig i musikk. De lytter til dine ord, **men de setter dem ikke ut i livet** .* » Jeg kjenner dette verset godt siden det ble presentert av Ånden til noen som spurte meg om det. Kontekster endrer seg, men opprørsk menneskelig oppførsel fortsetter i vantro. Nei, for å behage Gud må mennesket ikke vente på oppfyllelsen av profeterte ting, det må tro på deres oppfyllelse før det har det beviste beviset. Tro er en tillit gitt på forhånd til den åpenbarende Gud. Og når oppfyllelsen av tingene kommer, beholder Gud bare mangelen på tro som tidligere ble vist av de ikke-troende, eller tvert imot, troen som er bemerket i hans sanne utvalgte. Dette er grunnen til at bevisene som profetiene gir de utvalgte, ikke gjelder deres oppfyllelse, men de vises i oppdagelse og forståelse av de finesser som Gud demonstrerer i sin profetiske ordning. Dette er beviset som Gud anser som behagelig, fordi hans utvalgte oppdager og beundrer den uendelige, ubegrensede visdommen og intelligensen i hans guddommelighet. Å forstå bibelske profetier utgjør tildeling av et åndelig diplom som Gud tilbyr den utvalgte som viser seg verdig det. For bibelske profetier kondenserer og gjengir læresetninger gitt av hele Bibelen fra 1. Mosebok til Åpenbaringen. Det er dette profetiske studiet som lar oss bekrefte at alle bøkene som utgjør Bibelen er uttrykk for inspirasjonen fra den ene Ånd Gud som besøkte oss skjult i en menneskekropp i Jesus Kristus.

Fra lite lys til stort lys

Med fornuft og nytte gir vi betydning til datoene 1843 og 1844 for de to første adventistprøvene. Men det er på høy tid å vite at datoen 1994 ble preget av en herlighet større enn disse to datoene. Og dette til tross for karakteren av denne åndelige opplevelsen som ble kvalt og ignorert av adventister spredt over hele verden. Likevel er det på denne datoen 1994 at Gud presenterte det store lyset som ble profetert i den aller første visjonen han ga til sin profetinne Ellen Gould-White, og som hun forteller om og beskriver i sitt verk «Early Writings». Dette store lyset er verdig denne kvalifikasjonen, fordi i motsetning til det forrige som ble etablert mellom 1844 og 1873, er det definitivt og vil aldri bli stilt spørsmål ved. Dens betydning bekreftes av det faktum at Gud benekter verdien av den opprinnelige adventistarven ved å si i sitt budskap til « **Laodikea** », navnet på den siste æraen av offisiell institusjonell adventisme, i Åp 3:17-18: « *Fordi du sier: 'Jeg er rik og har overflod og mangler ingenting', og ikke vet at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken, råder jeg deg til å kjøpe gull av meg som er rensset i ild, så du kan bli rik, og **hvite klær** , så du kan klæ deg og skammen over din nakenhet ikke skal bli åpenbar, og øyensalve til å salve dine øyne med, så du kan se .* » » I dette verset bekrefter behovet for å motta « **hvite klær** » fra Jesus Kristus spørsmålet om statusen til adventismens pionerer, som Gud sikter seg inn på og utpeker i Åp 3,4, ved å si disse velsignende ordene om dem: « *Men du har i Sardes noen få menn som ikke har besudlet sine klær; de skal vandre med meg i*

hvite klær , fordi de er verdige . » Denne verdigheten har åpenbart gått tapt, og behovet for å stille spørsmål ved den doktrinære arven fra adventisttradisjonen er tydelig og støttes. Og dette, desto mer siden det grunnleggende verset i adventismen, Daniel 8,14, må oversettes fullstendig på nytt. Den gamle oversettelsen « *Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener skal helligdommen bli rensset* » blir ifølge den hebraiske teksten: « **Inntil kveld og morgen to tusen tre hundre; og hellighet skal rettferdiggjøres.** » Dette er ikke en enkel rengjøring, men en fullstendig omoversettelse. Og denne gangen har budskapet fordelen av å bli klart og forståelig, fordi det ikke lenger handler om en himmelsk helligdom som skal renses, men om guddommelig og menneskelig « **hellighet** » som skal « **rettferdiggjøres** » ved den « **evige rettferdighet** » som Jesus Kristus brakte, ifølge Dan 9,24: « *Sytti uker er fastsatt over ditt folk og din hellige by for å fullføre overtreddelsene og gjøre ende på syndene, for å gjøre soning for misgjerning og bringe inn evig rettferdighet , for å besegle synet og profetien og for å salve Det aller helligste .* » Budskapet i Dan 8,14 blir logisk og sammenhengende siden det dukker opp etter anklagene Gud retter mot falsk kristendom, arvtaker til de romersk-katolske vederstyggelighetene som er sitert i vers 13, som kommer foran det: « *Jeg hørte en helgen tale, og en annen helgen sa til ham som talte: Hvor lenge skal synet handle om det daglige offer-og om den øde synden? Hvor lenge skal helligdommen-, helligheten og hæren bli tråkket-på?* » Fra våren 1843, slutten av de 2300 kveldsmorgenene som begynner våren i år – 458, lukker Gud døren til sin nåde for denne falske kristendommen som gjelder alle de offisielle kristne religionene som praktiserer resten av den første romerske dag. Utvelgelsen av de adventistiske utvalgte kan derfor begynne fra denne våren 1843, og dette er hensikten med de to falske kunngjøringene om Jesu Kristi gjenkomst for datoene våren 1843 først, deretter for 22. oktober 1844. For Gud spiller det ingen rolle at Jesus ikke kommer på disse to datoene, for ham er det eneste som betyr noe måten disse kunngjøringene blir mottatt av kandidatene til trosprøven. Og der blir Descartes' disipler automatisk diskvalifisert, fordi Guds resonnement ikke har noe kartesisk ved seg, men er ekstremt subtilt. For ham spiller det som er falskt, sannhetens rolle, i en begrenset prøvelsestid. Den falskheten Gud bruker er ikke en løgn, fordi Gud bruker den til å frelse sine utvalgte, i motsetning til djevelen som bruker falskheten i sine løgner til å ødelegge menneskesjeler.

Når det gjelder profetisk forståelse, har det lille lyset fra 1844, symbolsk kalt « *midnattsropet* » i følge « *lignelsen om de ti jomfruer* », ikke lenger noe å sammenligne med det store. Faktisk kom lyset som Gud brakte i 1994 for å fullt ut opplyse de 12 kapitlene i Daniels bok og de 22 kapitlene i Johannes' åpenbaring. Det var ikke før i 2018 at nye lys ledet meg til å studere og dele de profetiske perlene som er skjult i 1. Mosebok. Det var på samme dato at Ånden lot meg oppdage eksistensen av et profetisk budskap som finnes i den opprinnelige teksten til Guds ti bud. Og det var igjen våren 2018 at forklaringen som fører til å fastsette Jesu Kristi gjenkomst til våren 2030 ble åpenbart for meg, og for min bror i Kristus Joel, som støtter meg og hjelper meg effektivt takket være gavene og den eksepsjonelle historiske hukommelsen som Gud ga ham.

Jeg har ventet siden 1982 på at den tredje verdenskrig, som har forberedt seg på å begynne i Ukraina siden 24. februar 2022, skal bli oppfylt. Og jeg ser den

endelig skje. Ikke at jeg hadde det travelt med å gå inn i denne skremmende konteksten, men fordi jeg visste at hendelsen var uunngåelig, fordi den var profetert av Skaperguden. Denne forferdelige fasen lå foran meg, og etter den, den enda mer forferdelige, den endelige trosprøven der et dødsbud vil bli utstedt mot alle som overholder Guds hellige sabbat. Og på slutten av denne prøven, endelig, befrielsen brakt av den herlige og guddommelige Jesus Kristus.

Den konstante veksten av guddommelig lys har også økt min kunnskap om Gud, og jeg har vært i stand til å innse hvor mye hans sanne bilde ignoreres av jordens innbyggere, og først og fremst skam over dem, av kristne frem til syvendedagsadventistene, forlatt av Gud siden 1994. Med tid og teknologi har jorden blitt en liten landsby der alle oppdager andres eksistens og skikker. Som et resultat av disse internasjonale utvekslingene utvikler en internasjonal mennesketype seg over hele jorden. Den samme smaken for forbruk, den samme interessen for teknologi og dens fremskritt, de samme typene mat og drikke, og også, og fremfor alt, den samme falske oppfatningen av skaperguden. I Kina, landet som tilber den store dragen, representerer "ying og yang" de motstridende prinsippene for godt og ondt. Kreftene er like, og vinneren er noen ganger den ene, noen ganger den andre. Disse filosofiene har trengt inn i vårt vestlige samfunn. Og dette har blitt gjort desto enklere fordi den romersk-katolske religionen lenge har presentert den kristne troen under dette prinsippet: Gud er det godes gud, Satan djevelen er det ondes gud. Det ville være mer nøyaktig å si: Gud er sannheten, Satan djevelen er løgneren og løgneren. Alt dette fordi Gud noen ganger skader opprørske menn og onde engler. På samme måte, omvendt, for å forføre sine ofre, kan Satan av og til gjøre dem godt. Men tiden for «myse» er over; vi må nå frigjøre oss fra de falske fordommene som er overført av menneskelige religiøse tradisjoner. Nei, det finnes ikke en Gud for godt og en gud for ondskap slik store mengder vestlige mennesker oppfatter det med kinesere eller hinduer fra Orienten. Den virkelige situasjonen er svært annerledes, fordi det bare finnes én Gud, Skaperånden, som gir godt eller ondt. Når han påfører ondskap, kan han gjøre det direkte selv gjennom naturen, eller han kan overlate handlingen til djevelen og hans demoner. Men han, og bare han, bestemmer alt. Demonene har allerede vist at de ikke kan motstå kraften til Skaperguden inkarnert i Jesus Kristus. De frykter ham og underkaster seg hans autoritet. Det godes og det ondes leir er derfor absolutt ikke like. Men denne feilaktige oppfatningen av ting vedvarer fordi menn er ofre for sin bibelske uvitenhet og påvirkningen fra falske utenlandske filosofier.

Som en siste oppsummering av min kunnskap om bibelske profetier, bemerker jeg likheter mellom æraene som er fastsatt ved inndelingen av profetisk tid. Hovedinndelingen er sentrert rundt datoen 1844. Vi har derfor en æra mellom apostlenes tid og 1844, og en æra mellom 1844 og Jesu Kristi gjenkomst. Nå følger disse to æraene den samme doble opplevelsen. De begynner i en tid med lys, går gjennom en tid med mørkets herredømme, og det guddommelige lyset vender tilbake for å reparere de doktrinære feilene som er tatt i bruk. Jeg utvikler denne ideen for æraen plassert før 1844. Den begynner i det doktrinært rene og perfekte apostoliske lyset, og går deretter mellom 538 og 1798 gjennom en tid

med dypt mørke, men ved reformasjonen på 1500-^{tallet} gjenoppretter det bibelske lyset evangeliske sannheter som frelse gitt av nåde og tro basert på bibelsk skrift alene. For perioden etter 1844: Adventistprøvene produserer syvendedagsadventisttroen nidkjær for guddommelig sannhet; Adventisttroen gjengir apostlenes perfekte tro. Med tiden blir adventismen verdslig og mister sin kjærlighet til sannheten, og mørket dominerer den frem til 1994, da Gud reiser et nytt adventistisk håp om Jesu Kristi gjenkomst. Det store profetiske lyset som følger med dette håpet blir avvist og foraktet til tross for advarselen Gud gir i 1. Tess. 5:19-20-21: « *Slå ikke ut Ånden, forakt ikke profetier, men prøv alt, hold fast ved det gode.* » Og i denne trosprøven velger Gud sine siste utvalgte bærere av sitt store og uforlignelige lys. I adventisttiden er datoen 1994 derfor sammenlignbar med datoen fra det 16.^{århundre}. Vi kan dermed bedre forstå hvordan Gud i 1844 nullstiller tellerne. Hans krav om den sanne syvendedagssabbaten etablerer nye grunnlag som betinger oppnåelsen av frelse. Nåde oppnås nå på betingelse av at den kalte viser seg verdig utvelgelsen ved sin kjærlighet til profetisk bibelsk sannhet. Kunnskapen om sabbaten som gradvis tas i bruk, gjengir, ved symbolet på de « *tolv stammene* » i Åp 7, et begynnelsesstadium av full opplysning som kan sammenlignes med tiden til de « *tolv apostlene* ». Dermed rettferdiggjør rekkefølgen av de to æraene påkallingen av de « **24 eldste** » i Åp 4,4: « *Rundt tronen så jeg **tjuefire**. troner , og på dem satt **tjuefire eldste** , kledd i hvite klær, og på hodene sine gullkroner . Disse « **eldste** » « **sitter** » fordi de har vunnet seier i likhet med Kristus foran dem, som Gud profetisk sier til i Salme 110:1: « *En salme av David. Jahve sier til min Herre: **Sett deg** ved min høyre hånd, til jeg legger dine fiender til din fotskammel.* »*

Fra 1844 og frem til i dag har den ikke-stridende kristne troen blitt lunken, formalistisk, tradisjonell og derfor svært overfladisk. Nå, i forrige kapittel, siterte jeg dette verset der Jesus sa: «*Dette **er det evige liv at de kjenner dere.***» du, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt.» Nå, i 1. Mos 4:1, forteller Ånden oss: « *Adam **kjente** Eva, sin hustru; hun ble med barn og fødte Kain og sa: Jeg har skapt et menneske ved Jahve .* » I dette verset tar verbet « **å kjenne** » en seksuell form som beviser at Gud ikke under noen omstendigheter kan være fornøyd med et overfladisk forhold, fordi han krever av sine sanne utvalgte en dyp, oppriktig og maksimal fellesskap; noe som diskvalifiserer tradisjonelle kristne religioner.

I lang tid, og inntil Gud avviste den institusjonelle adventismen, tok teologene feil i sin tolkning av de bebreidelsene Jesus retter til sine tjenere i sitt budskap om « **Laodikea** ». De tolket alltid hans « **lunkenhet** » som mangel på broderkjærlighet, spesielt bemerket som et tegn på velsignelse, i budskapet om « **Filadelfia** », hvis navn nettopp betyr: broderkjærlighet. Hvor er da feilen deres? Den er basert på det faktum at Jesus ikke kan bebreide sin utvalgte for mangel på broderkjærlighet, fordi denne frukten ikke er avhengig av henne, for broderkjærlighet er en gave fra Gud: Han gir den eller gir den ikke. På den annen side bærer den utvalgte ansvaret for det som hindrer Gud i å få henne til å bære denne frukten av broderkjærlighet. Det er også mangel på kjærlighet, men mer åndelig, en mangel på kjærlighet til den guddommelige profetiske sannheten som

Jesus Kristus hevder å være « **veien** », som gjennom **sannheten** fører til **evig liv** », ifølge Johannes 14:6. La oss fjerne denne « **sannheten** », som er tilfellet med den utvalgte « **Laodikea** »; « **Veien** » blir avbrutt og fører ikke lenger til « **evig liv** ». I dette uttrykket får « **sannheten** » **stor betydning, siden det er denne som forbinder « veien til evig liv »**.

La oss ikke glemme, som bekreftelse, dette andre sitatet, ofte dårlig oversatt, hvor ordet «troskap» erstatter ordet « **sannhet** ». » original: « *YaHVéHs sannhet varer evig* », ifølge Salme 117:2.

Det den offisielle adventismen ikke har forstått, er at budskapet formulert av Jesus Kristus er basert på en spesifikk erfaring som ikke er en generalisering. Under spesifikke historiske omstendigheter, det vil si mellom 1980 og 1991, for Gud i Kristus, presenterte jeg for de lokale lederne i adventistfestningen Valence i Drôme i Frankrike lyset fra profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring, perfekt og fullstendig dechiffrert utelukkende ved hjelp av Bibelen, hvis spredte lære gir alle svarene og forklaringene. Og fordi dette lyset ble ledsaget av en kunngjøring om Kristi gjenkomst for året 1994, ble budskapet avvist, og dets budbringer, det vil si min ydmyke og enkle person, ble offisielt utvist fra institusjonen, men ikke i 1994, da fakta ville ha motbevist meg, men uten å vente på denne datoen, fra høsten 1991; noe som er enda mer uberettiget og derfor i høyeste grad fordømmelig av den rettferdige og gode Gud. For jeg minner deg om at i 1843 og 1844 var det nettopp gjennom to falske kunngjøringer om Kristi gjenkomst at Gud prøvde troen til de kristne på den tiden. Og hvorfor disse falske kunngjøringene? Å sette til side, eller helliggjøre, sine sanne utvalgte på den tiden. Det sanne eller det falske hadde bare ett mål: å avsløre den dype og virkelige åndelige naturen som hver kristen skjuler i seg selv. Disse adventist-erfaringene ligner på beregningen av resonnementet inspirert av Gud til den vise Salomo i tilfellet med barnet som var omstridt av to mødre. Ved å beordre at barnet skulle deles i to deler, visste Salomo at hans ordre ikke måtte utføres, fordi den sanne moren heller ville miste sønnen sin enn å se ham dø. På samme måte visste Gud at Jesus ikke ville komme i 1843, heller ikke i 1844, eller i 1994, men hver gang, i den mørke massen av falske hyklerske kristne på den tiden, som stjernene på den mørke himmelen, ville de usynlige naturene til hans sanne utvalgte skinne sterkt. Og i 1844 oppnådde han det han ønsket å oppnå: en forsamling av utvalgte, men valgt bare for en kort tid, inntil satanisk mørke kontrollerte og hersket over den, i en slik grad at Gud ble tvunget til å overlate den til ondskapens leir i 1994. Og fra begynnelsen av 1995 innviet den offisielle alliansen mellom adventismen og den protestantiske føderasjonen konkret denne forlatelsen, ettersom adventistkirken hadde blitt en forsamling av falne mennesker. Med Jesu Kristi ord ble den deretter « **spyet opp** » av ham. Og dette valget av verbet «å spy opp» er rikt på lærdommer. For den som spyr opp føler seg kvalm. I dette bildet avviser Jesu Kristi kjærlighet med avsky de uverdige kalte som forakter ham.

Abrahams etterkommere

Dette emnet har blitt mye diskutert av kristne siden apostelen Paulus og frem til i dag, men i dag inviterer jeg deg til å oppdage nye og originale aspekter ved dette refleksjonsemnet.

Jeg bestrider ikke Paulus' forklaring om at Abrahams ætt er Kristus. Jeg vil demonstrere at det faktisk finnes to typer Abrahams ætt: den ene er kjødelig, den andre er åndelig.

Bokstavelig talt gjelder Abrahams første etterkommere hans sønn Isak. Og den følgende studien vil vise at Abrahams etterkommeres rekkefølge gjengir en form analog med den erfaringen Adam opplevde. Dette består i å gjøre Abraham selv til en ny Adam. La oss følge disse stadiene i hans etterkommere.

Sønnen hans Isak blir født som Kristus gjennom et mirakel utført av Gud.

Sønnen hans Isak blir mishandlet av broren Ismael, slik Kristus vil bli mishandlet av sine jødiske brødre.

Hans sønn Isak samtykker i å bli ofret på alteret som hans far reiste i lydighet mot Guds befaling. På samme måte samtykker Jesus Kristus i å ofre sitt liv i lydighet mot Faderens befaling.

Som voksen tar Isak til hustru den Gud velger for ham. På samme måte vil Jesus Kristus ha til hustru sin utvalgte, dannet fra innsamlingen av hans utvalgte, forløst ved hans blod utgytt på korset. Og denne åndelige «bruden» består av utvalgte som er utvalgt av Gud.

Denne sammenligningen med Kristus fungerer også med Adam, det første mennesket skapt av Gud i Kristi bilde.

Adam valgte heller ikke sin kone, det var Gud som ga henne til ham.

Adam fikk to sønner, Kain og Abel, og Abraham fikk to sønner, Ismael, den uekte sønn, og Isak, den ekte sønn.

Kain dreper sin bror Abel av sjalusi; på samme måte er Ismael sjalu på Isak, den rettmessige sønnen og arvingen, og behandler ham dårlig.

For å erstatte Abel, som ble drept av broren Kain, ga Gud Adam en ny sønn ved navn «Set». På samme måte var Isaks to sønner motsetninger: Esau var kjødelig, Jakob var åndelig. Jakob følte seg truet med døden på grunn av trikset han hadde spilt på broren sin for å ta fra ham førstefødselsretten hans til sin egen fordel. Det var ikke Esau som kjempet mot ham, men Gud selv, og på slutten av kampen drepte Gud ham åndelig ved å gi ham navnet Israel. Under dette nye navnet var Israel sammenlignbart med Set, Adams tredje sønn, som også var svært åndelig og velsignet av Gud.

Set vil få avkom av « **Guds sønner** » inntil ekteskapene til de siste etterkommerne blandes med « **menneskedøtrene** » i henhold til 1. Mos 6:2. På samme måte vil Israel få tolv sønner som vil bli grunnleggerpatriarkene til de tolv stammene av det kjødelige Israel i den gamle pakt, fordømt i det lange løp av Gud for sine unaturlige allianser, sine pakter med sine fiender og sin avvisning av Messias Jesus.

Sets sønners frafall straffes med flommens vann. På samme måte straffes det endelige frafallet til det kjødelige Israel med dets nasjonale død, etter at dets Messias er blitt forkastet.

Denne demonstrasjonen beviser at Gud gjennom Isak foretok en ny menneskelig konstruksjon som tok form av Israel i den gamle alliansen der Kristus ble født, forløser av sine utvalgte synder.

Den viktigste lærdommen fra denne demonstrasjonen er å forstå hvordan denne gamle pakten ble programmert til å forsvinne fordi den ble erstattet av den nye pakten. Og dette får meg til å påpeke disse tingene.

Hvem var Abraham? En mann blant alle synderne som befolket jorden i hans tid. Han levde i Ur i Kaldea blant mennesker som var korrupte og syndige for Gud. Men Gud tok ham fra hans omgivelser for å velsigne ham fordi han var verdig. Og på dette tidspunktet i den jordiske historien er Abraham den åndelige faren til de sanne troende, bildet på de utvalgte som Kristi blod vil og vil komme for å forløse fra alle jordens syndere. Det er derfor viktig å huske at før Abraham ble grunnleggeren av en etterkommer som vil ta form av det kjødelige Israel, er han bildet på de utvalgte som ble valgt ut blant de hedenske folkeslagene. Lenge uvitende om Abrahams historie, ignorerte de hedenske nasjonene det sanne frelsesprogrammet som Gud hadde planlagt. Det må sies at jødene, misunnelige på sine privilegier, ikke var og fortsatt ikke er delaktige. Misunnelsen til « **jødene i Satans synagoge** » blir minnet om av Jesus Kristus i hans apokalypse, i Åp 2:9 og 3:9. Det kristne frelsestilbudet som ble fremsatt for hedningene irriterte dem fryktelig, og de kjempet mot denne nye konkurransen med avskyelige metoder, hvis mål var å få dem til å dø, slik Jesus Kristus, deres Mester før dem.

Nå som disse tingene og denne gamle pakten er bak oss, kan vi fullt ut forstå den sanne frelsesplanen som Gud har forberedt for alle sine utvalgte. For til tross for deres utseende eller deres språk, er de utvalgte utvalgt fra hele jorden, utelukkende på grunnlag av deres kjærlighet til Guds sannhet og den profane sannheten, fordi løgn i alle sine former er hatefullt; dette fordi det alltid forårsaker lidelse for noen. Det er lett for ett menneske å bedra et annet, men å bedra Gud er umulig. Det er derfor, i hans standard for evig frelse, « **løgnen** » ikke lenger har sin plass, slik Jesus minner oss om i Åp 22:15: « **Borte bort er hundene, trollmennene, horkarlene, morderne, avgudsdyrkerne og den som elsker og taler løgn!** »

For Gud finnes det ingen små eller store løgner, det finnes bare løgner, frukt av Satans djevelske ånd og hans demoner, dømt til døden av Gud. Det er derfor han, i absolutt opposisjon, opphøyer renheten, den perfekte gjennomsiktigheten i karakteren som kreves for at hans utvalgte skal ta bildet av « **krystallen** », i Åp 22:1: « **Og han viste meg en elv med livets vann, klar som krystall** », som rant ut fra Guds og Lammets trone . » Hva forteller Gud oss i dette bildet? Oversettelse: og han viste meg et levende folk, hvis karakter, klar som krystall, var i samsvar med Guds dom (*trone*) i Jesus Kristus, som bygde og produserte den.

Gjennom århundrene og årtusenene har eksistensen av det kjødelige Israel avtatt, men ikke hindret hedninger i å komme inn i Guds folk. Rahab, prostituerte fra Jeriko, var et godt eksempel. Rut, enken av utenlandsk opprinnelse, er et annet. Gud forhindret aldri en hedning som ble ansett som verdig hans frelse fra å komme inn i hans folk. Men det er sant at det ikke var før Kristi død og oppstandelse at de omfavnet sannheten i hopetall.

I sammendraget av bibelsk åpenbaring presenterer historien som er plassert under den gamle paktens tegn seg som en konkret livserfaring plassert under normen av guddommelige lover plassert i parentes mellom de to frelsesfasene som ble presentert for hedningene. Gud gir oss denne erfaringen som et eksempel, for å gjøre oss klar over hva vi absolutt ikke må gjenta. For i denne erfaringen er gode modeller å etterligne svært sjeldne. Og i de fleste er det fremfor alt feil, feilvurderinger og opprørske handlinger som presenteres for oss, slik at den guddommelige fordømmelsen av disse tingene blir åpenbart. De virkelig utvalgte vil ikke frembringe disse feilene, fordi deres lydige natur beskytter dem mot dem. Deres kjærlighet til Gud og hans sannhet er deres rustning og deres brystplate, fordi de ikke føler noen glede i å skade den Gud de elsker av hele sin sjel.

Denne studien hjelper oss å bedre forstå hvorfor jødene hevdet å være Abrahams etterkommere da Jesus presenterte seg for dem. De hadde fullstendig glemt at Abraham selv fra begynnelsen av var en enkel hedning. Deres kjødelige oppfatning av Israel hadde stolt ført dem til å betrakte hedningene som vanlige «*steiner*» uten sjel. Og Jesus, som kjente deres hemmelige tanker, profeterte om hedningenes omvendelse ved å si til dem i Matteus 3:9: «*Og tro ikke at dere kan si til dere selv: 'Vi har Abraham til far!' For jeg sier dere at Gud kan oppvekke barn til Abraham av disse **steinene**.*» Og det var nettopp det han var i ferd med å gjøre.

Paulus var for knyttet til sin jødiske natur og forsto ikke denne hedenske opprinnelsen til det guddommelige frelsesprosjektet, men læren hans i Rom 11 minner om de viktigste lærdommene; særlig risikoen for at konverterte hedninger gjengir feilene ved jødisk vantro; som ville følge av en ignorering av den bibelske og historiske advarselen som ble betalt dyrt av jødene som var ekskludert fra frelse. Akk, advarsler blir systematisk ignorert av mennesker som er naturlig opprørske og stolte, eller enklere sagt, likegyldige. Ulydigheten til vantro og ikke-troende er derfor ikke overraskende, men det er fortsatt gjenstand for en observasjon som på lang sikt rettferdiggjør Guds dom og hans dødelige straff.

I Abraham skaper Gud derfor, parallelt med Adams etterkommere, en ny menneskehet der han planlegger å «åpenbare» seg selv. Og dette verbet «åpenbare» alene oppsummerer fortsatt hele hans program, siden den overordnede bibelske åpenbaringen slutter nettopp med hans store profetiske åpenbaring kalt Åpenbaring, som betyr: Åpenbaring. Og det første verset i kapittel 1 bekrefter dens rolle: «***Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga ham for å vise sine tjenere det som snart skal skje, og som han kunngjorde ved å sende sin engel til sin tjener Johannes**.*» Men vær forsiktig, denne åpenbaringen er bare en forlengelse av hans store åpenbaring i Jesus Kristus. Denne siste profetien er nyttig for hans tjenere som gjenkjente ham i Jesus Kristus. Kulminasjonen av Guds åpenbaring var derfor hans inkarnasjon i det guddommelige og menneskelige kjødet ved navn Jesus fra Nasaret. For til tross for alt dets utseende og dets samsvar med den normale menneskelige modellen, var denne kroppen preget av Gud av en særegenhet på genomnivå. Oppdagelsen av arken som bar hans blod av Ron Wyatt gjorde det mulig å vite at Jesu ark hadde 23 X-kromosomer og et enkelt Y-kromosom. Bortsett fra denne særegenheten, var Jesu Kristi legeme likt vårt: den

samme evnen til å lide, av sult, tørst eller fysiske, kjødelige skader. Gud kom for å åpenbare sin kjærlige karakter som hans skremmende guddommelige aspekt delvis maskerte i den gamle pakt. Han hadde imidlertid allerede kraftig manifestert sin kjærlighet til sine skapninger, men konfrontert med opprørske mennesker måtte han ofte tukte og straffe. Moses, Kaleb og Josva oppfattet og responderte på denne guddommelige kjærligheten. Slik representerte de i sin tid de sjeldne utvalgte som Jesus i dag kan gjenkjenne som sine barn på grunn av deres lydighet på grunn av den kjærligheten de har til ham. Det blir derfor tydelig at Gud for sin del ikke har forandret seg, verken i Ånd eller i Sannhet, eller i karakter eller i straffende reaksjon, for i Jesu Kristi ord finner vi alt dette: ømhet overfor dem som elsker ham, og strenge advarsler mot hans fiender.

Guds åpenbaring var derfor basert på hans inkarnasjon i Jesu Kristi kjød og ånd. Vi lærer i 1. Mos. 4:26 at Guds navn, YaHweh, bare ble fremkalt fra det øyeblikket Set, Adams tredje sønn, ble far til sønnen Enosj: « Set fikk også en sønn, og han kalte ham Enosj. Da begynte folk å påkalle YaHwehs navn. » Dette bekrefter den parallelle koblingen som er åpenbart ovenfor, med Jakobs fødsel, erstattet av Israel, som dermed tar form av Isaks tredje sønn. Og dette navnet «YaHweh» er i seg selv en avsløring av Guds plan om å åpenbare seg selv. For den korrekte oversettelsen av dette ordet er et verb som skal konjugeres både i nåtid, men spesielt i fremtiden, som da oversettes til: Han er, og han vil åpenbare seg selv, eller han vil åpenbare hva han er. Dette navnet som Gud ga seg selv siden Sets tid, bar derfor et budskap som de jødiske og kristne religionene fratok seg; jødene uttalte det ikke, de falske kristne hadde endret det til navnet «Evig». Fordi for Gud var hans prosjekt med å åpenbare sin kjærlighets- og rettferdighets natur viktigere enn å overbevise mennesker om sin evighet. Falsk tro har derfor stadig frustrert skaperguden ved å nekte å uttale sitt sanne navn. Og jeg forstår i dag hvorfor jeg personlig er drevet til å rette opp denne feilen i alle mine skrifter. Gud har et navn: YaHWÉH, hvis tall er: 26; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Det har seg slik at departementet Drôme der jeg bor, også bærer tallet 26. Og jeg fant i 3. Mosebok 26 nøklene til å tolke « *trompetene* » i apokalypsen. Men det er enda mer å oppdage, at når Gud selv uttaler navnet sitt, sier han ikke; han vil være, men jeg vil være, ellers vil jeg åpenbare hva jeg er. Og på hebraisk endres skriften av navnet hans og blir: AHWH, hvis tall da er 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; det vil si det symbolske tallet for «dom», ifølge Apo.17. Og dette tallet 17 er dannet av en 1 og en 7, det vil si to tall som karakteriserer Gud = 1, skaperen = 7. Men 17 er også 10 + 7, 10 = loven om de ti bud + 7 skapergud; her igjen, standardene for guddommelig rettferdighet. Ingenting som berører Gud skyldes tilfeldigheter, men tvert imot er alt beregnet, tenkt og organisert av den allmektige Guds ubegrensede Ånd. Men vær forsiktig, anvendelsen av bokstavkryptering gjelder bare språk der dette prinsippet normalt eksisterer, dvs. hebraisk, gresk og latin.

Vi må derfor huske at Gud to ganger har kunngjort sin intensjon om å åpenbare sin karakter og natur. Og hver gang presenterte han denne kunngjøringen for slektslinjen som bar hans velsignelse, Sets, som 1. Mos. 6:2 betegner som « **Guds sønn** », og for Israels slektslinje, som Gud skapte til sitt folk for sin historiske, pedagogiske, universelle demonstrasjon. Inntil de forkastet

Jesus Kristus, var de « **Guds folk** », også ofte kalt « **Israels barn** », et navn som minner om det guddommelige løftet som ble gitt til deres patriark « **Israel** ». Men dette navnet knytter dem til den tradisjonelle og kjødelige religiøse arven, noe som antyder en foreløpig varighet. Etableringen av den nye pakten vil bekrefte denne midlertidige karakteren av den gamle pakten.

Etter at Sets slektslinje ble ødelagt av flommens vann, kommer Israels slektslinje for å erstatte og forlenge den. Den kollektive døden som flommen forårsaket, etterlater en høytidelig og forferdelig guddommelig advarsel i historien. Men Guds hovedformål er å frelse de utvalgte gjennom sin inkarnasjon i Jesus Kristus, og dette vil bli realisert i slektslinjen som er bygd på Israel, født Jakob, sønn av Isak, sønn av Abraham.

Det evige Roma

Under denne presentasjonen minner jeg om at Roma ikke er «den evige stad» som dens tilbedere tilskriver den, men en by hvis levetid vil ha vært lang, men bare evigvarende. Den har også privilegiet å se sin ødeleggelse annonsert og beskrevet av Gud i hans profetiske åpenbaringer av Daniel og Åpenbaringen. Vi leser i Åp 17:16-17: « *De ti hornene som du så, og dyret, skal hate skjøgen, kle av henne, ete hennes kjøtt og fortære henne med ild. For Gud har gitt dem i hjertene å fullføre hans hensikt og å fullføre én hensikt, og å gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord er oppfylt .* » Så er Åp 18 fullstendig viet til beskrivelsen av fullbyrdelsen av guddommelig dom. Jesus Kristus sa til ofrene for sine historisk berømte religiøse løgner og forfølgelser: Åp 18:6-8: « *Gjengjeld henne som hun har betalt, og gi henne dobbelt etter hennes gjerninger. Gi henne dobbelt i begeret hvor hun har helt.* » Så mye som hun har forherliget seg selv og levd i overflod, like mye pine og sorg skal dere gi henne. Fordi hun sier i sitt hjerte: « *Jeg sitter som dronning, jeg er ikke enke, og jeg skal ikke se noen sorg .* » Derfor skal hennes plager komme på én dag: død, sorg og hungersnød, og hun skal bli fortært av ild. For mektig er Herren Gud, som har dømt henne. I dette verset understreker Gud hennes krav på å være en «evig by»: « *Jeg skal ikke se noen sorg .* » Hennes straff vil komme etter Jesu Kristi strålende gjenkomst, som åpenbarer sin sanne onde natur for sine forførte og bedratte ofre.

Det første beviset på dette budskapet, som Gud retter til oss angående den evige karakteren av Romas type dominans, hviler på dets rolle som det « *fjerde* » og siste riket av de jordiske suksessjonene som er annonsert i Dan 2, ved bildet av « *statuen* », og i Dan 7, hvor Romerriket også er betegnet med det « *fjerde* » og siste « *dyret* ». I disse to kapitlene presenteres Romerriket som det siste universelle dominerende riket.

Vårt menneskelige syn og vår analyse er svært kortfattet, i motsetning til Guds, som omfatter hendelser frem til og etter verdens ende. Og denne forskjellen gjelder vårt historiske perspektiv på Roma. Historikere lærer oss at Romerriket ble delt og oppløst fra og med 395, under Theodosius. Det er sant at Roma mistet sin keiserlige form, men dens romerske ånd strakte seg over hele Vest- og Øst-Europa, det vil si overalt hvor den romerske sivilisasjonen ble etablert, frivillig

eller med makt. Dette er så sant at ordtaket minner oss om: «Alle veier fører til Roma.» Dette er fordi alle de erobrende romerske legionene forlot Roma og bygde veier som førte til alle de erobrede og koloniserte landene. Det keiserlige regimet etterfulgte de forskjellige formene av det romerske republikanske regimet, som allerede bar i seg den imperialistiske karakteren som stigmatiserer den romerske sivilisasjonen. Gud ga det « **jern** » som symbol. Og dette symbolet passer det godt, fordi det gjengir hardheten i disiplinen som ble pålagt de innleide leiesoldatene, men også i utstyret deres, hvis bryst og skuldre er beskyttet av rustning av « **jern** » og tykt lær. Bronsesverdene, som er for sprø, erstattes av romerske klaver, korte tveeggede sverd, men som har hardheten og motstanden til « **jern** ». Romerne innoverer i krigskunsten takket være en genial utnyttelse av disiplin: legionene antar uventede aspekter fra fiendene sine i kamp: romerne danner en sirkel, og gruppen får utseendet til en skilpadde hvis skall består av høye beskyttende skjold. Mot dem går motstanderne deres til angrep i stor uorden uten kollektiv samhörighet. Og den romerske taktikken vinner seieren, og øker dermed kontinuerlig Romas makt. Og denne makten kan bare vokse siden Roma, etter seieren, ansetter leiesoldater fra hæren til det beseirede landet for å erobre nye territorier. Seieren over jødene i Masada demonstrerer romernes standhaftighet. De nølte ikke med å bygge en rampe før de nådde toppen av fjellet på plataet der kong Herodes hadde bygget en festning der de første jødiske opprørerne hadde trukket seg tilbake og slått seg ned. Tålmodighet og absolutt beslutsomhet preget det romerske folkets hær og gjorde dem seirende. Det er derfor Gud i Åp 2:6 og 15 betegner det romerske folket med navnet « **nikolaitter** », et ord som er konstruert av to greske uttrykk: «Nike»: navnet på den personifiserte guddommen Seieren og «Laos», som betyr folk. Ønsket om seier er det identifiserende tegnet på den romerske sivilisasjonen. Åp 2:6: « Dette har dere, at dere hater **nikolaittenes gjerninger** , disse gjerninger hater jeg også . » Åp 2:15: « På samme måte har dere også andre som holder fast ved **nikolaittenes lære** . » Merk at siden evangeliseringen av Roma og dens pavelige herredømme har « **nikolaittenes gjerninger** » blitt en falsk kristen religiøs « **lære** ».

Alt jeg nettopp har beskrevet er normen for romersk imperialisme. Og det er da mulig for oss å bedre forstå hva Gud ønsket å fortelle oss om Roma, hvis karakter skulle vare til verdens ende. Denne romerske karakteren preger i Vesten en type sivilisasjon hvis imperialistiske ånd aldri vil forsvinne før verdens ende. I likhet med Roma før det, vil Vest-Europa eksperimentere med ulike typer regjeringer som følger samme prosess: monarkier, republikker, diktaturer og imperialisme. Ikke nødvendigvis i denne rekkefølgen, siden Vest-Europa etter monarkiet, under Karl den store, for et øyeblikk har en keiser. Det vil finne andre, med Karl V, Napoleon I ' deretter Napoleon III, før republikken definitivt etableres i Frankrike.

Men Europas arv er dens romerske sivilisasjon. Roma påtvang seg selv gjennom sitt oppfinnsomhetsgeni og sin evne til å gjøre sitt livssyn til en kulturell modell, utenom hvilken enhver annen modell nedsettende beskrives som barbarisk. Og denne sinnstilstanden har vedvart blant flertallet av innbyggerne i Vest-Europa. Foran øynene våre, i dag, gjelder den Russland og folkene i Østen som foraktes av vestlig stolthet.

Dessuten har denne foraktelige, « **arrogante** » og stolte modellen nytt godt av den åndelige støtten fra den første paven av universell katolisisme, plassert på sitt pavelige sete i Roma; dette siden år 538. Hvem ville finne på å stille spørsmål ved en type sivilisasjon som er godkjent av Guds påståtte representant på jorden?

Hva var så barbarenes livsmønster? En type stammeliv der splittelsen var svært stor på grunn av individualiteten til folkemedlemmene. Men denne individualismen var knyttet til tilknytningen til hver enkelts frihet. Bruk av makt ble brukt til forsvar, stamme mot stamme, familie mot familie, individ mot individ. Men ønsket om å dominere alle folkeslag var ikke tilstede i barbarenes sinn. Barberne, i likhet med romerne, var hedninger hvis kulturer ble fordømt av Skaperguden. Og begge kunne brukes av ham som instrumenter for hans forbannelse. Og Gud fastsatte sitt valg på byen Roma, for å manifestere, gjennom den, fruktene av sine forbannelser mot sitt folks vantro og vantro. Jødene var prioritert i alle ting og var målet for romerske grusomheter, og Jesus Kristus ble korsfestet av disse instrumentene for den rettferdige guddommelige vreden som straffer synd.

Gjennom århundrene har Europa beholdt, i alle sine folkeslag, den krigerske, erobrende romerske karakteren. Kriger har stadig satt europeiske kongedømmer opp mot hverandre, deretter har ønsket om erobring rettet seg mot fremmede land og først de muslimske landene som ble etablert i Palestina på kristendommens hellige steder. Den falske kristne troen, som utgjør pavelig romersk katolisisme, har beordret fullstendig uberettigede "korstog", siden disse hellige landene ble overlevert til de romerske hedningene ved Guds vilje, slik Dan 9:26 lærer: "*Og etter sekstito uker skal en salvet bli utryddet, og han skal ikke ha noen etterfølger. Folket som har en leder som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, og dens ende skal komme som med en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt.*"

De vestlige aggresjonene under «korstogene» vil aldri bli glemt av de muslimske folkene, som fortsatt i dag har en harme og et ønske om hevn mot det såkalte «kristne» Vesten. Denne «korstogene»-handlingen er et karakteristisk tegn på den erobrende romerske sivilisasjonen. Muligheten for hevn vil bli gitt til disse angrepne folkene, i sammenheng med den tredje verdenskrig, hvis hovedmål nettopp er Vest-Europa. I temaet « **trompetene** » karakteriserer aggresjonen fra de fremmede middelhavslandene den pavelige etableringen av den « **andre trompeten** »: Åp 8,8–9: « *Den andre engelen blåste, og noe som lignet et stort fjell som brenner med ild, ble kastet i havet. Tredjedelen av havet ble til blod, tredjedelen av skapningene som var i havet og hadde liv, døde, og tredjedelen av skipene ble ødelagt.* » Gjentakelsen av « **i havet** » bekrefter etableringen av « **dyret som stiger opp av havet** » fra Åp 13,1. Men ordet « **skip** » retter seg like bokstavelig mot Middelhavsområdet, hvis øst allerede var muslimsk. Utenfor Middelhavet retter imidlertid dette ordet « **skip** » seg også mot de siste vestlige erobringene av det søramerikanske kontinentet, delt av pavedømmet mellom Spania og Portugal. Denne utvidelsen av den katolske religionen ble fortsatt profetert av Gud som en handling av romersk sivilisasjon. Til tross for utseendet har romersk imperialisme dermed fortsatt til i dag. Denne vestlige leiren samler nasjoner av ulik størrelse og betydning, men den som dominerer den i dag kan

unektelig gjøre det. så på grunn av demonstrasjonen av sin krigerske makt i henhold til et svært romersk prinsipp. I dag, for å få folkets støtte, presenterer USA seg som frihetens forsvarer. Men friheten den ønsker å forsvare er bare den som gir den tillatelse til å utnytte jordens folk og først og fremst de som støtter den. I sin tid tenkte og handlet det republikanske Roma og det keiserlige Roma ikke annerledes. Roma hadde sin Capitol, og i USA har også Washington sin Capitol. I Roma strevde diktatorer og keisere med å forføre det romerske folket; gjennom sine taler gjør Joe Biden det samme i dag, 21. februar, i Polen, sin nye europeisk-amerikanske bastion. Forførelsen fungerer fordi polakkene endelig får den offisielle amerikanske støtten de kom for å søke ved å bli med i NATO-alliansen. Men denne tilnærmingen til Russland, som utgjør et fremrykk mot dens territorium, beviser fullt ut at Vladimir Putin har rett, som stadig fordømmer NATOs fremrykk mot sitt Russland. Det subtile ved Vestens fremrykk mot Russland ligger i det faktum at det ikke er et resultat av en direkte militær invasjon av NATO-land, som ganske enkelt hevder å hjelpe Ukraina med å forsvare sitt nasjonale frihet. Og det verste er at det er sant. Fordi det var Ukraina som banket på NATOs dør, og ikke omvendt, i hvert fall ikke slik det ser ut til.

I den kristne æra representerte Karl den stores regjeringstid, keiser av Gallia og Det hellige romerske rike, spesielt modellen for det gamle Romerriket. Oppmuntret av den djevelske papismen, innførte han katolisismen med jernsverdet. De germanske teutonerne måtte ta imot dåpen eller død. Guds ord ble dermed et sverd av jern og stål som dreper og hogger av hoder. Det romerske paveregimets skyld nådde dermed et høydepunkt av redsel og avsky. Og i denne sammenhengen og etter den sammenligner jeg situasjonene. Romerrikets senat beordret og finansierte eroblingskrigene. I den kristne æra erstattet det pavelige regimet det romerske senatet, og det er dette regimet som beordrer vasallkongedømmene til å erobre folk og underkaste dem sin romersk-katolske religion. Vi leser i Dan. 11:39: « *Det er med den fremmede guden han skal handle mot de befestede stedene; og han skal ære dem som anerkjenner ham, han skal gjøre dem til herskere over mange, han skal fordele landområder til dem som en belønning .* » Denne « *fremmede guden* » refererer til djevelen hvis eksistens avsløres av det jødiske folket som er « *fremmede* » for Roma. Og Gud åpenbarer strategien som djevelen har uttenkt for å få folkets støtte til det pavelige regimet. Han fordømmer dermed strategien med list og forførelse og åpenbarer dermed for oss den sanne naturen til det fordømte prinsippet som kjennetegner hele den vestlige sivilisasjonen: « *og han skal ære dem som anerkjenner ham, han skal gjøre dem til herskere over mange, han skal fordele landområder til dem som en belønning .* » Disse tingene var ettertraktet og håpet på av forræderen Judas, men Gud svarte ikke på hans håp; så hans store fortvilelse førte til at han hengte seg. Men det Judas ønsket, ble pavedømmet plassert på en pidestall og gjort til en typisk vestlig verdi. Delingen av landområdene på det søramerikanske kontinentet bekreftes av slutten av verset: « *Han skal fordele landområder til dem som en belønning .* » Denne verdslige makten perfekt karakteriserer det romerske paveregimet. Prinsippet gjelder også den keiserlige tittelen som ble gitt av pavedømmet til konger som økte dets makt. Erobringer gir landområder til

erobrerer, og de tvangskonverteringene av erobrede folkeslag øker makten til det katolske paveregimet i Roma.

Det er interessant å merke seg at denne makten til å fordele land går forut for kunngjøringen av den «tredje verdenskrig», som gjøres i vers 40, som følger: «*Ved endens tid skal **sørens konge** støte mot **ham** . Og **nordens konge** skal komme mot **ham** som en virvelvind med vogner og ryttere og med mange skip. Han skal rykke innover i landet og spre seg som en strøm og oversvømme .* » Dette verset omtaler tre konger: pavekongen, « **ham** »; den muslimske og afrikanske « **sørens konge** »; og den russiske « **nordens konge** ». Forholdet mellom disse tre kongene gjaldt erobringer av land som motarbeidet dem i blodige kriger. Den «tredje verdenskrig» kombinerer alt hatet som har samlet seg over tid. For disse tre kongene betegner tre motstridende religioner som konkurrerer uforsonlig: såkalt kristen katolisisme, ortodoks kristendom og islam. Og allerede i det første året av krigen i Ukraina gjelder motivet et krav på «land» fra det ortodokse Russland. I en avsluttende tale snakker den russiske lederen om «historiske landområder». USA og det katolske Polen bevæpner Ukraina, og de tsjetsjenske muslimene kjemper sammen med det ortodokse Russland. Hvor er da den « **fremmede guden** » i denne krigen? I de tre leirene hvis endelige undergang er profetert av Jesus i Matteus 12:25-26: «*Jesus kjente deres tanker og sa til dem: Hvert rike som er i strid med seg selv, blir lagt øde, og hver by eller hus som er i strid med seg selv, skal ikke bli stående. Dersom Satan driver ut Satan, er han i strid med seg selv. Hvordan kan da hans rike bli stående?* »

Jeg legger merke til at amerikanerne er så overbevist om å være verdens beste venner at denne følelsen dominerer språket deres i alle talene deres. Det presenteres som ideer støttet av verdenssamfunnets meninger som bare anerkjennes og støttes av NATO-folkene, og selv da ikke alle. Og denne oppførselen er konsekvensen av en lang prosess. Seirende i andre verdenskrig organiserte de først og fremst globale relasjoner i henhold til sitt eneste ønske og modell. FN har sitt hovedkvarter i USA; den amerikanske valutaen har erstattet gullstandarden med dollaren, og har blitt verdens standardverdi; amerikanske domstoler har prioritet i å løse internasjonale handelsproblemer; alle som motsetter seg USA er underlagt økonomiske sanksjoner. GATT-handelsavtalene krevde at europeiske "partnere" skulle kjøpe amerikansk korn og andre produkter i faste mengder. Dette er frihetsmodellen som USA forsvare. Opptrer mafiagangsterisme annerledes? Når vi vet at Europa, forført av denne modellen, gjenoppbygger den hjemme, kan vi forstå hvor rettferdig og fortjent den guddommelige dommen som har rammet den er.

I vår tid arbeider paveregimet i hemmelighet for å forsvare sine interesser, men det har ikke lenger den dominansen som monarkiene anerkjente. Over tid har imidlertid den katolske religionen vokst enormt i USA, offisielt protestantiske land. Dette skyldes betydelige etterfølgere av latinamerikansk innvandring, som nesten blir flertall i sørstatene. Under Joe Bidens katolske presidentskap erstatter USA også pavedømmet og det gamle romerske senatet for å beordre og oppmuntre til erobringen av nye landområder tatt fra den russiske leiren eller forble nøytrale frem til vår tid. I likhet med det gamle senatet finansierer det nye

senatet og dets europeiske allierte krigen og leiesoldatene som er klare til å dø for friheten til det amerikanske konseptet og hele den vestlige leiren.

Romas opprinnelse: Ulvemennene

For å forstå romernes natur fullt ut, må vi ta hensyn til historien om Romas opprinnelse. Det kan overraske oss, men fordi ingenting er umulig for Gud, som fikk Evas slange til å tale og Bileams esel, kan vi tro på ektheten av hans historiske vitnesbyrd. Roma ble grunnlagt i 753 f.Kr. i vår offisielle kalender, av to tvillinger næret av melken til en hunnulv; navnene deres var Romulus og Remus. **Allerede i denne opprinnelige opplevelsen kan vi finne kilden til en menneskehet som arver ulvens kjøttetende villskap , dette svært aggressive og farlige dyret, hvis disiplinerte karakter bør bemerkes .** Ulver lever i klaner med respekt for ulvenes leder. Han spiser først, og når han er mett, kan de andre ulvene spise etter tur. Prinsippet om kongelighet er basert på denne ulveloven, og vi kan dermed forstå at Gud ønsket for sitt Israel en annen organisasjonsmodell, men i sin forbannelse foretrakk hebreerne en konge, til tross for alle ulempene som dette valget representerte. Ulver jakter i flokk på en organisert og disiplinert måte. Rovfiende av sauer. I angrep utført mot en flokk er noen ulver utkikksposter, mens andre rykker stille frem ved å krype på magen til bakken helt til de er nær nok sauene til at de hopper på dem og « *slakter* » dem. Gjennom historien har romerske krigere gjengitt denne typen oppførsel fra glupske ulver og vunnet store seire. De erobrer kolonier som fører dem til keiserlig herredømme. Fra begynnelsen av har Roma vært preget av to ting: på latin betegner ordet «lupa», som betyr hunnulv, også en «prostituert», og som sønn av « *djevelen* », « *en morder fra begynnelsen* », ifølge Jesus, drepte **Romulus** sin bror Remus, akkurat som ulvenes leder dreper en rivaliserende ulv. Han var derfor den første kongen av Roma og sies å ha vært krigersk og hatet. Det er verdt å merke seg at den siste vestromerske keiseren, avsatt av den herulske kongen Odoaker i 476, het **Romulus Augustus**. Det er derfor hans arv av ulvenes karakter at Roma skylder det disiplinerte og strukturerte aspektet ved sine krigstaktikker og -strategier. Ingen andre folk viste like mye disiplin og organisering før romerne. Og hardheten i ulvenes dyrelov ble funnet i de romerske legionenes maksime: «Loven er hard, men loven er lov», på latin: «DVRA LEX SED LEX». Akkurat som ulvene « *slakter* » sauene, leser vi i Åp 18:24: «... **og fordi blodet av profeter og helgener og av alle de som er blitt drept på jorden, ble funnet i henne .** » Gud tilskriver Roma « **blodet av alle de som er blitt drept på jorden** » , som sauene « *slaktet* » av « *glupske ulver* ». De som Jesus advarer sine utvalgte mot i Matt 7:15: « **Vokt dere for falske profeter! De kommer til dere i fåreklær, men innerst inne er de glupske ulver .** »

Ulver viser stor intelligens når det gjelder å angripe bare svake vesener som de lett kan overvinne og drepe, uten å risikere sine egne liv. De flykter fra menneskets nærvær, som de frykter, men kan angripe ham hvis de befinner seg i en fordelaktig situasjon. Men de angriper aldri sterke og livskraftige dyr. Denne beskrivelsen karakteriserer fortsatt det romerske regimet bygget på lenker av intriger, bedrag, lureri og attentat; alt som også karakteriserer og forklarer

suksessen og suksessen til det romerske paveregimet blant kongene i alle vestlige land, som Dan. 8:24-25 profeterer: « *Hans makt skal øke, men ikke ved hans egen kraft. Han skal herje ufattelig, **han skal lykkes i sine gjerninger** . Han skal ødelegge de mektige og det hellige folket. På grunn av sin velstand og sine listige anslags suksess skal han være arrogant i sitt hjerte . Han skal ødelegge mange som levde i fred . Han skal reise seg mot fyrstenes fyrste, men han skal knuses uten at noen hånd gjør noe .* » Jesu « **sauer** », « **slaktet** », er i dette verset « **mange som levde i fred** ».

Roma er dermed opphavet til en rase av ulvemennesker hvis grusomme natur har blitt overført fra århundre til århundre frem til vår tid, siden år 753. Men i dag har innflytelsen fra denne romerske karakteren forvandlet alle folkeslag som arvet dens religiøse løgner til glupske ulver, som den. Og Gud åpenbarer dermed for oss forklaringen på den grusomme og grusomme oppførselen til vår vestlige menneskehet, krigersk, arrogant og stolt. For det er dette umettelige pavelige Roma som bærer ansvaret for aggresjonene til andre folkeslag i øst eller sør, og det er disse aggresjonene som igjen har forvandlet dem til grusomme dyr. Denne overføringen av den romerske karakteren læres i dette bildet av den « **tredje trompeten** » i Åp 8,10–11: « *Den tredje engelen blåste, og en stor stjerne falt ned fra himmelen, brennende som en fakkell , og den falt på en tredjedel av elvene og på vannkildene.*» Stjernens navn er **malurt** , og **en tredjedel av vannet ble til malurt** , og **mange mennesker døde av vannet, fordi det var blitt** bittert .

Her presenterer jeg logikken bak rekkefølgen av « **trompeter** ».

Den « **første trompeten** » fremkaller de barbariske invasjonene som forårsaket Romerrikets fall. Det er Guds svar på at man forlot respekten for hans syvendedagshvile, datert 7. mars 321. Gallia gjennomgikk en enorm forandring, de keltiske stammene som befolket det ble erstattet eller erobret av: i nordøst, frankerne fra dagens Belgia; i sørvest, og så langt som til Loire, av vestgoterne fra øst for Svartehavet og bosatte seg i Spania; og i sørøst, av gallo-romerne, eller gallerne, som adopterte den sivilisasjonstypen Roma har. I Sentral-Øst, det germanske kongeriket burgunder, som i dag refererer til dagens Burgund. Gradvis vil frankernes rike strekke seg over hele landet, og omvendelsen av kong Klodvig I ^{til} den romersk-katolske tro vil, gjennom innledende sivil militær støtte, favorisere anerkjennelsen og overherredømmet til biskopen av Roma, som i 538 vil bli den første paven i det romerske paveregimet. Men tre land motsetter seg biskopen av Roma. De blir suksessivt beseiret og omvendt med makt for å underkaste seg autoriteten til denne romersk-katolske religionen. Først i 535 blir vandalene i den arianske religionen, de voldsomme fiendene av katolisismen, knust; for det andre blir de arianske østgoterne som ble innsatt i Roma, beseiret av generalen Belisarius sendt av Justinian I ^{mellom} 533 og 538; og for det tredje, i 565, blir herulene, andre arianere, beseiret i sin tur. Med Roma befridd, kan den første regjerende paven, den intrigante Vigilius, sitte i Lateranpalasset i Roma. Og denne handlingen oppfyller kunngjøringen fra den « **andre trompeten** » i Åp 8:8-9: « *Den andre engelen blåste, og noe som lignet et stort fjell som brenner med ild, ble kastet i havet . Tredjedelen av havet ble til blod, tredjedelen av skapningene i havet, som hadde liv, døde, og tredjedelen av skipene ble ødelagt .* » Gud sammenligner etableringen av det romersk-katolske pavelige regimet med « **et**

*stort fjell som brenner med ild, kastet i havet », « havet » som symboliserer menneskeheten. Vi kan forstå at « havet », det vil si menneskeheten, igjen vil « bli satt i brann ». Historisk sett vil dette bli oppnådd gjennom religiøs aggresjon av tvangsomvendelser og korstogene som ble ført mot det muslimske Østen. I denne beskrivelsen dukker ordet « stor » opp, som skaper en kobling til « **Babylon den store** » i Åp 17:5: « På pannen hennes var det skrevet et navn, **en hemmelighet : Babylon den store** , mor til skjøgene og til jordens vederstyggeligheter . » Men i dag er ikke dette navnet, « **Babylon den store** », lenger « **en hemmelighet** » fordi opplyst profeti har klargjort og fjernet det. Faktisk var mysteriet « **urettferdighetens** » mysterium, som er profetert i 2 Tess 2:3 til 7: « **La ingen forføre dere på noen måte! For den dagen må ikke komme uten at frafallet først kommer** , og syndens menneske åpenbares , **fortapelsens sønn, som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller som tilbes, slik at han sitter i Guds tempel og gir seg ut for å være Gud** . » Husker dere ikke at jeg sa dette til dere mens jeg fortsatt var hos dere? Og nå vet dere hva som holder det tilbake, slik at det ikke skal åpenbares før tiden er inne. **For urettferdighetens hemmelighet er allerede i virksomhet** ; bare den som ennå holder den tilbake, må tas bort. **Og da skal den lovløse åpenbares** , han som Herren Jesus skal fortære med sin munns pust og tilintetgjøre med glansen av sin gjenkomst . Paulus ble advart av Gud om det kommende frafallet som ble etablert av det pavelige regimet i Roma. For hvem er utpekt med « **syndens menneske, fortapelsens sønn, motstanderen som opphøyer seg over alt som kalles Gud eller som tilbes, slik at han sitter i Guds tempel og gir seg ut for å være Gud** »? Denne « **lovløse** » kan bare utpeke, ifølge Bibelen, profeterte det romerske pavelige regimet i Dan 7:8: « **Jeg så på hornene, og se, et annet lite horn kom opp blant dem, og foran det ble tre av de første hornene rykket opp; og se, det hadde øyne som et menneskeøyne og en munn som talte store ord** . »*

I den « *tredje trompeten* » står en kamp mellom to klaner av ulvemenn, klanen av katolske ulver mot de protestantiske ulvene. Og for å forklare årsaken til denne kampen, forteller Gud oss i Åp 11:3: « *Jeg vil gi mine to vitner makt til å profetere, kledd i sekk , i tusen to hundre og seksti dager .* » Disse « *to vitnene* » er de hellige bibelske skriftene om den gamle og den nye pakt. Gud profeterer at katolske hat mot Bibelens åpenbaringer. Den romersk-katolske kirke foretrekker sitt «messebok». Men med oppfinnelsen av trykking på 1500-^{tallet} spres og leses Bibelen av vanlige menn. Ved å lese den oppdager de bedrag og løgner i den romersk-katolske religion om de virkelige betingelsene for å oppnå guddommelig frelse. De oppdager at frelse ved fri guddommelig nåde selges av den romersk-katolske kirke. Med rette indignerte fordømmer de deretter de katolske løgnene ved protester. Avslørt reagerte det pavelige regimet med sinne og grusomhet mot disse «protestantene». Det vekket opp en krigersk forfølgelse av konger og de mektige mot dem, og spesielt i Frankrike, hvor de katolske kongene, etterfølgere av Frans I, ^{forsvarte} denne pavelige religionen. Støtten nådde sitt høydepunkt under Ludvig XIV, som, i forsvaret av mørkets sak, sammenlignet seg selv med solen. Det var denne publiseringen av de bibelske « *to vitnene* » som tillot protestantene i « *Tyatira* » -tiden å assosiere « **Satans dybder** » med den dominerende katolske religionen i sin tid; Åp 2:24: « *Til dere som er i Tyatira , som ikke har denne*

læren, og som ikke har kjent **Satans dybder, som de kaller dem** , sier jeg dere: *Jeg vil ikke legge noen annen byrde på dere.* » Således gjør Guds rettferdige dom jødene til « *Satans synagoge* » og den falskt kristne katolske læren til « *Satans dybder* .» Og dette uttrykket hentyder til de katolske truslene om straff i «helvete», der Gud nettopp forbereder et sted for den siste dommen, mens ifølge Jesus er et sted forberedt for hans utvalgte i hans himmelske hus.

I 1755 profeterte «jordskjelvet» i Lisboa *det åndelige «jordskjelvet* » som folkemordet på det franske aristokratiet i 1793–1794 ville føre til. I 1780 profeterte den 24 timer lange «mørke dagen» slutten på det bibelske vitnesbyrdet til de « *to vitnene* » som ble annonsert i Åp 11,7: « **Når de har fullført sitt vitnesbyrd** , skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem, overvinne dem og drepe dem . » Denne presisjonen er viktig: « **Når de har fullført sitt vitnesbyrd** .» For Gud er Bibelen, hans skrevne ord, tilgjengelig; utgivelsen av den gir enhver mann og kvinne muligheten til å høre sannheten som er konstruert og åpenbart av ham i alle hans bøker. Dessuten har utgivelsen tvunget hans katolske fiende til å reagere voldsomt, og dermed avslørt hans djevelske natur for alle. Hans avslørende rolle er for øyeblikket fullført, og tiden for å straffe denne djevelske religionen er kommet. Den som utfører denne guddommelige dommen vil være det franske revolusjonære republikanske regimet, som vil gi det siste slaget og sette en stopper for grusomhetene begått av de franske og utenlandske monarkiene knyttet til det romersk-katolske paveregimet. De katolske ulvene vil dø under giljotinen i Frankrike fra juli 1793 til juli 1794. Men for å oppnå dette resultatet er det nødvendig å appellere til et enda større onde: ateisme og fri tanke. I symbolsk bilde kan « *dyret som stiger opp av havet* » bare ødelegges av « *dyret som stiger opp av avgrunnen* », som Gud kaller det i Åp 11:7: « **Når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen føre krig mot dem, overvinne dem og drepe dem.** » Og det verste er at ateisme vil « **drepe** » troen på Bibelen permanent, helt til verdens ende. Nå, i skapelsesberetningen, refererer « *dypet* » til « *vann* » før det får navnet « *hav* » og bærer det minste tegn til liv. På denne måten presenterer Gud ateisme som et religiøst tilbaketrekning fra den katolske religionen. Det var et onde, ja, men et nødvendig onde for å straffe monarkiets og det romersk-katolske presteskapets delte skyld. En gave fra himmelen, min oppdagelse av de parallelle budskapene i 3. Mosebok 26 og de første « **seks** » « **trompetene** » i Johannes' åpenbaring gir denne « **fjerde trompeten** » eller fjerde guddommelige straffen, i Åp 8,12, rollen som et « **sverd som skal hevne den guddommelige pakten** »; 3. Mos 26,23–26: « *Hvis disse straffene ikke tukter dere, og dere står meg imot, vil jeg også stå imot dere og slå dere sju ganger mer for deres synder. **Jeg vil føre sverdet mot dere som skal hevne min pakt** . Når dere samles i byene deres, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli gitt i fiendens hånd. **Når jeg bryter brødstaven deres , skal ti kvinner bake brødet deres i én ovn og bringe brødet deres tilbake etter vekt ; dere skal spise, men ikke bli mette** . » » Det er i disse versene at Gud profeterer, for en bokstavelig anvendelse for Israel i den gamle pakt, en åndelig anvendelse for konteksten av den nye pakt. På grunn av den samme avskyen som vises for guddommelig bibelsk sannhet, forårsaker Gud et aristokratisk folkemord ved giljotinen, som kommer som et « **sverd** » for å « **hevne den hellige pakt** » som ble*

forrådt og forfulgt. Men dette verset kunngjør også slutten på det bibelske vitnesbyrdet og dets konsekvenser for kristne religioner. Bibelen presenteres som «stav av brutt brød» av Gud. Og det generelle frafallet som vil resultere, er avbildet av budskapet « ti kvinner skal bake brødet deres i én ovn ». Disse « **ti kvinnene** » er de protestantiske kirkene i lignelsen om de « **ti jomfruene** » som skal arbeide i den « **ene ovnen** » romersk-katolske frem til begynnelsen av dommen i 1844. Og at Gud forlater dem, vil ha den åndelige konsekvensen: « **dere skal spise, og dere skal ikke bli mette** ».

I Åp 8:12: « Sverdet som hevner pakten » kommer for å « **slå** » de skyldige: « *Den fjerde engelen blåste i sin trompet. Og en tredjedel av solen ble slått, og en tredjedel av månen og en tredjedel av stjernene, slik at en tredjedel av dem ble formørket, og dagen skinte ikke i en tredjedel av sin varighet, og natten likeså .* » Legg merke til verbet « **å slå** », som bekrefter koblingen til straffen i 3. Mosebok 26. Så gir dette verset oss betydningen ved å si: « *dagen skinte ikke i en tredjedel av sin varighet, og natten likeså .* » Denne avklaringen indikerer at de godes og de ondes leir lider like mye under konsekvensene av folkemordet som ble organisert av de franske revolusjonære. I et syn Josef mottok, ga Israel, hans far, en tolkning av « solen, månen og stjernene » i 1. Mos 37:9-10: « *Og han drømte enda en drøm, og han fortalte den til brødrene sine. Han sa: «Jeg har hatt en annen drøm! Og se, solen og månen og elleve stjerner tilba meg.» Han fortalte det til sin far og sine brødre. Faren irttesatte ham og sa til ham: «Hva er denne drømmen du har hatt? **Må din mor, jeg og dine brødre komme og tilbe deg på jorden?*** » I følge denne tolkningen er « solen » det symbolske bildet av Gud, « **Faderen** », « månen », syndens kvinne, « *Babylon den store, **moren** til jordens skjøger* », ifølge Åp 17:5. « *Stjernene* » er barna til både praktiserende katolikker og protestanter, som Gud sier til: « **Dere skal spise, men ikke bli mette .** »

Vi må forstå at etter det aristokratiske folkemordet er menneskeheten i en verre tilstand enn før denne handlingen. Ulvemenneskene tar på seg utseende som sauer, men bare i et bedragerisk utseende som Gud åpenbarer i sitt budskap om den « **femte trompeten** » der han betegner dem som « **falske profeter** » symbolisert ved ordet « **hale** », ifølge Jesaja 9:14: « *Den eldste og magistraten er hodet, og **profeten som lærer løgn, er halen** .* » Denne « **halen** » er « **skorpionene** » som betegner dem som « **opprørske** » ifølge Esekiel 2:6: « *Og du, menneskesønn, vær ikke redd for dem, og vær ikke redd for deres ord! For torner og tistler er hos deg, og **du bor blant skorpioner** . Vær ikke redd for deres ord, og vær ikke redd for deres ansikter, **for de er et opprørsk ætt.*** » «. Gud mangedobler bildene han bruker for å presentere sin dom over de kristne religiøse opprørerne. Og i Åp 9,11 åpenbarer han grunnen til at deres lesning av Bibelen ikke tilfredsstiller dem, eller ikke lenger tilfredsstiller dem: « *De har en konge over seg, engelen fra avgrunnen. På hebraisk heter han Abaddon, og på gresk Apollyon.* » På grunn av deres store antall sammenligner Gud dem med « **gresshopper** », det skadelige insektet som ødelegger og ødelegger menneskelige jordbruksavlinger. Disse symbolske « **gresshoppene** » skader åndelig sett saken til hans sannhet. Og dette er lett å forklare siden djevelen, som har erstattet Jesus Kristus siden 1844 for protestantismen og 1994 for « **oppspyet** » adventisme, har

blitt deres konge, og som sådan inspirerer han deres lesning av Bibelen skrevet « **på hebraisk og gresk** ».

Siden 1799 har den kristne verden vært i religiøs fred, men hva skjedde med ulvemennene fra før den datoen? Ifølge Åp 9:8 ble de ville dyr maskert av de bedragerske ytringene til kristne kirker: « *og de hadde hår som kvinnehår , og tennene deres var som løvetenner .* »

De bedragerske maskene faller når den krigerske konteksten til den « **sjette trompeten** » avslører deres sanne natur: den som « **løver** med skarpe **tenner** ». **Denne gangen lar Gud de** kristne « **falske profetene** » bokstavelig talt « **drepe** » menneskelige skapninger; noe som var forbudt i løpet av de « **fem månedene** » eller 150 årene med den « **femte trompeten** », ifølge Åp 9:5: « *Og det ble gitt dem, ikke at de skulle drepe dem , men at de skulle pine i fem måneder. Pinen deres var som pinen av en skorpion når den stikker et menneske .* » Fremstillingen av saken er bedragersk og subtil. « **Pinen** » vil bli forårsaket av den « **annen død i ildsjøen** », og den vil først komme i den siste dommens time, ifølge Åp 20:14: « *Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død, ildsjøen .* » Fordi det bare er middelet til å falle under denne endelige fordømmelsen som gis til de « **falske profetene** » i 150 år ved å multiplisere antallet medlemmer av kirkene inntil, sist sammen med den offisielle adventismen som ble « **oppspyet** » på slutten av denne perioden, i 1994, antallet « **falske profeter** » er komplett.

Befalingen om å « **drepe en tredjedel av menneskeheten** » i det romersk-katolske eller ateistiske frittenkende Europa kommer direkte fra himmelen, fra Guds munn i Jesus Kristus, ifølge Åp 9:13-15: « *Den sjette engelen blåste i basunen, og jeg hørte en stemme fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud . Den sa til den sjette engelen som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat . Og de fire englene ble løst , de som var forberedt på en time og en dag og en måned og et år, for at de skulle drepe en tredjedel av menneskeheten .* » Målet for « **drepelsen** » er « **den store elven Eufrat** », eller, oversatt, Europas store folk som er satt under forbannelsen til den katolske religionen til den pavelige kirken kalt « **Babylon den store** » i Åp 17:5. Etter ulvemenneskene vil løvemenneskene drepe hverandre på grunn av forakten som vises mot Skaperguden, hans hellige syvendedagssabbat og hans hellige lov åpenbart av hele Bibelen.

Det symbolske navnet « **Eufrat** » som Gud gir det katolske Europa, blir et tegn i vår tids nåværende hendelser. Det geografiske området til den sanne « **Eufrat-elven** » er rammet av svært dødelige jordskjelv i Tyrkia og Syria. Guds budskap retter seg mot området Antiokia, byen der Jesu Kristi disipler fikk navnet «kristne». Det guddommelige budskapet er dobbelt rettet mot det muslimske Tyrkia og Syria, og mot de falske kristne i Europa. Guds straff vil ramme alle som har forvrengt hans frelsesplan basert på Jesus Kristus og hans forløsning av syndene til hans eneste utvalgte, som han suverent utvelger selv; og ignorerer og straffer alle falske påstander om evig frelse.

Hovedlærdommen Jesus kom for å bringe gjennom sin åpenbaring til Johannes, sin apokalypse, gjelder forbannelsen fra «solens dag», som ble pålagt den første dagen i uken som en ukentlig religiøs hviledag, og erstattet den hellige

syvendedags-sabbaten, hvis helliggjørelse av Gud ble minnet om i det fjerde av hans ti kongelige og guddommelige bud. Den profetiske rollen til syvendedags-sabbaten i det syvende årtusen profeterte om belønningen til de utvalgte som ble utvalgt av hans frelsesplan. Å angripe sabbaten innebar derfor å forvrengte frelsesplanen, og dette utgjorde, etter Moses' feil, som slo Horebs klippe to ganger ved en feiltakelse og forbitrelse, den alvorligste feilen menneskeheten kunne begå. Og alvoret i begge tilfeller hviler på at Guds tjenere selv anvender dem. At hedenske folk synder er logisk og naturlig for Gud, siden de ikke kjenner ham. Men Moses og den kristne kirken var i nær kontakt med ham. Og akkurat som Jesus sier at det onde som gjøres mot dem som tilhører ham, gjøres mot ham selv, er det motsatte også sant, det onde som gjøres av hans egne påvirker ham og involverer ham personlig. Sentralt i sin plass i boken er temaet trompetene også sentralt i sin betydning for de åpenbare emnene. For lærdommen gitt i 3. Mosebok 26 lar oss forstå utvidelsen av årsaken til de påfølgende straffene som er profetert. Men selvfølgelig, over tid, retter den historiske konteksten til hver trompet seg mot fremveksten av nye årsaker til skyld som følger etter hverandre og akkumuleres frem til tiden for Jesu gjenkomst, tiden for den "syvende trompeten" og den "syvende av de siste plagene av guddommelig vrede". Det Åp 18:5 uttrykker på disse måten: " *For hennes synder har nådd helt opp til himmelen, og Gud har husket hennes misgjerninger.* " Det synes derfor nødvendig å identifisere de nye syndene knyttet til hver av de syv trompetene.

Utgangspunktet er oppgivelsen av sabbaten 7. mars i år 321.

« *Første trompet* »: Den romersk-kristne kirke søker støtte fra menneskelig styrke og finner den frankiske kongen Klodvig I. " Ve den mannen som stoler på mennesker, som tar kjøtt og blod til sitt oppehav ...»

« *Andre trompet* »: Den romersk-kristne kirken adopterer en jordisk leder: paven, som går i direkte konkurranse med Jesus Kristus, den himmelske lederen og evige forbønn. Den angriper fremmede folkeslag uten hell.

« *Tredje trompet* »: Den romersk-katolske pavelige kristne kirke bekjemper spredningen av Bibelen og dens protestantiske støttespillere. Den angriper den autentiske kristne troen.

« *Fjerde trompet* »: Pavekirken og det romersk-katolske monarkiet presser det franske folket mot fri tankegang og ateisme.

« *Femte trompet* »: Rammet av guddommelig forbannelse siden 1844, har den protestantiske troen vokst og mangedoblet seg. I nyere tid har den dannet en allianse med den romersk-katolske religionen, den gamle fienden som ble fordømt som djevlesk av munken Martin Luther, den offisielle grunnleggeren av reformasjonen. Etter 1994 *sluttet den offisielle institusjonelle adventismen* seg offisielt til den tidlig i 1995.

« *Sjette trompet* »: Den vestlige leiren, forbannet av Gud og overvunnet av moralsk perversjon, konfronterer den østlig-ortodokse leiren, også forbannet av Gud. Begge leirene er på grunn av den nedarvede romerske søndagen. Med atomvåpen er verdens befolkning ekstremt redusert og dømt til å dø på kort sikt.

« *Den syvende trompeten* »: Jesus Kristus vender tilbake i herlighet for å ødelegge de siste katolske og protestantiske opprørerne som, idet de utgjorde autoriteten til et universelt regime, forberedte seg på å drepe Guds siste hellige

som trofast holdt praktiseringen av hans hellige sabbat. Og der sier Gud: «Stopp!» «*For så sier Herren, herskarenes Gud: Etter dette skal herligheten komme! Han har sendt meg til folkeslagene som har plyndret dere. For den som rører dere, rører ved sin øyesten.* » Tiden er den for « **hevnen** » som er profetert i Jesaja 61:2-3: «*For å rope ut **et nådens år for Herren** og **en hevners dag for vår Gud**, for å trøste alle som sørger. For å gi de sørgende i Sion pryd i stedet for aske, gledens olje i stedet for sorg, lovsangens kledning i stedet for tynget ånd. De skal kalles rettferdighetens trær, en planting av Herren, til å bli herliggjort av ham.* » Fremhever det nære forholdet mellom nådens år og hevners dag, som nettopp kommer for å straffe forakten som vises mot dette nådens år.

Sammenlign uttrykkene « **et år med Jahves nåde** » og « **en dag med hevner fra vår Gud** ». Navnet «Jahve» markerer kjærlighetsbåndet mellom Gud og hans utvalgte, mens begrepet «Gud» markerer tilbaketrekingen og blikket til den skremmende dommeren til den allmektige Gud som gir liv og død.

Ondskapens utvikling: Fra USA til Ukraina

I århundrer, ja, tusenvis av år, ble menneskelige familier bygget etter den patriarkalske modellen. Myndigheten tilhørte begge foreldrene, faren, moren, og paret gjorde alt i sin makt for å oppdra barna sine i respekt og lydighet mot dette grunnleggende prinsippet. Foreldre ga seg selv retten til å begrense barna sine, til og med ved å straffe dem fysisk når det var nødvendig. Barnet måtte raskt lære hvem sin herre var. Og denne bitre rettferdigheten ble oftest akseptert fordi foreldrenes kjærlighetsgester kompenserte for og balanserte foreldrenes handlinger. Skaperguden, vår sanne Far, handler på samme måte mot oss, og i Åp 3,19 bekrefter Jesus dette ved å si: «*Alle som jeg elsker, dem irettesetter og tukter jeg. Vær derfor nidkjære og omvend dere.* » Kan noen være mer intelligent og rettferdig enn Gud i Jesus Kristus? Nei, og allerede i den gamle pakt sa Gud gjennom den viseste av sine profeter, i Ordsp 23,13-14: «*Hold ikke tilbake tukt fra barnet; om du slår ham med riset, skal han ikke dø.*» «*Ved å slå ham med riset, befri du hans sjel fra graven.* » Å frata et barn den tukten det fortjener er derfor for Gud en kriminell handling. Når et barn kommer til livet, må det lære at dets frihet er begrenset av rettighetene til de som oppdrar det; det vil si først og fremst foreldrene. De som arbeider på jorden vet at unge skudd kan trenge en veileder for å vokse opp mens de forblir oppreiste. La oss glemme, for et øyeblikk, det åndelige budskapet om mennesket skapt i Guds bilde som arvesynden ødela, hva er igjen av mennesket? Det er ikke mer enn det mest utviklede dyret på planeten Jorden. Og som alle dyr må menneskenes barn utdannes av foreldrene sine. Og denne utdannelsen er ikke ingenting, fordi deres overlevelse avhenger av den, og utover det avhenger det evige livet som Gud har foreslått hovedsakelig av den. Jeg husker en tid da uregjerlige eller ulydige barn i klasserommene på sekulære skoler og katolske privatskoler ble straffet ved å motta slag på fingertuppene med en linjal. Smerten som føltes lærte barn å frykte straff og oppmuntret dem derfor til å være mer føyelige. Spanking og smell falt

spontant på de mest ... uregjerlig av den yngste. Og noen fedre på den tiden hadde refleksen til å smelle sitt eget barn som klaget over å ha blitt slått av læreren sin. Denne fasen i livet var avgjørende fordi forandring ble umulig eller nesten umulig når de nådde ungdomsårene. Fordi responsen alltid forblir individuell, og et barn kan oppdage selv behovet for å være mer lydig.

Etter å ha etablert dette grunnleggende kriteriet for prinsippene om lydighet, disiplin og fortjent straff, er det lett å forstå at ondskap vil dukke opp når disse ikke eller ikke lenger blir anvendt. Det er her folket i USA kommer inn i bildet. Krigen mobiliserte menn, og en hel ungdom ble oppdratt uten far mellom 1941 og 1945. Og dette, i alle landene som var involvert i den samme europeiske og japanske verdenskrigen. Det er imidlertid i dette svært puritanske og protestantiske landet USA at ungdommens ondskap dukket opp. I en kontekst av teknisk utvikling, mot et bakteppe av svært rytmisk rock 'n' roll-musikk, kom amerikansk ungdom ut av stillheten og gjorde seg høytlytt bemerket av foreldrenes generasjon. Ondskapen tok tak i denne ungdommen, noe filmens tittel «Rebel Without a Cause» tydelig uttrykker. Denne raseriet fra «60-tallet» tok form av et krav om retten til å gjøre hva jeg ville, hvor jeg ville og når jeg ville. Opprøret begynte og ville ikke ta slutt før Jesu Kristi gjenkomst, med ødeleggelsen av alle opprørere.

Ondskapen, født i USA, er et beist som går på to føtter, USA til venstre og Vest-Europa til høyre. Siden krigens slutt har USA og det beseirede Europa sett på og kopiert hverandre. Men deres posisjon som seierherre favoriserer den amerikanske modellen. Og radio og kino presenterer stadig modellen for amerikansk liv. Avgudsdyrkelsen av musikalske stjerner fremmer handel og beriker det amerikanske kulturområdet. Europa gjør det samme, om enn med en liten forsinkelse. Men som et resultat av nedgangen i 1844 kommer plutselig en evolusjon av ondskap fra Sverige, landet med protestantisk monarki. Der blir seksuelle tabuer omstyrtet, og pornografi og dens avvik spredte seg gradvis gjennom det vestlige samfunnet. Sverige, Danmark, Nederland: oppviglerne og deres etterlignere: Tyskland, Italia, Frankrike, England i 1970. Under diktatorens, general Francos, regime var Spania midlertidig beskyttet, men ved hans død oppdaget Spania frihetens gleder og gjorde mer libertariansk bruk av den enn noe annet land. Og dette er verdt å merke seg: fremover i tid var de siste landene som oppnådde frihet de mest overdrevne i libertariansk praksis. Det kan derfor sies at med hvert land som blir frigjort fra moralske tabuer, forverres ondskapet. I denne ondskapens vekst har homoseksualitet blitt en rettighet som vestlige land har legalisert fullt ut etter hverandre. Bare Italia motsetter seg dette; sannsynligvis på grunn av det pavelige Vatikanets tilstedeværelse på sin jord. Når det er legalisert, krever LHBT-avvikere og andre at de blir respektert og at deres rettigheter anerkjennes. Ondskap må ikke bare tolereres, men også legitimeres. Og dette tilbakeblikket bringer oss til 2012–2013, da nasjonal uro brøt ut i Ukraina.

Pervers Ukraina

Det fikk sin uavhengighet på 1990-tallet, da Sovjet-Russland kollapset økonomisk og politisk. Utenriksminister Gorbatsjov så denne nasjonale svekkelsen som en mulighet til å knytte bånd med Vesten. Grensene falt, Polen gjenvant sin frihet og sluttet seg til NATO-leiren i Europa. Med burdøren åpen

fløy frihetselskende fugler bort og rømte. De andre, heldigvis flere, ble værende i burene sine, der de følte seg tryggere. Men Russland og hele planeten ville betale dyrt for konsekvensene av denne svekkelsen av Sovjet-Russland. Fordi frem til da hadde alle nytt godt av «jernteppet» som skilte det vestlige kapitalistiske samfunnet fra det russiske kommunistiske samfunnet. Med åpningen ønsket noen russiske innbyggere å leve som vestlige, og Ukraina valgte å oppnå sin uavhengighet for å oppnå dette. I Russland overga oppmykningen av disiplin landet til mafiaens styre; de fattigste betalte prisen. Og i Ukraina bygges den uavhengige nasjonen i et stort anarki som alltid dukker opp når autoritet ikke eksisterer eller skal bygges. Dette ordet anarki spiller en så stor rolle at jeg må definere det som prinsippet som gjør mennesket til «erkeeselet». Tankespillet er berettiget, fordi eselet er det ekstremt sta dyret, som ordtaket sier: «sta som et esel.» Og det viser seg at dagens hendelser gir meg rett om at Ukraina er fast bestemt på å beseire Russland, sta som et esel.

Men før Ukraina ble mål for nyhetene i 2022 og 2023, ga den bekymringsfulle tegn på sin natur. I sitt anarkistiske ynglested dukket de antireligiøse og nonkonformistiske «femen» opp, som fordømte brystene og kroppene sine som støtte for sine utidige krav mot den ordenen som ble etablert av menneskelige menn. Denne typen ting dukket opp i Ukraina, forsvart av alle vestlige folk. Men vi skylder dem en enda mer uverdigg og skyldig skandale: I Ukraina saget de av trekorsene fra krusifiksene som var installert på forskjellige steder, og uttrykte dermed sitt hat mot den kristne religionen. Denne holdningen kan tolkes på forskjellige måter. Men uansett straffer de kristne religioner som er fordømt av Gud. Allerede i 1793 ble det franske folkets indignasjon oversatt til sinne mot den katolske kirken og monarkiet, og analogt sett sikter «femen» i Ukraina fortsatt mot religioner som er skyldige i Gud og menneskeheten. Men den rettfærdige anklagen mot falske religioner rettferdiggjør imidlertid ikke valget om å ignorere det sanne budskapet om kjærlighet gitt av Gud i Jesus Kristus. Det er fortsatt nødvendig for et hjerte ladet med hat å være følsomt for kjærlighet; noe som er usannsynlig eller mulig. Ukraina, som var den siste som oppnådde frihet, overgikk den spanske modellen i sine utskielser og seksuelle utstillinger. Og i denne typen handlinger var den unge presidenten, en populær tidligere skuespiller, sjangerens mester. Ukrainas første offisielle forespørsel om å bli med i NATO ble avslått av Tyskland på grunn av landets utbredte korrupsjon. Nasjoners fødsel er en vanskelig periode å håndtere, fordi i navnet på den friheten som kreves, prøver alle å utnytte situasjonen til sin egen personlige vinning. Under den første republikken så Frankrike den korrupte Georges Danton og den ubestikkelige Maximilien Robespierre motsette seg hverandre. Og sistnevnte fikk førstnevnte halshugget, før han ble halshugget etter tur fire måneder senere. Disse sammenligningene er berettiget fordi krigen som Ukraina fører forbereder den andre fullføringen av handlingen «*udyret som stiger opp fra avgrunnen*». Den første ble fullført av den franske revolusjonen.

Det er derfor ved å støtte dette landet, Ukraina, som hadde alt å mislike, at vestlige ledere, samlet, fordømte deres nasjonale fremtid. For den ukrainske krigen, hvis motiv er den sterkeste og mest fanatiske, forverrede nasjonalismen, forbereder slutten for nasjoner. De vil forsvinne i den endelige utvekslingen av

atombomber. Og de overlevende vil aldri igjen kjempe for en nasjonalistisk sak. De vil omgruppere seg under en enkelt universell regjering organisert av de amerikanske overlevende.

Fordeler og ulemper med Ukraina

På plussiden er nasjonen representert av unge mennesker. De er oppdaterte, mestre av ny databasert teknologi. Og i kampen mot russerne oppveies deres numeriske underlegenhet av deres tilpasningsevne til situasjoner. Dessuten, utstyrt med ekstremt presise vestlige kanoner og missiler, kan de lett ødelegge oppdagede russiske ammunisjonslagre. Og i denne forbindelse drar de nytte av infrastrukturen til amerikanske satellitter som er rettet opp rundt jorden i forskjellige baner. Dette ørneøyet vil alltid gi en fordel til Amerika, som besitter denne overlegne teknologien. Dette får meg til å si at den ukrainske hæren spiller en sekundær rolle i denne konflikten, hvor det som dreper russerne er kanonene og missilene fra USA og Europa, inkludert Frankrike og deres prestisjetunge Cæsar-kanoner. Droneteknologi har blitt spesielt populær i Vesten på grunn av kostnadene og innbyggernes levestandard. Unge mennesker har blitt kjent med disse små flyvende maskinene, og i dag, i Ukraina, blir talentene deres utnyttet på militære slaglinjer: for de som styrer dem, er det akkurat som hjemme, bortsett fra at de oppdager fienden for å drepe dem på ordentlig, og du kan dø selv hvis en russisk bombe faller der du er. For Ukraina har unektelig presidentens og regjeringens ungdom favorisert bruken av all denne elektroniske teknologien. Ukrainas andre fordel er å møte en russisk hær ledet av militære ledere som stoler på sin tradisjonelle erfaring der bruken av droner og satellitter ikke har fått den betydningen de fortjener. Denne misforståelsen får konsekvenser på konfliktens bakke; russiske stridsvogner og mål blir ødelagt som i et videospill.

Ulempene for Ukraina er også mange. Og i rekkefølgen også presidentens ungdom, som uvitende akkumulerer ulempen ved å være født jødisk og lede en ukrainsk leir preget av polsk katolisisme og en ortodoksi som, selv om den er atskilt fra russisk ortodoksi, i likhet med katolisismen er rammet av Guds forbannelse. Det protestantiske USA er like mye, og det er hele den vestlige leiren som er rammet av denne guddommelige forbannelsen: ifølge Rom 2,9: « *Trenge og angst over hver menneskesjel som gjør ondt, jøde først og også greker!* » Men det motsatte eksisterer heldigvis med hensyn til landets folkevalgte: « *Ære, ære og fred over hver den som gjør godt, jøde først og også greker!* » Uunngåelig lider ungdommen av sin mangel på erfaring, og den største beslutsomhet, eller stahet, er dømt til å måtte tåle den harde virkeligheten når den motsier forventninger og håp. Alle som kjemper mot hverandre tenker og håper å komme seirende ut, men uansett er det til slutt bare én vinner og én taper. Ukrainas andre handikap er avhengigheten av våpendonasjoner fra sine vestlige allierte. Zelenskyj lever i konstant frykt for å gå tom for våpen og ammunisjon og for å se Russland invadere hele hans territorium. Hans situasjon og posisjon er derfor ikke misunnelsesverdig. Hvis han visste hva Jesus Kristus åpenbarte for sine elskede utvalgte, ville han visst at hans drøm om seier ville ende i et mareritt av nederlag. Men alle de som deltar i en krigersk eskalering sammen med Ukraina mot Russland er også uvitende om disse åpenbarte tingene og oppfyller uvitende Guds plan. I denne planen er de målene som vil bli sterkt ødelagt av atomeksplosjoner.

Bibelen beskrev ikke hva slags synder som ble begått av menneskene før syndfloden. Alt Gud sier om dem, finnes i disse ordene, sitert i 1. Mosebok 6:15: « Herren så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at hver tanke som dets hjerte fant på, **bare var ond, alle dager** . » Jeg tror at denne dommen gjelder i dag for hele menneskeheten, vest, øst, nord og sør. Ikke en eneste nasjon, folk, rike eller språk unnslipper denne guddommelige fordømmelsen. Den hellige Bibel uttrykker standarden for hans dom, som ingen nasjon med rette ærer. Menneskeheten er godt moden for hans flom av jern og ild.

I nyhetene har det nettopp blitt gitt en sjokkerende demonstrasjon av det vestlige samfunnets fordømmelse. En 16 år gammel tenåring knivstakk og drepte kaldt sin 52 år gamle spansklærer, en tobarnsmor. Han hevdet å være besatt, og betrodde at han dagen før, i en drøm, hadde hørt en stemme beordret ham til å drepe læreren sin. Men denne sannheten er uakseptabel for et stort sett ateistisk eller agnostisk samfunn. Denne vantroen understrekes av stedet der det skjedde: den katolske videregående skolen Saint-Thomas d'Aquin i byen Saint-Jean-de-Luz. En Thomas, den typiske vantro, og to helgener, inkludert Jean-de-Luz eller Lysets Helgen, vitnet til apokalypsen; det er mange religiøse symboler i denne saken som avslører dommernes vantro. Men det verste er at hendelsen skjedde på en katolsk skole der vitnesbyrdet til en demonisk stemme ikke bør avvises, men støttes. Skolen bør forplikte seg til å forsvare forklaringen gitt av den besatte unge mannen; men dette er ikke tilfelle. Der religion som tilskrives Gud læres, bør også djevelens og demoner bli forkynt, siden Jesus under sin jordiske tjeneste aldri sluttet å drive ut demoner for å helbrede besatte ofre og advare sine tjenere mot Satan. I slike tilfeller bør kirken støtte den besatte unge mannens forklaring, men stilt overfor de franske myndighetenes vantro forblir den taus. Imidlertid har utallige vitnesbyrd fra stemmer som er hørt av mordere som er tatt i fengsel, blitt gitt. Denne nye saken føyer seg derfor til de tidligere, men den besatte mannens ungdom bør få myndighetene til å stille spørsmål ved disse åndelige sakene som de ikke mestrer.

Dette emnet får meg til å huske at den katolske kirke i århundrer har hevdet å drive ut demoner gjennom sine eksorsistprester. Når man vet at Satan styrer den, kan man forstå at han driver ut seg selv eller driver ut sine demoner. Sann befrielse fra opprørske engleånder kan bare oppnås av Jesu Kristi sanne tjenere, fordi han alene driver ut demoner, og han kan gjøre det fordi han har kraften i seg til å gjøre det. På jorden adlød demonene ham, fordi de ikke kan motstå ham, verken i går, i dag eller i morgen.

I mangel av tro forelegges problemet for psykiatere. Så jeg minner deg om at psykiatri ikke er en eksakt vitenskap. Det er bare et produkt av fantasien til ikke-troende som må gi andre ikke-troende en forklaring på alt for å berolige dem.

Klimatørke for tørre hjerter

De menneskelige leirgrytene vet ikke at de allerede lider de første konsekvensene av straffene som den guddommelige jerngryten påfører. Gud trenger ikke noen til å skade den opprørske menneskeheten, fordi han har et

formidabelt våpen: naturen og dens klimatiske forhold. Han er den som skaper regnet og det gode været, men han er også den som forårsaker tørken og den resulterende hungersnøden. Ved å beordre stormen til å roe seg, noe den gjorde umiddelbart, ga Jesus sine første apostler et ubestridelig bevis på sin guddommelighet. Spørsmålet disiplene stilte seg selv: «Hvem er denne som vinden og stormen adlyder?», hadde bare ett svar: den inkarnerte Ånd til den allmektige Gud. Vårt moderne samfunn har mistet denne Gud av syne, skaperen av alle ting og liv, og dets spørrende blikk vender seg mot dets vitenskapsmenn som vanligvis har svaret på alt. Gud tilbød det en lang periode med fred og velstand som fikk folk til å glemme til og med dets eksistens. Dramaene som følger etter hverandre, burde ende opp med å skremme de minst forherdede av denne menneskeheten til det punktet at de tvinges til å huske at naturkraft er Skaperens eksklusive eiendom. Det er godt å huske de historiske kontekstene der Gud straffet sitt folk Israel og den hedenske menneskeheten med tørkens svøpe. Dette er fordi vann i vår moderne tid har blitt viktigere enn noensinne for liv og økonomisk og industriell aktivitet. Tørkingen av elvevann dreper landbruket, men tvinger også mennesker til å stenge kjernekraftverk, da vann er nødvendig for å kjøle ned det smeltede brenselet. Men hvis vannet forsvinner, er det også vannkraftverkene i elvedemninger og fjell som slutter å produsere elektrisitet. Nå er hele den moderne sivilisasjonen i vest og øst avhengig av denne elektriske energien; ellers blir det nødvendig å vende tilbake til kull igjen, og siden det ikke kan opprettholdes, kollapser det nåværende nivået av industriell aktivitet og kaster menneskeheten ut i stor nød. Jeg minner dere om at vann er elementet som utgjør 75 % av vår fysiske kropp, noe som forklarer lidelsen forårsaket av hetebølger som tørker ut menneskekropper og planter. Ved å angripe vann gir Gud et forferdelig signal som varslar begynnelsen på prosessen med avhumanisering av hele jorden fordi den nå er fullstendig bebodd.

Det første tilfellet som er nedtegnet i Bibelen, skjedde da Josef, Rakels og Jakobs eldste sønn, ble solgt av brødrene sine og befant seg i stillingen som storvesir, der han tjente faraoen i det mektige Egypt. Profetiens gave Gud hadde gitt ham, hadde ført ham fra de kongelige fengslene til toppen av egyptisk makt. Og ved å forklare en profeti farao personlig hadde mottatt, ble Josef anerkjent av ham som det intelligente og kloke vesenet, verdig til å styre, etter kongen, hele Egypt. Denne visjonen, basert på sju fete kyr og sju magre kyr, på den ene siden, men også på sju vakre, hovne hveteaks og sju tørre hveteaks, profeterte rekken av sju år med overflod etterfulgt av sju år med hungersnød. Den fullstendige beretningen om disse hendelsene er gjengitt i 1. Mosebok 40 og 41. På denne tiden forberedte Gud midlene for å gi sitt folk makt og velstand. Derfor nøt selv det hedenske Egypt godt av Guds godhet og makt. Ved å advare det på forhånd ble forebyggende tiltak som Josef forfektet, iverksatt under hans autoritet. Guds plan var å la hele Jakobs velsignede familie, hans to koner og deres sønner og døtre, bosette seg i Egypt. Gjennom denne opplevelsen kunngjorde Gud sin frelsesplan, fullført på hans tid av Jesus Kristus. Sønnen som ble solgt av brødrene hans og overgitt til hedningene, skulle bli en årsak til velsignelse for Guds folk. Denne første tørken hadde et gunstig profetisk formål, men en annen tørke dukket opp på profeten Elias' tid, og denne ble påført Israel som en straff, fordi Guds folk

på den tiden var i totalt frafall. Kong Akab var ulydig mot Guds befaling og giftet seg med en fremmed kvinne som tilba Baal og som hadde drept Guds profeter. Hele nasjonen betalte prisen med en tre år lang hungersnød. Og på profeten Elias' bønn kom det gunstige regnet tilbake. Denne handlingen fikk en lykkelig slutt fordi Guds plan ennå ikke var fullført. I Europa dukket det opp hetebølger fra tid til annen, men aldri på lenge, som om Gud hadde ønsket å presentere denne trusselen for den moderne menneskeheten. Men denne trusselen forble ineffektiv fordi den vestlige verden har sluttet å bry seg om å vite hva Gud tenker siden de er fullstendig uvitende om Ham. Straffens time kommer også over dem uten at de har sett den komme, og tiden for de syv årene med tørke for jorden og menneskehjertene vil begynne den kommende våren 2023. Ved å anvende modellen som ble opplevd under Josef, ville syv år med forebyggende velstand ha begynt våren 2015. Men hvilken større begivenhet finner vi i år 2015? Vårdagen, jevndøgn 20. mars 2015, er preget av en total solformørkelse, en svært sjelden hendelse, men av høy åndelig verdi. Fordi guddommelig vrede retter seg mot vestlige observatører av «solens dag»-hvile. 26. juni avgjorde USAs høyesterett at ekteskap av samme kjønn er lovlig i hele landet. 13. november 2015 organiserte islamister en massakre i konsertsalen Bataclan i Paris; resultatet: 413 skadede, 131 døde, inkludert 7 av 9 terrorister. Nei, jeg ser ikke noe positivt i 2015, der en krig i Ukraina setter Donetsk og Luhansk oblaster opp mot den ukrainske lojalisthæren. Denne krigen vil fortsette til 2022, når den russiske invasjonen starter tredje verdenskrig, fordi bak USA, England og Polen gir hele NATO-leiren økonomisk støtte og våpen til det invaderte Ukraina.

Gud gir bare sine barns velsignelse fra våren 2018, 5 år før de siste syv magre kyrne, eller 12 år før datoen for hans gjenkomst. Dette tallet 12, symbolet på pakten som er opprettet mellom Gud og mennesket, eller $7 + 5$, er også det symbolske tallet for de beseglede stammene i hans åndelige Israel ifølge Apo.7. Gud bringer en flom av lys som informerer sine trofaste tjenere om datoen som er planlagt for hans strålende gjenkomst i Jesus Kristus. Kunnskap om denne datoen vil da gjøre det mulig for dem å bedre forstå betydningen av hendelsene som gradvis blir fullført. Opprørsleiren blir rammet i 2020 av en dødelig epidemi som bekjempes ved innesperring av innbyggerne og delvis eller total opphør av profesjonell virksomhet i to år. Dette resulterer i en økonomisk krise som forarmer hele Vesten, hvor reaksjonen er kopiert og identisk. Ut av dette problemet er Vesten vitne til den russiske invasjonen av Ukraina, som uttrykker sitt ønske om å bli med i NATO-leiren. Ursula von der Leyen, president i Europakommisjonen, forplikter Europa til å hjelpe Ukraina. Bak denne avgjørelsen forplikter lederne også sine egne land. Den vestlige verden styres nå av mennesker født inn i fred som ikke har kjent noe annet enn fred. For dem var krig bare et videospill, en film eller en ekte, men fjern krig. Det har vært islamistiske angrep hvis midlertidige effekter raskt glemmes, og det vestlige samfunnet reagerer som et bortskjemt barn som lykkes med alt og alltid får det det vil. Men bortskjemte barn utvikler svært reaktive, lunefulle karakterer. Den russiske invasjonen av Ukraina provoserte også frem plutselige og umålte knerykksreaksjoner hos våre bortskjemte barn. Som et resultat har moralsk og aktiv støtte, nedfelt i våpendonasjoner til Ukraina, gjort våre bortskjemte barn til

fremtidige mål for det russiske folkets sinne. Krigen påvirker dem ennå ikke direkte, men de måler ikke konsekvensene av denne vanvittige støtten, noe som vil føre til at de igjen må lide under de onder som for tiden bare rammer russerne og ukrainerne. De vil i sin tur oppdage redselen ved ekte krig slik deres fedre fra årene 14-18 og 39-45 opplevde det. President Putin fordømmer nå tydelig statusen som medkrigsmenn i NATO-leiren. Og han bekrefter sin beslutsomhet om å gjennomføre sin «spesialoperasjon» inntil målet han har satt seg.

I Vesten har det dramatiske konsekvenser i dag å glemme lærdommene fra andre verdenskrig. Erfaringene til NATOs europeiske leir og Ukrainas var svært forskjellige, ettersom de befant seg på motsatte sider i den sammenhengen. Europa kjempet mot Adolf Hitlers Nazi-Tyskland, men av opportunistiske grunner, ved å utnytte Sovjet-Russlands midlertidige svakhet, stilte Ukraina seg på side med de "nazistiske" troppene, som allerede var støttet av det beseirede Polen. De ukrainske nasjonalistene på den tiden ønsket allerede å løsrive seg fra Russland, og stilte seg på side med nazihæren, noe som gjorde dem til allierte i kampen mot Russland. Det var i denne perioden at de tyske nazilederne ble helter for dette nasjonalistiske Ukraina, og til tross for de siste tiårene har nazibildet forblitt symbolet på nasjonal heltemot. På den annen side, i Europa, ble nazistisk tankegang absolutt ondskap fra 1945 til 2000-tallet, da ondskapet begått av denne grusomme og fanatiske nasjonalismen ble glemt av de unge lederne som kom til makten. Alles sinn ble forført av prosjektet om å etablere universell fred; noe som krevde å glemme fortidens feil. Europa med seks vokste gradvis som en rullende snøball, og ble til Europa med 28 før det falt tilbake til 27. Fakta virket derfor gunstige for fredsprosjektet. Men dette var å telle uten Gud, som teller menneskelige synder og ikke glemmer noen. Krigen i Ukraina brakte også brutalt menneskelige tanker tilbake til den harde virkeligheten. De må nå svare for den levende Gud som de ignorerte og foraktet.

Mellom jordskjelvene, vannet som tørker ut og bombingene som vil fortsette og intensiveres, er det ikke lenger noen tvil: Gud har begynt prosessen med å dekonstruere sin jordiske skapelse. Vestens makt var basert på dens rikdom, så Gud svekker den ved å ødelegge den. Vestlig komfort og overdådighet ble bygget på billig energi, så prisen på gass og olje skyter i været, og ingen vet, bortsett fra Gud, hvor høyt prisene deres vil stige. I en kjedereaksjon vil mat bli knapp og nå vanvittige priser. Og for de som ikke lenger kan betale, vil valget stå mellom tyveri, kriminalitet eller sultedød. I løpet av de siste syv årene på jorden vil hele menneskeheten lide de " *fire forferdelige straffene fra YaHweh* " som er nevnt i Esek. 14:21-22, men hovedmålet forblir det troløse kristne Vesten: « *For så sier Herren JaHweh: Selv om jeg sender mine fire forferdelige straffer mot Jerusalem* , sverdet, hungersnøden, ville dyr og pest, for å utrydde mennesker og dyr derfra, skal det likevel bli en rest som slipper unna, som skal komme ut av det, sønner og døtre. Se, de skal komme til dere, og dere skal se deres veier og deres gjerninger, og dere skal trøstes på grunn av den ulykken jeg fører over Jerusalem, og alt det jeg fører over det. »

Europa og hele den vestlige leiren vil måtte betale dyrt for privilegiet å ha vært bærer av Jesu Kristi evangeliske budskap. Som åndelig Israel, etter den gamle paktens Israel, har det hatt del i kunnskapen om Guds frelsesplan som

hviler på Jesus Kristus, men på grunn av alle dets synder begått gjennom århundrene, må det straffes på mange måter inntil sin endelige utryddelse, når den guddommelige Jesus Kristus, som den store allmektige seierherren, vil vende tilbake i sine englers herlighet. Esek 14:23 forteller oss også: « *De skal trøste dere når dere ser deres vei og deres gjerninger, og dere skal vite at det ikke er uten grunn jeg gjør alt det jeg gjør mot dem, sier Herren, YaHWéH.* »

Disse versene skulle oppfylles to ganger. Det første var for begynnelsen av den nye pakten. Inntreden av konverterte hedninger i den jødiske pakten var for å trøste fromme jøder for ulykkene som ødela byen Jerusalem i år 70 e.Kr., sammen med all dens virkelige og falske hellighet: dens presteskap og dens symbolske ritualer.

Det andre vil bli oppfylt ved Kristi gjenkomst. I denne sammenhengen vil Israel ha lidd under den russiske invasjonen og massakrene under tredje verdenskrig, og de siste fromme jødene vil bli trøstet av vitnesbyrdet til de siste syvendedagsadventistene om den hellige sabbat i Jesus Kristus. Guddommelig lys vil komme over dem, og de vil da forstå alle årsakene til de påfølgende forbannelsene som har rammet dem i løpet av den kristne æra. De vil da få del i den trøsten som Gud bringer til alle sine sannhetens sønner og døtre utvalgt i sine to pakter. Men denne endelige omvendelsen vil bare gjelde virkelig fromme jøder, akkurat som Kristi frelse bare frelser virkelig fromme omvendte hedninger, i henhold til Guds rettferdige dom i Jesus Kristus.

Hvorfor Ukraina?

Dette landet brukes kun av Gud som en detonator. Dets rolle er rett og slett å hisse opp den eksplosive sinne hos det russiske folket, en slaver som ham. For til tross for utseendet var det faktisk regionen Kyiv som først bar navnet «Rus», som i dag har blitt «russisk». Dette folket har aldri klart å forbli uavhengig. Fra opprinnelsen har det vært sammensatt av to påvirkninger fra øst og vest. Og allerede i denne saken plasserte Gud tegnet på sin forbannelse, materialisert av religiøs motstand: Vesten var polsk-katolsk og brukte det gresk-latinske alfabetet; Østen var russisktalende ortodoks, og alfabetet var kyrillisk skrift. Disse forskjellene motsetter seg dem fortsatt i dag, i krigen som har blitt ført mot det russisktalende Donbass siden 2014. I åpenbaringene i Åp 10:11, hvor Gud taler om de europeiske befolkningene, leser vi: « *Da ble det sagt til meg: Du skal profetere igjen for mange folk, nasjoner, **språk** og konger.* » Gud minner om tegnet på Babels forbannelse: « **språkenes** ». Fordi det faktisk er atskillelsene mellom « **språk** » som hindrer den sanne enheten i allianser mellom folk. « **Språk** » spiller en frastøtende rolle fordi dialog er umulig med en person som snakker et ukjent fremmedspråk. Nasjoner bygger sin enhet gjennom sosial deling som det felles « **språket** » som praktiseres muliggjør. Det er derfor Gud kan si om allianser mellom land med forskjellige « **språk** » i Dan 2,43: « *Du så jern blandet med leire, for de blander seg med menneskelige allianser; men de skal ikke forenes med hverandre, akkurat som jern ikke allierer seg med leire.* » « *Jern og leire* » kan ikke blandes, akkurat som tøffe folk forent av sitt « **språk** » ikke kan forenes med pasifistiske folk som også er forent av sitt eget « **språk** ». Og hva bestemmer et folks tøffe eller fredelige karakter? Dets historie, dets arv og de klimatiske

forholdene det er underlagt. De som bor i Nord-Europa er utsatt for svært kalde klimaer som forherder menneskets natur. Livet opprettholdes på bekostning av enorme anstrengelser og kamper som innbyggerne i tempererte soner ikke er klar over. Ukrainernes spesielle forherdning er også basert på den kontinuerlige hindringen av deres uavhengighet. Landet har alltid vært under kontroll av Russland eller Polen, og under krigen i 1941-42 av Tyskland. Likevel, paradoksalt nok, ble dagens mektige Russland, som konfronterer Ukraina, født i Kiev i Ukraina; barnet ønsker ikke å drepe moren sin, og dette forklarer svakheten i russiske tiltak overfor denne byen Kiev, Russlands vugge. Dette arvelige familiebåndet vil fremme forsoning mellom brorlandene som har inngått konflikt. Polen, Ukraina og Russland snakker svært like slaviske språk, og dette kriteriet forbinder dem naturlig. Dessuten lider Polen og Ukraina fryktelig under mangelen på entusiasme fra andre NATO-land, som begrenser sin hjelp og væpnede engasjement. Når detonatoren har frembrakt sine effekter, vil den gjenforente slaviske leiren vende seg mot EU og utføre sitt profeterte destruktive verk for Gud. Denne handlingen vil gi den « **sjette trompeten** » formen av en reproduksjon av handlingen til den « **første trompeten** », der de samme nordiske folkene i Østen allerede kom for å sette Vest-Europa, Nord og Øst, til « **ild og sverd** ». For den « **sjette trompeten** » kommer, på slutten av den kristne tidsalder, for å avslutte handlingene med straffene som Gud påførte under tittelen « **advarsler** ». Knyttet til Jesu Kristi gjenkomst, vil den « **syvende trompeten** » **fullføre** «**utryddelsen** » av de jordiske opprørerne som ikke lyttet til den siste advarselen gitt av den « **sjette** ». I sine uttrykk sammenligner Jesus disse opprørerne med « **agner** » som lett brenner hvis de er tørre. Han antyder dermed tørrheten i menneskehjarter, ufølsomme for lidelsen han utholdt for å tilby sin frelse til alle mennesker, arvinger til synden som fordømmer dem til evig død. I all rettferdighet vil han også gjøre vannet som opprettholder livet til disse menneskene med tørre hjerter, knappt. Mengder vil måtte dø av tørke, sult, epidemier og krig. Og de mest opprørske og de virkelig utvalgte vil bli bevart for tiden med de « **syv siste plagene** » av guddommelig rettferdig vrede. De siste tørre hjertene vil gjenoppbygge bildet av kong Nimrods « **Babel** » på jorden. Etter å ha satt en stopper for nasjonal individualisme, vil de tro at de har etablert et regime som er i stand til å tilby dem garantien **for «... fred, trygghet og sikkerhet .»** Det er da **den profeterte «ødeleggelsen** » vil falle fra himmelen over dem i form av de « **syv siste plagene av Guds vrede** » som er beskrevet i Åp 16.

1 Tess 5:3: « **Når de sier: *Fred og sikkerhet ! da skal en plutselig ødeleggelse komme over dem* , som fødsel over en gravid kvinne, og de skal ikke unnslippe .** » Den sanne oppfyllelsen av denne inspirerte kunngjøringen til apostelen Paulus gjelder denne siste tiden, men det samme har allerede blitt oppnådd for EUs Europa siden den russiske invasjonen av Ukraina. Den delvise ødeleggelsen som dermed ble medført, forbereder veien for den endelige, totale ødeleggelsen.

Gud fordømmer ikke rikdom, men bare grådighet. For de rike kan til slutt forbli generøse. Den grådige mannen kan derimot ikke være det, fordi han aldri blir tilfredsstilt i sitt ønske om å samle stadig mer rikdom og penger. Det viser seg at denne grådigheten karakteriserer dem som Gud kaller « **jordens kjøpmenn** » i

Åp 18, fordi for disse grådige menneskene har tro ingen verdi overhodet. Guds rettferdige vrede hviler derfor over deres hoder med alle konsekvensene av hans forbannelser. Slik forberedte hele NATO-leiren, preget av denne grådighet, sin egen ulykke. For å oppnå lukrativ og luksuriøs profitt spekulerte de i ideen om å flytte produksjonsanlegg til Folkerepublikken Kina, hvor en tvungen og svært dårlig betalt arbeidsstyrke kunne produsere til en lavere kostnad. De tjente dermed enorme profitter i omtrent tretti år og ødela den økonomiske balansen som var opprettholdt frem til da. Men Kina har også nytt godt av vestlig teknisk kunnskap og har blitt enormt rikere over tid, til det punkt at det i 2023 fremstår som den mest formidable militærmakten på jorden. USA og EU har stolt på det og gitt det nærmeste monopolet på global produksjon av produkter som tilbys på markedet, men også av elektroniske produkter som er allestedsnærværende i moderne våpen. I et ønske om å gjenerobre øya Taiwan, akkurat som Russland ønsker å bringe Ukraina tilbake i sin leir, forbereder Kina seg på å forsyne Russland med ekstremt høyt ytende droner. Dette irriterer USA sterkt. Ved å nekte å fordømme den russiske invasjonen av Ukraina, posisjonerer Kina seg på den russiske leirens side, og en direkte konflikt med USA, Taiwans vennlige beskyttere, truer i nær fremtid. Skyldig NATO, hovedmålet for Guds vrede, har dermed, ved å svekke seg selv gjennom sin grådighet, bygget det kinesiske monsteret det må konfrontere. Denne andre slagmarken vil derfor favorisere den russiske leiren, som også motarbeides og irriteres av NATO på grunn av sin støtte til sin motstander, Ukraina. For denne NATO-leiren, som inkluderer USA og de krigførende nasjonene i EU, fører tidens gang, for hver dag som går, til en forverring av situasjonen, som får et stadig mer marerittaktig preg for hver dag som går.

Den nye kolonialismen

Før vi beskriver den nye kolonialismen, er det nyttig å definere hva den gamle kolonialismen var, der England, Frankrike og Belgia deltok i denne synkende rekkefølgen. Mens denne gamle kolonialismen besto av å erobre nye fremmede land med væpnet makt for å utnytte dem og deres urbefolkning, erobrer den nye kolonialismen ved å forføre menneskelige sinn til å utnytte dem økonomisk. Den gamle kolonialismen ble lansert av England, og dens erobringer strakte seg så langt som India. Frankrike ekspanderte i Asia til Korea, Kambodsja og Vietnam, og til Nord- og Sentral-Afrika. Men etter slutten av andre verdenskrig klarte ingen land å beholde sine kolonier, og nesten alle gjenvant sin nasjonale uavhengighet. De kolonisertes opprør er uunngåelig over tid. Det er derfor Gud, da han ønsket å gi Kanaans land til sitt folk Israel, utryddet kjempene som bebodde landet sammen med andre folk, og på denne måten slapp Israel å lide sinne og hat fra etterkommerne av de utryddede folkene. I historien om Israels begynnelse fantes det imidlertid, ifølge 1. Samuelsbok 15, et unntak for kong Agag, da kong Saul sparte ham og var ulydig mot sin Guds Jahve-befaling. Denne feilen førte til dødelige konsekvenser og at Gud avviste ham. Dette temaet om utryddelse ble minnet av Gud til den oppmerksomme menneskeheten, ved at

«Nazi»-Tyskland bestemte seg for å engasjere seg i sin «endelige løsning», hvis håpede mål faktisk var å ødelegge og utrydde den jødiske rasen fra jorden. Fra Guds side var dette signalet en stor bebreidelse rettet mot det jødiske folket som var rammet av sin forbannelse, siden de avviste Jesus Kristus. Ved den «endelige løsningen» som angikk dem, minnet Gud jødene om at han måtte utrydde Kanaans kjemper for å tilby dem et nasjonalt land, og nettopp dette forsøket på å utrydde dem ville favorisere deres tilbakekomst til sine forfedres land, i 1947-48. Det arabiske Palestina ble igjen jødernes Israel, men et Israel som bar all sin guddommelige forbannelse. Den akkumulerte rikdommen tillot likevel landene til de tidligere kolonisatorene å forbli mektige og dominerende over andre jordiske nasjoner. Avtaler ble inngått med de tidligere koloniserte landene som forble økonomisk svært avhengige av landene til de tidligere kolonisatorene, men tiden med tvungen kolonisering var definitivt over, håpet man, på grunn av aksepten av den nye etablerte globale situasjonen. I det gamle systemet var ikke koloniserende land interessert i de koloniserte menneskenes sinn fordi moralske verdier allerede i de rike landene ble kvalt av pengeverdien av ting og av mennesker selv. Det er her vi må huske advarslene gitt av Herren Jesus, som sa i Lukas 6:24: « **Men ve dere rike, for dere har fått trøst!** »; dette er i samsvar med 1 Tess 6:10 hvor Paulus sier: « **For pengekjærhet er en rot til alt ondt . Og noen, som er besatt av den, har fare bort fra troen og påført seg selv mange sorger .** » Og vår Gud vet hva han snakker om, fordi han har visst på forhånd og sett over tid, gjennom frukten som menneskene bærer, rettferdiggjørelsen av sin dom. Legg merke til at « **penger** » ikke har noe med det å gjøre, fordi bare « **kjærlighet til penger** » blir bebreidet av Gud til sine menneskelige skapninger. «Penger » er en nyttig bytteverdi for handel, men « **kjærligheten til penger** » presser mennesket til å utnytte pengene sine for å tjene penger. Ved handelens opprinnelse drev folk med «byttehandel» og utvekslet varer. Og allerede da byttet amerikanske nybyggere trivielle ting mot nyttige og verdifulle ting med de amerikanske urfolkene; for eksempel speil, kammer, kniver mot beverpels. Fra begynnelsen av koloniseringen av europeere presenterte Amerika allerede sin karakter som et «bittert» land, slik navnet profeterte. Over tid vokste det og brakte «kapitalismens» ånd til mulighetens høyder, som det arvet fra erobringen av England, hvorfra dets første pionerer kom. Verbet «å kapitalisere» definerer treffende det sovende, spekulative aspektet ved penger. Og spekulanten blir aldri fornøyd; Han vil alltid ha mer og trenger ikke lenger å jobbe, fordi pengene hans jobber for ham. Dette er den perverse siden av pengebruken som Gud med rette fordømmer. For i likhet med væskeloven flyter pengenes lov til fordel for de som har mest. Dette er hva som gjelder for havet, som samler alt vannet som kommer fra himmelen til jordens fjell i form av regn, snø eller is. Ved å følge stien som landets konfigurasjon pålegger, gjennom elver og bekker, vender det tilbake til havene og havene. Den gamle koloniseringsnormen aksepteres ikke lenger av noe land, den nye normen har snikende tatt dens plass.

Vold er nå utelukket, og to diametralt motsatte ideologier står overfor hverandre: amerikansk kapitalisme i Vesten, og siden 1917 den antireligiøse kommunismen i Sovjet-Russland. For å unngå en direkte og dødelig konfrontasjon forble de to motstående leirene atskilt av en grense som utgjorde

det virtuelle «jernteppet». Halvveis mellom de to leirene står Europa, begjært av begge leirer. Et forførelsesspill begynner deretter, og Europa er delt mellom de to ideologiene. General de Gaulle motstår ren amerikansk innflytelse, og Frankrike styrer mellom de to leirene. Fra vest tar de i bruk aktivitetsfrihet for sine gründere og håndverkere, og fra øst tar de i bruk sosiale rettigheter for sine arbeidere. Men sosiale rettigheter kommer med en kostnad som øker prisen på franske produkter, som sjelden eksporteres, og hovedsakelig til tidligere koloniserte land. I Vest-Europa er tilfellet Tyskland svært annerledes, slik det har utviklet seg siden 1945 under veiledning og tilstedeværelse av de amerikanske hærene og representerer dens rent «kapitalistiske» modell. General de Gaulle forsøkte å gjenforene de europeiske landene for å beskytte Europa mot grådigheten til de to ekstreme leirene. Men etter hans avgang vil hans etterfølger Georges Pompidou, finansmannen i Rothschild-banken, akseptere kompromisser og favorisere tysk kapitalisme. I bryllupskurven må Frankrike gradvis gi opp sine nasjonaliserte selskaper, EDF, GDF, Total, La Poste, CNEP-banken, SNCF, og deretter tekstilfabrikkene og støperiene i Øst-Europa. Kapitalismen kan ikke konkurrere med de lave kostnadene til nasjonaliserte selskaper; de måtte derfor privatiseres og demonteres. Allerede i disse fakta kan vi se tegnene på den guddommelige forbannelsen som tynget Frankrike. Faktisk er forførelsesstrategien perfekt anvendt, fordi den grusomme kapitalismen skulle forføre det frie og sosiale Frankrike til å omvende det til sine ideer og prinsipper. Og det fungerte uten kanonild eller bombing, på grunn av grådigheten til franske politiske ledere og gründere. Det var ikke noe press på beslutningstakerne, bortsett fra "bestikkelser" i noen få enkelttilfeller, men korrupsjon er tilstede i menneskets natur og i begge motstridende leirer, vest og øst. Denne forførelsen presenterte seg på 1960-tallet. For å forstå dette fullt ut, må man vite hvordan det amerikanske kapitalistiske systemet fungerer, der det «sosiale» er redusert til ingenting eller nesten ingenting. Arbeidere får betalt, og for å oppnå pensjon må de bidra og betale, fra lønnen sin, penger til finansselskaper som er ansvarlige for å få formuene deres til å vokse, for å betale dem pensjon når alderen krever det. Disse selskapene kalles «pensjonsfond», og for å øke de innskutte midlene må de låne ut beløp til utenlandske eller innenlandske låntakere. Disse lånene er kortsiktige og til svært høye renter, noe som burde kalles «ågerkarer» i vår europeiske kultur, fordi de kan nå 16 %, eller enda mer, siden tilbudet forblir uten statlig kontroll. På 1960-tallet presenterte disse finansfolkene fra amerikanske «pensjonsfond» sine tilbud til franske gründere, og argumenterte for at lånene deres på kort tid ville tillate dem å utvikle virksomhetene sine på nivå med global handel. Mange av disse gründerne ble forført, men tilbakebetalingen av renten på lånet alene slukte en enorm mengde av fortjenesten som selskapet oppnådde. Selskapene ble drevet til konkurs og videresolgt av pensjonsfondene, som var blitt de nye eierne, til høyeste budgiver blant konkurrentene på det globale markedet. Slik lot Frankrike seg frata sine viktigste fordeler, inkludert sine nasjonaliserte selskaper. Fordi privatiseringen av disse resulterer i en økning i produksjonskostnader eller en reduksjon i sosiale ytelser. Noen ganger ser det ut til at balansen har blitt bevart, men kvaliteten på arbeidet påvirkes fordi arbeiderne blir "presset som sitroner" for å bli enda mer lønnsomme. Kort sagt, kappløpet om å berike noen har forårsaket

ulykke for flertallet av arbeiderne og for hele den franske nasjonen. Fordi privatisering har favorisert investoraksjonærers inntreden i produksjonskretsen. Dette har blitt utbredt, og profitten som selskapene tjener, slukes nå opp av utenlandske aksjonærer i flertall. Franske selskaper jobber derfor for å berike utenlandske nasjoner. Det er ikke overraskende at disse politiske og økonomiske valgene har ført til at Frankrike har falt fra sin rangering som 4.^{verdensmakt} til 15.^{blant} europeiske nasjoner. General de Gaulles oppbremsinger hadde bare en kortvarig effekt, og til slutt gjenvant Amerika all sin innflytelse over Frankrike, sine politiske ledere og sine næringsliv uten den minste brutalitet. Gjennom president Sarkozys initiativ sluttet de seg til NATO-alliansen igjen som en lydige, disiplinert liten soldat som adlyder sin amerikanske leder. For å fullføre sitt forførringsverk tok Amerika frem sitt ultimate forførende våpen: Internett. Presentert i sin fredelige forkledning har globaliseringen av handel og menneskelige relasjoner oppnådd den frukten de mest ønsket seg: å erobre, ved å forføre dem, menneskenes sinn over hele planeten. Dette har blitt oppnådd siden det ved å gjøre Internett tilgjengelig for dem har fanget sine tentakler menneskenes sinn og gjort dem avhengige av virtuelle møter med digitale telefoner eller PC-er. Sosiale nettverk holder virtuelle avhengige på sporene sine, bedre enn skinner holder vogner i bevegelse. Situasjonen er mest alvorlig når det gjelder konsekvensene ofrene bærer. Menneskelige sinn er dermed, i massevis, over hele verden, frakoblet fra jordiske realiteter. Vi er vitne til en nærmest universell kapring av sinn som ingen ville ha forestilt seg var mulig. For gjennom internett og sosiale nettverk misunnes én enkelt livsmodell over hele verden, modellen for den moralske friheten i det amerikanske samfunnet. Og den kaprer sjeler overalt, inkludert i leiren til sin ekstreme motstander: Russland, som ser 1 million av sine unge innbyggere forlate sine landområder for å dra til utlandet der vestlige verdier dominerer. Den tvinger tilsynelatende ingen, og nøyer seg med å forføre og vinne sjeler på samme måte som djevelen forførte Eva ved å forføre henne gjennom slangens ord. I dagene med direkte, dødelige forfølgelser krevde Roma færre ofre enn forførelse gjør i dag.

Visdom dikterer at man skal vite hvordan man skal spise for å leve og ikke leve for å spise. Dette prinsippet gjaldt en gang behovet for å konsumere. Og for å tilfredsstille dette behovet gikk mennesker til butikker, butikker som leverte forskjellige produkter. I dag, for å bedre oppmuntre mennesker til å konsumere, er det butikken som kommer til dem på internett, og der oppfordrer selgerne dem ved å finne opp falske behov, og oppmuntre kunden til å kjøpe det nytteløse og unyttige. Kunden blir gjort til å tro at han er en venn hvis velvære er ønsket, men i virkeligheten, i dette virtuelle forholdet, er kunden bare en kode, et tall som trykkes for å tømme ham for pengene hans. Forholdene som etableres på denne måten er alle falske og virtuelle, og de mest perverse mennesker utnytter situasjonen og spiller på den. I mine "e-poster" legger jeg merke til et imponerende antall meldinger sendt av svindlere om uleverte pakker. Bedrag og løgner har tatt over internett. Dette nettverket som noen kaller "nettet" fungerer som et spindelweb som fanger byttet sitt for å spise og livnære seg på. Og det er sikkert at dette nettet gir god næring til de som har spunnet det og utnytter det. De blir rikere på egenhånd enn visse nasjoner på jorden. Og her skal jeg ta et annet

bilde, nemlig birøkteren. Når han vil høste honningen deres, sprayer han røyk for å lulle biene slik at de ikke gjør opprør mot ham og stikker ham. I vår tid er internett denne røyken som luller sjeler i søvn, som lar Satan høste deres evige guddommelige fordømmelse. Og i det øyeblikket den dødelige skjebnen til milliarder av mennesker avgjøres, ser jeg nesten alle falle i fellen til denne falske virtuelle vennen som er det sosiale nettverket. Formen på denne forførelsen kunne ikke forstås før den tok sin form i virkeligheten, men Jesus mangedoblet sine advarsler og advarsler mot denne typen teknologisk forførelse i endetiden. For forførelsen er todelt. Den fungerer i bokstavelig forstand med "internett", men også i åndelig forstand, fordi førstnevnte devaluerer sistnevnte. Enhver hvis sinn er opptatt av nytteløse og unyttige ting, kan ikke gi betydning til problemet med sin evige frelse. For denne typen person har ordet evighet ingen betydning; De ble født vel vitende om at de ville dø, slik alle de har sett dø før dem. Døden regnes som den mest naturlige tingen, og bare de utvalgte og noen få falske utvalgte vet hva dens opprinnelse var: synd, dessuten tolket på forskjellige måter.

Den nåværende teknologiske «forførelsen» er profetert av Gud i Åp 13:13-14: « **Han gjorde store tegn , så han lot ild falle ned fra himmelen på jorden for øynene på menneskene . Og han forførte dem som bor på jorden ved hjelp av de tegnene som han hadde makt til å gjøre for øynene på dyret. Han sa til dem som bor på jorden at de skulle lage et bilde av dyret som hadde fått såret av sverdet og levde. »** Men også i Matt 24:24: « **For falske messiaser og falske profeter skal stå frem, og de skal gjøre store tegn og under for å forføre, om mulig, selv de utvalgte .** » Forførelsens våpen i vår tid er derfor like mye tekniske som åndelige. Og forklaringen på dette siste verset i Matteus er denne: det er umulig å forføre de utvalgte fordi de sanne utvalgte er opplyst av Jesu Kristi Ånd som viser dem alle de farlige fellene som djevelen setter i deres endetidsæra.

Mens Satans verden lar virkeligheten gå seg vill i teknologiens virtuelle liv, ser Jesu Kristi utvalgte kommet til det sanne livet skjult i Gud, som vil ødelegge alle livsformer for å overleve evig. Noen bygger et kunstig paradys for seg selv, mens andre venter på å komme inn i Guds sanne paradys, nemlig hans evige himmelske rike. Begge valgene svarer på en forførelse. De falne lar seg forføre av nytelsen av frihet, som er frihetsdrepende, selv på denne jorden. De utvalgte har på sin side blitt naturlig forført av den rettferdige og gode Guds godhet. Dette er også en forførelse, men den er legitim og berettiget. For Satan forfører for å tape, og Gud forfører for å frelse; deri ligger hele forskjellen mellom de to forførelsene som presenterer seg for oss mennesker. Teknologiske forførelser vil blinde mennesker, som må dø i massevis i sammenheng med den "**sjette trompeten**". Men etter dette forferdelige folkemordet vil tiden komme for den endelige testen av den kristne tro. Og i denne sammenhengen vil den åndelige kunnskapen om Gud i Jesus Kristus karakterisere de siste sanne utvalgte som Gud frem til da vil ha holdt i live.

Jeg må nå ta opp den andre forførelsen, som gjelder den kommunistiske modellen som ble tatt i bruk av Russland mellom 1917 og 1990. For denne modellen har også sine tilhengere og ivrige forsvarere. Og på jorden er de ganske tallrike, siden Kina alene har 1,4 milliarder innbyggere, hvortil Nord-Korea må legges. Etter min mening ville denne modellen være ideell, forutsatt at den ledes

av Jesus Kristus. Imidlertid var nettopp den russiske modellen antireligiøs, slik Frankrike var på tidspunktet for revolusjonen. Denne russiske ateismen varte mye lenger, siden bare nasjonal ruin fikk overtaket fra 1990 og utover. Jeg har utvilsomt allerede sagt det, men denne "kommunistiske" modellen, som er basert på fellesskap, karakteriserte Kristi utvalgte ved hennes fødsel. Denne fellesskapet, som var sammensatt av vesener som virkelig var omvendt på grunn av datidens jødiske forfølgelser, vitnet om en reell løsrivelse fra jordiske verdier. Vi leser faktisk i Apostlenes gjerninger 4:32: « *Mengden av dem som kom til troen **var ett hjerte og én sjel** . Ingen sa at noe av det han eide var hans eget, men de hadde alt til felles* .» Det er godt å merke seg at denne troens frukt kjennetegnet den utvalgte, like etter pinse, hvor hun mottok Guds Hellige Ånd i kraft, som på denne måten presenterer for oss et åndelig ideal som står i høyeste grad i kontrast til verdslige idealer. Evig himmelsk liv og det som vil fortsette på den nye jord, vil være i samsvar med denne forente ånden og denne delingen i en fullkommen broderlig deling.

Alt det kommunistiske Russland manglet var tro og lydighet mot Jesus Kristus. Men siden 1990 har denne modellen for ateistisk kommunisme tatt slutt, og den ortodokse troen har gjenfunnet ånden til dette folket som lenge hadde vært isolert bak «jernteppet». De ser fortsatt tilbake med nostalgi på fortiden, da det å samle ressurser vekket universell entusiasme, en glede preget av sanger og danser i alle landets «kolkhozer». Med svært dårlige minner fra situasjonen som ble skapt i 1990, da folket ble overlatt til gangstere og mafiaer, er den «libertarianske kapitalistiske» modellen fryktet og gruet. Tro og orden ble gjenopprettet med Vladimir Putins maktovertakelse. Og folket er for det meste føyelige og respektfulle overfor sin leder, som har rettet opp i en forferdelig situasjon. En stor forandring har skjedd i russernes sinn fordi religion har kommet tilbake i kraft, nå støttet av den russiske presidenten selv, og jeg vil her sitere ordene hans fra hans siste tale 23. februar. Etter å ha fordømt NATO og den degenererte og dekadente umoralske karakteren vestlige nasjoner har overfor sine barn, sa han i en indignert og trist tone: « **Jeg vil gjerne si til dem: Vend dere til Bibelen, dere vil finne alle svarene** .» Jeg tror mannen er oppriktig, for han forandrer seg med alderen. Han gir sin offisielle støtte til pave Kirill, som sitter i Moskva. Han er en tidligere venn av presidenten som, i likhet med ham, har en mørk fortid, de har begge blitt gamle og ser på religion på en annen måte, denne gangen veldig positivt. Omvendelse angår alle mennesker uavhengig av fortid. Guddommelig velsignelse er noe annet, fordi den avhenger av å stille spørsmål ved resten av «solens dag», som ikke eksisterer i Russland, like lite som i Vesten. Men uansett hvilket åndelig nivå denne russiske lederen har, løfter selve det å sitere Bibelen ham over den vestlige NATO-leiren, som bare vet hvordan de skal tilbakevise de rettfærdige anklagene som er rettet mot ham. Man kan dermed forstå at Gud taler gjennom Vladimir Putin for å fordømme syndene til den vestlige leiren, som hans sinne anser som sitt hovedmål. Og denne teksten fra Esekial 38 får sin fulle betydning i våre nåværende hendelser, fordi Gud profeterer om Vladimir Putin, lederen for den russiske leiren, og sier i vers 7 til 11: « *Forbered deg, vær klar, du og hele din mengde samlet rundt deg! Bli leder over dem! Etter mange dager skal du gå i spissen for dem. Etter en tid skal du marsjere mot landet hvis innbyggere, som har*

rømt fra sverdet, skal være samlet fra mange folkeslag på Israels fjell, for lenge siden øde; fjernet fra folkeslagene, skal de alle være trygge i sine hjem. Du skal dra opp, du skal rykke frem som en storm, du skal være som en sky som skal dekke landet, du og alle dine tropper og de mange folkeslagene med deg. » Merk at Gud fremkaller øyeblikket da Russland skal kjempe mot landet Israel, som er det andre målet som er sitert i Dan 11:41: « **Han skal dra inn i det vakreste av landene** , og mange skal falle; men Edom, Moab og Ammons barns fyrster skal bli frelst fra hans hånd .» Det første målet er den vestlige katolske og protestantiske leiren som er utpekt med pronomenet « **ham** » i det foregående verset 40: « **På endens tid skal sørens konge støte mot ham . Og nordens konge skal komme mot ham** som en virvelvind, med vogner og ryttere og med mange skip; han skal rykke innover i landet, spre seg som en strøm og oversvømme .» Denne svært skjulte finessen ble åpenbart for meg av den store Skapergudens Ånd i Jesu Kristi navn. Den muslimske « **sørens konge** » er allerede på den russiske « **nordens konge** » sin side gjennom leder Kadyrovs tsjetsjenske hærers engasjement i krigen mot Ukraina. På tidspunktet for den store konfrontasjonen vil «**libyerne og etiopierne være i hans kjølvann** », som profetert i vers 43: « **Han skal ta i eie skattene av gull og sølv og alle Egypts dyrebare ting ; libyerne og etiopierne vil være i hans kjølvann** .» « **Egypt** » sluttet seg først til den vestlige leiren i 1979, et år før min forpliktelse til syvendedags adventistkirken, der jeg svarte på Guds kall om å kaste lys over de guddommelige profetiene om « **endetiden** », inkludert denne. I den katastrofale tilstanden til de kristne religionene får den ortodokse religionen et «lysende» utseende, selv om den er preget av forbannelsen om den første dags hvile. I den « **sjette trompeten** » bringer Gud hærer inn i konfrontasjonen som representerer alle de monoteistiske religionene som uverdigg hevder å være hans. Kunngjøringen om ødeleggelsen av det russiske folket først gjør dem ikke til hovedmålet for guddommelig vrede, for tvert imot må hovedmålene, de opprørske katolikkene og protestantene, forbli til slutten for å organisere den endelige trostesten der de vil bli truffet av « **de syv siste plagene i hans vrede** », ifølge Åp 16. Trofasthet mot den sanne « **helligede** » sabbaten vil da utgjøre hele forskjellen mellom dem Gud vil frelse og dem han vil ødelegge.

Guds tilsynekomster

For syndens menneskelighet viser Gud seg bare som en stemme som taler til sin tjeners ånd. Han vil imidlertid gjøre et unntak ved å vise seg i menneskelig form for Abraham, sin trofaste venn, når han kommer for å advare ham, ledsaget av to engler, om sin beslutning om å ødelegge de to byene Sodoma og Gomorra. Og allerede i denne prosessen anvender Gud dette verset fra Amos 3:7: « **For Herren, YaHWéH, gjør ingenting uten å åpenbare sin hemmelighet for sine tjenere, profetene.** » Så, for Moses, tar Gud form av en brennende busk som brenner, men ikke fortæres, ifølge 2. Mosebok 3:2: « **JaHWéHs engel** åpenbarte seg for ham i en ildflamme midt i en busk. Moses så, og se, busken sto i flammer, **men busken ble ikke fortært** .» I det normale jordiske livet brenner en brennende busk og fortærer seg selv raskt, så ved å ta dette bildet sier Gud til Moses: « **Jeg**

er den uforgjengelige .» For ild er symbolet og prinsippet for ødeleggelse. For Moses, oppvokst i hedensk egyptisk kultur, utfører Gud et mirakel for å åpenbare seg for ham. Og han gjør det vel vitende om sin natur og sin fremtidige trofaste tjeneste. I sin tid vil Gud gjøre det samme for å overbevise Paulus om å tjene ham med det samme trofaste og strålende resultatet. Uttrykket «JaHWéHs engel» betegner YaHWéH i en engleaktig For Skaperens Ånd kan anta enhver side han ønsker og tilpasser seg sine skapningers egenskaper: engel med engler, og menneske med mennesker slik han vil gjøre i Jesus Kristus.

Moses skal bo i Guds nærvær i møteteltet i tabernaklet, et bilde på det fremtidige tempelet, som skal symbolisere Kristi « *legeme* », som i seg selv er representert av hans « kirke », hans « utvalgte », hans « brud », ifølge Ef 5,23: « *For mannen er hustruens hode, slik Kristus er kirkens hode, som er hans legeme, og som han er frelseren for* .» Jeg husker at Gud inspirerer Paulus til mann-kvinne-forhold som samsvarer med hans ideal om perfektion. Akk, denne modellen er sjeldnere på jorden enn fint gull.

I Jesus Kristus slutter Gud å bare være en stemme som taler til menneskelige ånder, idet han selv er Skaperens Guds Ånd. Ved å ta menneskelig form kan han være sammen med sine skapninger uten å skremme dem. Dessuten opplever han personlig den menneskelige eksistensens tilstand. Og for å oppnå dette resultatet inkarnerer han i en kropp som er identisk med vår når det gjelder dens fysiske begrensninger. I ordets edleste forstand kan Gud dermed "spionere" på menneskeheten ved å blande seg med den. Og han oppdager hvordan den svært virkelige ondskaper som noen viser ham, føles, slik de gjør mot alle svake og sårbare vesener, slik hans egen forbigående jordiske tilstand pålegger ham. Stilt overfor så mye urettferdighet kan vi forestille oss hvor fristende ønsket om å straffe de skyldige må ha vært, men formålet med hans jordiske tjeneste, som var å frelse hans utvalgte fra synd, tvang ham til passivitet, for Jesus erklærte i Johannes 12:47–49: « *Den som hører mine ord og ikke tror dem, dømmer ham ikke. For jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden* . Den som forkaster meg og ikke tar imot mine ord, har en som dømmer ham; **det ord jeg har talt, det samme skal dømme ham på den siste dag** . For jeg har ikke talt av meg selv, men Faderen som sendte meg, ga meg et bud om hva jeg skal si og hva jeg skal tale. » Jesus kom egentlig for å « frelse verden », men på betingelse av at « verden » viser ekte tro; noe som langt fra er tilfelle. Dette uttrykket må forstås som et tilbud, et forslag, presentert for mennesker spredt over hele jorden. Men for å dra nytte av hans nåde, er det individuelt at muligheten oppnås, når Jesus dømmer frierne verdige til å dra nytte av hans frivillige offer.

Gud valgte derfor å åpenbare sin personlighet ved å bli inkarnert i form av mannen kalt Jesus Kristus. Denne åpenbaringen er basert på de skriftlige vitnesbyrdene til fire personer, inkludert bare to øyenvitner: Matteus og Johannes. De to andre, Markus og Lukas, samlet øyenvitneberetninger om hendelsene som fant sted, omtrent slik journalister gjør i dag for våre nasjonale og globale nyheter. Problemet med det skriftlige vitnesbyrdet er at det mangler følelsen av følelsene Jesus uttrykte gjennom hele sin tjeneste. Bare øyenvitner forstod, observerte og hørte tonen Jesus talte i. Det er derfor vi, når vi står overfor disse vitnesbyrdene, individuelt bringer vår egen tolkning, vår egen fantasi, til hans måte å snakke på.

Og å lese disse vitnesbyrdene vil derfor føles forskjellig av hver av oss, avhengig av vår egen individuelle og strengt personlige natur. Den samme uttalelsen fra Jesus vil derfor føles veldig forskjellig fra ett individ til et annet. Dette forklarer hvorfor alle har sitt eget bilde av Jesu Kristi personlighet. Jesus hadde imidlertid bare én virkelig personlighet, og jeg vil prøve å beskrive den her.

La oss allerede avvise bildet av vennen som den moderne falske kristendommen i de frie evangeliske kirkene tillegger ham. For apostlenes vitnesbyrd vitner om at Jesus inngikk respekt og « **frykt** » i dem ifølge Lukas 9:45: « *Men disiplene forsto ikke dette ordet; det var skjult for dem, så de ikke forsto det, og de var redde for å spørre ham om det* .» Vi må forstå dem, Jesus oppfordret dem til å følge ham og ledsage ham under hans jordiske tjeneste. De så i ham en mann preget av en svært mystisk oppførsel som taler om Gud, utfører mirakler som de er vitne til og med rette gir ham tittelen « **Mester** ». Enhver som leser evangelienes vitnesbyrd og ikke setter seg i samme sinnstilstand som apostlene hans, kan ikke dra nytte av hans bibellesning. Resultatet vil være overfladisk og troens forpliktelse forgjeves. Guddommelig sannhet kom frem gjennom autoriteten som ble gitt til hans ord ifølge Matt 7:28-29: « *Da Jesus hadde fullført disse ordene, ble folkemengden forundret over hans lære, for han underviste som en som hadde **myndighet**, og ikke som deres skriftlærde* .» Denne autoriteten som kom frem i uttrykket av hans ord, var en konsekvens av sannhetens sikkerhet. Og denne teksten minner oss nyttig om at den formalistiske lesningen til de jødiske skriftlærde ikke uttrykte denne autoriteten som finnes i Jesus. Og etter å ha opplevd denne presentasjonen av sannheten følt i sikkerhet, vet jeg at de som hører denne autoriteten tolker den som stolthet når de ikke selv er Guds sønner eller døtre. Tvert imot, Guds sanne sønner og døtre ser i denne autoriteten den guddommelige godkjennelsen av budbringeren som han bruker for å utvide sitt verk utført av Jesus Kristus. Denne autoriteten vil karakterisere hans sanne menneskelige budbringere til verdens ende fordi den utgjør en frukt av deres identifikasjon. Å tale med autoritet avslører den totale fraværet av tvil. Og dette resultatet oppnås logisk av dem som Guds Ånd opplyser og lærer, og baserer alle sine forklaringer på de hellige skriftene i hele Bibelen.

Det fremgår dermed tydelig at frelse er strengt individuell, siden den utelukkende avhenger av guddommelig godkjenning. Det er derfor ikke overraskende at de samme bibelske vitnesbyrdene kan tolkes forskjellig av mennesker, avhengig av om de går i fellesskap med Gud eller ikke. Nå avhenger dette fellesskapet av holdningen til sinnet til den menneskelige synderen som nærmer seg Gud. Og Jesus ga et storslått bilde av denne sannheten i Lukas 18:10 til 14: « *To menn gikk opp til templet for å be. Den ene var en fariseer og den andre en tollere. Fariseeren sto der og ba slik for seg selv: Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er som andre mennesker: utpressere, urettferdige, ekteskapsbrytere eller engang som denne tolleren. Jeg faster to ganger i uken og gir tiende av alt jeg tjener.*» Tolleieren, som sto på avstand, ville ikke engang løfte blikket mot himmelen; Men han slo seg for brystet og sa: «Gud, vær meg synder nådig! Jeg sier dere: Denne mannen gikk rettferdig hjem til seg selv, mer enn den andre. For den som opphøyer seg selv, skal bli ydmyket, og den som ydmyker seg selv, skal bli opphøyet .» Det som skiller Jesu dom over disse to mennene er bare deres

sinnstilstand; ikke deres rikdom eller deres tittel. Det er et faktum at denne fariseerens stolthet finnes i de rikes så vel som i de fattiges sjeler, og hvor enn den dukker opp, stenger stoltheten veien til frelse. Derfor, når han bestrider viktigheten av gradene som mennesker oppnår, foretrekker Gud tjenesten til enkle mennesker som han selv instruerer. Naturlig enkelhet, ikke kunstig, er naturens standard som Gud åpner det himmelske livet for fordi den er perfekt egnet til det. Og menneskene som Gud har valgt ut, viser et logisk sinn som følger med sann enkelhet. Det er dette logiske sinnet som leder den utvalgte til å erkjenne legitimiteten til de guddommelige erklæringene som er skrevet gjennom hele Bibelen, spesielt angående kostholdsreglene som Gud har foreskrevet for å bevare helsen til de som stoler på ham. Tross alt tilhører ikke de som ikke viser absolutt tillit til ham ham, så de kan spise hva som helst, det spiller ingen rolle for ham fordi de bare skader seg selv. På den annen side skader de også dem de tvinger til å følge deres eksempel, og her forsterkes deres skyldfølelse overfor Gud. Jesus truet dem som forarger de «minste» av hans barn i Matteus 18:6-7: « *Men den som forarger én av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om en kvernstein ble hengt om halsen hans og han druknet i havets dyp. Ve verden på grunn av skandaler! For skandaler må nødvendigvis komme, men ve det mennesket som fornærmelsen kommer gjennom!* » Denne forbannelsen som Jesus uttalte, vil av samme grunn i Åp 18:21 gjelde byen Roma og dens pavelige romersk-katolske kirke: « *Og en mektig engel tok opp en stein som en stor kvernstein og kastet den i havet og sa: Slik skal **Babylon**, den store byen, med **vold bli kastet ned**, og den skal ikke finnes mer.* »

Jesus profeterte om den falske lesningen av Bibelen og erklærte i Matt 6,23: « ***Men dersom øyet ditt er dårlig**, skal hele kroppen din være mørk. **Men dersom lyset i deg er mørke**, hvor stort er ikke da mørket?* » Hvis frukten av å lese Bibelen blir dømt som « **mørke** » av Gud, blir det umulig for denne leseren å unnsnippe sin mørke situasjon, og frelsen har blitt utilgjengelig for ham. Fordi frelsesplanen, forberedt av Gud og åpenbart i Bibelen, er basert på en rekke påfølgende konstruksjonsfaser med en strålende finale bygget på Jesu Kristi frelsestjeneste. Men å undervurdere de forberedende fasene er en enorm feilberegning. Hvis rituelle praksiser opphører med Jesu Kristi død, er det logisk og til og med profetert i Dan 9,27: « *Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke, og i den halve uken skal han opphøre med slaktoffer og matoffer; ...* » Men på hvilken måte og hvorfor skal alle de andre guddommelige dommene ignoreres av kristne som er frelst ved Jesu Kristi blod? Har de ikke som sådan plikt til å vise enda større iver for å vitne ved sin lydighet om sin takknemlighet til Gud og sin tilknytning til alt han anser som dyrebart og verdig sine verdier? Det er på dette nivået av forskjellen i verdsettelse at de utvalgte skiller seg fra de kalte som er bestemt til forfall og evig død. Fordi i motsetning til de som ignorerer Bibelens eksistens, impliserer de som leser den og hevder å være av Gud, Gud og hans standard ved sine handlinger; noe som førte til at Gud sa i Rom 2,24: « *For Guds navn blir spottet blant hedningene på grunn av dere, slik det står skrevet.* » «Det er sant at Paulus tilskrev denne oppførselen til de ikke-troende jødene på sin tid. Men den falske kristne troen handler på samme måte, og denne guddommelige dommen inspirert av Paulus gjelder også for den, etter jødene; samme feil, samme

guddommelige fordømmelse. **Som regel legger Guds lære gitt over tid seg til hverandre og trekker ikke fra hverandre** . For i tekstene i den gamle pakt åpenbarte Gud standarder for sin dom som er uhåndgripelige og evige, om ikke evig anvendelige. Disse foreskrevne standardene beskrev bildet av det perfekte mennesket i henhold til Guds eget hjerte, og dette perfekte bildet har blitt presentert for oss i den guddommelige og menneskelige personen Jesus Kristus, inkarnasjonen av den himmelske Gud som er perfekt i alle ting.»

Vi finner enorme paradokser i Gud som er forbløffende, men svært logiske, siden han er kilden til alle ting. Profeten Elias' erfaring er svært avslørende for disse paradoksene, ifølge 1. Kongebok 19:11–13: « *Herren sa: Gå ut og stil deg på fjellet for Herrens åsyn! Og se, Herren gikk forbi. For Herrens åsyn kom en sterk og voldsom vind som rev fjellene i stykker og knuste steinene. Men Herren var ikke i vinden. Etter vinden kom et jordskjelv, men Herren var ikke i jordskjelvet . Etter jordskjelvet kom det ild, men Herren var ikke i ilden. Etter ilden kom en stille, lav røst. Da Elia hørte det, dekket han ansiktet med kappen sin, gikk ut og stilte seg ved inngangen til hulen. Og se, en røst kom til ham og sa: Hva gjør du her, Elia?* Denne historien avslører virkelig Guds sanne personlighet, formidabel gjennom de naturlige kreftene han kan sette i verk, og øm og kjærlig som en mann forelsket i en kvinne, mot den trofaste tjeneren. Og nåværende hendelser i Tyrkia og Syria demonstrerer et eksempel på denne dødelige og destruktive guddommelige kraften.»

Denne « **stille, lave stemmen** » tok for oss form av Jesus Kristus, som kom til jorden for å åpenbare den enorme guddommelige kjærligheten som hans formidable kraft delvis kunne maskere. Men siden denne kjærligheten er betinget, kan bare hans sanne utvalgte verdsette dens sanne verdi, nå på jorden, og fra våren 2030, i evigheten i himmelen.

I sin strategi for å åpenbare seg for sine skapninger, valgte Gud å presentere seg først i sin form av fortærende ild. Dette valget tillot ham å demonstrere sin evne til å straffe med døden de skapningene som ikke var verdige hans frelse, det vil si opprørerne og de likegyldige som han ikke kan ha et forhold til. Etter at denne lærdommen var gitt, kom han til å vitne om sin kjærlighet, sin medfølelse og sin uforlignelige eksemplariske selvfornektelse til fordel for sine utvalgte. Etter at begge lærdommene er gitt, er menneskene informert og har blitt fullstendig ansvarlige for sin individuelle skjebne. Gud som straffer og den som frelser er én og samme person som handler logisk ved å tilpasse sin oppførsel til subjektet han dømmer; den lydige disippelen fortjener sin evige kjærlighet, men den som finner glede i ulydighet fortjener evig død, i all perfekt rettferdighet.

I Åp 11:3 tillegger Gud hele Bibelen rollen til sine « **to vitner** »; som betegner hans åpenbaringer av den gamle og den nye pakt. Han bekrefter dermed at den kristne troen er basert på disse to elementene og påfølgende fasene av hans bibelske åpenbaring. Et annet bevis på dette kravet om samsvar med hele Bibelen hviler på hans definisjon av de siste « **hellige** » i Åp 12:17: « *Og dragen ble vred på kvinnen og dro av sted for å føre krig mot hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd* .»; kriterier for hellighet som Åp 14:12 bekrefter: « *Her gjelder det de helliges tålmodighet . Her er de som holder Guds bud og Jesu Kristi tro* .» Det viser seg at presentasjonen av « **Guds bud** » gjøres i

2. Mosebok 20, en bok i den gamle pakt som dermed virker uunnværlig og uunngåelig, selv for en kristen. I Åp. 12:17 er uttrykket « **som holder fast ved Jesu vitnesbyrd** », ifølge Scofield's bibeloversettelse, svært fornuftig, når vi vet at den offisielle adventismen ble « **oppspyet** » i 1994 av Jesus Kristus. Advarselen i budskapet som var viet til « **Filadelfia** » var derfor forgjeves, fordi lærdommen ikke ble, verken tolket eller hørt, i den siste æraen av « **Laodikea** »: Åp. 3:11: « **Jeg kommer snart. Hold fast ved det du har , så ingen tar kronen din .**»; Åp. 3:16: « **For di du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn .**»

Frelsen som oppnås avhenger av vår natur og hele vår personlighet, som er innskrevet i vårt DNA, vår genetiske kjede. Hver av oss er et unikt vesen, og dette prinsippet har blitt videreført siden våre første foreldre, Adam og Eva. Vi er individuelt produktet som oppnås ved å blande DNA-et til vår far og mor, i ubegrensede proporsjoner som gjør oss til disse unike vesenene. Og denne oppdagelsen av eksistensen av dette DNA-et kan la oss forstå hvorfor Gud tok beslutningen om å utrydde amorittene, i samsvar med kunngjøringen til Abraham i 1. Mos 15:16: « *I den fjerde generasjonen skal de vende tilbake hit, for amorittenes misgjerning er ennå ikke fullført.* » Oppfyllelsen bekreftes av Gud som sier til Moses i 2. Mos. 3:8: « *Jeg er kommet ned for å utfri dem fra egypternes hånd og for å føre dem opp fra dette landet til et godt og vidstrakt land, til et land som flyter med melk og honning, til kanaaneernes, hetittenes, amorittenes, perisittenes, hevittenes og jebusittenes bosteder .*»

Gud befaler ikke utryddelse av menn, kvinner, gamle mennesker og barn uten grunn, for han behandlet Israel, sitt eget folk av Abrahams etterkommere og rase, på samme måte ifølge Esek. 9:5 til 7: « *Og så jeg hørte på, sa han til de andre: Gå etter ham inn i byen og slå! La ikke deres øye spare, og vis ikke medlidenhet! Drep og ødelegg de gamle mennene, de unge mennene, jomfruene, barna og kvinnene! Men kom ikke nær noen som har merket på seg! Begynn ved min helligdom! De begynte med de eldste som var foran huset. Han sa til dem: Gjør huset urent og fyll forgårdene med de drepte! ... Gå ut! ... De gikk ut og slo i byen.* » Og Gud rettferdiggjør deretter sin avgjørelse og sin handling i vers 8 til 11: « *Mens de slo, mens jeg fortsatt var igjen, falt jeg på mitt ansikt og ropte: Å, Herre JaHWéH, vil du ødelegge alt som er igjen av Israel, ved å utøse din harme over Jerusalem? Han svarte meg: **Israels hus' og Judas hus' misgjerning er stor og overveldende** ; landet er fullt av blodsutgytelse, byen er full av urettferdighet, for de sier: JaHWéH har forlot landet, ser YaHWéH ingenting. Jeg vil heller ikke ha medlidenhet og ikke barmhjertighet; jeg vil la deres gjerninger komme over deres egne hoder. Og se, mannen kledd i lin, som hadde blekkhornet om livet, svarte: Jeg har gjort som du befalte meg.* » Dermed, etter amorittenes, hadde også israelittenes misgjerning nådd «**sitt klimaks** ». Noe som betyr at den genetiske arven var definitivt tapt og uopprettelig for alle dem Gud hadde drept, helt ned til spedbarnet som arvet dette moralske og mentale forfallet.

Det viser seg at synd dermed ble genetisk overført fra generasjon til generasjon frem til vår, siden Adam og Eva. Man kan dermed forstå at Jesus Kristus ikke kunne arve jordens genetikk; ellers ville han ha vært en bærer av synd og derfor ute av stand til å frelse noen. Det er derfor Paulus presenterer ham

som en ny Adam, noe som antyder at han var utstyrt med genetikk like perfekt som Adams før synden. Ved å oppdage rester av Jesu blod under sine arkeologiske utgravninger av undergrunnen på Golgata-fjellet, fikk adventisten Ron Wyatt forskere til å bekrefte at Jesu Kristi blod var av en unik type, siden det inneholdt et enkelt "Y"-kromosom i stedet for 23 hos mennesker som etterkommere av Adam. Dette bekrefter Paulus' inspirasjon, fordi Jesus faktisk levde i en kropp genetisk uplettet av synd, som den nye Adam som kom for å overvinne synden ved sin perfekte lydighet, ofret som et frivillig dødsoffer, for å oppfylle kravet om rettferdighet i den overtrådte loven, ifølge Rom. 6:23: « *For syndens lønn er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre* .»

Det er derfor hans fullkomne kunnskap om vår genetiske tilstand som får Gud til å frelse noen og dømme andre til døden. Men siden de alle er syndens arvinger gjennom Adam og Eva, kan de utvalgte selv betrakte seg selv som « **én** ». « **en brand revet ut av ilden** », etter Sakarjas eksempel i Sak 3,2: « *Herren sa til Satan: Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalgt Jerusalem! Er ikke dette **en brand revet ut av ilden** ?* » Men også, kollektivt for sitt folk Israel, ifølge Amos 4,11: « *Jeg har snudd dere på hodet, lik Sodoma og Gomorra, som Gud ødela. Dere er blitt som **en brand revet ut av ilden** . Likevel har dere ikke omvendt dere til meg, sier Herren...* »

Forbannet Frankrike og velsignet Frankrike

Det samme landet er samtidig det mest forbannede og det mest velsignede landet i hele verden siden begynnelsen av den nye pakten.

For å starte med det mest åpenbare, må jeg understreke dens spesielt forbannede rolle på grunn av den skyldfølelsen den bærer med seg inn i vår tid. Den opprørske ånden ble faktisk født i Frankrike, allerede til stede hos gallerne som bebodde dette landet. De ble sagt å være kranglete, og de følte allerede, på en måte som er berettiget i dag, "frykten for at himmelen skulle falle ned på hodet deres". Denne frykten profeterte bare skapergudens rettferdige vrede, som ga den en dødelig og skadelig rolle, fiende av hans sannhet og stor støttespiller for den djevelske religiøse eller agnostiske løgnen. Jeg vil ikke utvikle her den monarkiske støtten til det romersk-katolske paveregimet siden den første frankiske kongen Klodvig I. ^{Denne} begynnelsen på kristningen av Frankrike var ikke den verste, og bare delvis kan vi være takknemlige for at han konverterte til den kristne troen, hvis kunnskap er overført til oss, som i dag drar nytte av lyset som gis direkte av Bibelen.

Det verste Frankrike brakte med seg var den nasjonale ateismen som ble etablert under «terroren» mellom 1793 og 1794. I Åp 11 understreker Gud den onde innflytelsen denne franske ateismen har på alle andre folk i den vestlige verden; en innflytelse som har fortsatt over tid frem til vår tid. Etter Frankrike

kom republikker i antall for å erstatte monarkier, og dermed fremme ateismen knyttet til denne typen politisk regime. Så i dag kan universell opprørsk oppførsel tilskrives det. Ved å ta i bruk det republikanske regimet tok det ufullkommen religiøse Frankrike et stort skritt tilbake ved å overta det demokratiske republikanske regimet som først ble dannet i Athen, Hellas. Derfor er det ikke overraskende at det ble rekonstruert på gresk og romersk ideologisk grunnlag, siden Roma kom til å reprodusere sin modell fra 510 f.Kr. Formen for gresk demokrati utviklet seg i løpet av det 6. århundre f.Kr. Stemmen som ble gitt til alle folket ga opphav til ideer om mangfoldig demokratisk styring, og beskyttende lover ble vedtatt. Men denne byen Athen har fått navnet sitt fra sin tilbedelse av gudinnen «Athena», gudinnen for visdom, kultur og militærkunst; alt som kjennetegner Frankrike av republikanske fritenkere. Men den greske arven stopper ikke der, for dogmet om sjelens udødelighet, som i dag er tatt i bruk i all falsk kristendom, har den greske filosofen Platon som sin oppfinner. Han var innenfor normaliteten i sin hedenske tilbedelse av gudinnen Athena og den olympiske guden Zevs, men hvordan kan de som hevder å være frelst ved Jesu Kristi blod rettferdiggjøre denne hedenske oppfinnelsen? Dette er hele « **mysteriet om synden** » til den falske troende. Som Jesus sa i Matteus 7:16: « **Dere skal kjenne dem på fruktene. Sanker man druer fra tornebusker eller fiken fra tistler?** »

Den antikke greske demokratiske sivilisasjonen tillot religionsfrihet og dermed muligheten til å tvile eller ikke tro i det hele tatt. Og denne retten gjaldt alle guddommer kjent innen gresk hedendom. Men det var ikke før i 1793 at ateismen tok en nasjonal form i Frankrike, preget av en nådeløs krig som hadde som mål å utrydde eksistensen av religion eller tro på noen gud, inkludert den som ærer den sanne Gud. Ved å gi skeptikere retten til å tvile, var gresk demokrati logisk og tolerant; noe det nasjonale ateistiske regimet som ble født i det republikanske Frankrike ikke var. Og denne oppfatningen av dets opprinnelse kan vekkes til live igjen i vår såkalte "tolerante" tid, i Frankrike, men også i landene som har tatt i bruk dens filosofiske norm og modell for oppførsel over tid. Jeg har allerede hørt folk uttrykke sitt hat mot religion, som de anser som tilbakegående og uutholdelig, fordi de med rette tilskriver den årsaken til brutale og morderiske sammenstøt og aggresjoner. Dette var allerede tanken som animerte de blodtørstige revolusjonære i "Terroren" i 1793-1794; Det varte ett år på dagen, og ble dermed preget av Gud, for å vitne om hans straff av den djevelske falske katolske religionen. Men menneskeheten ignorerte den åndelige betydningen av denne franske historiske hendelsen, kjent for alle historikere over hele verden. Som et resultat ble feilene ignorert og forlenget. I Frankrike i dag blir barn født og vokser opp uten å høre om Skapergudens eksistens. Hele familier har ikke lenger noen religiøse forbindelser eller aktiviteter. I utrolig dumhet tilskriver skapninger tilfeldigheter skjønnhet, duft, orden, harmoni, alt som vitner om et overlegent, konstruert og organisert intelligent valg. Så, er det galt av Gud å forberede seg på å ødelegge dem i hopetall som dyreflokker? Verken intetheten, Zevs eller Athena vil komme for å befri dem fra den sanne Guds vrede. Det er fortsatt noen få fredsperioder i Europa som lar ham opplyse sinnene til de siste av sine utvalgte, og når dette blir umulig, vil hans barmhjertige appeller ta slutt.

Frankrike støttet dermed Roma og dens falske religion frem til revolusjonen i 1789, men siden 1945 har de også støttet og formet, sammen med Tyskland, byggingen av den europeiske alliansen underlagt det to ganger fornyede tegnet «Roma-traktaten». Faktisk er denne nye alliansen av europeiske demokratiske land bundet av Romas pavelige autoritet og dens romersk-katolske tro. Gud, den sanne organisatoren av disse tingene, lar dermed sine opplyste folkevalgte forstå den store skylden han har tilskrevet tegnet på romersk autoritet som utgjør praksisen med den ukentlige hvilen på den «første dagen», etablert og pålagt av den romerske keiser Konstantin I^{den} store, 7. mars 321. Jeg påpeker og spesifiserer at denne meldingen er skrevet «søndag» 5. mars 2023. I Frankrike vil imidlertid dagen 7. mars 2023 bli preget av en storstreik og massedemonstrasjoner over hele landet, for å markere motstand mot forlengelsen av pensjonsalderen til 64 år av de unge lederne i den nåværende regjeringen. Det politiske partiets navn er «La République En Marche» eller LREM. Denne republikken er ikke klar over at den marsjerer mot sitt tap og sin definitive ende, som Russland vil gi den før den selv blir ødelagt. Dette er fordi, under en illusjons makt, motarbeidet de vestlige demokratiene Russland i et strengt slavisk og russisk problem som burde ha blitt løst mellom østlandene alene. Men som verdens politimenn som ønsker å påtvinge alle folk sin oppfatning av demokrati og sine internasjonale regler, måtte den russiske invasjonen av Ukraina utkjempe; og eskaleringsspillet vil forvandle denne lokale konfrontasjonen til den tredje verdenskrigen som er profetert av den «*sjette trompeten*» i Åp 9:13 til 21. Og på ordre gitt av Jesus Kristus leser vi i vers 15: «***Og de fire englene ble løslatt, de som var forberedt på timen og dagen og måneden og året, for å drepe en tredjedel av menneskeheten.***»

Moderne kriger står i gjeld til Frankrike, siden det er keiseren Napoleon I^{at} de skylder den betydningen artilleriet gir. Den unge offiseren Napoleon Bonaparte utmerket seg fra andre ved sin utdannelse som artillerist i byen Valence sur Rhône, departementet Drôme, der jeg bor. «Grand rue», der han hadde hjemmet sitt, er en lokal turistattraksjon. Denne unge offiseren av korsikansk opprinnelse visste hvordan han effektivt skulle utnytte dette våpenet i langdistansekamp, noe som gjorde de krigerske konfrontasjonene som var favorisert frem til hans tid foreldet. I dag ser vi krigens forløp på TV-bilder, men på Ludvig XIV og Ludvig XV's tid kom også aristokratene for å være vitne til kampens destruktive skuespill, komfortabelt sittende. For å unngå å gå glipp av noen detaljer, observerte de nøye med «teleskopet», forgjengeren til kikkerten vår. Og krigen var virkelig dumt og avskyelig organisert for å ta form av et skuespill. Lederne for de motstående leirene sendte respektfullt meldinger og hilste på hverandre før slaget, og på slagmarken, i rekke, sto de to leirene overfor hverandre, og skjøt mot den andre med musketter og pistoler, den ene etter den andre, og under drueskuddene falt døde suksessivt på begge sider. Da de kom i direkte kontakt, utviklet angrepet seg til et blodig slakt for begge sider. Og dette fortsatte helt til, på den ene siden, militærlederen eller kongen selv avsluttet konfrontasjonen som seierherre eller beseiret. Etter hvert som tiden gikk, ble direkte kontakt redusert til det punktet at USA valgte å bombe fra luften, med sitt luftvåpen, den serbiske siden av Balkankrigen uten å plassere en eneste mann på bakken i konflikten. De fornyer denne strategien i den nåværende krigen der Ukraina og Russland påtvinger seg

gjennom viktigheten av fjernbombing. Det er derfor virkelig den gresk-romerske sivilisasjonen som konfronterer den sivilisasjonen som har forblitt rent gresk. Og navnene på de ukrainske byene i den østlige sonen bekrefter denne greske referanserepresentasjonen for det gamle østromerske riket, hvis kong Justinian I ^{var} opphavsmannen til etableringen av paveregimet i Roma i 538: Odessa = Odysseen; Mariupol = Marias by; Nikopol = Seiersbyen, ... Verken Joe Biden, Volodymyr Zelenskyj eller Vladimir Putin kjenner til Guds nært forestående plan, så vi kan forstå den russiske lederens bekymring over å se NATO-leiren berøre grensen direkte. La oss anta at Ukraina blir med i NATO; hvem sin tur blir det etter henne? Det finnes ingen bevis for at USA bevisst søkte konfrontasjon med Russland, for tvert imot har de, etter mange feil, bevist sitt ønske om å forbli fredelige eller nøytrale i konflikter utenfor landet sitt. Og det er nettopp gjennom denne situasjonen, der ingen ideell synder kan finnes, at Gud beviser at den aktuelle konflikten er et resultat av hans eneste avgjørelse. Det han løser i denne saken er ikke et problem med hevdet land, men en straff som straffer forlatelsen av ens sabbat siden 7. mars 321. Og du kan se at i denne konflikten i Europa ærer både de krigførende og medkrigførende «solens dag» til keiser Konstantin I ^{den} store.

La oss nå se på velsignelsene Frankrike har mottatt.

Det var den nasjonale jorda der det guddommelige lyset fra Den hellige bibel ble spesielt og brutalt bekjempet. Mange troens martyrer pristet modig Gud ved å nekte å gi avkall på sin tro, selv på bekostning av forferdelig tortur utført av den sataniske katolske leiren. Tyskland spilte hovedrollen, siden det var den tyske Gutenberg som oppfant trykkpressen og hadde æren av å produsere den første trykte Bibelen i 1457. Oppfinnelsen hans ble utnyttet over hele Europa, og Bibelen ble trykt på mange europeiske språk, inkludert fransk. Men det mektige franske monarkiet aksepterte ikke de dogmatiske utfordringene som ble stilt av Guds sanne ord. Og den reformerte troen ble forfulgt, dens utøvere ble tvunget til å gi avkall på eller dø eller dra i eksil til utlandet, og spesielt Nederland, som var åpent for å ønske intelligente, begavede mennesker, gode håndverkere og derfor verdsatte velkommen. Som et resultat mistet Ludvig XIVs Frankrike sine mest talentfulle elementer og ble fattigere.

Samtidig på 1500 ^{-tallet} ble det amerikanske kontinentet identifisert og gjenoppdaget. Det sørlige kontinentet ble delt mellom Spania og Portugal, begge katolikker, av datidens pave, Alexander VI Borgia, kjent for sine skandaler og attentater. Over tid kom det nordlige kontinentet under kontroll av det anglikanske England. New York-regionen ønsket deretter sine første protestantiske landflyktige velkommen, som ble bekjempet selv i England. Oppdagelsen av Amerika falt sammen med forfølgelsen av europeiske protestanter, noe som ga dette landet i den "nye verden" en rolle som beskyttende asyl, et slags jordisk Kanaan som Gud tilbød den protestantiske troen. Imidlertid vil karakteren av den importerte kalvinistiske troen raskt vitne om en brutal oppførsel, ikke i samsvar med modellen som Jesus Kristus presenterte, og beviset på denne dommen vil dukke opp i de to adventistopplevelsene i 1843 og 1844, hvorav slutt, av 30 000 troende mennesker som ventet på Kristi gjenkomst, bare 50 ble utvalgt av Jesus i

henhold til hans åpenbaringer gitt til hans tjener Ellen Gould-White på den tiden. Syvendedagsadventistbudskapet, som offisielt har vært etablert i USA siden 1863, vil returnere til Europa etter 1873. Der slo det seg ned i Sveits, deretter i Frankrike, som vår søster Ellen Gould White besøkte, spesielt interessert i Valence, byen der hun bor og tjener sannhetens Gud. Hun ble imponert over å finne i denne byen stedet der pave Pius VI, den katolske fienden av Jesus Kristus, døde i fengselet i Citadellet. På tidspunktet for besøket hennes hadde hendelsene blitt oppfylt nesten et århundre tidligere, så en tid fortsatt svært nær. Hun bemerket dermed oppfyllelsen av profetien i Åp 13:3: « **Og jeg så et av hodene hans som om det var dødelig såret, og hans dødelige sår ble leget. Og hele verden fulgte etter dyret i beundring .»** Såret hans, som han pådro seg mellom 1793 og 1799, ble faktisk leget på grunn av keiser Napoleon I ^{Bonapartes} opportunisme, som trengte at den religiøse keiserkroningen skulle bli internasjonalt anerkjent. Og siden disse datoene har det romersk-katolske pavelige udyret forført hele Europa og dets utvekster i Sør- og Nord-Amerika, Canada og Australia.

Denne Guds tilbakekomst til Frankrike har vært spesielt preget siden 1980 av lyset han ga meg, i hans nasjonale adventistfestning Valence, hvor jeg siden jeg ble fjernet fra den offisielle kirken har samlet og presentert hans subtile og subtile åpenbaringer. Og igjen i dag finner jeg en ny perle. I Åp 3,9 leser vi: « Se, jeg vil la dem av Satans synagoge, som sier de er jøder, men ikke er det, men lyver. Se, jeg vil la dem komme og tilbe for dine føtter og vite at jeg har elsket deg .» I dette verset bruker Jesus tre tider: presens: « **Jeg gir deg** »; fremtid: « **Jeg vil la dem komme** »; og fortid: « **at jeg har elsket deg** .» Dette oversettes til følgende ideer: presens angår en handling utført i 1873, en dato knyttet til « **Filadelfia** »-æraen av Dan 12:12: « *Salig er den som venter og når til tusen tre hundre og trettifem dager!* » Fremtiden vil bli fullført fra 1873 og frem til den profetiske æraen som følger etter « **Laodikea** », det vil si timen da **dommen over folkeslagene** « *begynner ved Guds hus* », det vil si den offisielle internasjonale syvendedagsadventismen. Det er bare i sammenheng med den siste trosprøven som er profetert i « **Filadelfia** »-æraen i Åp 3:10, at « **jødene** » av den utvalgte rase vil anerkjenne den guddommelige legitimiteten til syvendedagsadventisttroen: « *Fordi du har holdt fast ved ordet om min tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra fristelsens time, som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden.*» » Og det er her jeg finner denne perlen: Ved å si til de trofaste adventistene i « **Filadelfia** » om den offisielle syvendedagsadventismen i de siste dager, symbolisert ved navnet « **Laodikea** »: « **at jeg har elsket dere** », profeterer Jesus at hans kjærlighet til adventistinstitusjonen som ble satt i universell tjeneste i 1873, vil ha en begrenset varighet, det vil si, i klare ordelag: « **Jeg elsket dere** fra 1873 til det øyeblikket da jeg i 1994 **spydde dere ut** ».

Dette er et eksempel på den betydningen Gud gir ordet «verb» som representerer ham, og konjugasjonsformen som avslører betydningen av dette «verbet».

Siden 1844 hadde adventistteologer med rette trodd at de var ved verdens ende, siden de forventet Jesu Kristi gjenkomst i 1843, deretter 1844. Det var

derfor svært logisk at de trodde at de var representert av det siste profetiske budskapet i Åp. 3, det vil si « *laodikea* »-æraen, den syvende og siste kirken i det temaet som ble behandlet. I 1873 trodde syvendedagsadventistene fortsatt på en nært forestående gjenkomst av herlighetens Herre, og de forble svært ivrige. Adventismens åndelige forfall fant sted gradvis frem til 1980, da Jesus kalte meg til å profetere om hans gjenkomst for datoene 1994. Denne kunngjøringen hadde som eneste mål å avsløre naturen til « *lunkenheten* » som ble bebreidet mot « *Laodikea* », det vil si datoene 1980 og 1994, der han bemerket den « *lunke* » og formalistiske holdningen til adventismen i Frankrikes eldste adventistfestning, som ligger i Valence.

For å fullt ut forstå Herrens dom og dens tragiske konsekvenser, må du innse at i 1980 hadde ikke den offisielle adventismen lenger legitimitet til å bli representert av den siste kirken siden 1844. Faktisk, fra prologen til sin åpenbaring, Johannes' åpenbaring, legger Jesus stor vekt på uttrykket « *begynnelse og ende, først og sist* ». Og allerede i Daniel 5 er kong Belsasars dom betegnet med ordene « *telt, telt, veid, delt* ». De to påfølgende « *telt* » antyder begynnelsen og slutten på kongens regjeringstid. I Johannes' åpenbaring anvender Gud det samme prinsippet på sin åpenbaring av de syv budskapene eller brevene i Åp 2 og 3. Med følgende betydninger.

« ***Efesos*** » viser til apostelen Johannes' apostoliske tid. Det er begynnelsen på æraen under tegnet til de «tolv apostlene».

« ***Smyrna*** » viser til en periode på ti år med forfølgelse som gikk forut for Konstantin Is keiserlige regjeringstid, ^{som var} ansvarlig for å forlate overholdelsen av den sanne sabbaten, som Gud har helliget siden skapelsen. Begynnelsen av regjeringen: 313; forlatelse av sabbaten: 321.

« ***Pergamum*** » bekrefter etableringen av det romerske paveregimet i Roma fra 538: begynnelsen på den pavelige katolske troen .

« ***Tyatira*** » markerer slutten og kulminasjonen av det forfølgende pavelige styret. Fremveksten av den reformerte tro er bekreftet og profetert av Gud. Det er slutten på den apostoliske æraen . Budskapet om Kristi gjenkomst blir fremkalt.

Æraskifte våren 1843

Den nye æraen er denne gangen plassert under tegnet til de åndelige «12 stammene», som betegner den syvendedags adventisttroen som er velsignet av Gud.

« ***Sardes*** » uttrykker Jesu dom over den falne protestantismen på grunn av dens manglende interesse for profetisk sannhet. Jesus sa til ham i 1843: « ***Det sies at du lever, men du er død .*** »

« ***Filadelfia*** » bekrefter i 1873 den fulle velsignelsen til de utvalgte som ble valgt ut i « ***Sardes*** »-tiden. Dette er begynnelsen på den offisielle universelle adventismen .

« ***Laodikea*** » bekrefter årsaken til den formalistiske lunkenheten til den offisielle adventismen fra 1980-tallet til 1994. Jesus dømmer den i 1991 og « ***spyer ut*** » den i 1994. Dette er slutten på den offisielle syvendedagsadventismen .

Men ikke slutten på dens oppdrag, som fortsetter i dissens av tjenere inspirert av den sanne adventisttroen som Jesus godkjente.

Gud åpenbarer sin erfaring for oss

I dag, tirsdag 7. mars 2023, årsdagen for 7. mars i år 321, dagen den syvendedagshvilen ble oppgitt til fordel for den første dagen, ønsker sannhetens Gud å markere denne dagen med en ny og enestående åpenbaring om lidelsen synden påfører Ham. Synd frembringes av opprørske, stridslystne karakterer. Og nettopp i Frankrike på denne samme dagen gir en streik og demonstrasjoner et konkret eksempel på denne menneskelige holdningen.

Denne nyheten er basert på en tolkning av skapelsesberetningen, der vers 26 og 27 i 1. Mosebok 1 er grunnleggende: « *Og Gud sa: La oss gjøre mennesker i vårt bilde, så de ligner oss! De skal herske over havets fisker og over himmelens fugler og over feet og over hele jorden og over alt krypende som rører seg på jorden.* » Det er allerede bemerket at mennesket skulle herske over kryptet og ikke la seg styre av det. « *Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det; mann og kvinne skapte han dem .* » Det som er ekstremt viktig i disse versene er på den ene siden at mennesket er « *skapt* » og ikke « *frembrakt* » som dyr; noe som markerer dets nærhet og bånd med Gud; men disse versene presenterer mennesket som « *et bilde* » av Gud. Hva er så et bilde? Det er en reproduksjon av en hendelse, eller en enhet, i dette tilfellet Gud selv. Ved å gi mennesket denne rollen som et bilde av sin personlighet, forbereder Gud en scene der den skapte Adam skal spille Guds rolle, slik at Adams åpenbarte erfaring presenteres som den erfaringen Gud personlig levde.

Opplevelsen mellom Adam og Evas skapelse og deres fall på grunn av synd oppsummerer den himmelske opplevelsen som gikk forut for den jordiske opplevelsen.

Adam blir skapt først, og i denne ensomhetstilstanden befinner han seg i samme situasjon som Gud var i før han skapte en fri motpart ved siden av seg. Og fordi ensomheten blir uutholdelig for ham, planlegger han en omfattende frelsesplan. For han vet at friheten som er gitt til hans himmelske og jordiske skapninger vil føre til opprørske holdninger mot ham.

For å bryte ensomheten skaper Gud engleliv rundt ham, akkurat som Adam avslutter ensomheten ved å få sin kone Eva. Den første engelen gjør opprør mot Gud, og Eva lar seg forføre av denne forførende, opprørske engelen. Og der viser «lidelsen» forårsaket av synd seg, først i Guds liv, og deretter i englenes liv og i menneskeparets liv.

Her må vi forstå at lidelsen Gud føler er ukjent for menneskeheten. De har ikke engang ideen om at Gud kan lide i sin ubegrensede Ånd. Hans skapninger er følsomme for sin egen lidelse, og de tror at Gud er hevet over disse tingene, at han lever tilbaketrukket i sitt himmelske rike og kaldt overlater menneskeheten til å lide konsekvensene av sine valg. Denne oppfatningen er feil, fordi Gud er eltet av

kjærlighet. Og det er nettopp denne naturen formet i kjærlighet, den største, den sterkeste, som gjør Gud sårbar for lidelsen forårsaket av ondskap.

Ingen engel kunne ha visst i hvilken grad synd, opprøret til en opprørske engleleir, kunne få ham til å lide. Dermed, i tråd med sin frelsesplan, satte Gud i gang sin jordiske skapelse. Han ville være i stand til å åpenbare sin egen lidelse gjennom lidelsen som den syndige menneskeheten utholdt. Og dette nye perspektivet på Adam og Evas erfaringer gir straffene som Gud påla en ny mening som først og fremst angår ham. De tøffe levevilkårene som Gud påla det syndige paret, transkriberer lidelsen Gud følte gjennom deres ulydighet. I klart språk sier Gud til Adam og Eva: «Jeg råtner livet deres, slik at dere vet at dere har råtnet mitt.» For for Gud og alle hans skapninger er dette virkelig en forverring av livskvaliteten. Kjærlighetens harmoni er ødelagt. Himmels vesener kan ikke lide fysisk, men de er mentalt sårbare, deres sinns fred er forstyrret. Man kan ikke forstå den guddommelige frelsesplanen uten å ta hensyn til den himmelske fasen som gikk forut for den jordiske fasen. Synden dukket først opp i himmelen, og Gud hadde ikke planlagt å straffe de opprørske englene i denne sammenhengen. Han gikk derfor med på å la de onde englenes opprør operere fritt, og utsatte den dødelige straffen for de himmelske og jordiske opprørerne til slutten av den jordiske verden. I himmelen og på jorden kunne kontroversen støttet av Satan og hans onde engler bare dømmes til døden med Jesu Kristi seier over synd og død, som er dens lønn. Dermed bekrefter vitnesbyrdet om Jobs erfaring denne bevegelsesfriheten som djevelen og hans demoner nøt frem til Jesus Kristus. Job 1:6-7: «*Det var en dag da Guds sønner kom for å fremstille seg for Herren, og Satan kom også blant dem . Herren sa til Satan: Hvor kommer du fra? Satan svarte Herren: Fra å ha vandret frem og tilbake på jorden og frem og tilbake på den.* Derfor tilbød Jesu Kristi seier over synden Guds hellige himmelske engler deres befrielse fra de konstante fristelsene som demoniske engler fremsatte. Deres gledesrop åpenbares i Åp 12:10: «*Og jeg hørte en høy røst si i himmelen: Nå er frelsen og styrken og riket kommet til vår Gud, og makten til hans Salvede! For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. »*

Guds frelsesprosjekt vil kulminere i en strålende og lykkelig slutt. Han vil la sin kjærlighet seire. Men for å oppnå dette resultatet, hvor mange døde vil bli igjen underveis! Det endelige resultatet vil oppnås til denne prisen, for evig fred kan bare bygges ved å eliminere og slette enhver uenighetsånd. På jorden, selv i dag, konfronterer eller motsetter forskjellige regimer fortsatt hverandre, og i beste fall oppnås forståelse ved å akseptere kompromiss, tolerert inntil den tiden da det ikke lenger tolereres. I sin guddommelige visdom vet Gud at kompromiss ikke tilbyr en varig løsning. Og feilene som er registrert av alle demokratiske regimer og monarkier, beviser at han har rett. Ingen av disse systemene kan tilfredsstille alle, og hvis det finnes de som er "for", finnes det også de som er "imot" og føler seg urettferdig behandlet. Suksess er derfor umulig fordi det ville kreve at alle mennesker er identiske, som kloner. Suksessen til Guds utformede program er basert på det faktum at det i Jesus Kristus presenterer den perfekte modellen som skal klones og reproduseres av alle hans forløste utvalgte.

Denne leksjonen har fremhevet lidelsen Gud har følt siden hans modell for et perfekt liv led konsekvensene av synd. Og Gud gir oss et eksempel på langmodig tålmodighet, for i hans plan er det en tid for alt. De som er forløst i Kristus må gjøre det samme og vente på hans gjenkomst for å sette en stopper for grusomhetene begått av syndige mennesker. Vi må gjenskape denne guddommelige tålmodigheten og må ikke lure oss selv om en forbedring i levekårene. De vil forverres mer og mer i løpet av de "siste syv årene" som begynner våren 2023. Det som forårsaker kjærlighetens Gud mest lidelse er den syndige verdens utakknemlighet. Utakknemlighet er hele menneskehetens hovedfeil fordi den skylder ham sin eksistens. Men la oss merke oss at ved å forbli usynlig, forsøkte ikke Gud å tvinge mennesker til å vise ham takknemlighet. For jordisk skapelse var midlet han tvinger sine utvalgte til å søke ham og dermed skille seg ut fra andre utakknemlige mennesker ved denne handlingen. Herren selv kunngjorde det i Jer. 29:13: « *Dere skal søke meg og finne meg når dere søker meg av hele deres hjerte .*» Her er igjen kjærlighetens Gud som søker dem som elsker ham. Og mennesker som elsker hverandre krever ikke bevis på takknemlighet, fordi den kjærligheten som føles er frukten av denne gjensidig utvekslede takknemligheten. Utakknemlighet er derfor, derimot, frukten som bæres av de som ikke elsker. Og i dette tilfellet blir den en bærer av urettferdighet, fordi ethvert menneske, bevisst eller ubevisst, står i gjeld til Skaperen Gud for å ha kommet inn i livet. Men for de som ikke kjenner Gud, blir ikke livet og dets ondskap virkelig verdsatt. Og de misliker til og med noen ganger Gud, eller guddommelighet, eller tilfældigheter, for å ha brakt dem til live. Dette er grunnen til at lyset fra den guddommelige frelsesplanen, fullbyrdet av Jesu Kristi evangelium, er nødvendig for å forstå og akseptere konfrontasjonen med demonisk og menneskelig ondskap. I løpet av de seks tusen årene med jordisk historie har Gud markert sin sannhetsvei blant mengder av eksistensformer, folk, stammer, nasjoner med forskjellige skikker og livsregler. Men alle hedenske eller falskt kristne samfunn har vært sammensatt av individer som er tilbøyelige til å gjøre ondt. Egoismens regler som er innprentet i menneskenes sinn har båret sin frukt av død og lidelse, med mer eller mindre grusomhet. Denne menneskeheten har blitt en norm over hele jorden, men den har ingen likhet med Skaperen Gud som ga den liv og holder den i live. I åndelig bilde, i standard av skjønnhet og perfektion, hadde Jesu Kristi liv på jorden kraften til ildskyen som åpnet veien for hebreerne til det lovede land. Og på denne veien opplyst av ham, gikk hans apostler og alle hans sanne disipler videre gjennom hele livet. Rundt dem var det bare svart mørke hvorfra rop om lidelse og rop om rettferdighet steg opp. Men ta ikke feil, de som lider og stiller disse kallene er ikke nødvendigvis klare til å akseptere de levekårene som den sanne Gud krever. Noen fanger kan bli de verste fangevokterne, akkurat som proselytten kan bli verre enn den som lærer ham den falske sannheten.

De seks tusen årene av jordisk liv har derfor blitt preget for Gud og for alle hans skapninger av lidelse i alle dens former. Du kan dermed forstå verdien Gud vil gi til øyeblikket når all denne lidelsen opphører, for ham og alle hans himmelske eller jordiske skapninger. Et slikt perspektiv innskrevet i tid fortjente å bli markert og æret. Og det er derfor Gud velsignet og helliget den syvende dagen

i våre uker, for han profeterer om det ønskelige øyeblikket da, i form og kontekst av det syvende årtusen, alle hans onde himmelske og jordiske skapninger vil bli ødelagt eller satt ut av fare, alt ettersom hva som er tilfellet, Satan vil bli lenket på den øde jorden, forbli alene og isolert, i løpet av disse syvende « *tusen årene* ».

Sabbatens lys er ikke bare et bud fra Gud, for det bringer motgiften mot menneskelig lidelse, ved å bekrefte for sine utvalgte som tror på ham, at han virkelig har planlagt å sette en stopper for all lidelse; og at dette øyeblikkets komme er et spørsmål om tid, profetert av den syvdagers uken, hvor « *den syvende er helliget og velsignet* » av ham, fra begynnelsen av, på grunn av den svært gledelige slutten på hans frelsesplan, for sine utvalgte alene, selvfølgelig.

Siden 1844 har Gud samlet sine utvalgte ved å kunngjøre Jesu Kristi gjenkomst, en «adventistisk» test. Samtidig krevde han gjenopprettelsen av den hellige syvendedagssabbaten. På den tiden la ingen merke til den nære forbindelsen mellom disse to temaene, som skulle oppfylles samtidig, nemlig ved begynnelsen av det syvende årtusen. De to temaene er uatskillelige og uatskillelige fordi de sikter mot det samme øyeblikket av guddommelig herlighet; det der hans guddommelighet forenes med alle hans utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod siden Adam og Eva. Dette øyeblikket er siktet mot av begge temaene: Jesu Kristi gjenkomst vil bli oppfylt ved begynnelsen av det syvende årtusen; det syvende årtusen vil begynne med Jesu Kristi gjenkomst. Kan to ting være så komplementære? For å skjelne denne forbindelsen, måtte Jesu Kristi tjeners ånd ha en fast overbevisning om at Guds plan ville slutte ved slutten av det sjette årtusen, men adventistpionerene hadde ikke denne tanken i tankene. I sine skrifter siterte og tilskrev Ellen Gould-White imidlertid gjentatte ganger disse seks tusen årene til tiden for djevelens handlinger. På den tiden forble sabbaten som ble oppdaget etter adventistenes prøvelser den syvende dagen og ennå ikke det syvende årtusen. Merk at de som ville ha forstått det syvende årtusen-prosjektet, ikke kunne ha trodd på Jesu Kristi gjenkomst i 1843 eller 1844. De utvalgte som Gud valgte var derfor i utgangspunktet, nødvendigvis, uvitende om sabbaten og dens betydning.

Uten klokke eller armbåndsur kunne ingen i dag være der presis før toget gikk. Dette eksemplet viser hvor nyttig tiden er, og i denne forbindelse oppdager vi hvordan Gud utstyrte sin jordiske skapelse til å gjøre det mulig for mennesket å beregne tid. For syndens jord og menneskene som bor på den, telles eller telles tiden ned. Du kan dermed forstå hvorfor djevelen ønsket å ta fra menneskene midlene til å telle tiden Gud gir dem til å handle. Dette var hva han gjorde, ved å forårsake at sabbaten ble avskaffet 7. mars 321. Sabbaten, som betegner det syvende årtusen, var en klokke med guddommelig tid som lød hver uke og forkynte Jesu Kristi gjenkomst. Dette er grunnen til at han arbeidet med sine demoner for å presse jødene til å forkaste Jesus Kristus og de kristne til å forlate den hellige sabbaten på den syvende dagen, helliggjort av Gud. Han vant dermed og forårsaket at begge leirene av den første troende menneskeheten ble forbannet av Gud. Men djevelen er en himmelsk ånd som bare kan påtvinge sine tanker på mennesker gjennom en jordisk kropp. Han måtte derfor bruke nye « *slanger* », skapninger atskilt fra den sanne Gud, og han fant dem i antall blant de romerske etterkommerne. Den første, keiser Konstantin I ' favoriserte religiøs synkretisme

ved å tilskrive navnet på sin solgud til Jesus Kristus, « verdens lys », ifølge Johannes. 7. mars 321 forlot han den sanne syvendedags-sabbaten til fordel for dens første dag viet til tilbedelse av sin «solgud», og de aller fleste nylig og falskt omvendte kristne underkastet seg hans avgjørelse. Mellom 321 og 538 var den kristne troen allerede skyldig i overtredelse av den guddommelige sabbaten som ble minnet om og beordret av det fjerde av hans ti bud. Men ingen la merke til eksistensen av synd, fordi Jesu Kristi død ble forkynt og hans kjærlighet ble opphøyet. Dag etter dag i Romerriket var den kristne troen allerede sammenlignbar i sin lære med den nåværende romersk-katolske kirke. Guds kjærlighet ble forkynt og omvendelser ble oppmuntret. Kristne dannet kirker i alle de største byene i Romerriket og kranglet av og til om doktrinære spørsmål. Men bispesetene spredt over hele riket var like i rettigheter og plikter fordi kristendommen fortsatt ikke hadde noen jordisk leder. Siden den kristne troen hadde spredt seg over hele riket, med start i Roma, representerte imidlertid biskopen av byen allerede en høyere autoritet enn de andre; i det minste på et åndelig nivå nøyte han en spesiell "aura". Da frankernes første konge, Klodvig, ble døpt som kristen, var den kristne troen allerede i synden å forlate den sanne sabbaten. Men Klodvig var uvitende om dette, og det samme var hans døper. Kristi kjærlighet fengslet sinnene, og detaljene i den sanne læren ble undervurdert. Prestisjen til bispesetet i Roma vokste bare til det punktet at i 538, ved å intrigere med Theodora, danseren som giftet seg med den østromerske keiseren Justinian I ' oppnådde en mann ved navn Vigilius en endring i statusen til bispesetet i Roma. Han oppnådde den pavelige tittelen som kristendommens overhode, hvis sete var i Roma i Lateranpalasset. Ideen kunne bare glede denne keiseren, som stadig var irritert av de religiøse kranglene mellom bispesetene i riket. I vanskelige tider lar herskere og ledere seg friste av det ene valget, det som reduserer eller i stor grad eliminerer problemene. Den kristne troen mistet dermed den fullstendige friheten som hadde preget den siden Jesu Kristi første apostler. Samtidig ønsket Gud å markere hendelsen på sin egen måte ved å få utbrudd etter de to vulkanene som lå i motsatte ender av Romerriket. Klimaet ble mørkt og kaldt, og svært store dødelige epidemier herjet hele imperiets territorium i flere år. Datoen 538 for denne etableringen av paveregimet var svært viktig siden Gud knytter til den i sin profeti i Daniel 8:13 handlinger som kjennetegner hans regime i 1260 år, der han vil la sine «hellige», Guds hellige, lide, ifølge Daniel 7. Handlingene som tilskrives ham er sitert i Dan 8:10: « *Den steg opp mot himmelens hær, den lot en del av denne hæren og av stjernene falle til jorden, og den trampet dem ned .*» Vers 11: « *Hun opphøyde seg selv til hærføreren og tok det stadige offeret fra ham og omstyrtet hans helligdom.*» Bak pronomenet « hun » står navnet Roma, hvis herredømme gikk fra den keiserlige makten til det pavelige regimets makt. De to fasene er symbolisert av det samme profetiske uttrykket: « **lille horn** ». Og dette begrepet understreker den virkelige skjørheten til det romerske regimet i dets motstand mot Gud, i dets to påfølgende faser. Hvis Gud understreker denne skjørheten, er det slik at hans utvalgte forstår godt at han selv inspirerte etableringen av dette forfølgende regimet, for å straffe og strengt tukte forlatelsen av hans hellige syvendedagssabbat siden 7. mars 321. De helliges lidelse hadde en årsak på tidspunktet for etableringen av dette regimet, og Gud navngir denne

årsaken i Dan 8:12: « **Hæren ble oppgitt med det stadige offeret på grunn av synd** ; hornet kastet sannheten til jorden og hadde fremgang i sine bestrebelser .» Det er den allmektige Gud som taler fordi det er han som ønsket å « befri de hellige », som brøt sin sanne sabbat, til det forfølgende pavelige regimet, akkurat som Jesus « overga » seg selv til den frelsende torturen ved å beordre Judas, forræderen, til å skynde seg å gjøre sitt avskyelige forræderverk mot de jødiske religiøse myndighetene. Ved å oppdage disse forklaringene kan du forstå at alt som oppnås kan gjøres fordi Gud ønsker det eller tillater det. Og lidelse er derfor i alle tilfeller konsekvensen av «synd » som er overtredelsen av den guddommelige loven, ifølge 1. Johannes 3:4: « *Den som synder, bryter loven, og synd er lovbrudd .* »

Kan man elske på kommando? Nei, selvfølgelig ikke, og vi kan også forstå at Gud selv vet det, og at når han sier: « *Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av all din kraft og av all din forstand* », presenterer han et robotportrett av den typiske utvalgte som han ønsker å frelse for å dele sin evighet; og ifølge uttrykket, for de som forstår, frelse i Kristus. Og det er det samme for hans ti bud, hvorav det fjerde befaler hvilen på den syvende dagen fordi navnet sabbat ikke engang er nevnt. Gud vitner dermed om at hans hvile utelukkende er knyttet til den « **syvende dagen** », og at enhver annen dag dedikert til ham ikke er godkjent av ham og tvert imot utgjør det åpenbare beviset på atskillelsen fra den sanne Gud.

Forlatelsen av den syvende dags hvile førte til at man glemte tidspunktet for Jesu Kristi gjenkomst, dette svært viktige temaet som Apostlenes gjerninger 1:10-11 bekrefter: « *Mens de så stivt opp mot himmelen mens han dro bort, sto to menn i hvite klær hos dem og sa: ‘Galileiske menn, hvorfor står dere og ser opp mot himmelen? Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme tilbake på samme måte som dere har sett ham fare opp til himmelen .’* » Og konsekvensen av å erstatte den « **syvende dagen** » med den første dagen var å etablere mørkets fremtoning i henhold til temaet som Gud knytter den første dagen av sin jordiske skapelse til i 1. Mos 1:3-5: « *Og Gud sa: ‘Bli lys!’ Og det ble lys. Og Gud så at lyset var godt, og Gud skilte lyset fra mørket. Gud kalte lyset dag, og mørket kalte han natt. Så ble det kveld, og det ble morgen, den første dag .* » Frem til 7. mars 321 var guddommelig lys basert på tilbedelsen av Skaperguden, hvis strålende gjenkomst ved begynnelsen av det syvende årtusen ble profetert av den syvende dags sabbat. Men oppgivelsen av sabbaten resulterte i ødeleggelsen av denne profetiske kunngjøringen og etableringen av tilbedelsen av solguden skapt av den sanne Gud på den fjerde dagen av hans skapelse; en avskyelig handling som fortsatt fratar Gud all den ære som med rette tilhører ham. Hans påfølgende historiske straffer, et uttrykk for hans rettferdige vrede, er derfor fullstendig berettiget. Og vi vet at guddommelig rettferdig vrede er konsekvensen av lidelsen **som** påføres ham av hans opprørske skapninger, han som er all kjærlighet, barmhjertighet, medfølelse og rettferdighet.

Humanismens diktatur

I det franske språket identifiseres alle ideologier hvis tilhengere hevder en universell rett ved å motta suffikset «isme». Så vi kan oppsummere utviklingen av vestlig menneskelig religiøs tankegang i denne rekkefølgen: jødedom, kristendom, katolisisme, protestantisme, anglikanisme, ateisme, adventisme, kapitalisme, kommunisme, fascisme, humanisme og islamisme; og i øst, konfucianisme, shintoisme, hinduisme og andre som jeg glemmer i denne listen. Alle disse ideologiene konfronterer, motsetter seg og står imot hverandre, i håp om å bli den vinnende universelle verdien anerkjent av alle jordens innbyggere. En umulig drøm, selvfølgelig, men en som likevel viderefører seg gjennom århundrer av historie frem til vår tid, der den vestlige leiren forsvarer sin humanisme; men den er ikke fornøyd med å forsvare den fordi den i virkeligheten ønsker å påtvinge sin modell på alle jordens innbyggere. Men en stor del av dem deler ikke disse vestlige verdiene og ønsker rett og slett å kunne leve i henhold til modellen de arvet fra sine fedre, fordi i denne leiren forblir menneskene knyttet til sine skikker, sine religioner og sine vaner.

I vår endetid har humanismen fått, og fortsetter å få, dag for dag, et stadig mer åpenbart diktatorisk aspekt som gir den en paradoksal karakter. Humanisme er en pervers drift som gjør menneskerettighetene sekterisk. For hvilken betydning har disse menneskerettighetene hvis de pålegges under straff for sanksjoner mot mennesker? Lov er et forsvar; påtvingelse er et angrep. Den historiske utviklingen av humanistisk tankegang har sin forklaring i Guds åpenbaring i hans bok kalt Åpenbaringen. Jeg oppsummerer denne forklaringen med dette uttrykket: «fra dyr til dyr.» For Gud fjerner enhver religiøs ideologi som ikke er i samsvar med hans modell, statusen som menneske fra de som støtter den. For for Gud må mennesket være i samsvar med ham, i henhold til det faktum at han skapte ham « *i hans likhet, i hans bilde* .» Den som ikke er med ham, er imot ham, som Jesus sa i Matteus 12:30: « *Den som ikke er med meg, er imot meg, og den som ikke samler med meg, sprer* .» Slik « *spreder* » alle ideologiene som er oppført ovenfor, fordi de ikke « *samler* » i Jesus Kristus.

Konstruksjonen av vår nåværende diktatoriske humanisme er konsekvensen av den påfølgende arven etter religiøse tanker som ble formet i vestlige nasjoner. Ved begynnelsen av den kristne æra skinte kristendommens religiøse tankegang i lidelsen og martyrdøden som dens sanne tilhengere utholdt. Så forvandlet fellen som Satan la ut denne kristne religionen, som Gud vendte seg bort fra etter at den forlot sabbaten i 321. Under dominansen til det pavelige regimet som ble etablert i 538, ble kristendommen forfølgende til det punktet at Gud sammenlignet den med et villdyr: "dyret **som stiger opp av havet** " i Dan 7:7 og Åp 13:1. Dette katolske regimet, som representerer all den romerske karakteren hard som "**jern** ", varte mellom 538 og 1798, årene for begynnelsen og slutten av forfølgelsesregimet til denne såkalte "kristne" religionen. Det franske mennesket ble dermed suksessivt næret av intolerante, forfølgende religiøse tanker, deretter av avvisning av dette regimet, næret av hat mot det religiøse subjektet; noe som fødte den religiøse tanken ateisme. For paradoksalt nok forbinder tanken som benekter Guds eksistens, i ordets religiøse forstand, tilhengerne som deler denne tanken, det latinske «*religare*» betyr: å forbinde. Frankrike var først ute med å presentere denne modellen for et nasjonalt samfunn

der Gud ble jaget bort. Og de andre nasjonene observerte hva som resulterte. Motstanden fra de siste monarkistene herdet det republikanske regimet, og de monarkiske nasjonene angrep det, og det forsvarte seg og vant sine slag. For å eliminere det motstandsdyktige monarkiet, felte «terroren» hodene til alle motstanderne i hopetall. Deretter roer republikken seg, men med Napoleon I ^{legges} erobringene til forførelsen av den republikanske ånden, og med tiden vil mange monarkier bli erstattet av republikanske regimer eller parlamentariske monarkier som England. Det europeiske og vestlige mennesket formes i denne nye normen der religion ikke lenger tolereres. En side i menneskets historie er blitt bladd om, og den nye gir det nye mennesket religionen til den allmektige og prioriterte humanismen. Det er i denne historiske konteksten at Gud kommer for å vekke religiøs tro ved å kunngjøre Jesu Kristi gjenkomst, et trosemne som har blitt ignorert av religiøse utøvere frem til denne tiden. Og i den religiøse freden som Gud har etablert, vil adventismens kristne tro utvikle seg, svakt, men over hele jorden der dette er mulig. Men i humanismens samfunn går to diametralt motsatte ideologier i kamp; kapitalisme mot kommunisme. Disse to tankene forstår ikke hva menneskerettigheter bør være på samme måte. For det amerikanske folket autoriserer kapitalismen utnyttelse av mennesket av mennesket; noe den russiske leiren avviser fordi kommunismen bare gir nasjonalstaten rett til å utnytte mennesket. Kapitalismen vil utvide gapet mellom rike og fattige, mens kommunismen vil strebe etter å balansere og fordele all produsert rikdom, hvorav en stor del forbrukes av produksjonen av dens våpen. Forståelig nok ser kommunismen på kapitalismen som et rovdyr som vil spise den. Dens motstand er derfor berettiget. I Frankrike fulgte republikkene hverandre frem til den femte, opprettet av general de Gaulle i 1958. Rundt 1970 avdekker muslimske opprør islamismens krav. Vestlige nasjoner, som sover i en lang religiøs fred etablert av Gud, vet ikke hvordan de skal reagere mot aggresjon og avslører sin virkelige svakhet. Vestlig humanisme er under angrep og vet ikke hvordan de skal reagere i selve navnet på rettighetene den gir mennesker. Universalistiske humanistforeninger forsvarer mottakelsen av utlendinger mot nasjonalistiske humanisters meninger. Hele Vesten er offer for intern motstand angående menneskerettighetene som ble definert og erklært av Frankrike under den første republikken ^{republikken}. I den uroen som er skapt, må europeiske og vestlige ledere i økende grad demonstrere sin autoritet. Individuell frihet krymper gradvis for å tilpasse seg situasjonen som er skapt av utviklingen av innvandring av muslimsk opprinnelse. I de samme områdene må katolisisme, protestantisme, anglikanisme, jødedom og islamisme sameksistere til tross for at de er fullstendig i motsetning til hverandre.

For det første var USA ivrige etter å utrydde kommunistisk tankegang fra sitt territorium. Og som seierherrer av andre verdenskrig gjorde de alt de kunne for å overbevise sine europeiske allierte om å gjøre det samme. Frankrike gjorde motstand en stund, men ga til slutt etter og ble med i NATO igjen. Kommunismen, støttet av Sovjet-Russland, ble fienden som måtte beseires for hele Europa og den vestlige leiren. På 1990-tallet kollapset den ødelagte sovjetiske konstruksjonen med «jernteppet». Utvekslinger mellom Russland, USA og Europa gjorde den seirende vestlige leiren enda mer selvsikker, mer arrogant og mer stolt. Og denne seieren gjorde andre uavhengige republikker i Russland

misunnelige: Ukraina, og i dag, i vår nåværende situasjon, Moldova og Georgia, som er en del av den russiske alliansen. I Vesten vokser ønsket om å behage og vinne kampen med tiden. Men forpliktelsen til Ukraina har en enorm økonomisk kostnad som europeiske ledere tilsynelatende ikke forutså. Økonomiske vanskeligheter gjør beslutningene deres upopulære, og for å påtvinge sine valg vil disse lederne vise seg mer og mer autoritære for å seire, håper de, verdiene i sin humanistiske tankegang. Det er derfor åpenbart at denne humanistiske tankegangen har gjennomgått en permanent utvikling ved å måtte tilpasse seg øyeblikkets omstendigheter, men det verste er at for denne humanismen har menneskets og borgerens rettigheter ikke lenger blitt rettigheter, men plikter som pålegges alle folk som er truet med sanksjoner hvis de ikke slutter seg til den amerikanske og europeiske NATO-leiren ved ikke å fordømme den russiske aggresjonen av Ukraina sammen med dem.

Denne oppførselen til NATO-leiren representerer aspektet ved den siste universelle regjeringen som vil lede de siste overlevende fra den tredje verdenskrig, hvis første fase, skytingen, begynte 24. februar 2022. Under veiledning av det amerikanske folket av protestantisk opprinnelse vil « *dyret som stiger opp av jorden* », i Åp 13:13, ta form og aktivitet. Og alle kan se med de nåværende sanksjonene og truslene om sanksjoner som denne vestlige leiren har tatt, at den er identifisert som å legemliggjøre den, i henhold til denne presisjonen sitert i Åp 13:17: « **og at ingen kan kjøpe eller selge uten at han har merket, dyrets navn eller tallet til dets navn** .»

Denne profetien lar oss allerede forstå hvilken side, russisk eller vestlig, som vil komme seirende ut av den tredje verdenskrig. Dessuten profeterer Dan. 11:44-45 om ødeleggelsen av det russiske landet og hærene: « *Og budskap fra øst og nord skal skremme ham, og han skal dra ut med stor vrede for å ødelegge og fullstendig utslette mengder. Og han skal slå opp teltene i sitt palass mellom havet, på det herlige og hellige fjellet. Og han skal komme til enden, og ingen skal hjelpe ham* .» Vi kan også forstå at Gud forbeholder seg den verste av mennesker, de mest intolerante i vår tid, til den siste jordiske prøven av tro. Og denne verste tanken er den til den siste humanismen som gir seg selv, i all legitimitet, all rett til å tvinge mennesket til å adlyde dens verdier.

Bevisene på denne identiteten som jeg presenterer i dag, hadde allerede vært synlige og bemerket på Balkankrigens tid. I en kontekst der Russland var et øyeblikk svekket, avslørte den vestlige leiren sin sanne natur. Og man må være født, i sannhet, av sannhetens Gud for å fordømme verdiene i det vestlige samfunnet. For på overflaten, i samsvar med dette ordtaket, «er veien til helvete brolagt med gode intensjoner». Og den vestlige leirens forpliktelse ble begrunnet med «gode intensjoner». La meg huske konteksten: Ved døden til den forenende, marskalk Tito, brøt Jugoslavia opp i henhold til de religiøse forpliktelsene til de tidligere landene som utgjorde det: det ortodokse Serbia, hvis land Kosovo delvis var befolket av muslimske albanere, det katolske Kroatia og det muslimske Bosnia. Klager fra serbiske innbyggere i Kosovo mot vold begått av albanere vakte indignasjon blant Serbias leder, Slobodan Milosevic. Krigen begynte også mot muslimene i Bosnia-Hercegovina, som raskt havnet i vanskeligheter mot de serbiske hærene. Deretter stilte gammelt hat Serbia opp mot det katolske Kroatia.

I Europa, i Frankrike, ble den sosialistiske humanistforeningen Leger Uten Grenser beveget av situasjonen, og hele den vestlige leiren grep inn, i likhet med Zorro, den maskerte borgervigilanten, for å påtvinge europeiske verdiers rettferdighet. Bombet og beseiret av NATO-fly ble Serbia tvunget til å gi avkall på sitt herredømme over Kosovo, som den vestlige leiren ga albanerne som bodde der. Vår tids «PAX ROMANA» ble dermed urettferdig påtvunget Serbia, og dets politiske og militære ledere ble stilt for retten ved Den europeiske domstol i Haag og fengslet. I mangel av russisk intervensjon demonstrerte den vestlige leiren sin vilje til å påtvinge sine lover på andre folk. På samme måte tok Amerika i bruk metoden med økonomiske sanksjoner i krigen mot Irak for å få dette landet til å bøye seg for sin vilje, og dermed avsløre sin identitet som det fremtidige « *dyret som stiger opp av jorden* ». Dessuten, for å perfektionere sitt humanistiske image, vedtok Europakommisjonen fullstendig urettferdige tiltak for å favorisere utenlandske innvandrere. Den angrep eiendomsretten, lenge bevart i Europa og i Frankrike, hvor fødselsretten lenge har erstattet fødselsretten. Men hvis man går til ekstreme forhold, kan eieren miste hjemmet sitt ved fravær fra hjemmet sitt fordi innvandrere har tatt det i besittelse og bosatt seg der. Siden den gang blir tyske innbyggere i Tyskland kastet ut av bygningene sine for å gi dem til innvandrere. Det er vanskelig å tro, men det har kommet til dette, og det verste kan ennå bli oppdaget.

Balkankrigen er et lærebokeksempel, fordi det avslører de urettferdige normene til dommerne og domstolene i det irreligiøse Vesten. For det er ved å nekte å anerkjenne den religiøse naturen til denne konflikten at vestlige dommere grep inn. Forbannelsen fra den rasende skaperguden leder dem til utskeielser som lar helgenene identifisere dem for hva de er, og deres ofre, ønsket om hevn utsatt til en gunstigere situasjon. Sann rettferdighet må ikke systematisk gi rettigheter til de minste, de fattigste eller utlendingene. Deres rettigheter må forsvares, men ikke til skade for rettighetene som er etablert for andre kategorier av individer. Og denne typen urettferdig domstol spiller narr ved å ville utgi seg for å være en engel, for å oppnå den folkelige godkjenningen som idealiserer populistisk humanisme. Men kan vi forvente at mennesker atskilt fra Gud skal dømme med Guds visdom? Nei, det er umulig.

Helt siden skapelsens tidligste dager har den samme scenen blitt gjentatt på jorden: Eva og Adam er ofre for en mengde slanger som forteller dem det de vil høre. Vi kan da forstå at det er lett å bedra et menneske. Det er derfor Herren Jesus formante disiplene sine til å være forsiktige, og i denne forstand må vi lære å være forsiktige med mennesker som altfor lett er enige med oss når vi snakker til dem. Imidlertid må det som er sant presenteres som sant, og for å gi oss den beste beskyttelsen inspirerte Gud disse ordene fra Jer. 17:5: « *Så sier Herren: Forbannet er den mannen som stoler på mennesker, som gjør kjøtt til sin arm, og hvis hjerte viker fra Herren!* » For å unnsnippe denne forbannelsen finnes det bare de bibelske « **to vitnene** » om Gud, hans skrevne ord hvis originaltekster « **på hebraisk og gresk** » var sikre og uforfalskelige. Men risikoen for forfalskning eksisterer likevel i bibeloversetteres versjoner. Og når menneskelige muligheter overskrides, kommer Gud sine sanne tjenere til unnsetning for å hjelpe dem med å

oppdage, i de opprinnelige tekstene, de viktigste feilene som de ville ha ignorert uten ham. Jeg har erfart dette, og jeg har gitt bevis på det.

Langsom død

Alt overlever bare gjennom regelmessig og permanent næring. Dette gjelder for troen, som næres av guddommelig åpenbaring; for mennesket, som lever av frukt, grønnsaker og korn som Gud har foreskrevet; og for nasjonen, som bare overlever gjennom konstant velstand.

Det viktigste i hele naturen er vann, som er livsviktig fordi alt som lever dør på kort tid hvis det blir fratatt denne væsken som Gud skapte fra to enkle gasser. Og slik at mennesket ikke glemmer at dets jordiske liv avhenger av sin skapergud, faller vannet det trenger fra himmelen til jorden. Med årstidenes syklus setter mennesker pris på tiden med de store regnene som gjør markene og skogene grønne igjen, og lar grønnsakshager produsere rikelig med mat. Så lenge religionen er aktiv, anerkjennes denne fordelene som kommende fra guddommene av hedninger, og fra skaperguden blant monoteistiske troende. Men i vår nåværende menneskehet som består av mennesker bygget etter modellen til datamaskinene sine, anses ikke regn lenger som en guddommelig fordel, men utelukkende som en reaksjon på grunn av naturen.

Døden kan derfor forårsakes plutselig og raskt, eller gradvis og sakte. Årsakene til raske dødsfall er utallige: ulykker på jobb eller på veien, svikt i menneskekroppens motoriske organer, hjerne og hjerte, sykdommer og epidemier, men også mord og attentater av alle slag. Døden i seg selv aksepteres og anses som helt naturlig av det moderne agnostiske og ateistiske samfunnet. Menneskeheten glemmer eller mister av syne det faktum at døden bør betraktes som en guddommelig straff. For parallelt med, og før vårt jordiske liv, ble et himmelsk liv der døden ikke eksisterer, skapt og etablert av Gud Skaperånden. Jesu Kristi død og oppstandelse kom for 2000 år siden i 2030 for å minne oss om denne virkeligheten. Og Jesus gjorde et poeng ut av å presisere disse ordene i Johannes 10:18: « *Ingen tar det fra meg, men jeg gir det av meg selv. Jeg har makt til å gi det, og jeg har makt til å ta det fra meg igjen. Dette er budet jeg har mottatt fra min Far .»*

Gjennom hele sin jordiske tjeneste forsøkte Jesus å åpenbare personligheten til Skaperånden Gud, som han kaller «min Far». Han gjenkjenner dermed seg selv som en skapning av « *Faderen* ». Men hans skapningstype er ikke lik menneskers. For enten det er i hans engleaktige aspekt, der han presenterer seg for sine engler under navnet «Mikael», eller i sitt jordiske aspekt som «Jesus», er de himmelske og jordiske kroppene der han presenterer seg skapt av den guddommelige Skaperånden for hans egen guddommelighet og eksklusive bruk; disse to kroppene, skapt av Gud for seg selv, har derfor en absolutt guddommelig status. Mikael og Jesus Kristus er derfor to aspekter der Gud dupliserer seg selv ved å begrense sitt utseende. Makt, en usynlig ting, er et kjennetegn ved den like usynlige Ådeguden. Mikael og Jesus Kristus er dermed bare kanalene som Ådeguden handler og aktiverer seg selv gjennom, suksessivt,

siden Mikael forsvinner fra himmelen for å bli inkarnert på jorden i barnet Jesus, født mirakuløst av den unge jomfru Maria, av kong Davids slektslinje. Guds inkarnasjon i Jesus Kristus gir menneskeheten et forbilde på det perfekte mennesket som utgjør den Gud ønsker å frelse og ta som sin ledsager for evigheten. Det må også forstås at hvis Jesu død alene gir hans utvalgte tilgivelse for deres synder og for den opprinnelige synden som er arvet siden Adam og Eva, er det bare samsvar med forbildet som er inkarnert i Jesu Kristi liv som gjør evig liv tilgjengelig. Og dette prinsippet ble avbildet av vår guddommelige Herre ved « **bryllupskledningen** ». Denne kledningen er forbeholdt eksklusiv bruk i « **bryllupet** », som symboliserer Guds allianse i Kristus med « *hans brud* », det vil si den kollektive forsamlingen av hans utvalgte, utvalgt og utvalgt av ham gjennom de 6000 årene av jordisk synds historie. I symbolikken til guddommelige bilder er de utvalgte individuelt en gjest, og samlet sett utgjør alle de utvalgte « *Lammets brud* », « *hans kirke* », « *hans utvalgte* ».

Ved å innstifte nattverden, retter Jesus flere leksjoner til kandidater som ønsker å dra nytte av hans frelse, og den første er grunnleggende fordi den gjør de følgende unødvendige. Denne første leksjonen gis ved å vaske disiplenes føtter. Adventisttroen, ledet av Gud, har alene gjenopprettet dette religiøse ritualet, beordret av Jesus Kristus, ved å la det praktiseres av alle hans etterfølgere. Denne rollen var så viktig at Jesus bare fikk den nevnt av Johannes, « *disippelen som Jesus elsket* ». Og dette valget av Herren er fylt med betydning fordi budskapene som åpenbares av apostelen Johannes, har høy åndelig verdi. Det er Johannes som, mer enn de andre evangelistene, åpenbarer sannhetene om veien som fører til evig liv. Og allerede lesningen av hans evangelium formidler budskap som bare « *den som har ører å høre med* » kan forstå, slik Åp 2:7-11-17-29 og Åp 3:6-13-22 lærer: « *Den som har ører, han høre hva Ånden sier til menighetene!* »

Vaskingen av føttene

Ved å vaske apostlenes føtter, føtter skitne av støvet fra dagens vandring, senket Jesus seg frivillig til det laveste nivået som var mulig i sin tid; nivået til slaven som ble brukt som et instrument, et verktøy, i sin tids samfunn. Han ønsket dermed å fordømme enhver form stolthet kan ta, fordi stolthet stenger tilgangen til frelse for troende, akkurat som den stengte den for djevelen og demonene som fulgte ham. I vår menneskelighet, så i motsetning til modellen for det himmelske livet, har vi en tendens til å misforstå betydningen av denne seremonien. Noen sier at Jesus bevisst overdriver formen på sin lære for å oppnå et tålelig resultat. Men disse argumentene er feil fordi det guddommelige kravet om perfekt ydmykhet er en realitet som muligheten for å etablere evig lykke avhenger helt av. Evigheten krever etablering av sikre verdier, autentisert av Gud som dømmer sjelene han skaper ved å gi dem liv. Evigheten krever absolutt tillit, absolutt godkjenning, absolutt lydighet, og bare Gud kan identifisere de utvalgte som oppfyller disse selektive kriteriene. Til disse tre kriteriene legges det fjerde, som rettferdiggjør og betinger dem: Kjærlighet til Gud som er perfekt i alle ting. I det himmelske livet, ifølge Gud, hviler den individuelle og kollektive lykke for hans utvalgte på den enkle retten til å leve, oppnådd fra Gud, den Åndlige skaperen av liv og den store organisatoren av evige og evige aktiviteter. Herren kunngjør en ny skapnings komme i henhold til Åp 21:5: « *Og han som satt på tronen, sa: 'Se, jeg*

gjør alle ting nye.' Og han sa: 'Skriv, for disse ordene er troverdige og sanne. '» Denne nyheten gjelder « ting », men ikke moralske prinsipper, som har forblitt de samme siden den første engelen ble skapt. Guddommelige karakterkrav har aldri variert siden den første skapningen vis-à-vis. Og det er nettopp fordi bruken av deres frihet har diskvalifisert dem, at engler og mennesker på sin side ikke vil kunne leve evig i Skaperens Guds herlige nærvær. Men Gud forblir god og kjærlig selv i anvendelsen av sin rettferdighet, fordi den endelige skjebnen til de diskvalifiserte vesenene vil ha som mål å utslette dem, slik at når de først er ødelagt, vil minnet om ondskap og dets konsekvenser gradvis falme i de evige utvalgte tanker. Denne fullstendige elimineringen er nødvendig for at perfekt lykke kan fortsette evig i fullføringen av den store frelsesplanen som Gud har unnfanget.

Fotvaskingsritualet beviser ikke at den som praktiserer det er en av de utvalgte som Jesus vil frelse. Det er bare en lærdom der han påpeker sitt krav om total og perfekt ydmykhet hos dem som hans utgytte blod vil frelse til å leve evig i hans selskap og tjeneste. Riter kan uverdige praktiseres av menn hvis utseende er villedende. Det er derfor Gud bare dømmer etter seg selv, og hans evne til å ransake tanker, sinn og hjerter lar ham gjøre det med perfekt rettferdighet.

Langsom åndelig død har blitt destillert over tid av misforståelser om Guds høye standarder. Hedensk kristendom anvendte den typen forhold på den kristne troen den hadde med falske guddommer. For å få deres støtte måtte tilhengerne «kjøpe» disse guddommene på forskjellige måter. Dette er hva den romersk-katolske kirke fikk sine tilhengere til å reprodusere gjennom etableringen av «avlat» og selvpåførte fysiske avstraffelser. For å oppsummere årsaken til langsom åndelig død, kan jeg ikke tenke meg noen bedre måte enn dette verset fra Ordsp 21:18: « **Der det ikke er noe syn, går folket til grunne; lykkelig er den som holder loven!** » Den nåværende bruken av biler lar alle sette pris på eksistensen av « **bremser** », så nyttige for å unngå utilsiktede kollisjoner eller for å holde et kjøretøy på plass i en bakke.

Langsom død gjelder også menneskeheten gjennom dens unormale bruk av kjemikalier skapt av det vitenskapelige mennesket. Harmonisk liv var avhengig av respekt for naturens regler, skapt av Gud for å være perfekt fra opprinnelsen. Etter synden ødela dødsprinsippet denne opprinnelige perfeksjonen, og menneskelivet ble enda mer avhengig av respekt for lovene som styrer naturen. Døden favoriserte utviklingen av sykdom, men naturlovene favoriserte naturlige kurer. Begynnelsen av 1800-tallet var preget av oppvåkningen av moderne vitenskap og dens kjemiske og fysiske anvendelser. Dampmaskinen og forbrenningsmotoren krevde bruk av kull og olje, to produkter skjult under jorden. Over tid ble disse to produktene uunnværlige, selv om begge er årsaken til alvorlige, evige plager. Det tilsynelatende komfortaspektet får oss til å glemme dette fullstendig, men behovet for energi har fullstendig endret menneskehetens situasjon. Denne bydende nødvendigheten utgjør dens akilleshæl og betinger dens funksjon fullstendig. Vårt moderne vestlige samfunn er basert på bruk av energi til familier, industrier, våpen og fritid. Faktisk har vi blitt slaver av et forbrukersamfunn som mater mennesker verre og verre og dreper flere og flere. Overbelastet med plantevernmidler, soppdrepende midler og insektmidler,

forgifter jorden, nå kjemisk, maten den produserer: det er en langsom død som snikende destilleres. Og menneskekropper som er næret på denne måten overlever bare gjennom bruk av medisiner og legemidler oppfunnet og skapt av menneskelige forskere. Selv når det oppnås gjennom perverse metoder som "in vitro-formering", er forplantning likevel basert på et naturlig prinsipp skapt av Gud: befruktning av en kvinnes egg med en manns sæd. Men når den er skapt, overleveres den fremtidige mannen i hendene på forskere av alle slag. I Vesten har mennesker glemt at livet har fortsatt i 5800 år uten å ty til menneskelig kjemisk vitenskap. Mennesket fant i naturen, rundt seg, alt det trengte for å leve: luft, vann og mat produsert av jorden. Det fant også midler til å kle seg i dyreskinn eller veving av dyre- eller plantefibre. Naturen ga ham muligheten til å leve gratis. Vesten har brutt med denne modellen, og gjennom utviklingen av grådighet blir menn utnyttet av andre menn som tjener enorme penger på deres bekostning, til skade for kvaliteten på deres eksistens. Dette er konsekvensene av den langsomme døden som Gud har forberedt for opprørske mennesker som forakter og ignorerer ham av kjærlighet til sin frihet; i henhold til den oppfatningen de gir ordet «frihet». For Gud og hans utvalgte er denne typen «frihet» bare «*syndens slaveri*».

Gud svarer på disse opprørske og utakknemlige holdningene på sin guddommelige måte. Menneskelivet trenger vann, og vann vil gradvis forsvinne etter hvert som det blir knapt. For når året 2023 kommer, har den langsomme døden som mål å fullstendig ødelegge alt som lever på jorden. De siste syv årene vil derfor bli stadig mer dødelige. Som et forspill til disse siste syv årene har det vært en kjede av dødelige årsaker: Covid-19-epidemien, krigen i Ukraina og jordskjelv i Tyrkia og Syria. Men situasjonen blir enda mer alvorlig med fremveksten av to motstridende leire, som setter Russland, Kina, India og mange afrikanske og søramerikanske land opp mot det dominerende NATO. I sin dominerende posisjon har det vestlige mennesket påtvunget sine verdier på de andre folkeslagene på jorden. Men etter hvert som situasjonen blir ugunstig for ham, oppdager han, eller vil oppdage, at hans internasjonale orden faktisk er en minoritetsorden, fordi bare hans militære og økonomiske makt har sikret hans dominans. Mellom 2020 og 2023 har situasjonen tragisk endret seg, og dette forbereder akselerasjonen av den langsomme døden som rammer det vestlige samfunnet, primært målrettet av Gud.

Langsom død angår også nasjonen som bare overlever ved å opprettholde sin velstand. Til tross for utseendet er Frankrike i denne sammenhengen en døende nasjon, i reell tilbakegang og "på marsj" mot sin totale ruin. Trappene lar en stige opp, men også stige ned. Og bak en tilsynelatende bedragersk fasade har Frankrike under den femte ^{republikken}, etablert av general de Gaulle i 1958, bare gått ned, truffet av en langsom, progressiv død. Dette landets dødelige skjebne ble skrevet av generalen selv, ved etableringen av hans helt spesielle grunnlov som ga bestemmelser om artikkel 49 paragraf 3 og artikkel 16 som tillater den valgte presidenten å opptre som en absolutt diktator juridisk sett, siden det står skrevet i den femte ^{republikkens} grunnlov. I 1958 fordømte partiene som var imot denne adopsjonen høylytt et diktaturregime. Men det suverene folket som var invitert til å stemme, ga sitt samtykke, og Frankrike gikk under den femte ^{republikken}. Denne

militærmannen kunne bare lede nasjonen Frankrike, som han naturligvis følte at han eide på grunn av sin tilstedeværelse i England, hvorfra han motsto det beseirede Tyskland. Og denne strålende fortiden forklarer hvorfor det franske folket aksepterte hans femte ^{republikk}. Den store seierherren kunne bare støttes. Men på den tiden anså ikke franskmennene konsekvensene av denne grunnloven som bare egnet for en ærlig og samvittighetsfull mann, slik general de Gaulle virkelig var. Han beviste dette ved å ikke klamre seg til embetet sitt, og foretrakk å forlate makten da han oppdaget det franske folkets fiendtlighet. Men en langsom død ble etablert, fordi han etterlot seg, som en arv, forbannelsen fra sin grunnlov. I den fjerde ^{republikken} unngikk søken etter kompromisser overdrevne tiltak. Det demokratiske prinsippet fungerte riktig, folket valgte sine varamedlemmer, og varamedlemmene valgte presidenten for rådet. Regjeringen samlet ministre valgt fra forskjellige partier som måtte samarbeide med hverandre. Det bør også bemerkes at slutten på denne virkelig demokratiske fjerde ^{republikken} var forårsaket av Algeriekrigen, som hadde pågått siden 1954. Regjeringer falt den ene etter den andre fordi de ikke klarte å få et flertall til å godkjenne sin beslutning angående denne krigen. Fra 1954 og utover måtte Frankrike dermed betale konsekvensene av erobringen av Algerie og omdannelsen til en koloni. Og straffen kom i form av svekkelsen av det demokratiske aspektet i 1958. General de Gaulle hadde et svar å gi til de som fordømte regimet hans som et diktatur. Han sa til dem: «Hvordan forventer dere at jeg, 67 år gammel, skal oppføre meg som en diktator?» Argumentet ble avledet fra selve diktaturet i grunnloven. Og i sitt svar kunngjorde han allerede at faren ved grunnloven hans ville hvile på alderen til personen som skulle lede den.

Som alle kan se, ble de åtte presidentene i den femte ^{republikk over tid} valgt i stadig yngre alder, og samtidig ble Frankrikes sanne interesser ofret på alteret til humanistisk globalisme og globale handelsforbindelser. Ved å fremme ideen om EU forberedte generalen Frankrikes forfall, fordi denne humanistiske tilnærmingen, motivert av hans mistillit og hans ønske om uavhengighet fra det amerikanske folket, avledet hans oppmerksomhet og hans etterfølgeres oppmerksomhet til de europeiske avtalene som ble satt ut i livet, til skade for franske interesser. Faktisk erstattet blikket mot Europa blikket mot Frankrike. De åtte franske presidentene ofret, den ene etter den andre, Frankrikes særinteresser for å oppnå byggingen av det nåværende forente Europa. Europa fungerer på en duplisering av funksjoner: europeiske representanter og nasjonale representanter, Europakommisjonen og nasjonale regjeringer. Men over tid har den europeiske beslutningsmakten vokst til skade for de nasjonale regjeringenes makt, som, underordnet dem, har blitt nesten ubrukelige. Og jeg liker å huske at Frankrikes ruin ble annonsert veldig tidlig av EU-kommisjonærene utnevnt av nasjonale ledere, fordi de fortalte de franske gründerne de møtte og som de foreslo å flytte selskapets hovedkvarter til andre fattige og mindre beskattede land i Europa: «Det er ikke bra for Frankrike, men det er bra for Europa.» Faktisk har det som ikke er bra ikke vært bra, verken for det ruinerte Frankrike, offer for arbeidsledighet, eller for Europa, levert etter ordre fra EU-kommisjonæren som representerer interessene til store europeiske finansfolk og store europeiske og amerikanske selskaper og næringsliv. Med den økonomiske krisen utløst av avvisningen av

russisk gass, kollapse hele Europa. Men etter å ha nytt godt av flyttingene, gjør de nye aktørene det mye bedre enn rike land som Frankrike. For henne er det en dobbel smell: de ekstra energikostnadene og bortfallet av jobber flyttet til andre europeiske land, Orienten og Kina. Det er ikke uten grunn at Frankrikes handelsbalanse har vært i underskudd siden 1973, året med «oljesjokket»; Denne energien hadde allerede sett en plutselig prisøkning på 40 % på grunn av «Yom Kippur-krigen» (forsoningen), der oljeforvaltningen tidligere var blitt overlevert til de arabiske landene som hadde blitt uavhengige. Og i en kjedereaksjon økte prisen på alt liv i samme proporsjon. Ved utgangen av 2022 vil et nytt «gassjokk», denne gangen, tyngre ned de svekkede europeiske økonomiene, og følgelig redusere levekårene til de afrikanske folkene i den tredje verden som forble avhengige av europeiske land.

Vi må innse den skadelige rollen til den lange fredsperioden som Gud har gitt vestlige kristne folk. Fred er utvilsomt behagelig, men freden Gud har tilbudt Vesten har katastrofale konsekvenser. I fred har mennesker blitt slaver av forbrukersamfunnet. Forførelsen av stadig fornyede tilbud har absorbert menneskelige tanker og avledet dem fra religiøse, politiske og økonomiske hendelser; de tre subjektene som menneskelivet er bygget og betinget av. For å eie må mennesker arbeide for å betale for det ettertraktede godet, og uten at de er klar over det, har "metro, arbeid, søvn"-regimet helt eller nesten helt bedøvet dem. De evige og kontinuerlige svikene fra de styrende elitene har blitt ignorert, og siden de ikke ble fordømt med tilstrekkelig kraft, ble det onde som ble begått oppmuntret og fortsatt. Og legg merke til at de som forsøkte å gjøre det, ble demonisert og ble et fugleskremsel for det bedratte folket. Den nåværende situasjonen ble bygget på mange år med feil og feilvurderinger fra politiske eliter. Men Gud gir folket de lederne de fortjener basert på deres holdning til ham. Og som sådan ble Frankrikes skjebne skrevet i guddommelig profeti. Rammet av forbannelsen, nøt ikke Frankrikes ledere nytte av den guddommelige visdommen som ville ha latt dem innse at betydningen som ble gitt internasjonale relasjoner var til skade for deres egen nasjon. Og i denne holdningen finner jeg tankegangen til «*Babels*» samtidige, som allerede i menneskelig forening søkte midler til å unnslippe guddommelige forbannelser.

I dag, i 2023, har Frankrike fortsatt ingenting igjen enn sin tidligere internasjonale prestisje. For mange folk i verden har landet representert en misunnelig modell for frihet som har tiltrukket seg og fortsatt tiltrekker seg universell innvandring. «Menneskerettighetenes» hjemland inspirerer til drømmer, men inspirerer også til sjalusi og irritasjon. Og spesielt de som irriterer landet mest, er de som ligner mest på det, uten å godkjenne dets uforlignelige sosiale system: USA. Fordi USA, til tross for vennlige ytre, ser Frankrike som en altfor sosial konkurrent som konkurrerer med sin egen samfunnsmodell. Og siden 1945 har de fortsatt å handle mot det, for å svekke det og underkaste det sin hegemoniske makt. Etter å ha forblitt uavhengig siden general de Gaulle, har Frankrike, ved å bli med i Den europeiske alliansen, falt tilbake i fellen med internasjonale avtaler som tvang det til å underkaste seg direktivene fra amerikansk imperialisme. Og for å bekrefte denne tilbakekomsten til «hundehuset», brakte president Sarkozy landet tilbake til NATO-alliansen i 2005.

USA tok enda et skritt mot sitt imperialistiske hegemoni ved å få stoppet salget av russisk gass og olje til europeiske land. De svekket sin russiske fiende og styrket samtidig sin europeiske støtte, sin innflytelsessone og sin forsyning av olje og gass til de samme europeerne. Men for Europa stiger energiprisen til nye høyder skapt av amerikansk kommersiell grådighet. Og deres suksess rettferdiggjøres av det faktum at den europeiske alliansen hyklersk bringer sammen konkurrenter som tjener på hverandre; de mest skadelidende er de rikeste, siden de beskattes mer for å finansiere det europeiske systemet og dets kostbare drift. I sitt forente Europa har Frankrike bare funnet konkurranse som har ødelagt det, uten at det har vært i stand til å motsette seg det, fanget av avtalene som forpliktet det.

I motsetning til general de Gaulle, både i alder og i ideer, er president Emmanuel Macron et rent produkt av datasamfunnet og finanssystemet, en bankmann, kald og kynisk som datamaskinene og digitale telefoner våre, som adlyder klikket, fingeren og øyet, og alle som støtter ham er i hans bilde. Denne relativt unge mannen er utstyrt med en stor intellektuell kapasitet som en datamaskin som har et svar på alt, men uten noen reell intelligens. Dette forklarer hans tilbøyelighet til å skape konfliktsituasjoner, alltid overbevist om at han har rett. Jeg har lenge lagt merke til den flyktigheten dagens unge studenter uttrykker seg med. De ble født i en stressende kontekst der fart er tidens verdi og vitnemålet det absolutte privilegiet. Folket i den femte ^{republikk} har frembrakt denne nye typen personlighet, overbevist om hans overlegenhet som spesialisert tekniker. Det burde derfor ikke være overraskende å oppdage at deres debattbegrep består i å demonstrere i lange monologer at de har rett, og i virkeligheten bare prøver å overbevise sine samtalepartnere; fordi i hodene deres er de endelige svarene allerede faste og klare. I sin første periode, under temaet «den store debatten», demonstrerte president Macron dette ved å organisere lange monologer foran gunstige samtalepartnere, stille og respektfulle fordi de var utvalgt. Og for å bedre overbevise hele befolkningen, ble disse talene filmet og sendt direkte på spesialiserte nyhetskanaler. Vi kan forstå hvorfor disse unge menneskene oppfører seg slik. Det er den femte ^{republikkens grunnlov} som er temaet. Den venner ledere til å utøve politisk makt uten mulighet for å bli motsagt. Og siden 1958 har presidentpartiet ved makten hatt et absolutt flertall. Opposisjonen kan rope mot og bestride beslutningene som tas, men herskerne bryr seg ikke. De nåværende ropene og klagene er fortsatt mer ineffektive enn noensinne. I en annen tid ble denne typen situasjoner kalt et diktatur. Men menneskelig og djevelsk perversjon har klart å gi diktaturet et offisielt demokratisk utseende. Og akkurat som i Jean-Baptiste Molières verk, «Monsieur Jourdain skrev prosa uten å vite det», levde franskmennene i et diktatur mens de ignorerte det. Regimet i den femte ^{republikken} er basert på en grunnlov godkjent av det franske folket, som derfor ikke har noe annet valg enn å tie og adlyde. I lang tid ble antallet representanter doblet for presidentpartiet som vant valget, for å sikre urokkelig støtte til den sittende regjeringen. Tiltaket ble senere endret, og det er denne endringen som banet vei for den nåværende politiske situasjonen i 2022. For første gang i den femte ^{republikken}, etter et bittert lovgivende nederlag, har president Macron bare et relativt, snarere enn et absolutt, flertall i deputertforsamlingen. Presidentens autokratiske oppførsel er derfor mildt sagt pinlig. I mangel av et absolutt flertall har imidlertid

presidentregjeringen den berømte artikkel 49 paragraf 3, der regjeringen pådrar seg ansvar samtidig som den utsetter seg for risikoen for mistillitsvotering som motstanderne kan fremme mot den. Men igjen er ingenting vunnet med mindre det er gjennom et absolutt flertall. Siden han ble gjenvalgt i 2022, har president Macron betrodd statsministerembetet til fru Borne, en lojal person som håndhever sine regjeringsbeslutninger gjennom en rekkefølge av 11 bruk av artikkel 49 paragraf 3. Men den 11. ^{aksepteres} ikke av verken de opposisjonelle representantene eller av arbeiderne, fordi temaet som tas opp spesielt angår dem: regjeringen ønsker å innføre pensjonering ved fylte 64 år. Teksten, som ble innført kvelden 16. mars 2023, inn i natten 17. mars, utløser folkelig sinne, og bare Gud og hans folkevalgte har en anelse om de ekstreme konsekvensene dette diktatet kan føre med seg i den korte tiden som fortsatt ligger foran oss. For i Apo. 11 kunngjør Gud en fornyelse av den franske revolusjonære «terroren». « *Udyret som stiger opp fra avgrunnen* » må vende tilbake under temaet om at det « *andre ve* » i seg selv er knyttet til den « *sjette trompeten* » eller tredje verdenskrig. I en tid der president Macron og hans europeiske kollegers valg til fordel for Ukraina utsetter hele Europa for det russiske folkets sinne, kan interne uroligheter eller revolusjoner bare favorisere en russisk invasjon av dette falskt forente Europa.

La oss se nærmere på normen i vårt forbrukersamfunn. Hastighet øker profitten og kreves av gründere for aktiviteten til sine arbeidere og ansatte. Men denne akselerasjonen av levekårene har konsekvenser for helsen til menneskene som er utsatt for den. For å dekke behovene i aktivitetene sine, tyr de til hjelpemidler av alle slag, fra de svakeste til de sterkeste. Slik at akselerasjonen av livets tempo provoserer og intensiverer prosessen med langsom død. Den stressede forretningsmannen tar en sovepille om kvelden for å sove og kopper kaffe om morgenen for å holde seg våken. Tilvenning gjør ham avhengig av disse to typene reverserte medisiner, og den infernalske syklusen tar tak i ham for å akselerere prosessen med hans langsomme død. Det faktum at problemene menneskeheten lider av blir uopprettelige, fordi mennesker ikke lenger ønsker å bli resonnert med eller resonnere med seg selv, er det beste beviset på at verdens ende er kommet. For i dag er det til hele menneskeheten Jesus kunne rette dette budskapet som angår den protestantiske troen siden 1843, ifølge Åp 3:1: « *Skriv til engelen for menigheten i Sardes: Dette sier han som har Guds sju ånder og de sju stjernene: Jeg vet om dine gjerninger, at du er kjent for å leve og er død* . » Protestantene på 1500 ^{-tallet} fordømte katolikkenes overtredelse av guddommelig lov, og i 1844 rettferdiggjorde de sin praktisering av den romersk-katolske søndagen. Her har vi et vitnesbyrd som rettferdiggjør at Gud forlot dem fra denne datoen 1844. Og denne modellen vil gradvis vinne over hele den vestlige leirens sinn.

Rundt oss beveger og beveger folkemengder seg i en stor aktivitet av arbeid eller fritid, og Jesus sier til dem: « ***Jeg vet at dere regnes som levende, og dere er døde*** .» Er ikke dette selve definisjonen av langsom død? Saken er åpenbar, og hvis det vestlige livet er spesielt opptatt som helhet, er det nettopp fordi det vestlige samfunnet har tatt dette amerikanske samfunnet som sitt samfunnsmodell, fundamentalt protestantisk, men forbannet av Gud siden den første vårdagen i 1843. Modellen er reproduisert i det europeiske samfunnet og på

de to kontinentene der protestantismen har inngått en allianse med den romersk-katolske tro og rettferdiggjør sin førstedagshvile arvet siden 7. mars 321 fra keiser Konstantin ¹.

Dette nåværende amerikanske samfunnet utgjør den samfunnsmodellen som « *dyret som stiger opp fra jorden* » i Åp 13:13 vil legemliggjøre etter at den langsomme døden er blitt erstattet av den raske døden forårsaket av den atomdrevne ødeleggelsen under tredje verdenskrig. Den som ser det amerikanske samfunnet i år 2023 har for seg den eksperimentelle modellen som det siste universelle regimet i jordens historie vil ta. Mellom denne oppfyllelsen og oss er det bare seks år med gradvise forlengelser av død og ødeleggelse; dette inntil, i det syvende året, Skaperens rettferdige vrede har ødelagt hans opprørske fiender.

Hvis nasjonen står uten botemiddel i møte med en langsom død, er ikke dette tilfellet for tro og menneskeliv. Og det å ty til det rette botemiddelet for begge deler karakteriserer Jesu utvalgte spredt over jorden i et klima med store stormer og store omveltninger. Botemidlene finnes, og Gud har angitt dem; derfor er det nok for hans utvalgte å gi akt på hans guddommelige direktiver og la seg lede av hans Hellige Ånds inspirasjon i de siste stegene av sitt liv på syndens jord.

Den nåværende globale situasjonen har to ansikter: ansiktet som er tilgjengelig for det naturlige mennesket, og ansiktet til den guddommelige dommen som Gud deler med sine utvalgte. Det naturlige mennesket kan peke på de tilsynelatende årsakene til internasjonale spenninger og identifisere årsaker som skyldes territoriale krav, men for det åndelige mennesket er disse tingene bare formene som den rasende skaperguden organiserer den morderiske konfrontasjonen under som han profeterte med symbolet på den « *sjette trompeten* » i sin åpenbaring, kalt Apokalypsen. Og denne « *sjette trompeten* » utgjør den « *sjette* » straffen som Gud påfører de vestlige kristne folkene som har våget å « **endre sin lov** », **forvandle sine ord** og **sette spørsmålstegn ved den « tidsordenen »** som han etablerte fra begynnelsen av sin jordiske skapelse for de syv dagene i sin uke, og dermed forvrengte planen for frelsesprogrammet som er utformet for hans sanne utvalgte; angrende syndere som produserer frukten av sann omvendelse.

Situasjonen vi er vitne til på tampen av våren 2023 er eksplosiv i Frankrike og rundt om i verden. I Frankrike er det få som er klar over hvor skjørt et demokratisk regime er. Som navnet antyder, er demokrati et regime der folket styrer. Men når folket er splittet, er også demokratiet det. Og når et mindretallsparti søker å påtvinge sine direktiver, hviler nasjonal fred utelukkende på terskelen til tålmodighet mellom motstridende leire. For et demokratisk regime er bare mulig gjennom aksept av avtaler og kompromisser som inngås mellom motstridende ideer. Et republikansk regime er like sårbart for folkelige revolusjoner som et monarkistisk regime. Det hele handler om aksept og opposisjonens styrke. Franskmennene er i dag derfor ofre for en lang, bedragersk fred som fikk dem til å tro på soliditeten til sine institusjoner og sitt politiske regime i den femte ^{republikken}. Men virkeligheten setter til slutt inn, og illusjonene må forsvinne.

Ordet demokrati er ekstremt misvisende fordi vi under dette begrepet finner svært forskjellige demokratier. Den opprinnelige referansemodellen var det

demokratiske regimet i Athen i antikken. Hele befolkningen deltok i beslutningstaking, og i vår tid brukes dette direkte demokratiet bare i Sveits. De mange formene for demokrati forklares med de mange formene for folk. Vi finner dermed kapitalistiske, kommunistiske, hinduistiske og islamske demokratier i henhold til folkets ideologiske og religiøse orientering. Bortsett fra Sveits har alle disse demokratiene forlatt eller avvist den direkte modellen, den mest rettferdige, til fordel for den indirekte modellen, der folkets makt er betrodd representanter som representerer dem. Det er her problemet oppstår, på nivået av denne såkalte representasjonen. Og dette er det nåværende tilfellet i Frankrike, der det perverse systemet med to valgrunder tillater et mindretall å styre hele landet med absolutt makt gjennom tøys og partiallianser. Franskmennene burde ha forlatt Den femte republikk, som ble fordømt som et diktatur i 1958, og burde ha returnert til Den fjerde republikk etter general de Gaulles avgang i 1969, fordi hans maktovertakelse bare var berettiget for å løse problemet med Algeriekrigen. Dette var den eneste gangen den femte republikkens diktatur var nyttig for Frankrike. Over tid har desinformasjon gjort sitt i det franske folks sinn, og mange forakter denne fjerde republikk, hvor presidentene i rådet etterfulgte hverandre fordi de ikke var i stand til å styre. Men jeg minner alle om at den gang ble politiske ledere enige om å se forslaget sitt avvist og ikke støttet av de stemmeberettigede representantene... Hva med vår tid?... Dette er tydeligvis ikke lenger tilfelle. Én ting er sikkert: Gud verken ville eller tillot Frankrike å unnsnippe forbannelsen fra sin femte republikk.

Et tegn bekrefter løslatelsen av de onde englene fra Apo. 7, mens vi samtidig er vitne til den samme typen konfrontasjon mellom to blokker. På fransk nivå tolererer ikke lenger demokratene styringen til presidentminoriteten, og på globalt nivå tolererer ikke lenger de fremvoksende folkene i den tredje verden styringen til den vestlige leiren. Gud skapte problemene, og folkets lenge lukkede øyne åpner seg og gjør opprør mot all urettferdighet.

Realiseringen av et folkelig opprør blant det franske folket omstokker kortene og lar oss finne det kronologiske programmet beskrevet i Dan 11:40 til 45: først et muslimsk angrep favorisert av den interne uordenen i Frankrike og Europa, og deretter den russiske invasjonen hvis sinne ble drevet av de europeiske posisjonene for væpnet støtte til Ukraina.

jevndøgn og solverv

I dag, mandag 20. mars 2023, vårdagen, innser jeg at jevndøgn og solverv bærer med seg guddommelige budskap. Jeg har allerede spesifisert at i henhold til den tidsstandarden Gud har fastsatt, der dagen begynner ved solnedgang, finner det korte øyeblikket for vårjevndøgnsens gang sted, ikke den 20. mars, men den 21. mars klokken 22:24, lokal tid i Paris.

Idealet for prosjektet som Gud unnfanger er den perfekte enheten som jeg oversetter med dette prinsippet: $1 + 1 = 1$. Jesus ba for Guds og hans utvalgte enhet i Johannes 17:22-23: « *Den herligheten du ga meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett, slik som vi er ett, jeg i dem og du i meg, for at de skal være fullkomne til ett, og for at verden skal vite at du har sendt meg og at du har elsket*

dem slik som du har elsket meg. » Men før dette strålende og lykkelige resultatet ble oppnådd, viste synden seg, frukten av den virkelige valgfriheten som Gud gir til alle sine skapninger, og de første skapningene han skapte gjorde opprør mot ham. Med tiden fikk lysets engel, som ble Satan, selskap av engler som godkjente hans valg. Som et resultat ble livet skapt av Gud delt i to leirer som sto imot hverandres ytterpunkter. Og ved å skape jorden fant Gud en måte å åpenbare denne situasjonen ved hjelp av vårjevndøgn, som han gjorde til begynnelsen av sitt år i sin standard for tidsberegning i henhold til 2 Mos. 12:2: « *Denne måneden skal være for dere begynnelsen av månedene, den skal være for dere den første av årets måneder.* » Gud kom med denne erklæringen på selve vårdagen, det vil si den første jevndøgn som forbereder hebreernes utfrielse fra slaveriet under egypterne. Og denne hendelsen setter det åndelige bildet av de utvalgte utfrielse fra dødssynd i den historiske scenen. Egypt blir i denne erfaringen det typiske symbolet på synd.

Det er to jevndøgn i løpet av hele året: vårjevndøgn og høstjevndøgn. Hver av dem har en spesiell betydning. Vårjevndøgn går forut for sommerens ankomst, og Gud plasserer den under sin rettferdighets beskyttelse og sitt lys som sommeren vil bringe til sitt maksimum. Omvendt går høstjevndøgn forut for vinteren, der lyset reduseres til sitt maksimum og mørkets bilde bringes til sitt maksimum, noe som gir den sitt rykte som en død årstid.

Basert på disse betydningene kan mange lærdommer knyttes til disse fire jordiske sesongsyklusene.

Våren, som er privilegert av Gud, representerer begynnelsen på konfrontasjonen mellom det godes leir og det ondes leir. Siden hver skapt skapning er fri, må et dilemma løses fordi situasjonen er definert av følgende prinsipp: $1 + 1 = 2$. Når to leirer står imot hverandre, ville det være nødvendig med en tredje leir for å avgjøre mellom dem som en voldgiftsdommer, men akk, denne tredje leiren eksisterer ikke. Så dilemmaet påtvinger seg og vedvarer. Det er denne uløselige situasjonen som får Ånden til å gjøre tallet 2 til symbolet på ufullkommenhet og tallet 3 til symbolet på perfeksjon. Denne koden brukes i konstruksjonen av den siste åpenbaringen gitt av Gud til Jesu Kristi apostler, og mer spesielt til Johannes, den siste overlevende av de tolv, på slutten av det første århundret e.Kr. Åpenbaringen, ifølge oversettelsen av det greske ordet «Apocalupsis» eller, på fransk, Apokalypse.

Våren profeterer guddommelig seier over sine fiender, og denne fremtidige seieren er avbildet av det intense sommerlyset som følger den. Det er derfor Gud plasserer Jesu Kristi tjeneste, hvis endelige mål er å ødelegge mørket og la lysets leir seire, på vårsesongen. Denne lærdommen gjenspeiles i det hebraiske folkets levde erfaringer. Kastet ned i det mørkeste mørket blir de utsatt for slaveri og lidelse. Flere plager som er påført Egypt har til hensikt å tvinge Farao til å frigjøre Guds folk. Men han motstår de første ni plagene på bekostning av forferdelig lidelse for sitt eget egyptiske folk. Når situasjonen virker uløselig, bruker Gud et avgjørende våpen: døden av alle Egypts førstefødte, både dyr og mennesker. Denne motsetningen åpenbarer for oss den usynlige kampen mellom Gud og djevelen som jorden er overgitt til. Og i den best bevarte hemmeligheten forberedte Gud sin seier mot djevelen ved å ofre livet til sin " **førstefødte** " som

skulle legemliggjøre all hans guddommelige perfektjon i menneskelig kjød. Dette var meningen med den første påsken som ble opprettet mellom den 10.^{og} 14.^{dagen} i den første måneden i det guddommelige året. Lammet ble valgt på den tiende^{dagen} blant de tilgjengelige lammene, og denne handlingen profeterte begynnelsen på Jesu Kristi tjeneste, og den fjortende^{dagen}, da han skulle ofres, profeterte datoen onsdag 3. april 2030, da Jesus ble korsfestet av de romerske soldatene.

Påsken profeterte Guds frelsesplan for å frelse sine utvalgte ved å frigjøre dem fra synd og dens lønn, døden. Synd bestod i å være ulydig mot Gud og utfordre hans rettferdighetsbegrep. Det er derfor tydelig at Gud ikke hadde og fortsatt ikke har noen grunn til å frelse mennesker som forblir i sin opprørske holdning til ham og hans lover. Dette er enda tydeligere når vi tenker på prisen han selv villig gikk med på å betale i Jesus Kristus for å forløse livene til sine utvalgte. Under symbolikken til påskefesten profeterte Gud dermed sin frelsesplan i form av at sine forløste vender tilbake til standardene for sitt lys og perfekte rettferdighet. Hvor er synden i denne påskeritualen? I tre ting: i egyptisk slaveri, i påskelammets død og i den egyptiske « **førstefødtes** » død. Men det ærede symbolet på denne påskeritualen forblir «**lammet**»: bildet av den ideelle utvalgte ifølge Gud: føyelig, fredelig, øm og tillitsfull. Det er derfor for å finne de utvalgte som samsvarer med dette idealet at Gud ble inkarnert i Jesus Kristus for å betale for deres synd og la dem dele « **hans evige rettferdighet** », som ikke er en enkel mystisk teori, men en forvandling av atferd og sinnstilstand hos menneskene han frelser. Gud bekrefter dette programmet ved å tilskrive det til sin Messias' tjeneste, i Dan 9:24: « Sytti uker er fastsatt over ditt folk og din hellige by **for å fullføre overtredelsene og gjøre ende på syndene.** » (ved de utvalgte) , **for å sone misgjerning og bringe inn evig rettferdighet** (ved Messias) , **for å besegle synet og profeten, og for å salve Det Aller-helligste.** » I dette verset hentyder Gud til de to store årlige jødiske høytidene: «forsoningsdagen » ved høstjevndøgn, « **for å sone misgjerning** »; deretter kommer « **påsken** » ved vårjevndøgn, « **og bringe inn evig rettferdighet** ». Legg merke til i denne kronologiske rekkefølgen, samsvaret med formen gitt til 24-timersdagen: « *en kveld, en morgen* », « *en natt, en dag* », « *den «mørke, lys* », som i forskjellige former profeterer den samme betydningen, nemlig Guds endelige seier, hans « *lys eller gode* » over « *ondskap, synd* » og himmelske og jordiske syndere.

La oss nå vende oppmerksomheten mot høstjevndøgn. Høstjevndøgn, som er forbundet med ritualet for « **forsoningsdagen** », skildrer den åndelige situasjonen som settes i gang med tilsynekomsten av den første synden, djevelens synd, og den andre synden begått av Eva og Adam. Men denne gangen er fokuset ikke på guddommelig rettferdighet, men på dens absolutte motsetning, selve synden. Og akkurat som vårjevndøgn banet vei for fullt lys, retter høstjevndøgn seg her mot synden som fører til åndelig vinter, det vil si døden, som er dens lønn. Men i sin sonende død fullbyrdet ved vårpåsken oppfyller Jesus de to høytidene: rettferdighetens offer og syndens soning. Og ved å favorisere vårpåsken bekrefter Gud sin fremtidige seier og den midlertidige naturen til syndens eksistens, som må « **opphøre** »; noe som bekreftes av Åp 6:2, hvor det står skrevet om Jesus Kristus: « *Jeg så, og se, en hvit hest. Og han som satt på den hadde en bue, og en krone ble gitt ham, og han dro ut seirende og for å seire .* »

Våren ligger i mars måned. Og her får begrepet Mars en romersk hedensk betydning av guddommen «krig». Noe som samsvarer med bildet av jevndøgn og motstanden mellom de godes leir og de ondes leir, men i virkeligheten er det ondskapens kamp som viser seg aggressiv mot de godes leir.

15. mars ble historisk sett markert av attentatet på den romerske diktatoren Julius Cæsar. Denne politiske hendelsen førte til at nevøen hans Octavian etablerte det keiserlige regimet. Våren etter attentatet var dermed preget av en ustabil situasjon og politisk opposisjon inntil Octavians keiserlige rett seiret over alle motstridende leire.

Hva med våren 2023? Denne gangen befinner hele verden seg delt i to hovedleirer. Og etter et år med konfrontasjon gjør den russiske hæren og den ukrainske hæren motstand og kjemper mot hverandre uten at den ene tydelig dominerer den andre. Denne situasjonen er avbildet av vårjevndøgn, men også av høstjevndøgn. Og disse to øyeblikkene i året 2023 vil sannsynligvis bli preget av alvorlige hendelser. Høstjevndøgn vil bli krysset på sabbaten 23. september. Og denne datoen kan være datoen for en direkte konfrontasjon mellom Russland og NATOs hærer. For denne direkte konfrontasjonen vil være begynnelsen på den andre fasen som Dan 11:40 til 45 beskriver ved å kronologisk avsløre dens fullføring.

I Frankrike er vår nåværende vårjevndøgn også preget av en kvasi-opprørslik situasjon, noe som fører til et sammenbrudd i forholdet mellom folket og hele presidentleiren. To demokratiske oppfatninger står i motsetning til hverandre: folkets oppfatning og reglene skapt av de politiske myndighetene underlagt et autokratisk presidentskap. Reglene i den femte ^{republikk}, som har blitt anvendt siden 1958, har fått en uunngåelig karakter for noen, som glemmer at etablerte regler bare har soliditet basert på folkets støtte og flertallsgodkjenning. Det er med demokratiske regler som med fred gitt av Gud; begge har bare en foreløpig karakter avhengig av Guds gode vilje. Og nåværende hendelser åpenbarer for hans tjenere at for Gud er tiden inne for å sette en stopper for menneskelige allianser og foreninger av alle slag. Det vår vårjevndøgn lanserer, er anvendelsen av det Gud erklærte for den gamle pakt i Sak. 11:14: « ***Så brøt jeg min andre stav, Union, for å bryte brorskapet mellom Juda og Israel.*** » Bruddet av det franske folkets «forening» er nødvendig for å svekke dette landets militære makt, som må favorisere de påfølgende angrepene fra den muslimske «kongen i sør» og den russiske «kongen i nord». Men en annen «forening» på europeisk skala vil også brytes, fordi det opprinnelige Vest-Europa ønsket østland velkommen som lenge var slavebundet av Sovjet-Russland. Og deres harme gjør dem til mer ivrige støttespillere av Ukraina invadert av dagens Russland enn de gamle vesteuropeiske landene.

Internt har Frankrike lenge vært delt mellom høyreorienterte og venstreorienterte partier. Etter at muslimer slo seg ned på fransk jord etter slutten av Algeriekrigen, oppsto en annen splittelse med Front National. Disse splittelsene har imidlertid klart å sameksistere på grunn av dominansen til den ensporede tankegangen som ble påtvunget av europeisk styresett. I den nåværende representasjonen av representanter kan vi også se den nesten forsvinningen av de to politiske partiene, den republikanske høyresiden og den sosialistiske leiren,

som suksessivt styrte Frankrikes politikk og bar ansvaret for dens nåværende økonomiske ruin. Frankrike befinner seg også i en ekstremt konfliktfylt politisk situasjon fordi det nåværende presidentflertallet er kunstig konstruert og mangler den ønskede folkelige støtten. Et flertall gjennom allianser, dette flertallet har to motstridende leire mot seg, en på venstresiden, den andre er den høyreorienterte samlingen Nasjonal. En hatefull atmosfære motsetter seg alle disse gruppene, noe som gjør landet ustyrlig eller bare styrbart gjennom den forhatte artikkel 49 paragraf 3, som alene oppildner arbeidernes og ungdommens sinne.

Jevndøgnsituasjonen har gjeldt alle vestlige folk, der det politiske aspektet har vært basert på en binær separasjon av forpliktelsene til de representantene som representerer disse folkene. Aksepten av demokratiske regler har gjort denne permanente politiske konfrontasjonen mulig og fredelig. Det er samtidig at folk har blitt oppslukt av ideen om å konsumere, å kjøpe moderne produkter muliggjort av vitenskapelige fremskritt. En kvasi-libertariansk frihet har blitt gitt folket i bytte mot deres manglende interesse for de økonomiske og politiske valgene som tas. Slik har kapitalismens regler blitt påtvunget i hele den vestlige leiren. Men i dag oppdager vi ulempen med denne overdrevne frigjøringen av moral, fordi denne friheten har skapt lunefulle og krevende mennesker som ikke kan tolerere motsetninger som de "bortskjemte barna" de har blitt. I likhet med generasjonen av mai 68 tar de opp og anvender slagordet "det er forbudt å forby". Fordi den bedøvende sjarmen til fred og forbrukerisme ikke lenger virker, avslører krisen den harde virkeligheten i den nåværende katastrofale situasjonen. Men oppdagelsen av katastrofen har bare så vidt begynt ved starten av dette guddommelige året som er preget av vårjevndøgn, fordi de stigende leviekostnadene på grunn av avstengingen av russiske gassforsyninger vil forverre det vesteuropeiske dramaet ytterligere.

Jeg har allerede forklart at den nåværende krisen ikke er naturlig, men snarere at Skaperen Gud konstruerte den for å provosere « *folkeslagene til vrede* ». Og det er nettopp med dette uttrykket at Ånden betegner den tredje verdenskrig i Åp 11:18: « **Folkeslagene ble vrede** , og din vrede kom, og tiden er inne for å dømme de døde, for å lønne dine tjenere profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og for å ødelegge dem som ødelegger jorden. » Nyheten om denne vårdagen gir oss forklaringen på denne « *irritasjonen* » fra de vestlige nasjonene. I Moskva mottok den russiske presidenten faktisk den kinesiske presidenten med ære og vennskap. Og dette offisielle møtet dagen etter at Haagtribunalet utstedte en arrestordre for Vladimir Putin for krigsforbrytelser, er en fornærmelse mot disse angivelig internasjonale europeiske rettsorganene. Faktisk avslører dette møtet bare at vestlig dominans bare var internasjonal i navn og pretensjon, fordi milliarder av menn og kvinner tydeligvis ikke har anerkjent det, og heller ikke legitimert det, siden denne andre leiren tvert imot samles for å motsette seg det vestlige diktatet. Den siste « *irritasjonen* » blant disse vestlige nasjonene er derfor forårsaket av at resten av de mange andre folkene stiller spørsmål ved dens universelle overherredømme. Nå er vi tilstrekkelig avanserte og opplyste til å forstå hvordan Gud har forberedt « *nasjonenes irritasjon* » som vil føre til at de dreper hverandre.

I 2019 var alt som skulle til for å skape Covid-19-viruset for å skape den dødelige epidemien som forårsaket panikk blant unge og gamle ledere i vestlige nasjoner. I Frankrike var den unge presidenten Macron så panisk at befolkningen ble tvunget til å selvisolere seg og stoppe all profesjonell aktivitet i en periode på to år, etter å ha overlatt initiativet til helsepersonell. Frankrike kom ut av denne prøvelsen enda svakere og mer gjeldstynget. Og det var dette ruinerte Frankrike som ble konfrontert med problemet som oppsto i Ukraina. Den franske presidenten adlød spontant sin arrogante og instinktive natur og følte det som sin plikt å stille seg på de svakes side mot de sterke, å støtte de angrepne mot aggressoren. Den berømte «Zorro» ville ikke ha handlet annerledes, men her er vi ikke i fiksjon, men i virkeligheten, og valget som er tatt har gjort et ruinert Frankrike til en dødsfiende for det mektige Russland. Dermed, til ruinen skapt av det dødelige viruset, kommer ruinen på grunn av oppgivelsen av russisk gass og sanksjonene som er innført mot dette landet. Men til tross for at det er ruinert, i en spiral som drar det nedover, finner Frankrike seg tvunget til å støtte den ukrainske krigen økonomisk. Så mange grunner til å bringe dette ødelagte Frankrike og dets folk, som lider av konsekvensene, til kokepunktet.

En fersk undersøkelse blant franskmennene avslører at de lider av forakt. Med rette innser franskmennene at de blir manipulert av politikere som ikke bryr seg om hva de tenker og vil. Dette vitnesbyrdet er svært viktig fordi Gud har pålagt dem det de personlig har påført Ham å lide gjennom århundrer, men spesielt siden 1789, datoen for deres nasjonale revolusjon. I krisetider søker ofrene de ansvarlige for å ha forårsaket den. Vi bør faktisk holde politikerne som suksessivt har presidert Frankrike ansvarlige og spørre dem hvordan denne nasjonen, gjennom sine suksessive politiske og økonomiske valg, mistet sin fjerdeplass i verden blant de rike landene den okkuperte under general de Gaulles tid. De har alle stadig forrådt den ved å foretrekke å lytte til og adlyde påbudene fra den angloamerikanske kapitalismen som ble pålagt av den europeiske regjeringen som ble opprettet for å undertrykke folkene i det forente Europa. Og i vår nåværende situasjon er krisen forårsaket av loven som foreskriver pensjonering ved 64 år av denne opprinnelsen. Det kreves av europeisk finansiell styring, og som en god europeer kan president Macron bare støtte den. Men folket har vendt ryggen til og vil ikke ha det ... og en fastlåst situasjon er i ferd med å begynne mellom kongen og hans folk. Hvem vil vinne?

Kort sagt vet vi at Frankrike siden mai 1968 har blitt næret av opprørs melk. Denne alltid opprørske generasjonen har på sin side kommet til makten, og burde vi bli overrasket over at etter påfølgende opprørske generasjoner kommer en enda mer opprørsk generasjon? Selvfølgelig ikke! Denne utviklingen var uunngåelig, slik Israels situasjon var frem til den nasjonale ødeleggelsen i år 70 e.Kr. av romerne, ifølge Dan 9:26; men også i -586 da kong Nebukadnesar ødela det i 70 år, slik profeten Jeremia profeterte.

Jeg har ofte fordømt den unge president Macrons kyniske og arrogante karakter, men jeg glemte å også klandre ham for hans foraktelige oppførsel som det franske folket bebreider ham for i dag. I denne forbindelse jobbet han med en mester i sjangeren, François Hollande, hvis økonomiske rådgiver han var før han ble hans økonomiminister. Imidlertid avslørte Hollandes partner at han viste stor

forakt for de fattige, som han med egne ord kalte «de tannløse». Når vi legger disse fakta sammen, forstår vi at den femte ^{republikken} skapte en privilegert kaste av rike mennesker som etterfølger hverandre i presidentmakten i Frankrike. Dermed har denne femte ^{republikken} gjenopprettet privilegiene som den første republikken ønsket å avskaffe. Bør vi derfor ikke bli overrasket om revolusjonær tankegang gjenfødes i dag i de foraktede menneskenes sinn? Det eneste spørsmålet som fortsatt oppstår i dag er: hvor langt vil Gud tillate at denne nye revolusjonen går?

Når vi vet at alt liv er avhengig av Gud, kan vi forstå at årsakene som oppildner menneskelig sinne ikke har noen verdi i seg selv. De oppstår fordi Gud slipper løs demoner for å vekke og utnytte alle de hatefulle menneskene som motsetter seg demoner. Dermed er det lite sannsynlig at avgjørelsen om å måtte jobbe til jeg er 64 år utløser menneskelig sinne, med mindre Gud vil det. På grunn av mangel på livrenter fikk jeg personlig lov til å gå over til pensjonisttilværelsen i en alder av 65 år, og da jeg fylte 60 år, ble jeg nektet alderspensjon gitt til utenlandske innvandrere på samme alder i samsvar med datidens regler. Etter min mening er pensjonsalderen også et problem fordi den samme regelen er ment å gjelde for alle, eller i det minste for flest mulig. Gud selv får imidlertid ikke mennesker til å dø i samme alder, og arbeidsforholdene er ekstremt forskjellige, inkludert erfaringsnivået for hver enkelt person. For noen mennesker og visse yrker er arbeid stimulerende og hyggelig, og de som praktiserer det har ingen hast med å gi opp det for å pensjonere seg. Men andre yrker sliter bokstavelig talt ut folks fysiske kropp, og for disse menneskene blir pensjonisttiden kraftig forkortet. Det er derfor den teknokratiske regnskapsstyringen til den nåværende franske regjeringen ikke er i stand til å løse dette svært individuelle problemet på en rettfærdig måte.

Et annet kriterium forklarer hvorfor det franske folket ikke lenger gir den nåværende regjeringen legitimitet. Mellom 1958 og 2022 bør en enorm forskjell bemerkes. Det gjelder velgernes avholdenhetsprosent, som over tid nådde mellom 40 og 60 % i 2022. Som et resultat støttes president Macrons seier faktisk av knapt 25 % av hele den franske befolkningen, eller enda mindre. Og dette lave tallet gjør hans manipulerende, arrogante og foraktelige oppførsel enda mer uutholdelig for de 75 % som ikke valgte ham, så vel som for hans varamedlemmer som ikke oppnådde absolutt flertall.

Konflikten oppsto med den første synden som ble begått av den første engelen skapt mot Gud, og denne synden var for ham årsaken til en lidelse som han ønsket å åpenbare i løpet av syklusen av de fire jordiske årstidene i henhold til følgende prinsipp:

Vår: Begynnelsen av dagen. Det er den lysende tiden for lykke når Gud skaper sin første motpart.

Sommer: fullt dagslys. Dette er tiden da Gud skaper mengder av lydige englelignende motstykker.

Høst: Begynnelsen av natten. Dette er tiden da den første personen overfor oss gjør opprør mot Gud og begår den første synden i livets historie. Følgelig krever straff skapelsen av døden, som til slutt vil bli påført alle syndere. For ifølge Rom 6:23: «**Syndens lønn er døden** .»

Vinter: Midt på natten. Dette er tiden da syndere samles i store mengder og danner en motleir mot Guds leir.

Dette prinsippet fornyes for den jordiske skapelsen

Vår: Skapelsen av Adam, rettferdig og uskyldig.

Sommer: Skapelsen av Eva, rettferdig og uskyldig.

Høst: Adam og Eva synder mot Gud og mister sin uskyld og blir rammet av døden sammen med alle planter og dyr.

Vinter: Kain dreper broren Abel av sjalusi. Mord og drap mangedobles. Døden hersker over hele menneskeheten og nesten alle planter.

Den 22. mars 2023 uttalte president Macron seg i et TV-intervju som ble sendt klokken 13.00. Som vanlig bekreftet han, urokkelig i sin beslutsomhet (i sitt sinn), behovet for sin 64 år gamle pensjonslov, som han erklærte uunnværlig. I et ønske om å snu siden, lovet han å kunngjøre nye initiativer angående arbeid og arbeidsforhold. Hans stahet har ytterligere irritert streikende arbeidere og deres fagforeninger. Frankrike står overfor en uløselig situasjon fordi to legitimiteter er i konflikt. Guds hånd har formet saken, som det må bemerkes, men enten det gjelder Israel og Palestina siden 1948 og statusen til Jerusalem og dets "hellige steder", eller i Frankrike angående den nåværende representasjonen av representanter, angående Ukraina og Russland, eller på globalt nivå, angående opposisjonen mellom to motstridende blokker, dominerer prinsippet om jevndøgn med sin uløselige konfliktfylte karakter. Den første våren de siste syv årene er sterkt preget av Skaperguden, og hans budskap er tydelig kunngjøringen av syv år med kontinuerlig konflikt inntil hans strålende gjenkomst i Jesus Kristus. Disse ulike situasjonene reiser det evolusjonære problemet med «høna og egget»; hvem skapte det andre? Det franske folket etablerte sitt demokrati og lovene som styrer det. Men i hvilken grad bør denne loven anses som overlegen folket som etablerte den? Som tallet 5 indikerer, utfordret den nåværende republikken den fjerdeⁱ 1958. Loven kan derfor endres når folket krever det. Faktisk har den bare den legitimiteten som folket gir den. I 1793 mistet kong Ludvig XVI hodet for å ha motarbeidet det revolusjonære franske folkets vilje ...

Mandag 26. mars skulle president Macron ønske kong Karl III av England velkommen til Versailles med stor æresbevisning. Besøket skulle finne sted mot et bakteppe av folkelig sinne, streiker og utbredt uro. Dypt ydmyket ble den franske presidenten tvunget til å utsette besøket til gunstigere tider. Ydmyket i øynene til sine medeuropiske landsmenn og irritert, vil han på sin side bli rasende; borgerkrig er derfor ikke langt unna. Samtidig skal han reise til Kina, hvor skuespillet av fransk liv vil forsterke ydmykelsen hans.

Demokrati og teknokrati

Demokrati kan ikke tilfredsstille alle, siden prinsippet er basert på behovet for å finne ideer som er en konsensus og som deles og aksepteres av en mengde mennesker med svært forskjellige ideer og karakterer. Demokrati kan bare fungere gjennom alles aksept av frivillig å gi avkall på visse utilstrekkelig delte

krav. Det gamle prinsippet, monarkiets, krever at dominatoren påtvinger sine ideer på resten av samfunnet. Og det er nyttig å gjennomgå årsaken som førte til at det franske folket styrtet monarkiet sitt fra 1793. Det franske folket hadde utholdt århundrer med despotiske og grusomme monarkiske regimer uten opprør. Det var først med trykningen av Den hellige bibel at motstand og krigersk opposisjon gikk inn i en intern kamp mot det romersk-katolske monarkiet. Ved å avsløre løgnene som denne romerske religionen lærte, vekket Bibelen faktisk tilhengere som var verdige guddommelig utvelgelse og veldig raskt arvinger til den såkalte "reformerte" troen, for hvem religiøs forpliktelse var som en politisk forpliktelse. Angrepet tenkte de bare på å forsvare livene sine, drepe med sverdet, lanser eller musketten for å unngå å bli drept selv. Sann tro er sjelden og individuell, slik at et barn sjelden arver foreldrenes intensitet i troen. Ludvig XIV organiserte det spesielle korpset av «drager» for å jakte på og tvinge nye konvertitter til å gi avkall på sin protestantiske tro i hele kongeriket Frankrike. Sørøst i Massif Central, i Cévennes-regionen, var jakten på hugenottene forferdelig og fryktelig effektiv. Troen ble hemmelig og, viktigst av alt, skjult. Det er derfor Ånden i Åp 12:6 og 14 fremkaller denne prøvelsens tid på 1260 år med symbolet på « ørkenen »: « *Og kvinnen flyktet ut i **ødemarken** , hvor hun har et sted som er beredt av Gud, for at de skulle gi henne mat der i ett **tusen to hundre og seksti dager** .../... Og kvinnen fikk to vinger av en stor ørn, for at hun skulle fly ut i **ødemarken** , til sitt sted, hvor hun blir nær i **en tid og tider og en halv tid** , borte fra slangen ansikt.* »

Etter Ludvig XIV døde hans etterfølger Ludvig XV, en skamløs hedonist, etter et liv med kontinuerlig utsvevende liv, og etterlot seg et fullstendig ruinert Frankrike. Og det var gjennom denne ruinen og store fattigdommen preget av hungersnød at det franske folkets vrede ble vekket av Gud. Dette ordet «hungersnød» betyr bokstavelig talt berøvelse av kjødelig mat, men også, åndelig sett, av åndelig næring. Katolske forfølgelser fratok franskmennene den åndelige næringen fra Bibelen, og på grunn av støtten og godkjenningen som folket ga den katolske troen, påla Gud dem berøvelsen og økningen i brødsprisen. Den franske revolusjonen hadde sin opprinnelse i denne mangelen på brødforsyning, og det var fordi de ikke lenger kunne finne noe som vanlige kvinner, husmødre og mødre, demonstrerte høylytt. Og på kort tid reiste Paris seg og gjorde opprør mot den monarkiske makten og dens regjering. I 3. Mos. 26:23-26, Gud forbinder disse to tingene med den samme straffen: « **hevnersverdet og hungersnøden** », det vil si « **brødstaven, brutt** »: « *Hvis disse straffene ikke tukter dere, og dere står imot meg, vil jeg også stå imot dere og slå dere sju ganger mer for deres synder. **Jeg vil føre sverdet mot dere, som skal hevne min pakt** . Når dere samles i byene deres, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli gitt i fiendens hender. Når **jeg bryter brødstaven deres** , skal ti kvinner bake brødet deres i én ovn og bringe tilbake brødet deres etter vekt. **Dere skal spise, men ikke bli mette** .* » I guddommelig visdom gjelder dermed straffen som Gud pålegger kjødelig brød og åndelig brød, laget like sjeldne som hverandre. Det var da, drevet av bitre og grusomme tanker, at revolusjonen skulle spille sin rolle som et guddommelig hevnsverd ved å giljotinere mengder av hoder i de to allierte leirene til Guds fiender: det katolske monarkiet og den romersk-katolske pavedømmet. Evolusjonære vitenskapelige

teorier ville drepe guddommelige åpenbaringer i folks sinn, og de ateistiske tankene til fritenkere ville for alltid få folk til å glemme behovet for sann tro. Basert på de greske og romerske modellene ville det republikanske Frankrike bygge seg på et demokratisk regime. Over tid, fra utfordring til utfordring, eksperimenterte det med 5 former for republikker. Noen av disse endringene ble oppnådd på bekostning av blodsutgytelse. Og disse forskjellige forsøkene ga bevis på at demokratiets regime ikke gir den ideelle løsningen som mennesker forgjeves søker.

Mennesker ender alltid opp med å lide konsekvensene av den friheten de gir seg selv. Problemet som oppstår er så komplekst at mennesket i et demokratisk regime bruker tiden sin på å etablere lover for å forsøke å svare på situasjonene som oppstår. Fremveksten av nye kriterier krever at de gjennomgås, korrigeres eller til og med oppheves for å erstatte dem.

I livet ifølge Gud er det foreskrevet presise regler, og denne situasjonen har fordel av å begrense behovet for oppdateringer. For jo mer individuell frihet begrenses og respekteres, desto færre muligheter er det for frie veier åpne for opprør. Men det må sies at en opprører alltid vil finne en god begrunnelse for å gjøre opprør mot enhver etablert orden, guddommelig eller ikke. I Guds regime er lykke basert på tilfredshet, tilfredsstillelsen som føles gjennom fellesskap med Gud når det blir mulig igjen. Og bortsett fra den legitime lydigheten som skyldes Ham, overlater den store skaperguden stor handlefrihet til sine underdanige og takknemlige skapninger. Akkurat som en kone som er tilfreds med sin mann ikke søker en elsker, søker ikke Guds barn, oppfylt av Guds godhet og trofasthet, andre kilder til uendelig fornybare gleder. Og i denne våren 2023 føler jeg denne forbindelsen med denne store skaperguden som gjorde våren til årets første dag for alle som tilhører ham, etter å ha blitt forsonet med ham gjennom deres anerkjennelse av deres forløsning av "*lammet* " Jesus Kristus. Uten denne åndelige tilfredsheten er den menneskelige ånd en umettelig avgrunn. Det er, og forblir konstant, et offer for det mangefasetterte kjødelige begjæret som gjelder forbruket av kvinner, menn og for de mest perverse, barn, og alle jordiske goder som er oppfunnet, produsert og solgt på det universelle markedet. Men for å ha råd til disse tingene trenger man penger, mer og mer penger. Og det er her den økonomiske krisen og ruinen kommer for å frata det bortskjemte, lunefulle, begjærlige barnet de tingene det ikke lenger kan få tak i. Resultatet er et sinne som søker de ansvarlige, veldig raskt identifisert. Det er sant at situasjoner skapes av nasjonenes politiske ledere, men hvis de har handlet dårlig og er juridisk skyldige, fjerner ikke dette ansvaret fra de som lar dem handle uten å gripe inn, for i demokratiets regime delegerer folket sin makt til representanter, ministre og presidenter som representerer dem. Og det er deres uforsiktighet og politiske uinteresse at vanlige folk skylder sin skjebne og sin skjebne. Det er derfor, jeg minner igjen her, at den store skaperguden kontrollerer alt liv i alle dets domener og aspekter, religiøse, politiske, økonomiske, ideologiske, vitenskapelige ... osv. Han etablerer herskerne over alle nasjoner i henhold til hva folket fortjener. Tider med velstand og nød skyldes ham fra Adam og Eva til vår tid. Hver dag i våre liv oppdager vi nyhetene som Gud alltid har visst, selv før hans jordiske skapelse. Men hans fiender ser ikke deres begrensninger, og for dem blir fremtiden alltid

sett på som en tid for realisering av det store prosjektet, for universell lykke som stadig søkes og håpes på. Og hva leter de stadig etter? Det ideelle regimet, den ideelle mannen, den ideelle lederen; men de finner dem ikke. Og når det gjelder disse tingene, er det mye konkurranse; vi sammenligner oss selv, vi konfronterer hverandre og til slutt konfronterer vi hverandre i uhyrlig dødelige krigerske kamper. Slik vil vår samtidige menneskehet suksessivt bli utsatt for stor ødeleggelse og kjødelig og åndelig hungersnød før den blir sterkt ødelagt av Guds **"hevnende sverd " fullbyrdet av hans " sjette trompet " i Åp 9:13.**

Over tid, fra republikk til republikk, har den sekulære utdanningen som gis til barn i Frankrike, frembrakt stadig mer utdannede mennesker, noe som særlig har blitt begunstiget av den lange freden Gud ga mellom 1945 og vår tid. Men jeg minner dere på at utdanning ikke nødvendigvis skaper intelligens, fordi sann intelligens er en gave fra Gud som han kun forbeholder dem han anser verdige til den, nemlig de som velger å behage ham og lære ham å kjenne, for å tjene ham bedre. La oss derfor glemme et øyeblikk denne jordiske sjeldenheten som er spredt blant massen av jordiske befolkninger og se på fruktene som bæres av denne sekulære utdanningen. Denne typen skapning kan omformes etter eget ønske. I hver tidsalder, med strømmen av moralske endringer, er den godkjente standarden den siste juridisk vedtatte. Det som var godt og ondt, blir reversert, og det utdannede og kvalifiserte mennesket finner i disse endringene i vurdering beviset på sin mentale opphøyelse. Det er i møte med denne situasjonen at vi kan forstå det enorme behovet for å bli begrenset av guddommelig åpenbaring, som beskriver og foreskriver hva godt og ondt er ifølge Gud. Ved å fjerne denne bremsen, denne barrieren, er skrensing og død uunngåelig. Og fordi de har fjernet dem, finner opprørske mennesker opp nye årsaker og måter å dø på på en permanent og kontinuerlig måte: veien dreper, røyk dreper, alkohol dreper, narkotika dreper, medisiner dreper ved å behandle spesifikke sykdommer, men også religioner dreper selv i monoteismen, og selvfølgelig, skapt for dette formålet, dreper kriger liv skapt av Gud.

De store franske skolene har utdannet og forberedt elitene som styrer Frankrike. Hvis opptaket til disse skolene ble valgt av Gud, ville disse elitene være verdige dette embetet. Men dette er ikke tilfelle, for det som rettferdiggjør opptak til den nasjonale administrasjonsskolen er penger, rikdom og tilknytning til den nye republikanske adelen. Sønner av de rike, sanne dumme, får sitt statsvitnemål for å tilfredsstille foreldrenes krav og deretter skape karrierer og stige til viktige lederstillinger. Og deres onde natur har ikke endret seg, og de styrer statsanliggender med den samme uinteressens som de viste i studiene sine. Hvor er da vitnemålet som belønner og autentiserer sann rettferdighet? Hva kan bli av et land styrt av slike skyggefulle skikkelser? Det er umuligheten av å oppfylle dette kriteriet som forklarer overdrivelsene, svikene og avståelsene som har fratatt Frankrike dets mest dyrebare aktivum: dets sanne uavhengighet. Fordi dette problemet leder meg til å ta opp det andre emnet i denne studien: teknokrati.

Begrepet teknokrati er satt sammen av to ord av gresk opprinnelse: *techniké* for teknikk og *cratos* for stat, eller teknisk styring. I Frankrike er ENA (National School of Administration) skolen som er ansvarlig for å forberede

teknikere for staten. Vi vet at skolen underviser i teoretiske ting fordi studenten som undervises absorberer lærdommen de får som et papir. Og en stor del av det som læres vil faktisk gjøre det mulig for dem å håndtere komplekse situasjoner effektivt. Men fordi det alltid er et "men" mellom teori og virkelighet på bakken, oppdager den tidligere studenten eksistensen av utallige problemer som de ikke ble fortalt om under studiene. Livet er vanskelig å oppsummere på en teoretisk måte, fordi mange kriterier betinger det. Å anvende reglene som læres er enkelt på en bys skala, vanskeligere på et lands skala, og enda vanskeligere innenfor EU. Stilt overfor vanskeligheter klamrer ENA-kandidaten seg til sin kunnskap og ekspertise, og påtvinger sitt synspunkt som en kvalifisert tekniker, med tillit til den autoriteten som er gitt ham av hans embete. Med denne holdningen reflekterer ikke lenger politikerene; han anvender det han har blitt lært. Slik observerte Frankrike en stor endring i sin politikk og forvaltning av staten så snart organisasjonen Forent Europa overtok styringen. Langt fra felten på de europeiske kommisjonærene sine direktiver. Hele denne organisasjonen ble bygget gjennom aktiviteten til de første teknokratene som var etablert i Brussel, Belgia. Langt fra folket studerte og implementerte en hær av spesialiserte teoretikere midlene for å styre nasjonene som var involvert i den europeiske alliansen. Og det som skjedde med vårt land, Frankrike, minner meg om Israels erfaringer, som hadde privilegiet å bli styrt av Gud i hans nærvær. Men Israel avviste denne guddommelige tilstedeværelsen og foretrakk å bli slave av kongenes luner, med alle forbannelsene de representerte for denne nasjonen, oftere forbannet enn velsignet. Frankrike gjorde det samme; det ga avkall på sin frihet og uavhengighet for å sette seg under åket til utbyttere av alle slag, de finansielle investorene i de store globale og europeiske bankene. Og sin del av forbannelsen vender tilbake til det i form av fullstendig lammelse, fullstendig slaveri, umuligheten av å styre sin egen skjebne.

Våre unge teknokrater er ikke bare dummer, for det finnes noen blant dem som er begavede, med imponerende lederegenskaper når de lykkes med å forføre og overbevise sine nærmeste. President Macron er en av disse, og den nåværende unge presidenten i Ukraina er et annet eksempel. Disse mennene undertrykker sine støttespillere som forguder dem. Men autoriteten de demonstrerer er frukten av overdreven stolthet ledsaget av en opprørske ånd som er karakteristisk for vår tid. Og denne våren 2023 markerer den sanne begynnelsen på «endetiden» som er profetert i Dan. 11:40, en endetid som strekker seg over syv siste år, det vil si den siste uken av profetiske år. Bølgen av kvasi-opprørske vold som vi er vitne til i det republikanske Frankrike bekrefter robotportrettet som apostelen Paulus profeterte i sitt brev til sin unge medtjener ved navn Timoteus ifølge 2. Tim. 3:1 til 7: « *Vit dette at i de siste dager skal det komme farlige tider. For menneskene skal være egenkjærlige, pengekjære, skryte, hovmodige, spottere, u lydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige, ukjærlige, uforsonlige, baktalere, uten selvkontroll, voldsomme, foraktere for det gode, forrædere, egenrådige, hovmodige, elsker nytelser mer enn elsker Gud. De har en ytre form for gudsfrykt, men fornektens kraft. Vend dere bort fra slike. Det er noen blant dem som går inn i hus og fanger kvinner med et svakt og begrenset sinn, tynget av synd, drevet av alle slags lidenskaper, alltid lærer og aldri i stand til å komme til erkjennelse av*

sannheten . Slik Jannes og Jambres motarbeidet Moses, slik motarbeider disse menn sannheten, **de er fordervede i sinnet og fordervede i troen** . Men de vil ikke gjøre større fremgang; **for deres dårskap skal bli åpenbar for alle, slik som det var med disse to mennene** . » Det er i denne beskrivelsen vi finner disse unge menneskene kalt «de svarte blokkene» som satte fyr på søppelbøtter i Paris og andre store byer i Frankrike i våre nåværende hendelser. Men disse gruppene er bare forløperne til den opprørske atferden som fortsatt vil dukke opp. Dette er bare de første smertene som rammer vestlige befolkninger, og i en overveiende historisk rolle, i Frankrike, hvor troen har blitt dødelig påvirket. Gud tar hevn over nasjonen som våget å trosse og forakte ham først. Og denne historiske sannheten har resultert i konstruksjonen av moderne medisinsk vitenskap, basert på menneskelig intervensjonisme: fra vaksinen oppdaget av Pasteur til Covid-19-vaksinen fra det amerikanske laboratoriet. Men medisinsk vitenskap kan anses som legitim så lenge den behandler sykdommer hvis årsaker er synlige og verifiserbare. Der den slutter å være det, er når den hevder å kurere sykdommer i menneskesinnet mens den ignorerer eksistensen av de usynlige livene til onde engler og gode. Hvis legen ikke tar hensyn til alle kriteriene, er det sikkert at diagnosen hans bare kan være feil. Og dette emnet får meg til å minne om at mennesker er av én art, og at bortsett fra visse særegenheter ved utseende, er vi alle designet etter samme standardtype arvet fra Adam og Eva. Sinnssykdommer manifesterer seg sjelden, eller ikke i det hele tatt, i symptomer som er synlige for omsorgspersonens øyne, selv etter at hjernen er skannet. Tilstedeværelsen av en ondartet svulst kan oppdages, men i dette tilfellet er den nødvendige omsorgen ikke lenger psykiaterens, men legens eller spesialiserte kirurgens. De virkelige problemene i det menneskelige sinnet skyldes, som på Jesu tid, handlingene til usynlige demoner. Som Gud Skaperen kunne han helbrede alle slags sykdommer, men han var virkelig den eneste som var i stand til å helbrede sinnssykdommer. La oss lytte til ham gi dette vitnesbyrdet om « **to rasende demonbesatte mennesker** » som kom til ham i « **gadarenernes land** », ifølge Matteus 8:28-29: « *Da han var på den andre siden, i gadarenernes land, kom to demonbesatte mennesker ut av gravene og møtte ham. De var så rasende at ingen turte å gå forbi.* » Og se, de ropte: «Hva har vi med deg å gjøre, Guds Sønn? **Er du kommet hit for å pine oss før tiden er inne?** » Allerede her bekrefter disse demonene læren i Åp 7,2-3: « *Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med den levende Guds segl. Og han ropte med høy røst til de fire englene som det var gitt å skade jorden og havet,* og sa: « **Skader ikke jorden eller havet eller trærne før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panne** . » «Speilbildet av de to demonene vitner om at de allerede før Jesu seierrike død visste at en dødelig straff i « **den annen døds pinsler** » var forbeholdt dem. Men de kjente ikke Guds frelsesplan, som skulle baseres på hans jordiske inkarnasjon i Jesus Kristus. De ventet på sin tid, men var uvitende om hvordan Gud ville være i stand til å dømme dem til døden i all rettferdighet. Og denne utvekslingen er næring for de utvalgte tro, fordi den vitner, guddommelig, om eksistensen av demoniske ånder som menneskelig vitenskap nekter å ta hensyn til. Medisinene som pålegges de psykisk syke, bryter deres fysiske reaksjoner, men driver ikke ut demonene som dominerer og styrer sinnet til den besatte pasienten. I fravær av guddommelig

inngripen oppnås den eneste mulige kuren hvis demonene selv velger å forlate det bebodde og besatte menneskelige sinnet, men ingen menneskelig medisin kan tvinge dem til å gjøre det. Imidlertid avsløres tilfellene av besettelse som er nevnt i Bibelen bare ved ekstrem unormal atferd. De har fordelen av å få oss til å glemme at hele menneskeheten er besatt hvis Jesus ikke bor i den. Og hva er denne opprørske atferden som observeres i vår nåværende ...» hendelser, om ikke fruktene av en menneskehet besatt av djevelen og hans demoner? Vi er ikke født uskyldige, men skyldige, arvinger til synd og besatt av Satan og hans demoner. Bare autentisk omvendelse anerkjent av Jesus Kristus kan befri oss fra denne dødelige arven, og bare på individuelt grunnlag, på betingelse av at vi samsvarer med standarden satt av Gud.

Ved å velge et demokratisk regime har Frankrike fornyet grekernes og romernes historiske erfaringer etter hverandre. Nå er den eldste demokratiske erfaringen den greske byen Athen har hatt. Det var der den første kjente formen for demokratisk regime ble født, og grekerne før oss prøvde forskjellige former for dette styret i byen, og etter dem også romerne, uten noen gang å være fornøyde med valgene de eksperimenterte med. Så mye at i Athen oppførte en mann ved navn «Thrasybulus» (– 445–389) seg som en diktator fra regime til regime, mot slutten av Republikken Athens uavhengighet, som deretter ble omgjort av Roma til en romersk koloni. Hvis jeg siterer navnet på denne «Thrasybulus», er det fordi profeten Michel Nostradamus i et brev adressert til Henrik, konge av Frankrike, siterte navnet hans for å profetere dominansen til en siste diktator som fransk demokrati må fullføre sin historiske regjeringssyklus gjennom. Alt ved denne profeterte «Thrasybulus» ser ut til å beskrive stilen til president Emmanuel Macron, alltid rett frem, bundet til orden og autoritær. Stilt overfor motstanden fra det franske folket, som ikke lenger kan tolerere hans arroganse og legitimiteten til hans svært tvilsomme autoritære styresett, vil den unge presidenten, alltid altfor sikker på seg selv og sine rettigheter, fra den ene dagen til den andre tre inn i huden til denne profeterte «Thrasybulus». Denne oppfyllelsen vil dermed bekrefte kunngjøringen om en svært kontroversiell profet, men hvis evne til å profetere fakta allerede har blitt anerkjent siden hans tid.

Den greske Thrasybulus ble avvist av athenerne og dro i eksil til Theben. Med soldater vendte han tilbake og inntok Athen. Hans handlinger er preget av hans ønske om å påtvinge demokratisk styre over de omkringliggende folkene. Og jeg tror jeg finner et fellestrekk der mellom denne greske Thrasybulus og vår tid, der president Macron, en stor tilhenger av et forent Europa, gjør det til sin plikt å støtte, ved å bevæpne, det demokratiske Ukraina, hvis uavhengighet er truet av Russland. Et mørkt varsel: den greske Thrasybulus ender opp med å bli drept av innbyggerne i Aspendos... For å lede det mest irreligiøse landet på jorden valgte Gud en mann hvis fornavn Emmanuel betyr: Gud med oss. Hvem kan si at Gud ikke liker humor... mørk. Men vi kan også se der bildet av et opprørsk, vantro folk som avviser og vil drepe «Gud med oss». President Macron deler med den greske Thrasybulus sin avvisning fra sitt folk. Etter hans første periode, som avslørte hans personlighet, ville ikke flertallet av franskmenn lenger ha ham. Men omstendigheter ordnet av Gud gjorde at han ble gjenvalgt for en andre periode. Siden det franske folkets følelser overfor ham ikke har endret seg, er den dårlig

valgte presidenten fortsatt hatet av flertallet av folket. Enhver intelligent mann, klar over situasjonen, ville være svært forsiktig med å ikke irritere dette fiendtlige folket ytterligere. Han oppfører seg tvert imot med den arrogante autoriteten til en president valgt og valgt av hele sitt folk. « *Bokstaven dreper, men ånden gir liv* », sier Bibelen. Emmanuel Macron er riktignok president etter bokstaven, men han er ikke etter ånden, noe som fremgår av hatet som det franske arbeiderfolket føler mot ham, som han, i mangel av et absolutt lovgivende flertall, påtvinger sine avgjørelser gjennom systematisk bruk av artikkel 49, paragraf 3.

Tro, intelligens og visdom

Dette er de tre søylene for frelse som Gud har foreslått.

Tro: Sann tro er tilliten som er plassert i Gud, det vil si å ta hensyn til alle hans bibelske åpenbaringer. Og som sådan får dette verset sitert i Hebr 11:6 sin fulle betydning: « ***Uten tro er det umulig å behage Gud . For den som kommer til Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham .*** » På den annen side, riktig oversatt, fordømmer dette verset Rom 6:23 tvilen: « *Men den som tviler på det han spiser, er dømt, fordi han ikke handler av overbevisning. Alt som ikke er et produkt av overbevisning, er synd.* » Nå, i den originale greske oversettelsen er ordet oversatt med overbevisning ordet tro. Faktisk har oversetteren L. Segond i dette verset rett i å bruke ordet overbevisning, som er det motsatte av ordet tvil. For jeg husker at Paulus tar opp en veldig personlig holdning til kjøtt ofret til avguder, og her bare dette emnet. Han stiller derfor ikke spørsmål ved standardene som er fastsatt av Gud, men bare de to måtene å reagere på dette kjøttet ofret til avguder. Hans resonnement er som følger: Den som har sterk tro vet at det bare finnes én sann Gud; noe som impliserer ideen om at kjøtt ofres forgjeves til ingenting av hedningene. Som sådan gir han seg selv tillatelse til å spise det. Omvendt, den som ser det som en fornærmelse mot Gud i å spise det, dømmer at han ikke bør spise det. Og Paulus dømmer ham svak i troen, fordi han forblir en fange av fordommer basert på Skriftens bokstav og ikke på den menneskelige ånd og den guddommelige Ånd som gir den liv. Dermed er begge atferdene for Gud og Paulus rettferdiggjort i den grad hver av de to typene troende handler i samsvar med det han mener er godt. Dette er grunnen til at ordet overbevisning er perfekt passende. Men det kan ikke erstatte ordet tro overalt, og bare konteksten til emnet som studeres rettferdiggjør det eller ikke. Den beste måten å unngå tvil på er å basere vår dom på Bibelens skrevne uttalelser, hvis lærdommer alle er lærdommer som tar sikte på å bygge opp sann tro. Ved å oppfylle Guds åpenbarte vilje er det ikke lenger noen risiko for å misforstå hans vilje. Og i Rom. 14:6 sier Paulus igjen: « *Én setter dagen for seg selv, en annen anser dem alle for like. La hver enkelt være overbevist i sitt eget sinn.* » Her snakker Paulus igjen om et emne som angår den frie meningen Gud overlater til hver av sine skapninger, etter at de har adlydt normene i hans lover: « *Ta imot den som er svak i troen, og strides ikke om meninger.* » For sann tro er ikke avhengig av en mening, men av lydighet mot en åpenbart guddommelig vilje. Så, ved å se bort fra respekten som skyldes den hellige sabbaten som Gud har helliget

som en hellig hvile, påpeker Paulus muligheten for at alle kan organisere sitt åndelige liv på de første seks dagene i uken, som kun var markert med tall, i henhold til sin kronologiske rekkefølge, for hebreerne på hans tid. De gresk-romerske kulturene var representert i Israel, med alle sine hedenske perversjoner der hver dag var viet til en stor astral guddommelighet. Hebreerne måtte derfor beskytte seg mot denne onde innflytelsen. Og det er den kristne troen som lettest ble vunnet over av denne hedenske forvrengning, etter å ha blitt åpnet for hedningene.

Tro er også det motsatte av syn. Dette er fordi Gud som organiserer troen selv er usynlig. Gud gjør seg bare synlig for menneskeheten gjennom De hellige skrifter som utgjør Bibelen. Og her igjen vil tro begynne med en svært personlig individuell overbevisning hos hver skapning. Hver og en av oss er invitert til å svare på dette spørsmålet: «Er det Bibelen sier sant eller usant?» Men det slutter ikke der, for vi kan også si: «Er det Koranen sier sant eller usant?» og til og med: «Er det historielæreren sier sant eller usant?» Det er opp til hver enkelt å gi sitt eget personlige svar i henhold til sin overbevisning og troens liv eller død. Og det er sikkert at disse tre spørsmålene har sine tilhengere på jorden, og for å styrke sin overbevisning må de alle gi næring til sin tro ved å utdype sin kunnskap om emnet som interesserer dem.

For min del valgte jeg Bibelen, og ved å fordype lesingen og studiet av dens skrifter, nærer jeg min tro. Og jeg er nå sikker på at de to andre spørsmålene er nytteløse og uten solid grunnlag. De historiske rapportene som læres er likevel svært nyttige for å oppsummere hendelsesforløpet som er beholdt. Nivået av historisk kunnskap som er nødvendig for å tolke profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring er ikke særlig høyt. Gud ønsket dermed å bringe sitt lys innenfor rekkevidden av selv de minste på jorden. Sann tro leder de utvalgte til å forstå at de lever i menneskelige samfunn som er dømt av Gud til å forsvinne, fordi de har valgt å ignorere og forakte ham. Og grunnen til dette valget er deres likhet i karakter med hans første skapte motsetning, som ble Satan, djevelen; den første demonstranten i den multiuniverselle livshistorien; lederen og veilederen for opprørsleiren. På syndens jord er denne opprørsleiren representert på mange måter, men Gud prioriterer den første i vår tids historie: det jødiske folket selv, som Jesus Kristus kaller «*Satans synagoge*» uten mystikk i Åp 2,9 og 3,9, fordi de historiske hendelsene som fant sted i Jerusalem i årene 30 og 70 rettferdiggjorde dem. Begrepet «*synagoge*» betyr forsamling på hebraisk og brukes kun om jøder. Denne første opprørsleiren beholdt likevel et tegn på åndelig legitimitet, siden vi, i likhet med djevelen, kan anvende dette verset sitert i Esek 28,5 på den: «*Du var fullkommen på dine veier fra den dagen du ble skapt, inntil det ble funnet urett i deg.*»

Den andre opprørslederen i vår tid har ikke denne legitimiteten, fordi Gud aldri fant ham «rettskaffen i sine veier», og hans kristne religiøse dominans er frukten av en henrykkelse, en kidnapping, en skammelig og bedragerisk mystifisering. Den apostoliske troen var offer for en kraftig og gjennomgripende religiøs rus på grunn av de falske kristne omvendelsene som ble favorisert av freden som ble tilbudt av keiser Konstantin I^{den} store i 313. Denne trofaste troen druknet i en masse falske kristne spredt over hele Romerriket. Og det er på grunn

av dette utbredte frafallet at Gud bestemte seg for å overlevere denne falske kristendommen til en jordisk romersk leder fra år 538, datoen for den sanne grunnleggelsen av den nåværende pavelige romersk-katolske religionen. Gud ønsket dermed å gi sine sanne utvalgte spredt blant de falskt omvendte folkeslagene et bevis på forbannelsen til denne romersk-kristne religiøse organisasjonen. De utvalgte anerkjenner til enhver tid bare Jesus Kristus som det ubestridelige hodet for sin kirke. Og for disse utvalgte har pavelige pretensjoner ingen legitimitet. I Daniel 8 er tre vers nok til at Gud kan oppsummere den religiøse bortføringen av romersk-katolsk tro: Vers 10: «Det opphøyde seg selv til himmelens hær og kastet noen av hæren og stjernene ned på jorden og trampet dem ned.» Roma konverterte til den kristne troen og forfulgte sine hellige. Vers 11: « *Det opphøyde seg selv til hærføreren og tok fra ham det stadige offer-~~og veltet stedet~~, grunnlaget for hans helligdom.* » Paven tilraner seg tittelen som overhode for Kristi kirke, tar bort dens prestelige handling og velter grunnlaget for læren om apostolisk sannhet, det symbolske bildet av dens tempel eller helligdom. Vers 12: « *Hæren ble gitt opp med det stadige offeret på grunn av synd; hornet kastet sannheten til jorden og hadde fremgang i sine foretak.* » Dette verset presenterer en syntese av de to foregående versene, og minner dermed om konsekvensene, men det legger på en svært viktig måte til årsaken til forbannelsen som ble brakt: «på grunn av synd», det vil si på grunn av at praktiseringen av den hellige sabbat ble oppgitt siden 7. mars 321. Og Gud spesifiserer videre, til fordel for sine utvalgte, at han vil la det virke til verdens ende: « *og lykkes med sine foretak* ».

Sann tro er basert på respekt for Guds vilje slik den er uttrykt i hele Bibelen helt til verdens ende. Det er derfor vanskelig å oppsummere eller beskrive den. Derfor blir det nødvendig å identifisere hva Gud kaller falsk tro, slik at de utvalgte ikke gjentar syndene som er begått mot ham. Han maler dermed et slags sammensatt portrett som vi må kunne identifisere falsk tro i alle dens aspekter med. For avhengig av hver persons åndelige følsomhet, er noen ledetråder tydelig synlige, men andre er mye mindre. Og det er på disse mer subtile ledetrådene at Djævelen bygger den falske troen som tar på seg " *en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft* ", ifølge 2 Tim 3:5: "... *har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft. Vend dere bort fra slike.* " Og hva er sann gudsfrykt basert på? På lydighet, denne egenskapen står i absolutte motsetning til den opprørske og onde karakteren som kjennetegner mennene som de utvalgte må distansere seg fra.

Intelligens

Det er påkrevd og forlangt av Gud for de utvalgte som han frelser, slik Dan 12:3 lærer: « ***Og de kloke skal skinne som himmelens klarhet*** , og de som fører mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene for alltid og alltid. »; og Dan 12:10: « *Mange skal bli rensset, gjort hvite og lutret. De ugudelige skal gjøre det onde, og ingen av de ugudelige skal forstå, men de som har forstand, skal forstå* . » I lys av disse to versene er det « *intelligens* » som vil karakterisere de utvalgte i endetiden, og til fordel for de siste «reparatørene av bruddene» som ble etablert fra 1843. Disse bruddene ble gjort i den guddommelige loven av Roma, og Gud spesifiserer: « ***og de som fører mange til rettferdighet, skal skinne som*** »

stjernene for alltid og alltid . » Jesaja profeterer om disse reparatørene av bruddet i Jes. 58:12-13: *« Ditt folk skal gjenoppbygge de gamle ruinene, og du skal reise opp de gamle grunnvollene. Du skal kalles den som reparerer bruddet, den som gjenoppbygger veier, den som bor på jorden. Hvis du holder din fot tilbake fra sabbaten, fra å gjøre din vilje på min hellige dag, men gjør sabbaten til din glede, så du helliger Jahve ved å herliggjøre ham, og ærer ham ved ikke å gjøre dine egne veier eller følge dine egne lyster eller tale forfengelig, da skal du glede deg i Jahve, og jeg vil la deg ri på jordens høyder, og jeg vil la deg nyte Jakobs, din fars, arv. For Jahves munn har talt. »* Den første oppfyllelsen av denne profetien gjaldt det hebraiske folket som vendte tilbake fra fangenskap i Babylon, men en andre oppfyllelse gjaldt sabbatens tilbakekomst i adventisttroen fra høsten 1844. I begge paktene blir de hellige satt i fangenskap; i den gamle pakt i 70 år i Babylon, den kaldeiske byen, og i den nye, i 1260 år under den romerske pavelige dominansen av prostituerte. «Babylon den store.» For mennesker, ifølge ordtakingen, «kan et tre skjule hele skogen.» På det åndelige nivået skjulte «treet» i den gamle pakt faktisk frelsesplanen som ble åpenbart av «skogen» i den nye pakt, for jødene. Og Gud alene kjente til den doble oppfyllelsen av sine inspirasjoner som var profetert til sine tjenere, sine profeter.

Denne lesningen av Daniel 12 får meg til å huske hvordan Gud gir den rollen som en syntese av åpenbaringene i hele Daniels bok, men også av åpenbaringene i Apokalypsen, som vil bli inspirert av Johannes syv århundrer senere. For Gud sier i vers 1: *« På den tiden skal Mikael stå frem, den store fyrsten som står for ditt folks barn. Det skal komme en trengselstid, en tid som det ikke har vært maken til fra det ble til et folk og frem til den tid. På den tiden skal ditt folk bli frelst, de som finnes skrevet i boken. »*

Guds store plan tilskriver frelse til Mikael, engelen ved navn YaHWéH, den som taler til Daniel, og det er viktig å forstå hvorfor det i Åp 12:7 fortsatt er Mikael, franskifisert som Michel, som leder kampen mot djevelen og hans demoner: *« Og det ble krig i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen. Og dragen og hans engler kjempet . »* På denne måten gir Gud løgningen til de som tror de kan klare seg uten sabbaten og helseforordenene som ble lært jødene, ved å hevde å være Jesus Kristus, hvis navn sjelden nevnes i hele Åpenbaringen, fordi Gud foretrekker sine symbolske roller, inkludert påske-«lammet». Den overordnede frelsesplanen ble åpenbart for jøder for jøder i henhold til kjødet og den nasjonale arven frem til Jesus Kristus og fra hans sondød, for åndelige jøder som ble adoptert av Gud med hensyn til omvendte hedninger.

Åpenbaringen, med det dystre navnet Apokalypsen, er dobbelt rettet mot de sanne utvalgte som finnes i de to opprinnelige paktene. Budskapene og bildene som presenteres i denne guddommelige åpenbaringen er hentet fra de som er skrevet i den gamle pakt. De er derfor perfekt egnet til å bli gjenkjent av jøder i denne gamle guddommelige pakt. Ved å navngi Mikael i Åp 12:7, signaliserer Gud til sine utvalgte at navnet Jesus er et foreløpig navn som utpeker ham for hans rolle som soningsoffer; foreløpig, men ikke mindre viktig. For det er under dette navnet Jesus at han frelser sine utvalgte eller ikke frelser. Vi innser da viktigheten av å fullt ut forstå hele frelsesplanen som Gud unnfanger, å følge den

og tilpasse seg den i alle dens påfølgende faser som ble fullført mellom flommen og verdens ende. Åndelige eller kjødelige, de utvalgte er bare jøder som utgjør Guds folk. Og Daniel mottar dette budskapet: « *På den tiden skal de av ditt folk som finnes skrevet i boken bli frelst .* » På den tiden betegner konteksten for Jesu Kristi strålende gjenkomst, hvor de virkelig utvalgte jødene vil få muligheten til å erkjenne frelsen basert på Jesu Kristi sondød. Både rasemessige og åndelige jøder vil bli målrettet og bekymret av trusselen som til slutt vil utsette sabbatsholdere for døden. Inntil det øyeblikket vil fromme jøder forbli ofre for sin tilknytning til fedrenes tradisjon, slik de har gjort de siste to årtusenene. Men ved Kristi gjenkomst vil ikke alle disse jødene konvertere, for det er med jøder som med kristne, blant dem finnes det sanne og falske. Dette er grunnen til at Gud vil holde fast ved sin egen dom over hver av sine skapninger, og allerede ha navnet sitt skrevet i hans livsbok.

Vi leser igjen i Dan 12,2: « *Og mange av dem som sover i jordens støv skal våkne opp, noen til evig liv, noen til skam og evig forakt.* » I dette verset, uten å utvikle detaljene som Åp 20 vil åpenbare, profeterer Ånden prinsippet om de to oppstandelsene som vil være atskilt med « **tusen år** » i henhold til Åp 20,3–4–5–6–7. Denne detaljen bør bemerkes: Gud motsetter seg ikke « *evig liv* » og « *evig* » død , men « *evig liv* » og « *evig vanære* ». Dette er fordi døden er en overgang fra skapt liv til intethet; dette er hva Bibelen alltid lærer om det. « *Vanære* » er, etter dommen om « *den annen død* », det eneste som vil bli igjen av de onde i form av evige dårlige minner for de utvalgte som vil overleve i evigheten.

Den falske romersk-katolske troen har fått mange til å tro at «mentalt defekte» vesener automatisk ble mottatt og frelst av Gud. Betydningen den gir intelligens beviser det motsatte og avslører ytterligere leiren av djevelske løgner som streber etter å bedra og forårsake døden til så mange ofre som mulig. Da Jesus erklærte: « *Salige er de fattige i ~~anden~~, for himmelriket er deres!* », spesifiserte han ikke at han snakket om *den levende Guds* «*Ånd* », og alle de som ikke har intelligensen til å forstå den, har akseptert transkripsjonen «*ånd*», som også kan betegne menneskets ånd. Det er derfor bare intelligens, den sanne, som styrer tolkningen av dette ordet «*Ånd*». Og hva kunne menneskeheten forvente av læren gitt av den spennende Vigilius, den første paven som ble plassert under denne tittelen i Romas sete, først i Lateranpalasset, deretter i Vatikanstaten utenfor Roma. Nå var dette stedet i Vatikanet preget av tilstedeværelsen av et tempel dedikert til Asklepios, den romerske guden i form av en « *slange* », så Gud ga oss et tegn som rettferdiggjør disse versene fra Åp 12:14-15: « *Og kvinnen fikk to vinger av en stor ørn, for at hun skulle fly ut i ødemarken, til sitt sted, hvor hun blir nær i en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansikt.* » Og ***slangen spydde ut av sin munn vann som en flom*** etter kvinnen, for å la henne bli revet bort av flommen. «Allerede kom « ***arrogante ord*** » ut av « ***munnen*** » til det vatikaniske pavedømmet, symbolisert som et « ***lite horn*** » i Dan 7:8: « *Jeg så på hornene, og se, et annet **lite horn** kom opp midt blant dem; og foran **det ble tre av de første hornene rykket opp** ; og se, **i det var øyne som et menneskes øyne** , og **en munn som talte store ord** .* »

Intelligens ble ikke bare gitt av Gud til menneskeheten, for i dyreriket finner vi også intelligente vesener. Derfor bør mennesket bare betraktes som et

levende vesen, om ikke et dyr. Det som virkelig skiller mennesket fra dyr, indikeres i dette verset i Fork 3:11: « *Alt gjør han godt til sin tid, og **evigheten har han lagt i deres hjerter** , selv om mennesket ikke kan fatte det verk Gud gjør fra begynnelse til slutt.* » Dette er minst én ting Gud ikke har gitt til noe dyr. Og det andre er dets evne til å dømme godt og ondt; noe som intet dyr kan gjøre, fordi frykten som hunden eller katten eller et hvilket som helst annet husdyr har for sin herre er basert på intonasjonen i stemmen som uttrykker ømhet, mildhet eller sinne, og ikke på ordene som blir sagt av denne herren. Gjennom trening kan dyret imidlertid lykkes med å etablere en forbindelse mellom et talt ord og en oppgave som skal utføres. Vår menneskelighet reagerer på samme måte, men ved å mestre mengder av ord som utgjør et språk. Nå ber Gud sine utvalgte om å innvie seg i himmelens språk, som selvfølgelig krever intelligens, men også visdom, denne ypperste guddommelige gaven.

Visdom

Det er preget av bruk av intelligens for finesser åpenbart av Gud. Under sin jordiske tjeneste talte Jesus til det jødiske folket i lignelser, et språk som var hermetisk for det bare animerte mennesket. Men dette språket talte til dem som Gud ga visdom til. Og det må erkjennes at ingen av de 12 utvalgte apostlene hadde denne uunnværlige visdommen. For Jesus valgte dem blant trengende og uuttannede mennesker, dette frivillig for å trene og instruere dem direkte selv. Ved å forklare dem spesielt den skjulte betydningen av lignelsene sine, fikk Jesus dem til å forstå hvordan et bilde kan bære et budskap som kan tilskrives forskjellige, men sammenlignbare situasjoner. Denne sansen for å tyde bilder har ingenting intellektuelt ved seg, og gårdsdagens og dagens skriftlærde og fariseerne var og er fortsatt for intellektuelle til å vie sin interesse til sammenlignende bilder. Jesus sammenlignet sine utvalgte med barn ikke uten grunn, for til tross for alderens utseende, forblir den voksne for Gud et aldrende barn, men likevel et barn. For Gud finner i barnet det den voksne finner der: tillit, lydighet, avhengighet og hengivenhet i de beste tilfeller, men også ulydighet, motsetning og opprør i de verste tilfeller. Visdom hviler ikke på menneskelig instruksjon, og Gud kan le når han ser mennesker presentere seg som «vise». Bare den som Gud gir visdom til er verdig dette begrepet, og han gir den ikke ubetinget. Visdom åpner tilgang til himmelens språk, som er lukket for andre mennesker. Derfor gir Gud den bare til tjenere han anser verdige til den basert på vitnesbyrdet om de gjerningene som deres tro frembringer. Jesus sa: « *Til den som har* , skal det gis mer.» Dermed øker visdommen hos dem som ærer den og anser den som den mest dyrebare gaven Gud kan tilby sine utvalgte på syndens jord. For denne verdsettelsen utgjør i seg selv et embryo til den visdommen som Gud vil få til å vokse. Menneskelig intelligens og visdom, så vel som dyrets intelligente instinkt, er basert på og fører til det samme målet: selvbevaringsinstinktet. Vel vitende om at livet er truet, har ethvert levende vesen refleksen til å beskytte det, og av denne grunn er det klart til å gjøre hva som helst. Den som blir angrepet forsvarer seg selv og angriper sin aggressor når det er nødvendig. Men uten visdom tenker det levende mennesket bare på å forsvare seg mot motstanderen som øynene hans ser og identifiserer som sådan. På det åndelige nivået er han fullstendig ubevæpnet og sårbar, fordi motstanderen hans er usynlig. I motsetning til ham identifiserer den

utvalgte gjennom sin visdom og levende tro den usynlige angriperen som Guds Ånd advarer ham mot, og han kan dermed bygge sitt forsvar og sin beskyttelse ved å få dem fra Gud, kilden til all visdom og den mektigste av alle forsvarere og beskyttere.

Visdommen tilbyr derfor mennesket som er utvalgt og velsignet av Gud, en tredje relasjonell dimensjon; de to første er, parallelt, det visuelle forholdet og det auditive forholdet som kjennetegner det normale mennesket. Å snakke himmelens språk og forstå det gjør den jordiske utvalgte til en autentisk borger av himmelriket. For denne guddommelige visdommen er et pant gitt av Gud i påvente av avreisen fra syndens jord, til himmelen hvor Jesus har beredt et sted for alle sine utvalgte i løpet av 6000 år med jordisk liv.

Vi leser i Åp 17:9-10-11: « **Her gjelder det sinn som har visdom** . *De sju hodene er sju fjell, som kvinnen sitter på. De er sju konger: fem har falt, og én er, og den andre er ennå ikke kommet. Og når han kommer, skal han bli en kort stund. Og dyret som var og ikke er, er selv den åttende konge, og er av de sju og går til fortapelsen.* » Gud presenterer her grunnlaget for en gåte som bare hans visdom kan avklare. Han anvender her det samme prinsippet som han anvendte med sine apostler, som det var tillatt å motta forklaringene på Jesu lignelser, mens det ikke var tillatt for resten av det jødiske folket. Den beste beskyttelsen av guddommelig sannhet hviler på det faktum at han kontrollerer og leder sinnene til alle sine utallige skapninger. Det guddommelige forbudet kan heller ikke brytes eller overtres av den opprørske mannen, for hvem det guddommelige mysterium må forbli et uforståelig mysterium inntil sin død. Som grunnlag for dechiffreringen av denne gåten ligger en avklaring gitt av Jesus til Johannes i vers 7: « *Og engelen sa til meg: Hvorfor undrer du deg? Jeg skal fortelle deg hemmeligheten med kvinnen og dyret som bærer henne, det som har de sju hodene og de ti hornene.* » Bare dette verset lar oss definere konteksten som tjener som grunnlag for gåten som foreslås videre. Referansekonteksten er derfor den fra Johannes' tid, det vil si den for de første leserne av denne åpenbaringen. Og denne konteksten er den for det keiserlige Roma, som i gåten representerer den sjette « **kongen** » eller det dominerende regimet, som er utpekt med avklaringen « **en finnes** ». I denne konteksten regjerer de romerske keiserne fra Roma, men under den « **syvende kongen** » eller regimet vil den romerske keiseren regjere fra øst, Konstantinopel for Konstantin og hans etterfølgerarvinger etter 313, eksarkatet i Ravenna for keiser Justinian i 538. I dette « **syvende** » romerske styret blir byen Roma forlatt av sine keisere og invadert suksessivt av tre invaderende barbarfolk beseiret av Romerriket; Herulene i 476, vandalene i 534 og østgotene som ble drevet ut av Roma i 538, det vil si de tre hornene som ble senket foran Dans lille horn. 7:8: « *Jeg så på hornene, og se, et annet lite horn kom opp midt iblant dem, og tre av de første hornene ble rykket opp foran det ; og se, det hadde øyne som et menneskeøyne og en munn som talte arrogant.* » Goterne kom alle fra Nord-Europa, og i dette finner vi, anvendt på det troløse kristne Europa, det som allerede skjedde med det troløse Israel i den gamle pakt; den profeterte inntrengeren kom også alltid fra nord.

Gåten profeterer deretter om det romerske pavelige styret som ble etablert i Roma etter at det ble utfridd fra østgoternes herredømme i 538, og sier om det: «

Og dyret som var og ikke er, er selv en åttende konge og er en av de sju og går til fortapelsen. » Den historiske oppfyllelsen plasserer effektivt det romerske pavelige etablissementet i tiden til de sju nevnte romerske regime, og på grunn av sin strengt religiøse karakter, det « **åttende » kongen» av** denne gåten, en « **konge »** sier «**annerledes »** i Dan 7,24: « *De ti hornene er ti konger som skal oppstå fra dette riket. En annen skal oppstå etter dem, **han skal være annerledes enn den første** , og han skal kue tre konger. »* Og i tillegg, angående ham, spesifiserer Dan 8,23: « *Ved slutten av deres herredømme, når synderne er fortæret, **skal det oppstå en konge som er frekk og listig.** »* Alle kan se hvor mye den pavelige pompen faktisk er basert på list og det luksuriøse utseendet til klærne til presteskapet, kardinalene og biskopene, og den forførende kulten som gis til « *festningsguden »* i Dan 11,38, eller befestede bygninger, som utgjør katedralene hvis stadig høyere og skarpere spir peker mot himmelens guddommelige styre: « ***Men festningsguden skal han ære på sin pdestall ; denne guden , som ikke kjente sine fedre, skal han hylle med gull og sølv, med edelstener og kostbare ting.** »* Dette ledsages av *den «arrogante »* holdningen til pavelig forakt for sannheten som er åpenbart i Bibelen. Du kan dermed forstå hvem det er passende å tilskrive brannen som ødela hovedspiret og taket på katedralen «Notre Dame de Paris»; hvert av disse begrepene utgjør en årsak til guddommelig vrede som Gud knapt kan kontrollere. «Udyret går til fortapelsen» spesifiserer gåten, som er det Dan 7:11 bekrefter ved å si: « ***Jeg så da, på grunn av de arrogante ordene som hornet talte , og mens jeg så på, ble dyret drept, og kroppen dets ble ødelagt, gitt til ilden for å bli brent .*** Åp 17:16-17 bekrefter ved å si: « ***De ti hornene som du så, og dyret, skal hate skjøgen, de skal kle av henne og gjøre henne naken, de skal ete hennes kjøtt og fortære henne med ild.***» For Gud har gitt dem i hjertene å gjøre hans vilje og være enige, og å gi sitt rike til dyret, inntil Guds ord er oppfylt .» Åp 19:20 profeterer videre om denne endelige straffen for dyret: « *Og dyret ble tatt, og med det den falske profeten som hadde gjort mirakler for det, og med dem forførte han dem som hadde tatt dyrets merke og dem som hadde tilbedt dets bilde. **De ble begge kastet levende i ildsjøen som brenner med svovel .** »* For denne ødeleggelsen vil det imidlertid være nødvendig å vente til slutten av det syvende årtusen, slik at jorden ved den siste dommen vil få utseendet til «en ild- og svovelsjøen », profetert av den nåværende sporadiske aktiviteten til vulkanene spredt over hele kloden. Den underjordiske magmaen vil da spres over hele jorden og fjerne vannet fra havene.

Det er denne guddommelige visdommen jeg skylder min forståelse av de guddommelige mysteriene hvis forklaringer jeg presenterer for dere. Velsign derfor med meg denne levende Guds strålende visdom, for den bygger opp din og min frelse.

Livet uten instruksjoner

I dag vender jeg tilbake til emnet menneskers fysiske og mentale helse, fordi disse tingene betinger deres velvære. Mens det kjødelige livet bare har syv år igjen av seg, lar vår guddommelige Far i Kristus meg innse og identifisere

årsakene til lidelsene som dukker opp og påtvinger seg i løpet av livene våre. Snart åtti år gammel skulle jeg gjerne ha forstått disse tingene fra fødselen av, men som alle mennesker gikk jeg inn i livet uten å kjenne dets instruksjoner, og før meg mottok ikke foreldrene mine det fra sine heller. De kunne derfor ikke overføre noe til meg, og Gud, den eneste som visste alt og hadde svaret på alt, ventet til jeg var moden for å snakke til meg og veilede meg. Prioriteten i hans budskap var å svare på det trefoldige spørsmålet «hvem er jeg, hvor kommer jeg fra, hvor skal jeg?» Jeg er et livspust og en levende ånd, jeg kommer fra intetheten, og jeg går mot evigheten, tilbudt i Jesus Kristus.

For å forstå hva vi blir, må vi gå tilbake til hele vår livsløp. Det begynner i mors livmor, i hennes livmor, hvor vi flyter i morkakens væske. Og denne detaljen er ekstremt viktig for å forstå resten av vår evolusjon. Fordelen med denne indre badingen er at den lar det menneskelige embryoet utvikle seg harmonisk, siden hele overflaten av kroppen under konstruksjon ikke utsettes for noe trykk som kan hindre celleutvikling. Programmet som ligger i DNA-et i vårt genom utføres dermed uten problemer, forutsatt at kroppen ikke lider skade av å bli viklet rundt navlestrengen som forbinder den med morens næringsorganer. Etter fødselssmertene går barnet inn i det jordiske livet og puster luft. Men hva forandrer seg for ham i denne fasen av livet! Han oppdager konsekvensene av loven om jordisk tyngdekraft og kan angre på forholdene i sitt tidligere liv, hvor kroppen hans fløt i ekstrem mykhet. Det er denne opplevelsen, skrevet i vårt ubevisste minne, som rettferdiggjør følelsen av velvære som oppnås i et vannbad hvor vår nakne kropp igjen kan frigjøre seg fra tyngdeloven. For å gå inn i livet består i å bli konfrontert med flere brutaliteter. Og allerede nå, vi føler kroppens tyngde, føler varmen eller kulden, føler friksjonen av klær mot huden, så mange aggresjoner som det nyfødte barnet må tilpasse seg! En fødselsteknikk senker den nyfødte babyen ned i et lite badekar hvor den kan flyte en stund til ved morens side. Babyen blir dermed midlertidig beroliget, og dens vei mot livet og dets begrensninger blir dermed dempet. Men barnet må til slutt konfrontere livet som er gitt på jorden av synd, ansvarlig for alle dets brutale aggresjoner, som bare er konsekvensene av forbannelsen som rammer hele menneskeheten.

Hva ville brukerhåndboken for menneskets jordiske liv si? Det er én grunnleggende ting å vite, og denne tingen fikk Gud meg til å skrive for mange år siden i teksten til en sang jeg komponerte. Her er ordene: «Vane er en lov som man ikke kan unnslippe, og når du tror du har lykkes, dominerer den deg mer enn noen gang, Satan holder deg, han holder deg godt.» Den gangen tilskrev jeg dette prinsippet til forskjellige rusmidler, de mindre sterke, koffein fra kaffe, nikotin fra tobakk, alkohol, og de sterkere, opium, kokain og andre. Jeg så da bare det som ble tydelig i menneskehetens nåværende hendelser. I dag avslører jeg mindre åpenbare ting, men likevel svært skadelige, som er skapt av vane. I den tredje dimensjonen lider vår fysiske kropp stadig av konsekvensene av vaner som, stadig fornyet, bærer konsekvenser av lidelser, sykdommer og dysfunksjon i våre hovedorganer. Så på benkene på skolen sin hvor han tilbringer mange timer, favoriserer barnet som sitter slengt over pulten sin rundingen av ryggraden som vil bli til skoliose med all ryggsmertor som kan prege denne sykdommen som, hvis den ikke korrigeres, vil forverres med alderen. Jeg har allerede snakket om

måten å sove på, og jeg må komme tilbake til dette emnet fordi jeg i dag vet at jeg har lidd av konsekvenser på grunn av vanen med å sove på siden, med hodet hvilende på en pute. Jeg oppdaget min avhengighet av denne vanen, fordi jeg har størst problemer med å sovne på den andre siden, eller enda verre, på ryggen. Likevel virker denne stillingen på ryggen å være den mest gunstige for å unngå misdannelser i kroppen og ansiktet vårt. Fordi det å sove på siden komprimerer hudvevet på den siden av ansiktet som hviler på puten. Og jeg forstår da hvorfor mine venstre øyelokk åpner seg mindre enn mine høyre øyelokk. Faktisk utvikler øyne seg under svært forskjellige forhold; høyre øye utvikler seg fritt, mens venstre øye, komprimert av puten, forblir i lange timer hver natt i en tett tilstand som forvrenger utviklingen. Nettene våre bygger strabismus og den langsomme og progressive deformasjonen av vår fysiognomi. Et konstant presset øye ender opp med å deformere seg selv, og dette fornyede trykket kan forårsake ovalisering av det og linsen, noe som fører til astigmatisme; noe som bekymrer meg. Kroppen vår har derfor den uheldige ulempen at den raskt kan tilpasse seg en ny vane som den tilegner seg, bare ved hyppigheten av fornyelsen av vanen. Men fasen med å endre vanen er svært vanskelig å oppnå. Naturen vår krever ikke noe mer enn å følge sporet som er tegnet av den tilegnete vanen. Mitt ønske om å sove på ryggen resulterte i at jeg forble våken uten å sove i flere timer, og til slutt kom søvnen med stor skjørhet, drømmer og en tidlig morgenoppvåkning i en utmattet tilstand. Et slikt resultat er skuffende, men helt forutsigbart. Fordi jeg vet at jeg må insistere en stund på å bytte fra å sove på siden til å sove på ryggen, men utfordringen rettferdiggjør den nødvendige innsatsen, fordi jeg sterkt ønsker å frigjøre venstre øye fra dette nattetrykket som tetter det.

Etter hvert som vi vokser og eldes, legger vi også på oss vekt, noe ryggraden vår støtter. Og hvis nakkevirvlene bare støtter vekten av hodet når vi står, er det ikke det samme for korsryggvirvlene, som støtter vekten av hele den øvre delen av kroppen vår. Derfor må vi absolutt sørge for at ryggraden vår er i den mest gunstige nattposisjonen for den, og unngå den falske komforten av mykhet og fleksibilitet. Fordi under søvnen slapper alle muskler og sener av, og hele kroppen vår er underlagt tyngdelovens forferdelige; den henger og tilpasser seg støtten som holder den, og tar på seg hele sin form, gunstig eller ikke. Derfor er denne tiden av nattesøvnen som kalles "den lille døden", gjenopprettende eller destruktiv, avhengig av dens innflytelse på vår kortsiktige og langsiktige helse. Denne daglige tiden med bevisstløshet opptar en tredjedel av vår eksistens, noe som er betydelig og gir den en god plass i livets brukermanual. Når man kjenner kroppens behov og dens bein- og muskelstruktur, kan hver person velge den typen sengetøy de trenger, som må forbli fast og ikke under noen omstendigheter være for mykt. Men uansett, for å bevare vår sanne uavhengighet, må vi unngå å falle under vanens avhengighet på mange områder. Vanen binder oss med lenker som er vanskelige å bryte. Det virkelig frie mennesket drar nytte av evnen til å tilpasse seg raskt til enhver situasjon, og jeg gir dere dette vitnesbyrdet som Jesus Kristus og hans apostler opplevde. Kvelden før han ble arrestert, forberedte Jesus seg på å tilbringe sin siste natt på Oljeberget, med ansiktet mot Jerusalem. Overveldet av trettheten som hadde samlet seg i løpet av dagen, trengte apostlene hans å sove, slik de pleide, og de forsto først etter arrestasjonen hvor mye Jesus ville ha ønsket

at de skulle hjelpe og støtte ham i hans siste øyeblikk av frihet. Det er ingenting mer legitimt enn behovet for å sove, men den natten fikk denne vanen et grusomt preg for vår Frelser, som dermed ble fratatt den broderlige støtten fra sine apostler, som han elsket så høyt. Jeg tilbrakte personlig søvnløse netter for å dele lyset som Gud lot meg oppdage. Iveren og gleden ved å gjøre dette guddommelige lyset kjent holdt meg våken, og jeg lærte hvor nødvendig det er å ikke være avhengig av noe: søvn eller noen annen vane.

Uvitende om livets regler har mennesker generasjon etter generasjon lært barna sine å tilpasse seg vaner som de ubevisst har blitt slaver av. Min egen mor var et typisk eksempel på denne typen, og jeg var det stikk motsatte. Hennes liv var som et urverk, mens mitt forble fritt og uavhengig. Vi hadde derfor store problemer med å bli enige, ettersom vår oppførsel var så forskjellig. Men hun elsket Herrens sannhet og sovnet inn i sin fred og frelse, etter å ha mottatt de nye profetiske innsiktene som Gud lot meg oppdage og kjenne. Våre forskjeller var kjødelige og skilte oss bare på syndens jord. I Guds kommende rike vil disse kjødelige forholdene ikke lenger eksistere, og bare kjærligheten til Herrens sannhet vil forbli i sinnene til englene vi vil ha blitt.

Vaner angår rytmen i matinntaket vårt. Og jeg husker det gamle ordtaket «du må spise for å leve, ikke leve for å spise». Å spise for å leve holder kroppen i live og i god form; å leve for å spise fører til fedme og hormonelle ubalanser, som i verste fall er dødelige. Et annet ordtak sier: «Den som sover, spiser.» Og det er sant at kroppen gjenvinner mer vitalitet fra en god søvn enn den får fra et måltid ved fysisk utmattelse. Dessuten fordømmer dette ordtaket «Den som sover, spiser» med rette måltidet som spises før leggetid. Hele vår sjels gode helse krever den næringen den trenger og krever for å sikre alle sine fysiske og mentale funksjoner, uten å overbelaste kroppen vår. Og ved å følge dette prinsippet har jeg opprettholdt den samme høyden og vekten som jeg har hatt siden jeg ble voksen. Jeg har ikke noe unødvendig fett, ingen overvekt, og jeg tyr ikke til noen medisiner, alt dette takket være vår Herre Guds opplyste råd. Etter å ha oppdaget og praktisert fordelene ved vegetarianisme på en sivilisert måte siden 1970, gjennom vitnesbyrdet til en venn som praktiserte det med udiskutable resultater, fordi han var kroppsbygger, har jeg fulgt denne måten å spise på, religiøst, siden 1980, året jeg ble døpt i Syvendedags Adventistkirken i Valence sur Rhône i Frankrike. Denne vennen hadde selv blitt Syvendedags Adventist et år før meg. Min lesning av 1. Mosebok og de guddommelige kostholdsforskriftene som er sitert, lot meg forstå hvordan Gud hadde forberedt meg fysisk før han instruerte meg åndelig, og dermed bekreftet ordtaket «et sunt sinn i et sunt legeme», som Gud forvandler til «et hellig sinn i et hellig legeme», for det er til « **hellighet** » eller « **helliggjørelse** » han kaller oss i Jesus Kristus, sammen med alle andre syndere som er arvinger til arvesynden. Han kaller alle som ønsker å finne sann frihet ved å bli befridd fra syndens slaveri der mennesker er fanger av dårlige vaner som menneskelige lover forvandler til legitimerte og legaliserte skikker og tradisjoner. Det er for å motstå og unnsnippe disse kollektive forbannelsene at de utvalgte i Kristus må forbli frie og uavhengige, vel vitende om at deres frelse og beskyttelse på jorden bare avhenger av Gud og av Ham alene. Sann frihet er den eneste måten å vitne for Gud mot synden. Han tilregner sine motstandere i

fiendens leir. Men for å motstå synd må den identifiseres perfekt, og dette er formålet Han ga sine profetiske åpenbaringer. Kunnskap om instruksjonene for livet angår like mye troens sannheter som identifiseringen av de dårlige vanene i vår nattesøvn. Livet kan ikke dissekteres; det danner en helhet som omfatter alle tenkelige subjekter. Ved å skape oss er Gud skaperen av alt som representerer oss som en individuell sjel bestående av en kropp og en ånd. Våre lidelser deles av Ham, men de lar oss forstå at årsaker genererer uunngåelige effekter. Hvis et barn ikke lærer hva ild er, kan det kaste seg i ilden og dø brent. Vi vet hvor lite andres råd blir lyttet til, mens lærdommene vi opplever personlig er sviende, men mottas og registreres i vår hukommelse og vår intelligens. Det er derfor vi blir født uten å kjenne instruksjonene for livet ... vi må oppdage det gjennom erfaringer levd i vårt eget kjød og vår ånd. Og så må vi ikke glemme at vi blir født i kjødets forbannelse, og at vår overgang i det jordiske livet bare representerer et stadium av utvelgelse for evig liv hvor risikoen for ondskap ikke lenger vil eksistere. Ondskapen og lidelsene knyttet til livet på jorden i synd har det eneste formålet å få oss til å ønske oss det perfekte himmelske livet uten noe ondskap. Det er derfor Ånden i Åp 21:4 erklærer om de utvalgte som blir frelst ved Jesu Kristi gjenkomst: « *Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller gråt eller smerte, for de første ting er forbi.* » Og tiden da disse betingelsene vil bli satt i verk, er bare syv år foran oss.

Den globale situasjonen ved utgangen av mars 2023

President Putin, Russlands leder, ønsket presidenten for Folkerepublikken Kina, Xi Ji Ping, velkommen på et offisielt besøk med stor ære. Samtidig var Russland vertskap for afrikanske presidenter, noe vestlige medier ikke ønsket å nevne. Faktisk ønsket den vestlige leiren frem til da å tro på muligheten for kinesisk nøytralitet, og hevdet at kommersielle interesser gikk foran politisk forpliktelse. Det er sant at Kina i en fredsplan foreslått av Kina for konflikten mellom Russland og Ukraina viste seg for fred uten å ta parti. De la imidlertid ikke skjul på at de har et spesielt bånd med det russiske folket. 30. mars viste imidlertid bilder en kinesisk president som oppfordret sine militærledere til å forberede seg på å bekjempe en mulig angriper. Militærbudsjettet vil nå 7 % av BNP; dette representerer en enorm militærinvestering. Kina forbereder seg derfor også på krig, uten tvil med sikte på å gjenerobre øya Taiwan. I denne sammenhengen skal imidlertid Emmanuel Macron reise til Kina ledsaget av Ursula Von Der Leyen, president i EU-kommisjonen. Det er ingen tvil om at europeiske myndigheter vil prøve å overbevise den kinesiske presidenten om ikke å levere våpen til Russland, og kanskje, som de pleier, vil de ledsage forespørselen sin med trusler om sanksjoner som vil bli ilagt Kina av hele den vestlige leiren. Og det er her en stor feilvurdering risikerer å føre til det motsatte av hva de ønsker å oppnå. Fordi Vesten faktisk ønsker å forby Kina å gjøre mot Russland det de selv gjør mot Ukraina, basert på legitimiteten til deres vestlige lov vedtatt av FN. Men europeerne virker ikke klar over nivået av sin avhengighet av Kina, fordi det ikke lenger bare er russisk gass de ville bli fratatt, men alt Kina

produserer og importerer til Europa for å utstyre rundt 300 millioner innbyggere. Fordi Europa rett og slett er utstyrt av kinesisk produksjon som ankommer i rekker av lasteskip lastet fire etasjer høyt med metallcontainere. Uten Kina går Europa seksti år tilbake, bortsett fra at det ikke lenger vil ha selskapene som tjente det rike den gang. Situasjonen ville derfor være verre enn alle de det har krysset. Når det gjelder Kina, har det muligheten til å handle med Østen, Midtøsten og Afrika. Og gitt befolkningstettheten, omtrent 1 milliard og 400 millioner innbyggere, har landet mye arbeid å gjøre for å utstyre sin egen befolkning, som nå, takket være Vesten, har alle de tekniske midlene for å dekke sine behov. Når det er sagt, oppstår spørsmålet: Hvordan vil Xi Ji Ping reagere på en trussel om vestlige sanksjoner? Jeg tror han vil late som om han ønsker å opprettholde handelsforbindelser med Vesten, men han vil ikke forplikte seg til noe, og på en mer eller mindre skjult måte vil han forsyne Russland med våpen. Vesten vil oppdage handlingene hans og vil bli tvunget til å knuse den ene kurven de hadde lagt alle eggene sine i. Og denne ødelagte økonomiske omeletten vil føre til uro og irritasjon blant folket i Europa, konkurser, interne konflikter, hungersnød og dødsfall.

Vestlendinger er også bekymret for den militære hjelpen som Nord-Koreas president Kim Yong-un har gitt Russland. Han legger ikke skjul på sitt ønske om å hjelpe Russland mot den vestlige leiren, der han, sammen med Amerika, finner Sør-Koreas partner, sin kroniske arvefiende.

Japan har på sin side også besluttet å gjenoppbygge, og tilbyr allerede sin offisielle støtte til Ukraina, som støttes av Amerika.

Til slutt viser Lukasjenko, Hviterusslands president, sin frykt for en eskalering som fører til atomkrig. Hans offisielle budskap oppfordrer til å søke fred gjennom forhandlinger for å unngå en eskalering, og dette budskapet begynner med å si: «Jeg tar risikoen med å si ... osv.» Han tar en risiko med sin venn Putin, som støtter ham politisk og militært. Men samtidig ønsker han velkommen ankomsten av russiske taktiske atomvåpen til landet sitt. Mange vil gjerne vite hva Putin og Xi sa til hverandre under møtet i Moskva. Men Putin la absolutt ikke skjul på sin beslutsomhet om å oppnå målet han satte seg ved å starte sin «spesialoperasjon» i Ukraina. Han måtte forsvare sin sak ved å minne om at denne «spesialoperasjonen» er i ferd med å utvikle seg til en internasjonal krig på grunn av amerikanernes og den europeiske NATO-leirens impulsive reaksjon. Hvis det er noen som kjenner Putins tankegang godt, er det hans venn Lukasjenko, og hans siste budskap som oppfordrer til forhandlinger er det beste beviset på Putins absolutte beslutsomhet om å oppnå sine opprinnelige mål. Men de vestlige NATO-maktenes oppførsel har i betydelig grad endret hans opprinnelige mål, fordi tilførselen av våpen som dreper russiske soldater gir næring til et hat mot dem som krever hevn mot hele den vestlige leiren. Og i denne vestlige leiren bør dette behovet for hevn forstås, men dette er ennå ikke tilfelle, for tvert imot har den ukrainske motstandens halve suksess gitt opphav til håp om et nederlag for Russland, noe som materialiserer seg i ytterligere militærhjelp til Ukraina og dermed øker eskaleringen. Vi er i et avgjørende øyeblikk i denne konflikten, ettersom de to hærene, som har kjempet i et år nå, nå er moralsk og militært svekket på grunn av uttømming av ammunisjon av alle

slag: kuler, granater, missiler, droner, stridsvogner og kanoner. På ett år har de imponerende lagrene av bomber blitt oppbrukt, eller nesten, ettersom skuddtakten har sunket drastisk i begge motstående leire. For vår Skapergud, som frelser i Jesu Kristi navn, har dette krigsåret spilt en grunnleggende rolle i forberedelsene til neste fase der Russlands mål ikke lenger bare vil være Ukraina, men Vest-Europa i sin helhet.

Uten å presentere disse tingene som en guddommelig åpenbaring, lar jeg tankene mine tegne muligheter basert på aktuelle hendelser. Og jeg resonnerer slik: De påfølgende angrepene på Europa fra « kongen i sør » og « kongen i nord » kan bare finne sted hvis Amerika trekker seg tilbake fra slagmarken, det vil si fra Vest-Europa. Den europeiske iveren til fordel for Ukraina kan bare forklares med europeisk føyelighet med Amerika, denne store globale militærmakten som alle NATO-medlemsland er avhengige av for å forsvare seg mot sine fiender, i dette tilfellet våren 2023 Russland, den andre store militærmakten på jorden. En hendelse som jeg fortsatt ikke er klar over, må føre til at Amerika trekker seg ut av Europa; hva kan denne hendelsen være? Amerikanske presidentvalg nærmer seg, og akkurat i dette øyeblikk ønsker en svart aktor å tiltale Mr. Trump av grove grunner som er unyttige å utvikle her. Men hele det republikanske partiets leir fordømmer en politisk manøver som tar sikte på å sette kandidat Trump på sidelinjen og hindre ham i å delta i disse valgene. Denne gangen kan USAs Amerika, i kaos, godt bli de splittede statenes Amerika. For Jesus Kristus kan handle mot det ved å bryte sin « hytte » for det. « **Forening** » slik han gjorde på profeten Sakarjas tid ifølge Sak 11:14: « *Da brøt jeg min andre stav, **Forening**, for å bryte brorskapet mellom Juda og Israel.* » « Krigstiden som Gud forbereder over hele jorden er basert på dette prinsippet om ødeleggelse av etablerte « **unioner** ». Dermed kan den amerikanske unionen forsvinne for å fremme forsvinningen av den europeiske unionen, som tok den som modell. Det sier seg selv at hvis Amerika ble absorbert av en borgerkrig, ville verken ha ønske eller mulighet til å tilby våpen til Ukraina og Vest-Europa, som støtter det. Dette programmet holder ganske logisk, men overraskelser kan fortsatt bringe andre data frem i lyset som fører til andre forklaringer. Men i mellomtiden er det i erfaringene Amerika har opplevd at dets tilbaketrekning fra den europeiske konflikten må finne sin begrunnelse. Bortsett fra det nevnte tilfellet, kan Amerika finne seg selv involvert i en krig mot Kina, som ønsker å erobre Taiwan. Det er fortsatt en svært reell mulighet. Og i denne situasjonen ville det være vanskelig å håndtere en krig mot Russland i Ukraina samtidig. I Daniel 11:40 til 45 nevner ikke Gud de andre nye militærmaktene som har dukket opp i verden: Kina, India, Nord-Korea, Iran, alle potensielle fiender av vesteuropeere. Men vi kan allerede se mulighetene for krigslignende allianser mellom disse.» land. Det er bare dag etter dag at Putin ser sin opprinnelige plan for en «spesialoperasjon» bli til en stor internasjonal verdenskrig. Det er sant at han ikke hadde forutsett denne utviklingen av hendelser, men hvem gjorde det? Ingen på jorden, men bare én og alene, den store Gud inkarnert i Jesus Kristus. Han forberedte på forhånd alle detaljene som skapte denne uløselige situasjonen. Og de menneskelige instrumentene han bruker for å få den til var fullstendig uvitende om planen hans. Observatører av krigen i Ukraina teller antallet dødsfall på begge sider: mer enn

200 000 drepte eller sårede for Russland alene, og sannsynligvis like mange på ukrainsk side. Disse tallene er forferdelige, spesielt etter 78 år med europeisk fred siden 1945, men dette er bare begynnelsen på den store massakren som vil ødelegge alle menneskeliv på jorden frem til Jesu Kristi gjenkomst våren 2030, med unntak av livene til de siste utvalgte som forble trofaste mot sabbaten til det punktet at de ble truet med dødsdom.

I sin visdom sa Jesus Kristus at den som planlegger å bygge et tårn, må sørge for at han kan gjennomføre det til fullføring. Men i den nåværende globale situasjonen blir alle tatt på senga. Russland først, deretter Amerika, for selv om det er sant at landet ønsket å rive Ukraina ut av Russlands leir, var det ikke forberedt på å gjøre det på bekostning av en direkte konfrontasjon med Russland. Det vet at Russland har atomvåpen med formidabel kraft og frykter forståelig nok at det til slutt vil bruke dem, men samtidig, i denne krigen, avslører Russland, fryktet av hele den vestlige leiren, en svakhet i sitt militære utstyr som ikke har utviklet seg for konvensjonell konflikt. De formidabelt nøyaktige vestlige våpnene kompenserer mer enn for mindretallet av ukrainske krigere, og Russland har lært dette på den harde måten, men det beholder den udiskutable fordelene av antall og den formidable nasjonalistiske motstandskraften til flertallet av sitt folk. Det vet hvordan man skal følge med på slagene og utnytte tiden. På den annen side, i den vesteuropeiske leiren, er de rike folkene svært motvillige til å tolerere den brutale fattigdommen som resulterer i nasjonale kriser og voldelige reaksjoner fra folket. Den globale situasjonen har imidlertid blitt fullstendig ugunstig for Europa, som i årevis har flyttet produksjonen sin til Kina og andre enda fattigere land i den tredje verden. I den forverrede krisen vil EU knuses og forsvinne. I siste liten samler jeg den nyeste informasjonen om intensiverede russiske trusler mot Europa. På en svært offisiell måte, i et dokument, erklærer Putin **Vesten som en eksistensiell trussel mot Russland**, og bekrefter dermed den andre fasen av krigen i Ukraina, der den nye utpekte fienden nå klart er det europeiske NATO. Og nå forbeholder Russland seg retten til å bruke taktiske atombomber planlagt i tilfelle en eksistensiell trussel mot landet sitt. Og det som er viktig å forstå er at alle de som dømmer de russiske atomtruslene som falske og misvisende, heller ikke er klar over at Jesus Kristus befaler denne skremmende destruktive bruken. For denne karakteren av "terror" ble programmert og profetert for å etablere koblingen som forbinder straffene i den "fjerde" og "sjette trompeten" i apokalypsen, ifølge Åp 8:12, 9:13 og 11:14. Den andre formen av «*udyret som stiger opp fra den bunnløse avgrunnen*» er russisk og mye mer destruktiv enn den første, som omhandlet «*terroren*» under den franske revolusjonen mellom 1793 og 1794.

Nytt, nytt, nytt...

Disse nye forklaringene som ble mottatt på denne sabbaten 1. april, vil gi deg en bedre forståelse av hvordan Gud presenterer den tredje verdenskrig i sine bibelske profetier.

Motbildet er festen for den første påsken som det hebraiske folket opplevde i egyptisk land. Det er i denne oppfyllelsen vi finner i samme natt beskyttelsen av hebreerne som ble spart av påskelammets blod, men også, i

absolutt kontrast, døden til alle de egyptiske « **førstefødte** » som ble drept som syndere; noe som vil føre til at Gud skaper festen for « **forsoningsdagen** », hvis formål vil være å profetere gjennom en religiøs ritual om hvordan Gud planlegger å lovlig sette en stopper for synden som fordømmer hans utvalgte. Gud vil plassere denne festen, sentrert rundt **synd , på den 10.** ^{dagen} i den 7. ^{måneden}, som høstjevndøgn begynner med, i motsetning til påsken, som lærer om tilbudet om hans **rettferdighet** på den 14. ^{dagen} i den første måneden. Denne høstfesten har bare en midlertidig karakter og et pedagogisk formål som Jesu Kristi død har belyst og oppnådd angående soning av arvesynden som hans utvalgte har arvet. Den kan derfor opphøre og forsvinne i den kristne troen, akkurat som påskefesten. Men påsken vil forbli en fundamental dato for Gud, en type som vil bli fornyet ved tiden for vår guddommelige frelse Jesu Kristi strålende gjenkomst, øyeblikket da Gud vil ødelegge alle mennesker som fortsatt bærer sine synder. I profetier tar Gud alltid Europa som mål fordi det er i Europa at navnet Jesus Kristus blir påkalt og lært. Men privilegiet knyttet til denne kunnskapen gjør de europeiske folkenes utroskap enda mer skyldig enn de andre ikke-kristne folkene på jorden. Dessuten gjør denne kunnskapen, selv ufullkommen, dem til utro førstegrøde eller « **førstefødte** », verdige hans straff. Og det er i denne egenskapen at hans « *sjette trompet* », etter de fem foregående, vil « *drepe den tredje* » av alle de « **førstefødte** » i vestlig kristendom som har blitt utro og opprørske syndere. Bevis for denne tolkningen gis oss av det faktum at den katolske moderkirken anser Frankrike for å være sin «eldste datter»; Frankrike, som utgjør den største europeiske makten i NATO. Dette uttrykket « **førstefødte** » er en grunnleggende nøkkel til å forstå Gud, fordi det i Åp 1:5 betegner Jesus Kristus presentert som den « **førstefødte fra de døde** »: «... og fra Jesus Kristus, det trofaste vitnet, **den førstefødte fra de døde** og fyrsten over jordens konger! Til ham som elsker oss, som har fridd oss fra våre synder med sitt blod , ...» Alle de som krever hans frelse er også « **førstefødte** » i retten. Og dette siden Israels skapelse ved påsken for utvandringen fra Egypt, og Gud bekreftet dette ved å kalle Israel sin « **førstefødte** » i 2 Mos 4:22: « *Du skal si til farao: Så sier JaHWÉH: Israel er min sønn, min førstefødte* .» Men når disse « **førstefødte** » rettferdiggjør synd og opprørsk holdning overfor Gud, blir de syndere som bare er verdige til å bli plutselig ødelagt av ham. Og dette er nettopp den nåværende statusen til falske vestlige kristne religioner siden 1843, og for den offisielle «adventismen» som ble « **oppspydd** » av Jesus Kristus, siden 1994. Her forklares hvorfor Gud vil behandle europeere slik han behandlet egypterne og de troløse isrealittene i deres tid. Det følgende vil omhandle måten denne tredje verdenskrig presenteres på i Dan 11:40 til 45, i Esek 38 og 39, og i Åp 9:13 til 21. Grunnteksten er Daniels, som presenterer fordelene av enkelhet og åpenbaringen av konflikten kronologiske strategi. Perlen i denne nyheten hviler på denne observasjonen. Historien strekker seg over seks vers; seks som de seks tusen årene med jordisk synd. Akkurat som Jesus presenterte seg for sin påske på den 14. ^{vårdagen} i det femte årtusen , fremkaller det femte verset i Daniel endringen i kampstrategien, som går fra konvensjonell karakter til atomvåpen og destruktiv karakter, noe Daniel 11:44 antyder ved å si om den russiske « **kongen i nord** »: « *Budskap fra øst og nord skal komme og skremme ham, og han skal dra ut med stor harme for å ødelegge*

og utrydde mange folkemengder. » Vers 40 til 43 er preget av fremkallingen av en konvensjonell krig som Esekiel også beskriver ved å spesifisere om Russland, nemlig « **Gog** », i Esek. 38:13: « *Sjeba og Dedan, Tarsis-kjøpmennene og alle deres unge løver, skal si til deg: Er du kommet for å bytte? Har du samlet din mengde for å plyndre, for å ta sølv og gull, for å ta buskap og varer, for å ta et stort bytte?* » I lys av den økonomiske krisen som i stor grad skyldes vestlige sanksjoner og Russlands enorme militærutgifter, gir behovet for å « bytte » fullstendig mening. Jeg går så langt som å si at det krever å få erstatning for skadene som er blitt lidt. Men Esekiel fokuserer sin profeti på angrepet på Israel av Russland og dets allierte; noe som Dan. 11:41 bekrefter: « *Han skal dra inn i **det vakreste av landene** , og mange skal falle; men Edom, Moab og Ammons barns fyrster skal bli frelst fra hans hånd.* » Og på samme måte profeterer Dan. 11:45 slutten på de russiske hærene: « *Han skal slå opp teltene i sitt palass mellom havet, mot det herlige og hellige fjellet; og han skal gå til grunne, og ingen skal hjelpe ham .* » Disse russiske troppene blir ødelagt på Israels « fjell », ifølge Esek. 38:21-22: « *Jeg vil kalle på sverd mot ham på alle mine fjell, sier Herren Jahve. Hver manns sverd skal være mot sin bror. Jeg vil fullbyrde dommer mot ham med pest og blod, med kraftig regn og hagl. **Jeg vil regne ild og svovel over ham og over hans hærer og over de mange folkeslag som er med ham.*** »

I dette verset refereres det til atomild med ordet « svovel », fordi eksplosjonen av en atombombe forvandler luften til brennende « svovel ». Fordi stridende soldater dreper hverandre med « sverdet », sikter denne teksten tydelig mot tredje verdenskrig. Men jeg har problemer med disse tekstene fra Esekiel fordi beskrivelsene deres noen ganger kan knyttes til tredje verdenskrig eller til den endelige domsscenen beskrevet i Åp 20:8-9: « *Og han skal gå ut for å forføre folkeslagene som er ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til kamp; og antallet på dem er som havets sand. Og de dro opp på jorden og omringet de helliges leir og den elskede byen. Men ild kom ned fra himmelen og fortærte dem.* » Og disse to mulige oppfyllelsene er atskilt av perioden på « tusen år » som er nevnt seks ganger i vers 2 til 7 i dette kapittelet 20.

I Daniel 11 markerer vers 44 tiden for « **soning for syndene** » til de falske amerikanske, europeiske og russiske kristne kirkene, som ikke er dekket av Kristi rettferdighet, og som derfor selv må sone for sine synder, slik som egypterne ved den første påsken. Og denne grunnleggende rollen vil tillate oss å bedre forstå presentasjonen av denne krigen under symbolet på den « *sjette trompeten* » beskrevet i Åp 9:13 til 21. Konflikten som fremkalles, forbigår i stillhet den konvensjonelle krigen som ble fullført frem til øyeblikket for denne hevngjerrige massakren, det vil si øyeblikket da atomvåpen ble brukt til å « **drepe en tredjedel av menneskeheten** », slik som egypterne ved den første påsken. Uttrykket « **for timen, dagen, måneden og året** » betegner øyeblikket for atommord som karakteriserer denne « *sjette trompeten* ». Og mens man venter på ytterligere avklaring om dette emnet, understreker dette uttrykket den lange ventetiden **de onde englene har hatt på dette øyeblikket** , ifølge Åp 7:1 til 3, som spesifiserer at de har ventet på det siden datoen 1844, da «den **levende Guds segl** », symbolet på hans hellige sabbat, dukket opp i hans adventistutvalgte: « *Etter dette så jeg fire engler stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinder, slik at vinden*

ikke skulle blåse over jorden eller over havet eller over noe tre. Og jeg så en annen engel stige opp fra øst, med **den levende Guds segl** . Han ropte med høy røst **til de fire englene som det var gitt å skade jorden og havet** , og sa: Skad ikke jorden eller havet eller trærne før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panne . » Den retter seg kun mot syndere, kan skje når som helst og er ikke bundet av datoene for de to religiøse høytidene, som begge **bare gjelder** de utvalgte frelse. Slik at datoen for Dens oppnåelse vil være bruken av den første **strategiske atombomben** ; noe som ikke utelukker, frem til denne dato, bruken av **taktiske bomber** med redusert kraft i forhold til de som allerede ble brukt i Hiroshima og Nagasaki av Amerika. Men denne gangen kan de første til å bruke den være russerne på grunn av underlegenheten til deres klassiske konvensjonelle våpen. Vi har imidlertid et element som plasserer begynnelsen på beseglingen av de utvalgte til høsten 1844, datoen for gjenopprettelsen av sabbaten som ble vedtatt individuelt av kaptein Joseph Bates i oktober 1844 før alle de andre adventistene. Ventingen på de onde englene kan derfor kanskje også slutte i høstsesongen som ligger mellom 2023 og 2028.

Forbindelsen mellom den « **sjette trompeten** » og denne strategiske bruken av fryktelig ødeleggende atomild demonstreres av tekstens vektlegging av dette uttrykket i vers 18 i Åp. 9: « **Ved disse tre plagene, ved ilden, ved røyken og ved svovelet som gikk ut av deres munn, ble en tredjedel av menneskeheten drept** .»; men også, ifølge vers 16, av antallet stridende som øker med konfliktens forlengelse: « **Antallet på hærens ryttere var to myriader av myriader. Jeg hørte antallet på dem** . » Dette imponerende antallet på 200 millioner stridende vil bare nås på høyden av kampene. Nettopp den der Amerika vil bestemme seg for å eliminere Russland og dets allierte med **strategisk atomild** : noe som vil rettferdiggjøre reaksjonen til den russiske « **kongen i nord** » i Dan. 11:44: « **Tidninger fra øst og nord skal komme og skremme ham, og han skal dra ut med stor vrede for å ødelegge og utrydde mengder** . » Og for å « **ødelegge og utrydde mengder** » av fiender, skal han i sin tur bruke det **strategiske atomvåpenet** som han er formidabelt overlegent utstyrt med. Russland alene kontrollerer muligheten til å skyte opp sine atomraketter med svært høy hastighet som ingen kan stoppe og forhindre fra å nå målene sine.

Jeg benytter meg av dette verset til å minne om begrunnelsen for omtalen av de to himmelretningene, « **øst og nord** ». Disse to himmelretningene angir plasseringen av russisk territorium, avhengig av om den russiske okkupanten befinner seg i vest, i Italia eller i Israel. På vestlig territorium er hans hjemland « **mot øst** », og i Israels land er det « **mot nord** ». Og disse to visjonene er begrunnet av det faktum at både den kristne troen og den jødiske troen er berørt av denne profetiske åpenbaringen. Det må også tas i betraktning at den vestlige leiren er representert av det pavelige Italia, som utgjør dens referanseposisjon som « **kongen** » i vers 36, betegnet med pronomenet « **ham** » i vers 40.

Faktisk setter denne straffen med den « **sjette trompeten** » i verk en straff som kan sammenlignes med den der Gud drepte den egyptiske « **førstefødt** ». **Datoen for den siste « påske »** -festen er en velsignelse og beskyttelse for Kristi trofaste utvalgte, men samtidig, i absolutt kontrast, en « **forsoningsdag** », en forbannelse og straff for hans fiender som forrødte, foraktet og ydmyket ham.

Når dette er sagt og forstått, fullføres den forberedende fasen til den tredje verdenskrig i Ukraina, men Daniel 11:40 ignorerer denne forberedelsen i sin fortelling. Den begynner å beskrive den i det øyeblikket den arabiske og afrikansk-muslimske « *kongen i sør* » angriper Italia, der den romersk-katolske pavens sete ligger. Denne handlingen har ennå ikke blitt fullført i tiden som ligger foran oss, og den vil bare kunne gjøre det når Europa blir forlatt av amerikanerne av en grunn som gjenstår å bli oppdaget i nær fremtid. Det vil være takket være dette muslimske angrepet at Russland fra « *kongen i nord* » vil utføre et storstilt angrep mot et ødelagt og svekket Europa, svært sårbart uten amerikansk beskyttelse.

En tanke slo meg, som ga meg en forklaring som kunne rettferdiggjøre amerikanernes tilbaketrekning fra dagens europeiske problemer. Her er forklaringen: Et forent Europa er i en tid fremover fullstendig avhengig av utstyret sitt bygget i Kina. Det har derfor ikke råd til å gå i konflikt med det. Men konsekvensen av denne kinesiske avhengigheten er at Europas forhold til det ikke blir verdsatt av amerikanerne, som kan bli alvorlig sinte hvis dette forholdet fortsetter mens forholdet mellom Kina og Amerika blusser opp over øya Taiwan. Ifølge hennes ord er presidenten for Europakommisjonen svært bevisst på behovet for å opprettholde et godt forhold til Kina. Og problemet som oppstår er problemet med trolldommen. Hvem vil vinne hjertet til det vakre Europa? Amerika eller Kina, som det er økonomisk avhengig av? Hvis Amerika blir satt på sidelinjen, ville det ha en god grunn til å trekke seg tilbake til kontinentet sitt og la Europa løse sine problemer med ukrainerne og russerne alene.

Den sanne tidens mester

Gud har gitt bevis på at han er den sanne og eneste herskeren over tiden. Fra begynnelsen av, ved å skape syvdagersuken, åpenbarte han at han ville løse syndens problem, som refererer til enhver form for opprør og utfordring av standardene etablert av hans visdom, for alle livsformer han har skapt. En god arkitekt bygger ikke en bygning uten først å utarbeide en plan. Faktisk er flere planer nødvendige: en storslått generell plan og detaljerte planer. Gud handlet slik. Hans store plan dekker syv tusen år, og de detaljerte planene er prosjektet med tre pakter på 2000 år hver, som kulminerer i 1000 år viet til dom over opprørere og forrædere som holdes skyldige på et høyt nivå. Ingenting kan endre dette guddommelige programmet. Og slik at hans utvalgte kan bevare og overføre denne sannheten til verdens ende, åpenbarer Gud " *sin velsignelse og sin helliggjørelse av den syvende dagen* " som hver helg profeterer den store hvilen som han vil dele med sine utvalgte fra begynnelsen av det syvende årtusen.

Etter at Gud hadde skjult saken frem til 2018, åpenbares nå året for begynnelsen av det syvende årtusen for hans siste utvalgte, som han anser som trofaste og verdige dette privilegiet: våren 2030. Følgelig vet hans opplyste tjenere at alle prosjekter gjort av mennesker utover denne datoen er forgjeves og aldri vil

se dagen for deres gjennomføring. Og derfor er det med et litt hånlig smil at vi kan ønske velkommen det franske prosjektet om å starte byggingen av et nytt "hangarskip" i slutten av 2025, for å erstatte den gamle "Charles de Gaulle" som har vært i tjeneste siden 1994, og som sies å være "bra for skraphaugen". Prosjektutviklerne forestiller seg ikke at Frankrike selv fra 2024 vil bli dømt av Gud som "bra for skraphaugen". Og det er verdt å merke seg interessen for å se "skroting" samtidig av den perverse 5. ^{grunnloven} i Frankrike, hvis skjebne frem til slutten var knyttet til arven etter general de Gaulle. Gjennom dette prosjektet og dets ord, ser det ut til at Gud ønsker at Frankrikes ende skal profeteres av sine politiske eliter selv. Frankrike har allerede selv satt en stopper for bruken av sine prestisjefylte prestasjoner, suksessivt over tid, havskipet «France» og den vakre flygende fuglen, den uforlignelige «Concorde»; et begrep som minner oss om «Place de la Concorde», slik kalt i 1795, hvor kong Ludvig XVI ble henrettet, og dermed oppfylte den «^{fjerde} trompet » . Deretter etablerte Napoleon Bonaparte, denne diktatoren, forløperen til våre nåværende diktatorer, Concordat. Jeg ser i disse to ordene «Frankrike og Concorde» de to tingene som landet Frankrike har gitt avkall på i sin umettelige, destruktive europeiske forpliktelse. Og det er ikke uten grunn at disse elitene, til fordel for opprettelsen av EU, gjorde Front National til offentlig fiende nummer 1, fordi «den som vil drepe hunden sin, anklager den for rabies». Og i den samme forpliktelsen erstattet den kosmopolitiske blandingen av folket «harmoni» med disharmoni.

Tidens Mester åpenbarte seg gjennom sin ubegrensede makt, som lar ham kunngjøre sine planer for sine profeter og få dem oppfylt på den nøyaktige dagen han profeterte. Disse profetiene utgjør de detaljerte planene for hans guddommelige arkitektur. Tidens Mester kontrollerer alle klokker, og det han profeterer kjenner verken forsinkelse eller forskudd. Vi leser i 2. Peter 3:9: «*Herren er ikke sen med å oppfylle sitt løfte, slik noen holder for sløvhets, men han er langmodig med oss, da han ikke vil at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse.* » Denne forklaringen motsies i dag av Guds profetiske åpenbaringer. Men likevel, når man analyserer hans ord, forblir ordene som er talt sanne bare for hans utvalgte. Men for offentlig forståelse bør det sies: «*Herren vil at alle skal komme til omvendelse.* » Dette uttrykket fra Peter er inspirert av Gud med stor subtilitet, fordi fullstendig omvendelse vil oppnås fra hans utvalgte, først på endens tid som er vår.

Guds plan ble forklart i bilder av Jesus Kristus i løpet av de tre og et halvt årene av hans jordiske tjeneste. Og han åpenbarte de grunnleggende prinsippene i frelsesplanen. Jeg husker spesielt denne læren fra Matteus 25:31 hvor Jesus sier: «*Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Alle folkeslag skal samles foran ham. Han skal skille dem fra hverandre, slik en hyrde skiller sauene fra geitene. Han skal sette sauene på sin høyre side , men geitene på sin venstre .* » De to dyrene symboliserer to typer mennesker: sanne troende og falske og ikke-troende. Mennesket er enten med Gud eller imot ham. «*Sauen* » er symbolet på føyelighet, og i absolutt motsetning er «*geita* » selve bildet på krigersk, opprørsk og protesterende oppførsel, og som har den ekstra egenskapen at den bærer i seg selv og rundt seg en ekstremt sterk og ubehagelig frastøtende lukt. Av alle disse

grunnene gjorde Gud den til symbolet på synd i den hebraiske ritualen «Yom Kippur» eller «forsoningsdagen». Og i denne ritualen er ikke Jesus Kristus geita, men den hellige og uskyldige bæreren av sine forløstes synd, representert av «**geita**». For «påske og forsoningsdagen» er forsiden og baksiden av den samme mynten som representerer den guddommelige løsningen som Gud bringer til det syndige menneskets dødelige tilfelle. Disse to høytidene alene lærer hele frelsesprinsippet som Gud har foreslått for det arvelige syndige mennesket. Det er derfor hans tilbud er rettet mot alle mennesker spredt og fortryllet over hele jorden. Men veien til å bli frelst er ikke annet enn et betinget tilbud. Og det er ikke uten grunn at Jesus insisterte på å si i Matteus 22:14: «*For mange er kalt, men få er utvalgt* .» Dette er langt fra «merkelapp»-begrepet om frelse som læres i alle kirkene i falsk kristendom. Faktisk er utseendet fullstendig villedende, fordi Gud egentlig ikke venter på den menneskelige avgjørelsen om å tro eller ikke tro på ham. Dette er fordi det i virkeligheten er han alene som kommer for å åpenbare seg for sine sanne utvalgte, hvis natur og deres kjærlighet til ham og hans sannheter han kjenner, siden skapelsen av hans prosjekt med frie liv plassert ved hans side. Det faktum at utvelgelsen utføres etter dette prinsippet gjør enhver feil på nivået av denne utvelgelsen umulig. Den Sanne Mesteren av tid er også den Sanne Mesteren av spillet, seirende fra begynnelse til slutt. I løpet av seks årtusener åpenbarer han seg for sine utvalgte, mens mengder tror de kan gjøre krav på hans frelse, noe Israels folks historie vitner om. Gud anerkjente ham som sitt folk, men som sådan sparte han dem ikke for straffene de fortjente, og førte dem til og med til deportasjon til Babylon. Å være en del av Israels folk ga dem ikke status som en frelst utvalgt verdig evig liv. Og denne samme tilstanden gjelder i løpet av de to tusen årene med kristen tro for kristne, og senest, siden 1994, for syvendedags adventistkristne. Etter å ha blitt velsignet og satt til side for et profetisk arbeid plassert under dette navnet valgt av Gud, for å skille mitt budskap og de nye lysene jeg har mottatt og presenterer fra den tradisjonelle arven, presenterer jeg meg selv for første gang siden 1982 som en "dissident syvendedags- og syvendetimesadventist". For som en tjener for den sanne tidens herre består mitt arbeid i å stille de profetiske klokkene til sin sanne time, nemlig den syvende. For høsten 1844 trodde de testede og utvalgte pionerene i adventistbevegelsen (fortsatt på den første dag) at de var i den syvende ^{time}, den i "**Laodikea**" i Åp 3:14, mens de bare var i den femte ^{timen} av tiden som er profetert i apokalypsen, den i "**Sardes**", i Åp 3:1. Da, forent under det offisielle navnet Syvendedagsadventistkirken, var de i 1873, på tidspunktet for den sjette ^{timen}. Og det var ikke før i 1991, timen for min offisielle fjerning fra Adventistkirken, at Gud lot den syvende timen av sitt profeterte prosjekt slå til. Disse tre adventisttimene kalles suksessivt «**Sardes, Filadelfia, Laodikea**». Jeg minner deg om at alle datoene knyttet til disse tre periodene ble oppnådd ved beregninger foreslått av de profetiske tekstene i Daniel 8:14 og 12:12.

5. time: 1844: Under navnet «**Sardes**» kastet Jesus Kristus i 1843 og 1844 et stort nett for å dele de protestantiske fiskene i to grupper. Han beholdt de gode fiskene selv og kastet mengdene av andre fisker som ikke var av interesse og verdi for ham, tilbake i havet.

6. time: 1873: Under navnet « *Filadelfia* » æret han disse behagelige fiskene, kledde dem i sin rettferdighet og hellighet, og ga dem som et tegn på at de tilhørte ham gjenopprettelsen av sabbatens praksis. Det er denne gjenoppdagede forbindelsen med Gud som gir dem navnet « ^{Filadelfia} », som betyr at de bærer den velsignede frukten av «broderkjærlighet». Men den guddommelige velsignelsen er bare knyttet til én dato: 1873. For utover denne datoen blir de utvalgte advart, invitert til ikke å la sin « *livskrone* » bli tatt fra dem.

7. time: 1991: Under navnet « *Laodikea* », som betyr «*dømt folk*», blir syvendedagsadventismen testet og dømt av Jesus Kristus. Trusselen fra 1873 var berettiget, fordi den definitivt vil miste sin « *krone* » i 1994. Årsaken til denne dommen, som fører til at Jesus « *spyer ut* » den offisielle institusjonen, er hans forakt for mitt budskap, hvis tittel var «Åpenbaringen av den syvende time». I 1991 ble kunngjøringen om Jesu Kristi gjenkomst for 1994 hånet og motarbeidet av offisielle ledere. I denne holdningen av global avvisning ble adventistfolket over hele verden fratatt en guddommelig manna gitt av Jesus Kristus i Valencia til sin avviste og utstøtte tjener. Fordømmelsen av den protestantiske troen, noe som tydelig ble åpenbart i mine forklaringer av profetiene, ble dermed ignorert av alle medlemmer i det øyeblikket denne adventismen sverget troskap til den protestantiske føderasjonen ved å gå inn i sin gruppe og den økumeniske alliansen organisert av den katolske kirke, for å samle religiøse organisasjoner avvist av Gud. Over hele jorden ignorerte medlemmer av adventismen eksistensen av alle lysene som Gud lot meg oppdage og vite; ting som han ønsket å dele med dem for å gi næring til deres tro og vekke deres entusiasme. Står det ikke skrevet i Amos 4:6: « *Mitt folk går til grunne fordi de ikke har kunnskap ?* » Jeg lar dere vurdere alvoret i skylden til menneskene som dermed fratok Jesu Kristi sønner og døtre hans guddommelige åndelige manna.

Gud har dermed brakt detaljer om timene for fullføringen av hans jordiske prosjekt til sine utvalgte som elsker hans sannhet, men hva skjer i den andre leiren, «geitene» ?

Når de først var blitt forlatt av Gud, ble protestanter og katolikker enkle ofre fanget av de forskjellige metodene som djevelen og hans demoner oppfant. Én mann spilte en viktig rolle i denne typen handlinger: Charles Darwin. Under sine reiser, spesielt på Galapagosøyene, oppdaget han iguaner og andre dyr som førte til at han utviklet sin evolusjonsteori. Denne fellen var svært effektiv, fordi djevelen, under dekke av ordet vitenskap, klarte å rive bort den siste religiøse motstanden knyttet til Bibelen. For i dag, i 2023, tror mange mennesker som kaller seg kristne, samtidig på Bibelens Gud og på Charles Darwins vitenskapelige evolusjonsteorier; dette uten å være klar over at den ene opphever den andre. De som handler på denne måten baserer sin tro på evangeliene i den nye pakt og forakter skriftene i den gamle pakt. For dem var disse skriftene for jødene, og derfor, for dem, uten interesse. Darwinismen vant spesielt over europeiske innbyggere, hvorav mange var katolikker, gjennom barnedåp inn i den nedarvede familietroen. Andre protestantiske grupper favoriserer mer eller mindre evangeliene og brevene i den nye pakten. De viser dermed sin forakt for det eldste av Guds « *to vitner* » som er sitert i Åp 11:3: « *Jeg vil gi mine to vitner makt, og de skal profetere i tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk.* » Og deres

uvitenhet om finessene som åpenbares i skapelsesberetningen i 1. Mosebok fører til at de ignorerer de som åpenbarer den store Skaperguden, Mesteren og Organisatoren av Tid.

I Nord-Amerika har Bibelen beholdt sin prestisje, og evolusjonær tenkning møter motstand fra den kreasjonistiske majoriteten i landet. Imidlertid favoriserer disse kreasjonistene, i hovedsak protestanter, også å lese evangeliene og brevene i den nye pakt. De går også på «ett ben». Amerika er ikke bare landet der Frihetsgudinnen, som ble tilbudt av Frankrike, står stolt; det er også landet der alle utskeielser praktiseres og oftest legitimeres, i navnet på sin hellige frihet. Men denne friheten er bare et grusomt slaveri under synden, som presenterer seg og utvikler seg der i flere former: kapitalisme, rasisme, narkotika, vold, kriminalitet og selvfølgelig, mer enn noe annet sted, den overdrevne mangfoldigheten av evangeliske grupper som hevder å være frie, og er det mer enn de tror, etter å ha avskåret seg fra Gud. Amerika produserer evangeliske predikanter slik skogen produserer sopp, bortsett fra at deres åndelige mat er enda giftigere enn de dødelige soppene, som bare forårsaker den første døden, mens deres løgnaktige gift leder ofrene deres til den « *andre døden* », som definitivt stenger veien til evigheten. Men kan vi synes synd på mennesker som har fri tilgang til Bibelen? Holdningen deres avslører bare hva Gud allerede har visst om dem siden begynnelsen av sitt kreasjonistiske prosjekt.

Jeg minner dere om at bare lesningen av bøkene i den gamle pakten vitner om de fire tusen årene som har ført menneskeheten, fra Adam til Jesu Kristi første komme, og mer presist, til hans sondød. Og det er med deres oppbyggende, pedagogiske rolle, for dette formålet, at den guddommelige tidens Mester inspirerte disse vitnesbyrdene og fikk dem skrevet.

Gud, Mesteren av Tid, er også Mester av Intelligens, og det er derfor han krever intelligens i sine skapningers oppførsel. For alle de som blir avvist av ham, blir avvist på grunn av et vitnesbyrd som avslører deres mangel på intelligens. Denne mangelen på intelligens resulterer i legalistisk oppførsel hos skapningen som vanærer Gud, hans Skaper. Men legalisme har ikke bare den betydningen som tradisjonelt gis til den, det vil si den støtten som utelukkende hviler på guddommelig lov. For legalisme er fremfor alt anvendelsen av en lovtekst uten den intelligensen som denne anvendelsen krever. Jesus Kristus oppsummerte dette feilaktige prinsippet og fikk Paulus til å si i 2 Kor 3,6: « *Bokstaven dreper, men Ånden gir liv* .» « *Bokstaven* » kan ikke definere det spesielle tilfellet som forblir grunnleggende og utgjør det sanne formålet med båndet som er etablert mellom Gud og hans utvalgte. For Gud er den som elsker ham og som han elsker, mer dyrebar og viktigere enn alle hans lover, som likevel forblir legitime når det gjelder å definere grensene for den friheten han tilbyr alle sine skapninger. Og risikoen for å mishage vår guddommelige Mester av Tid er, i denne friheten som gjenstår, nødvendig, slik at hver skapning viser sin sanne natur. Og det må forstås at uten denne friheten gitt til hans skapninger, kunne ikke Gud dømme noen, men hans dom over hver av hans skapninger er mulig og berettiget, på grunn av eksistensen av deres tanke- og handlingsfrihet som Jesus Kristus kaller « *gjerninger* ». For vår tro er basert på tanker som blir konkretisert og synlige av våre « *gjerninger* », våre handlinger. Intelligensens Mester krever derfor, fra sine

utvalgte, intelligent oppførsel som ærer og forherliger ham under blikket til alle hans fiender ledet og styrt av Satan, djevelen og hans himmelske og jordiske demoner. I lys av disse forklaringene kan du bedre forstå hvorfor Jesus Kristus « **spyet opp** » Syvendedagsadventist-institusjonen i 1994, etter å ha forkastet den velprøvde protestantiske troen i 1843 og 1844.

Kan vi bli overrasket over at Gud i 1843 avviste protestantiske kristne som ble stående kalde og likegyldige av de påfølgende kunngjøringene om hans gjenkomst våren 1843 og høsten 1844, og for noen, aggressive mot de som håpet på og trodde på disse kunngjøringene? Deres frihet vitnet mot dem. Og Gud dømte dem logisk og med rette som uverdige hans frelse. I denne første rettssaken var det ennå ikke snakk om sabbaten, men bare om å vise interesse for Jesu Kristi gjenkomst, det vil si "adventistisk" tenkning. Det var først etter rettssaken høsten 1844 at Gud ledet sine utvalgte mot kunnskap om og praktisering av sabbaten. Og protestantenes oppførsel overfor budskapet om sabbaten bekreftet Guds rettferdige dom over dem; de foraktet den, under påskudd av at denne praksisen bare var forbeholdt jøder av den hebraiske rasen. Dermed vitnet de fritt om mangel på åndelig intelligens og forakt for Jesu Kristi ord, som likevel gjorde det klart: " *For frelsen kommer fra jødene* "; og som Paulus lærte i Rom. 11, i Kristus, i Guds plan, er det den adopterte hedningen som blir en sann åndelig jøde og ikke omvendt. Og til sin evige ulykke, ignorerte de Paulus' advarsel, og «roset » *de* seg over jødene, og gikk så langt som å foretrekke sabbaten som var helliget av Gud fra verdens grunnvoll, den romerske søndagen som viderefører æren gitt til den hedenske «dagen med den ubeseirede sol», etablert siden 7. mars 321 av den romerske keiser Konstantin I ^{kalte} den Store.

Jeg vender tilbake til dette sitatet fra Jesu Kristi munn i Johannes 4:22: « **Dere tilber det dere ikke kjenner, vi tilber det vi kjenner, for frelsen kommer fra jødene.** » Lærdommen som gis her er spesifikt for hedningene, siden Jesus talte til den samaritanske kvinnen som ikke var jødisk. Dette svaret fra Jesus gir alle forklaringene som lar oss forstå skylden ved falsk kristendom i vår siste tid siden 7. mars 321, preget av at vi har forlatt praktiseringen av den sanne syvendedagssabbaten. « *Dere tilber det dere ikke kjenner* »; dette gjelder falske kristne siden 321. « *Vi tilber det vi kjenner* »; dette gjelder sanne jøder, opprinnelig etter rase, som apostlene og de første disiplene, og åndelige jøder adoptert blant hedningene. Ved å si « **vi** » hevdet Jesus å være fullstendig en del av den jødiske rasen, som har prioritet ved at Gud valgte den til å bære hans orakler, hans forordninger, hans lover og alle hans profetier, slik Messias gjorde som kom for å bringe frelse. Omskåret i kjød eller uomskåret, den sanne åndelige jøde som er frelst av Gud, er omskåret i hjertet, ved at han gjør Gud til sin Herre over Tiden, sin sanne Far, sin Skaper. Gud gir oss individuelt muligheten til å gjenoppleve opplevelsen Abraham levde, som Gud tok fra hedningene på sin tid til Ur i Kaldea; det samme stedet hvor han senere, som et tegn på avvisning, lot Israel, uverdige hans kjærlighet og beskyttelse, deportere, denne gangen til Babylon.

Førstedagsadventistene, som ble valgt ut på den tiden da den protestantiske troen ble forkastet av Gud, ble til syvendedagsadventister. Adventismen som ble etablert på denne måten hadde kallet og plikten til å utvikle sin kunnskap om den

sanne Gud, noe som gjorde den til en åndelig jødisk allianse. Og i 1873 var adventistene, samlet og velsignet av Gud, i denne sinnstilstanden. Men som alle etterfølgende allianser forvandlet den religiøse arven raskt denne velsignede og nidkjære naturen til en lunken og formalistisk religion. Og i 1991 nådde denne tilstanden, som var uverdigg Jesus Kristus, sitt høyeste nivå. Så tidlig som i 1982 presenterte jeg lokalt, i Frankrike, i Valence-sur-Rhône, for mine adventistbrødre resultatene av mine første studier av profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring, og jeg ble svært overrasket over å se at de ikke vekket noen tegn til entusiasme eller interesse. Jeg var dermed i stand til å forstå hva Jesus kan ha følt i sin tid av de samme grunnene. Jeg innså da at denne oppførselen har blitt gjentatt i alle tidsepoker, og at Guds sanne utvalgte i Jesus Kristus er like sjeldne som gullklumper. Jesu ord ble bekreftet: «*For mange er kalt, men få er utvalgt* .» Så jeg aksepterte situasjonen og fortsatte studiene og forskningen min, og husket ordtaket: «Hvis de ikke vil ha det, la dem i det minste ikke gjøre andre avsky.» Men her igjen har de styrende organene gjort alt de kan for å gjøre disse andre avsky, og de må derfor påta seg sin skyld og sitt ansvar for dette tapet av sjeler som er fratatt guddommelig næring, etter Jesu Kristi dom.

I 1991 valgte Tidens Mester dette øyeblikket for å oppfylle budskapet rettet mot adventismen i den såkalte «**laodikea**»-æraen. Presentasjonen i den lokale kirken av mitt første stensilerte verk med tittelen «Åpenbaringen av den syvende time» provoserte reaksjoner fra pastoren og de eldste. Kommisjonen for den sørlige adventistkonferansen tok opp emnet. Det ble deretter holdt et møte i Valencia mellom den lokale pastoren, en eldste, meg selv og tre lokale adventistbrødre og -søstre som delte og satte pris på mine profetiske forklaringer. Utfordret av et av mine vitner om sannhetens lære, endret pastoren brått holdning til meg, og det var den kvelden, da han kom hjem, at søsteren som var vitne til dette møtet, så «en stjerne falle» vertikalt foran øynene sine. Jeg ble deretter invitert foran hele den lokale forsamlingen til å slutte å kunngjøre Jesu Kristi gjenkomst for 1994, og det var bare høsten 1991. Pastoren nektet å etterkomme dette kravet, og erklærte på vegne av forsamlingen min offisielle fjerning fra registeret over medlemmer av adventistsamfunnet.

Hvordan ble troen på Jesu Kristi gjenkomst i 1994 umulig i 1991, mens en mye mindre omdiskutert kunngjøring samlet 30 000 troende sjeler i USA høsten 1844? Tidsfaktoren og dens herjinger er eneansvarlig. Jesus Kristus og hans apostler profeterte alle om de siste dager, avkjølingen av fromheten, den nærmeste forsvinningen av «kjærligheten til sannheten». Mellom 1873 og 1994 gikk 120 år, varigheten av et opprørsk menneskeliv bestemt av Gud på Noahs tid, ifølge 1. Mosebok 6:3: «Og YaHWÉH sa: **Min ånd skal ikke evig bry seg med mennesket** , for det er jo kjød, **men dets dager skal være hundre og tjue år** . » I samsvar med denne erklæringen trakk Gud sin ånd tilbake fra den offisielle institusjonelle adventismen etter 120 år med offisiell adventistaktivitet. Men akkurat som Noah overlevde flommen med 7 personer, overlevde adventismen og dens profetiske oppdrag denne offisielle kollektive oppkastningen. Jeg har forblitt vokter av de sublime åpenbaringene som Tidens Mesteres Ånd bringer meg fra den syvende himmel og lar meg oppdage at jeg skal dele dem med dere. Som i bryllupet i Kana har Jesus beholdt sin beste vin for oss til slutt. Privilegiet som tilbys oss er

enormt, umålelig og ubegrenset, i likhet med Tidens Gud som tilbyr den med sin evighet.

Ved å i 1991 avvise treet som utgjorde kunngjøringen av Jesu gjenkomst for 1994, avviste adventismen skogen som representerte de 34 kapitlene i Daniels og Johannes' åpenbarings profetier, som verket «Den syvende times åpenbaring» presenterte for dem perfekt belyst og dekodet, av den eneste koden som er angitt av Bibelen og bare den. Og det er uten tvil der, i denne utilgivelige feilen, at Gud på en rettferdig og uangripelig måte fant begrunnelsen for å fordømme hans mangel på intelligens som vanærer ham. I dagens populære språk uttrykkes denne dumme oppførselen med formelen: «å kaste barnet ut med badevannet». Gud kan faktisk ikke akseptere å bli representert av et slikt vitnesbyrd om galskap, han som er Kilden og Mesteren av Tid og Intelligens.

Når menneskets tidsbegrep ikke er begrenset av tallene som Gud har satt, anser det tiden som ligger foran det som ubegrenset. Derfor er det dømt til desillusjon og til å se hele sitt falske eksistensbegrep plutselig kollapse. Selve livet vil brått opphøre i en kollektiv ødeleggelse, selv om det ble annonsert av Gud i sine profetier. Men blikket rettet mot den ukjente fremtiden kan i en nødsituasjon forstås, men det vitenskapelige mennesket ser mot fortiden med den samme falske ideen og formulerer hypoteser som gir jorden hundrevis av millioner av år gammel, mens den vil feire sitt 6000-^{årsjubileum} den kommende våren 2030. Men hvem kan forhindre at dåren lider konsekvensene av sitt frie valg? Ikke jeg; og hvis Gud selv dømmer ham verdig sin skjebne, er jeg ikke ansvarlig for hans tap. Jeg forblir "en vokter for mine menneskelige brødre og søstre", men ikke utover deres eget valg gjort i full frihet, fordi "ingen er forpliktet til å gjøre det umulige" og "alle går til sengs som de rer opp sengen sin"; for en nyttig visdom i disse populære ordtakene!

Faktoren «tid» er opprinnelsen til forandringer, og først og fremst så Gud sin eksistens forandre seg enormt over tid. Og mens han ventet på det beste, utholdt han det verste. Og livet hans er fortsatt sammenlignbart med vårt i denne forbindelse, siden Gud valgte å knytte det jordiske livet til sitt himmelske liv. Han forente dem enda sterkere gjennom sin inkarnasjon i Jesus. Og i løpet av syv dager ble Jesus utropt til jødernes konge og møtt med herlighet av de samme menneskene som ropte til den romerske prokuratoren Pontius Pilatus en uke senere: «Korsfest, korsfest!» på dagen for sin frivillige død. Tid er imidlertid ikke eneansvarlig for forandring, for det er synden som forårsaker den. I evigheten som går forut og den som kommer, forandrer seg ikke Gud, men forlengelsen av evig lykke vil skyldes den fullstendige elimineringen av forandringens opphavsmenn, de himmelske og jordiske synderne. For å oppnå målet han satte seg, måtte Gud sortere, velge ut og eliminere sine skapninger i henhold til deres samsvar med modellen tilpasset evig liv der verdier aldri vil forandre seg.

Historien om det himmelske livet som gikk forut for den jordiske skapelsen er ikke skrevet fordi de himmelske forholdene ikke forårsaket store synlige forandringer. Satans forførelse og erobring av englenes sjeler ble smertelig følt i tankene og sinnene til englene som var trofaste mot Gud. Men på jorden, skapt for synd, ble endringer i situasjoner synliggjort, først og fremst overgangen fra opprinnelig perfeksjon til ufullkommenhet knyttet til syndens

forbannelse. Forførelsen ble tydelig synlig og identifisert ved etableringen av dødsprinsippet som ble anvendt på all jordisk skapelse. På syndens jord ble ondskapens fremgang svært tydelig, og dermed, ettersom « *dager* » følger « *netter* » , fulgte tider med « *lys* » tider med større eller mindre « *mørke* », i permanent og evig veksling. I sin kontinuerlige søken etter det ideelle regimet og systemet bygger, ødelegger, hever og gjenoppbygger syndens verden forskjellige modeller. Men han jager en luftspiking som beveger seg lenger og lenger bort fra ham, fordi han ikke har forstått at menneskehetens problem er synden som er i mennesket. Gud forsto dette så godt at han ble inkarnert i Jesus Kristus, « **for å gjøre slutt** » på dens morderiske tyranniske herredømme. Dette er hva han sa i Dan 9,24, og det kunne ikke vært tydeligere: « *Sytti uker er fastsatt over ditt folk og din hellige by for å fullføre overtredeisen og gjøre ende på syndene , for å gjøre soning for misgjerning og bringe inn evig rettferdighet , for å besegle syn og profeti og for å salve Det aller helligste.* » Jesu død betalte først prisen som arvesyndens skyldte Guds overtrådte lov, men syndens problem er bare delvis løst i dette. Heldigvis ofret Jesus Kristus som et offer et perfekt liv fritt fra all synd, en perfekt rettferdighet som gir ham rett til å oppstå seg selv. Og det er i kraft av sin perfekte oppstandne rettferdighet at han definitivt kan løse syndens problem, ved å ødelegge syndere som fortsatt bærere av sine synder.

Gud, den ene og eneste Mesteren over tid, har gitt djevelen og synden 6000 år til å bære frukt. Han har gjort tiden til sitt formidable våpen, som virker kraftfullt etter 4000 år, og 2000 år senere. I disse to kraftige inngrepene vil han ha løst syndens problem fullstendig. Men det syvende årtusen vil spille en uunnværlig rolle siden det vil tillate de utvalgte helgenene å dømme opprørerne som er dømt til å lide den « *annen død* » ved den siste dom. Når dette syvende årtusenet slutter og de falne som er forkastet av Gud, er blitt ødelagt og definitivt utslettet, vil den profetiske uken på syv tusen år slutte. Gud vil da være i stand til å gjenopprette jorden til et perfekt og strålende paradisisk utseende for å leve der blant sine forløste for evig.

Jeg må nå korrigere den utbredte misforståelsen om hva Gud kaller « **å sette en stopper for synden** ». For mange tilskriver oppfyllelsen av dette prosjektet utelukkende til Messias Jesus. Som om det var et spørsmål om at Gud tilfredsstilte et innfall, hvorefter hans skapninger ville være frie til å handle i full frihet og ha tillatelse til å synde. Nei! Gud er ikke lunefull, men overlegent krevende. Og det han krever av sine utvalgte, som han samtykker i å frelse, er at de gir avkall på å synde mot ham og hans forordninger, hans bud, hans lover. Det er slutt på synden bare når synderen ikke synder mer, eller i det minste ikke synder mer, frivillig. Og det er nettopp for å lovlig oppnå retten til å hjelpe sine utvalgte til å ikke synde mer at Gud ofret seg selv som et offer i Jesus Kristus. Hans sondød var derfor nødvendig slik at hans utvalgte selv skulle slutte å synde. Så disse ordene som Jesus sa i Johannes 15:5 får sin fulle betydning: « *Jeg er vintreet, og dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, bærer mye frukt. For uten meg kan dere ingenting gjøre .* » Jesus sa det, og hans sanne utvalgte tror det og opplever det hver dag i sine liv.

«Med tiden forandrer alt seg, alt går, alt blir slitt, alt går i stykker», sier et annet ordtak, og det er så sant for alle materielle ting. Men menneskelivet er ikke

bare basert på materielle verdier, og store forandringer skjer over tid av andre mentale og moralske grunner når verdiene som opprettholdes skuffer de som forsvarer og rettferdiggjør dem. Endringer i politisk orientering er et resultat av dette, og til slutt med de samme skuffende resultatene. Pessimisme tar over sennene, og mennesker vet ikke lenger hvor de skal vende seg. I dette landet Frankrike, hvor jeg ble født, har enorme forandringer endret den etniske sammensetningen. Og jeg husker at på barndommen min var det bare to svarte barn i byen min Valence, eller negre som det var passende å si den gangen før den amerikanske normen kom til å påtvinge seg kulturen vår. På den tiden identifiserte Negritude en rase for sin majoritetstendens til morfologiske særegenheter, men den svarte fargen ble ikke vektlagt. Jeg minner igjen her om at det ikke finnes noen annen farge enn svart og hvitt med en rekke mellomliggende farger av mer eller mindre kobberaktig hudfarge på grunn av blodet, fordi under disse hudene av forskjellige aspekter flyter det samme blodet og de samme organene fungerer. Menneskets historie har ført til at mektige nasjoner har dominert jorden i sin tid, slik Gud minner om i sine profetier åpenbart for profeten Daniel. Og jeg minner puristene om at Gud selv ikke pålegger seg noen tabuer, hans grense er effektivitet eller ineffektivitet. Det er derfor han i sin guddommelige visdom utnytter alle tilgjengelige midler for å rette sine lærdommer til mennesker. I Åp 2:12 sammenligner han djevelens strategi for å komme inn i den kristne kirke med den «trojanske hesten», det vil si i «Pergamon», det antatte stedet der byen Troja fra den greske legenden av poeten Homers lå. Og i vår tid burde våre ledere, den nåværende «Ulysses», ha blitt inspirert av hans eksempel, han som lot seg bundet til masten på skipet sitt, til å motstå sirenenes sanger som de amerikanske, polske og ukrainske kallene, spesielt president Zelenskys, kan sammenlignes med, med samme mål om å miste og drepe sine forførte ofre. Vårt europeiske samfunn har en gresk opprinnelse, og navnet Europa kommer fra det greske «europos», som betyr: det som lener seg eller glir lett. Prefikset «eu» betegner letthet. Hvem kan nekte for at det europeiske livet ikke har blitt gjort enklere med sin tempererte geografiske beliggenhet på kloden? Alpenes høye fjell vannet slettene, og Frankrike nøt spesielt godt med fem hovedelver, fra nord til sør: Rhinen, Seinen, Loire, Garonne og Rhône. Velstand gjorde disse landene rike og gjorde dem til dominerende over de andre landene på jorden. Og denne muligheten ble utnyttet av djevelen, vår dødsfiende, til å utvikle den romerske pavelige religiøse makten i Europa, den autentiske, forvrengte karikaturen av idealet som hans dødsfiende, den store Skaperguden, krevde. Og Daniels profeti bekrefter dette for oss, ... med hans samtykke, eller mer presist, i henhold til hans suverene vilje. I likhet med elven som følger sitt løp fra sin kilde, følger menneskeheten sin uunngåelige skjebne, som Skaperguden profeterte, vel vitende om dens utvikling i sine minste detaljer. Så tenk at de store forandringene som finner sted foran øynene dine bare oppnår det Gud ønsket å oppnå; for det siste ordet vil være opp til ham.

Navnet Europa betyr: **det som bøyer seg eller glir lett**, men Gud velsigner den som forblir oppreist i betydningen fasthet og moralsk og religiøs rettskaffenhet. Europa var derfor dømt til å falle lett ved å motta fra djevelen «*æresbevisninger, makt og herredømme over jordens nasjoner*», det vil si alt han hadde foreslått for Kristus, «*hvis han gikk med på å bøye seg for ham og*

anerkjente ham som herre ». Jesus avsto dette tilbudet, men den første paven i embetet, den intrigante Vigilius, grep det i 538. Og i Åp 13:2 bekrefter Gud dette og sier: « *Dyret jeg så var som en leopard, føttene hans var som en bjørns føtter, og munnen hans som en løves munn. **Dragen ga ham sin makt og sin trone og stor myndighet** .* » En første lærdom avslører at assosiasjonen mellom monarkiet og katolisismen bringer sammen egenskapene til de universelle imperiene som etterfulgte hverandre frem til den. I den regressive orden har den synden (flekken) og handlingshastigheten til den greske « leoparden »; de seirende « føttene » til medernes og persernes «bjørn », og « løvens munn », det vil si, **arroganse og stolthet**. » « Ord » som allerede er tilskrevet i Dan 5:20 kong Nebukadnesar, « løven med ørnevinger » i Dan 7:4. Dette verset lærer oss to ting til, på grunn av den doble identifikasjonen av « **dragen** »: med « **djevelen** » selv ifølge Åp 12:9; og med den keiserlige fasen i Roma, ifølge Åp 12:3. Deretter bekrefter Åp 13:4 dette: « **Og de tilba dragen, fordi han hadde gitt dyret makt ; de tilba dyret og sa: Hvem er som dyret, og hvem kan føre krig mot det?** » I sin profetiske finesse fordømmer den levende Guds Ånd samtidig overføringen av romersk makt som går fra den keiserlige formen til dens pavelige form, og støtten til de to påfølgende opplevelsene ved «djevelens » autoritet.

Med tiden følte menneskene at de hadde unnsuppet de romerske keisernes despotisme, men det var bare for å falle tilbake under despotismen til det romerske paveregimet, som for øvrig beholdt det samme navnet, forbannet av Gud, som tittel; på latin: Pontifex Maximus; på fransk: Den suverene paven. Den romerske paven tok deretter et like forbannet navn som tittel, hvis tall er 666: på fransk: "Guds Sønns stedfortreder"; og på latin: "VICARIVS FILII DEI"; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+ I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+53+ 112 = 666$. Med den pavelige romersk-katolske kirkes forbannelse identifisert, forstått og akseptert, blir identifiseringen av andre forbannede religioner enkel. De avslører seg selv ved å inngå en allianse med den; og dermed bekreftet det andre ordtak: «Si meg hvem du omgås med, så skal jeg si deg hvem du er.»

Oppvåkningen av hat

Siden 2020 har verden gjennomgått enorme omveltninger, og den vestlige menneskeheten oppdager dag etter dag at håpet om verdensfred forsvinner for den. Likevel, uvitende om det destruktive prosjektet som angår den i Guds program, ønsker det store flertallet å tro på konfliktløsning gjennom fredelige forhandlinger. Men hva skjer egentlig i vår verden? Gud og demoner vekker til live alt det gamle hatet som har samlet seg opp gjennom århundrene. Det moderne mennesket trodde seg selv herre over sine avgjørelser og trodde det var i stand til å finne løsninger på alle forholdsproblemer gjennom kompromisser. I Frankrike, etter ungdomsopprøret i mai 1968, trodde makthaverne at de kunne løse disse forholdsproblemene ved å i økende grad presse grensene for seksuell frihet, hvis overdrivelser skapte de avskyelige normene som er legalisert i dag. Ting startet slik. Etter 1945 ønsket Frankrike å glemme sin okkupasjon av Tyskland og gikk med på å bygge grunnlaget for EU med den. Men å akseptere disse

kompromissene måtte være lønnsomt, fordi utsiktene til å oppnå enorme profitter dominerte europeernes sinn, inkludert den franske politiske eliten. Utenfor Europa, i koloniserte land i Afrika og arabiske land, var utsiktene ikke de samme. Disse landene ble tvunget til å underkaste seg de sterkeste lover, som på den tiden var de europeiske maktene, særlig England, Frankrike, Belgia, Italia og Portugal. Og det var etter å ha måttet kjempe mot kolonisatorene at disse koloniserte landene gjenvant sin uavhengighet. Siden kolonikriger hadde en svært høy økonomisk, menneskelig og humanitær kostnad, ga disse maktene endelig avkall på sine koloniale krav, og krigene fulgte hyklerske forhold. Europeerne, som var åpne for global handel, var blindet av sin opportunistiske handelsfred og foretrakk å konsumere og berike seg selv heller enn å bekymre seg om stemningene i urettferdig utnyttede land. I dag representerer disse tidligere landene, som Kina, India, arabiske land, afrikanere og sør-amerikanske land, majoriteten av livet på jorden. Disse nye maktene lar nå stemmene sine bli hørt, og det ser ut til at de ikke lenger aksepterer USAs imperialistiske overherredømme.

Er Amerika imperialistisk? Ja! Men ikke som Romerriket, som knuste folk ved å massakrere motstandskjempere. Amerikansk imperialisme bruker sjelden sine krigere; suksessivt, mot Korea, Vietnam, Irak, Somalia, Serbia og Afghanistan, gikk de fleste av disse krigene tapt og endte med en frivillig amerikansk tilbaketrekning. Bortsett fra tilfellet Irak, var motstanderne dårlig utstyrte krigere; disse krigene var mer geriljakriger enn kriger. Og den ene etter den andre ble det klart at ingen land var i stand til å beseire et nasjonalistisk opprør, uansett hvor stort det måtte være. Faktisk lar USA nasjoner leve fritt på sitt land uten å okkupere det. Fordi deres eneste verdi, ideologisk sett, er kapitalisme, og det er dens kapitalistiske modell som Amerika søker å få adoptert av alle sine internasjonale allierte. Kapitalisme er, for USA, den ideelle universelle obligasjonen. Den tillater lukrative rentebærende lån som beriker bankene deres og pensjonsfondene deres, som betaler de ansattes pensjoner. Penger produserer penger, noe som er normalt for en bankmann, men i vår verden er det hele Amerika som fungerer som en verdensbank for alle jordens nasjoner. Og «den som låner, vil aldri bli så rik som den som låner ham ut.» På den annen side, hvis han ikke betaler tilbake gjelden sin, er låntakeren fullstendig ruinert, og eiendelene hans blir långiverens. Dette prinsippet rettferdiggjør den nåværende tilstanden i Frankrike, europeiske land og enda mer tredje verdensland. Jeg må igjen minne deg på at USA er preget av sin overveiende kalvinistiske protestantiske religiøse opprinnelse, og denne harde og grusomme reformatoren, ved navn John Calvin, trodde at rikdom var en gave fra Gud, et tegn på hans velsignelse. Jeg lar deg bedømme en slik tanke, vel vitende om at Gud skrev i sin Bibel i 1. Tim. 6:10: «*For kjærligheten til penger er en rot til alt ondt.*» Og dette ondet er like gammelt som verden, men ved å oppfinne penger har menneskene i stor grad favorisert dem. For i djevelens land er penger ikke lenger det praktiske bytemiddelet i sin opprinnelse. De har blitt et mål i seg selv; det vil si en snublestein for de grådige og egoistiske. De sammenlignes med rette med en væske, fordi den fungerer i henhold til loven om kommuniserende kar; Den som tar for mye for seg selv, reduserer den delen som går til andre. Og den som elsker

penger er umettelig; han kan derfor ikke kureres for dem. Konsekvensen for alle er den stadige økningen i levekostnadene, noe som er spesielt skadelig for tredjeverdensland.

Det nylige hatet i vårt globale samfunn er derfor i hovedsak basert på dette ordet: kolonisering. Og med antallet utdannede mennesker som øker over hele verden, innser spredte sinn at til tross for konkret nasjonal uavhengighet, har koloniseringen av menneskelige sinn og folkeslag fortsatt i denne økonomiske formen. Dette forklarer fremveksten av en fiendtlig front mot amerikansk og vesteuropeisk kapitalisme. De ansvarlige er nå identifisert, og de vil snart være mål for denne fiendtlighetens vrede. Selv om den er i stand til å vekke stor sinne, er ikke den økonomiske og politiske årsaken den sterkeste årsaken til hat, fordi den er basert på en primært menneskelig frustrasjon som demoniske ånder likevel kan utnytte ved å forverre den. Det mest forferdelige hatet er religiøst.

Hvorfor vekker religion hat? For det første fordi livet er basert på et bånd som forbinder mennesket med den ene og eneste Skaperguden. Dette gir religion dens høyeste betydning over alle andre kriterier. All menneskelig atferd avhenger av tilstanden i deres forhold til Gud. Og mennesket som ikke har bygget et godt forhold til Gud er underlagt sin fiende, djevelen. Og dette er nettopp den andre forklaringen. For utviklingen av falske religioner skyldes faktisk djevelens aktivitet, den dømte mannen på prøvetid, dømt av Gud. Hatet til denne engelen på prøvetid når et enestående høydepunkt. Han overlever med sine englefølgere bare for å uttrykke sitt hat mot Gud og hele menneskeheten. For den drar fortsatt nytte av tilbudet om Kristi nåde, mens han ikke lenger har muligheten til å unnsnippe sin dødelige fordømmelse. For å oppnå sine mål bruker han med sine demoner menneskesjeler som ikke ser ham og ikke er klar over at tankene deres ofte er hans tanker, mens de inspirert av demoner blir papegøyer brukt som " *slangen* " i 1. Mosebok som djevelen selv uttrykte seg gjennom. Inspirert av løgnene hans, tror hans menneskelige ofre at de forsvarer sin personlige mening til det punktet hvor Jesus erklærte i Johannes 16:2-3: « ***De skal utstøte dere fra synagogene . Og se, den time kommer da den som dreper dere, skal tro at han tjener Gud. Og de skal gjøre dette fordi de verken kjenner Faderen eller meg.*** » Og jeg minner dere om at jeg selv ble offisielt utstøtt, det vil si « *ekskludert* », fra syvendedags adventistkirken i Valence, Frankrike, på grunn av « ***Jesu vitnesbyrd, han som er profetiens ånd*** », ifølge Åp 19:10. I dette verset gir Jesus oss forklaringen på denne avgjørelsen til adventistlederne: « ***Og de skal gjøre dette fordi de verken kjenner Faderen eller meg .*** » Dermed er den sanne meningen med livet religiøs, men den er bare nyttig hvis den fører til ekte fellesskap med Gud; noe som er sjeldent og betinget. Akk, utenfor denne snevre og unike tilstanden som Jesus lærer, er aspektene ved falske religioner utallige, og i møte med sannheten er de svært intolerante. Det er denne sterke intoleransen som mest avslører den virkelige, men skjulte, eksistenssituasjonen. Hvis Gud og djevelen ikke eksisterte, ville ikke mennesker blitt drevet til intolerant oppførsel. I virkeligheten finnes det ingen begrunnelse for at mennesket skal nekte å se sin neste handle annerledes enn ham. Historien har nettopp bevist at når Gud vil og tillater det, er 77 år med borgerlig fred (1945–2022) og 150 år med religiøs fred (1844–1995) mulig. Europa og hele den vestlige verden har nytt godt av begge typer fred.

Greske og romerske sivilisasjoner demonstrerte på sin side at spredningen av religioner og falske guddommer ikke utgjorde store motstridende problemer for befolkningen deres. Alle sto fritt til å tjene og tilbe den guddommen de valgte. Men denne oppførselen endret seg brått da den kristne troen ble undervist. Dette har sin forklaring: I motsetning til falske guder er den sanne Gud ikke en som deler med andre; han er sjalu og krever eksklusivitet i hjertene til sine utvalgte, noe som plutselig ble svært sjeldent. Men denne sjalu Guden er også den personifiserte perfekte kjærligheten, så hans hevngjerrige sinne mot sine fiender er sjelden. Hans utvalgte gjenspeiler kjærligheten til denne Gud, « *barmhjertig, rik på godhet, sen til vrede* », slik han beskriver navnet sitt i 4 Mos 14:18: « *Herren er sen til vrede og rik på godhet, han tilgir misgjerning og overtredelse, men han ustraffer ikke de skyldige, men hjemsøker fedrenes misgjerning på barn i tredje og fjerde generasjon.* » Denne sanne kjærligheten er kjennetegnet på det sanne forholdet som ble gjenopprettet med Gud ved Jesu Kristi sonoffer. Men denne sanne kjærligheten er fraværende i alle forfalskningene av hans utvalgte. Guds kjærlighet forkynnes der, men gjengis ikke. Dessuten hevder tilhengere å elske Gud, men vitner gjennom sine gjerninger om at de ikke tar hensyn til hans vilje åpenbart i hans hellige Bibel. Den som elsker Gud, prioriterer ham i hele sitt liv, og selv de minste av hans bibelske åpenbaringer vekker hans fulle interesse. Det er fordi jeg ikke så denne frukten hos de kristne rundt meg, at jeg ikke kunne be om dåp. Så da denne unormale oppførselen ble avklart i lys av overtredelsen av Guds hellige sabbat, kunne jeg overgi meg til ham. Det finnes ingen virkning uten årsak, og heller ikke årsak uten virkning. Mennesket er ikke et tre, men som et tre bærer det frukt. Og den gode eller dårlige kvaliteten på denne frukten avhenger av dets personlige natur, men også av dets religiøse intellektuelle arv. Faktisk ble den lange freden på 77 år som ble oppnådd siden 1945 muliggjort av den religiøse uinteressens til vestlige befolkninger. Menn ble tolerante utelukkende på grunn av sin forakt for det religiøse subjektet. Og Gud tillot den vestlige menneskeheten å vise frem dens frukter for å oppfylle demonstrasjonen av et liv bygget på djevelens demoniske verdier. Og som Ordspråkene 29:18 sier: « *Uten åpenbaring er folket uten hemninger* », og « *uten hemninger* », gikk Vesten så langt som å legitimere og legalisere de vederstyggelighetene de fordømte år tidligere. I sammenheng med den nåværende økonomiske og krigsmessige katastrofen vil falske kristne religioner gjenvinne sin tidligere hatefulle sinnstilstand. Og her må vi gå århundrer tilbake for å finne i 321 forlatelsen av sabbaten, som er kilden til mangedoblingen av aspektene ved falsk kristendom. Den sanne er i konstant samsvar med standarden etablert av Herren Jesu Kristi apostler. Og fra den første til den siste falske Kristus blir sabbaten ignorert, foraktet og erstattet av den hedenske «dagen for den ubeseirede solen», æret på den første dagen av den romerske keiser Konstantin som etablerte den, og av alle hans hedenske tilbedere som ble omvendt under hans regjeringstid.

Vet du hvorfor mennesker, troende og kristne, undervurderer viktigheten av å overholde sabbaten og andre guddommelige forordninger, som Gud krever skal æres og implementeres? Svaret er veldig enkelt: Gud er evig og mennesket er dødelig. Hans liv er veldig kort, og derfor lever og bygger han seg selv i uvitenhet om hva Gud opplevde før ham. For i 321 var han vitne til det ubehagelige synet

av å se kristne foretrekke å adlyde sin romerske keiser fremfor ham, deres Skaper og Far, deres Herre og Mester og deres Frelser. Det ingen jøde av kjøtt og blod av Abrahams etterkommere noen gang gjorde, turte en hedensk romersk keiser å gjøre. Han forvrent og ødela ordenen i det jordiske frelsesprogrammet som Gud inngraverte i tid ved å etablere uken. Den første dagen dedikert til hvile gir ingen mening, fordi Gud ikke satte sin hvile i begynnelsen av uken, men bare på den syvende og siste dagen i våre uker. For denne hvilen kan bare oppnås ved slutten av tiden som er satt for utvelgelsen av hans utvalgte, det vil si ved slutten av 6000 år som er profetert av de første seks dagene i uken. Intelligensens logikk vitner dessuten om at hvile bare blir verdsatt etter en prøvende, moralsk utmattelse, når det gjelder Gud. Fordi hans utmattelse er forårsaket av synden som praktiseres rikelig over hele jorden av alle mennesker; mens Jesus Kristus kom for å ofre sitt liv på et kors reist av romerne for nettopp å « **gjøre slutt på synden** ». Det er åpenbart at han ikke lyktes, på det kollektive nivået på en åpenbar måte. Men hans forslag er rettet individuelt til hver av hans menneskelige skapninger spredt over hele jorden, og dette forklarer det svake resultatet som ble observert, som han selv hadde profetert da han sa i Matteus 22:14: « **For mange er kalt, men få er utvalgt** .» Gud tvinger ingen til å adlyde ham for å bli frelst av ham. Den som ikke nøler med å tvinge ved forfølgelse, tortur og død, er Satan, fienden til Guds leir. Det er derfor enhver religion som forfølger ikke er av Gud, men av djevelen. Hvis religion forfølger, er det fordi den ikke har noe forhold til den sanne Gud, kjærlighet og rettferdighet. Guddommelig rettferdighet tilbys kun i Jesu Kristi navn, noe som allerede reduserer antallet av de kalte. Deretter bærer de som Jesus Kristus rettferdiggjør frukt som kan sammenlignes med hans, og der reduseres listen over de kalte ytterligere. I det siste stadiet av helliggjørelsen er den kalte på veien til utvelgelsen, vitner for Gud med urokkelig troskap og nærer seg åndelig med alt det lyset han gir ham. Og hans utvalgte kan dermed ha fellesskap med ham, sannhetens Ånd som identifiserer dem som tilhører ham.

I de falske kristusenes leir, 7. mars 321, la oppgivelsen av sabbaten det doktrinære grunnlaget for den nåværende romersk-katolske kirke. Ganske logisk var det i selve Roma at Konstantin Is keiserlige dekret ^{ble} kraftfullt implementert av hedninger som feilaktig var omvendt til den kristne tro. Den offisielle kristne kirken var representert av disse svært tallrike falske kristne, og antallet er lov. Ved å ha satt en stopper for forfølgelsene mot hedningene, hadde keiser Konstantin vunnet deres aktelse og dermed fått rykte som en fredsmegler. Men dette var bare en felle, for hans hjerte forble hedensk og dominerende. Så mye at da hans edikt ble kunngjort, forfulgte og straffet han strengt de kristne som ønsket å forbli trofaste mot sabbaten som var helliget av Gud. Og vi vet at djevelen aldri har gitt opp å forfølge Guds sanne utvalgte. Han kan imidlertid bare gjøre det når Gud tillater ham. Vi har imidlertid nytt godt av den religiøse freden som Gud har pålagt siden 1844, og den opphørte i 1995 med angrep fra islamistiske muslimske grupper. I 2022 var vi vitne til en stor konfrontasjon mellom to kristne religioner, katolisismen og ortodoksien, som allerede kjempet mot hverandre i det tidligere Jugoslavia på 1940- og 1990-tallet; et tema for hat som bare venter på å bli vekket til live igjen. I den nåværende krigen i Ukraina finner vi den amerikanske presidenten Joe Biden, en katolsk leder av en offisielt protestantisk nasjon, det

katolske og ortodokse Ukraina, og det ortodokse Russland støttet av muslimske tsjetsjenere. Og det må forstås at hovedårsaken til nasjonalisme er den religiøse, til og med ateistiske, forpliktelsen til mennesker. I den tiden Gud befaler det, vekker demonene i menneskenes sinn et ønske om å eliminere de som ikke ligner dem på alle områder, politiske, økonomiske og religiøse. De kan ikke lenger tolerere andres forskjeller og organiserer separasjoner og omgrupperinger som våre samtidige kaller etnisk rensing. Men uansett hva de menneskelige årsakene er, er denne atferden fruktene av den guddommelige forbannelsen som har rammet hele menneskeheten siden Adam og Evas synd. Jeg minner dem om at Gud virkelig har gitt mannen forrang, siden det er til ham han henvender seg først, etter at paret har syndet. Hans herredømme over kvinnen hadde den ulempen at han var ansvarlig overfor Gud for de feilene hun kunne begå. Med tiden endres ikke Guds dom, og han holder fortsatt ledere ansvarlige og skyldige for den urett de påfører hans skapninger.

Religionen som ble etablert i Roma i 321, adopterte derfor den første hviledagen som de romerske hedningene dedikerte til tilbedelsen av den «ubesvergede solen». På den tiden ble ikke endringen av hviledagen presentert som å ha formålet å feire Jesu Kristi oppstandelse, slik det i dag forklares i falske kristuskirker. Keiser Konstantin ga ingen annen forklaring enn denne: «vi må ikke lenger jødedomme ved å hvile på den sjuende dagen slik som jødene.» Denne ordren om ikke lenger jødedomme motsatte seg kategorisk Kristi lære, som tvert imot sa i Johannes 4:22: «*for frelsen kommer fra jødene* .» Denne ordren om ikke lenger jødedomme ugyldiggjorde de 15 århundrene av den gamle paktens historie, som egentlig begynte på Moses' tid med hebreernes avgang. Og under disse omstendighetene levde dette folket den typiske opplevelsen av religiøs omvendelse. Revet fra synd (Egypt), er synderens menneskelige sjel beskyttet av Kristi blod (påskelammet). Så leder Gud henne til Sinai-fjellet hvor han underviser henne og lar henne oppdage lovene hun må adlyde (hans ti bud). I ørkenen, isolert med Gud, lærer hun hans helse- og kostholdsregler, og bare for den gamle pakten, ritualene for hans religiøse høytider som Kristi død vil oppfylle og gjøre foreldet. Hvem kan hevde at Gud organiserte disse tingene for å gjøre dem ubrukelige? Fra denne gamle pakten forsvinner bare ritualene som Kristi død oppfylte. Prinsippet om lydighet forblir derfor intakt, og standardene for denne lydigheten er fortsatt åpenbart i skriftene som ble etterlatt av Moses og hans etterfølgere, velsignet av Gud.

For å fullt ut forstå viktigheten av disse tingene, må vi rive oss løs fra rutinen i vårt verdslige daglige liv, som danner et bedragersk bakteppe som fører til døden for de den forfører og fascinerer. Gud er usynlig, men levende og allmektig, og det er bare i ånden at vi kan fatte hans høyeste virkelighet. Det himmelske livet utvikler seg parallelt med vårt, usynlig, men like aktivt, og vi vil oppdage det slik det er, ved Jesu Kristi gjenkomst, han som vil sette en stopper for denne øyebegrensningen som har preget oss siden Adam.

I den romersk-katolske kirke bar den første dagen navnet til den astrale guddommen, den «ubesvergede solen», og under dette navnet identifiserte oppriktige kristne en alvorlig synd begått mot Gud. Det er derfor dette navnet i latinske land ble forlatt og erstattet av navnet «Herrens dag». Djevelens

ugjerninger ble dermed fullstendig maskert. Det var knyttet til Kristi oppstandelse, og dermed representerte ikke lenger tilbedelsen av den første dagen et problem for nye konvertitter. Bortsett fra at den store skaperguden var frustrert og irritert av sine gjentatte svik. Han reagerte deretter med dramatisk logikk. «Siden disse menneskene som hevder å være min frelse, favoriserer Romas forordninger, måtte Roma herske over dem i all sin strenghet!» Og slik ble de troløse kristne overgitt av Gud til det romerske keiserregimet som ble opprettet i 538. Betingelsene for dets etablering fratok det all legitimitet. Den første paven som ble innsatt var en intrigant ved navn Vigilius. Han utnyttet forholdet sitt til Theodora, den prostituerte danseren som ble giftet seg med av keiser Justinian I ' for å oppnå sin religiøse dominans over det nåværende pavelige katolske regimet. Silverius, biskopen av Roma valgt av de troløse kristne i Roma, ble allerede drevet ut og forvist, og ble allerede rammet av forbannelsen fra den nye «søndagen». Her har vi handlinger mer politiske enn religiøse som kaster lys over hva det romerske paveregimet vil representere på jorden. På den tiden var få mennesker utdannet, og religiøs lære ble overført av menn fra paveregimet. I disse tider med åndelig mørke vil pavene tillate seg å endre teksten til Guds ti bud, skrevet av Guds egen finger på steintavler gitt til Moses. Under påskudd av å fremme deres memorering erstattes de originale tekstene med svært korte setninger, og på denne måten forsvinner advarslene om velsignelser og forbannelser i det nye aspektet som presenteres. Den verste skandalen er rettet mot det andre budet, der Gud fordømmer tilbedelse av avgudsbilder og statuer; paven fjerner det helt. Men for å opprettholde tallet ti, vil han doble budet om utroskap, og dermed rette seg mot kjødets synd for å få folk til å glemme sin synd mot Ånden. Begrepet «den syvende dagen» i det fjerde bud forsvinner, erstattet av den ultrakorte formelen: «på Herrens dag skal du hvile.» De omvendte massene leser ikke Bibelen og holder seg til det prestene lærer dem. Og de gjenstridige utnytter truslene fra helvete, trusler som er svært reelle, men feiltolket. For uten Guds intelligens og den kronologiske forståelsen av faktaene som er åpenbart i profetien i Johannes' åpenbaring, tolkes «ildsjøen », som ikke vil eksistere før slutten av det syvende årtusen, som et permanent helvete hvor demoner evig lar de fordømte lide i ild, dømt til denne forferdelige skjebnen. Nå hevder paven å kunne åpne og lukke tilgangen til helvete. Da kan man forstå hvorfor konger, herrer og vanlige folk frykter pavemakt i mørke tider. Pavelige påstander blir trodd, og regimet utnytter situasjonen for å bli tjent, æret og beriket av ofrene som er forført og bedratt av løgnene. Den kan dermed manipulere konger og bruke deres sekulære makt til å tvinge motstandskjemperne den kaller «kjettere» til katolsk konvertering, til det punktet at de blir torturert og drept, på bålet eller med andre enda mer forferdelige instrumenter. Og antallet av disse «kjettere» vil vokse betraktelig med oversettelsene og trykkingen av Bibelen, som lar leserne oppdage de sanne ordene som er talt av Gud og hans profeter. Når paveregimet ser løgnene avslørt, vekker det de katolske ligaenes hat mot protestanter som anses som «kjettere». Uvitende vesener, overbevist av katolsk legitimitet, retter alle sine angrep mot dem som prestene presenterer for dem som vesener bebodd av djevelen. De finner på og finner påskudd for å komme med sine falske anklager, fordi løgnens far inspirerer og leder dem uten at de mistenker det. Mange tror oppriktig at de ærer Gud ved å

drive ut de «ugudelige». Og dette poenget er viktig, for ved Kristi gjenkomst vil det samme blinde hatet være rettet mot Jesu Kristi siste utvalgte, hvis eneste bebreidede feil vil være å holde ut i sin respekt for resten av den hellige, guddommelige sabbaten på den syvende dag.

Hvem vil oppføre seg slik i denne siste konteksten? De samme menneskene som i dag rettferdiggjør praktiseringen av førstedagssøndagen og avviser legitimiteten til den syvendedagssabbaten. Den mest humanistiske karakter i dag kan i denne siste konteksten bli mer grusom enn en « **løve** » med skarpe « **tenner** » . Dette er hva Jesus profeterer i bildet i Åp 9,8: « *De hadde hår som kvinnehår, og tennene deres var som løvetenner* . » Konteksten vil bli fullstendig forandret, og opprørske menn vil bli oppgitte og svært sinte av « **Guds plager** » som vil ramme dem så snart prøvetiden er over: « **de syv siste plagene av Guds vrede** » som presenteres i Åp 16.

Den romerske pavekirken oppførte seg dermed på en uhyrlig måte, og disse skulle ikke betraktes som «ungdomssynder», slik den tolker det. For hvis forholdene hadde holdt seg gunstige for den, ville den fortsatt oppført seg på samme måte i dag. Den ga aldri avkall på påleggelse av konverteringer før den mistet støtten fra monarkiene som var svekket av det franske revolusjonsregimet og dets berømte halshugginger av kongelige, religiøse og aristokratiske overhoder. Gud straffet den dermed for dens forbrytelser mens de ventet på den siste dommen. Men i den protestantiske leiren adopterte overfladisk religiøse mennesker på sin side politisk atferd fordømt av Jesus Kristus. De tok til våpen og gjengjeldte slag for slag mot kjemperne i de katolske ligaene. Og slik fikk de påfølgende «religionskrigene» utseendet til et slag der blodtørstige og kjøttetende ville « **dyr** » **barket sammen**. I Åp 8:11 skylder Gud på dette djevlelike utfallet på den pavelige katolske kirken, som er avbildet av « **stjernen** » som heter « **Malurt** »: « **Stjernens navn er Malurt, og en tredjedel av vannet ble til malurt, og mange mennesker døde av vannet, fordi det ble gjort bittert.** » Religiøst eller ikke, hat er smittsomt og ender opp med å oppildne mengder av mennesker.

Før paveregimet angrep «protestantene», utløste det fiendtligheter mot religionen islam, som dukket opp i Arabia kort tid etter etableringen av det romerske paveregimet, dvs. etter 538. Etter spredningen av katolisismen i Arabia, grunnla profeten Muhammed sin religion: islam, et arabisk ord som betyr «underkastelse». Ordet har en dobbel betydning: mennesket underkaster seg Gud, men det må også underkue med makt, om nødvendig, den vantro, som det knytter til alle de som motsetter seg hans religiøse oppfatning. Nå, under påskudd av å frigjøre de historiske hellige stedene for Kristi liv og død, beordret pave Urban II først krigerske «korstog» for å drive muslimene fra disse stedene. Uvitenheten til både høy og lav førte til at konger nidkjært kastet seg ut i morderiske kriger, fullstendig ubrukelige for Gud, mot de muslimske folkenes hærer. Urettferdige massakrer ble dermed utført av de vestlige kristne korsfarerne. Hvis jeg erklærer dem unødvendige, er det med god grunn, fordi Gud åpenbarer i Daniel 9:26 sin beslutning om å ødelegge Jerusalem og dets hellige steder: «*Og etter sekstito uker skal en salvet bli utryddet, og han skal ikke ha noen etterfølger.*» **ingen for ham . Folket til en leder som vil komme, vil ødelegge byen og helligdommen—, helligheten, og dens ende vil komme som ved en flom ; det er bestemt at**

ødeleggelsene vil vare til krigens slutt. " Og denne ødeleggelsen av Jerusalem presenteres som en konsekvens av jødene avvisning av Messias Jesus. Det er derfor frivillig at Gud lot romerne ødelegge Jerusalem i 70, for å fjerne fra disse stedene interessen for de overtroiske pilegrimsreisene som den katolske troen ønsket å gjenopprette og videreføre frem til vår tid; i dette formidlet av de evangeliske protestantiske gruppene dannet i USA. Du kan derfor legge merke til i denne falske mystiske iveren, frukten av en fullstendig uvitenhet om hva den kristne troen egentlig representerer. I vår endetid har Gud gjort Jerusalem til et forbannet sted hvor falske troende fra alle monoteismens religioner strømmer til. Deres tilbedelse av disse stedene er basert på ren avgudsdyrkelse. Og de som gjør dette gjentar feilene til jødene som æret tempelet av stein og forkastet tempelet av kjød og ånd som Jesus Kristus utgjorde.

Årsakene til intensivering av hatet intensiveres i vår tid og i dagens hendelser, nevner jeg én. Da president Macron kom tilbake fra Kina, på flyet som brakte ham tilbake og i nærvær av journalister, kom han med en uttalelse som vakte sinne hos noen av hans europeiske kolleger. Han sa: « Det verste ville være å tro at vi europeere skulle følge etter i denne saken og tilpasse oss det amerikanske tempoet og en kinesisk overreaksjon ... Fellen for Europa ville være at i det øyeblikket det klarer å avklare sin strategiske posisjon, når det er mer strategisk autonomt enn før Covid, er det fanget i en forstyrrelse av verden og kriser som ikke ville være vår. » Det er åpenbart at han antydte tilfellet med øya Taiwan, som Kina ønsker å gjenvinne kontrollen over. Men denne spesielle posisjonen irriterer nasjoner som Polen, som baserer sitt håp om å beseire Russland på samholdet mellom europeiske nasjoner som er på linje med den amerikanske posisjonen. Jeg legger merke til et forbløffende og overraskende glimt av klarhet hos vår unge president, fordi hans posisjon gjengir general de Gaulles, som ikke ønsket å underkaste seg Amerikas dominans. Jeg bemerker imidlertid at denne erklæringen fordømmer de «følge-lederen»-forpliktelsene som europeerne og ham selv allerede har gitt i Ukraina-saken. Amerikanerne forpliktet seg til Ukraina uten å bekymre seg for europeernes individuelle meninger. Man kan derfor si at de reagerte i henhold til sine politiske og økonomiske interesser, som er kronisk fiendtlige mot Russland. Ukrainas tilfelle skiller seg imidlertid fra Taiwans ved at uavhengigheten ble offisielt anerkjent, og de som støtter det gjør det i respekten for nasjonale rettigheter som forbyr aggresjon mot landet deres fra et annet. Dette er ikke tilfellet for Taiwan, som forble offisielt kinesisk og aldri fikk eller ba om en uavhengig nasjonal status. I likhet med general de Gaulle ønsker president Macron å lede et uavhengig Europa, men han står overfor innflytelsen fra tidligere østblokkland som Polen, som hater Russland og kom til Europa bare for å finne USAs væpnede skjold. President Macrons problem er at hans oppvåkning og hans ønske om europeisk uavhengighet skjer på feil tidspunkt og allerede for sent. Fordi, siden han selv favoriserte amerikansk innflytelse i Europa og i Frankrike i sitt eget land, er det for sent å gjøre opp for feilene som er gjort; Dette gjelder desto mer siden Europa er økonomisk svekket og forsinkelsen i europeisk opprustning blir urealiserbar gitt tiden som er igjen før den guddommelige straffen med den « ***sjette trompeten*** ». Dessuten dukker det opp to leire som skiller nasjonene i EU: leiren til tidligere østblokkland, store

støttespillere for Ukraina, og leiren til grunnleggerne av denne EU, inkludert Frankrike og, til en viss grad, Tyskland, som har forblitt svært uavhengig.

Etter de ulike årsakene til menneskelig hat, må jeg nå nevne oppvåkningen av et mye mer formidabelt hat: kjærlighetens Guds hat. For han uttrykker det og hevder det tydelig allerede i Ordsp 8:13: « *Frykten for Jahve er å hate det onde; arroganse og stolthet, den onde veien og en vrang munn, **det er det jeg hater** .* » Jeg husker at hat er det absolutte motsetningen til kjærlighet, og at alle ting eksisterer i absolutt motsetning. Hvis Gud skapte mennesket i sitt bilde, er det derfor fordi han selv er i menneskets bilde, men i sin fullkomne guddommelighet. Han kan derfor hate eller elske slik han kan forbanne eller velsigne. Og i denne sammenhengen må vi forlate dette budskapet som ble formidlet av de falske Kristusene som sier: «Gud hater synd, men han elsker synderen.» Dette budskapet glemmer å spesifisere da: synderen som omvender seg og bærer omvendelsens frukt; noe som ikke samsvarer, siden 1844, med situasjonen til kristne som rettferdiggjør overtredelsen av Guds bud; det andre og fjerde, blant katolikker og ortodokse; det fjerde, også blant protestanter og anglikanere. Nå, i seg selv, siden 1844, gjør forakten som er vist for sabbaten som er helliget av Gud, dem skyldige i å overtre alle de ti bud, ifølge Jakob 2:10: « *For den som holder hele loven, men synder i ett punkt, er skyldig i alle.* » Jeg gir dette verset følgende betydning: Den som med vilje overtrer et enkelt Guds bud, vitner om at han overtrer det første av budene der Gud sier: « *Du skal ikke ha andre guder enn meg .* » For den som er ulydig, adlyder en annen gud, djevelen, for den sanne og eneste Guds ansikt. Fra da av blir all annen lydighet gjort forgjeves. Og selv i Jesu Kristi navn blir forsoning med Gud umulig.

Siden 1945 har ondskapsen bare økt over hele verden, spesielt i den vestlige leiren som gikk seirende ut av andre verdenskrig. Amerikanske kjemikere utviklet «DDT», et insektmiddel som gjorde dem til de første « **jordens ødeleggere** » som Gud fordømmer i Åp 11:18: « *Folkene ble vrede, og din vrede er kommet, og tiden er inne for å dømme de døde, for å lønne dine tjenere profetene, de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store, og for å ødelegge **dem som ødelegger jorden.*** » Og veldig logisk sett gjør « **de som ødelegger jorden** » det under herredømmet til den øverste «Ødeleggeren» eller « *kongen* ». Dette ordet ødelegger blir oversatt til hebraisk og gresk med « *Abaddon og Appolyn* » i Åp 9:11: « *Og over seg hadde de avgrunnens engel som konge. På hebraisk het han Abaddon, og på gresk Apollyon.* » Så tidlig som i 1945 viste USA seg verdig denne tittelen «Ødelegger» ved først å bruke atomvåpen mot byene Hiroshima og Nagasaki. Og de vil være de første til å bruke dem igjen for å ødelegge Russland i den tredje verdenskrig som tar form i vår tid. I vår endetid har USA tilbudt hele verden et annet ondskapsinstrument: internettkommunikasjonsnettverket. De har kastet dette «kablede nettet» over folkene slik man kaster et garn for å fange fisk. Opprinnelig var internett forbeholdt strengt tatt amerikansk militærkommunikasjon. Så ble dette nettverket tilbudt for sivil bruk, gratis og med frihet. Amerikanere, og deretter andre vestlige folk, oppdaget gleden ved virtuelle utvekslinger. Internett gir alle muligheten til å vise frem sine ulike talenter. Det oppmuntrer til stolthet og en ekshibisjonistisk ånd. Så tok handel over det, og det samme gjaldt nasjonale offentlige tjenester; dette fortsatte inntil hele verden ble

koblet sammen og plassert under oppfinnerens, den amerikanske maktens, kontroll. Dette ondet er irreversibelt, fordi ungdommen som utvikler seg med det blir ute av stand til å se dets farlige og dødelige aspekt. Likevel mangler det ikke eksempler. Internett skaper og avskaper menneskers individuelle omdømme. Noen perverse barn bruker det til å gi svake og følsomme barn skyldfølelse gjennom nedverdiggende meldinger, og presser dem ubevisst til selvmord. Ønsket om å behage har grepet tak i unge mennesker; på bloggene deres samler de inn antall "følgere", eller fans som følger dem. Stemmer for eller imot avgis dermed, noe som resulterer i et falskt inntrykk av å være viktig. Og etter hvert som dette ondet erobrer sinn, vokser også standardene for ondskap. Det gamle forbudet blir legitimt og lovlig. Uten guddommelig lov, som setter standarden for godt og ondt, « *er folket uten hemninger* », og bare Gud vet til hvilket nivå dette ondet fortsatt kan stige. Så la oss i disse versene se på de tingene som vekker Guds hat mot dagens opprørske menneskehet.

Jes 61:8: « *For jeg, Herren, elsker rett og **hater røveri med urett** . Jeg vil gi dem deres lønn i trofasthet og slutte en evig pakt med dem. »*

Jer. 44:4: « *Jeg har sendt til dere alle mine tjenere, profetene. Tidlig om morgenen sender jeg dem ut og sier: **Gjør ikke disse vederstyggelighetene som jeg hater.** »*

Amos 5:21; 6:8: « ***Jeg hater, jeg forakter deres fester** , jeg kan ikke tåle deres forsamlinger .../... Herren, Jahve, har sverget ved seg selv; Jahve, herskarenes Gud, har sagt: **Jeg avskyr Jakobs stolthet, og jeg hater hans palasser** . Jeg vil gi byen og alt som er i den. »*

Sak 8:17: « ***Ingen må tenke ondt mot sin neste i sitt hjerte, og ikke elske falsk ed! For alt dette hater jeg** , sier Herren. »*

Mal 2:16: « ***For jeg hater skilsmisse** ,» sier Herren, Israels Gud, «**og den som dekker sin kledning med vold** ,» sier Herren, herskarenes Gud. Vokt derfor deres ånd, **og vær ikke troløse !** »*

Åp 2:6: « *Men dette har du, at du hater nikolaittenes gjerninger, **gjerninger som jeg også hater** . »*

Kort sagt hater Gud alt som strider mot hans verdier, som kommer til uttrykk ved trofast og sann kjærlighet, det vil si kjærlighet og sannhet, slik de ble inkarnert og manifestert i Jesus Kristus, og som han ønsker å finne i sine utvalgte inntil verdens ende, ifølge Åp 3:14: « *Skriv til engelen for Laodikea-menigheten: Dette sier han som er amen, **det trofaste og sannferdige vitnet** , begynnelsen på Guds skapelse: Han som var ... » begynnelsen av Guds skapelse «bekrefter dens verdier» på slutten «av historien til denne guddommelige jordiske skapelsen».*

Guddommelig hat ble ikke vekket uten grunn, fordi Covid-19-virusets opptreden i Kina i 2019 var Guds svar til den kinesiske presidenten, fordi han hadde uttrykt ønske om og plan om å endre teksten i Den hellige bibel. Deretter ble krigen i Europa gjenopplivet i Ukraina. Og her er det igjen ikke uten grunn. Dette landet, beruset av frihet, levde i en anarkisk situasjon, ute av stand til å finne en politisk balanse, hele regimet var korrupt, og uhyrlige vederstyggeligheter ble praktisert og utviklet der. Jeg samlet fra Joel, min bror i Kristus, en utmerket dokumentarist, forferdelige vitnesbyrd om hva som skjedde i Ukraina. Og uten å gå inn på detaljer, lar dette vitnesbyrdet oss alene forstå hvorfor Guds vrede falt

på dette ukrainske folket. Velstående politikere begikk svindel, og sammen med en venn, sønnen til en oligark, en mektig mann, begikk de hundre attentater. De ble identifisert, satt fri, og forbrytelsene ble gjentatt; Et slikt nivå av korrupsjon har sjelden blitt nådd ... kanskje og bare i Sodoma og Gomorra, byer der perverst seksualliv og mord var normen som hadde blitt uutholdelig for Gud. Det er derfor ikke uten grunn at den kommende atomkrigen startet i dette landet, Ukraina. Vi vet også at den unge presidenten, valgt siden 2019, året med Covid-19, var en skuespiller gjort populær av sine vulgære og seksuelt perverse offentlige eksentrisiteter. Han legemliggjorde egenhendig ondskapen i hele det moderne samfunnet avskåret fra Gud. Det var også i Ukraina at de dristige sexistiske Femen dukket opp, viste frem sine bare bryster og brukte kroppene sine til å publisere sine vulgære feministiske slagord. Og i tillegg til disse tingene skinte den nazistiske ondskapen arvet fra andre verdenskrig offisielt der, representert av Azov-gruppen, arvet fra nazilederen Stepan Bandera; men denne nazismen rammet ennå ikke jødedommen. Jeg hørte til og med fra ukrainske kvinner at landet deres var knyttet til hedenske festivalfeiringer som gledet dem ... begeret var fullt, den vestlige verden og resten av jordens folk må drikke det, til siste dråpe.

I de siste nyhetene avslører to fakta to budskap. Det første gjelder avsløringen av hemmelige militære meldinger fra en 21 år gammel mann som handlet for å «skryse» og imponere sine nettpartnere. For moderne ungdom er internett et spill der utfordringene er ubegrensede. Det andre faktum gjelder en video som sirkulerer på internett. Etter de som ble presentert av den islamske gruppen kalt DAESH, er det denne gangen halshuggingen av en ukrainsk soldat av en russisk soldat omringet av sin væpnede gruppe. Nyheten får folk til å grøsse av redsel og terror, men det er bare en bekreftelse på et nivå av hat som vil fortsette å vokse og bli utbredt i alle militærleirene som vil delta i tredje verdenskrig. Halshugginger utgjør et tema for internasjonal «terror» som knytter denne «*sjette trompeten*» til den «*fjerde*», slik Gud åpenbarer ved å tillegge den «*fjerde*» karakteren av «*andre ve*» som faktisk betegner den «*sjette*»; Så etter den franske terroren og giljotinen i 1793–1794, kommer «terroren» med muslimske og russiske halshugginger i vår tid.

Lærdommene i Daniel, 2. Krønikebok og 2. Kongebok viser at de tre deportasjonene av israelittene til Babylon har progressiv intensitet. Vår tredje verdenskrig er, i sine internasjonale proporsjoner, sammenlignbar med den tredje deportasjonen av jødene. Akkurat som kong Nebukadnesars tredje angrep resulterte i Israels nasjonale ødeleggelse, er den tredje verdenskrig ment å ødelegge den nåværende ordenen til verdens nasjoner. Inntil da vil disse nasjonene være uavhengige, mer eller mindre delvis ødelagt og miste sin uavhengighet. De overlevende fra konflikten vil alle plassere seg under en enkelt universell regjering opprettet av Amerikas forente stater, inntil Jesu Kristi gjenkomst, som vil ødelegge dem.

Illusjonenes marked

ligger dette « **illusjonsmarkedet** » ? På planeten vår som heter Jorden.

Før jeg utarbeider denne studien, husker jeg disse versene fra 1 Kor 2,9 til 15, sitert i Bibelen, der apostelen Paulus sier ved Ånden: « *Men som det står skrevet: Det som ikke øye har sett, og ikke øre har hørt, og ikke menneskehjerte har kommet opp, **det har Gud beredt for dem som elsker ham** . » **Gud har åpenbart dem for oss gjennom Ånden** . For Ånden ransaker alle ting, også Guds dybder. For hvem blant mennesker vet hva et menneske har å si, uten menneskets ånd som er i ham? Likeså vet ingen hva Gud har å si , **uten Guds Ånd. Vi har ikke mottatt verdens ånd, men Ånden som er fra Gud , for at vi skal kjenne de ting som Gud har gitt oss . Og dette taler vi ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Ånden lærer, idet vi bruker åndelige språk om åndelige ting** . Men det naturlige mennesket tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, fordi det bedømmes åndelig. **Men det åndelige mennesket dømmer alle ting, men selv blir han ikke dømt av noen** . For hvem har kjent Herrens sinn, så han kunne undervise ham? Men vi har Kristi **sinn** .*

I følge disse versene er forklaringen på livet bare i Gud, og derfor skjult i hemmeligheten om hans usynlighet. Og dette faktum alene rettferdiggjør tittelen på denne studien, som får meg til å definere det jordiske livet som « **illusjonenes marked** ». På denne jorden blir alle mennesker bedratt av sine øyne, og så snart de analyserer forskjellige situasjoner og emner, blir deres dømmekraft forvrengt fordi de ikke tar hensyn til det grunnleggende kriteriet som til sammen representerer kraften, intelligensen og visdommen til Skaperguden som leder og setter alle ting i bevegelse. « *Dyremennesket* » tilskriver en ledende rolle til menneskelige årsaker som bare er konsekvensene av urett begått mot Gud.

Mennesker er ikke klar over at selv når de benekter hans eksistens, leder og manipulerer Gud dem. Når en folkelig avstemning foreslås, vil det endelige resultatet være det Gud ønsker å oppnå for å fullføre sitt prosjekt, sitt program, som vil bli fullført over alle folkeslag på jorden som han suverent dominerer. Og dette gjelder alle folkeslag, hedninger, jøder, kristne og muslimer, spredt over hele jorden. Menneskehetens situasjon er derfor, på det øyemessige nivået, virkelig illusorisk. Hedenske folkeslag utvikler seg og lever dermed i **en "illusjon"** av straffrihet, men religiøse folkeslag gjør det samme, fordi ingen av dem over hele jorden befinner seg i en posisjon til å bli velsignet av Gud, som jeg har demonstrert mange ganger i tidligere leksjoner.

Motsatt, fra «*dyremennesket*», analyserer «*åndemennesket*», som jeg hevder å tilhøre med de fremlagte bevisene, jordiske fakta fra de prioriterte dataene som representerer og fortjener Skapergudens åpenbarte dom. For de sanne årsakene til konsekvensene som våre øyne ser, er åpenbart av Ham. Og for *det* «*åndelige mennesket*» spiller formen på disse konsekvensene liten rolle, fordi de kan være av svært forskjellige standarder, og det essensielle for sjelenes frelse er å vite nøyaktig hvorfor Guds vrede faller over mennesker og overgir dem til sin forbannelse og ødeleggelse, sykdom og død. Når Gud bestemmer seg for å slå til menneskeheten, organiserer han folk og setter dem opp mot hverandre av forskjellige grunner som oftest fremmer harme vekket av urettferdighet. For å få dem til å konfrontere hverandre, finnes det mange midler: å kreve det samme

landet, en arv, eller rasistisk eller religiøs diskriminering og andre årsaker til urettferdighet og sinne. Alle disse tingene rettferdiggjør « **oppvåkningen av hat** », et tema som ble diskutert i den forrige studien.

Dette « **illusjonsmarkedet** » kaster spesielt lys over den nåværende eksplosive globale situasjonen. Ved å organisere sin « *sjette trompet* » vekker vår Gud bare til live lidelsen som Vesten har forårsaket i løpet av den lange fredsperioden som den har nytt godt av og pleide å kolonialisere de andre folkeslagene på jorden i lang tid. Fordi Vesten, ledet av USA, takket være seieren over sine tyske, italienske og japanske aksemakter, påtvang sine verdier, sine internasjonale lover angående nasjoner og handel. I mangel av en motmakt med like stor styrke ble disse vestlige verdiene ansett og påtvunget som internasjonale verdier. Men i dag blir denne tilstanden fordømt og utfordret av Russland, Kina, India, Iran, mange afrikanske folk og de største landene i Sør-Amerika. Alle disse landene, som drar nytte av den lange fredsperioden, har blitt rikere og krever nå at vestlige virkelig tar hensyn til deres meninger. Og det er tydelig at de deler et hat mot det dominerende og imperialistiske USA, hvis kapitalisme, født i England, rettferdiggjorde den koloniale utviklingen som utnyttet dem i lang tid.

Kan noe være mer « **illusorisk** » enn å se vestlige folk bygge prosjekter for de neste femti årene, når menneskelivet på jorden fortsatt bare har syv år igjen? Dette tallet på femti år får meg til å påpeke at i Bibelen representerer varigheten på førtini år, eller syv ganger syv år, det Gud kaller et jubelår. Imidlertid gikk 49 år, eller et fullt jubelår, mellom to økonomiske sjokk forårsaket av store energikriser: den plutselige økningen på 40 % i oljeprisen i 1973 og den plutselige, fortsatt ukvantiserte, økningen i prisen på gass og elektrisitet i 2022. Men denne gangen er blind og føyeelig europeisk etterlevelse den eneste synderen. Siden det var ved å følge USAs beslutning at EU-kommisjonen vedtok sanksjonene mot Russland og dermed først nektet å bruke gassen som ble solgt til en fordelaktig pris av det russiske selskapet Gazprom. Hvem tjente på forbrytelsen? Til de amerikanske og norske leverandørene som erstattet den.

På den annen side er russiske og ukrainske rettigheter til landet Ukraina svært diskutabile. Fordi Ukraina, som ble uavhengig i 1990, delvis besto av polakker og ukrainere, og også en betydelig del av russere. Og da bruddet inntraff med «styrtingen» av den valgte russiske presidenten, valgte noen russere å forbli ukrainske, selv om det betydde å kjempe mot Russland. Dette gjør denne opposisjonen til en borgerkrig, der Vesten ikke hadde noe å gripe inn i. Det er sannsynlig at det motsatte også skjedde, for når en borgerkrig bryter ut i et land, oppstår alle mulige scenarier, og situasjonen motsetter seg religiøse valg som er like forbannet av Gud som hverandre. Dermed provoserer en stor uorden, som motsetter seg svært reelle og effektive legitimiteter. Stilt overfor denne uløselige situasjonen råder visdommen til å holde seg kun til de årsakene Gud gir til sin organisering av denne konflikten. Og svaret hans ligger ikke i det illusoriske livet, det er gitt i Bibelen, i dens åpenbaring som bygger suksessivt og komplementært på Daniel og Åpenbaringen. Og hva oppdager vi i disse åpenbaringene? Forbannelsen over kristendommen som Gud har rammet siden 7. mars 321, fordi den har forlatt praktiseringen av den hellige syvendedagssabbaten som Gud har helliget siden verdens skapelse. Dette er den eneste lærdommen vi må beholde fra

de 34 kapitlene i Daniels og Johannes' åpenbaring. Men ved å presentere ting på denne måten, forringer jeg ikke dens betydning; tvert imot, jeg løfter den til det høyeste nivået. For evangeliet og frelsen i Kristus er ting som er tydelig forklart i de andre bibelske skriftene om den gamle og den nye pakt. Rollen til disse to profetiske bøkene, Daniel og Johannes' åpenbaring, er å avsløre denne forlatelsen av sabbaten som falske kristne religioner har praktisert uten å innse hvor dyrt de betaler for konsekvensene. Og hvis de ikke har kjennskap til disse konsekvensene, er det fordi Gud har åpenbart dem, bare i disse to profetiske bøkene hvis forklaringer ignoreres av dem og deres eksegeter. **Illusjonens marked** har ført dem til å tolke disse konsekvensene som enkle historiske fakta på grunn av menneskers ufullkommenheter. Men guddommelig straff er ikke et enkelt menneskelig faktum fordi den bærer et anklagende budskap: du synder mot Gud. Dette er tilfellet for alle « **trompetene** » som presenteres i Åpenbaringen 8 og 9. Siden det forbannede året 321 har de slått den troløse europeiske kristendommen, og hovedårsaken forble ukjent for menneskeheten frem til 1844. Og hvis Gud ikke hadde tatt initiativet til å åpenbare det for sitt prøvede og utvalgte adventistfolk fra den datoen, ville vi fortsatt vært uvitende om det. Selve ideen får meg til å grøsse av redsel. For så mange sannheter er knyttet til denne sabbaten som er helliggjort av Gud, og rettferdiggjør dens høyeste helliggjørelse! Vi kunne ha ignorert at han profeterte det syvende årtusen, hvor de utvalgte hellige vil gå inn for å dømme, i himmelen, de onde som ligger døde eller forsvinner på jorden. Vi ville ha ignorert at det gjensto to tusen år etter vår Frelsers død for å gå inn i herligheten i det evige livet i dette syvende årtusen. Disse dyrebare og helligste guddommelige åpenbaringene blir ikke åpenbart av « **illusjonenes marked** », men av den usynlige, men allmektige levende Guds Ånd.

Innen rettsvesenet er dommere, uansett hvor ærlige de måtte være, dømt, på grunn av sin religiøse vantro, til å avsi urettferdige dommer. De er også ofre for « **illusjonsmarkedet** ». Noen kriminelle, inkludert nylig i Frankrike en ung gutt på 16 år, begår drap beordret, sier de, av en stemme hørt i deres sinn. Disse stakkars skapningene er bare vitner til en opplevelse de faktisk har opplevd, men det er uakseptabelt for et overdrevent rasjonelt sekulært samfunn. For en stemme talte riktignok til dem, men denne stemmen er en engels så usynlig som Gud kan være. Og dette er svakheten som overgir mennesket til bedrag fra usynlige demoner. Demoner ser oss, de snakker til oss, bor i oss og manipulerer oss, og vi er maktesløse til å stoppe dem. Mennesker kan bare bekjempe et annet vesen som er så synlig og identifiserbart som dem selv. Én ting er sikkert: hvis vi ikke kan se dem, må mennesket være « **åndelig** » og ikke « **dyrisk** » for å kunne bekjempe dem, for å begynne med å tro på deres eksistens. Da må vi innse at våre tanker ikke skilles fra hverandre av en bestemt klangfarge eller en bestemt farge. Og her må vi igjen skille mellom å tenke og å høre en lyd. Etter å ha erfart dette, bekrefter jeg eksistensen av begge deler. Sinnet ditt, i likhet med mitt, fungerer som en sender og mottaker av lydbølger. Du sender ut dine egne tanker og mediterer over dette eller hint prosjektet eller refleksjonen, men på samme bølgelengde kommer demoniske eller tvert imot guddommelige tanker inn i deg og blander seg inn i sinnet ditt. Ingenting skiller dem fra ditt. Det er derfor overbevisningen som dannes i sinnet ditt allerede ikke har noen prioritet av

legitimitet. Denne endelige overbevisningen må, fremfor noe annet, være i samsvar med sannhetsstandarden som er definert av Bibelen. Med rette sier Gud til oss i Jer. 17:5: « *Forbannet er den mann som stoler på mennesker, som lar kjød være sin støtte .»* Vi har derfor plikten til ikke å la oss lure av menneskene vi møter, men også å være forsiktige med våre egne meninger når de ikke er i samsvar med standardene som er definert av **Bibelen, som derfor fortsatt er den eneste solide støtten som er legitimert av Gud** . Den indre stemmen som høres, kan mottas som om den kom utenfra, overført av den auditive kanalen. Gud eller demonene har valget mellom å koble seg til vår ånd på nivået av hørselskanalene eller på hjernenivået der de elektriske dataene omdannes til tanker; på denne måten er to forskjellige forståelsesnivåer mulige. Eksemplet med den unge Samuel, min navnebror, bekrefter denne opplevelsen. Da Gud kalte på ham ved å nevne navnet hans tre ganger, fremstilte det lille barnet seg for presten Elia for å si til ham: « *Her er jeg, hva vil du?* » Den guddommelige stemmen Samuel hørte var mer enn en tanke, han hørte den som om Elia hadde kalt på ham. Og den gamle mannen forsto at stemmen kom fra Gud. I et guddommelig syn opplevde jeg denne opplevelsen der alle mine hørsels- og synsevner var fullt aktive bortsett fra min egen kropp og dens lemmer som virket ikke-eksisterende. Men vær forsiktig, dette synet ble gitt meg, bare én gang av Gud, for å bekrefte min fremtidige forpliktelse til hans profetiske tjeneste, og bare fordi hans valg og mitt studium av apokalypsens profetier gjorde meg verdig den, allerede i 1975, fem år før min dåp i Syvendedags Adventistkirken. Denne visjonen hadde den konsekvensen at jeg alltid har gitt himmelens dom absolutt prioritet over alle **illusjonene** som bedrar « *dyremennesket* ». For den tørste sjelen jeg representerte, ble de profetiske åpenbaringene presentert i boken «Den store striden» skrevet av Ellen Gould White, Herrens sendebud, ønsket velkommen og mottatt som en kilde til tørsteslukkende vann. Og jeg var fortsatt langt fra å forestille meg at Gud fortsatt hadde forberedt, for å la meg oppdage dem over tid, spesielle åpenbaringer og enorme utfordringer til de profetiske forklaringene som er arvet siden 1844. For en Guds tjener må være i stand til å avlære like mye som å lære. Det er sant at Gud forandrer seg ikke, så vidt han angår ham, men det som er foranderlig og progressivt er hans bruk av sine profetiske tekster. Og for dette formålet har han tillatt falske oversettelser av de originale hebraiske og greske tekstene. Dette verset fra Ordsp 4:18 bekrefter det: « *De rettferdiges sti er som et skinnende lys, som skinner sterkere og sterkere inntil den fullkomne dag .»* Det mest forbløffende og beste beviset på dette gjaldt først dette viktige verset fra Daniel 8:14, lenge feilaktig oversatt som « *Inntil to tusen tre hundre kvelder og morgener og helligdommen skal bli rensset* », hvis virkelige oversettelse er: « *Inntil kveld og morgen: to tusen tre hundre, og de skal bli rettferdiggjort, hellighet* ».

Vi kan dermed finne i Åp 22:11 sitatet av disse to ordene « *hellig og rettferdig* » som den sanne oversettelsen av Daniel 8:14 presenterer: « *Den som gjør urett, skal fortsatt gjøre urett, og den som gjør seg uren, skal fortsatt bli uren. Den som er rettferdig , skal fortsatt være rettferdig , og den som er hellig, skal fortsatt være hellig .»* Så jeg kan si at denne forståelsen ble reservert av Jesus for hans sanne hellige tjenere, som han fortsetter å rettferdiggjøre ved sin fullkomne rettferdighet etter å ha forkastet overfladisk offisiell adventisme

mellom 1991 og 1994. Frelsen som Jesus foreslår, er bare mulig på den ene betingelsen at hans forhold til hans utvalgte fortsetter til slutten av hans liv eller til tiden for hans strålende gjenkomst. For utvelgelsen forblir bare mulig hvis den utvalgte lar Jesu Kristi Ånd bygge ham opp til det nivået han må nå for å kunne gå inn i sin evighet. Ved å avvise sitt profetiske lys, offisielt i 1991, ga offisiell adventisme Gud en grunn til å bryte forholdet til ham. Så, i 1994, da den adventistiske forventningen jeg hadde foreslått, tok slutt, falt himmelens dom; Jesus satte advarselen fra Åp 3:16 ut i livet: « *Fordi du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn.* »; og han « spydde » ham sannelig ut på grunn av hans uopprettelige « *lunkenhet* ».

Etter å ha vist sin manglende interesse for åpenbaringene som Gud ga i Jesus Kristus, gikk den offisielle adventismen, i humanistisk vennskaps navn, inn i den protestantiske føderasjonen og samtidig inn i « **illusjonsmarkedet** ». Dermed sluttet den seg til leiren som Jesus sa til i 1844, i budskapet i « *Sardes* ». « *Dere regnes som levende og dere er døde* », det vil si « *levende* » i « **markedet for menneskelige illusjoner** », men dobbelt « *døde* » ved den første og den « *andre døden* » i Guds dom åpenbart for sine profeter. Den samme fordømmelsen har gjeldt offisiell adventisme siden 1994.

Siden når har mennesket vært underlagt reglene for « **illusjonenes markedsplass** »? Faktisk, siden skapelsen, siden Gud skapte ham ute av stand til å se det himmelske englelivet. Jorden ble skapt med det formål å bli og forbli i 6000 år « **illusjonens markedsplass** » og sete for universell synd. I følge Salme 8:5 og Hebr 2:7 « *skapte Gud mennesket litt lavere enn Gud og englene* », og denne underlegenheten gjelder hans manglende evne til å se det himmelske livet. Det var dette djevelen utnyttet da han talte til Eva gjennom « *slangen* » som han brukte som medium. Derfor, før og siden dette jordiske fallet, har menneskeheten blitt bedratt av hans øyne, og dette har fortsatt frem til oss og vil fortsette frem til Jesu Kristi store, strålende gjenkomst. Først da vil de utvalgte, men bare de, miste sine menneskelige egenskaper og bli på et øyeblikk som Guds engler.

Syndens etablering forårsaket likevel en enorm forvandling av den naturlige tilstanden i det jordiske livet. Mann og kvinne ble dødelige, men ikke bare dem, fordi det opprinnelige perfekte livet var av uforgjengelig standard. Planter i seg selv var udødelige, blomster også, og dette får meg til å utlede at visse gassformige legemer, som karbonmonoksid, ennå ikke eksisterte. Dette impliserer det faktum at plantelivet ennå ikke livnærte seg av karbondioksid. I denne refleksjonen kommer jeg til å meditere over den menneskelige åndedrettsånden som det er passende å gi en viktig verdi, siden Bibelen sier om Gud at han da han skapte mennesket, « *blåste livets ånde inn i neseborene hans* » i henhold til 1. Mos 2:17: « *Jahve Gud formet mennesket av jordens støv, han blåste livets ånde inn i neseborene hans , og mennesket ble et levende vesen.* » Jeg legger merke til et budskap i dette prinsippet om « *ånde* »: aspirasjon: mottar det rene; utånding: avviser det urene. Vår « *ånde* », som har blitt helt automatisk og uten behov for kontroll utenom tilfeller av sykdom og stress, bærer derfor med seg en viktig lærdom som Gud retter til sine utvalgte; en lærdom som jeg oppsummerer som: « **Motta det gode og avvis det onde** .» Lungenes rolle er å rense blodet som vender tilbake til dem, lastet med urenheter skapt av funksjonen

til alle organene våre; vi forstår dermed absurditeten i å bevisst tette dem med den avskyelige og skadelige vanen å røyke tobakk, sigarer, sigaretter eller til og med cannabis eller opium, som gjør brukerne enda mer avhengige. Når menneskets pust avbrytes, er kroppens død forårsaket av manglende evne til å avvise det urene som metter den. Livet vårt bærer derfor i seg lærdommen som sier: « **for «Syndens lønn er døden** » i Rom 6,23.

Den guddommelige skapelsen av vår jordiske dimensjon er en sammensetning laget av tillegg skapt hver dag i den første uken. Eksempel: På den første dagen er jorden som Gud skaper en enkel vannball uten noen jordstruktur. Vann er det første legemet skapt av Gud, et molekyl bestående av to atomer av oksyngengass og ett atom av hydrogengass. På den andre dagen dekomponerer Gud dette molekylet og skaper luft fra oksygen. På den tredje dagen får vannballen en jordstruktur som Gud delvis senker ned. Den tørre jorden mottar planteliv, og i denne opprinnelige perfektjonen, uten skadelige bakterier, lever dette plantelivet uten noe spesielt behov på en udødelig måte. Ingenting fordrer. Alt dyreliv skapt av Gud i vannet og på jorden har udødelig liv i seg selv. Ingen art lever av en annen art. Etter å ha skapt mann og kvinne gir Gud alle udødelig vegetasjon til mat. Hele skapelsen er preget av udødelighet. Mat er ennå ikke en nødvendighet, men en behagelig glede som Gud tilbyr alle sine dyr og mennesker.

Men « **synd** » vil forandre alt, døden og fordervelsen som følger av den vil besmitte denne opprinnelige jordiske perfektjonen som deretter blir « **de dødes bolig** », sitert i Åp 20:13: « **Havet ga fra seg de døde som var i det, og døden og de dødes bolig ga fra seg de døde som var i dem . Hver og en ble dømt etter sine gjerninger** »; « **gjerninger** » som gjør den indre troen konkret.

Når vi kjenner programmet som Gud har utarbeidet, kan vi, hans trofaste tjenere, i dagens hendelser identifisere hvordan Gud utfører sin destruktive plan. På dommer Samsons tid ga Gud oss et svært lærerikt eksempel, som rettferdiggjør hans beretning i Bibelen. Fast bestemt på å befri Israel fra filisternes okkupasjon (tidligere innbyggere i dagens Palestina), inspirerte Gud Samson med ideen om å gifte seg med en filisterdatter. På bryllupsdagen ga han 30 filisterbordsvenner en gåte der utfordringen var å skaffe 30 skjorter og 30 klesplagg, fordi 30 filistere var involvert. Gud inspirerer allerede et initiativ som strider mot hans lære, siden det var forbudt for en jøde å gifte seg med en fremmed kvinne. Men Bibelen beroliger oss: målet var å skape en konflikt mot filisterne. Se for deg at du på den tiden så Samson begå en slik feil og ikke visste at Gud var inspirasjonen! Du ville ha sagt: Denne mannen er sannelig gal eller opprørsk, derfor farlig for alle jødene. Stilt overfor sin kones insistering, presset av filisterne som var engasjert ved bålet, gir Samson sin kone forklaringen på gåten sin, som var basert på hans syn av en død løve der en biesverm hadde slått seg ned. Filisterne visste svaret fra sin kone og presenterte det for Samson: « *Fra den som spiser (det vil si løven) kom det som spises (det vil si honning) ; fra den sterke (det vil si løven) kom det søte (det vil si honning) . Hva er søtere enn honning?» og sterkere enn løven .* » Filisterne trodde de ville få tak i pælen fra Samson, men han ble rasende og anklaget dem for å ha fått svaret fra kona hans. Han dro til Ashkelon og drepte 30 menn, tok skjortene deres for å gi filisterne til pælen. Krigen stilte dermed Samson opp mot filisternes

hærer, hvorav mange ble drept. Han alene, med et enkelt eselkjevebein, drepte 1000 menn. En enkel gåte var nok til å oppnå dette resultatet. I dag, i den velbevarte hemmeligheten i menneskenes sinn, konstrueres intriger av den kombinerte påvirkningen fra Gud, hans gode engler og Satan og hans demoner. Men vår tid kjennetegnes av det åpne aspektet ved globale hendelser som observatører gransker til enhver tid og på alle steder med sine digitale kameraer, som er utstyrt med mobiltelefoner og droner. Dette har nådd et punkt der det har blitt umulig å holde selv den minste militære bevegelse hemmelig; noe som aldri har blitt sett før. Globale myndigheter er dermed under konstant press, overvåket av media, hvis kontoer legges ut på digitale sosiale nettverk.

I 2023 oppdager vestlige land, etter 78 år siden 1945, den sanne verdien av avtalene de aksepterte og påtvang resten av verden. Jeg minner dere om at hele menneskehetens historie består av påfølgende avtaler som for et øyeblikk er akseptert, men raskt fordømt og utfordret av kriger ført av motstandere. Den lange fredsperioden vi nettopp har nytt godt av har gitt opphav til « **den ypperste illusjonen** » om at standarden som Vesten har etablert denne gangen, ville kunne fortsette i all evighet. Og denne **illusjonen** var konsekvensen av menneskelig forakt for de guddommelige bibelske profetiene som varslet vår forestående tredje verdenskrig. Jeg hadde privilegiet å forherlige Gud som beordret disse profetiene, mens jeg ventet på denne krigen i året 1983, så for 40 år siden og frem til i dag. Dette tallet 40 har betydningen: troens prøve; eksempel: 40 dager og 40 netter med regn ved flommen; 40 år med prøvelser i ørkenen etter utvandringen fra Egypt; 40 dager og netter med faste for Jesus Kristus; 40 år mellom Jesu Kristi død og romernes ødeleggelse av Jerusalem, i år 70. Ved å fastsette den gjennomsnittlige levealderen til 120 år, før jorden druknes med flommens vann, gir Gud den dessuten perfeksjonen, enten tre ganger, av troens prøve, eller 40. Vi finner dette tallet på 120 år som skiller datoene 1873 og 1993, den sanne datoen for slutten av de profetiske « *fem månedene* » i Åp 9:5-10, som definerer året for Jesu Kristi offisielle adventisme. Etter min erfaring gikk det 40 år mellom min dåp og året 2020 da Gud gikk i straffende tiltak, og 40 år mellom 1983, året for mine profetiske presentasjoner på forskjellige steder i Frankrike, og 2023, året for verdensfredens sammenbrudd. Fordi denne gangen er alle verdens land forpliktet ved å ta stilling, noen for Vesten, andre imot. Den konstante massive støtten som den vestlige leiren gir Ukraina har nå definitivt gjort landet til et mål for hat og morderisk russisk sinne, som allerede støttes av Nord-Korea og Iran, og snart av Kina og mange muslimske land. I denne forbindelse er Sudan, og øya Mayotte, anerkjent og adoptert av Frankrike på deres anmodning, og som president Sarkozy ga status som et fransk departement, i ferd med å bli årsaker til sammenstøt rettet mot Frankrike. Vi vil snart være vitne til omgrupperingen av muslimske styrker hvis « **sammenstøt** » som « **konge i sør** » mot dagens pavelige Europa er profetert i Dan. 11:40 og 43: « *På endens tid skal kongen i sør støte mot ham . Og kongen i nord skal komme mot ham som en virvelvind, med vogner og ryttere og med mange skip; han skal komme inn i landet, spre seg som en elv og oversvømmelse. .../... Han skal ta i eie skattene av gull og sølv og alle Egypts dyrebare ting; libyerne og etiopierne skal være etter ham .* »

Profetien peker fingeren mot det europeiske paveregimet, men vi må ikke glemme at dets «eldste datter», Frankrike, var dets mektigste og mest konstante væpnede støttespiller frem til den franske revolusjonen i 1789. Etter å ha vært dets «forkjemper» så lenge, representerer Frankrike, som de første «korstogene» og deretter koloniseringene utgikk fra, et hatobjekt for de muslimske folkene, og dets territorium, misunnet og begjært, vil bli delvis invadert i « sør » av muslimene, « kongen av sør » og i « nord » av de russiske hærene, « kongen av nord ». Detaljer avslørt i Michel Nostradamus' profetier plasserer skillelinjen mellom de to inntrengene på Drôme-nivå.

Uvitende om det destruktive prosjektet som er planlagt av den store Skaperguden, er den vestlige leiren langt fra i stand til å vurdere omfanget av sine **illusjoner**. Men de har unnskyldninger, fordi slik ødeleggelse aldri har blitt oppnådd på jorden ved kriger som setter mennesker mot mennesker. Vannflommen hadde plutselig truffet den syndige menneskeheten som levde i relativ fred, til tross for forbrytelsene og vederstyggelighetene som ble begått. Derfor er det eneste sammenligningselementet ødeleggelsen av det frafalne Israel i det dramatiske året – 586. Det er dette tredje angrepet ledet av den kaldeiske kongen Nebukadnesar, som utgjør bildet på vår tredje verdenskrig, dens motbilde. I begge tilfeller ødelegger Gud nasjoner, og i våre dager er verdensorganisasjonen basert på avtaler akseptert av mennesker organisert i nasjoner. Når disse blir ødelagt, vil de overlevende fra denne atomkrigen ikke lenger representere nasjoner. De vil ikke ha noen annen løsning enn å forene seg under veiledning av et universelt styresett ledet av det eneste landet hvis overlevende vil bli igjen i størst antall, nemlig det enorme territoriet til USA.

Vi må innse at denne anerkjennelsen av nasjoner og deres autoritet er en prosess som er strengt etablert av den vestlige leiren. Fordi på jorden er grenser abstrakte ting. De virkelige årsakene til menneskelige grupperinger og deres separasjoner var basert på delingen av et felles språk skapt av Gud. Nåværende relasjonsproblemer er derfor knyttet til forsøket på en ny "babelisering" av menneskeheten. Den guddommelige forbannelsen i Babels forsøk på å samle alle mennesker som lever på jorden på ett sted, ender derfor opp med å bære sin fryktede frukt.

I et intervju på nyhetskanalen LCI har den kinesiske ambassadøren, Lu Shaye, nettopp kommet med en uttalelse som gjør det veldig klart at den kinesiske posisjonen er sterkt i motsetning til den vestlige leirens. Faktisk avslører han at den nåværende ordenen som FN har etablert siden slutten av andre verdenskrig av det seirende USA, ikke anerkjennes av folkene som var for svake til å bli konsultert på den tiden. Dette var tilfellet med Kina, som en stund ble knust av Japan. USA forsvarte dem, men Kinas adopsjon av kommunismen fordrev dem raskt. På den tiden trakk Kina, som var positivt innstilt til USA, seg tilbake til øya Formosa, nå kalt Taiwan. USA ga sin støtte og teknologiske kunnskap til Taiwan, som ble produksjonsstedet for digitale produkter og spesielt de mest avanserte prosessorene på jorden. I dag vil Kinas ønske om å gjenerobre øya Taiwan bli årsaken til en direkte konfrontasjon mellom Kina og USA, på grunn av de tekniske, økonomiske og finansielle interessene Taiwan representerer for dem. Her vil igjen en gammel, sovende konflikt vekkes til live igjen. Men emnet gir en

lærdom, nemlig straffen for grådighet, siden USA har fornyet forholdet til det røde Kina, utelukkende med det formål å få produktene sine produsert der av billig og lett tilgjengelig arbeidskraft. Det er disse USA som derfor har brakt Kina inn i Verdens handelsorganisasjon, eller WTO. De har dermed skapt monsteret som har beriket seg selv ved å ruinere Frankrike, spesielt ved å dra nytte av outsourcing av produksjonen. Og nå, beriket og svært godt bevæpnet, blir Kina anerkjent for det det har blitt: en stormakt hvis meninger må høres, mottas og implementeres. Og deres erfaring gjør det naturligvis til partner for Russland, USAs andre historiske motstander.

Vi lever i en eksepsjonell tid. Siden våren 2023 har vi gått inn i årets siste uke i menneskets historie, og ved slutten av denne uken vil 6000 år med synd ta slutt. Gud organiserer også disse siste syv årene som slutten på et show, men ikke ved at teppet faller, men paradoksalt nok ved at teppet går opp, fordi meningen han gir disse syv årene er den gradvise overgangen fra nattens situasjon og dens **marked av illusjoner** til fullt dagslys hvor det sant himmelske livet vil erstatte den nåværende bedragerske oppfatningen av livet. Denne opphevingen av teppet er gradvis, og vestlig liv må allerede oppdage den skjøre naturen til sin internasjonale konstruksjon, som det trodde var irreversibel. Dette oppnås i dag ved utfordringen mot vestlige verdier som manifesterer seg i våre nåværende hendelser. Men denne spørsmålsstillingen forbereder bare på en enda større spørsmålsstilling som vil være nødvendig og tydelig på den strålende dagen for Kristi gjenkomst. På den dagen vil teppet bli fullstendig løftet, og lyset fra det sanne livet ifølge Gud vil seire over all den mørke løgneren som er konstruert av djevelen, hans demoner og utro mennesker. Da vil alle, med unntak av Satan, ligge på jorden, « *de dødes bolig* » i en periode på « *tusen år* » og vente på den endelige dommen.

I sin kjærlighet og medfølelse var Gud vitne til lidelsen som ble skapt på jorden av synd, styrt av djevelen. Han så konsekvensene av egoisme, stolthet, vold og tyranni. I oldtiden påtvang herskere seg folk og beseiret stammer, men det var i den kristne æra at nasjonene ble bygd opp som overlevde til slutten av nasjonene som kommer i vår tid. Disse nasjonale skillene ga mening ved å gruppere mennesker med samme språk. Men i vår tid, siden 1945, har den påfølgende progressive etniske blandingen fratatt disse nasjonene fordelene av å forene innbyggernes sinn. Innenfor hvert folk i den vestlige verden dannes det samfunn, som overfører internasjonale problemer til selve hjertet av hver nasjon. Siden disse nasjonene ikke lenger har en grunn til å eksistere, er det på tide at Gud setter en stopper for denne globale organisasjonen som er bygget på mer eller mindre uavhengige nasjoner.

Akkurat som Jesus Kristus « **sonet for syndene** » til sine utvalgte ved sin frivillige død, kommer uken i året i år 30.2000 år da **syndene** til de som hans utgytte blod ikke rettfærdiggjør, skal sones. Dette er tiden da den urettferdige loven til de sterkeste på jorden vil forsvinne, erstattet av den sterkestes i himmelen, nemlig skaperguden som vender tilbake i « **Jesu Kristi** » **navn for mennesker og i « Mikaels »** navn for de himmelske engledemonene. Fordi, uten at de er klar over det, er ordenen som er etablert av vestmaktene ikke bare urettferdig mot små og store nasjoner, men påtvunget av de sterkestes fornuft, noe

som fremgår av de urettferdige krigene som suksessivt har blitt ført mot koloniene i europeiske land, Afrika og India, Korea, Vietnam, det europeiske Balkan, Irak, Afghanistan, Libya og i dag Russland, utkjempet av Vesten, gjennom Ukraina brukt som leiesoldat. Dette er fordi, etter å ha forrådt Kristus selv, forstår ikke dette Vesten at Ukraina forråder alliansen som bandt det med Russlands broderland. Men i dette umoralske Vesten, med sin korrumperte forståelse, hvem forblir følsom for dette ordet: svik? Det første offeret for dette sviket, Jesus Kristus, fordømmer det med rettferdighet, og det er derfor den siste uken med år med **soning** for jordiske syndere vil ende, etter den tredje verdenskrig, med en periode reservert for de « *syv siste plagene av Guds vrede* »; en rettferdig « *vrede* » som vi allerede kjenner alle årsakene og begrunnelsen for.

På bakkenivå er det elitisme og teknokrati som har forberedt de nåværende sammenstøtene. Begrepet «teknokrat» har blitt brukt for å referere til de nasjonale elitene som er rekruttert til å tjene som EU-kommisjonærer. Dette er høyt utdannede individer som har gått på nasjonale universiteter, noe som gjør dem svært dyktige i teorien, men som fullstendig mangler felterfaring. Disse teknokratene viser alle atferd nær autisme. Deres kompetanse kan ikke tviles på eller stilles spørsmål ved. Vitnemålene deres vitner om deres verdi. Å overlate styringen til denne typen individer har endret de vestlige demokratienes ansikt betraktelig. I Frankrike, der jeg bor, er dette spesielt tydelig. Under den fjerde republikk ble politikere bygget på bakkenivå, og møtte de konkrete problemene i sin tid. Siden demokratiet ble etablert av folket på bekostning av monarker som ble drept i 1793, er folket normalt suverene, og det er de som satte grensene for hva de aksepterer eller avviser. De tidligere politikerne i den fjerde republikk aksepterte dette prinsippet og søkte kompromisset som ble akseptert av et flertall av deputerte som satt i nasjonalforsamlingen. Men den 5. republikk, mer intervensjonistisk, gir presidenten nærmest diktatorisk makt. De tidligere politikerne misbrakte den ikke for mye, men siden 2017 har den unge presidenten Emmanuel Macron legemliggjort alt ondt forbundet med elitisme og teknokrati. Han inntar en absolutt intervensjonistisk oppførsel som er i samsvar med den teknokraten han er. Dermed er denne mannen en finanstekniker, og hjernen hans roterer raskere enn vår. I likhet med datamaskinene våre viser han oppførselen til en autistisk person som ikke aksepterer at en idé forlates. Det demokratiske prinsippet er imidlertid ikke basert på å ha rett eller galt, men på aksept av flertallsbeslutninger tatt av det suverene folket. President Macron krever denne suvereniteten for seg selv alene i navnet til et valg av dette folket; derav den nåværende konflikten som setter ham opp mot folket som valgte ham uten faktisk å ha valgt ham. For i sine to påfølgende valg ble han valgt kun ved avvisning av sin rival, en representant for det tidligere partiet Front National. Hva sier vi om et barn som ikke kan resonneres med? At han er opprørske, ulydig og lunefull. Vitnesbyrd bekrefter dette: det var med den samme sta besluttomheten at den unge Macron klarte å forføre og ta sin mye eldre dramalærer til kone, etter at hun hadde gjort sterk motstand; hun var allerede gift og mor til to barn. Dette er det sammensatte portrettet av presidenten som styrer Frankrike. Når man ser tilbake på hans politiske karriere, var denne naturen synlig fra begynnelsen. Allerede gjennom aspekter av forstyrrende "demoniske transer" manifestert av ropinger

under hans offentlige kampanjer. Valgt fortsatte han med emnet formuesskatt som han ønsket å avskaffe; han motarbeidet kravene fra "de gule vestene" som demonstrerte på grunn av økningen i bensinprisen; han mangedoblet sine kyniske, sårende uttrykk og viste bevis på at han var fullstendig blottet for rettferdighets- og likestillingssans, ved å oppfordre de som kunne blant gründerne til å gi en bonus på hundre euro til sine arbeidere, og synd for de som ikke mottok den. Så som tekniker, stilt overfor Covid-19-epidemien, utførte han sitt ansvar på helseteknikere som bare var opptatt av å ikke mette de tilgjengelige plassene for pleie basert på bruk av åndedrettsvern. Etter deres råd satte presidenten Frankrike i total eller nesten total nedstengning i omtrent to år. Landet kom ut av dette, blødd tørt, ruinert og i gjeld. Vi skylder ham også inflasjonen på rundt 25 % som ble påført i 2023 på grunn av sanksjonene som ble innført mot Russland i 2022. Her viser presidentens autistiske karakter seg igjen, ikke bare hos ham og alle som godkjenner ham, men også, og først og fremst, hos presidenten for Europakommisjonen, Ursula Von Der Leyen, og presidenten for Den europeiske forsamling, Charles Michel. Valget om å støtte Ukraina var basert på én enkelt idé: respekt for Ukrainas nasjonale lov. Noe som får meg til å si at for disse teknokratene er respekt for loven verdt den økonomiske ødeleggelsen av hele Europa, i utgangspunktet bare, siden vi vet at konsekvensen til slutt i realiteten vil være den massive atomødeleggelsen av europeiske nasjoner. Nå må vi merke oss denne forbløffende endringen overfor Ukraina, vel vitende om at etter FN hadde Tysklands forbundskansler Angela Merkel avvist forespørselen om å komme inn i Europa på grunn av alvorlig korrupsjon i den ukrainske staten; og i 2022, med den samme korrupsjonen og legitimiteten som ble gitt til Azov-gruppen som offisielt ble hevdet å være nazist, kom hele Vesten til unnsetning da russiske tropper kom inn på dens territorium. Bibelens Gud gir dette rådet i Lukas 14:31-32: « *Eller hvilken konge, som drar ut for å føre krig mot en annen konge, setter seg ikke først ned og rådfører seg om han er i stand til å møte den som kommer imot ham med tjue tusen med ti tusen? Og hvis han ikke er i stand til det, sender han en sendebud til den andre kongen mens han fortsatt er langt unna for å be om fred.* » Er det slik herr Zelenskyj handlet klokt? Nei! Han sa til amerikanerne: Jeg trenger ikke en taxi, jeg trenger våpen, og dermed, dumt nok, ved å gi dem til ham, dømte hele Vesten seg selv til en direkte krig mot den formidable atommakten som er Russland, godt bevæpnet og mye mer befolket enn Ukraina. Gud begrenser på sin side viktigheten av tekstene i sine egne lover og favoriserer tolkningene gitt av hans Ånd. Og det er interessant å merke seg at de falske europeiske kristne, avskåret fra Gud, konstruerer livets regler på samme måte som jødene prøvde å gjøre, ved å skrive sin bok Talmud, hvis formål er å liste opp alle situasjoner som jøden står overfor i livet sitt. Overalt i den vestlige verden florerer juridiske tekster og blir overbelastet, noe som gir opphav til motsetninger som de mest kompetente advokatene bruker for å forsvare sine klienter. I nyhetene snakkes det om «GPT-katten», et dataprogram, eller kunstig intelligens, som visstnok er i stand til å svare på alle spørsmål. Når menneskelige sinn selv fungerer som datamaskiner, er det da rart at utsiktene til å bli styrt av en overlegen elektronisk hjerne appellerer til dem? Dette er igjen temaet for et siste håp som finnes i **markedet for jordiske illusjoner.**

Urettferdighet og synd

Tittelen på denne studien er begrunnet med det faktum at urettferdighet er for himmelske engler det samme som synd er for jordiske mennesker. Opprinnelsen til denne observasjonen er historien som presenteres i Esekiel 28:15: « *Du var fullkommen på dine veier fra den dagen du ble skapt, inntil urettferdighet ble funnet i deg.* » Profeten profeterer om den som ble djevelen og Satan. Integritet eller rettferdighet refererer til rettskaffenhet i dom og oppførsel; derimot utgjør urettferdighet praktisering av ondskap som er fordømt av Gud. Det er den urettferdige tanken som fører til praktisering av synd. For urettferdighet er normen for en motstridende, opprørske natur, og det er denne naturen som driver det opprørske sinnet til å være ulydig mot Guds orden. Himmelske engler reproducerer seg ikke eller formerer seg. Etter å ha skapt sin første engleaktige motpart, skapte Gud mengder av andre, hvis antall ikke er åpenbart for oss. De ble alle skapt i stand til evig liv, men denne retten til evigheten avhenger helt av Guds vilje, og vi vet at de opprørske englene mistet denne retten til evigheten og må dø ødelagt av Gud sammen med menneskene som bærer deres synder. Ved å skape de himmelske englene gir Gud dem en standard som til slutt vil gjelde for de forløste menneskelige utvalgte på jorden. Etter å ha opplevd det beste Gud hadde å tilby, ble de svært ansvarlige for bruken de gjorde av sin frihet. Og deres opprørske holdning overfor Gud dømte dem til ødeleggelse. Men muligheten for deres ødeleggelse avhengte av seieren eller nederlaget for Jesu Kristi frelsestjeneste. Dette er grunnen til at Jesus Kristus, hvis himmelske navn er Mikael, umiddelbart etter sin seier over synd og død, utviste den opprørske engleleiren fra himmelen og kastet den ned til jorden. Jorden og hele dens dimensjon ble det eneste miljøet de kunne leve og operere i, inntil de døde der én gang, ved Kristi gjenkomst, og deretter en gang til, ved den siste dom. Forstå derfor dette, Kristi rettferdighet kan ikke frelse en engel, men hans seier over synd fordømmer ham ubotelig til døden.

Som regel har den onde naturen ingen kur, for en slik natur har ingen tiltrekning til et liv basert på lydlighet. Derfor må vi forstå at « **ondskap** » er et håpløst tilfelle, eller nesten.

Det er ikke det samme med synd, som 1. Johannes 3:4 gir følgende betydning: « *Den som synder, bryter loven, og synd er lovbrudd.* » « *Synd* » angår spesielt mennesker; dette er fordi de ble skapt av Gud underlegne englene. Og denne underlegenheten gjør dem sårbare for bedrag som djevelen, hans demoner og forførte og bedratte mennesker innbiller seg og setter i verk. Jeg har bemerket en menneskelig svakhet som favoriserer syndens handling, og uten å rettferdiggjøre den, gir en forklaring. Denne svakheten er følelsen av frustrasjon og er tilstede i alle motivasjonene som fører til å synde mot Gud. Skapningen underkaster seg sin natur slik narkomanen underkaster seg sin avhengighet av

stoffet sitt. Det opprørske vesenet mangler frihet når plikten til å adlyde pålegges ham. Hans natur er uegnet til lydighet, og det er denne onde naturen, ifølge Gud, som stenger ham ute fra evig liv. Vi kan dermed forstå hvorfor Gud får menneskeliv til å bli reproduisert i mengder. Sjeler skapt i samsvar med normen for himmelsk liv er sjeldne. De utvalgte selv, forløst ved Jesu Kristi blod, er syndens arvinger og må befris fra den i en evig kamp som de fører ved Kristi Ånds hjelp.

Før sitt opprør opplevde den første engelen lykke, fullkommen lykke, og vandret med Gud, helt og holdent og uten baktanker. Dette var tiden for hans integritet. Så, på grunn av hans overlegenhet, gjorde Gud ham til leder av englene. Det var i denne øvelsen at urettferdighet gradvis overvant ham. Han ble bevisst på sin overlegenhet, ble vant til den, uten noen gang å føle seg tilfreds eller tilfreds. Englenes lydighet var ikke lenger nok for ham, så han sammenlignet seg med Mikael, engelen i hvis skikkelse Gud selv viste seg for englene han skapte. Han endte opp med å nesten glemme at han selv var hans skapning og begynte å utfordre sine valg, sine verdier og sine avgjørelser. Dette er hva Esekiel 28:15 omtaler som "**urettferdigheten**" som viste seg i ham. Mikael skapte deretter den jordiske dimensjonen og mennesket, uten å involvere sin første motpart. Bruddet var fullstendig; Satan djevelen var offisielt lederen for opprørsleiren, som ville vokse over tid. Hans harme mot Gud førte til at han hindret hans livsplan. Og han utnyttet et øyeblikk da Eva var isolert til å bedra og forføre henne. Evas ensomhet bør ikke anses som en feil hos paret; Adam hadde ingen mannlig konkurrent å frykte. Paret kunne derfor engasjere seg i forskjellige personlige aktiviteter. Men allerede et offer for frustrasjon, ville Satan forsøke og lykkes med å felle Eva gjennom en følelse av frustrasjon. I sin utveksling med Eva, under dekke av « *slangen* », fortalte djevelen Eva at Gud fratok henne overlegne krefter som han ikke ønsket å dele med sine skapninger, i henhold til den betydningen han ga « *frukten av kunnskap om godt og ondt* ». Han vekket dermed nysgjerrighet i Eva, men en nysgjerrighet som bare kunne tilfredsstilles på den dødelige kostnaden av ulydighet. Hun er redd for den dødelige konsekvensen, men djevelen beroliger henne og viser henne at Gud ikke setter sin trussel ut i livet, siden, som hun ser med egne øyne, slangen selv spiser denne forbudte frukten uten å dø. Med beviset foran øynene, siden den forbudte frukten har gjort « *slangen* » i stand til å snakke, er vår stakkars Eva da overbevist om at denne « *slangen* » forteller sannheten om Gud. Hennes nysgjerrighet er den sterkeste, hun må oppleve effektene av denne forbudte frukten selv. Hun spiser litt, og oppdager at hun ikke dør, i likhet med « *slangen* ». Hun rapporterer deretter sin opplevelse til Adam, og ute av stand til å forestille seg at han skulle bli separert fra Eva, foretrekker han å dele hennes fordømmelse og spiser også den forbudte frukten. Det er da symbolikken i åpenbaringen i 1. Mosebok får sin fulle betydning. I følge 1. Mosebok 3:23 sa Gud etter å ha dømt paret av de første synderne i menneskets historie: « *Jahve Gud sa: Se, mannen er blitt som **en av oss** til å kjenne godt og ondt. La oss derfor hindre ham i å rekke ut sin hånd og ta av livets tre og spise og leve evig.* » I virkeligheten var ikke evig liv avhengig av å spise fra livets tre, men å fortsette å spise av det etter synden ville ha forvrengt budskapet om Guds frelsesplan fullstendig. Denne avklaringen gis av ham bare for å profetere standarden for evig

liv som til slutt vil bli tilbudt de utvalgte som er forløst av Kristus, det sanne « *livets tre* » som er nevnt i Åpenbaringen 22. Det i 1. Mosebok hadde bare en symbolsk profetisk rolle. Og det var det samme med « *treet til kunnskap om godt og ondt* », som bare var symbolet på Satan, djevelen og synden dobbelt knyttet til ham, som den første synderen og den første fristeren, forførereren av den første syndige jordiske skapningen. Dermed bekreftet Jesus denne symbolikken, og tok i sin jordiske tjeneste opp igjen i bilde sammenligningen av mennesker og trær, som begge bar god eller dårlig frukt. Før Gud jaget mannen ut av hagen, åpenbarte Gud sin individuelle dom for de tre skyldige. Kvinnen var åpenbart offer for djevelens dyktige iscenesettelse, som talte til henne ved å bruke « *slangen* » som medium. Mannen er også et offer for sin kjærlighet til sin kone Eva, « *bein av hans bein og kjøtt av hans kjøtt* ». Den stakkars « *slangen* » er tilsynelatende den eneste synderen, og likevel ble han selv brukt av en ånd sterkere enn sin egen. For ordens skyld forbanner Gud ham også, men hans dom gjelder egentlig skjebnen som er forbeholdt den forførende djevelen, den eneste som virkelig er ansvarlig for de første menneskenes fall: 1. Mos 3,14–15: « *Herren Gud sa til slangen: Fordi du har gjort dette, skal du være forbannet blant alt fe og blant alle markens dyr. På din buk skal du gå, og støv skal du ete alle ditt livs dager. Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din ætt og hennes ætt. Den skal knuse ditt hode, og du skal knuse dens hæl.* » Ved sin opprinnelse hadde « *slangen* » derfor vinger eller ben, kanskje begge deler, men så snart menneskeparet syndet, tok Gud dem bort, og dens bevegelser ble til « *kryp på dens buk* ». Denne metamorfosen av « *slangen* » profeterer djevelens skjebne og demonene som skulle følge den. Etter Jesu Kristi seier over synd og død, vil han og hans onde engler bli begrenset til jorden av syndige mennesker. Og Åp. 12:7-9 bekrefter oppfyllelsen av Guds dom over dem ved å sitere, som en påminnelse, « **den gamle slangen** »: « *Og det ble krig i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen. Dragen og hans engler kjempet, men de vant ikke, og deres plass fantes ikke lenger i himmelen. Og den store dragen ble kastet ut, den gamle slangen, som kalles Djevelen og Satan, som forfører hele verden, ble kastet ut på jorden, og hans engler ble kastet ut med ham. Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Nå er frelsen og styrken og riket kommet til vår Gud og hans Salvedes makt. For våre brødres anklager er kastet ut, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt.* » Det som var gode nyheter for himmelens innbyggere, var ikke gode nyheter for dem på jorden. Som vers 12 bekrefter: « *Derfor, gled dere, dere himler, og dere som bor i dem! Ve jorden og havet! For djevelen er kommet ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han har en kort tid.* »

I sin dom over de tre skyldige partene, eller mer presist over Mann, Kvinne og Djevel, viste Gud fullkommen rettferdighet ved å slå det jordiske menneskeparet med den første døden, men også ved å kunngjøre den « *andre døden* » som til slutt ville slå Djevelen og hans opprørske himmelske og jordiske demoner sammen. Han sa til djevelen som handlet gjennom « *slangen* »: « *Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din ætt og hennes ætt. Den skal knuse ditt hode, og du skal knuse dens hæl.* » Mens disse tingene bokstavelig talt oppfylles på jordens grunn for den sanne « *slangen* », profeterer Gud at Jesus Kristus, som « *kvinnens ætt* », hans forløste kirke, til slutt vil « *knuse* » djevelens

«hode », men før den tid, etter å ha blitt, sammen med sine himmelske etterfølgere, en engleånd fanget i den jordiske dimensjonen, vil djevelen ha friheten til å handle mot sin egen Messias og sin Utvalgte: « *du skal knuse hans hæl* .» Og det viser seg at hælen er nettopp sårbar for en « *slange* » som « *kryper langs jordens grunn* ». Djevelen og hans demoner vil være innesperret på jorden, og de vil lide « *slangens* » straff .

Dermed kan synd bli helbredet fordi den perfekte rettferdigheten som Gud-mennesket Jesus Kristus oppnådde, er mektig til å dekke over den først og til å ødelegge den deretter. Men synd kan bare tilgis hvis den er forårsaket av arv eller midlertidig svakhet. Fordi for å tilby sin tilgivelse krever Jesus Kristus at hans utvalgte skal gi avkall på synd og frembringe frukten av sann omvendelse, nemlig å slutte å praktisere synd. Dette er grunnen til at Jesus, rettet mot falske kristne som urettferdig rettferdiggjør fortsettelsen av syndens praktisering, inkludert overtredelse av sabbaten siden 1843, erklærte i Matteus 7:21-23: « *Ikke alle som sier til meg: 'Herre, Herre', skal komme inn i himmelriket, men bare de som gjør min himmelske Fars vilje. Mange skal si til meg på den dagen: 'Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn?'*» *Har vi ikke drevet ut demoner i ditt navn? Og har vi ikke gjort mange mirakler i ditt navn? Da skal jeg si til dem åpenlyst: Jeg kjente dere aldri , gå bort fra meg, **dere som gjør urett** .* Herren vil åpent si til de falske kristne som gjør krav på hans navn: « *Gå bort fra meg, dere som gjør urett* .» Den samme « **urettferdigheten** » som finnes i hans første motsetning, som ble djevelen og Satan. Rettferdigheten som Jesus foreslo, vil derfor ikke ha dekket dem fordi ondskap var deres natur, og deres religiøse forpliktelse gjorde ingenting for å forandre deres uhelbredelige situasjon. Og hver gang jeg siterer dette verset, unnlater jeg ikke å påpeke at « *miraklene* » som presenteres som bevis ikke ble utført av Jesus, som vil si til dem: « *Jeg har aldri kjent dere* .» Konklusjonen er selvinnsynende: de sanne opphavsmennene til disse « *miraklene* » og andre «demonutdrivelser » var derfor djevelen og hans demoner selv. Så forstå hvorfor Jesus i Matteus 24 legger så mye vekt på handlingene til « *falske Kristuser* ». Alt som ikke hevder å være Kristus, kan lett spores tilbake til djevelen og hans onde, opprørske ånder. Men under den kristne merkelappen ligger djevelens mest subtile feller. Over tid har protestantismen fordømt den romersk-katolisistiske ugudeligheten, men etter å ha blitt forlatt av Gud siden 1843, presenterer den, under flere aspekter og kirkesamfunn, den samme « **ugudeligheten** » som er arvet fra Roma. Hvis jeg sa at synd var spesielt knyttet til jordisk erfaring, er det på grunn av loven som Gud presenterte for det hebraiske folket, som han gjorde til depositar for sine orakler frem til Jesus Kristus. For apostelen Paulus minner oss med rette i Rom 7,22–23: « *Hva skal vi da si? Er loven synd? Langt ifra! **Men jeg kjente ikke synden uten ved loven** . For jeg ville ikke ha kjent begjær, hvis ikke loven hadde sagt: 'Du skal ikke begjære.'* Og synden fant anledning og frembrakte all slags begjær i meg ved budet. **For uten loven er synden død** . » Ved å foreskrive sine forskrifter ga Gud synden en klar betydning. « *Synd* » er handlingen å ikke adlyde en ordre gitt av Gud som en forpliktelse eller et forbud. Dette ordet har bare religiøs betydning, men siden hele livet er avhengig av Guds kraft, er dets anvendelse uunngåelig selv blant de som nekter å tro på hans eksistens. « **Synd** » er knyttet til Guds forbannelse, og det er derfor i menneskets

interesse å skille seg fra denne « **synden** », som blir en årsak til permanent lidelse som kan ta mange former. Hovedformen den frembringer er at det mennesket søker å foreta seg og oppnå mislykkes. Effekten er individuell og kollektiv, og dette vil bli klart når « *dyrets tilbedere og dets bilde* » etter prøvetidens slutt kollektivt vil bli rammet av « *de syv siste plagene av Guds vrede* », og dette vil bli fullført på seks år, i år 2029.

« **Urettferdighet** » er spesielt bemerket av Gud, og svært logisk, blant falske kristne som synes det er normalt å forlate den sanne sabbaten. Det er derfor han gjennom historien har rettet seg mot dem og slået dem med sine gjentatte forbannelser som han ga det symbolske navnet « *trompeter* », fordi deres rolle er å advare de kalte, kandidater for evigheten, om at de er slått og ofre for en alvorlig guddommelig anklage. Nå har Gud reservert øyeblikket for den korrekte tolkningen av de « *syv trompetene* » sitert i Åp 8, 9, 10 og 11 til 80-tallet. Du kan dermed forstå at disse advarslene ikke var ment å hindre opprørerne i å handle og gjøre det onde som Gud fordømte, men bare å gi de utvalgte i de siste dager beviset på at han hadde kunngjort alt på forhånd. Gud alene har denne makten, og han tar rettmessig ære fra den. Dette er hva han sier i Jes 42:8-9: « *Jeg er Jahve, det er mitt navn, og min herlighet gir jeg ikke til noen annen, og min ære til avgudene. Se, de tidligere ting er fullbyrdet, og nye ting forkynner jeg for dere; før de skjer, forkynner jeg dem for dere.* » Jes 46:10: « *Fra begynnelsen av forkynner jeg de kommende ting, og fra oldtiden de ting som ennå ikke er fullført. Jeg sier: Mine planer skal stå fast, og jeg vil gjøre alt det som behager meg .»* Ingenting er så nærende for hans utvalgte tro som å se sannheten i disse Guds erklæringer med egne øyne. Profetisk forståelse er et pluss, en overlegen næring, sammenlignbar på alle måter med den guddommelige mannaen som Gud holdt Israel i live med i ørken, fiendtlige og dødelige steder, etter utvandringen fra Egypt. I vår moderne tid, ugunstig for troen på Gud, befinner hans siste utvalgte seg i sin tur i en paradoksalt nok overbefolket ørken. Men sann tro lar seg ikke påvirke av atmosfæren i tiden og stedet der den utvalgte befinner seg. Den fokuserer på kunngjøringene Gud har gitt i sin hellige bibel, og mer spesifikt, i endens tid hvor vi er nå, på disse profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring som endelig er fullstendig dechiffrert og i oppfyllelse i våre nåværende hendelser. Den tredje verdenskrig vil forbløffe og terrorisere mange mennesker over hele jorden, men dette vil ikke være tilfelle for hans utvalgte, advart på forhånd av Daniel 11:40-45, Åp 9:13-21, Ezeiel 38-39 og til og med Jesaja 14:2: « *Jeg vil samle alle folkeslag til krig mot Jerusalem. Byen skal bli inntatt, husene skal plyndres, og kvinnene skal bli voldtatt. Halvparten av byen skal gå i fangenskap, men resten av folket skal ikke bli utryddet fra byen.* » Åp 17:8 gir som et tegn de vantros « **forbauselse** » og sier: « **Dyret du så, var og er ikke lenger. Det skal stige opp av avgrunnen og gå til fortapelse. Og de som bor på jorden , de som ikke har fått sitt navn skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll, skal undre seg** når de ser dyret. For det var og er ikke lenger, og skal komme igjen. »

Våren 2023 er vi vitne til at « *udyret fra avgrunnen* » vender tilbake. Etter det vil « *udyret fra jorden* » dukke opp, ledet av et protestantisk Amerika forsonet med den romersk-katolske tro.

Blodsbånd

Dette er en autentisk bibelsk verdi som fortjener vår fulle oppmerksomhet og oppmerksomhet. For uten å eliminere årsakene til menneskelig konflikt, reduserer dette prinsippet om blodsbånd i det minste risikoene og årsakene som kan provosere dem frem. På jorden er den ideelle situasjonen ikke tilgjengelig, men den kloke mannen gjør alt for å fremme fred og deling med sin neste. Og hvem er vår første neste på jorden? Våre foreldre, våre brødre og søstre født av samme far og mor. For det er med det han ønsker å oppnå fra sine barn som elsker ham, at Gud foreskrev i sitt « *femte bud* » ordenen: « *Du skal ære din far og din mor .* » Og Jesus Kristus kom for å åpenbare for oss at i Gud, den allmektige skaperen, er han selv vår sanne Far hvis Ånd er himmelsk. Hans hellige engler kaller ham Mikael, og for oss på jorden er han Jesus Kristus, «Yahweh som frelser» som Messias sendt av sin skapende, lovgivende og i dette tilfellet forløsende Ånd, siden han kommer for å forløse, gjennom sin frivillige død og « **utgytte blod** », syndene som er arvet og ufrivillig begått av hans forløste, utvalgte helgener. Det er derfor, i denne egenskapen, det viktigste «blodsbåndet» for menneskelivet. For Gud har organisert hele dette menneskelivet for å illustrere sin plan for universell frelse som er foreslått for alle sine himmelske og jordiske skapninger. Frelsen som Jesus Kristus brakte, bygger og samler en universell familie. Den samler jordiske brødre og søstre med himmelske englebrødre som alle erkjenner at de har som sin ene sanne Far, den unike og suverene Skaperguden. Dette er målet Gud satte seg da han implementerte skapelsen av vår jordiske dimensjon, men dette prosjektet hadde blitt unnfanget allerede før skapelsen av hans første engel, skapt i fri og ansvarlig ansikt til ansikt med hans valg. Etter å ha gjort opprør mot Guds autoritet, er Satan, Guds første « *sønn* », opprinnelsen til det første bruddet som oppsto i den hellige himmelske familien. Hans valg var uopprettelig, hans aktivitet som en « *djevel* » dømte ham til å måtte dø for å forsvinne og bli definitivt utslettet. Vi ser derfor at familiebåndet ikke forhindrer døden, og dessverre vil Kain, Adam og Evas første jordiske sønn, ved å urettferdig drepe sin bror Abel, bekrefte denne triste fremtiden for menneskehetens liv. Når han skaper jorden og dens univers, forbereder Gud dimensjonen der dødsprinsippet vil bli åpenbart og fullbyrdet. Og fra den første dagen, ved å skape jorden i form av en vannball, illustrerer Gud sitt program for jordisk død, fordi disse vannet vil få navnet « *hav* », bærer av «død» i opplevelsen av flommen, av utvandringen fra Egypt og kryssingen av Rødehavet som ødela vognene og druknet de egyptiske soldatene, og av vaskebassenget som, som et profetisk symbol på dåpen, også bar navnet « *hav* ». På den andre dagen skaper Gud «jorden» tørr ved å la den komme ut av « *havet* ». *I denne handlingen setter han bilde på å rive «livet» bort fra « havets » «død ».* « *Jorden* » skal dermed bære mennesket som han vil danne i sitt bilde, og som skal leve og utvikle seg på den. Og det er i denne menneskeheten at Gud vil kunne velge sine utvalgte verdige hans evige selskap. « *Jorden* » representerer derfor en verdi som er høyere enn « *havet* », men likevel også bærer av «liv» og «død». I vår tids historie var den første dominerende kristne religiøse formen den pavelige katolske Roma, og

døden den befalte og forårsaket ga den symbolet på « *dyret som stiger opp av havet* » i Åp 13:1. Så fortjente den fortsatt ufullkomne protestantiske troen, som offisielt dukket opp fra dens midte i 1517 under tittelen Den reformerte kirke, sitt symbolske navn « *dyr som stiger opp av jorden* ». I religionskrigene fremprovosert av intoleransen og aggressiviteten til den romerske paveordenen og dens katolske ligaer, kolliderte og massakrerte de to søsterreligionene hverandre som grusomme « *dyr* ». Dette er et historisk vitnesbyrd om at den lange religiøse freden som har blitt observert siden den franske revolusjonen og Napoleons keiserlige regjeringstid, ^{har} fått glemt. Men denne oppførselen til den væpnede protestantismen avslørte dens sanne åndelige natur. Allerede på den tiden skilte livet til Guds sanne utvalgte seg ut fra det Gud dømmer som « *hyklerske* » i Dan 11,34: « *Når de faller, skal de få litt hjelp, og mange skal slutte seg til dem i hyklari.* » Burde vi bli overrasket over denne dommen Gud har felt? Vel, nei! Ganske enkelt, fordi Jesus allerede har kalt det jødiske presteskapet, som han erklærte til i Matt 23,13, for « *hyklere* »: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, hyklere! For dere lukker himmelriket for menneskene. Selv går dere ikke inn i det, og dem som vil komme inn, slipper dere ikke inn.* » Jeg har valgt dette sitatet blant de 16 tilgjengelige fordi disse kriteriene identifiserer gjerningene til de to kristne religiøse « *dyrene* », suksessivt i tid. Men ved hjelp av en konkordans kan du finne de 16 sitatene som fullfører og sammen definerer det sammensatte portrettet av den kristne som Jesus bedømmer som « *hyklersk* » fordi han gjengir «hykleriet» i den jødiske modellen av sin erfaring. Apostelen Peter ble irettesatt for sitt hyklari av Paulus fordi han skjulte sitt forhold til hedningene. Han turte ikke å anta hva Ånden ledet ham til å gjøre, fordi frelsens dør var åpen for hedningene etter Jesu Kristi død og oppstandelse. Han fryktet fordømmelse fra de andre apostlene og disiplene, sine brødre. Men dette «hykleriet» var godartet, om ikke velsignet av Gud, fordi falske kristnes hyklari er av en helt annen natur. Mennesket som praktiserer det spiller en rolle som maskerer hans sanne natur. Og ved å hevde å være en «Guds tjener» uverdigg, bæres konsekvensen av dette hykleriet av skaperen og frelseren Gud selv.

Det faktum at frelsespakten hviler på blodet som ble utgytt av Jesus, motsier alle løgnene som hevder at Jesus ikke personlig ble drept. Hvis hans blod ikke ble utgytt, er forsoning med Gud umulig, og de mange dyrefrene som gikk forut for hans død er ugyldige og unødvendige; men hans blod ble utgytt, og hans frelse er svært reell.

På jorden dreper dyr oftest bare for å spise og dermed forlenge sin egen eksistens. De lever utelukkende på instinkt og har ingen kunnskap om godt og ondt; å spise og overleve er deres eneste bekymringer. Men i menneskeheten kommer i tillegg til disse tingene unødvendig ondskap, gleden av å la sin neste lide, av forskjellige årsaker eller til og med uten grunn. For å redusere årsakene til denne menneskelige ondskapen, organiserte Gud generasjonsrekkefølgen på grunnlag av arven etter det samme blodet. Arven etter faren og moren, forfedrene til barnet de er født av. Dermed bygges en familie, og ved å gruppere flere familier født av samme far ble de første stammene dannet. Stammens medlemmer skylder hverandre hjelp og solidaritet. De er forent av blodsband og må kjempe sammen mot en stamme som kommer for å angripe den. For å unngå aggresjon

må hver stamme forvalte sitt territorium og ikke gripe inn i en annen stammes territorium. I dyrelivet finner vi de samme prinsippene. Løven beskytter ungene sine, men er klar til å fortære ungene til en fremmed gruppe. Alle levende arter er programmert til å beskytte sine avkom og kjempe mot sine rovdyr. Familieloven, som er bygget på deling av blod, gjelder for alle. Med befolkningsveksten grupperte stammene seg i form av folket, og de delte et felles territorium som fikk navnet «land». Etter flommen, med forsøket på forening i Babel, valgte den overlevende menneskeheten seg selv som konge, Nimrod, hvis tårn, bygget på hans avgjørelse, mishaget Gud i den grad at han skilte mennesker etter forskjellige språk. Så snart de ikke lenger kunne kommunisere med hverandre, skilte de seg, flyttet fra hverandre og befolket hele jordens overflate. Denne gangen ble folkene i de etablerte landene forent dobbelt av arven av blod og deres talte og skrevne språk. Men grensekriger er konstante fordi grenser utelukkende er basert på avtaler som er akseptert for en lengre eller kortere tid av de berørte landene. Og i syndens land fører folk krig mot hverandre ut fra et ønske om å utvide sin territoriale besittelse. Ondskap er installert i menneskers hjerter, og folk kjenner sjelden fred. Slik utvikler menneskelivet seg, avskåret fra Gud, overgitt til despotisme og tidens tyrann fordi han har vist seg å være den sterkeste. Det jordiske livets forbannelse er dermed bekreftet og gjort fullt synlig. Imidlertid er de folkeslagene som er dannet på denne måten alle uvitende om at de adlyder direktivene fra de onde englene ledet av Satan djevelen. Opprørske ånder har inspirert mennesker med hedenske religiøse former der de tror de tjener usynlige eller synlige guddommer, siden de guddommeliggjør stjernene, jorden, havet, ilden og himmelen og sterke og mektige dyr som oxen, bøffelen, løven osv. Under disse forholdene eksisterer ikke lykke og er i det minste ikke varig. Fred finnes bare i isolasjon, langt fra andre mennesker. Siden grenser bare er teoretiske, oppnås blanding av folkeslag, oppmuntret av imperialt herredømme. Samtidig organiserer Gud sitt folk Israel og forbyr dem å gifte seg med utlendinger. Blodsbåndet styrkes og beskyttes dermed, men bare blant folket valgt av Gud for sin universelle demonstrasjon. For Gud er formålet med dette forbudet å forhindre hans folk i å ta i bruk fremmede religiøse ritualer; noe som skjer i tilfelle ekteskap med en religiøst annerledes person. Tiltaket var ment å kollektivt beskytte det hellige folket mot de guddommelige straffene som deres ulydighet uunngåelig ville fremkalle. Men forbudet endret ikke naturen til medlemmene av det hebraiske folket, og den opprørske naturen forble opprørsk akkurat som de lydige forble lydige. Å respektere dette tiltaket som Gud påla, gjorde det imidlertid mulig å ikke bryte hans hellige pakt.

Israel og Juda ble stadig mer opprørske og døde for Guds forordninger, og falt i frafall og henga seg til de hedenske vederstyggelighetene som deres folk hadde tatt i bruk. Straffen falt deretter tungt på dem, den jødiske nasjonen ble ødelagt i 70 år, hvor folket deres ble deportert og ført i fangenskap i Babylon, i tre påfølgende gradvise stadier mellom 605 og 586. Lærdommen som var ment for fremtidige generasjoner, inkludert vår egen, ble skrevet og oppfylt: Gud velsigner lydighet og straffer ulydighet og opprør strengt.

Det er svært viktig å forstå dette: Blodsbåndet som ble utgytt av Jesus Kristus gjelder de utvalgte som ble utvalgt i løpet av den 6000 år lange historien

med jordisk synd. Gud åpenbarte seg faktisk etter Adam for hans etterkommere frem til Noah, og deretter fra Noah til Abraham. Bibelen, som vitner om disse tingene, minner oss derfor om at Gud ikke er jødernes eneste Gud. Pakten som ble inngått med det hebraiske folket er derfor bare en mellomliggende erfaring plassert mellom tiden før syndfloden og den kristne æra, som dekker 4000 år av totalt 6000 år. Imidlertid er betydningen av denne erfaringen svært stor, siden Gud kom personlig for å bo blant sitt folk, skjult under det skremmende aspektet av ilden i den brennende skystøtten. Guds visdom åpenbares gjennom måten han organiserte sitt program, forberedt på å frelse livene til sine utvalgte.

Fra den første døden i skapelsen, nemlig lammet hvis skinn tjente som et klesplagg for å dekke Adam og Evas nakenhet, ble frelsen som skulle hvile på Jesu Kristi død foreslått gjennom hele menneskehetens erfaring og frem til tiden for hans jordiske tjeneste. Først ble de før syndfloden prøvd uten å se Gud. Deretter, fra Abraham og deretter Moses, under tittelen hebraisk folk, ble de organisert og instruert av en synlig guddommelig nærvær. Så kom Jesus Kristus til dette folket for å utføre det perfekte offeret som skulle validere alle syndene til de utvalgte i hele menneskehetens historie. Etter å ha fullført alt på denne måten, ved sin død og oppstandelse, overvåket, ledsaget og organiserte han den progressive utviklingen av sin jordiske utvalgte, fratatt sin synlige nærvær, inntil hennes endelige strålende gjenkomst. Frelsen som er foreslått av Jesus Kristus er derfor langt fra utelukkende jødisk. Den er virkelig universell. Og bevisene som viser dette er mange. Som en del av Guds løfte til Abraham, ble Israel prioritert til å ønske Frelseren Messias velkommen. Og trofast mot sine prinsipper og løfter, lot Gud ham bli født som en jødisk mann, tilsynelatende som de andre jødiske mennene på hans tid. Likevel var Jesus i virkeligheten bare jødisk i sin respekt for de hellige skriftene som forkynte ham som Davids sønn. Det er derfor han faktisk ble født av Maria og Josef, begge av kong Davids slektslinje, fra Juda stamme. Men Bibelen spesifiserte at han måtte bli født av en «jomfru», det vil si på mirakuløst vis. Og denne detaljen er viktig, fordi Jesus på denne måten ikke arver jødisk blod. Hans eget blod er mirakuløst preget av en spesifikk sammensetning avslørt av adventistarkeologen Ron Wyatt, oppdageren av arken plassert i en hule under korset til den torturerte mannen på Golgata: 23 X-kromosomer og ett enkelt Y-kromosom sammenlignet med 23 for en normal mann. Dette vitnesbyrdet, bekreftet av undersøkelsen av teknikere i Jerusalem i 1982, beviser at Kristi blod ikke i seg selv er kjemisk knyttet til noen jordisk arv. Jesus Kristus foreslår derfor universelt for alle mennesker å inngå en åndelig allianse med ham på det enkle grunnlaget av tro.

Men vi må fortsatt forstå hva han kaller «tro». For det er allerede på dette nivået hans utvalgte i mindretall skiller seg ut fra mengden av falske troende. Og her må vi ta hensyn til det faktum at modellen for de frelste utvalgte er en reproduksjon av hans jordiske erfaring. Sa ikke Jesus: « **Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg ?** » Dette verset eliminerer mengder av falske kristne religiøse oppfatninger. Og allerede først, den romersk-katolske troen hvis læresetninger motsier og overskrider de som Gud har etablert og godkjent. Og etter den, de mange formene for protestantisme, arving til dens synder.

Er det lett å oppfylle de to betingelsene Jesus presenterer for å følge ham på en tilstrekkelig måte? Hvis vi vil være ærlige, la oss si rett ut: Nei, det er ikke lett, og for noen til og med umulig. Men vi er naturlig begavet til å tilskrive denne umuligheten til andre, som fariseeren som ba stående og sa: «Å Gud, jeg takker deg for at jeg ikke er en synder som andre mennesker...». Vet vi virkelig hvordan vi skal «**fornekte oss selv**»? Er vi klare til å «**ta opp vårt kors**» for å følge Jesus Kristus? Vi vil vite når situasjonen pålegger oss det; først da, og inntil det øyeblikket, er det bare i håp at vi svarer på Kristi kall, bevisste på all vår svakhet. For hele menneskeheten lider av en stor defekt, en stor mangel; den vet ikke hvordan den skal elske slik Gud elsker. Og dette problemet gjelder ikke bare religion, men også det sivile livet, det parene har seg imellom og overfor barna sine. Menneskelig kjærlighet er oftest egoistisk og basert på den tilfredsstillelsen de mottar. Den som elsker er et offer for sine følelser fordi hans eller hennes personlige følelser blinder og bedrar ham eller henne. Anvendt på religion er dette katastrofalt. De som tjener Gud uverdigg, er blindet av den trygghetsfølelsen som selve ideen om å tjene Gud vekker i dem. Likevel kom Jesus i sin jordiske tjeneste for å vise at sann kjærlighet består i å behage den elskede, så vidt han var bekymret, Gud Fader, ved å adlyde hans vilje. Og det er bare ved å gå med på å gi avkall på seg selv at denne viljen kan tilfredsstilles. Kristi liv gir konkrete eksempler på denne typen avkall. Han lever i himmelen, under navnet Mikael, lykkelig, tilfredsstilt og æret av sine trofaste engler. Men frelsen til hans jordiske utvalgte krever at han gir avkall på dette gylne og fredelige livet for å bli født i en menneskekropp i form av et barn. Han vokste deretter opp i ydmyke kår og begynte i sin tjeneste i en alder av 33 år. Fra sin første offisielle inngripen i synagogen i Nasaret ble han foraktet og utstøtt. Likevel utviklet handlingen hans seg over tid og fikk stor popularitet, noe som irriterte det jødiske presteskaper. Hans mange mirakler hadde noe med det å gjøre, fordi talene hans fascinerte, men ikke ble forstått. Hans apostler, som han selv hadde valgt, gjorde ham bedrøvet med sin vantro og tregghet til å forstå. Og det verste skjedde på hans dødsdag; Peter fornektet ham tre ganger før anklagerne hans, og ti andre ble spredt og i frykt gjemte de seg. Bare Johannes hedret ham med sin troskap og sin tilstedeværelse i Sanhedrinet hvor han ble dømt. Jesus kunne imidlertid ikke bli overrasket av denne oppførselen, siden han selv inspirerte sin profet Daniel til å si disse ordene i Dan 9,26: «... *en salvet skal bli avskåret, og ingen skal være for ham ...*» ifølge den korrekte oversettelsen.

Jeg sier dette til alle, og disse ordene angår også meg. Vi har fortsatt bare seks år foran oss til å lære å elske Gud slik han ønsker å bli elsket, for prøvelsene som ligger foran oss vil avsløre hva vi egentlig er.

På et kjødelig nivå fremmer blodsband menneskelige relasjoner, men forhindrer ikke hat og familiekonflikter. Ved å velge å la dette prinsippet bli respektert av sitt folk Israel, ønsket Gud imidlertid å gi dem den beste sjansen til å unngå det verste. For der dette blodsbandet ikke eksisterer, mangedobles årsakene til uenighet til det ekstreme. Det er imidlertid blandingen av etniske grupper som er roten til de evige konfliktene som har funnet sted, spesielt i den vestlige verden. Faktisk erobret kongeriket Roma alle de vestlige landene etter hverandre, inntil det dominerte dem alle med den keiserlige tittelen.

Fra år 313 og frem til vår tid, i den vestlige leiren, til tross for uopphørlige kriger, har falsk kristendom, romersk-katolsk og siden 1844 protestantisk, opprettholdt samholdet mellom kongedømmene og deretter mellom nasjonene som ble dannet etter den franske revolusjonen. Den romersk-katolske troen har vært sementen som har opprettholdt internasjonale relasjoner. Og Europas nåværende enhet var fortsatt bygget på to påfølgende Roma-traktater. I dag er religiøse verdier sterkt svekket, og blodsband blir omstyrtet og tråkket ned av jordretten. Dette prinsippet ble tatt i bruk i Frankrike, først av kong Ludvig X. Hutin under en kort regjeringstid på to år i 1315. Etter ham ble dette prinsippet bekreftet og forsterket av kong Frans Iⁱ 1555. I 1791 vant blodsloven, men deretter, i 1804, la Bonaparte til et delvis jus soli til den. I 1993 ble jus soli oppnådd ved en individuell skriftlig forespørsel, og i 1998 ble jus soli systematisk anvendt på barn født i Frankrike av innvandrerforeldre. For Gud kan de europeiske folkene som er forbannet av ham, handle som de vil, men de tilrettelegger og favoriserer årsakene til indre uro som provoserer frem deres undergang og ødeleggelse. De skaper problemer for seg selv i stedet for å unngå dem. Og den nåværende situasjonen forverres av de europeiske folkenes manglende evne til å kontrollere migrasjonsstrømmene som ankommer og tvinger seg inn på deres jord til det punktet at identitetsdokumentene deres ødelegges. Og for å forklare denne situasjonen må vi understreke viktigheten av den lange freden som er gitt de europeiske nasjonene. De kan ha trodd at etnisk blanding ikke er et problem, men de er ikke klar over at Skaperguden bruker denne blandingen av forskjellige religioner og kulturer som en tidsbombe som eksploderer på det tidspunktet han har satt. Nå har vi kommet inn i den gunstige tiden for dette.

Synden som ble fullbyrdet i 313

Den 8. mai 2023, mens jeg skrev den forrige studien, inspirerte Guds Ånd meg med en viktig korreksjon angående syndens rolle knyttet til datoen 321. Denne nye utviklingen får meg i dag til å innse noe som frem til da hadde blitt undervurdert i mine studier og profetiske forklaringer. Dette er fordi, som en del av syvendedagsadventistenes budskap som jeg bærer og forklarer tydeligere og tydeligere, har budskapet om gjenopprettelsen av sabbaten forblitt grunnleggende for meg.

Det Ånden ikke hadde latt meg legge merke til før dette øyeblikket, er at sabbaten brukes av Gud til et spesifikt formål, men allerede nevnt i mine tidligere forklaringer. Dens rolle åpenbares tydelig i disse tekstene fra Esek 20:12 og 20: « ***Jeg ga dem mine sabbater som et tegn mellom meg og dem , så de skulle vite at jeg er YaHweh som helliger dem. .../... Helliggjør mine sabbater, og la dem være et tegn mellom meg og dere , så de skulle vite at jeg er YaHweh, deres Gud .»*** Det guddommelige budskapet bekreftes dobbelt, sabbaten er et « ***tegn*** » på å tilhøre skaperguden for den utvalgte selv og hans menneskelige følge. Vel vitende om at han profeterer det syvende årtusenet, der hans utvalgte vil gå inn i evigheten, er sabbaten derfor « ***tegnet*** » eller « ***den levende Guds segl*** » som karakteriserer hans utvalgte som han gir den til, fordi han anerkjenner dem som verdige til sin frelse. Det avgjørende poenget vi må merke oss i dette verset er dette uttrykket: « Jeg ***ga dem også mine sabbater*** .» Sabbaten er fremfor alt noe

annet, en gave gitt av Gud til sine utvalgte. Nå kan den som gir også ta bort det han gir, slik Jesus med rette lærte i Matt. 13:11-12 og 25:29: « *Disiplene kom til ham og sa: 'Hvorfor taler du til dem i **lignelser** ?' Jesus svarte dem: 'Fordi det er **gitt dere** å kjenne himmelrikets mysterier, men det er ikke **gitt til dem** . '» **For den som har, skal gis, og han skal ha overflod, men fra den som ikke har, skal selv det han har bli tatt bort** . » Den åndelige nøkkelen som åpenbares i dette verset er så viktig at Jesus siterer den en gang til i Matt. 25:29, nettopp om den onde tjeneren i « **lignelsen** » om « **talentene** ». Subtelt, i det franske språket som Gud valgte for å forklare sin profetiske åpenbaring, betegner denne guddommelige lignelsen ordet « **talent** », i tillegg til navnets gyldighet fra Jesu tid, en gunstig kunstnerisk, manuell eller intellektuell gave, eller mer passende i forholdet til Gud, den åndelige gaven. Tolkningen av apokalypsen må derfor gjøres på grunnlag av denne grunnleggende læren åpenbart av Jesus Kristus: « **den som har, skal gis, og han skal ha overflod, men fra den som ikke har, skal selv det han har bli tatt** . » Konsekvensene av denne anvendelsen er enorme, og vi må da forstå at sabbaten blir forlatt på ordre fra keiser Konstantin i 321 **bare på grunn av Guds ønske om å trekke den tilbake og ta den bort fra en verdslig kirke** som, etablert i 313 ved å stoppe forfølgelsene av de kristne, **ikke lenger er verdig til å bære « tegnet » av å tilhøre skaperen Gud** . Dette i samsvar med prinsippet: « **men fra den som ikke har, skal selv det han har bli tatt** . » Sabbaten blir derfor « **tatt bort** » av Gud fra den verdslige kirken som tar i bruk hedenske dogmer, og som i 538 vil bli den romersk-katolske kirke med som sin første pave i tittelen, Vigilius, den intrigante vennen til Theodora, den tidligere prostituerte gift med keiser Justinian I. Fra dette perspektivet er oppgivelsen av sabbaten bare konsekvensen av en annen handling som gikk forut for den i 313: fri tilgang til den kristne religionen og det utbredte frafallet som fulgte av det.*

I sin lignelse ignorerer Jesus den ikke-troende og gir bare den trofaste troende og den vantro troende som eksempler; han forblir derfor selv trofast mot det konstante binære prinsippet i alle sine vurderinger: ja eller nei, lys eller mørke, liv eller død, osv. Disse to typene tjenere har absolutt motsatt oppførsel i bruken av sin frihet. Den gode og trofaste tjeneren tjener Gud til det maksimale av sine muligheter; omvendt tjener den onde og vantro tjeneren ham minimalt. Dette er hva som læres av bruken de gjør av talentet Gud har mottatt. Og i 313 favoriserer frihet falske omvendelser hos mennesker som tjener Gud minimalt, og gir dermed en standard "merkelapp" til kristen forpliktelse.

Det som ble oppnådd i 313, var allerede oppnådd for det kjødelige Israel i henhold til læren gitt i Esekiel 20 og mer spesifikt i disse versene 10-11: « *Og jeg førte dem ut av Egypt og ledet dem inn i ørkenen. **Jeg ga dem mine forskrifter og kunngjorde mine lover for dem, som et menneske må holde for å leve etter dem** . » Gud prioriterer « **sine forskrifter og sine forskrifter** », noe som bekreftes i vers 12, der han sier: « **Jeg ga dem mine sabbater som et tegn mellom meg og dem** , så de skulle vite at jeg er JaHWéH, som helliger dem. » Så, i vers 13, bekrefter Gud dette prinsippet sitert i vers 11: « *Israels hus gjorde opprør mot meg i ørkenen. **De vandret ikke etter mine forskrifter, men de forkastet mine forskrifter, som et menneske må gjøre for å leve etter dem** , og de vanhelliget mine sabbater over all forstand* . Jeg tenkte å utøse min harme over dem i*

ørkenen for å ødelegge dem. » Gud åpenbarer deretter sin reaksjon på de skyldige, i vers 24-25-26: « fordi de ikke holdt mine forskrifter, men forkastet mine vitnesbyrd, vanhelliget mine sabbater og vendte blikket mot fedrenes avguder . **Jeg ga dem også vitnesbyrd som ikke var gode, og forskrifter som de ikke kunne leve etter** . Jeg Jeg gjorde dem urene med sine offergaver da de lot alle sine førstefødte gå gjennom ilden; slik at jeg ville straffe dem og la dem vite at jeg er YaHweh. » Denne guddommelige straffen for frafall er oversatt i kristen tid, i Dan 8:12, med: « **hæren ble overgitt til de evige på grunn av synd** » og i Dan 7:25, med: « **de hellige skal bli overgitt i hans hender for en tid, tider og en halv tid** . » I disse to versene plasserer verbet « overgitt og overgitt » handlingen under Guds initiativ. Det er han som suverent overgir eller ikke overgir de trofaste eller utro hellige til den romerske autoriteten. Det samme budskapet bekreftes dermed med bidraget fra presisjonen gitt om tiden som Gud har fastsatt for denne forlatelsen av de utro kristne: ett solår + to solår + et halvt solår, det vil si totalt: 3 år og 6 måneder med profetiske dager, det vil si på grunnlag av tolv månemåneder på 30 dager per år, 1260 profetiske dager med virkelige år plassert mellom 538 og 1798. Denne overgivelsen av den kristne kirken til djevelens grusomme lederskap fra Gud var allerede temaet for en guddommelig trussel sitert i 3. Mos 26,18–19: « *Hvis dere til tross for dette ikke hører på meg, vil jeg straffe dere sju ganger mer for deres synder. Jeg vil bryte deres stolte makt, jeg vil gjøre himmelen deres som jern og jorden deres som bronse* . » » Denne **andre trusselen** i Esekiel 26 settes ut i livet i den kristne tidsalder av den « **andre trompeten** » i Åp 8,8–9: « *Den andre engelen blåste, og noe som lignet et stort fjell som brenner med ild, ble kastet i havet. En tredjedel av havet ble til blod, en tredjedel av de levende skapningene i havet døde, og en tredjedel av skipene ble ødelagt* . » Disse tingene ble oppfylt med etableringen av det grusomme og forfølgende pavelige regimet fra år 538. Vi må merke oss at alle forbannelsene som mennesker tilskriver djevelen, i Bibelen alle er hevdet av Gud selv: « **Jeg vil gjøre himmelen din som jern** . » Det er dermed bekreftet at Gud bruker djevelens tjenester til å straffe og tukte mennesker som er skyldige mot ham.

Med disse versene fra Esek. 20 retter Gud derfor vår oppmerksomhet mot denne datoen 313, hvor den kristne troen, etter å ha blitt forfulgt, forlater standarden for sann tro som er arvet siden apostlenes tid, nevnt i Åp. 2, under det symbolske navnet « *Efesos* »; i henhold til betydningen av det greske verbet «epheisis», som betyr å kaste. Nå henvender Jesus seg til de kristne som levde på Johannes' tid, den siste gjenlevende apostelen, rundt år 95 ved begynnelsen av vår tidsregning. Sannhetens lære er fortsatt anerkjent, men religiøs iver er på den tiden svekket. Og Jesus kommer på den tiden for å true de sanne kristne, som han sier til i vers 4 og 5: « *Men jeg har dette imot deg, at du har forlatt din første kjærlighet* . Husk derfor hvor du falt fra, omvend deg og gjør de første gjerningene! Ellers kommer jeg til deg og flytter lysestaken din fra dens plass, med mindre du omvender deg. » Jesus truer sin utvalgte og sier: « **Jeg vil flytte lysestaken din fra dens plass** . » Han vil dermed handle i samsvar med prinsippet om at « **fra den som ikke har, skal det han har bli tatt** ». a ». Og hva representerer « **lysestaken** »? Det guddommelige lyset helliget i fylde, det vil si lyset gitt av Guds Hellige Ånd til hans trofaste utvalgte. Nå besto denne « **lysestaken** »,

spesielt bygget på hans ordre av hebreerne, av syv grener, hvorav syv oljelamper produserte syv ildflammer som ga lys. På den sentrale basen var tre overlappende kanaler koblet til venstre og høyre til denne sentrale søylen; noe som gir denne forsamlingen normen 3 + 1 + 3. Og det er nettopp i år 313 at ved det keiserlige dekretet fra den seirende keiser Konstantin den store, ble opphør av forfølgelsene av kristne etablert i hele hans rike. Gud setter derfor i praksis, i 313, på slutten av epoken kalt « *Smyrna* », sin trussel som ble presentert i budskapet rettet til « *Efesos* ». Fordi denne gangen, ved å åpne seg for den uomvendte hedenske verden, kan den kristne troen ikke lenger omvende seg. På tiden i « *Efesos* » hatet de kristne sammen med Jesus « *nikolaittenes gjerninger* », et navn konstruert fra de greske ordene «Nike» og «laos» som betyr «seier» og «folk», og dermed symbolsk betegner de seirende romerne. Senere, på tiden kalt « *Pergamon* », som må knyttes til datoen 538, danner disse romerske « *nikolaittene* » en religiøs forsamling; den vantro kristendommen som har utviklet seg siden 313; som Åp 2:15 antyder: « *På samme måte har dere også folk som holder fast ved nikolaittenes lære.* » Siden tiden i « *Efesos* » har de hedenske « *gjerningene* » til de hedenske romerne blitt erstattet av en like hedensk kristen religiøs « *lære* ». Den guddommelige forbannelsen rammer derfor globalt hele den kristne troen, påvirket av keiser Konstantins hedenske autoritet, siden 313, året da Gud trakk sin Hellige Ånd tilbake fra den tilranede offisielle kristne kirken. Vi finner her anvendelsen av Guds uttalelse sitert i Esek. 20:25: « ***Jeg ga dem bud som ikke var gode, og forskrifter som de ikke kunne leve ved*** .» Dette bekreftes i 2. Tess 2:9–12: « *Den lovløses komme skjer etter Satans verk, med all slags kraft og tegn og underverker basert på løgner og med all slags urettferdighetens bedrag mot dem som går fortapt, fordi de ikke tåk-imøt-kjærligheten til sannheten, så de kunne bli frelst.*» ***Derfor sender Gud dem sterk villfarelse , slik at de skal tro på løgner , slik at alle de som ikke trodde sannheten, men hadde behag i urettferdighet, kan bli fordømt*** .» Med andre ord, Gud setter etiketten «søndag» på dem, som et tegn på at han avviser dem og overgir dem til Satan. Til sin ære gjenstår imidlertid noen få virkelig utvalgte som forblir trofaste mot ham og ikke lar seg påvirke av sin tids frafall. Det er derfor Jesus, selv i 538, finner noen utvalgte som han henvender seg direkte til ved å bruke den kjente formen. Budskapet får sin fulle betydning, vel vitende om at Romas trone ble foraktet og forlatt av keiser Konstantin I, ^{som} foretrakk byen kalt «Milano», hvor han etablerte sine påfølgende dekreter fra 313 og 321, som vi må knytte disse to hendelsene til på grunn av Guds handling og suverene vilje: **313, Ånden trekker seg tilbake. ; 321, på den syvende dags sabbaten, blir « den levende Guds segl » fjernet** . De religiøse løgnene som Åp. 13:1-5 og 6 fordømmer som « *blasfemier* » er i 538 « *tegnene* » på den hedenske naturen til den falske kristendommen som har vært etablert siden 313: « *Og jeg så et dyr stige opp av havet, med ti horn og sju hoder, og på hornene ti kroner og på hodene blasfeminavn/... Og det ble gitt det en munn som talte store ord og blasfemier , og det ble gitt det makt til å fortsette i førtito måneder. Og det åpnet sin munn i blasfemi mot Gud, til å spotte hans navn og hans tabernakel og dem som bor i himmelen.* » Og resten av «dagen med den ubeseirede solen» på den første dagen, som ble tatt i bruk 7. mars 321, formaliserer ganske enkelt, som et « *tegn* », den guddommelige forbannelsen som

begynte i 313. Og det subtile spillet organisert av Ånden videreføres av dette navnet på byen «Milano», som bekrefter dens åndelige forbindelse med de « *tusen år* » i det syvende årtusen. at den fjernede sabbaten var et forbilde på et « *tegn* » gitt av Gud til hans sanne hellige og verdige utvalgte. Dermed ble sabbaten logisk nok praktisert av apostlene og de sanne disiplene; i 313 fjernet Gud den og gjenopprettet den ikke før i 1844, i oktober måned, ved å gi den til de **første** utvalgte adventistkristne, som et « *tegn* » **på at de tilhørte Skaperguden** .

Forklaringen på utviklingen av den falske kristne troen er spesifikt rettet mot av Gud i sin profetiske Åpenbaring. Han definerer begynnelsen på den åndelige « *utroskapen* » blant falske kristne ved slutten av de profetiske « *ti dagene* » eller faktiske **ti årene som er nevnt i « Smyrna »** -budskapet i Åp 2,10: « *Frykt ikke for det dere skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli fristet, og dere skal ha trengsel i ti dager* . Vær trofaste inntil døden, og jeg skal gi dere livets krone. » Denne tiårsperioden ble oppfylt mellom 303 og 313 av forfølgelsene beordret av den romerske keiseren Diokletian og hans tetrarkiske regjering. Og denne datoen i 313 er en svært viktig dato, siden den markerer øyeblikket da djevelen endrer strategi for å kjempe mot Guds verk. Men hvem organiserer disse tingene? Gud selv. Forfølgelse har bevist seg selv, og ifølge de innsamlede vitnesbyrdene er «de kristnes blod et frø». Jo flere man dreper, desto flere kall inspirerer man. I 313, i Milano, seirende over det keiserlige tetrarkiet, satte keiser Konstantin I, ^{kjent} som den store, en stopper ved dekret for forfølgelsene som hittil hadde rammet Jesu Kristi kristne tjenere. Det er denne menneskelige freden som tilsynelatende har gjort mest skade på kristendommens guddommelige sak. For i virkeligheten har ingenting forandret seg; troende har forblitt troende, og ikke-troende har forblitt ikke-troende, og misbrukt den oppnådde friheten. Og dette av den enkle grunn at hvem som helst kunne ta en kristen religiøs stempel. I likhet med keiserens egen falske omvendelse, var det nok å hevde å være kristen for å bli anerkjent som sådan av det menneskelige samfunnet. Siden filteret av frykt for forfølgelse ikke lenger eksisterte, var det moteriktig å bli kristen på den tiden. Det var da de mest forskjellige læresetninger ble spredt over hele riket, og religiøse stridigheter satte tilhengerne av de motstridende læresetningene opp mot hverandre. I denne flommen av løgnaktige teorier forsvant den hellige og rene apostoliske sannheten fullstendig og ble usynlig eller nesten usynlig. Vi kan da forstå hvorfor keiser Konstantin ønsket å innføre en religiøs enhet for å sette en stopper for kranglene og problemene i sitt imperium. Men for Gud var troen som ble hevdet i flere former død og verdiløs, ideologene og deres forførte tilhengere hadde alle falt i « *hor* » mot den sanne Gud. Det var da, for å forene sitt imperium, i 321, den 7. mars, at keiser Konstantin forlot den sanne syvendedagshvilen som frem til da var praktisert av de sanne kristne, arvinger til de apostoliske sannheter. Han fikk den erstattet med hvilen på den første dagen, som han, som en tilbeder av den hedenske «ubesvergede solen», allerede æret personlig på hver første dag i uken. Denne hvilen, som ligger på den første dagen i den guddommelige normen i uken, ble dermed, ved et keiserlig dekret, « *merket* » på hans menneskelige autoritet. Det vi må forstå er at denne handlingen ble styrt av Gud, som ønsket å fjerne den hellige praktiseringen av sabbaten fra en kristendom besudlet av hedenskap, noe som

gjorde den uverdigg til det. Og på samme måte, omvendt, var det han som ville få den gjenopprettet i syvendedagsadventismen fra oktober måned 1844 for å bekrefte dens helliggjørelse.

Dermed er ikke oppgivelsen og gjenopprettelsen av sabbaten årsakene til, men konsekvensene av den generelle oppførselen til kristne overfor den hellige læren om de apostoliske sannhetene som er arvet fra den gamle pakt og den nye pakt. Fra dette perspektivet blir sabbaten, et « *tegn* » på å tilhøre den levende Gud, ifølge Esek 20:12-20, logisk trukket tilbake eller gjenopprettet av Gud selv. Og keiser Konstantin er ikke noe mer enn det middelet Gud, den store dommeren, håndhever sin guddommelige avgjørelse med. Logisk sett blir den syvende dags sabbatshvile og den første dags hvile de karakteristiske tegnene på de to motstridende leirene i absolutte termer: « *den levende Guds segl* » kontra « *dyrets merke* ».

Konsekvensen av denne tvilen rundt sabbatens rolle er at i Dan 8,12 betegner uttrykket « *på grunn av synd* » ikke bare sabbaten, men forakten for hele eller deler av den hellige kristne læren fra år 313. For å forsterke denne tolkningen, merk at « *på grunn av* » den samme « *synden* » stopper Jesus sin forbønn, betegnet med ordet « *evig* » eller « *kontinuerlig* ». Men denne opphøringen av hans forbønn vil bli historisk og vil først finne sted i 538, datoen for etableringen av det pavelige regimet som kommer for å tilrane seg og reprodusere på jorden den forbønnen som Jesus frem til da gjorde i himmelen; og denne forbønnen opphører bare for de falske kristne, som har blitt flertallet og dominerende fordi de bare ser pavens, det nye jordiske hodet for den kristne kirken.

Vi har derfor tre datoer som markerer utviklingen mot det romerske paveregimet: 313, begynnelsen på synden; 321, tilbaketrekkingen av tegnet på å tilhøre Gud; og 538, slutten på Jesu Kristi « *evige* » (prestedømme). Profetiens tolkning forbigår i stillhet datoen 321 for tilbaketrekkingen av sabbaten og nevner bare datoene fra 313 og 538. 313, for slutten av tiden « *Smyrna* », og 538, for begynnelsen av tiden « *Pergamum* », som betyr « *utroskap* » eller mer presist: krenket ekteskap; som oppfylles når den falske katolske kristendommen gjennom paven tilber « *dragen* », det vil si djevelen, som gir den « *sin trone og stor autoritet* » ifølge Åp 13:2: « *Dyret jeg så var likt en leopard, og føttene hans var som en bjørns føtter, og munnen hans som munnen på en løve. Dragen ga ham sin makt og sin trone og stor autoritet* . » Legg merke til denne guddommelige finessen: « *dyret* » er utpekt som det « *fjerde dyret* » i Dan 7:7, fordi det kombinerer symbolene på de tre imperiene som går forut for det: « *leoparden, bjørnen og løven* . » Dessuten antyder Ånden for oss den historiske arvefølgen fra det pavelige Europa til det hedenske romerske riket som « *dragen* » symboliserer i Åp 12:3: « *Og et annet tegn viste seg på himmelen, og se, en stor rød drage med sju hoder og ti horn, og på hodene sju kroner* . » Han er selv knyttet til djevelen i Åp 12:9. Historien bekrefter suksessen mellom det keiserlige Roma og det pavelige Roma, som arvet « *hans trone* » som ble installert i Roma. For siden Konstantin Iⁱ 313 hadde Roma blitt forlatt av etterfølgende keisere som valgte å bosette seg i den østlige delen av Europa. Og det var derfor bare gjennom sitt perverse romersk-katolske religiøse regime at Roma beholdt innflytelse i imperiet

frem til etableringen av sitt pavelige regime i 538 med samtykke og væpnet støtte fra keiser Justinian, som selv forble i den østlige delen av imperiet.

Den guddommelige handlingen knyttet til datoen 313 lar djevelen ta i bruk en listig strategi, « *slangens* ». Deretter forlater han « *dragens* » strategi, som åpent forfølger de hellige og søker å få dem til å forlate troen på Kristus med makt. Det fremgår av denne observasjonen at han bruker denne listige strategien tre ganger i den kristne tidsalder: første gang i 313, andre gang i 538 og tredje gang i 1844, hvor han etter adventistenes trostest mangedobler læresetningene og gruppene i de protestantiske kirkene for å tilsløre aspektet ved den kristne religionen. Dette er temaet for den « *femte trompeten* » i Åp 9,1–13. I sin « *drage* »-strategi holder djevelen dermed tilbake kristne og prøver å tvinge dem til å gi avkall på sin tro, og omvendt, i sin listige strategi, presser han dem til religiøs forpliktelse. Jo flere de er, desto mørkere er den åndelige situasjonen, og desto flere er dens forførte ofre. Men selv før det, under religionskrigene på 1500^{-tallet}, inspirerte det en kamplysten, krigersk iver hos protestanter, de kalvinistiske hugenottene, som Gud dømte som « *hyklere* ». Og her igjen, jo flere de var i denne forpliktelsen, desto tykkere var mørket som maskerte de sanne tjenerne til sannhetens Gud, karakterisert i denne sammenhengen av deres fredelige handlinger og deres aksept av den mishandlingen de ble utsatt for i hendene på de katolske væpnede ligaene. Høydepunktet for disse forfølgelsene ble nådd under Ludvig XIV, som ble inspirert av Gud til å gi navnet « *drager* » til soldatene som spesialiserte seg i jakt, på landsbygda og i skogene, Jesu ydmyke tjenere som samlet seg for å leve sin tro i hemmelighet. Denne despotiske, stolte kongen, åndelig blindet av Gud, lot sin tids utvalgte forstå at hans « *drager* » arbeidet i djevelens navn, hvis han selv var den trofaste og lydige tjeneren. Han var dermed offer for sin forakt og uvitenhet om de bibelske åpenbaringene som knytter symbolet « *dragen* » til « *djevelen* » selv, men også til « *slangen* » og navnet « *Satan* » i Åp 12:9: « *Og den store dragen ble kastet ned, den gamle slangen, som kalles djevelen og Satan, som forfører hele verden; han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham.* »

Den betydningen Gud gir denne datoen 313, som jeg nå anser som bildet på en guddommelig « *lysestake* » som er trukket tilbake av hans vilje, gir Gud æren av å være den øverste organisatoren av alt menneskeliv. Ingenting oppnås uten hans vilje, verken til det gode eller til det onde. Og dette verset fra Amos 3:6 bekrefter det ved å si: « *Blåser man i hornet i en by, og folket er ikke redd? Kommer ulykke over en by, og YaHWéH har ikke gjort det?»* » Vi leser også i Job 2:10: « *Men Job sa til henne: Du taler som en dåre. Hva! Vi tar imot det gode fra Gud, og skal vi ikke også ta imot det onde? I alt dette syndet ikke Job med sine lepper.* »

Oppsummert endrer ikke dette nye lyset, som fremhever den prioriterte rollen og konsekvensene av den religionsfriheten som kristne oppnådde i 313, Guds dom som er åpenbart den dag i dag i mine påfølgende dokumenter. Gud gjenoppdager og bekrefter imidlertid sin suverene rolle som øverste organisator som ikke underkaster seg hendelser, men kontrollerer og organiserer dem suverent. Og i 321 er det ikke lenger de vantro helgenene som forlater sabbaten, men Gud som tar den fra dem, fordi de ikke lenger er verdige den. Synden mottar

deretter et offisielt tegn som identifiserer den: hvilen på den første dagen i den guddommelige uken, den nåværende søndagen, tidligere «dagen for den ubeseirede solen» pålagt og bestemt av keiser Konstantin I ' hviledagen som ble æret av falske kristne, men fordømt av Gud, som **et tegn** og « **dyrets merke** ».

I 40 år har jeg, i Guds tjeneste og under hans inspirasjon, presentert sabbatstiden som den eneste årsaken til de « *syv trompetene* » i apokalypsen. I dag, siden guddommelig helliggjørelse er progressiv, løfter Gud sløret som skjulte denne feilen. Det vi må forstå er at for Gud er bruddet på hans pakt med hans skapninger basert på menneskelig forakt vist mot Guds globale ord i alle dets former: Toraen, profetene, evangeliene, brevene og apokalypsen. Og svaret ble allerede gitt av Ånden i Åp 1:1-2: « *Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga ham for å vise sine tjenere det som snart skal skje. Og han sendte bud og kunngjorde det ved sin engel til sin tjener Johannes, som vitnet om Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd, om alt det han så.* »

Dette « **Guds ord** » tok på seg flere aspekter som Gud hadde skrevet over tid, slik at disse historiene skulle vitne om alt som angår ham. De fem bøkene som ble skrevet av Moses, var bare begynnelsen på et vitnesbyrd samlet under de to påfølgende paktene. Og feilen til de nye kristne, som adopterte den kristne troen siden 313, var å undervurdere plikten til å lyde det som ble skrevet av de historiske vitnene som Gud hadde valgt. Og denne feilen ved « *begynnelsen* » gjengis i dag, tydelig synlig, syv år før Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, det vil si ved « *slutten* »; noe som gir uttrykket « *alfa og omega* » en ny profetisk anvendelse som derfor angår det utbredte frafallet skapt av religionsfrihet, i 313, som ville rettferdiggjøre straffen med den « *første trompeten* » og i 1995, før den « *sjette trompeten* ». Faktisk er disse to « *trompetene* » like fordi de åpner og lukker den guddommelige straffen med karakteren av advarsel om samme type synd, nemlig utbredt frafall og forakt for hele den guddommelige sannheten. Over tid har den store Skaperguden suverent prøvd menneskenes tro ved å utsette dem for forfølgelser og deretter overgi dem til frihetens feller som forårsaket fallet til det største antallet.

Det er flere grunner til at menn holder sabbaten. Den kan arves, velges gjennom intellektuell resonnement fordi, siden den er forordnet av Gud, er det fornuftig å sette den ut i livet. Og den tredje grunnen er at Gud gir den som et tegn på guddommelig tilhørighet til de utvalgte som han besegler med sitt guddommelige « *segl* ». Dette får meg til å forklare hva det guddommelige arbeidet med å besegle de utvalgte er; temaet som behandles i Åpenbaringen 7.

Beseglingstiden oppfylles i « *endetiden* », som i seg selv har to komplementære betydninger. Den første betydningen plasserer denne « *endetiden* » mellom 1844 og 2030 og gjelder tiden for den universelle utviklingen av syvendedagsadventisttroen. Og den andre betydningen er den som Dan. 11:40 definerer: « *På **endens tid** skal Sørens konge støte mot ham. Og Nordens konge skal komme mot ham som en virvelvind, med vogner og ryttere og med mange skip. Han skal komme inn i landet, spre seg som en strøm og oversvømme.* » Den dekker perioden mellom 1995 og 2030. Profetien kunngjør straffen av det troløse kristne Europa av muslimer, afrikanere og ortodokse og muslimske russere. Men tiden for beseglingen slutter før denne morderiske, krigslignende handlingen

fullføres i henhold til Åp 7:3: « *Skader ikke jorden eller havet eller trærne før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panne.* » « *Jorden, havet og trærne* », som det « *ondske* » skal « *gjøres mot* », har også en dobbel bokstavelig og åndelig betydning, for « *jorden* » symboliserer den protestantiske religionen og « *havet* » den katolske religionen. Når det gjelder «*treet* », symboliserer det mennesket. I Esekiel 9 presenterer Gud for oss prinsippet om beseglingen som ble anvendt før ødeleggelsen av nasjonen Israel; vi kan dermed forstå betydningen og begrunnelsen av denne beseglingen som gjelder «*endens tid* » for den nye kristne pakten, som slutter med tiden for universell syvendedagsadventisme. Hva er da kriteriet som får Gud til å besegle, eller ikke, sine kalte? Esek. 9:4 gir oss et presist svar: « *Herren sa til ham: Gå midt gjennom byen, midt gjennom Jerusalem, og sett et merke i pannen til de mennene som sukker og gråter over alle de vederstyggeligheter som gjøres der.* » Og så slår døden til: vers 5 og 6: « *Og han sa til de andre som hørte på meg: Gå etter ham gjennom byen og slå til! La ikke deres øyne spare eller vise medlidenhet! Drep og utrydd de gamle mennene, de unge mennene, pikene, barna og kvinnene! Men kom ikke nær noen som har merket på seg . Begynn ved mitt helligdom. De begynte med de eldste som var foran huset.* »

I denne sammenhengen med den gamle pakt kalles tegnet som beskytter et « **merke** ». I Johannes' åpenbaring refererer derimot ordet « **merke** » til tegnet på den romerske søndagen, et tegn på guddommelig forbannelse. På denne måten lar Gud oss forstå at hver motstridende leir bærer et like motstridende « **merke** »: to hviledager konkurrerer med hverandre, men de er ikke like. Den utvalgte og Guds hviledag er sabbaten « **helliget til hvile** » av Gud fra hans jordiske skapelse, mens den andre bare er søndag, resten av den første dagen i uken « **helliget til hvile** » av mennesker. Denne forskjellen mellom « **helliget** » og « **innviet** » er svært viktig, fordi disse verbene impliserer to ulikartede autoriteter: den evige, allmektige Guds og den dødelige menneskets. Det er også viktig å vite at søndag ble definert som den første dagen i uken, for siste gang, i 1980, i ordboken «Le Petit Larousse». I sin 1981-versjon ble søndag «mirakuløst» den syvende dagen i uken. Nok en gang, under djevelens inspirasjon og Guds samtykke, fanget menneskelig autoritet menneskeheten i en enda mer effektiv dødsfelle i 1981 for å bedra og ødelegge den. Men her må vi igjen forstå at dette initiativet kom fra Gud, som blinder de seende som nekter å se.

Jerusalem » i dag ? Europa og den såkalte kristne vestlige leiren. Ser du i dets gjerninger « **avskyeligheter** » som får deg til å « **sukke og gråte** »? I så fall kan du bli beseglet; hvis ikke, kan du ikke. Hvem er da Guds « **helligdom** » i dag? Den trofaste helligdommen gjelder de utvalgte, men en annen helligdom, denne troløse, betegner de falne jødene og opprørske kristne, den kristne troen som har falt i vantro, inkludert offisiell «syvendedagsadventisme» siden 1994. Emnet er svært alvorlig, siden det betinger evig liv og definitiv død.

Kaptein Joseph Bates, den første adventisten som tok i bruk sabbatshvilen på den syvende dag i oktober 1844, mottok den da han møtte en kvinne fra den syvende dags baptistene. Denne gruppen av syvende dags baptister hadde skilt seg ut fra baptistgruppen som overholdt førstedagshvilen, arvet suksessivt fra protestantismen og katolisismen. På tidspunktet for denne separasjonen, det vil si

før 1844, ga ikke valget av sabbaten utøverne en fordel fremfor andre former for protestantisme, fordi praktiseringen av sabbaten ennå ikke var påkrevd av Gud. Det er bruken av den som et " **tegn** " på dens guddommelige tilhørighet som endrer dens effektivitet, som svar på det guddommelige kravet uttrykt i hans dekret i Dan 8:14. Men hva er egentlig dette nye kravet? Og hva er det egentlig basert på? En fullkommen hellighet, det vil si fullføringen av helliggjørelsen av hans sanne utvalgte. Hva sier dette verset, når det er trofast oversatt fra den originale hebraiske teksten? " *Inntil kveld og morgen to tusen tre hundre, og helligheten skal rettferdiggjøres .*" Dette ordet « **hellighet** » betegner alt som har med Gud å gjøre, det vil si alt som ærer Ham og bringer ære til Ham, det vil si Hans lover, Hans forordninger, Hans forskrifter, Hans bud, Hans tjeneste og Hans tjenere. Ved slutten av « *to tusen tre hundre kveld og morgen* » vil Kristi rettferdighet, som gir tilgang til evig liv, bare bli tilbudt under nye guddommelige krav. Gud, Skaperen av alt liv og alt, kunne ikke tillate menneskeheten å frata Ham den lydigheten som tilkommer Ham inntil verdens ende. Og tiden for beseglingen var ment å la Ham helliggjøre et folk spredt over hele jorden blant alle nasjoner. I denne spredningen utgjør Han Hans sanne åndelige Israel, bestående av tjenere og tjenestepiker med omskårne hjerter. Hvis sabbaten forblir alltid hellig av sin natur, er ikke mannen som setter den ut i livet nødvendigvis det, og må derfor fremlegge bevisene på sin helliggjørelse. Og profetien lærer oss at Gud prioriterer kjærlighet til Ham og den livsstandarden som Han godkjenner og foreslår for sine utvalgte i sin helliggjørelse. Nå håper de som elsker disse tingene å se ham komme tilbake og gripe inn for å sette dem ut i livet. Dette er hva som får Gud til å organisere de bedragerske "adventistiske" forventningene om Jesu gjenkomst, som skulle teste Kristi kalte tre ganger; i 1843, 1844 og 1994. De som gleder seg over Jesu Kristi gjenkomst, er også ivrige etter å dele hemmelighetene i hans profetiske åpenbaringer, presentert på en hermetisk måte ved en rekke symboler og bilder. Og denne interessen er også en prioritet i helliggjørelsen han krever for sine utvalgte. Helliggjørelse er derfor sammensatt av et sett med ting som kan oppsummeres som kjærlighet til sannheten, siden denne sannheten angår alt som angår den sanne Gud: hans person, hans lover, hans rettferdighet. Unnlatelse av å overholde en av disse tingene er nok til å diskvalifisere en kalt for utvelgelse og besegling. For denne typen unnlatelse får verdien av en vederstyggelighet for Gud. Vederstyggelighet er alltid ulogisk og derfor falsk, det vil si fiendtlig og uegnet til å behage sannhetens Gud. I den kristne æra var ikke helliggjørelse primært basert på sabbaten og dens overholdelse, men siden 1844, på tidspunktet for beseglingen, har Gud bekreftet helliggjørelsen av sine utvalgte ved å gi dem sabbaten som et « **tegn** » på at de tilhører ham. Men for at denne sabbaten skal være for dem et «tegn» på at de tilhører Gud, må de bli funnet « *verdige* » til den ved å vitne om en perfekt og fullstendig kjærlighet til dens sannhet, slik tilfellet var med adventistpionerene i 1843 og 1844, ifølge Åp 3:4: « *Likevel har du noen få menn i Sardes som ikke har besudlet klærne sine; de skal vandre med meg i hvite klær, **fordi de er verdige** .*»

For Gud har derfor formålet med beseglingstiden å fullføre reformverket som har forblitt uferdig, ufullstendig og ufullkommen siden 1500 ^{-tallet} . For å bli utvalgt, må hans utvalgte forkaste alle løgnene som Roma har brakt inn i den

opprinnelige apostoliske kristne troen, og hovedsakelig, blant mye som er arvet fra hedendommen, resten av den første dagen, den nåværende «søndagen», som for Gud har forblitt dagen dedikert til den «ærverdige, ubeseirede solen», etablert av keiser Konstantin I ⁱ 321. Denne falske «Herrens dag», som hedres i begynnelsen av hver uke, etablert av Gud, er for ham ikke annet enn « **dyrets merke** », som betegner hans fiende Roma og dens avdøde arving, protestantismen. De må også vite at Gud ved sitt andre bud, undertrykt i den pavelige versjonen, fordømte de katolske og ortodokse skikkene med tilbedelse og nedfall for skapninger gjengitt i utskårne eller malte bilder. De må skille seg fra de greske trosoppfatningene som rettferdiggjør livet etter døden, som de djevelske demonene utnytter ved å animere manifestasjoner av de antatte døde, hellige eller ikke. Og fordi kroppen deres er et fristed hvor Gud kommer for å besøke dem, må de spise så sunt som mulig, og for å gjøre dette, spise det Gud har erklært rent og avstå fra alt som kan gjøre dem urene.

Dette nye perspektivet på sabbaten lar oss bedre forstå situasjonen i året 1994, da den institusjonelle syvendedagsadventismen ble « *oppspyet* » av Jesus. Det var på denne datoen at sabbaten , uten «*profetiens ånd* » isolert, *sluttet å representere* « *tegnet* » på hans tilhørighet til Skaperen Gud. Dette fordi hans avvisning av « *Jesu vitnesbyrd* » som jeg presenterte for ham, gjorde ham uverdigg til det. Nå, frem til hans tilbakekomst, måtte et « *tegn* » på tilhørighet erstatte sabbaten, og dette « *tegnet* » er « *Jesu vitnesbyrd* », det vil si den profetiske gaven som han gir som et guddommelig « *segl* » til tjenerne han anerkjenner som sine egne. Dette er basert på dette verset fra 2. Tim 2:19, som omhandler trofaste tjenere som har i seg kjærligheten til hans sannhet: « *Men Guds faste grunnvoll står fast og har dette seglet : Herren kjenner sine, og: Den som nevner Herrens navn, skal holde seg fra urettferdighet .»* Og veldig logisk nok drar « *de som er hans* » nytte av alt hans profetiske lys, som Åp 19:10 kaller « *Jesu vitnesbyrd* »: « *Og jeg falt ned for å tilbe ham, men han sa til meg: 'Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd.'* »".

For mange syvendedagsadventister har «*profetiens ånd* » forblitt knyttet til det eneste arbeidet som ble utført av fru Ellen Gould-White. Og dette er en feil med tragiske konsekvenser, fordi «*profetiens ånd* » betegner et permanent, evigvarende prinsipp som ønsker at Jesus mellom 1844 og 2030 skal bekrefte sitt valg av sin profet, ved å gi sin menneskelige « **ånd** », ved sin guddommelige Ånd, evnen til å forklare sine mysterier åpenbart i kryptert eller kodet form. For profetiene har allerede blitt kunngjort av de bibelske forfatterne. Det eneste arbeidet som gjensto å gjøre var å dekode dem for å tydelig oppdage deres betydning. Og Ellen G. White var lei seg i sin tid for ikke å se bort fra sin interesse for Daniels og Johannes' åpenbaring, som hun sa inneholdt informasjon av stor betydning. Tiden har gitt svar på hennes spørsmål, for fra 1844 til 2030 skilte 186 år henne fra tidspunktet for Jesu Kristi gjenkomst. Følgelig måtte mye fortsatt skje på jorden etter hans død i 1915.

Syvendedagsadventister som har blitt værende i den offisielle institusjonen, bør vite at dette «store lyset» som jeg presenterer ble annonsert av Ellen G. White, min søster i Kristus, i boken hennes «Early Writings» i det første

kapittelet med tittelen «Mitt første syn»; det første Jesus ga henne, på side 14, i siste avsnitt. Jeg siterer ordene hennes:

«Men snart ble noen slitne og sa at byen fortsatt var langt unna, og at de hadde trodd at de ville komme frem tidligere. Så oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin strålende høyre arm, hvorfra et lys utgikk som skinte på adventistene. De ropte: «Halleluja!» Men noen av dem avviste skamløst dette lyset og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem. Lyset som var bak dem sluknet til slutt, og de befant seg i dypt mørke. De snublet og mistet både målet og Jesus av syne, falt deretter av stien og sank ned i den onde verden nedenfor.»

For de mest intelligente vil jeg påpeke at det «store lyset» gitt av Jesus Kristus var for å svare på den lange forventningen om hans gjenkomst, og at denne oppmuntringen fra Herren bare kunne bygges på presentasjonen av en dato som fastsatte året for hans gjenkomst. Dette var tilfellet med datoen 1994 som jeg presenterte for adventistinstitusjonen i Frankrike. Dette tredje forfengelige budskapet som ble foreslått av Jesus Kristus ble ledsaget av demonstrasjonen av den protestantiske reformerte troens forbannelse. Aksepten av mitt budskap ville ha tillatt institusjonen for det første å ikke inngå en allianse med Jesu Kristi fiender i 1995. Og for det andre å dele med meg og mine brødre og søstre siden 2018 kunnskapen om den sanne datoen for vår guddommelige og elskede frelsers gjenkomst, nemlig våren 2030; og alle de verdifulle perlene som jeg legger hver uke i dette arbeidet for å gi dere åndelig næring. Men kan vi endre oppfyllelsen av det Jesus Kristus profeterte for vår søster Ellen G. White? Ikke i det hele tatt. Så legg merke til at forbannelsen som ble profetert mot vantro adventister faktisk har blitt oppfylt, slik vår Gud forutså: «De mistet til slutt både målet og Jesus av syne, snublet deretter og sank ned i den onde verden nedenfor»; dette ved å gå inn i den økumeniske alliansen i 1995.

Dette Vesten viste seg å være uren

For lenge siden åpenbarte Gud Vestens skjebne ved å gi den symbolet på det urene i sine profetier til profeten Daniel.

Dette budskapet ble i Dan 2 knyttet til « *magen og lårene av bronse* » i det greske imperiet. I Dan 7 var symbolet på urenhet denne gangen en « *leopard* » hvis kappe er sammensatt av « *flekker* ». For det tredje, i Dan 8, var symbolet på synd enda mer presist, siden det ble avbildet av en « *geit* » hvis aggressive og opprørske holdning er velkjent, i likhet med dens stanken.

Og vi må innse at hele vårt nåværende dominerende Vesten har sin opprinnelse og modell i Hellas, og spesielt i byen Athen, den første byen i historien organisert etter republikkens prinsipp. Det var det aller første demokratiet, den eneste sammenlignbare modellen av som er Sveits i dag. Ved slutten av sin dominans ble det greske imperiet erobret av det romerske folkets hærer, som også hadde adoptert det republikanske regimet i 510 f.Kr. Romerne tok alt fra dem: deres kultur, deres guddommer og deres frihet. Jordens folk var allerede godt preget og påvirket av den greske sivilisasjonens livsnormer. Men dette ble forsterket av den overveldende makten til de romerske troppene. Og slik

ble dagens Frankrike gresk-romersk Gallia. I alle disse herskerrekkene har den "urene" normen fra antikkens Hellas blitt overført gjennom hele Vesten til vår tid.

Vesten er stolt av sin samfunnsform og har lenge håpet å utvide den til hele jorden. Den har bare lyktes på noen få tekniske og teknologiske punkter, men i dag oppdager den tydelig motstanden fra folk som lenge har blitt dominert og utnyttet. Det er på tide å innse med Guds Ånd at denne vestlige modellen er avskyelig, urettferdig, irreligiøs og har en sjelden perversitet. Gud har åpenbart funnet noe mye bedre i dagens Midtøsten. Innse at i Daniel 2 symboliseres det kaldeiske riket til kong Nebukadnesar med « **gull** » og det til «mederne og perserne» som etterfulgte ham, med « **sølv** ». På hvilket grunnlag felte Gud sin dom? Hva hadde disse imperiene til sin fordel for å rettferdiggjøre å bli symbolisert med to «rene» metaller? Daniels bok gir oss svarene: de berørte kongene respekterer Daniel og hans Gud. Etter en periode med eksperimentering konverterte den første, Nebukadnesar, kaldeernes konge, endelig fullstendig til tilbedelse av Skaperguden. Han gjorde, i sin tid, det ingen konge, president eller annen leder gjør i dag. Det andre eksemplet er medernes og persernes konger. Først inntok mederkongen Dareios, 62 år gammel, Babylon og satte sin fulle lit til Daniel. Etter ham, perseren Kyros og hans dynasti, handlet perseren Dareios på samme måte frem til Artaxerxes I, ^{som} fullførte frigjøringen av isrealittene som fortsatt var holdt i fangenskap i 458 f.Kr.

Nærøsten var vitne til utviklingen av raffinerte sivilisasjoner, god smak og god moral. Babylon, bygget av kong Nebukadnesar, hadde ingenting å misunne fra vår tids vakreste byer. Byen strakte seg over en lengde på 40 km på hver side, på en firkantet overflate. Høye murer omringet den, og på toppen av disse var det veier som tillot hestevogner å bevege seg. Hager blomstret på forhøyede terrasser ... det var virkelig et underverk som Nebukadnesar med rette kunne være stolt av. Problemet var graden av denne stoltheten, som ble til arroganse. Han fortjente derfor en stikkende lekse, og Gud ga ham den og la ham lam i syv år.

Det tok denne prøvelsen for ham å oppdage sin personlige menneskelige svakhet, fordi Gud allerede hadde gitt ham bevis på sin makt ved å redde Daniels tre venner fra den brennende ovnen. Og på sin side, offer for manipulasjon av sjalu mennesker fulle av hat mot Daniel, verdsetter kong Darius, mederen, Daniel og oppdager sin Gud som redder ham fra løvene. Disse store kongene ble hedret og viste stor intelligens til tross for sin virkelige menneskelige svakhet og sin hedenske arv. Fordi de selv var religiøse, til og med hedninger, var disse kongene åpne og tolerante.

I motsetning til dette ble den kristne troen som kom til Vesten raskt preget av urettferdighet. Monopolisert av den romersk-katolske kirken, fikk den guddommelige sannheten det utseendet som den falske kristendommen skapt av keiser Konstantin ønsket å gi den. Takket være sin pavelige makt brukte den den deretter på en overtroisk og magisk måte, og organiserte massene sine på latin, utelukkende på den tiden. For å bli fulgt og satt ut i praksis, måtte imidlertid sannheten høres, eller leses, og fremfor alt forstås av den potensielle troende. I middelalderen var imidlertid Europa preget av flere språk som skilte mennesker som var tvunget til å gruppere seg i riker, og mer nylig, i nasjoner. Og folket i de landene som ble dannet på denne måten forsto ikke latin, bortsett fra i noen få

spesielle tilfeller. Utdannede mennesker hadde derfor ingen måte å identifisere løgnen som Roma presenterte for dem. Sjeldent mellom det 12.te og 15.te århundre, på 1500-tallet, ble Bibelen spredt, oversatt til mange språk, men her igjen kom urettferdighet inn i disse oversettelsene, slik at løgnen kan rettferdiggjøres med refererte bibeltekster. Uten kontroll med Bibelen i sin originale hebraiske eller greske versjon, blir disse løgnene fullstendig ignorert. Det er derfor Jesu formaning om forsiktighet rettet til disiplene sine får sin fulle betydning. « *Vær kloke som slanger* », sa han. Og denne forsiktigheten lønner seg, fordi vi har lagt merke til et stort antall grunnleggende feil i oversettelsene av de nyeste biblene. Kan vi kalle disse bedragene feil? De er i sannhet konsekvensen av en guddommelig og djevelsk inspirasjon som ønsket å gi løgnen en guddommelig autoritet. Disse eksemplene fra versene Apostlenes gjerninger 20:7 og 1. Kor 16:2 gir et ubestridelig bevis på dette. I disse to versene, for å rettferdiggjøre den romerske hvilen på den første dagen i uken, er ordet «dag», som mangler i den opprinnelige teksten, importert inn i de oversatte tekstene. Imidlertid siterer teksten i begge tilfeller « *den første sabbaten* » og ikke « *den første ~~dagen~~-i-uken* ». «. Søndagsgudstjenesten, den første dagen i uken, har derfor ingen støtte i den originale bibelteksten i den greske versjonen, og det er bare visse gamle versjoner av Bibelen som respekterer det opprinnelige budskapet som apostelen Paulus skrev på gresk. Disse funnene bekrefter bildet som Gud åpenbarer i Åp 9,11, hvor ordene « *hebraisk og gresk* » betegner Bibelen som djevelen bruker for å « *ødelegge* » håpet til disse uheldige ofrene. Disse to eksemplene som jeg nettopp har sitert, uttrykker perfekt den ondskapen hvis prinsipp er å felle en falsk dom ved å forfalske de virkelige dataene som gjelder saken som blir dømt. Menneskelig rettferdighet, eller skal jeg si, den urettferdigheten som er etablert av mennesker, opererer etter dette prinsippet som de dyktigste advokatene skylder sin suksess og berikelse. Dette er det som gjør den vestlige sivilisasjonen uren og urettferdig for sannhetens Gud som gir djevelen løgnens farskap. Borgerlig løgn er skadelig og ubehagelig, men religiøs løgn er en dødssynd som stenger ute tilbudet om evig liv.»

Jesus sa om Guds tjenere eller djevelens tjenere: « *Dere skal kjenne dem på frukten* .» Frukten som bæres av mennesket er som frukten som bæres av et frukttre, det vil si åpenbar, men bare åpenbar for den ærlige Guds tjener som kjenner Gud og frukten han verdsetter: kjærligheten til hans sannhet og hans person. Ingen kan gjøre noe for skapningen som ikke tar hensyn til Guds smak og meninger som er åpenbart i hele hans hellige Bibel. Han har ikke gitt noen andre midler enn Bibelen for å lære mennesker å kjenne ham. Derfor, i den gunstige tiden for forfølgelser, inspirerte djevelen sine tjenere i paveregimet med plikten til å bekjempe Bibelen og straffe med døden de som forsøkte å eie en for å lese den, for å høre de sanne ordene inspirert av Gud gjennom århundrer og årtusener.

Frankrike har vært preget av den romersk-katolske troen, som konstant ble opprettholdt av kongene fra Klodvig Ist til Ludvig XVI. Mange av våre franskmenn i dag er ikke klar over den protestantiske reformasjonen, og for mange journalister har ordene «kristen og katolsk» samme betydning. Hvordan skulle de kunne forstå den åndelige statusen til katolikker, ortodokse, protestanter, anglikanere og adventister, som alle hevder frelse gjennom Jesus Kristus? Alle disse påstandene

er verdiløse for Gud, for for ham er det eneste som betyr noe at hans utvalgte elsker å gjøre hans vilje og finner glede i å adlyde ham.

Vestlig urenhet begynte med de falske kristnes ignorering av helseforskriftene som ble forkynt i 3. Mosebok og Mosebøkene. I likhet med hedningene trodde falske kristne at de hadde tillatelse til å spise ting som Gud erklærte urent: svinekjøtt, villsvin, kanin, hest, and, ål, skalldyr osv., alt som er urent av natur og av den rollen og funksjonen Gud ga dem på jorden, i havet eller i luften. Det er sant at det kjøttetende matvalget som Gud foreslår er begrenset til husdyr som erklært rene: sauer, storfekjøtt og fjærkre og fisk med skjell, men ikke glem at hans anbefalte kosthold for sine utvalgte er vegetarianisme; det desidert beste, fordi det ikke var til ulempe for menneskers helse. Og her er beviset: mens de spiste urene ting, døde Wycliffe og Luther rundt 60 år gamle, mens Peter Waldo, en vegetarianer og sabbatsholder, levde til han ble 87 år gammel, etter at alle tre hadde sovnet inn i Herrens fred og unnslopp martyrdøden.

Bruddet i forholdet til livets Gud resulterer alltid i seksuelle utskielser. Utukt er naturlig for det kjødelige mennesket. Bare hans sinn kan dempe behovene som uttrykkes av hans fysiske kropp. Mens dyr er programmert til å reproducere seg, spesielt kaniner, søker menn nytelse i sine seksuelle forhold. Og det er ganske naturlig i overflod og perversitet at mennesket, uten noen moralsk begrensning, fremkaller utviklingen av seksualitet. Vår tid har ikke funnet opp noe: homofile, transseksuelle og feminine mennesker har alltid eksistert, merkelig nok, rett før store guddommelige straffer. Før krigen i 1914 og før krigen i 1939 var det rampete libertinske livet i full gang da krigen plutselig forårsaket et stort antall dødsfall. Etter denne krigen skjedde det en seksuell oppvåkning i Frankrike fra 1968. Bak barrikader og med brostein revet fra gatene i Paris mot politiet, uttrykte en overopphetet og opprørsk studentungdom høylytt og brutalt sitt store ønske om anarkisk og seksuell frihet. Etter å ha blitt avvist, foretrakk president de Gaulle å trekke seg, og unge mennesker tok sakte, men sikkert makten og la press på politiske ledere. På 1970- og 1980-tallet ble frigjort pornografi en vanlig norm, og i 2013, til tross for sterk motstand, legaliserte president Hollande ekteskap av samme kjønn. Målet var å svare på et presserende krav fra homofile grupper, «homofile» og «lesbiske». «Gay Pride»-parader multipliserer i alle vestlige land, og ingen finner lenger feil i disse enorme verdiskiftene. Under disse engelske begrepene hevder homofile LHBT-«stolthet». De er ikke fornøyde med å begå vederstyggeligheter, men legger til arrogansen ved å hevde dem med «stolthet». Faktisk gjengir den nåværende vestlige situasjonen det som rådet like før flommen, slik 1. Mos 6:5 vitner om: « Herren så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at hver tanke i hjertets hjerte **bare var** ond hele tiden . »; noe Jesus bekreftet ifølge Matt. 24:37 og Lukas 17:26: « *Som det var i Noahs dager, slik skal det være når Menneskesønnen kommer .* » Ondskap og urenhet er derfor utbredt på et svært høyt nivå. Med denne høye graden av uopprettelig opprør er det derfor på tide at Gud slår ned og griper inn, straffen har allerede begynt. For det viser seg at i Russland blir disse tingene svært dårlig dømt og avskydd, for ikke å snakke om islam som hater disse perversjonene; hevnerne av Guds pakt blir derfor identifisert og bekreftet i Daniel 11:40-45 som « *kongen i nord* » og « *kongen i sør* ».

I 2013 feiret den katolske og ortodokse trosretningen med glede 1700-årsjubileet for Milano-ediktet i år 313. Sytten århundrer (tallet på guddommelig dom) hadde dermed gått siden synden som ble straffet av Gud med « syv trompeter » ble satt i verk. Og som svar, samme år 2013, brøt det ut et folkelig opprør på Maidan-plassen i Kiev i Ukraina. Den sittende russiske presidenten ble ulovlig styrtet, og den nye regjeringen gikk til krig mot Donbass, befolket av russere som bodde i Øst-Ukraina. I 2014 annekterte den russiske presidenten Vladimir Putin Krim etter en positiv avstemning fra innbyggerne. Neste steg var den unge ukrainske presidenten, Volodymyr Zelenskyj, valgt i 2019 og søkte om å bli med i NATO i 2022. 24. februar 2022 gikk russiske hærer inn på ukrainsk territorium. Utløseren som vil føre til tredje verdenskrig har blitt utløst. Resten avsløres daglig i nyhetsrapportene fra journalister sendt til åstedene for den uutslukkelige konflikten. Synden i år 313 ble straffet av hedenske barbarer fra Nordøst-Europa under Romerriket, og syndene som Vesten fortsatt begikk i 2022 (og fortsatt i dag), siden 2013, vil bli straffet av de samme, og samtidig nye, russiske barbarer, ortodokse og muslimske, som fortsatt bor i Nordøst-Europa.

Europas urene skjebne fant sin kulminasjon i dets ekspansjon til Sør- og Nord-"Amerika". Jeg finner i dette navnet "Amerika" roten til ordet "bitter". For erobringene av disse amerikanske landene var for hele menneskeheten årsaker til dyp "bitterhet". Hedenske folk levde der i harmoni med naturen, og under påskudd av å bringe tro, brakte den katolske religionen sine urettferdige lover og vederstyggeligheter; mengder av mennesker ble massakrert urettferdig og unødvendig. Denne "bitterheten" forsterket seg ytterligere da gullet fra inkaene, aztekerne og Peru ble oppdaget, og de spanske galleonene returnerte lastet med gull til Spania, i likhet med de portugisiske skipene etter dem. Raskt måtte de erobrede befolkningene konvertere eller dø og endte opp i erobrerens slavetjeneste. Hva kunne være mer "bittert" enn disse tingene?

Det nordamerikanske kontinentet ble deretter invadert av europeere, først av engelskmennene, som erobret Canada og deretter resten av Nord-Amerika. Etter et opprør på grunn av skatter innkrevd av «kronen», vant amerikanerne sin uavhengighet på bekostning av blod, og beholdt engelsk som sitt offisielle språk. Men oppdagelsen av gull tiltrakk seg mengder fra Europa og Orienten til sin jord. Og nok en gang ble dette gullet årsaken til forferdelig «bitterhet» for de innfødte indianerne i landet. Mengder av hvite, utstyrt med skytevåpen, desimerte de røde folkene og fratok dem mat fordi reisende, fra togene som krysser landet, nøt å drepe bisonene de så. Indianerne fant imidlertid maten sin, klærne sine og taket sitt i bisonene, som ikke var noe mer enn et konisk telt. De røde folkene ble drevet inn i stadig mindre reservater og forsvant nesten helt, noen ganger ofre for giftige tepper som ble tilbudt av de hvite.

Nord-Amerika, som ble USA, opplevde den verste bitterheten mellom 1860 og 1865 med den broderdrepende borgerkrigen. Sørstatene motarbeidet nordstatene som ønsket avskaffelse av svart slaveri. Amerikanernes adventisttro ble testet og åpenbart i 1843 og 1844, rett før de to forbannelsene som ble representert ved oppdagelsen av gull og borgerkrigen. I en periode hadde den vært et offer for den demoniske forførelsen av utøvelsen av "spiritualisme" importert fra England. Og den endelige årsaken som gjør den til selve bildet på "bitterhet" er

dens kapitalistiske regime oppmuntret av dens kalvinistiske tro som anser rikdom som bevis på Guds velsignelse. Selv om han hadde det skrevet i Bibelen, i 1. Tim. 6:9-10: « *Men de som vil bli rike, faller i fristelse og snare og mange dåraktige og skadelige lyster som styrter mennesker i fortapelse og fortapelse. For pengekjærhet er en rot til alt ondt. Noen, som er besatt av den, har faret bort fra troen og har gjennomført sine egne sjeler i mange trengsler.* » I endetiden er det ikke lenger « *noen få* », men mengder som ser ut til å være « *besatt av pengekjærhet* ». Den som tar til seg læren om prinsippet om menneskets utnyttelse, ser sin rikdom øke med antallet utnyttede menn. Det er derfor lett å forstå at denne utbytteren ønsker å utnytte hele jorden og alle dens innbyggere. Han kan ikke være fornøyd med mindre enn dette resultatet. Den amerikanske utbytteren møter imidlertid motstand fra folk som nekter å bli utnyttet fordi de foretrekker å forene seg og styre livet kollektivt. Dette valget er uforenlig med målet utbytteren har satt seg, og må derfor ødelegges og utslettes for enhver pris med de verste midler. Dette forklarer delingen av jorden i to leirer, fra 1945 til i dag. Og siden 24. februar 2022 vil den forberedte tredje verdenskrig la den amerikanske utbytteren oppnå sitt lenge etterlengtede mål, fordi atomvåpen vil ødelegge hans motstandere og alle frie og uavhengige nasjoner. Han vil da være i stand til, som et « *dyr som reiser seg fra jorden* », offisielt protestant, men alliert med katolisismen, å påtvinge sine lover og prinsipper på jordens gjenværende innbyggere. Dessverre for alle er hans religiøse lov ufullkommen og gjengir en arv fra romersk katolisisme fordømt av Gud. Og det er i ønsket om å påtvinge den på de siste som overholder sabbaten at han vil oppdage Guds sanne rettferdighet som vil ødelegge ham, etter å ha slått ham med de « *syv siste plagene av hans guddommelige vrede* » i løpet av året 2029.

I denne siste konteksten vil den syvende dags sabbatshvile spille hovedrollen. Det er bare ved å søke å pålegge sin «søndag» gjennom et universelt dekret at motsetningen mellom lørdag og søndag vil få styrke og bevis. Gud vil synliggjøre og tydeliggjøre en snikende krig maskert og ignorert i 17 århundrer, mellom 313 og 2013; en åndelig krig som vil fortsette inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst. De overlevende fra den tredje verdenskrig vil derfor, for siste gang i menneskelig erfaring, ha muligheten til å velge mellom å ære Gud eller å ære hans fiende, djevelen, med alle de jordiske og himmelske konsekvensene som begge valgene medfører.

I denne siste testen vil den siste rene leiren motsette seg despotismen til den urene leiren, og denne siste trostesten er profetert og forutsagt i Åp 3:10: « *Fordi du har holdt fast ved ordet om min tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra fristelsens time som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden.* » Den siste fasen av denne testen tilskrives « *dyret som stiger opp av jorden* » i Åp 13:15: « *Og det fikk makt til å gi liv til dyrets bilde, for at dyrets bilde skulle tale og sørge for at alle de som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle bli drept.* » Tiltakene som ble tatt tidligere i løpet av året med de « *syv siste plagene* » er også sitert i vers 16 og 17 som følger: « *Og det lar alle, både små og store, rike og fattige, frie og treller, få et merke på sin høyre hånd eller på sin panne. Og ingen skulle kunne kjøpe eller selge uten den som hadde merket eller dyrets navn eller dets navns tall.* »

Merket : «søndag», falskt «Herrens dag» og f.eks. «solens dag».

Dyrets navn : Tittelen som de romersk-katolske pavene gjorde krav på, inngravert på tiaraene deres: VICARIVS FILII DEI, dvs. Guds Sønns stedfortreder, dvs. Guds Sønns stedfortreder.

Navnets tall: Åp 13:18: « *Her gjelder visdom. Den som har forstand, skal telle dyrets tall . For det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks .* » Summen av de latinske tallene i **navnet** VICARIVS FILII DEI er: $5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666$.

I vår tid vet vi allerede hvilken mektig jordisk leir som bruker den kommersielle og finansielle «boikotten» mot sine religiøse, økonomiske og politiske motstandere, spesielt siden 2022, mot Russland og dets partnere, det vil si den urene vestlige leiren ledet av USA som sanksjonerer det.

Urent blod har ikke alltid vært normen som franskmennene verdsetter. Faktisk, i 1792, angrepet av østerrikerne, adopterte det revolusjonære Frankrike en republikansk nasjonalsang komponert av Mr. Rouget de Lisle. Og vi finner fortsatt i dag i teksten til denne patriotiske sangen følgende ord: «la urent blod vanne våre furer.» Hva var dette urene blodet på den tiden? Det royalistiske østerrikske blodet til aggressoren. Vi forstår da det morderiske hatet mot det franske folket som kong Ludvig XVI og den østerrikske dronningen Marie-Antoinette måtte betale prisen for, og miste hodene sine, før aristokratenes, datidens privilegerte herrer, falt etter dem. Denne sangen kalt «La Marseillaise» beviser at de første franske revolusjonære var sterke nasjonalister, misunnelige på sin nasjonalitet og sitt demokratiske regime. Denne revolusjonære krigen vil dukke opp mange ganger i forskjellige land der de klippede sauene gjør opprør mot sine despotiske gjetere. For uansett hvilket regime som styrer et land, vil sauen alltid være den som blir klippet. Dette er fordi menneskelige politiske regimer, utenfor en eksistens regulert av Gud, legitimt etablerer urettferdigheter av varierende grad, men likevel urettferdigheter. Som arving til synd er mennesket ute av stand til å sikre perfekt rettferdighet. En sammenligning av Frankrike i 1792 med Frankrike i 2023 vitner om en fornektelse av alle dets opprinnelige verdier. Bare ett fellespunkt bør bemerkes: dets avvisning av religion. Situasjonen har derfor forverret seg. Frankrike i 2023 er stolt av sin etniske blanding, noe som gjør det urent. Det ignorerer eller later som det ignorerer det faktum at det har ønsket velkommen og nasjonalisert muslimske befolkninger for hvem følelsen av religiøs hellighet er den primære verdien. Etter at det samme utløste en dødelig krig mellom jødene og romerne i år 66 e.Kr., skulle det bare én mann til som urinerte mot veggen i en moské i Konstantin i 1934 for å oppildne det lokale muslimske samfunnet med sinne og hisse opp indignasjon blant resten av muslimene spredt over hele verden. Og til alle som vil lytte, slutter de aldri å gjenta: "Det er ingen Gud uten Gud, og Muhammed er hans profet." Man kan da sette pris på avstanden som skiller disse menneskene fra de agnostiske eller ateistiske franskmennene som ønsket dem velkommen.

Hvis vi vender tilbake til det forrige vitnesbyrdet, må du forstå at i 17 århundrer har vestlige mennesker urinert på Guds sabbat. For å tilskrive en profan karakter til den syvende dagen, som Han suverent helliggjorde fra den første syvende dagen av Sin jordiske skapelse, er umåtelig mer alvorlig enn å urinere

mot veggen i en moské. Tenk da på tålmodigheten til denne allmektige Gud som aksepterte denne skandalen mens han ventet på rettferdiggjørelsen av all Sin hellighet i oktober 1844. Gud forble imidlertid ikke uten å reagere på denne fornærmelsen; Han sendte over menneskeheten plagene av Sine første fire « *trompeter* ». Og ved å velge et folk, gjennom adventistprøvene til William Miller, i 1843 og 1844, hadde Gud rett til å oppnå en mektig og trofast tjeneste fra denne institusjonelle kirken. Den ble skapt for å åpenbare for mennesker den forbannede naturen til den falske hviledagen, søndagen i romersk-katolisismen, som også fordømmer den falske hviledagen som muslimer tilskriver den sjette dagen. I begynnelsen av skapelsen, lenge før de nåværende religiøse splittelsene, helliggjorde Gud den syvende dagen for hvile og ingenting annet enn den. Navnet «adventist» fremkaller bare ett aspekt ved helliggjørelsen av dette folket, for Gud lot det legge til ordene «av den syvende dag» for å skille dagen for den ukentlige hvilen fra andre kristne kirker som hedret, og fortsatt hedrer, resten av den første dagen arvet fra keiser Konstantin ved Guds vilje, slik at deres avvisning og fordømmelse skulle bli synlig. Hva skjer nå på dagen for religiøs hvile? Folket samles for å svare på en høytidelig innkallelse utstedt av Gud. Det er lett å forstå at den som gjør en feil på dagen for denne avtalen, ikke kommer i kontakt med Gud, men med djevelen som hevder retten til å erstatte ham. Og når folket ikke lenger har et velsignet forhold til Gud, får vi resultatet som bevitnes i dette verset fra Jer. 14:19: « *Har du forkastet Juda? Har din sjel avskyet Sion? Hvorfor har du slått oss, og det finnes ingen legedom for oss? Vi håpet på fred, men det finnes ikke noe godt; en tid med legedom, **men nå er det redsel !*** »

Synes du ikke at denne observasjonen også er synlig i dag, fordi den gjelder de overlevende fra de to alliansene, i Israel, og i leiren i Vest-Europa og dens globale utvekster? Ja, den samme vantroen får Gud til å reagere på samme måte. Dette uttrykket « **og her er terroren** » er verdt å merke seg, fordi under disse begrepene opplevde vi i Frankrike **den revolusjonære «terroren** » i et helt år fra 27. juli 1793 til 27. juli 1794. Et år preget i historien av en massakre, strømmet blodbekker mot Seinen fra skafottet der giljotinen mekanisk halshugget hodene til aristokratene som ble dømt av den eksepsjonelle revolusjonære rettferdigheten etablert av Komiteen for offentlig sikkerhet. Denne folkelige vreden var ikke bare menneskelig; den var fremfor alt guddommelig, og mennesker var bare instrumentene som ble brukt av Gud som « *et hevne sverd* ». Dette bekreftes av 3. Mosebok 26:25, gjengitt av den 4. « *trompeten* » i Åp 8:12 for den kristne æra. Hatet som ble vekket mot den katolske kirke og dens aristokratiske støttespillere var fremfor alt et guddommelig hat. På ett år lot Gud folket betale for de urettferdige forbrytelsene som ble begått gjennom århundrer med blodig historie mot ham og hans stakkars, elendige skapninger.

Etter straffen med den fjerde « *trompeten* » *gikk det republikanske regimet under Napoleon I* ^{Bonapartes} keiserlige regime . Krigene hans mot de europeiske kongedømmene favoriserte spredningen av republikansk ideologi, men på bekostning av et betydelig antall menneskedødsfall. Det var da Gud lot universell religiøs fred herske. Det var i dette avslappede klimaet at han organiserte adventistvekkelsen, hvorav den første fant sted mellom 1825 og 1830, i form av konferanser organisert i England i Albury Park, med temaet Kristi gjenkomst;

datidens dronning deltok personlig. Etter at religiøse krangler hadde opphørt, var menneskenes sinn klare til å våkne til tanken på Jesu Kristi gjenkomst. Konferansen vil fortsette i fem år på rad, og den tredje vil bekrefte datoen 1828 som oppnås ved slutten av de « 1290 dager »-årene som er sitert i Dan 12:11: « *Fra den tid det stadige offeret—skal tas bort og den ødeleggende vederstyggeligheten reises opp, skal det gå ett tusen to hundre og nitti dager.* » Men dette verset får bare mening gjennom detaljene gitt i vers 12 som følger etter det: « *Salig er **den som venter** og når tusen tre hundre og trettifem dager!* » Det er derfor et spørsmål om å vente, men å vente på hvem eller hva? Jesu Kristi gjenkomst ble annonsert for årene 1843 og 1844; derfor en gjenkomst plassert mellom disse datoene 1828 og 1873, som betegner slutten på de « 1335 dagene ».

Planen som Gud har utarbeidet er svært klok, fordi denne datoen 1828 knytter emnet «adventisme» til England, som uten å være tydelig protestantisk, var anglikansk, men svært knyttet til Bibelens tekst, i motsetning til Frankrike eller Tyskland på den tiden, sterkt katolske land som Italia og Spania. Etter denne engelske adventistopplevelsen skulle adventistarbeidet og prøvelsene utvikle seg i USA mellom 1831 og 1873, for deretter å returnere som et misjonsbudskap til Europa og resten av verden. Dette poenget er avgjørende fordi Gud gjør dette adventistbudskapet til et universelt oppdrag som ingen land kan gjøre krav på alene. Og her må du vite at offisiell og institusjonell adventisme styres fra USA, hvor hovedkvarteret til verdenspresidenten for arbeidet ligger. Men etter at den offisielle organisasjonen fjernet meg i 1991, ble mine forklaringer av kapittel 12 i Daniels evangelium ikke mottatt, og det verste for dem er at de ikke har noen forklaring på kapittel 12. I 1991 ble utdaterte teorier fortsatt tradisjonelt beholdt for de andre kapitlene, inkludert det ¹¹.

Adventistbudskapet forblir derfor den store Skapergudens eiendom, han som frelser sine utvalgte gjennom Jesus Kristus. Men Kristi Ånd leder dem tilbake til lydighet mot guddommelige forskrifter, for han frelser dem, slik at de ikke synder mer.

I 1828 ble det anglikanske England ansett som «rent», sammenlignet med andre land i det katolske Europa, som ble ansett som «urene». Men det var bare i et virkelig protestantisk land med statusen «rent» at Gud utførte sine adventistiske selektive tester. I 1863 ble de utvalgte menneskene gruppert i en kirke og registrerte den offisielle statusen som «Syvendedags Adventistkirken». Og i 1873 ble spredningen av hans budskap lansert av hans misjonærer over hele jorden, hvor det var mulig.

På Noahs tid blandet Abels rene slektslinje seg med Kains urene slektslinje i henhold til 1. Mosebok 6:2: « Og **Guds** sønner så at **menneskenes** døtre var vakre, og de tok seg til hustruer, alle de ville. » Dette resulterte i utbredt frafall, der den urene komponenten hadde ødelagt den rene komponenten. Vi ser at det samme skjedde i vår verden mellom 1828 og 2023 og allerede i 1994. Feilen begått av « *Laodikea* » er dens avvisning av det guddommelige profetiske lyset, som Gud deretter dyttet inn i økumenismens djevelske armer som et « *tegn* » på at han hadde forkastet og « *spyet ut* » det allerede i mars 1995. Den rene komponenten forblir ren bare hvis den holder avstand fra den urene komponenten. Den protestantiske troen hadde ingen grunn til å inngå en allianse med den

katolske troen. Hun inngikk denne alliansen fordi hun satte den såkalte «feilen» mot mennesket over den svært reelle feilen begått mot Gud. Med denne oppførselen mistet den protestantiske troen begrunnelsen for navnet sitt «protestantisk», fordi den ikke bare ikke protesterer mot katolske synder, slik dens fedre gjorde før 1844, men den protesterer ikke lenger mot noe, og tvert imot legitimerer og aksepterer nå alt, til og med avskyelighet. Etter å ha opplevd den samme utviklingen og forvandlingen, var den offisielle adventistkirken « **verdig** » til å slutte seg til denne protestantiske alliansen i mars 1995. Leiren av urene religioner har derfor vært komplett siden den datoen.

Instruert av dette adventistforræderiet, umiddelbart utvist av institusjonen, ønsket jeg å forkynne dette budskapet om sann syvendedagsadventisme som Jesus ga meg å forstå, og med dette for øye organiserte jeg i 1992 fem med mellomrom i konferansene, hvorav den siste ble presentert lørdag 22. desember 1992. Resultatet av alle disse forsøkene var foruroligende, men ekstremt avslørende for den åndelige situasjonen i min tid. Mine skuffede håp forsvant, og jeg forsto at ondskapet var mye større enn jeg hadde forestilt meg. I 1996 ble betydningen av testen fra 1991 til 1994 klar; i den tro at jeg skulle kunngjøre Jesu Kristi gjenkomst i 1994, fikk himmelens Herre meg til å kunngjøre datoen for den åndelige døden til hans offisielle institusjonelle forsamling, den siste av denne typen, i menneskehetens historie. Jeg mottok ikke flere store lys før våren 2018. Og veldig tidlig, rundt 2008, flyttet mine første medarbeidere fra meg. Måtte Gud beskytte dem hvis dette fortsatt er mulig! Men dette kan lett forklares av aldersforskjellen vår. Sammen med unge menn på knapt 30 år i sekstiårene, var reaksjonene våre ikke de samme. Disse unge menneskene levde bare av lidenskapen til det nye lyset, så da budskapet ble forstått og mestret, forårsaket opphøret av nye forklaringer frustrasjon i deres sultne sinn. Så de trodde de kunne gjøre det bedre enn meg og engasjerte seg i individuelle handlinger. Akk for dem, lyset kom ned over meg igjen, i kraft og verdi fra våren 2018, men de var ikke lenger med meg for å sette pris på det.

Vi må derfor aldri ofre ren verdi for å behage mennesker som ikke er følsomme for denne forestillingen. Helliggjørelse er mer enn et ord, det er et pass til himmelen. Det består i å bygge den utvalgte i ånd og sannhet, det vil si det som vil gå inn i evigheten med hele hans personlighet. Den fysiske kroppen vil forbli på syndens jord, erstattet av et himmellegeme som Guds himmelske engler. Vår tenkning vil forbli den samme, men den vil ikke lenger avhenge av hvordan vår nåværende kjødelige hjerne fungerer. I sin evige plan, som Gud har forutsett og kunngjort, vil den nåværende jordiske skapelsen og dens vederstyggeligheter skapt av syndens menneske bli erstattet av « *en ny himmel og en ny jord* » ifølge Åp 21:1: « *Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmelen og den første jorden var forsvunnet, og havet var ikke mer .* » Det vil være med den gamle jorden som en bok der siden vendes om for å åpne en ny blank side. Men mens disse tingene skjer på syndens jord, vil krigen som føres av «dragens» *urene leir* mot den rene leiren av de sanne syvendedagsadventistene « *som holder fast ved Jesu vitnesbyrd* » fortsette inntil den store, herlige gjenkomsten av Guds Kristus, han som kommer som en seierherre og for å seire i «Mikael».

Sant eller usant; sannhet eller løgn

I vår jordiske dimensjon er sannhetens og usannhetens natur, og sannhetens og løgnens, definert på en skarp og kategorisk måte. Vårt menneskelige sinn adlyder intellektuelle lover som gjør usannhet til det absolutte motsatte av sannhet, og sannhet til løgnens. På vår jord er dette en nødvendig logikk som er svært nyttig og berettiget. Men under Skaperens Guds blikk, like evig som han er ubegrenset, kan disse forestillingene bli misvisende. Og allerede nå må vi innse at Gud aldri er underlagt reglene han gir i menneskers liv. De er begrenset av sitt syn, noe som gjør at de ignorerer ting som eksisterer, men forblir usynlige for dem. Apostelen Paulus la stor vekt på sammenligningen av det nåværende kjødelige legemet med oppstandelsens åndelige legeme, som Jesus sammenligner med engelenes.

Uvitende om alt som skjer i denne usynlige eteren, anser mennesket det som sant det øynene ser og reflekterer tilbake til det. Det er det samme for hver av sansene dets. Men dette er bare en liten del av det som er sant. For fullstendig sannhet krever at man vet hva som er usynlig for øynene våre. Jesus Kristus kom for å åpne våre sinn, slik at vi skulle vite at øynene våre bedrar oss. Han talte til demonånder, truet dem og beordret dem til å forlate kroppene til mennesker de hadde tatt kontroll over. En satanisk verden følger oss og inspirerer ledere og enkeltpersoner til å organisere tragedier, mord og individuell og kollektiv lidelse.

Når vi tror at vi ser, ser vi ingenting eller bare delvis, og i dette tilfellet er vår dømmekraft forvrent. For eksempel, i vår nåværende situasjon, streber mennesker som er avskåret fra Gud, etter å bøte på problemene som oppstår. Noen av disse problemene har årsaker som er lette å identifisere, men andre er det i mye mindre grad fordi de er bygget på en rekke årsaker og de mange konsekvensene som følger av dem.

Under monarkiet regjerte den suverene kongen hele livet og kunne lære av seg lærdommer gjennom hele sin eksistens og bruke dem til god bruk. Men i dagens moderne liv, der modellen er presidenten som leder ulike nasjonale demokratier, er aktivitetens regjeringstid mye kortere; fire eller fem år på det meste. Disse midlertidige presidentene har ikke tid eller intelligens til å søke de virkelige, langvarige årsakene til problemene de står overfor. Han tar bildet av et skip der hull i skroget fossende vann, og sender ikke skipet til et verft for reparasjoner, men setter ganske enkelt pluggen for å tette hullene som slipper vannet inn.

Ved å studere bibelske profetier ledet Gud meg til å vende tilbake til menneskets historie ved dens kilde. Den som begynte med en dødssynd begått av Eva på grunn av hennes synshemming. Hun så ikke himmellegemet til engelen som talte til henne gjennom slangens kropp. Arvesynden ble derfor forårsaket av Evas manglende evne til å se den sanne situasjonen i dette dramatiske møtet. Hun var derfor det første offeret som ble bedratt av sine egne øyne foran mengden av sine etterkommere. For vi lider alle, helt til vår tid, av denne forferdelige ulempen at det vi tror vi ser bare er en del av virkeligheten.

I likhet med englene har vi ikke muligheten til å gå over fra himmelsk liv til jordisk liv i en synlig eller usynlig form. Vår menneskelige tilstand begrenser oss til våre begrensninger som Gud har fastsatt én gang for alle. Og hvis ikke Jesus Kristus hadde kommet for å lære oss og advare oss mot det usynlige livet til demonene i djevelens leir, ville vi ikke vært klar over deres eksistens. Og nå, når vi kjenner denne eksistensen, kan vi bedre forklare de såkalte "paranormale" fenomenene som er observert i menneskelivet. Slik at vi med sikkerhet kan si at ethvert mysterium har sin jordiske eller himmelske forklaring. Åpenbaringen som Jesus Kristus brakte, lar oss ikke være likeverdige med demonene, men i det minste vite at de er ansvarlige for krigen som føres mot menneskesjeler. Jesus sluttet aldri å advare oss mot djevelen og hans himmelske og jordiske tjenere. Apostelen Paulus fornyet trofast disse advarslene i sine brev, og i dag nevner ingen djevelens eksistens, selv om hans aktivitet når sitt høydepunkt. Hvordan kan vi forklare denne tausheten om henne? Åp. 12:17-18 gir oss forklaringen: « *Og dragen ble vred på kvinnen og gikk avsted for å føre krig mot resten av hennes ætt, dem som holder fast ved Guds bud og Jesu vitnesbyrd. **Og han stilte seg på sanden ved havet*** .» Dette er en versjon av L.Segond-bibelen revidert av Scofield Bible Group. I noen bibler er vers 18 i dette kapittel 12 plassert i begynnelsen av kapittel 13. Dette er en feil som forvrenger logikken i den guddommelige åpenbaringen. For dette korte verset: « **Og han stilte seg på sanden ved havet** », avslutter hendelsesforløpet som er profetert i dette kapittel 12, som jeg kaller den store planen fordi den dekker hele den kristne tidsalder, fra apostelen Johannes' tid til Jesu Kristi strålende gjenkomst. Denne formelen beskriver perfekt vår nåværende åndelige situasjon, siden djevelen styrer helheten av de kristne religiøse institusjonene som her er symbolsk representert ved uttrykket « **sand i havet** »; Dette symbolet er Abrahams etterkommere, ifølge 1. Mos 22:17: « *Jeg vil velsigne deg og **gjøre din ætt tallrik som himmelens stjerner og som sanden på havets strand*** . **Din ætt skal ta sine fienders porter i eie.** »; og i 1. Mos 32:12: « *Du har sagt: Jeg vil gjøre godt mot deg, og **jeg vil gjøre din ætt tallrik som havets sand*** , så tallrik at den ikke kan telles .» Og til slutt, Israel, i dette verset fra Jesaja 10:22: « ***Om ditt folk, Israel, er som havets sand*** , skal bare en rest vende tilbake ; ødeleggelsen er løst, den skal flyte over med rettferdighet .» Denne « **havets sand** » symboliserer derfor alle befolkningene i den vestlige kristne leiren, inkludert det ortodokse Russland. Kristendommen erstattet jødedommen, men den endte sin vei med samme dramatiske resultat: avskåret fra Gud og plassert under djevelens og hans demoners ledelse. Ignorert av mennesker forblir ikke djevelen inaktiv, fordi sivil og religiøs fred favoriserer avledning av menneskelige sinn mot destruktive tilhørigheter og aktiviteter. Med sine mengder av demoner presser han mennesker til å oppta sinnet sitt med alle slags ting, forutsatt at det ikke er deres evige fremtid. Og denne teksten fra Åp 12:18 vitner om hans store effektivitet, siden han leder hele den jordiske menneskeheten. Imidlertid unnslipper « *en rest* », bestående av « *dem som holder Jesu vitnesbyrd* », hans herredømme, og dette av en grunn som er profetert av Jesus Kristus i Matt 24:24: « *For falske messiaser og falske profeter skal oppstå. De skal gjøre store tegn og under, så de, om mulig, selv de utvalgte vil forføre.* » Denne siste rest av hans utvalgte finner i « **Jesu vitnesbyrd** », hans bibelske profetier, åpenbaringen av planene han vil fullføre i de

siste dager av den jordiske syndens historie. Også advart og formanet av Ånden som profeterer hans kunngjøringer, er hans utvalgte beskyttet mot de mest subtile djevelske feller; djevelen kan derfor ikke forføre Guds sanne utvalgte. Jo mer tiden går, desto mer oppdager jeg hvor mye historien i Matt. 24 sikter mot verdens ende, da han vil vende tilbake i sin guddommelige herlighet. I Matt. 24:21 profeterer Jesus faktisk « *den store trengsel* » som allerede er profetert i Dan. 12:1. Sammenlign disse to versene; Matt. 24:21: « *For da skal det bli en stor trengsel, en slik som det ikke har vært fra verdens begynnelse og inntil nå, og som det heller aldri skal bli* . » Og Dan. 12:1: « *På den tiden skal Mikael stå frem, den store fyrsten som står for ditt folks barn. Det skal bli en trengselstid, en slik som det ikke har vært fra det ble til et folk og inntil den tid* . På den tiden skal ditt folk bli frelst, hver og en av dem skrevet i boken. » I sin kunngjøring knytter Jesus denne enorme « *trengselen* » til omstendighetene rundt hans tilbakekomst. Denne « *trengselen* » vil bli delt av alle de overlevende fra dette unike øyeblikket. For de utvalgte vil den bli forårsaket av en endelig forfølgelse hvis endelige prosjekt er deres fordømmelse til døden. For de andre overlevende vil denne nøden skyldes Guds syv siste plager som vil ramme dem, og legge seg etter hverandre; hvorefter, ved Kristi gjenkomst, vil de siste forførte troende med gru oppdage at evig frelse er tapt for dem. Det vil derfor være en kur og en lykkelig helbredelse for de utvalgte som er kastet ut i nød, men for de andre tilfellene er evig død uunngåelig.

Det som virket sant for de falne, var derfor falskt og misvisende. Omvendt ble « *resten* », foraktet og hånet av de samme falne for sin tilbakestående tro, som var i tråd med apostlenes, til slutt frelst og herliggjort av Jesus Kristus. I sine profetier åpenbarte Jesus for dem hva som var sant for Gud, det vil si hans sannhet. De lyktes dermed i å ignorere de bedragerske inntrykkene av menneskelig eksistens og i å dele, med Jesus Kristus, den planen han hadde forberedt for dem. For det vantro mennesket var det sanne falskt, og det falske var derfor sant. Fordelen med de utvalgte vil derfor ha vært å dele hans absolutte sannhet med Gud.

Noen mennesker viser seg å være ute av stand til å følge Guds logikk fordi deres vurdering av sant og usant er for skarp og absolutt. Vi vet at Gud gir lover og regler som han selv ikke personlig er underlagt. Det er derfor hans ånd som definerer standardene for sannhet og løgn; og også standardene for sant og usant. Livsplanen som ble utarbeidet av Gud, var basert på 6000 år med forskjellige erfaringer som skulle bevise at tro er en frukt av frihet gitt av Gud til alle hans himmelske og jordiske skapninger. Denne frukten av frihet frembringes av et enkelt valg av en skapning, et valg som danner hans natur og personlighet. Faktisk er alle Guds skapninger skapt med muligheten til å ta gode eller dårlige valg. De utvalgte tar de riktige valgene, og de falne velger de gale. Men her igjen, hvem bestemmer å sette standarden for godt og ondt? Gud, vår skaper. Standarden for godt er å ære det man vurderer som godt, og standarden for ondt er å ære det man vurderer som ondt. Gud har gitt mennesket, som "godt", hele sin bibelske åpenbaring fordi den vitner om og åpenbarer hans dom over utallige individuelle og kollektive livserfaringer.

Helt siden arvesynden har djevelen arbeidet for å forføre menneskeheten, og i 1655 etter Adam, etter å ha forvrengt hele menneskeheten på den tiden, bortsett fra Noah og hans familie, forårsaket Gud flommen som fikk dem alle til å omkomme ved å drukne, slik som de andre landdyrene som levde på samme jord som dem. Etter Eva var alle de som lever før syndfloden ofre for deres øyne. 1655 leveår hadde gått uten at jorden var dekket av vann, og i møte med denne falske, tilsynelatende tryggheten, forherdet de seg og forble døve for advarslene gitt av Noah, den eneste rettferdige personen på den tiden. Og hans vitnesbyrd ble gjort "sant" og tillatt, fordi han i tillegg til hans ord bygde sammen med sine sønner, midt i det kontinentale landet, en båt, Guds ark. Men selv denne praktiske handlingen var nytteløs, fordi handlingen hans syntes å bekrefte det syndere mente var en spesiell "galskap", men ikke farlig for dem. Noah hadde rett ifølge Gud, og denne sannheten var for hans samtidige løgn og galskap.

Under «religionskrigene» representerte Bibelen, Guds tause « **to vitner** », sannheten i henhold til Gud, og de som forsto den, kunne i lyset av den oppdage den djevelske normen til de kongelige regimene som ble stilt til tjeneste for det romersk-katolske paveregimet. Sanne og gode tjenere fant deri apostlenes eksempel og Jesu Kristi liv og død. Da de hørte lærdommen Gud ga, imiterte de dem ved å vise seg fredelige og føyelige, og akseptere martyrdøden når Gud ba dem om det. Men allerede i dette arbeidet med den sanne reformasjonen, organisert og villet av Gud, ble « **hyklernes** » falske tro manifestert; lett å identifisere ved oppførselen til de som representerer den, fordi de gir sitt jordiske liv en vital betydning som fører til at de dreper seg selv de som bekjemper dem urettferdig. Fra denne tiden av fortsatte sannhetens leir, men falskhetens leir mangedoblet seg, fordi den protestantiske leiren delte seg i flere grupper, hver like ufullkommen som den andre.

Jeg åpner her en parentes som omhandler Guds « **to vitner** ». Hvem er de? Gud Faderen og Gud Sønnen, og det er Jesus selv som lærte det i Johannes 8:17-18: « *Det står skrevet i deres lov at **to menns vitnesbyrd er sant** . **Jeg vitner om meg selv, og Faderen som har sendt meg, vitner om meg** . » « **Faderen** » representerer Gud i den gamle pakt, og « **Sønnen** » representerer den samme Gud i den nye pakt, og disse to påfølgende historiske rollene innehas av den samme skaperguden, som er Ånd og tredobbelt hellig, det vil si hellig i fullkommenhet. Johannes' åpenbaring utgjør en overordnet åpenbaring hvis forfattere fortsatt er « **Faderen og Sønnen** », og Jesus minner om dette ved å sitere i Åp 11:3: de « **to vitnene** » om Den hellige ånd. For « **Faderen** » var inspirasjonen til de hellige skriftene i den gamle pakt, og på samme måte er Jesus Kristus, « **Sønnen** », etter ham inspirasjonen til de hellige skriftene i den nye pakt. I sin apokalypse legger Jesus sterk vekt på disse begrepene « **vitne, vitnesbyrd** ». For Johannes åpenbarer han at hans visjon er « **Jesu vitnesbyrd** » i Åp 1:2: «... som vitnet om **Guds ord og om Jesu Kristi vitnesbyrd** , alt det han så .» Dette verset presenterer tydelig for oss de guddommelige « **to vitnene** » som er uatskillelige og enstemmige i sin dom over syndige mennesker. Dessuten er de uomtvistelige fordi de ledes av én og samme guddommelige Ånd. Det er derfor, i Åp 3:14: Jesus presenterer seg for sin siste offisielle religiøse institusjon, nemlig for «Syvendedags Adventistkirken», som et « **trofast vitne** ». « **Laodikea** » er den epoken som er preget av min*

profetiske tjeneste, der Jesus beviser sin trofasthet ved å bringe sitt lys for å belyse mysteriene som ennå ikke er forstått eller misforstått i hans guddommelige åpenbaring, som er basert på Daniels bok, « **vitnet** » om den gamle pakt og på Åpenbaringsboken, som han kommer for å belyse som « **vitne** » om den nye pakt. Dette er grunnen til at den offisielle adventismen, ved å avvise budskapet Jesus presenterte for den mellom 1880 og 1911, i 1911 begikk den samme typen synd som den katolske religionen og, i 1843, den protestantiske religionen. Bibelen, dens guddommelige åpenbaring og Den hellige ånd ble foraktet; forholdet til ham var ikke lenger mulig: den « **spyet** » den derfor ut. Hva er rollen til et vitne? Han er enten inkriminerende eller frikjennende for synderen som er underlagt Guds domstol. Hans rolle er derfor av ekstrem betydning. Derfor er Jesus Kristus for ethvert menneske enten aktor eller forsvarsadvokat. Og hans dom er rettferdig, uten mulighet for feil. For den er ikke basert på rapporter, men på hans personlige observasjon av tingenes virkelighet. Skaperguden er på samme tid vitnet, den anklagende dommeren, forsvarsadvokaten og den som fullbyrder den endelige dommen, som ingen kan bedra.

Jeg lukker denne viktige parentes og gjenopptar emnet som ble behandlet.

I 1843, i USA, gjenvant Gud offisielt sin religiøse autoritet ved å forberede seg på å åpenbare og fordømme presist den pavelige maktovertakelsen som var profetert i Dan 7, 8, 9 og 11. Denne handlingen tar sikte på å bekrefte det religionskrigene historisk sett har vist. Ved slutten av tiden som er satt av hans dekret i Dan 8:14, ønsker Gud å utvelge de utvalgte som han vil samle i en siste offisiell kristen religiøs institusjon i 1863. Siden Bibelen er trykt og bredt distribuert og tilgjengelig på mange fremmedspråk, gjelder adventistenes test den igjen som på reformasjonens tid. Lærdommen som sanne protestanter har lært, «Skriften og Skriften alene», vil tillate Gud å basere sin adventisttest på de profetiske tekstene som den presenterer for sine kalte. Mens reformasjonen hadde som mål å definere de sanne betingelsene for frelse, er adventistenes prøvelser ment å velge ut de som er kalt og som virkelig « *venter på* » Jesu Kristi strålende gjenkomst, slik han selv profeterte i Matteus 24 og Apostlenes gjerninger 1:11: « *Og de sa: Galileiske menn, hvorfor står dere og ser mot himmelen? Denne Jesus som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere har sett ham fare opp til himmelen.* » I lang tid ble tiden Gud hadde satt for den jordiske opplevelsen ignorert, så under disse omstendighetene kunne menn håpe å være vitne til Kristi gjenkomst når som helst, mens de levde. Bibelen ga bare et omtrentlig tall på 4000 år, fra Adam til Kristi fødsel; ifølge den generelle oppfatningen om dette emnet. Den gjenværende tiden, fra Jesus til verdens ende, ble også ignorert eller allerede anslått til 2000 år på grunn av menneskehetens historiske utvikling. Men i 1843 var saken ennå ikke tilstrekkelig delt, og under Guds inspirasjon var William Miller, en amerikansk bonde, overbevist om at Jesus ville komme tilbake våren 1843. Det bør bemerkes at hans store ønske om Kristi gjenkomst gjorde ham verdig guddommelig utvelgelse. Dessuten handlet Miller ikke bare på grunn av guddommelig inspirasjon, men på grunn av dype overbevisninger som bebodde ham etter grundig forskning og bibelstudier. Han legemliggjorde identikit-portrettet av den typiske utvalgte i henhold til idealet som

Gud velsignet. Det var her Gud tydde til en strategi full av visdom, men heller foruroligende for mennesker fulle av fordommer. Gud hadde ikke til hensikt å komme tilbake i Jesus Kristus på denne datoen våren 1843. Hvordan kunne han, sannhetens Gud, forkynne en løgn? Det kunne han, fordi kunngjøringen hans ikke var en løgn, men en falsk kunngjøring hvis mål var å provosere frem menneskelig atferd på jorden i samsvar med det som ville føre til hans sanne gjenkomst. I Åpenbaringen sier Gud gjentatte ganger: « **Jeg kjenner dine gjerninger** .» Himmels Gud må bedra mennesket slik at dets gjerninger rettferdiggjør eller fordømmer det foran de mange usynlige vitnene som ikke ransaker sinn og hjerter, slik bare Gud kan. Han må derfor tvinge mennesker til å åpenbare, gjennom konkrete gjerninger, de hemmelige tankene i deres hjerter og sinn. Som hans skapninger har vi ingen rett til å dømme Gud og hans veier, og heller ikke til å diskutere lydighet eller ulydighet mot hans forordninger, forskrifter, lover og bud. Vi kan ikke dømme Gud som fastsetter standardene for godt og ondt. Og hans bruk av løgn er legitim fordi, innenfor en periode fastsatt av ham, utgjør denne løgningen et øyeblikk en sannhet som han krever. Når mennesket fisker, fanger det fisk med kunstig agn, fisken blir dermed lurt og fanget, og den store Skaperguden gjør det samme med sine utvalgte. Men han velger dem og tar dem for å gi dem evig liv å dele med ham; noe som gjør hans "falske" enda mer legitim. I 1843 var amerikanernes protestantiske tro mangesidig, og denne befolkningen ga stor verdi til sitt land som var erobret og revet fra de indianske folkene som befolket det inntil ankomsten av utlendinger fra hele verden. Sann tro var, som i reformasjonens tid og i alle tider, svært sjelden. Gud visste dette, og han måtte gi bevis. For å oppnå dette organiserte han to påfølgende "adventistiske" forventninger, den første for våren 1843 og den andre for høsten 1844. Begge forventningene forårsaket forferdelige skuffelser for den håndfulle utvalgte. Men allerede denne skuffelsen vitnet om styrken i håpet som hadde vært drivkraften i deres adventistiske opplevelse. For samtidig, i stedet for skuffelse, følte andre seg frigjort og lettet, etter at de hadde opplevd prøvelsen i frykt for Gud. Og her blir den synlige sannheten igjen den guddommelige løgningen, akkurat som den synlige løgningen blir Guds sannhet. De som gråt av skuffelse ble av Gud dømt verdige hans utvelgelse, men de som ble lettet mistet Kristi rettferdighet som de gjorde krav på. Vi må venne oss til denne inversjonen av himmelske og jordiske verdier, fordi de fortsetter evig inntil Kristi sanne gjenkomst, hvis tid lenge var skjult og likevel så enkel å definere. Sannheten som feilaktig ble knyttet til Kristi fødsel, hadde blitt det essensielle målestokken for tro. I nesten to tusen år ble en falsk kalender ansett for å være sann på grunn av historiens evige arv. Gud hadde imidlertid sørget for at datoen for Jesu sanne fødsel ikke ble tydelig identifisert, og nå kan vi forstå at den ikke hadde noen åndelig betydning. Menneskeheten ga verdi til den falske datoen for Jesu Kristi fødsel fordi datoen for hans død ble undervurdert av falsk tro. Ikke-troende favoriserer liv fremfor død, slik som de væpnede hugenottene i den protestantiske reformasjonen. Og dette forklarer hvorfor kristne alltid har måttet ignorere datoen for hans strålende gjenkomst. Jorden bærer i seg dette paradokset: den skulle bære liv, men profeterte død gjennom mange av sine karakteristiske prinsipper. I ettertid kan vi også legge merke til det faktum at vår jordiske dimensjon ble skapt slik at synd og

dens konsekvens, døden, skulle bli synlig og konkret. Målet, etter organiseringen av disse tingene, er forløsningen av de utvalgte synder, utført ved den frivillige sondøden til vår guddommelige Bror og Far, Jesus Kristus, den messianske menneskelige formen til den store Skaperguden YaHweh.

I 1994 fant trosprøven sted i Valence-sur-Rhône, i den historiske adventistbastionen i Frankrike. 150 år etter 1843-prøven hadde adventisttroen blitt lik den til protestantene som hadde blitt avvist av Jesus siden 1843 og 1844. Døpt i 1980 forkynnte jeg Kristi gjenkomst, etter William Miller. Konteksten i min tid muliggjorde Kristi komme i år 1994, som, forsinket med seks år på nivå med Kristi sanne fødsel, representerte det sanne året 2000, som ifølge mine beregninger skulle markere slutten på 6000 år med jordiske synder. De 34 kapitlene i Daniel og Johannes' åpenbaring ble fullstendig dechiffrert og forklart. Sannheten som ble forstått og forklart hadde form av guddommelig sannhet. Kristi gjenkomst ble definert av datoen for slutten av de " **fem månedene** " eller 150 faktiske årene som er nevnt to ganger i Åp 9:5 og Åp 9:10. Men jeg var uvitende om at jeg, i likhet med William Miller på sin tid, var delvis blindet av den guddommelige Ånd for å kunne utføre det oppdraget Gud selv hadde betrodd meg. Min forventning om Jesu gjenkomst tok ikke form av den forferdelige skuffelsen de utvalgte i 1843 og 1844 følte. Dette var fordi jeg, i motsetning til dem, visste at før Jesu gjenkomst, kalt den « **syvende trompet** » i Åp 11:15, måtte den « **sjette trompet** » eller tredje verdenskrig oppfylles. Jeg gikk inn i institusjonell adventisme i 1980, fri i min tenkning og min kunnskap om Bibelen studert i ensomhet. Min forståelse av profetien stilte spørsmål ved tolkningene som var formulert siden 1840. Hendelsene som hadde funnet sted siden den datoen rettferdiggjorde derfor disse utfordringene, og en oppdatering var derfor nødvendig slik at budskapet som Gud formidlet skulle bli klart og presist. I alt jeg presenterte for mine adventistbrødre og -søstre, virket alt godt og sant. Fra 1991 forstyrret imidlertid presentasjonen av min sannhet institusjonens ledere, som endte opp med å organisere min avskjedigelse. Det var derfor, som en dissident adventist, at jeg krysset året 1994, hvor jeg fortsatt ventet på den « **sjette basunen** », ikke Jesu Kristi gjenkomst. Det var da, i 1996, at Gud lot meg identifisere feilen som tillot meg å kunngjøre Jesu Kristi gjenkomst for 1994. Et verb, et enkelt verb, endret hele betydningen av den « **femte basunen** » og tiden for de 150 årene den fremkaller. Denne perioden kan inkludere handlingen med den « **sjette basunen** », der Jesus gir ordre om å « **drepe en tredjedel av menneskene** », fordi i den « **femte basunen** » i Åp 9,5 sier Ånden gjennom Johannes: « *Det ble gitt dem, ikke å drepe dem , men å pine dem i fem måneder. Og pinen de forårsaket var som pinen en skorpion forårsaker når den stikker et menneske .* » Drapskrigen kunne derfor fullføres i løpet av disse 150 årene når det ikke er tillatt å «drepe» fysisk, men bare å «drepe» menneskesjeler åndelig ved å forføre dem med løgner arvet fra den romersk-katolske kirke, men tatt opp og lært av protestantiske grupper. Faktisk betegner tillatelsen til å « **pine** » gitt i denne perioden en død som er enda mer alvorlig enn den første døden, fordi den gjelder den « **annen død** » som vil bli opplevd i « **pinene i ildsjøen** » under den siste dom, ifølge Åp 14:10: « han skal **også** drikke av Guds vredes vin, som er skjenket

ublandet i hans harmes beger, og **han skal pines med ild og svovel** for de hellige englers og for Lammets åsyn .»

ham også » i dette verset . Det antyder en trussel mot adventismen, mottakeren av oppdraget Gud har betrodd den. I sitt budskap åpenbarer Gud faktisk skjebnen til opprørere mot den katolske tro. Uttrykket « **ham også** » er først og fremst rettet mot protestantiske opprørere, men også, sekundært, til adventistopprørerne som Gud har forlatt eller « **oppkastet** » **siden 1994**.

Så døden av den « *femte trompeten* » angående den andre døden, en åndelig død, ordren om « *ikke å drepe dem* » finner sin fysiske betydning, som er åndelig.

I denne helt spesielle opplevelsen lot Gud meg bare se det Han ville at jeg skulle se; akkurat slik Han hadde gjort i Sin tid for William Miller. Og jeg skulle gjerne kjent mennesket som kunne hevde å unnsnippe guddommelig kontroll. Jeg fikk da privilegiet å forstå årsaken til denne delvise blindheten, og jeg mottok andre, enda viktigere åpenbaringer fra Herren. Gud lærte meg dermed å forstå subtiliteten i de tingene Han suverent organiserer, og som åpenbarer all Hans sublime visdom som de gamle kalte «visdom».

Dette vitnesbyrdet er ment å hjelpe deg å forstå at Gud alltid har rett, uansett hva han sier eller gjør. Ingen sjakkspiller har en sjanse hos ham. Han bygger sine handlinger på en uendelig mengde kombinasjoner og rekkefølger av årsaker og virkninger som gjør ham ekstraordinær. Men det er når det gjelder sannhet og løgn at han kan forbløffe mennesker mest. Fordi han selv er « **sannheten, veien og det evige liv** ». Jeg bemerker med glede hvor finurlig Gud er når han fanger og avslører den falske adventisttroen med en falsk kunngjøring om Kristi gjenkomst, mens han presenterer seg for denne kirken for denne opplevelsen, under navnet «det trofaste **vitne** og **sant** » ifølge Åp 3:14: « *Skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier Amen, det trofaste og sannferdige vitnet , begynnelsen på Guds skapelse : Denne « sanne trofastheten » er den delen av hans utvalgte som ærer ham til gjengjeld som « trofaste og sannferdige vitner* ». I dette verset betyr ordet « **amen** »: i sannhet. Men det antyder også slutten på et forhold til mottakerinstitusjonen fordi uttrykket setter punktum i en bønn eller en bibellesning. Ved å utpeke seg selv som « **begynnelsen på Guds skapelse** » i det øyeblikket han spyr ut sin siste innstiftelse, avslutter Jesus 6000 år med utvelgelse av sine utvalgte. Han minner oss dermed om viktigheten av beretningen i Første Mosebok, der Gud vitner om sin skapelse av himmel og jord og alt de inneholder i løpet av 6 dager à 24 timer, det vil si 144 timer etterfulgt av hans profetiske hvile på den syvende dagen, fjernet av Gud fra hedensk kristen praksis i 321. Fordi hans forsvinning vitner om dette, anklager han alle kristne religiøse institusjoner for å synde mot ham, slik at de er uverdige hans profetiske sabbatshvile.

Gud har organisert det religiøse aspektet ved jordens folk slik at hans dom fremstår i sin enkleste og klareste form; dette slik at ethvert menneske fra de ydmykeste til de største kan bli klar over den. Den eneste betingelsen som tillater denne kunnskapen er å ta Den hellige Bibel, hans guddommelig inspirerte ord, som grunnlag og støtte for hans standard for sant og usant, for sannhet og løgn. Fordi uten dette grunnlaget kan alt gjøre krav på legitimitet. Det er på grunn av

fraværet av denne Bibelen, hvis innhold ble ignorert av befolkningen, at de påfølgende keiserlige og pavelige romerske regimene lyktes i å gi kristendommen dens mest forskjellige perverse aspekter; dette i samsvar med dette verset i Ordsp 29:18 hvor Ånden forteller oss: « *uten loven er folket uten hemninger* .» Doktrinære religiøse stridigheter motarbeidet kristne som falt i frafall; Dette er fordi de, etter å ha unnlatt å ta hensyn til eller vært uvitende om sannhetene som ble fastsatt i den gamle jødiske pakten, introduserte hedenske dogmer i den kristne religionen. I denne blandingen av det guddommelige hellige og det hedenske profane, hadde kristendommen blitt den verste formen for « **mørkets** » makter. Den der, ifølge Jesus Kristus, « *lys blir til mørke* », noe som får ham til å si i Matt 6:23: « *Hvis lyset deres er mørke, hvor stort skal da ikke mørket bli ?*»

Denne situasjonen gjenstår i dag fordi den, som i 313, er konsekvensen av religiøs fred og frihet oppnådd av folk av kristen opprinnelse. Vi ser med egne øyne hva menneskeheten er i ferd med å bli « *uten hemninger og uten guddommelig lov* ». Men løgner kveler sannheten enda mer i vår tid fordi utviklingen av digital teknologi gjør det mulig å forfalske lyd- eller visuelle opptak. Sant og usant er ikke lenger like identifiserbart som det var før denne teknologiske utviklingen. Som et resultat er menneskeheten i dag plassert i et « *mørke* » som aldri har vært så « *stort* » siden Adam og Eva.

Dette studiet gir Ånden muligheten til å åpenbare for meg en ny perle som kommer inn i mitt profetiske skrin. For det understreker Bibelens store og vitale betydning, dette guddommelige ordet samlet i løpet av 15 århundrer av den gamle paktens historie og det første århundret av vår kristne tidsalder, og på slutten av dette århundret mottok apostelen Johannes sitt syn kalt « *Åpenbaringen* » eller, under det obskure greske navnet, « *Apokalypsen* ». **Det er på dette siste vitnesbyrdet at Gud fullfører skrivingen av sin hellige Bibel. Med disse «16 århundrene» får tallet «16» en presis betydning som knytter det til Bibelen, Guds skrevne ord . Den trykte distribusjonen er også knyttet til «1500^{-tallet}», og dette gir Åp 16 sin betydning; temaet er tiden for de « *syv siste plagene av Guds vrede* », som har som mål **de troende som forakter Bibelen** ved å være ulydige mot Guds vilje som den åpenbarer. Dette kapittel 16 i Apokalypsen retter seg derfor mot **forakten som de siste opprørerne viste Bibelen** . Og vi må huske at grunnlaget som ble lagt av den protestantiske troen beholder sin betydning inntil verdens ende, i henhold til uttrykket som uttrykker dens opprinnelige doktrinære posisjon: «Skriften og bare Skriften», eller på latin fra 1500-tallets tid : «sola scriptura». Dette er også hva Jesus lærer oss i Åp 2,25, ved å si: « *Hold bare fast ved det du har, inntil jeg kommer* .» Merk igjen at byggingen av det protestantiske USA, mål for den siste guddommelige vrede, begynte med oppdagelsen av Amerika og innvandringen av de første protestantene og anglikanerne fra Europa på skipet kalt «Maiblomsten» på ¹⁵⁰⁰-tallet .**

Bibelen samler derfor skriftene som er inspirert av Gud gjennom 16 århundrer, og dette tallet 16 gir sin betydning til « *ett tusen seks hundre stadier* » av «*utstrekningen* » i Åp 14:20: « *Og vinpressen ble tråkket utenfor byen, og blod rant ut av vinpressen, helt opp til hestenes bisler, over en utstrekning av ett tusen seks hundre stadier.* » Dette verset finner sin forklaring i Jakob 3, der det første verset sier: « *Mine brødre, la ikke mange av dere bli lærere! For dere vet at vi*

skal bli **dømt strengere** . » « Druene » til «Guds vrede » blir sanket i « vinpressen » fra hans « vinhøst » og funnet verdige til å bli « **dømt strengere** », fordi de var uverdige religiøse lærere. Og det er i Jakob 3:3 at Ånden gir dem bildet av rytterne som styrer « hestene » ved hjelp av « *bitselet* » som er plassert mellom tennene deres: « *Hvis vi legger bitselet i hestens munn slik at de adlyder oss, styrer vi også hele kroppen deres .* » Hva betegner « *biten* » i dette bildet? Ekte eller påstått guddommelig autoritet. « *Biten* » som ble etablert av Gud, ble erstattet av det pavelige Roma av « *biten* » fra hedenske dogmer, og ved å hevde at den representerer Gud på jorden, ga paven djevelen muligheten til å ta hele den kristne menneskeheten under sin kontroll. Den virkelige « *biten* » ble erstattet av den falske « *biten* », men hvem er opphavsmannen til denne handlingen? Gud og bare ham. For det er han som tok Bibelen og overga den troløse menneskeheten til djevelen og til den pavelige romerske hedendommen. Ikke glem, for Gud « *er mennesket bare et åndedrag* », at han underkaster seg hans vilje, som består i å velsigne de troende og forbanne de vantro mer og mer. Det pavelige regimet er en skapelse av Gud, hvis mål er å gjøre livet til troløse kristne enda mer forferdelig. En annen forklaring gjør rytteren, djevelen selv, til « *hestenes munn* », de påfølgende pavene og etter dem, de « *falske profetene* », protestantismens pastorer som har falt siden 1843, og til « *hestenes kropp* », de forførte og bedratte befolkningene. Denne tolkningen er dessuten mer i tråd med rollen til « **munnen** » som Gud tilskriver det romerske regimet i Dan 7:8: « *Jeg så på hornene, og se, et annet lite horn kom opp midt blant dem, og tre av de første hornene ble rykket opp foran det. Og se, det hadde øyne som et menneskeøyne og en munn som talte arrogant* . »; og i Åp 13:5-6: « *Og det ble gitt det en munn som talte store ord og blasfemier* , og det ble gitt makt til å holde på i førtito måneder. Og **det åpnet sin munn med blasfemier mot Gud** , til å spotte hans navn og hans tabernakel og dem som bor i himmelen. » For en religiøs lærer, katolikk, ortodoks eller protestant, er « **munnen** » spiller en viktig rolle som Jak 3,10–11 understreker med interesse: « **Fra samme munn kommer velsignelse og forbannelse. Slik skal det ikke være, mine brødre.** » Sprutter kilden frem fra den samme åpningen – søtt og **bittert vann** ? Jakob 3 maler et bilde av hva det romerske pavelige regimet og den falske protestantiske troen i endetiden vil bli i hans tid, og Gud bruker disse nøklene til å illustrere den romersk-pavelige katolske religionen i den « **trede basunen** » i Åp 8,11: « *Stjernen heter Malurt, og tredjedelen av vannet ble til malurt, og mange mennesker døde av vannet fordi det ble gjort bittert* . » Jakob 3 spesifiserer videre i vers 12–16: « *Kan et fikentre, mine brødre, bære oliven, eller en vinranke fiken? Heller ikke kan saltvann bære ferskt vann? Hvem er vis og forstandig blant dere? La ham vise sine gjerninger ved god vandel i visdommens saktmodighet.* » Men hvis dere har bitter sjalusi og egoisme i deres hjerter, skryt ikke og lyv ikke mot sannheten. Denne visdommen er ikke den som kommer ovenfra, men er jordisk, kjødelig og djevelsk. For der bitter sjalusi og egoisme er, der er uorden og all ond gjerning. I disse versene, gjennom Jakob, har Ånden nettopp presentert alt som fordømmer det romersk-katolske paveregimet og dets etterfølgere: « *bitter sjalusi, egoisme, løgn mot sannheten, onde gjerninger, jordiske, kjødelige og djevelske* . » I sterk kontrast definerer han sann tro i vers 17 og 18: « *Visdommen som er ovenfra, er først ren, deretter fredelig, mild, lett å*

forsoner seg med, full av barmhjertighet og gode frukter, **uten tvetydighet og hykleri**. Rettferdighetens frukt sås i fred for dem som stifter fred. » Og dette verset fordømmer videre den falske katolske og protestantiske troen som det tilskriver « **hyklerne** » i Dan 11,34: « *Når de faller, skal de få litt hjelp, og mange skal slutte seg til dem ved hykleri* . » Og det er på grunn av deres « **hykleri** » at Gud profeterer for deres to påfølgende regimer en despotisk, intolerant og morderisk oppførsel, noe som rettferdiggjør deres bilder av « **dyr** » som « *stiger opp* » etter hverandre « **fra havet** », deretter « **fra jorden** » i Åp 13,1 og 11.

Våren 2023, og i årevis nå, har vi blitt utsatt for en daglig flom av informasjon som sendes ut i sanntid. Sannheter og løgner, sanne og usanne, sirkulerer i disse overføringene med en slik hastighet at det blir umulig å skille mellom de to mulighetene. På ukontrollerbare sosiale nettverk sendes meldinger ut og blir til rykter støttet og videresendt av gunstige brukere. Som et resultat konkurrerer myndigheter og offisielle medier og mister kontrollen over informasjonen. Dette er ting som gir mening til ordene i Jakob 3:16: « *For der det er misunnelse og strid, der er det uorden og all slags ondskap.* » Den gudløse menneskeheten betaler dermed sin pris for sitt ønske om frihet. Det vil ta « **en tredjedel av menneskeheten å bli drept** » før « **de overlevende** » innser at fullstendig frihet for enhver skapning er en farlig utopi som fører til det verste. Gud visste dette og gjorde alt han kunne for å advare menneskeheten mot denne forførende fellen som Eva falt i først.

Uten moralsk « *tilbakeholdelse* » legitimerer vestlige befolkninger løgner, bedrag, bedrag og utroskap. Løgn tilskrives folk som er smartere enn andre; dette lar dem lykkes i sin kamp i det sivile og profesjonelle liv. Bedrag har blitt årsaken til skuespill som får folkemengder til å le mye, selv om de burde gråte. Utroskap er det kontinuerlige temaet i filmer og forfatteres skrifter. Og jeg legger merke til denne fellesnevneren mellom Rom og Roma som Gud anklager for å lære « **fabler, behagelige ting** », i 2. Tim 4:3-4: « *For det skal komme en tid da menneskene ikke skal holde ut med den sunne lære, men, **fordi de har kløe i ørene**, samle seg lærere etter sine egne lyster, og vende ørene bort fra sannheten og vende seg til fabler* . » Denne læren gir djevelens løgner inntrykk av « **behagelige ting** » som « *fabler* » som vanligvis ender godt. For tvert imot, i sannhetens lære, for dem som er ulydige og ikke elsker sannheten som kommer fra Gud, ender tingene svært dårlig; i den definitive døden og for de mest skyldige, i « *den andre dødens ild, den siste dommen* ». Og beviset på denne « *andre døden* » er den « *første døden* » som har rammet hele menneskeheten siden det første menneskeparet syndet, det vil si at de ikke adlød et forbud pålagt av Gud. Merk deg i denne sammenhengen at forbudet besto i å ikke spise fra « *treet* » som skulle tilby gjennom sin frukt « *kunnskap om godt og ondt* ». Dette « *treet* » var bare et bilde av engelen som gjorde opprør mot Gud. Og Eva var et offer for sitt ønske om å oppnå denne « *kunnskapen om godt og ondt* ». Eva var et bilde av Kristi kirke, som igjen systematisk blir forført og beseiret av ondskap. Dette er hva som fremgår av vitnesbyrdet om profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. Og Gud organiserer kirkens historie ved å plassere den i forskjellige situasjoner der dens sanne utvalgte skiller seg ut fra alle de falskt religiøse folkemengdene. Mennesker er fremfor alt kjødelige, og det deres fem sanser ignorerer interesserer dem ikke; noe

som er tilfellet med åndelig tanke. Mellom det ateistiske mennesket og Kristi utvalgte er det fortsatt mulig med en mengde atferder, men Gud anser dem for overfladiske og ustabile til å føle det minste ønske om å dele sin evighet med dem. Gjennom hele Bibelen retter Gud seg bare mot sine sanne utvalgte som lesere av sine ord. Når han sier: « *Den som rører ved dere, rører ved min øyesten* », gjelder ikke hans ord falske kristne, men bare hans trofaste utvalgte hellige. Religionsfrihet har rett og slett gjort aspektet av religiøs sannhet og løgn mer uklart, og det er dette budskapet Gud ønsket å illustrere i sin « **femte trompet** » i Åp 9 i disse versene 2 og 3: « *Og hun åpnet den bunnløse brønnen. Og det steg opp en røyk fra brønnen, som røyken fra en stor ovn, og solen og luften ble formørket av røyken fra brønnen. Og ut av røyken kom gresshopper over jorden, og det ble gitt dem makt, slik skorpionene på jorden har makt.* »

Dette temaet med den « **femte basunen** », som ble ignorert av mennesker frem til min profetiske tjeneste, er det viktigste i Åpenbaringen som Ånden brakte til Johannes. Faktisk var katolisismens forbannede status kjent og fordømt av den offisielle grunnleggeren av reformasjonen, Martin Luther, den tyske katolske munken og læreren. Men forbannelsen fra denne protestantiske reformasjonen ble ignorert av alle i en slik grad at den offisielle adventismen mente seg autorisert til å inngå alliansen mellom 1991 og 1993, og offisielt for medlemmene i 1995. Bevisene som gis i denne « **femte basunen** » er derfor det eneste beviset Gud tilbyr sine utvalgte. Og det første av disse bevisene består i rekken av « **basuner** » fordi den « **andre** » og den « **tredje basunen** » allerede angår det romersk-katolske paverigimet. Etter den illustrerer den « **fjerde basunen** » den revolusjonære franske ateismens handlinger og dens terror i årene 1793–1794. Deretter profeterer symbolet med « **ørnen** » inntredenen i det 19.^{århundre} med det keiserlige regimet dominert av Napoleon Bonaparte. Dermed ledet profetien oss steg for steg til årene 1828, 1844 og 1873, slik de profetiske beregningene i Daniel 8:14 og 12:11-12 foreslo. Og Åp 8:13 profeterer om fullkommenheten av « **ve** » ved å sitere tre ganger dette begrepet « **ve** » som Ånden forbinder med konsekvensene av trosprøvene som er bygget på adventistenes forventninger, og som suksessivt vil finne sted i 1843, 1844 og på endens tid i 1994. Adventistenes trosprøver i 1843 og 1844 ble opplevd i USA, et velkomment land for protestanter som ble forfulgt i Europa av monarkiene i den katolske religionen. Sistnevnte er allerede eliminert og forbannet av Gud, og den « **femte trompeten** » utgjør den største « **veen** » forårsaket av adventistenes trosprøve, denne gangen påvirker den den protestantiske religionen. Fordi de ikke deltok i adventistenes forventning, ble de første protestantene overgitt til djevelen av Gud fra våren 1843. De som deltok i disse to forventningene, men ikke ble utvalgt av Gud, ble i sin tur overgitt til demonene fra 23. oktober 1844, datoen for slutten av den andre trosprøven. Fra et menneskelig perspektiv, for vanlige dødelige, var det ingenting som tillot dem å vite at en guddommelig dom nettopp var fullbyrdet. For selv om protestantismen var forlatt av Gud, fortsatte den å praktisere sin religion som før prøven; noe som får Gud til å si om den i « **Sardes** »-tiden i Åp 3:1: « *Dere regnes som levende og dere er døde.* » Djevelen mangedoblet deretter sine doktrinære aspekter, ofte basert bare på navnet til grunnleggeren av en gruppe. Slik fremstod de « **falske Kristusene** », insisterende annonsert av Jesus i Matt. 24:11 og 24: « *Mange falske*

profeter skal stå frem og forføre mange. .../...For falske messiaser og falske profeter skal stå frem, og de skal gjøre store tegn og under for å forføre, om mulig, selv de utvalgte. » Og det er derfor denne mangedoblingen av protestantismens kirker som Ånden fremkaller i bilde, i Åp 9:2, med dette sitatet: « og solen og luften ble formørket av røyken fra avgrunnen .» Advarselen som ble gitt i denne åpenbaringen var å advare den offisielle adventismen mot enhver tilnærming til tilnærming til kirkene i den protestantiske føderasjonen; dette gjelder desto mer siden vers 11 tydelig avslører deres overgivelse til djevelen: « De hadde over seg avgrunnens engel som konge, hvis navn på hebraisk er Abaddon, og på gresk Apollyon .» Denne « avgrunnens engel » er Satan, som har brukt den protestantiske religionen siden 1843 for å ødelegge den sanne troen ved den falske lesningen av Bibelen skrevet « på hebraisk og gresk ». Ved å forkaste adventistbudskapet jeg presenterte mellom 1980 og 1991, et budskap som kunngjorde Jesu Kristi gjenkomst i 1994, oppførte den offisielle adventistorganisasjonen seg slik protestantene som ble overgitt til djevelen av Gud i 1843 og 1844. Som et resultat overga den « ham også » til demonene ved å gi som synlig bevis alliansen som ble inngått med den protestantiske føderasjonen mellom 1991 og 1995. Trusselen basert på uttrykket « **ham også** » sitert i Åp 14:10 ble dermed delvis oppfylt: « **også han** skal drikke av Guds vredesvin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger, og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers og Lammets åsyn. » Mens jeg skriver dette budskapet, innser jeg at den tredje engels budskap gjelder den tredje adventistprøven på tro som jeg fremprovoserte ved min kunngjøring av Jesu Kristi gjenkomst i året 1994. Vers 9 spesifiserer faktisk: « Og en annen, en tredje engel, fulgte etter.» og sa med høy røst: «Dersom noen tilber dyret **og dets bilde** og tar imot et merke på pannen eller på hånden sin .» Dette budskapet fra den « **tredje engelen** » skiller seg fra de to første ved at det siterer « **dyrets bilde** », som betegner den protestantiske troen til den siste universelle regjeringen, dominert av de overlevende fra USA etter den tredje verdenskrig av den « **sjette trompeten** ». Den sanne betydningen av de tre budskapene finner sin forklaring i oppfyllelsen av de tre adventistenes trosprøver i 1843, 1844 og 1994. Og det er bare ved oppfyllelsen av den tredje testen at mysteriene i den profetiske åpenbaringen oppheves. Fallet av institusjonell adventisme og bekreftelsen av protestantismen som gikk forut for den i 1843 og 1844 er knyttet til denne datoen 1994, som derfor utgjør grunnlaget for den « **tredje engelens** » arbeid.

Jeg kan dermed gi en ny, presis betydning til de tre budskapene som ble brakt av tre jordiske engler. Merk! Disse nye forklaringene opphever ikke de gamle som allerede er mottatt. For Gud skapte at hans profeti skulle brukes i stadig utvikling, slik at hans utvalgte i hver tidsalder skulle finne sin lære der. Når vi befinner oss ved slutten av dette åpenbarte prosjektet, drar vi nytte av den større presisjonen i de tingene som er åpenbart i profetiens tekst. Dette bekrefter dette guddommelig inspirerte ordet til den vise Salomo i Fork. 7:8: « **Bedre er slutten på en ting enn dens begynnelse** , bedre er en tålmodig ånd enn en hovmodig ånd .» Her er da denne nye forklaringen som gir ordet « engel » betydningen av jordisk «budbringer».

Åp. 14:6-7: « Og jeg så en annen engel fly midt under himmelen. **Han hadde et evig evangelium** å forkynne for dem som bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære! **For timen for hans dom er kommet**, og tilbe ham som har skapt himmelen og jorden og havet og vannkildene. » Det « evige evangelium » i hånden retter seg mot protestantismens handlinger. Den organiserer testen på sin egen dom. Denne viktigheten som gis til de protestantiske reformatorenes rolle er grunnleggende for å forstå logikken i rekkefølgen av budskapene til de « tre englene » i dette kapittel 14. Protestanten forblir protestant så lenge han protesterer og fordømmer synd. Men når han slutter å fordømme den, er denne protestanten ikke lenger verdig navnet og erstattes av adventismen, som da vil motta sabbatens tegn som bevis på at den tilhører Gud; dette inntil budskapet fra den « tredje engelen » forårsaker dens eget fall, i 1994, da den blir « **oppspyet** » av Jesus Kristus.

Våren 1843 tok den « første engelen », eller den trofaste protestantiske budbringeren, affære for å overgi de fullstendig vantro amerikanske protestantene til djevelen; noe de vitnet om ved å forakte budskapet til William Miller, som gjennom bibelske profetier kunngjorde Kristi gjenkomst våren 1843.

Åp. 14:8: « Og en annen engel fulgte etter og sa: *Falt er Babylon, falt er det store, fordi hun lot alle folkeslag drikke av sin vredes vin fra utukt.* » Dette budskapet om Romas forbannede status er også og typisk kjent for protestanter, offisielt, siden det 16. ^{århundre}, men i virkeligheten siden det 12. ^{med} Peter Waldos erfaring.

Høsten 1844 overga den « andre engelen » eller den trofaste budbringeren, fortsatt protestant, resten av protestantene som ikke var utvalgt av Gud i denne andre adventisttesten til djevelen. I 1863 ble den offisielt den amerikanske «syvendedags adventistkirken», hvis rolle var å fordømme katolisismens forbannelse og dens hviledag, søndag, som ble etablert av Roma. Dens handlinger tok en universell form fra 1873. Navnet «adventist» minner mennesker om trostesten basert på « *forventning* » om Jesu Kristi gjenkomst, og at de må vente med « **tålmodighet** » igjen til han kommer tilbake. Det forlenger protesten som den protestantiske religionen har forlatt.

Åp 14:9-10: « Og en annen, en tredje engel, fulgte etter dem og sa med høy røst: «Den som tilber dyret og dets bilde og tar dets merke på pannen eller på hånden, **skal drikke** av Guds vredesvin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger, og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers og for Lammets åsyn. »

I 1994 fordømte den « tredje engelen » eller den trofaste budbringeren adventistinstitutionen som foraktet og avviste ham eller ignorerte ham, og som i sin tur, etter den protestantiske religionen, ble overgitt til djevelens leir. Hans budskap forberedte de sanne utvalgte, opplyst av den dechiffrede profetien, på Kristi endelige strålende gjenkomst som var forventet, denne gangen med sikkerhet siden 2018, til våren 2030. Dermed vil de siste utvalgte i år 2029 oppleve den endelige universelle trosprøven som er kunngjort i Åp 3:10: « *Fordi du har holdt fast ved mitt ord om tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra*

fristelsens time som skal komme over hele verden for å prøve dem som bor på jorden . »

Jeg har allerede presentert adventismen som den kristne bevegelsen hvis oppgave var å fullføre den protestantiske reformasjonen som hadde vært uferdig siden 1500 ^{-tallet} . Disse nye forklaringene bekrefter denne rollen Gud ga den. Dermed, ikke lenger i protest mot synd, men i et ønske om å inngå en allianse med protestantismen som synder, kunne den offisielle adventismen fra 1991 bare « ***spytes opp*** » av Jesus Kristus, mellom 1991 og 1995, det vil si i 1994. Faktisk sender Gud adventismen tilbake til protestantismen den kom fra, akkurat som han deporterte det troløse kjødelige Israel til Babylon i Kaldea, det vil si til landet som dens grunnleggerpatriark Abraham kom fra under navnet Abram.

Dette temaet, som omhandler sant og usant, sannhet og løgn, oppsummerer alene hele det menneskelige dramaet på jorden. Guds usynlighet og hans dommer er årsaken til det bedragerske aspektet ved de tingene som utgjør livet på jorden. Det er derfor det å inngå et forhold til ham er den eneste betingelsen for mennesket som gjør frelse mulig. Og på grunn av hans usynlighet har den store skaperguden, gjennom skriftene i sin hellige Bibel, gitt oss den eneste måten å forstå hans planer på. Det er derfor denne Bibelen spiller en overlegen rolle som støtte for all dens sannhet, og dette rettferdiggjør at djevelen og hans demoner gjør alt for å avlede mennesker fra å lese den. For å oppnå dette resultatet forfulgte han de kristne som ønsket å lese den og kjenne dens lære. Og da denne intoleransen ikke lenger var mulig, populariserte han den og gjorde den foraktet av folkemengder av falske troende. Men uansett hvilke strategier de tar i bruk, forstår de virkelig utvalgte Bibelens rolle i frelsen som tilbys av Jesus Kristus. Og siden 1843 er det i forståelsen av dens profetier at de har funnet midlene til å bevare den " ***rettferdigheten*** " som tilbys av Jesus Kristus. Dermed, korrekt oversatt fra den originale hebraiske teksten, er verset i Dan 8:14 fullstendig oppfylt: bare « ***hellighet er rettferdiggjort*** » når den erkjennes av Jesu Kristi evige Ånd.

Jeg må også nevne oppdraget til den « ***fjerde engelen*** » som er nevnt i Åp 18:1-2: « ***Etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen , med stor makt , og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store! Og den er blitt et tilholdssted for onde ånder og et fængsel for alle urene ånder og et bur for alle urene og hatefulle fugler . For av hennes utukts vredesvin har alle folkeslag drukket, og jordens konger har drevet utukt med henne, og jordens kjøpmenn har blitt rike av hennes overflod av luksus. »*** Allerede presisjonen « ***jeg så ham stige ned fra himmelen*** » tilskriver budskapet som er beskrevet en guddommelig himmelsk handling. Presisjonen « ***som hadde stor autoritet*** » hviler på «***autoriteten*** » som Gud gir til sitt perfekt dechifferte og derfor uangripelige profetiske bibelord. Dette budskapet bekrefter kraftfullt budskapet til den « ***andre engelen*** » i Åp 14:8. Jeg kan koble denne kunngjøringen til datoen våren 2018, der Ånden lot meg vite datoen for Jesu Kristi sanne gjenkomst, planlagt og fastsatt av Gud, solidt, for den kommende våren 2030. ***En fjerde adventist-" forventning " ble dermed offisielt lansert ved Skaperens Guds og Profets vilje .*** Siden 1994, datoen knyttet til budskapet om den " ***tredje engelen*** " i Åp 14:9-10, har den avskyelige jordiske åndelige religiøse situasjonen enormt forsterket og degradert. Det falskt kristne Vesten

rettferdiggjør i 2018 alle slags avskyelige ting som hevdes av de perverse representantene for LHBT; ting som Russland offisielt fordømmer og som forferder det så vel som mange andre land i verden, muslimske eller ikke, afrikanske, arabiske, asiatiske. Over tid åpnet Vesten sine grenser for å ønske utlendinger med mangfoldig moral, skikker og religioner velkommen; noe dette verset understreker ved å si: " **Det har blitt et tilholdssted for demoner, et tilholdssted for enhver uren ånd, et tilholdssted for enhver uren og hatefull fugl.**" «. Og i dette bildet illustrerer Gud først den økumeniske samlingen som bringer sammen konkurrerende religioner som er uforenlige med hverandre, slik som kristen tro og islam. Kan Gud illustrere en samling av løgnaktige monoteistiske religioner annerledes? Nei, selvfølgelig ikke, og budskapet hans er veldig tydelig. Den synlige observasjonen, fra våren 2018, beskriver en løgnaktig religiøs situasjon som Gud forplikter seg til å tukte med den « *sjette trompeten* » i Åp. 9:13 og Dan. 11:40 til 45, siden 24. februar 2022, men enda mer siden våren 2023, hvor vestlig hjelp til Ukraina øker til det punktet at Russland anser seg selv som offisielt angrepet av vestlige NATO-styrker. En andre del av dette budskapet fra den « *fjerde engelen* » vil først bli oppfylt fra våren 2030 gjennom temaet « *årgang* » sitert i Åp. 14:17 til 20. Denne andre delen beskriver den endelige straffen for de falske hyrdene, falske Kristus-ordene eller falske profetene, og starter i vers 6: « **Gjengjeld henne som hun har betalt, og gi henne dobbelt etter hennes gjerninger. Hell dobbelt ut i begeret hvor hun har helt ut.** » Før Gud ga denne autorisasjonen, inviterte han sine utvalgte til å skille seg fra kirkene som har arvet synden som læres av « *Babylon den store* », den pavelige og romersk-katolske kirke. Vi leser i vers 4: « **Og jeg hørte en annen røst fra himmelen si: Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder og ikke ta del i hennes plager.** » «For ifølge Åp 17:5 er « *Babylon den store* » « *mor* » til hennes ortodokse, protestantiske, anglikanske og til slutt adventistiske « *prostituerte* » **døtre i sin institusjonelle form.**

I motsetning til budskapene fra de tre foregående englene, er kunngjøringen fra den « *fjerde engelen* » bekreftet av Gud og garantert suksess, fordi Jesus denne gangen faktisk vil vise seg på det tidspunktet hans utvalgte har fastsatt ved sin åpenbaring. Ved å gjøre det, bestemmer han selv datoen for når de skal bli drept ved et dekret kunngjort av den universelle opprørsleiren. Men når han viser seg i sin herlighet i siste øyeblikk før drapene, vil straffen falle over hodene til de religiøse opprørerne i samsvar med kunngjøringen og beskrivelsen i dette budskapet i Åp 18. Dette er også i samsvar med den profetiske datoen 18. mars, som tilsvarende begynnelsen på Esters faste, hvis forbønn var ment å redde jøden Mordekai og hans folk, og dermed Ester selv. Og til slutt vil 18. mars markere begynnelsen på dødsdommen for de siste utvalgte som vil bli frelst og tatt bort av Jesus, på vårdagen 20. mars 2030; dagen da den blodige og uhyggelige « *høsten* » begynner på jorden, som først rammer « *lærerne* » i kristne religiøse løgner, det vil si de « *falske profetene* ».

I sekulære nyheter handler de falske nyhetene om løgner som tjente saken for at Ukraina ble invadert av Russland. I dag fordømmes den falske heltemoten til de ukrainske forsvarerne av en liten øy i Svartehavet nær Ukraina, kalt «Slangeøya» . De ukrainske forsvarerne, som ble angrepet av russerne, gjorde

ikke motstand til døden, slik det falskt ble hevdet, men overga seg til russerne. Den mest « *slange* » av de to var derfor ikke øya, men Ukraina. Dessuten har etterforskning utført av tyske medier samlet bevis for at sabotasjen av den russiske Nord-Stream-gassrørledningen ble utført av et ukrainsk mannskap om bord på en seilbåt som dro fra Nord-Tyskland. Det er mistanke om samarbeid med Polen. Eksplosivet som ble brukt, er identifisert. Dermed blir det ukrainske bedraget som førte til den europeiske energikrisen stadig tydeligere, men det er for sent for vestlige å stille spørsmål ved deres støtte til disse to østeuropeiske landene som har trukket dem inn i krigen sin, rettferdiggjort av deres felles hat mot Russland. Dette er grunnen til at frukten av disse løgnene vil føre til ødeleggelse av Europa og nasjonene som utgjør det. Guds rettferdighet blir fullbyrdet; Folk som ikke verdsetter sannheten hans blir matet og lurt av løgner. Underslag av et fond på 240 millioner dollar som USA betalte til Ukraina blir også fordømt. Det ble underslått av ukrainske selskaper som var ansvarlige for å levere våpen. Når det gjelder den unge presidenten og hans oligarker, er Ukrainas beryktede rykte for korrupsjon dermed bekreftet.

Tidspunktet for de sju siste plagene

Uten noen bibelsk tekstgaranti, men med kjennskap til de åndelige verdiene som Gud åpenbarer i denne hellige Bibelen, tror jeg at jeg er i stand til å forstå hvordan tiden for disse « **siste plagene av Guds vrede** » vil bli organisert.

En prioritet er klar: fakta vil bli oppfylt i år 2029. Så, i år 2029, synes de siste seks månedene, hvis religiøse festivaler i den første pakten ble plassert av Gud under temaet synd, for meg å være spesielt egnet for en endelig "soning for synd" som Gud direkte påfører de siste jordiske synderne. Dette er fordi i den gamle pakten er de to viktigste jødiske festivalene plassert – én ved begynnelsen av våren, som gjelder " påskefesten " og dens tilbud om guddommelig rettferdighet i Kristus, " *Guds lam* ", og den andre, ved begynnelsen av høsten, hvis tema er syndens oppgjør og som kalles " *soningsdagen* ". I 2029 begynner høsten 23. september. Og allerede nå må vi merke oss at Gud ønsket å beskytte navnene på de fire siste månedene av vår vanlige falske årskalender, fordi de vitner om den sanne tidsfordelingen som han etablerte, herlig, i Gud, skaperen. Disse fire månedene har beholdt rekkefølgenummeret for sin årlige posisjon i sitt navn: september for den syvende måneden, oktober for den åttende, november for den niende og desember for den tiende måneden i det guddommelige solåret. Dette vitnesbyrdet er av stor betydning for å definere tiden for de **siste seks månedene som fører til Kristi gjenkomst og verdens ende** . For skapelsen vil ikke forsvinne, men det er hele menneskeheten som må og vil forsvinne over hele dens bebodde overflate. 23. september 2029 vil derfor være datoen da Guds første plage vil ramme menneskene som bærer « *dyrets merke* ». Rett før denne datoen

vil universell menneskelig lov ha erklært den første dagen i uken, vår nåværende «søndag», en hviledag som offisielt er pålagt alle overlevende etter atomkatastrofen i den tredje verdenskrig. I denne timen sørger jordisk dom for sanksjoner mot uvillige eller ulydige mennesker; ting som Gud profeterte i Åp 13:16-17: « *Og han lar alle, både små og store, rike og fattige, frie og trelle, få et merke på sin høyre hånd eller på sin panne. **Ingen skal kunne ikke kjøpe eller selge** uten at han hadde merket eller dyrets navn eller tallet til dets navn .*

Etter dette tiltaket som ble tatt mot hans hellige sabbat, setter Gud definitivt en stopper for sitt nådetilbud, som var basert på Jesu Kristi frivillige død som et sonoffer for syndene til hans eneste utvalgte, som han selv velger og utvelger uten å ty til menneskelig eller himmelsk engleråd. Dette temaet om nådens slutt utvikles i Åp 15 og oppsummeres i vers 8 på denne måten: « *Og templet ble fylt med røyk fra Guds herlighet og fra hans kraft, **og ingen kunne gå inn i templet** før de sju englers sju plager var fullført.* » Jeg oversetter dette verset tydelig: Og Guds forsamling var fullført, og ingen skal legges til den, for de utvalgte selv skal komme inn i himmelriket først når tiden for de sju siste plagene som utøses over jorden er fullført. Røyken refererer til duften av de helliges bønner ifølge Åp 5:8: « *Og da han tok boken, falt de fire levende vesener og de tjuefire eldste ned for Lammet. Hver av dem hadde harper og gullskåler fulle av røkelse, som er de helliges bønner.* », men også 8:4: « *Røken av røkelsen steg opp fra engelens hånd for Gud sammen med de helliges bønner.* » Bak hver « røk og duft » ligger personligheten til en utvalgt.

Som svar øser Gud ut sin første av de siste plagene over de skyldige: Åp 16:2: « *Den første gikk bort og helte sin skål over jorden. En ond og stygg byll falt på menneskene som hadde dyrets merke og på dem som tilba dets bilde.* » Beskrivelsen av denne « sære byllen » er analog med den som rammet den rettferdige og oppriktige Job hardt. Men mens lidelsene Job aksepterte herliggjorde Gud overfor Satan, er de som pålegges de virkelig skyldige i den siste tiden, i absolutt kontrast, rettferdige og fortjente. I den guddommelige koden for denne åpenbaringen rammer denne plagen først « *jorden* » fordi konteksten for denne timen er herredømmet til « *dyret som stiger opp av jorden* » i Åp 13:11. Og dermed blir de protestantiske lederne og organisørene, og katolikkene, æret og medskyldige. Æret fordi søndagshvilen som pålegges av de siste protestantene, har sin kilde blant dem.

Vi vil se at « **Guds syv siste plager** », med noen forskjeller, tar opp de samme målene som de « **syv trompetene** »: det vil si i stigende rekkefølge: *jorden, havet, elvene, solen, dyrets trone, den store elven Eufrat og til slutt luften.*

Her er listen over målene for « **trompetene** »: **Merk at i motsetning til de syv siste plagene**, treffer hver straff fra « **trompetene** » bare **en tredjedel** av målet sitt, fordi den slår til som en guddommelig advarsel.

Åp 8:7: « *Den første blåste, og det kom hagl og ild blandet med blod, og det ble kastet **ned på jorden.**» og **en tredjedel** av jorden ble brent opp, og **en tredjedel** av trærne ble brent opp, og alt grønt gress ble brent opp .»*

Åp 8:8: « *Den andre engelen blåste, og noe som lignet et stort fjell som brenner med ild, ble kastet **i havet** , og **en tredjedel** av havet ble til blod , ...»*

Åp 8:10: « Den tredje engelen blåste, og en stor stjerne falt ned fra himmelen, som brant som en fakkel, og den falt **på en tredjedel av elvene** og på vannkildene. »

Åp 8:12: « Den fjerde engelen blåste, **og en tredjedel av solen og en tredjedel av månen og en tredjedel av stjernene ble truffet**, slik at **en tredjedel av dem** ble formørket, og dagen var borte .» **en tredjedel av dens** lysstyrke, og natten den samme.

Åp 9:1: « Den femte engelen blåste, og jeg så en stjerne falle fra himmelen **til jorden**. Og den fikk nøkkelen til avgrunnen. »

Åp 9:13–14: « Den sjette engelen blåste. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står for Gud. Den sa til den sjette engelen som hadde basunen: **Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat**. » Og de fire englene ble løslatt, som var rede for timen og dagen og måneden og året til å drepe **en tredjedel** av menneskene .

Åp. 11:15: « Den sjuende engelen blåste, og det var høye røster i himmelen som sa : **‘Verdens riker er blitt vår Herres og hans Messias’ riker**, og han skal regjere for evig og alltid. ’»

I denne sammenligningen ser vi at i den femte ^{straffen finner vi} som mål den falne protestantiske religionen til den « 5. trompeten » og « dyrets trone » til den « ^{femte} av de siste plagene ». Ved denne grupperingen plasserer Ånden den protestantiske religionen under det åndelige herredømmet til « dyrets trone »; noe fakta bekrefter, siden synden med den falske hviledagen, fordømt av Gud, er arvet fra pavelig romersk-katolisisme, hvis påfølgende ledere sitter på « **tronen** » i Vatikanet i Roma. Og Åp 13:12 bekrefter deres endelige tilknytning: « Og det utøvde all det første dyrets makt foran det, og det skapte jorden og dem som bor på den til å tilbe det første dyret, hvis dødelige sår var blitt leget. » Fugler av samme fjær flokker seg sammen, og hvordan er falne protestanter og katolikker like? Begge forveksler religion med politikk. De slåss og dreper av religiøse grunner, og viser dermed sin likegyldighet til Jesu Kristi ordre, som erklærte i Matteus 16:25: « For den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det .» Så, i den stund han ble arrestert av de jødiske vaktene, ga han en konkret demonstrasjon av forbudet mot å gripe til våpen for å forsvare sitt eget liv og sine apostlers og disiplers liv. De to falske kristne religionene praktiserer heller ikke dette verset der Jesus erklærer: « Gi Gud det som Guds er, og keiseren det som keiserens er .» Allerede på hans tid irettesatte opprørske jøder ham for å være en venn av romerne, fordi han ikke oppfordret til opprør mot dem. Den samme krigerske partiånden animerer monoteismens falske religioner. Men dette er slik, og det er derfor riktig at Jesus bare anerkjenner som sine egne de som lytter til hans ord og adlyder dem. Deri ligger hele forskjellen mellom de utvalgte og de falne.

Målet for den sjette ^{straffen} er felles for begge kontekstene: « **den store elven Eufrat** » eller Vest-Europas territorium, også symbolisert av de « ti hornene » fra Daniel 7:7 til Åp 17:3.

Til slutt kommer den « syvende trompet » litt innledet, den syvende av de « syv siste plagene », siden den betegner den guddommelige og seirende Kristus'

tilsynekomst. Det tiltenkte målet er « *luften* », og bak dette begrepet ligger djevelens jordiske herredømme, som han selv kaller « *fyrsten over luftens makt* » i Ef 2,1–2: « *Dere var døde i overtreddelser og synder, som dere tidligere vandret i, etter denne verdens gang, etter **fyrsten over luftens makt** , ånden som nå er virksom i ulydighetens sønner.* »

Før vi fortsetter, bør det bemerkes at de tiltenkte målene også følger rekkefølgen av ting som Gud skapte i løpet av de første seks dagene av hans opprinnelige skapelse. Og dette avslører koblingen Gud lager mellom sin straff og de straffede synderne, det vil si forakten som vises for Skaperguden som han med rette og rettferdig hevder å være.

Etter å ha gitt disse forklaringene, gjenopptar jeg hendelsesforløpet som nå følger den første av de « *syv siste plagene av Guds vrede* ». ***En måned senere, i oktober, legges*** en ny plage til den forrige, som var « *det ondartede magesåret* ».

Åp 16:3: « *Den andre helte sin skål ut i havet , og det ble til blod som blodet av en død mann, og hver levende skapning døde, alt i havet .* »

Denne andre av de siste plagene skal sammenlignes med den « *andre trompeten* », hvis hovedaktør er det romersk-katolske paveregimet i 538, datoen for dets offisielle etablering. Ved å slå på « *havet* » igjen, retter Gud seg mot tilhengerne av « *dyret som stiger opp av havet* » i Åp 13:1. Dens forbannede rolle er grunnleggende, fordi den er grunnlaget for alle forbannelsene fra de andre kristne religionene som har kommet ut av den over tid, frem til offisiell adventisme, « *spyet ut* » sist av Jesus Kristus. I Åp. 17:8 sier Gud om det: « *Dyret du så, var og er ikke lenger. Det må stige opp av avgrunnen og gå til fortapelse . Og de som bor på jorden, hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, skal undre seg når de ser dyret. For det var og er ikke lenger, og skal fortsatt være.* » Han bekrefter denne forbannelsen ved å si i Åp. 18:24: « *Fordi i det ble funnet blod av profeter og hellige og av alle som ble drept på jorden.* »

I sammenheng med de siste plagene har ordet « *hav* » en dobbel bokstavelig og symbolsk betydning. Symbolsk sett bestemmer Gud « *død* » for alt som lever i form av mennesker eller dyreliv. Fra 1. Mosebok betegner « *havet* » « *død* » i motsetning til « *jorden* », som ville bære menneskelig liv. Dessuten er typen dyreliv som utvikler seg i det forferdelig: det største spiser det minste. Bokstavelig talt, ved verdens ende, blir dyrelivet, først det marine, utslettet foran mennesket fordi det ble skapt av Gud før ham på den femte ^{dagen} i den guddommelige skapelsesuken. « *Vannet* » som dannet jorden siden dens skapelse får navnet « *hav* » på den andre dagen i denne første opprinnelige uken. Og en viktig detalj, åpenbart i Åp 21:1, « *havet skal ikke være mer* » på den nye jorden: « *Da så jeg en ny himmel og en ny jord, for den første himmel og den første jord var forsvunnet, og havet var ikke mer .* » Symbolikken « *død* » bekreftes dermed i Åp 20:14: « *Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den andre døden, ildsjøen.* » Jeg må utdype denne guddommelige finessen. « *Hades* » refererer til det tørre landet som mottar de dødes kroppar som har falt til støv. I henhold til Guds befaling i 1. Mos 3:19: « *I ditt ansikts sved skal du ete brød, inntil du vender tilbake til jorden, som du ble tatt fra . For støv er du, og til støv skal du vende tilbake .* » Dette er grunnen til at ordet « *død* » i dette verset 14

erstatte og betegner « *havet* », det andre opprinnelige hovedelementet på planeten vår. En ny måned går, og Gud legger til en tredje plage i november.

Åp. 16:4: « *Den tredje helte ut sin skål over **elvene og vannkildene**, og de ble til blod.* »

Jeg husker at Gud allerede for å straffe Egypt hadde utført miraklene med å forvandle vann til blod. Og her, i samsvar med ordren gitt ved skapelsen, slår Gud med døden « **elvene og vannkildene** » som mennesket er avhengig av for å overleve. Dette er igjen et middel for å eliminere menneskeliv som til slutt alle må forsvinne.

Disse elementene blir allerede anslått i den « **tredje basunen** » i Åp 8:10: « *Den tredje engelen blåste, og en stor stjerne falt ned fra himmelen, brennende som en fakkell, og den falt **på en tredjedel av elvene og på vannkildene**.* » Disse symbolene betegner menneskeheten som gjør krav på Jesu Kristi frelse, det vil si, siden 313, **de** vantro «helgenene» som Gud overga til det romersk-katolske paverigimet i 538. Gud anerkjenner foreløpig de som gikk inn i reformasjonen mellom 1170 og 1843. Disse er oppriktige protestanter. Denne « **tredjedelen av elvene** » er betegnet som « **en tredjedel av stjernene** » i Åp 12:4: « *Hans hale feide bort en tredjedel av himmelens stjerner og kastet dem ned på jorden. Dragen sto foran kvinnen som skulle føde, for å sluke barnet hennes når hun hadde født.* » og i Dan 8:10: « *Den steg opp mot himmelens hær og kastet **noen av hæren og av stjernene ned på jorden** og trakk dem ned.* » Gud har skrevet i naturen forbannelsen over « **elvenes vann** » som vender tilbake til « *havet* » det stammer fra; det vil si det alle falske kristne religioner praktiserer, hver til sin tid. En ny måned går, og den fjerde plagen legges til i desember til de tre foregående.

Åp 16:8-9: « *Den fjerde engelen helte sin skål ut **over solen**, og det ble gitt den å svide menneskene med ild, og menneskene ble svidd av sterk hete, og de spottet Guds navn, som har makt over disse plagene, og **de omvendte seg ikke for å gi ham ære**.* »

Denne plagen er forferdelig og rystende. Men legg merke til oppførselen til ofrene som « **bespottet Guds navn og ikke omvender seg** » fordi omvendelse ikke lenger er mulig, slik tilfellet var med faraoen i Egypt. Dette bekrefter konteksten av en tid da nåde ikke lenger tilbys.

I denne fjerde straffen finner vi « **solen** » i den « *fjerde trompet* », hvor han selv ble « *slått av en tredje* » av revolusjonær fransk ateisme. Dette symbolet på sant guddommelig lys betegnet Bibelen, Guds hellige skrevne ord. I denne siste konteksten hevner Gud skaden som er gjort mot hans « *to vitner* ». De er ikke lenger « *kledd i sekk* » som i Åp 11:3, og tar hevn ved å slå med smertefulle brannskader de menneskene som har foraktet og mishandlet dem. De som har undervurdert viktigheten av guddommelig bibelsk lys, må nå tåle et lys som « **brenner** » dem. En ny måned går, og en femte ^{pest} rammer i januar de menneskene som er forbannet av Gud.

Åp. 16:10–11: « *Den femte engelen helte sin skål ut **over dyrets trone**. Mørke dekket hans rike, og menneskene gnagde på tungene sine av smerte og spottet himmelens Gud for sine pinsler og sine sår, og **de omvendte seg ikke fra sine gjerninger**.* »

Målet Gud har valgt er denne gangen « **dyrets trone** », det vil si Vatikanstaten og Peterskirken i Roma. Gud bekrefter dermed sitt grunnleggende ansvar for forbannelsen som har rammet den kristne tro siden 313, hvor den den gang ble holdt i Lateranpalasset i Roma. Ved å kaste dette området inn i et tykt « **mørke** ». «, straffer Gud den romersk-katolske organisasjonen som stadig har kjempet mot hans « **lys** » ved å forfølge Bibelen og dens frie, uavhengige lesere. I denne avgjørende timen vitner Gud mot romersk katolisisme, som bærer skylden for å ha trukket den protestantiske religionen inn i sin forbannelse, hvis fordømmelse åpenbares i Åp 3:1-3 og Åp 9:1-12; dette fordi den protestantiske troen har nektet de siste « **byrdene** » som Gud har pålagt siden 1843: sann tro og kjærlighet til sannheten basert på Bibelen og dens profetier. Nok en måned går, og Skaperguden øser ut over syndere i februar sin sjette av de siste plagene.

Åp. 16:13-14: « *Den sjette kongen helte sin skål ut over den store elven Eufrat , og vannet tørket ut , for at veien skulle beredes for kongene som kom fra øst . Og jeg så tre urene ånder komme ut av dragens gap , av dyrets gap og av den falske profetens gap, lik frosker .* »

Ånden bruker bildet av den historiske hendelsen som tillot den mediske kongen Darius å innta Babylon på kong Belsasars tid, ifølge Dan 5. Han endret elveleiets løp og kunne dermed komme inn i den ugjennomtrengelige byen på grunn av beskyttelsen av dens imponerende mur. Gud profeterer dermed øyeblikket da den pavelige forførelsen av Roma vil ta slutt. For det er mot den demonene samler den protestantiske leiren og enhver annen kristen religion som Gud har forkastet.

En annen forklaring finnes. « **Det uttørkede vannet** » profeterer døden til den europeiske befolkningen og deres amerikanske og andre avleggere. Og « **Østens konger** » er Kristi utvalgte som endelig skal komme inn i det himmelske Kanaan, fordi denne siste prøvelsen « **forbereder** » deres « **vei** » til himmelen.

« **Samlingen** » bringer derfor sammen de himmelske « **demonene** », inkludert deres leder, djevelen i « **dragen** », eller i krig mot « **resten** » av de utvalgte, ifølge Åp 12:17; det pavelige regimet med « **dyret** » og protestantismen, eller den « **falske profeten** » siden 1843, eller « **tre urene ånder** » som « **frosken** » ifølge 3. Mos 11:30. Men denne sammenligningen med « **frosken** » stopper ikke der. Den går ikke, men « **hopper** » og karakteriserer dermed de som feilaktig krysser « **terskelen** » som Gud har satt, ifølge dette verset fra Sefanja 1:9: « *På den dagen vil jeg straffe alle som hopper over terskelen , de som fyller sin herres hus med vold og bedrag .* » Nåværende hendelser gir enda en betydning til dette ordet « **frosk** », som illustrerer Frankrike, fordi engelskmennene kaller innbyggerne «froskeetere». Og Frankrike er den eneste atomvåpenmakten ved **den europeiske «Eufrat** », og samtidig den mest opprørske og irreligiøse nasjonen i verden, tilbederen av gudinnen Frihet.

Ved å peke på « **dyret** », det vil si den pavelige romersk-katolisismens skyld, har Ånden forberedt forståelsen av denne sjette plagen. For Guds mål er « **Eufrat** », det vil si Vest-Europa som er underlagt den forbannede kultiske dominansen til denne romersk-katolisismen, det vil si Roma, som Gud symboliserer med navnet « **Babylon den store** » i Åp 17:5. Det er derfor viktig å vite at elveleiet til « **Eufrat** » krysser den gamle byen kalt « **Babylon** », byen

bygget av kong Nebukadnesar. Handlingen knyttet til denne sjette plagen beskrives i vers 14: « *For de er **demoniske ånder** som gjør under, og som går ut til kongene over hele jorden **for å samle dem til striden på Guds, den allmektiges, store dag** . » » « **Demoniske ånder** » har blitt sluppet løs av Gud siden begynnelsen av den « **sjette basunen** », ifølge Åp 9:14: « *og de sa til den sjette engelen som hadde basunen: **Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat** .* » « **Samlingen** » organisert av Guds vilje har et formål: « **til striden på Guds, den allmektiges, store dag** . » Den trefoldige betydningen av dette uttrykket definerer den « **store dagen** » for Guds seier over sine fiender, men også inngangen til hans « **store hviledag** », det vil si hans hellige sabbat på « **tusen år** », profetert siden den første « **syvende dagen** » av skapelsen og sitert seks ganger i Åp 20. Og selve « **striden** » er rettet mot hans « **store dag** » med helliggjort hvile. Gud gir dermed sine sanne utvalgte muligheten til å skille seg ut fra andre opprørske mennesker ved sin troskap mot hans hellige dag; dette til tross for dødsdommen som til slutt vil bli avsagt mot dem av opprørsleiren.*

La oss legge merke til samsvaret mellom denne plagen og den « **sjette basunen** », hvor det guddommelige målet allerede var « **Eufrat** », det vil si det katolske Europa, ifølge Åp 9:13: « *Den sjette engelen blåste. Og jeg hørte en røst fra de fire hornene på gullalteret som står foran Gud. Den sa til den sjette engelen som hadde basunen: **Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat** .* » Den « **sjette basunen** » og « **den sjette av de siste plagene** » fra Gud har til felles at de « **samler** » uavhengige grupper som er forbannet av Gud. Denne samlingen har til formål å lede « **en kamp** », men pass deg for fellen! Det er to « **kamper** » i guddommelig åpenbaring. Den første er den som fullføres under tittelen « **sjette basun** ». Det er en morderisk verdenskrig, den siste av sitt slag, fryktelig ødeleggende, fordi den er atomvåpen. Den andre « **kampen** » er åndelig og er rettet mot Gud og hans trofaste hellige; hans siste utvalgte. Åp 16:16 kaller den « **Harmageddon** ». Dette andre « **slaget** » er profetert i den « **femte trompeten** » i Åp 9,7: « *Gresshoppene var **som hester, forberedt til kamp** , og på hodene deres var kroner som gull, og ansiktene deres var som menneskeansikt .* » Hva består denne forberedelsen av? Den protestantiske religionen, som ble frigitt av Gud i 1843, har fornyet forholdet til katolisismen, til det punktet at den offisielt har alliert seg med den gjennom den økumeniske alliansen. Den profeterte samlingen er derfor oppfylt. Men på tidspunktet for den sjette plagen vil en ny samling bli organisert for å iverksette et kollektivt tiltak hvis mål vil være å blidgjøre den guddommelige vreden som vil bli uttrykt av plagene som utøses. For i tillegg er den menneskelige situasjonen på jorden virkelig forferdelig og uutholdelig. Opprørsleiren må identifisere og utpeke de som er ansvarlige for denne guddommelige vreden. Overbevist om at de ikke er ansvarlige, ledes de « **innsamlede** » opprørerne av demonånder som utpeker sabbatsholderne. For å roe Guds vrede tas det derfor en beslutning om å utrydde disse sabbatsholderne, og en dato settes for deres henrettelse. Denne opplevelsen ble profetert av jødene som ble deportert til Babylon frem til perserkongenes tid. Og historien i Esters bok beskriver den for oss. Skurken heter Haman, og han organiserer forholdene for å henge jøden Mordekai. Ester er en ung jødisk kvinne gift med kong Xerxes. Mordekai oppfordrer henne til å gripe inn på hennes vegne hos mannen sin,

kongen. Ester begynner deretter en faste og ber til Gud i tre dager. Etterpå snakker hun med kongen, som snur situasjonen om. Haman blir hengt i galgen som er satt opp for Mordekai, og Xerxes gir jødene tillatelse til å drepe sine lokale fiender i to dager. Dette scenariet er akkurat det som vil bli oppfylt fra og med 18. mars 2030. Denne datoen er den jødene vil feire i år 2030, fordi de feirer Esters fastefest hvert år. Fasten vil deretter i tre dager gjelde de siste sabbatsholderne. På den tredje dagen, datoen som er planlagt for deres henrettelse, som vil være den første vårdagen, vil Gud vende tilbake i form av Jesus Kristus for å ødelegge opprørerne som skulle henrette hans trofaste utvalgte. Denne reverseringen av situasjonen i den endelige konteksten er profetert tre ganger i Bibelen: for det første, med navnet « **Benjamin** » fra den 12. ^{stammen} av de « **beseglede** » utvalgte i Åp 7:8; for det andre, av Esters opplevelse; og den tredje i dette temaet om slaget « **Harmageddon** » hvis handling fremkalles i Åp 16:19 og utvikles i Åp 18: « **Og den store byen ble delt i tre deler, og folkeslagenes byer falt, og det store Babylon ble husket for Gud , for å gi henne begeret med vinen fra hans brennende vrede .** » Dette blir også profetert av temaet « **vinhøsten** » som presenteres i Åp 14:19-20 (og som Jesaja 53 utvikler): « **Og engelen skjøv sin sigd over jorden og høstet jordens vintre og kastet vinhøsten i den store vinpressen med Guds vrede . Vinpressen ble trådt utenfor byen, og blod rant ut av vinpressen, helt til hestenes bisler, en distanse på ett tusen seks hundre stadier .** » Jeg husker og oversetter slutten av dette verset: og Gud utøste blodet til alle de falske lærerne eller « **falske profetene** » som lærte løgner ved å bruke urett og falskt forkynne sin hellige bibel skrevet på « **et hvelv** ». **av ett tusen seks hundre** år med kappløp for å vinne det himmelske kallets pris, ifølge bildet gitt av Paulus i 1 Kor 9,24: « **Vet dere ikke at de som løper på stadion, alle løper, men bare én får prisen? Løp slik at dere vinner den .** »; denne varigheten på seksten århundrer begynner ved begynnelsen av det 15. ^{århundre} f.Kr. og slutter ved slutten av det første ^{kristne} århundre; på den tiden da Johannes mottok synet om apokalypsen.

I følge disse åpenbarte mønstrene skulle datoen for sabbatsholdernes dødsdekret settes og kunngjøres til 17. mars 2030. På den første vårdagen, den påfølgende 20. mars, vil Jesus Kristus vende tilbake og straffe de skyldige opprørerne med døden ved å vende vreden til deres forførte ofre mot de religiøse lærerne. Hans guddommelige tilbakekomst fremkalles av dette verset fra Åp 16:17: « **Den sjuende engelen helte sin skål ut i luften, og det kom en høy røst ut av templet fra tronen: ' Det er skjedd!' »** «De **hellige** » vil ikke være vitne til dette blodige skuet fordi de, ledet av Jesus Kristus, allerede vil ha gått inn i den himmelske evighet. Dette er hva uttrykket « **utenfor byen** » betyr; den « **hellige byen** », det vil si dens trofaste utvalgte. De hellige vil forlate jorden 20. mars, og på jorden kan hevnen fortsette frem til påske 2030. Dermed vil de siste opprørerne omkomme, knust av « **haglsteinene** » fra den syvende av de « **syv siste plagene av Guds vrede** », som annonsert i Åp 16:21: « **Og et stort hagl, som veide en talent , falt fra himmelen på menneskene, og menneskene spottet Gud for haglplagen , for plagen var svært stor .** »

Ved denne " **haglplagen** " «, retter Gud sin siste lekse til den opprørske menneskeheten. Den betaler for dens misbruk av all den friheten Gud har gitt til hvert eneste menneske på hele jorden. Og formålet med denne friheten var bare å

velge den eller å bekjempe den med alle konsekvensene av de to motstridende valgene. Denne leksen ble allerede gitt i hans « *lignelse om talentene* », der bak mynten med det navnet skjuler seg fri handling, iver eller fravær av den, frukten som bæres av hver skapning. Og i denne samme lignelsen fordømmer Jesus den « **onde tjeneren** » som ser i ham « *en hard herre, som høster der han ikke har sådd* », ifølge Matt 25:24: « *Da kom han som hadde fått den ene talenten, og sa: Herre, jeg visste at du er en **hard mann**, som høster der du ikke har sådd, og samler der du ikke har strødd.* » Og som en hevngjerrig og rettferdig Gud viser han seg å være virkelig « **hard** » og nådeløs mot ham, og overgir ham til ild og død; begge deler er velfortjent.

Ved å gjenoppleve scenariet med utvandringen fra Egypt ved verdens ende, tilbyr Gud oss en direkte konfrontasjon mellom sin leir, representert av sin tjener Moses, og faraos leir, forherdet av Gud. Gud uttalte dette om ham i 2 Mos 9,15–16: « *Hvis jeg hadde rakt ut min hånd og slått deg med døden, deg og ditt folk, ville dere vært utslettet fra jorden. Men jeg har latt deg bli stående, så dere kan se min makt, og så mitt navn kan bli kunngjort over hele jorden.* » 2 Mos 10,1–2 spesifiserer videre: « *Da sa Herren til Moses: Gå til farao, for jeg har forherdet hans hjerte og hans tjeneres hjerter, så jeg kan gjøre mine tegn blant dem. Og for at du skal fortelle din sønn og din sønnesønn hva jeg har gjort med egypterne, og hvilke tegn jeg har gjort blant dem. Da skal dere vite at jeg er Herren.* » Og disse tingene ble nedtegnet i Den hellige bibel, slik at dette vitnesbyrdet gagnar oss i dag. For det lar oss forstå alt Gud setter på plass i våre nåværende hendelser. Snart, når den « **sjette trompeten** » kommer ut, mindre beseiret enn Europa, vil vår tids farao være bitterhetens land, USAs Amerika hvis hjerte vil bli forherdet av Gud på samme måte og av samme grunner: den opprørske og motstridende ånden som motsetter seg Guds åpenbarte vilje. Men i tillegg til denne advarselen mot ulydighet, retter påminnelsen om de «ti plagene» i Egypt vår oppmerksomhet mot tiden da den bibelske historien kalt «Moseloven» ble skrevet. Nå har de to paktene denne guddommelige åpenbaringen som sitt grunnlag fordi uten den første pakten har den nye pakten ingen mening. Selv i dag, og frem til verdens ende om syv år, åpenbares vårt behov for en perfekt frelser bare av vår personlige manglende evne til å adlyde Guds bud og forordninger perfekt. Dette legger et ansvar på alle som kan lese på sitt morsmål, for Bibelen har blitt oversatt til mange språk. Det er sant at noen profetiske bøker i Bibelen er kryptert av Gud for å holde uverdige lesere borte fra deres åndelige uvitenhet. Men de viktigste elementene som er åpenbart i Bibelen, er tydelig uttrykt og er derfor forståelige for alle.

Sann kjærlighet

For å studere et slikt emne, må vi naturligvis finne våre forklaringer i kjærlighet, slik Guds ånd lever den, føler den og åpenbarer den. Og allerede nå må du forstå at denne guddommelige standarden er den eneste som har noen betydning, fordi den er ment å være den eneste standarden som er bestemt til å forlenges i evigheten som fortsatt ligger foran oss. Det er standarden for denne kjærligheten som den utvalgte må legemliggjøre for å kunne leve med Gud evig. Det er desto viktigere å forstå den, fordi den utgjør den eneste sanne betingelsen som autoriserer inngangen til det evige liv.

I 1. Korinterbrev 13, under navnene « *kjærlighet, nestekjærlighet, karisma* », presenterer Ånden oss et slags sammensatt portrett av sitt ideal om den sinnstilstanden Gud ønsker å finne i sine jordiske menneskelige skapninger, men også i sine himmelske. Dette er fordi kjærlighetsloven i den guddommelige normen er den eneste betingelsen for å bygge lykke som deles av alle. Og da Gud bestemte seg for å sette en stopper for sin ensomhet, unnfanget han prosjektet med å realisere og sette på plass, ved å bygge dem trinn for trinn, de betingelsene som tillater universell deling av sann evig lykke. I dette prosjektet ville den uunnværlige friheten som er gitt til alle hans skapninger uunnngåelig vekke fiendtlige, opprørske holdninger hos et stort antall av hans skapninger. Han visste dette og hadde allerede forutsett den endelige dommen som ville ødelegge livene til alle hans opprørske skapninger, definitivt utslettet i ilden i « *ildsjøen* », den « *annen død* ».

Gud visste da at han personlig måtte lide i Jesus Kristus, for å forløse sine utvalgte sjeler fra arvesynden og fra deres synder begått av svakhet. Og vel vitende om alt dette, ønsket han å gjennomføre sin plan. Helt siden ideen om å dele kjærlighet kom til ham, ble hans ensomhet uutholdelig. Vi må også forstå hvorfor Gud aksepterte en fremtid med stor lidelse, for seg selv og sine skapninger. For vi vet at for jorden vil denne lidelsestiden primært ha vart i seks tusen år. Men Guds moralske mentale lidelse begynte lenge før den jordiske opplevelsen, siden dens begynnelse går tilbake til den timen da hans første strålende og perfekte engel gjorde opprør mot ham. Før Gud skapte ham, visste han at han ville gjøre opprør, men å vite noe og leve det i oppfyllelse er veldig annerledes, for ham, som for sine skapninger. Spørsmålet gjenstår derfor, hvordan kan den sanne Gud, full av visdom, gå med på å pålegge seg selv en tid med forferdelig lidelse uten å søke lidelse slik de avvikende "masochistiske" menneskene gjør på vår jord? Svaret er: i den endelige belønningen; som igjen gir en presis betydning til dette verset i Fork. 7:8 som han inspirerte: « **Bedre er slutten på en ting enn begynnelsen** , bedre er en **tålmodig ånd** enn en hovmodig ånd .» Og for å oppnå sin endelige belønning, må han effektivt ha påkalt sin usedvanlige guddommelige « **tålmodighet** ». Derfor må denne endelige belønningen være svært stor for å rettferdiggjøre å gjennomgå en så forferdelig prøvelse. Og for å bedre forstå det, sammenligner Gud dette endelige resultatet med opplevelsen av ensomhet som han levde evig før skapelsen av sine frie og uavhengige motparter. For ham var alt å foretrekke fremfor denne tilstanden av ensomhet. En ubehagelig tid skulle krysses og utholdes, for endelig å oppnå lykke bygget på lidelse.

Hva er så denne kjærligheten som Gud legemliggjør i all sin guddommelige natur? Det er en drivkraft, et prinsipp og en følelse, som er uatskillelig fra forestillingen om sann rettferdighet. Kjærlighet fungerer som en "magnet" med et velfortjent og berettiget navn. Men vi må ikke ignorere den, magneten er velkjent for det faktum at den tiltrekker seg, men vi knytter ikke tilstrekkelig til den ideen om at den også frastøter en annen magnet som presenterer seg under samme polaritet. Den positive polen tiltrekker den negative, men to poler med samme polaritet frastøter hverandre. På samme måte frastøter Gud all konkurranse, enhver annen falsk guddommelighet som erstatter ham. Dermed vil Guds kjærlighet allerede, basert på magnetens prinsipp, tiltrekke seg sine sanne utvalgte. Men hva søker Gud og hans utvalgte i denne delingen av kjærlighet? Nytelse. Mye har blitt sagt om kjærlighet, og ofte med mye fordommer. Jeg selv fant det en stund uberettiget at det samme verbet "å elske" kunne gjelde materielle ting, så vel som skapninger og Skaperguden selv. I dag tror jeg at dette er mulig, fordi bak verbet «å elske» ligger det en søken etter nytelse på alle tenkelige nivåer. Hvis jeg sier «Jeg elsker denne retten», uttrykker jeg det faktum at det å spise denne retten skaper nytelse i meg. Hvis jeg sier «Jeg elsker Gud», uttrykker jeg det samme. For livet er slik: Vi elsker bare det som skaper nytelse, lykke, positiv tenkning, glede og fryd i oss. Og det er fordi han opplever disse samme effektene at Gud gir så mye betydning til kjærligheten han mottar, i gjengjeld for sin egen, fra sine sanne utvalgte; dette er fordi de deler hans kjærlighet til de tingene han elsker. Ved å skape fritt vis-à-vis oppdaget Gud gleden ved å dele, og han visste at hans evige lykke var knyttet til dette valget.

Når barnet som er født på jorden kommer til verden, har det alt å oppdage, og i en rimelig alder må det i sin tur ta valg og bestemme seg for dem. Valgene hans vil prege hans skjebne: de dårlige vil distansere ham fra Gud, de gode vil bringe ham nærmere ham, igjen, som magnetprinsippet. Gud gir oss i form av vårt solsystem et storslått bilde av hans grunnleggende soltiltrekning. Og alle planetene kretser rundt ham og mottar hans lys, hans varme, hans stråling. Det finnes små og gigantiske blant disse planetene som roterer i forskjellige baner med like forskjellige hastigheter og i forskjellige retninger. På samme måte er hans utvalgte forskjellige i hudfarge, fysisk utseende og mental karakter, men han elsker dem alle i deres mangfold slik Jesus elsket sine apostler hvis karakterer er så forskjellige fra hverandre.

På jorden skiller den utvalgte seg fra andre kalte troende ved at han i kjærligheten han mottar fra Gud finner en glede som er overlegen enhver annen jordisk glede. Kjærlighet er en deling der gjensidighet er loven. Det kreves to for å konjugere verbet «å elske», og begge parter må finne tilfredsstillelse fra sin glede. Hvis den ene eller den andre blir frustrert i sine forventninger og krav, blir det umulig å dele kjærlighet. Dette prinsippet gjelder like mye for forholdet mellom menneskelige par som for det individuelle forholdet til Gud, den allmektige usynlige ånd. Med klarhet og enkelhet forteller apostelen Johannes oss i 1. Johannes 5:1 til 4: «(Vers 1) *Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud, og hver den som elsker ham som har født ham, elsker også den som er født av ham.* (Vers 2) *Vi vet at vi elsker Guds barn når vi elsker Gud og holder hans bud.* (Vers 3) *For dette er kjærligheten til Gud at vi holder hans bud. Og hans bud*

er ikke tyngende. (Vers 4) *For alt som er født av Gud, seirer over verden. Og dette er seier over verden: vår tro.* » Jeg vil påpeke her at det første verset, som sier: « *Den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud* », bare er gyldig hvis de tre andre betingelsene som er sitert i de følgende tre versene, anvendes av de som er kalt og hevder disse bibelske erklæringene. Siden det generelle frafallet fra den kristne troen, skapt av den religiøse freden som ble etablert av Konstantin I^{den} store i 313 i hans dekret i Milano, er imidlertid disse betingelsene ikke lenger oppfylt. Slik at selv i dag, siden den datoen, hevder folkemengder av falske kristne urettferdig og uverdigg frelse tilbudt ved Kristi Jesu nåde. Den nåværende feilaktige tolkningen av vers 1 er basert på endringen i konteksten av den tiden som erfares og gjelder. Johannes' uttalelse var bare gyldig for apostlenes tid.

Å forstå kjærlighetens prinsipp lar mennesket stille spørsmål ved seg selv og spørre seg selv om Gud kan finne glede i ham. Og de bibelske tekstene indikerer standarden for lydighet som skaper glede i Gud. Den som ikke stiller spørsmål ved seg selv om dette emnet, begår den store feilen som vil føre ham til den mest forferdelige desillusjon, hvis hans ønske om frelse faktisk er stort og reelt.

Guds kjærlighet er knyttet til kjærligheten til de tingene han skapte når de blir sett på og verdsatt som sådan. Kjærligheten til par som er legitimert av Gud, kjærligheten til barn til foreldrene sine og foreldre til barna sine, kjærligheten til livet og de behagelige tingene det tilbyr, all denne kjærligheten er knyttet til den ene og eneste Skaperguden. Ganen og tungen som avslører en smak, en parfyme, en behagelig lukt, får en religiøs verdi som Gud bekreftet i organiseringen av sine religiøse ritualer i den gamle pakt. Og i Åp 5,8 og 8,5 bekrefter han denne sammenligningen av « *parfymer* » med « *bønnene* » som hans utvalgte « *helgener* » retter til ham. Begge har til felles den behagelige karakteren som gir Gud glede, som igjen sender bølger av glede tilbake til ånden til den som henvender seg til ham i sann hellighet. I denne studien ærer jeg dette ordet glede som menneskeheten kun knytter til de gledene som er forbudt av Gud, til sitt fall. Den glemmer dermed den edle og rene betydningen som dette ordet bærer når det er knyttet til Guds lydighet. Og jeg synes at dette ordet nytelse bringer Gud nærmere mennesket og mennesket nærmere Gud, opprinnelig formet i sitt bilde. Denne teksten fra Jesaja 58:13-14 bekrefter denne forestillingen om « **nytelse** »: « *Hvis du holder din fot tilbake fra sabbaten, fra å gjøre din vilje på min hellige dag, hvis du gjør sabbaten til din lyst, så du helliger JaHWéH ved å ære ham, og hvis du ærer ham ved ikke å følge dine egne veier, ved ikke å hengi deg til dine egne tilbøyeligheter og til tomme ord, **da skal du ha glede i JaHWéH**, og jeg vil la deg ri på jordens høyder, jeg vil la deg nyte Jakobs, din fars, arv; for JaHWéHs munn har talt .»*

På jorden forlenger alt som lever sin eksistens ved hjelp av den gleden maten gir det. Dette gjelder både for dyr og mennesker. Og når det gjelder mennesker, er ingenting mer skadelig enn å ødelegge denne gleden ved å spise. Det er en felle som den moderne menneskeheten har falt i, for i overflod og overflod spiser mennesket av vane mer enn av behov. Når det tar maten sin, svelger det den uten glede. Som et resultat mottar kroppen den under de verste forholdene for det. Ordtaket og sunn fornuft gir oss dette kloke rådet: «man må

spise for å leve og ikke leve for å spise.» Dette fordømmer de katastrofale konsekvensene for den menneskelige organismen av å spise uten sult. I dyreriket vet Guds skapninger hvordan de skal spise i henhold til sine virkelige behov; fedme finnes ikke blant dem. Overdrivelser er forbeholdt menneskeheten, og siden den amerikanske erfaringen, den første som demonstrerte dette, har overvektige mennesker blitt mangedoblet i rike og velstående vestlige og østlige land. Og det er ikke uten grunn at Gud tok seg bryet med å få Moses til å skrive så mange forordninger knyttet til mat, i sin bok kalt «3. Mosebok». Og dette emnet er nært knyttet til kjærlighetens. Guddommelige forordninger har to formål, det ene er åndelig, det andre er kjødelig. Hvis den fysiske kroppen vi lever i faktisk er kjødelig, er det også sant at dens forhold til Gud går gjennom vår ånd, som den animerer gjennom hjernens og cellenes funksjon, elementer som er svært kjødelige og fysiske. Respekt for de kostholdsreglene som Gud har satt, er spesielt berettiget siden Gud, ved å komme til jorden i Jesus Kristus, åpenbarte for oss at den fysiske kroppen var ment å bli « *tempelet* eller *helligdommen* » for hans utvalgte. Han foreslår derfor at vi ser på vår fysiske kropp som et hellig « *tempel* », eller innviet til å tilbe ham, hvorfra et forhold mellom vår ånd og hans vilje blir muliggjort, men bare under de betingelsene som er foreskrevet og åpenbart i hans Bibel. Vi finner om emnet « *spising* » rent eller urent, i 3. Mos 7,20–21–25, tre forordninger som, hvis de ikke respekteres og ikke adlydes, resulterer i denne Guds dom: « *han skal bli utstøtt fra sitt folk .»* Alvorligheten i denne guddommelige dommen vitner om hvor viktig han gir sine forordninger. Mennesket er naturlig overfladisk, men Gud er det stikk motsatte, solid og fast knyttet til sannhetsprinsippet som like mye gjelder hans profetiske ord og symboler som deres virkelige prestasjoner i menneskelivet. De viktigste lærdommene Gud gir gjennom Bibelens skrifter hviler mer på deduksjonens ånd enn på de skrevne brevene. Gud forbød derfor aldri formelt mennesket å spise kjøtt, noe han først offisielt autoriserte etter flommen. Men alle kan forstå at det ideelle kostholdet ikke var dette kjøttbaserte kostholdet, men det vegetariske eller veganske kostholdet han foreskrev for Adam, Eva og deres jordiske etterkommere. Dessuten hører vi Gud skryte av det faktum at Israel i førti år, næret av himmelsk manna i ørkenen, ikke ble rammet av sykdom. Dette er nok en lærdom som Guds kjærlighet lar oss lære. Den utvalgte kan dermed forstå at Gud ønsker at de skal være sunne og i god helse. For bare de som er « **friske** » i kropp og sinn kan være verdige statusen som « **helgen** ». For å møte denne forventningen vil de virkelig utvalgte forsøke å gjenskape forholdene i dette livet til israelittene som ble næret i ørkenen, én gang om dagen, hver morgen, og allerede lære av dette, en lekse for sabbaten. På denne dagen gir ikke Gud mat til kroppen, men Han gir en dobbel dose dagen før, på fredag morgen. Lærdommen som gis er at sabbaten er satt til side av Gud, som et profetisk tegn på tiden da « *mennesket ikke lenger skal leve av brød* », men bare « *av Guds ord* », for det vil definitivt ha gått inn i evig liv. Og vår nåværende jordiske tilstand er definert av dette verset sitert av Jesus, i Matteus 4:4: « *Jesus svarte: Det står skrevet: Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn.* » I flere år har jeg tatt i bruk denne praksisen og gjort sabbatsdagen til en dag med absolutt fullstendig faste der jeg underviser og deler med mine brødre og

søstre i Kristus, uten noen svakhet, lyset åpenbart av vår inspirerende og regenererende skapergud.

I ørkenen lot Gud sine skapninger velge mengden mat de hadde behov for, og da valget falt på vaktelkjøtt, døde tusenvis av overspising. Guddommelige lærdommer gis, men bare « **de som har ører å høre med** », hører de guddommelige lærdommene og setter dem ut i livet til sin personlige fordel og til ære for den Gud de elsker. Omvendt, for opprørerne, lot Gud Jesaja si i Jes 6:10: « *Gjør dette folkets hjerte sløvt og **gjør deres ører tunge** og lukk deres øyne, så de ikke ser med sine øyne **og ikke hører med sine ører** og ikke forstår med sitt hjerte og ikke omvender seg og ikke blir helbredet .»*

Kjærlighet er derfor deling av nytelse, noe som innebærer behovet for å kjenne den kjæres smak, uten hvilken det ikke er mulig å oppfylle deres forventninger. Bibelen ble skrevet slik at alle skulle lære hva Gud anser som behagelig. Når det er sagt, avhenger den menneskelige responsen av den sanne naturen til hver enkelt av oss. De få utvalgte tar hensyn til denne informasjonen, og resten av menneskeheten ignorerer den helt eller delvis. Men sannhetens Gud er ikke fornøyd med det som bare er delvis, og dette vil være årsaken til den endelige desillusjonen. Den utvalgte trenger ikke å frykte den ytre kampen like mye som den han må kjempe i seg selv, mot egoisme, som naturlig kjennetegner arvingene til Adam og Evas synd. For det første, i den nye pakten han opprettet, ga Jesus eksemplet på den selvfornektelsens ånd som han ønsker å finne i livene til sine utvalgte. Apostlene mottok og reagerte positivt på denne lærdommen, og de nølte ikke med å la de onde vantro ta livet av dem, som de ofret som et levende offer. Gud ble herliggjort av dette vitnesbyrdet om tillit til hans løfte om den endelige oppstandelsen. For Jesus og alle hans martyrer i menneskets historie aksepterte å dø mer eller mindre grusomt, på grunn av den troen de hadde på de guddommelige løftene om den «endelige belønning»; det vil si på den « **glede** » de ville finne i det himmelske legemet i sin oppstandelse. Etter å ha vært vitne til Jesu oppstandelse, trodde hans apostler og disipler på hans løfte uten den minste tvil, uten den minste reservasjon.

I dag har vi vitnesbyrdet gitt av disse første vitnene om Jesus Kristus, men vi har i hans fullstendig dechiffrede profetiske åpenbaring ekvivalensen til Jesu oppstandelse. Åpningen av vår intelligens for mysterier som forblir uforståelige for andre mennesker, utgjør det levende beviset på Kristi kjærlighet, fornyet og tilpasset tidene og epokene. Dette « *Jesu vitnesbyrd* », ifølge Åp 19:10, er vitnesbyrdet om hans kjærlighet til dem som tanken på hans gjenkomst gleder og forvandler. Hver uke profeterer den syvende dags sabbaten om det, slik at navnet som er gitt til dens siste offisielle universelle institusjon, «Syvendedags adventistkirken», forener de to temaene som blir ett, som angår denne endelige gjenkomsten som forgjeves har vært ventet på tre ganger og håpet på siden apostlenes tid på den tiden av hans jordiske tjeneste. Dette er hva hans utveksling med dem avslører, slik det fortelles i Matteus 24, hvor vers 3 sier: « *Han satte seg på Oljeberget. Disiplene kom til ham i fred og spurte ham: **Si oss, når skal dette skje? Og hva skal være tegnet på din komme og verdens ende?*** » Legg nøye merke til hans første svar, fordi det er grunnleggende for å beskrive omtrent to tusen år med kristen tro: vers 4: « ***Jesus svarte dem: Se til at ingen forfører dere.***

» For denne advarselen bekymret dem allerede mye mindre enn deres etterkommere frem til hans endelige gjenkomst.

I dag, på slutten av våren 2023, opplyst av den dechiffrede profetien, kan vi forstå viktigheten av denne advarselen gitt av Jesus, siden Gud har gitt oss muligheten til å identifisere bevisene som fordømmer, den ene etter den andre, de forskjellige formene for kristne religiøse institusjoner spredt over hele jorden, alle ofre for satanisk « **forførelse** ». Det gjenstår derfor mindre enn seks år for hver utvalgt til å oppdage at den profetiske åpenbaringen er et kjærlighetsbrev adressert av Gud til dem han elsker, fordi deres tro og deres interesse for disse høyhellige tingene, som han har forberedt for dem, vitner om at de også elsker ham høyt. Akkurat som magneten bare tiltrekker seg jern og stål og ignorerer alle andre metaller, tiltrekker Gud ved sin kjærlighet bare de som har kallet og naturen til å bli tiltrukket av ham. De alene vil bli igjen etter seks tusen år med jordisk utvelgelse. Tenk derfor allerede på at, som Jesus sa i sin tid, lever du omgitt av levende døde som bare har noen få leveår igjen i seg. Lær og aksepter ideen om en definitiv separasjon, for for lette for himmelens dom vil dine jordiske venner og kjære snart bli utslettet, ødelagt av krig, hungersnød, dødelighet og dens sykdommer, eller til slutt, våren 2030, på dagen for den strålende tilbakekomsten av « **kongenes Konge og herrenes Herre** », av den allmektige Gud YaHWÉH, Mikael, Jesus Kristus.

Ikke vær redd for å dele nyheten om denne strålende gjenkomsten og dens enkle forklaringer med de rundt deg, for denne kunnskapen er ditt privilegium overfor Gud og mennesker. Denne informasjonen gir hver og en muligheten til å avsløre sin sanne natur, og dette uten noen spesiell risiko for deg. Gud beskytter dem som tilhører ham, og han trenger dem i live, for å herliggjøre ham i denne siste "adventist"-trostesten som begynte våren 2018 og som vil avsluttes våren 2030.

Jeg kan ikke forlate dette temaet om Guds kjærlighet uten å nevne dette emnet som er meg kjært, fordi det handler om kjærlighet til sannheten. Det er i meg, noe knyttet til min natur, jeg hater løgner i alle former siden jeg ble født. Enten det kalles en spøk, en fabel, en bløff, forblir det den avskyelige løgneren, fordi den bedrar menneskets tillit og bare fører med seg ubehagelige konsekvenser av lidelse og desillusjon. Gud gir ham djevelen som Far, det er et argument som oppfordrer til å avsky ham, til å hate ham.

I motsetning til dette bygger det å dele sannheten tillit hos dem som hører den. Jesus Kristus ga dette prinsippet i Matteus 7:12: « **Alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør mot dem det samme. For dette er loven og profetene.** » Ingen av Kristi utvalgte ønsker å bli forført, og han kan ikke selv forføre sin neste. Gud bygger enheten til sine utvalgte på at de deler hans sannhet og hele sannheten, profan eller åndelig. Kjærligheten til løgn er et kriterium for djevelens sønner ifølge Åp 22:15: « **Bort med hundene og trollmennene og horkarlene og morderne og avgudsdyrkerne og hver den som elsker og taler løgn!** » I denne siste uttalelsen bekrefter Jesus de to foregående som er sitert i Åp 21:8 og 27. Denne trefoldige fordømmelsen av « **løgn** » gjelder alle skapninger som han ikke har valgt ut som utvalgte. Og for hans utvalgte er denne rettferdige fordømmelsen

av « **løgnen** » fra Gud svaret på deres største ønske; hans svar på deres « **kjærlighet til hele hans åpenbarte sannhet** ».

Hvilket tegn kan vi identifisere kjærlighet med? Ved å sette pris på nærværet og dele med den guddommelige eller menneskelige elskede. De som elsker hverandre har ingen hast eller ønske om å skilles. Gud gjør ingen feil, og han identifiserer sine utvalgte ved den samme oppførselen overfor ham. Vi forlater ham med anger om kvelden bare for å finne ham igjen om morgenen i en uthvilt kropp. Og studiet av hans åpenbaringer følges av utholdenhet og fasthet. For et ungt ektepar ville isolasjon være ideelt, slik at de, langt fra andre mennesker, kan lære å bygge livet sitt sammen ved å stole på hverandre. Men i det moderne liv har det absolutte motsatte av dette idealet blitt utbredt. Mennesker stimler inn i byer som er like skremmende i sin størrelse som i fristelsene de byr på sine innbyggere. Adskillelsen fra hans utvalgte, fra verden og dens normer, skyldes fortsatt Guds kjærlighet. Han ga et klart vitnesbyrd om dette ved å lede sitt første Israel inn i den arabiske ørkenen, hvor de var fullstendig beskyttet mot den onde innflytelsen fra datidens hedenske folkeslag. Det er derfor ikke vanskelig å forstå at Gud ønsker for sine kristne utvalgte den samme atskillelsen, om ikke fysisk, så i det minste mental og åndelig. De utvalgte i dagens moderne tid vet at på *Kristi gjenkomstdag*, "i «*Den natten skal to av dem ligge i samme seng. Den ene skal tas med og den andre bli latt igjen* », ifølge Lukas 17:34. De som elsker løgn, skal ikke dele evigheten med dem som elsker sannheten som Gud lærer i sin hellige Bibel, selv om de var gift og forble trofaste mot hverandre.

Kjærlighet er grunnen til at Gud skapte frie motparter. Denne kjærligheten er derfor plassert i begynnelsen av hans skaperverk av frie og uavhengige levende vesener, suksessivt, himmelske og jordiske. Og logisk sett gjør dens høyeste betydning den til målestokken og standarden for guddommelig dom. Gud skaper fritt liv for å utvelge sine utvalgte i det, som han identifiserer i henhold til den kjærligheten de har til ham. Og forklaringen jeg vil utvikle her vitner om dette: tro er avhengig av « **intelligens** ». Dan 12,3 og 10 bekrefter denne uatskillelige koblingen som forener « **intelligens** » og utvelgelse: « **De som er intelligente, skal skinne som himmelens klarhet, og de som fører mange til rettferdighet, skal skinne som stjernene for alltid og alltid. .../...»** Mange skal bli rensset, hvite og lutret; de ugudelige skal gjøre det som er ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå, men **de som har forstand, skal forstå**. » Hvordan viser de utvalgte seg å være mer « **intelligente** » enn andre mennesker? Paradoksalt nok, gjennom sin ydmyke og enkle holdning, som lar dem akseptere statusen som skapninger som Gud gir dem. Og som et resultat fører deres intelligens dem til å gå med på å underkaste seg den allmektige Gud som skapte dem. Dette er en naturlig reaksjon som dyr selv er utstyrt med, og som kalles selvbevaringsinstinkt. Det intelligente mennesket har like mye grunn som dyr til å søke å forlenge livet sitt. Dessuten venter en hyggelig overraskelse i sin religiøse forpliktelse for det: det vil oppdage at hans skapergud opphøyer kjærlighet og sann rettferdighet.

Alle vet at, ifølge det populære ordtaket, «kjærlighet kan ikke befales; den kan ikke beordres.» Dette er fordi kjærlighet avhenger av vår personlige natur, der vår vilje ikke spiller noen rolle. Ingen kan forklare hvorfor vi elsker den ene eller den andre tingen. Dette er så sant at et annet ordtak sier: «Smak og farger

diskuteres ikke.» Og det er like sant for ting som for levende vesener, mennesker eller dyr. Så i dette tilfellet, hvordan kan vi forklare dette verset fra 5 Mos 6:4-5 der Gud erklærer: «*Hør, Israel! JaHWéH, vår Gud, er én JaHWéH. Du skal elske JaHWéH, din Gud, av hele ditt hjerte, av hele din sjel og av all din kraft. Og disse budene som jeg gir deg i dag, skal være i ditt hjerte.*» Og i Matt 22:37 siterer Jesus på sin side ordene fra vers 4 og legger til «*og av hele ditt sinn.*» På denne måten vitner han om at en unik guddommelig pakt basert på disse verdiene fortsetter i den nye pakten som hans død vil opprette. Gud er imidlertid ikke uvitende om at kjærlighet ikke kan beordres. Så hvorfor gjør han dette? Svaret er dette: Under dette aspektet av gitt orden beskriver Gud det sammensatte portrettet av de utvalgte som han ønsker å frelse og som han kaller «*Israel*» for å være «seierrike med Gud». Han inviterer mennesker til å oppfylle hans selektive kriterier. De utvalgte kan oppfylle det uten problemer; men resten av menneskeheten kan ikke. Faktisk er denne beskrivelsen ment å ekskludere kandidater til frelse som ikke er verdige den, fordi de ikke oppfyller karakterkriteriene som han krever. Det guddommelige budet «*du skal elske*» fordømmer derfor alle som «ikke elsker» det som er befalt. Og når Gud beskriver frelsesstandarden, dømmer og fordømmer han alt som ikke samsvarer med den. Vers i Bibelen advarer mennesket om måten det nærmer seg Gud på. Og resonnementet om sann «*intelligens*» lar oss forstå at den som hevder å være Gud uten å elske ham, slik han krever, begår en dobbel synd. Dette er fordi det publiserte guddommelige kravet forbyr ham å hevde å være Gud; vel vitende om at hans ulydige ånd gjør ham uverdigg den på en åpenbar og ubestridelig måte. Lydighet og ulydighet er de to støttepunktene for Guds dom. Sann kjærlighet er naturlig lydig, og de utvalgte som elsker Gud og hans bibelske sannheter på en naturlig måte har ingen store vanskeligheter med å rette seg etter de åpenbarte guddommelige kravene. På den annen side er det opprørske vesenet som ikke vet hvordan man skal elske Gud, i henhold til hans standard, ulydig mot ham og likevel hevder å være Gud, for sin frelses skyld. Hans religiøse forpliktelse gjør ham mer skyldig enn et virkelig vantro ateistisk menneske. Dette verset fra Johannes 17:3 bekrefter fullt ut denne analysen: «*Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt.*» Å kjenne Gud er å kjenne hans krav om sann kjærlighet som adlyder og setter ut i livet all hans guddommelige vilje. Dette andre verset fra 2. Tim. 2:19 sier det samme, og legger til en streng advarsel mot «*lovløshet*»: «*Likevel står Guds grunnvoll fast med dette seglet: Herren kjenner sine, og: Den som påkaller Herrens navn, skal avstå fra lovløshet.*» Denne «*lovløsheten*» begynner allerede i det faktum at man gjør krav på Jesu Kristi frelse, mens ulydighet, som gjør den kalte uverdigg, forbyr ham å gjøre det. Og det tredje ^{bud} bekrefter dette forbudet ved å si i 2. Mos 20:7: «*Du skal ikke misbruke JaHWéHs, din Guds, navn. For JaHWéH skal ikke la den være uskyldig som misbruker hans navn.*»

I lignelsen om de to sønnene bekrefter Jesus at lydig kjærlighet er vitnet som lar ham rettferdiggjøre sine utvalgte. Vi finner det i Matteus 21:28–31: «*Hva synes dere? En mann hadde to sønner, og han gikk til den første og sa: 'Sønn, gå og arbeid i vingården min i dag.'*» Han svarte: «*Jeg vil ikke.*» Så angret han og gikk. Han snudde seg til den andre og sa det samme. Og den andre sønnen svarte:

«Jeg vil, herre.» Og han gikk ikke. Hvem av de to gjorde farens vilje? De svarte: «Den første.» Og Jesus sa til dem: «Sannelig sier jeg dere: Toldere og prostituerte skal gå inn i Guds rike før dere.» » Jødene som Jesus taler til gir Jesus det riktige svaret. Ved å gjøre det vitner de om at de er tilregnelige og derfor fryktelig skyldige, fordi de selv oppfører seg som ulydige sønner som sier til Gud: «Jeg er villig» til å tjene deg, men ikke gjør det. Disse to sønnene symboliserte opprinnelig Guds tjenere i de to paktene. Den første sønnen var bildet på hedningene som forble utenfor Guds tjeneste, men på den tiden som var satt for deres omvendelse, viste de seg ekstremt ivrige for hans verk, som de skulle gå inn i gjennom Jesus Kristus. Den andre sønnen utpekte det jødiske Israel, som Jesus fremstilte seg for å fullføre Guds frelsesplan. Ved å kunngjøre at denne sønnen sa: «Jeg er villig, Herre», men han gikk ikke, profeterte Jesus at den jødiske nasjonen skulle nekte å anerkjenne ham som Messias sendt av Gud. Derfor uttrykkes hans dom på denne måten: «Sannelig sier jeg dere: Tolleterne og de prostituerte skal gå inn i Guds rike før dere.» Men denne lignelsen blir oppfylt igjen i den nye pakt, og de to sønnene er igjen representert der, denne gangen i den kristne troen. Mellom de kalte utvalgte og de kalte falne er det fortsatt helliggjørelsen, det vil si konkret lydighet satt ut i praksis, som utgjør forskjellen og rettferdiggjør utvelgelsen i guddommelig utvelgelse.

Når en av hans skapninger hevder å være hans tjener, kjenner Gud hans gjerninger og formen hans tro tar. Den utvalgte adlyder og forherliger ham, men hva med den som ikke adlyder ham? Hans krav på frelse tar form av «**arroganse**» som Gud til slutt straffer med døden, og spesielt med den «**annen død**».

For å forstå Guds tankegang fullt ut, la oss starte med hans frelsesplan. I Åp 17:8 legger vi merke til at Gud kjenner navnene på alle sine utvalgte som ble forløst ved Jesu Kristi blod i løpet av de 6000 årene som var reservert for denne utvelgelsesprosessen. Det er derfor for resten, som gjelder de vantro, de vantro og opprørerne, at han organiserer et program for evolusjonær utvikling. For den guddommelige kreasjonistiske planen har to hovedmål: det første består i å velge sine evige utvalgte, og det andre gjelder dommen og den definitive ødeleggelsen av de uutvalgte. Guds dom tilbyr alltid bare disse to absolutt motsatte valgene: «**liv og godt; død og ondt**». Vi må innse dette, men «Guds bilde» ble funnet i Adam bare før arvesynden. Etter at denne synden ble begått, mistet han dette «Guds bilde», som i ham ble erstattet av djevelens, som han foretrakk å adlyde. Dette «Guds bilde» ble bare funnet i et menneske i Kristus, engelen Mikael inkarnert i Jesus. Ved å spise frukten fra «kunnskapens tre om godt og ondt», symbolet på djevelen i opprør, hadde Adam i sin tur, etter Satan, blitt et «kunnskapens tre om godt og ondt» som bare kunne overføre hans dystre arv av død og forbannelse til hans etterkommere. Etter ham kunne forsoning med Gud bare oppnås gjennom forløsningsverket grunnlagt på Jesus Kristus og hans frivillige sonoffer. Og frem til hans komme til jorden, gikk dyreofringer forut for ham og symboliserte ham siden Adam. Og det er i denne frelsetjenesten at Jesus i Kristus vitner om Guds enorme kjærlighet til sine utvalgte, som han kommer for å frelse ved å sone for deres synder i deres sted.

Guds kjærlighet som dermed demonstreres er av en slik størrelse at bare hans utvalgte kan anslå og verdsette dens verdi. Det er virkelig skandaløst å se

Guds kjærlighet utnyttet og gjort krav på av skapninger, som viser seg fullstendig uverdige til den ved å redusere frelse til en ren religiøs merkelapp. De som lærer disse tingene er mer som romerne, som kaldt slo spiker i håndleddene og føttene til de korsfestede, enn som Jesu Kristi ydmyke apostler, som de imidlertid hevder å være legitime historiske arvinger til. De vet ikke at de blir dømt av Sannhetens Gud, Den Hellige Ånd, som ingenting er skjult for eller kan skjules for. For hans utvalgte er det ingen tvil om at denne perfekte, hellige og rettfærdige Gud har dømt og fordømt disse uverdige vesenene; hans profetiske åpenbaringer vitner om dette. Men fullbyrdelsen av hans dom skjer bare på det tidspunktet han velger å gjøre det. Mens den venter på dette øyeblikket, må den monoteistiske kristne religionen bevare sitt "forvirrede" aspekt som gjør den til arving til innbyggerne i "Babels tårn".

Før vår himmelske Far åpenbarte sin kjærlighet på det sublime nivå, måtte han forberede sitt folk, det kjødelige nasjonale Israel. Vi kan faktisk ikke annet enn å erkjenne den enorme forandringen som kan observeres mellom måten Gud generelt ble sett på og dømt av mennene i den gamle pakt og de i den nye. Oppfatningene av Gud er motstridende i absolutte termer. Akkurat som i den gamle pakt, minnet om den skremmende Gud som talte fra toppen av Sinai-fjellet ble bevart, tror ikke lenger mengden av falske troende i den nye pakt at Gud er i stand til å straffe, drepe og enda verre, utrydde. Og dette resultatet skyldes synet som ble gitt til den korsfestede Kristus, svak og broderlig. Det var derfor nødvendig for Gud å forberede, mellom sine to pakter, et budskap som ville la hans utvalgte forstå årsaken til denne enorme forandringen som den nye pakt skulle føre til, slik at de kunne akseptere den og tilpasse seg den. Dette budskapet er det Gud lærer gjennom vitnesbyrdet til Job, hans "*trofaste og ulastelige tjener*".

Hva tenkte egentlig jødene i den gamle pakt om synd og guddommelig straff? De tre vennene Job møter under sitt smertefulle vitnesbyrd er alle enige om dette punktet: hvis Job blir slått av Gud, er det fordi han har syndet mot Gud. Og denne tanken ble holdt av det store flertallet av jøder, og den er berettiget fordi Moses' skrifter ingen steder lærer at de uskyldige må straffes av Gud; i hvert fall ikke i artiklene i hans lover, for uten at jødene klart forsto eller bemerket det, lærte ritualene med ofringen av uskyldige dyr allerede tanken om at et uskyldig offer kunne erstatte det syndige mennesket, for å bære og sone hans synder i hans sted. Og dermed, i den motsatte ytterligheten, i den nye pakt, kom falsk kristendom til å fordømme tanken om at Gud straffer synd. Sannheten lå selvfølgelig et sted mellom disse to ekstremt motstridende tankene. Og Gud bruker Jobs erfaring ved å åpne himmelen for oss, siden han lar oss oppdage en dialog som han deler med Satan, sin fiende. I dette vitnesbyrdet, før han slår ham, bekrefter Gud sin dom over Job, som han dømmer for å være «*trofast og rettskaffen*». Og han lar oss oppdage hvorfor et uskyldig vesen som ham blir slått av Gud. Job er for sin del fullstendig uvitende om denne utfordringen som setter Satan opp mot Gud, og der han, foran Kristus, som de «to geitene» på «forsoningsdagen», blir gjort til synd, det vil si behandlet som en synder. Hensikten med denne leksjonen er å la hans utvalgte forstå hvorfor Kristus døde i år 30 e.Kr., korsfestet onsdag 3. april, kvelden før påskesabbaten. For Kristus,

perfekt og uskyldig, vil på sin side dø for å sone for sine utvalgte synder. Og etter ham vil også hans apostler og disipler dø, drept selv om de er uskyldige. Men akk, menneskets natur faller alltid i overkant, og den perverse konsekvensen av disse vitnesbyrdene fra Bibelen og historien er at den generelle kristne tankegangen i vår tid anser at det å bli slått i hjel for sin tro utgjør et bevis på ektheten av denne troen. Og ingenting er mer falskt enn denne resonnementet. Faktisk beviser døden og dens aksept absolutt ingenting i vår tid. Det beviste den sanne troen i forfølgelsestider, men siden etableringen av religiøs fred etter 1800 og 1844, demonstreres den sanne troen av kjærligheten til sannheten som læres i Den hellige Bibel, og særlig, siden 1843, av kjærligheten til sannhetene som finnes i tekstene til profetiene i denne hellige Bibelen. Overgangen fra loven til tro var også overgangen fra den "harde" Gud til den "kjærlige" Gud. Sannheten var imidlertid fortsatt annerledes, fordi denne hardheten fra Gud i den gamle pakt allerede var ledsaget av en rekke bevis på hans kjærlighet. Men for å forstå denne "hardheten" som tilskrives Gud, må vi forstå hvordan og hvem Gud tilskriver denne typen tenkning. I sin lignelse tilskriver Jesus dette urettferdige synet på Gud til den utro tjeneren som han avviser og fordømmer. Og denne åpenbaringen tilskriver denne onde dommen, som anser Gud som "hard", til de opprørske jødene i den gamle pakt, men også etter dem til de falske, opprørske kristne i den nye.

I virkeligheten har Gud alltid forblitt den samme kjærlighetens Gud, men han måtte lære opp sine utvalgte gjennom to påfølgende leksjoner basert på behovet for å respektere perfekt rettferdighet. I den gamle pakt lærte de utvalgte standardene for guddommelige lover, det vil si standarden for påkrevd lydighet. I den nye pakt så de utvalgte Gud betale, i deres sted, prisen som hans perfekte rettferdighet krevde. Han ofret sitt liv i Kristus for å forløse sine utvalgte synder for å kunne frelse dem, lovlig, ved å rense dem slik at de ville være i en verdighetstilstand til å dele hans evighet.

Denne studien avslører for oss at Jobs bok ikke bare er historien om en opplevelse av sublim troskap, men også en åpenbart profetisk lærdom. For dens store interesse er å presentere en åpenbaring som vitner om at Gud kunngjør den fremtidige oppførselen til jødene som var samtidig med Kristus. Dessuten avslører den hovedfeilen som nasjonen vil begå, kollektivt, ved å angripe fordømmen, ifølge hvilken: straff utelukkende er forårsaket av synden til den som blir straffet. Og interessen for denne åpenbaringen er svært stor for vår tid, der de samme fordømmene bedrar mengder av falske kristne og falske religioner. Men burde vi bli overrasket over dette? Første Mosebok **profeterer bare** gjennom de syv skapelsesdagene; alle de skapte elementene er like mange **profetiske symboler** på frelsesprosjektet og dets jordiske konsekvenser. Videre, ved å symbolisere Bibelen og dens skrifter om de to paktene, gir Gud dem tittelen sine « **to vitner** » i Åp 11:3, og i vers 10 i dette kapittel 11 leser vi: « *Og de som bor på jorden skal glede seg og fryde seg over dem, og de skal sende gaver til hverandre, **for disse to profetene plaget dem som bor på jorden** .* » De « **to vitnene** » er derfor for Gud, hans « **to profeter** ». Og vi kan da forstå at alt som er skrevet under de to paktene, i denne Bibelen, har et **profetisk formål** . Og at all denne læren er som

kjærlighetstråder som vever rettferdighetens kledning som kreves for den utvalgte statusen til hans forløste kalte.

På slutten av beretningen om Jobs opplevelse åpenbarer Gud sin dom over de fire personenes oppførsel. Han fordømmer de tre vennene og rettferdiggjør Job. På den oppstandne Kristi dag vil Gud fordømme den jødiske nasjonen og dens tre hyrder: den sivile makt, presteskapet og de falske profetene, og han vil tvert imot rettferdiggjøre Jesu tjeneste og apostlenes tro. Deres sorg vil bli forvandlet til den ypperste glede, og tvilen vil bli feid bort og erstattet av sikkerhet. På samme måte og av samme grunner, i sin tid, får Job, Kristus og hans utvalgte belønningen av sann og autentisk troskap. Og vi har sett fra begynnelsen av studiet av dette temaet om sann kjærlighet at slutten på frelsesprogrammet som Gud har implementert er bedre enn begynnelsen, fordi det er i denne slutten at lysets leir får sin belønning; den som rettferdiggjør kjærligheten, for Gud og for hans skapninger.

I denne leksjonen fra Jobs bok må vi merke oss et viktig poeng. Job og hans tre venner ønsker å ære den store Skaperguden og huske grunnene til å ære ham. Dette gjelder også de forskjellige kristne eller monoteistiske religionene i dag. Gud fordømmer imidlertid de tre vennene og rettferdiggjør Job. Forskjellen i Guds dom er derfor basert på de fire mennenes forskjellige natur. Med en visjon av Gud som en hard Gud, profeterer de tre vennene ideelt sett til de vantro jødene som forventet at Kristus skulle gå i åpen krig mot romerne på sin tid. De var derfor ikke i stand til å forstå at Jesus kom til jorden utelukkende for åndelig kamp, fordi han bare kom for å bringe den guddommelige nåden som ble oppnådd gjennom hans sonndød. De kjødelige religiøse menneskene i vår tid er heller ikke i stand til å prioritere strengt åndelige verdier. I motsetning til dette viser Jobs i vår tid seg i stand til dette, og Gud velsigner dem ved å gi dem stadig mer lys, slik at Bibelen blir hatten til den guddommelige magikeren som avslører forklaringene på leksjoner som har blitt misforstått og feiltolket i tusenvis av år.

Denne rollen til Job, som profeterer om Jesus Kristus, får meg til å forstå hvorfor Gud i Esekiel 14 siterer disse tre navnene som modeller for sine utvalgte: « **Noah, Daniel og Job** ». De er alle « **profeter** » for Gud, og bærere av et aspekt av Kristus, og deres tre navn **profeterer tre påfølgende** aspekter av hans verk: « **Noah** » er den typiske utvalgte av de **forløste** som **profeterer** for de før syndfloden; « **Daniel** » er den typiske utvalgte av de **forløste** som **profeterer** for de to paktene; og « **Job** » er den typiske utvalgte av de **forløste** som **profeterer** om Jesu Kristi sonoffer. Hans erfaring forbereder forståelsen av ordene i Jesaja 53:3 til 9: « *Han var foraktet og forkastet av mennesker, en sorgens mann og kjent med sorg; og som en som folk skjuler sitt ansikt for, foraktet vi ham, vi aktet ham ikke.*» Likevel har han båret våre sorger og våre sorger; men vi aktet ham for slått, slått av Gud og plaget. Likevel ble han såret for våre overtredder, knust for våre misgjerninger; straffen som brakte oss fred var på ham, og ved hans sår ble vi leget. Vi har alle gått vill som får, hver vendte seg til sin vei, og Herren har lagt alles vår misgjerning på ham. Han ble undertrykt og plaget, men han åpnet ikke sin munn; lik et lam som føres til slakting, og lik et får som er stumt foran dets klippere, åpnet han ikke sin munn. Han ble tatt bort fra angst og fra dom; og hvem i hans slekt har trodd at han ble utryddet fra de levendes land og slått for

mitt folks overtredelse? De ga ham sin grav hos de ugudelige, hans grav hos de rike, enda han ikke hadde gjort vold, og det ikke var svik i hans munn. »

Den vise kong Salomo, kjent som Predikanten, sa i sin bok med samme navn: « *Ingenting er nytt under solen; det som er, har vært .»* Inspirert av Gud snakket ikke Salomo om tekniske nyvinninger som bare hadde dukket opp siden midten av 1800 ^{-tallet}. Han kom med disse bemerkningene om oppførselen til engler og mennesker. For deres mentale holdninger er konstante uansett tidsalder. Og Gud ser dem fornye de samme syndene som er produsert av opprørske ånder som kan sammenlignes med hverandre. Og blant mengder finner han sine utvalgte, få i antall, men som alene rettferdiggjør hans frelsesplan. For det er for å velge dem at han viser en virkelig guddommelig tålmodighet overfor vesener hvis handlinger aldri slutter å irritere ham. Og i sin guddommelige visdom organiserte han sitt selektive prosjekt ved å tilby menneskeheten vitnesbyrdet om en unik jordisk opplevelse, som er ment å være kjent for alle mennesker. Gud ga seg selv på jorden et folk som han underviste og ledet guddommelig, i sin guddommelige kraft og standard. Dette faktum er i seg selv et sant mirakel, for ingen andre folk i jordens historie har kjent dette privilegiet.

Han ga dette folket navnet « **Israel** », som han allerede hadde gitt patriarken Jakob etter at han hadde kjempet med ham om natten. Etter at Jakob hadde motstått denne kampen lenge, satte Gud en stopper for kampen ved å slå ham på hoften. Jakob oppdaget at han kjempet med Gud og ba Gud om å velsigne ham. Gud uttalte deretter sin velsignelse og ga ham navnet « **Israel** », som betyr: seirende med Gud. Dette navnet gjelder derfor først og fremst Jakob selv, men i en profetisk symbolsk kapasitet vil dette navnet også åndelig betegne innsamlingen av de utvalgte frem til Jesu Kristi gjenkomst våren 2030.

Folket som kommer ut av slaveriet i Egypt får også dette navnet. Men det er ikke bare de utvalgte som kommer ut av dette landet, for de virkelig utvalgte er svært sjeldne i denne mengden som Gud har frigjort. Denne befolkningen, som kjødelig stammer fra Abraham, er som de andre mennene spredt over alle bebodde land. De er verken bedre eller verre, og dermed, samlet, utgjør de et eksempel på alle normene for menneskelig karakter og natur, med alle deres egenskaper og deres mangler. Og denne presisjonen er viktig for å forstå den vantro og opprørske oppførselen som dette folket vil demonstrere i løpet av de 1500 årene av sin tidligere pakt med Gud. Israel hadde den intellektuelle kunnskapen om guddommelige læresetninger, men det hadde også den opprørske naturen til de andre folkene på jorden. Det er derfor de 1500 årene av deres erfaring og deres oppførsel overfor Gud utgjør en referansemodell for alle folk på jorden. Men denne modellen er den for feilene og syndene som er begått gjennom hele deres historie. Og i Bibelens beretning om deres erfaringer finner vi av og til virkelig utvalgte utvalgt av Gud. De skiller seg ut fra resten av folket ved sin eksemplariske trofasthet.

Når Salomo erklærer: « **Ingenting er nytt under solen** », refererer han til feilene som Israel begikk; feil som menneskene vil gjenskape under den nye pakten. Vår tids syndere har ikke funnet opp noe. Synderne i Sodoma og Gomorra og de i den jødiske nasjonen har gått foran dem. Dette er grunnen til at det kjødelige Israel fortsatt er referansemodellen for den opprørske holdningen som

Gud fordømmer til det punktet at den ødelegger den, i år 70 e.Kr. av de romerske troppene som de stadig gjorde opprør mot, etter å ha motarbeidet Gud direkte som var skjult i mannen Jesus Kristus.

Etter denne jødiske erfaringen kan mennesker over hele jorden, som oppdager den ved å lese Bibelen, kjenne og oppdage den usynlige levende Guds karakter. Den fortjener derfor navnet « *to vitner* » eller « *to profeter* » som Ånden gir den i Åp 11,3 og 10, fordi dens rolle er å vitne og profetere om fremtiden for Gud, siden fortidens feil uunngåelig vil bli fornyet av alle mennesker av en opprørsk og utakknemlig natur. Men heldigvis for de utvalgte vitner Bibelens historier også stadig om Guds tålmodige kjærlighet. For han gjør forskjellen mellom sine tjenere. Han velsigner de troende og oversvømmer dem med sitt lys, og kaster dem som undervurderer, og derfor forakter, hans makt, hans herlighet, hans åpenbarte og uttrykte vilje og hans helligste profetiske åpenbaringer, ned i uvitenhetens og uforståelsens mørke.

Ved å opprettholde denne jødiske modellen som en referanse for all tid, vel vitende om at « **Gud ikke forandrer seg** », slik han sier i Mal 3:6, er ethvert menneske i stand til å vite hvordan Gud dømmer ham. Den store skaperguden kan dermed velge ham, hvis han finner ham verdig, eller tvert imot, la ham følge en motstridende, opprørsk vei som fører ham til endelig, definitiv ødeleggelse. Og det er slik at han, ved å observere deres gjerninger, kan dele dem inn i to absolutt motsatte leirer. Han plasserer på sin høyre side, på siden av sin velsignelse, de han dømmer som « *intelligente* », og han plasserer på sin venstre side, på siden av forbannelsen, de han dømmer som « *onde* ». Dette emnet fortjener å bli understreket, fordi det motsatte av « *de intelligente* » er de uvitende eller de dumme. Men Gud velger å sette ham imot « *de onde* », noe som lar ham samtidig avsløre to typer motsetninger av stor betydning for ham. Ved deduksjon forstår vi at de to leirene setter de gode opp mot de « *onde* » - det vil si de gode opp mot de onde, og de « *intelligente* » opp mot de dumt uvitende. Og hvis Gud fordømmer « *de onde* », er det fordi ondskapen deres først og fremst anvendes mot ham.

Gud er kjærlighet, fullkommen og perfekt kjærlighet. For å avvise en slik kjærlighet må man derfor være « *ond* », utakknemlig og ufølsom. Denne karakterstandarden er tydeligvis ikke egnet til å fremme et forhold til Ham. Men hva ligger i slike menneskers sinn, etter nærmere ettertanke? Et forferdelig ønske om uavhengighet og total frihet. Ikke-troende sier ofte til oss: «Jeg skulle gjerne tro, men jeg har ikke troen.» De tar feil om tro og tror at det er en gave som faller fra himmelen. Tro er en demonstrasjon av sann « *intelligens* » som tar hensyn til alle fakta i et problem og inntar den nødvendige oppførselen. Gud gir ikke tro, siden Han søker den fra mennesker, og troen Han finner og aksepterer blant dem blir næret og derfor økt av Ham. De som hevder at de ikke kan tro, lammer seg selv av frykten for å miste noe av eller hele sin hellige frihet. De vet innerst inne at det å nærme seg Gud som kontrollerer alt, styrer alt og dømmer alt nødvendigvis vil kreve at man gir opp og mister sin frihet. Så de gjemmer seg bak det falske påskuddet: «Jeg kan ikke tro.» Men hva ber Gud dem om å tro? Ikke annet enn de historiske vitnesbyrdene som er skrevet av mennesker i løpet av de 1600 årene siden Bibelen ble skrevet. I det sekulære livet finnes det mange støtter og referanser til historiene i Bibelen. Vår kalender hevder å være grunnlagt på

Jesu Kristi fødsel, og den syvdays lange uken som preger vår eksistens har sitt grunnlag i de syv dagene av den opprinnelige guddommelige skapelsen. Datoene for hendelser som er registrert av historikere fra den kristne æra, er alle etablert på denne kristne kalenderen. Det er derfor ikke vanskeligere å tro på den historiske eksistensen av figuren Jesus Kristus enn på Vercingetorix, Julius Cæsar eller Karl den store. Evnen til å tro er derfor ikke i tvil og forblir bare et påskudd for å rettferdiggjøre nektelsen av å forplikte seg til lydighet mot Gud. Og fra da av, fordi de forakter og avviser hans kjærlighet forstørret i Jesus Kristus, betegner Gud dem med rette som de « *onde* ».

Og å forstå at i motsetning til de utvalgte som Gud kaller « *intelligente* », er deres oppførsel og valg dumme og meningsløse, disse « *onde* » møter en elendig slutt som tydelig avslører og bekrefter deres dumhet. På Noahs tid, der demonstrasjonen ble gjort, førte nektelsen av å adlyde Guds vilje til at de opprørske folkemengdene druknet sammen med alle dyrene under flommens vann. Men samtidig overlevde den « *intelligente* » Noah og hans familie i arken som ble forberedt og bygget etter Guds ordre. Dette eksemplet presenterer for menneskene konsekvensen som deres åndelige posisjon vil bære, i alle tider, frem til verdens ende markert våren 2030, av den synlige himmelske og strålende gjenkomsten av vår guddommelige Frelser og Herre Jesus Kristus.

De skjulte uuttalte bibelleksjonene

Disse uuttalte lærdommene er subtile og ekstremt verdifulle for å kunne bruke Bibelen på en god måte. De var faktisk ikke klart formulert, men bare antydning av læren gitt av Jesus Kristus.

Vi vet at Bibelen presenteres for oss på grunnlag av « *to vitner* » eller «to påfølgende vitnesbyrd» som menneskeheten urettferdig kaller «to testamenter», fordi den som «bevitner» forble i live hele tiden. For hvis Jesu fysiske kropp kunne dø og oppstå igjen, var Guds Ånd, som var inkarnert i ham, av natur udødelig. Derfor er de « *to vitnene* » for Gud grunnleggerne av de to paktene; for den første, Moses, som mottar kunnskapen om den guddommelige lov, og for den andre, Jesus Kristus, som kommer for å stadfeste syndenes tilgivelse.

Faktisk ble denne splittelsen profetert av Jesus i lignelsen om «vingårdsmennene». Under den gamle paktens tjeneste sendte Gud, vingårdens Herre, sine tjenere, sine profeter, til vingårdsmennene i den jødiske nasjonalstaten. De ble alle forfulgt og dårlig mottatt av vingårdsmennene. Da vingårdsmesteren så dette, bestemte han seg for å sende sin egen sønn, og hans vitnesbyrd ble behandlet som de tidligere tjenernes. Her er i virkeligheten overgangen fra den gamle pakten til den nye; det vil si, på tidspunktet for Kristi død. Vingårdsmesteren tok forvaltningen av vingården sin fra vingårdsmennene i den jødiske nasjonen og ga den til de nye, omvendte hedenske vingårdsmennene.

Denne lignelsen gir oss en bedre forståelse av hvordan frelsesprosjektet gjennomføres og organiseres. For på et pedagogisk nivå er lærdommene som skal læres avgjørende.

Den første av disse lærdommene er å utfordre den bibelske inndelingen av de to paktene. Selv om det er sant at evangeliene forteller om Jesu Kristi opplevelse fra hans fødsel til hans oppstandelse, er det også sant at tiden mellom hans fødsel og hans død er oppfylt under normene i den gamle pakt. I virkeligheten opphører den gamle pakt først i det øyeblikket vår Frelser Jesu Kristi død. Så tiden i den gamle pakt dekker nesten hele tiden av evangeliefortellingen. Og dette er verdt å merke seg, fordi lærdommen som gis minner oss om at frelsesnормen er jødisk. Tjenerne og sønnen sendt av Gud var jøder i den gamle pakt. Og Jesus passer gjennom hele sin tjeneste på å respektere, ære og sørge for at hans apostler og disipler respekterer lovene i den gamle pakt. I åndelig forstand er evangeliene derfor knyttet til den gamle pakt. Dette bekrefter lærdommen som presenteres i kapittelet «Sann kjærlighet». Modellen for den frelste mannen er den omvendte jøde, forberedt suksessivt av døperen Johannes og av Jesus Kristus.

Døperen Johannes gjør sine samtidige oppmerksomme på behovet for å sette en stopper for syndens utøvelse. I følge Matteus 3:2 og 8 er budskapet hans: « **Omvend dere! For himmelriket er nær ... Bær derfor frukt!** » Han etablerer dåpsritualet der den dømte vitner om sitt valg og sin beslutning om å bære « **omvendelsens frukt** ». Etter ham, ifølge Matteus 4:17, går Jesus, lignelsens «sønn», inn i sitt «vitnesbyrd». Han sier på sin side: « **Omvend dere! For himmelriket er nær** .» På overflaten opptrer Jesus som en disippel av Johannes siden han gjentar budskapet sitt ord for ord. Johannes hadde imidlertid vitnet om Jesus at han « *ikke var verdig til å løse opp skoene hans* »; dette på grunn av Jesu Kristi skjulte guddommelighet; men også, uheldigvis for ham, fordi Johannes skulle bevise sin mangel på tro ved å spørre ham fra fengselet sitt, ifølge Matteus 11:3: « **Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?**» Dette er spørsmålet som dreper og dreper ham. I Matt. 11:11 avslutter Jesus med å erklære om ham: « *Sannelig sier jeg dere: Blant dem som er født av kvinner, har ingen stått opp større enn døperen Johannes. Likevel er den minste i himmelriket større enn ham* .» Jeg tror jeg kan si at ingen har lagt merke til denne forferdelige fordømmelsen av døperen Johannes av Jesus Kristus selv før meg. Og denne setningen lar oss forstå hvorfor døperen Johannes dør halshugget etter anmodning fra Salome, datteren til kong Herodias' utro kone. Gud tilgir ikke Johannes for hans mangel på tro, for han er uten tilgivelse, etter å ha hørt Guds ord fra himmelen, sitert i Matt. 3:16-17: « *Da Jesus var døpt, steg han straks opp av vannet. Og se, himmelen åpnet seg, og han så Guds Ånd dale ned som en due og komme over ham. Og se, en røst fra himmelen sa: ' Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har velbehag i . '* » Ifølge Matt. 17:5, på Forklarelsens berg, hører Peter, Jakob og Johannes de samme ordene: « *Mens han ennu talte, overskygget en lysende sky dem. Og se, en stemme fra skyen sa: ' Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag . Hør ham! '* »

Guds rettferdige strenghet blir anvendt mot døperen Johannes, nettopp på grunn av det enorme ansvaret hans profettjeneste pålegger ham. Han var ansvarlig for å forberede et folk for troen, men selv manglet han den uunnværlige troen, som Hebr 11:6 erklærer om: « *Uten tro er det umulig å behage Gud . For den som kommer til Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham .* »

Tro er ikke bare å tro at Gud eksisterer. Det Gud kaller tro er en logisk og konsekvent helhetlig oppførsel fra hans tjenere. Den som tror at Gud eksisterer og at han er « *en lønner for dem som søker ham* », unngår å vanære ham, og tvert imot gjør alt for å forherlige ham og behage ham. Som mange mennesker før og etter ham, var døperen Johannes for overfladisk og unnlot å sette sin lit til Gud og hans mirakuløse vitnesbyrd. Hans dårlige personlige vitnesbyrd var desto mer alvorlig fordi hans oppdrag nettopp var å forberede det jødiske folket til å gå fra lovens tjeneste til troens tjeneste. Men disse to tingene er feilaktig motsatt. For tro på Kristus får ikke en til å forlate lydig praksis overfor Gud. Tvert imot styrker den den ved å gi den en motivasjon av kjærlighet.

Den tilsynelatende motsetningen som Paulus vektlegger i sine skrifter mellom «loven og troen» eller «nåden» blir misforstått. Paulus ser på den jødiske religionen uten Jesus Kristus som en del av loven, det vil si den religiøse normen som utelukkende er basert på forløsningen av synder oppnådd ved dyreofre. I følge Dan 9,27, « *midt i uken* » av hans tjenesteår og « *midt i uken* » av påsken, ved sin død 3. april 2030, etablerer Jesus begynnelsen på den nye pakten, denne gangen basert på ofringen av sitt eget blod. Hans frivillige sonoffer setter en stopper for ritualene med « *ofre og offergaver* » av dyr, slik det er spesifisert i begynnelsen av verset i Dan 9,27: « *Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke, og midt i uken skal han opphøre med offer og offergaver. ...* » Ved å sitere « *offeret og offergaven* » i entall, betegner Gud spesielt « *offeret og offergaven* », som den guddommelige loven kaller « *det evige offeret* », som ble ofret kontinuerlig morgen og kveld i den gamle pakt; som Jesus erstatter med sin evige forbønn, og som han bekrefter ved å si i Matt 28,18–20: « *Jesus gikk bort og sa til dem: Meg er gitt all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.* »

Etableringen av den nye pakt medførte derfor virkelige endringer i den jødiske religionen. Men disse endringene er bare de som ble pålagt av Kristi død, det vil si endringer som utelukkende gjelder ritualene rundt dyreofringer og årlige religiøse festivaler, hvis profetiske rolle opphører fordi oppfyllelsen av dem realiseres i Jesu Kristi inkarnasjon og sondød.

Selve Bibelens tilsynekomst lærer oss en lekse. Tekstene i den gamle pakt er mye viktigere enn tekstene i den nye. Grunnen er at tekstene i den gamle pakt lærer den sanne Guds religiøse norm. Gjennom disse læresetningene bygger og trener Gud sine tjenere slik at de adlyder ham og bærer hans hellighets natur. Etter denne forberedelsen av sine tjenere kommer Gud i Jesus Kristus for å fullføre en formalitet som er smertefull for ham, uunnværlig og uunngåelig, for å frelse, **juridisk sett**, sine utvalgte fra all menneskets historie. Og det er først i hans oppstandelses time at Jesus setter sin forløste kirke i handling. Den er etablert på grunnlag av hans " **12 apostler** " frem til verdens ende, men profetisk bare frem til 1843; datoen da de helliggjorte utvalgte tar som symbol aspektet av " **12 stammer** " ifølge Åp 7.

Overgangen fra lov til tro er også en overgang av åpenhet for hedninger som konverterer til Kristi religion. Men overgangen skjer gjennom en overlapping

av tiden gitt til den jødiske nasjonen og den åpenheten for hedninger. Daniels profeti avslutter årsuken for Jesu Kristi tjeneste høsten år 34. På dette tidspunktet gir Gud to budbringertegn: diakonen Stefanus' død og pinse. Stefanus' død avslutter den jødiske nasjonens nåde. Og pinse bekrefter den åndelige autoriteten til Jesu Kristi apostler. Det er først etter disse to tegnene at Gud deretter bringer omvendte hedninger inn i sin kristne kirke. Og der mottar de dåp og læren om « **Moseloven** », ifølge Apostlenes gjerninger 15:19-21: « *Derfor mener jeg at vi ikke skal vanskeliggjøre dem blant hedningene som vender seg til Gud, men at vi skal skrive til dem at de skal avholde seg fra avgudsdyrs urenhet, fra utukt, fra det som er kvalt, og fra blod. For Moses har fra gammelt av hatt i hver by dem som forkynner ham, siden han blir lest i synagogene hver sabbat .* » Her har Gud igjen gitt meg privilegiet å fremheve viktigheten av dette vers 21, som bekrefter utvidelsen av læren om « **Moseloven** » til kristne som kom fra hedendommen. Vi må forstå formålet med brevet skrevet av Jakob. Det har ikke som mål å erstatte « **Moseloven** », men å oppsummere noen viktige prinsipper som består i å « *avholde seg fra avgudsdyrs urenhet, fra utukt, fra kvalte dyr og fra blod* »; alt som ikke respekteres i læren gitt av biskopene i Roma, de ortodokse og de nåværende protestantiske kirkene. Disse forskjellige formene for falsk kristendom respekterer derfor ikke de doktrinære grunnlagene som opprinnelig ble foreskrevet for den nye pakten. Men denne nåværende mangelen på respekt dukket først opp i frafallet fra kristendommen som ble frigjort av den romerske keiser Konstantin i 313, ved hans dekret i «Milano» som satte en stopper for deres ti år med forfølgelser som startet i 303. Hans fred etablerte synden som ble legitimert og legalisert av det romerske pavedømmet etablert i 538.

Jeg setter inn denne merknaden angående «Moseloven » fordi dette uttrykket forvrenger virkeligheten i fakta. Moses er faktisk ikke forfatteren av de fem bøkene som er knyttet til ham. Han var bare skriveren, fordi hans rolle ganske enkelt bestod i å skrive på pergamentruller ordene som Gud dikterte til ham under møtet deres i møteteltet, det vil si i tabernaklet som opprinnelig gikk forut for tempelet som ble bygget av kong Salomo. Uttrykkene er misvisende, fordi «Moseloven » faktisk er « **Guds lov** »; noe som gir den en mer formidabel karakter, fordi å forakte den er å forakte Gud, dens sanne forfatter. I lys av syntesen av hele Bibelen skiller « **Moseloven** » seg ut fra alle de andre bøkene på grunn av fullstendigheten i dens lære. Alle lærdommene som Gud ønsker å gjøre kjent for mennesket presenteres i disse fem bøkene: « **1. Mosebok** », Skapelsen, Adam, flommen, Abraham, Israel; « **2. Mosebok** », Moses, utvandringen fra Egypt, Guds ti bud og det 40 år lange oppholdet i ørkenen; « **3. Mosebok** », de guddommelige offer- og helselovene; « **5. Mosebok** og **4. Mosebok** », historiene om livet i ørkenen, de guddommelige velsignelsene og forbannelsene fra den første tiden av det kjødelige Israel, etablert av Gud, det vil si det historiske vitnesbyrdet om det første Israels oppførsel.

Det som gjør « **Moseloven** » så fullstendig, er at den inneholder både standarden for lover som Gud har godkjent og pålagt sine jordiske skapninger, men også det historiske vitnesbyrdet om oppførselen til aktørene i denne utvandringen fra Egypt. «Moseloven » hadde derfor allerede sagt alt som måtte

sies; mennesket blir advart av dens vitnesbyrd, og det må vite at dommene som Gud avsier, blir anvendt uten svakhet og med rettferdighet.

Dommernes bok » åpner Bibelen vitnesbyrdet om den gamle paktens historie, som vil fortsette frem til Jesu Kristi død. De andre historiske og profetiske bøkene er alle vitnesbyrd som forteller om det jødiske folkets handlinger, de gode og de onde, som deres sanne profeter fordømmer. Og de utvalgte, opplyst og velsignet av Gud, kan forstå at denne «Moseloven » skulle tjene som grunnlag for å definere synden som består i å være ulydig mot ham. Den kunne dermed rettferdiggjøre eller fordømme menneskene i de to påfølgende paktene i menneskets historie. Merk at Guds ti bud som presenteres i 2. Mosebok 20, omtales som « **frihetens lov** » i Jakob 2:12: « *Tal og gjør som om dere skulle dømmes etter en frihetens lov ...* »

Etter adventistenes trosprøver i 1843 og 1844, hva ber Gud om av de som kalles «adventister» og som han anerkjenner og helliggjør? Ingenting annet enn å vende tilbake til den riktige forståelsen av standardene som ble anerkjent, lært og praktisert av hans første apostler. I 1844 lukket Gud parenteser som er preget av den mørke læren som ble konstruert fra 313 og utvidet mellom 538 og 1843. Fra 1844 og utover må de siste hellige som Gud har valgt, vende tilbake til den doktrinære standarden som ble etablert for apostlene og gjenopprette « *Moseloven* » sin forlatte formative verdi. Det er i denne forstand at respekten for sabbaten og reglene for sanitærliv igjen må respekteres og praktiseres. Men kjærligheten til sannheten er ikke påtvunget, og kjærligheten til sannhetene som Gud har profetert, vil i alle tilfeller forbli frukten av vår individuelle og strengt personlige natur.

Denne studien har nettopp vist at den gamle pakt er essensiell for vår dannelse, fordi den nye pakt først og fremst bare gjaldt Jesus Kristus og hans frelsende rolle som det guddommelige sonofferet, perfekt på alle måter: syndfri, fullkomment rettferdig og lydig. Menneskets frelse hviler derfor på dets åndelige dannelse og på gyldigheten av tilgivelsen som Jesus Kristus oppnådde. Og i denne frelsen for de utvalgte utfyller de bibelske « **to vitnene** » hverandre for å bygge guddommelig frelsende nåde. Den første omdanner de utvalgte i Guds tapte bilde; den andre gir tillatelse til at de kan komme inn i det evige liv.

Den russisk-ukrainske krigen og aktuelle hendelser

7. juni 2023 fikk jeg vite fra en TV-nyhetskanal at Sveits autoriserer reeksport av våpen til Ukraina. Dermed går de fra sin nøytralitet som ble etablert siden 1815. Jeg bemerker her igjen tegnet på deres fremtidige forpliktelse sammen med de utro kristne vestlige nasjonene. De vil derfor dele i skadene som den fremtidige russiske aggresjonen mot hele Vest-Europa vil forårsake.

Den 6. juni eksploderte Kakhovka-demningen ved Dnepr-elven nord for Kherson. Både russere og ukrainere skylder på hverandre for denne eksplosjonen. Og naturligvis er alles meninger rettet mot den ene eller den andre siden. Imidlertid glemmer disse menneskene å ta hensyn til en annen aktør som har

fordelen av å være usynlig; hans navn: Jesus Kristus, den allmektige skaperguden. Her er min tolkning av disse hendelsene.

Fra Bucuresti i Romania ble det rapportert om et seismisk skjelv, registrert klokken 02:50 natten til 6. juni, i området der demningen eksploderte. Menneskelige konstruksjoner er solide og robuste for menneskeøye. Men hva er de for Gud? Konstruksjoner laget av armert betong med svært høy styrke er imidlertid ikke annet enn halmstrå for Skaperguden, som slipper løs sin ubegrensede destruktive kraft gjennom jordskjelv, vulkaner og tsunamier. Det er kjent at den russiske leiren hadde deponert et lager av eksplosiver inne i demningen med sikte på å detonere den om nødvendig. Det ble imidlertid ikke gitt noen ordre om dette, og ofrene for den resulterende flommen er like mye ukrainere som russiske. Andre scenarier er mulige. Alt som skal til er én person for å lykkes med å infiltrere demningen, plassere en detonator på riktig sted og detonere lageret av eksplosiver ved hjelp av en enkel mobiltelefon utenfra. Og denne muligheten virker desto mer gjennomførbar for meg gitt at den russiske leiren langt fra er samlet, siden grupper av russiske opprørere som er imot president Putin har dukket opp i Belgorod-regionen. Motstandskjempere klarte riktignok å skyte opp to droner mot Kreml-kuppelen i Moskva, men på den annen side kan ekstremistiske støttespillere av regjeringen også stå bak dette initiativet; alt er mulig. Uorden hersker i den russiske leiren på grunn av gjentatte militære feil og den ukrainske leirens ledelse utelukkende basert på presisjonen i våpnene levert av Vesten. Russland betaler for tiden prisen for manglende krigsforberedelser og fraværet av høyteknologiske konvensjonelle våpen som den vestlige leiren besitter. I nesten tjue år med kontinuerlig makt har Vladimir Putin forsøkt å prioritere utviklingen av atomvåpen og hypersoniske oppskytningsraketter. Russerne er uslåelige og uten sidestykke i denne forbindelse. Men spesialoperasjonen som ble iverksatt mot Ukraina krever først og fremst disse ultrapresis konvensjonelle våpnene, som Russland ikke besitter. Russland er derfor for tiden tvunget til å gjøre motstand så godt de kan for å unngå å miste territoriene som ble tatt fra Ukraina siden 2022. Russlands uforberedelse ligner på den franske hærens i 1940. Også den trodde seg i stand til å beseire Nazi-Tyskland slik den hadde gjort i 1918. Men Adolf Hitler hadde avansert sitt militære utstyr, og de kraftige tyske stridsvognene knuste de små stridsvognene som utstyrte den franske hæren, og Frankrike måtte på sin side bøye seg og akseptere de ydmykende betingelsene i våpenhvilen som ble innført av Tyskland.

Jeg vender tilbake til eksplosjonen av denne demningen, fordi jeg har i tankene at Skaperguden sender et budskap til menneskeheten gjennom denne handlingen. Han kunngjør ødeleggelsen av de menneskelige verkene som har angrepet den naturlige ordenen av livet på jorden. Demningene ble bygget for å produsere hydraulisk elektrisitet for å dekke de tekniske behovene i det moderne liv. Men det første offeret for denne menneskelige konstruksjonen var selve elven. Og jeg er spesielt følsom for emnet, fordi jeg bor i Valence sur Rhône, og jeg kan vitne om at denne elven, som jeg kjente i min ungdom, voldsom, ren og gjennomsiktig, har vært offer for en rekke demninger som bryter strømmen og bremser dens flyt, og i dag fremstår som et stort og vidstrakt område med urolige

og usunne vannveier. Seks år før den store guddommelige dommen er det på tide at menneskene innser skaden de har gjort på jorden, havet, elvene og bekkene. I utviklingen av den fremtidige russiske aggresjonen mot Vest-Europa, inkludert Frankrike, er det sannsynlig at demningene som er bygget på elvene vil bli ødelagt av bombing. Rhône vil dermed gjenoppta sin frie ekspansjon og sin strøm av opprørte vannveier. Og i sin fullkomne rettferdighet vil Gud bruke denne naturen som ble skadet av demningene til å forbanne menneskene som ødela den. Den enorme flommen forårsaket av Dnepr druknet mennesker og mengder av dyr hvis kroppar vil råtne og bli årsakene til overføring av forferdelige smittsomme sykdommer som vil infisere regionen og spre seg over jorden til andre land; dette blir fremmet av sommervarmen.

Mennesket vil oppdage at vann er det beste for det, men at det også kan bli dets verste og dødeligste fiende. Denne naturlige plagen ble kunstig produsert av mennesker i deres vanvittige kamp mot det naturlige livet. I flere år nå har menneskeheten vært bekymret for den observerte globale oppvarmingen. Den ignorerer at Gud, etter sin egen beslutning, har intensivert varmen som utstråles av solen, uten at mennesket er ansvarlig. Men nettopp denne plagen får mennesket til å anklage seg selv for reelle feil begått mot naturen skapt av Gud. Og selv om han ikke forårsaker global oppvarming, er det nyttig for ham å innse skaden han begår mot det naturlige livet. Og jeg minner dere her om at han, om så bare gjennom 2100 atomprøvesprengninger utført siden 1945, faktisk har bidratt til å varme opp jordens atmosfære. Dessuten skaper hver rakett som er skutt opp for å sette en satellitt i bane et hull i ozonlaget, som beskytter jorden mot ultrafiolette solstråler. Brennbanen til oppskytningsrakettene gjennomfører dette ozonlaget, som blir til en sil, slik at flere og flere ultrafiolette stråler kan nå jordoverflaten. Sollyset er dermed allerede i ferd med å bli til ild, og brenner delvis jorden og dens innbyggere.

Ødeleggelsen av Kakhovka-demningen åpenbarer dermed Guds beslutning om å gjenopprette den naturlige ordenen i Dnepr-elven. Elven har lenge vært kontrollert og temmet av menn som bygde et reservoar på 28 millioner kubikkmeter rundt den, men strømmen har plutselig blitt intensivert, og den vil snart, med full frihet, gå tilbake til sin opprinnelige bane. I dag forbereder den seg på å hevne de lange årene med fangenskap. Fra et militærstrategisk synspunkt kommer denne flommen på et beleilig tidspunkt for russerne, ettersom den vil forhindre ukrainske angrep i dette oversvømte området.

På TV-apparatene begynner journalistene og gjestene deres, forbløffet, å innse hvordan krigen Russland har ført mot Ukraina på kort tid har lyktes i å forandre hele den globale internasjonale situasjonen. De er fortsatt bare i begynnelsen av sin oppdagelse og har fortsatt det verste å oppdage i nær fremtid. Som et forvarsel om den kommende atomkrigen, blir atomrisikoen allerede tydelig når det gjelder det største kjernekraftverket på det europeiske kontinentet: Zaporizjzja, som huser seks atomovner. Forbrenningskamrene, som for tiden er stengt, må kjøles ned med enorme mengder vann, tidligere levert av Dnepr. Siden demningen sprakk, har kjølevannet blitt hentet fra et nødbasseng designet for dette formålet. Men hvis vannstanden blir utilstrekkelig, kan anlegget bli et nytt «Tsjernobyl», seks ganger større og mer ødeleggende. Disse kjedene av dødelige

handlinger utgjør bevis på at den store Skaperguden faktisk har begynt å slippe løs de demoniske « **fire englene** » i Åp 7:3 og 9:15. De er nå autorisert av Gud til å « **skade jorden, havet, trærne** » og vannet. Det er ikke lett for Gud, og enda mindre for demoner og djevelen, å tvinge mennesker til å utløse en dødelig krigslignende konfrontasjon som de ikke ønsker. Den veletablerte fredssituasjonen passet alle folkeslag fordi den favoriserte handel og berikelsen av de rikeste blant dem. Basert utelukkende på sin menneskelige intelligens har mennesker alltid trodd at atomvåpen bare var en avskrekkende virkning, fordi ingen ville være tåpelig nok til å bruke dem. Imidlertid eksisterer og utvikler denne galskapen seg så snart Gud vil det. I sin irreligiøse oppførsel ignorerte de denne muligheten, og i løpet av de siste seks hele årene av kollektivt liv som gjenstår foran oss, vil de oppdage og lide alle de dødelige destruktive formene de fryktet.

I Åp 11:18 finner vi dette verset som presenterer programmet som Gud har satt for våre siste syv år av liv på den nåværende syndige jorden: « **Folkene ble vrede , og din vrede er kommet , og tiden er kommet for å dømme de døde og for å lønne dine tjenere profetene og de hellige og dem som frykter ditt navn, små og store , og for å ødelegge dem som ødelegger jorden.** » Gud presenterer oss i kronologisk rekkefølge suksessivt:

1. ^{handling} : **nasjonene ble vrede** : den tredje verdenskrig eller den « **sjette trompeten** » i Åp 9:13 begynte i Ukraina siden 24. februar 2022, det vil si ved begynnelsen av den sanne tolvte måneden i det guddommelige solåret.

2. handling: **Din vrede er kommet** : tiden for de « **sju siste plagene av Guds vrede** »; temaet i Åp 16 som oppfylles i løpet av de siste 6 månedene av året 2029 .

3. handling: ^{Tiden} **er inne for å dømme de døde, for å belønne dine tjenere profetene, de hellige og de som frykter ditt navn, små og store** : Med Jesu Kristi strålende gjenkomst blir trofaste adventister og andre forløste mennesker fra den jordiske historien forvandlet eller oppstått og ledet til Guds himmelske rike, hvor de i løpet av den store sabbaten på « **tusen år** » skal dømme de opprørske døde. Denne **himmelske dommen** åpenbares i Åp 4,4 ved bildet av de « **24 tronene** » som får sin forklaring i Åp 20,4: «... Og jeg så troner, og dem som satt på dem ble det gitt **makt til å dømme** ...» De « **tusen årene** » begynner vårdagen i 2030, det vil si 20. mars 2030.

4. handling: ^{ødelegg} **dem som ødelegger jorden** : Gud retter tydelig denne anklagen mot opprørske mennesker og opprørske himmelske engler. Sammen, under djevelens, Satans, herredømme, **ødela de jorden** gjennom kjemi og falsk teknologisk fremgang. Vitenskapen har gjort det mulig å lage kunstige molekyler av uforgjengelige, skadelige materialer som teflon, som er veldig praktisk og desto mer forførende; asbest, også veldig nyttig og verdsatt i sin tid. Men dette er bare to eksempler blant utallige andre, som plantevernmidler og gjødsel laget av ammoniakk, hvis produksjon i Ukraina plutselig vil bli kraftig redusert på grunn av flommen forårsaket av den delvis ødelagte demningen ved Dnepr. I kronologisk rekkefølge fullføres handlingen med å ødelegge « **dem som ødelegger jorden** » ved den « **siste dommen** » og « **den annen død** » som gis i «**ildsjøen**», temaer som behandles i Åp 20:7 til 15: « **Og når de tusen år er til ende , skal Satan bli løslatt fra sitt fengsel, og han skal gå ut for å forføre folkeslagene som**

er ved jordens fire hjørner, Gog og Magog, for å samle dem til krig; og tallet på dem er **som havets sand** ...» Vi finner i dette siste verset den andre oppstandelsen, der de døde oppstår i henhold til kunngjøringen i vers 5: « **De andre døde ble ikke levende igjen før de tusen år var til ende** .» Åp 12:17 (eller 18) siterte allerede denne opprørske mengden dominert av Satan, med uttrykket « **havets sand**». »: « **Og han (dragen) sto på havets sand .** »

Scenen med den « siste dom » avslutter 7000 år med jordisk syndehistorie, og på den første dagen av våren 3030 skaper Gud « *de nye himlene og den nye jorden* » ved å forvandle vår nåværende jord, tilsmusset av synd, kjemiske giftstoffer og død. For den « siste dommen » antar denne jorden utseendet til en « *ild- og svovelsjø* » som brenner og definitivt utsletter de mest opprørske vesenene i historien i en tid proporsjonal med deres skyld, definert av dommen avsagt av de forløste helgenene. Men denne tiden er på ingen måte « *evig* » . Det som er « *evig* » er bare konsekvensen, eller effekten, av denne elimineringen, som er definitiv og derfor « *evig* ».

« *Hver dag har nok av sine problemer* », sa Jesus Kristus på jorden. Smerten som ble påført denne torsdagen 8. juni klokken 09:45 i Annecy er et forbilde i sitt slag. Nær innsjøen med samme navn, i en park, et sted dedikert til barneleker, angrep og knivstakk en 31 år gammel syrisk mann seks personer, inkludert fire barn i alderen 22 måneder til 3 år, hvorav noen ble slått i barnevognene sine. Prognosen for å overleve var i fare for fire personer, men alle seks er nå utenfor fare. Etter at personen ble arrestert, fikk vi vite at han hadde bodd i Sverige siden 2013 og at han søkte asyl i Frankrike i 2022, som ble avslått fordi en parallell søknad var blitt sendt til Sverige på forhånd. Han giftet seg med en svensk kvinne og fødte en datter som nå er 13 år gammel. Han skilte seg deretter og presenterte seg dermed i Frankrike i 2022. Og her er detaljene viktige, denne mannen kaller seg en østlig kristen. Han er ikke muslim, men en østlig kristen som viftet med korset han bærer rundt halsen etter å ha knivstukket barna på torget, mens han ropte: «I Jesu Kristi navn.» Dette faktum gir flere lærdommer. Den viktigste, synes det meg, er bekreftelsen av forbannelsen som hviler over den tradisjonelle kristne troen, både østlig og vestlig. Den andre er en fordømmelse av det falskt kristne Vesten av det kristne eller muslimske Østen. Den tredje er konsekvensen av det siltede Europa som tillater en utlending som er blokkert av ett land, å komme inn i det europeiske Schengen-området og dermed lovlig og fritt komme inn i landet som stengte døren for ham. Den fjerde lærdommen er en observasjon av de politiske myndighetenes maktesløshet. Nok en gang, stilt overfor denne typen dramatiske handlinger, legger jeg merke til frykten, panikken og bestyrtelsen som følger med alle disse tragediene, uten å kunne forhindre dem. Fullstendig nytteløst, men i et forsøk på å bedragersk berolige folket, reiser ministrene, politiet mobiliseres; Kort sagt, en enorm gestikulering for ingenting, fordi det i realiteten er ingen eller liten sjanse for at en slik hendelse vil skje igjen i nær fremtid. Etter denne typen tragedie bør man også stille politikerne to spørsmål: Hvor mange individer av samme slag, som er i stand til å gjenta denne typen handling, har Europa ønsket velkommen, vil det fortsatt ønske velkommen, og har det allerede i reserve? Og det andre er: Når vil den neste tragedien og den

neste bestyrtelsen inntreffe? Babaliseringen av det vestlige samfunnet bærer sin bitre frukt av total usikkerhet, men de europeiske og vestlige bankene er fornøyde.

Angrepet på barn opprører alle, folkeslag og media. Men når jeg kjenner den guddommelige forbannelsen som rammer Europa og Frankrike spesielt, er jeg ikke overrasket, for denne typen ting har allerede skjedd etter Guds ordre, ifølge Bibelens vitnesbyrd. Vi leser i 3. Mosebok 26:22: « **Jeg vil sende ville dyr blant dere, og de skal rane dere for barna deres** , ødelegge buskapen deres og gjøre dere til en liten gruppe, og deres veier skal bli øde. » Dette skjedde historisk sett på profeten Elias' tid, ifølge 2. Kongebok 2:23-24: « *Han dro opp derfra til Betel, og mens han dro opp, kom små gutter ut av byen og hånet ham. De sa til ham: 'Gå opp, din skallete! Gå opp, din skallete!' Han snudde seg for å se på dem og forbannet dem i YaHWéHs navn. Så kom to bjørner ut av skogen og rev i stykker førtito av disse barna.* » Det siste eksemplet gjelder den endelige nasjonale ødeleggelsen av Israel, som er av interesse for den gamle pakt, som den parallelle handlingen til vår « **sjette trompet** », det vil si vår nåværende, delvis engasjerte tredje verdenskrig. Handlingen er sitert i Esekiel 9:6: « **Drep og ødelegg de gamle mennene, de unge mennene, jomfruene, barna og kvinnene! Men kom ikke nær noen som har merket på seg. Begynn ved mitt helligdom.** » De begynte med de eldste som var foran huset.

Denne opplevelsen i Annecy avslører to oppfatninger av den kristne troen. I Vesten er den humanistisk og svekket. I Østen derimot, settes den kristne troen på prøve gjennom konfrontasjonen med muslimske fanatikere, særlig for en syrisk kristen, de morderiske forfølgelsene som praktiseres av det islamistiske kalifatet kjent som DAESH. Europas posisjon, som tillot at østlig kristendom ble massakrert av muslimske forfølgere, har gitt opphav til harme mot dette grådige og ustøttende Europa. Gud har derfor til rådighet kristne eller muslimske menn drevet av stort hat mot de europeiske og amerikanske folkene. Disse menneskene utgjør en uorganisert terroristfalanks, men tilgjengelig etter eget forgodtbefinnende for Gud, for å angripe det forbannede Vesten. Dette er fordi hat føles individuelt av østlige mennesker. Østlig kristendom er doktrinært bare i bildet av sine opprinnelig vestlige lærere, det vil si like ufullkomne og syndige som dem. Den østlige troen har beholdt alle de hedenske normene som ble tatt i bruk i Vesten i Romerriket fra 313. Denne doktrinært ufullkomne kristendommen kan derfor ikke bære fruktene av mildhet, pasifisme og rettferdighet hos Jesu Kristi sanne utvalgte, som den rettferdiggjør og anerkjenner. Dessuten, etter den likegyldigheten som det kristne Vesten har vist overfor deres lidelse og ødeleggelse, forsterker den nåværende enorme økonomiske og militære forpliktelsen overfor Ukraina de østlige kristnes harme mot vestlige land, til det punktet at den inspirerer til morderisk hat i dem. Og tilfellet med knivangrepet på barn i Annecy bekrefter denne hatefulle og hevngjerrige sinnstilstanden til den syriske kristne aggressoren.

I dette tilfellet, som i tilfellet med den 16 år gamle gutten som drepte læreren sin, avgis vitnesbyrd fra angriperne. Den unge mannen hadde sagt at han hørte en stemme som beordret ham til å drepe denne kvinnen; og her hevder syrerer å handle «i Jesu Kristi navn». Og det mest forbløffende er at begge personene forteller sannheten, men det vantro og vantro samfunnet kan ikke dra

nytte av denne informasjonen, som ville være så viktig for det å forstå. Jesu Kristi sanne tjenere, som jeg hevder å tilhøre, vekker derimot interesse for disse vitnesbyrdene, som jeg bare finner bekreftelser på situasjonen, hovedsakelig åpenbart i profetiene i Daniel og Åpenbaringen. Forbannelsen fra den korrupte og frafalne vestlige og østlige kristendommen blir dermed bekreftet. Og denne frafalne kristendommen blir målet for den milde og kjærlige Jesus Kristus vrede fordi han også er den allmektige Gud, Skaperen, som straffer og slår med døden, de vantro, de vantro og de vantro, i sine to påfølgende historiske pakter.

Samme dag, torsdag 8. juni, ble Ukrainas offensiv offisielt bekreftet og lansert. Den nære fremtid vil vise oss hvordan ting utvikler seg i denne konfrontasjonen mellom Ukraina og Russland. Men allerede fra denne første dagen har jeg lagt merke til at Russland ikke har klart å lære de bitre leksene som ukrainske droner lærte dem ved å ødelegge sine tankkolonner. De vil til slutt vinne, men til hvilken pris! Det spiller ingen rolle, siden Gud i Dan 11:45 allerede har åpenbart sin endelige ødeleggelse av USA. Men før de forsvinner, vil de ha knust og ødelagt det « **arrogante** » katolske Europa med de « **ti horn** », det sanne målet for sannhetens Guds vrede.

I siste liten, denne torsdagen 15. juni 2023, fikk jeg vite at Kiev står overfor en transformert russisk hær. Ifølge tidligere erfaringer setter Russland sakte av gårde, men når den først har startet, kan ingenting stoppe den . For å forstå fullt ut hva som skjer i den nåværende krigen, må vi vite at Gud har et oppgjør med Russland. For i Esekiel 38:3 sier han til Esekiel, sin profet, om ham: « *Du skal si: Så sier Herren Herren: Se, **jeg kommer over deg** , Gog, fyrste av Rosj, Mesjek og Tubal! » Vi kan gjette ordene i navnene hans: Russisk, Moskva og Tobolsk. Guds nag er seig, og den første årsaken til dette naget går tilbake til antikken. Gud bebreider disse byene i Russland for å ha handlet med Tyrus, fienden til sitt folk Israel, ifølge Esekiel. 27:13-14: « **Javan, Tubal og Mesjek drev handel med dere** ; de ga slaver og bronsekar i bytte mot varene deres. De som var av **Togarmah -huset** forsynte markedene deres med hester, ryttere og muldyr .» Nåværende « **Togarma** » ligger på den vestlige spissen av Kina nær grensen til Kasakhstan og kalles Yining. Disse gamle guddommelige nagene bør ikke få oss til å glemme årsakene til de nyere. For Russland opplevde sin nasjonale revolusjon i oktober 1917, og etter Frankrike i 1793-1794 gikk det inn i et svært morderisk nasjonalt ateistisk regime. Du kan se her at handlingene ledet av Gud følger denne logikken. For å sette en stopper for det kombinerte regimet med monarkiet og det romerske pavedømmet, startet han den franske revolusjonen og dens destruktive ateisme. For å ødelegge Frankrike fra de siste syv årene av livet på jorden, oppfordret han dagens ortodokse Russland. Og for å ødelegge Russland vil Gud overgi det til sin eldgamle fiende, Amerikas forente stater. Med tiden vil maktene som konfronterer hverandre bli større og større. Og til slutt vil opprørerne på hele jorden konfrontere makten til « **kongenes Konge og herrenes Herre** », Jesus Kristus i Guds herliggjorte form.*

GUDS SØNN

Jeg beklager på vegne av det kvinnelige kjønn som hevder å være fra MLF, men Bibelen siterer aldri uttrykket «Guds døtre». Og ved å kun stole på utsagnene der, minner jeg også menn som har skapt en hypotetisk åpenbaring på jorden, om at den samme Bibelen åpenbarer at vi ble skapt av den ene Gud som er usynlig, ellers ville han ikke være Gud for vår jordiske menneskelige art.

Det var rundt 2500 år etter Adams synd, eller rundt 1500 år før vår tidsregning, at Gud åpenbarte sin historie i Første Mosebok for Moses, som vitner om vår opprinnelse. Moses og hans folk var av en størrelse som ligner på vårt, og det er derfor Gud i 1. Mosebok 6:4 legger til denne avklaringen: « *Kjempene var på jorden i de dager, etter at **Guds sønner** gikk inn til **menneskenes døtre**, og de fødte barn med dem. Dette er de mektige som var berømte i oldtiden.* » I denne forbindelse ser dette verset ut til å si at kjempene ble frembrakt ved parring av « *Guds sønner og menneskenes døtre* ». Men i denne oversettelsen av L. Segond er begrepene « **og også** », plassert før « *etter Guds sønner...* », godt sitert og presentert i JNDarby-versjonen der vi leser: « *Kjempene var på jorden i de dager, **og også** etter at Guds sønner kom inn til menneskenes døtre og de fødte barn med dem: dette var de mektige mennene fra fortiden, navnkundige menn.* » Med denne presisjonen « **og også** » er betydningen av verset fullstendig endret, og det blir mer logisk og forståelig. Faktisk åpenbarer Gud for Moses at siden menneskets opprinnelse i Adam, var det en enorm størrelse, og at det utbredte frafallet gjennom ekteskap som forente trofaste «menn» av Sets slekt, her kalt « **Guds sønner** », med «døtre» av Kains opprørske etterkommere, kalt « **menneskenes døtre** », ikke hadde noen konsekvens for å rettferdiggjøre endringen i menneskelig størrelse; den var gigantisk før disse skadelige foreningene, og den forble gigantisk etter dem. Vi forstår at denne gigantiske egenskapen ble bevart av menneskeheten frem til flommen og en stund etter den, siden kjemper fortsatt befolket Kanaan, da hebreerne tok det, da Gud ga det til dem rundt 1460 f.Kr., det vil si etter de "40 årene" det hebraiske folket, Guds kjødelige Israel, hadde oppholdt seg i ørkenen.

I det siterte verset vitner Gud om ansvaret han ga mannen, som han skapte før kvinnen ble formet av hans bein og kjøtt. Det er ham han tilregner feilen for å la seg forføre av kvinner av den opprørske slektslinjen. Og i denne erfaringen har vi forklaringen på forbudet mot å gifte seg med utenlandske kvinner, som han pålegger Israel. Dette folket vil respektere dette forbudet inntil tiden for deres endelige utbredte frafall som fører dem i fangenskap i Babylon mellom 605 og 586.

Etter disse to tilfellene av foreninger forbudt av Gud, gjelder dette budskapet den protestantiske kristne troen om at Gud advarer mot dens fremtidige forening med den romersk-katolske kirke; dette ved å sitere Bileams lære i Åp 2:14: « *Men jeg har noen få ting imot deg: Du har der noen som holder fast ved Bileams lære, han som lærte Balak å legge en snublestein for Israels barn: å ete avgudsoffer og drive hor .»* Snublesteinen i dette verset utpekte den forbudte foreningen, siden det var ved å åpenbare for Balaak denne hemmeligheten om Israels velsignelse eller forbannelse, at han lot ham bli forbannet av Gud. Dette ved å sende « *sitt folks døtre* » for å forføre «*Israels menn* ». Med dette budskapet

fordømmer Gud tilstedeværelsen av « *hyklerske* » mennesker i den protestantiske troen, siden dens offisielle opprettelse knyttet til datoen 1517; datoen da munkelæreren Martin Luther fordømte den djevelske naturen til pavelig romersk-katolisisme. Dømt og definitivt avvist etter trosprøvene i 1843 og 1844, ønsket den « *hyklerske* » *protestantismen velkommen* den « *hyklerske* » adventismen i 1994, og alliert med den katolske troen vil alle disse falske « *hyklerske* » kristne i 2029 sammen danne « *dyret som stiger opp fra jorden* », som vil gjengi modellen, eller « *bildet av det første dyret som steg opp fra havet* », og som utpekte den pavelige romersk-katolske religionen. Å gjengi « *hans bilde* » består i å gjengi hans intolerante og forfølgende gjerninger.

Historiske bevis har allerede bekreftet muligheten for en forening av protestantismen og katolisismen gjennom den grusomme oppførselen til den berømte geneverske representanten, Johannes Calvin. Denne «protestanten» følte et morderisk hat mot en mye mer « *intelligent* » konkurrent enn ham på det åndelige området, doktor Michael Servetus. Gjennom brev adressert til inkvisisjonen forsøkte han å få ham overgitt til den katolske vrede, men endte opp med å få ham henrettet selv, da den uforsiktlige mannen tok risikoen med å begi seg ut på geneversk jord. Michael Servetus hadde en svært avansert åndelig forståelse; han fordømte allerede absurditeten i treenighetsdogmet slik det tolkes av katolisismen og kalvinistisk protestantisme, nemlig tre forbundne guddommelige personer, Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, mens disse bare er tre påfølgende roller for den samme unike ånden til den levende Gud, vår Skaper, derfor vår guddommelige Far.

Dette emnet om «Fader» får meg til å påpeke at begrepet «Far» bare har blitt brukt om Gud siden Jesus Kristus kom for å åpenbare ham for menneskene med dette begrepet. Ordet «Far» ble faktisk ikke brukt for å betegne Gud i den gamle pakten, hvor han forble den mektige og formidable Gud «Jahve». Men fra denne historien sitert i 1. Mos. 6:4 presenterer Gud Sets trofaste slektslinje under navnet « *Guds sønn* ». Nå finnes det ingen sønner uten at de har en far. Dette budskapet ble derfor ignorert frem til Jesu Kristi tid, som åpenbarte for menneskene hele Guds kjærlige natur og hans karakter som Far til all skapt menneskehet etter de himmelske englene. Gjennom hele den gamle pakten var Gud frustrert over ikke å bli kalt «Far» av sine menneskelige skapninger. Men hans forventning var rettet mot tiden for den nye pakten, slik denne teksten fra Jesaja 9:6 beviser: « *For et barn en sønn ble født for oss er gitt til oss , og herredømmet skal være på hans skulder ; og hans navn skal kalles Underfull Rådgiver , Mektig Gud , Evig Far , Fredsfyrste .* » Vi ser hvordan Gud i dette verset definerer seg selv som både i Jesus Kristus, « *Sønnen og Evig Far* ». For å forstå dette verset godt, må vi ta hensyn til at taleren er den jødiske mannen, israelitten, ved navn Jesaja. Personnavnet « *vi* » betegner Israels folk og gjennom dem, bare, de utvalgte som er forløst ved Jesu Kristi blod og er spredt blant folkene som er spredt over hele jorden. Bak dette « *vi* » finner vi menneskelige syndere som trenger Guds tilgivelse og bare får den gjennom tro og lydighet bygget på Jesu Kristi forløsende og frelsende tjeneste.

Dette verset er usedvanlig rikt, for det plasserer Kristi « *herredømme* » på *hans skulder* ; akkurat der vekten av hans «patibulum» bar ham og fikk ham til å

falle, så svekket var han av den romerske torturen han led før korsfestelsen. Deretter profeterer Gud hva Jesus Kristus vil representere for sine utvalgte. For det første vil de gjenkjenne ham som « **beundringsverdig** » og beundre ham. For det andre vil de gjøre ham til sin « **rådgiver** ». For det tredje vil de gjenkjenne hans natur som « **mektig Gud** », noe hans mirakler vil bevitne. For det fjerde vil de gjenkjenne i ham tittelen « **Evig Far** », som han selv åpenbarte og bekreftet for sin apostel Filip i Johannes 14:9-11: « *Jesus sa til ham: 'Har jeg vært så lenge hos dere, og dere har ikke kjent meg, Filip? **Den som har sett meg, har sett Faderen** . Hvordan kan du si: Vis oss Faderen?' » **Tror dere ikke at jeg er i Faderen og Faderen i meg** ? De ord jeg taler til dere, taler jeg ikke av meg selv; Men Faderen, som bor i meg, han gjør gjerningene. **Tro meg at jeg er i Faderen, og Faderen i meg** ; tro i det minste for gjerningenes skyld.* Og for det femte, de vil kjenne ham som den som, som « **Freds fyrste** », kom for å forsone dem med Gud, som de hadde blitt atskilt fra på grunn av sine synder. Disse fem begrepene profeterte derfor trosstandarden til de sanne utvalgte, forløst av Jesus Kristus.

Jesaja 9:7 som følger forteller oss: « *For å **øke riket** og freden uten ende, på Davids trone og over hans rike, for å grunnfeste det og opprettholde det med rett og rettferdighet fra nå av og til evig tid: Dette skal Herrens, hærskares, nidkjærhet gjøre.* » Slike ord kunne bare bedra håpet til jødene som i dette begrepet « **rike** » bare så «**økningen** » av makten til sin nasjon Israel. Og denne teksten er lagt til teksten i Jesaja 61:2 hvor Gud profeterer og sier: « *... for å rope ut et nådens år fra Herren og **en hevndag fra vår Gud** ; for å trøste alle som sørger.* » Disse to tekstene forklarer den bedragerske illusjonen til jødene som så i den forventede Messias, den som ville heve Israels nasjonale ære ved å ødelegge fiendene deres som var på Kristi tid, okkupantene, romerne. Men akk for dem, Guds plan var utelukkende åndelig, og de skulle bare se den bli fullført med Jesu Kristi strålende gjenkomst, fordi tiden mellom hans sonende død og hans gjenkomst i herlighet fortsatt er en tid for utvelgelse av de utvalgte. Legg merke til det siste ordet i dette verset: « **hær** ». Dette begrepet var også misvisende fordi jødene kunne tolke det som et opprør ledet av Messias mot romerne. Men i virkeligheten antyder det situasjonen med en kamp som YaHweh må lede mot de jordiske og himmelske opprørerne for å frelse sine siste utvalgte, forløst ved Jesu Kristi blod. I Åp 16:16 kalles denne kampen « **Harmageddon** ». Denne kampen har et motiv, en åndelig årsak, men konsekvensene er også fysisk dødelige. Gud kjemper med sine guddommelige våpen, og hans jordiske fiender har bare sine jordiske våpen til rådighet. Opprørernes kamp er derfor tapt på forhånd, og Gud har allerede profetert sin fremtidige seier i Åp 17:14: « **De skal føre krig mot Lammet, og Lammet skal seire over dem . For det er herrenes Herre og kongenes Konge . Og de kalte, utvalgte og trofaste som er med det , skal også seire over dem .** »

Harmageddon » -slaget vil for siste gang, etter nådens tid, sette « **Guds sønner** » opp mot «menneskesønnene» i den falne opprørsleiren.

I sin eksemplariske kongelige bønn sier Jesus i Matteus 6:9–13:

Vers 9: « *Dere skal derfor be slik: Vår Far, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn ;* » Fremhever allerede behovet for å betrakte Gud som vår sanne og eneste « *himmelske Far* » . Dette er noe bare « *hans sønner* » kan gjøre på

betingelse av at de anser hans navn som « **helliggjort** »; noe som innebærer å mentalt holde ham over alle andre levende vesener fordi han er fullkomment hellig og alene legemliggjør den fullkomne hellighet. Denne betingelsen ekskluderer allerede de kristne som Gud utpeker som opprørere; katolikker og ortodokse siden alltid, protestanter siden 1843 og 1844, og de « **oppkastede** » adventistene siden 1994.

Guds navn uttrykkes ikke bare ved de fire hebraiske bokstavene som betegner det i Bibelen, YHWH, som jeg transkriberer som YaHWéH. Åp 2:17 gir den sanne betydningen: « Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, vil jeg gi av den skjulte mannaen, og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen **et nytt navn** skrevet , som ingen kjenner uten den som mottar det. » I dette verset brukes ordet « **navn** ». » **betegner en annen tilstand eller natur for den forløste mannen som er anerkjent og frelst av Jesus Kristus. Dette « nye navnet »** , som oppnås etter seieren, betegner den himmelske naturen til den forløste som har gått inn i evig liv, bærer av udødelighet. Guds navn betegner også alt Gud representerer, i styrke, kraft, herlighet, autoritet, dom og følelser. Dette er alt de virkelig utvalgte må « vite » for å oppfylle betingelsen formulert av Jesus når han sier i Johannes 17:3: « **Og dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt.** » I selve sin bønn rettferdiggjør eller fordømmer mennesket seg selv, avhengig av om det har denne kunnskapen om den sanne Gud eller ikke. Og ingen skal ta feil, fordi denne kunnskapen eller dens fravær åpenbares i gjerninger som praktiseres religiøst av den som ber. Enten er hans praksis i samsvar med Guds krav til hans tid, eller så er den det ikke, og « **hans bønn** » blir en « **styggedom** » som Ordsp. 28:9 lærer: « **Den som vender øret bort fra loven, er selv hans bønn en vederstyggelighet.** » I vår tid praktiseres denne « **vederstyggeligheten** », offisielt og offentlig, hver «søndag» av mengder falske kristne, bedratt og falskt lært, samlet for å tilbe den sanne Gud. Akk for dem, Gud inviterer dem som tilhører ham bare på den syvende dagen som han har helliget til sabbatshvile, lørdag og ikke den første søndagen. Det er derfor ikke vanskelig å forstå at tilbedelse på den første dagen bare ærer djevelen som leder disse forsamlingene.

I sin kongelige bønn sier Jesus deretter i vers 10: « **Komme ditt rike, skjedd din vilje på jorden som i himmelen .** » For å ønske at Guds rike skal innføres på jorden, må man allerede godkjenne hans guddommelige standarder og ikke overtre dem. For her igjen er Guds vilje tydelig uttrykt i Bibelen og i hans profetiske tekster, og de som hevder å være uvitende om standardene for hans vilje, vil på dommens dag bli forvirret og fordømt. Dette verset gir bare mening hvis en sann utvalgt, helliget og anerkjent av Gud i Jesus Kristus, sier disse ordene.

Jesus sier så i vers 11: « **Gi oss i dag vårt daglige brød .** » På jorden spiser mengder av mennesker bare annenhver eller hver tredje dag. Denne daglige rasjonen er derfor et privilegium gitt av Gud, men hvor mange i verden erkjenner at maten deres er gitt av Gud blant alle dem som spiser? Svært få, og færre og færre. Dessuten forutsetter dette daglige brødet en annen åndelig næring som bare Gud kan gi, i motsetning til kroppens næring. Det er derfor Jesus sier igjen til dem som ber om dette « **daglige brødet** » i Matteus 4:4: «... Det står skrevet:

Mennesket skal ikke leve av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn .» De utvalgte vet dette, og de gjør det. Men mennesker uten Gud, fattige eller rike, tror at de alene har evnen til å finne og ta mat til kroppen sin, klar over at deres overlevelse avhenger av det. Men åndelig næring er det minste av deres bekymringer. De har klart seg uten den lenge og tror de kan klare seg uten den enda lenger. Kanskje bare en global hungersnød kunne riste dem ut av illusjonen, og selv i 2023 ville få stille spørsmål ved avgjørelsen deres.

Så sier Jesus i vers 12: « *Tilgi oss våre overtreddelser, slik som vi tilgir dem som synder mot oss.* » Igjen, hvor mange kristne er i stand til å tilgi de overtreddelsene de lider? For Gud er ikke fornøyd med ord, og han kontrollerer menneskenes tanker og vet om et menneske virkelig tilgir eller ikke, bak en bedragerisk offisiell tilgivelse. Denne evnen til å tilgi det onde som er gjort mot dem, er fortsatt strengt tatt forbeholdt de utvalgte. Og saken er lett å forklare. For å kunne tilgi på denne måten, må offerets ånd forakte den onde handlingen og dens opphavsmann, og dette er bare mulig hvis hele hans sjel er vunnet og okkupert av Kristi Ånd. På denne høyden av ånd blir all jordisk ondskap devaluert, og tilgivelse forblir en ren formalitet som ikke koster noe for de utvalgte som tilgir. Han kan gjøre dette desto mer fordi han er klar over at han selv har nytt godt av den levende Guds tilgivelse, i navnet til blodet som ble utgytt av Jesus Kristus.

Til slutt avslutter vers 13 Jesu bønn: « *Led oss ikke inn i fristelse, men frels oss fra det onde! For ditt er riket og makten og æren i all evighet. Amen!* » De som ber på denne måten, må være klar over angrepene fra djevelen og hans himmelske og jordiske demoner. Derfor må man fortsatt være en utvalgt som er oppmerksom på advarslene mot djevelen. Jesus gjorde dette, og hans sanne apostler og disipler gjør det også. Jeg husker hvordan Jesus i Matteus 24:4 advarer sine utvalgte og sier: « ***Vær oppmerksom på at ingen forfører dere!*** » Slutten av verset er: « ***For ditt er riket og makten og æren i all evighet. Amen!*** » Hva betyr denne uttalelsen, som er fullstendig foraktet og motsagt av falske kristne religioner? Den betyr ganske enkelt for dem at deres overtreddelse og synd er notert og registrert i den store dommerens, Skapergudens, den allmektiges, ubegrensede minne. Og at på den siste dommens dag vil listen over alle deres synder bli individuelt presentert for dem. Og i en tilstand av ubeskrivelig forvirring vil de lære at dommernes dom, de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus, fordømmer dem til å gå fortapt i den « ***annen døds*** » ild. Selve ordene vitner om dette; bare hans sanne « ***sønner*** », medarvinger med Jesus Kristus, kan uttrykke og ønske av hele sitt hjerte at « ***Guds rike skal komme, i kraft og herlighet, i sannhet!*** »

Men allerede på jorden, inntil Jesu Kristi nært forestående gjenkomst, vil de falske opprørske kristne, deres adskillelse fra Gud, føre til at de lider nederlag etter nederlag. De vil se alle sine planer og håp kollapse, og vil lide, etter krigen og andre guddommelige plager, etter slutten av tiden for tilbudet om kollektiv og individuell nåde, de forferdelige « ***sju siste plagene av Guds vrede*** » ifølge Åp 16:1, og « ***av Lammets vrede*** », ifølge Åp 6:16: « ***Og de sa til fjellene og klippene: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede*** .»

Den endelige seieren vil være for Gud og hans « **sønner** », hans trofaste utvalgte som elsker standardene i hans oppfatning av det ideelle liv, fullkomment lykkelige og harmoniske i ekte guddommelig «frihet, likhet og brorskap».

Det er derfor i tittelen « **Guds sønn** » som ønsker å tjene og ære sin « **Fars** » ære at jeg nå må si noe som kan virke ganske logisk for de mest intelligente, men som ikke forstås av mengder av mennesker. Dette budskapet har som tema **de historiske endringene av guddommelige normer og deres konsekvenser**.

Mange mennesker lar seg distrahere av de mange tingene som fyller livene deres, og disse menneskene bryr seg ikke om åndelige ting. Men den som ikke er interessert i himmelen i dag, vil kanskje eller ikke gjøre det i morgen. Ikke alle som hørte og responderte på Jesu Kristi kall til frelse, responderte på Guds første kall, og jeg er en av dem. Vi må derfor håpe at mange skapninger, kalt til rett tid, fortsatt vil vende seg til Gud. Straffen i den « **sjette trompeten** », som tar form for øynene våre, er nettopp ment **som en siste advarsel** for å vekke den sovende troen, bedøvet av jordiske bekymringer. Så hva må den hvis tro er vekket, oppdage? Han må innse at livet og alt det inneholder er den ene og eneste Guds verk, Skaperånden. Han organiserte frelsen til mennesket som hadde falt i synd, som å falle i en felle, i flere påfølgende faser, og logisk nok er disse forskjellige fasene preget av forandringer og dommer. Det mange imidlertid ser ut til å ignorere, er at når en endring som er legitimert av Gud, blir gjennomført i religionen, gjør den nye endringen som blir tatt i bruk den gamle normen illegitim. Brorskapet som fremmes av den dominerende humanismen i vår nåværende Vesten, har gjort menneskemassene overdrevent tolerante. Dette til det punktet at vi, for ikke å opprøre noen, er enige om å tilskrive den øverste Gud muligheten til å velsigne alle religioner. Vel nei! Gud tilpasser seg ikke menneskelige religiøse konvensjoner, og det er tvert imot opp til mennesket å tilpasse seg ham eller å akseptere ideen om ikke å gjøre krav på en evig fremtid som det ikke har rett til. Så jeg må gjøre det klart at da Jesus opprettet den nye pakten, bygget på ofringen av sitt frivillig utgytte blod, ble jødene i den gamle pakten, som avviste Kristus og hans offer, overgitt til djevelen av Gud. På jorden fortsatte de å hevde å være Skaperguden, og deres eksistens og religiøsitet bedro åndelig uvitende mennesker. Dermed var disse første « **Guds sønner** », Abrahams arvinger, de første som Jesu ord i Åp 3:1, angående protestantene i hans budskap kalt « **Sardes** », ble anvendt på: « **Dere antas å være levende, men dere er døde** .» Budskapet Jesus rettet til protestantene i 1843 og 1844 kan faktisk anvendes på alle religionene han forkastet fordi de nektet å tilpasse seg hans nye standarder og nye lys. Det er ikke lett for et menneske betinget av fordommer basert på 1260 år med romersk-katolsk pavelig kristen dominans å frigjøre seg fra disse fordommene. De vennligste forteller oss: «Min kjære venn, jeg ble født katolikk, og jeg skal dø som katolikk.» Disse menneskene er ikke klar over at det å dø som katolikk betyr å dø uten å oppnå evig liv. Likevel, hvis de ønsker å forbli katolikker, er det fordi de tror at religion lar en oppnå dette evige livet fra Gud. Muslimer er også ivrige etter sin religion og sin profet Muhammed fordi han lover dem at etter døden venter et drømt evig liv på dem. Det er derfor viktig for et menneske som begjærer evigheten gjennom sin religiøse forpliktelse å vite om håpet deres er berettiget eller ikke i det hele tatt. De første « **Guds sønner** » var

ulydige mot Guds befalinger, og som et resultat druknet de i flommen sammen med « **menneskenes sønner og døtre** ». Jødene hadde ønsket å minne Jesus på at de ikke var «uekte barn, siden de hadde Abraham til far». Svaret Jesus ga dem gjelder også alle mennesker i den kristne religionen: « *Var dere Abrahams sønner, ville dere gjort Abrahams gjerninger* », og han sa tydelig til dem: « **Deres far er djevelen** ». I Åp 2,9 bekrefter Jesus den samme dommen i tiden mellom 303 og 313: « *Jeg kjenner din trengsel og fattigdom (selv om du er rik), og baktalelsen fra dem som sier de er jøder, men ikke er det, men er en Satans synagoge.* » Og han bekrefter det igjen i 1873, i Åp 3,9: « *Se, jeg vil la dem av Satans synagoge, som sier de er jøder, men ikke er det, men lyver, komme og tilbe for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg.* » Dette beviser at selv om standarden for Guds dom endres ved gradvis å øke dens krav, etter 1260 år med religiøst mørke, endres ikke den definitive karakteren av hans dom. Den gamle standarden fordømmes ubønnhørlig ved avvisningen av den nye. Og lærdommen fra disse eksemplene lar oss tilskrive Gud disse ordene, tilpasset for hvert tilfelle preget av endringen av den guddommelige standarden som kreves:

1843–1844: «Hvis dere var protestanter, ville dere gjort det samme som protestantene fra 1500-tallet i de sanne tok ikke til våpen for å forsvare livene sine. De lot seg bli ført i fangenskap eller til døden.»

1991–1994: «Hvis du var en syvendedagsadventist, ville du gjort de samme gjerningene som syvendedagsadventistene i 1843, 1844 og 1873. Kunngjøringen om Jesu gjenkomst gjennom bibelprofetier vekket deres glede og store entusiasme.»

2020–2030

Siden 2020 har en siste venting på Jesu Kristi sanne gjenkomst begynt. Denne gangen var det Jesus selv som satte datoen ved å rette blikket til disse budbringerne mot den historiske datoen for hans korsfestelse og oppstandelse, nemlig 3. april 2030. Opplyst av den profetiske rollen til syvdagersuken, som er som syv tusen år, vet de som han helliggjorde for dette arbeidet, og som lever i dag, at de siden våren 2023 har gått inn i den siste årsuken som fører til slutten på de seks tusen årene av den jordiske syndens historie.

Jesus Kristus vender tilbake for bare å søke dem han har « **helliget** ». Så det er viktig å forstå hva sann « **helliggjørelse** » er, som Paulus, inspirert av Ånden, erklærte om i Hebr 12,14: « **Jag etter fred med alle mennesker og etter hellighet, for uten den skal ingen se Herren.** » Siden vi forbereder oss på å se Herren, er denne « **helliggjørelsen** » derfor livsviktig og uunnværlig. Men hva er « **helliggjørelse** »? Her er hva det ikke er: et rent menneskelig krav eller det som tilskrives kanoniserte personer av pavene i den romersk-katolisisme. Sann « **helliggjørelse** » kan bare identifiseres og tilskrives av Gud i Jesus Kristus selv. For dette begrepet betyr «å sette til side», og det eneste levende vesenet som anser det som riktig å sette mennesker til side er Gud og Gud alene. Men for å rettferdiggjøre sin « **helliggjørelse** » av en mann eller kvinne, baserer Gud sin dom på deres trosgjerninger. Og for å definere hva disse gjerningene skal være, presenterer Gud i sin Bibel de historiske modellene for sine utvalgte. Esekiel 14 siterer tre navn: « **Noah, Daniel og Job** », og spesifiserer tre ganger, i vers 16, 18 og 20, « *de skulle verken frelse sønner eller døtre, men bare de skulle frelse sine*

egne sjeler på grunn av sin rettferdighet .» Gud sa det, og du kan og må tro det. Med denne uttalelsen motsier og avkrefter han alle falske oppfatninger av « **helliggjørelse** » og maler et sammensatt portrett av de utvalgte han kan og ønsker å frelse for å dele sin evighet. Alle budskapene som leveres i klare ord eller bilder, i profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring og andre tekster i Bibelen, er ment å fullføre konstruksjonen av dette sammensatte portrettet. « **Helliggjørelsen** » av hans siste utvalgte er nevnt i Åp 3:7 i budskapet han i 1873 adresserte til syvendedagsadventistene « **helliget** » i broderkjærlighet; dette er hva det symbolske navnet « **Filadelfia** » betyr. Jesus begynner med å si til Johannes: « *Skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig og sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker, og han som lukker, og ingen åpner:* » Disse ordene forkynner i et bilde en endring i standarden for hellighet som Gud krever. I lys av denne uttalelsen ser vi at bare den hellige Gud kan « **hellige** » eller ikke sine menneskelige skapninger, og at han ikke overlater denne retten og makten til noen andre enn seg selv. Hvordan kan vi identifisere syvendedagsadventistene i dette budskapet? Bare ved å stole på både det historiske vitnesbyrdet datert av Dan 12:12, « *Salige* » *han som vil vente til 1335 dager* "og om rollen til den syvende dags sabbaten som Gud gir til dem han helliggjør i året 1873. Legg i forbifarten merke til tallene i disse versene: 12, 12, og Åp. 3 og 7. Dette er bare tall og figurer som har betydningen av hellighet: 12, pakt mellom Gud og mennesket, det vil si 7 + 5; 7, helliggjørelsens tall som bæres av resten av den syvende dagen, sabbaten helliggjort av Gud. 5 er det symbolske tallet for mennesket utstyrt med fem sanser, fem fingre og tær. Åp. 3:7 bringer sammen perfektjonen av tallet 3 og helligheten til sabbaten i tallet 7.

Ved å gi en institusjonell form til syvendedagsadventismen i 1873, helliggjorde Gud en modell som først ble legitimert i året 1873. Guddommelig « **helliggjørelse** » arves ikke, og når den ikke lenger fortjenes, trekker Gud den tilbake, og det er derfor den fra « *Filadelfia* » blir til « *Laodikea* », det vil si institusjonen for folket som Jesus dømmer og « *spy ut* » på grunn av deres åndelige lunkenhet, demonstrert av forakten som ble vist for det siste lyset som Gud ga dem mellom 1980 og 1991, gjennom min profetiske handling. Mellom 1991 og 1994 tok Guds dom en åpenbar form; den offisielle adventismen gikk inn i alliansen til den universelle protestantiske føderasjonen, overgitt til djevelen siden 1843.

Lærdommen du må huske er at syvendedagsadventismen bare tilhører Gud, fordi disse ordene er valgt av ham for å definere et robotportrett av de siste « **helligede** » utvalgte. Slik at de siste adventistene mellom 2020 og 2030 vil manifestere seg og gjøre seg verdige til guddommelig « **helliggjørelse** », ved å sette seg ut, gjennom den gleden som kunngjøringen om Jesu gjenkomst våren 2030 vekker i dem; som for adventistpionerene i 1843 og 1844. Og de som Gud godkjenner og ønsker å velsigne blant dem i dag, tar i bruk sabbaten som profeterte i 6000 år, inntredenen av de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus, inn i det syvende årtusen av den store himmelske hvile. Og denne inntredenen fullføres i øyeblikket for vår guddommelige Herre Jesu Kristi gjenkomst i herlighet, som vender tilbake i den guddommelige himmelske herligheten i sitt englenavn « **Mikael** », omgitt og ledsaget av sine trofaste engler.

Hvis du, av din sanne natur, er den syvendedagsadventisten som Gud frelser, er det nå på tide å bevise det ved å gi akt på de profetiske historiske lærdommene som er nevnt og demonstrert i denne studien. Gud velsigner og frelser ved Jesu Kristi blod bare de i hvem han finner den rene kjærligheten til hele sin bibelske sannhet.

Det er logisk å avslutte denne studien med budskapet om « **helliggjørelse** » fordi det er denne « **helliggjørelsen** » som gjør de sannelig kalte utvalgte « **Guds sønner** » forberedt på å gå inn i evigheten våren 2030.

Offisiell og institusjonell syvendedagsadventisme var bare nyttig og legitim for Gud mellom 1873 og 1994, da dens legitimitet opphørte. Men syvendedagsadventistenes ord forblir standarden for det endelige uttrykket for tro som kreves av Gud for å dra nytte av rettferdigheten som tilbys av Jesus Kristus; dette, i samsvar med dekretet i Dan. 8:14 som, korrekt oversatt, profeterer dette kravet og sier: « **Inntil klokken 23:00 kveld og morgen, og hellighet skal rettferdiggjøres** .» Ved å få fra Gud, rundt 1990, den korrekte oversettelsen av dette svært viktige verset, kunne jeg presentere for hans siste forløste utvalgte bekreftelsen på at Gud krever av dem kjærligheten til hans bibelske sannhet vitnet i gjerninger, slik det passer for dem å gjøre, som de siste « **Guds sønner** » i den jordiske syndens historie. Denne sanne oversettelsen la grunnlaget for dette guddommelige kravet som ble anvendt for denne ultimate jordiske universelle adventistopplevelsen. Over tid har Guds krav om sann hellighet bare vokst. I sin lære økte Jesus kravet som ble stilt av den guddommelige loven. Jo mer Gud demonstrerte sin kjærlighet, desto mer krevde han kjærlighet fra sine forløste til gjengjeld. Ved å oppfylle sin kjærlighet i den nye pakten gjennom sin sondød i Jesus Kristus, har Gud også rett til å kreve mer av sine kristne utvalgte enn av sine jødiske utvalgte under den gamle pakten. Jesus bekreftet denne veksten av guddommelig krav ved å si: « **Dere har hørt at det er sagt ... men jeg sier dere ...** » Fordømt på handlingsnivå i den gamle pakten, blir ekteskapsbryteren dømt og fordømt i den nye på tankenivå, slik han sier i Matteus 5:27-28: « **Dere har hørt at det er sagt : Du skal ikke drive hor.**» **Men jeg sier dere at** hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede begått ekteskapsbrudd med henne i sitt hjerte. .../... 38-39: **Dere har hørt det er sagt : Øye for øye og tann for tann. Men jeg sier dere:** Motstå ikke en ond mann. Den som slår deg på høyre kinn, vend også det andre til. .../... 43-48: **Dere har hørt det er sagt : Du skal elske din neste og hate din fiende. Men jeg sier dere : Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som forfølger dere, så dere kan bli barn av deres Far i himmelen .** For han lar sin sol gå opp over onde og gode, og sender regn over rettferdige og urettferdige. **Hvis dere elsker dem som elsker dere, hva lønn har dere da? Gjør ikke engang tollerne det samme? Og hvis dere bare hilser på deres brødre, hva gjør dere da mer enn andre? Gjør ikke engang hedningene det samme? Vær derfor fullkomne, slik som deres Far i himmelen er fullkommen.** » Med disse ordene satte Jesus standarden for karakteren til de første og siste sanne kristne « **Guds sønner** ». Men la oss ikke ta feil, en kjærlighet av denne styrken kan bare komme til oss hvis den er gitt oss av Gud. Vår menneskelige natur er for ond og vanskelig til å

oppnå, naturlig nok, dette høye nivået av kjærlighet. Og Jesus gjorde det klart i Johannes 15:5: «... **for «uten meg kan dere ingenting gjøre** », som betyr at med ham kan vi gjøre alt, og nettopp ikke oss Guds uovertrufne kjærlighet. For å oppnå dette målet må enhver annen jordisk, kjødelig verdi kollapse i oss for å gi plass til denne guddommelige kjærligheten. Viktigheten vi gir jordiske ting står i motsetning til himmelske verdier. Vi må derfor mer og mer gå inn i himmelsk tenkning, slik at vår kjødelige natur svekkes til fordel for ham, helt til den forsvinner og mister sin innflytelse på livene våre.

I menneskehetens historie falt Guds forbannelse først over hele jorden med flommen. I sin neste fase bosatte Gud Israel i Kanaans land, og etter Kristi komme ble Israels nasjon på sin side rammet av Guds forbannelse. Fra keiser Konstantin Is tid ^{utviklet} den kristne troen seg deretter i Vest-Europa, støttet og deretter pålagt av romersk autoritet, suksessivt keiserlig og deretter pavelig. Etter å ha blitt katolsk, ble Europa på sin side mål for guddommelig vrede, og spesielt siden 313 og 321, målet for plagene fra hans " **syv trompeter** " presentert i kronologisk rekkefølge i Åp. 8, 9, 10 og 11. Vi observerer dermed en forskyvning av forbannelsen fra øst til vest. Dette var allerede profetert av retningen på Hebreerbrevets skrijving, som er skrevet fra høyre til venstre. Og vi vet at hans avvisning av den sanne guddommelige Messias, Jesus Kristus, rettferdiggjorde hans nasjonale forbannelse og ødeleggelse fra år 70 e.Kr. til 1948.

Enda lenger mot vest vil Guds endelige vrede bli provosert frem av søndagsloven som vil bli innført av Nord-Amerikas forente stater, den ubestridte lederen for de overlevende fra tredje verdenskrig eller den « **sjette trompeten** » i Åp 9:13. Det er interessant å legge merke til tegnene på forbannelse som dette amerikanske landet bærer. Det finnes i hauger beinrester av sabeltantigre; et skremmende, uhyrlig, fryktinngytende og stort forhistorisk dyr. Dette nordamerikanske kontinentet er også preget i dag av unike og uovertrufne naturfenomener. På de sentrale slettene forekommer ødeleggende sykkloner og tornadoer av uhørt kraft. Men det finnes også gigantiske trær, sequoiaene, som når høyder på mer enn hundre meter, stammer hvis gjennomborede baser lar biler krysse dem fra den ene siden til den andre. Denne gigantiske størrelsen minner oss om at kjemper først bebodde jorden. Og jeg synes at disse utrolig høye trærne profeterer den endelige makten til dette amerikanske folket som vil være det siste folket som fører krig mot Guds vilje, slik det er uttrykt i loven i hans hellige bibel. Åp. 13:13 symboliserer det med uttrykket « *dyret som stiger opp fra jorden* »; dette fordi det, religiøst kristent, etterfølger den pavelige katolske troen betegnet som « *dyret som stiger opp fra havet* », som det oppsto fra, gjennom den protestantiske reformasjonens verk. Dette amerikanske landet ble gjenoppdaget på 1400 ^{-tallet} like før «religionskrigene» i Europa stilte katolikker opp mot protestanter. Protestantene fant et beskyttende tilfluktssted der, langt fra katolikkens forfølgelser. Men deres erfaring var ikke den samme som hebreerne som kom inn i Kanaan. For de møtte fiendtligheten til de røde mennene som befolket dette landet. Faktisk ble dagens Amerika bygget på blodet til de røde som ble utgytt i overflod på dets jord, og utnyttelsen av svarte av hvite nybyggere. Navnet **Amerika**, et varsel om **bitterhet**, var dermed opprinnelig godt begrunnet og profetisk for dets endelige intoleranse. Denne siste jordiske prøven på tro vil

gjenskape tidligere erfaringer som opprørerne ignorerer og forakter for deres undergang. For den siste opprørsleiren fornyer allerede sin allianse, den mellom de troløse « **Guds sønner** » og « **menneskedøtrene** » fra tiden før syndfloden. Men denne gangen, tydelig advart av profetiene gitt av Jesus Kristus, vil ikke og vil ikke de sanne « **Guds sønner** » inngå disse menneskelige alliansene. Ånden har åpnet deres intelligens, som lar dem vite at landet kalt **Amerika** bærer sin endelige skjebne i sitt navn, som vil være å representere et **bittert** tema for alle dets samtidige; og først og fremst ofrene for dets religiøse frafall. Opprinnelig protestantisk, representerer dette landet allerede, på egenhånd, alliansen mellom katolisisme og protestantisme som ikke lenger protesterer. Denne alliansen utgjør bevis på bruddet i dets forhold til Gud. Denne åndelig incestuøse og utro alliansen er av samme type som den Israel inngikk med syndens Egypt på profeten Jeremias tid. Tegnene på forbannelsen som bæres av Amerikas forente stater er svært tallrike; og blant dem, allerede så tidlig som 24. februar 2022, den ubetingede støtten og våpenforsyningen som den ga til den unge presidenten i Ukraina, Zelenskyj, fordi denne handlingen forbereder den folkemordsmessige konfrontasjonen i tredje verdenskrig. Men det er også fra Amerika at de mentale og sexistiske avvikene som reproducerer normen fra Sodoma og Gomorra, som har blitt legitim og lovlig i alle landene i det opprinnelig kristne Vesten, kom.

Jeg glemmer imidlertid ikke at adventisttroen som er en velsignelse for meg i dag, ble født i USA mellom 1816 og 1844. Men denne tiden med guddommelig prøvetid var bare midlertidig og tok slutt våren 1994, da den offisielle syvendedagsadventismen gikk inn i alliansen til Universal Protestant Federation. I 1873 hadde Gud gitt den en universell status som krevde at den forble uavhengig. Men ved å plassere mennesker i lederstillinger som ikke var virkelig omvendt, men mer overbevist, lyktes djevelen i å få den humanistiske ånden til å seire gjennom hele institusjonen. Så frafallet i år 313 fornyes med de samme konsekvensene for den skyldige menneskeheten: nødvendigheten av at Gud slår ned de ansvarlige og skyldige med døden. Og denne guddommelige responsen kommer nå med den tredje verdenskrigen i dens « **sjette trompet** ». Jeg forstår da hvorfor profetien i Dan 12:11 refererer til de engelske adventismøtene i 1828 for å fremkalle temaet adventisme. For adventismen er ikke strengt tatt amerikansk; Det er en universell standard som ganske enkelt består i å elske vår Herre Jesu Kristi herlige gjenkomst og i å vente på ham i trofasthet inntil den datoen han selv har fastsatt og åpenbart for de siste « **Guds sønner** », og som denne gangen vil være våren 2030. Hans gjenkomst vil bringe hans forløste inn i det syvende årtusen, helliget i hvile av Gud og for Gud, og for hans forløste utvalgte gjennom hele den jordiske syndens historie.

Så, etter forbannelsen til den offisielle adventismen, hvis universelle hovedkvarter ligger i USA, har Guds velsignelse vendt tilbake til Europa, til Frankrike, til byen Valence siden 1994. For der er den eldste syvendedagsadventistkirken i Frankrike, den som ekskluderte meg fra medlemskapet i 1991; dette på grunn av « **Jesu vitnesbyrd** » som jeg presenterte for den, og som den forkastet og foraktet. Siden den gang har jeg vært trofast mot dette fornyede og oppdaterte « **vitnesbyrdet om Jesus** », og jeg samler dag for dag på perlene av guddommelig lys som tilbys og presenteres for meg av sannhetens

Gud, i Jesu Kristi navn og « **helliggjørelsen** » av sabbaten på den sanne syvende dagen: lørdag, « **helliget** » til hvile for mennesket fra den syvende dagen av jordens skapelse i henhold til 1. Mosebok 2:2-3: «Og på den syvende dagen fullførte Gud sitt verk som han hadde gjort. Og han hvilte på den syvende dagen fra alt sitt verk som han hadde gjort. Og Gud velsignet den syvende dagen og **helliget den** , fordi han på den hvilte fra alt sitt verk som han hadde skapt ved å gjøre den. »

Sannheten vil sette deg fri

Vi leser i Johannes 8:28-36: « *Jesus sa da til dem: **Når dere har opphøyet Menneskesønnen** , da skal dere vite at det er jeg, og at jeg ikke gjør noe av meg selv, men jeg taler slik som **Faderen** har lært meg. Han som har sendt meg, er med meg; han har ikke latt meg være alene, for jeg gjør alltid det som behager ham.*» **Da Jesus talte dette, trodde mange på ham** . Og til de jødene som trodde på ham, sa han: **Hvis dere blir i mitt ord, er dere sanne disipler, og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere** . De svarte ham: **Vi er Abrahams ætt og har aldri vært slaver under noen. Hvordan kan du si: Dere skal bli fri?** Jesus svarte dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens tjener. Tjeneren blir ikke i huset for alltid, men sønnen blir for alltid. Dersom Sønnen frigjør dere, skal dere være sannelig frie .

Denne utvekslingen mellom Jesus og jødene på hans tid tar opp et tema som angår oss like mye i dag som det gjorde på hans tid. Til enhver tid, i denne typen utveksling, uttrykkes to uforenlige diskurser. Jesus kommer med helt logiske bemerkninger for å ta opp det åndelige emnet. Men foran ham er de som lytter til hans ord jordiske og ser bare den bokstavelige, kjødelige betydningen av hans ord. For jødene var Gud Gud, ikke Faderen. Dermed finner vi her en primær årsak til menneskelig uforståelse. Fra begynnelsen, når Jesus sier til dem: « **Når dere har opphøyet Menneskesønnen** ...», tolker jødene hans ord slik deres tradisjonelle tolkning får dem til å gjøre. For dem vil denne opphøyelsen bestå i å ta kontroll over nasjonen ved å gripe Davids trone. Og en uke før hans død vil de ære ham som Davids sønn. Jesus selv snakket selvfølgelig om sin opphøyelse, da han ville bli korsfestet på korset av romerne. Deretter, ved å sitere « **Faderen** », mottar de mest åndelige i publikum Jesu budskap som åndelig. « **Da Jesus talte disse ordene, kom mange til tro på ham** .» Åndelige mennesker tror på ham, i motsetning til andre. Jesus sier så til de troende: « **Hvis dere blir i mitt ord, er dere i sannhet mine disipler. Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.** »

Da de kranglet med jødene, som hørte disse ordene, svarte de: « **Vi er Abrahams ætt, og vi har aldri vært slaver for noen. Hvordan kan du si: 'Dere skal bli frie?'** » Merk at Jesus ikke irttesetter sine samtalepartnere for denne tredoble utelatelsen av deres historie, fordi de egentlig var slaver i Egypt, først, senere slaver i 70 år i fangenskap i Babylon i Kaldea, delvis fra 605 og helt fra 586, og i det øyeblikket han taler til dem, er de underlagt romerne. For Jesus er

ikke denne bølgen av nasjonal stolthet det viktigste; det som er viktig for ham, er å gjøre dem oppmerksomme på at de er slaver for synden som har hersket og dominert over dem siden Adam og Evas synd. Og dette budskapet har evig betydning, fordi det setter spørsmålsteget ved synden som mennesker ikke er klar over, fordi deres kunnskap om livet utelukkende er basert på deres fem kjødelige sanser.

Jødene som våget å si til Jesus: « *Vi har aldri vært slaver for noen* », var uvitende om at de talte til ham som hadde ført dem i fangenskap i Egypt, nettopp med det formål å befri dem fra slaveri av kropp og hele sjel, fordi det egyptiske livet var selve bildet på syndens liv. Lenge før Roma var sivilisasjonen, som tilba solguden Re, fanget i synden. Og på samme måte hadde disse stolte jødene vært under romersk okkupasjon siden år 63. Og det var denne Jesus som talte til dem, som overga dem i romerske hender; dette for å bryte motstanden deres og legge til rette for utførelsen av hans jordiske tjeneste. For uten romerne, for å forhindre dem, ville ikke denne jordiske tjenesten til Jesus vært mulig. Ondskapen som kom til uttrykk etter tre og et halvt år av hans tjeneste ville ha manifestert seg mye tidligere, for de religiøse lederne i Sanhedrinet kunne ikke tåle mer bebreidelser enn den grusomme kong Herodes den store.

Det er derfor nødvendig å forstå at jødene erfaringer gjelder alle mennesker på jorden. Nettopp fordi Israel brukes av Gud som et eksempel på denne menneskeheten. Jøder og hedninger måtte derfor befris fra syndens slaveri, på samme måte og av samme grunn: syndens arv siden Adam. Man kan dermed forstå behovet for at ethvert menneske oppdager i Bibelen den erfaringen som jødene opplevde, da de forble under Guds herredømme i nesten 1600 år, siden nasjonen ble ødelagt av romerne i år 70, det vil si omtrent 30 år før slutten av det første århundret, da Gud åpenbarte sin profetiske «åpenbaring» kalt «Apokalypsen» for Johannes. Denne jødiske historien på 1600 år er gitt av Gud til menneskene for å la dem forstå betydningen av de tingene de skulle leve, i henhold til hans plan, i 6000 år på jorden. La oss derfor se på jødene reaksjoner og oppførsel, slik de er fortalt i Bibelen, som representative for våre egne, fordi de bare avslører våre egne feil, våre mangler og, gjennom sine troende, våre altfor sjeldne egenskaper.

De aksepterer, intellektuelt, Guds eksistens, men inngår ikke i et forhold til ham. Deres religiøsitet uttrykkes også utelukkende ved en anvendelse av tekstene i Moseloven og profetene, hvis profetier de ikke forstår klart. Denne oppførselen vil være den samme som alle kristne religioner, forkastet og fordømt av Gud inntil verdens ende. Men også den samme som hele menneskeheten, hvis bilde de bare avslører og reflekterer; den samme som dyremennesket, som gjennom synd har mistet sin likhet med Guds bilde.

og siterer Jesus igjen ofte dette ordet « **sannhet** », som bare er innledet i Johannesevangeliet, apostelen for høy spiritualitet, hans ord med dette uttrykket som er så personlig for ham: « **Sannelig, sannelig sier jeg dere...** ». Denne doble gjentakelsen har sin forklaring: Jesus setter sine uttalelser under autoriteten til « **Faderen og Sønnen** », fordi som jeg sa i en tidligere studie, forblir hans tjeneste under den gamle pakt, «Faderens » , inntil hans sonende død. Jesus minner oss stadig om at « **Faderen** » vitner med ham, fordi han sa: « *det er han som gjør*

gjerningene ». Vi finner de « **to** » sanne « **vitnene** », forfatterne av Bibelen. Jesus vil rette disse siste ordene til Pilatus: « **Jeg er kommet for å vitne om sannheten** ». Med andre ord setter han sin tjeneste under dette vitnesbyrdet for « **sannheten** ». Av natur er « **sannhet** » det absolutte motsatte av « **løgn** ». Jesus kommer for å åpenbare eksistensen av det skjulte guddommelige livet som han kaller « **sannheten** ». Men normene for dette himmelske livet er av en natur og karakter som i absolutte termer står i motsetning til normene for det jordiske livet, arving til synden, som derfor representerer « **løgnen** ». Følgelig har den blitt styrt av djevelen og hans utro engledemoner siden arvesynden. For et menneske, som har føttene og hodet på jorden, er det nesten umulig å forstå og akseptere ideen om at det tilsynelatende jordiske livet som leves er en « **løgn** ». Men det er likevel denne « **sannheten** » som Jesus kom for å åpenbare for sine utvalgte alene, utvalgt på grunn av deres åpenhet for himmelske guddommelige tanker. Og fordi dette budskapet gjelder dem som leser mine forklaringer, vil jeg utvikle dette høyst åndelige emnet. Apostelen Paulus har allerede påtatt seg å overbevise Kristi utvalgte ved å kontrastere, i 1 Kor. 15:40 og 47, eksistensen av « **jordiske legemer** » og « **himmelske legemer** »: « *Det finnes også himmelske legemer og jordiske legemer, men himmellegemenes lysstyrke er én, og de jordiske legemers lysstyrke en annen. .../... Det første mennesket, tatt fra jorden, er jordisk; det andre mennesket er fra himmelen.* » Jordisk liv er for Jesus bildet på « **løgnen** » fordi den bare har en foreløpig samlet eksistens på 7000 år. I motsetning til dette er det himmelske livet « **sannheten** » fordi det, i likhet med Gud som organiserer det, har en evig karakter og et kall til å vare evig.

Jesus hadde, guddommelig sett, mange grunner til å likestille det jordiske livet i synd med « **løgn** ». For utenfor Israel, som hadde kunnskap om eksistensen og lovene som ble etablert av den ene sanne Skaperguden, var folk overalt ellers på jorden ofre for sataniske bedrag som ble brukt i religiøse handlinger på mange såkalte hedenske måter. Gjennom århundrene tok « **løgnen** » som hindrer aksept av himmelsk « **sannhet** » forskjellige former, og etter tiden med falske guder og falske mannlige og kvinnelige guddommer, kom tiden med falske monoteistiske religioner og falske kristne religioner. Rundt 1850 begynte teknologi og fysisk og kjemisk vitenskap å utvikle seg, og erstattet religiøs atferd, og religion ble da ansett som «folkets opium», det vil si et narkotikum. I Vesten har « **løgnen** » vunnet seier over sann religion av den todelte grunnen at fordømmelser av religiøse løgner er få og langt mellom, og vestlige mennesker er ikke tiltrukket av det religiøse emnet, som de bevisst avviser og forakter. Denne vantro og vantro oppførselen overgår den til de gamle fordi den er basert på påvirkningen fra teknologisk utvikling, hvis høye nivå aldri har blitt nådd i løpet av de 6000 årene med jordisk tid som Gud har satt.

Vi må derfor dessverre betrakte den nåværende utviklingen av vantro som logisk og normal. I sin totale frihet, større i Vesten enn noe annet sted på jorden, produserer mennesker frukten av hans natur. Jesus fordømmer dette i Åp 22:15, men på jorden, noe nesten utrolig for alle som elsker « **sannheten** », « **elsker og praktiserer** mennesker **løgn** ». De bekrefter dermed ordtaket: «All smak er i naturen», selv den mest perverse. Ved å gjøre kjærligheten til det jordiske livet til et vitnesbyrd om kjærlighet til løgn i motsetning til kjærligheten til « **sannheten** »

i det himmelske livet, gir Jesus anvendelsen av kjærligheten til « **løgn** » en uventet bred standard som angår svært mange mennesker blant hans menneskelige skapninger.

Frem til nå var « **løgnen** » for oss bare det motsatte av « **sannheten** », det vil si det som er falskt. Men for den levende Guds Ånd er « **løgnen** » i tillegg det som eksisterer for øyeblikket, fordi den må forsvinne for å vike for det evige himmelske liv, som i motsetning til vårt nåværende jordiske liv er « **sannheten** ». Og det er bare fordi den guddommelige loven som ble diktert og åpenbart for Moses uttrykker verdiene til de himmelske guddommelige normene, at Bibelen sier om det i Salme 119:142-151-160: « **Din rettferdighet er en evig rettferdighet, og din lov er sannhet . . . / . . . Du er nær, JaHWéH! Og alle dine bud er sannhet . . . / . . . Ditt ords grunnvoll er sannhet , og alle din rettferdighets forskrifter er evige . »**

Vårt slaveri er basert på vanens naturlov som holder alle mennesker under sitt herredømme. Vi kan ikke sovne på kommando eller gå uten å spise til faste tider, når vanen respekteres. På samme måte blir den som liker å lyve slave av denne nytelsen, som dermed stadig vil fornyes. Total frihet er en myte som ikke eksisterer, og mennesker har egentlig bare valget mellom de to typene slaveri som tilbys dem. Godt slaveri består i å ta Skaperguden som Herre, og dårlig slaveri består i å falle i fellen av falsk frihet, syndens og alle dens lyster.

Etter 43 år i profetisk tjeneste for den guddommelige Herre Jesus Kristus, innser jeg hvordan sannheten, dag for dag ved å motta dens nye lys, virkelig er i stand til å « **frigjøre oss fra synd** ». For hva består dette slaveriet under synd i, om ikke å la oss bli ledet av usynlige demoniske ånder; noe som er tilfellet for alle mennesker fra fødselen av. Og fordi Gud kjenner vår sanne natur og våre valg av eksistens, fra tiden før han skapte sin første motsetning, kan han ikke ta feil. Og når hans fremtidige utvalgte blir født inn i vår jordiske verden, følger han ham fra fødselen til døden, men i sin guddommelige tålmodighet vet han hvordan han skal vente på det rette øyeblikket for å åpenbare seg for ham. Som opplevelsen av den fortapte sønn i lignelsen lærer, åpenbarer Gud seg virkelig for sin fremtidige utvalgte, bare etter at han har gjennomgått smertefulle og sviende opplevelser. For himmelsk sannhet kan bare tiltrekke seg de som har blitt avsky for det jordiske livet på grunn av lidelsen de utholdt og dets fullstendige ufullkommenhet. Akkurat som det himmelske livet er basert på perfekte verdier, er det jordiske livet basert på ufullkomne verdier. For Satan har etablert sine egne egoistiske og stolte verdier på jorden, som opprørske mennesker har bygget sine forhold og prinsipper på. Opplevelsen av hebreernes utvandring fra Egypt var ekstremt avslørende for å lære de verdiene som var godkjent av Gud. Han betrodde Moses, sin profet og veileder, oppgaven med å lede sitt folk. Dermed måtte folket adlyde Moses, og Moses måtte adlyde Gud, som viste seg å være rettferdig og medfølende. Fordi han ubevisst hadde forvrengt Guds frelsesplan ved å slå på Horebs klippe to ganger i stedet for én, ble Moses offisielt straffet med døden. Hvor ellers på jorden kan vi finne en slik rettferdig og perfekt dom? Den største ble behandlet av Gud som den minste. Og denne samme rettferdigheten fordømte mangelen på tro til døperen Johannes, den største av menn, ifølge Jesus. Hva med våre herskere, monarker, presidenter, paver, imamer og ayatollaer på jorden? Hva slags

rettferdighet utøver de? De ærer de rike og utnytter og mishandler de fattige, i vest, øst, nord og sør, i Amerika, Europa, Asia, Afrika og Australia.

Det er derfor de siste overlevende fra alle jordens land vil forene seg i « **Harmageddon** »-kampen ved slutten av den **kjødelige verden for å kjempe mot Guds lov**. « **Løgnens** » leir vil dermed reise seg mot « **sannhetens** ». Og ved å gjøre den syvende dags sabbats hvile til målet for angrepet fra « **løgnens** » leir, gir Gud sitt hellige fjerde bud sin karakter som et tegn på sin **himmelske « sannhet »**. For sabbaten profeterer inntreden av de utvalgte, forløst av Jesus Kristus i 6000 år, inn i det syvende « **himmelske** » årtusen.

Hva er grunnlaget for vår evne til å bli frigjort av himmelsk sannhet? Svaret på dette spørsmålet er veldig enkelt: våre motivasjoner. Faktisk er alle våre valg i livene våre basert på våre motivasjoner. Enhver som ønsker å utføre en oppgave, gjør det og lykkes fordi de er motivert av et stort ønske om å fullføre den. Det er motivasjonen som forklarer alle våre valg. Opprørers motivasjon er behovet for å beskytte og bevare sin totale frihet; det Gud kaller slaveri under synden, fordi i denne friheten vil de begå ting som er forbudt av Gud. Og hvis Gud forbyr disse tingene, er det fordi de fører til ulykkelighet og lidelse som hans guddommelige kjærlighet fordømmer og ikke kan tåle; for i sin kjærlighet ønsker han å skåne sine skapninger fra å måtte lide konsekvensene av onde ting. For sine utvalgte er motivasjonsprinsippet det samme, men det favoriserer verdier knyttet til Gud. Vi er motivert av verdsettelsen av et forbilde som vi finner i det jordiske livet eller i bibelsk åpenbaring. Jesu eksemplariske liv tjener som en åpenbaring fordi det tiltrekker seg de utvalgte som beundrer og elsker ham. Å lese evangeliene lar oss forstå forferdelsen til apostlene som ble alene igjen da Jesus ble korsfestet. De elsket Jesus oppriktig, og sorgen deres var lik den kjærligheten de viste ham. Ved å lese evangeliene kan vi på vår side gjenoppleve deres opplevelse og begynne å elske den guddommelige mannen ved navn Jesus fra Nasaret, gråte over hans død der han sonet for våre synder i vårt sted, og glede oss over hans oppstandelse som setter oss i samme situasjon som hans første apostler. Den levende Gud lytter til oss, gransker oss og taler til oss, om ikke i taler, så i hvert fall i hendelser som preger livene våre.

Når Guds eksistens blir tvunget på våre sinn og forviser tvilen, tar « **Sannheten** » tak i oss. Og det jordiske livet og det det tilbyr mister sin appell og interesse. Vår oppmerksomhet vender seg da mot oppfyllelsen av guddommelige profetier, og vi venter på Jesu Kristi gjenkomst med samme sikkerhet som ankomsten av vennen som ventes av toget som holder rutetabellen.

Lese Den hellige Bibelen

Tittelen på denne studien er begrunnet med behovet for å identifisere de ulike måtene vi leser Den hellige skrift på. Når vi leser det som står skrevet i Bibelen, aktiverer vi ikke bare øynene våre, men hele sjelen vår. Måten vi leser tekster som vi tror uttrykker Skaperens Guds tanker, avhenger helt av vår tros natur.

Mange vender utrettelig tilbake til tekster de liker spesielt godt, og finner glede og tilfredsstillelse i dem. Denne holdningen forsterker deres tro på at de er gode kristne. Men deres utelukkende fokus på visse typer budskap fører til at de forakter og ignorerer alle andre bibelske skrifter. Det er derfor nødvendig å forstå hvordan Gud har til hensikt at Bibelen hans skal leses.

Allerede å forestille seg at Gud kunne ha inspirerte tekster som uttrykte hans lærdommer og tanker slik at mennesker ville ignorere dem, er absurd og uberettiget. Bibelen er ikke en roman eller en journalistisk rapport, den formidler gjennom århundrene den religiøse historien fortalt av Gud som valgte ordene og antallet ord for hvert vers, og dette for alle kapitlene og kanoniske bøkene den presenterer for oss. Men vær forsiktig! Denne numeriske presisjonen gjelder bare originaltekstene skrevet henholdsvis i kronologisk rekkefølge, « **på hebraisk og på gresk** ». Allerede denne oversettelsen til gresk av tekstene i den nye pakt krever en forklaring: denne spredningen på gresk er bare berettiget av åpningen for frelsen i Jesus Kristus for hedningene. For apostlene og Jesu første disipler var jødiske og snakket arameisk som ble brukt av jødene på den tiden. Det er derfor først etter forståelsen av åpningen av den kristne troen for hedningene at den jødiske tanken om det inspirerte ble oversatt til gresk; fordi i samsvar med Daniels profeti, siden den greske kongen Alexander den stores regjeringstid, hadde gresk blitt det internasjonale språket som ble brukt av alle folkene som ble dominert av disse erobrerne. Siden år 63 f.Kr. hadde Romas ankomst til Palestina brakt romersk latin, men Gud valgte ikke dette språket vel vitende om at det pavelige Roma ville kjempe mot hans sannhet. Guddommelig inspirasjon ble derfor korrekt overført og spredt bare på hebraisk for den gamle pakt og på gresk for den nye pakt. Den midlertidige forlatelsen av disse to språkene, lenge ansett som "døde" i vestlig kultur, ble utnyttet av Gud som tillot djevelen å plassere feil i de forskjellige versjonene av oversettelsene deres. Gud visste hvordan han klokt skulle utnytte disse falske oversettelsene, fordi han visste på forhånd at protestantismen og institusjonell adventisme ville falle fra, og bygde derfor adventistenes trostester fra 1843 og 1844 på en falsk oversettelse av verset i Daniel 8:14 som forventningen om Kristi gjenkomst var basert på. Dermed, med god grunn, etter å ha kastet opp institusjonen i 1994, kunne Jesus si til denne religiøse budbringeren: " *Du vet ikke at du er elendig, **fattig** , ynkelig, blind og naken* ." Det at han bygde hele sin erfaring på falske oversettelser av Bibelen, gjør ham effektivt til « *fattig* », mens han trodde han var rikt velsignet av Jesus og ga sine dogmer og profetiske tolkninger verdiene « *rikdom* ». Gud hadde også tillatt den uberettigede tilføyelsen av ordet « *dag* » i to vers som, korrekt oversatt, sa « *på den første sabbaten* ». Denne forvrengningen av den opprinnelige teksten i Apostlenes gjerninger 20:7 og 1. Kor. 16:2 har tillatt protestantiske kristne å bibelsk og misvisende rettferdiggjøre den religiøse samlingen på den « *første dagen i uken* », mens teksten betegner « *den første sabbaten* » i måneden det er snakk om i historien. På gresk har ordet « *sabbat* » og « *uke* » samme rot, noe som kan forklare oversetterens forvirring. Men hans tilføyelse av ordet « *dag* » er uberettiget og kan bare forklares med en djevelsk inspirasjon som har til hensikt å felle falske troende i de siste dager av jordisk historie. Gud er opptatt av å opplyse sine utvalgte, og han hindrer ikke djevelen i å bedra dem han dominerer,

inspirerer og leder. Under omstendigheter satt av ham, overgir sannhetens Gud sine skapninger til løgnens og blindhetens makt, slik han sier i 2. Tess 2:11. Når vi har sagt dette, skal vi nå undersøke hvorfor vi må nærme oss Bibelen « *med frykt og beven* », slik som når vi nærmer oss Gud personlig for å tjene Ham.

For å forstå denne karakteren og guddommelige naturen til Den hellige Bibel, må vi ta hensyn til flere åpenbarte ting.

Lignelsen om vingårdsmennene åpenbarer og oppsummerer Guds plan, som i denne lignelsen er representert av herren som forlater og forblir usynlig. Men han sender sine tjenere til vingårdsmennene for å rette sine bebreidelser mot dem. Vingården er frelsesverket organisert av Gud; vingårdsmennene er de offisielle institusjonene som er ansvarlige for å presentere frestestilbudet, nemlig i den gamle pakt som i den nye, det opprørske religiøse presteskapet; levittene i den gamle pakt; og de falne pastorene i protestantismen og adventismen, i den nye pakt. Modellen for oppfyllelse gjelder den gamle pakt, og øyeblikket da vingårdens herre forlater samsvarer med øyeblikket da Israel ikke lenger ønsker å bli ledet direkte av Gud, men av en konge, som de andre hedenske folkene på jorden. Når herren har dratt, i hans fravær, forakter vingårdsmennene vingården, og Gud sender sine profeter for å gjøre sine bebreidelser kjent for sine uverdige vingårdsmenn som dreper dem etter hverandre. Dermed omkommer et stort antall profeter, drept av de jødiske myndighetene som ikke aksepterer bebreidelsene fra Gud. Så sender han sin Sønn, sin eneste sønn, som de skal behandle på samme måte, og bevise med dette siste drapet at de er uopprettelig uverdige til å forvalte det guddommelige frelsesverket. Og Jesus finner en måte å få den guddommelige dommen uttrykt av de skyldige selv, som står foran ham, ifølge Matteus 21:41: « *De svarte ham: Han skal ødelegge de elendige menneskene på en ynkelig måte, og han skal leie ut vingården til andre forpaktere, som skal gi ham avlingen ved innhøstingstiden.* » Disse andre forpakterne vil være de virkelig omvendte hedningene som, kalte, vil bli hans utvalgte, inntil verdens ende, preget av hans strålende gjenkomst som forventes våren 2030.

I én enkelt lignelse har Jesus nettopp oppsummert hele frelsesplanen som Gud har unnfanget. En plan som er basert på en rekkefølge av flere påfølgende faser, og som Gud åpenbarer og setter ut i livet i sine to påfølgende pakter; 1600 år for den gamle og for nedskrivningen av Bibelen, den gamle og den nye pakt; og omtrent 1930 år for den andre pakten, som igjen falt fra i år 313 og først kom ut av den, fullstendig, gjennom adventismen grunnlagt i 1843. Så falt også denne offisielle og universelle adventismen siden 1873 fra i 1994 etter å ha forkastet det adventistiske profetiske lyset som jeg presenterte for den mellom 1982 og 1991, datoen for min offisielle avskjedigelse av institusjonens ledere.

Alt som nettopp er nevnt, gjelder bare hva Gud gjør for å lede til Kristus, som kom for å validere tilgivelsen for de utvalgte synder, forløst av hans blod. I den gamle pakt ble dette frelsesprosjektet lært symbolsk og basert på offerritualer av dyr. Mysteriet om Guds inkarnasjon i Jesus Kristus ble derfor godt bevart og ignorert i jødernes offentlige religiøse lære. Guddommelig lov kunne overholdes strengt uten at vielsens ånd virkelig kommuniserte med Gud som organiserte disse tingene. Og det var nettopp da denne situasjonen gjaldt hele folket, dets konge og dets presteskap, at Gud brøt sin religiøse pakt med Israel. Nektelsen av å

anerkjenne Jesus som sin Messias var den siste dråpen som fikk hans tålmodighets beger til å renne over og gjorde dem uverdige til å forbli voktere av hans orakler og hans frelsesprosjekt, som hvilte på Jesus Kristus. Og som et tegn på bekreftelse på at hans død markerte slutten på Guds frelsesplan, sa Jesus på sitt kors: « *Det er fullbrakt* .» Dette « *det er fullbrakt* » gjaldt bare Guds personlige handling. Ved å dø frivillig for å betale for sine utvalgte synder, oppfylte Gud sin del av frelsesplanen fullt ut. Det var nå opp til hans skapninger å gjøre sin del ved å tilpasse seg modellen som ble presentert i Jesus Kristus. For den guddommelige pakten er en kontrakt mellom Gud og hans skapning som er verdig evig død, og formålet med kontrakten er å oppnå guddommelig tilgivelse, som bare gis av Gud på betingelse av en endring i den menneskelige kandidatens oppførsel. Hvis syndens lønn var døden, kunne bare oppgivelsen av synd oppnå Guds tilgivelse og evig liv. Og det er nettopp denne oppgivelsen av synd som bare er mulig med hjelp fra Jesus Kristus, som med rette erklærte i Johannes 15:5: « *For uten meg kan dere ingenting gjøre* .» Jesus er derfor uunnværlig for å betale den dødelige prisen for våre synder, men også for å hjelpe oss å slutte å synde.

I Matteus 24:4-5, i korte forklaringer gitt til apostlene sine, klarer Jesus igjen å oppsummere programmet for den kristne æra med noen få ord, som er: « *La ingen forføre dere! For mange skal komme i mitt navn og si: 'Jeg er Kristus.' Og de skal forføre mange* .» Jesus advarer dermed kristne som hevder hans frelse mot forførelsen av falske kristuser. Uttrykket « *Jeg er Kristus* » betegner ikke bare den personen som hevder å være Kristus personlig; det betegner også, og fremfor alt, institusjonelle religiøse organisasjoner som hevder hans frelse og autoritet. Blant disse er de katolske, ortodokse, protestantiske, anglikanske og offisielle adventistkirkene. De faller alle, den ene etter den andre, for å ha bevart en arv av den romersk-katolske religionen som går fra dens forakt for den guddommelige lov foreskrevet av Bibelen, til dens forakt for de profetiske åpenbaringene gitt av Jesus Kristus, som forblir levende og trofast mot sine sanne utvalgte, inntil verdens ende, slik han lovet og kunngjorde i Matt. 28:19-20: « *Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.* » **århundre** . » De spesifikke forskriftene som Jesus kom med er få i antall, og dette forklares av denne andre uttalelsen han kom med i Matteus 5:17-18: « *Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. For sannelig sier jeg dere: Inntil himmel og jord forgår, skal ikke en eneste bokstav eller en eneste tøddel av loven forgå, før alt er skjedd.* » I følge denne uttalelsen fra overhodet for den utvalgte, den kristne kirke, må den guddommelige loven respekteres inntil hans gjenkomst i herlighet. Dette ordet « **lov** » må derfor forstås og identifiseres. Hva betyr dette begrepet for en hebreer på hans tid? « **Moseloven** », der Gud åpenbarer jordens opprinnelse, dens guddommelige forordninger, dens offerritualer som vil opphøre med Messias Jesu Kristi komme, og dens profetiske tekster, fra Jesaja til Malaki. Og blant dem, denne boken, som jødene vil undervurdere, Daniels bok med dens så viktige profetier, siden Daniel 9 angir datoen for året og dagen for Messias' sondød, lovet av Gud, for hans første komme til jorden. Jesu død var ikke preget av " *himmelens*

og jordens forsvinning ", noe som betyr at " **Moseloven** " derfor forble i kraft og krevd av Gud fra kristne hvis første elementer er jøder og er dannet av Jesus Kristus. Den guddommelige loven må derfor respekteres like mye av de hedenske kristne som vil bli omvendt som av jødene i den gamle pakt. Bare én ting endres, og Gud spesifiserer det i Dan. 9:27, hvor Ånden, når han taler om Messias, sier: " *Han skal slutte en pakt med mange i én uke, og midt i uken skal han opphøre slaktoffer og offergaver .* " Det eneste som endres, er å sette en stopper for rituelle dyredødsfall som gjennom hans menneskelige død har blitt unyttige, slik at behovet for å spise kjøtt forsvinner med Jesu Kristi død. For det er bare for å videreutvikle lærdommen fra sine offerritualer at Gud etter flommen ga menneskene tillatelse til å spise dyrekjøtt. Ved sin frivillige død frigjør Jesus sine utvalgte fra syndens fordømmelse og dyr fra deres rituelle og nærende død; to budskap om livsoffer ledsager hans sondød. Men dette forferdelige offeret som Jesus Kristus aksepterte, gjør ham enda mer krevende overfor dem han frelser. Deres kunnskap om hans lov må være fullstendig, for Gud har ikke skrevet noe som ikke skal leses.

Lignelsen om vingårdsmennene viste oss Guds visuelle fravær. Men før han dro og visuelt forlot sitt folk, gjorde han kjent for dem alle sine lover, som han hadde diktert til Moses. Gud forlater scenen, men han etterlater seg bibeltekster som avslører hans personlighet, hans karakter og standardene for hans dommer. Det er derfor vi bare kan kjenne Gud som frivillig skjuler seg i usynlighet ved å kjenne alle hans lover. Og denne kunnskapen er, ifølge Jesus, betingelsen for å oppnå evig liv; Johannes 17:3: « *Dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt .* » I motsetning til oppfatningen til kirkene som hadde falt i frafall, er dannelsen av de kristne utvalgte basert på læren i « **Moseloven** » som de første omvendte hedningene ble ledet til ifølge Apostlenes gjerninger 15:21: « *For Moses har hatt i hver by i mange generasjoner dem som forkynner ham, ettersom han blir lest i synagogene hver sabbat .* » Forakt for « **Moseloven** » er en arv fra romersk katolisisme og er opprinnelsen til det utbredte frafallet som ble observert etter Milano-ediktet, undertegnet av Konstantin I ' et edikt der forfølgelsene av kristne offisielt opphørte. Den protestantiske reformasjonen ga ikke tilbake « **Moseloven** » den formative rollen som den først og fremst tilskrives. Den fremhevet imidlertid viktigheten av Den hellige bibel ved å ta som slagord «Skriften og Skriften alene» og ved å gi denne hellige bibelen rollen som den eneste støtten til guddommelig frelse. Paradoksalt nok, i motsetning til denne rosen som ble gitt til Den hellige bibel, som en arv fra fallen katolisisme, spiste protestantene imidlertid ting som Gud erklærte urene av natur, nettopp i « **Moseloven** ».

Behovet for å lese Bibelen i sin helhet fremstår dermed tydelig. Og en annen lære bekrefter denne nødvendigheten i Åp 11:3, hvor Gud utpeker sin hellige Bibel som sine « **to vitner** ». Hva er så et vitnes rolle? I en rettssal kommer han for å vippe tiltalen i en gunstig eller ugunstig retning. Vitnet overbringer et budskap om hva han har sett, men hvis han selv er offer for mishandling, vitner han også om hva han har opplevd og lidd i hendene på de onde torturistene. Gud har dermed humanisert sin hellige Bibel fordi også den vitner for eller mot mennesket, i henhold til den typen forhold han har til den. Nå er Bibelen ikke bare

humanisert av Gud; den er også guddommeliggjort siden den bærer tittelen « **Guds ord** ». I Jesus Kristus ble Gud det guddommelige Ordet som kom til jorden for å forklare og åpenbare den usynlige Gud, og etter å ha diktert ordene som hans lov overfører til oss til Moses, har vi tre komplementære identiteter som åpenbarer den sanne skaperguden.

Dermed er dannelsen av de utvalgte basert på læren i « **Moseloven** », og Jesu Kristi rolle er ganske enkelt å utføre offeret som lar ham frelse de eneste utvalgte som « **Moseloven** » har lært og trent, det vil si forberedt på tilpasning til den himmelske Guds lover. Vår aksept eller avvisning av dommene uttrykt av Gud i « **Moseloven** » bestemmer vår evne til å verdsette standardene for den evige Guds karakter.

I symbolikk illustrerer de « **to vitnene** » de to paktene som Gud setter analogt parallellt i sin profetiske visjon av programmet for menneskets jordiske religiøse historie. Disse « **to vitnene** » er rettet mot mennesker dannet av den ene og samme læren gitt av « **Moseloven** » og profetene. Det eneste som skiller dem er at den første henvendte seg til den jødiske identiteten til « **hebreerne** » i den gamle pakt, og den andre henvender seg til den hedenske eller « **greske** » identiteten til den nye pakt.

Gud gir oss ingen annen måte å oppdage sin karakter og personlighet på enn ved å lese hele Bibelen. Og det er i dette at den komplementære naturen til de to paktenes skrifter får sin fulle verdi. Den som favoriserer den gamle pakt og forkaster den nyes skrifter, dømmer seg selv til å ignorere Guds enorme kjærlighet til sine trofaste skapninger. Og på samme måte misforstår den som bare leser den nye pakt Guds karakter, som virkelig er kjærlighet, men også ubønnhørlig, fast og resolutt Dommer og Rettferdiggjører.

Vår lesning av Bibelen må oppleves som en oppdagelse av den usynlige Åndegudens karakter. Det er derfor jeg har snakket om en tilnærming til den levende Gud som krever en hellig, sunn og god holdning, « *med frykt og beven* ». Dette er en autentisk kjærlig tilnærming. Å oppdage Guds karakter er bare verdt det hvis vi er villige til å akseptere alle dens former og er villige til å tilpasse oss dens standarder. Uten denne tankegangen er det å lese Bibelen en dom mot oss selv, fordi et forhold til Gud da blir umulig, og vår lesning kan ikke bære noen sunn frukt.

Viktigheten av forberedelse gjennom undervisning i « **Moseloven** » gjør den omskårne jøde til den ideelle kandidaten for den frelse som Gud har foreslått. Han utgjør, etter Jesus Kristus, det menneskelige forbildet som frelse i Kristus fortsatt er foreslått for i dag og frem til slutten av nådens tid, som vil komme noen måneder før verdens ende. Han var i kristen historie den første som ble opplyst om rettferdiggjørelsen som Jesus Kristus brakte, og han vil, ved slutten av den verden vi er på vei mot, være blant de siste som nyter godt av det guddommelige nådetilbudet som Gud tilbyr i sitt navn. Den første forfølgeren av den kristne tro var en jøde av Israels folkeslag; den siste forfølgeren vil være en kristen. Omvendelsen til denne første jødiske forfølgeren, som trer inn i Jesu Kristi tjeneste, profeterer den endelige omvendelsen av de siste jødene som kan forløses ved blodet som Jesus Kristus utgytt. Den guddommelige Kristus endrer suverent navnet hans fra Saul til Paulus. Og denne muligheten til å motta den kristne troen

ble tilbudt sanne, oppriktige og trofaste jøder ved etableringen av syvendedagsadventisttroen siden 1873, og selv før, rundt 1840, ga den messianske jødeulven, kalt den vandrende jøde, bevis på det. I denne epoken preget av to påfølgende trosprøver, kunne jøder som holdt Guds sabbat motta Jesus Kristus, og samtidig ledet Gud trofaste kristne til den syvendedags sabbat, etter 22. oktober 1844.

Det er derfor den betydningen som syvendedagsadventistene ga tilbake i 1873 til « **Moseloven** » som rettferdiggjør disse guddommelige profetiske ordene sitert i Åp 3:10: « **Se, jeg vil la dem av Satans synagoge komme og tilbe for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg.** » På denne datoen i 1873 bekrefter Jesus tilbakekomsten til den apostoliske sannheten ved å si til den velsignede adventismen på den tiden i vers 11: « **Jeg kommer snart. Hold fast ved det du har, så ingen tar kronen din.** » På denne datoen i året 1873, definert av begrepet adventistventing på « *1335 dager* » sitert i Dan 12:12, var derfor Guds ideelle utvalgte jøden som ble syvendedagsadventist, eller omvendt den kristne som adopterte sabbaten og læren i « **Moseloven** ». Men akk, med tiden blir mennesker erstattet, og troen til de prøvede troende erstattes av troen til uprøvde mennesker. Dette forklarer den systematiske, kontinuerlige driften av religiøse organisasjoner som er velsignet av Gud bare for en tid; den tiden hvor Gud tester og setter sine tjeneres tro på prøve.

Motsetninger i absolutte termer bekrefter budskapene adressert til « *Filadelfia* » og deretter til « *Laodikea* » det åndelige dramaet forårsaket av tidens forlengelse. Selv om « *Filadelfia* » er velsignet og anerkjent av Jesus Kristus som verdig sin himmel, blir « *Laodikea* » omvendt uutholdelig for ham til det punktet at han må « *spy opp* » det. Og forklaringen på disse motsetningene ligger i tidenes forandring og dermed i forandringen av de berørte adventisttjenere.

Når vi har lært lærdommen, kan vi forstå at i « *laodikeatiden* » kan Gud bare anerkjenne som sine utvalgte de adventistene som presenterer og bærer de verdene som ble velsignet i « *Filadelfiatiden* ». Den broderkjærligheten som er betegnet med dette navnet « *Filadelfia* », er bare muliggjort av kjærligheten til sannheten, som uttrykker kjærlighet til Gud selv. Her finner vi den betydningen de utvalgte gir til åpenbaringene i hele Bibelen, fordi Gud forblir usynlig og bare åpenbarer seg for sine tjenere gjennom de som er skrevet i hans hellige Bibel.

På den annen side, i djevelens leir, fanger mirakuløse åpenbaringer falske troende, og demoner manifesterer seg på forskjellige måter som lysets engler og også som mørkets engler.

I den velsignede siste-dagers-adventismen blir det protestantiske slagordet som ble født på 1500 ^{-tallet}, «Skriften og Skriften alene», æret og opphøyet; på samme måte er reformasjonens verk som har begynt siden den gang fullført.

Det fremgår av denne studien, som omhandler viktigheten av hele Bibelen, at det ikke er noen grunn til å motsette seg « *loven og troen* », fordi de omhandler to forskjellige og komplementære emner. « *Loven* » lærer, og « *troen* » frelser den som blir undervist. I læren om den gamle pakt er ordet « *tro* » nesten fraværende. Men profeten Habakkuk siterer det i Hab 2,4: « *Se, hans sjel er opphøyet, den er ikke rettskaffen i ham; men den rettferdige skal leve ved sin tro.* » Og i den nye pakt bekrefter Hebreerbrevet frelsen som oppnås ved troen til de utvalgte som

Gud valgte ut under den gamle pakt, fordi Hebreerne 11 er fullstendig viet til dette temaet tro, og tar opp uttrykket « det er ved tro at... » i begynnelsen av 18 vers . Forfatteren siterer 18 personer utvalgt av Gud i den gamle pakt, fra begynnelsen av livet på jorden med den rettferdige Enok, som ble tatt levende opp til himmelen av Gud, til den sist nevnte, som er en kvinne, den prostituerte Rahab, som valgte Gud og hans folk da han kom for å ødelegge byen hennes, Jeriko. Men forfatteren legger ikke skjul på at listen hans ikke er fullstendig, og at mange andre utvalgte som Bibelen siterer må legges til oppregningen hans. Faktisk gir han noen eksempler som bekrefter at tro alltid har vært årsaken til frelse og guddommelige velsignelser.

Forbindelsen mellom den nye pakt og tro forklares av det faktum at læren i « **Moseloven** » alene ikke kan frelse den menneskelige synderen. Dyreofrene som ble praktisert frem til den korsfestede Kristus hadde ingen kraft til å redde det minste menneskeliv. De hadde bare en foreløpig verdi som bare Jesu Kristi død kunne validere, fordi de dyreofrene som sonet bare profeterte den guddommelige og fullkomment menneskelige Kristus' død. I tillegg ble anerkjennelsen av Jesus Kristus i hans rolle som sonoffer som bar sine utvalgte synder den endelige prøven på tro som tillot en jøde som var opplært av « **Moseloven** » å bli frelst ved den nåde som Gud tilbyr sine sanne utvalgte i Jesu navn, hans Kristus og hans Messias. Han døde derfor slått for sine utvalgte synder som han bar, og hans fullkomne guddommelige personlige rettferdighet ga ham retten til å oppstå seg selv, slik han hadde kunngjort for sine apostler i Johannes 10:17-18: « *Faderen elsker meg, fordi jeg gir mitt liv for å ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg gir det av meg selv. Jeg har makt til å gi det, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette er budet jeg mottok fra min Far.* »

Konsekvensen av frelsesplanen som er organisert og fullkomment utført av Gud i Jesus Kristus, er at Gud kan frelse ethvert menneske i hvem han finner kjærligheten til sin sannhet, fordi hans frelsestilbud er universelt foreslått. Uansett din arv, nasjonal eller religiøs, eller din hudfarge, er nådens dør åpen for deg frem til 2029, hvis din kjærlighet til guddommelig sannhet gjør deg i stand til å stille spørsmål ved disse tingene som er arvet ved tilfeldigheten av fødsel og inntreden i det jordiske menneskelivet. For under himmelen og på hele jorden er det bare én Skapergud som vi må ære og tjene i lydighet mot hans hellige lover som er åpenbart i hele hans hellige bibel. Den ble skrevet over en periode på 1600 år, mellom begynnelsen av det 15. århundre f.Kr. og slutten av det 1. århundre e.Kr. Det er fordi den konkretiserer « **Guds ord** » at den utgjør den guddommelige Skriften som tilbyr evig liv til hans sanne utvalgte; som skiller seg ut fra de falske, ved sin vedvarende trofasthet.

Det du også må forstå er at de virkelig utvalgte er like få i antall i den nye pakten som i den gamle. Og Jesus gjorde det klart da han sa i Matteus 22:14: « *For mange er kalt, men få er utvalgt.* » Og hvis det er « *få utvalgte* », er det på grunn av karakterkriteriene som Gud krever av sine utvalgte. I Esekiel 14 gir han oss som eksempel bare tre navn: « **Noah, Daniel og Job** », og spesifiserer videre: « *de ville verken frelse sønn eller datter, men bare de ville bli frelst ... de ville frelse sine sjeler ved sin rettferdighet.* » Frelse er bare mulig ved samsvar med standarden definert i « **Moseloven og tro** » på Jesu Kristi sonoffer. Vi er langt fra

den frelsen som feilaktig hevdes av overfladiske menneskelige masser og skarer knyttet til flere monoteistiske religioner, eller ikke, av tradisjonens religiøse arv.

Det finnes ikke noe mer personlig og individuelt enn å lese Bibelen. Hvert menneske kan der oppdage jordens opprinnelse og alt den inneholder og bærer på seg, men den åpenbarer også vår syndige arv, som gir en mening av lønn til vår første død og til den « *andre døden* » som opprørerne led etter den siste dom. Det er et sikkert faktum at døden, som virker så naturlig for oss, derimot er en unormal ting for Gud og hans hellige engler, midlertidig, fordi normen for guddommelig liv er udødelighet. Og det er denne udødeligheten som vil forlenges evig når prøven på den jordiske troen er over, for de utvalgte som er forløst ved blodet som ble utgytt av Herren Jesus Kristus, fra våren 2030. Bibelen snakker om to dødsfall fordi vår nåværende livstilstand bare er midlertidig, og den ender med den første døden som vi anser som naturlig. Bare mennesker som har tro kan tro på eksistensen av den « *andre døden* » fordi den impliserer ideen om en andre livsform som vil være evig og bare vil være tilgjengelig for de utvalgte som er forløst av Jesus Kristus. Opprørsket og vantro mennesker vil bli opppreist ved slutten av det syvende årtusen for den siste dommen, men bare for å gjennomgå denne « *andre døden* », hvis konsekvens er den endelige utslettelsen av det falne vesenet eller sjelen. Bibelen åpenbarer nå for oss at frelsen utelukkende hviler på det frivillige sonofferet til mannen som heter Jesus fra Nasaret. Den guddommelige opprinnelsen til hans fødsel ga hans kjødelige død en eksepsjonell verdi som, overført av ham som den « *nye Adam* », kommer hans forløste utvalgte til gode i arv. Etter å ha beseiret synden i et kjød som ligner på hans utvalgte, etterlot Jesus dem dette budskapet: Dere kan seire slik jeg har seiret. Men her igjen er det vår individuelle natur som vil tillate at vår lesning av Bibelen bærer evig frukt av udødelighet eller ikke.

De fleste som hevder å være frelst i Kristus, blir forkastet av Gud på grunn av sin uvitenhet om den lille betydningen de gir skriftene som er åpenbart i den gamle pakt. Og jeg kan vitne om dette, for til tross for at jeg leste hele Bibelen i 1975, forble studiet mitt av apokalypsen som ble åpenbart for Johannes fullstendig fruktløst. Mitt sinn var låst av Gud, og han låste det først opp i 1980, etter at jeg ble døpt i Syvendedags Adventistkirken i Valence-sur-Rhône, sør i Frankrike. Jeg hadde uttrykt min kjærlighet til dens bibelske sannhet, men nøklene til å forstå det ble gitt meg bare av adventistbudskapet, til tross for dets opprinnelige ufullkommenheter. Å forstå apokalypsen besatte meg, men bare Daniels bok kunne belyse det. I min lesning av hele Bibelen hadde jeg lest denne boken, men uten å huske noe fra den, helt til jeg ble døpt i Jesu Kristi navn i denne adventistkirken, den eldste av alle de som er etablert i Frankrike. Lærdommen som Gud har gitt, kommer til syne i denne opplevelsen, og den setter spørsmålstegn ved denne undervurderingen av de bibelske tekstene i den gamle pakt. Og navnene som bæres av disse to bøkene, « **Daniel og Johannes' åpenbaring** », bekrefter de alvorlige konsekvensene denne undervurderingen vil føre til for dem som gjør feilen å begå den. « **Daniel** » betyr: Gud er min dommer; og « **Åpenbaring** » betyr: Åpenbaring. Lærdommen er denne: for å få tilgang til Åpenbaringen, blir den som er kalt **dømt** av Gud som verdig eller ikke til å få tilgang til den. Og denne verdigheten anerkjennes av Gud for dem som ikke

undervurderer « **Daniels bok** », 1. Mosebok og alle bøkene i den gamle pakt, som begynner med « *Moseloven* », som inkluderer de fem første bøkene i Den hellige bibel.

Denne viktige lærdommen får vi igjen av Gud fra første vers i Åpenbaringen 1: « *Jesu Kristi åpenbaring, som Gud ga ham for å vise sine tjenere det som snart skal skje, og som han kunngjorde ved sin engel for sin tjener Johannes ...* » « *Jesu Kristi åpenbaring* » er « **gitt** » av skaperen « **Gud** », **inspiratoren til tekstene i den gamle pakt, inkludert først « Daniels bok »**. Deretter er det bare å lese hele Bibelen som gir en god forståelse av hans rolle. Fordi delingen i to pakter skjuler enheten og kontinuiteten i frelsesprosjektet som Gud har lansert. Slik får begrepet « *kvinne* » brukt i Åpenbaringen den betydningen som Gud ga åndelig til « *kvinnen* » som Eva skapte av et av Adams ribbein, idet han selv var Kristi bilde. « *Kvinnen* » profeterer « *den utvalgte* », de utvalgte kirke som er forløst av Jesus Kristus. Og vi vet at disse utvalgte har blitt utvalgt siden Adam og Eva, og det er derfor « *kvinnen* » i Åp. 12 representerer utvelgelsen av de utvalgte basert på kontinuiteten i den bibelske læren gitt av Jesu Kristi « *tolv apostler* », som selv er arvinger til læren mottatt av de « *tolv hebraiske patriarkene* », og forgjengere til læren som ble båret av de siste syvendedagsadventistene, symbolisert i Åp. 7 av « *tolv stammer* » som bærer visse navn valgt av Gud blant navnene til de hebraiske patriarkene. Åpenbaringen skildrer det pavelige Roma; en annen « *kvinne* » som virkelig er djevelsk, men kan bære navnet « *kvinne* » i den grad hun antar utseendet og rollen til en kristen kirke. I Åp. 17:5 fjerner Gud tvilen om henne ved å avsløre detaljer om hennes personlighet og ved å gi henne navnet « **Babylon den store, mor til jordens skjøger** ». Denne tilsynelatende kirkerollen forbinder henne med « *kvinnen Jesabel* » i Åp. 2 som « **lærer mine tjenere** », sier den guddommelige Ånd ved navn Jesus Kristus.

Dette viser at det bare finnes én måte å lese Bibelen godt på, og mange andre, men forgjeves.

De brennende sommernettene

I den siste timen har jeg lagt merke til eksplosjonen av vold som setter unge mennesker av utenlandsk opprinnelse i Frankrike, hovedsakelig nordafrikanske eller svarte, opp mot de nasjonale sikkerhetsmyndighetene. Hendelsene stammer fra dødsfallet til en 17-åring ved navn Nahel, drept av en politibetjent etter en påkjørsel etter en enkel trafikkontroll. Overrasket av kjøretøyets fartsovertredelse, tok politibetjenten frem våpenet sitt og skjøt den unge gjengangeren og drepte ham. Hendelsen skjedde rundt klokken 09.00 tirsdag 27. juni, og siden den datoen har nettene 28., 29. og 30. juni og sabbaten 1. juli ^{vært} preget av branner og angrep mot politistasjoner og andre bygninger og kjøretøy. Handlingen overgår i intensitet alt som har blitt oppnådd tidligere. Den gjelder alle de største byene i Frankrike og hovedstaden Paris. Jeg tror jeg kan identifisere disse handlingene som en konsekvens av en økt frihet gitt demonene av Jesus

Kristus. For dette legger jeg merke til et tegn. Den siste dagen med ro var 26. juni, der tallet 26 er tallet for Guds navn «YaHweh», eller tallet som oppnås ved å legge til de fire hebraiske bokstavene og tallene som utgjør det, nemlig Yod, Hey, Wav, Hey. Dagen etter, 27. juni, brøt det ut vold. Frigjøringen av de onde englene er gradvis og derfor av progressiv intensitet. Ukrainas og Russlands inntreden i krig markerte en fase av dette 24. februar 2022, men allerede før denne krigen hadde forbannelsen fra den globale Covid-19-epidemien signalisert begynnelsen på denne frigjøringen av onde demoner.

Frankrike av vantro betaler i dag med disse nattlige bålene for sine forbrytelser mot Skaperguden. Dens nye ateisme, båret av en imøtekomende, hensynsløs humanisme, lider konsekvensene av sine handlinger. Det franske folket har lenge vært døve for advarslene fra FN-partiet, det tidligere Front National, nå omdøpt til RN, eller Rallye Nationale. Men Frankrikes befolkning er nå så splittet og sammensatt av mennesker fra jordens fire hjørner at dens enhet har blitt en umulig ting. Den nasjonale enheten som dens nåværende ledere ønsker, er ikke lenger oppnåelig. Frankrike befinner seg i bildet som beskriver tilstanden til « *Babylon den store* » i Åp 18:2: « *Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon den store!* » ***Hun er blitt et tilholdssted for demoner, et tilholdssted for alle urene ånder, et tilholdssted for alle urene og hatefulle fugler*** . «Mennesker er gjenstridige og egenrådige, men fakta er enda mer gjenstridige enn de er, og handlinger bærer før eller siden sine uunngåelige virkninger. Og religiøse splittelser er særlig årsaken til umuligheten av å bringe mennesker sammen, og Gud, like mye som djevelen, vet hvordan han skal utnytte denne situasjonen til å forbanne menneskeheten og provosere frem røykfylte og blodige konflikter. Legg merke til den doble omtalen av begrepet « **uren** » i dette verset, som karakteriserer de religiøse åndelige valgene og de humanistiske sekulære valgene til vestlige folk.

Samtidig fortsetter krigen i Ukraina, med hendelser jeg ikke vil kommentere fordi de ikke vil endre faktaene som Gud har profetert. Men den russiske motstandsbevegelsen tvinger USA til å intensivere nivået av våpenleveranser til Ukraina ytterligere. Noen få skritt til, og den profeterte verdenskrigen vil bli uunngåelig og ta en reell, aktiv form. Men hvis Frankrikes arv fortæres av dets opprørske innvandrere, hvordan vil Frankrike da være i stand til å møte utfordringen med å gjenoppbygge seg? Ruinen og katastrofen som er forårsaket i vår nåværende situasjon vil ikke favorisere dette prosjektet, og det vil finne seg hjelpeløst i møte med den fremtidige russiske invasjonen som er profetert i Dan 11:40. Det må bemerkes at volden som rammer Frankrike i disse dager er en direkte konsekvens av det franske folkets valg, to ganger på rad, for valget av president Emmanuel Macron, på grunn av deres avvisning av kandidaten til Front National eller National Rally, Marine le Pen. Mellom to ideologiske valg vil Gud alltid støtte den som tar sine verdier mest i betraktning. I dette tilfellet er det nasjonale valget mer intelligent og klokt enn det globalistiske valget, som gjengir « **Babels tårn** »-syndromet. Imidlertid produserer ukloke og uintelligente valg til slutt de beklagelige fruktene av rasemessige, etniske og religiøse sammenstøt; dette bekreftes av nåværende handlinger, som hovedsakelig finner sted i Frankrike. Men andre land vil igjen bli påvirket og bli ofre for disse tingene

av identiske grunner: den etniske og religiøse blandingen som kjennetegner nesten alle vestlige samfunn.

Det republikanske Frankrike trodde lenge at de kunne unngå konsekvensene av kommunitarisme ved å favorisere valget av nasjonal integrasjon for sine historiske innvandrere. Men i dag beviser fakta at illusjonene deres var grunnløse, fordi, enten de er anerkjent eller ikke, kommunitarisme er den naturlige konsekvensen av grupperingen av like mennesker som kommer sammen samfunn etter samfunn. I tilstrekkelig antall kolliderer medlemmene av disse samfunnene med forskjellige samfunn, og lærdommen om disse tingene ble lært av eksemplet fra samfunns erfaringer i USA, der naturlig rasisme etter andre verdenskrig motarbeidet gjenger av grupper, puertoricanere, svarte og hvite. Men vestlige lærer ingenting og drar ikke mer nytte av sine tidligere erfaringer enn av lærdommene Gud gir i sin hellige bibel. De forblir døve og blinde og fortsetter stå i sine dårlige valg.

Franskmennene har en slik forakt for religion at de ikke klarte å vurdere i tide hvilken fare det representerte for dem å ønske velkommen til religionen islam. For i motsetning til den kristne religionen, som i dag gir menn muligheten til å velge den, tilskrives religionen islam fra fødselen av alle mennesker født på jord i muslimske land. Religion pålegges der nasjonalt. Og dette prinsippet kolliderer med republikanske normer, som også pålegges nasjonalt for alle som er født og bor på jord i vestlige land. Tiden er derfor inne for å demonstrere at disse to forpliktelsene er motstridende og uløselige, men uforenlige med hverandre. Nå råder visdom et par som ikke kommer overens eller ikke lenger kommer overens til å skilles; hvor mye mer nødvendig er ikke denne separasjonen når skillet er basert på nedarvede verdier dypt forankret i menneskers sinn. Da de ikke hørte denne visdommen, holdt representantene for den franske republikk fast fordi de trodde de kunne oppnå det umulige, som bare tilhører Gud, ikke mennesker, og enda mindre de som motsetter seg ham.

Frankrikes femte ^{republikk} bærer i dag fruktene av 40 år med humanistisk rådgivning gitt av psykiatere og psykologer. De er ansvarlige for ordrene som er pålagt nordafrikanske foreldre som bor i Frankrike, og som forbyr dem å straffe barna sine med fysisk avstraffelse, noe som alltid har gitt gode resultater i hjemlandet. Som et resultat er deres opprørske og aggressive oppførsel i dag rett og slett en konsekvens av denne manglende evnen til å korrigere barnas opprørske karakter. Og uten å glemme dette ansvaret for sin republikk, har president Macron freksheten til å skylda på foreldrene sine for handlingene til opprørske unge kriminelle. Foreldre som dermed fant seg selv utsatt for å bli anmeldt av sine egne barn for republikkens dommere. De var dermed vitne til utviklingen av barna sine, som, stadig mer opprørske, ikke lenger adlød dem. Urettferdigheter har hopet seg opp for noen foreldre, dobbelt ofre for republikanske verdier. Men vi må ikke glemme at hatet som unge innvandrere eller franskmenn med innvandreropprinnelse følte, ble drevet av visse foreldre som selv var fylt med hat og bitterhet mot Frankrike. Men uansett hva hatets opprinnelse er, utnytter Gud det i dag til å straffe republikken, som han med rette anser som et syndig regime. Og de mentale utskielene som har ført til legitimering av homoseksualitet i dag,

fordømt i den senere tid av den samme nasjonen, bekrefter bare denne syndens natur.

Frankrikes ulykke ligger også i det bedragerske utseendet til organisasjonen. På TV viser programmene debatter ledet av journalister som gir samfunnet vårt et bedragersk inntrykk av folkemakt. Men hva er sannheten? Alt dette blah-blah-blah er misvisende og unyttig fordi den unge presidenten med full makt, stilt overfor problemene som oppstår, vil være alene om å ta avgjørelser som iverksettes av sin regjering. Skjebnen til et helt folks liv er dermed dumt nok plassert i hendene og sinnet til en enkelt mann, ung og uerfaren i tillegg, og vi kan le eller gråte av det, men dette samme folket kritiserer utenlandske diktaturer og skryter av sitt demokratiske regime, som først og fremst bare bedrar seg selv.

Denne bitre prøven for Frankrike minner meg om straffen som endelig falt på Jerusalem i 586 f.Kr., da kong Nebukadnesar for tredje gang kom for å angripe byen. Dette skjedde etter 11 års motstand mot profetenes invitasjoner sendt av Gud til kong Sidkia, slik at han ville gå med på å underkaste seg planen som Gud hadde bestemt. Etter to års beleiring ble den jødiske kongen beseiret, byen ble inntatt, og mange menn døde, og andre ble deportert til Babylon. Sidkias sønner ble slaktet foran øynene hans, og han selv ble blind, og øynene hans ble brent av ild. Det er derfor jeg vet at den nåværende prøven for Frankrike bare er begynnelsen på de virkelige smertene som Gud fortsatt har i vente for dem.

Sann og falsk helliggjørelse

Ord har en presis etymologisk betydning, men bruken av dem kan ha en absolutt motsatt betydning avhengig av om de brukes til å definere en sann betydning eller en falsk betydning. Og ordet helliggjørelse unnslipper ikke denne universelle regelen om at alt har sin absolutte motsetning. Den etymologiske betydningen av ordet helliggjørelse er å sette til side, men tilfellet med apostelen Judas Iskariot, valgt av Jesus i likhet med sine elleve andre apostler, beviser at helliggjørelse ikke bare representerer å sette til side det som er godt i Guds dom. Jesus sier dette i Johannes 6:70-71 hvor vi leser: « *Jesus svarte dem: Har ikke jeg utvalgt dere tolv? Og én av dere er en djevel!* » *Han snakket om Judas Iskariot, Simons sønn; for det var han som skulle forråde ham, han var en av de tolv.*

Det finnes derfor en god og en dårlig helliggjørelse, en sann, men også en falsk, som kan bedra mennesker og føre til at de mister sin sjels frelse.

Fra begynnelsen av sin jordiske skapelse helliget Gud den syvende og siste dagen i uken, som markerer rytmen i vårt liv, til hvile. Denne helliggjørelsen av den syvende dagen ble plassert under tegnet på perfeksjonen og fyllden av en tidsenhet unnfanget av Gud. Alt han befaler og implementerer er av denne perfekte typen. Men når denne helliggjørelsen gjelder mennesker, arvinger til Adam og Evas synd, dukker det opp motstridende former for helliggjørelse. Denne tanken vil tillate oss å bedre forstå budskapet gitt av Gud i Daniels bok, hvor ordet « **hellige** » betegner alle de som hevder å være Gud, skaperen i de to paktene. Men for å tydelig markere slutten på den gamle paktens regime, betegner

Gud israelittene i denne pakten som han brøt, med begrepet « **syndere** », i Dan. 8:23: « *Og ved slutten av deres herredømme, når synderne **er** fortæret, skal det oppstå en konge som er frekk og listig.* » Disse profetiske ordene ble oppfylt i år 70, da hæren sendt av den romerske keiseren Vespasian kom for å ødelegge « **byen og helligdommen** » i Jerusalem, og dermed bekreftet kunngjøringen i Dan 9:26: « *Og etter sekstio uker skal en salvet bli utryddet, og han skal ~~ikke ha noen til å erstatte ham.~~ Folket til en leder som kommer, skal ødelegge byen og helligdommen.*» **hellighet**, og dens ende skal komme som med en flom; det er fast bestemt på at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt. «Det er dette romerske regimet som, omvendt under freden som Konstantin den store innførte i 313, i 538 skulle bli det romersk-katolske paveregimet som skulle være denne « **frekke og listige kongen** ». Det er derfor ham, ifølge Dan 7:25 og 8:12, at de sanne « **helgenene** » skulle bli frelst for sin ulykke og sin guddommelige straff i den kristne æra. Hvem er da de « **helgenene** » som profetien sikter seg inn på? De er mennesker som i all god tro, bedratt av tidens lyster, svelger de religiøse løgnene som ble lært i sin tid. Bibelen er da lite tilgjengelig, og menneskemassene blir utsatt for påstandene som fremsettes av prestene som kom fra Roma, hvor den kristne troen utviklet seg etter å ha blitt dannet i Jerusalem. I disse tidlige dager ble den kristne religionen spredt muntlig, noe som gjorde det lettere å underkaste seg folk som hevdet å tjene den fryktinngytende og allmektige himmelske Gud. Det var derfor på grunn av folkets uvitenhet at de religiøse løgnene i den romersk-katolske religionen var i stand til å forføre folkemengder av overtroiske mennesker som frem til da hadde blitt hengitt til sine forskjellige hedenske former. Og vant til Mot denne hedendommen ga disse menneskene liten motstand mot denne andre hedenske versjonen som Roma presenterte for dem i den ene Guds navn. Underdanige i alle ting sine konger, da kongen konverterte til den kristne tro, fulgte hele folket og måtte følge kongens valg. Slik ble den romersk-katolske religionen etablert i de vest- og østeuropeiske kongedømmene. Uoverensstemmelsene i katolske læresetninger kunne ikke identifiseres av mennesker uten å referere til Den hellige bibel, som bare avskrivermunker hadde tilgang til, og selv da, i separate fragmenter, aldri eller sjelden i sin helhet.

Ordet tro refererer opprinnelig til tilliten til de **sanne** verdiene som Gud lærte. Og i denne forstand ble troen først mulig og levendegjort på 1500^{-tallet}, da Bibelen, som den gang var trykt i store mengder, kom for å presentere sitt vitnesbyrd. Og følgelig, idet den reformerte troen, som protesterte, fordømte den falske romersk-katolske troen, trakk den romernes og kongefamiliens sataniske vrede over seg. Dette resulterte i blodige og grusomme «religionskriger». Etter den franske revolusjonen og dens to terrorer i juli 1793 og juli 1794, kom fri tanke, til og med ateisme, sakte, men sikkert til å erstatte den sanne og falske troen. Menneskelige sinn formes av det de opplever. Tiden for trosprøvene i 1843 og 1844 vitner også om den lille interessen som offisielle kristne religioner, av alle slag, har vist for den levende Guds hellige skrevne ord. Antallet mennesker som deltok og trodde på Kristi mulige gjenkomst, avslører den triste trostilstanden til datidens folk. I hele USAs territorium telte Gud omtrent 30 000, og etter den andre testen, om morgenen 23. oktober 1844, beholdt han bare 50. Den **sanne**

Troen var derfor på nippet til å forsvinne fullstendig til fordel for **falsk tro** og ateisme som igjen skulle erstatte den.

Å snakke om sann og falsk tro gir bare mening når de det gjelder fundamentalt sett er religiøse; og dette var tilfelle før nasjonal ateisme ble født i Frankrike. I denne nye konteksten har ordet tro fått betydningen av overbevisning og tillit som mennesket kan ha til hvem som helst eller hva som helst. I denne nye betydningen er ikke lenger troens objekt Guds skrevne ord, men den formen som er godkjent av mennesker for deres type samfunnskultur. Og i dette tilfellet kan Guds tjener, uten å ta feil, beskrive alle kulturer som er adoptert av mennesker som falske, siden de ikke samsvarer med det Gud foreskriver i sin hellige bibel. Våre moderne samfunn har ikke funnet opp noe, men arvet alt fra hedenske, greske og romerske modeller. Våre nåværende verdier er deres, og bare fremskrittene innen teknisk vitenskap er nye.

Er det mulig og nyttig å prøve å overbevise og omvende et menneske som nekter å tro på eksistensen av den ene skaperguden? Nei, absolutt ikke. Fordi han vil avvise de bibelske argumentene vi kan presentere for ham. Og for å forklare hvorfor ting skjer, vil han finne eller oppfinne forklaringer som passer ham. Guds tjener legger så merke til dette paradokset hos den ikke-troende: han nekter å tro på den ene skaperguden og hans bibelske åpenbaringer, men viser stor interesse for antikkens gresk-romerske samfunn, som han henter sin modell for filosofisk kultur og tankegang fra. Den falske kristne troen som overlevde ateismen var også et offer for disse nedarvede hedenske kulturelle tankene. Adopsjonen av dogmet om sjelens udødelighet er et klart bevis på dette, siden det er arvet fra sinnet til den greske filosofen Platon, som ikke kunne vært mer hedensk. Men la oss takke Gud for at falsk religion, på grunn av dette tegnet, allerede er identifiserbar for en oppriktig protestant som prioriterer Guds ord i trosspørsmål. Et annet enda kraftigere tegn kom med gjenopprettelsen av praktiseringen av den sanne syvendedags-sabbaten, som gjelder vår nåværende «lørdag», og det er godt for deg at denne dagen forteller deg: Jeg er den hellige dagen som er satt av av Gud for hans hvile og hans utvalgte. For siden 1843, begynnelsen på adventistenes trostest, og mer presist siden 1844, har denne gjenopprettelsen vært krevd av Gud, slik at praktiseringen av «søndag», den første dagen i guddommelig tid, utgjør tegnet eller «*dyrets merke*» som religiøst bekjemper sannheten etablert av Gud. Bortsett fra Den hellige Bibel og dens åpenbaringer, er alt annet løgn og falskhet.

Etter å ha diskutert den sanne og falske troen som manifesteres av religiøse mennesker, kan vi igjen definere sann og falsk helliggjørelse. For paradoksalt nok, igjen, legger mannen som bærer den falske troen stor vekt på helliggjørelse. Ingen på jorden legger like mye vekt på "helgener" som utøverne av den romersk-katolske religionen. Disse helgenene blir legitimt tilbedt for dem siden den pavelige lederen og den romerske kurien tilskriver hellighet til en person gjennom den katolske kanons stemme. I den gamle hedendommens tid handlet menn på samme måte siden de konstruerte sine guddommer og valgte blant dem de foretrakk. Og disse tingene har forsvunnet, hovedsakelig bare i våre vestlige samfunn fordi i øst videreføres disse praksisene fortsatt i dag. Men merk at bortsett fra støtten basert i Vesten på navnene på karakterene åpenbart i Den

hellige Bibel, er det religiøse prinsippet det samme som disse folkeslagene offisielt har forblitt hedenske.

Bibelen forteller de hellige: « **Stræv etter helliggjørelse ...** », som betyr at de må oppnå den fra Gud og ikke på noen måte kan tilskrive den seg selv. Men ved å si « **strev etter** », gir Ånden mennesket initiativet i sin tilnærming. For det er hans valg å behage Gud som vil tillate ham å oppnå denne guddommelige helliggjørelsen. Ved å avklare mørket som dekker menneskeheten i dag, kan den som Gud « **helliger ved sin sannhet** » lett identifisere **sann og falsk** religiøs helliggjørelse. **Sann helliggjørelse** er tydelig ved kvaliteten på forholdet som etableres mellom Gud og hans utvalgte. Han åpenbarer seg for ham og lar ham virkelig « **kjenne** » ham. Og denne **helliggjørelsen** konkretiseres ved tilgang til hans guddommelige lys, hans guddommelige tanke, hans guddommelige åpenbaring. **Sann helliggjørelse** er derfor av natur uforlignelig, i motsetning til **falsk** helliggjørelse, som utelukkende er avhengig av godtroenheten til dem den foreslås og presenteres for. For mennesket blir holdt ansvarlig for sine valg, og hvis det viser seg i stand til å avvise vitnesbyrdet som Gud presenterer gjennom Bibelen eller sine utvalgte tjenere, kan det like gjerne nekte å tro på religiøse påstander som kun fremsettes av mennesker. Spørsmålet oppstår da, men hvorfor gjør det ikke det? Svaret er fordi det ikke kan. For ved å avvise Gud, fratar det seg selv den eneste måten å identifisere gjerningene som er styrt av djevelen og hans himmelske og jordiske, engleaktige og menneskelige tjenere. Etter å ha avvist Gud for å bevare sin frihet, blir den vantro hersket av djevelen som gir næring til tankene hans. Han befinner seg derfor i et slaveri som er umulig for ham å identifisere. I hjernen hans blander og smelter hans menneskelige tanker og sataniske tanker sammen, men ignorerer denne ytre inntrengingen, tilskriver han seg selv alt tankene hans produserer. Dette er hva Jesus ønsket å fordømme ved å fremkalle syndens slaveri som djevelen har holdt mennesket fanget i siden Adam og Evas fall. Det er lett å identifisere fienden som kommer fysisk og visuelt utenfra, men det er vanskeligere, og for den ikke-troende umulig, å identifisere fienden som angriper ham fra innsiden av hjernen hans.

Å snakke om sann og falsk helliggjørelse får meg derfor til å sette disse to tingene opp mot hverandre: helliggjørelse, de utvalgtes del, og besittelse, de falnes del. For den falske helliggjørelsen som mennesket hevder, skyldes kun at djevelen, som inspirerer og gir næring til det, besitter dets ånd. Men selvfølgelig kolliderer mitt budskap med menneskelige fordommer som kun bruker ordet besittelse i tilfeller der unormal, usunn eller annen atferd observeres. Det er en felle for vantro, og det har fungert utmerket siden syndens begynnelse. Men besittelse er et faktum som angår mennesker siden begynnelsen av deres skapelse av Gud. Opprinnelig, skapt i Guds bilde, ble de besatt av den guddommelige Ånd. Etter synden ble den samme Adam overgitt til djevelen for å bli besatt av ham. Dette er grunnen til at mennesket bare har valget mellom to åndelige eiendeler; Guds eller fiendens djevelen er, mellom YaHWéH og Satan, to magneter som menneskelige væsner tiltrekkes mellom i henhold til deres eget valg, som er forskjellig for hvert individ, fordi det er basert på deres personlige natur. Disse to navnene bekrefter at for enhver livsform eksisterer det absolutte motsatte, som gir eksistensbetingelsene som er satt under synd, en systematisk anvendelse av det

binære valget. Ånden forteller oss deretter gjennom munnen og skriften til sine inspirerte helgener: « *La deres nei være nei og deres ja være ja!* » En formel som perfekt oppsummerer livets tilstand fra Satans opprør til utryddelse av synd og syndere. For etter de seks tusen årene med utvelgelse av jordiske utvalgte, vil enstemmighet for Gud være etablert; jaet vil forbli ja, evig, fordi avslagets nei ikke lenger vil ha noen betydning. Men dette vil gjelde og angå bare de utvalgte som har « **søkt** » og oppnådd fra Gud sin **sanne helliggjørelse** .

Mot slutten av den kristne tidsalder produserte falsk helliggjørelse ateisme, og deretter produserte denne ateismen igjen anarkisk tenkning som kan identifiseres ved slagordene som ble tatt opp i Frankrike i mai 1968 av den opprørske ungdommen: «Hverken guder eller herrer» og «det er forbudt å forby». Folket som er inspirert av denne tankegangen, blir ustyrlig. Og siden denne hendelsen er det dette som forklarer den konstante misnøyen til franske velgere, hver gang de velger et president-statsoverhode og bringer et politisk parti til makten. Denne franske erfaringen lar meg forstå mer enn noen annen hvorfor den forbannede skjebnen har vært nådeløs mot folket i Ukraina, som ble uavhengig rundt 1990. Vi må huske at det fikk sin uavhengighet ved å forlate Russland, plassert i en fullstendig anarkisk og kaotisk situasjon. Mens Russland senere gjenvant orden og organisering under styret til sitt statsoverhode, Vladimir Putin, har Ukraina, i motsetning til det, båret og bevart denne anarkiske naturen. Beviset vises, som i Frankrike, i den systematiske omstyrtingen av statsoverhodene, alle avvist for korrupsjon. Men denne situasjonen er logisk fordi anarki ikke kan produsere noe annet enn korrupsjon av menneskelige sinn. Knyttet til frihet, selv på bekostning av politisk kaos, har det ukrainske folket forent seg for å motstå Russland, som kan ta fra dem deres hellige frihet. Og dette ukrainske folket består av mennesker av ulik opprinnelse, polsk, ukrainsk eller russisk, forent av deres felles ønske om å bevare sin frihet. Mange ting skiller dem, men behovet for å forsvare sin frihet bringer dem sammen i øyeblikket for å bekjempe den russiske aggressoren. Det er denne anarkiske situasjonen som lar oss forstå hvorfor nazistisk ideologi kan representeres der uten å sjokkere noen. I dette politiske kaoset trekker mennesker seg inn i seg selv og prøver å ikke se hva deres nabo, deres nabo, deres landsmann gjør. Gjennom denne individualismen oppmuntrer de til utviklingen av ondskap, som kan spre seg og få makt. Og ved å bære denne syndens frukt på grunn av den overdrevent store libertarianske ånden, presenterer Ukraina fruktene som Gud forventer for hans universelle demonstrasjon, som er formålet med hans skapelse av vår jordiske dimensjon. Dette er grunnen til at den spontane støtten som vestlige folk gir Ukraina i krigen mot Russland skyldes at de deler den samme anarkiske ånden. Det er derfor ikke overraskende å merke seg at i alle vestlige land motsetter nasjonale valg seg to diametralt motsatte politiske tendenser som omtales som «venstresiden og høyresiden» på en binær måte; et uttrykk som sammenfaller med de viktigste situasjonene i Russland og USA i forhold til Europa. Høyresiden er intervensjonistisk, liberal og forfekter offentlig orden; på den annen side er venstresiden krevende, protesterende og forårsaker offentlig uorden. Dette er frukten menneskeheten bærer atskilt fra Gud, og det verste ligger foran oss, fordi tilhengerne av alle disse forskjellige leirene vil ende opp med å kjempe fysisk mot hverandre etter den muntlige utvekslingen. Og som

tilfellet med Ukraina beviser, vil bare konteksten av en universell krig, som vil angå dem personlig, tillate innbyggerne i disse folkeslagene å forene seg, i det minste delvis, mot den felles aggressive fienden, som vil komme i orden, ifølge Daniel 11:40-45, fra « sør », deretter fra « nord ».

For Jesus Kristus er disse venstre- og høyrepolitiske partiene likeverdige fordi han i sin personlige guddommelige dom plasserer begge på « *sin venstre* », siden av sin forbannelse, og velsigner og frelser bare sine **helliggjorte utvalgte**, som han plasserer på « *sin høyre* ».

YaHWéH-ukén

For den vanlige mann er ingenting mer banalt enn denne rekken av syv dager som vi kaller «uke». Det franske språket skjuler det delvis, men den latinske opprinnelsen til dette ordet er «septimana», et ord hvis rot er «septem» som betegner tallet «syv», og «septimus» som betyr «syvende». På fransk er de to bokstavene «pt» erstattet av bokstaven «m». Det samme gjelder navnet lørdag, hvor «m» erstatter bokstaven «b» eller «v» i det hebraiske ordet «sabbat». Dette navnet betegner den syvende dagen, og roten er tallet «syv». Opprinnelig, og fortsatt i dag, er den hebraiske uken oppkalt etter navnet sabbaten. De andre dagene har ikke noe navn, men bare et tall, det som er deres rekkefølge i utviklingen av de syv dagene. For grekerne kalles uken «sabbaton», i likhet med navnet på den syvende dagen, «sabbat». Den hebraiske arven er dermed bekreftet.

Gud valgte å bygge sin tidsenhet på en rekkefølge av syv dager. Dette tallet «syv» markerer i tid programmet han utformet for å løse syndens problem, som var uunngåelig på grunn av den totale friheten han ga sine skapninger fra den første til den siste, det vil si fra den første engelen til det siste mennesket som ble født på jorden. Hele dette programmet strekker seg over 7000 år; 6000 for å frelse mennesket og 1000 år for å dømme syndere og utrydde dem på den siste dommedag. Vår uke profeterer derfor, gjennom sine første seks dager, nådens tid der Gud velger sine utvalgte blant alle mennesker, og dens syvende «helligede» dag profeterer tiden for himmelsk dom der de utvalgte, som dommere tilknyttet Jesus Kristus, vil dømme de opprørske englene og jordiske skapningene som Gud finner uverdige til å overleve etter denne tiden på 7000 år.

Gud gjengir organiseringen av den menneskelige uken i teksten til det fjerde av hans ti bud, ifølge 2. Mosebok 20:9-10: « *Seks dager skal du arbeide og gjøre alt ditt arbeid. Men den sjuende dagen er sabbat for Herren din Gud. Da skal du ikke gjøre noe arbeid, verken du eller din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenerinne eller ditt husdyr eller den fremmede som er innenfor dine porter.* » Vi kan dermed forstå at Gud gjennom dette programmet profeterer seks tusen år med arbeid med å velge ut sine utvalgte for seg selv. Og denne tiden vil bli etterfulgt av tusen år med hvile oppnådd ved synderes død i løpet av det sjuende årtusenet.

Ved å ignorere denne profetiske naturen til uken, under initiativ fra Roma og mer nylig USA, har uken gjennomgått enorme endringer som fullstendig

forvrenger profetien i programmet som Gud har utarbeidet. I 321 ble den syvende dags hvile erstattet av den første dags hvile. Ingen la merke til konsekvensene av denne endringen, og menneskeheten ble vant til denne ordenen som ble etablert av det romersk-katolske regimet over hele Vesten, hvor det hersket over monarkier. På 1500-^{tallet} var den protestantiske reformasjonen uvitende om denne endringen angående Guds hellige syvende dag. Og siden 1844 er det Han som har ledet sine utvalgte til sabbaten, som Han helliget til hvile fra verdens grunnvoll ble lagt. I lang tid rettferdiggjorde protestanter sin første dag dedikert til tilbedelse og tilbedelse av Gud ved å referere til dagen for Jesu oppstandelse, som kom etter Hans død, ja, på den første dagen. Det finnes imidlertid ingen bevis for at Jesus stod opp fra de døde den første dagen, og jeg har til og med vist at dette faktisk ikke var tilfelle, siden graven allerede var tom da engelen kom for å rulle bort steinen slik at disiplene kunne se at Jesus allerede hadde stått opp.

Nylig har det angloamerikanske uttrykket «weekend» favorisert plasseringen av den første dagen fremfor den syvende. Og i Frankrike tok Larousse-ordboken fra 1981 steget og presenterte søndag som den syvende dagen. Året før var det fortsatt offisielt den første dagen i uken. Som et resultat er Guds sabbat knyttet til den sjette dagen av menneskelig autoritet; dette forandrer dens betydning og forklarer Guds permanente vrede mot gjerningsmennene av denne forbrytelsen.

Som Guds barn, la oss se nærmere på denne uken som er « **helliget** » av vår Far. Den består av syv dager, et oddetall, som representerer interessen for en symmetrisk konstruksjon basert på et sentralt vendepunkt som er den fjerde dagen. Gud er ånd og derfor Ånden. Det er derfor budskapene han retter til oss er basert på bilder, ord og tall. Og ukedagene bærer nettopp tall som taler til oss. Det første budskapet de gir oss er at dagenes rekkefølge er pålagt av Gud, som organiserer menneskelivet over tid i henhold til sitt forhåndsbestemte program.

I sitt fjerde bud nevner ikke Gud navnet sabbat, men siterer det i formen « **syvende dag** », og understreker dermed viktigheten av dens rette etablering, som profetisk angår hans siste verk som vil bli erfart med hans utvalgte. Tilbedelsen av den « **syvende dag** », der de utvalgte ærer og tilber Gud, profeterer om deres felles hvile som deles i løpet av det «syvende årtusen». Du kan dermed forstå hvorfor det å tillegge den syvende plasseringen til den første dagen er absurd og uberettiget, men også utgjør en alvorlig fornærmelse mot Gud, tidens organisator.

Bygget på symmetrien 3 dager 1 dag 3 dager, er det tydelig at Gud også gir stor betydning til denne sentrale dagen, og det er dette som fremgår av Dan 9:27, hvor Ånden profeterer om Jesus Kristus og sier: « **Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke** .» Ordet « **uke** » får dermed, i dette ene verset, en dobbel betydning: den på syv dager og den på syv faktiske år. For presisjonen som er gitt til denne profetien gjelder begge betydningene. Teksten fortsetter med å si: « **Og midt i uken skal han la slaktofferet og offergavene opphøre** .» Denne « **midtuken** » er igjen understreket og vektlagt fordi den er av stor betydning. Den lar oss faktisk rekonstruere utfoldelsen av fakta som angår begynnelsen på Kristi tjeneste, hans død og slutten på den nasjonale nåden til det vantro og opprørske Israel; dette ved årene i denne årsuken. Så, i virkelige dager, oppdager vi prosessen som ble fullført i løpet av « **uken** », « **i midten** » av hvilken Jesus ble korsfestet på kvelden

før sabbaten under påskefesten. Denne sentrale dagen i den jødiske uken var derfor den «fjerde», eller, i vår vestlige standard, onsdag. Den kvelden, ved solnedgang, begynte «en spesifikk sabbat», som markerte den første dagen av de usyrede brødene i påskefesten. En vanlig dag kom deretter, og deretter markerte «den syvende dags sabbaten» slutten på syklusen i denne uken, som var preget av begynnelsen av den jødiske påskefesten.

I betydningen et år dekker uken i Dan. 9:27 7 år som begynner høsten 26 og slutter høsten 33. I sentrum av denne symmetrien har vi våren i år 30, hvor Jesus ble ofret på den 14.^{dagen}, og dermed ble lammets død i påskeseremonien ubrukelig; hans menneskelige blod erstattet den definitivt.

Høsten 26 markerte begynnelsen på en uke med år og dager der Gud utførte et forløsningsverk for sine utvalgte. Han bar deres synd og døde i deres sted 3. april 30. Og som en belønning for deres tro og trofaste kjærlighet ga han dem sin perfekte, uklanderlige og feilfrie rettferdighet. Kristi tjeneste begynte i år 26, hvis tall er Guds navn, bygget på fire hebraiske bokstaver, Yod, Hey, Wav, Hey, transkribert som YHWH, som hver har den numeriske verdien, i rekkefølge, 10, 5, 6, 5. Og allerede her bærer disse tallene en betydning og formidler et budskap, fordi på hebraisk markerer den første bokstaven kalt Yod tredje person entall av den "imperfekte" tiden, det vil si "han". Deretter betegner de følgende tre bokstavene "He Wav Hey" verbet "å være". Den "imperfekte" tiden på hebraisk betegner en fullført handling som vil fortsette. Dette er det vi må oversette som "han er og han vil være". Men den som er først, den Levende, som alle hans skapninger kommer fra, er betegnet med verbet «å være», som også tar en symmetrisk form «HWH», eller den sentrale «W» blir foranstilt og etterfulgt av bokstaven «H», som påskeuken i dager og år. Deres verdier i tall gir betydningen «5 = Menneske; 6 = Engel; 5 = Menneske». Og jeg minner deg om at denne formen for symmetri også gjelder aspektet ved den «syvarmede lysestaken», den hellige «menorahen». Alle disse konstruksjonene basert på symmetrien i påskeuken avslører viktigheten av dette sentrale punktet, **dette øyeblikket der Messias fullførte sitt sonerverk, som var den eneste grunnen til at Gud skapte den jordiske dimensjonen**. Som «Menneske-engel-menneske»-symmetrien lærer, utføres menneskets forløsning av YaHWéHs engel hvis himmelske guddommelige navn er « **Mikael** ». Denne symmetrien avbilder ordene som Jesus talte til sine utvalgte og disiplene sine før han dro til himmelen: « **Jeg er med dere alle dager inntil verdens ende** .» Og i Åp 1:13 finner Jesus sin sentrale plass i symmetrien: « **og midt blant de sju lysestakene en som lignet Menneskesønnen, kledd i en føttekåpe og ombundet med et gullbelte om brystene.** » I guddommelighet er han fortsatt i sentrum i Åp 4:4: « **og rundt tronen var det tjuefire troner, og på tronene satt tjuefire eldste, kledd i hvite klær, og på hodene sine hadde de gullkroner.** »

Observasjonen av disse tingene får meg til å tenke at denne symmetriske uken, som markerte begynnelsen på den sanne forløsningen av menneskelige synder hos de utvalgte som Gud har valgt, og derfor så viktig for Gud og hans utvalgte, også **kan** tjene som grunnlag for konstruksjonen av den siste uken av år i den guddommelige nådens tid. I denne forstand dekker denne siste uken årene

2022 til 2029. Den begynner våren 2022 og vil slutte våren 2029. Etter denne syvårsuken, i det åttende året, vil året 2029 strekke seg til våren 2030.

På sabbaten 15. juli 2023 presenterer en tolkning seg for meg. Den består i å plassere begynnelsen av YaHWÉH-ukene til våren 2022, en dato som har den fordel at Russlands inntreden i krig mot Ukraina, den 24. februar 2022, anses som tegnet gitt av Gud på begynnelsen av denne profetiske uken på syv år. I dette tilfellet resulterer slutten av uken i år 2029 og ikke år 2030. Kan dette scenariet rettferdiggjøres? Vel, ja, det kan jeg, fordi slutten på nådens tid lukker åpningen av nådens tid som begynte så snart Adam og Eva syndet. Og dermed begynte Guds klokke å telle ned de 6000 årene av hans nådetid. Men hvilken betydning skal vi da gi året 2029, som fører til Kristi gjenkomst våren 2030? Den er satt til side av Gud for å uttrykke sin guddommelige vrede mot opprørske syndere og presenterer seg etter slutten av YaHWÉHs uke, som en «første dag» eller en «åttende dag», slik det uttrykkes av tanken til de katolske og protestantiske tilbederne av «søndag». Gud erklærer i 1. Mosebok 1:4: « **Gud så at lyset var godt , og Gud skilte lyset fra mørket .» Ved begynnelsen av året 2029 vil den menneskelige loven, som vil gjøre «hviletiden på den første dagen» eller den falske syvende dagen obligatorisk, representere lyset fra « mørkets » leir og vil offisielt motsette seg den guddommelige sabbaten på den syvende dagen, som i seg selv utgjør en stråle av det sanne guddommelige « **lyset** ». Når hver enkelt velger mellom de to forpliktelsene, vil tilhengerne av de to leirene av lys og mørke da definitivt bli « **skilt** », og følgelig vil nådens tid ta slutt. I sin frelsesplan prioriterer Gud tilbudet om sin rettferdighet, og deretter, logisk og nødvendigvis, blir de skyldige, som ignorerer verdien av dette tilbudet, til slutt straffet og tilintetgjort av Gud.**

I Jesaja 61:2 oppsummerer Gud sitt jordiske frelsesprogram med disse ordene: « *For å rope ut **et nådens år** fra Herren og **en hevndag** for vår Gud, for å trøste alle som sørger, et **år** for å frelse, men atskilt og godt satt til side, **en dag** bare for hans **hevsn** .» Denne atskillelsen bør da gjelde den siste profetiske « **uken** » som vil bli etterfulgt av « **vår Guds hevndag** » i det siste året, året 2029.*

Og jeg legger ikke skjul på at det faktum at denne « **vår Guds hevndag** » kommer over opprørerne i symbolikken på den « **første dag** » virker svært tilfredsstillende for mitt hjerte og sinn. For Gud vier sin profetiske åpenbaring kun til sine utvalgte for å åpenbare for dem sitt program som angår dem og som også angår opprørernes skjebne. Og som sådan er inntredenen i krig på europeisk jord, den 24. februar 2022, et synlig og ubestridelig vitnesbyrd, godt markert.

I denne tolkningen er « **midten av uken** » året 2025, eller 25 gir betydningen av $5 + 2 = 7$, og 2025 gir $5 + 2 + 2 = 9$. Og uten noen mulig tvil gjelder denne uken forberedelsen og oppfyllelsen av den « **sjette trompeten** » som omtales i **Åpenbaringen 9**. Dermed forlenges forberedelsestiden i denne muligheten fra 2022 til 2025. År 2025 ville derfor være det siste året før det store dramaet, det siste hvor forslaget om guddommelig lys fortsatt kan fremsettes og deles i løpet av de første seks månedene, fordi siden høsten og i løpet av de siste seks månedene vil denne muligheten opphøre fordi guddommelig lys bare formidles og overføres i fredstider. Det nøyaktige midtpunktet for denne uken, som begynner om våren og slutter om våren, har faktisk begynnelsen av høsten

2025 som sitt nøyaktige midtpunkt. Denne gangen burde derfor den nåværende konflikten i Ukraina spre seg over hele Europa og verden, for å oppfylle straffen for Gud i hans « **sjette trompet** ».

Til fordel for dette synet på tingene er det faktum at den første uken av typen, uken for Kristi syvårige hellige pakt, kun gjaldt nådetilbudet som ble gitt i hans navn. Dens slutt ble preget av den jødiske nasjonale avvisningen av dette tilbudet høsten 33. Og straffen for disse « **synderne** », kunngjort i Dan 8:23, kom ikke før år 70, det vil si 40 år etter Herren Jesu Kristi sondød. Under dette nye konseptet må den siste uken gjengi karakteren av den første og må derfor betraktes av hans utvalgte som et tilbud om guddommelig nåde beregnet på dem, og som tar form av oppfyllelsen av profetien de venter på, og som angår den «sjette **basunen** » eller tredje verdenskrig. For jeg har allerede sagt det, men mellom 1991 og 1994 var Kristi gjenkomst, som den « **syvende basunen** », logisk sett mindre forventet enn oppfyllelsen av den « **sjette basunen** » som går forut for den i programmet åpenbart av Gud.

Etter at de syv årene av YaHWÉHs uke har kommet og gått, vil Gud, i det symbolske bildet av den første dagen i en ny uke, utøse sin vrede over opprørerne som nekter å adlyde hans guddommelige lov. Som med utvandringen fra Egypt, er de utvalgte beskyttet av Gud gjennom blodet til påskelammet, Jesus Kristus. Og bare « **dyrets tilbedere og dets bilde** » som ærer « **merket** » av hans menneskelige autoritet ved å hvile på den første dagen i den guddommelige uken, blir målrettet og rammet av Gud, av hans påfølgende « syv plager ». Og dette rettferdiggjør separasjonen av denne siste « **første dagen** », som vil utgjøre året 2029, fra den siste profetiske symmetriske hellige uken til YaHWÉH som går forut for den fra våren 2022 til våren 2029. I Guds plan, profetert i Jesaja 61, er det snakk om « **et nådens år og en hevners dag** » fra Guds side. Hvis den første uken, påskeuken, tjente som grunnlag for nådetilbudet i Kristus, ser den siste uken derimot oppfyllelsen av Guds « **hevnedag** »; en « **hevnedag** » spredt over syv sammenhengende år fra våren 2022 til våren 2029. Merk at den motsatte naturen også gjelder årstiden i begynnelsen av de to ukene; høst for den første; vår for slutten. I denne endelige konfigurasjonen sikter midten av uken seg mot høsten 2025. Og vi finner, året etter i 2026, dette tallet 26 som symbolsk betegner med sitt tetragrammeton YHWH, Gud selv. Betydningen av midten av årets siste uke i historien om jordisk frelse er av stor betydning fordi for Gud og for ham alene er hevn mot hans fiender like nødvendig som hans død for hans utvalgte. Dette gjelder desto mer siden subjektene er knyttet sammen og uatskillelige. For de som viser seg likegyldige, eller verre, opprørske og aggressive overfor hans utvalgte og hans sannhet, bærer skylden for å forakte dette øyeblikket da han, ved sin frivillige død, fullførte sin demonstrasjon av kjærlighet rettet mot innbyggerne på hele jorden. Disse tingene får meg til å tolke programmet for denne siste uken av år på nytt. Profetien om den « **sjette trompeten** » retter seg mot midten av den siste uken, og derfor høsten i år 2025, der Kristus gjenopplever i « **hevnelse** » tiden for sin lidelse, levd i total fornektelse i påsken i år 30. Det vil derfor ikke være før denne høsten i 2025 at profetien i Dan. 11:40-45 vil bli oppfylt. Slik ser jeg programmet utfolde seg.

Mellom våren 2022 og høsten 2025 vil konflikten mellom Ukraina og Russland fortsette, med mål om å tømme lagrene av bomber og ammunisjon levert av USA og Europa, for å svekke NATO-leiren. Denne konflikten har også, for Gud, interesse av å svekke vestlige økonomier. Ved å gjøre dette forbereder han deres ødeleggelse av deres ureduserbare fiender, som han har planlagt å overgi dem til: kriger-islam, Russland og de gamle nag og hat produsert av den tidligere koloniseringen hovedsakelig på afrikansk land. Frem til høsten 2025 vil USA ha tid til å avgjøre sin tvist med Kina. Deretter, i høstsesongen knyttet til temaet synd i organiseringen av det hebraiske folkets festivaler, vil Gud overgi sine fiender i Vest-Europa til deres fiender av alle opprinnelser for deres straff og ødeleggelse.

Det mest forbløffende med dette programmet er at det bekrefter måten falske protestantiske kristne tradisjonelt tolker « *uken* » som er sitert i Dan 9,27, siden de tilskriver «forfølgeren», «*ødeleggeren* » i endetiden, de handlingene som faktisk angår Jesus Kristus. Som *sin* vane er, gjengjelder Gud hver person etter deres gjerninger og deres tro. Etter å ha sett ondskaper i profetien som åpenbarer hans godhet, organiserer Gud den straffende ondskaper de fortjener. Denne oppførselen fra Gud ble lært i hans lignelse om talentene, der den onde tjeneren anser Gud for urettferdig og tyrannisk. Og Gud skuffer ham ikke og oppfører seg som en morderisk tyrann mot ham.

Symmetri uttrykker perfekt balanse, god smak, visuell perfektjon, og Gud glorifiserer det i høyeste grad. Før vår tid, da kunstnere på grunn av perversjon opphøyer asymmetri, dens motsetning, bygde arkitekter storslåtte verk basert på dens symmetriske forhold. Versailles-slottet er et forbilde for sjangeren, men det enkle kapittelet støttet av to søyler uttrykker det allerede i egyptisk, gresk og romersk antikk. Mennesket, skapt av Gud, er selv et perfekt forbilde for dette symmetriske aspektet.

Betydningen av symmetrien i den siste « *uken* » i syndens historie er desto større og berettiget fordi straffen fra den « *sjette trompeten* » som ble påført det utro kristne Vesten, vil komme for å straffe en skyld som går tilbake til år 313, preget av sin numeriske symmetri. Det var året med de symmetriske tallene «3, 1, 3», hvor synden ble gjenopprettet i den kristne religionen og falt i enormt frafall på grunn av den religiøse friheten som ble tilbudt av keiser Konstantin I^{den} store. Det er denne første opprørske oppførselen som har vart i løpet av den kristne æraen, som Gud vil straffe i sin endelige historiske utvikling fra høsten 2025, men enda mer i 2026 og frem til 2029. Selv om denne « *sjette trompeten* » beholder karakteren av en advarselsstraff, er løsningen likevel definitiv og uten ytterligere håp for de som dør i denne verdenskonflikten.

Guds visdom som åpenbares for meg forbløffer meg stadig, så enorm er hans spill av subtilitet, som han er den ubestridelige virtuosen av. En stor del av hans skjulte lære er basert på reproduksjoner av forbilder og motbilder, som Gud forsikrer oss om at han forblir evig den samme, og at det virkelig ikke er noen « *forandring eller skygge av omvendelse* » i hans dommer og hans veier, slik dette verset fra Jakob 1:17 sier: « *Enhver god gave og enhver fullkommen gave kommer ovenfra, fra lysenes Far, hos hvem det ikke er noen forandring eller skygge av omvendelse .»* Og ved å si disse tingene bekrefter Jakob bare det profeten Malaki

sier i Mal 3:6: « **For jeg, YaHWÉH, forandrer meg ikke** , og dere, Jakobs sønner, er ikke fortæret. » I virkeligheten, ifølge Dan 8:23, var de det ennå ikke, siden dette verset profeterer at de ville bli « fortæret »: « Ved slutten av deres herredømme, **når synderne er fortæret** , skal det oppstå en konge som er frekk og listig.» «Og jeg legger til denne siste teksten fra Hebreerne 13:8 som tillegger Jesus Kristus denne stabile og uforanderlige karakteren: « *Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja, til evig tid.*» «En slik bekreftelse fordømmer klart all falsk kristen tro som spres i Vesten og i noen andre land i verden. For deres forlatelse av sannheten som ble lært av Jesu Kristi apostler har blitt tydeliggjort og lett å fastslå. Deres påstand om ikke å ville ære Gud, i henhold til jødiske standarder, utgjør en innrømmelse av skyld, fordi Gud forberedte jødene for frelse ved sin lære, og det var bare deres avvisning av Messias som dømte dem, etter hans dom, til å bli « **fortæret** ». Nå er ikke den jøden Gud gir oss som et forbilde å etterligne den nåværende jøden, overgitt til det mentale og fysiske slaveriet i Talmud. Denne perfekte jøden var Jesus Kristus selv, så vel som hans tolv apostler, dobbelt trent av Moseloven og Jesu Kristi lære. En av de tolv, Judas Iskariot, var en demon, og hans tilstedeværelse blant apostlene var nødvendig for å overgi Jesus til jødene, men også for å profetere det fremtidige sviket mot den falske kristne troen.»

Det er derfor dette sviket, fornyet over tid av de offisielle institusjonene i den kristne religionen, som fører til at Jesus Kristus hevner sin foraktede ære ved å overgi sitt folk til den ødeleggende katastrofen i tredje verdenskrig. Det vil først tre i kraft og bli fullført fra høsten 2025, som jeg sa i enhver hypotese ovenfor. Og observasjonen som alle kan gjøre siden våren 2022 er at balansen mellom de antagonistiske kreftene som kolliderer i Ukraina gjør seier umulig for noen av sidene; i 2023 er denne observasjonen fortsatt bekreftet på Ukrainas østgrense. For selv om Russland har en rekke bomber og ammunisjon produsert kontinuerlig, kompenserer våpnene som leveres av Vesten til ukrainerne for mengden med sin eksepsjonelle kvalitet, fordi de er formidabelt presise og effektive.

Gjennomføringen av Guds plan, slik hans strategi åpenbares i Dan. 11:40 til 45, krever en avledning som denne profetien tilskriver « *kongen i sør* » som angriper den vesteuropeiske leiren, og mer spesielt det pavelige og romersk-katolske Italia. Denne rambukken som kommer for å angripe Europa fra sørsiden av sitt territorium, vil sette en stopper for våpentilbudene som gis til Ukraina. Dette rettferdiggjør deretter invasjonen av Europa av de russiske hærene som er utpekt som « *kongen i nord* » i denne siste konteksten av profetien. Handlingene vi har vært vitne til siden 24. februar 2022, har kun som mål å implisere og skylde på den vestlige leiren i en krig ledet av Russland. Det er denne involveringen som siden 2022 har gitt Russland en grunn til hevn, for å straffe Vesten for sanksjonene som er iverksatt mot dem, og for hjelpen som er gitt til Ukraina i form av våpenforsyninger og teknisk støtte. Og det er denne sanksjoneringen som markerer, mer enn datoen 24. februar 2022, begynnelsen på den siste profetiske uken til YaHWÉH, hvis hovedmål er det troløse kristne Vesten representert av Det forente Europa og Nord-Amerikas forente stater. Denne russiske menneskelige hevnen avslører den guddommelige hevnen som gir den sin mening. Fordi ukrainerne drar nytte av satellittkontrollen til sine vestlige allierte, og denne

fordelen er enorm, siden den lar dem kontrollere alle militære bevegelser til den russiske motstanderen.

« **Sydens konge** » refererer faktisk til Svartehavet og Nord-Afrika. Dette kontinentet, som lenge har vært utnyttet av vestlige kolonister, har vært svært avhengig av den vestlige økonomien, som sørger for materiell, mat og teknisk produksjon. Siden sanksjonene mot Russland ble innført og gassforsyningen ble oppgitt, har imidlertid vestlige nasjoner blitt fattigere og svakere, og for afrikanerne som er avhengige av dem, er situasjonen enda mer alvorlig. En harme drevet av Russland utvikler seg mot den vestlige leiren. Fordi Russland kontrollerer den maritime handelen i Svartehavet og kan forhindre, gjennom sin militærflåte, leveransen av korn solgt av Ukraina til afrikanere. De har ennå ikke gjort det, men kan etter hvert bli det. Fordi de er sterkt avhengige av disse leveransene for maten sin, og de holder vestlige ansvarlige for å innføre sanksjoner mot Russland, fra 2022, og dermed sette spørsmålstegn ved den stabile situasjonen som var etablert frem til da, for dem og alle europeere. Med økende vanskeligheter og forverring av situasjonen vil et globalt opprør blant de afrikanske folkene oppstå og provosere frem en bølge av ukontrollerbar innvandring og dødelige krigslignende aggresjoner i angrep mot det europeiske kontinentet, på dets sørlige del. Spania og Italia er spesielt målrettet på grunn av sin geografiske beliggenhet i den sørlige delen av Europa. Middelhavet skilte to kontinenter med svært forskjellige egenskaper, og det tilbød en slags sikkerhet for innbyggerne på begge kontinenter. Nord og sør har ikke de samme kulturene, og heller ikke de samme religionene, derav behovet for at folkene deres forblir adskilte. Ved å bryte grensene for naturlige grenser utsetter menneskeheten seg for stort kaos, et stort sammenstøt mellom sivilisasjoner og dødelige sammenstøt. Men den alvorligste konsekvensen av dette konfliktutbruddet i Sør-Europa er fremfor alt omdirigeringen av militære ressurser brukt mot Russland, som plutselig vil bli mesteren i sin kamp mot Ukraina. En snuoperasjon av situasjonen vil da føre til at den starter en offensiv mot alle NATO-territorier i Europa, inkludert England, som er spesielt målrettet av russisk sinne. I sin profeti i Dan 11:40 siterer Gud intervensjonen fra " **mange russiske skip** ". Bruken av landets mange atomubåter bekrefter dette: Russland vil delta i en reell okkupasjonskrig av vesteuropeisk jord, men også av Israel, « **det vakreste av land** », og av « **Egypt** », ifølge vers 41 og 42.

Før Gud overga Europa til russernes ødeleggelse, overga han det til uforsiktighet, grådighet og jakten på alle former for nytelse. I verdensfred trodde landet at det kunne redusere sine våpen og hele sitt militære potensial; dette, slik at det ikke utgjør noe mer enn en papirtiger som er svært sårbar for fiendens angrep. Et gammelt ordtak sier: tapt tid kan aldri gjenvinnes. Vesteuropeere vil snart bekrefte nøyaktigheten av denne maksimen. For det er ikke bare tapt tid som aldri kan gjenvinnes, det finnes også muligheter til å ta valg og avgjørelser. Hvis disse tingene ikke har blitt gjort til rett tid, er det for sent å prøve å ta igjen tapt tid.

Ved å plassere verdenskrigen fra høsten 2025, bringer Gud sin handling nærmere øyeblikket da Jesus vil vende tilbake i sin guddommelige herlighet, synliggjort for å skremme sine fiender i denne tiden. Profetien knytter de to

hendelsene sammen, slik det står i Dan 12:1: « **På den tiden** skal Mikael stå frem, den store fyrsten som står for ditt folks barn. Det skal komme en trengselstid, en slik som det ikke har vært fra det ble til et folk og frem til den tid. **På den tiden** skal ditt folk bli frelst, hver den som finnes skrevet i boken. » Uttrykket « **på den tiden** » refererer til « **endetiden** » som er nevnt i Dan 11:40. Og denne « **endetiden** » dekker tre år og seks måneder, det vil si den siste halvdel av **YaHWéHs siste uke** , som vil slutte våren 2029, med slutten på tiden for hans nådetilbud og et år senere, våren 2030, med slutten på hans utvalgte nærvær på syndens jord.

Nådens slutt gjelder slutten på de to profetiske ukene som er plassert henholdsvis ved begynnelsen og slutten av den kristne læretiden: slutten på den nasjonale nåden for den jødiske nasjonen, for den første uken av årene, høsten 33; og slutten på den definitive kollektive og individuelle nåden, for den siste uken av årene, våren 2029.

Katastrofen som ble utført i den tredje verdenskrig vil tillate de siste utvalgte å skille seg ut fra opprørsleiren. Forkynnelsen av søndagsloven vil tvinge de siste omvendte utvalgte til å ta et standpunkt for Gud og hans helliggjorte sabbat. Deretter, gjennom hele året 2029, året som vil være « **dagen for hans endelige hevn** », vil Gud straffe de opprørske vantro med de « **syv siste plagene av hans guddommelige vrede** ». I år 2029 vil de utvalgte adventistene bli utsatt for den siste trosprøven som ble profetert i budskapet rettet til « **Filadelfia** », i Åp 3:10, med disse ordene: « Fordi du har holdt fast ved mitt ord om tålmodighet, vil også jeg bevare deg fra fristelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden. » Og han spesifiserer videre for sine sanne utvalgte om denne siste prøven: « **Jeg kommer snart. Hold fast ved det du har, så ingen tar din krone.** » Dette er hensikten med denne siste prøven; å vitne om vår trofasthet mot Gud, som gjør oss verdige til å beholde vår « **krone** », et symbol på « **evig liv** » som Jesus Kristus tilbyr, ifølge Åp 2,10: « **Frykt ikke for det dere skal lide. Se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal bli fristet, og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær trofaste inntil døden, så vil jeg gi dere livets krone.** »

Jeg minner deg om at den skrevne profetien ikke kunngjør Guds programmering av en bestemt siste profetisk uke, og at denne hypotesen utelukkende er basert på min generelle kunnskap om det profetiske emnet som Gud har åpenbart. Eksistensen av denne siste uken på 7 år + 1 år er utelukkende basert på de finesser som Ånden antyder, snarere enn erklært. Og i denne forbindelse understreker jeg viktigheten Jesus gir dette uttrykket i prologen til sin apokalypse: « **Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste ...** » Dette gir meg tillatelse til å undersøke de forskjellige emnene som dette prinsippet kan angå og som det kan anvendes på.

Den profetiske uken på syv år + 1 brukes av Gud under temaet hans straff for menneskenes synder, fortsatt plassert i nådens tid, og dens hovedrolle er forberedelsen og fullføringen av den « **sjette trompeten** », hvis krigsstrategi åpenbares i Dan 11:40 til 45. Men det er åpenbart at ved slutten av første halvdel av 2023 har den russiske aggresjonen fra den vestlige leiren ennå ikke funnet sted, og konflikten motsetter seg fortsatt offisielt bare Ukraina. Men en guddommelig lærdom kan allerede læres av de oppnådde fakta. Faktisk kan denne

guddommelige profetiske uken også gjengi tre påfølgende krigsfaser som utføres i samsvar med de tre verdenskrigene i det guddommelige prosjektet, hvorav to allerede er fullført.

Her kan jeg ennå ikke spesifisere om inndelingen av denne uken er basert på bildet av jordisk tid konstruert over tre ganger 2000 år, deretter 1000 år, eller over to ganger 3 år + 1 år, eller over to ganger 3 år og 6 måneder som påskeuken i Dan 9,27. Men å huske, gjennom denne årsuken, hans store jordiske prosjekt på 7000 år er ikke uten interesse for Gud og for oss, hans trofaste tjenere. For det er denne grunnleggende sannheten som i dag gjør mennesker spredt over hele jorden til fiender som Gud tar som mål for sin guddommelige vrede. Mens jeg venter på bekreftelse fra fakta, foreslår jeg allerede følgende forklaring.

2022–2023: I likhet med første verdenskrig i 1914–1918 er krigen mellom Russland og Ukraina en konvensjonell type grense- og skyttergravskrigføring med konstante bombardementer fra hovedsakelig artilleri og dets kanoner, i tillegg til effektiviteten til droner som dreper stridsvogner, kjøretøy, skip og menn.

2024–2025: I samsvar med andre verdenskrig i 1939–1945, skulle vi se profetien i Dan. 11:40 bli oppfylt. Og Vladimir Putins nåværende nektelse av å fornye avtaler for ukrainske kornleveranser til kjøpende og forbrukende land kan være årsaken til irritasjonen til « **kongen i sør** » i profetien, mot den europeiske romersk-katolske pavelige « **kongen** » som Ånden har målrettet siden Dan. 11:36. Hungersnøden som svarte Afrika har lidd, kan provosere frem et folkelig og væpnet opprør fra mengder afrikanere mot den europeiske vestlige leiren som holdes ansvarlig for uretten som er gjort mot russerne og samtidig mot afrikanerne. For blokaden av korn er Russlands svar på sanksjonene som er innført av den vestlige leiren og dens ustanselige og økende våpenforsyninger gitt til Ukraina. Det var da den russiske « **kongen i nord** », **ved å utnytte uroen forårsaket av angrepene fra den afrikanske « kongen i sør** », invaderte Vest-Europa med alle sine militære styrker, okkuperte det og plyndret det. Krigen i Ukraina avslørte den vestlige leirens mangel på midler og våpen. I en tid da det ble presserende å gjenoppbygge, manglet de nødvendige pengene, fordi profitten ble fortært og gikk opp i røyk i form av bomber produsert med store vanskeligheter.

2026–2027: Konflikten tar form av tredje verdenskrig med bruk av atombomber. I øst kjemper og eliminerer potensielle fiender hverandre. Men i vest frigjør USA Europa og ødelegger sin mangeårige fiende, Russland, med atomvåpen, og oppfyller dermed handlingen som er profetert i Dan 11:44 og 45, som fører til at den russiske kongen utrydder store folkemengder: « **Tidenskaper fra øst og nord skal forferde ham, og han skal dra ut med stor vrede for å ødelegge og utslette store folkemengder.** » Denne atomfasen eliminerer milliarder av mennesker og fordømmer definitivt muligheten for å forlenge livet på hele jorden.

«De **overlevende** » fra dette jordiske dramaet vil omgruppere seg under den dominerende veiledningen til USA, som nå er ubestridt. En universell regjering er etablert og akseptert av alle. Denne inndelingen av jordisk tid i tre påfølgende faser ble bekreftet av Gud, som plasserte Jesu Kristi død på det 4000.

^{av} de 6000 årene med jordisk tid som var reservert for utvelgelsen av hans utvalgte, forløst ved hans frivillige sonoffer.

2028: Atomild har ødelagt nesten alle innbyggerne i alle de gjenværende nasjonene, og jordens jord er ferdig med å bli mishandlet av mennesker, i henhold til læren gitt i 3. Mosebok 26:34-35: « *Da skal landet få godtgjørelse for sine sabbater, så lenge det ligger øde.*» og *dere skal være i fiendens land* . *Da skal landet hvile og nyte godt av sine sabbater. Hele den tiden det ligger øde, skal det få den hvilen det ikke fikk på deres sabbater, mens dere bodde der.* «Men betingelsene beskrevet i dette verset ble oppfylt under deportasjonen av jødene til Babylon fra -586. I sammenheng med verdens ende får ødeleggelsen som ble utført en definitiv karakter, men analogien mellom de to opplevelsene tilbyr jorden, som er fordervet av mennesker, en ekte sabbatshvile i dette syvende året av vår profetiske uke av YaHWéH. I sin guddommelige forordning etablerte YaHWéH resten av jorden hvert syvende år. I sin visdom og sin ubegrensede kunnskap anså Gud det som nødvendig at jorden ikke skulle dyrkes ett av syv år, hvert syvende år. Og jødene dyrket dermed sine landområder ved å anvende metoden med vekstskifte, som består i å la en syvendedel av landet være uforstyrret ved å endre det aktuelle området hvert år i løpet av syvårssyklusen. Alt jordbruksland ble dermed regenerert i en syvårssyklus. I denne siste sammenhengen drar ikke lenger landet nytte av sabbaten det gjenvinner, men mennesker blir ikke mindre ødelagt på grunn av forakten som vises for sabbatene som er forordnet av Gud; de som gjelder jordens jord, men spesielt den syvende dagen som begynner i tusenårsriket.» form, med Jesu Kristi gjenkomst, våren 2030.

Som vist ovenfor, vil året 2029 fremstå som et åttende år, som symboliserer den åttende dagen som opprørerne tilskriver normen i den nye pakten i Kristus, noe som Gud i år 2029 forbanner og straffer for sjette gang. Og plagene som vil ramme de skyldige etter nådens slutt, minner alle om den opprinnelige rekkefølgen av de seks dagene da Gud skapte elementene som utgjør hans jordiske skapelse; men i en rekkefølge som er omvendt i forhold til den i 1. Mosebok 1, og i symbolsk forstand også i samsvar med de menneskelige målene for hans endelige vrede, hvis årsaker og identiteter er åpenbart i Daniel og Åpenbaringen.

Den første plagen tar form av det « **ondartede og smertefulle magesåret** » som rammer mørkets leir atskilt fra lyset. Den rammer « **jorden** ». Hovedmålet er den protestantiske religionen, som feilaktig hevder Kristi frelse og Bibelen, som den forakter.

Den andre rammer « **havet** »; det blir « **forvandlet til blod** »; målet denne gangen er den romersk-katolske religionen som kjempet mot Bibelen og dens lesere.

Den tredje slår til mot « **elvene og vannkildene** »; de blir « **forvandlet til blod** »; ifølge Åp 16:4 « **gir Gud blod å drikke** » til protestanter og katolikker som er klare til å drepe sine siste tjenere som forble trofaste mot overholdelsen av hans hellige sabbat.

Den fjerde treffer «**solen** » skapt av Gud på den fjerde dagen av hans jordiske skapelse; dens varme forsterkes. Tilbederne av « **solen** », **alle de som ærer «søndagen», den « første dags hvile »** som er etablert siden 7. mars 321, « **blir brent** » av dens solstråler.

Den femte slår Vatikanet mot « **dyrets trone** » med « **mørke** »; Roma og Vatikanet i Italia blir kastet ut i et svart « **mørke** » som kalles « **smertefullt** ».

Den sjette slår til mot «den **store elven Eufrat** »; etter at Jesus Kristus kom tilbake i ubeskrivelig herlighet, blir Europa og dets « **to tredjedeler** » « **overlevende** » utsatt for « **årgangen** »; lærerne i falske religioner blir massakrert av sine forførte ofre.

Den syvende slår mot «**luften** », som symboliserer djevelens jordiske makt; Gud lar sine « **haglsteiner** » falle fra himmelen over de siste jordiske « **overlevende** ».

Den store sabbaten i det syvende årtusen begynner med Jesu Kristi strålende gjenkomst.

Satan, «**avgrunnens engel** », er isolert på den øde jorden, og i himmelen dømmer de utvalgte de ugudelige døde i påvente av at de skal oppstå ved slutten av de « **tusen år** », for Guds domstol, for den endelige dommen som er beskrevet i Åp 19.

Men i usikkerheten rundt presisjonen av den nøyaktige inndelingen av denne siste uken av YaHWéH, er bare én ting pålagt oss, slik det angloamerikanske uttrykket sier «Vent og se», som utgjør den normale holdningen for en adventistkristen som Gud utpeker ved å si til ham i Dan. 12:12: « **Salig er den som venter til 1335 dager** ».

Tradisjon og sannhet

Før vi utvikler studiet av disse to emnene, som er «tradisjon og sannhet», må vi forstå hva et menneske er; hva dets sanne natur er.

Gud skapte ham med full frihet, noe som gir ham muligheten til å utvikle alle slags karakterer og muligens ekstremt motstridende standarder. Mennesket er født, fundamentalt sett, godtroende eller vantro på flere mellomnivåer. Han er også født troende eller vantro, snill eller ond, modig eller fryktsom, trofast eller utro, utholdende eller ikke, og alt dette på flere og nesten ubegrensede nivåer og doser. Dette er det som gjør hver av hans skapninger unike, og Gud alene vet hva vi virkelig er individuelt, fordi han undersøker oss, veier oss og analyserer oss bedre enn en skanner, uten den minste mulighet for feil.

Alle disse individuelle egenskapene er underlagt felles kollektive tester som nasjonalliv, parliv, politisk analyse og selvfølgelig religiøst liv. Fra det øyeblikket vi blir født, er våre fremtidige valg innskrevet og definert av vår personlige natur. Men Gud tilskriver oss våre valg og oppførsel først i voksen alder, som han har satt til bare 12 år. Han tror derfor at hans menneskelige skapning ved 12 års alder er i stand til å bære ansvar for sine gjerninger, sine feil og sine gode gjerninger.

Når det er sagt, nærmer jeg meg nå emnet for denne studien ved å begynne med «tradisjon». Som med mange begreper, er dette verken negativt eller positivt i seg selv, for adjektivet «godt eller dårlig» må legges til for å definere det i hvert enkelt tilfelle. For jødene har dette ordet «tradisjon» fortsatt stor betydning. Men før vi feilvurderer deres oppførsel, må vi huske at deres tradisjon opprinnelig ble etablert og lært av Gud selv, og at deres tilknytning til denne tradisjonen er årsaken til opprettholdelsen av deres eksistens og deres religiøse særpreg. Dette folket ble stadig konfrontert med de falske hedenske religionene som Gud hadde advart dem mot. De visste at de måtte motstå og ikke vike en tomme for motstanderen som ønsket å lede dem ned hedendommens vei. Dessuten ble de guddommelige forordningene tatt på alvor, og jødene klamret seg til de guddommelige reglene som, lenge opprettholdt, tok form av en tradisjon. Men selvfølgelig var ulempen med denne frykten for å miste Guds godkjennelse årsaken til deres vanskeligheter med å følge hans frelsesplan når den gjennomgikk endringer; og det var dette som skjedde da « **Messias** » i Jesus Kristus fremstilte seg for å sone for deres synder, både for dem og for alle de utvalgte i den jordiske historien. Vi forstår da bedre dette verset fra Fork. 7:16 hvor Ånden forteller oss gjennom kong Salomos munn: « *Vær ikke rettferdig i overmål, og vær ikke for vis! Hvorfor skulle du ødelegge deg selv?* » Dette verset kan overraske oss, men det var i ønsket om å bevare sin rettferdighet at jødene mistet seg selv ved å forkaste sin eneste « **Messias** ». Det er derfor mulig å være « **rettferdig i overmål** ».

Gud selv fordømte og avviste dem imidlertid for denne avvismingen av « **Messias** » Jesus Kristus, fordi det er frukten av uintelligent oppførsel, og han krever at de han frelser viser seg å være intelligente. Den grunnleggende intelligensen som er gitt til alle hans skapninger, lar oss forstå at et dyreliv ikke har verdien av et menneskeliv som opprinnelig ble skapt i « **Guds bilde** », og derfor at det rituelle offeret av et dyreliv bare kunne ha en foreløpig verdi, mens man ventet på et mer utmerket offer og mer i samsvar med verdien av mennesket skapt i dette « **Guds bilde** ». Bare Gud kunne da tilfredsstille kravet om dette sonofferet; noe som gjorde det nødvendig for ham å skape seg selv i « **menneskets bilde** ». Og det er slik Guds inkarnasjon i Jesu Kristi kjød og ånd rettferdiggjøres.

Tradisjon er alltid basert på gjentakelse av en sekulær eller religiøs praksis. Og formen på denne tradisjonen arves av hver enkelt av oss i henhold til betingelsene for vår fødsel. Barnet velger ikke sine foreldre, sine brødre og søstre, sitt hjemland eller sin religion. Men fra fødselen av, i falsk kristendom og andre hedenske religioner, er det knyttet til denne opprinnelsen og betingelsene knyttet til den. Det er først når det vokser opp at intelligensen vil tillate det å forstå at disse betingelsene er pålagt det urettferdig, og at dets naturlige arv holder det i

trelldom og fratar det valgfriheten. Men selvfølgelig forstår det bare dette hvis det er utstyrt med en sann intelligens som bare Gud kan gi. For i de aller fleste menneskelige tilfeller er denne intelligensen fraværende, og mennesker forblir fanger av sin nasjonale og kjødelige arv.

Her må vi fortsatt forstå hva nasjonalisme er, fordi mennesker på en naturlig måte blir knyttet til tingene rundt seg når de blir født og går inn i menneskelivet. Vi må innse at den nasjonalistiske ånden faktisk er ekstremt sjelden. Dette er fordi det vi feilaktig kaller nasjonalisme fundamentalt sett fremfor alt er en konsekvens av at vi ikke liker å bli forstyrret i våre vaner og praksiser; dette, slik at enhver foreslått eller påtvunget endring møter vår naturlige fiendtlighet. Men her igjen er vi alle veldig forskjellige. Noen vil nekte endring fordi de frykter å miste fordelene de har og som gir dem trygghet. Andre, derimot, mer dristige, frykter ikke endring fordi de har en smak for risiko. Og avhengig av det konkrete tilfellet, godtroende eller vantro, vil disse reaksjonene være mange forskjellige. Sann nasjonalisme er etter min mening nesten en myte, fordi det politisk nasjonalisme forsvarer utelukkende er fordeler og rettigheter oppnådd i ethvert land. Jødisk nasjonalisme er basert på ideen om en jødisk preferanse, fransk nasjonalisme er basert på en preferanse for en modell dannet i det republikanske Frankrike der friheten tok en libertariansk form. Men det er nettopp denne libertarianske formen som tiltrekker seg masser av innvandrere til Frankrike som vet at de fritt vil kunne leve ut sin særegenhet. Dessverre er ikke alle disse særegenhetene forenlige med hverandre, og risikoen for voldelige sammenstøt forsterkes og bekreftes dermed av de fakta som er notert og observert. Det amerikanske samfunnet var det første som ga et bilde av hva respekt for flere kulturelle og religiøse tradisjoner innenfor samme nasjon kunne føre til. Friksjoner og dødelig vold har der nådd de høyeste nivåene i verden. For tilknytning til det amerikanske flagget eller et hvilket som helst annet flagg er bare tilknytningen til et menneskeliv som klamrer seg til det det holder og ikke vil miste: sitt språk, sine rettigheter, sin eiendom, sin sikkerhet.

Det er også nyttig og nødvendig å forstå hvor overfladisk og verdiløs nasjonal arv er, nettopp og paradoksalt nok, fordi den er kunstig og utelukkende skyldes Guds vilje til å skille mennesker som er naturlig tilbøyelige til opprør. Til tross for alle forskjellene som kan observeres på det fysiske nivået hos mennesker, har alle Adam og Eva som sine opprinnelige foreldre. Forskjellene ble senere skapt av Gud: hudfarge, kroppstype, farge på iris, hårfarge, høy eller lav høyde og siden Babels tårn, forskjellige språk som snakkes og til slutt forskjellige religioner. Men med alle disse forskjellene forblir mennesker på ånds- og sinnsnivået helt like, fordi de alle streber etter de samme tingene og spesielt etter muligheten til å leve sine liv i henhold til sin personlige oppfatning. I lang tid var mennesker enige om å adlyde sin konge, sin leder, sine prester og sine guddommer. Men først, på nasjonalt nivå, frigjorde Frankrike seg fra det religiøse konseptet, og der oppsto den opprørske ånden, frigjort i sin fulle blomstring og evige utvikling. På 1900-tallet dukket det opp en protest og morderisk anarkisme i Frankrike. Denne anarkistiske tanken har aldri forsvunnet siden den oppsto og har forårsaket store problemer for de politiske herskerne i europeiske nasjoner. Den er opprinnelsen til våre verdenskriger i 1914 og 1939. Og vi vil oppdage at den

fortsatt er opprinnelsen til den tredje verdenskrig, for i 2022 har statsanarkismen et navn: Ukraina. Dette landet brøt faktisk med den russiske unionen og fikk sin uavhengighet samtidig med den russiske Sovjetunionens kollaps. De som dermed unnslopp russisk statsdominans, ble drevet av anarkisk tankegang, som uttrykkes av ønsket om frihet. I kaoset som ble skapt i Russland, hadde anarkister og kriminelle muligheten til å uttrykke seg og gripe nasjonens rikdom. Og noen, som Ukraina, benyttet anledningen til å formalisere sin nasjonale uavhengighet. Det tidligere Sovjetunionen tok deretter form av en union av uavhengige stater, lik den i USA. De to øst- og vestblokkene ble deretter dannet på samme måte, og konkurransen mellom dem kunne bare gi en konfliktfylt effekt. Ved å ville bevege seg mot den vestlige leiren ble det anarkiske Ukraina dermed selve stridspunktet som stilte den russiske leiren opp mot den amerikanske NATO-leiren. Denne anarkiske tankegangen ligger i selve innbyggernes natur i Ukraina, men ikke bare blant dem. For etter år med frigjort demokratisk praksis har vestlige folk alle blitt anarkister, og i dette tilfellet gjorde ikke den ukrainske presidenten Zelenskyj feil da han erklærte til europeerne: «Vi er som dere.» Og i denne forbindelse er «vår plass hos dere, i deres leir»; den leiren der anarkisk tenkning dominerer og viderefører seg selv på en tradisjonell måte. Etter de individuelle angrepene utført av anarkister er det derfor denne gangen gjennom en anarkisk reaksjon fra den ukrainske staten at lunten til eksplosivet tennes som vil produsere og allerede produserer øst-vest-konfrontasjonen i den tredje verdenskrig. Jeg vil igjen understreke denne anarkiske sinnstilstanden til ukrainerne som forklarer deres voldsomme motstand og opposisjon mot russisk dominans. Ved å gå inn i sin nasjonale frihet har Ukraina favorisert alles rett til å gjøre hva de vil, når de vil og hvor de vil. Men selvfølgelig har ulikheten blant innbyggerne ført til at bare de rikeste oligarkene har tilranet seg rikdommen i en skamløs korrupsjon som er anerkjent av alle vestlige ledere. Men for sistnevnte vil det være nok til å redusere overdreven korrupsjon for at Ukraina skal bli skikket til å bli medlem av NATO og Europa. Fordi korrupsjon eksisterer og dominerer overalt, bortsett fra at i Vesten er den maskert av demokratiske fremtoninger som igjen er legitimert på en tradisjonell måte, ved gjentakelse av det nedarvede prinsippet.

Alt dette beviser hvor mye mennesker er slavebundet av kunstig og naturlig arv som holder dem fanget og hindrer dem i å se på livet på en virkelig fri måte, noe som bare ble muliggjort av Jesus som erklærte i Johannes 8:32: « **Dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere .»** For visjonen om denne sanne friheten fremstår bare i Gud og i Ham alene, fordi ethvert annet syn på menneskelivet er slavebundet av sine tradisjoner. Derfor, uansett hvem du er, hvor du enn er, hvor du enn bor og dveler, må du strebe etter å frigjøre deg fra din arv, fordi du fremfor alt annet, eller unnfangelse, er den levende Guds skapning som brakte deg inn i menneskelivet, for å presentere for deg sitt tilbud om frelse og hans betingelser for å oppnå den.

Dette synet på sann frihet utgjør sannhetsprinsippet, som dermed står i direkte motsetning til tradisjonen etablert gjennom arv. For bare det du velger fritt har verdi, uten tvang eller ytre press. Valget du må ta er det som dikteres av intelligens, som består i å ta hensyn til alle dataene som utgjør din kunnskap og all din forståelse. Mennesket hever seg over dyret bare ved sin høye evne til

refleksjon, utstyrt med moralsk sans. I likhet med Gud og englene kan det analysere, utlede og forutse konsekvensene av den ene eller den andre handlingen; det trenger bare å ville gjøre det for å være i stand til det. Men det er her problemet hans oppstår; det må sterkt ønske å oppnå det ønskede resultatet. Og menneskemengdene vil miste frelsen i hopetall, fordi Guds skapninger individuelt ikke pålegger seg den vedvarende innsatsen som er nødvendig for å oppnå det ønskede og ønskelige resultatet. Uaktsomhet gjør den største skaden man kan tenke seg for den uaktsomme. Det er så lett å la seg selv leve uten å stille spørsmål; lett! Ja, men til hvilken pris? Til prisen for sin sjels frelse. På all jord har ingen rett eller makt til å hindre en Guds tjener i å svare på sin Fars og Mesters kall. Uansett hvilken situasjon du har arvet gjennom ditt folks tradisjon, kan du frigjøre deg fra den og overgi deg til Jesus Kristus og i ham, til å tjene ham, tilbe ham, ære ham, slik han fortjener. Han selv er skaperguden som kom til jorden i kjødet ved navn Jesus, og dermed finner seg dobbelt verdig vår kjærlighet og lydige tjeneste.

Sannheten er dermed det motsatte av løgnen som utgjør de falske pliktene som pålegges av tradisjonell nasjonal arv. Det er denne ideen Jesus kom for å bringe og åpenbare for det jødiske folket som var prioriteten for denne guddommelige handlingen. Men Jesus møtte stort sett bare fiendtligheten til en menneskelig natur som var slavebundet av sin nasjonale arv. Det er derfor de, da de talte til dem om himmelsk liv, bare hørte og så sitt jordiske liv og sin nasjons herlighet. Jesus sa spesielt til landshøvdingen Pontius Pilatus: « *Mitt rike er ikke av denne verden* », noe han aldri sa til sine apostler, og heller ikke til de andre jødene som alle forventet at han skulle gripe jordisk makt og styre Israel slik kong David hadde gjort i sin tid. Jesus visste at bare hans sondød hadde mening, og at bare hans død og oppstandelse ville utgjøre forklaringene som var akseptable for hans utvalgte og først og fremst for hans apostler. Derfor insisterte han ikke på å overbevise dem, men var fornøyd med å profetere fakta for dem. Dette må være tilfelle til verdens ende for enhver skapning som er kalt til frelsens utvelgelse; den besøkes av Gud når han dømmer den gunstig, og den kan være gjenstand for flere påfølgende kall, fordi vi holdes fast av den jordiske kjødelige arven på forskjellige måter, alt etter hvert enkelt tilfelle.

På jorden finnes det ingen kjærlighet eller vennskap som kan rettferdiggjøre å bli privilegert fremfor den kjærligheten vi skylder Gud. Og man må være virkelig tåpelig for å avvise Guds evige kjærlighet og foretrekke en midlertidig, kortvarig, kjødelig kjærlighet uten fremtid. Likevel er dette valget som tas av mengder av menn og kvinner som er ivrige etter å bevare sine jordiske bånd. Jesus fordømte tydelig denne preferansen og sa i Matteus 10:37: « *Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verdig, og den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verdig* .» Denne dommen som Jesus Kristus felte fortjener vår fulle oppmerksomhet og respekt, fordi den fastslår forholdet mellom jordiske og himmelske verdier og prioriteringer. Merk at Jesus ikke siterer «hustruen» til den som elsker. Dette forklares med det faktum at « *hustruen* » symboliserer de utvalgte kirke, som Jesus personlig elsket mer enn sitt eget liv. Men bortsett fra hans spesielle tilfelle, for den syndige mannen som er forløst av sitt blod, må ikke kjærligheten til sin hustru overgå hans kjærlighet til Gud, sin

Skaper og sin Frelser. Men for å unnslippe denne fellen, må mennesket rive seg løs fra lidenskapelig kjødelig kjærlighet og forbli herre over sin situasjon, noe som ofte viser seg umulig for mengder som, i likhet med Adam, velger å dele den triste skjebnen til sin kone, eller omvendt, til kona som velger å favorisere mannen hun elsker. Det sier seg selv at det åndelige mennesket vil favorisere himmelsk kjærlighet, og at det kjødelige mennesket vil foretrekke kjødelig kjærlighet. For stilt overfor dette problemet kommer de mange faktorene i den menneskelige naturen som er nevnt i begynnelsen av studien, i spill og avgjør resultatet som oppnås. For å behage Skaperen Gud, må den utvalgte være godtroende, troende, vennlig og lydig på én gang.

Når standarden for himmelsk sannhet er tatt i bruk, må den opprettholdes og utvides, og dermed gjentas, og den blir da en «god tradisjon». Dette var tilfellet for alle de bibelske heltene, som Abraham, Moses og så mange andre navngitte eller anonyme. Når tradisjonen som følges er i samsvar med himmelsk sannhet, kan denne tradisjonen bedømmes som «god» i henhold til Guds dom. Men utenom dette tilfellet er tradisjon en dødsfelle der mennesker blir født, vokser opp og dør uten håp om frelse, med mindre de vet hvordan de skal komme seg ut av den i tide. Min kunnskap om den sanne Gud er en arv som kom utenfra, fra et fremmed folk som var hebraiske og som Gud valgte til å åpenbare sin frelse for alle jordens nasjoner. Og til tross for sin nasjonale vantro, som historien viser, oppfylte Israel Guds plan gjennom sine tolv apostler og sine første disipler som konverterte til den kristne tro. Frelse i Kristus er en virkelig universell frelse, og det er Gud som organiserte den fra start til slutt. Israel var ikke det frelste utvalgte folket, men et utvalg av menneskeheten tatt fra Abrahams etterkommere. Han hadde bare privilegiet å være den første som opplevde ekte guddommelig styring, og var også den første som betalte prisen for vantro. Etter ham, i den kristne æra, kom forsamlinger som hevdet Kristi frelse for å fornye hans feil, hans feil og hans synder mot Gud. Slik at jøder og kristne ble dømt av Gud på samme måte, og dette bekrefter betydningen av Jesu ord som sa i Matteus 22:14: « **For mange er kalt, men få er utvalgt** .» Du må ikke miste motet på grunn av deres gjentakende kollektive feil, for Gud dømmer hver skapning individuelt, og der noen feiler, kan de flere lykkes, andre færre.

Tilbudet om evig liv som Gud presenterer er hovedmålet med hans tilnærming. Det andre hovedmålet er derfor å utvelge sine utvalgte som vil være verdige til å nyte godt av hans tilbud. For å oppnå dette resultatet vil Gud nå bruke to midler etter hverandre. Det første er å lære sine lover og sine normer angående himmelsk liv. Det andre middelet er forløsning, det vil si forløsningen av de utvalgte synder ved den frivillige døden til den «messias», både den guddommelige og den menneskelige, som vil sone for dem ved å ta dem på seg. Vi må derfor ikke bytte om på mål og midler, for da blir det virkelige målet utilgjengelig.

Med denne klare forklaringen blir Guds frelsesplan enkel og forståelig selv for de enkleste, mest ydmyke og minst utdannede mennesker. Hans tilnærming kan forstås av alle, over hele jorden, av ethvert menneske som elsker sannhetens enkelhet, hans sannhet.

Når en intelligent og klok person på jorden planlegger å reise og bo i et fremmed land, med et fremmed tale- og skriftspråk, gjør han eller hun allerede før han drar dit en innsats for å lære språket i det valgte landet og også å kjenne til skikkene som deles av dets innbyggere. Dette er det nøyaktige bildet av frelsesplanen som Gud unnfanget for de utvalgte som er forløst fra jorden. Også de må lære, gjennom åpenbaringene i Den hellige Bibel, lovene for det himmelske liv og rette seg etter dem før de går inn i det.

I Bibelen identifiseres konsekvensene av å privilegere arven mottatt gjennom « **menneskelig tradisjon** » som er overført fra tidsalder i denne teksten fra Jesaja 29:13: « *Herren sa: Når dette folket holder seg nær meg, ærer de meg med sin munn og med sine lepper, men deres hjerte er langt borte fra meg, og deres frykt for meg er **bare en forskrift fra menneskelig tradisjon**.* » I dette verset fordømmer Gud religiøs formalisme, fordi han bare søker deres oppriktige og totale kjærlighet fra sine utvalgte. Hvilken forskrift snakker Gud om her? Læren som leses i hans hellige bibel, så vi må forstå at for ham, uten å bli lest med kjærlighet for å behage ham, utgjør de forordningene han selv ga ikke mer enn « **en forskrift fra menneskelig tradisjon** » som derfor ikke kan være nyttig for den det gjelder. Faktisk gir dette verset en forklaring på den åndelige uvitenheten til det jødiske presteskapet som var ansvarlig for å undervise folket. De levittiske prestene ga ikke sine hjerter til den Gud de tjente, og ble ofre for symbolikken i ritualene de utførte uten intelligens. Etter å ha gjort disse ritualene til et mål i seg selv, kunne de bare motsette seg Kristus da han presenterte seg for å erstatte det begrensede og ufullkomne dyresymbolet. Det er også nødvendig for vår tids utvalgte å vite at disse samme bebreidelsene formulert av Gud angår i dag alle de offisielle kristne kirkene; Jesus hadde forkastet dem alle, hver og en til sin tid, og til slutt syvendedagsadventismen, institusjonell, våren 1994, på grunn av sin mangel på tro på hans profetiske åpenbaring, spesielt rettet mot denne teksten fra Jesaja 29:10 til 12, som går foran det forrige verset: « *For Herren har utøst over dere en dyp søvnns ånd; han har lukket deres øyne (profetene), han har tilslørt deres hoder (seerne). Hele åpenbaringen er for dere som ordene i en forseglet bok, gitt til en mann som kan lese, og sier: Les dette! Og han svarer: Jeg kan ikke, for den er forseglet; eller som en bok gitt til en mann som ikke kan lese, og sier: Les dette! Og han svarer: Jeg kan ikke lese.* » Gud gir deretter forklaringen på denne manglende evnen: « *Herren sa: Når dette folket holder seg nær meg, ærer de meg med sin munn og med sine lepper, **men deres hjerte er langt borte fra meg**, og frykten de har for meg er bare en forskrift fra menneskelig tradisjon.* » Dette betegner en formalistisk holdning som også blir bebreidet mot « **Laodikea** », den siste æraen av den offisielle syvendedags adventistkirken.

Dette budskapet fra Gud har evig verdi og avslører dermed grunnen til at Jesus « **spy ut** » den offisielle syvendedagsadventismen våren 1994, i samsvar med kunngjøringen om denne handlingen, sitert i Åp 3:16: « **Fordi du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn.** » Denne « **lunkenheten** » bekrefter fraværet av kjærlighet som fordømmes i Jesaja 29:13: « **men hans hjerte er langt borte fra meg.** »

Etter å ha ledet handlingen som ble årsaken til denne avvisningen fra Kristus, kan jeg vitne om at jeg i adventismen har møtt mennesker som noen

ganger virket drevet av iver for det guddommelige arbeidet. Jeg observerte imidlertid også at disse menneskene ikke holdt ut over tid, og at entusiasmen i et øyeblikk ga vei for en total oppgivelse av det mottatte lyset. Det er derfor de sist kalte utvalgte må vite at Gud er svært krevende i sitt krav om kjærlighet. Men kan det være annerledes når vi vet prisen han betalte for å oppnå den? Og Jesus, var han ikke tydelig nok i sine ord i Matteus 16:24: « *Da sa Jesus til disiplene sine: Den som vil følge etter meg, skal fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg.* » Og han bekrefter, og spesifiserer i Matteus 10:38: « *Den som ikke tar sitt kors opp og følger meg, er meg ikke verdig.* » Hvordan kan noen som ikke føler kjærlighet til hans åpenbarte profetiske ord, «*ta sitt kors opp og følge Jesus Kristus* »? Selv om djevelen inspirerte ham til å gjøre det, ville han ikke bli frelst av Jesus.

Å følge Jesus Kristus er en tanke som forsvinner i en verden som har fulgt Satan og hans engledemoner i nesten seks tusen år. For våre modeller av historiske samfunn ble alle bygget under hans djevlesk urettferdige standarder. Sann rettferdighet hersket på jorden bare i løpet av de tre hundre årene da Gud selv direkte styrte sitt folk, frigjort fra egyptisk slaveri. Og hvis han styrte verden i dag, ville sann rettferdighet bli påtvunget alle, rike og fattige, høye og lave. Og i denne forbindelse husker jeg det gamle royalistiske regimet i Frankrike, kong Ludvig XIs regjeringstid, som var, om ikke sympatisk, mindre urettferdig enn alle de andre. Siden han var svært økonomisk, kledde han seg beskjedent og straffet strengt alle rikets ugjerningsmenn ved å henge dem, men slo også ned på adelige herrer som fortjente det, uavhengig av rang og klasse.

Og siden jeg nevner monarkiet, bør du vite at det også har blitt overført over tid gjennom tradisjonens prinsipper. Og vel vitende om at noen gir det en bibelsk guddommelig rett, husker jeg at Gud, frustrert av deres forespørsel, bare gikk med på å gi det hebraiske folket « *en konge som de andre folkeslagene* », hedningene på sin tid; noe som betyr at inspirasjonen til modellen er av satanisk opprinnelse og ikke guddommelig. Men Gud tok hebreerne på ordet, og han overga dem til den urettferdigheten som alle deres konger ville praktisere, og advarte dem om at disse kongene ville leve på deres bekostning slik de hedenske kongene allerede gjorde; en tung byrde som han aldri krevde av dem mens han ledet dem i sin perfekte og uangripelige rettferdighet.

Tradisjon og sannhet gjelder også våre vestlige samfunn bygget på den demokratisk-republikanske kapitalistiske modellen, som for Gud og hans utvalgte er et regime av avskyelig synd preget av sine djevleske verdier av urettferdighet og egoistisk grådighet. Våre vestlige samfunn lever ikke i fred, men under våpenhviletilstandens usikre forhold, fordi de dannes av opposisjoner fra pressgrupper som stadig kjemper for å ikke miste noen av sine fordeler, og for de rikes vedkommende, sine privilegier. Fordi, til tross for republikkskiftet, har det gamle regimets urettferdighet fortsatt. De fattige har forblitt den justerbare verdien, fordi de rike ikke har gitt opp noe og til og med har klart å øke sin andel betydelig og eksponentielt. Pressgruppene er fagforeningene, og etter hverandre streber etterfølgende regjeringer etter hverandre for å tilfredsstille de rikes krav, alltid finansiert av utnyttelse av de fattige, i henhold til det kapitalistiske prinsippet om utnyttelse av menneske av menneske, et prinsipp som har seiret og

påtvunget seg selv i Frankrike, etter lang motstand. Denne utnyttelsen av mennesket av mennesket har blitt en åpenbar sannhet med utviklingen av aksjeeierskap, som har erstattet bankenes funksjon og alene tar en betydelig del av den lille fortjenesten som trekkes fra de fattiges arbeid, betalt med det «smilige» begrepet, som betyr «minstelønn for interprofesjonell vekst». Bankene lånte ut penger til faste renter, mens aksjonæren tar den reelle fortjenesten som oppnås gjennom de ansattes arbeid, i forhold til sin investering. Og situasjonen har forverret seg, fordi ikke alle disse aksjonærene bor i Frankrike, fordi aksjemarkedet er åpent for hele verden, og de som lever av investeringen av pengene sine er flere og flere i alle land. Penger går til penger. I Frankrike er situasjonen slik at jobbene ikke lenger beriker landet selv, men utlendinger som bor i utlandet. Landet fungerer, men det kan ikke lenger berike seg selv. Dette har blitt oppmuntret og støttet av påfølgende franske presidenter frem til den nåværende presidenten, den tidligere unge kapitalistiske bankmannen. En kapitalistisk nasjon blomstrer når den kan spise profitten til en annen nasjon, men hva skjer med den når profitten selv spises av andre nasjoner? Den spinner videre tomt og ruinerer seg selv. Det er denne nytteløse innsatsen som har ført til at landet mitt, Frankrike, har havnet i gjeld siden 1974, til det punktet hvor det nå har en gjeld på tre billioner euro; modellen deres, USA, har en gjeld på tretti billioner dollar. Fagforenings-trolldommen har lenge fungert, men det har blitt klart at lønnsøkningene til de arbeidende fattige blir nytteløse av virkningen av denne økningen på de generelle levekostnadene. Lønningene stiger, men kjøpekraften holder seg på samme nivå. Politikerne er utspekulerte, gir med den ene hånden det de tar med den andre, og i uroen forbedres ingenting og alt forverres. Fordi i tillegg, i denne ruinsituasjonen, for å få deres stemmer og støtte, ønsket den franske presidenten å redusere skattene deres så mye som mulig; han måtte derfor låne og øke den nasjonale offentlige gjelden. Denne observasjonen oppsummerer de perverse effektene av det kapitalistiske systemet, som fører til gjeld i et samfunn hvis profitt suges opp av aksjonærene, i navnet på handlefrihet og bruk av penger, det vil si kapital. Det er derfor ikke overraskende at «**pengekjærlighet**» fordømmes i Bibelen som «**roten til alt ondt**» i 1. Tim 6:9–10; noe som gjør det til **en fiske hovedstad**: «*Men de som vil bli rike, faller i fristelse og snare og mange tåpelige og skadelige begjær som styrter mennesker ned i fortapelse og fortapelse.*» **For pengekjærhet er roten til alt ondt**, og noen, som er blitt besatt av den, har faret bort fra troen og påført seg selv mange sorger

I roten av dette resultatet ligger verdier som er arvet og overført fra århundre til århundre. Men hvem inspirerte mennesket med ideen om at det slitsomme fysiske arbeidet skulle devalueres sammenlignet med intellektuelt arbeid? Det var fortsatt djevelen, ikke skaperguden, som ga Adam rollen som gartner, sønnen Kain yrket som bonde og broren Abel yrket som gjeter. Hvor er det intellektuelle i disse tre modellene for begynnelsen av det jordiske livets historie? For å forlenge seg på jorden fant menneskelivet dermed mat fra jorden og klær av ull. Det intellektuelle var ubrukelig. Pek på vår tids forvrengning som har veltet disse opprinnelige guddommelige verdiene. Deri ligger opprinnelsen til all nåværende urettferdighet. I Frankrike, i håp om å fremme kvaliteten på sin

tjeneste, er rettferdigheten uavhengig av politisk makt, men mennene som er ansvarlige for å levere rettferdighet er, av natur og arv, syndere og ufullkomne, og også de er underlagt det mentale presset som utøves av vår tids globalistiske humanistiske tenkning og det permanente presset fra medienes makt. Verden har blitt gjennomslått, skandaler avsløres i samfunn som er vant til de mange overdrivelsene i menneskelig atferd. Uten å være begrenset av den guddommelige standarden for godt og ondt, har de ikke lenger verken kompass eller referansepunkt for å dømme samfunnet sitt, som har blitt åstedet for alle utskielser.

Mindre enn syv år før Jesu Kristi gjenkomst, er det ikke på tide å ta et oppgjør med sannheten og se den virkelige situasjonen djevelen har ledet hele menneskeheten inn i?

Hvordan ville våre menneskelige samfunn sett ut under et direkte guddommelig styre? Ikke mer korrupsjon og perfekt rettferdighet for alle, fordi de korruperte, identifisert av Gud uten å kunne unnslippe ham, blir fengslet eller eliminert. Lik lønn for lik arbeidstid. Fordi i våre nåværende djevelske regimer gis høyere lønninger til spesialiserte yrker som urettferdig krever disse fordelene. Spesialiteten til et yrke bør ikke rettferdiggjøre lønnsforskjeller, fordi valg av spesialitet er et spørsmål om personlig tilfredsstillelse som ikke har noen grunn til å bli lønnet. Lønn bør bare betale for den levetiden hver person gir i sin profesjonelle aktivitet for alles felles interesse; og ingenting mer. Dette regimet ville være et regime med perfekt **likhet** som ville fremme **brorskap** og gi en rettferdig grense for **friheten**. Men når straffen Gud ønsker, er det for sent å rette opp situasjonen, at krigen i Ukraina vil forverres utover den mest pessimistiske fantasi. Ruinerte land må produsere svært dyre våpen, og samtidig brenner Gud skoger og jordbruksmarker med branner forårsaket av solen hvis varme han intensiverer, eller av lyn fra voldsomme stormer, eller til og med av frivillige menneskelige brannstiftere; midlene til å intensivere menneskenes ødeleggende mangler ikke for den allmektige skaperguden, YaHWéH, Mikael, Jesus Kristus. Vi må også forberede oss på å se hungersnød og mange andre onder rase i et vestlig samfunn som ikke har manglet noe, i 50 år med overdådighet; tiden for et jubileum mellom 1974 og 2024.

Kollektiv galskap

Hva sier vi om et menneske hvis oppførsel er overraskende fordi det setter livet sitt i livsfare ved å gjøre ting som menneskemassene anser som urimelige? Det er galskap. Er det ekte galskap, eller er det ikke snarere det faktum at handlingen hans er utenom det vanlige som får ham til å gå for galskap i den såkalte normale menneskehetens sinn? Ja, det er faktisk dette avviket fra normalitet som får ham til å tilskrive galskap. Den virkelige galningen gjør ingenting fornuftig fordi han ikke er i stand til å resonnerer. Dessuten er det nok at et stort antall mennesker begynner å gjøre urimelige ting kollektivt for at denne urimeligheten skal bli forvandlet til normalitet. Det fremgår av denne analysen at menneskets dom er basert på erfaringene det lever eller ikke lever. Alt som ikke

leves er knyttet til galskap, og alt som leves går inn i normalitet. Blant showene som publikum setter pris på, er linedanserne eller ekvilibristene som går i balanse på en stål- eller syntetisk wire i svimlende høyder. I en rapport vitnet en ung sveitsisk mann slik for å forklare sin mestring av høydeskrekken: «Alt ligger i tankene; det jeg kan gjøre 50 cm fra bakken, kan jeg gjøre i enhver høyde.» Han gir oss en viktig nøkkel til forklaringen: Alt ligger i tankene. Høydeskrekken er en naturlig ting for alle mennesker fordi den enkle handlingen å gå og stå har måttet tilegnes gjennom erfaring. Når barnet kommer til verden, oppdager det at det ikke er lett å stå på sine to føtter og ben, som må styrkes, og det synes det er lettere å krype på knær og hender. Hvis vi projiserte våre voksne tanker på dette barnet, ville vi hørt det si: alle disse menneskene er gale som tar risikoen med å stå oppreist på føttene og bena. Men nettopp fordi det ser alle andre oppføre seg slik, forstår det at det må lære å gjøre det samme, og forsøk etter forsøk ender det opp med å balansere, med noen få fall som bekrefter vanskeligheten med handlingen. Menneskelig dømmekraft er derfor underlagt normalitetsloven, men det fremgår dermed tydelig at denne normaliteten avhenger av individuell erfaring. Denne innledningen var nødvendig for å forstå hva tro på Skaperguden er. Tro på hans eksistens avhenger av vår individuelle erfaring, og Gud lot sine første vitners erfaringer nedskrive i Bibelen, slik at i løpet av de siste 3500 årene av jordens historie kunne hver av hans menneskelige skapninger dra nytte av sine første vitners erfaringer. For han åpenbarte seg i kraft og handling for hebreerne, som han reddet fra egyptisk slaveri rundt 1500 f.Kr. På den tiden bestod galskap av å ikke tro på eksistensen av denne Gud, hvis gjerninger var åpenbare og ubestridelige. Og blant folket som kom ut av Egypt, kunne ingen benekte Guds eksistens, men i henhold til sin individuelle natur kunne de allerede adlyde eller være ulydige mot ham. De la dermed grunnlaget for tro og vantro, som er dens absolutte motsetning. Vantro er ikke vantro, fordi den fører mennesker til bevisst å være ulydige mot Gud som ordner og organiserer menneskelivet. Opprinnelsen til dagens vantro var tanken til Karl Marx, en frittenkende filosof som erklærte: «Jeg har drevet Gud ut av min himmel.» Han markerte dermed overgangen fra vantro til vantro, som følgelig bare finner sin forklaring i sin nektelse av å underkaste seg denne store og formidable Gud. Siden den gang kan dagens vantro forklares med metningen av det menneskelige sinn, som ikke lenger søker Gud, fordi menneskelivet og dets spesialister i alle ting gir det sine svar og forklaringer som tilfredsstillende det. Imidlertid lar ingen av disse forklaringene oss forstå eksistensen av tro, som tror på Skaperguden og hans åpenbaringer. Menneskeheten hengir seg til paradokset at, til tross for sin offisielle vantro, er mange av forklaringene på den jordiske historien som den lærer, basert på åpenbaringer sitert i Den hellige Bibel.

Så hva må vi gjøre for å ha tro og oppnå vissheten om at Gud eksisterer og at alt kjød til slutt vil være ansvarlig overfor Ham? Det er nok å ha erfaringer som vil gi næring til denne lille troen og få den til å vokse. Det handler derfor om å sette ut i livet en erfaring som vil ta oss fra uvitenhetens stadium til kunnskapens stadium. Og dette prinsippet gjaldt linedanseren, og det vil gjelde på samme måte for troen på Gud. For begge er trening og tilpasning nødvendig.

Ikke-troende tilskriver jorden milliarder av års eksistens, men Gud åpenbarte for sin tjener Moses for omtrent 3500 år siden at jordisk historie bare hadde begynt 2500 år før hans tid da han førte sitt hebraiske folk ut av Egypt. Hvem skal vi tro på? Antagelsene som dagens vitenskapsmann forestiller seg, eller Guds vitne som hjalp ham i hans mektige gjerninger, kjent over hele den bebodde jord på hans tid, bekreftet av dette vitnesbyrdet til Rahab, den prostituerte som bodde i Jeriko, et vitnesbyrd sitert i Josva 2:10-11: « *For vi har hørt hvordan Herren tørket ut vannet i Rødehavet for dere da dere dro ut av Egypt, og hvordan dere gjorde med de to amorittenes konger på den andre siden av Jordan, Sihon og Og, som dere fullstendig slo i hjel. Vi har hørt det, og vi har mistet motet, og all vår ånd er nedtrykt for deres åsyn. For det er Herren deres Gud, som er Gud i himmelen der oppe og på jorden der nede .* » Hun levde på hedensk vis midt i en by befolket av hedenske mennesker, og hennes tro er basert på en intelligent oppførsel som betinget hennes jordiske erfaring ved å redde livet hennes, i motsetning til alt hennes folk som ble ødelagt av Gud med byen hennes. Rahab sier med rette: « *Vi har lært* », men hun alene drar nytte av det alle har lært. Hennes valg og hennes oppførsel var bare konsekvensene av den sanne intelligensens resonnement; noe som leder meg å si at alle de andre menneskene som Gud drepte i Jeriko ble grepet av en **kollektiv galskap** . Dette definerer det absolutte motsetningen til intelligens. Og som vi har sett, blir galskap eller dens motsetning, intelligens, vurdert av hver enkelt i henhold til deres oppfatning av normalitet. I Rahabs erfaring lå normaliteten i de som ble drept av Gud, og hun var en hedning. Men hun utfordret normaliteten i sin arv og sine tradisjoner.

I dag er det det samme, det overveldende flertallet av vestlige mennesker er ikke-religiøse og representerer den nåværende **kollektive** menneskelige galskapen som Gud også forbereder seg på å ødelegge. Uansett hvilke grunner mennesket gir seg selv for ikke å underkaste seg den åpenbarte guddommelige vilje, er dets valg den sanne galskapen som fører det til døden. Det er nyttig i denne forbindelse å huske at Gud bare tilbyr menneskene valget mellom to ekstremt motsatte veier, slik disse versene fra 5 Mos. 30:19-20 lærer: « *Jeg tar i dag himmel og jord til vitne mot dere at jeg har lagt frem for dere liv og død, velsignelse og forbannelse. Velg livet, så du og din etterkommere kan leve, å elske Herren din Gud, å lyde hans røst og holde fast ved ham. For av dette avhenger ditt liv og dine dager, og slik skal du kunne bo i det landet Herren svor å gi til dine fedre, Abraham, Isak og Jakob.* » Det sier seg selv at dette budskapet er rettet fra Gud til alle mennesker som leser denne erklæringen, og ikke bare til de jødiske hebraiske etterkommerne av « *Abraham, Isak og Jakob* ». Disse grunnleggende patriarkene av det kjødelige Israel er også Guds vitner som presenteres for hans åndelige Israel, bygget på forløsningen oppnådd av Jesus Kristus, hvis sondød gagnar alle de utvalgte som er frelst i de to påfølgende guddommelige alliansene og siden Adam.

Sann **galskap** , den mest skadelige, er ikke det som den såkalte normale menneskeheten fordømmer og definerer. Den autentiske galningen er ikke opptatt av frelsen som Gud har foreslått, siden han, ute av stand til å resonnerer, ikke kan verdsette dette tilbudet. Sann **kollektiv galskap** angår derfor oppførselen til de såkalte normale vestlige folkemengdene som, med tilgang til kunnskap om

forholdene som Gud presenterer, velger å ikke ta dem i betraktning og dermed, selv ubevisst, tar veien som fører dem til døden. For ved å nekte instruksjon velger de å forbli i uvitenhet som, ved ulydighet, fordømmer dem til å måtte dø, i samsvar med advarselen gitt av Gud.

Inntredenen i troen er på alle måter sammenlignbar med utviklingen av overgangen fra baby til menneske. Deres behov for mat er annerledes; babyen trenger melk, mens mennesket trenger fast føde som det finner i korn, belgfrukter og grønnsaker. Mennesket finner i Gud alle forklaringene på de legitime spørsmålene som kommer til å tvinge seg inn i dets sinn. Og det første som tvinger seg er: hvorfor ender mennesket opp med å dø? Spørsmålet er legitimt for de som vet at Gud selv er udødelig av natur, og at han dessuten har gitt liv til himmelske engler, hvis de som har forblitt trofaste allerede deler denne udødeligheten med ham. Det bibelske svaret kommer da: døden er konsekvensen av en kollektiv straff, som nettopp er den første formen for kollektiv galskap som menneskeheten arver og overfører fra århundre til århundre i seks årtusener. Etter disse seks tusen årene med utvelgelse av de jordiske utvalgte, vil døden ikke lenger ramme de frelste utvalgte ved Jesu Kristi strålende gjenkomst, men det vil være nødvendig å vente til slutten av det syvende årtusen og fullbyrdelsen av den siste dommen som angår de jordiske og himmelske opprørerne, slik at selve døden vil bli tilintetgjort og standarden for evighet og udødelighet vil bli etablert for alltid.

Mange svar på alle våre spørsmål finnes i Bibelen, men for å få tak i dem må vi nære oss selv med denne bibellesningen, helt til vi mestrer dens innhold menneskelig. Nå er denne mestringen i sannhet ubegrenset, siden vår ånd og vår åndelige forståelse næres av den sanne og eneste Gud som selv er ubegrenset. I følge bildet av babyen og den voksne øker vårt behov for fast føde med økende kunnskap om Bibelens skrifter. Bibelen tilbyr mat for alle aldre og stadier av vår åndelige utvikling. Allerede på sin tid bebreider apostelen Paulus hebreerne, mottakerne av brevet hans, for å holde seg til åndelig « *melk* » mens veksten i deres tro avhenger av « *fast føde* »; Hebr. 5:12: « *For dere, like lenge som dere burde være lærere, trenger at noen lærer dere de første grunnprinsippene i Guds ord, og dere trenger melk og ikke fast føde.* » Hvor mye mer er ikke denne bebreidelsen rettet mot nåværende kristne troende, som vet at den åndelige sannheten nå er fullt åpenbart, og at den mest faste føden, som er reservert for verdens ende, hovedsakelig, men ikke bare, er åpenbaringen i de bibelske profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. For hele Bibelen er en støtte for profetiske åpenbaringer, noe jeg har hatt muligheten til å demonstrere i studiene som presenteres i dette verket, foreslått som mat, under den åndelige tittelen « **manna for de siste adventistene** » av tro og gjerninger.

I denne verdens ende-konteksten har mennesker fortsatt valget mellom å gå den ene eller den andre av de to veiene som Gud har lagt frem for dem: **kollektiv galskap** eller **kollektiv intelligens**, siden denne verdivurderingen avhenger av antallet støttespillere som bærer dem. Men akk for dem, de mest tallrike er ikke de mest intelligente, men de mest opprørske, og deres slutt, profetert og åpenbart i Den hellige Bibel, er slett ikke misunnelsesverdig. I sine individuelle erfaringer skiller mennesket seg, ved sine særegenheter, fra sine

medmennesker. Hans modell vekker da to motstridende vurderinger: han er misunnet, eller han er synd på. Og reaksjonen til tilskuerne og dommerne vi er, avhenger av vår personlighet. De utvalgte er misunnet av de fremtidige utvalgte, og de er synd på av de som anser dem som gale. Men i de utvalgtes sinn snur denne vurderingen og blir reversert: den galeste av de to er ikke den du tror; Det er ikke jeg, den utvalgte, men du, den falne, og din fortjente slutt vil være nådeløs.

Frem til dette punktet har jeg bare nevnt den kollektive galskapen ved å ville ignorere den bibelske åpenbaringen basert på hebreernes utvandring fra Egypt, ledet av Moses. Men enda større er den kollektive galskapen som får mennesker i vår tid til å nekte og avvise vitnesbyrdet om den kristne tro. Dette er fordi Jesus Kristus er et vitne som står oss mye nærmere, og hele vårt vestlige liv er bygget på denne modellen av kristent liv. Vår kalender er basert på hans antatte fødsel, selv om den er falsk og preget av en forsinkelse på seks år. Men til syvende og sist har denne feilen, som skyldes den romersk-katolske munken Dionysius den lille, ingen konsekvenser for oss fordi dataene om tidene som er åpenbart i profetiene presenteres i form av handlingsvarigheter som gjelder datoer som er tatt i bruk i denne falske kalenderen. Budskapene som Gud leverer forblir derfor fullstendig identifiserbare til tross for feilene som denne falske kalenderen ble grunnlagt på. Vitnesbyrdet om Jesus Kristus har fortsatt i to tusen år gjennom vitnesbyrdet til hans hellige tjenere, så hvordan kan vi ikke anklage våre samtidiges plutselige ønske om å ignorere dette konstante, eldgamle, to tusen år gamle vitnesbyrdet om kollektiv **galskap** ? Denne kollektive galskapen er bare et resultat av et kollektivt valg, et samfunn forelsket i frihet som har blitt så opprørsk at det ikke lenger orker tanken på å måtte adlyde en guddommelig autoritet. I Jean de Lafontaines fabel «Reven og druen» trøster reven seg selv for ikke å ha fanget druen som er plassert for høyt, ved å si at de er for grønne, og i dag gir mennesket seg selv retten til å være ulydig mot Gud ved å late som om han ikke eksisterer. Siden dette valget er flertallets, blir det normalitetens norm og utgjør frukten av en **kollektiv galskap** som foretrekker å ignorere fakta som rettferdiggjør Guds eksistens, for ikke å måtte adlyde ham.

For ingen moderne vitenskapelig oppdagelse kan bevise Guds ikke-eksistens, og snarere tvert imot, disse oppdagelsene lar bare mennesker oppdage den enorme visdommen og kraften til Gud som skapte livet og alt som danner det og inneholder. Dette er i det minste den utledningen som **den kollektive intelligensen** til de utvalgte helgenene, forløst av Jesu Kristi blod, trekker fra disse fakta.

Utvelgelseskriteriene for de siste utvalgte er svært høye, fordi Guds krav, etter å ha brakt mye lys til sine siste hellige tjenere i den velsignede statusen som frivillige slaver for sin Herre og Mester, er stort og innebærer deres kunnskap om hans siste instruksjoner. De siste utvalgte må kjenne til hele den religiøse historien som er bygget på jorden siden Adam og Eva. De må kjenne til og følge den historiske utviklingen som er observert av utviklingen av tilbudet om guddommelig frelse til det syndige mennesket. Patriarkene utgjør målestokkene for denne åndelige konstruksjonen som fører til Jesu Kristi første komme, som kommer som « *Guds lam* » « *for å ta bort verdens synder* »; noe som uttrykker Guds ønske og ikke effekten som oppnås svært sjelden. For Kristi blod ble utgytt

bare til fordel for dem som han alene anerkjenner som verdige sin forløsning, og dette kriteriet gjelder bare hans sanne utvalgte. Som Jesus selv sa i Matteus 5:17, kom han « *for å oppfylle loven* » og ikke for å lære den: « *Tro ikke at jeg er kommet for å avskaffe loven eller profetene. Jeg er ikke kommet for å avskaffe, men for å oppfylle.* » Legg merke til subtiliteten i uttrykket « **men for å oppfylle** »; Han sier ikke « **å oppfylle den** », og han bekrefter oppfyllelsen av bare en del av denne loven og profetene, noe som bekrefter utvidelsen og gyldigheten som ble gitt til denne Moseloven under hans nye pakt.

De påfølgende feilene som tilskrives den siste menneskelige generasjonen er de som har samlet seg over tid. Og allerede nå må vi legge merke til «**arrogansen**» til det katolske paveregimet, som avviste den embryonale normen for reformasjonen som ble gjennomført på 1500^{-tallet}. Som et resultat forble Frankrike et romersk-katolsk regime frem til den franske revolusjonen. Grusomhetene begått av denne falske kristne religionen rettferdiggjorde franskmennenes religiøse avsky, og med rette. Men hvis det å fordømme dette regimet var legitimt, gjorde det derimot Frankrike svært skyldig overfor Gud å ikke ta hensyn til budskapet som ble formidlet av de sanne guddommelige vitnene i den protestantiske reformasjonen. For deres fredelige og føyelige oppførsel var i samsvar med modellen som ble presentert av Jesus Kristus, noe som gjorde deres vitnesbyrd verdig å bli mottatt. Men i denne epoken ble bare våpenskjoldet hørt i sammenheng med en krigersk opposisjon fra falske protestanter som kjempet med våpen i hånd mot sanne katolikker. Også i Frankrike ble situasjonen gjenopprettet av fritenkere og filosofer fylt med gresk-romersk kultur. Budskapet om barmhjertig guddommelig kjærlighet forble dermed uhørlig og usynlig for det franske folket, som var blitt nasjonalt ateistisk. Strategisk sett favoriserte djevelen en stund uavhengigheten og den globale innflytelsen til denne modellen av et republikansk samfunn, som skrøt av sin frihet, eksporterte den og sådde verden med sin **kollektive galskap**. To århundrer senere, i en fredelig religiøs kontekst, våknet den katolske troen sakte opp igjen og begynte å forføre sine tilhengere igjen. Dermed forble den nåværende modellen katolisismen, fortsatt praktisert av et mindretall av mennesker begått av en dåp mottatt og pålagt i barndommen, uten at de hadde valgt den i det minste. Men den romerske pavens prestisje fylte dette gapet. Og de som for tiden støtter ham er ikke lenger barn, men voksne mennesker som er ansvarlige overfor Gud for sine religiøse valg. Det er da vi må innse det; **Kollektiv galskap** gjelder valgene til sekulære undersåtter like mye som religiøse valg, noe som gjør den til den typiske modellen for et samfunn fullstendig avskåret fra Gud. Og vi finner i denne modellen alle nasjonene i den vestlige leiren. Men de andre landene er ikke lenger fordelaktige, fordi de ikke anerkjenner, i Jesus Kristus, den eneste guddommelige frelseren som er foreslått for det universelle syndige mennesket.

Etter hvert som tiden gikk, brakte Gud sitt guddommelige lys til de sanne protestantene i epoken 1843-1844, og opplyste deres første bruk av profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. I 1844, den 23. oktober, straffet Gud deres forakt for sin prøvelse av profetisk tro, og brøt sin tidligere allianse med den falske protestantiske religionen, arving til det protestantiske frafallet fra 1500^{-tallet} og etter. Den er gjenkjennelig ved sin blanding av hellig og profan, med den ene

foten i verden og dens djevelske verdier, og den andre foten i en bedragersk religiøs påstand basert på Bibelen. Den prøvde protestantiske troen produserte adventisttroen, deretter syvendedagsadventisttroen, og etter det ingenting. Men den ble offisielt forsonet med sin tidligere dødsfiende, den pavelige romersk-katolske religionen, og denne offisielle alliansen bekreftet dens definitive brudd med Gud.

Over tid spredte **kollektiv galskap** seg til syvendedagsadventismen, som ble prøvd av Gud mellom 1980 og 1994. Igjen bekreftet dens inntreden i protestantismens allianse i 1995 dens avvisning fra Gud.

Og siden denne siste falske kunngjøringen om Jesu gjenkomst, som skulle oppfylles 22. oktober høsten 1994, har jeg forblitt den eneste bevaringsplassen for de siste åpenbaringene gitt av Gud, ting jeg deler med alle hans elskede som samarbeider eller vil samarbeide i dette arbeidet, nær og fjern, spredt over hele jorden.

kollektive galskapen har overtatt menneskesjeler, er den et tegn på den guddommelige forbannelsen. For å unnsnippe den, individuelt, er en oppvåkning av samvittigheten nødvendig, og jeg vet at Jesus vil frembringe denne oppvåkningen, vel vitende om hvor de som er verdige hans evige frelse, er. I motsetning til den fortapte, perverse verden samles de utvalgte, forent i den kollektive og individuelle intelligensen gitt av Gud. Denne kollektive intelligensen konkretiseres ved at hver enkelt av dem demonstrerer kjærlighet til sannheten. Alle er klar over behovet for å adlyde Skaperens Guds stemme, hvis åpenbarte kjærlighet utgjør det beste beviset på hans ønske om å gjøre dem evig lykkelige. Dette er det eneste formålet med hans forordninger, hans bud, hans forskrifter og hans lover, skrevet og åpenbart i hans hellige bibel; hans guddommelige ord skrevet for de utvalgte frelse.

Et samfunn som er hengitt til kollektiv galskap produserer to typer løgner. Den første typen er den frivillige løgnen som bevisst søker å bedra, og den andre er den ufrivillige løgnen som skyldes at den benekter eksistensen av himmelsk liv som er ansvarlig for observerte fakta, og deretter feilaktig tilskriver disse fakta til andre menneskelige årsaker. Dette emnet angår, i vår nåværende situasjon, den berømte globale oppvarmingen som fører til at menneskeheten blir engstelig og søker, gjennom livsstilsbegrensninger, løsninger for å løse dette bekymringsfulle problemet. Den åpenbare synderen er selvfølgelig mennesket og dets forbruk som produserer karbondioksid, gjennom bilene, oppvarmingen, fabrikkene og kyrne som er anklaget for å forgifte atmosfæren med fisene sine lastet med brennbare gasser, inkludert karbondioksid. Og allerede her tar ikke samfunnet hensyn til de 2100 atomprøvesprengningene som er utført siden 1945. Mens en enkelt av bombene deres sender ut i atmosfæren mye mer enn en by som Paris kan produsere på et helt år. Men hovedfeilen er der ennå ikke, og for å rette den, er det bare det åndelige mennesket som kan gjøre det. Dette gjelder desto mer siden forskere erkjenner at de har observert tilstedeværelsen av mørke flekker på solen, noe som oversetter og avslører en intensivering av dens bevegelse og solstråling. Det er derfor faktisk solen som er skyld i denne globale oppvarmingen som observeres over hele jorden. Men denne vitenskapen bemerker bare det som bare det åndelige mennesket kan forklare: hvorfor begynner solen å varmes opp

sterkere? Fordi Gud befaler den å gjøre det, og den adlyder Ham. For å være sikker på denne forklaringen er det nok å huske at Jesus under sitt opphold på jorden, i sin messianske tjeneste, beviste for sine apostler at han med sitt ord kunne roe ned en voldsom storm som dannet seg på Genesaretsjøen på et øyeblikk. Vi, hans vitner for vår tid, har ingen rett til å støtte og delta i spredningen av løgner som bedrar Gud for hans herlighet, rettferdiggjort av hans ubegrensede makt som Gud skaperen. Jeg vil også med kraft og bibelsk autoritet minne om at Gud er opphavsmannen til vår svært reelle og bevisste globale oppvarming, siden den utgjør en plage som påføres hans fiender i syndige samfunn. Jeg benytter også anledningen til å minne om at Jesus under sin jordiske tjeneste i menneskenes problemer bare så fruktene av handlinger ledet av de himmelske demoner knyttet til djevelen. Jesus tilskrev ikke disse tingene sykdom, men ondskapens krefter. Det var nok for ham å beordre demonene til å befri sine menneskelige ofre fra deres nærvær, slik at de ville bli fullstendig og øyeblikkelig helbredet. I alle ting må vi finne svaret i Gud, og i Gud alene. For i ham finner vi alt himmelsk liv, velsignet eller forbannet, som er usynlig for oss, men likevel i stor grad og fundamentalt aktivt. Vi vil snart, i 2029, ha muligheten til å se at solen adlyder Skaperens Guds finger og ord, i samsvar med disse bibelske profetiske kunngjøringene: Åp 16:8-9: « *Den fjerde engelen helte sin skål ut over solen, og det ble gitt den å svide menneskene med ild, og menneskene ble svidd av sterk hete, og de spottet Guds navn, som har makt over disse plagene* , og de omvendte seg ikke for å gi ham ære. »

Godt og ondt

Vi leser i 1. Mosebok 2:29: « *Og Gud Herren lot alle slags trær, som er til behag å se på og gode å spise av, vokse opp av jorden, og livets tre midt i hagen og treet til kunnskap om godt og ondt .* »

Dette er første gang uttrykket « **godt og ondt** » er nevnt i Bibelen, men ikke siste gang, for vi finner det i andre vers og andre bøker den presenterer. Dette uttrykket bærer i seg en grunnleggende og ekstremt avslørende lære som lar oss oppdage den kontinuerlige lidelsen Gud selv opplever, både personlig og i ånd. Det er for å gi oss evnen til å forstå dette at Gud skapte vår jordiske dimensjon, som skulle bære « *menneske skapt i Guds bilde* ». I følge denne uttalelsen blir mennesket dermed gjort i stand til å forstå hva Gud føler om « **godt** » så vel som « **ondt** ». Vi må derfor studere disse to begrepene og forstå hva de representerer.

Hvordan kan vi definere dem? På det fysiske og kjødelige nivået føles « **godt og ondt** » på flere progressive nivåer. Som et minimum uttrykkes « **godt** » ved at hele kroppen og dens organer fungerer uten smerte, til det punktet at dens eksistens ignoreres eller glemmes av mennesket. « **Godt** » kalles da «velvære» fordi det føles behagelig. « **Godt** » og ondt uttrykkes av våre fem sanser, som er syn, hørsel, lukt, smak og berøring. « **Godt** » kan da være forårsaket av et behagelig syn, en verdsatt hørsel, en behagelig lukt, en deilig smak og en følsom og nyttig berøring. « **Ondt** » vil logisk sett uttrykkes av det motsatte av disse tingene, siden det betegner det absolutte motsatte av « **godt** ». Og som sådan er «

ondt » årsaken til lidelse, og lidelse er symptomet på tilstedeværelsen av «sykdom».

Prinsippet er derfor dette: alt vi opplever i vårt menneskelige liv om «**godt eller ondt**» er bare det kjødelige bildet av det Gud opplever i sitt sinn. Denne ideen bekreftes i dette sitatet fra Paulus som sier i Ef 5,23: «*For mannen er sin hustrus hode, slik Kristus er kirkens hode, **hans legeme**, som han er frelseren for.*» «*Kvinnen*» ble formet av et «*ribbein*» tatt fra Adams legeme, ifølge 1. Mos 2,22: «*Da skapte Gud Jahve en kvinne av det ribbeinet han hadde tatt fra mannen, og førte henne til mannen.*» Guds valg av et «**ribbein**» fra Adam rettferdiggjøres av rollen til «*kvinnen*», som er plassert i åndelig så vel som bokstavelig forstand, «ved siden av» sin «**mann**», sin «**ektemann**», Kristus eller Adam. Ved å utvikle denne ideen kan vi dermed forstå at Gud bygger bildet av sin kropp på jorden og den jordiske dimensjonen, fordi han er ånd og liv, og alt som lever, lever i ham. Før synden, i sin opprinnelige renhet og uskyld, avbilder Adam og Eva perfekt prosjektet som førte til at Gud skapte frie og uavhengige motparter foran seg, i stand til å elske ham fritt slik han ønsker å bli elsket.

Men dette prosjektet vil påføre Gud kontinuerlig lidelse på grunn av valgene som gjøres av frie, men opprørske, ulydige og opprørske skapninger. Og det er gjerningene til disse opprørske valgene som Gud kaller «**onde**» fordi de får ham til å føle seg «**ond**» ubehagelig gjennom lidelse. Slik at ved å skape frie og uavhengige motparter, skaper Gud samtidig livet til de utvalgte som vil oppfylle hans ønske om kjærlighet, men også de uhyrlige skapningene som bringer «sykdom» inn i «**sin kropp**», det vil si inn i hans levende skapninger. For livet til det jordiske kjødelige mennesket har et fysisk aspekt kalt «**kropp**» og et mentalt aspekt kalt «**ånd**». Og begge er bildet av Guds «**kropp**». Ved først å skape de himmelske englene gir Gud sine skapninger likheten med sin «**ånd**» av liv. For deres fysiske kropp gjennomgår ikke den fordervelsen som fortjener den opprørske holdningen, som vil dukke opp med opprøret til den første skapte engelen, som Gud deretter vil gi navnet Satan, som betyr «motstander». Og for Gud føles motgangens inntrykk, slik mennesket føler «sykdommen» som angriper hans kropp og hans ånd. Fraværet av fysisk lidelse hindret englene i å forstå intensiteten av lidelsen som Gud følte. De kunne bare bli klar over misnøyen som ble pålagt sin Guds ånd. I denne skapelsen av himmelske vesener kom ikke døden for å ramme eksistensen av det opprørske vesenet hvis liv ble forlenget. Imidlertid eksisterte dødsprinsippet allerede i den guddommelige dommen som angikk dem; det skulle først settes i verk ved slutten av programmet som Gud hadde forberedt, det vil si ved slutten av de syv tusen årene som var reservert for den jordiske skapelsen, inkludert først jorden der Gud skulle organisere sin demonstrasjon av perfekt liv, som han skulle fullføre i sin tid, ved slutten av det fjerde årtusenet, i menneskekroppen ved navn Jesus fra Nasaret. Hans seier over synd og død, oppnådd i Jesus Kristus, skulle gi ham retten til å frelse sine jordiske utvalgte, men også til å utrydde de jordiske opprørerne og de demoniske englene, så vel som deres leder, Satan, i den «**annen døds**» ild.

«**Godt**» er lett å identifisere siden det gjelder alle verdiene som er godkjent og forordnet av Skaperguden, den øverste lovgiver. Moseloven

åpenbarer denne standarden for « **godt** » i samsvar med Guds oppfatning av dette ordet.

« **Ond** » har derimot en dobbel betydning som vi må være klar over. I det franske språket kan bruken av begrepet « **mal** » være forvirrende. Vi må derfor tydelig identifisere disse to betydningene.

I den absolutt motsatte betydningen av « **godt** » **refererer** « **ondt** » til hva Gud forbanner, hva han misliker og hva han formelt og ugjenkallelig fordømmer. Denne typen « **ondskap** » er ofte knyttet til det Gud kaller « **avskyelighet** » og anser som « **avskyelig** ». Og for å implementere « **avskyelighet** » trenger mennesket bare å gjøre alt som Gud misliker og fordømmer. « **Avskyelighet** » har sitt opphav i tvistens ånd, og djevelen, Satan, den første skapningen skapt perfekt av Gud, var også den første av hans skapninger som gikk i tvist med ham. Tvist er bare legitim mellom de to motstridende meningene til to skapninger. Men å diskutere med Gud er meningsløst, fordi han er kilden til intelligens og har perfekt herredømme over alle refleksjonsemner. Lenge før engelen og mennesket visste han problemene og plagene frihet kunne føre til for de som bruker den på en libertariansk måte, det vil si for de som overskrider frihetens rimelige grenser. Hvis større frihet hadde vært mulig uten skade for hans skapninger, ville Gud ha latt dem nyte den. Men dette er ikke tilfelle, og hans kjærlighet som Far ledet ham til å sette sikkerhetstiltak rundt sine skapninger, det vil si lover som setter grensene for sann frihet. Utenfor disse grensene finnes synd og død, som er dens belønning. Og denne situasjonen får meg til å tenke på de ukrainske soldatene som rykker frem til land erobret av den russiske motstanderen, og som må grave opp de mange minene med risiko for å eksplodere med dem. Stilt overfor disse minene som forårsaker død, er mennesket klokt og bør handle på samme måte mot synd, som gir tilgang til den « **andre døden** » i den siste dommen. Og dette andre tilfellet vil bli registrert, i 6999 fra Adam eller 2999 e.Kr., i virkelighetens historie like mye som det første; noe som gjør denne advarselen verdt å ta svært alvorlig.

Den andre betydningen av ordet « **ondskap** » er det som forårsaker smerte og lidelse. Denne typen « **ondskap** » praktiseres like mye av Gud som av djevelen og hans menneskelige agenter. Gud gjør altså ikke « **ondskap** » når han påfører «ondskap» som straff; dette blir nødvendig når hans skapningers utroskap må straffes, fordi den når nivåer som er uutholdelige selv for Gud, den mest tålmodige av alle levende vesener.

I tråd med den guddommelige befalingen gitt i 5 Mos 30,19, leser vi igjen i Jesaja 7,16: « *Men før barnet vet å forkaste det onde og velge det gode, skal landet hvis to konger dere frykter bli forlatt.* » Ånden profeterer om hans fremtidige inkarnasjon i «barnet» Jesus Kristus. Men i dette verset finner vi den erfaringen som alle hans fremtidige utvalgte, forløst ved hans utgytte blod og hans fullkomne rettferdighet, må gjennomgå og lykkes: « **forkast det onde og velg det gode** .» Og allerede ideen som påtvinger seg selv er at for å vite « **forkast det onde og velg det gode** », må de utvalgte vite hvordan de skal identifisere hva Gud kaller « **ondt** » og hva han kaller « **godt** »; noe som innebærer at de må ha god kunnskap om læren i hele Bibelen. De som undervurderer den ene eller den andre av de to påfølgende paktene, har dermed ingen sjanse til å bli en av hans utvalgte.

Hva ber Gud egentlig om av mennesket? Å elske og adlyde ham. Stilt overfor hans krav, hva foreslår djevelen i det livet han leder? Dømt ut fra situasjonen i moderne vesteuropeiske samfunn, og spesielt i den franske modellen, ser jeg bare lenker der såkalte "frigjorte" skapninger er fengslet, men som i sannhet er underlagt utallige forbud eller forpliktelser gjennom restriktive lover. Dette er selvfølgelig den nåværende situasjonen i dette landet, som har sett sine friheter krympe i stor fart de siste årene etter hvert som det mottar og adlyder de stadig mer autoritære direktivene som er beordret av den europeiske regjeringen som er installert i Brussel. Frankrike var fritt, bare på tidspunktet for sin uavhengighet etter krigen. Under presidentskapet til general de Gaulle motsto det fortsatt USAs autoritet. Men president Sarkozy fikk Frankrike gjeninnlemmet i NATO-alliansen, og siden den gang har det bare lidd de katastrofale konsekvensene av sin europeiske undertrykkelse, for seg selv og sine innbyggere. I våre frigjorte nasjoner er mennesket overlatt til finansfolks grådighet: banker, forsikringsselskaper. Alle disse finansinstitusjonene tilbyr tjenester som beriker dem med støtte fra de styrende organene. Lover vedtas for å møte deres behov. Alt er organisert slik at de kan ta ut så mye penger som mulig fra klienten, og at pengeutstrømningen er så liten som mulig. Lover som i økende grad begrenser friheten, gjør også visse tiltak obligatoriske: bruk av hjelm for motorsyklister og mopedførere, sikkerhetsbelter og tekniske kontroller for motorvogner. Alle disse tingene, og listen er langt fra uttømmende, koster mer og mer, og belaster budsjettene til folk med beskjedne midler. Jeg tenker med misunnelse på de underutviklede landene der folk fortsatt kan kjøre motorsykel, med håret i vinden, fritt og uten begrensninger; dette er bare ett eksempel, men individuell frihet krymper virkelig betraktelig. Om ikke annet på grunn av det kollektive livet som må bringe sammen flere samfunn med uforenlige skikker og religioner.

Vestlig liv er tydelig organisert for å konkurrere med den guddommelige orden. For også det har sin egen oppfatning av «*godt og ondt*». Og krigen som raser i Ukraina har fremhevet et absolutt «onde» for den vestlige leiren: Russlands manglende respekt for Ukrainas nasjonale lov. Denne menneskelige leiren er imidlertid svært hyklersk, i motsetning til Skaperguden, som aldri gjør unntak fra sine prinsipper og dommer. Meningene til denne menneskelige leiren varierer enormt avhengig av tid og sted. Militærkuppet, som nettopp styrtet Nigers valgte president, gunstig for Frankrike, 26. juli 2023, fordømmes enstemmig av våre vestlige; de samme menneskene som støttet og oppmuntret det som ble utført av de ukrainske opprørerne på Maidan-plassen i Kiev i 2013; et kupp der de styrtet den legitime valgte russiske presidenten på den tiden. Vår rettferdighetsgud organiserer derfor arrangementer for å fordømme hykleriet til denne vestlige leiren, som gjennom sin forvrengte, utro kristne tro utgjør dens fiende og mål for dens guddommelige vrede. Og jeg benytter meg av dette emnet til å komme med en avklaring. I tolkningen av «*Sydens konge*» i Dan. 11:40, vil Niger sannsynligvis spille hovedrollen, fordi landets privilegium å eie urangruver gir landet, for Frankrike, dets hittil privilegerte klient, en strategisk karakter av eksistensiell betydning. Frankrikes tilstedeværelse er imidlertid ikke lenger akseptert eller støttet av den nye makten og en betydelig del av befolkningen. Dessuten er landet 98 % muslimsk. En konflikt, motivert av franskmennenes store

interesse som har satset alt på kjernekraft for å sikre sine strømbehov, er derfor sannsynlig i nær fremtid. « **Sydens konge** » ser ut til å anta en plausibel identitet der, og hans muslimske religion kan gjøre ham til leder for et krigersk opprør av muslimske nasjoner, som allerede er fiendtlige innstilt til Vesten og spesielt til Frankrike.

Den koloniale fortiden er et stort handicap for landet, men etter denne kolonitiden har også landets væpnede intervensjoner i diverse afrikanske land vekket hat mot landet. Det var Algeriekrigen, intervensjonen i Elfenbenskysten, nylig Libya og nylig Mali. Men afrikanere har også fulgt Frankrikes militære engasjement i Balkankrigen og den massive økonomiske støtten og våpentilbudene til ukrainerne. Denne imperialistiske oppførselen har endt opp med å irritere dem. Dessuten vet de at for å kunne fortsette å utnytte Afrikas rikdommer, har vestlige kolonister blitt erstattet av lokale samarbeidspartnere støttet av sine tidligere koloniserende land. Raseriet som nå bryter ut i Niger vitner om at for et stort antall nigeriere er grensen for hva som er tålelig nådd og overskredet. Fellen som Gud har lagt for Vesten, nærmer seg ved å bekrefte støtten og forsterkningen som Afrika, « *sydens konge* », gir Russland. Ved å sitere « *Puth* », Libya, og « *Kush* », Etiopia, har Gud virkelig profetert om at hele Afrika, nordafrikanske og svarte, skal gjøre opprør mot vestlige interesser, og snart deres hærer, i det minste den franske. Og disse to navnene, «Libya og Etiopia», avslører identiteten til denne « **kongen av sør** ». Dette bekrefter en gammel første tanke som kom til meg under mitt første studium av denne profetien. Jeg hadde koblet uttrykket « *kongen i Sør* » og « *dronningen i Sør* », som i Matteus 12:42, med Jesu Kristi ord, betegner «dronningen av Saba», som kom for å besøke «kong Salomo» på grunn av den universelle berømmelsen for sin visdom: « *Dronningen i Sør skal oppstå ved dommens dag sammen med denne generasjonen og fordømme den, for hun kom fra jordens ende for å høre Salomos visdom, og se, her er en større enn Salomo.* » Denne fordømmelsen av de ikke-troende, denne gangen kristne, profetert av vår guddommelige og menneskelige Frelser og Herre, finner allerede en oppfyllelse i dette bruddet i forholdet mellom Niger, med Frankrike og de tidligere koloniserende landene i Europa. Hvis « *dronningen i Sør* » opprinnelig bare regjerte over Etiopias territorium, betegner dette navnet Etiopia i profetien globalt alle nasjonene i Svarte Afrika som har som opprinnelse utviklingen og den sekulære ekspansjonen av det etiopiske folket. Profetien kan dermed ha varslet den nåværende afrikanske oppvåkningen som fullstendig kunne forene det mot den hatede felles fienden: den tidligere europeiske kolonisatoren; som hovedsakelig utpeker Frankrike, Belgia, Italia, Portugal og England. Det er derfor ikke overraskende at denne foreningen gjøres til fordel for Russland og dets andre partnere, inkludert Kina. 26. juli 2023 åpnet militærkuppet i Niger døren for en demonstrasjon av anti-fransk harme som ble delt over nesten hele Afrika. Denne handlingen presset europeerne bort fra afrikansk jord, og vi var vitne til den strategiske sammenslåingen av den afrikanske « **kongen av Sør** » og den russiske « **kongen av Nord** ». I neste fase ville aggresjonen til disse to « **kongene** » bli rettet mot Europas territorium, jord.

Vestlendinger er vant til verdistandardene deres, der humanistisk tankegang, som i økende grad er til stede, gir dem et vakkert bilde av seg selv.

Dette, til det punktet at de blir overbevist om at de utgjør en modell for et idealsamfunn, og følgelig søker de å påtvinge det hele jorden, og ser med medlidenhet på nasjonene som forblir fiendtlige til prosjektet deres. Man kan også bare oppdage dens avskyelige natur ved å lese Bibelen, der Gud presenterer sin egen oppfatning av « **godt og ondt** ». Vestlig forakt for disse sanne guddommelige standardene kommer til syne i denne bebreidelsen sitert i Jesaja 5:20: « **Ve dem som kaller ondt godt og godt ondt** , som setter mørke til lys og lys til mørke, som setter bittert til søtt og søtt til bittert.» ! » Denne anklagen om å reversere guddommelige verdier angår våre nåværende republikanske vestlige samfunn.

I dette kapittel 5 av Jesaja gir Gud seks eksempler på handlinger som vil bringe guddommelig « *ve* » over de skyldige. Advarselen har et universelt omfang, og jeg presenterer dem her, fordi vers 20 bare er det fjerde av de seks. Merk at disse seks forbannelsene angår mennesker i generell forstand, i deres profane oppførsel, og at de dermed betegner de som er skyldige i jordisk evighet. Men eksemplene som er sitert, bærer også, åndelig sett, en betydning som får Gud til å bruke dem i montasjene av sine profetier.

5:8: « *Ve dem som legger hus til hus og åker til åker, helt til det ikke er plass igjen og de bor alene midt på jorden!* » Målet for Guds harme er spekulasjon i land; et onde som er spesielt utbredt i våre nåværende vestlige samfunn. Den kapitalistiske modellen i USA, som favoriserer privat egoistisk berikelse, er spesifikt utpekt her. Gud åpenbarer dermed for oss at han oppmuntrer til deling av goder og sanne verdier.

5:11: « *Ve dem som haster tidlig om morgenen etter sterk drikk og sent på natten er opphisset av vin!* » Alkoholisme og dens drukkenskap er også ytre tegn og frukter som bæres av rike nasjoner.

5:18–19: « *Ve dem som drar urett med ondskapsreip og synd som med vognreip* , og som sier: *La ham fremskynde og fremskynde sitt verk, så vi kan se det! La Israels Helliges beslutning komme og fullbyrdes, så vi kan kjenne den!* » Dette nest siste verset retter seg spesielt mot « **synden** » som kjennetegner den kristne økumeniske alliansen organisert av den pavelige romersk-katolske kirke, og som Gud fremstiller nettopp ved « **vogner** » i Åp 9,9: « *De hadde brystplater som jernbrynjer, og lyden av vingene deres var som lyden av vogner med mange hester som løper til kamp .* » Disse « **vognene** » er symbolene på « **syndene** » til kirkene som har samlet seg for å forsvare, rettferdiggjøre og til slutt innføre den ukentlige søndagshvilen, som ble plassert på den første dagen av den romerske keiser Konstantin I ^{siden} år 321. « *Kampen* » som fremkalles vil bringe dem sammen ved Kristi gjenkomst, og den vil bære navnet « *Harmageddon* » i Åp 16,16. I vers 19 snakker Gud om den hånlige og stolte holdningen til sine irreligiøse religiøse eller sekulære fiender, agnostikere eller ateister, som offentlig trosser ham.

5:21: « *Ve dem som er vise i sine egne øyne, men forstandige i sine egne øyne!* » Gud taler ikke her om den sanne intelligensen han gir til sine utvalgte, men han fordømmer den falske intelligensen som hans fiender feilaktig tillegger seg selv, og rettferdiggjør religiøse eller vitenskapelige løgner.

5:22-23: « *Ve dem som er tapre i å drikke vin og tapre i å blande sterk drikk, som frikjenner skyldige for lønn og tar fra de uskyldige retten!* » Her tar

Gud opp temaet i vers 11, som han legger til synden av urettferdigheten som menneskelige domstoler begår, korrumpert av penger. Her er igjen modellen USA, der prinsippet om betalt kausjon lar velstående syndere fortsette å nyte sin frihet, et forbilde for sjangeren. Men dette siste eksemplet finner i 2023 en annen modell som er enda mer urettferdig og korrumpert enn USAs Amerika, som militært hjelper dem å bli med i NATO-leiren. Dette er selvfølgelig Ukraina, hvis anarkiske modell har nådd toppen av ondskap; noe som får Gud til å bygge videre på det, årsakene til kollapsen av vestlig dominans. Og i denne saken evakuerer Frankrike 1. august ²⁰²³ sine statsborgere fra Niger, hvor en ny krigsfront vil åpne seg, til stor glede for Russland, som bare venter på denne avledningsmanøveren for å angripe hele Europa.

Vår kunnskap om Gud vil aldri bli stor nok, som Jesus sa i Johannes 17:3: « *Og dette er det evige liv: at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har utsendt, Jesus Kristus.* » Og for å oppdage den sanne naturen til Guds karakter, må vi gjøre det ved å se gjennom hele Bibelen, hans reaksjoner åpenbart i hvert tilfelle, og uttalelsene fra Jesus Kristus er uvurderlige for å bygge dette sammensatte portrettet av den usynlige Gud. Betingelsene for hans velsignelser og hans forbannelser åpenbares for dette formålet.

I Matteus 23 uttaler Jesus ve i åtte vers over de skriftlærde og fariseerne i det jødiske folket. Men disse bebreidelsene er fullt anvendelige på religiøse lærere i den kristne tidsalder, korrumpert av arven fra den pavelige romersk-katolisismen, som angår dem i sin helhet, i 2023. Her er disse åtte versene som Jesus Kristus retter til dem. Jeg minner dere om at Jesus uttaler « *ve* » over den som gjør « **ondt** ». Og kriteriet som Jesus siterer og som gjør disse budskapene evigvarende, er begrepet « **hyklere** », som betegner utro lærere som er uverdige sin funksjon eller tjeneste.

23:13: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! For dere stenger himmelriket for menneskene. Selv går dere ikke inn, og dem som skal inn, lar dere ikke gå inn.* » På Jesu tid profeterte denne anklagen for de jødiske religiøse konsekvensene som deres fremtidige offisielle avvisning av hans messianske handling ville medføre, for dem og dem de underviste. I den kristne tidsalder ble denne feilen gjengitt av den samme avvisningen av guddommelig lys av katolikker på 1100-^{og 1500}-tallet, av protestanter i 1843–1844, og av offisiell adventisme mellom 1982 og 1991, inntil den offisielle fordømmelsen av Kristus som « **spyet ut** » det i 1994.

23:14: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! For dere fortærer enkers hus og ber for syns skyld lange bønner. Derfor skal dere bli dømt strengere.* » Jesus bebreider religiøse jøder for å utnytte « *enkenes* » svakhet til å tjene på det ved å « **fortære husene deres** », i et bedragersk skinn av falsk fromhet som han tilskriver « *lange bønner* ». Advarselen: « *dere skal bli dømt strengere* » vil bli husket av Jakob i Jak 3:1. Uttrykket «fortære hus» betyr å gå inn i og ta besittelse av disse husene. Og vi vet at enker ofte, etter ektemannens død, søker religiøs støtte og hjelp. Slik gikk katolisismens prester inn i familier og påtvang sin mening som ble tilregnet Gud. De fikk dermed innflytelse i de øvre sjiktene av vestlige samfunn og konkretiserte den pavelige katolisismens dominans. I alle adelige familier hadde den lokale presten en plass ved familiebordet. Og hans lære

var standarden for den åndelige næringen til den samlede familien. Derfor advarer Jakob 3:1 dem som underviser i den sanne Guds navn og sier: « *Mine brødre, la ikke mange av dere bli lærere, for dere vet at vi skal bli dømt strengere.* » Denne advarselen fordømmer falsk katolsk lære, men også, siden 1843, læren gitt av pastorer i den protestantiske religionen og den som er gitt av offisiell adventisme, siden 1994.

23:15: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! For dere farer over hav og land for å gjøre én proselytt, og når han er blitt det, gjør dere ham til et dobbelt så stort helvetes barn som dere selv.* » For å bli anerkjent, må en religion ha tilhengere og stadig øke antallet tilhengere; dette gjennom alle tider. Jødene visste dette og gjorde det. Men slutten av dette verset forklarer hvordan i Åpenbaringen 3, den velsignede utvalgte fra 1873, « *Filadelfia* », endte ynkelig opp med å bli « *oppspyet* » av Jesus Kristus i 1994, « *Laodikea* »-æraen. Tilhengerne som ble trent etter 1873, frem til 1994, ble « **dobbelt så stort helvetes sønner** » enn lærerne sine. Det er bare én årsak til dette: religiøst « **hykleri** » og uverdig, troløs og overfladisk tjeneste.

23:16: « *Ve dere, **blinde veiledere** ! Dere sier: «Den som sverger ved templet, er ingenting; men den som sverger ved gullet i templet, er ansvarlig.* » La oss allerede legge merke til begrepet « *blind* » som Jesus tilskriver den offisielle adventismen i « *Laodikea* » i Åp 3:17. Dette tilfellet med verdiomvending karakteriserer stadig falsk religiøs lære. Ved å favorisere « *gull* » fremfor « *templet* » avslørte religiøse jøder sin jordiske, kjødelige natur, for de var knyttet til profane, jordiske verdier og gods, og adopterte dermed de verdslige verdiene som ble æret av hedningene. Dessuten var de ikke klar over det, men « *gull* » betegnet symbolsk den perfekte troen de manglet, noe deres avvisning av Kristus senere bekreftet. I den kristne tidsalderen er vi vitne til den samme typen verdiomvending. Tilhengerne av katolisismen glorifiserer kirken ved å bygge imponerende, prestisjefylte kirker og katedraler. De har ikke forstått at Kristi utvalgte er en forsamling av menneskelige ånder som Gud utvelger **utelukkende** fordi de viser troskap til den bibelske sannheten som er åpenbart ved hans guddommelige vilje; den sanne og eneste Guds vilje. Den jordiske organisasjonen har ingen verdi for Gud i seg selv. Den har verdi i hans øyne bare når den samler mennesker som er trofaste mot ham. Slik fordømmer hans bebreidelser, som han rettet mot jødene, katolikene, protestantene og adventistene, den ene etter den andre disse jordiske kirkene. Denne inversjonen av verdier fører til at mennesker « **kaller ondt godt og godt ondt** ».

23:23-24: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! Dere gir tiende av mynte, dill og spisskummen, men forsømmer det som veier tyngre i loven: rettferdighet, barmhjertighet og troskap. Dette burde dere ha gjort, og det andre ikke ha unnlatt.* » «**Dere blinde veiledere** ! Dere siler ut myggen og svelger kamelen. » Budskapet er klart nok til å kunne forstås av ethvert menneske, så jeg vil ganske enkelt påpeke at disse tingene også gjelder de nåværende kristne religionene, som er svært knyttet til sekundære ting, men utrolig foraktelige for Guds hellige sabbat, « **helliget fra den syvende dag** » fra begynnelsen av den jordiske skapelsen og temaet for det fjerde av Guds ti bud, opprinnelig inngravert « *på to steintavler, ved Guds finger* ». Siden den ble skrevet, vitner og minner Den

hellige Bibel om denne « **helliggjørelsen** » av den sanne sabbaten, i 1. Mosebok 2:2-3 og 2. Mosebok 20:8 til 11. På Moses' tid minner Gud bare hebreerne om eksistensen av hans « **helliggjørelse av den syvende dag** », som dateres tilbake til den første lørdagen eller « **syvende dagen** » i uken etter hans jordiske skapelse; en tid da overholdelsen av sabbaten bare gjaldt Adam og Eva, dens første overholdere og grunnleggerne av dagens menneskehet.

23:25: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! Dere renser utsiden av begeret og fatet, men innvendig er de fulle av utpressing og overdrivelser.* » Vantro jøder og kristne gjør den samme feilen ved bare å legge vekt på det ytre. Med denne oppførselen vitner de om at de ikke legger vekt på det faktum at Gud kan ransake tankene og sinnene deres. Deres gjerninger beviser dermed at de ikke egentlig tror på hans eksistens og er fornøyde med å gjøre en «jobb» som en religiøs lærer som gir dem mat og betaler dem, som behager dem og passer dem. Og hvis de tror på hans eksistens, er deres skyld enda større, for de oppfører seg som opprørske demonstranter slik djevelen gjorde før dem. De som oppfører seg på denne måten, er uvitende om betydningen Gud gir ordet «religion», som i betydningen å forbinde, har som eneste formål å forbinde bare hans utvalgte troende og ingen andre mennesker med ham.

23:27: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! For dere er som hvitkalkede graver, som utenpå ser vakre ut, men inni er fulle av dødningsbein og all slags urenheter.* » Dette verset forsterker det forrige « *ve* », som vitner om hvor viktig Jesus er det med det bedragerske aspektet ved falskt utseende. Og denne insisteringen rettferdiggjøres av bruken av dette prinsippet i profetien om den « *femte trompet* », utviklet i Åp 9:1 til 13. Jesus bruker ofte begrepet « **lik** » og multipliserer sammenligninger bygget på symboler hvis betydning er definert i forskjellige vers og bøker i Bibelen. Jeg husker spesielt disse versene 7 til 9, der han fordømmer det bedragerske utseendet til de falne kristne kirkene som har vært fratatt hans nåde siden 1843 og 1994, og som han tilskriver intensjoner, handlinger og karakterer til «ville dyr»: « *Disse gresshoppene lignet hester forberedt til kamp; på hodene deres var **det noe som lignet kroner.***» som gull, og ansiktene deres var **som menns ansikter** . De hadde hår **som kvinnehår** , og tennene deres var **som løvetenner** . De hadde brystplater **som jernbrynjer** , og lyden av vingene deres var **som lyden av vogner** med mange hester som løper til kamp. » Uttrykket « **jernbrynje** » , som er dekodet av Bibelen, betyr: **romersk rettferdighet** . Rettferdighet har som symbol « *brystplaten* » i Ef 6:14: « *Stå derfor, med sannhet om lendene og **rettferdighetens brystplate på** !* »; og « **jern** » er symbolet på Roma, siden Dan 2:40: « *Det skal komme et fjerde rike, **sterkt som jern*** . Likesom jern knuser og knuser alt, slik skal det knuse og knuse alt, **likesom jern knuser alt.** »

23:29–30: « *Ve dere, skriftlærde og fariseere, **hyklere** ! For dere bygger graver for profetene og pryder de rettferdiges graver og sier: Hadde vi levd i våre fedres dager, ville vi ikke ha vært medskyldige i å utgyte profetenes blod.*» Dere vitner mot dere selv at dere er sønner av dem som drepte profetene. **Fyll opp deres fedres mål** . » Denne bebreidelsen som Jesus retter til jødene, kunne ennå ikke forstås av dem som hørte ham tale. For da Jesus sa « **Fyll opp deres fedres mål** », hentydet Jesus til den døden de snart ville gi ham, ved romernes nøytrale

hånd. Faktisk, i dette verset, fremstiller Jesus en evigvarende oppførsel av falske kristne religioner som offisielt refererer til Gud og hans bibelske åpenbaringer, men som i virkeligheten bestrider og motsier dem. Adventismen er fortsatt et forbilde i sitt slag, siden navnet til fru Ellen Gould-White, hennes gjerninger og gjerningene arvet fra adventistpionerene i 1873 offisielt fortsatt ble hedret, overfladisk, men offisielt, av adventistinstitusjonen i 1991, året da jeg presenterte den for et guddommelig profetisk lys, ventet på, håpet på og profetert av Herrens sendebud. Men denne institusjonen, som avslørte sin triste åndelige tilstand, avsto dette lyset og ekskluderte meg fra sitt medlemskap. Og etter den jødiske avvísningen av Kristi lys, fornyet den også den universelle protestantismens oppførsel, fordømt og forlatt av Jesus, for dens forakt for adventistenes kunngjøringer som ble presentert mellom 1831 og 1844.

Ved å legge vekt på ordet « **hykler** » fordømte Jesus hvor lett det er for mennesker å bedra hverandre gjennom foregivelse og mystifisering, fordi de ikke, i likhet med ham, kan fatte sine nestes tanker. Og denne mystifiseringen har bekymret den romersk-katolske kirke siden dens omvendelse til Kristus, begunstiget av den religiøse friheten som ble gitt av keiser Konstantin I ⁱ 313. I Dan 8,24–25 åpenbarer Ånden om den romersk-katolske kirke at « *dens makt* » skyldes « *dens listige angreps suksess* ». Praktiserende katolikker og alle som anerkjenner dens religiøse autoritet, troende eller ikke-troende, er alle ofre for det største religiøse bedrageriet i menneskets historie. Og alle som inngår en allianse med den ved å inngå dens økumeniske allianse, de protestantiske grenene og til slutt, i 1995, adventistene, er også ofre for dens løgner og vil måtte dele straffen som Gud forbereder for den i sin rettferdige dom åpenbart for sine utvalgte i sine profetier om de to hellige paktene. Man kan forestille seg hvor ukomfortable Jesu samtalepartnere må ha følt seg da de innså at den som snakket til dem også var i stand til å lese deres skjulte tanker. For det var ved å skrive deres individuelle synder på bakken at Jesus var i stand til å beskytte den utro kvinnen og redde henne fra steiningen som de hyklerske jødene som anklaget ham, ønsket å påføre henne. Skamfulle og forvirrede, den ene etter den andre, trakk de seg tilbake og forsvant. I dag, i all sin guddommelighet, undersøker Jesus fortsatt kontinuerlig alle menneskelige tanker og kjenner dem selv før de formes i våre sinn, siden han siden skapelsens begynnelse har visst hvem hans utvalgte vil være, deres navn og deres karakterer. Ingen, verken engel eller menneske, kan unnslippe hans kontroll, mer effektiv og perfekt enn den kraftigste skanneren som er oppfunnet og perfeksjonert av menneskelig teknologi.

« **Hykleriet** » som Jesus fordømte gjelder ikke bare religiøse spørsmål, fordi det spiller en viktig rolle i politikk og internasjonale relasjoner. Og i denne sammenhengen forårsaker krigens kontekst i vår verden at maskene av « **hyklerske** » forhold, som opprettholdes for skitne spørsmål av interesse av alle slag, faller. Krigstid avslører de sanne vennskapsbåndene og delingen av ulike meninger. Det er det gunstige øyeblikket når sløret av « **hyklerei** » løftes, og avslører sanne venner og sanne fiender. Og jeg benytter meg av emnet til å minne folk på dette, fordi det bare er i denne sammenhengen at dette er tydelig, men land og nasjoner har ingen venner, bare konkurrenter. Det er derfor jeg ofte har kritisert den humanistiske oppførselen til franske politikere, som fører til at de

økonomisk hjelper mennesker som, når de først er oppdratt og beriket, blir konkurrenter til sin franske nasjon, og noen ganger til og med deres motstandere og fiender. Og dette gjelder allerede Det forente Europa, men forent hvor lenge? Inntil denne « **hyklerske** » handelsunionen, opprinnelig basert på «fellesmarkedet» av seks land, brytes opp og spres for himmelens fire vinder. Jeg vil aldri få sagt nok hvor mye denne etableringen av EU har vært en forbannelse for mitt land, Frankrike, ved å ta fra det dets sanne uavhengighet. Og det verste skjedde med innføringen av den europeiske valutaen «euroen», som bare har gjort «lykkelige» kjeltringene som lyktes med å innføre den. Fordi den lille franske forbrukeren i dag betaler 1 euro for varene han tidligere betalte 1 franc for; bortsett fra at verdien av euroen er nesten 7 ganger større enn den gamle franske francen. Det betyr at med denne overgangen til euroen har leveprisen i dag økt med mer enn 600 %. De som stakk av profitten, bankfolkene, aksjonærene og andre profitmakere, har utført «århundrets ran» på bekostning av vanlige folk. Men disse tingene har vekket vreden til den rettferdige og gode Gud som fordømmer « **hyklere** », og den fortjente straffen kommer for å straffe og ødelegge de skyldige og deres ofre, langt fra uskyldige, fordi de er arvinger til den dødelige arvesynden, som kommer til de personlige syndene de begår, og som de tror de kan begå, med fullstendig straffrihet.

Mennesker synder også mot Gud uten å være klar over det. For de er ikke klar over at Gud i deres tanker dømmer standarden for prioriteringer de gir sin vurdering av ting og subjekter. Han vet utmerket godt hva deres sinn søker og prioriterer. Og i Vesten, spesielt i sin oppfatning av « **ondskap** », prioriterer de det « **onde** » som gjøres mot mennesket, mens det som gjøres mot Gud, personlig, fortjener prioritet, fordi menneskeheten skylder Ham og naturen som omgir den sitt liv. Han skapte alle former for liv og materielle ting. Og denne grunnen alene gir Ham, i all rettferdighet, absolutt prioritet i alle ting. Når mennesker ikke anerkjenner denne prioriteten, blir Gud frustrert og tilskriver denne frustrasjonen en synd begått mot Ham, og i Hans dom nødvendiggjør denne synden de skyldiges død, fordi deres eksistens er uegnet og uforenlig med den livsstandarden Han ønsker å forlenge for evigheten. Mennesker har gitt seg selv rettigheter over det jordiske livet som bedrar dem, fordi de ikke har noen rettigheter. De går inn i livet skapt av Gud som en gjest som går forbi og forsvinner. Og deres tid på jorden gir dem ganske enkelt og utelukkende muligheten til å sette pris på den livsstandarden som Gud har foreslått, og til å bli utvalgt av Ham til å dele et evig liv, eller til å gå gjennom livet for å forsvinne definitivt etter den siste dom, hvis de ikke setter pris på dette tilbudet, ignorerer det eller bestrider det.

Gud konsulterer ikke bare menneskers tanker, men legger også sine avgjørelser i dem for å gjennomføre sine planer, noe som sikrer hans sikre seier over alle sine fiender. I Åp 6:2 beskrives Jesus som en som « **dro ut seirende og for å seire** ». Hans endelige seier er derfor uten tvil; det er bare et spørsmål om tid, som nå er satt til mindre enn syv år.

gode og onde » verdier er opprinnelsen til den suksessfulle forførelsen av paveregimet i Roma. Siden den ikke lenger forfølger, etter å ha mistet monarkisk støtte, forfører den katolske religionen menneskemassene med sitt humanistiske ansikt basert på de gode gjerningene til religiøse søstre og brødre, nonner og

kapusiner. Fordi ved å sette mennesket fremfor Gud, behager den normale mennesker, selv syndere. Å bli anerkjent som Guds tjener, dens andre ansikt, kirkelig og religiøse ritualer, er nok til å bedra. Men denne dobbeltsidige forførelsen angår ikke bare den, fordi den er karakteristisk for alle falske monoteistiske religioner. Mens Gud, ifølge Åp 4:1, symboliserer den perfekte renheten til sine evige himmelske utvalgte, åpenbart i « **Kristus** » ved symbolet på « **krystallen** », perfeksjonen av gjennomsiktighet, i absolutt kontrast, symboliserer han i Åp 6:12 og 12:1 den religiøse mørkets leir, katolsk siden alltid og protestantisk siden 1843, ved symbolet på « **månen** ». Mysteriet som bæres av baksiden, som forblir skjult og usynlig, gjør den til det perfekte symbolet for å betegne den dobbelte personligheten som bedrar ved sitt ytre. Denne typen budskap er konstant overalt hvor Gud retter seg mot falsk religion, og bruken av begrepet « **som** » uttrykker dette prinsippet i Åp 9, men ikke bare fordi den permanente bruken av symboler i profetier også rettferdiggjør sammenligningene av symbolene og de virkelige enhetene som er involvert i hvert budskap, inkludert de som angår Jesus eller hans utvalgte. På samme måte er denne dobbelte personligheten, som tilskrives de protestantiske religionene, i Åp 3:1 oversatt til: « *Jeg vet at du går for å være levende, og du er død* »; som betyr: utseende: « *du går for å være levende* »; virkelighet: « *og du er død* ». Når disse tingene er forstått, gjenstår det å vite årsaken til denne guddommelige dommen: svaret ligger i den forventede guddommelige bestemmelsen i Dan 8:14; og i all den profetiske åpenbaringen som har forblitt foraktet og ignorert av disse protestantiske religionene, siden den offisielle presentasjonen ble fullført våren 1843 av William Miller, den amerikanske bondepredikanten.

Gud har et klart svar for de som gjør « **ondt** »: Han lar « **ondskaper** » falle tilbake på deres hoder. Og i denne saken opplever Frankrike det denne uken, siden de sammen med Europa forbød kringkasting av russiske TV-kanaler, «RT og Sputnik», som en del av sanksjonene mot Russland. Nå kommer boomerangen tilbake for å besøke landet med kuppmakernes beslutning i Niger om å forby kringkasting av franske kanaler, «France 24 og RFI», i landet sitt. Dette for å forhindre nasjonal propaganda i begge tilfeller. Det er derfor forbløffende og paradoksalt å se den franske regjeringen rope skandale etter hva den selv gjorde med Russland. Et gammelt fransk folkelig ordtak sier: «Den som spytter i luften, det faller på nesen hans.» Dette var svært klokt av gallernes etterkommere, som fryktet at himmelen skulle falle ned på hodet deres. Gallerne i 2023 har tydeligvis ikke lenger denne visdommen. Denne gangen blir de vennlige, militære, sikkerhetsmessige og kommersielle forbindelsene mellom Frankrike og Niger definitivt brutt: Nigers ambassadører stasjonert i Frankrike, USA og Nigeria blir avskjediget. « *Sydens konge* » styrker sin motstand mot Vesten. En konflikt på afrikansk jord er nå mulig, der afrikanske land som er gunstige for Vesten, stilles opp mot de som er fiendtlige mot dem, som Niger, Mali, Burkina Faso og Guinea, for øyeblikket. Men det franske paradokset slutter ikke der. Stilt overfor de nigerianske kuppmakernes beslutning om å bryte sikkerhetsavtalene som er inngått med Frankrike, hevder den franske regjeringen at bare den legitime nigerianske representasjonen kan bryte disse avtalene eller ikke. Hva skjedde med Maidan-kuppmakerne i Ukraina? Hvor var deres legitimitet til å bli anerkjent og

støttet i deres motstand mot russisk aggresjon? Presidenten som ble styrtet i dette kuppet var russisk og legitimt valgt. Vestlig urettferdighet avsløres av disse påfølgende paradoksene av dobbeltmoral. Og rettferdighetens Gud gleder seg over å gjøre denne åpenbare vestlige urettferdigheten tydelig.

I lys av disse tingene blir det å tro at Gud virkelig ikke forandrer seg, den uunnværlige nøkkelen til å bevege seg mot Ham og til slutt arve frelsen som tilbys i Jesu Kristi navn.

Jordtid: programmert død

Vi er så vant til normen i vårt jordiske liv at vi ikke legger merke til dens abnormalitet. Likevel avslører hele skapelsesberetningen som er nedtegnet i 1. Mosebok 1 denne abnormaliteten, som er dødens prinsipp. Fra skapelsen av, dens første motstykke, en himmelsk engel eller himmelsk budbringer, som ordet med gresk opprinnelse betyr: «aggelos». Som jeg ofte har sagt, nytte det himmelske livet midlertidig godt av udødeligheten gitt av Gud, som selv er evig og derfor udødelig.

Tvert imot bærer hans jordiske skapelse bildet av døden fra den første dagen Gud skaper jorden av vann. Hvis vann viser seg å være livsviktig for mennesket, vil det, i motsetning til luften det puster inn, drukne det og drepe det ved å trenge inn i lungene. Døden antydes derfor tydelig i det guddommelige arbeidet på den første dagen. Og denne døden vil være « *syndens lønn* », i samsvar med det Rom 6,23 sier. På denne første dagen skapte Gud de to motstridende prinsippene: « *lys og mørke* ». « *Lyset* » kom allerede englene til gode, og den nyheten som Gud bringer for jorden, er dens absolutte motsetning som han kaller « *mørke* » for å betegne ondskap, det vil si « *synd og dens lønn, døden* ». Fra denne dagen av vil symbolene på motstridende motsetninger mangedobles: havet og jorden; maritimt liv og jordisk liv; himmel og jord; kulde og varme.

Til slutt, på den fjerde dagen, skaper Gud himmelens stjerner plassert i vår jordiske dimensjons utstrekninger, og dette utelukkende med det formål å « **markere tider og epoker** ». Denne guddommelige handlingen antyder at « **tiden** » som vil bli markert av stjernenes vitnesbyrd, vil være fastsatt og begrenset til et visst antall år. Etter at Gud har etablert syvdagersuken, kan vi forstå at denne « **tiden** » ville være begrenset til syv tusen år. Allerede nå må vi merke oss hvor nyheten er at en begrenset « **tid** » er spesielt for himmelens innbyggere, englene hvis liv virkelig er ubegrenset når det gjelder englene som har forblitt trofaste mot Gud. Og der vil ordene som er talt av demoner, som Jesus ønsker å drive ut av sinnene til to besatte menn, la oss forstå at de onde englene som er knyttet til Satan og hans opprørske skjebne, har blitt advart av Gud om sin endelige død; for de sier til ham i Matt 8:29: « *Og se, de ropte: 'Hva har vi med deg å gjøre, Guds Sønn? Er du kommet hit for å pine oss før tiden er inne?'* » « Jesus kaller dem ut på slutten av det fjerde årtusenet, noe som uten tvil overrasker dem, fordi de visste at Gud ga dem syv tusen år før han ødela dem, eller minst seks tusen år som tilsvarer

tiden for hans utvelgelse av jordiske utvalgte. Demonene visste at Gud til slutt ville ødelegge dem, men de var ikke klar over frelsesplanen basert på Jesu frivillige offer. La oss merke oss at selv om mennesker ofte viser vantro mot Jesus Kristus og hans frelsestilbud, i motsetning til dem, gjenkjenner de onde englene ham som « **Guds Sønn** ». De er føyelige og bønnfaller ham fordi de ikke kan motstå ham. Og de forlater de to mennene og går inn i en flokk med griser som de kaster i havet. Som hevn håper de på denne måten i det minste å lykkes med å tiltrekke seg sinne og hat fra eieren sin og de andre oppdretterne på stedet der handlingen skjedde.»

I hans menneskelige utseende lå den guddommelige allmakt som Jesus sjelden brukte, oftest for å drive ut demoner, eller for å oppvekke de døde, eller for å tvinge en storm til å roe seg øyeblikkelig. Men etter å ha kommet til jorden én gang for å frelse sine utvalgte ved sin død, forble hans guddommelige kraft maskert og usynlig for hans vantro menneskelige følge.

« **Tid** » er det avgjørende elementet i menneskers liv, fordi Gud i løpet av deres begrensede eksistens retter sine utvalgtes oppmerksomhet mot seg. Han handler gjennom offentlige handlinger som vitner om den utbredte vantroen til hele menneskeheten, uavhengig av hvilke land som representerer den. Og angående denne vantroen, vil jeg minne dere på at «å tro på Gud» ikke betyr «å tro på Gud». «Å tro på» antyder faktisk tro på Guds eksistens. Men han vet at bevisene på hans eksistens er gitt til dem, og at emnet ikke lenger egentlig er tro på hans eksistens. For «å tro på Jesus Kristus» betyr å tro at Gud presenterer seg i form av Jesus Kristus, og at det syndige mennesket derfor må sette all sin lit «til ham». Artikkelen «i» betegner en ytre mening som forblir utenfor, mens begrepet «i» definerer tilliten til de utvalgte som går «inn i» Jesu Kristi person, i hvem de rekonstruerer seg selv, i hans bilde.

I Dan 5 finner vi vitnesbyrdet om et guddommelig mirakel der Gud informerte Babylons konge, Beltsasar, sønnesønnen til kong Nebukadnesar, om at hans livsløp var på slutten. En mystisk hånd skrev under blikket hans på en vegg ordene «telt, telt, veid, delt» eller på kaldeisk «mene, mene, tekkel, ufarsin». Daniel forsto da budskapet og åpenbarte det for kongen. Tidspunktet for hans regjeringstid var fastsatt av Gud med en begynnelse og en slutt: «telt, telt». På samme dag skulle han dø i henhold til Guds rettferdige dom: «veid». Hans kongelige dynasti skulle ta slutt med hans død, og riket, arvet fra kong Nebukadnesar, skulle gå under medernes og persernes herredømme: «delt». Bare denne vantro kongens erfaring illustrerer hele den vantro menneskehetens erfaring. Denne sønnen til Nabonid, direkte sønn av kong Nebukadnesar, hadde kjent sin bestefar og hans religiøse erfaringer som hadde ført til at han omvendte seg til ham og i ham. Han hadde oppdaget i seg selv den virkelige svakheten til den mektigste mannen på jorden på den tiden, og hans endring i oppførsel var det sterkeste vitnesbyrdet han kunne gi til Gud, i tillegg til hans troserklæringer som Dan 4:37 formidler til oss: « *Nå priser, opphøyer og ærer jeg, Nebukadnesar, himmelkongen, for alle hans gjerninger er sanne og hans veier rettferdige, og han kan ydmyke dem som vandrer i hovmod.* » I dag blir dette vitnesbyrdet fullstendig ignorert, og de stolte vandrer i hovmod, og deres ende vil ikke bli like behagelig som kong Nebukadnesars, som gikk inn i de rettferdiges hellighet.

Tid er det livsviktige elementet i menneskelivet, og varer som tiden til et timeglass flyter, hvis kapasitet i sandkorn er individuelt fastsatt, og som alltid slutter når timeglasset er tomt. Når konteksten er vanskelig og smertefull, virker tiden lang, og tvert imot, i konteksten av glede og lykke, virker den veldig kort. Imidlertid maskerer disse følelsene virkeligheten, for som våre klokker, vekkerklokker og klokker vitner om, flyter tiden med perfekt regelmessighet.

I Daniel 7:25 forteller Gud oss gjennom sin profet: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste og tære på Den Høyestes hellige. Han skal tenke på å forandre **tider** og lover. De hellige skal gis i hans hånd for en **tid** , **tider** og en halv **tid** .* » Gud tilskriver disse handlingene til det romersk-katolske paveregimet. Merk at i dette verset retter Gud vår oppmerksomhet mot ordet « **tid** ». I symbolikken som er etablert i 4 Mos 14:34: « *I førti dager skal dere bære deres misgjerninger, førti år, **et år for hver dag** . **Dere skal vite hvordan det er å være fratatt mitt nærvær** .* » Gud gir oss to budskap her: det første åpenbarer en kode som han vil bruke i sine profetiske data, der en dag representerer et faktisk år, men omvendt kan et faktisk år representere en dag. Det andre budskapet er av stor interesse fordi vi ser at disse profeterte varighetene dekker forbannelsesperioder der Guds folk er fratatt hans nærvær. I den kristne tidsalder er dermed varigheten av de 1260 årene i Dan. 7:25 og de 2300 årene i Dan. 8:14 år preget av Guds forbannelse. Og årsaken til denne forbannelsen åpenbares i dette verset i Dan. 7:25: « *Han vil tenke på å forandre **tider** og lov* . » Vi har sett hvor viktig Gud er sin organisering av tiden han gir sin jordiske skapelse. Endringen av hviledagen, som favoriserer den første dagen, reverserer imidlertid planen som Gud har profetert. For slutten på den universelle demonstrasjonen som jorden må presentere, må komme ved slutten av det syvende årtusen, fordi det åttende ikke vil være for opprørerne som blir utslettet på den siste dommens dag. Dessuten betegner begrepet lov i dette verset ikke bare loven i Guds ti bud, men hele Moseloven, som gjelder de fem bøkene som er skrevet under Guds diktat av Moses. I 321 er oppgivelsen av sabbaten bare konsekvensen av forakten som vises for hele denne Moseloven, fordi den katolske religionen i sin form, etablert i 538, beholder alle de hedenske ritualformene fra sin opprinnelige hedenske form. «Solens dag», som keiser Konstantin verdsatte, forblir gjenstand for innvielsen av den falske kristne troen som kalles katolsk, og for protestantismen som Gud har forkastet siden 1843. Årene som gis til den første dagen, reverserer og fjerner fra den syvende dagen den helliggjørelsen som Gud tilskrev den fra skapelsen av vår jord. Det er hans ære og hans herlighet ved å være skaperen av denne jorden og av livene den bærer, som dermed tas bort fra Gud. Vi kan dermed forstå hvorfor han krever at hans herlighet gis tilbake til ham i sitt budskap som tilskrives den første av de tre englene i Åp 14:7 til 10. Men en annen engel går foran dem i vers 6: « *Og jeg så en annen engel fly midt under himmelen. Han hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.* » Denne første engelens rolle bekrefter prosessen som følges av gjenoppbyggelsen av religiøse sannheter som har blitt forlatt siden år 313. For dette « **evige evangelium** » representerer frelsesplanen som Gud har unnfanget. Den ble åpenbart for mennesker gjennom «Moseloven», som har blitt foraktet av falsk kristendom siden året 313, preget av den djevelske forførelsen av religionsfrihet gitt av keiser Konstantin I. Etter ham, i

vers 7, uttrykker den første engelen sitt budskap som fordømmer den skandale som er pålagt skaperguden, som krever å gjenvinne sin herlighet som urettmessig er tatt fra ham: « *Han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære, for timen for hans dom er kommet, og tilbe ham som skapte himmelen og jorden og havet og vannkildene.* » Det er datoen våren 1843 som samtidig markerer kravet om hvile på den sanne syvende dagen; som gjenoppretter skaperguden hans tapte herlighet, men også hans fordømmelse av kristendommen, som forlenger hans guddommelige tilbedelse på denne første dagen, som er besudlet av den hedenske tilbedelsen av solguden.

Ved sin opprinnelige helliggjørelse av sabbaten åpenbarte Gud for menneskene programmet for de syv tusen årene som var reservert for hans jordiske demonstrasjon. Og siden Moses' erfaring vet vi at Gud straffer forvrengningen av sin jordiske frelsesplan, som også åpenbares profetisk i hans beretning om verdens skapelse i 1. Mosebok 1 og 2. Forførte kristne er langt fra å forestille seg at deres fordømmelse vil hvile på deres forakt for « **Moseloven** », og likevel er det faktisk deres forakt for læren i den gamle pakt som vil forårsake deres evige tap. Beviset hviler på hans krav om respekt for hans hellige dag, som er etablert siden 1843 og 1844 i henhold til Dan 8,14, et krav som vil utgjøre det grunnleggende elementet i hans siste universelle trosprøve, som vil ende med den herliggjorte guddommelige Kristus' gjenkomst våren 2030.

Adam og Evas ulydighet bærer fortsatt sine konsekvenser, synliggjort av døden, som reduserer « **tiden** » for menneskelivet på jorden frem til verdens ende. Men dette guddommelige budskapet har ikke blitt forstått slik det burde ha blitt. Distrahert fra den bibelske læren som Gud har gitt, gir menneskeheten ingen mening til denne såkalte naturlige døden som rammer den. Det er den alvorlige konsekvensen av dens blindhet som gjør den verdig til å lide den « **annen død** » og fratar den det evige livet som Jesus Kristus tilbyr gjennom sitt frivillige sonoffer.

Det religiøse spørsmålet er så viktig at det krever av de utvalgte, i tillegg til legitim lydighet, en fullstendig og dyp innvielse til Gud. Dette er den eneste muligheten til å oppnå den ønskede og ettertraktede utvelgelsen fra ham. Ved sin svært overfladiske oppførsel forarger falsk religion skaperguden, som er sjalu på hans ære og den æren han fortjener å oppnå fra alle sine skapninger som alle skylder ham, uten unntak, den første formen for sin eksistens.

For det moderne mennesket er tid penger, og dette konseptet viser hvor langt deres vei har kommet bort fra Gud, fordi tiden gitt av Gud først og fremst er retten til å leve og nyte dette livet for å lære ham å kjenne, å elske ham og å tjene ham, ikke bare i den nåværende jordiske tiden, men for evigheten som han vil gi til sine utvalgte ved Jesu Kristi strålende gjenkomst. « **Tid** » er derfor tilbudet om en guddommelig nåde som vil opphøre i det kommende året 2029.

Ved å gi ordet tid betydningen av et faktisk år i Dan 4:16, knytter Gud det til ideen om en syklus som reproducerer seg selv: « *Hans menneskehjerte skal tas fra ham, og et dyrehjerte skal gis til ham, og sju tider skal gå over ham.* » Subtelt er denne syklusen, tatt som et mål, solen som djevelen bruker for å opphisse og irritere Gud, sin motstander og sin dommer. Og valget om å presentere i Dan 7:25 varigheten på 1260 år i formen « *en tid, tider og en halv tid* » fordømmer rollen til

soldyrkelsen til det romersk-katolske paveregimet som dominerer i hele denne profeterte varigheten av « **tid** ». Av samme grunn betegner han i Dan 8:14 de « **2300** » faktiske årene som er sitert med uttrykket « **kveld-morgen** », som betegner hele syklusen av den 24-timers dagen i de sju skapelsesdagene; « **tid** » da den « **syvende dag** »-hvile opprinnelig ble « **helliget av Gud** »; **den « syvende dag »** - sabbatshvilen er dermed målrettet og utpekt av det profeterte guddommelige dekretet. Og basert på « **våren** » i året 458, i Esra 7:7, er denne varigheten suksessivt knyttet til Kristi sondød som ble fullført på « **våren** » i år 30, ifølge Dan 9:27, deretter til gjenopprettelsen av sabbaten på « **våren** » i 1843, datoen for slutten av « **kvelden og morgenen klokken 23:00** » i Dan 8:14, og to tusen år senere, til hans strålende tilbakekomst på « **våren** » i 2030. De 6000 årene med utvelgelse av de utvalgte vil ha begynt med en « **vår** », et begrep som betyr « **første gang** », den « **første** » av skapelsens begynnelse, og de vil slutte ved begynnelsen av den « **siste** » som vil bli preget av den rettferdige og gode Guds inngripen, for sine utvalgte, men formidabel og ødeleggende, for alle sine fiender.

Menneskelige feil når det gjelder tid har vært den konstante årsaken til at Skaperguden har brutt sine suksessive pakter med mennesker og kristne kirker. Først på listen gjorde den jødiske nasjonen feilen å feiltolke denne profetien i Jesaja 61:1-2, hvor Ånden kunngjør formålet med Messias Jesu Kristi to suksessive jordiske inngripen: « *Herren Herrens Ånd er over meg, for Herren har salvet meg **til å** forkynne et godt budskap for de saktmodige. Han har sendt meg for å lege de knuste hjerter, **for å** rope ut frihet for fangene og frihet for de bundne, **for å** rope ut et nådens år for Herren og en hevndag for vår Gud, **for å** trøste alle som sørger.* » **Å gi** de sørgende i Sion pryd for aske, gledens olje for sorg, lovsangens kledning for tyngdes ånd, så de kan kalles rettferdighetens trær, Jahves planting til herlighet .

Av alle disse tingene som Gud forkynte, beholdt det jødiske folket og deres religiøse presteskap bare kunngjøringen om hevners dag, som var profetert i vers 2. De tok dermed en feil om « **tiden** » som var profetert av Gud. Og det er derfor Jesus, da han leste denne teksten i synagogen i Nasaret, stoppet lesningen etter å ha sitert «nådens år», som går foran «hevners dag», i dette vers 2. Han vekket dermed et første morderisk hat blant jødene, som med denne oppførselen avviste den rekkefølgen av programmet som Gud hadde fastsatt. Jesus bekreftet senere denne lærdommen ved å forbanne et fikentre som han forbannet på grunn av dets sterilitet da det ikke var i sesong for å bære frukt. Han illustrerte på denne måten den jødiske forvirringen av tidene som Gud hadde fastsatt, som skulle bli årsaken til deres nasjonale religiøse forbannelse. Og dette svært subtile budskapet er av enorm betydning, fordi alle alliansene som Gud bryter, vil bli brutt på grunn av feil som blir gjort om « **tiden** » for oppfyllelsen av de tingene som han alene har profetert, og dermed bærer de, i likhet med det jødiske fikentreet, forbannelsen om å tørke ut, bildet på åndelig død og den « **andre død** » som definitivt utsletter de skyldiges liv på « **tiden** » for den siste dommen.

Vi går videre til tilfellet med romersk katolisisme, som aldri har inngått Guds hellige pakt siden dens begynnelse og aldri vil inngå i den, etter at jødene, protestantene, gjorde den samme feilen i 1843. For Gud, ifølge Dan 8:14, skulle våren på denne datoen se begynnelsen på en første prøve av adventistenes tro. «

Tid » var da virkelig et spørsmål, siden denne datoen 1843 var basert på numeriske data presentert i profetiene i Den hellige Bibel. For å bekrefte denne forbannelsen, i løpet av « **tiden** », brakte Gud denne falne protestantismen inn i den økumeniske alliansen organisert av den katolske religionen. Velsignet for sin tro, dukket syvendedags adventistreligionen opp i USA i 1863, etter de to adventistenes trostester i 1843 og 1844. Gud profeterte i Dan 12:12 sin opprinnelige velsignelse som han fastsatte til året 1873, « **tiden** » da den tok en universell form i den tiden kalt « **Filadelfia** », profetert i Åp 3:7. Akk, 150 år etter 1844, i 1994, i « **Laodikea** »-tiden som nevnt i Åp 3:14, gjenskapte den offisielle adventismen den protestantiske feilen i denne datoen 1844 ved å avvise det profetiske budskapet jeg presenterte for den, og som definerer og konstruerer datoen 1994. Og av samme grunner led den den samme guddommelige straffen, bekreftet av dens «medlemskap» i den protestantiske føderasjonen, som ble offisiell våren 1995.

I alle guddommelige åpenbaringer er « **tid** » allestedsnærværende: kunngjøringer om Kristi komme basert på den tiden Gud har fastsatt; bak navnene på de « syv kirkene » i Åpenbaringen 2 og 3 er det syv « **tider** » markert av viktige religiøse hendelser knyttet til « **tider** » Gud har fastsatt; og til slutt vil den siste forventningen om Kristi sanne gjenkomst opphøre våren 2030, på den « **tiden** » Gud suverent har fastsatt.

I svarene han ga apostlene som spurte ham: « *Herre, vil du på denne tiden gjenopprette riket for Israel?* » ? » Jesus hadde dette svaret: « *Han svarte dem: Det er ikke for dere å vite tidene eller stundene som Faderen har fastsatt av sin egen myndighet.* » Dette uttrykket « **det er ikke for dere** » har lenge bedratt, og fortsatt i dag, leserne av Den hellige Bibel, fordi Jesus ikke ga denne « **dere** » den globale betydningen av menneskeheten, men bare det som på den tiden gjaldt hans samtidige apostler og disipler, atskilt fra tiden for hans siste strålende komme med litt over to tusen år. Hans ord var berettiget bare på grunn av denne konteksten, fortsatt veldig langt fra hans strålende tilbakekomst, og to tusen år senere er konteksten gunstig for oss, og denne gangen har interessen som gis til datoen for hans triumferende tilbakekomst blitt for oss et spørsmål om troens ekthet. Og som usynlige tilskuere er de gode og onde himmelske englene vitne til menneskehetens deling i to leirer: de utvalgte hvis oppriktige og logiske tro er velsignet av Gud og fylt med hans lys, og de falne, hvis oppførsel er paradoksal, mørk og avskyelig til det avskyelige. Også disse ordene fra Mal. 3:18 er allerede synlige for dem: « **Og dere skal igjen se forskjellen mellom den rettferdige og den ugudelige, mellom den som tjener Gud og den som ikke tjener ham.** » De andre skillelinjene, etniske, rasemessige, nasjonale, mangfoldige, har kun rollen med å sette de ugudelige opp mot hverandre, slik at de ødelegger hverandre; noe som allerede har begynt 24. februar 2022 i Ukraina og vil slutte, ifølge Åp 14:17-20, med « **årgangen** » som vil ødelegge de troløse religiøse lærerne etter at den herliggjorte Kristus, seierherren over de opprørske nasjonene, kommer.

Denne analysen av ordet « **tid** » får meg til å innse at dette begrepet bare har betydning for jordiske vesener og Gud som skapte dem. For før jordens skapelse, i den himmelske dimensjon der de hellige englene lever, hadde og har dette ordet tid ingen betydning, fordi de lever i en reell evighet, konstant badet i

lys. Ordene « *natt, mørke* » fikk bare eksistens og betydning i sammenheng med vårt jordiske liv, tilflukt og syndens rike. Det er det samme med ordet dag og alle våre tidsberegningssenheter: sekundet, minuttet, timen, dagen, uken, måneden, året, tiåret, hundreårsjubileet og tusenårsjubileet. Den som lever evig i Guds rike, teller ikke tiden som strekker seg i det uendelige foran ham.

I Første Mosebok plasserer Gud sin skapelse under dagens enhet, dannet av natt og dag. Før synden er natt og dag like lange. Netter og dager følger hverandre i perfekt regelmessige sykluser. Jordens rotasjon om sin akse, i dette øyeblikket perfekt vertikal, bærer et åndelig budskap som er verdt å merke seg: suksessivt blir overflaten eksponert for lys i løpet av dagen, og den samme overflaten blir deretter kastet ut i nattens mørke. Nå som lyset er Gud selv, illustrerer denne jordiske rotasjonen usikkerheten rundt utfallet av kampen mellom lysets leir og mørkets leir. For denne jordiske rotasjonen vil fortsette i 6000 år, deretter vil den bli gjort øde, kun bebodd av Satan som holdes fanget på sin jord, i « **tusen år** ». Seieren til det godes leir vil ikke være fullstendig og effektiv før vår Frelser Jesu Kristi strålende gjenkomst. Selv om de har gått inn i evigheten i det øyeblikket, vil de forløste utvalgte fortsette å gi mening til tidsberegningen siden tiden for himmelsk dom, den som dømmer de onde opprørerne, må vare i « **tusen år** », noe som vil gi mening til den hellige sabbaten på den syvende dagen som Gud helliget for å profetere om dette « **syvende årtusenet** ». Etter synden utløses og settes årstidenes syklus i gang, men denne gangen forsvinner regelmessigheten i lengden på natt og dag med 23 graders helling. Jorden skapt av Gud for dette formålet blir slagmarken der Gud og djevelen vil konfrontere og kjempe mot hverandre for å oppnå menneskenes godkjennelse og støtte. Dette er det eneste problemet i denne evige konflikten som begynner i dette øyeblikket av det jordiske livet. Uregelmessigheten i dager og netter, der den ene dominerer den andre, i henhold til årstiden, illustrerer dominansen til den ene leiren over den andre på en syklisk måte basert på solens rotasjon, som markerer og definerer vårt 365-dagers år. Solåret utgjør den viktigste tidsenheten på grunn av dens svært symbolske aspekt. Solen er ikke Gud, men symbolet på den sanne skaperguden som plasserer seg i midten og krever retten til å være sentrum for sine menneskelige skapningers oppmerksomhet. Og rekken av netter og dager illustrerer menneskets usikkerhet, noen ganger tiltrukket av djevelens mørke forførelser, noen ganger av Gud og hans lys.

I profetisk bruk har dagen verdien av et virkelig år, og det profetiske året har verdien 360 dager. Unøyaktigheten i denne verdien på 360 dager er bemerket, men den er uviktig fordi Gud under navnet « **en tid** » gir sitt profetiske år den virkelige verdien av 365 dager. Dermed representerer de 1260 årene som er profetert i Åp 12:6 og 14, i formen « **en tid, tider og en halv tid** », 1260 år på 365 dager. Gud leker subtilt med disse sammenligningene basert på disse symbolske kodene, og vi kan trekke verdifulle lærdommer fra dem. I Jesaja 61:2 kunngjør Gud suksessivt « **et nådens år** » og deretter « **en hevners dag** ». Betydningen av dette siterte « **året** » er tydelig profetisk, og dette begrepet « **år** » kan derfor erstattes av ordet « **tid** » i solsyklusen, som også betegner det. Slik får vi kunngjøringen om den dyrebare « **nådens tid** » som i virkeligheten vil fortsette fra Jesu Kristi død og inntil timen for hans strålende gjenkomst. På samme måte har «

hevners dag » den symbolske verdien av det virkelige eller åndelige « **året** », og dette verset fra **Jesaja 63:4 bekrefter denne læren ved å sitere de to begrepene « dag, år »**: « **For hevners dag** var i mitt hjerte, og **året for min forløste** er kommet. » Dette er dessuten svært logisk, siden dette verset plasserer samtidig « **hevnen** » fra **Gud mot opprørerne og hans « forløste »** s inntreden i himmelen .

Jeg innser i dag hvor omtrentlige og fryktelig upresise alle våre menneskelige beregninger av « **tid** » er. Og det er på tide at jeg ser på Guds plan, mer i den presisjonen han naturlig gir gjennom sin perfeksjon til de tingene han organiserer, snarere enn i de ekstra tallene som bedrar oss enormt. Dermed får Jesu gjenkomst, som er planlagt til våren 2030, vår vanlige romerske kalender til å virke 30 år for lang. Og jeg er overbevist om at på grunn av hans presisjon organiserte Gud den jordiske historien i ekstremt presise inndelinger: 2000 år, fra Adam til Isaks offer, frembrakt av hans far Abraham, deretter 2000 år til Kristi død, og 2000 år igjen, til hans gjenkomst. Dette programmet gir Jesu Kristi død den øverste grunnleggende rollen som hans kjærlighetsdemonstrasjon fortjener. Men jeg må innrømme at tallene som er åpenbart i Bibelen plasserer Isaks offer i 2083: Abram ble født i 1948, og var 100 år gammel i 2048, og 35 år senere, i likhet med Jesu alder, gikk han med på å ofre sin sønn Isak i Moria-landet ved foten av fjellet som Gud hadde vist ham. En detalj lar oss rettferdiggjøre Isaks voksne alder på 35 år: « **Abraham la veden på sin sønn** », som han kaller « **den unge mannen** », og som derfor ikke lenger er « **barnet** ». Denne handlingen profeterer utvilsomt Guds offer som realiseres i Jesus Kristus, som dessverre ikke vil komme 2000 år senere, men 1917 år senere, og jeg spesifiserer, på samme sted, det vil si ved foten av Golgata-fjellet; det samme stedet der Abraham hadde bygget sitt alter. Hvordan kan vi rettferdiggjøre disse 83 årene med overskridelse som oppnås ved å legge sammen alderen til patriarkene til etterkommerne til Set, Adam og Evas tredje sønn, frem til Sem, Noahs første sønn, og deretter fra Sem frem til Abram? Den eneste forklaringen er at Gud ikke ønsket å gi disse 2000 årene den presisjonen jeg ønsker å gi dem, for i år 2000 fra Adam var Abram bare 52 år gammel, men Gud kalte ham da han var 75 år gammel, det vil si 25 år før Isaks fødsel. Med andre ord, Guds vilje seirer, og han ønsket at ting skulle være slik. Vi vil få Jesu Kristi forklaringer, i himmelriket hvor han forbereder stedet for sine forløste utvalgte, nysgjerrige og beundrende, drevet av tørsten etter å forstå alle hans mysterier som har forblitt uforklarlige. Faktisk er det bare begynnelsen på de andre 2000 årene som er preget av Noahs død, mer presist, i 2005.

Det som tydelig fremgår er at de 6000 årene av utvelgelsen av de jordiske utvalgte er delt inn i tre påfølgende faser på 2000 år hver, som ser utviklingen og intensivering av det åpenbarte guddommelige lyset. De første 2000 årene er virkelig « **mørke** » og slutter med « **vannflommen** » og opprøret i « **Babel** ». Deretter går « **lyset** » opp med Abraham og hans etterkommere som Gud valgte for å opprette sin første « **hellige pakt** ». Imidlertid maskerer for mye symbolikk fortsatt det sanne « **lyset** » som bare vil komme i kraft og intensitet gjennom den « **nye pakten** » som Jesus Kristus kom for å opprette, med sitt utgytte blod, frivillig, ved sin romerske korsfestelse, i begynnelsen av de siste 2000 årene. Symbolikkens slør forsvinner deretter og gir mening til symbolene og religiøse ritualene som hadde profetert om det under den « **gamle pakten** » og siden Adam

og Evas synd. På apostlenes « **tid** » var det guddommelige lyset på sitt høydepunkt, sannheten var perfekt åpenbart og oppfylt. Men fra 313 ble den romerske « **mørket** » kraftig blindet den vestlige menneskeheten. Den apostoliske sannheten ble deretter forvrengt, glemt og ignorert. Etter den uferdige og sene reformasjonen på 1500 ^{-tallet} vendte ikke det guddommelige lyset tilbake til trofaste menn før i 1843. Og det siste lyset, sammenlignbart med apostlenes, ble ikke gitt av Gud før etter 1994, datoen for slutten av hans tredje adventist-trotest. Denne delingen av « **tid** » er knyttet til « **døden** » av utallige menneskeliv som er dømt av Gud, gitt over til massakrer, epidemier, jordskjelv og katastrofer, og alle andre årsaker til såkalte utilsiktede dødsfall. Dette er fordi de ikke satte Skaperguden i sentrum av sine liv og sin oppmerksomhet. De ignorerte intensiteten av hans kjærlighet, eller foraktet den, eller trodde til og med at de kunne dra nytte av den til å gjøre sin egen vilje. Og denne oppførselen finnes blant dem som fant sin kristne religion ved å lese og være interessert kun i skriftene i den nye pakten, eller ved å betro sine sjelers frelse til presten eller pastoren. Å lese og være interessert i læren i den gamle pakt ville ha gitt dem muligheten til å oppdage den andre siden, kalt « **rettferdighet** », av denne gode og barmhjertige Gud som Jesus kom for å åpenbare og presentere for sine utvalgte, som et forbilde på lydighet og selvfornektelse å etterligne og reprodusere; dette for å kunne leve i samsvar med det evige celestiale liv som han vil gi dem, som en belønning for kvaliteten på deres tro, deres troskap, deres lydighet og deres tillit.

Jeg kan ikke diskutere dette emnet om « **tid** » uten å minnes det dyrebare rådet i det gamle franske ordtaket, som sier: « **tapt tid** gjenvinnes aldri.» Og det er ikke Gud som vil si det motsatte, fordi han har gitt oss, som en lærdom, anvendelsen av dette ordtaket. Han presenterte det for oss, gjennom Jesu Kristi munn, i lys av sin « **lignelse om de ti jomfruer** », skrevet i Matteus 25:1 til 13, og som perfekt illustrerer de fire adventistenes trosprøver som suksessivt er fullført eller ikke fullført ennå, i 1843, 1844, 1994 og 2030. Lærdommen som gis gjelder god eller dårlig bruk av « **tiden** » som Gud gir til alle sine levende skapninger. De « **kloke jomfruene** » benytter seg av « **tiden** » som er gitt dem til å forberede seg på standarden for himmelsk liv; og « **tid** », det krever mye, for å oppnå den nødvendige instruksjonen og karakterforandringene, pålagt og krevd av Gud for sann kristen religiøs omvendelse. I lignelsen illustreres denne forberedelsen ved kjøpet av « **oljen** » som symboliserer Kristi guddommelige Ånd, som må gå inn i menneskesjelene, symbolisert av « **karene** », inntil de er fylt. I Åp 3,20 oversetter Jesus denne handlingen og sier: « **Se, jeg står ved døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.** »

På den annen side, « **jomfruene** » «**dårlige** » utsetter forberedelsene sine til siste øyeblikk, og når Jesus kommer tilbake i herlighet, blir de overrasket og forvirret fordi de ikke er klare til å dra til himmelen med ham. Men hvem snakker vi om? « **Fem jomfruer** » **kloke kvinner** «som symboliserer, med tallet 5, det åndelig « **kloke** » mannlige eller kvinnelige mennesket, og « **fem jomfruer** » « **tåpelig** », som betegner det åndelig « **gale** » mennesket, enten det er snakk om en mann eller kvinne. Jesus sikter seg ikke her til agnostikeren, ateisten, den ikke-troende, den libertarianske eller engang anarkisten. Han sikter seg bare til folk

som er engasjert i den kristne religionen, siden « **kloke** eller **tåpelige** », alle disse « **jomfruene** » **venter på « brudgommens »** tilbakekomst , nemlig Jesus Kristus. Selv om ingenting tillot oss å forstå det i 1843, fremstår det tydelig i dag at denne lignelsen profeterer om de adventistiske forventningene som adventistene levde, og deres valgte embetsmenn etablerte Syvendedags Adventistkirken i 1863, strengt tatt amerikansk på den dato, den gang universelt velsignet, profetisk av Gud, i 1873, parallelt med Dan 12,12 og Åp 3,7.

Våren 1843, i den første adventist-opplevelsen, var religionen som Gud satte spørsmålstegn ved og som Gud stilte spørsmål ved, protestantismen, i alle dens allerede mange kirkesamfunn på den tiden. Det var fortsatt protestantismen som var opptatt av den andre forventningen om Kristi gjenkomst høsten 1844. Selv om den katolske religionen kollektivt ble fordømt, avvist og ignorert av Gud for sin løgn og falskhet, fordømt som « **blasfemi** » i Åp 13:1-5-6, kunne katolisismens tilhengere individuelt også svare på kallet fra Gud og hans menneskelige tjener på den tiden, William Miller. De var faktisk mange til å slutte seg til syvendedagsadventismen; flere enn protestantene. Jeg avslutter denne parentes.

Så gjaldt den tredje forventningen, for 1994, kun syvendedagsadventismen. Og nok en gang gjorde « **tiden** » sitt arbeid; det « **kokende** » og seirende « **Filadelfia** » i 1873 ga vei for det « **lunke** », avskyelige, forræderske og utakknemlige « **Laodikea** » i 1994, som Jesus måtte « **spy ut** » etter denne dato, det vil si i begynnelsen av 1995 ved å få det til å gå inn i den protestantiske alliansen. I lignelsen om de « **ti jomfruene** », i Matt. 25:1 til 13, tilsvarende handlingen av denne spyningen dommen som ble avsagt av den forventede « **brudgommen** », i disse kalde og skarpe ordelagene: « **Jeg kjenner dere ikke** »: « *Etterpå kom de andre jomfruene og sa: Herre, Herre, lukk opp for oss.* » Men han svarte: *Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke .* » Denne formelen for avvisning bekrefter hans uttalelser i Matt. 7:22-23 hvor han allerede fordømmer den falske protestantismens bedragerske oppførsel: « *Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre, har vi ikke profetert i ditt navn? Har vi ikke drevet ut onde ånder i ditt navn? Og har vi ikke gjort mange mirakler i ditt navn? Da skal jeg si åpenlyst til dem: Jeg har aldri kjent dere ; gå bort fra meg, dere som gjør urett.* » Likevel, legg merke til forskjellen i utsagnet: Jesus sier til adventismen, som han anerkjente før sin fordømmelse: « *Jeg kjenner dere ikke* » eller mer. Men til kalvinistisk protestantisme, som han aldri anerkjente, erklærer han: « *Jeg har aldri kjent dere .* » Det som tillot de « **vise menn** » å komme inn i himmelen, er det Jesus kaller « **å våke** », og som nettopp består i å bruke « **klokt** », « **tiden** » som er gitt oss til å berike oss åndelig, dette ved å motta i hans navn alle lysene som Gud gir oss for å forandre oss og forberede oss på normen for et himmelsk liv. Jesus avslutter sin lignelse med å si: « **Våk derfor, for dere vet verken dagen eller timen** . » Men hva er vitsen med å « **våke** », om ikke å vente aktivt, i vedvarende bibelstudium, på at Gud skal gi sine utvalgte kunnskap om denne « **dagen** » og denne « **time** » da « **brudgommen** » må komme tilbake? Og dette er virkelig meningen med Jesu Kristi ord som sier til oss: « *Våk , så dere får fra meg kunnskap om dagen og timen .* » Hva betyr « **våke** » i denne tilstanden ? Å studere Den hellige Bibel og i vår « **endetid** », spesielt profetiene der numeriske

varigheter utgjør veiskilt som indikerer timer, øyeblikk, datoer der guddommelige dommer bærer definitive, ugjenkallelige konsekvenser, som « **tap** *tid* » som «aldri kan gjenvinnes». Og denne forklaringen ble konkret bekreftet av Gud, siden Jesu Kristi Ånd etter 1994, i 2018, kunngjorde for meg den sanne datoen for hans lenge etterlengtede endelige gjenkomst: våren 2030 da himmelen vil åpne seg for å ønske meg velkommen med mine brødre og søstre, alle forelsket i hans sannhet, hans finesse, hans guddommelige visdom; alt som forbløffer meg og fyller meg med lykke, allerede på denne jorden hvor ondskap og « **død** » hersker og vil herske inntil Jesu gjenkomst, mer og mer.

De numeriske varighetene i profetiene var ikke ment å konstruere den sanne datoen for Jesu Kristi gjenkomst, men de hadde, og har fortsatt, den overordentlig viktige rollen å la oss få kunnskap om den evige guddommelige dommen og dermed svare på dens krav, i alle de tider som er berørt og målrettet av de konstruerte datoene. Siden 1. Mosebok 1 er guddommelig lære oppsummert av en progressiv passasje fra " **mørke** " til fullt " **lys** "; som innebærer en rekke stadier der Gud vil fordømme mennesker som avviser det nye " **lyset** " som han presenterer for dem. Ved slutten av denne rekken av prøvelser vil " **tiden** " for den herliggjorte guddommelige Kristus sanne gjenkomst presentere seg våren 2030. Men forståelsen av denne datoen er ikke basert på kompliserte beregninger, men utelukkende og enkelt på bevis åpenbart av Bibelen, som er tiden på 6000 år som er foreslått for å dra nytte av nåden som tilbys i Jesus Kristus. Og i 1. Mosebok 5 og 11 er alderen på de genealogiske suksesjonene som er sitert i sannhet bare ment å overbevise oss om at tiden for den guddommelige utvelgelsen av hans menneskelige utvalgte faktisk bare er 6000 år, i motsetning til hva moderne vitenskapelige sinn hevder.

Ved slutten av de profeterte 6000 årene kommer « **tiden** » for opprørske syndere til kollektivt å gjennomgå den første « **døden** ». Og når « **tiden** » for troens prøvelser slutter, begynner « **tiden** » for dom. Og Gud er ikke ferdig med disse opprørerne, for de utvalgte vil studere deres saker individuelt og dømme dem i « **tusen år** » i Guds celestiale rike, og når dommen for hver enkelt er fullbyrdet, vil disse døde opprørerne bli oppreist til den endelige dommen, ved slutten av det syvende årtusen. Konfrontert med den levende Guds herlighet, vil de måtte erkjenne hans rettferdige dom og all sin individuelle skyld. De vil deretter på jorden bli forvandlet til en « **ildsjø** », « **den andre døden** » som vil fortære kroppene deres på en tid proporsjonal med deres individuelle tilfelle.

« **Døden programmert av tiden** » som ble gitt menneskeheten på jorden, vil da forsvinne definitivt. Og på den gjenfødte, fornyede og herliggjorte jorden vil de forløste utvalgte, gjenforent med Jesus Kristus, kjenne den fullkomne freden og den evige lykke som han kom for å oppnå for dem, på jorden, gjennom « **sin seier over død og synd** ». Jordens historie vil ha gitt bevis for at « **tid** » gir opphav til enorme **forandringer** som kan være positive, men også svært negative. Og oppvåkningen av det moderne liv er et typisk eksempel. Teknisk vitenskap bringer trøst, men den gjør mennesker til slaver av pengene som gjør at den kan oppnås. Den tilbyr en forbedret livsstil, men den ødelegger dette livet gjennom virkningen av sine kjemiske midler. Den forlenger og forlenger livet, men på en unaturlig måte, gjennom bruk av kjemiske medisiner som ikke er noe annet enn

legemidler legitimert av nasjonalstater. Men til slutt, selv om den er presset tilbake og forsinket, med « **tid**», **ender den programmerte døden** opp med å påtvinge seg alle.

Det er umulig å fastslå nøyaktige datoer basert på en falsk kalender. Og som sådan er vår vanlige kalender svært falsk og misvisende om den « **tiden** » i livet som er gitt oss kollektivt. Dermed tilsvare år 6000 i Guds virkelige « **tid** » året 2030 i vår falske kalender. Når vi vet fra en hebraisk kalender at Jesus døde i vårt år 30, har disse 30 ekstra årene sin forklaring. Faktisk, i vår falske kalender, tilskrives år 1 Jesu Kristi fødsel, men Jesus ble faktisk født 6 år før dette år 1; noe som gjør ham 35 år gammel på dagen for hans død. Bibelen gir to omtrentlige opplysninger om Jesu alder: « *omtrent tretti år gammel* » ved begynnelsen av hans tjeneste, ifølge Lukas 3:23, i virkeligheten 31 år og seks måneder. Og fariseerne tilskriver Jesus « *mindre enn femti år gammel* » i Johannes 8:57. Bibelen gir ikke en presis bekreftende uttalelse om dette emnet, fordi apostlene ikke turte å spørre Jesus, som de respekterte og fryktet, samtidig som de elsket ham, om hans alder.

I lang tid dominerte ideen om at Jesus ble født i år 4000 alle menneskelige sinn; dette var årsaken til feilaktige beregninger og feil i definisjonen av « **tid** ». Dessuten er det ingen mulighet for å datere « **tid** » på en kontinuerlig global måte, verken i stigende eller synkende rekkefølge. Her forblir **den definerte «tiden»** upresis. Imidlertid forblir de 6000 årene tydelige, og det er på dette beviset, bekreftet av rekkefølgen av våre 7-dagers uker, det vil si 6 dager + 1 dag, at Jesus endelig avslørte den sanne « **tiden** » for sin gjenkomst, som dermed fjerner de falske menneskelige gjerningene som ble utarbeidet av djevelens romerske agenter, denne suverene sertifiserte spesialistforfalskeren. Det er endelig det faktum at Jesu død plasseres etter 4000 år, etterfulgt av de siste 2000 årene, som etablerer menneskehetens sanne tid. Og til Guds ære fordriver sannheten mørket og seirer over det, og pålegger dets lys og den virkelige « **tiden** » som Gud har gitt menneskene, for å velge sin evige skjebne.

Det finnes ingen bevis som klart bekrefter den 6000 år lange utvelgelsesprosessen for Guds utvalgte. Tro er fortsatt avgjørende for å forstå og akseptere denne sannheten, antydning av den levende Guds subtile Ånd. Sann tro krever imidlertid stor og tålmodig utholdenhet, og det er ved å samle de skjulte guddommelige perlene at det endelige resultatet av tro oppnås. Her er da hvordan denne overbevisningen bygges opp og til slutt blir sikker.

Enhver leser av Bibelen aksepterer at fortellingen i Den gamle pakt dekker 4000 år frem til vår Herre og Mester Jesu Kristi jordiske tjeneste. En første menneskelig feil er å plassere fødselen av barnet Jesus til år 4000; og dette var nettopp det valget flertallet tok, og jeg personlig var blant dem frem til 2018. Når man går inn i den kristne fasen, slutter tilsynelatende den bibelske fortellingen og vil ikke lenger gi noe budskap om « **tid** ». Og det er her troen på det profetiske ord griper inn og utgjør hele forskjellen mellom det velsignede og det forbannede. Tilsynelatende har « **tiden** » blitt forlenget siden år 4000, og vår vanlige falske romerske kalender plasserer oss i 2023, men ingenting hindrer mennesker i å tro at jorden vil fortsette sin historie i århundrer og til og med årtusener. Her skiller den ikke-troendes og den troendes tanker seg. Ved å studere profetier oppdager den

velsignede troende i gamle profetier hvordan Gud bruker koden « *en dag for et år* » som han befaler og bekrefter i 4 Mos. 14:34: « *Akkurat som du brukte førti dager på å Utforsk landet, du skal bære dine misgjerninger i førti år , **et år for hver dag** ; og du skal vite hvordan det er å være fratatt mitt nærvær .* » Denne koden brukes igjen og bekreftes i Esek 4:5-6: « **Jeg vil telle for deg antall dager som er likt antall år med deres misgjerning** , tre hundre og nitti dager. Slik skal du bære Israels hus' misgjerning. Når du har fullført disse dagene, skal du legge deg på din høyre side, og du skal bære Judas hus' misgjerning i førti dager. **Jeg vil legge på deg én dag for hvert år .** » Esekiel er en samtidig profet av Daniel, og koden som Gud presenterer for ham fungerer på motsatt måte: « *et år for hver dag* » og « *en dag for hvert år* ». Prinsippet er reversert avhengig av om det faktiske straffede faktum er « *dagen eller året* ». I profetien vil Gud derfor sitere under aspektet « *en dag, et år* » som er reelt for den levde erfaringen. På denne måten kan han derfor fortsette å gi sine velsignede forløste informasjon om « **tiden** » de har til rådighet. Dermed, fra -458, slutter « **2300** », « **kveld-morgen** » i Dan. 8:14, uttrykket for 24-timersdagen i 1. Mosebok 1, i 1843, og bekrefter dermed programmeringen av to jordiske årtusener etter etableringen av den nye pakten. Denne varigheten var den lengste av alle de som er presentert i Bibelens profetier. Men uventet, i min tjeneste for guddommelig sannhet, ble denne datoen økt med 150 år, profetert under aspektet « **fem måneder** » i Åp. 9:5-10: det vil si 5 ganger 30 dager. Den tidligste datoen var derfor 1994, og denne gangen så det ut til at det sjette årtusenet var fullstendig dekket, og den seks år lange forsinkelsen av Kristi fødsel gjorde 1994 til år 2000. Denne gangen hadde de profetiske tallene alle fått sin sanne tolkning, og oppfyllelsene deres var bak oss da årene 2000 til 2023 var gått. Det er tydelig at skrevne bibelske profetier ikke lenger ville gi nye datoer.

Det var da i 2018, som et forspill til lysflommene gitt av Jesus Kristus, at den korrekte plasseringen av Jesu død, ved slutten av de 4000 årene siden Adam, gjorde det mulig å forstå årsaken til at år 2000 ble passert. Og som en forlengelse av dette andre perspektivet gjorde datoen for Jesu død, i år 30, det mulig å fastslå Kristi sanne gjenkomst som forventes våren 2030. Men det som virker så klart og så logisk for oss, er resultatet av en lang studie, og våre kjære, som ikke tar dette skrittet, ser ikke ting slik vi gjør. Våre argumenter, så effektive for oss, har ingen effekt på våre kjære og venner, hvis de ikke er opplyst som " **Guds sønner** ". Og denne forskjellen er basert på den sanne troen som vises av de utvalgte, som Gud velsigner, og vantroen til forakterne som han selv forakter, forakter og lar følge deres vei til fortapelsen.

Kodene i 4. Mosebok 14:34 og Esekiel 4:5–6 forteller oss at de profeterte varighetene dekker « **tider** » preget av « **urettferdighet** ». I begge tilfeller var **den** straffede «urettferdigheten» jødisk, og i den gamle pakt gjaldt det Israels ti stammer urettferdighet i 390 år, og Juda urettferdighet i 40 år. I Daniels profetier er derimot « **urettferdighet** » kristen, først romersk-katolsk, deretter, suksessivt, protestantisk og, siden 1994, adventistisk.

Dybde og overfladiskhet

I sin irettesettelse av de jødiske fariseerne på sin tid fremhevet Jesus deres hyklerske oppførsel og fordømte urenheten i deres sjeler som de gjemte under en religiøs fasade. Jesus leste i deres sinn den sanne naturen til følelsene deres, som er så enkle å skjule for normale mennesker. Bak et vennlig smil kan det ligge morderisk hat, uten at den målrettede personen innser det. Noen ganger, for å oppnå sine planer, bruker djevelen til og med intetanende skapninger, i en slik grad at deres tilsynelatende vennlighet setter dem hevet over all mistanke. Imidlertid, ubeskyttet av Gud, er mengder av tilsynelatende normale mennesker autentiske boliger for demoner som kan oppføre seg på mange måter, til og med i det absolutt motsatte.

I sin hellige bibel legger Gud stor vekt på øret. Og ved dette valget skiller Han seg fra mennesker som legger vekt på sin tunge, sin åpenhjertige eller bedragerske tale. Mennesket forfører sin neste med sin tale og sitt utseende. Noen forførere føler behov for å forføre for å føle seg levende, og effekten som produseres er for dem som et stoff de trenger for å sette pris på livet. Mulighetsfeltene som menneskelig tanke eller en engels kan ta er uendelige, ubegrensede, fordi Gud har gitt alle sine skapninger full frihet. Og det er derfor denne friheten som gir fødsel og konkret form til alle livets valg, retninger og orienteringer.

For Gud er menneskets første plikt å vite hvordan man lytter, ikke å snakke. Dette er fordi, til tross for de bedragerske skinnene som kan få oss til å glemme det, er det for sin personlige lykke at Gud ga liv til sine frie skapninger. Men denne friheten er gitt til alle hans skapninger bare for en begrenset tid; tiden for dem til å velge å lytte til ham, eller å ignorere hans eksistens, som tilsvarende å leve og dø på samme måte som dyrene i hans jordiske skapelse. Hvordan kan noen vesener lytte til ordene som er rettet fra en usynlig Gud, når de ikke vet hvordan de skal lytte til ordene som mennesker retter til dem? I par, i familier, gnir folk skuldre, bor under samme tak, deler måltider, men deler ikke sine hemmelige tanker og er bare interessert i sine valg av personlige og strengt individuelle interesser. Når naboen snakker til dem, hører ørene deres, men lytter ikke. Slik gir mennesker seg selv inntrykk av å leve i samfunnet, men hva er verdien av et samfunn som består av befestede citadeller der «jeg-et» hersker som en føydalherre?

Denne innledningen har nettopp fremhevet motstridende atferd som Jesus fordømte, og som jeg oversetter med begrepene «dybde» og «overfladiskhet», fordi dette er to naturer som utgjør hele forskjellen mellom Kristi utvalgte og den falne som han fordømmer og avviser. Mennesket hvis ånd er dyp vet hvordan det skal lytte, og det vil lytte bedre og bedre, fordi denne naturen behager Gud som «*gir til den som a*». Faktisk hviler de utvalgte frelse først og fremst på den formen deres frihet tar, som stammer fra deres natur; en natur som er spesielt egnet til å vite hvordan man lytter til Gud og viser interesse for det han sier og lærer. Jeg husker at før han gjorde opprør mot Gud, ble engelen som Gud kalte «*Morgenstjernen*» og ikke «*Klar stjerne*» i Jesaja 14:12, også, ifølge Esek 28:12, skapt «*fullkommen i skjønnhet*» og i alle ting. Denne «*Morgenstjernen*» som i vår skapelse betegner «*solen*», endte opp med å representere djevelen selv. Han ble dermed «*solen*» til de jordiske hedningene som ubevisst tilber ham. Den som

Jesus kalte « *denne verdens fyrste* », endte opp med å innta den sanne Guds plass på jorden, symbolisert av « *solen* » i sin skapelse av vårt solsystem. Jesaja 14:13 bekrefter denne djevelens ambisjon og plan: « *Du sa i ditt hjerte: Jeg vil stige opp til himmelen, **jeg vil opphøye min trone over Guds stjerner** , jeg vil sitte på forsamlingens berg lengst i nord.* » Som et resultat, i sin tilbedelse av « *solens dag* », vår romerske søndag, tilber falske kristne djevelen selv, personlig, fordi han er deres « *morgenstjerne* ». Det bør bemerkes at ingenting kan rettferdiggjøre opprøret til den perfekt skapte djevelen; bortsett fra bruken av hans frihet. Ved å ville utvide friheten Gud hadde gitt ham, ble han selv slave av et ønske om makt og styrke som aldri ble tilfredsstilt. Og til slutt må Gud ødelegge ham og ta fra ham dette livet som han trodde han kunne gjøre mer behagelig enn det Gud hadde tilbudt ham da han skapte ham.

Det er sant at kollektivt liv reduserer individuell frihet, og denne sannheten erkjennes av republikanske mennesker som ga eksistens til denne regelen: «den enkeltes frihet stopper der den andres begynner.» Dette er velkjent og svært sant. Men denne andre som Jesus kaller vår neste er ikke en prioritet, fordi Gud påtvinger seg selv foran ham som en absolutt prioritet. Imidlertid, offer for sin usynlighet, blir han ignorert, og hans prioritet gis til den menneskelige skapningen som erstatter ham. I motsetning til overfladiske mennesker lytter mannen som behager Gud til ham, og for å betegne denne dype lyttingen bruker Gud denne formelen sitert i Åp 3, syv ganger, på slutten av budskapene rettet til hans tjenere i de syv æraene symbolisert av de syv navnene på « **kirkene** »: « **Den som har øre, han høre hva Ånden sier til kirkene** .»

Gud vet godt at mennesket han skapte er utstyrt med to ører, og det han legger vekt på med dette uttrykket består i å bruke ørene til å lytte, i stillheten av vår tanke, til virkningene av å lese hans hellige Bibel. For det er bare gjennom den at Gud taler til oss og utfordrer oss. Siden den eksisterer, er det mot den at hans guddommelige Ånd leder oss til å tale til vår ånd, og under dette aspektet av skrivingen blir hans ord lesbart og konkret, alle kan analysere det, forstå det og sette dets lære ut i praksis. I det minste er dette hva som bør gjøres når den dype og oppriktige ånden er den til en sann « **Guds sønn** », ifølge hva Gud sier i Åp 1:3: « *Salig er den som leser og de som hører profetiens ord, og som tar vare på det som er skrevet i den! For tiden er nær.* » Denne saligprisningen, tildelt av Jesu Kristi guddommelige Ånd, betegner i dette verset evnen til å dekode, eller lese, den kodede profetien i hans « **apokalypse** »; hans aller helligste åpenbaring; som utgjør et siste stadium i utviklingen av hans forløste fra jorden. Men denne samme velsignelsen gjelder for de første studiene av Den hellige bibel av den kalte som streber etter utvelgelse. For denne formelen velsigner en oppførsel som Gud krever av alle dem han frelser for å komme inn i hans evighet. Merk at en saligprisning ikke utgjør en ordre, et bud, men et eksempel på den som behager ham til det punktet at han frelser ham gjennom forløsningen utført av Jesus Kristus. Han indikerer for oss der standarden for de gjerningene han ønsker og kan velsigne, men ikke ... forplikte eller begrense noen til å handle på denne måten. Utvelgelsen av de utvalgte som Gud har forløst, er basert på prinsippet: «Den som elsker meg, han skal følge meg!» Dette er dessuten bildet Jesus valgte for å uttrykke dette prinsippet ved å presentere seg selv som den « **gode hyrde** »

etterfulgt av « *sauene som kjenner hans røst* », i Johannes 10:4: « *Når han har sendt ut alle sine får, går han foran dem, og sauene følger ham, fordi de kjenner hans røst* . » I denne lignelsen er det igjen det menneskelige øret som er avgjørende. Kristi røst, som hans åndelige får kjenner og gjenkjenner blant andre falske hyrder, identifiseres med bibelsk sannhet oppnådd gjennom dyptgående bibelkunnskap; som bare oppnås og blir mulig gjennom et tålmodig og utholdende studium av hele Bibelen, fra «myse til fast voksenføde». Ved slutten av sin solide opplæring kan ikke Kristi utvalgte lenger bli forført av løgnene som er etablert av djevelen og hans menneskelige representanter, ifølge Matt 24:24: « *For falske messiaser og falske profeter skal fremstå, og de skal gjøre store tegn og under, slik at de , om mulig , skal forføre selve de utvalgte* . » «Med en slik advarsel er de som lar seg bli bedratt, spesielt skyldige og ansvarlige i den dommen Gud feller over dem. Og deres første straff vil være å ikke oppnå det evige liv de trodde de var verdige til, og dermed falskt og tungt bedra seg selv. Deres andre straff vil være kjødelig, for de vil bære, i sine legemer, lidelsene forårsaket av sårene i kriger, hungersnød og forskjellige dødsårsaker, og til slutt vil de gå til grunne under slagene fra ofrene de har bedratt og forført. Dermed gjør **dybde og overfladiskhet** henholdsvis de utvalgte og de falne, og det er bruken av ørene deres, standarden for deres lytting, som er det som står på spill og gjør det ene eller det andre. Det gode forholdet mellom to vesener hviler utelukkende på kvaliteten på deres utvekslinger; det gode svaret kommer først etter at spørsmålet har blitt lyttet skikkelig til. Rett før sin død, i sin utveksling med prokuratoren i Jerusalem, den romerske Pontius Pilatus, gir Jesus oss, gjennom denne mannen, et typisk eksempel på det overfladiske menneskelige sinn: Han sier til Jesus: « *Sannheten, hva er sannheten?* » «Han stiller selv et spørsmål som Jesus kunne ha svart ham på; men han krever ikke noe mer og foretrekker å droppe emnet. I det sekulære hverdagslivet handler mengder av mennesker på denne måten og gir forholdet sitt bare en ytre form, uten å bekymre seg for hva samtalepartneren mener. Denne typen utveksling bygger ikke noe solid. I Matteus 7:8, der han minner om et logisk prinsipp, sier Jesus: « *For hver den som ber, får, og den som leter, finner, og den som banker på, skal det lukkes opp for.* » «Men den eneste som handler på denne måten er Gud og Han alene, for i menneskelivet, seg imellom, gjør det mennesket som banker ofte det forgjeves, og den som ber, får ofte ikke det han ber om. Og når de som krever det, får det de ber om, er det ofte ved hjelp av gruppepress, eller det skyldes den som svarer på et ønske om å bli kvitt et problem. I den dype utvekslingen tar den som svarer på ansvar for sin plikt til å svare på forespørselen som rettes til ham, han vet at han må tilfredsstille den, hvis den er rimelig og berettiget. Han gleder seg over å svare riktig, vel vitende om at han vil glede den han tilfredsstiller. Denne typen dyp utveksling er i samsvar med standarden for Guds kjærlighet og i samsvar med Gud. For den overfladiske utvekslingen bruker Jesus bildet av den « **urettferdige dommeren** » som ender opp med å innvilge det som blir bedt om for å bli kvitt en opportunist. Men hans eksempel tilskriver tydelig denne dommeren en « **urettferdig** » oppførsel som gjør ham til et vesen som fordømmes og avvises av Gud.»

Som svar på menneskenes valg gir Gud den passende, fortjente og berettigede næringen. Til den som oppfyller kriteriene for «dybde» gir han

sannhet og sikkerhet som næring. På den annen side gir han løgner og tvil som næring til den han anser som «overfladisk». De to opplevelsene er ikke likeverdige, fordi den som tviler ikke kan forestille seg effekten av næring fra sikkerhet, mens den utvalgte, godt næret av Gud med sannhet, har erfart tvilens situasjon før sin omvendelse. Han drar nytte av begge opplevelsene og kan dermed objektivt sammenligne dem. Den utvalgte legger merke til hvor mye sannheten og dens sikkerhet gir ham den sanne hvilen for sjelen som Jesus sier, i all sannhet, at han alene kan gi. Dette budskapet bekreftes i Åp 14:11 hvor Jesus understreker denne forskjellen mellom sine utvalgte og de falne, som *han* erklærer om: « *Og røyken fra deres pine stiger opp i all evighet, og de som tilber dyret og dets bilde, og den som tar imot dets navns merke.* » Ved å bruke presens for å fremkalle straffen som blir påført opprørske kristne, gir Jesus denne straffen en permanent, evigvarende karakter, i tillegg til straffen for den « *annen død* » i den « *siste dom* » som hovedsakelig fremkalles i dette verset. Og uttrykket « *de har ikke hvile dag eller natt* » bekrefter det faktum at de ikke drar nytte av den « *hvile* » som Jesus tilbød dem han kom for å frelse i sin inkarnasjon på jorden. Parallelt med at « *hvile* » på sabbaten på den « *syvende dag* » *settes ut i livet* , får de utvalgte fordelen av sin ånds « *hvile* » og dermed hele sin sjels «hvile». Når Jesus henvender seg til apostlene sine, gjentar han dette uttrykket: « *Fred være med dere !* » Dette uttrykket, som kommer fra ham og kommer fra hans guddommelige munn, er ikke bare teoretisk, fordi « *fred* » for sjelen bare er tilgjengelig gjennom ham. Og hans ord forvandles til aktiv kraft i den som mottar denne « *freden* » fra ham. Og valget av dette ordet « *fred* » er ikke uskyldig, fordi dets motsetning er ordet « *krig* », som betegner normen for forholdet han har med tilbederne, bevisste eller ubevisste, av djevelen og de himmelske og jordiske demonene som han har vært i krig mot siden begynnelsen. Og han kom seirende ut av denne krigen, noe som gir ham rett til nå å pålegge hele opprørsleiren den dødelige straffen av sin aller helligste og høyeste rettferdighet. Og under de forholdene som er oppnådd gjennom hans gode forhold til Skaperguden, opplever de forløste utvalgte allerede på jorden et eksempel på det «nye navnet» som Jesus lover å gi til den som seirer, ifølge Åp 2,17: « *Den som har øre, han skal høre hva Ånden sier til menighetene: Den som seirer, vil jeg gi av den skjulte manna, og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er det skrevet et nytt navn , som ingen kjenner uten den som mottar det .* Dette « *nye navnet* » oppnås bare gjennom den erfaringen de utvalgte opplever, suksessivt i et kjødelig legeme og deretter, ved Jesu Kristi gjenkomst, i et himmellegeme som ligner på de himmelske englenes. Dessuten lærer vi i Åp 3,12 at dette nye navnet først ble båret av Jesus Kristus selv: « *Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en søyle i min Guds tempel, og han skal ikke mer gå ut.* » Jeg vil skrive på ham navnet til min Gud og navnet på min Guds by, det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud, og mitt nye navn . » Jesus Kristus forble Jesus Kristus. Dette navnet ble ikke forandret, fordi Jesus ikke snakker om sitt etternavn, men om sin himmelske opplevelse etter sin død ved slutten av sitt jordiske liv. Han gjenvant sin himmelske naturs legeme, som hans hellige engler kalte, og fortsatt kaller, « *Mikael* ».

I motsetning til den utvalgte er den falnes liv lite misunnelsesverdig, selv om han er rik og mektig. For hans liv og håp er basert på intethet, og han er dømt

til å underkaste seg den guddommelige seierherrens lov. Hans suksesser er bare midlertidige og forbigående, og han lever i konstant frykt for å miste fordelene han nyter godt av og drar nytte av. Forholdet hans til sin neste kan bare være hyklersk, for han ser i alle andre enn seg selv en mulig dødsfiende som ønsker å felle og underkue ham. Og han opplever disse tingene i tider med fred og sikkerhet, men hva skjer med hans eksistens i tider med usikkerhet på grunn av krig? Han opplever den ytterste angst eller forvandler seg til en kald og fryktinngytende morder, og lærer seg gleden av å drepe, skade og ødelegge sine fiender og sin neste.

Så en slik eksistens ignorerer helt sikkert all den sanne hvilen som bare oppnås gjennom et kjærlig forhold mellom Gud og hans kjærlige og underdanige skapning. Denne sanne hvilen er heller ikke bare teoretisk, fordi den bare er konsekvensen av fred opprettet med Gud. For ved å gjøre sin skapers, lovgivers og forlørsers Guds vilje, letter og frigjør mennesket sin samvittighet, som, frigjort fra skyldfølelsens plager, opplever og føler velværet av sann sjelsfred. Det er dette programmet for lykke apostelen Paulus utvikler i sine skrifter og brev. Og gjennom Peter erklærer Ånden i 1. Peter 1:22-23: « **Etter at dere har renset deres sjeler i lydighet mot sannheten**, så dere har oppriktig broderkjærlighet, så elsk hverandre inderlig! **For dere er født på ny**, ikke av forgjengelig sæd, men av uforgjengelig, ved Guds levende og for alltid. »

Frelsesplanen som Gud har foreslått for syndige mennesker er perfekt oppsummert her, og Peter retter sitt budskap til kristne døpt i Jesu Kristi navn, noe som gjør hans ord evig anvendelige. « **Sjelenes renselse** » oppnås ved « **lydighet mot sannheten** », som betegner normen for jordisk liv definert av de guddommelige lovene som læres i den gamle pakt. For nye konvertitter fra hedendommen er denne oppdagelsen av guddommelige lover ny og grunnleggende, siden den oppnås ved tilbudet gitt i Jesu Kristi navn. Det er gjennom denne konkrete anvendelsen av denne guddommelige loven at den omvendte synderens ånd har blitt « **gjenfødt** ». Denne gjenfødselen er ikke teoretisk, men praktisk og aktiv, og den bekreftes av den forløstes endrede oppførsel. Han var en synder av arv og av handling, og han synder ikke lenger fordi han tar synd som « **grusomhet** » og « **vederstygghet** », og deler, med hensyn til den, Guds rettferdige dom, den fantastiske himmelske « **Fader** » som han elsker og som elsker ham. Slik er utviklingen av frelsesplanen organisert og presentert av Gud, men hva gjorde de opprørske troende, suksessivt jødiske og deretter kristne, med den? De holder seg til teorien bak dette prosjektet, men bare til denne teorien, fordi den bemerkelsesverdige observasjonen på det praktiske anvendelsesnivået vitner om fraværet av den « **gjenfødsel** » som figurerer i det opprinnelige guddommelige programmet. Den som rettferdiggjør syndens utøvelse kan ikke hevde å ha blitt « **gjenfødt** », og hans falske oppfatning av den guddommelige frelsesplanen vitner mot ham, og den avslører hans opprørske natur som deles med djevelen og hans demoner. Hans falske religiøse forpliktelse forvrenger den sanne Guds frelsesplan og gjør ham svært skyldig for Ham, slik at hans falske omvendelse har forverret hans situasjon som en arvelig synder. Og følgelig vil hans straff ved den siste dommen bli strengere, og i den « **annen død** » vil hans lidelses tid bli forlenget og forsterket.

Jeg tviler ikke på at hvis de visste hvilken forferdelig, endelig skjebne de vil måtte gjennomgå og lide, ville falske kristne ha holdt seg unna all religiøs forpliktelse, og deres fremtidige og endelige skjebne ville bli myknet opp. Men på grunn av sin forakt for sannheten som åpenbares av Bibelen i dens mystiske profetier, er de ute av stand til å kjenne sin endelige skjebne. For ifølge dem er den triste enden ikke for dem selv, men for andre, fordi de er overbærende overfor seg selv, som «selvrettferdige» og alltid tror at det finnes vesener som er verre enn dem selv.

Som et resultat av dette, ved å nekte å tro på sin skyld, vil de til slutt bli konfrontert med den rettferdige Gud som fordømte dem, og de vil måtte lide den straffen han profeterte. For i hans profetier er de kunngjorte tingene ikke utelukkende ment å advare og true opprørerne, men snarere å kunngjøre på forhånd ting hvis fremtidige oppfyllelse er sikker og ugjenkallelig. Dermed vil den overfladiske opprøreren nok en gang oppleve vissheten om Guds plan.

I denne studien har jeg knyttet « **dybden** » i de forløste utvalgte forpliktelse til deres utholdenhet og søken etter guddommelig sannhet. I Åp 2:24 erklærer Gud til de protestantiske reformatorene på 1500-^{tallet} : « Men jeg sier dere: Alle som er i Tyatira og ikke har denne læren og ikke har kjent Satans **dybder** , som de kaller dem, legger jeg ingen annen byrde på dere, men **Satans dybder** . » Denne gangen er det « Satans dybder ». Og Ånden åpenbarer dermed sin dom over de falske katolske læresetningene som, langt fra å bringe de forløste nærmere himmelen, distanserer dem fra den, til de jordiske dybder der den smeltede magmaen som vil ødelegge dem på dommens dag, finnes. Dessuten beskriver dette begrepet «dybder» regimets vedvarende insistering på å påtvinge sitt gudforbannede herredømme over menneskene. I motsetning til likegyldighet er denne « **dybden** » både sammenlignbar med, og i absolutt motsetning til, den velsignede « **dybden** » til de forløste utvalgte. Og disse begrepene « **Satans dybder** » avslører og betegner den bindende og tyranniske kraften til den sataniske religiøse forpliktelsen til den pavelige romersk-katolske religionen; en « **overfladisk** » og tilsynelatende forpliktelse som lykkes med å bedra og forføre menneskenes folkemengder, og beundre dens forpliktelse og kraft.

Dermed finner « **dybden** » i de utvalgte forpliktelse sin forfalskning i den katolske religiøse forpliktelsen, men hvis den første forherliger den sanne skaperguden, tjener den andre, dens forfalskning, tvert imot bare djevelens ære, dens « **far** », dens inspirator, dens støtte og dens veileder.

Dette begrepet « **Satans dyp** » antyder avstanden fra himmelen der Skaperguden bor, den eneste dommeren som til slutt vil pålegge sin rettferdighet på jordens overflate over alle sine skapninger, og gi en evig død, eller definitiv, til de himmelske og jordiske opprørerne som fortjener det, og evig liv til sine utvalgte som han har utvalgt og funnet verdige. Men den virkelige grunnen til bruken av dette ordet ligger i kritikken av protestanter som med rette fordømte det katolske dogmet om «helvete», angivelig under jorden; et annet dogme arvet fra gresk hedendom. Pavelig katolisisme oppnådde lydighet for unge og gamle ved å true dem med smertene av « **pine** » i «evig helvete». Dette begrepet « **dyp** » betegner derfor et svært viktig og svært betydningsfullt element som hentyder til dette «helvete» som romersk-katolske lærere hevder å være «evig». Men det

verste er at protestanter også trodde på eksistensen av dette «helvete». Det er mye sannhet i denne løgneren, men hovedfeilen er å hevde at dette «helvete» eksisterer evig, mens i Guds plan vil «helvete» være *«ildsjøen»* som er dannet for anledningen på jordens overflate, ved slutten av det syvende årtusen, for den siste dom. Og jeg spesifiserer at hovedofrene for dette endelige «helvete» nettopp vil være prestene, biskopene, kardinalene, pavene, katolikkene som hadde brukt det til å gjøre seg fryktet av folk, nasjoner, herrer og deres suverener.

«*Dybde*» i tjeneste for den guddommelige «*sannhet*» og dens sikkerhet, eller «*dybder*» i tjeneste for djevelens «*løgner*» og tvil; dette er valget som presenterer seg for alle jordiske menneskelige skapninger. For «*himmelens beboere*» har valget allerede blitt tatt ugjenkallelig og ugjenkallelig, umiddelbart etter Jesu Kristi død og oppstandelse, den tidligere erkeengelen «*Mikael*», ifølge Åp 12:7-8: «*Og det ble krig i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen. Og dragen og hans engler kjempet, men vant ikke, og deres plass fantes ikke lenger i himmelen.*»

Det er livsviktig for ethvert menneske å kjenne den dommen Gud feller over den pavelige romersk-katolske religionen, på grunn av dens makt, prestisje og enorme utvikling i mange jordiske nasjoner. Men det har blitt like viktig å vite at siden 1843 og 1844 **har Guds dom også fordømt den protestantiske troen, som i sin doktrinære arv har beholdt mange feil og synder arvet fra den katolske religionen**. Kunnskapen om å stille spørsmål ved den guddommelige dommen over den protestantiske religionen hviler **utelukkende** på dekretet som er profetert i Daniel 8:14, slik at de som ikke gir bibelske profetier den interessen de fortjener, fordømmer seg selv til å ignorere eksistensen av Guds krav som gjelder, for denne datoen 1843, begynnelsen på gjenoppbyggelsen av alle hans sannheter mottatt av hans første tolv apostler. Følgelig må de forløste utvalgte i de siste dager være villige til å avlære, til å utfordre sine dannede og nedarvede falske oppfatninger om den kristne troen. Disse har blitt falske og foreldede siden Gud etablerte sine nye krav ved sitt dekret i 1843. Og, nedtegnet i Bibelen, er dette dekretet autoritativt for Gud og alle hans jordiske menneskelige skapninger. Det kan bare ignoreres eller foraktes på bekostning av å miste oppnåelsen av evig liv som tilbys og foreslås i Jesu Kristi navn. Ute av stand til å vitne om denne vitale interessen, mister det " **overfladiske** " mennesket all mulighet til å bli frelst ved Jesu Kristi forløsende rettferdighet.

Advarslene som er åpenbart i de bibelske profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring gjelder alle former for kristen religion, og «syvendedagsadventismen», som sist ble etablert i USA i 1863, har vært spesielt berørt siden 1994, da Jesus offisielt «spyet opp» **den**.

Å snakke om guddommelige bibelske læresannheter som må gjenopprettes forblir vagt og upresist. Jeg må derfor presisere ved å peke på noen hovedeksempler på disse sannhetene, som dermed avslører forskjellene i den kristne religiøse oppfatningen av den sanne, velsignede adventismen i 2023 og den forbannede protestantismen fra samme tid.

Først og fremst er overholdelsen av det fjerde bud om den helliggjorte praktiseringen av den sanne syvendedagshvilen, som gjelder sabbaten som er lært av Gud og praktisert av den jødiske pakten. Denne hvilen praktiseres på lørdag,

ikke søndag, som er den første dagen i Guds uke. Ordnet av det fjerde av Guds ti bud, er sabbatshvile i forkant av de guddommelige sannheter som må gjenopprettes.

Så er det en annen sannhet, hvis uvitenhet er svært skadelig for hele menneskeheten, som er den sanne standarden for statusen til menneskers døde tilstand. Er det ikke uberettiget for en kristen som hevder Kristi frelse å ta i bruk, i strid med den åpenbarte guddommelige sannheten, konseptet som ble forestilt av den hedenske greske filosofen Platon? Denne mannen bestemte at sjelen er udødelig fordi andre greske filosofer før ham forvandlet fabler som fremstilte guddommer som oppførte seg som mennesker til religioner. I motsetning til dette forteller den sanne Gud oss at han skapte mennesket i sitt bilde. I gresk hedendom er det altså mennesket som skapte guder i sitt bilde. Hvilken verdi fortjener en slik påstand? Ingen, og den sanne Gud vil til slutt bevise for alle opprørerne som hevder det motsatte at sjelen han gir liv til er dødelig og bare kan bli udødelig når den blir forløst av det rettferdige blodet som ble utgytt av Jesus Kristus.

Etter denne sannheten, som minner om den usikre og skjøre menneskelivet, helt avhengig av guddommelig kraft, kommer oppfatningen av lovene som ble foreskrevet jødene i den gamle pakt. De opprørske kristnes ånder hevder at lovene om mat har blitt foreldet for de som tror på den nye pakt. Hvem kan rettferdiggjøre det faktum at Jesus, ved å dø på korset, kom for å endre normene for menneskelivet? Hvordan eliminerte hans død sykdom og risikoen for død? Kjødelig mat er laget for å bygge opp menneskets fysiske kropp, men Jesus kom ikke til jorden for å dø, bare for å tilby en endring i hans åndelige status. Kostholdsforskrifter mister dermed ingenting av sin begrunnelse, fordi den kristne må styrke sin fysiske kropp like mye som jøden før ham. Det Gud erklærte rent eller urent før Jesus, forble også rent eller urent etter ham og inntil hans endelige strålende gjenkomst.

Så kommer en rent hedensk feil, som apostlene advarte de nye konvertittene mot. Denne alvorlige feilen gjelder det Paulus kaller « **engledyrkelse** », i Kol. 2:18: « *La ingen, i ydmykhet **og engledyrkelse**, rane fra dere deres pris etter eget ønske, mens han hengir seg til syner og blir oppblåst av forfengelig stolthet i sitt kjødelige sinn.* » Denne « **engledyrkelsen** » ble imidlertid dessverre fornyet med stor suksess etter 1844 i USA og England under navnet «spiritualisme», praktisert av protestantiske kristne som var forlatt av Gud og overgitt til djevelen. Hva er denne «spiritualismen» om ikke etableringen av okkulte forhold som bringer åndene til kristne som er forbannet av Gud, i kontakt med åndene til de himmelske engledemonene? Spiritismen har ikke forsvunnet; tvert imot manifesterer den seg kraftig i Afrika i dag gjennom de spektakulære handlingene til religiøse ledere som bruker tiden sin på å jage demoner, som i virkeligheten er medskyldige. Det eneste bolverket mot denne kollektive forførelsen er fortsatt Den hellige Bibel og dens dyrebare åpenbaringer om standardene for guddommelig sannhet.

Denne advarselen, som advarer konvertitter mot denne « **engledyrkelsen** », rettferdiggjør i seg selv den kontinuerlige krigen som den pavelige romersk-katolske kirke har ført mot Bibelen, og gjort alt mulig for å forhindre at den spres og leses av menneskemassene. Dette er ikke uten grunn, fordi budskapet

konstruert av vår bror Paulus ser ut til å beskrive robotportrettet av det pavelige regimet som med tiden vil føre en krig mot Bibelen samtidig som det hevder å rettferdiggjøre dens autoritet. En krig mot Bibelen som Åp 11:3 bekrefter og profeterer på disse måtene: « **Jeg vil gi mine to vitner makt til å profetere, kledd i sekk, i tusen to hundre og seksti dager.** » Det er faktisk denne forfulgte Bibelen som avslører og fordømmer den pavelige mannens tilranelse, som ved « **engledyrkelse** » har lyktes i å påtvinge seg og forføre mengder av katolske mennesker som pavedømmet har lyktes i å få dem til å tro at de er kristne; dette ved å gi dem tittelen katolske kristne, ved å døpe dem mens de fortsatt er nyfødte barn; en doktrinær absurditet enstemmig akseptert av ubevisste folkemengder som er forført og bedratt. Og her igjen har den falne protestantismen imitert og reprodusert denne absurde tilnærmingen som latterliggjør den kristne sannheten. Hvordan kan de rettferdiggjøre denne praksisen i lys av dette verset fra Markus 16:16: « **Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.** » Når var det døpte barnet i stand til å uttrykke sin tro og sin bønn om dåp? Hvilken forakt for Bibelen fra en protestantisme hvis motto på 1500 ^{-tallet var} «Skriften og Skriften alene»!

Dette er de viktigste klagene som fordømmer falske kristne religioner, men listen er ikke uttømmende.

Helligdommen: et helt program

Etter å ha befridd det hebraiske folket fra egyptisk slaveri i ørkenen, langt fra all ytre hedensk påvirkning, organiserte Gud sitt vitnefolk som han kalte Israel, etter navnet til Jakob, patriarken til de tolv stammene som ble dannet av hans tolv sønner. Dermed oppfylte han løftet gitt til Abraham om å velsigne hans etterkommere.

Konstruksjonen av dette Israel begynner med publiseringen av Guds ti bud som han selv forkynner direkte i en kontekst som skremmer assistentene og det hebraiske publikummet.

Etter å ha straffet det første nesten generelle frafallet fra folket og Aron selv, som av frykt for det oppildne folket, fulgte deres åndelige drift ved å organisere smeltingen av « **gullkalven** », dødelig, organiserer Gud byggingen av helligdommen og tilbehøret knyttet til den i den religiøse tjenesten til levittenes presteskap.

Kommunikasjon basert på ord og setninger krever at mennesket er utdannet og har god beherskelse av sitt folks språk. Men folket som kom ut av slaveriet i Egypt, fikk ikke denne intellektuelle opplæringen, så Gud måtte basere all sin lære på bilder, symbolske ritualer som inneholdt profetiske og presise læresetninger. Undervisning ved hjelp av bilder krever ikke at man har fått vitnemål som bekrefter et generelt utdanningsnivå. De frigjorte hebreerne falt tilbake til det laveste nivået av menneskehet, nesten dyrets, temmet i dette tilfellet av de egyptiske ledernes grusomhet. Dessuten lar undervisning ved hjelp av bilder Gud gi forståelse av sine budskap på en målrettet måte, bare til de mennene han ønsker å dele sine hemmelige tanker med. Og uansett utdanningsnivå og vitnemål, vil den som ikke forstår bildenes budskap, ikke forstå det, fordi Gud kontrollerer bruken av vår intelligens, som også utgjør en dør som Gud kan " **lukke** eller ..." **åpne** », som Åp 3:7 lærer: « *Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner, og ingen lukker; og han lukker, og ingen åpner.* » I 1873 anvendte Gud dette prinsippet ved å åpne tilgangen til sin sannhet for syvendedags adventisttroende og stenge denne tilgangen for de mange kirkesamfunnene innen protestantismen. I dette verset belyser nøkkelordene med stor forbokstav betydningen av budskapet: « **Hellig** »: folket er « **helliget** ». » fordi det ble anerkjent av Jesus Kristus, og ved hans praktisering av den syvende dags sabbat, « **helliget** » av **Gud** ; « **Sant** »: datidens adventistfolk får tilgang til guddommelig sannhet i Jesu Kristi navn på grunn av deres adventistiske iver som vitner om deres ønske om hans strålende gjenkomst; « **David** »: Jesus Kristus, « **Davids sønn** », identifisert av jødene samtidig med hans jordiske tjeneste, organiserer sitt « **hus** », i henhold til Jesaja 22:22: « **Jeg vil legge nøkkelen til Davids hus på hans skulder. Når han åpner, skal ingen lukke; når han lukker, skal ingen åpne.** » I 1873 reorganiserte han sitt nye universelle åndelige Israel, noe Åp 7 bekrefter ved å fremkalle « **de tolv stammene som er beseglet med den levende Guds segl** ».

Eksemplet jeg nettopp har presentert viser at formell utdanning er av liten nytte, fordi Bibelen selv gir tolkningene av disse kodede symbolene. I profetier

henviser et ord, et navn, et dyr eller hva som helst oss til en tekst i Bibelen, eller flere, hvor den ønskede forklaringen finnes.

Byggingen av det hebraiske helligdommen er den første formen for denne symbolske profetiske konstruksjonen. Imidlertid bar selv skapelsesberetningen allerede profetiske budskap, i tillegg til sin bokstavelige karakter, noe som gir hele Bibelen en permanent, og derfor evigvarende, profetisk rolle. Det er derfor Guds budskap fornyes av en rekke forbilder og motbilder. Gud, organisatoren av sine skapningers liv, forbinder nåtiden med fortiden og fortiden med nåtiden, og fornyer dermed sine budskap gjennom all tid.

Å forstå symbolikken rundt helligdommen lar oss forstå hele den åndelige logikken i frelsesplanen og programmet som setter den i verk for å oppnå den. Dette programmet ble satt i gang med Adam og Evas synd. Og det er mye mer åndelig nakenhet enn kroppslig nakenhet som nødvendiggjorde døden til lammet hvis skinn var det første plagget som ble båret av den syndige menneskeheten, ifølge 1. Mos 3:21: « **For Herren Gud laget skinnkjortler til Adam og hans hustru og kledde dem** .» Allerede nå må vi merke oss at det er Gud som lager « **skinnkjortler** », og dermed må han slakte et lam, sannsynligvis en ung vær. I samsvar med sin frelsesplan « **skal han selv sørge for lammet til brennofferet** » som Abraham ofret, og vil la seg korsfeste i Jesus Kristus, « **Guds lam som tar bort verdens synder** » for å frelse sine trofaste utvalgte. I sin frelsesplan bestemte Gud seg for å betale selve syndens pris, noe som bekreftes av disse tre eksemplene spredt over tid, mellom Adam og begynnelsen av år 4001. La oss i forbifarten merke oss denne antydende detaljen: Gud kaller ikke lenger Eva ved navn, men betegner henne med uttrykket « *sin hustru* »: Adams hustru. Dette begrepet « *kvinne* » profeterer den « *syndige kvinnen* » som den kristne kirke vil representere: « *den utvalgte* » og « *den prostituerte Babylon den store* »; begge er syndens arvinger. Og Jesus vil komme nettopp i kjødet for å rense sin « *utvalgte* » fra synd, det vil si for å få synden til å forsvinne.

I denne konstruksjonen av helligdommen er elementene som utgjør den som liv, svært forskjellige i hellighetsverdi. Imidlertid er de alle knyttet til hellighet, siden de representerer elementene i en konstruksjon helliggjort av Gud.

Det helligste elementet er tabernaklet, møteteltet, hvor Gud og Moses møtes og taler til hverandre, fra Gud til mennesket og fra mennesket til Gud. Dette teltet, helliggjort ved Guds nærvær, er omgitt og plassert i midten av en forgård avgrenset av hvite slør festet på stenger. Denne ytre forgården kalles « **forgården** ». Til dette begrepet « **forgården** » må vi knytte to kjennetegn: det ytre og det kroppslige. For tilbehøret som vises på denne « **forgården** » gjelder handlinger utført på den aktuelle fysiske kroppen: kroppen som brennes på offeralteret og prestenes kropp, badet og vasket i vannet fra « **havet** », navnet gitt til vaskefatet som ligger rett overfor inngangen til det hellige teltet.

Vi må allerede bemerke viktigheten av denne detaljen som gjelder orienteringen av konstruksjonen av leirens og tabernaklets plassering. I den forrige studien så vi at djevelen, opprinnelig kalt « **Morgenstjernen** », inntar «solens» plass i sin rolle som « **denne verdens fyrste** ». Men på tidspunktet for utvandringen fra Egypt hadde Gud i århundrer støttet disse egypternes tilbudelse av solen, og i ønsket om å overbevise sitt folk om ikke lenger å risikere å vise det

minste tegn på tilbedelse eller respekt for den falske solguddommen, påla han hebreerne å gå inn i denne hellige sonen med soloppgangen i ryggen, og ansiktene vendt mot vest, det vil si mot den nedgående solen. Inngangsforhenget til tabernaklet var derfor selv orientert mot øst. Denne detaljen symboliserte også den geografiske retningen som den jødiske troen ville oppleve i tid, og gikk fra øst til vest, noe historien bekrefter. For den kristne troen utviklet seg faktisk i Vesten og praktisk talt ikke i Østen; de østlige landene hadde forblitt sterkt fiendtlige innstilt seg til den kristne religionen. Japan, det land som er lengst unna disse østlige landene, har frem til vår tid vært en tilbeder av den «stigende solen» som de gir navnet «Banzaï». Gud hadde derfor all grunn til å få sitt folk til å se mot vesten, der den kristne troen utviklet seg.

Symbolikken i « **forgården** » tillot dermed Gud å fordømme den falske romersk-katolske pavelige troen, der han bare anerkjenner et simulacrum, en forfalskning som søker å rekonstruere bildet av sitt Israel. Dette er betydningen vi må gi til denne « **forgården** » i Åp 11:2: « **Men la den ytre forgården til tempelet ligge utenfor, og mål den ikke! For den er gitt til hedningene, og den hellige byen skal bli tråkket under fot i førtito måneder.** » For å forstå betydningen av dette budskapet fullt ut, må vi først forstå betydningen av verset som går foran det: « **Og det ble gitt meg et rør som lignet en stav, og det sto: 'Reis deg og mål Guds tempel og alteret og dem som tilber der.'** »

« **Et siv som en stav** »: ifølge Jesaja 9:14, en falsk profet som lærer løgner, eller den pavelige lederen av romersk katolisisme. Avbildet med « **en stav** », utfører han en straffende dom fra Gud. Kristi tilbedere blir testet, eller « **målt** », av konstante forfølgelser som vil vare i « **42 måneder, eller 1260 dager** » profetisk, eller 1260 faktiske år, fra 538 til 1798. « **Guds tempel, alteret og de som tilber der** » betegner de sanne helgenene i denne lange perioden hvor det pavelige regimet mangedobler sine forfølgelser mot dem som motstår eller utfordrer det. Elementene som er sitert er knyttet til det hellige, guddommelige tabernaklet. « **Guds tempel** » refererer til forsamlingen av Kristi forløste ifølge Ef. 2:20-21: « **Dere er bygd opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, mens Jesus Kristus selv er hjørnesteinen. I ham vokser hele bygningen, godt sammenføyd, til et hellig tempel i Herren. I ham bygges også dere opp til å være en bolig for Gud i Ånden.** » Men vers 19 som kommer foran, har også interesse av å fremkalle den falske troen til dem som Gud plasserer « **utenfor tempelet** », «de **utenforstående** », det vil si de som han forbinder med « **forgården** »: « **Så er dere ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og medlemmer av Guds husstand.** » Paulus refererer her til statusen til de sanne hellige som Jesus anerkjenner som tilhørende ham. Dommen over hans skapninger tilhører ham utelukkende, og den profetiske åpenbaringen har som eneste formål å bekrefte for oss at det faktisk finnes en sann og en falsk religion som han fordømmer og beskriver i et robotportrett, ved å gruppere budskapene som angår den i hele hans profetiske åpenbaring. « **Alteret** » symboliserer Kristi kors, og « **de som tilber der** » er derfor disiplene, kalt og forløst av hans blod som ble utgytt på dette « **alteret** ». **Tilbedelsen av Gud** uttrykkes ved kontemplasjonen av « **alteret** », **det vil si kontemplasjonen av** den guddommelige kjærligheten som åpenbares ved Guds frivillige sonoffer i Jesus Kristus. Når dette er forstått, la oss se etter Åp 11:2: «

Men den ytre forgården til tempelet skal dere la ligge utenfor, og ikke måle den! For den er gitt til hedningene, og de skal trække den hellige byen under føtter i førtito måneder. » Den « ***hellige byen*** » refererer til den hellige forsamlingen av sanne forløste, kalte og utvalgte kristne, som Gud kaller « ***Jerusalem*** » i Åp 21:10. Dette er selvfølgelig et symbolsk navn som er profetert om den sanne jødiske byen med det navnet i den gamle pakt. For Gud impliserer og betegner navnet på en by dens innbyggere, for Gud velsigner ikke steiner eller sement, men menneskesjelene som bor på det stedet. I den nye pakt er de frelste utvalgte spredt over landene og over hele jorden, men i Jesus Kristus danner de for Gud en åndelig forsamling som representerer det ideelle « ***Jerusalem*** » som han elsker og ønsker å frelse. Samtidig leder dette begrepet « ***hellig by*** » blikket til falske troende mot den jødiske byen som fortsatt bærer navnet « ***Jerusalem*** », hvis overlevelse Gud har favorisert, bare for å minne om opplevelsen av de første ***synderne*** som han straffet og forbannet, ifølge Dan. 8:23: « ***Og til slutt, når synderne er fortæret, skal det oppstå en konge som er frekk og listig.*** »

I dette verset skal « ***folkeslagene*** » « ***trække ned den hellige byen*** » i 1260 år, noe som lar oss identifisere disse nasjonene med de vesteuropeiske kongedømmene som støttet paveregimet og dets urettferdige forfølgelser av Jesu Kristi tjenere. Men det som er urettferdig er ikke forfølgelsene som den forvrengte troen fortjener i Guds dom. Det som virker urettferdig er ikke så urettferdig som man kanskje skulle tro. Og siden Gud ikke lar sine hellige ta rettferdigheten i egne hender, bruker han den ekstremt mer syndige falske religionen til å straffe ufullkommenhetene i den forvrengte kristne troen siden 313. Etter århundrer og århundrer med falsk katolsk lære, hva slags tro kunne trofaste kristne vise? Med frelseslæren endret og omstyrtet, kunne sanne troende bare vitne for Gud ved sin villighet til å miste livet eller bli fengslet av monarkene som var underlagt pavene. Frem til år 1844 var den kristne troen besudlet av praktiseringen av søndagsgudstjeneste og de falske læresetningene som ble arvet fra romersk katolisisme, slik at de utvalgte selv forble syndere for Gud. Siden de ikke var uten synd, kunne de derfor ikke « ***kaste den første steinen*** » på en skyldig synder, slik Jesus lærte dem. Og siden denne åndelige lærdommen var, ville ingen sann helgen tillate seg å fysisk straffe noen synder. For denne tiden, hvor synd fortsatt er universell, minner Herren om prinsipper som bare hans sanne utvalgte respekterer, noe som markerer deres forskjell fra de « ***hyklerske*** » kristne på sin tid, ifølge Åp 13:10: « ***Den som fører bort i fangenskap, skal gå i fangenskap; den som dreper med sverd, skal drepes med sverd. Her gjelder det de helliges tålmodighet og tro.*** » Jesus fordømmer her den grusomme og brutale krigerske oppførselen til den falske kalvinistiske eller anglikanske protestantismen som aktivt deltar i « ***religionskrigene*** ». De reagerer på aggresjonene fra de katolske ligaene og gjengjelder slag for slag. Men Jesus forbød å reagere på denne måten da han ble arrestert av de jødiske vaktene. Og ignorerende denne dommen og denne ordren gitt av Jesus, holdt protestantene, og holder fortsatt, disse ulydige krigerne som Gud med rette anser som « ***hyklere*** », ***for å være religiøse «helter»***. Han som i Jesus erklærte i Matteus 16:25: « ***For den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.*** » Ved å gripe « ***sverdet*** » dømte hugenotten (fra det tyske «Eidgenossen» som betyr: væpnet liga) i

Cévennene seg selv til å måtte « **dø for sverd** » og miste evig liv. Og det var det samme med protestantene som tok katolikker « **i fangenskap** »; de skulle igjen finne seg selv fengslet uten å oppnå evig liv. I denne blodige epoken understreker Åp 13:10 hva som utgjør forskjellen mellom protestantismens sanne utvalgte og de falske som Jesus, etter jødene, beskriver som « *hyklere* » fordi den kristne troen fremfor alt er basert på respekt for og lydighet mot reglene som ble lært av Jesus Kristus selv, og disse reglene må overholdes inntil verdens ende, preget av hans strålende gjenkomst som forventes våren 2030. I følge Åp 13:9 kunne den profetiske advarselen bare forstås av de som var opplyst av Ånden: « **Den som har øre, la ham høre!** » Men i dette budskapet appellerer Jesus bare til menneskelig intelligens, som får intelligente mennesker til å ta hensyn til instruksjonene som deres « **ører** » har hørt, eller de fra apostlene som vitner i evangeliene om hva de hørte Jesus si. Ved å lese deres vitnesbyrd i Bibelen, blir vi holdt advart av Gud og derfor ansvarlige for våre reaksjoner og handlinger. Jesus lar seg ikke lure av « *hyklernes* » oppførsel, men understreker kriteriene for de sanne hellige som han kan velsigne og frelse: « **Her er de helliges utholdenhet og tro** .» De holder ut i sin troskap og søker ikke å gripe til våpen for å redde livet, og aksepterer, hvis Gud ber om det, å miste dem for å finne dem som en evig norm.

Johannes blir befalt av Gud om ikke å « **måle tempelets ytre forgård** », og denne befalingen bekrefter Guds valg om å overgi utro kristne til forfølgelsene fra paveregimet i Roma. Dette budskapet bekrefter de som Daniel presenterer i Dan 7:25 og 8:12: « *Han skal tale ord mot Den Høyeste og tære på Den Høyes hellige. Han skal tenke på å forandre tider og lov, og de hellige skal bli gitt i hans hånd for en tid og tider og en halv tid/... Hæren ble overgitt med det daglige offeret—på grunn av synd; hornet kastet sannheten ned og hadde fremgang.* » Subtelt fornyer Gud det samme budskapet i tre forskjellige, men dyrebart komplementære former. Endringen av « **tider og lov** » i Dan 7:25 definerer « **synden** » som er sitert i Dan 8:12. Og begge versene bekrefter at den kristne religionen skulle komme under dominansen av et forfølgende regime, som er det romersk-katolske paveregimet. Og i Åp. 11:2 presenteres denne handlingen på denne måten: « **Men la den ytre forgården til tempelet ligge utenfor og mål den ikke. For den er gitt til hedningene, og den hellige byen skal bli trådt under fot i førtito måneder.** » I Daniel og Åpenbaringen symboliseres nasjonene som støtter den romerske pavemakten av de « **ti hornene** », det vil si ti nasjonale makter som finnes i Dan. 7:7 og 24. I Åp. 12:3, 13:1, 17:3 bærer eller ikke bærer disse « **ti hornene** » « **diademer** », noe som bidrar til å identifisere konteksten profetien sikter mot. De tre referansene omhandler dermed, suksessivt og kronologisk: Romerriket, det romerske paveregimet og det siste forfølgende protestantiske regimet som raste og dominerte på tidspunktet for Jesu Kristi store, strålende gjenkomst.

Det hebraiske helligdommen formidler informasjon til oss gjennom dimensjonene og de dimensjonale proporsjonene Gud gir til de to rommene som utgjør møteteltet. Faktisk, i alen, måler tiden det hellige stedet der presten går inn, 40 alen i lengde og 20 alen i bredde, og det «aller helligste» eller «det aller helligste» i det andre rommet som er reservert for Guds nærvær, er et kubisk

kvadrat på 20 alen. Forholdene mellom de to rommene er dermed 2 tredjedeler og 1 tredjedel, som de 6000 årene av menneskelig tid: 4000 år frem til Kristi død og 2000 år etter ham. Ved å la Moses bygge det, ønsket Gud å bekrefte dette budskapet angående den totale tiden for hans utvelgelse av jordiske utvalgte. Og dette, bortsett fra det faktum at det ble bygget rundt 2500 år etter Adam. Denne konstruksjonen ble derfor spesielt utført for vår siste generasjon av de utvalgte helgenene, for hvem denne kunnskapen om de 6000 årene i dag tillater å fastslå den endelige gjenkomsten av den guddommelige, herlige Kristus for våren 2030 i vår falske romerske kalender; noe som får meg til å si at Roma er det perfekte bildet på løgn og bedrag, ting som praktiseres i " **arroganse** ". » som Gud tilskriver ham i sine profetiske åpenbaringer i Daniel 7:8 og Åp 13:5.

Frelsesplanen ble oppfylt nøyaktig slik denne symbolikken i helligdommen bebudet. 4000 år gikk, og etter våren som begynte i år 4001, påskeaften, lot Jesus seg arrestere, dømme og straffe med 120 piskeslag, i samsvar med sin kunngjøring til apostlene, og han ofret frivillig sitt liv til den dødelige torturen ved romersk korsfestelse uten å protestere mot urettferdigheten i denne behandlingen. Han kunne ikke protestere siden han var organisatøren av denne dommen, samtidig som han var offeret. Gud levde sin lidenskap på forhånd og inspirerte profeten Jesaja, i Jesaja 53, til å forklare dette frivillige offeret som ble utført av Gud selv personlig. Og saken var så utenkelig at vi kan forstå de samtidige jødernes vantro på denne handlingen. Dette gjelder desto mer siden de tolv apostlene som Jesus valgte, oppførte seg på samme måte, til og med til det punktet at de ikke hørte kunngjøringene som Jesus ga om dette emnet. Det var derfor ikke denne vantroen som fordømte den gamle pakts nasjon. Årsaken til forbannelsen kom senere, etter Jesu oppstandelse, det vil si da forklaringene på denne sonende døden ble gitt og lært av Jesus til hans apostler, som da var fullt overbevist om Guds kjærlighet som ble demonstrert på denne måten. I år 34 dømte det jødiske nasjonalreligiøse presteskapet i Jerusalem den unge diakonen Stefanus, som nylig var utnevnt av Jesu apostler, til steining og henrettet. De religiøse begikk der handlingen som ville dømme dem selv til en definitiv forbannelse som ville resultere i ødeleggelsen av hele den jødiske nasjonen, av de romerske troppene ledet av Titus, i år 70 i vår falske romerske kalender; det samme som Dan 9:26 profeterer: « *Etter de sekstite ukene skal en salvet bli avskåret, og han skal ikke ha noen etterfølger.* **Folket til en leder som skal komme, skal ødelegge byen og helligdommen, helligheten** , og dens ende skal komme som med en flom; det er bestemt at ødeleggelsene skal vare til krigens slutt. » De overstrekede ordene er dårlig oversatt og samsvarer ikke med den originale hebraiske teksten. Begrepet « **hellighet** » refererer til de religiøse lederne, de virkelige synderne bak avvisningen av « **Messias** ». Det er beklagelig at disse oversettelsesfeilene skjuler presisjonen i de guddommelige profetiene for mennesker, fordi riktig oversatt er de guddommelige kunngjøringene identifiserbare i den fullbyrdede virkeligheten, og ting får en sann oppbyggende betydning for menneskesjeler. Jeg vil her understreke gapet på 40 år som skiller Jesu død fra ødeleggelsen av Jerusalem. For dette tallet 40 dukket ofte opp i frelsesplanen som Gud har forberedt, fordi det er symbolsk for «prøven» på tro som Gud har organisert; 40 dager og 40 netter med regn for flommen; 40 år med

ørken for 40 dager med spionasje i Kanaans land; 40 dager og netter med faste for Jesus i begynnelsen av hans tjeneste; 40 dager mellom hans oppstandelse og pinsefesten; og til slutt, 40 år mellom hans kunngjøring til kvinnene i Jerusalem om at byen deres ville bli ødelagt og datoen da handlingen ble fullført.

De to hellige rommene i helligdommen eller det hebraiske tabernaklet var atskilt av et forheng som presten bare fikk lov til å krysse i anledning av festen for «forsoningsdagen», på hebraisk «Yom Kippur». Dette forbudet hadde en profetisk forklaring fordi denne kryssingen profeterte Jesu Kristi overgang fra jorden til himmelen, hvorfra han kom i form av erkeengelen Mikael. Så enkelt var det, men det måtte forstås: det hellige sted var jorden og de jordiske prestelige ritualene, mens det «aller helligste» eller «det aller helligste» symboliserte himmelen hvor mennesker ikke kan komme inn uten å gå gjennom døden, som en generell regel, med unntak av tilfellene med Enok og Elia.

Gud hadde organisert det jødiske året på en rekke religiøse høytider som profeterte om den globale frelsesplanen. Og i henhold til dette prinsippet fornyet hvert år denne kunngjøringen av den globale frelsesplanen. Dermed fulgte de årlige feiringene av «forsoningsdagen» hverandre år etter år, så vel som feiringene av vårfesten «påske», helt til den dagen Jesus viste seg på jorden for å oppfylle, samtidig, om våren i vårt år 30, på kvelden før den offisielle påsken, de siste høytidene for den jødiske «påsken» og «forsoningsdagen». Profetien i Dan 9:24 kunngjør, nettopp, ved å la den dateres, denne siste «**soningen for synder**» som Jesus kom for å fullføre, ved å ofre seg selv som et frivillig offer. Her er hva engelen Gabriel så sa til Daniel i vers 23: «*Da du begynte å be, kom ordet ut, og jeg er kommet for å forkynne det for deg, for du er elsket. Lytt til ordet og forstå synet!*» Det Daniel burde ha vært i stand til å forstå, kan ikke også du forstå? Svaret ligger i formaningen: «**Lytt til ordet!**» og resten er bare et spørsmål om intelligens gitt eller ikke av Gud, som du, i likhet med Daniel, må være «**elsket**» for.» Gabriel sier deretter i vers 24: «*Sytti uker er fastsatt over ditt folk og din hellige by for å fullføre overtreddelsene og gjøre ende på synder, for å sone misgjerning og bringe inn evig rettferdighet, for å besegle synet og profetien og for å salve Det Aller-helligste.*» «Merk at kunngjøringen får et ultimatum som adresserer den jødiske nasjonen; dens forakt vil bli årsaken til dens ødeleggelse. Prisen Jesus betalte er så høy at du kan forstå at hans frelsestilbud ikke er gitt ubetinget. Og allerede det å være for Gud, som Daniel, «**en elsket**», gjør påstandene om frelse som presenteres av overfladiske og hyklerske mennesker latterlige og absurde. Guds program er ambisiøst og må forstås godt, for det står skrevet: «**å gjøre ende på overtreddelser og å gjøre ende på synder**.» Siden synd er gjennomgripende over hele jorden i vår tid, kan du tro at Guds plan har mislyktes, men du ville ta feil fordi den har lyktes perfekt. Det du må forstå er at denne planen bare gagnar og gagnar Guds «**elskede**», og de er faktisk ikke veldig tallrike, sjeldne i alle epoker av det jordiske livet. Men for dem, og bare for dem, har Jesus virkelig gjort slutt på arvesynden, arvet fra Adam, som rettferdiggjorde de to påfølgende dødene som er arvet som en konsekvens av denne synden: den såkalte naturlige og kjødelige døden og den som vil ramme.» opprørerne ved den siste dom etter oppstandelsen: «**den annen død**» sitert i Åp 20:14: «*Og døden og dødsriket ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død*,

ildsjøen. » Når det gjelder den individuelle praktiseringen av synd, forsvinner den gradvis inntil den forsvinner helt på grunn av kjærligheten som føles for Gud i Jesus Kristus; en « **elsket** » av Gud kan ikke lenger synde frivillig mot den Gud han elsker og ønsker å tjene trofast i Jesu Kristi navn, som dermed oppnår « **slutt på synden** » som Gud ønsker og krever i sin frelsesplan.

Budskapet som engelen Gabriel formidlet er overraskende klart og enkelt. Og det eneste sløret som forble over ordene hans, var at Gud selv skulle komme til jorden for å fullføre denne siste «forsoningsdagen». Fortsettelsen av hans kunngjøring i vers 25 vil tillate Daniel, og oss, å beregne datoen for den profeterte Messias-lederens ankomst, med de åpenbarte dataene: « **Vit derfor og forstå at fra den tid da ordet ble talt om at Jerusalem skulle gjenoppbygges, og inntil den salvede, lederen, kommer, skal det gå sju uker og sekstito uker . Gatene og grøftene skal gjenoppbygges, men i farlige tider.** »

Jeg minner deg om at Daniel aldri spurte Gud når Messias ville komme. I sin lange og lidenskapelige bønn ville han bare vite når hebreerne som ble deportert til Babylon, kunne vende tilbake til sitt nasjonale hjemland. Han gråt over Jerusalem og dets prestisjefylte og strålende hellige tempel som ble ødelagt. Mot all forventning og håp vil Gud rive ham bort fra hans jordiske syn på tingene ved å åpenbare for ham hemmeligheten bak sin frelsesplan, som er basert på den profeterte Messias' sonende død. Gjennom denne frivillige døden, som tilbyr et perfekt guddommelig og menneskelig liv til soning, vil Gud « **bringe evig rettferdighet** » som utelukkende vil kunne gagne dem han anser som « **sine elskede** ». Verbet « **bringe** » er et fantastisk bilde på Kristi komme, som kommer for å presentere seg på jorden for å tilby sitt perfekte liv, det vil si sin perfekte « **evige rettferdighet** », som et offer. Og i besittelse av evig liv gjennom sin guddommelighet, oppsto Jesus selv fra de døde, og kan siden tilby sine forløste « **elskede** » evig liv som vil tillate dem å leve evig i hans selskap, i den himmelske dimensjonen som til slutt vil være vår nåværende jord, deretter gjenfødt og herliggjort.

Ved å kunngjøre grunnlaget for den fremtidige nye pakt i Jesus Kristus for Daniel, bekrefter Gud det faktum at demonstrasjonen av den jødiske erfaringen med den gamle pakt er fullført og har endt med straffen i form av deportasjon av folket og deres ledere til Babylon. Tilbakekomsten til Israel vil ikke ha noe annet formål enn å vente på Messias' første komme i samsvar med kunngjøringen som ble presentert for Daniel, Guds profet hvis navn Jesus vil nevne.

Tidspunktet for dette komme er derfor basert på identifiseringen av den støttende datoen for de « **69 ukene** » med faktiske år som er sitert, dvs. 483 faktiske år. Svaret er gitt i Esra 7:7, og det gjelder et dekret beordret av keiser Artaxerxes jeg ^{kalte} «Langhendt», og dette dekretet er datert « **kongens syvende år** », som betegner året -458. På tidspunktet fastsatt av denne beregningen, dvs. høsten i år 26, begynte Jesus sin jordiske tjeneste etter å ha blitt døpt av Johannes. Tre år og seks måneder senere, det vil si « **midt i den profeterte ^{70.} uken** », i samsvar med kunngjøringen i Dan. 9:27, ved sin død som han led påskeaften i år 30, satte han en stopper for dyreoferritualene i den gamle pakt: « **Han skal slutte en fast pakt med mange i én uke, og i halve uken skal han opphøre med slaktoffer og matoffer . Den som ødelegger, skal gjøre de mest vederstyggelige**

~~ting, inntil ødeleggelsen og det som er bestemt, faller over den som ødelegger.»~~ Og på vingen skal være ødeleggelsens vederstyggeligheter, ja, til fullstendig ødeleggelse, og det som ble bestemt skal komme over de øde . I den originale hebraiske teksten retter omtalen « og på vingen » seg mot religiøs handling og finner sin oppfyllelse i de vederstyggelighetene som ble utført av det romersk-katolske paveregimet i løpet av de 1260 årene av dets despotiske og grusomme regjeringstid, støttet av de europeiske monarkiene, men spesielt Frankrikes, som Roma anser som sin «eldste datter».

De to rommene i det hebraiske tabernaklet var adskilt av et forheng som representerer både Jesus Kristus og synd, som «**geita** » på festen for «**forsoningsdagen** ». Det representerer synd fordi det er synd som skiller mennesket fra Gud og isolerer det på jorden. Men det representerer også Jesus Kristus fordi forhenget har to ansikter: på den «hellige» siden bærer det bildet av det jordiske, og på den «**allerhelligste** » eller «**Det aller helligste** » siden bærer det bildet av det himmelske. Og Jesus Kristus bar i sin natur og erfaring disse to egenskapene til det jordiske og det himmelske. Han presenterer seg dermed, som forhenget i helligdommen, som mellommannen som forbinder himmel og jord ved å forsone Gud med den «**elskede** » mannen, hvis synder han tilgir i navnet til Jesu Kristi fullkomne «**evige rettferdighet** ».

I Dan 9,24 sier Gabriel til Daniel: «**å besegle synet og profeten og å salve Det Aller-helligste** . » Messias blir dermed kunngjort under tittelen «**profet** ». Dette vil bli bekreftet av Jesus i hans lignelse om vingårdsmennene. Han fremstiller seg selv etter mange «**profeter** » som Gud henvendte seg til de jødiske myndighetene for å kalle dem til omvendelse. Og i den jordiske fremtoningen av sin handling er han en enkel, men stor «**profet** » som mangedobler guddommelige mirakler. «**Beseglingen av synet** » betegner anvendelsen, det vil si oppfyllelsen av synet som ble konkretisert av Jesu Kristi tjeneste. Og Det «**Aller-helligste** » som skulle «**salves** », er fortsatt ham; «**kongenes Konge og jordens herrers Herre** » i Åp 19,16: «**Han hadde et navn skrevet på sin kledning og på sin lår: Kongenes Konge og herrenes Herre.** » Anvendt på Jesus, ble denne salvelsen fullført ved kunngjøringen av hans seier, anerkjent i himmelen av Gud som Far og av hans trofaste engler. Men det er også, ifølge ritualet på «forsoningsdagen», himmelens salvelse, siden dens jordiske symbol kalt «Det aller helligste eller Det aller helligste» var å motta hans utgytte blod for å betale løsepenge for arvesynden og andre synder begått av de forløste utvalgte. Ved å gå inn i den sanne himmelen etter sin oppstandelse, brakte Jesus sin rettferdighet og ikke sitt menneskelige blod, og Satan og hans himmelske demoner var de første som led konsekvensene av denne profeterte rettferdige salvelsen. De ble definitivt utvist fra den himmelske dimensjonen som kun var reservert for Gud og hans trofaste skapninger, hans «**elskede** », ifølge Åp 12:7 til 9: «**Og det ble krig i himmelen. Mikael og hans engler kjempet mot dragen . Og dragen og hans engler kjempet, men vant ikke, og deres plass fantes ikke lenger i himmelen.» Og den store dragen ble kastet ned, den gamle slangen, som kalles djevelen og Satan, som forfører hele verden; han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham .**

Den profeterte salvelsen gjelder hovedsakelig Jesus, hvis seier over synd og død setter ham på tronen i himmelen med den berettigede tittelen « **Det helligste av helligste, kongers Konge og herrenes Herre** ». Og på jorden formidler Jerusalems tempel et siste budskap i Jesu dødsstund. Gud signaliserer at hans død er anerkjent og at forsoningen mellom ham og de forløste utvalgte er gyldiggjort: deres synd er tilgitt, noe han signaliserer ved å rive fra topp til bunn forhenget som symbolsk skiller himmelen fra jorden. Fra det øyeblikket har det jordiske tempelet fullført sin symbolske profetiske rolle. Og bekreftelsen vil bli gitt ved velsignelse fra Kirken eller forsamlingen som er bygget på Kristus og hans tolv apostler. Den nye paktens tempel er denne gangen unikt åndelig, og steinene som bygger det er menneskelige fra Jesus til de siste forløste utvalgte før slutten av tiden med kollektiv og individuell nåde.

Frelsesplanen ble symbolisert av elementene som var tilstede i dette helligdommen. Et profetisk bilde av de forløste utvalgte, men også av prinsippene som ble anvendt i Jesu Kristi himmelske prestedømme, møtte presten som gikk inn i helligdommens forgård offeralteret som åpenbarer anklagen om menneskets synd. Deretter, mens han gikk mot tabernaklet, ble han vasket og badet i vaskefatet kalt « **havet** », et bilde på døden; på den første, og på den andre, som han ikke vil bli underlagt fordi Jesus rettferdiggjorde ham. I den nye pakt er dette badet dåpen, hvor mennesket offisielt forplikter seg til Gud og bekrefter sin anmodning om status som slave som stiller seg i Guds tjeneste i Jesus Kristus. Han kan deretter gå inn i tabernaklet og finner på sin høyre side bordet med de tolv skuebrødene, et bilde av Jesu Kristi legeme symbolsk fortært i form av usyret brød i den hellige nattverdsritual. Til venstre for ham står den syvarmede lysestaken, som symboliserer Den hellige ånd og Jesu Kristi lys; tallet sju er symbolet på helliggjørelse. Midt i rommet, vendt mot det skillende forhenget, finner presten røkelsesalteret, som symboliserer den behagelige duften som bønnene til hans kjære i Jesu Kristi navn får for Gud: Jesus selv har inkarnert den første av Guds « **elskede** », foran sine forløste utvalgte.

I rommet som er forbudt for mennesker, fordi det er et symbol på himmelen, er baksiden av veggen dekket over hele bredden og høyden på 20 alen av de utstrakte vingene til to engler som møtes midt i rommet, over nådestolen, som er et alter plassert på paktens ark som inneholder de to tavlene med Guds ti bud. Englenes vinger bekrefter symbolet på himmel og religion, som gir mening til uttrykket « *under vingen* » sitert i Dan 9,27. Og hele rommets utseende plasserer, i en sentral rolle, Guds ti bud, hvis overtredelse krever at Messias dør på alteret, det vil si nådestolen, bildet av Kristi kors, for å bli tilgitt. Det er på dette alteret, ved den eneste anledningen av den årlige festen « **Yom Kippur** », at « **blodet** » fra den drepte « **geita** » måtte bringes og deponeres ved steking. Vi finner derfor i dette bildet av himmelen hele læren om frelsesplanen som ble fullført på jorden av Jesus Kristus. Ved siden av arken var det også rullen som Moses skrev etter Guds diktat, og Arons stav som hadde skudd, og det som får en spesiell betydning for meg og mine budskap i dag, en vase som inneholdt en «omer» av « **mannaen** » som Gud ga i ørkenen for å mette hebreerne.

Gud bekrefter dermed viktigheten han gir disse tingene som er plassert nær sin paktsark. « **Moseloven** » vil beholde evig verdi for jordens innbyggere. Arons

stav eller « **Arons stav** » minner oss om at Gud gir myndighet til sine profeter, og Amos 3:7 bekrefter denne viktigheten ved å si: « **For Herren, Jahve, gjør ingenting uten å åpenbare sin hemmelighet for sine tjenere, profetene .** » Når det gjelder « **mannaen** », lærer den oss vårt kontinuerlige behov for å gi oss næring med Guds ord, som forlenger eller avslutter våre sjelers liv. For hvis jordisk mat lar oss forlenge styrken til den fysiske kroppen i vårt jordiske liv, vil den åndelige maten gitt av Gud tillate oss å forlenge vår sjels liv for evig. Sammenligningen etablerer verdien som disse to typene mat fortjener, men for å verdsette valget som forlenger livet inn i evigheten, må man selvfølgelig tro på eksistensen av denne muligheten, og for det må man ha den sanne troen på at bare Gud kan velsigne og gi næring.

Det er én ting til å merke seg ved utseendet til dette hebraiske helligdommen, det er tilstedeværelsen av gull som dekker alt, veggene, stolpene, og som dekker alle elementene som er plassert i dette helligdommen. For Gud har gull ingen kommersiell eller økonomisk verdi, men grunnen til bruken er utelukkende dets uforanderlige karakter. Gud skapte dette materialet utelukkende for dette uforanderlige kriteriet for å gjøre det til symbolet på den eneste troen han aksepterer og som gleder ham. Dette er hva disse ordene fra Peters munn i 1. Peter 1:7 lærer: « **for at prøvelsen av deres tro, som er mer verdifull enn gull som forgjenges, men prøves ved ild , må finnes til lovprisning og herlighet og ære ved Jesu Kristi åpenbaring.** » Det guddommelige budskapet er klart, troen til dem han ønsker og kan frelse ved Kristi rettferdighet, må være uforanderlig og må derfor ikke for noen pris svekkes av forførelse, tvang eller andre midler som motløshet eller latskap. Gud velsigner og verdsetter kun utholdenhet og aktiv tålmodighet. I denne konstruksjonen har stolpene som danner den ytre innhegningen av forgården og det hellige stedet en «messingbase» som symboliserer jordisk synd som vil fortsette inntil Jesu Kristi strålende gjenkomst. Hans inkarnasjon var ment å komme i direkte kontakt med syndige mennesker.

På dette samme hellige stedet vises mønstre på sløret i blått og rødt; blått for den himmelske karakteren og rødt for syndens farge, som er menneske- og dyreblod. Jesaja 1:18 bekrefter dette og sier: « *Kom nå, la oss gå i rette med hverandre!* » sier YaHWÉH. « **Om deres synder er som skarlagenrød, skal de bli hvite som snø; om de er røde som karmosinrød, skal de bli som ull .** » Videre kom Jesus til jorden for å bære syndene til sine utvalgte for å sone for dem i deres sted. Og dette budskapet ble levert symbolsk da romerne kastet en rød kjortel over Kristi skuldre for å bekrefte hans tittel som jødernes konge før de plasserte en tornekrone på hodet hans som en kongelig krone. Deres grusomme hån bar med seg et svært reelt guddommelig budskap fordi han virkelig var « **jødernes konge** », og enda mer, han var « **kongenes Konge og herrenes Herre** » med mange « **kroner eller diademer** », ifølge Åp 19:12: « *Øynene hans var som en ildflamme, og på hodet hans var det mange diademer , og han hadde et navn skrevet som ingen kjente uten ham selv.* »

Helligdommen ble en snublestein for den gryende adventismen. Allerede hadde en dårlig oversettelse urettferdig gjort at den spilte en rolle i dekretet i Daniel 8:14, under konstruksjonen av de doktrinære grunnlagene for syvendedagsadventismen. Når religiøse mennesker ikke forstår dem, tar de ordene

og bildene av guddommelige visjoner bokstavelig og glemmer disse Jesu ord, sitert i Johannes 6:23: « **Det er Ånden som gir liv, kjødet gagnar ikke. De ord jeg taler til dere, de er ånd og de er liv.** » Åndelig finesse er en spesialitet ved Johannesevangeliet. Jeg har lest det mye og lyttet til det på lydopptak, så mye at dets høye åndelighet har blitt kjent for meg. Og dermed har jeg ikke falt i den bokstavelige fellen som mange troende snubler i. Så mye at da jeg kom inn i adventismen, forsto jeg umiddelbart den symbolske rollen til den hebraiske helligdommen, bygget i henhold til modellen som Gud viste, i et virtuelt bilde i en visjon konstruert for dette formålet, til Moses mens han var med Gud på Sinai-fjellet. Adventismen har vært gjennomsyret av ideen om at det finnes en helligdom i himmelen som tjente som modell for å bygge den på jorden. Men jeg er overbevist om at dette ikke er tilfelle, og at den jordiske helligdommen bare bærer et nyttig symbolsk og profetisk budskap, bare frem til Jesu Kristi strålende gjenkomst. Fordi Gud faktisk har gitt flere betydninger til denne helligdommen. Og først sammenlignet Jesus kroppen sin med et tempel, deretter lærer Paulus oss at kirken er Kristi kropp, og det er også individuelt det samme, vår kropp er også Guds tempel hvor Gud, i Jesus Kristus, kommer for å bo i oss. Vi finner dermed prosjektet profetert av Gud i 2. Mos 25,8 hvor han sa til Moses: « **De skal lage en helligdom for meg, og jeg vil bo blant dem . Dere skal lage tabernaklet og alle dens redskaper etter det mønsteret jeg vil vise dere.** » Helligdommen i den gamle pakt profeterte bare Guds plan om å bo i hans utvalgte sjeler. I denne gamle pakt ble ikke hebreerne utvalgt, og det er derfor de, som vanlige og opprørske menn, ikke kunne tåle at Gud levde blant dem og ønsket å erstatte ham med en konge som de hedenske folkeslagene på sin tid. Så snart de religiøse menneskene er organisert i et fellesskap, er fiasko garantert , fordi den jødiske pakt og de kristne paktene alle har mislyktes, suksessivt, kollektivt, fordi Guds plan bare kan lykkes **individuelt** . Og slik har det vært gjennom de 6000 årene han har valgt ut de jordiske utvalgte, og i 1 Kor 11:17 vitner apostelen Paulus om dette allerede i sin tid: « *Når jeg gir denne advarselen, roser jeg dere ikke for at dere kommer sammen, ikke til det bedre, men til det verre .* »

Helligdommens rolle var derfor å iscenesette Guds frelsesplan, og de mange elementene som utgjør den har ingen annen hensikt enn å åpenbare for oss de tingene Gud gir avgjørende betydning. Å oppdage hemmelighetene som angår denne helligdommen innebærer derfor å øke vår kunnskap om den sanne Skapergud, fullkommen i kjærlighet og rettferdighet, og å oppdage standarden for hans dom, for hver levet tidsalder.

For øyeblikkets midlertidige behov ga Gud i 1844 en visjon av Jesus som tjenestegjorde som yppersteprest i et angivelig himmelsk helligdom til tre adventister. Jesus brukte ganske enkelt dette bildet for å rette budskapet til de velsignede adventistene som fordømte tilbakekomsten av syndens praksis i den kristne kirke. Bildet som ble gitt, det som var knyttet til «forsoningsdagen», antydte at det troløse folket hadde gjenopprettet syndernes situasjon slik den var før hans sonende død. Ved å vende tilbake til synd i 313 hadde den kristne religionen forrådt den nye paktens pakt, og ut fra den gitte visjonen burde adventistene ha forstått at Jesus nektet sin nåde til kristne som praktiserte syndene som var arvet fra den romerske pavekirken. På den tiden fikk den **falske**

oversettelsen av Daniel 8:14, « **helligdommen skal renses** », **sin fulle betydning, fordi det åndelige «helligdommen** », som samlet betegner Kristi kirke, skulle « **renses** » ved at romerske synder ble forlatt. Senere, rundt 1991, ledet Gud meg til å gi dette verset fra Daniel 8:14 sin korrekte oversettelse: « **hellighet skal bli rettferdiggjort** .» Denne tvilen på « **hellighet** » gjaldt nettopp den falske « **helligheten** » til den offisielle adventistkirken på den tiden. Etter å ha fått meg til å kunngjøre sin gjenkomst i 1994, fant ikke Jesus i 1991 den troen som adventistene i 1843 og 1844 viste da de mottok den samme kunngjøringen; følgelig kastet han opp denne uverdige « **helligheten** » etter datoen 1994 og nektet den sin « **rettferdighet** ». Og fra begynnelsen av 1995, som et tegn på bekreftelse av denne avvisningen, gikk den offisielle adventismen inn i den protestantiske alliansen som hedrer den romerske hviledagen: søndagen på den sanne første dagen ifølge Gud.

I en tid hvor utviklingen av datamaskiner og elektronikk lar mennesket bygge aktive roboter, kan vi mer enn noen gang innse hvordan hans skapelse av mennesket åpenbarer den levende Guds enorme herlighet. For hvis mennesket tildeler og «programmerer» oppgaver som skal utføres for robotene sine, gjorde Gud like mye før ham ved å skape ham, med den enorme forskjellen at han ga sin skapning et fritt og uavhengig liv, i stand til å bestemme sine valg og som sådan måtte ta alle konsekvensene.

Hele helligdommen var faktisk bildet av den perfekte menneskelige skapningen skapt i Guds bilde, slik den bare eksisterte to ganger, den første i den første rene og uskyldige Adam, og den andre, i den andre Adam, i Jesu Kristi fullkomne renhet. «Helligdommen» var bildet av «programmet» som Gud hadde for mennesket, der hans Ånd kunne og til slutt ville bo. Det hellige sted var bildet av menneskekroppen, og «det aller helligste eller Det helligste» symboliserte dette guddommelige samlivet som tok slutt på grunn av menneskets synd. Som et resultat falt det ugjennomtrengelige sløret fra himmelen og skilte mennesket fra Gud, slik som de to rommene i helligdommen. Ved å sone for sine utvalgte synd tilbød Jesus dem derfor fordelene av sin « **evige rettferdighet** »; noe Gud bekreftet ved å rive opp forhenget i tempelet, og dermed sette en stopper for denne separasjonen mellom ham og hans forløste, kalte og utvalgte skapning, der han vil gjenopprette Jesu Kristi bilde, det vil si Guds bilde. Og på dette stadiet når frelsesplanen som Gud har utarbeidet sitt mål og blir fullkomment fullført ved å tilby Gud og hans forløste en fullkommen lykke som er muliggjort, og som vil fortsette evig, fra begynnelsen av det syvende årtusen som kommer våren 2030.

Hvis kroppen vår er Guds helligdom, er denne kroppen av den høyeste hellighet. Og vi kan dermed bedre forstå at vi er pålagt å ære denne kroppen, å respektere den for ikke å skade den. Dette budskapet ble tydelig forstått og uttrykt av Paulus i 1 Kor 6,19: « **Vet dere ikke at kroppen deres er et tempel for Den hellige ånd, som er i dere, og som dere har fått fra Gud, og at dere ikke tilhører dere selv?** » Valget av mat er derfor ikke uskyldig, for kroppen vår er laget av det vi spiser, og det er det samme med vår ånds mat, hvis livsviktige behov er Guds ord og hans lære, eller «brødet» eller «mannaen» i vår eksistens.

Disse sannhetene har blitt tydelig demonstrert og forklart, og hvis noen ønsker å utfordre dem, kan de gjøre det, men det vil skje på egen bekostning, for til syvende og sist vil de bli konfrontert med Skaperguden selv, som vil motbevise dem og fordømme dem. De vil da bare kunne angre, for sent, på å ha vært så uforsiktige, uforsiktige eller arrogante.

Harde sannheter å høre, men gode å lytte til

Som Guds tjener i Jesus Kristus deler jeg med ham krigen som motsetter ham den jordiske humanistiske tankegangen. Derfor, bevæpnet med hans rettferdighets brynje, troens skjold, frelsens hjelm og hans sannhets belte, tar jeg opp hans Hellige Ånds sverd for å bekjempe og fordømme den løgn og urettferdighet som fundamentalt kjennetegner det jordiske menneskesamfunnet.

Men før vi diskuterer de ulike aspektene ved menneskelig urettferdighet, la oss vende oppmerksomheten mot den unike modellen for perfekt rettferdighet som Gud representerer, og som han kom for å legemliggjøre i Jesus Kristus midt i den syndige menneskeheten. La oss vende tilbake til begynnelsen av alle hans skapninger av frihet vis-à-vis. Gud gir total frihet til alle skapningene han vil skape. Hvorfor handler han slik? Fordi han tørster etter kjærlighet og ønsker å føle kjærligheten som fritt gis av sine skapninger. Akk, dette fantastiske prosjektet vil bringe en uunngåelig ulempe: i sin frihet kan skapningen heller ikke elske Gud og gjøre opprør mot ham. Gud vet dette, men hans ønske om kjærlighet er sterkere enn problemene med opprør. Uansett vil han til slutt bare la leve evig de skapningene som har vist seg verdige til det. Imidlertid kan ødeleggelsen av opprørske liv tilskrives ham som en urettferdig handling, siden han selv har gitt sine skapninger friheten til å gjøre opprør mot ham. Å ødelegge dem systematisk ville være mulig, men han ville da oppføre seg som en tyrann, akkurat som menneskeheten senere ville produsere dem i stort antall. Og her ligger kjernen i problemet som Gud må løse og angre. Dette problemet ligger i hans karakter og natur, perfekt rettferdig og kjærlig, fordi han er så perfekt begge deler at det er umulig for ham å begå en handling som han selv kunne anse som urettferdig. Faktisk, for å være enda tydeligere, la oss si at Gud ikke kan kreve noe av sine skapninger som han ikke krever av seg selv. Derfor vil han planlegge å gå inn i normen for menneskelivet, for å bevise at han bare krever av sine utvalgte det han selv har vist seg i stand til, under de samme forholdene i menneskelivet. Og for den store skaperguden er dette en permanent, evig regel og lov, i likhet med hans eksistens. Gjennom hele Bibelen minner Gud om sitt krav om rettferdighet, men denne normen er så perfekt og høy at mennesker ikke kan definere den slik den er. Det er ikke uten grunn at Gud i sine saligprisninger, i Jesus Kristus, sa: « **Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet, for de skal bli mette** .» Regimene som er dannet på jorden, uansett hvor forskjellige og motstridende de måtte være, er ute av stand til å svare for å tilfredsstille denne perfekte « **sulten og tørsten etter rettferdighet** ». **Hvem kan oppleve denne « sulten og tørsten » etter sann « rettferdighet »?** De utvalgte, de elskede, de som bringer til sin Skaper den kjærligheten han kom for å vinne og fortjener ved å ofre sitt liv, knust og korsfestet for å sone for deres synder. Og her igjen, i denne demonstrasjonen av total selvfornektelse, foregriper Gud sin skapning og vitner om styrken og kraften i sin kjærlighet til henne, slik at han igjen har rett til å kreve gjensidighet fra henne. I sin lære setter Jesus seg alltid foran, først, fordi han krever at hans utvalgte viser seg i stand til å handle slik han gjorde for dem. Den store sorteringen som Gud utfører i Jesu Kristi navn, kan bare velge vesener som elsker og fullt ut deler hans sans for perfekt rettferdighet. Og jeg gjentar, hans sans for

rettferdighet er så total at han ikke kan tillate seg å handle urettferdig. Det er ved denne forskjellen han skiller seg fra sine opprørske himmelske og jordiske skapninger, ved å inkarnere sin perfekte natur i mennesket Jesus, i hvem han åpenbarer all sin moralske skjønnhet. Gud er så perfekt kjærlighet og rettferdighet at hans styresett bare kan bygges på ideen om deling og perfekt deling. Det er derfor en sann demonstrasjon av det evige himmelske idealet som Jesus kom for å demonstrere ved å gjøre seg selv til sine tjeneres tjener. Og her igjen, i denne konkrete og synlige handlingen, skilte han seg fra de falske tjenerne som hevdet å tjene ham og følge ham. Hele lærdommen Jesus ønsket å gi sine utvalgte, slik at de skulle kjenne og forstå den livsstandarden han foreslår for dem, finnes i hans ord sitert i Johannes 13:13–17: « *Dere kaller meg Mester og Herre, og dere sier det med rette, for det er jeg. Når jeg da, deres Herre og Mester, har vasket deres føtter, er også dere skyldige å vaske hverandres føtter. **For jeg har gitt dere et eksempel, for at dere skal gjøre slik jeg har gjort mot dere** . Sannelig, sannelig sier jeg dere: En tjener er ikke større enn sin herre, og en apostel er ikke større enn den som har sendt ham. Når dere vet dette, er dere lykkelige, hvis dere gjør det.* » Og emnet for min studie bekreftes fullstendig av denne setningen som Jesus sa: « **For jeg har gitt dere et eksempel, for at dere skal gjøre slik jeg har gjort mot dere** . » Eksemplet Jesus gir alle som leser hans ord, er et forbilde på perfekt ydmykhet, som mennesket fortsatt har store vanskeligheter med å forstå fordi nivået hans er så høyt. Dette er vanskelig for et menneske å forstå, men så mektig og strålende som han er, har ikke Gud et snev av stolthet i ham. Han er stolt av å være den han er, fordi denne stoltheten er legitim, rettferdig og fortjent, men denne stoltheten når ikke nivået av arroganse. I Jesus viste Gud at han ikke føler behov for å opphøye seg over andre, fordi hans glede ligger i å dele og i sann likestilling. Opplevelsen av fotvaskingen er et perfekt eksempel på den fornedrelsen han viste seg i stand til. Og den som viser seg i stand til å handle som ham uten å føle det minste ubehag eller motvilje, skal bevise at han deler det nivået av ydmykhet som Gud krever for den utvalgte som må dele hans evighet. Han vil i det evige celestiale riket i Jesus og hans andre utvalgte finne den ideelle ledsageren som vil tillate et evig kollektivt liv uten skyer, uten problemer, uten tvist. Lærdommen om denne fotvaskingen er, som Jesus spesifiserer, bare et eksempel; noe som betyr at denne ydmykheten ikke må begrenses til denne religiøse seremonien, men at den må representere et kriterium for permanent og konstant karakter av hele den utvalgte liv. Guds krav om denne perfekte ydmykheten letter hans utvelgelse, fordi sjeldne, ekstremt sjeldne, er de himmelske og jordiske vesener som manifesterer denne mangelen på stolthet og dette høye nivået av ydmykhet. Og det er heldig at Gud ikke lar seg lure av den falske påskuddet av menneskelig atferd i religiøse ritualer. For disse ritualene tjener som masker bak hvilke det mest perfekte hykleri hersker. Men heldigvis kan ikke Gud bli lurt av noen, og hans dom basert på kunnskap om menneskelig tanke sikrer et perfekt rettferdig og vellykket utvelgelse.

For å oppsummere det som nettopp er sagt, la oss beholde ideen om at i motsetning til sin skapning, som kan være urettferdig, kan ikke Gud, siden han i sin natur er, være perfekt rettferdig og kjærlig. Kunne han være rettferdig uten å være kjærlighet? Nei. Kunne han være kjærlighet uten å være rettferdig? Ikke

mer. Dermed kan man si at hans kjærlighet er rettferdighet og hans rettferdighet er hans kjærlighet. Men å sammenligne kjærlighet med rettferdighet gir denne kjærligheten en helt annen standard enn den menneskeheten gir den. For mennesker føles kjærlighet som en følelse. Ville det være annerledes for Gud? Jeg tror ikke det, fordi følelse er en guddommelig skapelse som Gud kan oppleve selv, siden han søker denne behagelige følelsen for seg selv og sin "elskede" som han gir liv til. Følelsen er derfor legitim, men ifølge Gud har den denne legitimiteten bare i sin overensstemmelse med perfekt rettferdighet. Og det er her problemet med menneskeheten og englene som er avskåret fra Gud oppstår, atskilt fra hverandre av synd, av den opprørske, konkurrerende og foraktelige holdningen.

I vår menneskelighet snakker vi mye om kjærlighet, vi synger om den, vi filmer den, og vi opphøyer den, i vers eller prosa. Men i kjærlighetens navn dreper vi også, vi ødelegger liv. Og Gud selv vil ende opp med å overgi de opprørske himmelske og jordiske livene til den « *annen død* » av kjærlighet til sine utvalgte. Hvordan kunne han tilby dem et evig liv i lykke uten denne totale og definitive elimineringen av ondskap? Denne lykken ville være umulig, men Guds plan vil bli oppfylt. Han vil gi sine utvalgte den lovede lykken til prisen av å ødelegge enhver opprørsk, utakknemlig og ond ånd.

På jorden sublimerer mennesker den greske «eros»-kjærligheten, denne kjødelige kjærligheten, som fører mannlige og kvinnelige mennesker til å pare seg. I teorien burde en følelse av delt kjærlighet være årsaken til disse paringene, men oftest er følelsen bare en forbigående lidenskap inspirert av demoner, som utnytter deres usynlighet og vantroen til sine menneskelige ofre for å få dem til å oppleve sensasjoner som de fremkaller i dem. Oftest uvitende om disse demonenes eksistens, er parene som dannes helt avhengige av disse demonenes vilje, som kan la dem leve mer eller mindre lenge i en delt lidenskapelig følelse, og deretter inspirere dem til en dyp avsky for hverandre. Som et resultat øker antallet skilsmisser, og de bedratte og lurte menneskene distanserer seg fra ekteskapets forpliktelse. Vi kan allerede forstå at denne modellen for livet som par ikke samsvarer med standarden for den ideelle modellen som Gud ønsket å gi den. Og med rette, fordi modellen bare gjelder kjærligheten som deles mellom Kristus og hans kirke, hans forsamling av de utvalgte som er forløst ved hans blod. Modellen for det jordiske menneskeparet var på forhånd dømt til å mislykkes, på grunn av karakterfeilene til den ene eller den andre, eller til og med til de to menneskene som var bundet sammen. Dermed var modellen, «Adam og Eva», dømt til å mislykkes, mens modellen for den nye Adam, «Kristus og hans utvalgte», ville bli sublimert for all evighet.

En god grunn til å se menneskelige par mislykkes er deres mangel på rettferdighetssans. En virkelig kalt person som er bestemt til guddommelig utvelgelse, har ikke råd til å være utro mot sin kone, og omvendt kan den typiske kona til den utvalgte ikke være utro mot sin mann. For en utvalgt er bedrag en djevelsk handling som er fullstendig fordømt av ham og av Gud. Men for normale mennesker er bedrag legitimt, siden de bare følger valgene de føler i sine sjeler. Det samme gjelder seksuell avvikelse, som er opprinnelsen til LHBT-revolusjonene og andre mentale og moralske perversjoner. Alt mennesker føler eller opplever er legitimert av den vitenskapelige resonnementet til menn og

kvinne som råder i denne saken. Bibelen fordømmer tydelig disse tingene, men uansett blir den enten ignorert eller foraktet, selv av de som leser den. Så, som får som følger etter, ender menneskemassene, motvillig et øyeblikk, opp med å akseptere og legitimere det som er uakseptabelt, avskyelig, skandaløst og avskyelig for Gud og hans utvalgte.

Ved å trække på ren guddommelig kjærlighet opphøyer menneskeheten humanistisk kjærlighet. Og allerede nå må jeg fordømme den ugudelige naturen til dette humanistiske begrepet som dominerer menneskehetens sinn i dag. Hva er humanisme? Det er det motsatte, det absolutte motsatte av deisme, som anerkjenner Skaperguden som konge over universene skapt av ham, et tankeprinsipp som jeg tilslutter meg og som jeg arbeider åndelig for. Dets motsetning er derfor humanisme, som gjør mennesket til målet og middelet som rettferdiggjør livets eksistens. I denne visjonen av ting har Gud ingen plass. Han blir fullstendig ignorert. Og denne situasjonen lar oss bedre forstå hvorfor Gud valgte å forbli usynlig. Fordi synlig, ville menneskeheten ha blitt tvunget til å adlyde Gud, ikke av kjærlighet, men fordi den ikke var i stand til å handle annerledes. Takk være denne usynligheten favoriserer Gud dermed den frihetsdrepende friheten som fører menneskeheten til å gå stadig videre i sine utskeielser og vederstyggeligheter. Denne usynligheten var derfor nødvendig for å rettferdiggjøre hans sortering av skapte sjeler. I Åp 20:12-13 minner Gud om denne skremmende fasen av sitt prosjekt, den siste dom: « *Og jeg så de døde, små og store, stå foran tronen. Og bøkene ble åpnet. Og en annen bok ble åpnet, som er livets bok. **Og de døde ble dømt etter sine gjerninger**, etter det som var skrevet i bøkene. Havet ga fra seg de døde som var i det, og døden og dødsriket ga fra seg de døde som var i dem. **Og hver enkelt ble dømt etter sine gjerninger**. » Disse « **gjerningene** » vil ha blitt manifestert, konkret og offentlig, på grunn av hans valg om å forbli usynlig, og det er i henhold til deres standard at Gud i sin sortering dømte forfatterne deres verdige den « **annen død** » i denne siste dommen. Det er bare denne usynligheten som har favorisert frihetens overdrivelser, og vi kan dermed forstå hvor mye dette valget åpenbarer Guds visdom som dermed kan forvirre sine himmelske og jordiske fiender, fordømme dem og ødelegge dem, til slutt, i all perfekt rettferdighet, anerkjent og godkjent av alle hans trofaste engler og hans utvalgte forløst likt på grunn av deres troskap. For det er godt å minne den lettsindige og utro verden om at Gud spesielt velsigner perfekt troskap og fordømmer utroskap, slik det fremgår av dette verset i Mal 2:14: « *Og du sier: Hvorfor? ... Fordi Herren har vært vitne mellom deg og din ungdoms hustru, **som du har vært troløs mot**, enda hun er din likesinnede og din pakts hustru.* »*

I sin falske kjærlighet setter humanismen verdien av menneskeliv over alt annet. Men jeg vil påpeke at denne humanismen ble dannet og nådde sin nåværende form etter 78 år med fred for vesteuropeisk territorium, det vil si siden delingen av Jalta i 1945, oppnådd på Krim, hovedmålet som ukrainerne og russerne som kjemper om det, hevder; og dette på bekostning av svært mange dødsfall på begge sider. Vi kan dermed forstå den langsomme utviklingen av denne krigen som på lang sikt har til hensikt å ødelegge vesteuropeiske nasjoner og andre mektige hedenske nasjoner på jorden. Det er humanistisk tankegang som, i den tro at den har nådd en irreversibel utvikling, har ført til at våre vestlige

ledere har grepet inn bak USA, for å bevæpne Ukrainas krigere. De er ikke klar over at de dermed har forpliktet seg til sin skjebne og vil måtte lide den russiske leirens og dens muslimske alliertes vrede.

I en fortjent blindhet ble det tatt skadelige og ødeleggende avgjørelser i Frankrike av humanitære årsaker, slik som krigen mot lederen Gaddafi, som dominerte Libya. Frankrike kjempet mot ham for å beskytte livene til befolkningen i Øst-Libya, som i stor grad allerede var vunnet over av den islamistiske saken til Daesh-gruppen. Den libyske lederen ønsket å ødelegge og utslette dem, franskmennene hindret ham i å handle og befant seg deretter i kamp mot denne islamistiske bevegelsen i Mali. Alle kan påpeke hvor latterlig situasjonen er for Frankrike og dets politiske ledere, som dermed har demonstrert sin mangel på innsikt og regjeringsmessig sammenheng. Men den guddommelige forbannelsen over landet Frankrike og dets NATO-allierte har dermed blitt synlig eller påviselig. Frankrike, som Gud har rettet sin krig mot siden sin første konge Klodvig I' vil måtte drikke til bunnfallet, begeret med sin vredes vin som han har forberedt for det. Dets fiender, som vokser i antall dag for dag, vil dominere det inntil de ødelegger det og dets europeiske partnere.

Humanisme beskytter menneskeliv som skader det. For verdien som gis til menneskeliv er så høy at den forbyr den dødelige henrettelsen som er autorisert og anbefalt av Gud, som sa i 5 Mos 24,7: « *Hvis en mann blir tatt i å stjele en av sine brødre, et av Israels barn, eller gjøre ham til slave eller selge ham, **skal den tyven bli drept. Slik skal dere utrydde det onde fra deres midte** .* » Og vær sikker på at Gud fortsatt i 2023 beordrer den samme dødelige straffen for denne handlingen, fordi han « **ikke forandrer seg** », slik han bekrefter i Mal 3,6: «*For jeg er JaHWéH, **jeg forandrer meg ikke** , og dere, Jakobs barn, er ikke fortæret .*» «Konsekvensen av å beskytte liv, mordere og tyver er en overflod av ondskap som multipliserer seg i en slik grad at fengslene er fylt og ikke lenger kan romme gjengangerne som burde ha kommet inn i dem. Menneskesamfunnet blir gradvis overtatt av en kreftsvulst som sakte, progressivt, men sikkert fortærer den. Og denne tvilen på den rettslige dødsdommen skyldes denne humanistiske tanken som forbyr å ta livet av et menneske, selv den verste av mordere.»

I sin visdom innstiftet Gud dødsstraff, ikke på grunn av ondskap, men på grunn av nødvendighet; dette i samme logikk som får en kirurg til å kutte av et lem som er rammet av koldbrann. Nøkkelen til denne nødvendigheten ligger i målet som forfølges og søkes i dette guddommelige uttrykket: « **Dere skal dermed fjerne det onde fra dere** . » For enda mer enn det gode, som er altfor sjeldent, utvikler og utvikler det onde seg, inntil det fullstendig dominerer det menneskelige samfunn. Men avhengig av valgene som tas, kan ikke menneskeheten unnsnippe sin endelige skjebne som Gud presenterer for de utvalgte i sin leir som bevis på at hans dom mot denne modellen var fullstendig berettiget. Det er for å tilby denne demonstrasjonen til sin leir, arvinger til evig liv, at Gud skapte jorden og dens innbyggere. Alt skjer derfor i samsvar med hans program, de « *elskede* » utvalgte og de onde, falne opprørerne bærer fruktene av sine forskjellige naturer.

Den store skaperguden viser en karakterfullkommenhet som verken inkluderer svakhet eller overdreven styrke. Han lar seg ikke påvirke av følelsene

sine, og kjenner bare nødvendighetsprinsippet. Det er i denne forbindelse humanismen går utover guddommelige handlinger når den avviser og forkaster prinsippet om å dømme det skyldige mennesket som fortjener det til døden. Den onde ser sin straff omgjort til en fengselsstraff som han vil bli løslatt fra før slutten av den tildelte tiden på grunn av god oppførsel. Vel vitende om at den onde er drevet til handling av demoniske ånder, vil disse demonene miste muligheten til å tjene på den onde som er ekskludert fra samfunnet og derfor forhindret fra å skade det. I løpet av tiden han er i varetekt, vil de derfor ta seg av et annet offer, og vil gjenoppta sine skadelige handlinger med den første onde så snart han er løslatt fra fengselet. Intensivering av ondskap er derfor den direkte konsekvensen av menneskelig vantro, som forblir ute av stand til å motstå demonene hvis eksistens den ignorerer eller nekter å tro på. De eldre dør og forsvinner, men syndige barn blir født for å erstatte dem. Født i Vesten, inn i et samfunn som er pervertet og omvendt til ondskap, vil barn gjøre det verre enn foreldrene og besteforeldrene sine, i en slik grad at deres religiøse omvendelse til guddommelige standarder vil bli umulig. For Gud vil tiden da komme for å avslutte tilbudet om sin nåde.

Etter flommens kollektive død utgjør kanaanittenes død et eksempel på et massebord utført for å beskytte det hebraiske folket som bosatte seg i Kanaans land, for å gjøre det til sin nasjonale jord. Og i dette folkemordet oppfylte Gud den siste forbannelsen som rammet Kanaan, sønn av Ham, sønn av Noah, som hånet sin far, som, beruset av sin vinhøst, viste seg naken midt i teltet sitt. Gud utnyttet denne feilen til Ham til å profetere over Kanaan om ødeleggelsen av hans etterkommere, noe som var nødvendig for å gi landet deres til sitt folk Israel. Mer enn noe menneske som fortsatt lever, kjenner og verdsetter Gud sine skapningers liv, men på sitt nivå er det bare evig liv som er viktig. Og de skapningene som ikke deler hans livsstandarder, mister all verdi i hans øyne. For å bevare sitt Israel måtte de avgudsdyrkende kanaanittene tvingende forsvinne. I sin skapelse er Gud som « **løven** », som dreper bare for å mate seg selv. I motsetning til dette, i likhet med djevelen og opprøreren, dreper « **tigeren** » for gleden av å drepe, i tillegg til sitt behov for mat. Og « **katten** » i hjemmene våre gjør det samme med den fangede musen.

I likhet med kanaaneernes avgudsdyrkelse fører konseptet om humanistisk kjærlighet til at hele familier opphøyer kjærligheten til familiemedlemmer over den kjærligheten som skyldes Gud. I denne menneskelige massen ignorerer kristne familier, eller de som hevder å være det, ordrene og advarslene som Jesus Kristus rettet til kandidatene til himmelsk evighet. Likevel erklærte Jesus i Matteus 10:37-38: « **Den som elsker far eller mor mer enn meg, er meg ikke verdig, og den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verdig . Den som ikke tar sitt kors opp og følger meg, er meg ikke verdig .** » Her er to vers til som letter den menneskelige sorteringen som Gud utfører. Men man kan si, er det ikke normalt at en far eller mor elsker barna sine? Javisst! Denne reaksjonen er normal, men det er ikke denne normaliteten Jesus kritiserer i dette verset. Det han kritiserer er en inversering av verdiene av kjærligheten som skyldes barn og den som skyldes Gud. For hedningen elsker barna sine like mye som den utvalgte kan. Men den virkelig utvalgte, som Gud anser som sin « **elskede** », har forstått at

i denne kjærlighetskonkurransen har Gud prioritet. Og dette er fordi alt som lever skylder ham sin eksistens, og at synet på alt liv legitimerer dets prioritet. Den som elsker sitt barn mer enn Gud, gir ikke lenger Gud den prioriteten han fortjener, og hans oppførsel er lik den vantro hedningens. Ved å skape det jordiske livet satte Gud i gang en livsskappingsprosess som han baserte på den seksuelle paringen mellom menneskelige skapninger. Men barnet som blir født kommer først for Gud, siden det får sjansen og muligheten til å bli en av sine utvalgte, hans evighets ledsagere. Livet tilhører først og fremst Gud, og vi skylder, utelukkende hans kjærlighet, hans godhet og hans tålmodighet, det frie livet som han har latt utvikle seg ved siden av, men utenfor ham. Og det er fordi han respekterer det menneskelige valget om å leve uten ham at menneskeheten har overlevd til i dag. Enhver som ikke deler dette synspunktet, har ingen kunnskap om Gud, heller ikke om hans plan, heller ikke om hans program, og enda mindre om hans skjulte tanke.

Den menneskelige skapningen som elsker barnet sitt mer enn Gud vet ikke hva kjærlighet betyr. Når Gud elsker, er det for å tilby det beste, mens når skapningen elsker på en humanistisk måte, tilbyr den det verste. Fordi for å opprettholde minimum av respekt og hengivenhet som barnet kan gi dem og gjengjelde, er humanistiske foreldre klare til å overse innfallene til barna sine, som gradvis blir deres dominerende herrer. I Dan 11:39 fordømmer Gud prinsippet som det romerske paveregimet skulle lykkes med å gjøre seg æret av menneskemassene og de europeiske monarkene etter: « *Det er med den fremmede guden han skal handle mot de befestede stedene; og han skal fylle med ære dem som anerkjenner ham, han skal la dem herske over mange, han skal dele ut land til dem som belønning .»* I dette eksemplet finner vi humanistiske foreldres tilnærming som er klare til å gjøre hva som helst for å få barnas oppmerksomhet, fordi også de tyr til gaver, for å oppnå, om ikke respekt, så i det minste et øyeblikks blikk av anerkjennelse som vil bli etterfulgt av vitnesbyrd om utakknemlighet som vil gjøre alle deres forsøk forgjeves. Og årsaken til denne fiaskoen, og til lidelsen som er påført disse uheldige foreldrene, ligger i deres syn på livet. Ved å analysere det under prismet av guddommelig rett, ville de kanskje ikke ha fått fra barna sine den kjærligheten og lydigheten som fortjener dem, men de ville ha spart seg selv for et smertefullt falskt håp om dem, og de ville bli holdt ansvarlige av Gud for tapet av sine opprørske barns sjel. Men hvis de har gjort det motsatte, vil de bære skylden for den forakten de viste for Gud, og for tapet av sjelen til det opprørske barnet som de ikke visste hvordan, eller ønsket, å få til å adlyde deres vilje og den levende Guds. Disse foreldrenes reaksjoner skyldes direkte innflytelsen fra humanistisk tankegang, som i Frankrike våget å forby fysisk avstraffelse, i et ønske om å være klokere og mer kjærlig enn Gud, som inspirerte kong Salomo med denne kloke forordningen sitert i Ordsp 23:13-14: « **Hold ikke tilbake tukt fra barnet; selv om du slår ham med riset, skal han ikke dø.** » « **Ved å slå ham med riset, befri du hans sjel fra graven .»** Og hva er hensikten med denne guddommelige instruksjonen? Å lære ham å adlyde, så langt det er mulig, for å bli lydig mot Gud selv, som vil frelse « *hans sjel* » fra den « *annen død* ». Kjenner mennesket livet bedre enn sin Skaper som gir dette spesielt opplyste og erfarne rådet? Nei, selvfølgelig ikke, men det er nødvendig at han,

forbannet av Gud, selv konstruerer årsakene til sin langsomme, men sikre, evolusjon som fører ham til hans ødeleggelse. Jeg minner deg om at «ve» hersker når «tiden» for «ondskapens» herredømme er kommet. For å oppnå dette endelige resultatet skulle det opprørsk barnet ikke lenger «trent» opp, for å bli mer og mer opprørsk og gjøre ondt inntil sin ødeleggelse. Og den nåværende situasjonen bekrefter bare disse ordene som ble profetert av det « **trofaste vitnet** » ved navn Paulus, i sitt brev adressert til sin unge følgesvenn ved navn Timoteus, nemlig i 2. Tim 3:1 til 7: « *Vit også dette at det skal komme farlige tider i de siste dager . » **For menneskene** skal være egenkjærlige, pengekjære, skryte, stolte, spottere, **ulydige mot foreldre** , utakknemlige, vanhellige, ukjærlige, uforsonlige, baktalere, uten selvkontroll, voldsomme, foraktere for det gode, forrædere, egenrådige, hovmodige, elsker nytelser mer enn elsker Gud, de har en ytre form for gudsfrykt, men fornekter dens kraft. **Vend dere bort fra slike** . For blant dem er det noen som sniker seg inn i husene og fører til fange dumme kvinner som er tynget av synder, ført bort av alle slags lyster, alltid lærer og aldri i stand til å komme til erkjennelse av sannheten. » Hvis jeg ikke leste disse tingene i Bibelen min, kunne jeg tro at de var skrevet i vår tid, men nei, det var Paulus som forkynnte disse tingene ved Guds Ånd, nesten 2000 år før vår nåværende tid. Var disse forferdelige fruktene allerede synlige i hans tid? Det er mulig, men i mindre grad enn i vår siste tid. Jeg husker at uten henvisning til tid, trodde Paulus og de andre apostlene at verdens ende var svært nær, og de trodde at Johannes ville være vitne til Kristi gjenkomst basert på Jesu ord som hadde sagt, ifølge Matt. 6:28: « **Sannelig sier jeg dere: Noen av dem som står her, skal ikke smake døden før de ser Menneskesønnen komme i sitt rike** . » Faktisk var det bare Johannes som så den strålende dagen for Kristi gjenkomst i synet av apokalypsen som Gud ga ham i selve Jesu Kristi navn. Men seks dager etter denne uttalelsen ga Jesus mening til ordene sine ved å bli « **forvandlet** » på fjellet, i nærvær av tre apostler, « **Peter, Jakob og hans bror Johannes** », ifølge Matt. 17:1–3: « **Seks dager senere tok Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes, broren hans** , og ledet dem opp på et høyt fjell, der de var alene. **Han ble forvandlet foran dem** , og **ansiktet hans skinte som solen** , og klærne hans ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elia viste seg for dem og talte med ham. » Sammenlign dette uttrykket, som er understreket med **fet skrift**, angående « **ansiktet hans** », med det i Åp 1:16: « **I sin høyre hånd hadde han sju stjerner. Og ut av hans munn gikk et skarpt, tveegget sverd, og hans ansikt var som solen som skinner i sin kraft** . » Den uopplyste bibelleser er langt fra å forstå den forferdelige trusselen som denne sammenligningen av Kristi « **ansikt** » med « **solen som skinner i sin kraft** » utgjør. Ved sin gjenkomst retter Jesus seg mot de uvitende tilbederne av den hedenske «soldagen», den pavelige «søndagen» som djevelen bruker for å gjøre Gud sint. Han har lyktes i å gjøre ham sint, og hans endelige vrede vil være ødeleggende.*

Humanismen anerkjenner og stoler bare på mennesket, hvis utvalgte kjenner skjørheten, ustabiliteten og svakheten. I motsetning til skaperguden som kontrollerer alt, kontrollerer mennesker ingenting, men lider bare konsekvensene av sine dårlige avgjørelser, handlinger eller reaksjoner. Stilt overfor bevisene på global oppvarming på grunn av en intensivering av solens aktivitet, som Gud alene kan ha forårsaket, er humanismen derfor bare i stand til å tilskrive

menneskelig aktivitet ansvaret for den observerte varmen. Dette resulterer i panikkreaksjoner fra miljøorganisasjoner som presser myndighetene til å oppnå endringer som tar sikte på å redusere utslippet av karbondioksid fra kjøretøy som bruker petroleumsdrivstoff. Under dette presset ser elbilen ut til å være løsningen, bortsett fra at konstruksjonen produserer mer skadelige gasser enn biler utstyrt med forbrenningsmotorer, bensin eller diesel. Panikk er berettiget, men den bør ikke være basert på global oppvarming, men snarere på Guds vrede som kommer over jordens innbyggere.

Frankrike, hjemlandet mitt der jeg ble værende, har vist mangel på rettferdighetssans ved mange anledninger. Men det er i dag, i 2023, at jeg påpeker disse mest åpenbare uoverensstemmelsene. Dette landet, offisielt monarkistisk frem til 1792, deretter kortvarig igjen under Ludvig XVIII og Karl X, ble en republikk etter den nasjonale revolusjonen som ble lansert i 1789. Fra republikk til republikk ligner den femte formen, som en dråpe vann til en dråpe alkohol, det tidlige monarkistiske regimet; hvis vi ærlig skal dømme etter de fulle fullmaktene som er gitt til dets nasjonale «president». Dette landet har derfor, i sin historie, en brutal og blodig omveltning av kongemakten som var legitimert frem til 1792. Det er derfor jeg synes dommen som dets nåværende leder feller over de ulike maktomvendingene vi har vært vitne til siden 2013 er virkelig paradoksalt og fullstendig urettferdig. I 2013, i Kiev, styrtet et sivilt «kupp» den legitime valgte russiske presidenten: Frankrike godkjente det. I 2023, i Niger, styrtet et militært og sivilt «kupp» landets lovlig valgte president: Frankrike misbilliget og nektet å anerkjenne landets nye herrer. Det verste skjedde 28.08.2023 da den unge franske presidenten i en tale til landets ambassadører forklarte at politikken hans er et forbilde for konsistens... Armene mine falt ned. Bevisstløshet eller galskap? Uansett er denne oppførselen konsekvensen av en forferdelig og lang guddommelig forbannelse. Og nå, som sauer stilt opp bak presidenten sin, vil franskmennene først betale for sin forakt for Skaperguden og hans sannhet, og deretter for sin feighet, sin manglende interesse for hjemlandet og sin blinde støtte til humanistisk ideologi. Jeg finner i dem Babels ånd manifestert av deres globalistiske håp om å samle og dele folk fra hele verden. Logisk nok immigrerer også representanter for alle disse folkene til landene deres, noe som øker nasjonens sosiale utgifter til omsorg for dem. Som et resultat, med en krympende andel av den nasjonale kaken, kunngjør statsoverhodet slutten på den økonomiske støtten som gis til innfødte franskmenn og fattige innvandrere i landet. Men dette er en historie som må ende veldig dårlig for alle: de som ønsker dem velkommen og de de ønsker velkommen. Jeg vil også fordømme den naturlige kynismen til denne unge mannen, sønn av velstående mennesker med bankbakgrunn. Hans kynisme avsløres i måten han presenterer den økonomiske støtten han gir til de arbeidende fattige på. Han viser ingenting annet enn forakt og understreker hjelpen han gir uten hensyn til likestilling i sin tilnærming. Hans appell til gründeres velvilje, slik at de som aksepterer tilbudet gir en sjekk på hundre euro til sine fattige ansatte, var et forbilde i sitt slag i hans forrige presidentperiode, under demonstrasjonene til disse fattige menneskene gruppert under beskyttelse av den "gule vesten" som brukes til veibeskyttelse. Ivrig etter å forføre folket, avskaffer den unge presidenten direkte beskatning og virker veldig stolt av det, i

håp om anerkjennelse. Men samtidig forårsaker initiativene hans en økning i levekostnadene som overstiger besparelsene som oppnås ved avskaffelsen av direkte beskatning, noe som i seg selv er svært synlig og mottatt på en ugunstig måte. Forførelsen ligger også i ungdommen hans, i hans evne til å holde lange taler fulle av motsetninger som ingen tør å påpeke. Men musen kan ikke lenger unnslippe blikket til den forførende slangen; dens skjebne er beseglet, definitivt beseglet. Denne sammenligningen med slangen åpner veien for en svært rik lærdom. For synet er for mennesket hovedårsaken til vantroen, på den ene siden, og på den andre siden er det årsaken til den opprinnelige synden som Eva begikk i det øyeblikket hun befant seg alene, uten Adam, sin mann. Vi leser faktisk i 1. Mos 3,6: « **Kvinnen så at treet var godt å ete av og en fryd for øynene** , og at det var en lyst **til å gjøre en klok** . Hun tok av frukten og spiste, og ga også til sin mann, som var med henne, og han spiste. » I dette verset insisterer Ånden på synet til den første kvinnen, Eva. Men i vers 7 som følger, avslører han konsekvensen av å spise den forbudte frukten, som etablerer den opprinnelige synden, som derfor er ulydighet mot Guds befalinger: « **Begges øyne ble åpnet** , og de visste at de var nakne. De sydde fikenblader sammen og laget seg forklær. Det er en listig ting, men i virkeligheten, i stedet for å «**åpne øynene** » , resulterte synden som ble begått i å « **lukke** ». **øynene deres** «på den guddommelige virkeligheten, åndelig sensualitet, og de ble bare sensuelt kjødelige, og fant sin fysiske nakenhet unormal. På samme måte var intelligensen deres lukket og redusert, og fra da av ble de kun underlagt tyranniet til deres fem sanser basert på funksjonen til data sendt til hjernen av fem reseptororganer som er: øynene for syn, ørene for hørsel, nesen for lukt, smak for gane og tunge, og hendene og fingrene og hudens overflate for berøring. Fra det øyeblikket ble øyet menneskets dødsfiende, og Jesus ønsket å minne oss på dette ved å mangedoble lærdommene sine. Han sier i Matt 6:22-23: « **Øyet er kroppens lampe . Er øyet ditt et rent** , er hele kroppen din full av lys. **Men er øyet ditt dårlig** , er hele kroppen din full av mørke. Er da lyset i deg mørke, hvor stort er ikke da mørket! » Her snakker Jesus igjen om « **øyet** » bare for å lære at det kan bedra mennesker. I en sunn tilstand betrakter og beundrer « **øyet** » de verkene som Gud har skapt, og lyser derfor opp menneskekroppen med guddommelig lys; i en dårlig tilstand ser det bare ting som naturen presenterer for det, og menneskekroppen er derfor kastet ut i dypt mørke. Jesus forteller de vantro seerne at de er blinde. Han gir dermed dette begrepet « **blind** ». » en åndelig betydning som fordømmer den dårlige tilstanden til deres « **øye** ». Jesus gjør bare godt, han utfører utallige mirakler, helbreder syke, oppvekker døde og vitner dermed om sitt messianske oppdrag som er profetert i Den hellige skrift, og han minner døperen Johannes, den mest skyldige av de vantro, i henhold til hans rettferdige dom. Her er hendelsesforløpet som presenteres i Matt. 11:2 til 6: « *Johannes hadde hørt i fengselet om Kristi gjerninger, og disiplene sendte bud til ham og sa: **Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?** Jesus svarte dem: **Gå og fortell Johannes det dere hører og ser : Blinde får synet sitt, lamme går, spedalske blir rensset, døde hører, døde står opp, og det forkynnes evangeliet for fattige . Salig er den som ikke tar anstøt av meg !** » Døperen Johannes blir dermed gitt som et eksempel på mannen som Jesus Kristus var « **et anstøt for** » . Og Jesus bekrefter dette, i vers 11: «*

Sannelig sier jeg dere: Blant dem som er født av kvinner, har ingen stått opp større enn døperen Johannes. **Likevel er den minste i himmelriket større enn ham** .» Etter å ha mottatt Guds vitnesbyrd fra himmelen da han døyte Jesus, avslører spørsmålet hans: « **Er du den som skal komme, eller skal vi vente en annen?** » all hans personlige vantro. Og merk at Jesus ikke svarer ja eller nei på dette spørsmålet, men lar Johannes fritt bestemme hva han skal tro eller ikke tro, og minner ham ganske enkelt om oppfyllelsen av de tingene som er profetert i Bibelen. Troens « **øye** » tillater forståelse av guddommelige mysterier, og det er dette som forklarer budskapet i Jesaja 44:18: « **De har verken forstand eller forståelse, for øynene deres er lukket, så de ikke kan se , og hjertene deres, så de ikke kan forstå.** » Jesus tar opp dette budskapet og gir grunnene som får Gud til å handle på denne måten, og sier i Matt 13:13 til 17: « **Derfor taler jeg til dem i lignelser, for når de ser , ser de ikke, og når de hører, hører de ikke og forstår ikke .** Og for dem er Jesajas profeti oppfylt: **Dere skal høre med ørene, men ikke forstå. Dere skal se med øynene, men ikke se .** For dette folkets hjerte er blitt sløvt. **De har forherdet ørene og lukket øynene sine, så de ikke skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og omvende seg, og jeg skal helbrede dem .** Men salige er deres øyne, fordi de ser , og deres ører, fordi de hører . Sannelig sier jeg dere: **Mange profeter og rettferdige har lengtet etter å se det dere ser og har.» ikke sett det, og å høre det dere hører og ikke har hørt det .** I dag gjelder dette privilegiet oss, meg som skriver denne sannhetens « **manna** », og dere som leser den, godkjenner den og spiser den, og mottar den i deres sinn og hjerte.

Den franske presidentens inkonsekvenser er bare konsekvensene av en drøm om internasjonal stabilitet som han « **ser** » forsvinne og forsvinne foran øynene hans. Og i situasjonen som påtvinges ham, dag etter dag, forsøker han å beskytte nasjonale kommersielle og politiske interesser som gradvis forsvinner; gårsdagens venner blir dagens og morgendagens fiender. Den franske presidenten og hans vestlige allierte er bildet på de menneskene Jesus kaller « **blinde** ». For « **de ser ikke** » den virkelige plagsomme makten som den russiske leiren representerer, og å vise fiendtlighet mot den er å dømme seg selv til døden, i en nådeløs, uhyrlig og ødeleggende krig, på grunn av den endelige bruken av atomvåpen som vil bli brukt til å oppnå masseødeleggelsen som Gud profeterte i Dan 11:44 og Åp 9:15.

Det vi har opplevd i flere år er en reproduksjon av den erfaringen Egypt opplevde da Josef hebreeren ble landets storvesir. Visjonen gitt av Gud, om « **syv fete kyr etterfulgt av syv magre kyr** », blir fornyet i vår tid i det europeistiske Frankrike, forbannet av Gud, på grunn av sitt regime av nasjonal synd, etterlignet av mange folkeslag over hele jorden, men spesielt i den vestlige verden. Mellom 1945 og 2022 led ikke den franske økonomien så mye av de politiske endringene som ble gjennomført i landet og i verden. Men siden 2022 har energikrisen og sanksjonene som ble innført mot Russland, startet prosessen med den endelige nedgangen og nedstigningen til helvete mot total ruin, slik at det er lett å identifisere de « **syv årene** » mellom våren 2022 og våren 2029 som representative for våre « **syv magre år** ». Men de to opplevelsene er ikke identiske, for i motsetning til vår tids «Frankrike-Egypt» ble Josefs «Egypt»

advart og dermed beskyttet av de kloke initiativene tatt av tjeneren som var velsignet av Gud. Han fikk bygget siloer og benyttet seg av tiden med de « **syv fete årene** » til å lagre det høstede kornet. I 2022 kom krisen plutselig, uten at noen ante det; selv jeg, hans inspirerte og opplyste tjener, ble ikke advart av Ånden om den nøyaktige formen den tredje verdenskrig ville ta i begynnelsen. Årsaken til denne uvitenheten er at denne gangen skulle ulykken overraske og ta hele den uforsiktede og perverse menneskeheten uforvarende, uten at den kunne beskytte seg selv. Og overraskelseeffekten var total og effektiv, fordi den vestlige menneskeheten spekulerte i en lys og velstående fremtid, og tenkte at det ikke lenger ville være noen store kriger å frykte. Militærbudsjettene har blitt redusert til et minimum for å favorisere investeringer i vitenskapelig, teknisk og teknologisk fremgang. I dette optimistiske synet har penger blitt den eneste sanne verdien i hele samfunnet; for de fattige fordi de ikke kan oppnå noe uten det, og for de rike fordi deres eneste glede er å bli rikere og rikere. Men når sanksjonene mot Russland og opphøret av kjøp av russisk gass plutselig velter opp hele den økonomiske balansen i den vestlige verden, med alle dens konsekvenser for tredjeverdenslandene som er avhengige av dem, i Afrika og andre steder. Dermed forårsaket denne politiske og økonomiske ubalansen Nigers nylige reversering mot Frankrike, etter Malis og Burkina Faso. Foran øynene våre ser vi dannelsen av den fiendtlige, og snart aggressive, leiren i den vestlige leiren, i samsvar med rollene til « **kongen i sør og kongen i nord** » i profetien i Dan 11:40 til 45.

Det franske folket, og de andre folkene på jorden, vil ikke være i stand til å forstå årsakene til ulykkene som rammer dem, uten å oppdage dem i forklaringene jeg presenterer, fra de dyrebare og hellige guddommelige bibelske åpenbaringene. Og i møte med denne forskjellen i erfaring får disse guddommelige ordene i Mal 3,18 sin fulle betydning: « *Og dere skal igjen se forskjellen **mellom den rettferdige** og den ugudelige, mellom **den som tjener Gud** og den som ikke tjener ham .* » Og dette ble deretter bekreftet av Jesus Kristus, som henvender seg til sine utvalgte til alle tider, i Matt. 13:10 til 14: « *Disiplene kom til ham og sa: Hvorfor taler du til dem i lignelser? Jesus svarte dem: **Fordi det er gitt dere å kjenne himmelrikets mysterier, men det er ikke gitt dem** . For den som har, skal få, og han skal ha overflod. Men den som ikke har, fra ham skal selv det han har bli tatt. Derfor taler jeg til dem i lignelser, for når de ser, ser de ikke, og når de hører, hører de ikke, og de forstår ikke .* »

Moseloven

Moseloven er ikke bare en samling av Guds forskrifter, forordninger og bud. Den er også, og først og fremst, åpenbaringen av en konstruksjon av menneskelige livserfaringer som profeterer den religiøse skjebnen til prosjektet som Gud har unnfanget, slik det må fullføres i løpet av de 6000 årene han har satt til dette formålet. Og hovedtemaet i denne profetien gjelder selvfølgelig etableringen av den nye pakten basert på Messias Jesu jordiske tjeneste, som skal

komme etter 4000 år for å sone for sine utvalgte synder, for å gi dem adgang til evig liv; dette i navnet til hans fullkomne personlige rettferdighet, ofret som et soningsoffer.

Akkurat som Gud helliggjør den syvende dagen helt fra begynnelsen av sin skapelse, før opprettelsen av den gamle pakten, blir Abraham, det menneskelige forbildet for tro, presentert for oss før denne gamle pakten. Dette gjør sabbaten og Abraham til subjekter og modeller som angår hele menneskeheten og derfor kristne, hvis frelse hviler på den nye pakten grunnlagt på Jesus Kristus.

Etter at Eva og Adam hadde begått ulydighetssynden, drepte Gud et dyr for å dekke de to syndernes nakenhet. Denne huden var logisk sett huden til en ung vær, lik den Gud ville gi til Abraham i sin tid for å erstatte sønnen Isak, som han ville ofre som svar på Guds befaling. Og etter symbolet på «*livets tre*» som representerte Jesus i Edens hage, profeterte denne unge væren, hvis død ble nødvendig, om Jesu død som ble nødvendig for å sone for synden til hans forløste utvalgte gjennom menneskets historie, fra Adam til de siste frelste utvalgte før hans endelige strålende gjenkomst som forventes våren 2030. I endens tid vil dette budskapet basert på nakenhet, et bilde på synden som fjerner guddommelig rettferdighet, få en svært stor betydning, siden syvendedagsadventismen, som er gjort universell og velsignet i Åp 3:7, siden 1873, i «*Filadelfia*»-tiden (broderkjærighet), blir dømt «*naken*» i 1991-1994, *det vil si i «Laodikea»* -tiden (dømte mennesker), i Åp 3:17. Dette budskapet om «nakenhet» gjelder derfor den første og siste formen for tilregning av synd til kvinnen inntil da er rettferdiggjort av Gud. Og dette budskapet om synden som tilskrives den offisielle adventismen er det siste budskapet Gud retter til sine tjenere i den kristne æra, før hans strålende gjenkomst som kommer våren 2030.

Allerede profeterer Abels død, som ble drept av broren Kain, om Jesu død, som ble drept av sine jødiske brødre.

Noahs erfaring profeterer det uunngåelige, utbredte frafallet som til syvende og sist karakteriserer alle alliansene Gud offisielt inngår med mennesker. På Noahs tid blir Sets slektslinje, som er «*Guds sønners*», fordervet av ekteskap med «*menneskedøtrene*», som utpeker Kains etterkommere. Etter at innbyggerne på den befolkede jorden på den tiden har falt fullstendig i frafall, bestemmer Gud seg for å utrydde dem med flommens vann. Flommen som Gud beordret på denne tiden, profeterer den endelige utryddelsen av jordens siste innbyggere, noe som må skje etter Jesu Kristi strålende gjenkomst. Legg igjen merke til likheten i handlingene: Akkurat som Sets slektslinje inngår en ekteskapsallianse med Kains, inngår *syvendedagsadventismen* en allianse med den protestantiske føderasjonen som praktiserer sin ukentlige hvile, den første dagen arvet fra Roma og forbannet av Gud.

Vannflommen varsler dermed den siste fasen av den kristne æraen, der de utvalgte, de sanne adventistene, i likhet med Noah på sin tid, blir frelst ved å dra nytte av pakten som er grunnlagt på Jesus Kristus, mens resten av menneskene blir fullstendig eliminert. Her avsluttes derfor den første delen av Guds profetiske budskap.

Den andre delen begynner med Abram (far til et folk) hvis navn Gud vil endre til Abraham (far til en mengde) etter hans store velsignelse og guddommelige helliggjørelse. Abram ble født i Ur i Kaldea, i en kontekst av full avgudsdyrkelse som Noahs etterkommere hadde falt tilbake til siden flommen. Forsøket på å forene hele den levende menneskearten i Babel mislyktes, da Gud hadde skilt menneskene ved å påtvinge dem forskjellige språk; siden de ikke lenger forsto hverandre, ble de tvunget til å skille seg og omgruppere seg etter dette kriteriet om det samme tale- og skriftspråket.

I likhet med Adam, i sin tid i begynnelsen, er Abraham en mann utvalgt av Gud til å finne i seg selv en etterkommer og et profetisk forbilde for mannen som Gud kan frelse fordi han behager ham ved å vise seg å være fullstendig lydig. Abraham gjør allerede bedre enn Adam, og han blir dermed verdig til å være far til den slektslinjen som Kristus Frelseren skal bli født i. Han er derfor bærer av frelsens bilde som oppnås gjennom den nye pakten. Ved å gå med på å ofre sin sønn Isak, forutser Abraham hva Gud må gjøre for å betale prisen for synden som tilregnes hans utvalgte. Han profeterer derfor prinsippet om forløsning, hvorved Gud vil tilfredsstille sitt krav om perfekt rettferdighet, samtidig som han frelser livene til sine utvalgte som han verdsetter og elsker.

Abrahams velsignelse fortsetter helt til sønnen Isak, nemlig Jakob, som Moseloven presenterer for oss som et bilde på « *voldsmannen som griper tak i himmelriket* », ifølge det Jesus erklærte i Matteus 11:12: « *Fra døperen Johannes' dager og inntil nå lider himmelriket vold, og voldsmenn tar det med makt* .» Han bruker lureri for å tilegne seg førstefødselsretten til sin eldre bror, Esau. Han bruker lureri igjen for å berike seg selv i tjenesten til sin onkel Laban, men han blir lurt av denne onkelen som påtvinger ham Lea, den eldre søsteren til Rakel, som han elsket, som sin første kone. La oss glemme mennesker og se hen til Gud, som er organisatoren bak disse fakta. Denne erfaringen har kun som formål å profetere den fremtidige konkurransen mellom de to påfølgende guddommelige alliansene. Og allerede i denne handlingen åpenbarer Gud gjennom Laban sin preferanse for den andre pakten, symbolisert av den eldre søsteren Lea. Velsignelsen i den nye pakten, som er åpen for oppriktige hedninger, åpenbares av de ti guttebarna som hun og hennes tjener skal føde og gi til Jakob. I motsetning til dette, som et symbol på den gamle jødiske pakten, blir Rakel født steril og føder til slutt, gjennom Guds godhet, to barn som er «Josef» og «Benjamin». Josef, et profetisk bilde av Jesus Kristus, blir solgt av brødrene sine til slavehandlere. Gud vil i Egypt oppheve ham til rang som første vesir, og han styrer hele Egypt for farao. Dermed vil Jesus også bli overgitt til romerne av brødrene sine, slik at han gjennom sitt offer kan frelse dem fra syndens fordømmelse. Og Gud organiserer, gjennom en dødelig hungersnød, fordrivelsen av Jakobs folk, slik at de kan bli frelst ved å dra til Egypt hvor den solgte broren har bygget siloer for å lagre hveten som har blitt knapp i denne hungersnødens tid.

Men denne isrealittfamiliens ankomst til Egypt er ikke bare for å redde dem fra hungersnød. Gud vil organisere denne flyttingen, hovedsakelig for å profetere om det beskyttende oppholdet til Jesus og hans jordiske familie i dette landet Egypt, slik det står skrevet i Matteus 2:14-15: « *Josef sto opp, tok barnet og moren hans om natten og dro til Egypt. Han ble der til Herodes' død, for at det*

skulle oppfylles som Herren hadde talt gjennom profeten: 'Fra Egypt kalte jeg min sønn. '» Akkurat da Israel flyktet fra den dødelige hungersnøden, flyktet barnet Jesus og familien hans for å unnsnippe kong Herodes den stores morderiske vrede. Profeten som er utpekt i dette verset er Hosea, og hans kunngjøring vises i Hosea 11:1: « *Da Israel var et barn, elsket jeg ham, og fra Egypt kalte jeg min sønn .* » Bare Gud kunne skjelne kunngjøringen om Jesus Kristus i dette verset, fordi den som Gud kaller « **min sønn** » tilsynelatende ser ut til å gjelde mannen eller folket som kalles « **Israel** ». Vi kan dermed forstå at nasjonen « **Israel** » representerer for Gud det symbolske og profetiske bildet han vil presentere i Jesus Kristus, som han kaller « **min sønn** ».

Hensikten med dette oppholdet i Egypt var å sette ut i livet utgangen fra synd, symbolisert av dette landet Egypt . Fordi dette landet var for Gud, dobbelt, et symbol på synd. På den ene siden, på grunn av faraos ulydige, opprørske holdning som motsatte seg Moses' krav, men på den andre siden fordi dette folket er den første tilbederen av solen som Bibelen spesielt utpeker. Og vi vet hvor viktig denne tilbedelsen av solen eller dagen som ble innviet til den, er for de sanne utvalgte som er rettferdiggjort av Jesus Kristus, på endens tid. Siden 1843 må de avvise denne praksisen som fordømmer de opprørske menneskene som ønsker å ære den til tross for Guds forbud, til den " **annen død** ". Uten å bli tydelig sitert, er dette forbudet implisitt av " **hans helliggjørelse av den syvende dagen** ", som gjelder lørdagen i våre uker. Og denne fordømmelsen av «søndagen», etablert av den romerske pavekirken, åpenbares også av Guds advarsel mot « **dyrets merke** », som betegner denne første dagen, i Åp 13:16–17 og 14:9 (i motsetning til hans guddommelige « **segl** », som betegner hans « **helligede syvende dag** »).

Det er viktig og livsviktig å forstå hva som har skjedd siden 1843. Ved etableringen av dekretet i Daniel 8:14 fordømmes søndagspraksisen og fører til en tilbaketrekking av rettferdigheten som Jesus Kristus frem til da har tilbudt protestantiske kristne. På jorden ser ingenting ut til å ha endret seg, men statusen til denne protestantismen har blitt endret av Gud, nettopp fordi dens lov har blitt endret av mennesker, ifølge Dan 7:25. Siden 1843 har den testet troen til mennesker som hevder Jesu Kristi rettferdighet og krevd av dem en perfekt og uangripelig religiøs praksis på det doktrinære nivået av dens sannhet. Troen på Kristi gjenkomst og den åndelige årvåkenheten som består i å forbli oppmerksom på de profetiske budskapene som blir oppfylt, er et krav fra Gud, ikke et sekundært alternativ overlatt til hans skapningers frie valg. Konsekvensen av lydighet eller ulydighet mot dette kravet fra Gud i Jesus Kristus er evig liv eller definitiv død. Det er basert på den positive responsen fra hans skapning at Gud helliggjør den ved å gi den den syvende dags sabbatshvile å overholde, som et tegn på dens helliggjørelse fra Gud. Ved denne prosessen setter Gud i verk det hans dekret profeterte: « **hellighet er rettferdiggjort** » og falsk « **hellighet** » er ikke lenger slik.

Den spesielle velsignelsen til «Josef», sønn av «Rakel», er basert på ideen om at denne kvinnen, selv om hun var avgudsdyrkende, var elsket av Jakob-Israel. Og denne kjærligheten gjør Rakel til den fremste « **kvinnen** » som representerer Guds utvalgte. Han bruker omstendighetene rundt hennes død, der hun føder sin

andre og siste sønn, kalt « **Benjamin** », til å profetere den siste jordiske opplevelsen til den kristne utvalgte, det vil si den universelle adventismen, testet og rensset, etter å ha gått inn i den endelige forventningen om Jesu Kristi gjenkomst. Dette subtilt åpenbarte budskapet bekrefter dødstrusselen mot de siste syvendedagsadventistene, som ikke lenger er gruppert som en offisiell institusjon, men i spredte dissidentgrupper eller individer. Jeg husker at navnet «syvendedagsadventist» tilhører Gud, og at dette navnet definerer en trosbekjennelse som deles av Kristi sanne utvalgte. Som adventister venter de på Jesu gjenkomst, som er planlagt våren 2030, og de er « **syvendedags** » fordi de praktiserer resten av den sanne « **syvendedags-sabbaten** », som de holder som et tegn på at de tilhører den ene sanne Skaperguden, åpenbart i og gjennom Jesus Kristus; dette i henhold til standarden åpenbart i Esek 20:12–20.

I 1843 beordret dekretet i Daniel 8:14 atskillelse fra synd, noe som utvandringen fra Egypt allerede profeterte i sin tid. Det profeterte at de utvalgte, som var forløst ved Jesu Kristi utgytte blod, skulle oppgi syndens praksis, og dermed siktet det seg inn mot år 30 e.Kr. Den andre atskillelsen fra synd, som ble fullført i 1843, er rettferdiggjort og nødvendig kun på grunn av gjenopprettelsen av synd som er utført av paveregimet i Roma siden 538. Det bekreftet, i sin "katolske" lære, praksisen med å hvile på den hedenske "første dagen" dedikert til guden "Solen", som ble pålagt 7. mars 321 av ediktet fra den hedenske romerske keiseren Konstantin I^{den} store. Med " **arroganse** " omdøpte det denne avgudsdyrkende hedenske dagen til "søndag" (Herrens dag). Men ingenting av dette ville ha skjedd hvis ikke Gud selv hadde planlagt og ført dem til live. For djevelens leirs gjerninger, i likhet med hans utvalgte, ble alle planlagt og organisert av ham.

Oppholdet i Egypt er dobbelt plassert under Josefs og Moses' profetiske tjeneste. Det er dyrebart og nærende for vår tro å merke seg at disse to mennene har svært like opplevelser. Den første, Josef, stiger til andre plass i egyptisk makt takket være den profetiske gaven Gud gir ham. Vi leser i 1. Mos 41,15–16: « *Farao sa til Josef: Jeg har hatt en drøm; ingen kan tyde den. Jeg har hørt at du tyder en drøm etter at du har hørt den.* » Josef svarte farao og sa: « *Det er ikke jeg! Gud skal gi farao et gunstig svar.* » Konstruksjonen av Guds jordiske Israel, og samtidig hans åndelige Israel, hviler på det profetiske vitnesbyrdet som utgjør « **svaret gitt av Gud** » til alle tider, fra Josefs tid. Navnet hans betyr «han legger til» en sønn, ifølge 1. Mos 30:24: « *Og hun kalte ham Josef og sa: 'Måtte Herren legge til en sønn til meg!'* » Hun vil riktignok få en sønn til, kalt « **Benjamin** », men på bekostning av hans død, ifølge 1. Mos 35:16 til 19: « *De brøt opp fra Betel. Det var fortsatt et stykke vei til Efrata, da Rakel fødte. Hun hadde en smertefull fødsel, og i fødselsveene sa jordmoren til henne: 'Frykt ikke, for du har enda én sønn!'* Og da hun var i ferd med å gi opp sin sjel, for hun var døende, kalte hun ham Ben-Oni; men faren hans kalte ham Benjamin. Rakel døde og ble gravlagt på veien til Efrata, som er Betlehem. » Denne historien er svært rik på profetisk lære. Merk at disse handlingene følger endringen av Jakobs navn som er nevnt i vers 10: « *Og Gud sa til ham: Ditt navn er Jakob. Du skal ikke lenger kalles Jakob, men ditt navn skal være Israel.* » Og han kalte ham Israel. Dette fant sted i « **El Betel** », som betyr «Guds hus», som lå i Kanaans land, det fremtidige

nasjonale Israels land. Rakels død fant sted på veien som førte til Betlehem (Vårt hus), byen der de utvalgte frelser, Jesus Kristus, skulle bli født. Rakels død profeterte slutten på den gamle jødiske pakten, som skulle bli oppfylt på den tiden da den nye pakten i Jesus Kristus skulle opprettes i hans blod. Og i Åp 7:8, ved å plassere navnet « *Benjamin* » sist av de «tolv navnene» på de symbolske « *tolv stammene* » i hans adventistiske åndelige Israel, profeterer Guds Ånd den døden som opprørerne vil ønske å påføre de siste adventistene som har forblitt trofaste mot Gud og mot den respektfulle praktiseringen av hans hellige, helliggjorte syvende dag. Denne døden vil ikke bli lidd takket være Jesu Kristi direkte og personlige inngripen, som, når han vender tilbake i himmelsk herlighet, for menneskenes åsyn, vil pålegge sin makt og sin dødelige straff de som ønsket å drepe hans trofaste utvalgte. Den urettferdige dommen over disse opprørerne vil falle over dem, slik den falt over den onde Haman som ønsket å drepe jøden Mordekai i vitnesbyrdet i Esters bok.

Gud valgte dermed øyeblikket for Rakels død for å etablere den offisielle dannelsen av hennes jordiske Israel, og profeterte dermed dets midlertidige levetid, fordi det må opphøre og forsvinne til fordel for den nye pakten grunnlagt på Jesus Kristus. Og det er derfor i erfaringen til dette nye folket kalt Israel, at Rakels eldste sønn ved navn « **Josef** » fremstår i Jesu bilde. Gud skiller ham ut ved å gi ham visjoner som irriterer hans brødre som blir sjalu, fordi han i tillegg er deres fars favoritt. Og denne kjærligheten til faren gjør ham til bildet av Guds eneste sønn som vil motta dette vitnesbyrdet fra Matt. 3:7 fra den himmelske Fader, hvor vi leser: « *Og se, en røst fra himmelen sa: Dette er min elskede Sønn, som jeg har velbehag i .* »

Israel vil derfor dra til Egypt for å kjøpe hvetekorn som har blitt knappt på grunn av hungersnød. Og der brakte Gud broren som ble solgt til slavehandlerne, til makten. Josef krevde at Jakob og broren hans «Benjamin» skulle ankomme, og bosatte dermed hele familien sin i Egypt, som da teller 70 personer. Utvandringen fra Egypt vil bli organisert på samme måte som hans ankomst for å bosette seg der. Denne gangen vil Gud faktisk bruke Moses, som også vil vokse i egyptisk makt, slik Josef før ham. Og vi kan forstå at det sanne formålet Gud ønsket å gi til dette oppholdet for sitt jødiske folk i Egypt, er lærdommen som er bygget på deres utreise, det vil si deres innvielse, deres helliggjørelse, som krever at de skilles fra dette landet med dets avgudsdyrkende moral, skikker og hedenske religioner. Navnet Moses betyr «Frelset fra vannet». Historisk sett var disse vannet Nilen, elven som ble guddommeliggjort av egypterne. Budskapet profeterte derfor om guddommelig frelse som fjerner døden som rammer avgudsdyrkelse. Og som forblir i henhold til Rom. 6:23, « **syndens lønn** »: « **For syndens lønn er døden** , men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre . »

I følge symbolikken deres betegner « **vannet** » også « **folk** » i Åp 17:15: « *Og han sa til meg: **Vannet** du så, der skjøgen sitter, er **folk** og skarer og nasjoner og tungemål .* » Dermed profeterte navnet Moses at han ville bli frelst fra egypternes og deres faraos hånd, som gjerne ville se ham dø, men Gud beskyttet ham. Til slutt var « **vannet** », som Moses ble frelst fra, et bilde på flommen som tok livet av alle syndere. Og dette budskapet vil finne sin bekreftelse i kryssingen av « **Rødehavet** » som Bibelen fremstiller som bildet på kryssingen av døden og «

dåpen », i 1 Kor 10,1–6: « Brødre, jeg vil ikke at dere skal være uvitende om at våre fedre alle var under skyen, **at de alle gikk gjennom havet, at de alle ble døpt til Moses i skyen og i havet**, at de alle spiste den samme åndelige mat og at de alle drakk den samme åndelige drikk. For de drakk av en åndelig klippe som fulgte dem, og den klippen var Kristus. Men Gud hadde ikke behag i de fleste av dem, siden de omkom i ørkenen. Dette skjedde som eksempler for oss, for at vi ikke skal ha onde lyster, slik de hadde. »

Dermed ble Moses trefoldig «frelst fra vannet», og Gud gir oss i ham bildet av Jesus Kristus, det fullkomne forbildet for sine « **elskede** » som han utvelger til å gjøre dem til sin evighets ledsagere.

Denne studien lar meg innse og vitne om hvordan studiet av Bibelens profetier blir nærende for troen, fordi det bringer til vår intelligens oppdagelser av intelligente, kalkulerte konstruksjoner, som bare kan komme fra en evig levende tanke som er den allmektige skapergudens. Ja, for mange, hva er Bibelen? En bok som inneholder vitnesbyrd som alle står fritt til å tro på eller ikke, for hva er disse vitnesbyrdene, om ikke menneskelige bekreftelser? Nå er ikke bekreftelse bevis. Det er da vi kan velsigne og verdsette, i høyeste grad, Jesu Kristi død, som ble juridisk nødvendig for å betale for synd, men enda mer, hans oppstandelse, som lar oss dra nytte av hans sanne lys som lyser opp vår intelligens og lar oss oppdage, i hans profetiske montasjer, bevis på hans mektige handling, selv om den er usynlig, for det vanlige og normale menneskelige blikk. Gjenopptakelsen av den samme prosessen som fører hans tjenere til Egypts makt for installasjon og utgang av hans folk, er faktisk et bevis på den guddommelige vilje som organiserer og utfører disse tingene. I den kristne æra vil Gud fremheve varigheten av det forfølgende romerske paveregimet på 1260 år som vi plasserer mellom 538 og 1798. Hva skjer nå i disse to periodene? I 538 gir monarkiet sin støtte og sin autoritet til pavekirken, som dermed er etablert på Vigilius, den første regjerende paven, under Justinian Is keiserlige autoritet. ^{Og} stikk motsatt, i 1798, blir denne pavelige makten avvist og ødelagt av den franske revolusjonære staten, som setter en stopper for det royalistiske regimet ved å giljotinere først kong Ludvig XVI og dronning Marie-Antoinette, og deretter deres monarkistiske støttespillere. Det pavelige regimet ble dermed offisielt stoppet ved arrestasjonen i Valencia, i min by, i 1798. Den arresterte paven, Pius VI, døde der, fortsatt fengslet, året etter, i 1799. Dermed, som Daniel hadde lært, var det pavelige regimet kun basert på « **list og list** », eller i virkeligheten på den godtroenhet monarkene ga det. Og fra den dagen denne monarkistiske støtten ble tatt fra den, og jeg minner dere om dette, fordi det er svært viktig, kollapset det romersk-katolske paveregimet som et korthus **ved makten fra det franske ateistregimet**.

Etter de rike lærdommene som hebreernes bosetting og utvandring fra Egypt ga, gir de andre erfaringene fra det jordiske, kjødelige Israel oss bare kontinuerlige bevis på at uansett de etablerte forholdene, ender menneskeheten alltid opp med å falle i generalisert frafall. Dermed bekrefter erfaringen under dommernes styre, deretter under kongene av Juda og Israel, denne driften mot ondskap og Guds forbannelse. Dette til det punktet at vi må betrakte denne tendensen som den normale frukten som bæres av den globale menneskeheten. I

motsetning til dette er sann lydig tro sjelden og får dermed en svært høy verdi for Gud, noe han bekrefter gjennom sine budskap og symboler som « **gull og edelstener** ». Hvor finnes disse tingene? Ikke på overflaten av jorden, men dypt inne, for de forblir godt skjult for overfladisk menneskelig syn. Vi har her bildet av et subtilt guddommelig budskap, som i virkeligheten gjelder hans sanne tjenere, like sjeldent og dyptgående som disse skjulte jordiske tingene. Vi forstår da bedre verdien han gir dem, ved å si i Sak 2:8: « *For så sier Herren, herskarenes Gud: Etter dette skal æren komme! Han har sendt meg til folkeslagene som har plyndret dere. **For den som rører dere, rører ved hans øyesten** .»*

For øyeblikket, foran våre øyne, arbeider den samme ubegrensede Ånd fra den allmektige Gud for å legge til rette for betingelsene som vil tillate gjennomføringen av strategien for den tredje verdenskrig. For i lys av dagens hendelser er saken bekreftet, handlingen beskrevet i Dan 11:40 er ennå ikke fullført. For vi er vitne til det den vestlige verden har kalt «de arabiske vårene», og med dette bevisst optimistiske uttrykket betegner de påfølgende omstyrtelsene av diktatorer i Maghreb-landene og arabiske land; suksessivt Irak, Tunisia, Egypt, Libya og Syrias mislykkede forsøk. Vi er vitne til denne gangen «afrikanske vårer» der statsoverhoder plutselig blir omstyrtet av militære «kupp» støttet av sivilbefolkningen. Og disse handlingene gjelder alle Afrika, det vil si « **kongen i sør** » i Dan 11:40. Ved å styrte sine presidenter oppdager afrikanske folk den personlige rikdommen de eide gjennom skjult korrupsjon. Men når de korrupte er identifisert, hvem er korruptene? De tidligere kolonilandene og deres industrielle og kommersielle agenter. For de oppdagede formuene bygges opp gjennom gaver, pengedonasjoner og varer som tilbys den nasjonale lederen for å sikre det lokale markedet og utnyttelsen av landets naturressurser: olje, gass, diamanter, gull, sølv, mangan, tømmer og uran i Niger. Svarte befolkninger vil dermed innse, og noen gjør det allerede, at den nasjonale uavhengigheten som ble oppnådd fra det koloniserende landet bare var fiktiv og bedragersk. Lokal makt har blitt plassert i hendene på korrupte svarte myndigheter. Men hovedsynderen er korruperen, organisatoren av den bedragerske farsen. Det er her Frankrike tar en ledende rolle her, fordi vi vet fra åpenbaringen i Åp 11:7 at Gud åndelig eller symbolsk tilskriver navnene « **Sodoma og Egypt** » til Paris, Frankrikes hovedstad, som hans vrede spesielt har rettet seg mot siden grunnleggelsen av Klodvig I. ^{Og} utviklingen av sinn som har tilpasset seg normen for homoseksualitet, rettferdiggjør i 2023 denne sammenligningen med « **Sodoma** » mer enn noen gang. I starten ble homoseksualitet ansett som usunt og fordømt av hele samfunnet. Homofile måtte gjemme seg fordi de ofte var mål for korrigerende og kollektiv straffende brutalitet. Men mellom 2001 og 2014 var den sosialistiske ordføreren i Paris, Delanoë, en erklært homofil. Og plutselig sjokkerte homoseksualitet mindre og mindre, helt til legitimiteten til «ekteskap for alle», homofile, homofile og lesbiske, ble legalisert under Hollandes presidentskap i 2013. I dag, i 2023, hevder fem medlemmer av den franske regjeringen, fem ministre, åpent sin homoseksualitet. Så la oss lytte til apostelen Paulus huske hva Gud tenker om denne tingen, og som han beskriver i utvalgte og refsede ordelag i Rom. 1:26-27: « *Derfor overga Gud dem til skammelige lidenskaper. For selv kvinnene deres forvandlet den naturlige bruken*

til noe som er imot naturen. På **samme måte forlot mennene den naturlige bruken av kvinnen og brant i sin lyst etter hverandre. Menn gjorde skammelige ting med menn og tok på seg selv den straff for sin feil** . Fordi de ikke brydde seg om å ha Gud i sin erkjennelse, overga Gud dem til et fordervet sinn, så de gjorde det som ikke sømmer seg. De er fylt med all urettferdighet, ondskap, grådighet og ondskap. De er fulle av misunnelse, mord, trettelyst, svik og ondskap. De er baktalere, baktalere, vanhellige, arrogante, hovmodige, skrytere, oppfinnere av onde ting, ulydige mot foreldre, uten forstand, uten tro, uten naturlig hengivenhet, uten barmhjertighet. **Og selv om de kjenner Guds dom, at de som gjør slike ting fortjener døden , gjør de ikke bare det samme, men bifaller også dem som gjør dem** . For denne typen vederstyggelighet, den virkelige ...» « **Sodoma** » ble truffet av brennende « **svovelsteiner** » som falt fra himmelen. Hvilken straff venter da Paris, det symbolske « **Sodoma** » i Åp 11:8, Frankrikes hovedstad? Atomild symbolisert med « **ild og svovel** » i den « **sjette trompeten** » i Åp 9:17-18. Av alle disse grunnene er koblingen til afrikansk kolonisering derfor lett å etablere. I lang tid, under begrepene «Françafrique» som jeg oversetter til «France à fric», har Frankrike tjent sine penger (sine penger, i populære slanguttrykk) ved å utnytte sine tidligere kolonier. For generelt sett er det vestmaktene som setter prisen på produktene som selges og kjøpes. Vreden til de afrikanske folkene som har blitt lurt og utnyttet i mange år, vil hovedsakelig falle på Frankrike. Og vi vil se disse ordene i Dan 11:40 bli oppfylt: « **På endens tid skal Sørenes konge støte mot ham** .» Resten av verset vil bare være konsekvensen av en situasjon som er gunstig for **den russiske «Nordens konge** », fordi våpenforsyningen Den støtten Europa har gitt Ukraina, gir landet grunn til å ville ha hevn: « **Nordens konge skal komme over landet som en storm, med vogner og ryttere og med mange skip. Han skal rykke innover i landet og spre seg som en elv og oversvømme** .» Faktisk er den franske økonomien så avhengig av sine afrikanske ressurser at den ikke vil kunne finne seg i å miste fordelene sine, noe som kompromitterer dens økonomiske balanse. Og det er all grunn til å tro at krigerske konfrontasjoner vil sette den i motsetning til de den har fortsatt å utnytte. Men profetien presenterer den ikke som aggressoren, men tvert imot som den angrepne, fordi aggressoren faktisk er « **kongen av sør** » i Afrika. Jeg vil påpeke at begrepet « **ham** » riktignok refererer til romersk-katolsk papisme, men som «kirkens eldste datter» kan Frankrike angripes som guddommelig straff for den religiøse støtten til sin aktive katolske fortid, og som menneskelig hevngjerrig straff for sin kontinuerlige aktivitet som utbytter av afrikansk rikdom.

Og angående krigen som finner sted i Ukraina, minner jeg dere om at om seks og et halvt år vil Gud utrydde menneskeheten fra hele jorden. Så listene over de døde som er registrert i denne konflikten er bare så vidt begynt. Alle våpnene som er bygget av mennesker vil bli ødelagt, og mennesket vil forsvinne etter dem.

Spørsmålet som enhver sann troende har rett til å stille i 2023 er dette: Hva ber Gud om av meg i dag? Ingenting eksepsjonelt, fordi han ikke ber om mer av oss enn det han ba sine apostler om, nemlig lydighet mot den sanne tro, hvis perfekte forbilde ble presentert av Jesu Kristi liv. Og som bevis på denne nødvendigheten foreslår jeg å sammenligne apostelen Peters liv med livet til den nåværende selverklærte kristne, arving til romerske normer, som dermed er

katolikk, ortodoks eller protestantisk. Hvem blant disse arvingene til Roma kan holde ordene som kom fra apostelen Peters munn, i Apostlenes gjerninger 10:13-14: « *Og en stemme sa til ham: 'Reis deg, Peter, slakt og spis!' Men Peter sa: 'Nei, Herre, for jeg har aldri spist noe vanlig eller urent.'* » Her er da, etter Jesus Kristus, et annet forbilde av de kristne utvalgte, denne gangen, fullt menneskelig. Og jeg vil gjerne påpeke at Peter til slutt forsto at den urene maten som ble presentert i synet av duken bare symboliserte den urene dommen som jødene felte over hedningene. Og han forklarer det selv for oss i vers 28: « *Dere vet,* » sa han til dem, « *at det er forbudt for en jøde å omgås en fremmed eller å gå inn i hans hus; men Gud har lært meg å ikke anse noe menneske for vanlig eller urent* . » Dette er selvfølgelig en dom felt av jødene mot ikke-jødiske mennesker generelt. For ved arv og praktisering av synd blir ethvert menneske født « **vanlig og urent** », inkludert den hebraiske jøden. Vi har her beviset på at respekt for guddommelige forordninger angående rene eller urene ting, dyr eller annet, er evig påkrevd av Gud fra dem han frelser. Å ikke akseptere dette beviset utgjør en opprørshandling begått mot sannheten og Gud som legemliggjorde den i Jesus Kristus. Ved siden av disse tingene, som opprørere anser som sekundære, er praktiseringen av den syvende dags sabbat, helliget og forordnet av det fjerde av Guds ti bud, enda mer legitim.

« **Moseloven** » som lærer disse tingene er derfor ment å forbli normen for livet til Guds utvalgte. Logisk nok, etter å ha blitt oppfylt i Jesus Kristus, opphører imidlertid de foreldede ordinansene for religiøse høytider etter hans første komme til jorden i synd, i likhet med « *ofrene og offergavene* » i offerritualet, ifølge Dan 9:27. Bare helliggjørelsen av den syvende dags sabbat er forlenget, siden den profeterer, til våren 2030, det « **syvende årtusen** », som Jesu Kristi gjenkomst vil innlede.

Moseloven gjelder tiden da menneskene oppdaget Gud, og tiden da Gud lar oss oppdage mennesket og dets synder. For hele tiden som dekkes av de fem bøkene som tilskrives Moses' skrivning, er en tid for læring, et eksepsjonelt øyeblikk, der Gud kom for å leve blant menneskene, i all sin guddommelige natur. Den direkte kontakten mellom den fullkomment hellige Gud og syndige mennesker kunne bare ha som konsekvenser, det beste og det verste; stor lykke for de utvalgte og død for opprørerne. Og dette er lærdommen vi må lære av denne erfaringen. Historien om Moses slutter med hans død, da han i en alder av 120 år avslutter den tredje syklusen på 40 år av sitt jordiske liv. Han forsvinner dermed, ved slutten av de 40 årene han levde i ørkenen til Guds Israel. Og det er med Josva at fortsettelsen av denne historien om det utvalgte folket vil bli forlenget ved å gå inn i Kanaan i henhold til løftet gitt til Abraham om å gi dette landet til sine etterkommere. For jødene består Den hellige skrift av «Moseloven» og «profetene», som antydte på hebraisk av uttrykket «*thora we nabiym*». Gud vil fortsatt leve blant sitt folk under dommertiden, men Israel er ikke lenger isolert, slik det var under de 40 årene i ørkenen. Overveldet av den skadelige innflytelsen fra nabolandene, faller det også systematisk tilbake i synd. Gud overgir det deretter til filisterne, inntil han oppreiser en «dommer» som leder deres utfrielse. Dette navnet «dommer» minner menneskene om at Gud er deres «øverste dommer», at han dømmer deres gjerninger og straffer deres synder. Men denne

samme guddommelige «dommeren» organiserer utfrielsen av folket som tilhører ham. Dette budskapet vil finne sin fulle betydning i frelsen som Jesus Kristus brakte og i utfrielsen av hans siste utvalgte adventister, på dagen for hans gjenkomst. Israels erfaringer mangedobles, og «kongebøkene og krønikebøkene» vitner om feilene som kontinuerlig fornyes av monarkene som etterfølger hverandre i de to leirene i det splittede Guds Israel. Og gjennom hele deres regjeringstid taler Gud til sine konger kun gjennom sine profeter, som derfor forblir den eneste kanalen som sannheten og Skaperens Guds vilje formidles gjennom. I den kristne æra ble dette prinsippet glemt, men Gud forandret ikke sin måte å gjøre ting på. Og kommunikasjonsleddet forble profetenes. Men det var nødvendig å vente på reformasjonens oppvåkning, som begynte med Peter Waldo i år 1170, og etter ham, på 1500^{-tallet}, den offisielle handlingen utført av munken Martin Luther, før sannhetens Guds stemme skulle bli hørt. Deretter var det ikke før i 1816, gjennom den amerikanske bonden William Miller, at Gud lanserte sine adventistiske trostester for årene 1843 og 1844. Syvendedagsadventismen, åndelig og profetisk velsignet i 1873, antok aspektet av ørken-Israel, og var forbundet med Gud gjennom kanalen han etablerte i fru Ellen G. White, som han brukte som mellomledd for å styre studiene til de første adventistene. Hun formidlet bare guddommelige ordre og dommer og gjorde kun krav på tittelen «Guds budbringer i Jesus Kristus». Hennes kolossale verk er basert på en mengde visjoner mottatt fra Gud, der han lot henne oppdage detaljene om hendelsene som ble utrettet i løpet av det jordiske livet i fortiden. Men siden hun ikke levde i de siste dager av den jordiske tiden, profeterte hun om fremtiden uten å kunne forklare den. Hun oppfordret derfor adventistene til å studere profetiene i Daniel og Johannes' åpenbaring. Men siden tiden for svaret var valgt av Gud, var det ikke før i 1980 at jeg, kalt av Gud gjennom et syn til denne tjenesten, gikk inn i hans tjeneste for å motta og presentere hans siste profetiske budskap.

Bibelen gir oss, gjennom sine profetier, de viktigste guddommelige budskapene, og budskapene i Daniel og Johannes' åpenbaring lar oss konstruere datoene for to profetiske kjeder med motstridende egenskaper. Kjeden av « **evig rettferdighet** » tilbyr datoene – 458, 26, 30, 34, 1843–1844 og 1993–1994. Og kjeden av « **synd** » presenterer datoene 538, 1798, 1828 og 1873. Og den siste forventningen til dissident-adventistene hviler på datoene 30 og 2030. Datoene for alle disse tre kjedene er hentet fra detaljene gitt i Bibelen, og datoene for de to første kjedene er i numerisk form, det vil si fastsatt av Gud for å utføre enkle aritmetiske beregninger. Den tredje kjeden har ingen fast dato for å markere begynnelsen, og den hviler utelukkende på tro og bevis for at Gud faktisk har gitt sitt selektive prosjekt av sine utvalgte en total tid på 6000 år, profetert av de første seks dagene av hans jordiske skapelse.

I – **458** , ifølge Dan 9:25 og Esra 7:7, vender Guds velsignelse tilbake til Israel, med utfrielsen av hans folk som han fører ut av Babylon for å gjenvinne sitt nasjonalland.

I kapittel 26, ifølge Dan 9,27, trer Jesus inn i tjenesten, i kapittel 30 etablerer han med sin død « **evig rettferdighet** », og i kapittel 34 slutter den nasjonale nåden til det hebraiske Israel.

I 1843 og 1844, ifølge Dan 8:14, valgte Gud de første adventistene.

I 1993 og 1994, ifølge Dan 8:14 og Åp 9:5 og 10, valgte Gud de siste syvendedagsadventistene.

I **538**, ifølge Dan 7:25 og Åp 12:6 og 14, opprettet den romersk-katolske pavedømmet den kristne religiøse vederstyggeligheten og fjernet fra Jesus Kristus hans eksklusive rolle som himmelsk « **evig** » forbønn som er sitert i Dan 8:12; i 1798 opphørte de « **1260 dager** »-årene med hans intolerante regjeringstid, støttet av det jordiske monarkiet.

I 1828, ifølge Dan. 12:11, lanserte Gud adventistvekkelsen blant kristendommen, arvtakeren til romersk « **synd** ». De **siterte « 1290 dager »**-årene var i ferd med å ta slutt.

I 1873, ifølge Dan. 12:12, lanserte Gud offisielt det universelle budskapet om syvendedagsadventismen, som ville bli « **oppspyet** » i 1994. De nevnte « **1335 dagene** » nærmet seg slutten. Den tragiske skjebnen til denne institusjonelle adventismen rettferdiggjør dens tilknytning til « **syndens** » kjede; dette ble offisielt bekreftet i 1995 av dens allianse med den protestantiske føderasjonen, profetisk fordømt av Gud siden 1843.

Interessant nok brukte Gud entallsformen for å definere dagens enhet i sine numeriske data, som representerer en 24-timers dag bestående av « **én natt og én dag** » med sollys. Dette er også prinsippet som er vedtatt i Europa for eurovalutaen, hvis form alltid forblir entall, uavhengig av beløpet som er nevnt.

Ånden har dermed, ved å bryte med systemet med de to foregående kjedene, valgt å basere åpenbaringen av den sanne tiden som er fastsatt for hans strålende gjenkomst i Jesus Kristus, på et uttrykk for tro plassert på hele tiden av hans universelle jordiske demonstrasjon, som må vare 6000 år og slutte med Kristi gjenkomst. Dette siste budskapet er belønningen han tilbyr sine utvalgte, som han velsigner på grunn av deres kjærlighet til hele hans bibelske sannhet « **Moseloven og profetene** » og « **evangeliene og brevene** » i den nye pakt, så vel som **de komplementære «profetiene** » i disse to paktene. Uten denne interessen ville jeg ikke ha blitt ledet til hans hellige sabbat som forkynner resten av hans syvende himmelske årtusen, som vil begynne våren 2030 med Jesu Kristi gjenkomst. Ved hans første komme kom han for å frelse sine utvalgte fra deres synder, og ved hans andre komme vil han komme for å frelse sine utvalgte fra synderes hånd som vil drepe dem. Det er dette som plasserer disse to kommene under «**velviljens år** » og « **hevners dag** » som er profetert i Jesaja 61:2.

Eksistensens feller

Vi har ikke alle fordeler av gunstige forhold for å tro på Gud. Avhengig av vår opprinnelse, påvirkes vi av miljøet vi blir født i og oppdager livet i. Men dette kriteriet er ikke definitivt, for i realiteten, når vi vokser opp og blir ungdommer, og deretter voksne, gjør vårt personlige åndelige behov seg følt når det virkelig blir nødvendig, og dette kan begynne veldig kort tid etter fødselen. Jeg husker at jeg alltid trodde på eksistensen av den Guden familien min snakket om, og jeg kan derfor vitne om å ha blitt født med tro. Å forklare livet på annen måte har alltid

vært umulig for meg, og evolusjonsteoriene til vitenskapsmenn har aldri hatt noen effekt på meg.

Jeg kan forstå at et menneske, født i India eller Kina, kan begynne livet ved å arve sin families religion, men hvis denne nyfødte sjelen har i seg standarden for evig liv, vil den før eller siden bli kalt og utfordret av den sanne Skapergudens Ånd, som gir næring til og inspirerer våre tanker, og som selv har tilgang til tankene og sinnene til alle sine himmelske og jordiske skapninger. I følge dette vakre bildet søker Gud etter de gode soppene og plukker dem for sin egen nytelse, men han lar de giftige, giftige og dødelige soppene ligge i bakken. Og ingen makt er stor nok til å hindre ham i å samle det som rettmessig og mektig er hans. Uvitenhet varer bare en tid i sinnet til den utvalgte som han elsker og ønsker å frelse. Hans Ånd kan rive et menneske ut av en ugunstig kontekst. Midt i det dypeste kollektive mørket lar Gud sitt lys komme inn individuelt, inn i sine utvalgte. Dette prinsippet er i sine virkninger svært likt læren om predestinasjon, som bare inneholder én feil, men som er hele sannheten: de som presenterer det, tar ikke hensyn til det frie valget Gud gir alle sine skapninger. Så, i henhold til vårt individuelle valg som Gud kjenner før vår fødsel, skjer alt som om vi var forutbestemt, noen, de utvalgte, til evig liv, andre, de falne, til død og definitiv utslettelse, og derfor, som en konsekvens, like evige. Enhver annen forklaring får Gud til å virke urettferdig, og dette er umulig, fordi det er umulig for ham å handle urettferdig. Derfor, før de lanserer ideer som angår vår skapergud, ville mennesker gjøre lurt i å reflektere dypt over konsekvensene deres teorier og religiøse doktriner vil ha for Gud, først, og for dem selv og de som lytter til dem, for det andre.

I starten, uten andre midler, var kristen religiøs lære og dens formidling blant nasjonene utelukkende avhengig av misjonærenes arbeid. Jesus satte eksemplet ved å sende sine apostler og disipler to og to for å bringe det gode budskapet om frelse, forkynt av den ventede Messias, det vil si det evige evangeliet, perfekt i all sin sannhet, til hjemmene som åpnet dørene for dem. Men mørke tider fulgte og forvrengte læren i dette evangeliet. Romersk katolisisme presenterte synd bare i sin kjødelige seksuelle side, og den rettferdiggjorde « **synd** » som vitnet mot den guddommelige sannheten som læres i Bibelen. Som et resultat nøt ikke lenger livene til troløse misjonærer godt av Guds beskyttelse. Og ofte døde disse misjonærene, etter å ha blitt drept av dem de ønsket å konvertere til sin religion, fordi de ikke kunne konvertere dem til den som Gud godkjenner og velsigner. For du må innse hvor smertefullt forvrengningen av hans sannhet utholdes av Gud med perfekt og absolutt sannhet. Mellom ham og oss, hans skapninger, betyr en enorm forskjell at vi alle snubler, mer eller mindre, på forskjellige områder, men Gud snubler aldri, han forblir av natur rettferdig og perfekt i sannhet, i godhet og i rettferdighet. Og vi kan forstå dette ved å se hvordan det enkle faktum, for oss, å ubevisst forvrengte hans frelsesplan, profetert av Horebs klippe, ga Moses hans forbud mot å komme inn i Kanaans land. Han måtte, i henhold til Guds ordre, for første gang « *slå* » på klippen slik at den skulle gi vann, men andre gang trengte han bare å « *tale* » til klippen for å få dens vann, og i sinnet som hans opprørske folk hadde vekket i ham, slo han på Horebs klippe en gang til, og forvrengte dermed ubevisst Guds frelsesplan der Kristus Frelseren

bare skulle bli slått én gang for å frelse sine elskede utvalgte. Som oppfyllelse av denne handlingen beordret av Gud, døde Jesus Kristus i år 30, på kvelden før den jødiske påsken, onsdag 3. april, klokken 15.00. på korset sitt, reist ved foten av Golgata-fjellet, hvis visuelle utseende som en menneskeskalle gjør det til et sted for død og tortur. Og da han var død, slapp siden hans, gjennombores av den romerske soldatens spyd, ut « *blod og vann* », som Johannes 19:34 bekrefter: « *Men en av soldatene stakk ham i siden med et spyd, og straks kom det ut blod og vann.* » Og Johannes legger til etter dette: « *Han som så det, har vitnet, og hans vitnesbyrd er sant, og han vet at han taler sannheten, slik at også dere kan tro .* » Johannes var faktisk ved foten av korset da disse tingene ble fullført foran øynene hans. Og denne detaljen angående « *blodet og vannet* » er av stor betydning fordi den bekrefter fullføringen av den guddommelige frelsesplanen og presenterer for oss « *blodet* » som ble utgytt for å opprette den «nye pakten» og «det evige livs vann» som tilbys av den perfekte «rettferdigheten» til det ofrede offeret. Dermed ble « **klippen** » ved navn Jesus Kristus slått « **én gang** » og **korsfestet**, « **ga fra seg sitt vann** » som gir evig liv til hans eneste utvalgte som han selv valgte.

Mellom 1816 og 1844 var adventistenes prøvelser fortsatt avhengige av muntlig og skriftlig formidling av budskap som forkynte Jesu Kristi gjenkomst. Og selv etter 1873 ble syvendedagsadventistenes budskap spredt over hele jorden, hvor det var mulig, av utsendte misjonærer. I vår nåværende tid gjør den kollektive delingen av «internett»-systemet at budskapene blir tilgjengelige for alle med internettilgang, overalt på hele jorden der dette nettverket er installert og brukes. I flommen av nyttig, unyttig, skadelig eller katastrofal informasjon er også mine profetiske budskap til stede og gjort tilgjengelige for den store Skaperguden, som kan bruke dem som « *en kilde med vann og lys* » som er i stand til å opplyse og svare på tørsten etter forståelse hos hans utvalgte folk spredt over hele jorden. Denne metoden for å spre guddommelig lys oppfyller perfekt det bibelske kriteriet som presenterer Gud i Kristus som « *den gode hyrde som søker etter sine bortkomne får* ». Og hvem vet bedre enn ham hvor det er? Det er heldig for oss, hans skapninger, at det var han som tok initiativet til denne søken, ellers ville antallet utvalgte, som allerede er svært lite, vært enda mindre.

Den første eksistensfellen hviler derfor på de ugunstige fødselsforholdene og **den skadelige påvirkningen fra vårt menneskelige miljø**. Men andre feller venter og ligger på lur for oss under vår menneskelige evolusjon. Etter hvert som vi vokser opp, oppdager og opplever mennesker mange nye ting som bygger deres personlighet. Forandringen i menneskelivet som ble utvist fra Edens hage var enorm. La oss sammenligne disse to typene eksistens. Opprinnelig oppdaget Adam livet i Gud, deretter introduserte Gud ham for sitt miljø laget av fantastiske og evige ting. Dette miljøet er sekundært for ham, og Gud gir ham aktiviteter hvis eneste formål er å oppfylle livet hans. Men etter synden er alt snudd på hodet. Gud er ikke lenger synlig, han gjemmer seg, og mennesket oppdager rundt seg et miljø som har blitt fiendtlig. Før synden, konsumert for nytelse, må selve maten hans, etter den, oppnås gjennom det utmattende arbeidet med å dyrke jorden. Han oppdager deretter at livet hans er basert på utnyttelsen av hans fem sanser, som alle vil bli feller for hans eksistens på et visst nivå av høyde. Men i lidelsen det opplever, finner mennesket fortsatt en grunn til å søke Gud, som forblir skjult,

men aldri er langt fra sine skapninger, og venter på at de skal kalle på ham. Dermed, i all sin uvitenhet om bibelske sannheter, var livet til de fattige, jordarbeiderne, bøndene, spesielt vanskelig. For maten deres var avhengig av klimaet, nyttige og skadelige insekter, og kvaliteten på den dyrkede jorden, og de satte instinktivt sitt håp til Gud, slik Angelus-maleriet så fantastisk skildrer. Det viser et par som kneler på bakken i den timen da Angelus-klokkene markerer slutten på deres vanskelige dag. Denne epoken er fullstendig forsvunnet. I dag bruker jordarbeideren sin mekaniske traktor dag og natt hvis han anser det nødvendig. Han lytter ikke lenger til de ringende klokkene som lager lyd og irriterer ham, og tankene hans vender seg ikke lenger til Gud og hans ødselhet. Han har lært å bare stole på seg selv og sin skarpsindighet, og følge værmeldingene laget av datidens vitenskapsmenn. Gud er ikke lenger av interesse for ham, fordi vitenskapen, og dens kunnskap, gir ham alle nødvendige svar på hans behov. Evig liv er ikke lenger gjenstand for hans refleksjon. Hans tanker er utelukkende rettet mot hans jordiske levevilkår som han stadig ønsker å forbedre. Og her foregriper vitenskapen og dens oppfinnelser hans krav. Vi kan også forstå at situasjonen til det moderne mennesket, bonde eller byboer, aldri har vært så adskilt fra henvendelsen til Skaperguden. Og Jesus hadde profetert om denne « *endetiden* » som han kjente alle kjennetegnene på, og advarte sine utvalgte med disse ordene i Matteus 24:24: « *For falske messiaser og falske profeter skal oppstå. De skal gjøre store tegn og under* , for å forføre, om mulig, selv de utvalgte. » Men selv i dette verset snakker Jesus bare om åndelige religiøse « *tegn og under* », **fordi den tekniske utviklingen av «endetiden»** ikke ble profetert av Gud. Ingen tekst hentyder til denne ekstraordinære bruken av materie og menneskelig intelligens. Den første som blir forbløffet over dens produksjoner er mennesket selv. Denne utviklingen av teknologisk kunnskap er progressiv og synes å være uten grenser. Gud gir imidlertid menneskeheten tegn som varsler dens komme til ende og den totale forsvinningen av dens tilstedeværelse på jorden. Men til slutt, i sine løgner, i 1. Mos 3:5, hadde den onde « *slangen* » fortalt Eva en sannhet som ble bekreftet i vår siste tidsalder: « **Men Gud vet at den dagen dere spiser av det, skal øynene deres åpnes, og dere skal bli som guder og kjenne godt og ondt.** » De tekniske bragdene som er oppnådd, har riktignok ført til at mennesker tar seg selv for guder som ikke lenger trenger den sanne Gud. Men det djevelen ikke hadde fortalt Eva, er betydningen Gud gir verbet «å kjenne», som for ham betyr å «erfare» ondt konkret, det vil si å fortære « *synden hvis lønn var døden* »; noe som bekreftes av Rom 6:23. Og i 1. Mos 2:17 hadde Guds advarsel vært veldig klar og presis: « **men du skal ikke ete av treet som gir kunnskap om godt og ondt, for den dagen du eter av det, skal du visselig dø.** » «Dette var derfor den første fellen mennesker falt i, som gjorde dødelige, kollektivt, til mann, kvinne og deres menneskelige etterkommere. Hva var årsaken til dette første fallet? 1. Mos 3:6 forteller oss: « *Kvinnen så at treet var godt å ete av og en fryd for øynene, og at det var en fryd for øyet, og at det var en fryd for å gjøre en vis. Hun tok av frukten og spiste. Hun ga også noe til mannen sin, som var med henne, og han spiste.* » « **Gode å ete av, en fryd for øynene og en fryd for å gjøre en vis** », det vil si nok til å tilfredsstille to menneskelige sanser, smak og syn, og øke ens intelligens, det vil si tre emner som

angår « **griskheten** » som Gud fordømmer i det tiende av sine ti bud, ifølge 2. Mos 20:17: « **Du skal ikke begjære din nestes hus. Du skal ikke begjære din nestes kone, hans tjener eller hans tjenestepike, hans okse eller hans esel eller noe som tilhører din neste.** »

Men jeg legger allerede merke til, i den formen Eva beholder av minnet hun har om Guds forbud, en slags svekkelse som uttrykker hennes tvil, for hun sier til slangen: « *Men om frukten på treet som står midt i hagen, har Gud sagt: Du skal ikke ete av den og ikke røre ved den, **for at du ikke skal dø**.* » Mens Gud egentlig sa: « **Men om treet som gir kunnskap om godt og ondt, skal du ikke ete. For den dagen du eter av det, skal du dø.** » Uttrykket « **for at du ikke skal dø** » svekker sikkerheten i Guds bud « **du skal dø** .» Selv før hun spiste den forbudte frukten, falt Eva i fellen av sin egen natur og den personlige oppfatningen hun hadde dannet seg om budet gitt av Gud. Og dette er en feil som alle vantro mennesker begår etter henne, som undervurderer verdien av ordene som er talt eller inspirert av Gud. Det overfladiske mennesket, mann eller kvinne, anvender sine egne standarder, oppførsel og reaksjoner på Gud. Siden han selv er ustabil i sine avgjørelser, tar han sin natur som et forbilde han kan anvende på sin neste, og så lenge denne nesten er et menneske, tar han ikke feil, eller har liten sjanse for å ta feil. Men når denne nesten er Gud, skjer ting annerledes fordi Gud ikke forandrer seg, ikke varierer og ikke opplever noen atferdsinstabilitet. Det vantro mennesket bedrar seg selv gjennom sine egne personlige overbevisninger. Fra barndommen, når barnet lytter til eventyrene som blir fortalt av sine tåpelige foreldre, lærer det løgnen basert på søken etter det fantastiske, det fantastiske, som får en til å drømme. Men mens sinnet hans er bygget på urealiserbare drømmer, tilpasser livet seg den løgnaktige praksisen som dreper troen på sannheten som er foreslått og presentert av Gud. Ideelt sett bør et barn bare høre det som er sant, demonstrert og bevist bli sagt til seg. Men dette idealet har blitt umulig å oppnå på grunn av synd og djevelens herredømme, som handler og inspirerer med sine demoner de menneskelige ånder som er forbannet av Gud. Sann tro skilles dermed fra falsk tro ved evnen til å ta ordene som Gud taler bokstavelig, fordi valget av hans ord og verb er beregnet, veid og målt. Å feile i denne henseende fører menneskesjelen til evig død. Og den « **annen død** » vil ramme alle vantro som har bedratt seg selv og dømt seg selv til å gjennomgå denne endelige straffen, etter å ha hevdet at de tilhører Gud i Jesus Kristus, uten å svare på hans guddommelige krav om hellighet.

Hver av våre fem sanser kan, hvis de misbrukes, være en årsak til tap av frelse. La oss begynne med hørselssansen, som kan skille menneskesjelen fra Gud for alltid, og i denne forutgår den syns-, smaks- og appetittssansen, noe Evas konkrete erfaring vitner om.

Den første fellen som er satt for Eva er basert på hennes hørselssans. For dramaet som vil ramme henne begynner med samtalen der djevelen, gjennom slangen, engasjerer henne. Faren oppstår i forslaget som kommer fra den andre, fra hennes sporadiske motpart. Frem til dette øyeblikket har Eva holdt seg til Guds forbud og er ikke påvirket av det. Men slangen snakker til henne og provoserer logisk nok hennes forbauselse fordi ingen andre dyr skapt av Gud har evnen til å snakke som et menneske. Hun har ikke vært forberedt på å møte denne auditive

og visuelle opplevelsen og kan ikke forstå at slangen, dette dyret fra Guds jordiske skapelse, kan brukes og manipuleres av djevelen, den opprørske engelen, den himmelske demonen. De beroligende ordene som slangen taler, beroliger Eva. Dessuten spiser den den forbudte frukten og er ikke død, så forklaringene virker begrunnede og rimelige. Det er det samme, i 2023 og alltid, i religiøse eller sekulære menneskelige utvekslinger. I vår forståelse av et diskutert emne aktiveres våre fem sanser og bestemmer vår vurdering. Motstanderen virker oppriktig og argumentene hans ganske overbevisende; Dette gjelder desto mer hvis hans mening er i samme retning som vår. Og hvis dette er tilfelle, blir sansenes vitnesbyrd, som motsier denne oppfatningen, maktesløst og ute av stand til å overbevise oss og hindre oss i å falle i fellen som er satt. Fordi i en slik situasjon ligger faren ikke bare utenfor oss selv i vår motpart, men inni oss og i vårt ønske om å favorisere vårt personlige valg. Og mot oss selv kan vi ingenting gjøre, fordi vi blir vår egen motstander og fiende. Det er dette som gjør den mentale og moralske menneskelige kampen så vanskelig; å motsette seg den andre er ingenting sammenlignet med kampen vi må kjempe mot oss selv. Eva kunne ha motstått slangen, men hun kunne ikke motstå sin egen lyst, som handlet på nivået av hennes fem menneskelige sanser. Og etter henne ble hennes erfaring vår, individuelt, fra Adam til den siste mannen eller kvinnen som ble født på jorden. Vårt øre fanger ikke bare opp forførende og bedragerske ord; det er også følsomt for musikalske lyder. Og også på dette området blir lidenskapelig overdrivelse avgudsdyrkelse og årsaken til evig fortapelse. Folk er lidenskapelig opptatt av å lytte til musikken til de store klassiske komponistene, jazzen som kom senere, rock 'n' roll, som fulgte den, og nå for tiden rap, som jeg ikke setter pris på i det hele tatt på grunn av dens generelle aspekt, fordi musikken tilsynelatende ikke er noe mer enn et påskudd for å kaste opp, på et rytmisk grunnlag, flommer av ord som uttrykker hatet man føler mot det hvite vestlige samfunnet. Denne opprørske stilen dukket opp i det svarte samfunnet, i det rasistiske hvite Amerika. Et gammelt, tilsynelatende glemt ordtak sa: «musikk beroliger det ville dyret»; dette er tydeligvis ikke tilfelle med rap. Klassisk musikk har vært like mye årsaken til fortapelsen av sine tilbedere som den moderne rap. Igjen ^{arrangerte det katolske samfunnet til kong Frans I} baller og festivaler der musikk og opera spilte en stor rolle mellom noen få massakrer på opprørske protestanter. Musikk tjente som et påskudd for å gi et sivilisert utseende til et villt og morderisk samfunn, og her igjen, i 2023, har ingenting endret seg. I nærvær av presidenten, kongen, prefekten, ordføreren, kardinalen eller den lokale biskopen bringer konserter, baller og festligheter sammen de vakre menneskene for å feste og glede seg over sin rikdom og sine privilegier.

La oss nå vende oss til synssansen. Selv før Eva oppdager smaken av frukten, ser hun den, betrakter den, beundrer den og begjærer den. Hun kaller den « *behagelig å se* ». Hvor mange « *behagelige å se* » ting i 2023 forfører menneskenes øyne, undertrykker dem og ødelegger dem? Mengder som berører alle tenkelige områder og slavebinder mennesker som er vunnet over av en lidenskap for disse emnene. Noen vil samle forskjellige typer gjenstander og vie sin eksistens til å eie stadig flere av dem. Livet deres er begrenset til det. De verdsetter seg selv i sine egne øyne bare ved suksessen med denne besittelsen,

som i sannhet forblir virkelig ubrukelig og skadelig. Jeg kan ikke liste opp de typene gjenstander som fører til begjærens avgudsdyrkelse, så mange og mangfoldige er de. For faktisk kan hva som helst bli en årsak til fortapelse gjennom sin overdrevne innflytelse på menneskets natur. Lidenskapen for biler, motorsykler, fly, båter, malerier av kjente eller ikke fullt så berømte kunstnere, og ethvert visuelt objekt blir i overkant en årsak til fortapelse. Og i sitt språk uttrykker mennesket selv sin åndelige situasjon, når det sier «Jeg elsker dette, jeg elsker det» eller «Jeg brenner for dette eller det», fordi bare Gud fortjener tilbedelse og vår lidenskap, fordi han er Skaperen av alle ting og alt liv. Så vær oppmerksom på uttrykkene som menn bruker, fordi de avslører sin sanne natur.

La oss fortsette med smakssansen, appetitten og luktesansen, som deltar i forståelsen av smak. Bibelen gir et eksempel på dette emnet Fil 3,19, hvor Paulus erklærer om fiendene til den kristne sannheten: « *Deres ende vil være fortapelse; deres gud er magen* , *de roser seg av det som gjør dem skammelige, de tenker bare på jordiske ting.* » I 2023 er dette fortsatt tilfelle; ingenting har forandret seg, bortsett fra begjærets gjenstander. I Titus 1,12 sier Paulus igjen til Titus om kretenserne: « *En av dem, deres egen profet, sa: Kretensere er alltid løgnere, onde dyr, late mager* .» Gleden ved å smake kan faktisk invadere mennesket til det punkt at det definitivt skilles fra Gud. Bordkunsten, så verdsatt og verdsatt i våre siviliserte samfunn, gjør store kokker til idoler som bare lever for sin profesjonelle virksomhet. De lever og dør uten håp om evig liv og går dermed gjennom livet, som det mest avskyelige, mest vanlige dyret. Vin og mat luktes gjennom nesen før de avgir smaken ved å komme i kontakt med smaksløkene på tungen og ganen. Spesialister er trent når følsomheten til disse tre sansene er høyt utviklet. De har da evnen til å identifisere navnet og året på vinen som er smakt, og på dette nivået av lidenskap og investering av væren er det ikke lenger plass til Herren, de utvalgte frelser. De lever bare for å utnytte sin ekstraordinære gave. De blir dermed sitt eget idol og har ikke behov for Gud.

Men tilfellene som er nevnt så langt er ikke uttømmende, fordi avgudsdyrkelse påvirker menn og kvinner på alle områder og nivåer i det menneskelige samfunn. Hver og en av oss kan fokusere vår oppmerksomhet, våre tanker og vår lidenskap på et emne som blir en årsak til avgudsdyrkelse, fordi det absorberer og mobiliserer all menneskelig tanke, og ikke gir rom for det åndelige emnet som minner om menneskesjelens sanne prioriteringer og behov.

Vanen med å konfrontere døden har ødelagt, for mennesket, dens anklagende budskap om synd. Døden aksepteres som en normalitet som er overført i menneskeheten, og det guddommelige tilbudet om evig liv er bare interessant for de som ønsker å tro på det. Aksept og resignasjon utgjør derfor to eksistensfeller for hele menneskeheten. For disse tingene oppmuntrer til å holde seg til tradisjonens ånd om at de utvalgte må stille spørsmål ved og gi avkall på å følge Jesus Kristus på hans frelsesvei, uansett hvor de er og finnes, over hele jorden.

Jeg vender meg nå til fellen med religiøs forførelse, og jeg støtter meg til dette bibelske sitatet fra Matt. 7:15: « ***Vakt dere for falske profeter som kommer til dere i fåreklær, men innvortes er de glupske ulver*** .» Denne advarselen fra Jesus belyser betydningen av faktaene som er oppnådd i løpet av hele den kristne

æra, hovedsakelig preget av det intolerante romersk-katolske pavenstyret, mellom 538 og 1798, men også etter det, siden 1843, av den universelle utviklingen av de forskjellige formene for protestantisme. De « **glupske ulvene** » er ikke lenger bare katolske, fordi de også, siden 1843, er av protestantisk lydighet, og fremover i tid, siden 1994, er de også av adventistisk lydighet. Det er dette verset fra Matt. 7:15, som får Gud til å utpeke, med uttrykket « **falsk profet** », i sin apokalypse, den protestantiske religionen som har vært trofast siden 1843, mot søndagshvilen etablert siden 321, av det keiserlige Roma og siden 538 av det katolske pavelige Roma.

Så hva er hemmeligheten bak effektiviteten til disse « *falske profetene som lærer løgn* » ifølge Jesaja 9:14: «(*Den eldste og den øvrigt er hodet, og profeten som lærer løgn, er halen .*)» Denne plasseringen av dette verset i parentes gir det inntrykk av en svært viktig nøkkelåpenbaring som Gud vil bruke i sin apokalypse, subtilt, for å åpenbare anklagene mot disse « *falske profetene som lærer løgn*» alene for sine utvalgte ? virkelig løgnen religiøs . " Bedraget begynner med de falske påstandene fra det pavelige katolske Roma, men etter at dekretet i Dan. 8:14 trådte i kraft, ble løgn også et tegn på protestantisk religiøs aktivitet. Og denne guddommelige anklagen gjør disse " *falske profetene* " til sanne tjenere for djevelen, som er " *løgnens far* " ifølge Johannes 8:44: " *Dere er djevelen av deres far, og det er deres fars lyster dere vil. Han var en morder fra begynnelsen av og blir ikke i sannheten, for det er ingen sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far .* "

Hva består disse katolske og protestantiske løgnene av? De består i å få sine forførte og bedratte ofre til å tro at de vil kunne gå inn i det evige liv som tilbys av Jesus Kristus, når dette ikke vil være tilfelle. Dette er fordi forberedelsen deres til standardene for himmelsk liv ikke vil ha blitt utført. Som et resultat vil nådens dør lukkes, og adgang til himmelen vil bli nektet dem. Behovet for spesiell forberedelse bekreftes i dette verset fra Åp 19:7-8: « ***La oss være glade og fryde oss og gi ham ære! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede .*** » og til henne ble det gitt å være kledd i fint lin, rent og hvitt. ***For det fine lin er de helliges rettferdighet .*** De helliges rettferdighet er ikke lenger bare Kristi personlige rettferdighet som er blitt tilregnet dem ved guddommelig nåde. Denne rettferdigheten praktiseres av de sanne utvalgte hvis syndige natur er blitt forandret og erstattet av praktiseringen av perfekt lydighet mot den guddommelige vilje; som er et resultat av deres autentiske guddommelige helliggjørelse. Konkret har de i hele sin eksistens gitt avkall på å synde mot Gud, og de har fullt ut underkastet seg hans guddommelige vilje, med respekt for hans forordninger og bud. Og det er dette kravet fra Gud som eksistensens feller ønsker og kan frustrere og gjøre utilfredsstilt. Stilt overfor eksistensens mange feller, frelser de utvalgte sine sjeler ved å forplikte seg til den smale veien til lydighet mot Guds sannhet åpenbart og oppfylt i Jesus Kristus.

En annen eksistensfelle truet menneskeheten kollektivt. Det er kjærligheten til frihet. For friheten som Gud har gitt til alle sine skapninger, byr på flere problemer enn den løser. I et land som Frankrike, hvor ledere ønsker å gi hvert individ så mye frihet som mulig, oppstår det til slutt et problem. I denne frihetens navn sameksisterer uforenlige individuelle valg i samme land. Og i den

situasjonen Frankrike har havnet i siden koloniseringens slutt, har etableringen av islam i landet resultert i sporadiske opprør fra muslimsk ungdom som ikke klarer å integrere seg i den vestlige sekulære modellen med en kristen base. Lederne, som er uvillige til å undertrykke fornyede opprørshandlinger alvorlig, lukker øynene og tåler fakta uten å kunne løse dem av frykt for å provosere frem en mye farligere massereaksjon. Situasjonen forverres dermed mer og mer år etter år. Og for et republikansk folk er det ikke lett å innse at håpet om et fredelig liv bare var en utopisk luftspeiling. Faktisk er det klart at total frihet for alle vil forbli en urealiserbar myte. Og prisen å betale for denne oppdagelsen vil bli forferdelig; Det er derfor Gud har fastsatt straffens time til « **endetiden** », som vil sette en stopper for « **nasjonenes tid** » i den frie og uavhengige vestlige verden.

Frankrike lider i den senere tid under konsekvensene av sin sekulære natur. Som et resultat har landet aldri innsett faren religion utgjør. Landet trodde at dets republikanske verdier hadde løst problemet, og delvis for dets naturlige borgere var denne tilnærmingen vellykket. Men siden 1962 har slutten på koloniseringen av algerisk jord ført til at dets "harki"-kollaboratører er blitt mottatt, og dermed har etableringen av islam på fransk jord blitt lansert. Med denne kontinuerlig langvarige innvandringen har antallet muslimer endelig nådd et kritisk nivå. For den åpne fiendtligheten fra utenlandske og lokale islamistiske grupper øker hatet mellom hvite franske opprinnelsesfolk og de velkomne muslimene. Sekularisme vil derfor også ha vært en felle for dette landet, slik det vil være for alle land med kristen opprinnelse med høy muslimsk innvandring.

Det er i sin religiøse anvendelse at falske skinn får sine mest alvorlige konsekvenser. Og her finner vi synets svakhet i sin religiøse anvendelse. Gud, i alle sine åpenbaringer formulert i klart språk eller i kodet billedspråk, gir enorm betydning til dette bedraget som er basert på tingenes ytre utseende. Og vi må innse at han er den eneste som kan se det indre av en sjel eller en religiøs organisasjon. For alle mennesker har, alene ved sitt syn, en uoverstigelig barriere, en mur som begrenser deres analyse av ting. Ord, smil, gode gjerninger og gode veldedige gjerninger kan maskere helt mørke tanker. Og bare i Gud finner vi denne evnen til å se livet i hele dets skjulte eller synlige dimensjon, for hans himmelske skapninger og enda mer, i øynene til hans jordiske menneskelige skapninger. Det er da vi med rette kan verdsette på det høyeste nivå det faktum at vi drar nytte av hans profetiske åpenbaring. For han avslører alle de falske religionene som forfører og bedrar sine medlemmer, deres tilhengere, men også resten av menneskeheten som respekterer dem, og ignorerer ansvaret de bærer angående de guddommelige forbannelsene som rammer innbyggerne på hele jorden.

I Lukas 11:39-40 fordømte Jesus hykleriet til fariseerne på sin tid og sa: « *Men Herren sa til ham: **Dere fariseere, dere renser utsiden av begeret og fatet, men innvendig er dere fulle av utpressing og ondskap . Dere dårer! Har ikke han som skapte utsiden, også skapt innsiden?** » Stilt overfor denne logikken kan mennesket bare tie, og de som Gud utfordrer med denne refleksjonen, kan bare føle seg svært ukomfortable og oppleve en følelse av nakenhet og gjennomsiktighet, for å si det mildt, pinlig. Ved å skrive navnene på syndene som ble begått av de som kommer frem for ham for å anklage den utro kvinnen for å*

teste ham, på bakken, vitnet Jesus igjen om sin guddommelighet og sin evne til å lese inn i hemmeligheten i deres liv. Og igjen, forvirret og skamfull, trakk de seg alle tilbake i stillhet. Det er derfor Jesus i sine profetiske åpenbaringer bruker symboler som konstruerer i bilde robotportrettet av enheten som er målrettet mot guddommelig dom. Og dette robotportrettet avslører det skjulte aspektet som det normale mennesket ignorerer eller kan ignorere. Akkurat som for det jødiske folket ga det religiøse presteskapet seg et overdådig utseende, iført vakre klær og prestisjefylte, men bedragerske ornamenter, har det pavelige religiøse systemet i romersk-katolisismen lenge bedratt, og bedrar fortsatt, overfladiske eller sekulære mennesker i den kristne æra. Fjernsyn unnlater ikke å kringkaste de store og pompøse seremoniene som er organisert av denne romersk-katolisismen. Og som i jødernes tid, draperer prelatene, kardinalene og biskopene seg i skarlagensrøde og purpurfargede klær som samlet sett gir seeren et strålende bilde som forfører og imponerer folkemengdene. Den falske hedenske religionen har alltid forført sine tilhengere med sine kunstige, forførende aspekter. Gud bruker begrepet « **slu** » for å beskrive det pavelige regimet i Roma i Dan 8:23: « *Og ved slutten av deres herredømme, når syndere er fortæret, skal det oppstå en konge som er frekk og slu* . » I dette verset gir Gud to budskap til sine utvalgte. Det første gjelder hans personlige dom over det pavelige regimet, som han anser som « **frekke** ». Det andre er spesielt rettet mot oss, fordi Gud advarer oss mot dens ytre utseende, som han kaller « **listig** ». Ved å oppdage hva pavelig katolisisme har gjort med teksten i Guds ti bud, identifiserer vi dens « **frekke** » og « **arrogante** » karakter, ifølge Dan 7,8. Hva som er « **listig** » har ingen solid konsistens, og Gud hjelper oss å forstå hvordan det pavelige regimet er « **listig** ». Dette gjøres ved å spesifisere i Dan 8,24–25: « *Hans makt skal økes, men ikke ved hans egen kraft. Han skal herje utrolig mye, han skal lykkes i sine foretak, han skal ødelegge de mektige og de helliges folk.* » **På grunn av sin velstand og suksessen med sine listige angrep, vil han ha arroganse i sitt hjerte** , han vil ødelegge mange som levde fredelig, og han vil reise seg mot fyrstenes Fyrste; men han vil bli knust, uten anstrengelse fra noen hånd. «All hans « **suksess** » var kun basert på « **suksessen med hans listige angrep** ». Dette begrepet « **listige angrep** » knytter handlingen hans til forførelsen av den djevelske « **slangen** » i 1. Mosebok 3, som Dan 11:39 antyder og sier: « **Det er med den fremmede guden han skal handle mot de befestede stedene** ; og han vil fylle med ære de som kjenner ham, han vil la dem herske over mange, han vil dele ut land til dem som en belønning.» «Denne « **fremmede guden** » kan identifiseres på en mangfoldig og komplementær måte med djevelen som ble åpenbart for romerne gjennom jødernes religiøse lære, men også som en hentydning til Kristi navn som Roma tilraner seg ved å ta på seg et kristent religiøst utseende. Åp 13,3 bekrefter denne forbindelsen med djevelen og sier: « *Dyret jeg så var likt en leopard, og føttene hans var som en bjørns føtter, og munnen hans som en løves munn. Og dragen ga ham sin makt og sin trone og stor makt* . » For å forstå budskapet i dette verset må vi vurdere forbindelsen som identifiserer « **dragen** » med « **djevelen** » i Åp 12,9: « *Og den store dragen ble kastet ut , den gamle slangen, som kalles djevelen og Satan , som forfører hele verden. Han ble kastet ut på jorden, og englene hans ble kastet ut med ham.* » «På jorden kalles det keiserlige regimet han hersker over også, i Åp 12:3, « **den store**

røde dragen »: « Og et annet tegn viste seg på himmelen: og se, **en stor rød drage** , som hadde sju hoder og ti horn, og på hodene sju kroner .» Det følger av disse budskapene at Gud i Åp 13:3 åpenbarer og profeterer rekkefølgen til Romerriket og det pavelige regimet som etterfølger det under djevelens samme autoritet: « Romerrikets **drage** » **gir sin trone og sin autoritet** til det pavelige regimet, der Roma gjenopptar sin tidligere keiserlige makt.

For at denne « **list** » skulle lykkes og gjennomføre Guds plan, overtalte djevelen den første frankernes konge, Klodvig, til å konvertere til kristendommen, som allerede var romersk, ved å bli døpt i 496 av den datidens biskop av Roma, som ennå ikke bar tittelen «pave». Men på den tiden hadde Roma allerede blitt rammet av Guds forbannelse siden år 313. Og siden 7. mars 321 hadde resten av den syvende dags sabbaten blitt forlatt, erstattet av resten av den første dagen som på den tiden var viet til tilbedelse av den hedenske astralguden, den guddommelige solen, tilbedt og tjent under tittelen «Ærverdige ubeseirede sol». Denne dåpen av frankernes konge ga den romerske kirken en prestisje som andre konverterte konger bare ville forsterke over tid. Slik etablerte Gud i Italia det religiøse regimet som, etter sin kristne påstand, utgjør den største bedragerske fellen som er ment å fange og fange overfladiske troende. For **den romerske «kunsten** » kan bare bedra overfladiske troende. Og det som kjennetegner disse overfladiske menneskene er forakten eller likegyldigheten de viser overfor Bibelen og dens guddommelige åpenbaringer. Jeg minner deg om at den katolske kirken i lang tid forbød sine medlemmer å lese Bibelen, og på 1700-^{tallet}, fortsatt støttet av det mektige monarkiet, fikk den folk som ble tatt i besittelse av en Bibel henrettet eller dømt til galeiene. Det er derfor Gud i Åp 11:3 fordømmer forfølgelsen av Bibelen, sitt skrevne ord: « Jeg vil gi **mine to vitner myndighet** , og de skal profetere i tusen, to hundre og seksti dager, kledd i sekk. » 1260 dager/år, det vil si fra 538 til 1798. Vers 7 profeterer forfølgelsen av Bibelen fra de ateistiske revolusjonære i det republikanske Frankrike under «terroren» i årene 1793–1794. De tente bål og brente offentlig alle religiøse verk, med Bibelen i forgrunnen: « **Når de har fullført sitt vitnesbyrd** , skal dyret som stiger opp fra avgrunnen føre krig mot dem, overvinne dem og drepe dem .» Denne detaljen, understreket med fet skrift, avslører at oppdraget som ble gitt til Den hellige Bibel ble « **fullført** » med fremveksten av det franske republikanske regimet. Siden 1500-^{tallet} har Gud tillatt mennesker å følge hans sannhet ved å oppdage den i hans hellige Bibel multiplisert med trykking av tegn; budskapet er formidlet, og intelligente menn, hans utvalgte, trenger derfor bare å huske lærdommen. Og denne lærdommen må anvendes for ikke å falle under adventistenes trosprøver som ble utført suksessivt i 1843, 1844, 1994 og 2030. For inntil den herlige Kristi gjenkomst, må de utvalgte bli utvalgt av Gud ved å demonstrere at lærdommen som ble gitt på 1500-^{tallet} er blitt beholdt og implementert. Det er riktignok fortsatt Bibelen som tester de som er kalt i Kristus, ved å teste deres interesse for dens åpenbaringer som er profetert i bøkene om de to paktene. Slik at sann tro helt til slutt er bygget utelukkende på interessen som gis til hele den bibelske åpenbaringen.

Det sier seg selv at når det forførende subjektet er nær den guddommelige sannheten, er den religiøse fellen enda mer formidabel og vanskelig å identifisere.

For mange protestantiske troende var det lett å fordømme den gamle katolske kirken, men siden den ikke lenger kan forfølge noen, har den blitt akseptabel for dem og enda bedre, verdig en allianse med den. Disse menneskene falt i fellen av sin uvitenhet om de tingene Gud bebreidet den for. De husket bare dens forfølgelser av mennesker, men undervurderte syndene som ble begått mot Gud selv, personlig. Det er derfor de, arvinger til disse samme feilene, forlenger dem ved å reproducere dem.

I Åpenbaringen 9 er temaene i « **den 5.^{og} 6. trompeten** », i sammenligningsstil, modeller for sjangeren. I hvert vers finner vi, fornyet, det komparative begrepet « **lik** » som **bekrefter den** ^{symbolske} verdien av bildet som presenteres. Og blant disse tallrike sammenligningene gir vers 8 et spesielt viktig budskap om det bedragerske « **ytre** » utseendet til de protestantiske kirkene som har falt siden 1843: « *De hadde **hår som kvinnehår** , og **tennene deres var som løvetenner** .* » Nøkkelen til å tolke dette verset ligger i den rollen apostelen Paulus gir « **kvinnehår** » i 1. Kor 11:15: «... *men det er en ære for en kvinne å ha hår, **for håret er gitt henne som et dekke** »; « **et dekke** » derfor en bedragersk maske. Så sier Ånden igjen i 1. Peter 3:3-4: « *Ikke **den ytre prydelser** av å **flette håret** eller kle seg med gull eller ta på seg klær, men den indre og skjulte prydelser i hjertet, i den uforgjengelige ånden av en mild og stille ånd, som er av stor verdi i Guds øyne.* » Menighetene som Ånden beskriver for oss har et « **ytre utseende** » av menigheter, men inni sinnene til medlemmene deres, deres etterfølgere, ser Gud bare grusomme og voldsomme tanker avbildet av deres « **løvetenner** ». Og i den endelige prøven av tro vil denne skjulte naturen bli åpenbart ved at de adopterer dødsdekretet som vil bli kunngjort mot de siste adventistene som forble observatører av lørdagshvilen, den « **syvende dagen** » , « **helliget** » av Gud siden begynnelsen av hans skapelse av jorden og himmelen, ifølge 1. Mos 2:2-3. I dette kapittel 9 av Apokalypsen multipliserer Gud sine billedlige sammenligninger for å avsløre paradoksene han bemerker mellom det synlige ytre aspektet og det virkelige, usynlige, maskerte indre aspektet hos de protestantiske tilhengerne. I disse bildene åpenbarer han for oss den personlige dommen han feller over protestantiske kirker som hevder å være en del av hans frelse, i fullstendig uvitenhet om det faktum at han forlot dem og overga dem til djevelen, siden året 1843, fastsatt ved ikrafttredelsen av hans dekret i Dan 8,14. Guds dom er permanent og begynner i 1843, da han fordømmer den protestantiske troen for dens støtte til den romerske søndagen, og for dens foraktelige vitnesbyrd om adventistbudskapene fra 1843 og 1844. Hans dom retter seg deretter, i 1994, mot den offisielle adventismen, som han « **spy opp** » av de samme grunnene som førte til at han avviste protestantismen, som adventismen offisielt sluttet seg til i 1995. Merk at dens praktisering av sabbaten mister sin helliggjørende verdi på grunn av demonstrasjonen av dens mangel på kjærlighet til den profetiske sannheten åpenbart av Guds Ånd i denne tiden. Dermed har budskapet om den « **5. trompet** » som tema beskrivelsen og omgrupperingen av protestantismens « **falske profeter** », som ikke er fullstendige, før i 1994, da de falne adventistene slutter seg til dem i Guds forbannelse.*

I loven med sine ti bud plasserte Gud først de fire budene som direkte angår ham, de siste seks omhandler menneskers plikter overfor mennesker. Han

ønsket dermed å presentere sin lov i samsvar med inndelingen av sine to bud som Jesus minnet om i Matt 22,36–40: « *Mester, hvilket bud er det største i loven?*» Jesus svarte ham: «*Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele din forstand. Dette er det største og første bud .* » Jesus lærer med disse ordene hvilken prioritet mennesket må gi dette budet. Han legger deretter til: « *Det andre er likt det: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to budene hviler hele loven og profetene .*» For den falske kristne troen er det å sette det andre foran det første av disse Jesu Kristi bud å lukke himmelens dør for seg selv. For bare de som respekterer de prioriteringene Gud har vist i Jesus Kristus, vil komme inn.

I samme ånd har institusjonell «syvendedagsadventisme» blitt anerkjent og bekreftet av Jesus Kristus siden 1873 og frem til 1994, da han « **kastet opp** » den, det vil si, fornektet den, avfeide den, forkastet den. Siden 1844 har adventismens lære vært bygget på falske profetiske tolkninger, men for Gud hadde dens feil liten betydning på den tiden i dens historie. Adventistpionerene ble velsignet og utvalgt av Gud, ikke på grunn av deres forståelse av den profeterte sannheten, men på grunn av vitnesbyrdet om glede som kunngjøringen om Jesu Kristi gjenkomst fremkalte i hele deres liv. Og det er bare dette kriteriet som gjorde dem « helliget » av Gud. Som et tegn på denne « helliggjørelsen » som bekrefter hans **godkjennelse** , lot Gud dem oppdage og praktisere hans sabbatshvile på den sanne syvende dagen: lørdag. Og der var det, «syvendedagsadventistkirken» var på sin lanseringsplattform. Og i 1873 fikk dens oppdrag en universell karakter. Profetiske tolkninger inneholdt mange feil, men det var først i 1980 at Gud krevde at løgnene i syvendedagsadventistenes lære skulle forsvinne. Han kalte meg deretter til å utføre denne oppgaven. Og drevet av en ekte tro siden fødselen, hadde jeg aldri ønsket å bli døpt, fordi jeg ikke kunne tro at Gud kunne ha akseptert lidelse i Jesus Kristus for å oppnå et så dårlig resultat. For jeg så liten forskjell mellom såkalte dømte kristne og andre vantro eller vantro mennesker. Oppdagelsen av at sabbatens praksis forsvant, et tema som stilte meg spørsmål ved, var nøkkelen til alle forklaringene på spørsmålene som inntil da hadde forblitt ubesvart. Dermed var tilfredsstillelsen jeg fikk i spørsmålene mine drivkraften bak min beslutning om å bli døpt i syvendedagsadventistkirken. Kjærligheten til sannheten som alltid har inspirert meg, førte meg deretter til å foreta detaljerte studier av profetiene i Johannes' åpenbaring og Daniel, fordi det merkelig nok er i denne rekkefølgen tingene ble gjort. Ved å tyde budskapene i Åpenbaringen, ledet av Ånden, kunne jeg dermed oppdatere tolkningen av den, og sette spørsmålstegn ved de som daterte seg fra pionerernes tid, for hvem 1844 hadde representert datoen for verdens ende. I 1980 måtte denne nedarvede tolkningen gjennomgå og korrigeres. Med tanke på den sentrale inndelingen i adventistenes dekrét i Daniel 8:14, forsto jeg hvordan Gud hadde bygget strukturen i sin apokalypse på endringen som han hadde brakt og krevd fra datoen 1844. Kravet om å stille spørsmål ved den profetiske arven til den offisielle adventismen fremgår tydelig i beskrivelsen Jesus gir av denne adventismen fra årene 1980 til 1994. Han sier i Åp 3:17-18: « **Fordi du sier: Jeg er rik og har overflod og mangler ingenting, og du vet ikke at du er elendig og ynkelig og fattig og blind og naken.**» Jeg råder deg til å kjøpe gull av meg, renses i ild, så du

kan bli rik, og hvite klær, så du kan kle deg og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbar, og øyesalve til å salve dine øyne med, så du kan se . I vers 17 presenterer Jesus sin dom over adventismen i 1991, året da mitt budskap om Jesu gjenkomst i 1994 førte til at jeg ble strøket fra kirkeboken. Dette gjenspeiles tydelig i uttrykket « **jeg trenger ingenting** », som uttrykker en offisiell avvisning av hans profetiske lys. I dette verset utfordrer Jesus verdien denne adventismen gir sin åndelige arv, noe som rettferdiggjør behovet for å stille spørsmål ved den. Men ordet som dreper finnes i dette svært korte lille ordet. Han sier det « **nakent** », det vil si at det ikke er dekket av hans « **evige rettferdighet** », derfor verdig « **den andre død** » som ble kunngjort av den « **tredje engelen** » i Åp 14,9. Vi leser faktisk i 2 Kor. 5:2-3: « *Derfor sukker vi i dette teltet og lengter etter å ikle oss vår himmelske bolig, om vi da finnes kledd og ikke **nakne**.* » Trusselen som bekymret hans katolske og protestantiske fiender, gjelder ham i sin tur fra 1991, datoen for min avregistrering, og ignorerer at protestantene har blitt hans fiender siden 1843. Og som bekreftelse på denne guddommelige forbannelsen gikk han offisielt inn i den protestantiske alliansen i 1995. I vers 18 lister Jesus opp alt denne offisielle adventismen mangler for å bli velsignet av ham: « **gull som er prøvd av ild** », eller den sanne « **troen** » i henhold til 1. Peter 1:7: « *slik at prøvelsen av deres tro, som er mer verdifull enn gull som forgår (selv om det prøves av ild), kan føre til lovprisning, herlighet og ære ved Jesu Kristi åpenbaring* ». Jesus spesifiserer videre: « **slik at dere kan bli rike** »: den sanne « **troen** » som demonstreres, utgjør den sanne åndelige « **rikdommen** ». Men for å bli autentisert og anerkjent av Jesus, må den troen mennesket hevder, prøves av ham. Bare seieren i prøven utgjør forskjellen mellom de kalte utvalgte og de kalte falne. Og om dette emnet sa Jesus godt, i Matt 22:14: « **For mange er kalt, men få er utvalgt** »; flertallets feil i prøven, for overfladisk, rettferdiggjør hans ord. Jesus sa også: « **og hvite klær** , så du kan bli kledd og skammen over din nakenhet ikke skal åpenbares. » Disse « **hvite klærne** » ble båret « verdig » av adventistpionerene i Åp 3:4: « *Men du har noen få menn i Sardes som ikke har besudlet klærne sine; de skal vandre med meg i hvite klær, fordi de er verdige .* » og disse « **hvite klærne** » er det symbolske tegnet på troens seier. « **Den som seirer, skal bli kledd i hvite klær** . Jeg skal ikke utslette hans navn fra livets bok, og jeg skal kjennes ved hans navn for min Far og for hans engler. » Det er Jesus som bedømmer verdien av tro, og han minner oss om at sann tro alene gir rett til den « **hvite kappen** » av hans « **evige rettferdighet** » som han tilbyr sine sanne utvalgte. Jesus sier også til ham: « **og øyesalve til å salve dine øyne med, så du kan se** . » Offisiell adventisme er anerkjent for sitt profetiske oppdrag, i stor grad støttet i begynnelsen av visjonene som Herrens sendebud, fru Ellen G. White, mottok. Nå sier Jesus om denne adventismen fra året 1991 at den er « **blind** » og må ta vare på synet sitt. Slik befinner den offisielle adventismen seg i den triste situasjonen som Jesus beskriver i Matt 15:14: « *La dem være! De er **blinde ledere for blinde** . Om en **blind** leder en **blind** , faller begge i en grøft.* » Men hvem kan gi ham « **øyesalven** » som gir denne omsorgen? Jesus selv og ingen andre. Og han tilbyr den til oss i sin profetiske åpenbaring, sin apokalypse. Men han kan ikke påtvinge ham sin kur, han kan bare gi ham råd. For løsningen på adventismens problem ligger i hans egen avgjørelse, og Jesus vet at den riktige avgjørelsen ikke

vil bli tatt. Han forteller oss dette i sin bekreftelse i vers 16: « **Fordi du er lunken og verken kald eller varm, skal jeg spy deg ut av min munn** .» Den profetiske advarselen er derfor ikke ment å endre den tragiske skjebnen til hans siste offisielle institusjon, men ganske enkelt å åpenbare for sine sanne utvalgte grunnene til at han avviser og « **spy ut** » den.

Ved å forklare disse tingene klart og detaljert, gir jeg leserne av mine budskap muligheten til å gi akt på advarslene Gud gir i alle hans profetiske åpenbaringer. Og feilene som tilskrives hans siste kirke er en advarsel til kandidater som søker å komme inn i himmelrikets evighet, gjennom Jesu Kristi rettferdighet.

Da den ble lansert, var den offisielle adventismen uvitende om at tiden som lå foran den, ville bli en felle den ville falle i. Men burde vi bli overrasket? Har ikke historiske vitnesbyrd gjentatte ganger vist, siden historien om « **Guds sønner** » som til slutt ble fordervet av deres ekteskap med « **menneskedøtrene** » av Kains slekt, at tiden dreper tro og troskap? Hvorfor skulle den siste kristne kirken unnsnippe dette prinsippet? Vi kjenner årsaken til disse endelige frafallene. De skyldes den religiøse arven som uverdige arvinger arver fra sine verdige foreldre. Og når denne arven strekker seg over tid, mangedobles og forsterkes ydmykelsen inntil det uutholdelige frafallet, fordømt og straffet av Gud.

Som denne studien nettopp har vist, er det bare falne vantro og ikke-troende som faller i tilværelsens feller. De virkelig utvalgte unngår dem, opplyst av profetien som åpenbarer dem, fordi det er umulig for djevelen og demoner å forføre dem, slik Jesus lærte i Matteus 24:24: « **For falske messiaser og falske profeter skal stå frem, og de skal gjøre store tegn og under for å forføre hvis det var mulig, til og med de folkevalgte** .»

Hvilket budskap bør vi ta med oss fra denne erfaringen fra « **laodikeatiden** »? Syvendedagsadventismen vil representere to temaer for « **helliggjørelse** » av **de sanne utvalgte frem til Jesu Kristi sanne gjenkomst. I den opprinnelige velsignede arven er helsereformen bevart og fornyet. Men alle de profetiske** tolkningene som er arvet fra adventistpionerene må revurderes og erstattes av de fullstendig bibelske tolkningene som jeg presenterer i mine verker, hovedsakelig under tittelen «Forklar Daniel og Åpenbaringen for meg». Det sanne og endelig oppdaterte «syvendedagsadventistbudskapet» vil kun bli båret av dissidente, uavhengige «adventister», fri fra enhver institusjonell religiøs organisasjon, frem til Jesu Kristi strålende komme våren 2030.

På grunn av begrensninger i filstørrelse vil dette arbeidet stoppe på denne siden og vil heretter ha tittelen «Bind 1». Fortsettelsen av mine meldinger vil bli presentert i «Bind 2», under samme tittel og omslag som den nåværende presentasjonen.

Indeks over emner som dekkes

**Utvidelse av guddommelige åpenbaringer mottatt siden
07/03/2020
Nye budskap som stadig er inspirert av Gud**

Sidetall

2	meldinger fra forfatteren
3.	2020 – Begynnelsen på ulykker
4.	onsdag 19. mai 2021
5	Det åndelige mennesket dømmer alt
9	Vit hvordan du lytter for å forstå
20	Mannen og kvinnen
22	Gud og vitenskap
25	Republikkens kompatibilitet med religioner
26	FATIMAS felle
30	Menns helse
32	Tro, frukten av sunn fornuft
33	Det franske valget i 2022 og den guddommelige forbannelsen
35	fra 28.11. til 04.12.2021
40	Når Satan kaster ut Satan
44	Jesus Kristus, kandidat til valget av hersker over universelle hjerter
49	USA
51	Natur og vitenskap
54	Falsk fromhet
55	Homoseksualitet
57	Gud og nytelse
57	Frankrike delt og splittet
60	jul
63	Marsjerer mot himmelen
65	Helliggjørelsens fase
73	Paulus og den profeterte hvilen
74	De himmelske « <i>tusen årene</i> » som gikk tapt i Milano
76	Herkules' arbeid
78	HVA HETER DU?
82	<i>Veien, sannheten og livet</i>
83	Rettferdiggjørelse ved tro glemt
86	TIL TÅRER, INNBYGGERE!
91	En digital åpenbaring med uventede implikasjoner
93	Den store dommerens lov
97	Gud Fader, læreren for åndelige nyfødte

102	Covid -19 og synd
106	Gjengjeldelsesloven
108	Noen nyttige detaljer
110	Maria, agnet for avgudsdyrkere
119	Ydmykhet er vår styrke og vår frelse
125	dødelige blandinger
131	Livet gir alle «grunnene» til å tro på Gud
136	Menneskets frelse har en pris
140	De romerske guddommelige lærdommene
150	De syv dødelige løgnene
151	Dødelige freder og svik
155	Gud gir godt og ondt
157	Å elske Gud og sin neste: kjærlighet som et par.
165	Guddommelige veier og menneskelige veier
174	Monstersamfunnet
176	Fra den «endelige løsningen» til den «endelige løsningen»
186	Å VITE HVORDAN MAN LYTTET
187	Vestens feil
190	Frihetens forførelse
192	Synd omdefinert
198	OVERBEVIS med alle legitime midler
201	Teatralsk demokrati
206	Gud organiserer den store erstatningen
213	Den « <i>sjette trompeten</i> » og den « <i>sjette</i> » av de « <i>syv siste plagene fra Gud</i> »: « <i>Harmageddon</i> ».
217	Er kristendommen jødisk eller ikke
226	Rolledeling
232	Privilegiene ved sann tro
238	nazister! Eller nye romere?
240	9. mai 1945, 9. mai 1950 og 9. mai 2022
244	Endetiden
251	Lignelsen om den «fortapte sønn» ... reversert
255	Frihet og likhet Brorskap ... den republikanske myten
258	I den allmektige Guds hender
265	«Klapphodet»
269	Benekte Guds eksistens for enhver pris
271	Denne «tidsfaktoren» som forandrer alt
276	Det som har vært, er det som skal bli
283	Kjærlighet, ifølge Gud
290	Sannhet: en strengt guddommelig standard
303	Min kommentar til nyhetene fra 15. juni 2022
308	Guds forordninger: Sanne og usanne
318	Guddommelig forbannelse bevist
324	Ukraina: bildet av en bibelsk lignelse
332	Fra drøm til sannhet
339	grunner til sinne

- 343 En tilbedelse som behager Gud
 352 «Barnekongen» ved makten
 363 Verdens ende : En trosprøve
 369 Dagen himmelen falt ned over gallernes hoder
 374 RELIGION: DET BESTE OG DET VERSTE
 380 De vantros og de vantros harme
 389 De dårlig omvendtes klønete
 395 Vilje: hele problemet
 399 Nyheter i slutten av juli 2022: fra ett oljesjokk til et annet
 407 Den ortodokse religionen
 410 PARIS, en by forbannet for all tid
 415 Vantro og vanstro er ikke legitime
 423 Liv og død
 428 ÅPENBARINGEN OM DEN SYVENDE TIME og de «fire
 Johannesbrevene»
 436 Ukraina-oppdatering per 24.10.2022
 444 Gud dømmer hjerter og tanker
 448 Forakt for Bibelens vitnesbyrd
 451 **GUD: DEN STØRSTE STRATEGEN**
 459 Det som har vært, er det som skal bli
 463 Situasjonen i Europa
 465 Datoene fastsatt av YaHWéH
 474 Det himmelske blikket
 479 Jesus Kristus, de utvalgte lege
 487 ENDENS TID
 497 Livets vann
 508 Alliansen av jordens kjøpmenn
 515 Jesu Kristi gjenkomst
 522 Rettssaken mot den avgudsdyrkende julen
 527 Guddommelig rettferdig vrede
 534 Tre dager og tre netter...som Jona
 539 Jeg irttesetter og tukter alle dem jeg elsker.
 551 Sann og falsk legitimitet
 560 Den eneste SANNHET
 565 Kjønnsulikheten i par i menneskeheten
 572 Den nye «Attila»
 578 Jødene og Messias' komme
 583 Den romerske forvirringen
 592 På vei mot global styring
 601 Den utvalgte og guddommelig lov
 606 Høyt profetiske historiske fakta
 609 Den menneskelige inversjonen av guddommelige verdier
 615 Konkurransen og komplementaritet
 623 Fra det lille lyset til det store
 628 Abrahams etterkommere
 632 Det evige Roma

645	Ondskapens utvikling: Fra USA til Ukraina
650	Klimatørke for tørre hjerter
656	Den nye kolonialismen
662	Guds åsyn
669	Det forbannede Frankrike og det velsignede Frankrike
674	Gud åpenbarer sin erfaring for oss
680	Humanismens diktatur
685	Langsom død
695	Jevndøgn og solverv
703	Demokrati og teknokrati
709	Tro, intelligens og visdom
717	Livet uten instruksjoner
721	Den globale situasjonen ved utgangen av mars 2023
729	Den sanne tidens mester
740	Hatets oppvåkning
752	Illusjonenes marked
764	Misgjerning og synd
769	Blodsbånd
775	Synden som ble fullbyrdet i 313
786	Dette Vesten avslørte urent
795	Sant eller usant; sannhet eller løgn
814	Tidspunktet for de <i>sju siste plagene</i>
823	Sann kjærlighet
838	De skjulte uuttalte bibelleksjonene
842	den russisk-ukrainske krigen og aktuelle hendelser
849	GUDES SØNNER
861	Sannheten vil sette deg fri
866	Lesing av Bibelen
875	Brennende sommernetter
878	Sann og falsk helliggjørelse
883	YaHWéHs uke
895	Tradisjon og sannhet
904	Kollektiv galskap
912	Godt og ondt
924	Jordtid: Programmert død
938	Dybde og overfladiskhet
947	Helligdommen: et helt program
961	sannheter som er vanskelige å høre, men gode å lytte til
973	Moseloven
984	Eksistensens feller
1000	INDEKST OVER TEMAER DEKKT

Råd til leserne

Dette arbeidet kan bli permanent endret (rettelser, tillegg eller slettinger).
For å avgjøre om det er gjort vesentlige endringer i hver foreslåtte

oppdatering, bør du derfor sjekke og sammenligne sidetallet i indeksen for emnene nevnt ovenfor med sidetallet i den forrige versjonen du har.

Jeg, Samuel, Jesu Kristi inspirerte tjener, takker og deltar i utviklingen av dette verket mine ledsagere, brødre og søstre i Kristus, som med sin dyrebare hjelp og sine individuelle talenter fremmer rettelser av stavfeil, skrivefeil og feil i historiske detaljer, noe som gjør det mulig å gjøre denne guddommelige læren verdig sannhetens Gud som inspirerer den. De har dermed bidratt med sin stein til byggingen av denne åndelige bygningen. Måtte de alle være evig velsignet!

Versjon: 23-09-2023 / ⁷⁻⁷. -5994.